

Thích Đã Chứ Chưa Chien

Tuyết
Sơn
Phi
Hổ

Nhóm dịch từ thiên Bạch Ngọc Sách.
Người làm ebook: kidkiki11.

Q.1 - Chương 1: Diễm phúc bay tới.

Q.1 - Chương 2: Nghĩa khí giữa người nghèo với nhau

Q.1 - Chương 3: Một lần đi vào động tiêu hồn

Q.1 - Chương 4: Hoa khô ngày xưa.

Q.1 - Chương 5: Đường về không bình yên.

Q.1 - Chương 6: Kiếm ý mãn kinh hoa, tư nhân độc tiêu tụy.

Q.1 - Chương 7: Nữ tuấn độc thực tập ngây thơ.

Q.1 - Chương 8: Ngày huấn luyện.

Q.1 - Chương 9: Thiết kỵ, phiên phi bắc cương lai.

Q.1 - Chương 10: Sĩ diện của quý tộc và sự tôn nghiêm của người nghèo.

Q.1 - Chương 11: Trời sinh ta có tài.

Q.1 - Chương 12: Mật thám giang hồ.

Q.1 - Chương 13: Chết dưới hoa mẫu đơn.

Q.1 - Chương 14: Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Q.1 - Chương 15: Cổ bố nghi vân. (*)

Q.1 - Chương 16: Lòng hảo tâm của Đại tiểu thư.

Q.1 - Chương 17: Thời điểm hợp lý để giết người.

Q.1 - Chương 18: Cùng Sát Sự thánh giao dịch.

Q.1 - Chương 19: Trần phong vãng sự cùng chân tướng kinh nhân.

Q.1 - Chương 20: Ta là người thắng lớn.

Q.1 - Chương 21: Nhân vật thần thoại.

Q.1 - Chương 22: Sự thực dưới lớp màn thần thoại.

Q.1 - Chương 23: Ngày làm được một việc thiện.

Q.1 - Chương 24: Hào môn thế gia.

Q.1 - Chương 25: Diễm tâm, món canh và tượng đất!

Q.1 - Chương 26: Gậy ông đập lưng ông.

Q.1 - Chương 27: Bên trái cầm khiêng, bên phải cầm thương.

Q.1 - Chương 28: Tam thập niên lai đầu nhất tao.

Q.1 - Chương 29: Đột phá khác thường.

Q.1 - Chương 30: Quyền uy nhân sĩ giám định.

Q.1 - Chương 31: Chọn một trong ngàn.

Q.1 - Chương 32: Tim đang rỉ máu mắt nhòa lệ.

Q.1 - Chương 33: Một ngàn con vịt..

Q.1 - Chương 34: Giữ gìn cho tốt cái đầu của người.

Q.1 - Chương 35: Hôn nhân cũng chẳng phải chuyện của riêng một người.

Q.1 - Chương 36: Ly biệt dưới ánh trăng.

Q.1 - Chương 37: Một mối lửa mùa thu.

Q.1 - Chương 38: Ăn no đậm dật...

Q.1 - Chương 39: Đầu sỏ hắc đạo.

Q.1 - Chương 40: Hàng xóm kỳ lạ.

Q.1 - Chương 41: Đặc vụ cơ mật.

Q.1 - Chương 42: Nữ nhân không ai nhường ai

Q.1 - Chương 43: Quá mức nguy hiểm.

Q.1 - Chương 44: Âm mưu giết người hoàn hảo..

Q.1 - Chương 45: Mỗi đứa bé đều mơ ước có một vị sư phụ.

Q.1 - Chương 46: Thủ đoạn của tiểu Hầu gia.

Q.1 - Chương 47: Không phải oan gia cũng gặp nhau trong đường hẻm.

Q.1 - Chương 48: Ta không phải là người tùy tiện.

Q.1 - Chương 49: Ta mà tùy tiện thì không phải là người.

Q.1 - Chương 50: Ta biết người đang sợ cái gì.

Q.1 - Chương 51: Cuộc chiến không vấy máu

Q.1 - Chương 52: Nói chuyện bằng năm đấm

Q.1 - Chương 53: Bắt cá hai tay mới là vương đạo

Q.1 - Chương 54: Đại mù cũng từng nghịch ngợm

Q.1 - Chương 55: Văn nghệ, bình thường hai một ba

Q.1 - Chương 56: Trách nhiệm của chuyện xưa

Q.1 - Chương 57: Đả kích đạo văn là trách nhiệm của mọi người.

Q.1 - Chương 58: Huỳnh đệ này dùng để đưa ra bán

Q.1 - Chương 59: Yến vô hảo yến

Q.1 - Chương 60: Cho người mượn dùng một lúc.

Q.1 - Chương 61: Cuộc đời như lang sói.

Q.1 - Chương 62: Ngược xuôi tìm nàng trong biển người.

Q.1 - Chương 63: Người đó cũng đang như ngọn đèn trước gió.

Q.1 - Chương 64: Mỹ nhân đang ngủ

Q.1 - Chương 65: Nhảy múa trên mũi đao.

Q.1 - Chương 66: Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Q.1 - Chương 67: Không thành kế

Q.1 - Chương 68: Hắc thủ! Cao thủ!

Q.1 - Chương 69: Ta đến từ Bắc Cương

Q.1 - Chương 70: Đòi người như một màn kịch, ai ai đều là diễn viên

Q.1 - Chương 71: Thương như long khí thế như cầu vồng

Q.1 - Chương 72: Thường thiện phạt ác

Q.1 - Chương 73: Thăng cấp

Q.1 - Chương 74: Thái tử chọn phi tần.

Q.1 - Chương 75: Tuyết bay trong gió, đêm độc hành!

Q.1 - Chương 76: Dìm nước Miếu Long Vương.

Q.1 - Chương 77: Một chén rượu giải muôn sầu.

Q.1 - Chương 78: Ta là quan

Q.1 - Chương 79: Dù là hài tử cũng không được phép thua từ khi bắt đầu.

Q.1 - Chương 80: Hận mình không phải là con ông trời

Q.1 - Chương 81: Thế gia cần người.

Q.1 - Chương 82: Ta muốn tắm gội đừng ai đến.

Q.1 - Chương 83: Thần tiễn thủ là người mù.

Q.1 - Chương 84: Lập trường

Q.1 - Chương 85: Mọi nhà đều phải trải qua những khó khăn của mình

Q.1 - Chương 86: Một quan viên không muốn thăng chức không phải là quan viên tốt!

Q.1 - Chương 87: Vũ Cơ đột nhiên xuất hiện.

Q.1 - Chương 88: Sư tỷ

Q.1 - Chương 89: Thua trận hoàn toàn

Q.1 - Chương 90: Tiến thoái lưỡng nan.

Q.2 - Chương 91: Ta không phải dễ chọc

Q.2 - Chương 92: Ta hỏi người đáp.

Q.2 - Chương 93: Giống như cổ nhân đến.

Q.2 - Chương 94: Trộm không nổi.

Q.2 - Chương 95: Trước ngạo mạn sau cung kính.

[Q.2 - Chương 96: Tần Trấn đốc hèn hạ vô sỉ..](#)
[Q.2 - Chương 97: Long Vương Gia.](#)
[Q.2 - Chương 98: Đoán ca hành.](#)
[Q.2 - Chương 99: Ôi tòa đục vi](#)
[Q.2 - Chương 100: Người là ai?](#)
[Q.2 - Chương 101: Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ.](#)
[Q.2 - Chương 102: Không phải thái giám nào cũng bị thiên hai lần.](#)
[Q.2 - Chương 103: Lão hồ ly giáo hoạt.](#)
[Q.2 - Chương 104: Người đã đọc Conan rồi sao ?](#)
[Q.2 - Chương 105: Trời sinh một cặp](#)
[Q.2 - Chương 106: Ta nỗ cho người nghe](#)
[Q.2 - Chương 107: Cao lớn đẹp trai giàu có so với vừa lùn vừa xấu vừa nghèo !](#)
[Q.2 - Chương 108: Giai nhân khi xưa](#)
[Q.2 - Chương 109: Vẫn là người một nhà.](#)
[Q.2 - Chương 110: Phụ thân phải là chỗ dựa cho nhi tử.](#)
[Q.2 - Chương 111: Những thay đổi thất thường trong cuộc sống thường rất chi là kích thích.](#)
[Q.2 - Chương 112: Nhẹ dạ là rơi vào tròng.\(Mềm lòng nhẹ dạ sẽ bị lừa\).](#)
[Q.2 - Chương 113: Đại họa lâm đầu.](#)
[Q.2 - Chương 114: Nhị công tử.](#)
[Q.2 - Chương 115: Có văn hoá thật đáng sợ.](#)
[Q.2 - Chương 116: Lần này đi không có nguy hiểm.](#)
[Q.2 - Chương 117: Người cùng biết bắt cóc cơ à](#)
[Q.2 - Chương 118: Chớ có chọc vào phụ nữ](#)
[Q.2 - Chương 119: Có chút phiền toái bất đắc dĩ](#)
[Q.2 - Chương 120: Chuẩn bị bản](#)
[Q.2 - Chương 121: Thăng quan phát tài không có phần người](#)
[Q.2 - Chương 122: Một tin tức chính xác](#)
[Q.2 - Chương 123: Nhân sinh hà xứ bất tương phùng](#)
[Q.2 - Chương 124: Thập niên đích lão hí cốt](#)
[Q.2 - Chương 125: Mê cung](#)

[Q.2 - Chương 126: Đã nghèo còn mắc cái eo](#)
[Q.2 - Chương 127: Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân](#)
[Q.2 - Chương 128: Hoàng cung với kỹ viện cũng chẳng khác nhau là mấy.](#)
[Q.2 - Chương 129: Cấm cung](#)
[Q.2 - Chương 130: Ba cửa ải](#)
[Q.2 - Chương 131: Vua chúa cũng có thể cường bức chứ](#)
[Q.2 - Chương 132: Cửa cung](#)
[Q.2 - Chương 133: Trừng phạt nhỏ, trả giá to](#)
[Q.2 - Chương 134: Âm mưu của đế vương!](#)
[Q.2 - Chương 135: Thiên tính của nữ nhân!](#)
[Q.2 - Chương 136: Mệnh lệnh của bệ hạ](#)
[Q.2 - Chương 137: Dòng dõi quý tộc Đại Sở](#)
[Q.2 - Chương 138: Huấn luyện Đặc Biệt](#)
[Q.2 - Chương 139: Người biết ta là ai](#)
[Q.2 - Chương 140: Đường nhỏ gặp nhau, kẻ liều lĩnh thắng"](#)
[Q.2 - Chương 141: Nhổ cỏ nhổ tận gốc](#)
[Q.2 - Chương 142: Gặp lại bạn cũ nơi đất khách](#)
[Q.2 - Chương 143: Phá gia chi tử cũng là nhân tài](#)
[Q.2 - Chương 144: Gặp lại không phải là bằng hữu.](#)
[Q.2 - Chương 145: Ăn của ta thì nôn ra cho ta.](#)
[Q.2 - Chương 146: "Sinh" xuất hiện..](#)
[Q.2 - Chương 147: Lần đầu gặp Yến vương](#)
[Q.2 - Chương 148: Sinh ra từ một gốc](#)
[Q.2 - Chương 149: Bách phu trưởng khôn ngoan](#)
[Q.2 - Chương 150: Tính chính xác của tin tức được truyền đi](#)
[Q.2 - Chương 151: Vì nước quên thân](#)
[Q.2 - Chương 152: Vùng đất binh gia tất tranh](#)
[Q.2 - Chương 153: Phong vân biến huyền hiểm thần uy.](#)
[Q.2 - Chương 154: Hồn loạn](#)
[Q.2 - Chương 155: Không cần nôn nóng](#)
[Q.2 - Chương 156: Ta muốn giết người](#)
[Q.2 - Chương 157: Bi ai của Đại tông sư](#)

Q.2 - Chương 158: Đến đây để mất thể diện.

Q.2 - Chương 159: Đưa tiền ngàn dặm

Q.2 - Chương 160: Liều phát thiếu niên cuồng.[DG: Thiếu niên chém gió trong lúc nói

Q.2 - Chương 161: Vật bồi táng

Q.2 - Chương 162: Người quá mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút

Q.2 - Chương 163: Bề tôi công đầu

Q.2 - Chương 164: So tài khoác lác

Q.2 - Chương 165: Cùng đi

Q.2 - Chương 166: Lão đại của lão đại của lão đại

Q.2 - Chương 167: Thì ra là thế

Q.2 - Chương 168: Mũi tên kinh hoàng lúc nửa đêm

Q.2 - Chương 169: Đừng ngại hãy thử một lần

Q.2 - Chương 170: Tạ chủ long ân.

Q.2 - Chương 171: Ta tới lạng lẽ.

Q.2 - Chương 172: Long đàm hồ huyết

Q.2 - Chương 173: Minh tranh ám đấu

Q.2 - Chương 174: Tiểu diện hồ

Q.2 - Chương 175: Vua màn ảnh và diễn viên xinh đẹp biểu diễn

Q.2 - Chương 176: Tìm thú vui.

Q.2 - Chương 177: Tâm sự thiếu nữ.

Q.2 - Chương 178: Vương quốc của ta.

Q.2 - Chương 179: Đòn cảnh cáo

Q.2 - Chương 180: Tần trấn đốc tham lam

Q.2 - Chương 181: Người muốn mắc câu.

Q.2 - Chương 182: Đăng Môn.

Q.2 - Chương 183: Gió thổi, nước sông Dịch lạnh ghê..

Q.2 - Chương 184: An Châu bùng nổ

Q.2 - Chương 185: An Châu loạn

Q.2 - Chương 186: Chạy là thượng sách.

Q.2 - Chương 187: Rời thành.

Q.2 - Chương 188: Bất động như núi.

[Q.2 - Chương 189: Hẹn gặp lại](#)
[Q.2 - Chương 190: Lý tưởng.](#)
[Q.2 - Chương 191: Trao đổi.](#)
[Q.2 - Chương 192: Mưa gió nổi lên.](#)
[Q.2 - Chương 193: Đột nhiên xuất hiện](#)
[Q.2 - Chương 194: Ta muốn người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ](#)
[Q.2 - Chương 195: Già mà không đáng kính](#)
[Q.2 - Chương 196: Giết quan tạo phản](#)
[Q.2 - Chương 197: Ba vấn đề.](#)
[Q.2 - Chương 198: Người đã ra đi](#)
[Q.2 - Chương 199: Khách phương xa tới](#)
[Q.2 - Chương 200: Trò giỏi hơn thầy.](#)
[Q.3 - Chương 201: Nam nhân chiến tranh lạnh với nữ nhân](#)
[Q.3 - Chương 202: Chuyện cũ không cần phải nhắc lại](#)
[Q.3 - Chương 203: Người lái lớn](#)
[Q.3 - Chương 204: Ánh trăng về đêm](#)
[Q.3 - Chương 205: Không muốn cùng sinh, chỉ nguyện cùng chết.](#)
[Q.3 - Chương 206: Chỉ nguyện cùng chết.](#)
[Q.3 - Chương 207: Đại sự không ổn](#)
[Q.3 - Chương 208: Cấp tốc](#)
[Q.3 - Chương 209: Hiếu làm](#)
[Q.3 - Chương 210: Biện pháp duy nhất](#)
[Q.3 - Chương 211: Hoàn mỹ giao hòa](#)
[Q.3 - Chương 212: Hòa nhau một ván](#)
[Q.3 - Chương 213: Công văn và thư nhà](#)
[Q.3 - Chương 214: Đến đâu cũng gặp cảnh khốn cùng](#)
[Q.3 - Chương 215: Ta không biết người](#)
[Q.3 - Chương 216: Dọa cho người giật mình](#)
[Q.3 - Chương 217: Bí mật của Ngô quốc](#)
[Q.3 - Chương 218: Diệt khẩu](#)
[Q.3 - Chương 219: Cuộc chiến không công bằng.](#)
[Q.3 - Chương 220: Đùa giỡn từ trong ra ngoài](#)

[Q.3 - Chương 221: Trò đùa của Thái Tử](#)
[Q.3 - Chương 222: Ngâm thi tác đối](#)
[Q.3 - Chương 223: Ý vượt ngoài lời](#)
[Q.3 - Chương 224: Đến được về không được](#)
[Q.3 - Chương 225: Trí tưởng tượng quá phong phú chưa chắc là chuyện tốt](#)
[Q.3 - Chương 226: Tiến cử](#)
[Q.3 - Chương 227: Truyền thuyết Đông Hải](#)
[Q.3 - Chương 228: Sự khác nhau](#)
[Q.3 - Chương 229: Chiêu hàng cao thủ](#)
[Q.3 - Chương 230: Chỉ chết mà thôi.](#)
[Q.3 - Chương 231: Tuyệt mật không thể tiết lộ ra ngoài](#)
[Q.3 - Chương 232: Vì một thiếu niên](#)
[Q.3 - Chương 233: Người già nhưng tâm chưa già](#)
[Q.3 - Chương 234: Sinh con đường cái.](#)
[Q.3 - Chương 235: Hải chiến thần xui quý khiến.](#)
[Q.3 - Chương 236: Đột nhiên có chuyện.](#)
[Q.3 - Chương 237: Chỉ lời không lỗ](#)
[Q.3 - Chương 238: Giải Ý, Giải Ngữ](#)
[Q.3 - Chương 239: Ca ca tri tâm](#)
[Q.3 - Chương 240: Ai bị trúng kế?](#)
[Q.3 - Chương 241: Tiền người về trời](#)
[Q.3 - Chương 242: Thử nghiệm thân thủ](#)
[Q.3 - Chương 243: Lão nhân gia vẫn còn rất nhiều bí mật người không biết](#)
[Q.3 - Chương 244: Nữ chính trị gia](#)
[Q.3 - Chương 245: Cổ nhân hiện ở phía Đông An Châu.](#)
[Q.3 - Chương 246: Lộng xảo thành chân](#)
[Q.3 - Chương 247: Tần đại thiện nhân](#)
[Q.3 - Chương 248: Nhất kiếm đoạn ân cừ](#)
[Q.3 - Chương 249: Hải đối không](#)
[Q.3 - Chương 250: Dài có sở đoản, ngắn có sở trường.](#)
[Q.3 - Chương 251: Mục tiêu.](#)
[Q.3 - Chương 252: Phóng tay loại bỏ](#)

[Q.3 - Chương 253: Ngon nguồn.](#)
[Q.4 - Chương 254: Một ngày kinh biến](#)
[Q.4 - Chương 255: Lão tình nhân](#)
[Q.4 - Chương 256: Giao Dịch](#)
[Q.4 - Chương 257: Năm xưa, chúng ta cùng theo đuổi cô bé.](#)
[Q.4 - Chương 258: Hành Tung Hiện Ra](#)
[Q.4 - Chương 259: Giết Không Tha!](#)
[Q.4 - Chương 260: Nửa Đêm Trên Cánh Đồng Tuyết](#)
[Q.4 - Chương 261: Tây vực](#)
[Q.4 - Chương 262: Đánh Bậy Đánh Bạ](#)
[Q.4 - Chương 263: Hồ phụ sinh Khuyển tử](#)
[Q.4 - Chương 264: Tần Phi nghỉ ngơi](#)
[Q.4 - Chương 265: Ôn Tuyền hội minh.](#)
[Q.4 - Chương 266: Cường bức](#)
[Q.4 - Chương 267: Anh hùng Tuyết Nguyên](#)
[Q.4 - Chương 268: Quân Uy.](#)
[Q.4 - Chương 269: Bụi về với bụi mà đất về với đất, chỉ có nô tài là đau khổ!](#)
[Q.4 - Chương 270: Chuyện cũ như mây khói!](#)
[Q.4 - Chương 271: Truyền thừa ngàn năm](#)
[Q.4 - Chương 272: Lời cảm ơn hoàn hảo](#)
[Q.4 - Chương 273: Xin chỉ giáo](#)
[Q.4 - Chương 274: Cùng chết](#)
[Q.4 - Chương 275: Tiềm năng của con người](#)
[Q.4 - Chương 276: Điều là kẻ có tâm tư phản bội](#)
[Q.4 - Chương 277: Ai cũng biết là ai](#)
[Q.4 - Chương 278: Trưởng lão Tuyết Nguyên.](#)
[Q.4 - Chương 279: Ra lệnh](#)
[Q.4 - Chương 280: Người tốt làm việc tốt!](#)
[Q.4 - Chương 281: Vô gian Tam Thiếu.](#)
[Q.4 - Chương 282: Hào huynh đệ của ta.](#)
[Q.4 - Chương 283: Ý Trầm Đã Quyết](#)

[Q.4 - Chương 284: Không thể tránh né va chạm](#)
[Q.4 - Chương 285: Lời thật lòng và lời nói dối](#)
[Q.4 - Chương 286: Dạ hành](#)
[Q.4 - Chương 287: Vượt qua ranh giới](#)
[Q.4 - Chương 288: Nam nhân chỉ biết động thủ](#)
[Q.4 - Chương 289: Báo án](#)
[Q.4 - Chương 290: Đường sống](#)
[Q.4 - Chương 291: Ta là một khối đá mài.](#)
[Q.4 - Chương 292: Ép đến tận cửa](#)
[Q.4 - Chương 293: Ép hỏi](#)
[Q.4 - Chương 294: Mẫu tử](#)
[Q.4 - Chương 295: Tướng tinh quật khởi.](#)
[Q.4 - Chương 296: Sự kiêu ngạo của việc quỳ gối.](#)
[Q.4 - Chương 297: Ăn chức](#)
[Q.4 - Chương 298: Đông Đô rối loạn \(thượng\)](#)
[Q.4 - Chương 299: Đông Đô rối loạn \(trung\)](#)
[Q.4 - Chương 300: Đông Đô rối loạn \(tiếp tục\)](#)
[Q.4 - Chương 301: Đông Đô rối loạn \(tiếp tục\)](#)
[Q.4 - Chương 302: Đông Đô rối loạn \(tiếp tục\)](#)
[Q.4 - Chương 303: Đông Đô rối loạn \(sơ hạ\)](#)
[Q.4 - Chương 304: Đông Đô rối loạn \(sơ hạ - tiếp tục\)](#)
[Q.4 - Chương 305: Đông Đô rối loạn \(không thể không hạ\)](#)
[Q.4 - Chương 306: Đông Đô rối loạn \(tiếp tục hạ\)](#)
[Q.4 - Chương 307: Đông Đô rối loạn \(hạ\)](#)
[Q.4 - Chương 308: Đông Đô rối loạn \(chốt hạ\)](#)
[Q.4 - Chương 309: Giang sơn gấm vóc](#)
[Q.4 - Chương 310: Sơn Hà Cẩm Tú.... Cẩm Tú Hà Sơn](#)
[Q.4 - Chương 311: Chỉ tốt ở bề ngoài](#)
[Q.4 - Chương 312: Công bình công chính công khai](#)
[Q.4 - Chương 313: Không thành kế](#)
[Q.4 - Chương 314: Bao vây chặn đánh](#)
[Q.4 - Chương 315: Hiếu kỳ hại chết người](#)

[Q.4 - Chương 316: Muốn gì được nấy.](#)
[Q.4 - Chương 317: Chuyên gia vượt ngục](#)
[Q.4 - Chương 318: Đêm giết người](#)
[Q.4 - Chương 319: Mỗi người một chí hướng.](#)
[Q.4 - Chương 320: Cấp tốc.](#)
[Q.4 - Chương 321: Chủ Động Ra Tay](#)
[Q.4 - Chương 322: Một núi một thành](#)
[Q.4 - Chương 323: Đánh với ai ?](#)
[Q.4 - Chương 324: Ta là ai ?](#)
[Q.4 - Chương 325: Một chút giá rét đến trước](#)
[Q.4 - Chương 327: Hầm băng vạn trượng](#)
[Q.4 - Chương 328: Thương nghị](#)
[Q.4 - Chương 329: Hết giá trên trời, trả tiền sát đất](#)
[Q.4 - Chương 330: Đường về](#)
[Q.4 - Chương 331: Đạp phá thiết hải](#)
[Q.4 - Chương 332: Người chết ta sống](#)
[Q.4 - Chương 333: Hồ điệp vô cánh](#)
[Q.4 - Chương 334: Trong nháy mắt](#)
[Q.4 - Chương 335: Họ Hàng Xa](#)

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 1: Diễm phúc bay tới.

Q.1 - Chương 1: Diễm phúc bay tới.

Giới Thiệu:

Hắn quật khởi từ trong rế cỏ, lên như điều gặp gió. Mạnh lên trong nghịch cảnh, bất khuất không gục ngã.

Thân thể không biết từ đâu, quan trường người lừa ta gạt, thế giới cá lớn nuốt cá bé, dòng xoáy mỹ nữ phấn hồng...

Đây là một thiên truyện thuyết xúc động lòng người về một trang nam nhi không ngại cường địch!

Đây là một đoạn giai thoại về một thiếu niên đa tình yêu hận đan xen!

Từ xưa anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng ta muốn, trong muôn đoá hoa ấy, một phiến lá cũng không dính vào thân!

Một đôi tay lớn nhanh nhẹn xâu lại sợi chỉ đỏ đã đứt trên cái khóa vàng, một lần nữa đem cái khóa vàng lớn chùng miệng chén uống rượu đỏ đeo lại lên cổ cô bé đang khóc sụt sùi. Trên cái cổ trắng như tuyết ấy, có một vết hồng hồng như thế đã từng bị một sợi chỉ nào đó thít qua.

"Nha Nha, không phải khóc nữa, tuần kiểm ca ca đã giúp người lấy lại khóa vàng rồi này. Còn không mau cảm ơn ca ca?" Thiếu phụ đứng cạnh cô bé cảm kích nhìn nam tử trước mắt. Thoạt nhìn thiếu phụ cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi. Thiếu phụ kéo bàn tay nhỏ bé của con gái, nhưng con gái của nàng vẫn khóc không ngừng, ngay cả một tiếng cảm ơn đối với vị tuần kiểm trẻ tuổi này cũng chưa nói được.

"Ô, người tên là Nha Nha sao? Đã có ai nói với người chưa? Da của người trắng tựa như tuyết, khuôn mặt nhỏ nhắn của người khi cười so với vầng thái dương trên bầu trời còn rực rỡ hơn..." Quan tuần kiểm trẻ tuổi đứng ở trước mặt cô bé, cười híp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngập trong nước mắt của nàng.

"Có thật không?" Nha Nha nghẹn ngào hỏi lại, cũng ngưng lại dòng nước mắt.

"Đương nhiên là thật rồi. Ca ca hỏi người nhé, cô bé cười xinh đẹp nhất Đông Đô là ai nào?" Quan tuần kiểm nghiêm trang hỏi.

Nha Nha nở một nụ cười ngọt ngào, sụt sà sụt sịt nói: "Đương nhiên là Nha Nha!"

"Ngoan lắm!" Quan tuần kiểm đưa tay dịu dàng vuốt mái tóc Nha Nha rồi đứng thẳng người dậy.

Hắn rất cao, vóc người thoạt nhìn hết sức đầy đặn và cường tráng, một thân quan phục màu đen của tuần kiểm trên người trông hằn rõ từng hoạt bát.

Quan tuần kiểm xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía tên cướp giật nọ, trong tay tên cướp là nửa đoạn mộc côn cùng với vẻ mặt vô cùng kinh hoàng.

Hắn đang hết sức căng thẳng, nhìn đám người đã bao vây lấy hắn. Mặc dù đám người này phần lớn là tiểu thương và người bán hàng rong bày quán

bán đồ ăn ở chỗ này, nhưng chỉ mỗi người một đấm thôi cũng đủ để hấn chết đi sống lại mười mấy lần rồi.

"Hôm nay thời tiết tốt, nhưng tâm trạng của ta không tốt cho lắm." Quan tuần kiểm ngựa mặt lên trời cười ha ha mấy tiếng, bẻ bẻ khớp ngón tay. Âm thanh ma sát của xương vang lên lạnh lạnh khiến cho khuôn mặt tên cướp giật nọ biến đổi không ngừng.

Bỗng nhiên, tuần kiểm đưa tay chỉ vào tên cướp giật nọ chửi ầm lên: "Người có biết hay không, nếu như khu trục thuộc của ta liên tục ba tháng không phát sinh vụ án nào thì ta có thể nắm được hai mươi lượng bạc tiền thưởng, cũng là một khoản không nhỏ khi ta lên chức trong tương lai. Ngày đêm ta trông chừng cái con phố chợ này, ta đã chịu đựng suốt hai tháng lẻ hai mươi chín ngày sóng êm gió lặng... Thế nhưng mà người, cái tên khốn kiếp này, hết lần này tới lần khác cứ phải đứng ngay cuối cùng lại giật đồ trong địa bàn của ta!"

Tên cướp giật mấp má đôi môi, có vẻ như muốn xin tha, nhưng lại nhớ đến mới khi này quan tuần kiểm này đuổi kịp mình nhanh như chớp từ cách hơn mười trượng. Sau đó, tuần kiểm này hung hãn ném hấn qua vai một cái nhẹ như lông hồng, khiến hấn lăn quay lông lốc, lại hết sức nhẹ nhàng lấy đi cái khóa vàng hấn đang cầm trong tay, cái mà hấn vừa giật xuống từ trên cổ cô bé, nhất thời hấn lạnh toát cả sống lưng.

"Người có hai lựa chọn, thứ nhất, đền ta hai mươi lượng, không, năm mươi lượng bạc!" Quan tuần kiểm khinh miệt nhìn hấn, cười lạnh không dứt: "Thứ hai, trong tay người cầm nửa đoạn mộc côn, hãy đấu với quan tuần kiểm Tần Phi, được người ta xưng là ngọc thụ lâm phong, anh vũ bất phạm, uy chấn phố chợ phía Nam thành Đông Đô trước khi nhậm chức đã đánh khắp tuần kiểm học đường không có địch thủ này, một cuộc. Nếu như đánh thắng ta, người có thể đi!"

"Nếu đánh thua thì làm sao?" Tên cướp giật khẩn trương hỏi.

Tần Phi bóp bóp nắm tay: "Đương nhiên là bị ta đánh cho tới số một trận nữa rồi mới giải về sở tuần kiểm hỏi tội."

Đây là một tràng chiến đấu nghiêng hấn về một bên, cho dù tiếng reo hò ầm vang cả nửa con phố cộng với tên cướp giật biểu hiện ra dũng khí không hề

tầm thường, nhưng ở hiệp thứ nhất, nắm đấm phải của Tần Phi đã vô cùng chuẩn xác đánh trúng mắt trái tên cướp giật xui xẻo, sau đó chiến đấu cũng trở thành một hồi đánh đấm tàn bạo, một nơi ngập tràn vui sướng, ngay tới cô nhỏ Nha Nha kia cũng ra sức vỗ tay, chu miệng nhỏ kêu gào rằng tuần kiểm ca ca cố lên...

Mấy người bán rau đang xem náo nhiệt ở phía sau bỗng nhiên trở nên rối loạn, trong hỗn loạn có giọng một người kêu lớn: "Tiểu Phi ca nhi, đừng đánh nữa, đội ném tú cầu sắp sửa đến chỗ phố chợ rồi, chúng ta phải dẹp đường...dẹp đường..."

"Hồngбет!" Tần Phi một tay nhắc tên cướp giật đã sắp bị đánh đến máu chảy đầy mặt, cao giọng la lớn: "Các cô bác giúp đỡ chút, dẹp đường nào, dẹp đường nào, những ai muốn xem con gái ngự sử đại phu ném tú cầu kén chồng thì nhanh nhanh đứng ở ven đường đi..."

Phố chợ nhất thời rộn rã hẳn lên, con gái của ngự sử đại phu muốn dùng tú cầu tuyển thân, đây là một đại sự do Hoàng đế tự mình hạ chiếu thư công bố lúc lễ mừng năm mới.

Những nam giới trẻ tuổi ở Đông Đô đã chuẩn bị kỹ càng. Ai cũng muốn vào ngày này lộ mặt ra đầu đường, phải ăn mặc ra dáng một phen, nhờ đâu được con gái của ngự sử đại phu nhìn trúng, hay giả như mình lại phải vận đào hoa trời sinh thì đây cũng là một cơ hội tốt để một bước lên trời nha!

Đây cũng không phải vấn đề phải phấn đấu bao nhiêu năm, đây là vấn đề phải phấn đấu bao nhiêu đời a...

"Tiểu Phi ca nhi, người cũng tuần tú lịch thiệp, nói không chừng lát nữa khi xe hoa từ phố chợ đi qua, thiên kim của ngự sử đại phu liếc một cái lại nhìn trúng người...đến khi đó, đừng nói người thăng quan ba cấp, cho dù để người làm thủ lĩnh của tuần kiểm tổng thự cũng không phải là việc khó!"

Những người bán rau ven đường rất quen thuộc với vị tuần kiểm trẻ tuổi này, họ đã ở chung hòa thuận suốt mấy tháng vừa qua, mọi người ít nhiều cũng tích lũy một chút tình cảm. Nhất là Tần Phi hoàn toàn không giống như những tên tuần kiểm khi trước, luôn theo chân bọn họ thu phí bảo hộ, lấy không của bọn họ hoa quả rau dưa. Bởi thế, những người bán rau rất thích người tuần kiểm trẻ tuổi này, khi nói đùa cũng không e dè nhiều lắm!

Tần Phi nhếch miệng cười một tiếng, vỗ vỗ bộ ngực: "Đó là đương nhiên, nếu như nàng không nhìn được đến ta, vậy đó chính là thiệt thòi của nàng..."

Đương nhiên, lời này vừa ra khỏi miệng, ngay lập tức là một tràng cười lớn rộ lên.

"Đội xe hoa sắp đi qua rồi." Trên lầu ở tường thành, một vị nam tử trẻ chừng hai mươi tuổi, một thân hoàng bào, chỉ về đầu phố ở phía xa, mỉm cười khẽ nói: "Lát nữa, ta thật muốn xem sắc mặt của ngự sử đại phu sẽ là cái dạng gì!"

Tiểu thái giám áo gấm mũ cao, thân mình lom khom, giọng the thé nói: "Thái tử điện hạ! Chúng ta nghĩ là, thân phận người nhận được tú cầu càng đê tiện, ngự sử đại phu sẽ càng khó coi. Ven đường có một đám ăn mày quần áo rách rưới, dơ bẩn không chịu nổi, ai ui, hình như còn gãy một chân. Chi bằng đem tú cầu ban cho hắn là được rồi!"

Mấy tên thị vệ và thái giám hầu hạ ở phía sau thái tử cũng không nhìn được mà cười ra tiếng.

Trên mặt thái tử hiện lên ý cười, lắc đầu nói: "Tiểu An Tử, chủ ý này của người cũng không khỏi có chút quá tuyệt đi. Ngự sử đại phu là lão thần tử đấy, dù sao người ở phố chợ cũng là dân đen, có là ăn mày hay không đối với hắn cũng không khác nhau nhiều lắm. Chờ ta xem một chút, ta sẽ thay hắn chọn một tên rẽ tốt!"

"Thái tử điện hạ xin coi chừng, người tới quá gần đầu tường, cũng phải đề phòng ngộ nhỡ có cao nhân đánh lén." Một vị trung niên thân mặc bạch y trầm giọng nói.

Thái tử chẳng hề để ý lắc đầu: "Có Chân thúc ở bên cạnh ta, trên đời này còn ai có thể ám toán ta? Phụ hoàng không phải đã từng nói qua như thế sao? Một người như Chân thúc sánh bằng thiên quân vạn mã, nhưng thà tổn hại mười vạn tinh binh, cũng không muốn mất đi Chân thúc."

Bạch y trung niên sắc mặt bình tĩnh như nước, không vì hoàng đế cùng thái tử tán dương mà bay bổng để mất hình tượng chút nào. Nhưng đối với câu khen ngợi này, hắn cũng vô cùng thản nhiên thu lấy, đúng là như vậy, đôi mắt từ Đông Đô cho đến thiên hạ, Bàng Chân đều có thể tự do lui tới. Thực

lực quyết định địa vị, hẳn được phong tước cao nhất, làm tổng quản thị vệ đại nội của vương triều Đại Sở. Hai trăm năm trở lại đây, được như vậy vên vẹn chỉ có hẳn.

Từ cuối phố, cỗ xe hoa được tám thốt ngựa cao to kéo tới đây. Bánh xe nặng nề từ tốn miết lên mặt đường bằng đá xanh, thân xe làm từ gỗ trầm hương của Nam Hải, rèm xe làm từ tơ tằm của Tuyết Sơn, đủ các màu trang sức xa hoa tráng lệ, cũng đều chỉ vì một vị thiếu nữ kia đang ngồi trong xe. Xuyên qua tấm lụa mỏng, chỉ có thể thấy được thân ảnh mơ hồ hư ảo của nàng, căn bản không thấy rõ khuôn mặt. Nhưng mà, hai tên thị nữ đứng ở hai bên trái phải đầu xe cũng đã hết sức xinh đẹp, có thể đoán được chủ nhân sẽ như thế nào.

Ngự lâm quân đi theo xe hoa, duy trì trật tự. Đại thái giám trong cung phụ thánh chỉ của Hoàng đế đứng ở đầu xe. Khắp đường đều là dân chúng đang điên cuồng, vô số nam tử trẻ tuổi cao giọng hét gào, khẩn cầu nàng có thể đem tú cầu trong tay ném ra rơi xuống trước mặt mình. Mà thiếu nữ trong xe, liệu nàng đã từng có người yêu chưa? Giờ phút này, trong lòng nàng đang nghĩ về ai?

Bàng Chân nhẹ giọng nói: "Không biết hôm nay người nào sẽ trở thành kẻ may mắn kia đây..."

"Dù sao cũng không phải là hẳn..." Trên mặt Thái tử một tia tức giận không dễ dàng phát giác lướt qua, ngay sau đó biến mất vô tung vô ảnh. Hẳn nhìn những nam nhân đang hưng phấn đến điên cuồng kia ở phố chợ, cười lạnh nói: "Những người này căn bản cũng không biết được mình đang tranh đoạt thứ gì, cứ tưởng đây là cửa lên trời, nhưng kỳ thực lại là đường xuống hoàng tuyền!"

"Thái tử điện hạ, ngài tới chọn một vị rể hiền đi!" Bàng Chân mỉm cười nói. Thái tử tùy ý nhìn một chút, dân chúng đây đường vô cùng hỗn tạp, các loại phục sức khiến mắt của hắn nhanh chóng hoa lên. Có lẽ, bởi trong ngày này, không có ai lại mặc một thân toàn một màu đen hoặc trắng xuất hiện. Cho nên, đột nhiên một thân y phục màu đen bắt mắt lọt vào tầm mắt của hắn, đó là một tên quan tuần kiểm trẻ tuổi đang đứng ở ven đường xem náo nhiệt, Thái tử tùy ý chỉ chỉ: "Chân Thúc, để cái tên quan tuần kiểm kia đi."

Bàng Chân khẽ gật đầu, năm ngón tay mở ra, giơ lên chụp về phía xe hoa nằm lại...

Thiếu nữ ở trong xe đang tâm hồn đang treo ngược cành cây, suy nghĩ hàng vạn hàng nghìn điều.

Từ khi Hoàng đế hạ chiếu phải dùng tú cầu tuyển thân, thiếu nữ thông minh cũng đã nhạy cảm nhận ra được ý đồ của hoàng thất. Nhưng cho dù ngự sử đại phu quyền thế ngấp trời cũng căn bản không thể nào chống lại được hoàng thất, chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó.

Ngoài xe những tiếng gào khiến người ta chán ghét đã sớm khiến cho nàng sắp kìm nén không nổi lửa giận, tú cầu trong tay sắp sửa bị bóp tới mức khó coi.

Nàng hoàn toàn vô tình nhìn về phía ngoài xe, rèm cửa bên cạnh xe bị gió nhẹ thổi lên, lộ ra khuôn mặt mỹ lệ thanh thuần, mày ngài cong cong như nguyệt, hai tròng mắt trong veo như nước, lại còn có làn da vô cùng mịn màng như băng cơ ngọc thạch kia...

Sự kinh diễm kia vừa lộ ra đã khiến cho tất cả nam nhân đều điên cuồng gào thét, thậm chí có không hiếm một vài lão đầu tử năm sáu chục tuổi đầu và mấy tiểu hài tử mới mười ba mười bốn tuổi.

Nàng khẽ nhếch khóe miệng giấu cợt, chợt thấy một người tuần kiểm áo đen trong đám người sắp sửa phát cuồng kia lộ ra vẻ hết sức bình tĩnh, mặc dù đang nhìn xe hoa cười đùa, nhưng lại không nói một lời. Nàng vừa vặn cảm thấy có chút an ủi, đột nhiên, tú cầu trong tay bị một cỗ lực lượng vô cùng sung mãn tác động, trong nháy mắt bay ra khỏi xe hoa, rơi vào trong đám người.

Tú cầu bị ném ra khỏi xe hoa, mọi người nơi phố chợ lập tức sôi trào, điên cuồng, kinh hãi... Phố chợ là nơi nghèo nàn nhất, tồi tàn nhất cả Đông Đô này, những nam nhân kia tuy rằng vui mừng phát thét, nhưng có lẽ cũng không hy vọng là quả tú cầu này sẽ được ném ra trên con đường này.

Tú cầu đỏ rực mang theo một dải lụa thật dài, trong nháy mắt đã bay đến điểm cao nhất, dải lụa tung bay theo gió, muôn vàn tư thế. Thế nhưng, tú cầu lại kiên quyết dứt khoát lao về phía tuần kiểm áo đen phía dưới rơi xuống...

Đang xem náo nhiệt, Tần Phi ngạc nhiên thấy tú cầu bay đến ngực mình, bên tai tức thì chấn động đến phát điên vì mọi người ở phố chợ đều bắt đầu điên cuồng gào thét...cô nhỏ Nha Nha đang được mẹ ôm trong lòng, hưng phấn vỗ tay bồm bộp: "Tuần kiểm ca ca, người giỏi quá nga! Quả cầu mà ai ai cũng muốn kia rơi xuống người của người rồi!"

Từ trong hỗn loạn, một đội ngự lâm quân tách đám người ra, đại thái giám cầm thánh chỉ đi tới trước mặt Tần Phi, giọng the thé hỏi: "Người là tuần kiểm? Chịu sự quản lý của nơi nào? Họ gì tên gì?"

Tần Phi thì thào đáp: "Tuần kiểm phân sở khu phố chợ, phân thự phía nam thành Đông Đô, Tần Phi!"

Đại thái giám cười híp mắt ghi xuống tên và chức vị của hắn, ngẩng đầu lên nói: "Chúc mừng người, chàng trai may mắn!"

Trên lầu ở tường thành chỉ còn lại ngự lâm quân tay cầm binh khí, Bàng Chân cùng với Thái tử đã sớm không thấy bóng dáng.

Ở một chiếc xe ngựa khác đi theo xe hoa, người bên trong sau khi nghe rõ thân phận của Tần Phi, thân nhiên nói với thân tín ngoài xe: "Tuần kiểm? Ha hả... Ta còn tưởng sẽ là một tên ăn mày cơ đấy!"

Tên thân tín tuổi đã ngoài bốn mươi, giọng nói mặc dù bình thản, nhưng không che giấu được sát ý trong lời nói: "Lão gia, phố chợ loạn như vậy, thân hắn là tuần kiểm, ai biết được có thiên tai nhân họa như thế nào? Ta thấy, hắn chưa chắc đã có thể sống được đến ngày kết hôn đâu!"

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, tên thân tín kia quay đầu nhìn về nơi Tần Phi đang đứng, một cỗ hàn ý lạnh người hiện lên giữa hai đầu lông mày rồi biến mất.

Chú thích

tuần kiểm: một chức danh lính quèn, kiểu như sai nha, sai dịch.

mộc côn: thanh gươm

ngọc thụ lâm phong: ý chỉ sự cao quý, danh giá

anh vũ bất phạm: tạm hiểu như là đẹp trai, oai phong

uy chấn: nổi danh

ngự sử đại phu: một chức danh lớn trong triều đình (cụ thể làm gì thì mình cũng không biết)

tuyển thân: cùng một nhóm nghĩa với cầu thân, nôm na trong chương này là 'kén rể'

nam tử: đàn ông, con trai

kinh diễm: vẻ đẹp khiến người khác ngất ngây

Từ 'ngày kết hôn' ở cuối vốn gốc là 'hôn kỳ', mình thì thích để 'hôn kỳ' hơn, nhưng dầu sao cũng là dịch, nói trước để sau này lỡ có quên mà để thành 'hôn kỳ' nhé

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 2: Nghĩa khí giữa người nghèo với nhau

Q.1 - Chương 2: Nghĩa khí giữa người nghèo với nhau

Sở tuần kiểm của phố chợ vốn là sở tuần kiểm không bắt mắt nhất của cả cái Đông Đô này - sáu cánh cửa cũ nát, căn nhà cũ không biết đã bao nhiêu năm, cái bàn thiếu tay thiếu chân, ngay cả trên chén trà cũng đầy sứt sẹo. Người hơi biết luồn lách một chút tất sẽ không vừa lòng nhậm chức ở cái sở tuần kiểm tại cái khu ổ chuột này. Vừa vớt không thấy mỡ, lại vừa dễ đụng phải tội phạm, chỉ vì ba lượng bạc mỗi tháng, có đáng không?

Tuần kiểm lớn tuổi một chút thì tên nào cũng trơn như cá chạch, mỗi ngày tới sở tuần kiểm không gì ngoài uống chút trà, chơi tí xóc đĩa, ba hoa khoác lác mà thôi. Chuyện bán mạng ư? Thì giao cho bọn tiểu hủ sinh trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng đi.

Mắt thấy sắp sửa hoàng hôn rồi, ánh chiều tà lan vào sở tuần kiểm, bảy tám vị tuần kiểm đã đứng tuổi đáng vẻ uể oải ngồi trong sở, mỗi người đều bưng một chén trà, hàn huyên hết sức náo nhiệt, chỉ cần tiêu nốt chút thời gian cuối cùng này nữa thôi là có thể được về nhà ăn cơm rồi.

"Mọi người nhìn cho kỹ ta đây này, nếu ta còn hai mươi tuổi mà nói thì hôm nay làm sao đến lượt tiểu Phi bắt được tú cầu? Nhớ năm đó ta đây cũng là mỹ nam tử số một ở phố chợ nha!" Tiểu đội trưởng đội tuần kiểm Triệu Giáp đặt chén trà xuống, hai tay chống nạnh, chậm rãi khoan thai xoay một vòng ở trước cửa sở tuần kiểm.

Hắn cao cao, bụng đầy thịt phô ra, nếp nhăn nơi khóe mắt cùng với mái đầu tóc mai đã hoa râu, ngay lập tức khiến cho các đồng liêu được một phen cười to đến rung phòng.

Thường Tuyên, một vị tiểu đội trưởng khác cố nín cười, đưa tay vỗ vỗ cái bụng của Triệu Giáp, nói: "Ta bảo lão Triệu này, người cũng không cần phải khoe khoang nữa đâu. Chúng ta là đồng liêu chứ không đồng mệnh, chớ có coi tiểu Phi là một tên tuần kiểm mới nhậm chức nữa đi, hôm nay hắn bắt được tú cầu, đảm bảo là một bước lên mây. Trước kia người không có việc gì cũng làm khó dễ cho người ta, ta khuyên người nên sớm nghĩ biện pháp vỗ về vuốt đuôi người ta đi, bằng không, cái chức tiểu đội trưởng này của người bất cứ lúc nào cũng có thể không làm nổi nữa đâu."

Triệu Giáp liền biến sắc mặt, hồi tưởng lại những lần trước đã đối xử với Tần Phi ra sao, trong nháy mắt như thể có một tảng đá lớn trong lòng, hết sức khó chịu. Nhưng hắn vẫn còn miễn cưỡng cố nặn ra một nụ cười, nói: "Ngọc bất trác bất thành khí, ta có hơi nghiêm khắc với tiểu Phi một chút, đó cũng là muốn hắn có thể thành tài. Tiểu Phi là đứa thông minh, nó sẽ hiểu được dụng ý của ta. Các người nói nữa thêm phiền!"

Mấy vị tuần kiểm còn lại ít nhất cũng cộng sự với Triệu Giáp trên cả chục năm, sao lại không biết hắn hiện giờ cũng chỉ đang cố giữ thể diện? Lão Từ ngồi ở trong góc khẽ ho khan một tiếng, nói tránh đi: "Cũng phải nói lại, nhạc phụ tương lai của tiểu Phi đúng là một nhân vật khó lường. Tiểu Phi đi theo ông ta, tiền đồ sau này sẽ là một mảng xán lạn rồi."

Mấy vị tuần kiểm không hện mà cùng chậm rãi gật đầu, có thể nói ở nước Sở, ngoại trừ Hoàng đế ra thì tiếng tăm của Ngự sử đại phu Đường Ân có thể coi là lớn nhất. Mấy chục năm trước, khi thiên hạ còn phân làm bốn, có Ngụy, Đường, Sở, Ngô bốn nước tranh bá thì hai nước Ngụy, Ngô thực lực lớn mạnh. Quốc vương nước Ngụy xua quân tấn công Đường, quân Đường hăm hở chống cự, tiếc rằng khi ấy hai nước Sở, Ngô nội chính đều bất ổn, không tài nào trợ giúp. Quân Ngụy tiến quân thần tốc, công phá đô thành nước Đường, diệt Đường.

Những tàn dư nước Đường còn lại rồi rít đầu hàng, khi đó vẫn còn có thiếu niên quý tộc Đường Ân cự tuyệt đầu hàng, trái lại lại len lén dẫn dắt tộc

nhân trải qua trăm đắng nghìn cay đi tới nước Sở.

Nhờ cơ duyên xảo hợp, Đường Ân gặp được vua Sở khi đó vẫn còn là Thái tử, hai người mới gặp nhưng như đã quen biết từ lâu. Không lâu sau khi vua Sở lên ngôi, có năng lực phong quan ban tước, liền trọng dụng Đường Ân. Đường Ân không phụ kỳ vọng, cùng với vua Sở tiến hành thanh lọc triều chính, chinh đồn quân bị, chỉ trong ngắn ngủi vài năm, quốc lực, quân lực của nước Sở tăng vọt.

Cùng lúc đó, nước Ngụy liên tiếp phát sinh biến cố, bị vua Sở và Đường Ân chớp được thời cơ, để Đường Ân làm soái, xua quân tấn công Ngụy, đại chiến bốn năm, đánh cho nước Ngụy tưởng nhìn tưởng như quái vật khổng lồ rơi hoa lá rồi thống nhất cả vùng phương bắc. Kể từ đó, thiên hạ mới do Ngô Sở giằng co với nhau.

Thường Tuyên hay tếu táo cũng thu lại nụ cười bất cần đời vừa rồi, chậm rãi tán đồng: "Đường đại nhân đích thực là kỳ tài hiếm có.. Văn có thể an bang, võ có thể định quốc. Nhất là hẳn biết già từ sự nghiệp khi vừa tới đỉnh vinh quang, sau khi diệt xong Sở cũng lập tức giao ra binh quyền, chuyển sang nhậm chức ngự sử đại phu. Nhân vật tầm cỡ như vậy nhưng lại tuyển nữ tể từ cái sở tuần kiểm rách nát chim không thềm ỉa của chúng ta, nghĩ tới việc này, ta cũng cảm thấy rạng rỡ cả mặt mày."

Két một tiếng, cửa lớn của sở tuần kiểm bị người dùng sức mở ra, một thân hình mập lùn cất bước đi vào. Tất cả tuần kiểm ở trong nhà lập tức cười khúc khích đứng dậy thi lễ, bưng trà, bưng trà, lấy ghế, lấy ghế.

Thường Tuyên khẽ nở nụ cười, nói: "Mã Trấn sở, mặt trời sắp lặn đến nơi rồi, sao ngài phải tự mình cất công đến sở thế? Uống chén trà trước cho ngọt giọng rồi hãy nói đi."

Triệu Giáp trợn mắt liếc một cách khinh thường tên 'nịnh hót' Thường Tuyên này, sau khi đặt cái ghế trong tay mình xuống dưới móng Mã trấn sở cũng nói với giọng cung kính: "Mời Trấn sở đại nhân mau ngồi nghỉ một lát."

Lão tuần kiểm nhìn cái mặt nịnh bợ của hai vị tiểu đội trưởng này cũng đã thành quen, lại nói tên Trấn sở này cũng chỉ trông nom cái sở tuần kiểm phố chợ nhỏ tí hìn này mà thôi, cũng chỉ là một chức quan nhỏ như hạt đậu hạt

vùng, ngoại trừ ra oai ở sở này cùng với dân chúng thì đi chỗ nào cũng đều là dạng con cháu.

Mã Trấn sở đường hoàng bệ vệ ngồi xuống ghế, nhận lấy nước trà hớp một ngụm nhỏ, thản nhiên nói: "Tần Phi ở trong sở chúng ta nhận được tú cầu từ thiên kim của ngự sử đại phu. Việc này, các người đã biết rồi đúng không?"

"Biết!" "Đã biết rồi!" Tức thì trong nhà tiếng trả lời vang lên liên tiếp.

Đôi mắt ti hí của Mã trấn sở như cười như không nhìn đám bộ hạ, chậm rãi mở miệng: "Đây là việc vui lớn hiếm có trong vòng hai trăm năm nay của sở chúng ta, ừm, bản quan đã nghĩ rồi, mọi người phải góp tiền ra để chúng mừng tiểu Phi. Bản quan thân là Trấn sở, Ta góp ra trước năm lượng, các người tự mình xem xem có thể góp được bao nhiêu?"

Góp tiền cùng với thủ lĩnh, đây chính là một kỹ năng sống, không thể nhiều hơn so với thủ lĩnh, cũng không thể ít hơn nhiều quá, lại còn phải để dành chỗ cho người phía dưới nữa. Con mắt Triệu Giáp đảo một vòng, nhanh chóng đáp lại: "Tiểu Phi là tuần kiểm dưới tay ta, Triệu Giáp ta tuy rằng nghèo nhưng cũng phải đưa ra bốn lượng bạc trắng."

"Cũng đều là tiểu đội trưởng với nhau, vậy ta cũng bốn lượng đi." Thường Tuyên cười híp mắt tiếp lời. Mặc dù hẳn không phải cấp trên trực tiếp của Tần Phi nhưng cũng tặng bốn lượng, mùi mè của lễ vật này có lẽ là nồng hơn một chút so với Triệu Giáp rồi. Mắt thấy tương lai Tần Phi chắc chắn sẽ lên như điều gặp gió, phải sớm sớm xây dựng quan hệ cho tốt, sau này dễ nói chuyện, mấy lượng bạc này đáng là gì?

Mấy vị tuần kiểm còn lại khẽ cắn răng, rồi rút 'khăng khái góp tiền', chỉ mất một chút thời gian đã góp được ra hơn ba mươi lượng, Mã Trấn sở hài lòng lấy ra một túi tiền, gạt hết bạc vào trong đó rồi đứng dậy, đi về phía cái phòng đơn duy nhất trong cái sở này, cũng là phòng công vụ của hắn, không quay đầu lại, nói: "Nếu tiểu Phi đã trở về rồi, kêu hắn đến phòng tìm ta."

Đóng cửa phòng, Mã Trấn sở nắn lại túi tiền, đưa tay vào đem nén bạc lớn năm lượng hắn vừa nắn thấy ra ngoài, lưu luyến nhìn một lúc lâu, muốn nhét lại vào trong ngực, suy nghĩ một chút, lại kiên quyết dẫn lòng bỏ vào.

Hắn cởi cái chìa khóa từ bên hông xuống, mở một cái rương ở góc tường ra, bên trong có đặt hai nén bạc mười lượng. Mã Trấn sở lấy bàn tay mập mạp

của hãn vuốt ve âu yếm, lẩm bẩm nói: "Bỏ không được cháu dâu, che không nổi sắc lang. Bạc ời là bạc, hôm nay coi như ta xin lỗi người."

Bỗng ngoài cửa phòng xông xáo một trận, thấp thoáng nghe thấy tiếng Triệu Giáp kêu lớn: "Mã Trấn sở, tiểu Phi trở về rồi."

Mã Trấn sở nghiêng răng nghiêng lợi, ném hai nén bạc lớn vào trong túi tiền mà lòng đau như cắt, khép cái rương lại, đi tới cửa kêu lớn: "Bảo tiểu Phi vào đây đi."

Tần Phi đi theo bọn thái giám ghi chép hồ sơ về hãn, bận rộn mất nửa ngày, nói đến miệng đắng lưỡi khô. Tới giờ mới về đến sở tuần kiểm, vừa mới nhắc được chén trà lên còn chưa uống được miếng nào đã bị một đám đồng liêu kéo đến cửa phòng công vụ của Mã Trấn sở.

Tần Phi sửa sang lại y phục, đẩy cửa bước vào, vừa vào đã thấy Mã Trấn sở nở nụ cười tiến đến đón, còn lôi lôi kéo kéo hãn vào trong. Bình thường từ trước đến giờ Mã Trấn sở vẫn vênh vênh vào vào mà hôm nay lại niềm nở thân cận như thế lại khiến Tần Phi có chút không quen.

"Trấn sở đại nhân, tên cướp ta bắt được lúc trước, bọn lão Từ đã giúp ta giải về, kính xin Trấn sở đại nhân cho hãn nhập án."

Mã Trấn sở cười hắc hắc, kéo Tần Phi đi tới trước bàn, ấn hãn ngồi lên ghế: "Chuyện này không vội, nghe nói người đã trông coi ở phố chợ này ba tháng, chỉ còn thiếu có một ngày hôm nay. Nếu mà bởi vậy không lấy được tiền thưởng thì có phần đáng tiếc. Chuyện nhỏ này ta còn có thể làm chủ được, cái tên cướp kia hôm nay sẽ không phải nhập án nữa. Coi như là ngày mai người bắt được hãn đi, công văn trình báo ngày mai ta tới viết."

Trên khuôn mặt anh tuấn của Tần Phi khẽ nở một nụ cười, miệng nói: "Vậy xin đa tạ Trấn sở đại nhân."

Mã Trấn sở khẽ cười khan hai tiếng, âm thanh còn khó nghe hơn tiếng rền rĩ ban đêm hơn mấy phần, sau khi quay lại cái bàn làm việc mục nát của hãn thì thân thể mập mạp cũng chìm thật sâu vào trong trong chiếc ghế mộc, chiếc ghế gầy yếu nhất thời phát ra âm thanh kẽo kẹt chói tai, khiến cho người ta cảm thấy cái ghế này có thể gãy lìa bất cứ lúc nào.

Ngón tay Mã Trấn sở gõ mấy cái trên mặt bàn một cách đầy tiết tấu, nhưng ngay sau đó chỉ vào một túi tiền đã đặt sẵn trên bàn, khẽ nói: "Đây là số bạc

thường người nên được."

Tần Phi cầm lấy túi tiền ước chừng phân lượng, mỉm cười nói: "Phân lượng hình như là không đúng lắm thì phải."

Dĩ nhiên không đúng rồi, hai mươi lượng bạc cũng chỉ có hai cân mà thôi, nhưng trong túi kia ước chừng phải đến năm sáu cân.

"Tiểu Phi ca nhi...trừ bạc thưởng ra, còn lại chính là hồng bao do mọi người góp lại chúc mừng người." Mã Trấn sở nhìn đi nhìn lại túi tiền không rời mắt: "Bốn quan thân là Trấn sở, có chuyện vui như vậy, đương nhiên phải đi đầu."

Tần Phi trong lòng buồn cười lẫn lộn, trước kia khi Mã Trấn sở gọi hân, cũng chưa bao giờ khách khí như bây giờ, hoặc là kêu 'Này, cái tên kia', hoặc là kêu 'Này, cái tên họ Tần kia, chính người đấy'. Hôm nay lại biến thành 'Tiểu Phi ca nhi', quả nhiên là bây giờ không giống lúc xưa a!

Tuy nhiên, trên mặt Tần Phi vẫn còn giữ nguyên nét bình tĩnh.

Mã Trấn sở thành khẩn nói: "Người cũng biết đấy, kém cỏi nhất ở Đông Đô cũng là sở tuần kiểm của chúng ta. Quản lý cái chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này, béo bở chả thấy đâu, ngay cả bổng lộc cũng phân phát muộn hơn so với những sở tuần kiểm khác. Đều là Trấn sở như nhau, nhưng người xem những Trấn sở của nội thành kia cho đến giờ cũng không thèm nhìn tới chúng ta a."

"Vốn nghĩ là coi như ở nơi này ngồi ăn rồi chờ chết thôi, không ngờ đã tới lúc sở tuần kiểm chúng ta đổi vận rồi, người là phúc khí trời ban a, chỉ cần người cưới con gái của ngự sử đại phu, đó chính là một bước lên trời. Tương lai cho dù làm Tổng trấn thự ở tổng thự tuần kiểm chẳng qua cũng chỉ là một câu nói của nhạc phụ người mà thôi. Phi ca nhi, làm người không nên quên gốc a, ngàn vạn lần không nên quên chúng ta, những huynh đệ đã từng vào sinh ra tử với người a!"

Tần Phi cố nén cười, đừng thấy Mã Trấn sở vừa nói, mặt đầy chính khí. Cả phố chợ đều biết, mỗi lần đi bắt người, Mã Trấn sở đều xưng phong ở cuối cùng, chạy trốn đầu tiên. Ngay lần đi bắt tội phạm mới đây thôi, Tần Phi xông vào đập mạnh một cước mở tan cửa lớn, tên tội phạm thân thể to cao cường tráng tay cầm hai cây búa lớn sáng loáng lao ra, tru lên rằng muốn

chém muốn giết, Mã Trấn sở bị dọa sợ đến mức ngồi phệt xuống đất, ngay tức khắc lệ rơi đầy mặt, ngay sau đó dùng cả tay lẫn chân lăn một vòng tránh về phía sau, chỉ còn kém một nước là chưa gọi mẹ thôi.

"Số tiền kia là một chút tấm lòng của các huynh đệ. Trong tay mọi người cũng không có gì dư dả, cũng chỉ có thể góp ra được đến vậy thôi. Tiểu Phi ca nhi đừng chê ít! Hắc hắc!" Mã Trấn sở cười gian hai tiếng rồi cũng đứng dậy, kiên quyết nhét túi tiền vào trong tay Tần Phi.

"Vậy..." Tần Phi đỡ lấy túi tiền, cười nói: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

"Phải thế chứ, ha ha!" Mã Trấn sở thấy Tần Phi nhận tiền, nụ cười trên mặt nở tươi hơn cúc mùa thu. Thoắt một cái, lại nhỏ giọng nói: "Tương lai nếu như có cơ hội, có thể nói với Đường đại nhân...À, không, chỉ cần nhắc tên ta trước mặt quân sự Đường phủ cũng đủ khiến cho ca ca vô cùng cảm kích rồi."

Tần Phi ôm quyền nói: "Trấn sở đại nhân cứ việc yên tâm."

Trong sở tuần kiểm, ngay đến những tên tuần kiểm đang chen chúc nghe lén ngoài cửa cũng không nhìn được mà nở nụ cười - rốt cuộc cũng là người ở phố chợ a, chính là đầy nghĩa khí.

Chú thích

Bỏ không được cháu dâu, che không nổi sắc lang: Nguyên văn thành ngữ: "Xá bất đắc tức phụ, sáo bất đáo sắc lang": chắc chỗ này Mã Trấn sở đang tự an ủi mình, "Có làm thì mới có ăn, Không đừng ai dễ đem phần đến cho"...

đồng liêu: bạn đồng nghiệp

nhập án: ghi sổ...

phân lượng: sức nặng

hồng bao: tiền mừng

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 3: Một lần đi vào động tiêu hồn

Q.1 - Chương 3: Một lần đi vào động tiêu hồn

Sở tuần kiểm của phố chợ vốn là sở tuần kiểm không bắt mắt nhất của cả cái Đông Đô này - sáu cánh cửa cũ nát, căn nhà cũ không biết đã bao nhiêu năm, cái bàn thiếu tay thiếu chân, ngay cả trên chén trà cũng đầy nứt vỡ. Người hơi biết luồn lách một chút tất sẽ không vừa lòng nhậm chức ở cái sở tuần kiểm tại cái Phố chợ là một đóa kỳ hoa của Đông Đô. Vị trí của nó tương đối xuất chúng, cách hoàng cung chỉ khoảng ba dặm đường. Sở dĩ nó trở thành xóm nghèo là bởi không biết bắt đầu từ vị hoàng đế nào, cứ động một cái là lôi đại thần ra cổng chợ chém đầu. Thời gian qua đi, hoàng đế các triều đại cũng đã thành quen mất rồi.

Cổng chợ cứ ba ngày thì hai hẽ không phải là lăng trì thì cũng là phân thây, máu me đầy đất. Nghe nói vào những đêm không trăng gió lớn, người ta đồn còn có lệ quỷ lui tới. Nếu như là người có tiền, không ai lại bằng lòng ở lại cái nơi tràn ngập sát khí như thế này. Cho nên, phố chợ lại trở thành nơi giá phòng thấp nhất cả Đông Đô. Người nghèo chen chúc nhau ở chỗ này, hóa ra đây lại thành thiên đường ư?

Nguyên nhân cũng bởi thế nên ở phố chợ có đủ loại người tam giáo cửu lưu hạng gì cũng có. Tần Phi ôm túi bạc lớn trong ngực, cho dù thân là tuần kiểm hãn cũng phải đề cao cảnh giác, có trời mới biết là có thằng "thợ mỏ" nào không có mắt tới đào màu xít gì trên người hãn hay không?

"Này, mau đến đây mà xem...bài giải khoa cử tam giáp khóa trước mới nhất đây. Người muốn đậu khóa này, vượt qua long môn, thăng quan tiến chức không? Bài giải khoa cử tam giáp khóa trước sẽ giúp người hoàn thành giấc mộng trong lòng, ai đi qua đi ngang không nên bỏ qua a, chỉ cần ba trăm đồng tiền, người sẽ đạt được mộng tiến sĩ..." Tiếng rao lạnh lạnh vang lên ở con đường trước mặt Tần Phi.

Chàng trai nọ tuổi tác không chênh lệch lắm so với Tần Phi, trên người mặc một chiếc áo ngắn màu đen, trước ngực đeo một cái sọt, bên trong bỏ hơn chục quyển sách. Tiểu tử kia xem ra có vẻ khá là kiên trì, thấy người mặc trang phục thư sinh đi ngang qua là lại lập tức rao lớn.

Tần Phi không nhịn được cười, khoanh tay tựa vào cây nhỏ ven đường, thưởng thức hãn biểu diễn.

Một tên thư sinh chừng ba mươi tuổi đi tới bên cạnh chàng trai nọ, vẻ mặt khẩn trương thấp giọng hỏi: "Có bảo đảm không?"

Chàng trai tức giận lườm hăn một cái: "Đại danh của Thành Tín phố chợ người chưa từng nghe thấy hay sao? Đó chính là tiểu gia ta, tước hiệu 'Nhất ngôn cửu đỉnh'. Cả con phố chợ này có ai không biết tiểu gia đã bán sách mười năm rồi? Nghe giọng của người, tám phần là cử tử từ bên ngoài đến Đông Đô dự thi rồi. Người ta bảo người không biết không có tội, ta cũng tha cho người một lần."

Vừa nói, Thành Tín lấy từ trong sọt ra một quyển sách, quơ quơ trước mặt thư sinh kia, thấp giọng nói: "Cái trò này, triều đình cũng muốn cấm rồi đấy. Người nghĩ xem, khoa cử thi cũng chỉ vài cuốn sách, mỗi cuốn sách cùng lắm cũng chỉ có mấy ngàn chữ. Gần ngàn năm nay thi rồi, có thể nói là mỗi câu cũng đều đã từng thi một lần rồi. Lão ca, ta là ta nghĩ cho người nha! Cầm quyển sách này về học thuộc đi, đến trường thi, vừa nhìn đề mục một cái, hắc, cái này ta đọc qua rồi! Sau đó cải biến sơ sơ cái danh tác tam giáp đó đi...Trạng Nguyên Bảng Nhãn gì đó ta không nói ngoa, lão ca, danh Tiến sĩ có thể nói là mười phần chắc chín a!"

Thư sinh trên người mặc áo dài màu xanh còn vá chằng vá đụp, sắc mặt kích động, ngay cả hô hấp cũng dồn dập thêm vài phần, ánh mắt bừng sáng, nhưng trong miệng lại lầm bầm: "Chất giấy thô, in không rõ, bán ba trăm đồng thật là quá đắt, nếu là hai trăm đồng thì ta mua ngay."

Thành Tín nhăn nhó mặt mày, ánh mắt nhìn chăm chú khuôn mặt thư sinh ham học hỏi kia, gần giọng kiên quyết kêu lên: "Được! Thấy lão ca cũng là người thành thật, tuy nói hai trăm đồng ta gần như là lỗ rồi đấy, nhưng mà...này! Hai trăm đồng thì hai trăm đồng, tiểu đệ xin chúc trước lão ca đề danh bảng vàng rồi!"

Thấy thư sinh nọ cầm cuốn sách trong lòng mãn nguyện, vừa đi còn vừa lật xem, Tần Phi không nhịn được cười ha hả, đi tới bên cạnh Thành Tín, cười mắng: "Gian thương, người lấy hàng từ nhà in lậu cùng lắm cũng chỉ có ba mươi đồng một quyển, qua tay đã bán thành hai trăm đồng! Nếu kiếm được tiền rồi, tối nay có phải là nên mời ta ăn một bữa ngon không?"

Thành Tín thấy Tần Phi đi tới bên cạnh, vẻ mặt bỗng nhiên trùng xuống, lạnh lùng nói: "Tiểu tử thúì, cút tới đây cho ta."

Hai người một trước một sau quẹo vào một ngõ hẻm yên tĩnh, Thành Tín tức giận vứt sọt xuống đất, nổi giận thấp giọng mắng: "Có phải người điên rồi hay không? Hôm nay cả phố chợ cũng biết tên tiểu tử thúì người nhận tú cầu của con gái ngự sử đại nhân. Người quên chúng ta phải báo thù ẹ hay sao? Đại sự chưa thành, sao người có thể kết thân gia với ngự sử đại phu? Mẹ cả đời cơ khổ, lại còn thu dưỡng hai tên cô nhi chúng ta, nếu người muốn có vinh hoa phú quý mà quên đi huyết hải thâm thù của mẹ thì bắt đầu từ hôm nay, Thành Tín ta nhất ngôn cửu đỉnh, cắt bào đoạn nghĩa với người."

Tần Phi bất đắc dĩ nhún vai, hai tay phân bua: "Chính ta cũng muốn nói với người về chuyện này. Quả tú cầu kia tựa như mọc thêm mắt rồi bay về phía ta. Người cũng biết thân thù của ta rồi đấy, muốn tránh mà cũng không tránh được...Chuyện này còn có điều khuất tất bên trong. Hôn sự với nhà ngự sử đại phu, ta quyết định sẽ không kết. Nhưng cũng phải nghĩ ra biện pháp để chối mới được... Còn nữa, người đừng có giở cái giọng đại ca ra với ta, hai ta đều là cô nhi, mẹ cũng không nói rõ ai lớn đâu."

Trên khuôn mặt lạnh như băng cả Thành Tín lập tức đổi thành một nụ cười, hắn đưa tay vỗ mạnh lên bả vai Tần Phi hai cái: "Ta cũng biết người sẽ không quên mối thù của mẹ đâu mà. Huynh đệ tốt...tối nay ta sẽ lấy mười đồng tiền ra mời người ăn thịt cuộn được chưa? Muốn thoát thác hôn sự không đơn giản đâu, trước hai cái đầu thiên tài này, nếu cả đêm mà còn không nghĩ ra biện pháp nào thì Thành Tín ta thề sau này chỉ bán sách xịn."

Tần Phi vừa lòng đắc ý vỗ vỗ cái túi: "Thịt cuộn thì miễn đi, hôm nay tiểu gia phát tài, ta mời người đi ăn một bữa ngon đây."

"Thế mới bảo, làm huynh đệ, có kiếp này chứ không có kiếp sau, có chuyện gì tốt cũng phải chia sẻ cho nhau." Con mắt gian xảo của Thành Tín xoay chuyển, thấp giọng hỏi: "Người phát tài lớn không?"

"Cũng khoảng hơn năm mươi lượng bạc gì đó." Tần Phi nói nhẹ như không. "Ông trời của ta ời...chờ ta bấm đốt ngón tay tính xem, tiểu tử người thật là. Ta bán ba trăm quyển sách đó a." Vẻ mặt Thành Tín kinh ngạc nhìn Tần

Phi, nhưng ngay sau đó lại cười gian xảo: "Năm năm trước, chỗ ấy của ta bắt đầu mọc lông dài rồi mà người phải gần hai tháng sau đó mới mọc sợi đầu tiên. Ngay ở điểm này ta cũng xứng làm đại ca rồi. Hai huynh đệ có phúc cùng hưởng, người xem này, ta đem hai trăm đồng này chia cho người một nửa, người đem năm mươi lượng kia chia cho ta một nửa...này, người đi đâu đấy...này, quay lại đây, người chia cho ta mười lăm lượng...mười lượng cũng được...chờ, chờ ta với!"

Màn đêm lặng lẽ bao phủ Đông Đô, nơi thủ đô đế quốc phồn hoa chưa từng giới nghiêm về đêm, hàng quán ven đường vẫn mọc lên san sát, khắp nơi nơi đều thấy đèn lồng đủ các màu sắc tô điểm cho Đông Đô không hề thêm phần mỹ lệ.

Hai vị thiếu niên đang chậm rãi đi vào nơi náo nhiệt nhất toàn Đông Đô này - Ngũ Lý Truân!

Những đèn lồng này nếu không là màu đỏ thì cũng là màu hồng tươi, từng tòa từng tòa tiêu lâu rất độc đáo nằm ở hai bên đường. Trên lầu các cô gái thiết tha gọi mời, khiến các chàng trai dưới lầu dạt dào cảm xúc.

Dừng bước lại, Tần Phi nhìn vô số đèn lồng chói đến mức gần như muốn lòa hai mắt của hắn, hít lấy hương phấn son trong không khí, lẩm bẩm nói: "Nơi này thật là đậm, thật là đáng a..."

"Ừm..." Thành Tín nghiêm nghị tiếp lời: "Cũng bởi vì nó khó chấp nhận như thế nên nếu người công khai mặc trang phục tuần kiêu đến đây chơi gái, càng hay hơn nữa là không trả tiền. Chuyện một khi ầm lên, các cô nương ở Ngũ Lý Truân đồn tin tức rất nhanh a. Cái lão nhạc phụ tương lai kia của người tất nhiên sẽ lấy lý do là phẩm đức không hợp mà tấu lên để hủy bỏ hôn sự. Mặc dù Thành Tín ta là một chính nhân quân tử, nhưng một khi đã đánh bạn với hổ, ta không thể trơ mắt nhìn người một thân một mình đến nơi đậm, uế này được. Thôi thì đành cố làm ác nhân một lần cùng với người đi!"

"Cái này làm khó cho người quá." Tần Phi thành khẩn nhìn Thành Tín, nghiêm túc nói: "Hay là người đi về nhà đi."

"Huynh đệ tốt, người không cần phải để ý đến ta. Cho dù là núi đao biển lửa, ta cũng sẽ đi cùng với người mà, huống chi chỉ là vấn đề thanh danh?"

Thành Tín vỗ vỗ bộ ngực, đáp lại vô cùng hào sảng.

"Một tên nam tử thấp lùn ở ven đường, nhanh chóng bước tới bên cạnh hai người, thuận tay móc ra hai tấm thẻ bài tinh xảo nhét vào trong tay Tần Phi và Thành Tín, thấp giọng nói: "Nếu hai vị đã tới Ngũ Lý Truân mà không đến Túy Hồng Nhan, chẳng phải là mất công rồi sao?"

Tần Phi mở thẻ bài trong tay ra, chỉ thấy ở bên trên viết rõ ràng: Túy Hồng Nhan Ngũ Lý Truân, mỹ nhân các nước, nơi nào cũng có (điện nước đầy đủ)."

Tần Phi còn chưa mở miệng, Thành Tín đã cướp lời: "Có thật là nước nào cũng có không?"

Tên lùn cười hắc hắc hai tiếng, thần thần bí bí nói: "Hai vị lão gia, trong Túy Hồng Nhan chẳng những có các cô nương của Đại Sở chúng ta, mà còn có mỹ nữ ở Giang Nam của Đông Ngô, các nàng đều có giọng oanh thánh thót, nói lời êm tai, da mịn thịt trắng, tư vị tiêu hồn trong đó cần phải thưởng thức một phen mới có thể hiểu được. Còn có các cô gái người Man ở thảo nguyên, các nàng trời sinh đã có một mảng ba đào mênh mông, tiểu nhân xin khoe một câu chữ, tìm cô gái người Man, trên giường thậm chí chẳng cần đệm, đàn ông cũng có thể ngủ thật ung dung thư thái..."

"Lại có chuyện như thế cơ à..." Nói được nửa câu, Tần Phi vẫn còn là xử nam lập tức ngậm miệng, trên mặt tỏ vẻ 'Tiểu gia đương nhiên là biết rồi', thần nhiên ra lệnh: "Cũng được, người đi trước dẫn đường đi."

Tên lùn cúi người hành lễ, cười hì hì tiêu sái đi trước dẫn đường. Thành Tín áp sát vào bên tai Tần Phi, nói: "Người muốn Giang Nam hay là thảo nguyên? Hay là...chúng ta mỗi người gọi hai."

"Cũng được a, tự mình chi tiền đi!" Tần Phi cũng không quay đầu vút lại một câu.

Thành Tín ủy khuất nhăn nhó: "Tính toán rõ ràng thế sao, thế thì mỗi người một cũng được. Người biết đại ca đã sống nhiều năm như vậy nhưng cũng không hiểu được nữ nhân nó như thế nào, lần đầu tiên mà lại cho ta gái Man thì, khó tránh được tiếc nuối. Nhớ gọi cho đại ca cô nương Giang Nam nha..."

Trong lòng đang ngập tràn kích động và bất an, hai chàng trai đang rạo rức
rốt cục cũng bước chân vào cửa lớn của Túy Hồng Nhan.

Trước cửa là mười sáu cái đèn lồng sáng ngời, quy nô ăn mặc khéo léo cung
kính dẫn hai người đi vào đại sảnh.

Trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, ở giữa bày sáu bảy cái bàn, mỗi bàn
cũng đều đã có khách ngồi.

Góc tường phía bắc có một cái sân khấu lớn, có vài nữ tử đang uyển chuyển
nhảy múa trên đó theo điệu nhạc nhạc sư đang diễn tấu. Thoạt nhìn các
nàng đều lạnh lợi đáng yêu, da trắng nõn, hiển nhiên không phải là nữ nhân
Đại Sở. Phục sức trên người mặc dù hoa lệ, nhưng có vẻ như vẫn còn thiếu
vải, nên trong khi nhảy, mấy nơi tuyết bạch nộn hồng như ẩn như hiện,
khiến người khác huyết mạch phun trào.

Các cô nương đang đứng ở trên lầu cười đùa thấy hai người đi tới, một
người mặc trang phục tuần kiểm, một người mặc áo ngắn màu đen, rất
nhiều cô nương nhìn không được bắt đầu bật cười. Dưới gầm trời này ở nơi
nào lại có người mặc y phục tuần kiểm đi tới thanh lâu kỹ viện?

Nghe thấy một tràng cười trong trẻo, Tần Phi ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy
hơn mười cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đang đứng ở trên lầu vừa nhìn về phía
mình vừa cười, thậm chí còn có cô vẫy khăn tay về phía mình, khẽ cười nói:
"Tuần kiểm ca ca, đến đây đi..."

"Thật là quá đáng!" Tần Phi ra điều đứng đắn nhìn Thành Tín: "Ta nhất
định phải khiến cho cái cô nương dám khiêu khích ta kia biết thế nào là lợi
hại."

Nhưng Thành Tín cũng không nhìn Tần Phi mà đang trợn mắt há hốc mồm
dán mắt vào một bức họa cách lối vào không xa, lẩm bẩm nói: "Sao có thể
như thế được?"

Chú thích

Thịt cuộn: Nguyên văn là "Nhục ti diện", viết tắt của : "Trá thái nhục ti
diện" các bạn có thể search google với cụm từ "cải bẹ xanh cuộn thịt heo"
để tìm hiểu về món này

cử tử thí sinh đi thi

quy nô: vì không nghĩ ra từ tương đương để thay nên đành để nguyên, chỉ biết chữ quy ở đây có nghĩa nằm trong đoạn giải thích sau: Đời nhà Đường 唐 bọn ca nhạc chít khăn xanh như con rùa, cho nên gọi kẻ chít khăn xanh là quy. Vợ con bọn ca nhạc đều làm con hát, nên gọi những kẻ mở nhà hát, nhà thổ cho vợ con mãi dâm là quy.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 4: Hoa khô ngày xưa.

Q.1 - Chương 4: Hoa khô ngày xưa.

Trên bức tường phía tây trong đại sảnh của Túy Hồng Nhan treo hơn mười bức họa, trên mỗi bức họa đều vẽ một cô nương tuyệt sắc. Có một vài bức họa thoát nhìn rất mới, lại có một số bức có vẻ như đã từ rất lâu rồi.

Bình thường người ta đến thanh lâu kỹ viện cũng đều là để tầm hoan tác nhạc, nếu như muốn ngắm tranh, chẳng bằng đến thư họa phòng. Cô gái trong bức tranh mặc dù lộng lẫy, nhưng làm sao so được với các giai nhân xinh đẹp, ngoan ngoãn hiểu biết, sinh động hoạt bát này.

Tần Phi nhìn theo hướng ánh mắt của Thành Tín, dừng lại ở một bức họa được treo ở vị trí giáp phía bắc nhất, bên trên vẽ một cô gái yếu điệu áo trắng váy đỏ, tay cầm quạt giấy.

Không rõ là bởi cô gái kia thật sự quá đẹp, hay do trình độ của họa sư quá cao. Cô gái trong bức họa hết sức sống động, bức họa này thậm chí có thể khiến cho người ta không rời mắt đi được.

Nhưng Tần Phi và Thành Tín không phải khiếp sợ bởi dung mạo tuyệt mỹ của cô gái trong tranh, hai người kinh ngạc quay lại nhìn nhau, gần như đồng thanh bật thốt lên: "Là mẹ."

Tần Phi còn nhớ hết sức rõ ràng nữ nhân đã nuôi dưỡng mình lớn khôn kia, mặc dù trên mặt có hai vết bồng nghiêm trọng, gần như hoàn toàn hủy hoại dung nhan, nhưng hãn và Thành Tín từ nhỏ luôn tin rằng, khi trên mặt mẹ còn chưa bị vết thương đó, chắc chắn là một vị mỹ nhân tuyệt sắc. Nữ nhân

trong bức họa cho dù là ánh mắt, lông mày, đôi môi, khuôn mặt, tư thái, thậm chí cả đến cái dáng cầm quạt cũng đều giống mẹ như đúc.

Tần Phi nhú chặt hai bên lông mày, nhất thời không biết nói gì. Mẹ chưa từng nhắc tới lai lịch đối với hai huynh đệ họ, chẳng qua chỉ lẳng lặng nuôi dưỡng hai huynh đệ lớn khôn, cho đến khi mất đi. Nhưng đột nhiên lại bắt gặp bức họa của mẹ nuôi ở trong kỹ viện, cái này làm sao Tần Phi có thể tiếp nhận được.

"Hai vị quan nhân trông lạ mặt quá, có lẽ là lần đầu tới Túy Hồng Nhan chúng ta phải không? Thiếp sẽ tìm cho hai vị quan nhân mấy cô nương xinh đẹp động lòng người tiếp các ngài đây, quan nhân thấy thế nào?"

Một âm thanh ngọt tới chảy dớt vang lên bên cạnh Tần Phi, Tần Phi quay sang nhìn, cái đầu tiên lọt vào trong tầm mắt là một mảnh màu đỏ, đỏ rực như lửa khiến người ta rạo rực tâm can, cái váy đỏ diêm dúa hoa lệ mặc trên người tú bà tuổi cũng không còn trẻ không hề có vẻ gì tức cười, mà trái lại còn tôn thêm vẻ thù mị thướt tha vốn có của nàng.

Tần Phi cười nhẹ một tiếng, lắc đầu, thấp giọng hỏi: "Trong lầu của người, cô nương lớn tuổi nhất là vị nào? Có tiếp khách nữa không?"

Tú bà là người đã lăn lộn ở nơi gió trăng này mà trưởng thành, hành nghề từ năm mười một tuổi cho tới bây giờ, tuýp đàn ông nào nàng chưa từng thấy? Hai thiếu niên trước mặt này có lẽ là thích con gái nhiều tuổi một chút cũng không có gì lạ. Ở nơi kinh doanh này, cho dù là nữ nhân cải trang thành nam tới chơi quy nô cũng không hề hiếm.

Nàng cười ha ha một tiếng, giơ tay áo lên che miệng lại, âm thanh nhơn nhớt kia lại một lần nữa vang lên: "Thì ra là hai vị quan nhân thích món này. Trong cái nơi này thì tuổi lớn nhất cũng chính là thiếp đây rồi. Hai mươi năm trước, khi ta vẫn còn ở tuổi thanh xuân...nhưng cũng đã nhiều năm nay ta không tiếp khách."

Thấy Tần Phi có vẻ thất vọng, nàng không nhịn được bật cười: "Nói đùa thôi? Mặc dù thiếp không tiếp khách nữa rồi, nhưng ở đây vẫn còn Bình cô nương có thể tiếp quan nhân."

Nàng ghé sát vào tai Tần Phi, đôi môi đỏ mọng căng tràn cắn vào vành tai Tần Phi nói: "Bình cô nương ngoan ngoãn biết điều, quan nhân muốn làm

gì cũng được."

Tần Phi cảm thấy trong tai ẩm áp, tê ngứa khó chịu, khẽ tránh ra, nói: "Vậy thì để nàng ta là được rồi."

Tú bà khẽ cười nói: "Vị tiểu quan nhân này thì sao?"

"Hắn?" Tần Phi nhìn lại Thành Tín còn đang hôn vía trên mây, thản nhiên nói: "Không cần, dẫn chúng ta cùng tới gian phòng của Bình cô nương là được rồi."

Tú bà giật mình kinh hãi, trong lòng âm thầm lo lắng cho Bình cô nương. Vừa nhìn đã biết hai người này đề là thanh niên trai tráng mười bảy mười tám tuổi, cái tuổi này chính là lúc biết mùi là nghiện. Bị hai thằng long tinh hổ mãnh này hành hạ một đêm, liệu ngày mai Bình cô nương còn xuống khỏi giường được không?

Đang muốn mở lời khuyên bảo, Tần Phi đã lấy một khối bạc trong ngực ra ngoài, chuẩn bị thưởng cho tú bà.

Bạc vừa mới đưa đi được nửa đường, bỗng nhiên, một bàn tay nhanh như chớp tới, đoạt lấy khối bạc, rồi ngay sau đó lại một bàn tay khác kẹp một đồng tiền giữa hai ngón nhét vào trong tay tú bà.

Tú bà kinh ngạc quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy dáng vẻ Thành Tín hết sức đau lòng, giận dữ mắng mỏ Tần Phi: "Bại gia, có chút tiền là đã muốn khoa trương sao? Thưởng một đồng tiền là ít sao? "Đi ra mấy quán bán bánh lễ đường cũng có thể mua được hai cây bánh quẩy rồi."

Con người tú bà đột nhiên co rút lại, son phấn nơi khóe mắt không che giấu được những nếp nhăn tỏ rõ sự tức giận vô cùng. Nàng nắm chặt đồng tiền kia trong tay, thầm nghĩ thì ra là hai tên nghèo rớt mùng tơi đi chơi gái. Ra thế, chẳng trách chỉ gọi một kỹ nữ trung niên là phải.

Nghèo như thế cũng muốn đi tìm hàng, bảo hẳn bao hai cô nương cũng bao không nổi. Dẫu sao thì Bình cô nương cũng lâu rồi không ra mắt, thôi thôi! Để kệ cho bọn họ đi đi.

Tú bà lãnh đạm gọi quy nô tới dẫn hai người lên lầu, các cô nương trên lầu cười nói nô đùa, trong các gian phòng cửa đóng then cài mơ hồ truyền ra những tiếng rên rỉ tiêu hồn cùng với tiếng thở dốc nặng nhọc.

Mà ở một góc vắng vẻ, có một gian phòng nhỏ tuy khép cửa nhưng lại yên tĩnh đến lạ thường.

Quy nô dẫn hai người đến cửa, kêu lớn: "Bình cô nương, có khách."

Hắn đẩy cửa ra, đưa hai người Tần Phi và Thành Tín vào, tiện tay đóng cửa lại.

Trong phòng là một cô gái váy lam trang nhã có chút bối rối đi tới nghênh đón. Nàng vừa nhìn thấy là hai tên thanh niên trẻ tuổi, trên mặt dường như xuất hiện một tia giễu cợt, nhưng ngay sau đó lại biến mất vô ảnh vô tung. Hai tay nàng đặt lên eo, khom người cúi chào, sau đó mời Tần Phi cùng Thành Tín ngồi xuống.

"Ông trời của ta ơi, kỹ viện này không thua gì đốt tiền." Thành Tín cầm thực đơn để trên bàn, con người trừng tới muốn lòi cả ra, luôn miệng kêu gào: "Một bầu rượu đã hai lượng bạc, một đĩa hạt dưa cũng giá một lượng. Người biết không? Một lượng bạc cho ta mua hạt dưa ở Phố chợ, một năm căn cũng không hết."

"Hai vị quan nhân có muốn gọi rượu hay điểm tâm gì không?" Bình cô nương cẩn thận hỏi.

Tuổi nàng không còn trẻ, đã rất lâu không làm ăn gì rồi, từ trước tới giờ nếu không phải là làm chút tạp vụ cho kỹ viện, thêm vào đó là tỷ muội xuất đạo cùng tú bà thì chỉ sợ đã bị kỹ viện bán rẻ cho quân đội ở biên giới làm doanh kỹ rồi.

"Không cần đâu." Tần Phi trù trừ, còn chưa biết dò hỏi nàng như thế nào.

Không ngờ được là, Bình cô nương chạy tới bên giường, kéo ngăn kéo lấy ra một lọ dầu bôi trơn với mấy bao ruột dê, ngồi ở bên giường, thấp giọng hỏi: "VẬY...hai vị quan nhân, người nào tới trước?"

Tần Phi không khỏi ngạc nhiên, dứt khoát lấy một đỉnh bạc lớn mười lượng từ trong ngực ra, tay trái lập tức che miệng Thành Tín, bịt cái câu 'đồ bại gia' của hắn lại trong miệng. Tay phải đập đỉnh bạc lên bàn, thản nhiên nói: "Ta hỏi nàng một vài vấn đề, nếu trả lời ta, không cần tiếp khách, mười lượng bạc này liền là của nàng."

"Một cô gái phong trần như Bình nhi thì có thể biết chuyện gì?" Bình cô nương nhìn Tần Phi một thân toàn là trang phục tuần kiếm, không hiểu

dụng ý của hắn, hết sức cẩn thận nói.

"Trên góc tường phía tây ở sảnh lớn của lầu dưới có treo hơn mười bức họa, lai lịch những bức họa như thế nào?" Tần Phi hỏi rành mạch, tựa như tuần kiểm thăm vấn nghi phạm vậy.

Bình cô nương thở phào nhẹ nhõm, đứng lên đi tới bên cạnh Tần Phi, nhẹ giọng đáp: "Những bức họa đó vẽ các hoa khôi của Túy Hồng Nhan thời kỳ trước. Túy Hồng Nhan mặc dù không phải là kỹ viện tốt nhất Đông Đô, nhưng mấy năm trước cũng vô cùng náo nhiệt, hơn mười năm trước, danh hiệu hoa khôi đẹp nhất có bốn năm liên đều rơi vào Túy Hồng Nhan, cho nên, năm nào ở đây cũng đem bức họa của hoa khôi năm đó treo xuống đó, cũng coi như là một trong các chiêu bài của Túy Hồng Nhan."

Tần Phi lập tức hỏi dồn: "Người có biết có một bức họa, trong bức họa đó cô gái mặc áo trắng váy đỏ, tay cầm quạt giấy không? Nàng ta là ai?"

Bình cô nương khẽ ngẩng đầu lên, dường như đang nhớ lại điều gì đó, chỉ sau một lúc mới mở miệng nói: "Ừm, có một tỷ muội như vậy. Khi đó ta mới mười hai tuổi, vừa mới tới nơi này. Nàng là hoa khôi năm đó, vô cùng nổi tiếng ở Túy Hồng Lâu. Hình như là di dân từ nước Đường sang, mới vừa bị bán cho Túy Hồng Nhan, còn chưa tiếp khách đã nhờ vào dung nhan tuyệt sắc mà đạt được hoa khôi năm đó. Nhưng sau khi đoạt được hoa khôi liền được một vị quý nhân không biết tên mua đi. Coi như cũng là số mệnh tốt nhất trong các hoa khôi trước đây rồi, không có thất thân ở nơi bán thiêu hèn hạ này."

tâm hoan tác nhạc: mua vui

quan nhân: thời Tống ở Trung quốc gọi người đàn ông là quan nhân

long tinh hổ mãnh: ý chỉ tuổi trẻ, hoặc huyết khí phương cương, hoặc dai sức ;))

Tần Phi và Thành Tín không kìm được liếc mắt nhìn nhau, có thể mở thanh lâu ở Đông Đô, ở phía sau đều có người làm chỗ dựa. Túy Hồng Nhan ở Đông đô chính là kỹ viện lớn. Người đứng sau chắc chắn không phải là tiểu nhân vật. Hoa khôi chính là con gà đẻ trứng vàng, muốn chuộc thân hoa khôi, chỉ bằng tiền thôi thì chưa đủ.

"Nàng tên gì?" Thanh âm Thành Tín đã có chút run rẩy.

Bình nhi cố gắng suy nghĩ một chút, lúc này mới đáp: "Khi đó chúng ta gọi nàng Khuynh Nguyệt tỷ tỷ. Nhưng mà, quan nhân cũng biết, ở chỗ này cô gái, tên của mình đã sớm mất, chỉ còn tên của kỹ viện thôi."

Tần Phi cùng Thành Tín trong lòng rung động không nói nên lời, hai người đều biến sắc. Tên của dưỡng mẫu chính là hai chữ 'Tần Nguyệt'. Mà Tần Phi lấy họ chính là của chính dưỡng mẫu. Tần Nguyệt, Khuynh Nguyệt. . .
Này. . .

"Về chuyện của nàng, người còn biết được bao nhiêu?" Tần Phi cầm lấy khối bạc, nhét vào tay Bình cô nương, tràn đầy hi vọng hỏi: "Nàng biết được bao nhiêu nói bấy nhiêu, ta sẽ trọng thưởng cho nàng."

Bình cô nương cười nhạt một tiếng: "Nếu ta nói lời bịa đặt lừa gạt quan nhân, quan nhân cũng khó mà phân biệt. Nhưng Bình nhi mặc dù lưu lạc phong trần, nhưng không muốn nói lời nói dối, ta biết có như vậy thôi. Thực là xin lỗi quan nhân!"

"Đa tạ cô nương." Tần Phi đánh giá gian phòng này có chút đơn sơ, chậm rãi nói: "Tại hạ có một yêu cầu quá đáng. Kính xin cô nương tương trợ."

Bình cô nương thấy buồn cười: "Quan nhân nghiêm trọng, Bình nhi là gái phong trần mà thôi, có cái gì có thể giúp quan nhân?"

Tần Phi chân thật nói: "Ta ở trong gian phòng đó ngồi một canh giờ liền đi, dựa theo giá một đêm, cần trả bao nhiêu, ta sẽ giao. Ta lại cho người năm lượng bạc nữa, mong cô nương nói khắp nơi rằng, Tần Phi tuần kiểm phân sở Phố chợ, đã qua đêm ở Túy Hồng Nhan. Truyền càng nhanh càng tốt, nhờ cô nương đó."

Hai mắt Bình nhi ánh lên vẻ sáng ngời, cẩn thận ngó chừng Tần Phi một hồi lâu, tự cười giễu: "Quan nhân muốn tự hủy danh dự, cần gì phải dùng hạ sách này?"

"Chưa nói tới việc tự hủy danh, nam nhân gặp chỗ thì vui vẻ, tâm hoan tác nhạc chính là quá bình thường." Tần Phi nghiêm trang nói: "Ở hoan trường nhiều năm như vậy, dạng đàn ông nào mà Bình cô nương chưa từng thấy. Không kể tuổi tác, làm quan hay là đi học, thậm chí người buôn bán nhỏ, đã tới kỹ viện có bao nhiêu người? Ta dong trống mở cờ tới kỹ viện này, đối với ta có chút trợ giúp."

"Nếu có mỗi lợi như vậy, ta cũng không có lý do để không kiếm tiền." Bình cô nương cười nhẹ một tiếng: "Vậy để ta nấu một bình trà hầu hai vị quan nhân tâm sự đi."

Chú thích:

Biết mùi là nghiện: Nguyên văn là 'thực tủy tri vị', sau đây là đoạn giải thích trên baike: nguyên ý: cốt tủy có mùi vị rất tốt, ăn thử thấy rất ngon, sau đó lại muốn nếm tiếp. Từ này thuộc nghĩa xấu, thường dùng để hình dung việc nam nữ vụ trộm hoặc đạo tặc, ý là làm việc xấu một lần không bị bắt nên lại muốn làm lần thứ hai; cũng có thể giải thích vì thỉnh thoảng làm gì đó vốn vì thỏa mãn nhất thời lòng tham hoặc thử cảm giác mới lạ, nhưng sau khi làm xong chuyện này cảm thấy thỏa mãn hoặc kích thích, sau đó còn muốn tiếp tục làm, thậm chí có thể dần trở thành thói quen, nghiện...

Doanh kỹ: ở ừm, lính ở biên cương vừa đông, vừa xa nhà, ở nơi đó thứ gì cũng thiếu thốn...doanh kỹ là kỹ nữ phục vụ quân đội a, mệt, mệt lắm

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 5: Đường về không bình yên.

Q.1 - Chương 5: Đường về không bình yên.

Ban đêm tĩnh mịch, người qua lại trên đường vô cùng thưa thớt. Bây giờ đã là nửa đêm, ngoại trừ mấy ngôi sao thưa thớt trên bầu trời ra, thì chỉ có mảnh trăng non cong cong cùng với hai thiếu niên nặng trĩu tâm sự trong lòng, đang đi dọc theo con đường dẫn về Phố chợ.

Những nhà lầu biệt viện nguy nga lộng lẫy, không khí phòng hoa xuất hiện khắp nơi nơi ở Đông Đô. Tự nhiên hình thành một đường ranh giới với khu Phố chợ sặc mùi bần tiện.

Đoạn đường gần Phố chợ tĩnh mịch vô cùng, hai thiếu niên bước từng bước về phía trước, phía sau là hai cái bóng đồ dài.

Rất lâu sau, dường như đã bình tĩnh, Thành Tín lăm bầm phá vỡ sự im lặng ngột thở này: "Huynh đệ, chúng ta đã nói với nhau rõ ràng. Người ở ngoài sáng, ta ở trong tối để điều tra cho ra kẻ thù đã hại chết mẹ nuôi. Bây giờ

xem ra, bối cảnh của mẹ nuôi phức tạp hơn so với chúng ta tưởng tượng nhiều a!"

"Người sợ à?" Tần Phi lần lượt bẻ khớp bàn tay, tiếng khớp xương va vào nhau lách cách trong đêm tối tĩnh mịch, từ xa cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

"Không sợ. Nếu không phải mẹ nuôi nhốt ta về nhà mười mấy năm trước. Có lẽ ta đã chết từ sớm ở đầu đường xó chợ nào đó rồi. Mạng của ta là do mẹ nuôi ban cho, sống thêm được mười năm nay đã là buôn lời bán lãi không ít rồi. Ta có gì phải sợ chứ?"

Thành Tín, cố gắng thể hiện bộ dạng đứng đắn, oai vệ, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt kiên nghị rắn rỏi của Tần Phi ở bên cạnh, khẽ nói: "Mẹ nuôi đã chết như thế nào hai huynh đệ chúng ta đều biết cả. Trong cơ thể của mẹ có vẫn còn có "Giảo Hồn Sát". Kịch độc như vậy chỉ có những tên biến thái ở Sát Sự Thính mới có được. Ở chợ đen có người trả giá tới mười vạn lượng bạc trắng cũng không mua nổi một lượng Giảo Hồn Sát."

"Nhưng cấp bậc của Sát Sự Thính quá cao." Tần Phi vươn cánh tay ra vung vẩy trong không trung một chút, lạnh lùng nói: "Chúng ta so với Sát Sự Thính cũng chênh lệch tựa như con kiến hôi với hùng ưng vậy. Kết cấu nội bộ của Sát Sự Thính thế nào? Ai là chủ sự, trưởng quan? Ngoại trừ bệ hạ có thể ra lệnh cho Sát Sự Thính ra, ai có thể điều động bọn họ? Những thứ này chúng ta đều không biết. Ngay đến cái tiểu hắc bang* người đang ẩn mình trong đó hiện giờ, Sát Sự Thính chỉ cần nói một câu thôi cũng đủ khiến tất cả bọn họ đều hôi phi yện diệt*; thậm chí ngay cả Tổng Trấn Thự của Tuần Kiểm Tổng Thự kia cho dù có biết gì đó về Sát Sự Thính thì cũng chẳng lấy làm nhiều nhận gì lắm."

Mí mắt Thành Tín khẽ giật giật nhưng lại hiện rõ sát ý của hắn: "Ta mặc kệ bối cảnh của mẹ nuôi là thế nào, cũng bất kể mẹ đã đắc tội người nào. Cả đời này của ta sống chỉ vì một mục đích, đó là tìm được hung thủ hại chết mẹ nuôi, bắt hắn phải đền mạng."

"Bí ẩn mà chúng ta không giải thích được thật sự quá nhiều. Tại sao xuất thân của mẹ nuôi lại ở Túy Hồng Nhan? Thân phận của mẹ ở Đường Quốc là gì? Là ai muốn dùng Giảo Hồn Sát để giết mẹ nuôi? Là ai đã dùng công

lực vô thượng bảo vệ tâm mạch của mẹ nuôi, thậm chí kéo dài được mạng sống của người những hai mươi năm?” Tần Phi nghiêm túc nói: “Để báo thù ẹ nuôi, chúng ta phải sống sót, chỉ có sống sót mới có thể mạnh lên, mới có thể vọt được lên cao, vạch trần được chân tướng.”

“Yên tâm, nếu chỉ cần cầm một thanh đao chém giết tận Sát Sự Sảnh để ép hỏi ai là hung phạm, thì ta đã làm từ một năm trước rồi.” Thành Tín bình tĩnh nói: “Mạng này của ta là mẹ nuôi cho, ta sẽ không tùy tiện vứt bỏ nhẹ nhàng như thế.”

“Người nói xem, có phải lão sư đã giúp mẹ nuôi bảo vệ tâm mạch không?” Thành Tín nhẹ giọng hỏi.

Sắc mặt Tần Phi biến đổi, khi huynh đệ bọn họ còn rất nhỏ. Vào một đêm giờ tay không thấy được năm ngón, một người áo đen bịt mặt xông vào căn nhà rách nát của họ, không hề kinh động mẹ nuôi đang ngủ say, mỗi tay ôm một đứa bé chạy vào trong rừng rậm ở phía Tây thành Đông Đô.

Đêm tối, trăng khuyết, sao lơ thơ, rừng rậm, một người bịt mặt võ công sâu không lường được. Hắn dường như có thể nhẹ nhàng giết chết một đứa trẻ năm sáu tuổi. Người bịt mặt cũng không làm gì thương tổn đến bọn họ, chẳng qua chỉ biểu diễn cho lũ trẻ ở trong tay hắn thấy thủ pháp thoát nhìn quả như thần tiên. Vậy là không cần hắn nói gì, hai đứa trẻ đã bám cứng lấy bắp đùi của hắn, thiết tha xin học bản lãnh của hắn.

Ngày ngày bọn hắn học bản lãnh mà không được thể hiện trước người khác như vậy, cùng đủ loại khảo nghiệm khổ cực, khó khăn, mệt mỏi,... cứ nối đuôi nhau mà đến. Nhưng hai đứa nhỏ sớm trưởng thành đã sớm hiểu, đám cô nhi ở Phố chợ không có bối cảnh cũng không có tài học như bọn hắn, nếu lại không có bản lãnh cao hơn người khác một bậc, thì khi ấu ả trên đường có bị người ta đánh tới chết cũng không có ai thương xót. Chúng lại cần phải tiếp tục chống đỡ...

Vị lão sư thần bí kia dạy hai huynh đệ hắn mười năm. Vào một đêm, lão sư chỉ nhàn nhạt nhắc lại một câu là có chuyện quan trọng phải làm rồi thản nhiên bỏ đi, từ đó cũng vô ảnh vô tung...

“Ta không biết, có lẽ là lão sư, cũng có khi không phải!” Tần Phi dụi dụi mắt, trong mắt tựa như có lệ, hắn giả vờ như có hạt cát bay vào trong mắt:

“Ta chỉ nhớ ... trước khi mẹ nuôi chết, hiện tượng độc phát là cực kỳ rõ ràng, mẹ đã nói trong người có kịch độc vốn không có thuốc nào chữa được, bảo hai huynh đệ chúng ta phải cố gắng sống sót không cần báo thù ẹ, mai này sinh con để cái nối dõi tông đường.”

Thành Tín cười khổ: “Ta nghĩ đây cũng là lần đầu tiên trong đời ta không nghe lời mẹ.”

“Ta cũng chưa bao giờ là một đứa nhỏ biết nghe lời.” Tần Phi thản nhiên nói: “Ta thi làm tuần kiểm thì tất sẽ có chân ở Sở tuần kiểm. Khi Sát Sự Thính tuyển chọn bổ nhiệm, ngoại trừ cha truyền con nối ra, còn lại nếu không phải người trong quân đội thì cũng sẽ là người trong Sở tuần kiểm. Chờ tới khi ta vào được Sát Sự Thính thì khoảng cách đến chân tướng cũng không còn xa nữa.”

“Ta đi hắc đạo, chờ đến ngày ta có thể hô phong hoán vũ ở Đông Đô này. Ta muốn xem xem, Sát Sự Thính liệu có đủ can đảm bắt chấp thiên hạ rộng lớn này mà phá vỡ cả trật tự của thế giới ngầm ở Đông Đô hay không. Những tên đầu sỏ hắc đạo ở Đông Đô cũng có tư cách nói chuyện ngang hàng với Sát Sự Sảnh đấy.” Con mắt Thành Tín khẽ đảo: “Nghe nói tên nhạc phụ tương lai kia của ngươi, cũng là một trong những người có tư cách điều động Sát Sự Thính. Ngươi cũng phải cẩn thận, ngộ nhỡ hôn sự lần này của ngươi mà không chối được thì lúc nào cũng có khả năng là cưới phải con gái của kẻ thù.”

Tần Phi dừng bước, ánh mắt nhìn về phía cái bóng đổ dài trên mặt đất của mình, thấp giọng nói: “Sau khi đi ra từ Túy Hồng Nhan, có hai người vẫn luôn theo sau chúng ta...”

Thành Tín gật đầu, nhẹ giọng đáp: “Nơi này không có ai, rất thích hợp để cắt hai cái đuôi này.”

“Đánh cho chúng hôn mê hẳn là thứ chúng ta am hiểu nhất rồi.” Tần Phi cười hắc hắc, hai huynh đệ thoát một cái bóng mỗi người một hướng chạy mất. Bóng đêm mịt mù, những con hẻm nhỏ chẳng chịt như mạng nhện bao quanh Phố chợ trong khoảnh khắc như nuốt chửng bóng dáng hai người bọn họ.

Ở phía sau hai huynh đệ chừng hơn hai mươi trượng, hai tên tráng hán đưa mắt nhìn nhau, thấp giọng quát: “Chia nhau đuổi theo.”

Tần Phi chạy như điên trong con hẻm nhỏ, rẽ trái rẽ phải gần như không thể thấy rõ phương hướng. Phố chợ là nơi khi hắn vẫn còn mặc quần yếm đã chạy khắp nơi, nên cho dù có nhắm mắt lại hắn cũng có thể chạy được ba vòng. Mượn sự che chở của màn đêm, Tần Phi nhanh chóng tiến vào cổng một con hẻm nhỏ, tựa lưng vào sát vách tường lạnh băng, tai lắng nghe tất cả động tĩnh ở bên ngoài.

Hắn để tâm cảnh bình tĩnh, tất cả mọi thứ xung quanh đều trở nên rõ ràng vô cùng. Tiếng một người đàn ông lẩm bẩm khi đang ngủ, có đứa bé đang khóc đêm ở xa xa. Một con chuột đang chạy qua tường, những con dơi đang bay trong đêm tối...Có tiếng bước chân ngày càng nặng nề, tiến dần đến gần nơi này.

Trên mặt đất bỗng hiện ra một cái bóng người, Tần Phi đã vọt ra ngoài nhanh hơn tuần mã, vươn tay phải ra, năm ngón tay như một cái móc hướng về phía cổ họng người nọ.

Người nọ đột nhiên gặp phải tập kích. Hắn không hoảng loạn, cố sức dừng bước lại, vung bàn tay chặn ngang ra trước cổ muốn dùng cách cứng chọi cứng với Tần Phi.

Hắn nào biết hổ trảo của Tần Phi dù tới hung mãnh là thế nhưng chỉ là hư chiêu, chân phải hắn lập tức đá lên cao, một cước hung tàn về phía hạ thể của người nọ.

Đại hán lúc này mới thật sự kinh hãi. Từ trước đến nay hắn tự phụ là người tập võ, khi ra tay tự nhiên có chiêu thức. Đây là lần đầu tiên hắn động thủ cùng một người võ công không thấp nhưng lại ra tay không khác gì bọn lưu manh nơi đầu đường xó chợ.

Ở đâu ra cái thứ người mới chiêu thứ nhất đã muốn làm cho người khác đoạn tử tuyệt tôn?

Trong lúc cấp bách, đại hán giơ chân lên, cứng rắn cản một cước của Tần Phi. Đùi hắn như bị một cây thiết chùy đánh phải, rắc một tiếng đã gãy mất. Thần sắc Tần Phi lạnh nhạt, đan điền sung sức vô cùng, chỉ cảm thấy lực ở chân tràn trề sung mãn toàn thân, mỗi một quyền một cước cũng đều tràn

ngập lực lượng không thể ngăn trở. Đôi tay hấn, đôi chân hấn tựa như chế từ tinh cương, mỗi đòn đều hết sức cuồng bạo, như gió táp mưa sa điên cuồng tấn công đại hán. Tiếng quyền cước đập vào nhau nặng nề. Những cây đại thụ trong ngõ hẻm dường như cũng rung rinh, từng mảng lá cây tới tấp rụng xuống.

“Nếu người khác muốn lấy mạng của người, người cũng không cần phải nghĩ sẽ dùng thủ đoạn gì để giữ lại tính mạng của hấn. Nếu như quả thật có cái gọi là phong thái khi bị người khác giết mà nói thì trên đường xuống suối vàng, nhất định người sẽ hối hận tại sao không đập nát cái cội rễ sinh ra con cháu của hấn.”

Những lời này là do vị sư phụ thần bí đức cao vọng trọng nói cho hấn hay. Sinh tồn ở Phố chợ đã mười mấy năm, Tần Phi đã hiểu sâu sắc cái gì gọi là luật rừng, đối với địch nhân chỉ có nhược nhục cường thực*. Một chút thương hại, một chút thể diện đều có thể khiến mình lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục.

Năm hấn bảy tuổi đã từng nhìn thấy một tên lưu manh bị đánh áu me đầm đìa quỳ trên mặt đất. Hấn đập đầu liều mạng cầu xin tha thứ nhưng sau đó liền đập đầu vào chỗ ấy của đối thủ, chuyển bại thành thắng.

“Gục xuống!” Tần Phi gầm nhẹ một tiếng, ra một quyền thẳng tắp, thiết quyền mang theo tiếng gió rít trầm thấp đã chạm đến gò má đại hán. Lực chân nhanh chóng, mãnh liệt tiến tới.

Phốc! Đại hán phun ra một ngụm máu tươi, miệng đầy răng vỡ, mềm nhũn co quắp ngã xuống.

Tần Phi thở phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên trong mười mấy năm qua hấn chân chính động thủ với võ giả. Trước kia hấn cùng lắm cũng chỉ đối mặt với lũ lưu manh mà thôi, khi đánh nhau còn phải đè nén thực lực của mình. Lần thắng lợi này mới có thể gọi là lâm li sung sướng, đánh đấm cực kỳ thống khoái.

Hấn lôi tay, kéo chân hấn từ kia đi ra ngoài ngõ hẻm. Tần Phi nghe thấy cuộc chiến đấu của Thành Tín ở bên kia cũng đã kết thúc. Tiếng bước chân của hấn đang hướng về nơi đây.

Tần Phi không khỏi mỉm cười. Xem ra công phu của tên Thành Tín này cũng chưa bị thụt lùi.

Hai huynh đệ càng lúc càng gần nhau, Tần Phi thấy mặt Thành Tín biến sắc, một cổ hàn ý không biết từ đâu kéo đến bên người. Một cổ sát ý lạnh băng bao phủ lấy hắn. Tần Phi lao về phía bên phải để tránh.

Xuy! Một âm thanh nhỏ vang lên, một thanh trường kiếm màu đen đậm rách áo Tần Phi. Một chiêu kiếm cực hiểm đâm chạm vào da thịt hắn. Sát ý lạnh lẽo thấu xương từ đó khiến cho Tần Phi không rét mà run.

Trường kiếm màu đen linh động như khói, nhanh như điện, một đòn không trúng đã nhanh chóng quét ngang hông một kiếm chém Tần Phi làm hai đoạn.

Mũi chân Tần Phi khẽ nhún, đầu gối hắn vặn một cái, thân thể xoay tròn nửa vòng, thanh trường kiếm kia xuyên sát qua bụng hắn chỉ thêm nửa phân nữa là phanh bụng lòi ruột hắn!

Trường kiếm kia quý mị linh động, như giò bám vào xương, bám riết lấy Tần Phi tựa như một làn khói nhẹ màu đen bao bọc lấy hắn, khoá cứng hắn trong đó. Khi khói tan, chính là lúc hắn mất mạng.

Tròng mắt Thành Tín muốn nứt ra, hai cánh tay hắn chém điên cuồng về phía chủ nhân của thanh trường kiếm màu đen.

Làn khói nhẹ hơi phân tâm một chút, dường như không tốn chút sức lực nào đã cuốn Thành Tín vào trong, kiếm ý tung hoành trong khoảnh khắc đã đâm lên người hắn bốn lỗ máu.

Nhưng đúng trong một sát na, Tần Phi vốn đang ở thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, đã khựng lại! Bàn tay hắn lướt qua ống giày, rút kiếm! Đoản kiếm bốn tấc!

Kiếm xuất!

Mạnh như gió!

Lạnh như sương!

Nhanh như điện!

Đào Tiểu Vũ eBook

Q.1 - Chương 6: Kiếm ý mãn kinh hoa, tư nhân độc tiều tụy

Q.1 - Chương 6: Kiếm ý mãn kinh hoa, tư nhân độc tiều tụy

Một cây đoản kiếm dài chừng bốn tấc phá không đâm ra. Mũi kiếm run rẩy tựa như nụ hoa chớm nở phóng về phía trước, kiếm ý lao tới. Vầng trăng như mờ nhạt đi, ánh sao trở nên ảm đạm, ngọn gió đêm như điên cuồng gào thét...kiếm khí đi đến đâu, mọi thứ như tan thành tro bụi đến đó.

Thân kiếm đâm ra, nhưng kiếm ý lại chém xuống!

Khi kiếm này chém xuống, lệ mang của thanh trường kiếm màu đen trong khoảnh khắc bị vùi dập. Thanh trường kiếm tuyền một màu đen tuyệt vọng kia vỡ vụn ra từng khúc, rồi bắn tung tóe ra khắp nơi, không biết đã làm vỡ bao nhiêu cửa sổ, đánh đổ bao nhiêu tường gạch. Kiếm ảnh nổ tung, vô số kiếm ý màu bạc tỏa ra khắp nơi trông đẹp vô cùng, tựa như một thánh thư đang múa bút trên người hotgirl, lại tựa như một thi tiên say rượu đang cầm mic hò hét trong phòng VIP (by Cô Bé Bán Xôi)[Kiếm hoa trán phóng, cực hữu mỹ cảm đích thích phóng trứ bàng bạc vô thất đích kiếm ý, huy sái chi xử, như nhất đại thư thánh cuồng thảo tạt tẩu, hựu tự túy tửu thi tiên khoái ý cuồng ca!]

Kiếm quang trải rộng, kiếm ý thu về. Con đường rộng lớn bị tàn phá khắp nơi, đâu đâu cũng đầy rẫy gạch vỡ đất nứt, vụn gỗ, song cửa. Con đường dài đã bị chia ra làm hai, vốn dĩ là một con đường bằng phẳng được trải bằng đá xanh giờ đây như bị một lưỡi lê lớn từ trên trời cao rạch mở, lộ ra một cái rãnh lớn khiến lòng người kinh sợ.

Kiếm thủ cười khỗ, miệng phun ra máu nói: “Người?...Sao có thể thể được?...Là Đại Tông...”

Kiếm ý còn lưu lại trong cơ thể, đột vỡ òa ra khiến thân thể hấn nổ thành phần vụn.

Tần Phi không kịp thở, thu lại đoản kiếm, đỡ Thành Tín đang bị thương dậy. Cả hai nhanh chóng thoát đi!

Vô số cường giả ở Đông Đô bị nhát kiếm này chấn kinh, ánh mắt ai cũng đều hướng về một nơi, là Phố chợ!

“Quỳ xuống!” Tiếng nói không lớn nhưng tràn đầy sự uy nghiêm. Nếu không phải người từng trải quyết không thể có khí thế như vậy. Trong phòng, mười hai cây nhang đèn lẳng lặng bùng lên, lộ ra cung điện nguy nga hoa lệ, phòng khách rộng lớn sáng tỏ như ban ngày.

Bên trong phòng khách có mười cái ghế nhưng lại chỉ có ba người, một người ngồi, một người đứng, một người quỳ!

Nam tử ngồi ở giữa tuổi chừng hơn bốn mươi, dung mạo quắc thước, mày rậm mũi cao, thân mặc cẩm y tử bào đang ngồi ngay ngắn ở trên cao. Hắn lạnh lùng nhìn nam tử đang quỳ gối trước mặt, lớn tiếng trách mắng: “Con có nhớ ta đã từng nói với con rằng khi đối địch cần phải thế nào không?”

“Hài nhi vẫn nhớ...” Nam tử đang quỳ gối ở trước mặt chưa tới hai mươi tuổi, khuôn mặt sáng sủa, dưới ánh đèn chiếu rọi có thể thấy rõ gương mặt anh tuấn góc cạnh của hắn.

Lúc này mồ hôi hắn tuôn như suối, hổn hển nói: “Phụ thân đã bảo, khi đối địch phải tính trước làm sau, tuyệt đối không đánh trận nào không nắm chắc; nữa là phải biết người biết ta, thà đánh giá cao đối thủ ba phần chứ không đánh giá thấp địch nhân một đường.”

Nam tử trung niên lạnh lùng hừ một tiếng: “Đông Đô là quốc đô của Đại Sở, ngọa hổ tàng long, quan viên tứ phẩm trở lên đếm không hết. Dân gian có câu: Thân vương có khắp nơi. Quan lớn nhiều như chó. Một ông chủ tiệm trà ven đường cũng có thể có quan hệ họ hàng với một tên quan lớn nào đó. Người đã từng điều tra lai lịch của Tần Phi hay chưa? Nếu chưa điều tra, vì sao lại phái người giết hắn?”

Nam tử trẻ tuổi đột nhiên ngẩng đầu, quật cường kêu lên: “Phụ thân đại nhân, buổi sáng không biết tại sao Tần Phi lại bắt được tú cầu, nàng về nhà đóng cửa không ra, khóc lớn một trận. Con chỉ có một muội muội là nàng thôi, con cũng đau cái đau của muội muội. Sao có thể trơ mắt nhìn nàng bị ép gả ột tên tuần kiểm thấp hèn ở Phố chợ được. Nếu ngay cả muội muội con cũng không bảo vệ được thì Đường Hiên mai này làm sao thủ vệ được Đường gia? Huống chi chỉ là một tuần kiểm ở Phố chợ có thể có được bản lĩnh gì? Con phái Tề Hắc Kiếm cùng với hai huynh đệ Đoạn Long, Đoạn

Hồ đi giết hãn không biết vì sao lại thất thủ? Tề Hắc Kiếm đã là cửu phẩm đỉnh...”

“Câm miệng!” Người trung niên phẫn nộ quát: “Chuyện tới nước này rồi còn giáo biện*. Cao thủ Đại Sở, bốn phần đều hội tụ ở Đông Đô. Người biết được có bao nhiêu cao thủ cấp tiên thiên không? Cao thủ cấp Tông sư có bao nhiêu? Chưa kể tới cấp Đại Tông sư nữa... Người cho là chỉ có mấy vị người biết hay sao? Tần Phi có thể chạy trốn khi bị ba người này vây công, lại có thể đánh ột người chết hai người bị thương. Còn không phải là do người đã đánh giá thấp đối thủ hay sao?”

“Mau về Thanh Trúc Viên, cấm ra ngoài một tháng, khi đã hoàn toàn tỉnh táo thì quay lại đây xưng tội!” Người trung niên đột nhiên vung tay áo, Đường Hiên đang quỳ rạp trên đất dập đầu một cái, đứng dậy rời đi.

Lúc này trong phòng khách chỉ còn có hai người, trong phòng sáng ánh đèn nhưng lại lạnh lẽo đến sờn gai ốc. Nam tử trung niên cúi đầu nhìn ngọc bội đang giắt bên hông, trầm mặc hồi lâu mới hỏi: “Liễu tổng quản, người tra xét được những gì về Tần Phi?”

Liễu tổng quản đứng bên người hãn đã lâu, không nói một câu. Lập tức, hãn tiến về phía trước một bước, xoay người chấp tay nói với người trung niên: “Lão gia, theo như tìm hiểu thì Tần Phi là một cô nhi, lớn lên ở Phố chợ từ bé. Hãn được một cô nương tên là Tần Nguyệt thu dưỡng, nàng kia còn thu dưỡng một nam hài tử tên là Thành Tín. Trong hơn mười năm, Tần Nguyệt sống bằng việc khâu vá và làm giày vải cho người khác, năm ngoái đã mắc bệnh qua đời. Thành Tín mười năm trước đã bán sách ở Phố chợ này, bất kể là điển tịch, tác phẩm nổi tiếng hay tiểu thuyết gió trăng*, thậm chí ngay cả sách triều đình cấm cũng dám bán. Tên Tần Phi khi còn thiếu niên đã đi phụ việc trong mười mấy cửa tiệm, bất kể là thợ rèn, đầu bếp, lang trung đi rong,...chỉ cần có thể kiếm được tiền là hãn đều làm.

“Năm ngoái Tuần kiểm học đường chiêu khảo*, Tần Phi báo danh tham gia dự thi, sau khi bảy tháng huấn luyện, hãn tốt nghiệp thủ khoa của học đường, nhưng vì không có tiền mua lễ vật tặng người nên bị đẩy tới nhậm chức ở Sở Tuần kiểm của Phố chợ. Nghe nói Tuần kiểm học đường đánh giá hãn rất cao, võ lực của hãn có thể đạt tới lục phẩm thượng đẳng. Khi hỏi

hắn học võ ở đâu, Tần Phi bảo rằng hắn học được khi theo người trong Phố chợ. Ta cũng theo đó mà điều tra, Phố chợ có đủ loại bang phái chi chít như rừng, thậm chí có bang còn có cung phụng cao thủ cửu phẩm. Nếu có người chỉ điểm hai huynh đệ bọn họ vài chiêu. Cái chuyện đến tuổi mười bảy mười tám tu luyện đến trên cấp lục phẩm cũng không có gì là lạ.”

Liễu tổng quản nói xong liền buông hai tay xuống, chờ người trung niên nói.

“Chỉ nửa ngày mà có thể tra ra nhiều như vậy cũng thật làm khó cho người rồi.” Người trung niên thở dài một hơi, trầm ngâm nói: “Nếu thực lực tên huynh đệ Thành Tín của hắn không chênh lệch hẳn lắm. Bọn Đoạn Long, Đoạn Hổ bị thương cả cũng không khó lý giải. Hai người bọn họ mới vừa đột phá lục phẩm, đối mặt với hai cao thủ trên lục phẩm không địch lại là chuyện đương nhiên.”

Liễu tổng quản hết sức tán đồng, thường nhân tập võ lấy cửu phẩm làm cấp. Nhất, nhị tam phẩm chỉ có thể gọi là nhập môn; tứ, ngũ, lục phẩm được xưng là hảo thủ, vượt qua thất phẩm thì đã lọt vào hàng ngũ cao thủ rồi.

Mà nếu có thể đột phá được cửu phẩm bước vào cảnh giới Tiên thiên thì chênh lệch không thể đo lường được.

Phía trên Tiên thiên còn có Tông sư, nếu trở thành cao thủ cấp Tông sư thì cho dù là hậu duệ quý tộc hay Thân vương đi nữa cũng phải trọng đãi, coi như thượng khách.

Nhưng nếu lại tiến thêm một bước trở thành Đại Tông sư, đây chính là nhân vật mà tính cả thiên hạ cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, ngay cả vua một nước cũng không dám tùy tiện trêu chọc. Cứ thử nghĩ mà xem, nếu suốt ngày phải đề phòng một vị cường giả có khả năng thông thiên triệt địa thì cho dù có được làm Hoàng đế cũng chẳng vui thú gì.

Thấy Liễu tổng quản muốn nói rồi lại thôi, người trung niên cười nói: “Người đã đi theo ta mấy chục năm, khi không có người ngoài, chúng ta chính là huynh đệ. Có lời gì người còn không dám nói với ta? Chẳng lẽ Đường Ân ta làm quan lớn thì không còn huynh đệ hay sao?”

Liễu tổng quản khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Bối cảnh của Tần Phi thoát nhìn qua không thấy có gì nổi bật, nhưng Tề Hắc Kiếm có thể là đã chết trong tay một vị Đại Tông sư...”

“Người nói không đúng.” Đường Ân ngắt lời Liễu tổng quản: “Lúc đó Đoạn Long, Đoạn Hồ đều đã bất tỉnh nhân sự, không nhìn ra ai đã ra tay giết Tề Hắc Kiếm. Kiếm ý chính thực là của Đại Tông sư nhưng người phóng ra kiếm ý này chưa chắc đã nhất định là Đại Tông sư. Nhưng nếu thật sự là những bậc Đại Tông sư như Bàn Chân, Dịch lão đầu ra tay thì chỉ cái uy của một nhát kiếm thôi cũng có thể nặng như núi, lại có thể nhẹ như sương đêm. Có sao lại vì giết Tề Hắc Kiếm mà phải gây ra động tĩnh lớn như vậy?”

Liễu tổng quản vuốt cằm nói: “Đúng là có thể như vậy. Nhưng khi một vị Đại Tông sư kìm hãm kiếm ý của bản thân lại sẽ phải chịu hao tổn rất lớn. Ta thật sự không nghĩ ra làm thế nào Tần Phi có thể có quan hệ được với một vị Đại Tông sư?”

“Khắp thiên hạ này, những chuyện nhìn qua những tưởng không thể nào phát sinh có nhiều lắm.” Đường Ân bật cười một tiếng, thản nhiên nói: “Tần Phi mặc dù nhận tú cầu của con gái ta nhưng không cần thiết phải đổi phỏ với hãn ngay. Con gái của ta mà không muốn gả cho hãn, chẳng lẽ ngoài giết người ra không còn biện pháp nào khác hay sao?”

Thần sắc Liễu tổng quản trở nên nghiêm túc, chỉ trở về phía nam, thấp giọng nói: “Lão gia, ta lo là, vị ở trong cung kia âm thầm phái người bảo vệ tên tuần kiểm đó.”

“Có phải hay không cũng không cần phải gấp, không phải ngay ngày mai ta đã phải gả con gái đi!” Đường Ẩn lạnh nhạt nói: “Nhưng nếu quả thật đến khi tổ chức hôn lễ mà vẫn chưa giải quyết được thì vị trong cung kia thật sự cho rằng ta không dám giết một tên tuần kiểm sao.”

Liễu tổng quản khẽ gật đầu, dường như lại nhớ tới những năm tháng trai trẻ khi đi theo Đường Ẩn chạy tới Đại Sở. Khi đó, khí phách thiếu niên, giang sơn coi bé như bàn tay, trong thiên hạ có chuyện gì là bọn họ không dám làm đâu?

Nếu không phải có khí độ như vậy, hào hùng như vậy thì sao có thể trợ giúp Sở để đánh đổ được Ngụy Quốc cường đại. Chẳng qua khi việc đã qua rồi thì huynh đệ tốt năm đó cũng đã trở thành dĩ vãng...

“Theo dõi gắt gao Tần Phi cho ta, tiếp tục điều tra lai lịch của hắn. Kiểm ý của Đại Tông sư kia hắn phải có chút quái dị”. Đường Ẩn suy nghĩ một chút lại phân phó: “Trấn sở Đảng Chí Nghĩa tại phân sở tuần kiểm phía Nam thành có phải là ca ca của tiểu thiếp Trương quản sự hay không?”

Liễu tổng quản không nhịn được cười nói: “Đúng là bất kỳ chi tiết nhỏ nào trong phủ cũng không thể qua mắt được lão gia.”

“Đã như vậy thì để cho Đảng Chí Nghĩa theo dõi hắn đi.” Đường Ẩn trầm giọng nói: “Chỉ cần để Đảng Chí Nghĩa mơ hồ đoán được thái độ trong phủ, nếu hắn không biết chuyện nào nên làm thì phân sở phía Nam thành cũng nên đổi một vị Trấn sở mới rồi.”

“Đảng Chí Nghĩa không phải là kẻ ngu.” Liễu tổng quản thầm nghĩ, tiểu thiếp của Trương quản sự trong phủ có tới mười ba vị, họ hàng của tiểu thiếp có thể dựa vào dây mơ rễ má này mà trở thành một Trấn sở của một khu, đương nhiên không thể nào chỉ biết có mỗi nịnh nọt được.

“Cứ làm như vậy đi!” Đường Ẩn hơi mệt mỏi phất phất tay, Liễu tổng quản biết đến lúc cần cáo từ.

Phòng khách tịch mịch như khói, sáp nến trào ra từ mười hai cây nến đỏ rũ xuống từng dòng ngưng kết thành đủ mọi hình thù thiên kỳ bách quái, có

con bướm nhỏ lao vào miệng lồng đèn, rồi xông thẳng về phía ánh lửa, trong khoảnh khắc đã biến thành tro bụi.

Đường Ẩn im lặng nhìn những con thiêu thân lao đầu vào trong lửa, bàn tay vân vê ngọc bội bên hông, lẩm bẩm nói: “Nguyệt nhi, người biết không? Hôm nay khi ta nghe được tên dưỡng mẫu của cái tên Tần Phi kia cũng là Nguyệt nhi, trong lòng ta đau xót biết bao. Biết bao nhiêu năm nay ta luôn đi tìm người nhưng rốt cuộc người ở nơi nào? Một câu nói của người cũng đủ để ta buông bỏ binh quyền. Ta không cần gì vinh hoa phú quý, chỉ muốn tìm một nơi thế ngoại đào nguyên cùng người sinh sống an bình. Nhưng người ... vì sao người phải rời bỏ ta?”

Ánh mắt của hắc khê chuyển, lẳng lặng nhìn bức họa cuốn trên tường, trong mắt ngập tràn thương cảm, còn đầu bộ dạng nghiêm nghị trầm ổn thường ngày. Cô gái trong bức tranh đang tựa vào cửa sổ ngóng nhìn về phía xa xăm, thần thái ôn hòa, đẹp như không hề nhiễm phải lửa khói trần gian...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 7: Nữ tuấn ốc thực tập ngây thơ.

Q.1 - Chương 7: Nữ tuấn ốc thực tập ngây thơ.

"Ái da... Đau quá... Vết thương cứ như lửa đốt ấy, ta không sống nổi rồi..."
Thành Tín nằm ở trên giường la to réo nhỏ: "Bị thương thế này, không buôn bán được, sớm muộn gì cũng chết đói thôi... Trúng kiếm người ta, mà ngã luôn a... Ta còn phải nuôi tên đệ bại gia..."

Phòng ở có hơi sơ sài, tường gạch tồi tàn, tuy được quét vôi nhưng đã bị bong tróc, loang lổ từng mảng nứt nẻ trơ cả lớp gạch cũ rích ở bên trong ra. Nền được rải một lớp xỉ than. Nếu nhà có bẩn thìu cũng không ai nhìn ra, đỡ phải mất công quét nhà.

Nơi này là nhà của Tần Phi và Thành Tín, cũng là nơi bọn hắc khê sinh sống mười mấy năm qua. Gọi là nhà nhưng chỉ có hai cái gian phòng, không có sân. Cửa trước có dựng mái che, phía dưới mái che có một cái bếp lò đen đúa, trên bếp lò có đặt một cái nồi sắt lớn.

Bố trí của hai gian phòng không khác nhau nhiều lắm. Một cái giường được đặt ở phía bắc gần cái cửa sổ, gồm mấy tấm ván gỗ, động đến thì lung lay khi nằm kêu cọt két. Y phục lẫn vật dụng của hai huynh đệ vứt lung tung khắp nhà. Gian phòng của hai thằng con trai độc thân, căn bản có thể coi như đồng rác.

Tần Phi bỏ tiểu thuyết viết về những điều kỳ lạ ra, lười biếng từ trong phòng đi ra, nhìn Thành Tín rên rỉ. Hắn lấy mười lượng bạc từ trong lồng ngực ra, tức giận trách mắng: "Người rên rỉ gì mà lắm thế, chẳng qua cũng chỉ là muốn có thứ này đúng không? Nói thẳng cho người biết, trên người ta có hai mươi lượng. Chia cho người một nửa, đừng có rên rỉ như đàn bà như thế nữa, chỉ trầy xước ngoài da có chút đỉnh, còn chưa thê thảm bằng lúc theo lũ du côn đi đánh nhau hồi còn nhỏ nữa!"

Thành Tín đưa tay đón lấy mấy nén bạc Tần Phi ném tới. Hắn chau mày nhăn nhó, tựa hồ nhúc nhắc tác động đến vết thương, nhưng vẫn là vui vẻ ra mặt. Hắn nói: "Hảo huynh đệ, có mười lượng bạc này, ta có thể yên tâm thoải mái ở trong nhà mấy ngày dưỡng thương, chưa cần đi ra bày quán nữa".

"Dưỡng thương cũng phải cẩn thận một chút nhé." Tần Phi hạ thấp giọng xuống, đi tới trước giường nói: "Ở nhà có một mình người, phải đặt an toàn lên hàng đầu. Nếu cảm thấy không ổn, phải lập tức bỏ chạy. Cũng đều tại quả tú cầu kia gây họa, tối hôm qua tới giết ta chính là tên Tề Hắc Kiếm. Hắn cho là có thể kết liễu được huynh đệ chúng ta nên chẳng những không thềm che mặt mà còn sử dụng cả vũ khí thành danh của hắn nữa. Quá nửa Đông đô này đều biết, mười sáu tuổi hắn bước vào thất phẩm, hai mươi một tuổi hắn cũng đã đạt tới cửu phẩm đỉnh phong. Thiên tài kiếm thủ Tề Hắc Kiếm của Đông Đô này chính là người của Đường phủ."

Cao thủ trong phủ Ngự Sử Đại Phu nhiều như mây, cho dù Tề Hắc Kiếm là thiên tài nhưng do hạn chế về tuổi tác nên cũng không được tính là cao thủ ở Đường Phủ. Nếu cao thủ chân chính mà tới thì kiếm ý của lão đầu cũng không biết là có hữu dụng hay không nữa.

Thành Tín để bạc xuống giường, gắng gượng nghiêng ngả ngồi dậy, cầm cái gối nhón nhúm kéo lên kê sau lưng, híp mắt nhìn chăm chăm huynh đệ

nói: "Ta vẫn cứ nói là lão sư có chút thiên vị. Người đã rời bỏ chúng ta một cách vô trách nhiệm, còn bảo trong đoàn kiếm đã phong ấn bảy đạo kiếm ý, vào thời khắc sinh tử quan đầu có thể dùng đến. Vậy sao đoàn kiếm đó người lại không giao cho ta?"

Thành Tín hí mắt suy nghĩ, liếc liếc nhìn trộm Tần Phi, ra vẻ phiến muộn nói: "Người cũng không phải áy náy làm gì, từ nhỏ đến lớn, người bao giờ cũng vừa mắt hơn ta một chút. Lão đầu chết tiết kia thiên vị người cũng đúng. Nhưng mà..."

Hắn thu lại bộ dạng bất cần đời, nghiêm trang nói: "Kiếm ý của lão đầu chết tiết đó cũng quá khoa trương rồi nhá, làm hỏng mất một con đường. Tên Tề Hắc Kiếm vênh váo múa may đánh cho hai huynh đệ chúng ta không có sức chống trả, thế mà kiếm ý kia vừa ra một cái đã thệt nát xương tan ... Tên Tề Hắc Kiếm nói cái gì “Đại Tông Sư? Sao có thể thế được? Cái ngữ như lão đầu đó mà là Đại Tông Sư thì cả Phố chợ này đều là cao thủ Thiên Tiên mất!”

Tần Phi nhún vai: "Lão vẫn nói công phu của ta cũng coi như là khá lắm rồi. Thanh đoàn kiếm này cũng chưa hẳn là của lão đầu, có lẽ là vị Đại Tông Sư nào đó phong ấn kiếm ý cho hắn chẳng? Lão đầu khoác lác cho sướng miệng thôi. Lão thường nói, lúc đi ngang qua Phố chợ, cảm thấy hai huynh đệ chúng ta căn cốt kỳ lạ, là kỳ tài ngút trời, cho nên nổi lên lòng yêu tài, dạy cho chúng ta võ công. Lời này, ta chưa bao giờ tin."

"Ta cũng chưa từng tin điều này. Lão đầu chết tiết đó luôn thích làm ra vẻ đạo mạo, nhưng kỳ thực thì ý nghĩ xấu đầy bụng. Mười câu mà lão nói thì đến chín câu là giả, còn dư lại một câu còn phải trừ hao đi một nửa." Thành Tín lầm bầm nói.

Khi còn nhỏ thì đương nhiên là Tần Phi và Thành Tín dễ bị gạt hơn một chút, khi trưởng thành rồi chúng cũng hiểu là không có chuyện dễ dàng như vậy.

Giả như có một cao thủ đi ngang qua Phố chợ, phát hiện hai kỳ tài. Họ sẽ dẫn bọn hắn báỉ sư nhập môn, tiết lộ truyền thừa của sư môn, để tương lai còn đem sư môn phát dương quang đại. Làm gì có chỗ nào mà ngay cả tên của sư thừa mình cũng không chịu nói?

Hơn nữa, hai người là kỳ tài ngút trời, mà sao đến bây giờ mới luyện đến lục phẩm? Các cao thủ mới mười bảy, mười tám tuổi đã đạt tới trên thất phẩm chỉ tính riêng ở Đông Đô ít nhất cũng có thể tìm ra đến mấy trăm.

Thành Tín miễn cưỡng nói: "Đừng suy nghĩ nhiều, ít nhất thì trong mười năm đó, ngày nào lão cũng dạy hai huynh đệ chúng ta võ công, hẳn là không có ý gì xấu".

"Lão đầu này, liệu có phải là nợ mẹ nuôi rất nhiều tiền không nhỉ?" Tần Phi cười hắc hắc, lấy từ trong cái túi ra một quyển tên là "Kim Bình Cúc"* vút vào ngực Thành Tín: "Ta đi tới Sở, người từ từ mà tiêu phí thời gian nhàm chán nhé. Ôi, thiếu niên tĩnh mịch!"

Đi ra khỏi nhà, rẽ qua nhiều ngõ hẻm, ánh sáng rực rỡ chiếu vào mặt, toàn thân hẳn chợt cảm thấy ấm áp. Phố chợ đã sớm náo nhiệt, nhiều loại gian hàng mở ở trên đường, những người giang hồ đi mãi nghệ qua lại tấp nập.

Tần Phi tắm mình trong ánh mặt trời, bước từng bước nhỏ, đi tới Sở tuần kiểm rách nát khu Phố chợ. Hẳn đây cửa bước vào, nhất thời cả kinh.

Ngày hôm nay là ngày mấy? Tần Phi bấm đầu ngón tay tính một hồi, không cảm thấy có gì đặc biệt. Nhưng cả Sở Tuần kiểm đột nhiên đều có mặt... Điều này làm sao có thể? Từ lúc Tần Phi tới Sở Tuần kiểm đảm nhiệm chức vụ, chưa từng thấy mọi người tề tụ đông đủ như vậy.

Mã Trấn sở, mắt ti hí đang đứng ở công đường, thấy Tần Phi đi tới, nháy mi đánh mắt hướng về hắn, khom lưng, chấp tay hướng chính đường, miệng còn dẫu lên ra hiệu.

Tần Phi hướng theo ánh mắt của hắn nhìn chính đường, một vị nam tử chừng ba mươi tuổi, mặc quan phục tuần kiểm lục phẩm, hai tay chấp sau lưng, từ chính đường đi ra. Thân hình cao lớn, vẻ mặt xác lảo, lạnh lùng đứng ở công đường. Mã Trấn sở vội vàng khom người nói: "Đăng Trấn thử xem hết hồ sơ rồi ạ? Ty chức biết ở phó Đông Ba mới mở một tiệm cơm..."

"Xưa nay bốn quan không đến Phố chợ xem xét, không có nghĩa là các người có thể buông bỏ nhiệm vụ. Sau này, tốt nhất là tăng cường tinh thần làm việc, Phố chợ mặc dù đổ nát, nhưng cách Hoàng Thành chỉ có ba dặm. Nếu như có sai lầm gì thì đầu của toàn bộ Sở các người cũng không đủ chém đâu."

Đặng Chí Nghĩa thản nhiên nói: "Trong hồ sơ, có một vị tuần kiểm mới nhậm chức có tên là Tần Phi biểu hiện không tệ. Là vị nào?"

Tần Phi đi lên trước mấy bước, ôm quyền nói: "Ty chức Tần Phi, ra mắt Đặng Trấn thụ."

"Ừm, hôm nay Bốn quan tâm huyết dâng trào, tới Phố chợ xem một chút. Toàn bộ sở các người, cũng chỉ có người còn giống với người làm việc. Phân thụ phía Nam thành mới vừa chuyển tới đây mấy tên vừa tốt nghiệp từ Tuần kiểm học đường. Bọn đó kinh nghiệm nông cạn, cần ở trong Sở Tuần kiểmSở tuần kiểm rèn luyện. Một đứa trong đó, ta giao cho người dạy bảo theo, nếu như dạy bảo tốt. Bốn quan sẽ xem xét, điều người về phân thụ phía Nam thành."

Giọng nói của Đặng Chí Nghĩa không nhanh không chậm, dường như đang nói tới một chuyện căn bản hẳn không hề quan tâm.

Nhưng toàn bộ người ở Sở Tuần kiểmSở tuần kiểm Phố chợ, đều đồng loạt ném ánh mắt hâm mộ về phía Tần Phi.

Sở Tuần kiểm Phố chợ chính là Sở Tuần kiểm tồi tệ nhất ở cả Đông Đô. Có thể từ nơi này điều đến Sở Tuần kiểm khác, cho dù chỉ là điều đi, cũng chẳng khác gì là thăng chức, hưởng chi là điều lên Nam Thành phân thụ... Nơi đó sự vụ thanh nhàn, vừa béo bở vừa sung túc.

Quả nhiên là tốt số a, hôm qua bắt được tú cầu, hôm nay liền có Trấn thụ tới đề bạt. Cái gì đã mang hết chuyện tốt này đến chuyện tốt khác tới cho hẳn vậy? Đây còn không phải là một câu nói Trấn thụ đại nhân?

Rất nhiều người cũng đang âm thầm đấm ngực dậm chân, hận sao mình không trẻ lại mấy chục tuổi để có thể đi tìm một sư phụ giỏi giúp sửa lại khuôn mặt.. Nếu đảo ngược được thời gian trở về ngày hôm qua, bỏ mạng già cũng phải tranh đoạt tú cầu.

"Vào đi."

Theo một tiếng quát của Đặng Chí Nghĩa, một vị tuần kiểm tư thế oai hùng hiên ngang từ cửa lớn bước nhanh vào. Một bộ đồng phục màu đen nạm vàng được cắt khéo léo vừa khít, một vòng đai lưng trên khảm ba khóa minh châu, một đôi giày da trâu có mũi vếch lên. Người này lập tức khiến cho toàn thể Sở Tuần kiểm Phố chợ mắt nhìn choáng váng!

Mã Trấn sở đầu đầy mồ hôi, còn liều mạng nặn ra vẻ mặt cười ngọt ngào, ấp úng nói: "Trấn thự đại nhân, ngài nhất định nói giỡn cùng bọn ty chức. Vị này chính là tuần đốc thực tập, cho dù muốn đưa xuống dưới để rèn luyện cũng không thể tới chỗ như Phố chợ được!"

Tần Phi vẻ mặt tự nhiên, không nói một lời nhìn vị tuần đốc thực tập kia. Cũng khó trách phản ứng Mã Trấn sở như thế. Cái chức tuần đốc này thì chức quan chỉ thấp một cấp so với Trấn thự mà thôi còn so với Trấn sở nhỏ nhỏ thì cao hơn nhiều lắm.

Tuần kiểm thự đặt ra chức tuần đốc, là để kiểm tra tuần kiểm có ăn hối lộ làm trái pháp luật, lấy danh nghĩa việc công để mưu cầu chuyện tư hay không.

Để đảm nhiệm chức vụ tuần đốc phải đầy đủ hai điều kiện.

Thứ nhất, cha mẹ ít nhất một người phải là quan viên hàm tứ phẩm trở lên. Thứ hai, rèn luyện ở tuần kiểm học đường một năm, trải qua vô số khảo nghiệm mới có thể được ra trường.

Dĩ nhiên, theo lý thì bao hàm cả vị đế vương đứng đầu Đại Sở, để tạo ra một hệ thống nhà nước liêm khiết. Đáng tiếc là đến hiện tại thì đã hoàn toàn biến tướng mất rồi.

Các quan lớn đã có thói quen đưa những phần tử bất hảo không đủ điều kiện vào làm cho tuần kiểm thự thành ra long xà hỗn tạp. Những tuần đốc này hình thức là kiểm tra tuần kiểm, nhưng trên thực tế lại tham lam, tàn ác hơn tên tuần kiểm biến chất nhiều lắm.

Hơn nữa, việc đến học ở tuần kiểm học đường một năm kia, chẳng qua chỉ là ghi tên mà thôi. Rất nhiều người, từ đầu đến cuối khóa học chẳng qua chỉ là tự trường đi một ngày, tốt nghiệp đi một ngày, thế là có thể ra trường được rồi!

Cho nên, dân chúng sợ tuần kiểm, tuần kiểm sợ tuần đốc, tuần đốc bình thường thì chẳng sợ ai! Những quan viên bất hảo như vậy, ở con đường làm quan không có có hi vọng, cả đời này trừ sống phóng túng, cũng không tìm được niềm vui thú!

Mà càng làm cho Tần Phi không giải thích được chính là, vị tuần đốc trước mắt này lại là nữ nhân!

Đặng Chí Nghĩa lạnh lùng nhìn Mã Trấn sở một cái, lớn tiếng trách mắng: "Cần rồi! Tuần đốc thực tập đến bất kỳ một cái Sở Tuần kiểm nào cũng được. Vị tuần đốc họ Dịch này, trong nửa năm tới, sẽ ở Sở Tuần kiểm Phố chợ. Dịch tuần đốc, người tới nói với mọi người vài lời đi!"

Cô gái đứng ở bên phải Đặng Chí Nghĩa, dáng cao dong dỏng, cơ hồ cao hơn cả Tần Phi. Thoạt nhìn nàng khoảng mười sáu mười bảy tuổi, tóc dài xõa vai, linh lung *yếu điệu. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, hồng hào mịn màng, lúc nói chuyện còn có hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện, một đôi mắt to long lanh, phảng phất lúc nào cũng có thể chảy ra nước.

Nhìn bề ngoài nàng như một tiểu muội muội láng giềng khả ái vô hại như thú cưng, nhưng Tần Phi biết những thiếu nữ con nhà quan như thế này thường rất nhiệt tình làm chuyện xấu, có khi là tổng những người khi nóng giận có trót nhớ mồm vào trong ngực. Huống chi, danh tiếng tuần đốc đã hôi thối không ngửi được. Tần Phi cũng không trông cậy vào vị thiếu nữ này gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Vài năm trước từng có một vị nữ tuần đốc, cuộc sống riêng tư còn thác loạn hơn cả nam nhân, chẳng những bao nuôi nam tuần kiểm làm trai lơ *, mà còn bao cả nữ nhân! Làm mọi người không thể nhịn được chính là: thú vui của nàng ấy là mặc nam trang, tự bó ngực đi dạo kỹ viện. Tại Đông đô, từ thanh lâu sang trọng đến kỹ viện tồi tàn, nàng ta đều đến chơi ít nhiều, thật sự là đem thanh danh chức tuần đốc ném đi rồi!

Nàng ta chết lúc rất trẻ.. Một nữ nhân chết bởi vì chơi gái. Không, phải nói là cô ta chết không phải vì bị chơi mà là chết vì bệnh hoa liễu. Cũng bởi thế mà được xưng tụng là truyện lạ ở Đại Sở Quốc

Tần Phi hoàn toàn không nghe thấy Dịch tuần đốc nói những cái gì. Hắn đứng một mình ở trong góc, nhớ về kỳ văn dị sự chuyện về tuần đốc kia, che miệng cười trộm.

"Tần Phi, ta muốn được thực tập ở trấn sở Phố chợ. Phiên người dẫn ta đi làm quen hoàn cảnh một chút đi!"

Tần Phi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn. Hắn thấy nàng tuần đốc đã đứng ở trước mặt, đang cười rất ngây thơ

Q.1 - Chương 8: Ngày huấn luyện.

Q.1 - Chương 8: Ngày huấn luyện.

Dọc theo con đường nơi Phố chợ, hai vị tuần kiếm một nam một nữ chậm rãi đi về hướng Đông. Đón ánh sáng mặt trời, đắm chìm trong gió xuân, nhìn dòng người náo nhiệt, nghe những tiếng động lớn rầm rĩ từ ngã tư đường, tâm tình cũng sẽ tự nhiên tốt lên nhiều.

"Phố chợ tuy là tên một con phố. Nhưng con phố này dài tới sáu dặm, còn hẻm nhỏ chẳng chít, chiếm diện tích hơn sáu trăm mẫu. Nơi thực sự bán thức ăn chỉ có khu mà chúng ta vừa mới đi qua đó thôi. Còn lại, đều là chỗ ở của người nghèo."

Tần Phi kiên nhẫn giảng giải cho vị Dịch tuần đốc cái gì cũng không biết này: "Nhưng mà đúng là nghèo có chỗ tốt của nghèo. Ở Phố chợ, người có thể tìm được rất nhiều thứ đồ bên ngoài không bao giờ thấy!"

"Ví dụ đi?" Dịch tuần đốc nhíu đôi lông mày lại, nhẹ giọng hỏi.

Vừa dứt lời, một người phụ nữ tay ôm đứa trẻ đã đến sát bên người Tần Phi, giảm thấp thanh âm xuống, thần bí cười cười nói: "Tiểu Phi ca nhi, đòi hỏi phiếu xuất nhập cầm lại sổ thanh toán không? Đại tỷ ta vừa mới đến nơi này mà, có cửa hàng binh khí, có xe ngựa cho thuê. . ."

Tần Phi cười nói: "Hôm nay cũng không cần tới, để lần sau đi!"

Người phụ nữ có chút thất vọng, cô bé nằm trong ngực nàng cũng hết sức biết điều hỏi: "Tiểu Phi ca ca, vậy người mua đóa hoa cho vị tỷ tỷ xinh đẹp này mang theo đi! Hôm nay mẹ ta còn chưa mở hàng... Ta đói lắm! !"

Vừa nói, cô bé dường như ảo thuật, hai tay vốn để trong tay áo, lại từ tay áo rút ra một đóa hoa hồng, giương đôi mắt to long lanh tràn đầy kỳ vọng nhìn Tần Phi.

"Ngoan quá nha. . . Biết phải giúp nhà kiếm tiền. Được rồi! Ta mua một đóa."

Tần Phi không biết xấu hổ ngoái cổ qua phía bên này, không nghĩ tới tiểu cô nương kia lại không sợ hãi chút nào, cái miệng nhỏ nhắn cong lên, 'Chụt'

một tiếng, hôn một cái trên mặt Tần Phi, nhưng ngay sau đó cười hì hì cầm lấy mấy đồng tiền từ trong tay Tần Phi, thò bàn tay nhỏ bé đem đóa hồng đưa cho Dịch tuần đốc.

Dịch tuần đốc có phần khó xử, nhưng nhìn tiểu cô nương khả ái như vậy, vẫn là cầm lấy hoa hồng. Nhìn mẹ con hai người kia đi xa, Cái mũi xinh đẹp của Dịch tuần đốc đột nhiên vừa động, bàn tay nhỏ bé trắng noãn lập tức che "Hắt xì" !

"Ta đối với loại hoa này. . . Hắt xì. . ." Dịch tuần đốc hầu như ngay cả nói cũng không nói ra được.

"Ta hiểu!" Tần Phi cầm hoa trên tay nàng, tiện tay cầm ở trên đầu đưa trẻ bán hồ lô đường ven đường.

Một lúc lâu, Dịch tuần đốc mới dần dần lại sức, nàng đi theo Tần Phi tới một quán trà. Tần Phi bưng lên một chén trà nóng, đưa tới trước mặt Dịch tuần đốc, cười ngụ ý nói: "Tuần đốc đại nhân, uống chén trà nóng cho ổn định lại một chút, lập tức sẽ không sao đâu."

"Đừng gọi ta là tuần đốc, ta còn đang kiến tập. Gọi tên ta cũng được, Dịch Tiểu Uyển!" Dịch tuần đốc nhìn chén lớn thô ráp, chân mày không khỏi nhíu lại.

Tần Phi nhìn nàng nhà giàu kia diễn xuất, cũng không nói nhiều, bưng trà nóng lên uống ừng ực, đặt chén xuống, lại bưng lên chén thứ hai, nghiêm trang nói: "Phố chợ đa phần là các gia đình đã ở đây lâu năm, họ mở quán trà cho những cư dân ở gần đó làm kế sinh nhai cho nên họ rửa chén tuyệt đối không kém so với các đại tửu lâu đâu. Khi pha trà còn phải dùng nước nóng hầm hập! Một chén trà chỉ cần một đồng tiền, người cho là bọn họ chỉ trông chờ vào cái này để kiếm tiền hay sao? Chẳng qua những việc này chỉ dành cho những người già không làm được việc cần tốn sức để giết thời gian mà thôi!"

Tần Phi đưa cho lão hán bán nước trà hai đồng tiền, nhìn Dịch Tiểu Uyển bịt mũi uống chén trà nóng kia, đang muốn nói tiếp. Bỗng nhiên phía tây vang lên tiếng rao hàng!

"Mọi người qua đây nhìn xem một chút đi a. . . Cung đình bí lục. . . nói về những chuyện tình phong huyết vũ cùng với những lộc lừa trong thâm cung

triều đại trước. Quyển thượng là một cô gái xinh đẹp tuyệt sắc dẫn tới một đám hoàng tử như ong bướm truy đuổi, quyển hạ nói về vị mà cuối cùng cũng trở thành Thái tử đã phòng ngừa chu đáo như thế nào, tại vị đăng cơ liền xây một cái hậu cung thật to. . . Đặc sắc tuyệt luân, không thể bỏ qua!"

Tên buôn lậu sách không biết vô tình hay cố ý đề cao âm điệu: "Chú ý, chú ý, nếu là mang theo hài tử, hoặc là vẫn chưa tới mười lăm tuổi, ngàn vạn lần đừng mua, sách này không hợp. . ."

Vừa dứt lời, một nhóm người ủa lên, không thiếu đứa mười lăm tuổi trở xuống cùng người năm mươi tuổi trở lên. . .

Dịch Tiểu Uyển ngơ ngác để xuống bát trà, nghiêng đầu sang chỗ khác đến nhìn Tần Phi, lầm bầm nói: "Người? Tại sao lại không bắt hẩn?"

"Nếu mới như vậy mà đã phải bắt thì hơn phân nửa mọi người ở cái Phố chợ này đều có thể bị bắt đi rồi." Tần Phi nhún vai, đối với nàng kia mới ra đời Dịch Tiểu Uyển cười nói: "Tuần kiểm ở Phố chợ chủ yếu chỉ cần duy trì trật tự, đả kích tội nghiêm trọng! Ví như trộm cướp, cướp bóc, quần áo, đả thương người...vân vân. Giống như nữ nhân kia bán một ít biên lai giả, hay hoặc là người này bán mấy bản hoàng thư thì đã là cái gì?"

"Tuần kiểm học đường đâu có dạy như vậy!" Dịch Tiểu Uyển phản bác.

"Quy củ chính là thứ chết, chỉ có người mới là thứ sống. Nếu người đem quy củ của tuần kiểm học đường tới Phố chợ làm việc, không được một ngày, ta bảo đảm Sở Tuần kiểm Phố chợ sẽ biến thành một đồng rác rưởi. Chúng ta có còn sống được hay không cũng rất khó nói!" Tần Phi lười biếng đáp một câu: "Ta ở tuần kiểm học đường mất bảy tháng, người không phải là học mất một năm sao? Tại sao từ trước tới giờ ta chưa từng thấy người? Lệnh tôn là vị nào a? Trong triều quan lớn họ Dịch không nhiều lắm, tại sao ta nghĩ không ra nhỉ?"

"Nghĩ không ra thì đừng có nghĩ." Dịch Tiểu Uyển có chút bối rối, vội vàng chuyển hướng đề tài: "Kế tiếp đi chỗ nào?"

Tần Phi giả hoạt nhìn nàng một chút, lười nhác nói: "Người đi theo ta!"

Đi qua mấy cái cái hẻm nhỏ, Tần Phi mang theo Dịch Tiểu Uyển ngoặt vào một cái ngõ, có mấy tên người trẻ tuổi đang ngồi một vòng cùng nhau đánh

bài, hô to gọi nhỏ. Tần Phi nói thầm vào tai Dịch Tiểu Uyển "Người ở đây chờ ta một chút. Ta đến nói chuyện với bọn chúng mấy câu!"

Tần Phi thản nhiên sửa sang lại trang phục tuần kiểm, đến bên cạnh mấy người trẻ tuổi kia. Những người kia thấy đúng là Tần Phi đi tới, rồi rít đứng dậy chào hỏi, cười cười nói nói, lộ ra vẻ rất quen thuộc. Tần Phi cùng bọn họ tán gẫu vài câu rồi lại bước tiếp về phía trước, tiếng hô từ miệng càng lớn hơn: "Tìm một chỗ phong lưu đi. . ."

Thô tục! Khuôn mặt đang tươi cười của Dịch Tiểu Uyển lạnh xuống, còn chưa kịp lấy lại sinh khí, liền nhìn thấy mấy tên tiểu tử vây quanh. Một tên nam tử râu cá trê, một tay chống đỡ đầu vách tường phía sau Dịch Tiểu Uyển, thân thể cơ hồ sát lại, đùa cười nói: "Nha đầu này nhìn không tệ, Phi ca giới thiệu món ngon."

"Giới thiệu món ngon cái gì?" Dịch Tiểu Uyển kiễng chân nhìn ra xa, đã không thấy bóng dáng Tần Phi đâu.

Tên râu cá trê vẻ mặt cười phóng đảng, toàn thân thịt béo tựa hồ cũng đang run rẩy, ánh mắt mê đắm đánh giá Dịch Tiểu Uyển, liếm láp môi nói: "Hôm nay người không phải là tới Phố chợ làm ám môn sao?"

Dịch Tiểu Uyển bị hấn nhin, cả người sợ hãi, tức giận quát lên: "Ám môn là cái gì?"

Tên râu cá trê vui lên, quay mặt tới hướng mấy tên hán tử kia cười nói: "Thật là non a, ám môn chính là gái giang hồ, kỹ nữ lâu. Phi ca nói, người hôm nay tìm hấn mượn bộ quan phục tuần kiểm, muốn chơi kia cái gì? Nga nga nha. . . trang phục mê hoặc quá! Mặc dù Phi ca nói cái giá tiền kia chính xác có chút đắt, nhưng nhìn cơ thể người cũng không tệ a, ta lại không có muốn chơi đùa nữ tuần kiểm, đắt thì đắt vậy, coi như ta thua hai ván bài. . ."

Vừa nói, hai tay râu cá trê vung ra, liền muốn ôm cái eo nhỏ thon thon của Dịch Tiểu Uyển. . .

Tần Phi dựa lưng vào vách tường, nhìn xuyên qua kẽ hở của tường gạch bị nứt, nhìn đám nam nhân kia vây quanh Dịch Tiểu Uyển, liền muốn động thủ động cước. Tần Phi cười khì khì một tiếng, khuôn mặt cười hiện lên một nửa cũng đã hoàn toàn đọng lại. Dịch Tiểu Uyển tưởng chừng như vô

hại kia, đi sau mà tới trước, tên râu cá trê hai cánh tay còn chưa ôm được eo nhỏ, mũi chân Dịch Tiểu Uyển cũng đã điểm lên cổ họng của hắn.

Mỹ nữ vóc người cao gầy, chân tròn dài thẳng tắp, chặt căng tràn đầy lực đàn hồi; cầm râu cá trê vung lên cao cao, mồ hôi theo cái trán chảy xuống. Mũi giày của Dịch Tiểu Uyển chìa ra một thanh chủy thủ ngắn, dưới ánh mặt trời lưỡi dao hiện ra quang mang màu đỏ tím. Chủy thủ ngắn dí sát động mạch chủ ở cổ râu cá trê, gân xanh gồ lên. Chủy thủ ngắn sắc bén, chỉ cần quệt khẽ một cái là có thể lấy luôn tánh mạng tên râu cá trê!

Mà để cho Tần Phi khiếp sợ chính là, quang mang màu đỏ tím kia, cũng không phải là màu của chủy thủ ngắn! Trên đời này chỉ có Giáo hồn sát bôi vào binh khí, mới có thể phát ra màu sắc quý bí như vậy.

"Nàng chỉ là tuần đốc thực tập, vì sao lại có Giáo hồn sát của Sát sự thánh?" Tần Phi lẩm bẩm tự hỏi. . .

"Tha mạng a. . ." Lưng tên râu cá trê ướt đầm mồ hôi, nơm nớp lo sợ nhìn cô bé xinh đẹp kia, đầu ngón tay chỉ chỉ phía sau bên phải: "Oan có đầu nợ có chủ, đi ra ngoài quẹo phải là Tần Phi. Ta đáng chết, ta đáng đánh! Xúc phạm cô nương. . . Cũng không biết thì không có tội. . ."

Tên râu cá trê trơ mắt nhìn Dịch Tiểu Uyển, đề cao âm điệu: "Các người cũng mù, còn không mau quỳ xuống cho cô nương phát lạc."

Mấy cái hán tử không dám động thủ, quỳ xuống thẳng tắp, mũi chân Dịch Tiểu Uyển tùy ý điểm cổ họng râu cá trê, nhưng dường như nàng đang buồn bã suy tính. Vừa rồi nàng vẫn còn đang nóng giận thì muốn giết người này nhưng khi tỉnh táo lại, biết bọn họ tội không đáng chết, cũng muốn xuống nước một chút.

Đang muốn thu hồi chủy thủ, đột nhiên nghe thấy nơi xa thanh âm cười đùa Tần Phi kia: "Dịch tuần đốc, chẳng qua là đùa với ngài một chút để ngài có thể hiểu thêm về Phố chợ. Không ngờ lại khiến ngài tức giận như vậy? Ta thay bọn họ xin lỗi ngài tuần đốc vài câu có được không! Tốt lắm, tốt lắm, không có chuyện gì, các người đi đi!"

Đang sợ đến sắp tè ra quần, tên râu cá trê như được hoàng ân đại xá, mang theo kia mấy cái hán tử, bỏ chạy mất dạng.

Đầu ngô, chỉ còn lại có Dịch Tiểu Uyển đứng đối diện với Tần Phi. Ngọn cây, vài miếng lá cây rơi xuống, ở trong gió quanh quẩn từ bên người hai người rơi xuống. Rơi lác đác trên mặt đất, bị gió nhẹ lay động, quay cuồng vài vòng, rơi vào trong khe nước bên tường.

Tần Phi vẫn duy trì nụ cười rạng rỡ, nhưng mũi chân chân phải nhẹ nhàng từ hư không điểm một cái, tùy thời chuẩn bị đem đoản kiếm từ trong giày rút ra. Danh khí Sát sự thính thật sự quá kinh khủng, những người có quan hệ với Sát sự thính dù chỉ là một điểm, Tần Phi cũng không dám khinh thường.

Cho dù trong lòng đang có muôn vàn nghi vấn, Tần Phi hiện giờ cũng nói không nên lời.

Rốt cuộc cô gái trước mắt này có quan hệ với Đường phủ hay là Sát Sự Thính đây? Khi hoàng thất cùng Đường phủ càng lúc càng xa cách, Sát sự thính cuối cùng có đảo hướng không?

"Làm sao người có thể có kiểu vui đùa như vậy?" Dịch Tiểu Uyển thở phì phì, thanh chủy thủ trở về mũi chân, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tần Phi: "Nhưng nếu ta tăng lực đạo lớn một chút, chỉ cần cắt cái gia hỏa kia làm người ta sinh ghét một tầng da mỏng hẵn liền sống không nổi nữa. Người cũng đã biết, trên chủy thủ của ta, có thiên hạ chí độc Giáo hồn sát!"

"Ta biết!" Tần Phi thu liễm nụ cười, nghiêm trang nói: "Hơn nữa, chỉ có người, tiểu nương tử bại gia mới có thể lãng phí Giáo hồn sát như vậy!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 9: Thiết kỵ phiên phi bắc cương lai.

Q.1 - Chương 9: Thiết kỵ phiên phi bắc cương lai.

Hẻm nhỏ lặng yên, gió nhẹ khẽ thổi lay động lá cây, ánh mặt trời nhẹ nhàng xuyên thấu qua, từng giọt nắng lay động trên thân hình hai người trẻ tuổi.

Thiếu nữ cao gầy xinh đẹp, có chút khẩn trương nhìn người tuần kiểm trẻ tuổi từng bước ép, cước bộ vô ý thối lui về phía sau.

Gót chân va phải vách tường, lưng dán lên tường gạch lạnh như băng. Dịch Tiểu Uyển không thể lui được nữa, dứt khoát ngẩng đầu, hướng về phía Tần Phi kêu lên: "Người muốn làm gì mà dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?"

"Người với sát sự thính có quan hệ thế nào?" Tần Phi lạnh lùng ép hỏi.

"Hơi có một chút tiểu quan hệ." Dịch Tiểu Uyển đắc ý nói, lại phát hiện tên tuần kiểm kia lại không chú ý chuyện nam nữ, tiến lên một bước ép sát người mình, hô hấp hai người đụng vào nhau, nàng thậm chí có thể nhìn rõ những lông tơ nhỏ trên gương mặt của hắn.

"Người cùng sát sự thính có quan hệ, tại sao lại đến tuần kiểm thự?"

Dịch Tiểu Uyển có chút bối rối, ấp úng nói: "Tốt lắm, ta. . . Ta nói thật, người không cần tiến sát như vậy. . . Ta là nghe nói Đường Đại Nhi đem tú cầu vứt cho người. Ta nghĩ phải tới thăm người một chút, xem người là hạng người gì, Đường Đại Nhi mắt cao hơn đầu, làm sao có thể chọn một tuần kiểm?"

Tần Phi lạnh lùng nhìn chăm chăm Dịch Tiểu Uyển, ghé vào bên tai nàng, bên trong mũi có một mùi thơm nhàn nhạt.

Hắn giảm thanh âm thấp xuống nói: "Mặc dù ta không biết thân phận của người, nhưng không phải là khó đoán. Trên mười vạn lượng bạc trắng cũng mua không được Giáo Hồn Sát tại chợ đen, mà người bôi lên lưỡi đao chả khác gì người ta mua thuốc cao bôi lên da ***. Người nhà người nếu không phải cao tăng sát sự thính, thì cũng là nhân vật có thể hiệu lệnh sát sự thính. Người thân phận như vậy, là một đồ sứ quý báu, tội gì đến xem một cái hũ rách nát như ta đây?"

Dịch Tiểu Uyển phảng phất giờ phút này mới nhớ tới mình cũng là người có võ công, hai tay chống vào vai Tần Phi, đẩy ra xa, lạnh lùng nói: "Người chắc chắn ta không phải là người của sát sự thính?"

Tần Phi khẽ cười một tiếng, trào phúng nhìn Dịch Tiểu Uyển: "Giáo Hồn Sát, vô sắc vô vị, không có thuốc nào chữa được. Chính xác là thiên hạ chí độc, nó chỉ có hai cái tác dụng phụ. Thứ nhất, nó không phải là loại kịch độc kiến huyết phong hầu, phải cần một khoảng thời gian mới có thể phát tác. Thứ hai, Giáo Hồn Sát bôi ở trên kim khí, có làm kim khí biến sắc, mất đi đặc điểm vô sắc."

"Giống như người đã từng sử dụng Giáo Hồn Sát , chính xác điển hình sự cao thuế nặng của trời! Sát sự thính đều là tinh anh Đại Sở, nghe nói mặc dù là con của thân vương, cũng không có thể theo cửa sau vào Sát sự thính . Người là con quý nhỏ bại gia, tại sao có thể là người của sát sự thính?"

Dịch Tiểu Uyển lúc này mới thay đổi sắc mặt, một hồi lâu mới tự giễu nói: "Khó trách Đăng trấn thự nói, Tần Phi người này, giáo hoạt như hồ ly. Những lời này, người tin hay không cũng được, dù sao ta đã tin."

Tần Phi xoay người sang chỗ khác, đôi mắt sáng ngời, hướng đầu ngó đi tới, miễn cưỡng nói: "Ta bất kể người là đến xem cái thân xác thối tha của ta, hay là nhàn rồi nhàm chán muốn tới tuần kiểm sở năm vùng. Phố chợ nhai ta đã dẫn người đi, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, việc ai nấy làm, đường ai nấy đi!"

"Này. . ." Dịch Tiểu Uyển nhìn bóng lưng Tần Phi, mặt tức giận cắn môi hồng, kêu lớn: "Không tin cũng được. Đừng nói bốn cô nương không đề cập tới rõ ràng với người, Yến vương thế tử quân quýt si mê Đường Đại Nhi đã đã nhiều năm, hai ngày nữa hẳn sẽ từ Bắc cương trở về Đông đô. Tốt nhất là người tìm cơ rời Đông đô đi tránh đại nạn lâm đầu, nếu không. . ."

Tần Phi cũng không quay đầu lại, hừ nhỏ một tiếng, chậm rãi tiêu sái rẽ vào hẻm nhỏ. . .

Cửa bắc thành Đông đô, có tiếng rầm rập như gió cuốn. Quan binh coi thành nhìn ra, xuất hiện quân kỳ nền đen trên có thuê một con mãnh hổ màu trắng đang giương nanh múa vuốt. Tất cả tay cầm trường thương, tay cầm chắn đỡ, khom người thi lễ.

Bạch hổ hắc kỳ chính là quân kỳ Bắc cương quân. Đây là một nhánh quân quân đội đóng ở bắc phương Đại Sở. Hai trăm năm trước cùng man tộc thảo nguyên anh dũng chiến đấu, chiến trường máu chảy thành sông.

Bạch hổ hắc kỳ uy danh hiển hách. Chính xác hai trăm năm trước một đao một thương đánh ra tới hy sinh gần tám mươi vạn tướng sĩ. Yến vương đương triều đóng ở Bắc cương, tay cầm hai mươi vạn hùng binh, từng năm lần xua quân chinh phạt thảo nguyên, đuổi man tộc ra ngoài ngàn dặm, có danh vọng rất cao ở trong quân đội.

Đội kỵ binh này cũng không nhiều, hơn trăm khinh kỵ chạy như bay qua cổng Bắc. Cầm đầu là một viên tướng trẻ tuổi, toàn thân ngân giáp, lưng đeo loan đao, diện mạo tuấn lãng, thân hình mạnh mẽ. Ngân giáp vòng quanh vóc người hoàn mỹ, hai đầu lông mày không giận mà uy, nếu không phải có dày kinh nghiệm nơi sa trường, ở tuổi này rất khó có được khí độ như thế.

Đám quân mã chạy như bay, thuật cỡi ngựa cao siêu, vô luận là hẻm nhỏ gập ghềnh hay là đường cái phồn hoa, ngay cả một cái cái sọt cũng không chạm vào. Chỉ một lúc sau, họ đã đi tới một ngôi nhà cao có cửa lớn.

Ngân giáp tiểu tướng trở mình xuống ngựa, bước nhanh tới cửa lớn có sơn màu hồng, tay cầm vòng cửa, nặng nề gõ vang.

Cửa hồng mở ra, người gác cổng đi ra nhìn, lập tức cung kính kêu lên: "Thế tử."

"Không biết đại công tử có nhà hay không? Làm phiền người báo hộ một tiếng, có Sở Dương tử Bắc cương trở về, tìm đại công tử ôn chuyện."

Ngân giáp tiểu tướng vừa dứt lời. Một gã thị vệ bên cạnh lập tức đưa lên danh thiếp, lại đem một thỏi bạc nhét vào trong tay người gác cổng.

Người gác cổng thiên ân vạn tạ thu bạc, khom người nói: "Đại thiếu gia bị lão gia cấm túc ở thanh trúc viện, tiểu nhân đưa tướng quân qua chỗ thế tử."

Vừa nói, người gác cổng vừa mở cửa chính, nghênh đón Sở Dương đi vào.

Sở Dương đối với Đường phủ rất quen thuộc, cước bộ vội vã, trong nháy mắt đã không thấy bóng, trực tiếp đi tới thanh trúc viện. Hắn đẩy cửa viện ra, chỉ thấy Đường Hiên chán nản ngồi bên hồ nước câu cá, bên cạnh có hai tỳ nữ trẻ tuổi đứng hầu, liền mở miệng kêu lên: "Đại công tử, Sở Dương trở về."

Đường Hiên tay run lên, thiếu chút nữa đem cần câu ném xuống đất, nghe thấy thanh âm quen thuộc, xoay người nhìn thấy một khuôn mặt khôi ngô quen thuộc, vội vàng đứng dậy, bước nhanh tới trước mặt Sở Dương, cẩn thận đánh giá hồi lâu, mỉm cười nói: "Gần một năm không gặp, người cũng cường tráng không ít, Yến vương ở Bắc cương khoẻ không?"

"Phụ vương rất tốt, đa tạ Đường đại ca quan tâm." Sở Dương đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lúc chúng ta chưa tới Đông đô, đã nghe nói Đại Nhi lấy tú cầu

chiêu phu, đến nơi này lại nghe nói đại ca bị cấm chân ở Thanh trúc viện, này hai chuyện này có gì liên quan với nhau không?"

Đường Hiên thở dài, vẫy tay bảo tỳ nữ đi ra ngoài, rồi mới lên tiếng: "Coi như cũng là vì Đại Nhi. Hai chúng ta cùng nhau lớn lên, nói thân phận nói nhân phẩm nói thân sơ, ta muốn chọn người làm phu quân em gái ta. Có thể bệ hạ. . . Xem là, chỉ sợ dù người có ở Đông đô, tú cầu kia cũng quyết sẽ không rơi vào trên người của người. Đại Nhi thương tâm không dứt, ta đây làm ca ca cũng nuốt không trôi cái hận này, liền muốn Tề hắc kiếm dẫn người đi giết tên tuần kiếm nhận được tú cầu. Không nghĩ tới, tên tuần kiếm không chết, Tề hắc kiếm chết. . ."

Sở Dương mày rậm cùng chau, trầm giọng nói: "Điều này làm sao có thể? Tề hắc kiếm đã là cửu phẩm đỉnh phong, chỉ là một tên tuần kiếm, có bản lĩnh gì để giết hắn?"

Đường Hiên dắt Sở Dương ngồi bên hồ nước, tiện tay cầm cần câu, đem chuyện phát sinh đêm đó nhất ngũ nhất thập phân trần một phen với Sở Dương.

Sở Dương mặc dù chỉ hai mươi hai tuổi, có thể do hắn xuất thân danh môn, phụ thân chẳng những là thân vương tôn sư, lại là danh tướng đương đại, mưa dầm thấm đất, Sở Dương dù tuổi còn trẻ, kiến thức đã phi phàm, khí độ trầm ổn.

Lúc này Sở Dương phân tích: "Đường đại ca, Tề hắc kiếm đã là một trong những kiếm thủ trẻ tuổi hàng đầu ở Đông đô. Tên tuần kiếm kia nếu có bản lĩnh thắng được Tề hắc kiếm, tuyệt đối sẽ không khuất thân làm việc ột cái tuần kiếm sở rách nát."

"Chuyện Tề hắc kiếm chết, chắc có ẩn tình khác. Có thể bệ hạ phái người bảo vệ tên tuần kiếm kia, cũng có thể là mấy lão bất tử ở sát sự thánh kia che chở hắn." Sở Dương trầm ngâm nói: "Trong triều quá nhiều người không muốn thấy Yến vương cùng Ngự Sử đại phu kết làm thông gia. Đáng tiếc, Đại Nhi liên tục không ưa ta, bằng không, ta đứng ra thay nàng gánh vác, lại mang nàng đi Bắc cương. Ta không tin, có ai dám vạch giữa mặt Yến vương phủ."

"Lòng thành đến cùng cực, đá vàng cũng phải nứt. Đại Nhi tuổi còn nhỏ, người hảo hảo đợi nàng, sớm muộn gì nàng sẽ minh bạch tâm ý của người." Đường Hiên ung dung nói: "Ta bị cấm chân ở thanh trúc viện, những ngày qua, người đến chơi với ta. Nếu không ta sẽ trầm lặng hốt hoảng, gần đây ta vừa học một cách chơi bài, gọi là 'Đấu tài chủ', thực ra ba người mới có thể chơi. Vừa lúc gọi Đại Nhi cùng tới đánh mầy ván giải sầu!"

Sở Dương như thế nào lại không biết đây là Đường Hiên cố ý thành toàn, vui vẻ nói: "Đa tạ Đường đại ca!"

"Cám ơn ta làm cái gì, tương lai, ta hy vọng người có thể chân chân chính chính gọi ta cả đời là đại ca." Đường Hiên khước miệng nhếch lên mỉm cười, hướng về phía ngoài kêu lên: "Tiểu Tình, đi mời tiểu thư tới thanh trúc viện đánh bài."

... ..

Thành Tín cầm một chiếc bánh bao trắng tinh, cẩn thận xé, nhìn thấy phía trong bánh bao có vài miếng thịt trâu, lúc này mới hài lòng đưa vào trong miệng, cắn một miếng lớn, nói một cách mơ hồ: "Người biết cái cô bé kia cùng sát sự thính có quan hệ, tại sao không cuốn lấy nàng lâu một chút moi thông tin?"

"Chính nàng cũng không phải là người của sát sự thính, chỉ là một con quỷ nhỏ bại gia, có thể moi được thông tin gì?" Tần Phi thản nhiên nói: "Người cũng biết, chuyện lấy tú cầu chiêu phu, chẳng qua là biểu hiện cho quyền lực cao tầng triều đình đấu đá. Ta không cần thận bị cuốn vào trận phong ba này, không phải chúng ta bị tên cao thủ cửu phẩm đỉnh phong đuổi giết, giờ lại là con quỷ nhỏ bại gia giám thị. Mấy ngày này ta phải cẩn thận một chút, cũng là người, thương thế đỡ một chút liền nhanh chóng trở về tiểu bang hội của người mà trốn lẫn đi, sớm ngày xuất đầu lộ diện."

Thành Tín nhất thời gọi nhảy dựng lên: "Cái gì thế mà là tiểu bang hội à? Dầu gì cũng phải xếp hạng tiền tam đại bang hội phía nam thành? Trong bang cung phụng đến bốn vị cửu phẩm cao thủ. Trình độ ta như vậy, chỉ là loại bang chúng hai đoá hoa hồng. Người không thấy ta đang ở cố gắng sao? Nhưng bang chủ cũng chưa cho ta cơ hội xuất đầu lộ diện đây!"

"Vậy thì người cứ mặt dày mà xuất đầu lộ diện đi a!"

Thành Tín nhú mảy, tức giận nói: "Có chuyện này, ta nghĩ mãi mà không ra, chúng ta mặc dù không biết mình bao nhiêu tuổi, nhưng coi là mười bảy mười tám mười chín đi? Từng này tuổi, luyện đến lục phẩm, chỉ có thể nói là tư chất rất bình thường. Tục ngữ nói, danh sư xuất cao đồ. Lão đầu nhi mặc dù ăn nói hàm hồ lại thối da trâu, đại tông sư không có phần của lão, nhưng bản lãnh của lão, tuyệt đối là tiên thiên trở lên. Huynh đệ chúng ta đều mười năm như một, cả ngày khổ luyện, có một vị tiên thiên cao thủ chỉ đạo, đến hiện tại mới là lục phẩm . . . Tư chất kém thế này, ta hận không mua được một tấm đậu hũ mà cho vào đầu."

"Tư chất kém cỏi, cũng không còn biện pháp nào khác. Chuyên cần có thể bổ khuyết kém cỏi, dù sao hai ta đều là một cái thối tha trình độ!" Tần Phi cười híp mắt, ăn xong bánh bao, vỗ vỗ bả vai Thành Tín: "Mỗi lần gặp lúc người luyện võ, ta liền rất vui mừng, thì ra là Đông đô không chỉ có mình ta là một cái phế vật a!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 10: Sĩ diện của quý tộc và sự tôn nghiêm của người nghèo.

Q.1 - Chương 10: Sĩ diện của quý tộc và sự tôn nghiêm của người nghèo.

Ngày bình thường, Tần Phi chậm rãi ăn điểm tâm, tản bộ đến tuần kiểm sở. Trong sở có bảy tám người, Triệu Giáp gục mặt xuống bàn ngủ bù, lão Từ soi gương đồng neho neho con mắt để nhổ lông mũi, Thường Tuyên cầm một quyển hoạ đồ mười tám trang xuân cung, vừa mới tịch thu được, ngồi trên ghế xem, vẫn còn hưng phấn mãi không thôi. . .

Từ khi cùng Dịch Tiểu Uyển náo loạn một trận, số lần vị tuần đốc tiểu thư này tới Phố chợ nhai giảm xuống rõ rệt. Mặc dù tới cũng chẳng nói nhiều lời với Tần Phi. Làm cho Mã trấn sở muốn vỗ về, tăng bốc tuần đốc cũng không chỗ hạ thủ!

Tần Phi cầm yêu đao, chuẩn bị xiềng xích, xong đâu đó liền lên tiếng chào: "Ta đi tuần phố đây!"

Tuần kiểm sở ai cũng đang làm việc riêng của người nấy, tất cả đều ậm ừ hai ba tiếng.

Tần Phi chuẩn bị xuất môn, bỗng nhiên, cái cửa lớn xập sệ của tuần kiểm sở bị người ngoài đá bay, tấm ván hoành phi bay vào chính đường đập vào cái cột phía trước. Cái cột nhà rung lên bần bật, trên nóc chánh đường rơi xuống một đám bụi, mấy con chuột kêu chí choé, chạy tán loạn trên xà nhà! "Cửa kiểu gì thế này? Chỉ một cước đã bay rồi?" Một âm thanh trong trẻo vang lên từ cửa lớn tuần kiểm sở.

Mấy vị tuần kiểm không thể nén giận, lão Từ cầm tiền đao đứng dậy, tuy rằng hắc bang nơi Phố chợ không để những vị tuần kiểm này trong mắt, nhưng họ vẫn phải thể hiện một chút công phu. Tuần kiểm sở nơi Phố chợ từ trước đến nay, mọi người bình an vô sự, lại còn chưa từng có người đến tận cửa khi dễ. Vài tên tuần kiểm giận dữ lao ra chính đường, thành linh khựng lại, vẻ mặt giận dữ đổi thành tươi cười bộ dáng ngọt ngào như với hài tử!

Mười tên thị vệ thân mặc giáp nhẹ đi vào tuần kiểm sở, một vị thiếu niên áo bào trắng ung dung đi vào. Lưng hấn đeo loan đao, trang phục bạch y, thoát nhìn khí độ bất phàm!

"Cái nơi rác rưởi này chính là tuần kiểm sở sao? Trấn sở đâu?" Thiếu niên áo bào trắng hỏi một cách xem thường.

Triệu Giáp nơm nớp lo sợ hồi đáp: "Trấn sở đại nhân vẫn còn chưa tới sở. Không biết đại nhân là vị nào. . ."

Thiếu niên áo bào trắng lạnh lùng nói ra: "Yến Vương thế tử, định viên tướng quân Sở Dương. Ta tới để báo án!"

Đám tuần kiểm thâm mắng trong lòng, người có thể có cái án khốn khiếp gì mà tới cái nơi *** má này báo? Tuy thế nhưng vẫn phải giả vờ ra mặt, Thường Tuyên không chịu để cho Triệu Giáp đoạt lấy tiếng, chen lên trước, cười ha hả nói: "Không biết thế tử là muốn báo cái án gì?"

Tần Phi thần tình tự nhiên, Dịch Tiểu Uyển từ lâu đã cảnh cáo hẳn, Khi Yến Vương thế tử trở lại Đông Đô, nhất định sẽ tìm đến hẳn gây phiền phức. Sống ở đâu theo lệ ở đó! Hẳn không nghĩ rằng Sở Dương lại đến nhanh như vậy!

"Ta đi dạo quanh Phố chợ nhai, mất một khối ngọc. Cũng may bộ hạ ta cảnh giác, đã bắt được tên kẻ trộm, liền dẫn hãn tới quy án!" Sở Dương vẫy vẫy thủ hạ, mấy tên thị vệ xoay người đi ra ngoài, sau đó áp giải một người đến. Hai mắt Tần Phi hơi hơi nheo lại nhìn. Tên mà thị vệ của Sở Dương thị vệ áp giải tới, đó là Thành Tín!

"Dựa theo luật lệ Đại Sở, trộm cướp những thứ có giá trị trên ba trăm lượng, phải nhận án tử hình. Ta nói không sai chứ?" Sở Dương giống như nói cùng mấy tên tuần kiểm, nhưng ánh mắt không rời khỏi mặt của Tần Phi, hãn cười lạnh: "Cái khối ngọc này của ta, ngàn vàng cũng không mua được. Nhập án nhanh lên một chút, ta sẽ phải người đem hãn giao cho Kinh triệu doãn Đông Đô hỏi tội!"

"Được, được, nhập án thẳng này." Triệu Giáp khúm núm nói.

"Chậm đã!" Tần Phi chậm rãi đi ra, nhìn Thành Tín bị đánh đến ngất xỉu, mặt đầy máu. Từng bước một đi tới bên người hãn, hai tay tóm lấy hai gã thị vệ đang túm Thành Tín, nhả kinh lực, đem hai người đánh văng ra. Cúi xuống nhắc Thành Tín lên lưng, hãn lạnh lùng nhìn Sở Dương nói: "Hãn không trộm ngọc của ngươi, ngươi muốn tìm phiền toái, trực tiếp tìm ta, đừng tìm huynh đệ của ta!"

Tất cả các tên tuần kiểm nhất tề hít một ngụm lương khí, Yến Vương thế tử, thân phận thế nào? Dám nói như thế với thế tử, không muốn giữ cái đầu rồi?

Thường Tuyên đột nhiên ôm bụng, quát to một tiếng: "Thế tử, ty chức sáng sớm ăn phải đồ thiu, không dám trước mặt thế tử thất thổ, ty chức đi trước một bước. . ." Nói xong, đã nhanh như liệt mã chạy như điên đến hậu đường, tám chín phần mười là leo tường chạy trốn.

Tuần kiểm môn như bình tĩnh cơn mơ, tên này nói lão bà đã sinh rồi, cái kia nói đưa lão nương đi khám bệnh, trong nháy mắt bảy tám vị tuần kiểm chạy sạch.

Sở Dương từ đầu đã không để ý tới mấy tên tuần kiểm nhất như chuột kia, khẽ mỉm cười nói: "Hãn là bán sách lậu dê tiện, ta là Yến Vương thế tử. Ngươi nói, Kinh triệu doãn hãn là tin ta chứ không tin hãn? Ta nói hãn trộm, đó chính là trộm !"

"Hắn không có trộm. Thật ra là ta, 'Trộm' này hẳn ý người cho là tú cầu đáng lẽ thuộc về người!" Tần Phi ngữ khí chanh chua, không lưu cho Sở Dương một chút mặt mũi: "Nơi đây không có ngoại nhân, người cũng không cần gán tội danh kia. Muốn tìm ta gây phiền phức, cứ trực tiếp phóng ngựa lại đây!"

Tần Phi công Thành Tín, không nhìn bọn thị vệ giường cung bật kiếm, ngẩng đầu đi ra tuần kiểm sở.

Sở Dương nhìn bóng lưng Tần Phi, nhàn nhạt nói ra: "Coi như người có chút lá gan, nếu như người không chỉ là tên tuần kiểm Phố chợ nhai dê tiện, có lẽ có tư cách để kết giao với ta."

"Lấy nhân phẩm của người, ta còn không suy đồi đến mức phải tương giao cùng loại người như người." Tần Phi dừng lại cước bộ, cũng không quay đầu lại, nói ra.

"Người cho là người có thể đi khỏi sao?" Sở Dương lớn tiếng quát.

Mười tên thị vệ nhảy ra ngoài, đem Tần Phi vây ở chính giữa, 'Soạt' một tiếng, mười cái yêu đao rút ra một nửa, thân đao trắng như tuyết phản chiếu ánh mặt trời, hàn ý bắn ra bốn phía!

Tần Phi công Thành Tín trên lưng, hờ hững nhìn bọn thị vệ sát khí đầy mặt. Những người trên đường thấy một màn như vậy, không biết từ đâu đều từ từ tụ lại tuần kiểm sở Phố chợ. Vô luận là người bán hàng rong với quang gánh, hay là phụ nữ bồng trẻ con và trẻ em; vô luận là thanh niên mười tám chín tuổi, hay là lão đầu năm sáu mươi tuổi. Như một dòng sông thông thả trôi, người nơi Phố chợ không ngừng hưởng tuần kiểm sở tụ hội. Mấy trăm? Mấy nghìn? Đem mười tên thị vệ bao vây ở trong đó.

Bọn thị vệ khẩn trương vẫn cố vây quanh Tần Phi, xoay người mắt thấy bản dân không ngừng tiến tới, miệng hùm gan sửa quát nạt: "Tìm đường chết hả? Muốn tạo phản a? Có biết đây là Yến Vương thế tử không?"

Tần Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn Sở Dương: "Người cho là người có thể đi khỏi đây không?"

"Thế tử thì sao? Tiểu Phi ca của chúng ta từ Phố chợ lớn lên, ai muốn khi dễ hắn, chính là khi dễ cả Phố chợ chúng ta..."

"Có bản lãnh thì điều Ngự Lâm quân tới đem Phố chợ tàn sát đi! Không có bản lãnh thì cứ làm người đàn ông đang hoang đã..."

"Ta làm ông nội người. . ."

Tiếng địa phương với ngữ điệu loạn xạ, âm thanh khẩu khí tức giận như tiếng sấm ùng ùng liên tục vang lên tại Phố chợ. Lúc đầu còn có thể nghe rõ mắng cái gì, sau chỉ có thể nhìn nhìn thấy những gương mặt tức giận cùng những tiếng la mắng lớn! Không biết ai ném quả trứng thối đầu tiên, lập tức vô số trứng thối, cái trắng hồng, đồ xú uế của phụ nữ, hòn đá nhỏ. . . ném tới Sở Dương như mưa!

Ở trên thảo nguyên đối mặt với man tộc tên bay ngập trời, Sở Dương cũng không chột vật quá như thế. Khắp nơi đều là tạp vật, tuy thân thủ xuất chúng, hăn cũng không thể né tránh hết được. Cả trường bào màu trắng đều có vỏ trứng vỡ, lòng đỏ trứng, nước bắn, . . .

Hình tượng Sở Dương khi xuất hiện luôn luôn là ngọc thụ lâm phong, hiện giờ thảm hại như vậy hăn tức giận đến cả người phát run, đưa một ngón tay chỉ Tần Phi, lại phát hiện đầu ngón tay dính một mảnh trứng vỡ, vôi vàng khua rớt, khí thế bị giảm mất mấy phần : "Ta muốn người chết!"

"Các người đang làm cái gì thế này?" Dịch Tiểu Uyển uyển chuyển mạnh mẽ như một con báo, nàng đẩy đám người ra đi vào, nhìn bộ dạng chột vật của Sở Dương, lại liếc qua bộ mặt lạnh như sắt của Tần Phi.

Đột nhiên nhìn thấy Dịch Tiểu Uyển ở trước mặt, Sở Dương sửng sốt, lập tức nhớ tới bộ dạng chính mình đang bị nàng nhìn thấy, nha đầu kia được gọi là quý tộc đệ nhất bát quái Đông Đô, còn không truyền đi cả Đông đô, quý tộc nào cũng đều biết sao? Bị Đại Nhi biết rõ, này chính mình. . . Trong lòng hăn bi phần không hiểu, Soạt! Hăn rút loan đao bên hông ra, thân đao như tuyết, cong như trăng lưỡi liềm.

Lưỡi đao chỉ hướng Tần Phi, sừng sừng bất động. Sở Dương lớn tiếng quát lớn: "Tần Phi, nếu là nam nhân, có dám cùng ta đánh một trận!"

Dịch Tiểu Uyển mặt biến sắc, nhẹ giọng nói với Tần Phi: "Đừng, Yến Vương thế tử thiên phú dị bẩm, gia đình có tiếng là có truyền thống võ học. Mười sáu tuổi tiến vào thất phẩm, cho tới bây giờ, đã cao thủ cửu phẩm.

Đại tông sư Bàng Chân đã bình luận, hăn trước hai mươi hai tuổi sẽ tiến vào cảnh giới tiên thiên cao thủ. Người không phải là đối thủ của hăn. . ."

"Nếu như biết rõ đối phương không phải là đối thủ của mình mới đánh nhau, vậy chả có ý nghĩa gì." Tần Phi trêu tức liếc mắt nhìn Sở Dương.

Sở Dương không thể nuốt được lời này, hăn hít một hơi dài, kiềm nén lửa giận nói: "Được lắm, ta đem công lực áp chế đến lục phẩm, để người quyết đấu công bằng!"

Tần Phi công Thành Tín đi tới đám người Phố chợ, đem Thành Tín giao ột tên người quen, xong đâu đó rồi quay người lại cười nói: "Người đã muốn rước lấy nhục, ta liền thành toàn người!"

Mười tên thị vệ hoả tốc thối lui, Dịch Tiểu Uyển nhìn kỹ hai tên nam tử, đứng nép vào một bên thở dài.

Sở Dương tuy bộ dạng chật vật, nhưng khi rút loan đao ra, khí thế tự nhiên thay đổi. Mới vừa rồi lửa giận tràn hông tựa hồ trong nháy mắt tiêu thất. Lãnh tĩnh, trầm ổn, bất động như núi! Ánh mặt trời phản chiếu trên đao, theo thân đao nhẹ chuyển, loang loáng như trôi theo dòng nước!

"Tần. . ."

Lời nói còn chưa hết, Tần Phi đã động rồi.

Cước bộ của hăn cực nhanh, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước mặt Sở Dương, thiết quyền xuất ra, kinh phong sắc bén, quyền phong thẳng đến mũi Sở Dương.

Sở Dương chưa nghĩ đến hăn nói đánh là đánh luôn, loan đao đã bị bức ở ngoại vi, trong lúc cấp bách, đầu khê dịch về sau, hiểm hiểm tránh khỏi quyền này.

Hăn lại không tính được, nắm tay Tần Phi thả lỏng, hai ngón tay trở và giữa bật ra, đương nhiên là muốn chọc vào con mắt của hăn!

Cái này là đấu pháp của lưu manh đầu đường xó chợ. Sở Dương chưa gặp nơi nào mà chưa nói câu lý lẽ gì đã nhảy vào đánh lộn? Cái đầu lại ngửa về sau, hiểm lại càng hiểm né tránh hai ngón tay.

Bỗng nhiên, hăn cảm nhận kinh phong dưới háng, Tần Phi đang lên gối, một gối cực mạnh hướng bụng dưới Sở Dương!

Bần dân Phố chợ hoan hô một tràng, bọn họ xem đánh nhau kiểu như vậy không biết bao nhiêu lần rồi. Tần Phi đấu cùng Sở Dương, so với đấu cùng lưu manh tầm thường khác thì Tần Phi nhanh hơn, ngoan lạt hơn, dùng lực nhiều hơn. Nhưng mà những nơi Tần Phi xuất thủ, đúng những chỗ bọn lưu manh hay dùng, trên người yếu nhất ở hai nơi —— con mắt, tử tôn căn!

Sở Dương nhanh chóng hạ chân, chân kia mau chóng xuất ra, đầu gối đối đầu gối, lấy cứng đối cứng.

Hai người va chạm, đều tự thối lui hai bước, Sở Dương đột nhiên nghe thấy 'Xoẹt xẹt' một tiếng, cúi đầu nhìn lại, lại phát hiện thời điểm Tần Phi lui bước, bàn tay cầm chỗ ngực áo của hắn. Vì thế đem áo của hắn kéo rách một mảng, lộ hết cả khuôn ngực.

Sở Dương giận tím mặt, loan đao hồi chuyển, lập tức đem Tần Phi vây lại trong đó, đao đao như điện, một hơi mấy chục đao, liên miên không dứt. Ánh đao như một đóa Tuyết Liên nở rộ giữa không trung, lại tràn đầy sát ý làm người ta tuyệt vọng! Loan đao xẹt qua, một vết máu tươi phụt ra tung toé!

"Người không phải nói là sẽ hạ tu vi xuống lục phẩm sao?" Dịch Tiểu Uyển nhìn thấy không đúng, vội vàng kêu lên.

Đột nhiên Sở Dương đem toàn lực xuất thủ, Tần Phi tức thì có cảm giác áp lực nặng như núi, nếu không phải động tác nhanh, lúc này chỗ nào cũng thụ thương? Dĩ nhiên chưa ảnh hưởng đến tính mệnh. Nhưng mà đao thế Sở Dương liên miên bất tuyệt, phảng phất như là có mắt, đao đao ép sát, luôn luôn trước một bước phong kín những chỗ biến hoá của Tần Phi!

Sở Dương đao phong vừa thu lại, tả chưởng bỗng nhiên xuất ra, đánh mạnh vào huyệt khí hải ở đan điền Tần Phi.

Phốc! Một ngụm máu tươi phụt ra, Tần Phi như điều đứt dây bay ra ngoài mấy trượng, trên người đầy những vết đao, máu nhuộm áo bào!

"Ta đã phá huyệt khí hải của hắn, từ nay về sau, hắn là một tên phế nhân!"

Sở Dương cười lạnh tàn khốc nói: "Thế mà là tuần kiểm ư? Tuỳ tiện chỉ một trên vô lại trên đường đều có thể đánh hắn rằng rơi đầy đất!"

Dịch Tiểu Uyển trừng mắt nhìn Sở Dương rồi cười to, đi tới bên cạnh Tần Phi, nhìn hắn máu đầy mặt, nằm gục trên mặt đất không nhúc nhích. Nàng

ngồi xuống, nói xa xôi: "Không có quyền không thể, đây mới đúng là nguyên nhân. . ."

Đám người Phố chợ xao động, giống như một đám sói đói, đều muốn nhào tới đem Sở Dương xé thành mảnh nhỏ.

Sở Dương không sợ hãi chút nào, nếu như là những tên dân đen này thật sự dám đồng loạt lên, hẳn không ngại dẫn đám thân vệ chém giết mở một đường máu chạy ra ngoài! Đây, bản thân hẳn chính là cao thủ cứu phẩm!

"Ồ?" Dịch Tiểu Uyển bỗng nhiên kinh hô một tiếng, bàn tay trắng nõn giờ tay che miệng.

Tần Phi, đầm máu toàn thân, nhẹ nhàng giật giật, động tác rất chậm. Hắn cố hết sức dường như cố bò dậy, động tác từng chút nhanh hơn!

Cho đến khi, lần thứ hai hắn đứng thẳng được, hờ hững nhìn Sở Dương!

Dịch Tiểu Uyển cảm thấy có chút không đúng, lại nghĩ không ra cuối cùng là không đúng chỗ nào. . .

"Đấu lại!" Tần Phi xoa xoa máu tươi nơi khoe miệng, nói với Sở Dương: "Dùng hết sức mà đánh!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 11: Trời sinh ta có tài.

Q.1 - Chương 11: Trời sinh ta có tài.

Mặt trời chiếu sáng rực rỡ, nhưng Sở Dương lại cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

Hắn vốn xuất thân từ Hoàng tộc nên có tầm nhìn rất rộng mở. Những nhân tài, dị sĩ, những hãn tướng dũng mãnh trong quân đội hắn nhìn đã thành quen từ khi vẫn còn bị bắt tập nói. Nhưng Tần Phi trước mặt hắn hiện giờ lại khiến hắn không biết phải làm sao. Từ trước tới giờ không ai có thể đứng dậy được sau khi nhận một đòn phá huyết khí hải như thế.

Tần Phi nâng tay áo lau đi máu tươi ở khoe miệng, hờ hững nhìn về phía Sở Dương, hắn vươn tay phải ra, ngón út cong cong ngoắc ngoắc về phía Sở

Dương, ý giấu cợt thậm tệ hẳn tới mức không cần dùng lời cũng có thể hiểu được.

Trước mặt bao người thế này, làm sao Sở Dương có thể chịu nổi sự khinh miệt này?

Mặc dù còn chưa rõ rốt cuộc có chuyện gì xảy ra trên người Tần Phi nhưng Sở Dương luôn vững tin vào thực lực của mình.

Nếu đường đường một cao thủ cửu phẩm mà còn không hạ gục được một tên tuần kiểm mới trên lục phẩm thì sau này hẳn cũng không thể quay lại Bắc Cương tác chiến nữa.

Sở Dương hét vang một tiếng, loan đao bổ ra hết sức bén nhọn, ánh đao rất dài như ngưng tụ thành một dải lụa trắng như tuyết giữa không trung rồi quay đầu bổ xuống, đao phong gào thét kèm theo âm thanh sấm rung gió giật.

Dân chúng Phố chợ đang đứng im thin thít vội rồi rút kinh hô* lùi về phía sau.

Tần Phi đã bị ánh đao bao phủ, hẳn trở tay đánh ra một quyền, cũng không thấy rõ quyền này của hắn nhanh tới mức nào nhưng đã đỡ được ánh đao trắng như tuyết kia.

Ầm!

Kình khí vỡ òa, ánh đao đầy trời bỗng hóa thành hư vô.

Tần Phi lắc mình nhào tới, một quyền rồi lại một quyền nhanh không kém đánh về phía Sở Dương

Sở Dương, thân ở giữa trận có khổ thế nào chỉ mình hắn biết. Đột nhiên, lực lượng của Tần Phi dường như phóng đại lên mấy chục lần, quyền sau nuốt thế quyền trước. Khi quyền phong tới sát người đã mang theo lực lượng cường đại vô cùng, khiến Sở Dương như đang đặt mình trong chỗ sơn hô hải khiếu*, da thịt trên mặt vặn vẹo biến đổi, áp lực từ khắp bốn phương tám hướng lao tới khiến xương cốt toàn thân hắn rung lên răng rắc.

Hiện giờ Sở Dương ngay cả khí lực để nâng đao cũng không thể ngưng tụ nổi, hắn bất chấp thân phận, địa vị vứt đao lui về phía sau. Lăn một vòng tròn rất thảm hại, khó khăn lắm mới thoát khỏi quyền phong của Tần Phi.

Ầm ầm, một âm thanh thật lớn vang lên, Nơi hần vừa đứng bị một quyền của Tần Phi đào thành một hố vừa lớn vừa sâu.

Bùn đất bắn ra, tro bụi đầy trời. Sở Dương mặt mày xám ngoét đang ngơ ngác đứng ở bên cạnh hố. Từ đầu tới đuôi hần hoàn toàn không kịp phản ứng để xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tần Phi đắc thế, không buông tha, thiết quyền vung tới nhanh như thiểm điện, trong khoảnh khắc đã đánh ra mấy chục quyền vô cùng mạnh lên ngực, lên bụng Sở Dương.

Dưới sức ép khổng lồ, không còn sức đánh trả, Sở Dương tựa như điều đứt dây bắn ra ngoài cách đó vài trượng, không ngừng nôn ra máu.

Tần Phi đang muốn xông lên phía trước bỗng nhiên thân thể lại bị kìm hãm, không tài nào tiến thêm được một bước, phảng phất như có ai đó trong hư không đang ngăn cản hần. Nhưng trước mắt hần rõ ràng là đến một sợi lông cũng không có, lại thấy một âm thanh vang lên bên tai hần: “Chấm dứt ở đây đi.” Giọng nói cực kỳ bình tĩnh, bình thản vô cùng.

Lũ thị vệ đồng loạt tiến tới nâng Sở Dương lên nhanh chóng lùi ra khỏi Phố chợ.

Cư dân Phố chợ còn đang hưng phấn, tuy rằng nhìn Sở Dương không vừa mắt nhưng cũng biết hần là đệ tử hậu duệ của tầng lớp quý tộc nên cũng không dám giết chết hần. Người Phố chợ vừa chửi rửa lại vừa từ từ tách ra một lối đi.

Tần Phi lẳng lặng đứng nguyên tại chỗ nhìn Dịch Tiểu Uyển đang đầy vẻ kinh ngạc đi về phía hần. Hần muốn nói gì đó nhưng vừa mới mở miệng đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, đồng thời trước mắt hần tối sầm lại, té rầm một cái như trời long đất lở, trong cơn mơ mơ màng màng dường như hần còn nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của Tiểu Uyển.

Trong một căn phòng sạch sẽ bài trí đơn giản nhưng lại rất tinh xảo.

Ở góc tường phía Nam có một cái bàn gỗ cùng hai cái ghế tre, trên bàn gỗ là một cái lư hương đang tỏa ra mùi hương thoang thoảng khiến người ta cảm thấy thần thanh khí爽*; ở góc tường phía Bắc đối diện đó, trên một cái giường gỗ rộng rãi đang trải một cái chăn da trắng như tuyết.

Tần Phi được cởi áo ngoài ra, nằm im trên giường. Hiện giờ hắn đang đắp một cái chăn lông ấm áp chìm sâu vào giấc ngủ, từ chóp mũi phát ra âm thanh hô hấp dài đều đặn.

Một vị cung trang thiếu nữ* rón rén đi ra khỏi phòng, thuận tay khép cửa lại.

Hai tên vệ sĩ áo lam đang canh giữ ngoài cửa khom người thi lễ, thiếu nữ gật đầu, vươn một ngón trở thanh tú trắng như tuyết ra đặt lên bờ môi hồng hồng kiêu diễm ra dấu bảo đừng lên tiếng, rồi ngay sau đó theo dọc theo hành lang của nội viện đi ra ngoài.

Ở trong nội viện từng đợt từng đợt hương thơm ngào ngạt có một vị lão nhân đang thoải mái nằm trên một cái ghế dài trên trái lông thú rất dày. Ánh nắng ấm áp phủ lên người lão khiến lão vô cùng thích thú đến nỗi không muốn mở mắt ra.

Mấy tên nam tử ở bên người hắn một mực cung kính khoanh tay đứng bất động.

Nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ của thiếu nữ đi tới, lão nhân thản nhiên nói: “Tiểu Uyển, lại đây nào.”

Dịch Tiểu Uyển bước nhanh hơn, rảo chân thanh thoát đi tới bên cạnh lão nhân, ngúng nguẩy ngồi lên ghế dài, duỗi bàn tay nhỏ nhắn ra tóm lấy chòm râu lão nhân, khẽ nói: “Gia gia, nhiệm vụ người nhả nhủ Tiểu Uyển coi như đã hoàn thành rồi. Nói mau đi, người muốn thưởng cho con cái gì? Nếu không có cái gì tốt cho Tiểu Uyển, con sẽ bện râu của người thành đuôi sam cho coi...”

Mấy vị nam tử trang nghiêm có hơi nhìn xuống một chút, dám can rờ ở trước mặt lão nhân này đến thế cũng chỉ có một người là Dịch Tiểu Uyển mà thôi. Cho dù là Sở đế khi không có người ngoài cũng phải gọi vị lão nhân gia này một tiếng “Dịch huynh”. Bọn họ đi theo lão nhân đã lâu biết rõ hắn đáng sợ và thâm sâu không lường được, từ trước tới giờ ngoại trừ việc công ra, cho dù là rắm cũng không dám đánh một cái.

Lão nhân chậm rãi ngồi dậy vươn bàn tay lớn ra ân cần vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Dịch Tiểu Uyển nhưng âm thanh từ miệng phát ra lại có vẻ

hơi nghiêm nghị, nói: “Nghe xem mấy vị thúc thúc của người nói thế nào đi? Lại còn biết tranh công!”

Một nam tử trung niên bên trái mặt vuông râu dài nhẹ giọng mở miệng: “Theo tin tức từ người mà thuộc hạ phái đến Yến Vương phủ thám thính thì thế tử đã bị thương nặng, sợ là nếu không tổn mấy tháng sẽ không xuống khỏi giường được, may mà cũng không thương tổn đến căn cốt, chỉ cần tu dưỡng một thời gian là có thể phục hồi như cũ.”

Lão nhân khẽ hừ một tiếng dường như rất bất mãn nói: “Người của Yến Vương phủ càng ngày càng trở nên ương ngạnh lớn lối, Sở Dương chịu thiệt một chút là có lợi với hắn. Đạo lý thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân này ta nghĩ hắn cũng có thể hiểu được.”

Một vị nam tử chừng ba mươi tuổi đứng bên phải tiếp lời: “Lúc trước Bàn Chân phái người tới đây nói muốn gặp Tần Phi, thuộc hạ đã viện cớ để cho qua việc này. Chỉ là Bàn Chân vốn là Hầu gia lại là Tổng quản thị vệ trong đại nội, lại là một trong mấy vị Đại Tông sư có thể đếm được trên đầu ngón tay ở Sở Quốc chúng ta, nếu quả thật hắn nảy sinh hứng thú gì đối với Tần Phi sợ rằng cũng khó đối phó!”

“Hắn muốn gặp? Người đã ở trong tay chúng ta sao có thể để hắn gặp được?” Lão nhân lười biếng nói.

Dịch Tiểu Uyển kinh ngạc hỏi: “Sao lại có thể kinh động đến Bàn thúc thúc được? Rốt cuộc Tần Phi có lai lịch gì?”

“Ra tay cứu Sở Dương tám chín phần mười chính là Bàn thúc thúc của người.” Lão nhân nhún vai, Dịch Tiểu Uyển xoay người đi về phía sau lão nhân, một đôi tay thon nhỏ mềm mại trắng như tuyết đặt lên đầu vai lão nhân, nhẹ nhàng xoa bóp.

Lão nhân thần nhiên nói: “Tên Tần Phi này đã khiến cho rất nhiều người như chúng ta nhìn nhầm. Có lẽ tú cầu rơi lên người hắn cũng thật sự là do ý trời.”

Cũng không đợi tới khi cháu gái lăm mồm của mình phải mở miệng hỏi lại, lão nhân lại tiếp tục giải thích: “Tiểu Uyển, người phải biết rằng với độ tuổi của hắn, trên lục phẩm chẳng qua chỉ là tư chất hết sức tầm thường. Nhưng chúng ta cũng lại sai lầm một lần nữa rồi, Tần Phi là một thiên tài, một

thiên tài thực sự. Trong khí hải của hãn có một đạo phong ấn do Đại Tông sư bố trí, cưỡng ép đè nén công lực của hãn xuống ba tầng.”

Dịch Tiểu Uyển ngạc nhiên hỏi: “Hãn đắc tội vị Đại Tông sư kia hay sao? Vì sao vị cao nhân kia không giết phứt hãn đi cho rồi?”

Lão nhân nhắm mắt mỉm cười, thản nhiên nói: “Quân Sơn Thủy, người là Đề đốc của Giáo Tập Ti, người giải thích cho Tiểu Uyển một chút đi.”

Quân Sơn Thủy bước lên trước một bước, vóc người hãn thon thả, tuổi ước chừng ba lăm ba sáu, mỗi cái giò tay nhắc chân đều có vẻ rất phong độ. Hãn quay về phía Dịch Tiểu Uyển nói: “Tiểu thư, vị Đại Tông sư này không phải là muốn hại Tần Phi mà là muốn giúp hãn. Loại phương thức phong ấn khí hải này vốn dĩ là một bí pháp của tông môn từ thượng cổ đã rất nhiều năm không xuất hiện.”

“Nói cách khác, khi thường nhân tu hành, khí hải là khởi nguồn, chân khí trong cơ thể từ nơi khởi nguồn này chảy ra từng dòng như những dòng suối đi khắp toàn thân. Nhưng khí hải của Tần Phi lại bị phong ấn, cũng tương đương với việc ở điểm khởi nguồn này dựng lên một con đập lớn, giữ đại bộ phận chân nguyên ở lại trong khí hải, chỉ ột phần nhỏ chảy ra, tiến vào kinh mạch. Làm như vậy, Tần Phi vốn là nhân vật thiên tài thoát nhìn qua cũng không khác gì thường nhân cả.”

“Ta đã cẩn thận kiểm tra khí hải của Tần Phi, phong ấn do vị Đại Tông sư này bố trí, chỉ cần hãn có thể tự mình cố gắng dưới sự áp bức này mà tiến lên trên cửu phẩm thì phong ấn sẽ tự động mở ra. Khi đó, chân nguyên vốn tích tụ đã lâu có thể trực tiếp đưa tu vi của Tần Phi tiến vào cảnh giới Tiên thiên.

Dịch Tiểu Uyển lập tức hiểu được, đối với võ giả mà nói, từ cửu phẩm đến Tiên thiên mặc dù chỉ là một bước ngắn nhưng lại cách xa nhau như trời với đất. Có câu nói, dưới cửu phẩm đều là con kiến hôi cũng chính là đạo lý này, mười tên cửu phẩm đỉnh cũng không phải là đối thủ của một cao thủ cấp Tiên thiên.

Rất nhiều người cả đời cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới cửu phẩm mà không đi vào hàng ngũ các cao thủ Tiên thiên được, mà phong ấn do vị Đại Tông

sư kia bố trí có thể trợ giúp Tần Phi thuận lợi đột phá cái cửa khẩu này, từ cửu phẩm tiến vào Tiên Thiên.

Quân Sơn Thủy nói tiếp: “Lần này Sở Dương đánh bại đánh bại đã đánh tan phong ấn của Tần Phi, khiến những lực lượng hãn tích lũy nhiều năm vừa lúc phát tiết lên người Sở Dương. Nói lại thì Sở Dương cũng thật xui xẻo, chân nguyên mà Tần Phi tích lũy nhiều năm như vậy không phải chuyện đùa. Hãn có thể giữ được một mạng cũng xem như là may mắn rồi. Chỉ là tình huống của Tần Phi có chút phức tạp...”

“Là như thế nào?” Dịch Tiểu Uyển hỏi dồn.

Lão nhân vuốt vuốt chòm râu vừa mới bị Dịch Tiểu Uyển làm rối tung, giải thích: “Phong ấn đột ngột mở ra cũng giống như dê lớn vỡ òa, cơn lũ tràn tới. Kinh mạch của Tần Phi phải chịu sự trùng kích mãnh liệt, nhất thời hãn không chống đỡ nổi nên mới bất tỉnh nhân sự. Qua một thời gian thân thể hãn có thể hồi phục lại nhưng chân nguyên của hãn phải mất rất nhiều thời gian để điều tức, nếu ta tính không sai thì thực lực của hãn có thể nằm trong khoảng trên lục phẩm và dưới cửu phẩm đỉnh.”

Dịch Tiểu Uyển mở trừng hai mắt cười khế, ghé vào lỗ tai lão nhân nói: “Ý của người là, trong khoảng nửa năm này nếu hãn may mắn thì có thể chiến thắng một vị cao thủ cửu phẩm đỉnh, mà nếu xui xẻo thì rất có thể bị một tay mơ mới lục, thất phẩm đánh bại đúng không?”

“Cũng sai biệt lắm, ý ta chính là như vậy.” Lão nhân lẩm bẩm nói: “Hiện giờ ta đang thắc mắc là rốt cuộc là vị Đại Tông sư nào có thủ pháp như vậy. Tần Phi là người như thế nào mà để hãn phải bố trí phong ấn cho hãn!”

“Lần này chuyện Tần Phi đã thương Sở Dương tất nhiên sẽ bị các thế lực triều đình nắm lấy để tiêu diệt. Tổng đốc có ý là...” Quân Sơn Thủy hết sức cẩn thận nói.

Lão nhân chậm rãi đứng dậy chấp hai tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phía những đóa hoa đầm sương kiều diễm trong bụi hoa kia, tiện tay ngắt một nụ hoa đang chớm nở, chân khí lan đến, nụ hoa nho nhỏ lại nở bung ra, xinh đẹp mỹ lệ như tiên...

Cũng không thấy hãn có cử động gì nhưng đóa hoa nhỏ lại nhẹ nhàng chậm rãi bay lên rồi hạ xuống tóc mai của Tiểu Uyển, Dịch Tiểu Uyển vốn xinh

đẹp rạng ngời lại càng mỹ lệ động lòng người.

Lão nhân chậm rãi nói: “Với độ tuổi của Tần Phi, mới mười bảy mười tám tuổi đã có thực lực cửu phẩm đỉnh cũng là một ngoại lệ trong gần hai trăm năm trở lại đây. Cho dù Bàn Chân hiện giờ xếp hạng có một không hai nhưng ở độ tuổi này cũng kém hơn hẳn một chút. Hẳn, là một thiên tài chân chính.”

“Sát Sự Thính chúng ta đã cướp được người về tay sao lại có thể để những thế lực khác chiêu dụ tên thiên tài này đi được. Báo cho Sở Tuần kiểm bên kia phải khống chế Tần Phi trong tầm tay, chờ thời cơ chính muồi sẽ điều hẳn vào Sát Sự Thính.”

Ngừng lại một chút, trong lời nói của lão nhân gia mơ hồ toát ra một cỗ hàn ý: “Chuyện hẳn đã thương Sở Dương ta sẽ tự mình giải quyết cho hẳn. Nhưng thiên tài phải xuất lực cho Đại Sở, Tần Phi có cơ hội rất lớn trở thành một vị Đại Tông sư. Nếu như hẳn nhanh nhẹn ngang ngạnh bất kham, khó có thể khống chế, thiên tài mà kiệt ngạo bất tuân như vậy, sớm hủy diệt thì tốt hơn.”

Mấy vị Đề đốc của Sát Sự Thính đứng im thin thít, lão nhân mặc dù tuổi đã cao nhưng vẫn nói chuyện y như khi còn trẻ, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến hẳn có thể chấp chưởng* Sát Sự Thính gần bốn mươi năm qua.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 12: Mật thám giang hồ.

Q.1 - Chương 12: Mật thám giang hồ.

Không biết qua bao nhiêu lâu, Tần Phi mới tỉnh lại lần đầu tiên từ lúc hôn mê. Mũi chàng ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng. Đầu óc Tần Phi còn chưa kịp tỉnh táo, hé mắt lướt qua xung quanh. Cảm thấy mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, một gian phòng tốt nhất mà hẳn từng ở, từ lúc chào đời tới nay.

Đồ đạc trong phòng không nhiều lắm nhưng cái gì cũng là tinh phẩm. Trong phòng không trang trí gì nhiều, chỉ có duy nhất một bức tranh chữ mà đến

người mù cũng có thể nhận ra được đó là tác phẩm của một danh gia, chỉ là còn chưa kịp nhìn rõ trên đó viết gì, Tần Phi lại mơ màng chìm vào giấc ngủ say...

Khi tỉnh lại một lần nữa, hắn lại thấy đã nằm trong căn phòng rách rưới quen thuộc của mình. Từ giường chiếu sức lên cái mùi quen thuộc với hắn suốt mười năm. Trong phòng đủ loại sách vứt lung tung khắp nơi, còn có những cái bát tô đã lâu chưa rửa, Tần Phi cảm thấy mọi thứ vẫn cứ tự nhiên như vậy.

“Cuối cùng tên tiểu tử nhà người cũng tỉnh rồi.” Thành Tín mặt còn đang sưng vù, mừng rỡ chạy tới.

“Ta ngủ bao lâu rồi?” Tần Phi lẩm bẩm.

Thành Tín vươn một bàn tay ra: “Năm ngày!”

“Không phải vậy chứ?” Tần Phi đưa tay lên gãi đầu. Hắn chống tay ngồi dậy, chỉ thấy khắp người mệt mỏi rã rời, đầu choáng váng, não như ong lên. Thử hỏi một người, năm ngày liền đến cả miếng nước cũng không đưa vào người được thì còn lấy đâu ra khí lực?

“Ta nhớ là hình như ta đã đánh thắng Sở Dương tới mức ngay cả mẹ hắn cũng chưa chắc đã nhận ra hắn. Yến Vương phủ lại không bắt ta đi chém đầu sao?” Tần Phi kinh ngạc hỏi.

Thành Tín không biết moi đâu ra một quả táo ném cho Tần Phi: “Người vừa tỉnh lại không được ăn cơm. Ăn tạm quả táo này cho đỡ xót ruột. Sở Dương bị đánh thành cái gì ta cũng không rõ. Chỉ là mấy ngày qua cũng lắm trò vui.”

Tần Phi gặm từng miếng táo nghe Thành Tín rủ rỉ kể như rót mật vào tai.

Ngày đó sau khi đánh cho Sở Dương bị thương, hắn cũng bị ngắt đi. Dịch Tiểu Uyển nói muốn đưa hắn đi chữa thương, một ngày sau sẽ đưa hắn trở về.

Trải qua mấy ngày vừa rồi, Thành Tín nơm nớp lo âu phòng bị. Hắn sợ đột nhiên lại xuất hiện một đội tuần kiếm hoặc một toán quân tới bắt hai người đi. Hắn cũng đã thu thập xong đồ ăn, đang chuẩn bị cõng Tần Phi chuồn đi nơi khác!

Không ngờ được là, Mã Trấn sở ở Sở Tuần kiểm Phố chợ lại mang theo giỏ hoa quả tới đây, tỏ vẻ thân thiết an ủi, cũng uyển chuyển truyền đạt lại ý tứ của bên trên – lần này là do Sở Dương chủ động khơi mào quyết đấu nên bị đánh cho trọng thương cũng là gieo gió gặt bão. Tần Phi hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm. Trước khi đi còn lưu lại một bức thư ủy nhiệm, trong đó nói Phen sở ở phía Nam thành biết được Tần Phi có võ lực hơn người, nếu để mai một ở Sở Tuần kiểm nho nhỏ, thật sự đáng tiếc nên đặc biệt có ý muốn điều hãn đến Hình Án Xử ở phía Nam thành.

Sau đó, Dịch Tiểu Uyển cũng đến thăm Tần Phi, còn tự mình bón cho Tần Phi đang nửa tỉnh nửa mê một chén nước. Nàng để lại hai đỉnh bạc lớn rồi dặn dò Thành Tín chiếu cố Tần Phi cho tốt sau đó cũng nhẹ nhàng rời đi.

Về phần lán giềng ở Phố chợ đến thăm hỏi an ủi cũng không cần phải liệt kê từng người một làm gì.

“Tà môn (Thật là lạ lùng)!” Tần Phi ăn xong quả táo. Hãn đói bụng đến mức chén cả hạt táo, lau miệng rồi nói: “Thế tử của Yến Vương bị ta đánh một trận như vậy mà coi như không có gì sao? Lại nói đến giờ ta còn không biết tại sao có thể thắng được hãn nữa...Lúc ấy bị hãn đánh một chưởng chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy khí lực, không tiết được ra hết cũng không được thoải mái.”

Thành Tín bỗng dừng trở nên trầm mặc, lại lấy ra một quả táo khác ném cho Tần Phi. Hãn đứng dậy đi ra đến cửa, tựa vào cửa, lẩm bẩm nói: “Dịch Tuần đốc nói, trong khí hải của người có một cái phong ấn, nó hạn chế công lực của người. Thật ra người đã sớm là một cao thủ cực phẩm đỉnh, chỉ là do phong ấn nên biểu hiện ra bên ngoài chỉ là trên lục phẩm, không khác biệt là mấy so với cái thứ củi mục như ta.”

“Nói thật, khi vừa mới nghe được tin này trong lòng ta cũng cảm thấy có chút không thoải mái.” Thành Tín thở dài nói: “Chúng ta đều là đứa nhỏ được mẹ nuôi nhặt về nhưng người là thiên tài còn ta thì không phải. Lão sư có lẽ là bởi vì sợ ta ghen tỵ với người nên mới bố trí phong ấn ở khí hải của người để hai ta thoát nhìn không khác gì nhau cả a.”

“Ta...” Tần Phi đang muốn mở miệng, Thành Tín đã phất phất tay ngắt lời Tần Phi rồi nói tiếp: “Sau đó ta cũng nghĩ thông suốt rồi. Hai ta một đời này

là huynh đệ, người lợi hại cũng chính là ta lợi hại. Là huynh đệ, có kiếp này không có kiếp sau sao ta có thể đi ghen tỵ với người được đây.”

“Mau điều dưỡng thân thể cho tốt, Hình Án Xử ở phía Nam thành còn đang chờ người đến trình diện đấy.” Thành Tín lấy ra một quyển sách còn thơm mùi mực từ trong sọt bên cạnh cửa, ném về phía Tần Phi: “Đây là bản “Chích Thủ Già Thiên”, do Tuyết Sơn Phi Hồ viết đó nha, thật tiện nghi cho người.” (DG: Quả tự PR này y hệt như Tử Thần Thiết Kế Sư, hy vọng các độc giả cũng ủng hộ cho cả bộ này của Độc Cô Thôn nữa nhé)

... ..

Sắc trời âm u, mưa lâm thâm như sương mù vô thanh vô tức rơi xuống nhân gian. Nóc nhà đã sớm ướt nhẹp hết cả nhưng phải một lúc lâu sau mưa mới từ mái hiên rớt xuống một giọt.

Khí trời như thế này nên trong phòng cũng trở nên ẩm ướt hơn thường lệ. Tần Phi sợ mình cũng sẽ trở nên mốc meo mất nên tự mình xách một cái ghế đẩu ra ngồi ở cửa, lặng yên ngắm nhìn mưa bụi.

Thành Tín ở phía sau hắt đang khệ nệ bê một chồng dày toàn sách lậu ra ngoài hong khô một chút cho khỏi ướt đến không bán nổi.

Một tràng tiếng bước chân truyền đến từ cửa ngõ, Tần Phi lười biếng đảo mắt nhìn lại chỉ thấy một đôi giày cỏ tung tóe đầy nước và bùn xuất hiện ở trước mặt...

“Tiểu Phi ca, Tín huynh thân mến, việc các người bảo ta tra đã có một chút manh mối rồi. Long Đông Cường ta làm việc luôn thỏa đáng nhất.” Vừa nói, hắn vừa chìa một bàn tay lớn đầy vết chai đến trước mặt Tần Phi.

Hai hàng lông mày Tần Phi khẽ nhướn, hắn lấy từ trong ngực ra một ít bạc vụn nhét vào trong tay của tên kia: “Nói đi!”

Long Đông Cường hạ thấp thanh âm ghé vào lỗ tai hắn nói: “Phi ca nhi, chuyện đã qua nhiều năm như vậy khiến ta tổn không ít công phu. Năm đó chiến loạn, Đường Quốc sắp sửa mất nước tới nơi, đã có rất nhiều người bỏ nhà chạy về hướng Đại Sở. Vào thời điểm đó có không ít tên buôn lậu nhân cơ hội này mà phát tài, có tên liên tục lừa gạt, lại có tên sử dụng sức mạnh mang không ít thiếu nữ Đường Quốc tới Đại Sở bán cho thanh lâu kỹ viện. Túy Hồng Nhan khi ấy là đại lâu số một số hai, lũ buôn lậu bình thường

không đặt nổi quan hệ với họ. Năm đó, ở Đông Đô có một gã tên là Phương Hưng, ở phía sau hăn có người làm chỗ dựa, có rất nhiều mỹ nữ đều do hăn cung cấp cho các đại lâu.

“Phương Hưng? Hiện giờ hăn ở nơi nào?” Khi trước Tần Phi nhìn thấy bức họa của mẹ nuôi ở Túy Hồng Nhan đã từng bàn với Thành Tín muốn tìm người để do thám tin tức, không ngờ được những tên mật thám giang hồ này cũng rất nhanh tay, chưa mất đến trên dưới nửa tháng thời gian đã có thể đưa ra nhiều tin tức như vậy.

Long Đông Cường lộ ra vẻ khó xử, ấp úng không chịu nói tiếp.

Tần Phi cười lạnh một tiếng, lại lấy ra khỏi ngực một thỏi bạc đưa cho hăn nói: “Nói mau.”

“Năm xưa Phương Hưng buôn bán thiếu nữ có lời được chút tiền, sau đó do Đại Sở chinh phạt Ngụy Quốc nên để gom góp quân lương. Hộ Bộ cùng Lại Bộ chấp thuận cho người giàu được mua chức tước. Đó chính là lúc Phương Hưng thay đổi nhanh chóng, hăn gột sạch thân phận mình, dùng mười vạn lạng bạc tuyết hoa mua lấy một chức quan...” Long Đông Cường nắm chắc thỏi bạc, khẽ nói: “Phi ca nhi, người phải biết rằng khi đó triều đình bán chức quan toàn là những chức vụ không có thực quyền. Nhưng đối với những tên đầu sỏ như Phương Hưng mà nói thì đây chính là cơ hội khó có được.”

“Hăn làm chức quan gì vậy?” Thành Tín cũng đi tới, quan tâm hỏi.

“Cái này ta đã phải mất không ít công phu mới hỏi thăm được đó nha...”. Trên khuôn mặt đen gầy của Long Đông Cường, hai chòm râu cá trê rung lên đầy ý vị, con mắt gian xảo thỉnh thoảng lại liếc về phía túi tiền của Thành Tín.

Hai huynh đệ nhìn nhau cười một tiếng, Tần Phi thản nhiên nói: “Nếu tin tức là thật dĩ nhiên không thiếu chỗ tốt cho người.”

Vừa nói, Tần Phi vừa lấy ra một nén bạc nhỏ ném về phía Long Đông Cường.

Nén bạc sáng lấp lánh cơ hồ chọc mù đôi mắt tròn đầy kinh ngạc của Long Đông Cường. Hăn nuốt nước miếng đánh ực một cái, hồi hã nói: “Sau

khi Phương Hưng mua được một chức quan, hắn mời thầy tướng số đến để đổi tên mình thành Phương An Nhiên.”

Tần Phi nhíu mày: “Phương An Nhiên...cái tên này sao quen thế nhỉ!”

Long Đông Cường cười nói: “Đương nhiên là quen rồi, sau nhiều lần điều nhiệm*, Phương Hưng hiện giờ đang giữ chức Trấn Sở Sở Tuần kiểm Đồng Tri ở phía Nam thành Đông Đô.

“Không phải chứ?” Hai huynh đệ cùng hét lên một lượt, Đông Đô bảo lớn cũng không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải là nhỏ. Nhưng bỗng nhiên Phương Hưng lại trở thành cấp trên trực tiếp của Tần Phi thì sao hắn xuống tay được đây?

Long Đông Cường giải thích: “Buôn bán các cô gái cực kỳ hốt bạc nên mặc dù Phương Hưng đã mua một chức quan nhưng cũng không nỡ buông tha ổi làm ăn này. Lại nói, chức quan hắn mua lại đúng là Tuần kiểm nên hắn chỉ việc giao việc làm ăn cho bọn thủ hạ đi làm còn mình thì ở phía sau hậu trường lo lót đường thăng tiến. Mười mấy năm qua gần như việc mua bán nhân khẩu ở cả Đông Đô đều nằm dưới sự khống chế của Phương Hưng. Chuyện này Sở Tuần kiểm không ít người biết đến nhưng bởi hắn đã chuẩn bị một lượng bạc lớn lo trên lót dưới nên ai cũng đều mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện.”

“Lâu tử* Ôn Nhu Hương lớn nhất Đông Đô hiện giờ cũng chính là sản nghiệp của Phương Hưng.” Bàn tay Long Đông Cường chậm rãi vươn tới nắm lấy bạc trong tay Tần Phi, chợt nhả nói: “Đa tạ Phi ca nhi đã khen thưởng.”

“Nếu có chuyện gì cần nữa ta sẽ tìm người.” Tần Phi buông tay xuống, phát phát có ý bảo hắn rời đi.

Long Đông Cường cầm lấy bạc rồi rời đi vô cùng vui vẻ. Thành Tín quay sang nhìn Tần Phi: “Phương Hưng...Phương An Nhiên, làm sao bây giờ?”

“Chọn ngày không bằng đột xuất, hai huynh đệ chúng ta đi tới Ôn Nhu Hương một chuyến.” Tần Phi ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, những giọt mưa phùn nhẹ như khói rơi xuống khuôn mặt làm cho hắn cảm thấy vô cùng mát mẻ.

Nếu đã là kỹ viện lớn nhất thì đương nhiên sẽ ở nơi náo nhiệt nhất.

Nằm trong khu vực trung tâm phần hoa nhất của Ngũ Lý Truân, chỉ riêng khí thế thôi Ôn Nhu Hương đã hơn hẳn những kỹ viện khác một bậc.

Cho dù là ở Đông Đô, các kiến trúc bốn tầng trở lên cực kỳ hiếm thấy nhưng Ôn Nhu Hương lại cao tới bảy tầng.

Một dải lụa dài màu đỏ từ trên nóc lâu rũ xuống khẽ tung bay dưới cơn mưa lâm thâm, cùng với nó là một số đèn cung đình nhỏ chùng miệng chén hợp thành một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt giữa màn đêm.

Nếu đã tốt nhất thì thông thường cũng chính là đắt tiền nhất. Giá cả ở nơi này lên một tầng lại đắt hơn tầng trước đó. Nhưng lại nghe nói, cứ lên một tầng mức độ ăn chơi lại càng điên cuồng hơn. Tầng bảy trừ phi là quan lại quyền quý ra, còn lại cho dù là phú thương bình thường chưa chắc đã có đủ tiền chi trả ở đó.

Nhưng theo lời đồn đại thì những người đã từng bước lên tầng bảy đều nói rằng ‘Đáng giá!’

Tần Phi cùng Thành Tín đang bị từng đàn oanh yến* vây kín xung quanh, sự huyền ảo của những cô nàng to gan kia cơ hồ khiến hai người có cảm giác không chống đỡ nổi.

“Quan nhân...cả đêm rồi người còn chưa uống rượu với Văn Tinh đâu đấy! Nô gia* không có bằng lòng đâu à nha...” Một cô gái xinh đẹp uốn éo cái eo thon nhỏ của mình, thoải mái ngồi lên đùi Tần Phi. Cánh tay thon dài ôm lấy cổ hắn, cả nửa thân trên cũng đã ép sát vào, cái phần đầy đà mềm mại trước ngực không chút e dè áp lên lồng ngực rắn chắc của Tần Phi.

Đôi môi kiêu diễm căng mọng, hàm răng trắng sáng như tuyết của nàng khép lại trước mặt Tần Phi. Tần Phi trở tay ôm lấy vòng eo của nàng, Văn Tinh “Ừm” một tiếng, rướn cả người tới cắn vào vành tai Tần Phi nói: “Quan nhân không nên vội vã như vậy chứ... dù sao tối nay ta cũng là người của người rồi mà...”

Tần Phi xoay xoay chén rượu trong tay, khẽ cười nói: “Cô nương nhiệt tình như thế cũng chỉ có Ôn Nhu Hương mới có. Mà đây mới chỉ là tầng hai thôi, ta thật sự nóng lòng muốn xem xem bộ dạng tầng bảy như thế nào!”

Văn Tinh ha ha cười nói: “Tầng bảy a, đó là động đốt tiền mà cũng là động tiêu hồn, cho dù là hán tử làm bằng sắt đi nữa, một khi đã đặt chân lên tầng

bảy thì cũng đều nhũn như con chi chi ra thôi.”

“Có thể mở được lâu tử lớn tới cỡ này, chương quỹ của các nàng là vị nào vậy?” Tần Phi hỏi như không hề để tâm tới.

“Chương quỹ không phải tên là Hoa Vũ, Hoa đại gia hay sao.” Hai tay Văn Tinh quấn quanh cổ Tần Phi, khuôn mặt trơn mềm nhỏ nhắn dấp sát vào quai hàm của hắn, một mùi hương khêu gợi xông thẳng lên chóp mũi.

Tần Phi khẽ động trong lòng, cười nói: “Hoa đại gia quả thật có bản lĩnh, nếu như có cơ hội, bốn thiếu gia quả thật cũng muốn tới gặp gỡ hắn một phen.”

Văn Tinh ôm chặt lấy Tần Phi, hai khối mềm mại trước ngực sít sao chen chúc trên lồng ngực của hắn, dịu dàng nói: “Tìm hắn làm gì, mỗi khi trời tối Hoa đại gia đều ở tầng bảy tiếp đón khách quý. Quan nhân, người có muốn gặp cũng không gặp được...không được, ta phải phạt người một chén rượu.”

“Tại sao?” Thành Tín tránh khỏi vòng tay của mấy nữ nhân, sán lại hỏi.

Văn Tinh cười phì một tiếng, lại tựa vào trong ngực Tần Phi khẽ thì thầm: “Quan nhân thật là xấu, nếu đang ôm ta trong ngực mà người nghĩ tới tỷ muội của hắn thì còn đỡ, ta có thể tự nhận mình xấu xí hơn. Nhưng quan nhân lại nói muốn gặp nam nhân thì... thật sự khiến ta không còn đất dung thân rồi!”

Nàng véo nhẹ lên ngực Tần Phi, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, một mùi thơm thoảng như mùi lan phả ra tràn đầy quyến rũ nói: “Ôm nô gia vào phòng đi...vào trong đó, chúng ta lại uống tiếp!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 13: Chết dưới hoa mẫu đơn.

Q.1 - Chương 13: Chết dưới hoa mẫu đơn.

Tần Phi đưa mắt ra hiệu cho Thành Tín, hắn đưa tay vuốt ve trên đùi Văn Tinh một lúc, ôm thân thể mềm mại của nàng vào trong lồng ngực, rồi đi thẳng hướng ra sau phòng ngủ.

Văn Tinh dường như uống hơi nhiều mất rồi, ôm lấy cổ Tần Phi cười ha ha.

Hắn đi vào gian phòng ngủ đã được chuẩn bị từ sớm, rồi nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại. Văn Tinh vẫn đang cười không ngừng, nàng ghé sát vào khuôn mặt Tần Phi, chiếc miệng hồng tươi xinh xắn khẽ hôn lên mặt hắn.

Tần Phi đặt nàng lên chiếc giường sạch sẽ, thơm tho. Cô gái dày dặn là vậy mà lại mơ hồ lộ ra vẻ ngây thơ của thiếu nữ, đôi mắt thu thủy như phủ một tầng sương mù, hai má ửng hồng, bộ ngực cao ngất khẽ phập phồng, hai chân chụm lại vào nhau như chú nai con đang hốt hoảng.

Tần Phi khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng vén lọn tóc mai trên trán nàng lên. Hàng mi dài của Văn Tinh khẽ run, nàng nhắm hai mắt lại chờ đợi, không biết Tần Phi sẽ tấn công mạnh mẽ hay dịu dàng.

Nhưng không ngờ rằng Tần Phi khẽ ấn ngón tay cái ở huyệt Thái Dương của nàng một cái, khiến cho nàng vốn đã chệnh choáng hơi men liền nghiêng cổ ngủ say sưa.

Tần Phi đi tới trước bàn, thối tẩn ngọn nến, rồi nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ngoài cửa phòng. Nhưng ngay sau đó, hắn liền kéo cửa sổ ra, chạy vọt ra ngoài như con báo.

Nếu như là ban ngày, cảnh một người trèo từ lầu hai lên lầu bảy tòa nhà cao nhất Ngũ Lý Truân nhất định sẽ đưa tới không dưới mấy ngàn người vây đến xem. Nhưng nhờ có sương mù, mưa phùn che khuất bóng người Tần Phi, mà thời tiết như thế, không ai muốn ngẩng đầu lên nhìn, còn người đi đường thì lại có tán ô trên đầu chặn tầm mắt lại.

Vỗ tay lên má hiên một cái, mũi chân khẽ dùng sức, Tần Phi đã lặng yên nhảy lên một tầng lầu.

Mưa phùn tựa như mây khói, ánh đèn mờ ảo, dải lụa thấm nước dập dờn phấp phới. Bóng người quý dị kia đã nhảy lên lầu bảy trong nháy mắt, nhẹ nhàng nấp sau cửa sổ còn sáng đèn.

Tần Phi từ từ ngẩng đầu lên, nhìn xuyên qua khe cửa sổ đang khép hờ, chỉ thấy hơn mười cô gái trần như nhộng đang quỳ trên mặt đất, mông nhếch lên cao, mặt gần như dán trên mặt đất, hướng ra ngoài, tạo thành một vòng tròn.

Một nam nhân đang luẩn quẩn trong cái vòng đó, hắn chỉ mặc mỗi cái quần cộc lộ bụng phệ, nhìn qua tầm bốn mấy tuổi, trong tay còn cầm một bầu

rượu.

Bên ngoài vòng tròn, một cô gái tầm ba mươi tuổi, hình như là bảo mẫu, cười cợt nói: “Nói cho đại nhân biết, trò này ở mấy trăm năm trước chỉ có hoàng đế mới được thử qua đấy nha. Một chiêu vang danh này là ‘Chuồn chuồn đập nước’ ”

Lông mày của Tần Phi cau lại, chương quỹ Hoa Văn Vũ không ở trong gian phòng này, nghe lời nói của bảo mẫu thì dường như tên này là một vị quan. Đúng là một lũ quan quân hoang dâm vô đạo.

Không muốn sinh thêm rắc rối, Tần Phi rón rén men theo mái hiên đi về phía một căn phòng khác.

Lầu bảy cũng lớn đến không ngờ nhưng chỉ có sáu gian phòng. Có lẽ vì trời mưa gió nên rất nhiều quan lại quý tộc lười bước ra khỏi cửa, có mấy gian phòng đều tắt đèn hết, bên trong không có chút động tĩnh nào.

Tần Phi núp vào sau cửa sổ một gian phòng còn sáng đèn khác, nghiêng tai lắng nghe.

“Hoa chương quỹ, cô bé lần này đừng để ta phải thất vọng.” Một giọng nam khàn khàn nói chậm rãi: “Đứa lần trước vô lễ liền bị ta giết chết”

Một giọng nam trầm thấp vội vàng đáp: “Lần này đảm bảo sẽ không để đại nhân phải thất vọng...”

Mới nghe qua, Tần Phi đã hiểu rõ cuộc hai người này đang nói về cái gì.

Những tên quan lại quý tộc này có vô số thâm thiệp trong nhà, nhưng đã chơi chán nên sẽ đến lầu xanh, kỹ viện để tìm của lạ.

Cuộc sống cứ mãi như thế, cho dù là những cô nàng do Vua thải ra cũng không khiến cho bọn hào hứng, chính thế nên mới nảy ra ý tưởng – Hoa Văn Vũ bố trí người đi đến các địa phương xung quanh tìm về các thiếu nữ trong trắng, dâng họ lên cho các đại gia phát tiết.

Phải biết rằng những cô gái này những cô gái đó có chết cũng không chịu theo, chính vì thế cho nên trong lòng đại diện tối của bọn quan lại quý tộc biến thái này càng sung sướng. Bọn chúng thích nhìn vẻ mặt thống khổ, giãy dụa của những thiếu nữ, thích nhìn các nàng bất lực phản kháng, thích nghe âm thanh khóc lóc, mắng chửi thảm thiết của các nàng....

Bị những tên bỉ ổi này dày xéo, rất nhiều cô gái đã tự sát, còn một số không kiên trì cũng tự hành hạ mình cho thành tật. Cho nên, để thỏa mãn những tên có nhu cầu khác người này, Hoa Văn Vũ đã mất không ít sức để bắt về các thiếu nữ trẻ đẹp từ các vùng lân cận .

Dĩ nhiên, muốn chơi trò này cũng cần bỏ ra rất nhiều bạc...

Tần Phi dùng đầu ngón tay thấm ít nước mưa, cửa sổ đã ẩm sẵn vì mấy ngày mưa liên tiếp nên, bị ngón tay hấn nhẹ nhàng đục một lỗ.

Tần Phi ghé mắt vào lỗ giấy nhìn vào bên trong.

Một thiếu nữ đang hoảng sợ khi bị hai tên ác nô đẩy mạnh vào trong phòng. Thoạt nhìn, nàng chỉ tầm mười ba, mười bốn tuổi, dung mạo thanh tú, nét ngây thơ hiện rõ trên mặt, mái tóc dài xõa lên hai vai, mặc một bộ quần áo màu đỏ không phù hợp chút nào.

Nàng ta hoảng sợ núp ở cạnh cửa, bất lực nhìn hai tên nam nhân trong phòng.

Một giọng đàn ông khàn khàn vang lên. Khi Tần Phi liếc về phía hấn thì suýt chút nữa đã không kìm được mà buột miệng. Vị đại gia này chỉ mặc duy nhất một cái quần cộc, trên cổ quần một vòng khóa nối với quần cộc bằng mấy dây khóa, còn cầm trong tay một sợi dây da. May mà hấn còn bùm miệng lại được...

Hấn nhìn về cô bé kia cười nói: “Tiểu nha đầu xinh xắn khá lắm, nào, lại đánh ta đi...”

Cô bé bị làm cho sợ tới mức nước mắt rùng rùng, khua tay liên tục, nói: “Ta không...Đừng làm thế...”

“Ồ...” Lão giả mặt đục mân mê cằm, cười nói: “Người đã không muốn đánh ta, ta đánh người vậy...”. Roi da run lên, quất vào không khí “Bốp”.

Hoa Văn Vũ đứng bên cạnh hấn, áo xanh giầy đen, khẽ khom người nói: “Đại nhân từ từ hưởng thụ, tiểu nhân xin cáo lui.”

Đang muốn bước ra cửa, Hoa Văn Vũ chợt nhìn thấy cửa sổ mở ra, một luồng gió đêm lạnh lẽo cuốn theo mưa phùn tấp vào, một bóng người quý dị cũng nhảy vào phòng, vung tay lên đánh tên quan kia ngã ngửa xuống mặt đất.

Người nọ không dừng lại, một lát sau đã tiến đến bên cạnh Hoa Văn Vũ, kề một thanh đoản kiếm lạnh lẽo sáng loáng lên cổ hăn.

Mặc dù làm chương quỹ đã lâu, nhưng năm xưa Hoa Văn Vũ cũng từng theo chân Phương Hưng đánh nam dẹp bắc, chứng kiến nhiều trận sống mái với Hắc Bang. Nên dù bị một thanh đoản kiếm đột nhiên kề lên cổ hăn cũng không quá hoảng loạn mà cố gắng trấn định lại, thấp giọng nói: “Bằng hữu, có chuyện gì cứ từ từ nói.”

Tần Phi cũng không che đi khuôn mặt thật của mình, nhìn thẳng vào Hoa Văn Vũ, nói lạnh lùng: “Ta hỏi, người trả lời, nếu chậm trễ ta lập tức lấy mạng người.”

Tính mạng Hoa Văn Vũ đang bị hăn nắm trong tay, nào dám phản kháng? Hăn luôn miệng đáp: “Tuyệt không dám dẫu, tuyệt không dám dẫu...”

Tần Phi hít vào một hơi thật sâu: “Người đi theo Phương Hưng được bao lâu? Đã mua bán phụ nữ lâu chưa?”

“Đều hơn hai mươi năm.”

“Mười mấy năm trước, có một cô gái nước Đường bị bán vào Túy Hồng Nhan, đoạt được danh hiệu Hoa khôi năm đó, sau đó được người chuộc thân. Có phải cô gái này đã bị các người bán tới Đông đô không?” Tần Phi khứa khứa đoản kiếm vào cổ Hoa Văn Vũ, mũi kiếm sắc bén xuyên rách một lớp da, khiến máu tươi chảy ra rì rì.

Hoa Văn Vũ giật mình, có chút mơ màng, sau khi suy tư một lúc lâu, hăn lẩm bẩm: “Hình như có một cô gái như thế. Khi đó, quân Ngụy tấn công nước Đường, không ít người Đường chạy nạn đến Đại Sở, chúng ta đã tìm được một số người có dung mạo xuất chúng...A, đúng rồi, có một cô gái cực kỳ xinh đẹp, Phương lão đại muốn thu ỉnh, nhưng lúc ấy Phương lão đại đang cần tiền, vừa lúc Túy Hồng Nhan ra giá rất cao nên liền bán nàng đi.”

“Lâu rồi mà người còn nhớ rõ thế ư.” Tần Phi thản nhiên nói.

Hoa Văn Vũ vội vàng giải thích: “Ta thực sự không nói dối. Phương lão đại cứ nhớ nàng ấy mãi không quên, mấy lần mang theo chúng ta đến Túy Hồng Nhan, còn nói đợi đến khi nàng ấy tiếp khách phải lấy được lần đầu

của nàng ấy. Không ngờ rằng sau khi nàng ta đến Túy Hồng Nhan lại trúng Hoa khôi, rồi bị người ta chuộc thân mang đi mất...”

“Người nào đã chuộc thân cho nàng ta?” Tần Phi ép hỏi: “Đừng nói người không biết. Nếu Phương Hưng còn có lòng bất chính với nàng thì nhất định sẽ tranh cướp với người ta. Nhưng khi nàng ấy được chuộc thân, Phương Hưng cũng không có ngăn cản. Nên chắc phải là người có thể lực lớn. Người mà có thể trấn áp Phương Hưng, chắc người cũng biết rõ.”

Cả người Hoa Văn Vũ lạnh run, gần như sắp đá ra, nói run rẩy: “Cái này thực sự tôi không biết...Nếu ngài đã tìm tới ta, chắc hẳn đã từng hỏi ở Túy Hồng Nhan, thật sự là không có ai biết.”

Tần Phi nhớ lại lúc ấy, quả thật Bình nhi không biết cái gì, biết rằng có tám phần là Hoa Văn Vũ không nói dối, liền nhẹ giọng hỏi: “Nếu không biết, vì sao không ai tranh cướp?”

Hoa Văn Vũ vội vàng giải thích: “Sau khi cô gái kia trúng Hoa khôi, Phương lão đại bỏ ra không ít tiền, muốn mua lần đầu của nàng. Khi đó, ta chẳng qua chỉ là người hầu của Phương lão đại mà thôi, chỉ thấy một thanh niên rất văn vẻ nói với Phương lão đại mấy câu, cho hắn nhìn một vật, rồi sau đó Phương lão đại liền mang theo chúng ta bỏ đi. Nhớ lại, có kẻ ngu ngốc đi hỏi Phương lão đại vì sao không cướp lấy nàng kia, kết quả là bị Phương lão đại tát một cái rụng liền mấy cái răng, còn ra lệnh cho chúng ta sau này không được nhắc về chuyện của cô ấy nữa.”

Xem ra, nếu muốn biết được năm đó ai là người ẹ chuộc thân thì đầu mỗi duy nhất là thông tin ở trên người Phương Hưng.

Tần Phi liếc nhìn Hoa Văn Vũ đang run rẩy, lại liếc nhìn lão giả ăn mặc trang phục quái dị, trong lòng nổi lên một trận chán ngán, đoán kiếm “xoẹt” một tiếng, xẹt ngang qua cổ Hoa Văn Vũ. Hắn xoay người đi tới trước lão giả đáng ghê tởm, đâm một nhát vào tim hắn.

Cô gái đứng cạnh cửa dù tận mắt nhìn thấy Tần Phi giết chết hai người, nhưng hai tay vẫn nắm chặt chéo áo, cố gắng ngậm miệng lại, không để ình kêu ra tiếng.

“Vừa rồi, sao người không nhân cơ hội khi ta ép hỏi Hoa Văn Vũ mà bỏ trốn”

Cô bé chỉ chỉ ra bên ngoài: “Đấy đều là người của bọn chúng. Nếu ta đi ra ngoài, chắc chắn bọn họ sẽ biết trong nhà đã xảy ra chuyện. Ta hận hắc thủ xương, nếu người tìm đến hắc thủ thì sao ta lại phải khổ sở tạo cho hắc thủ một con đường sống?”

Đúng là một cô gái rất thông minh, suy nghĩ mới thoáng qua trong đầu Tần Phi thì cô bé kia liền ngã quỵ một cái “Bộp” trước mặt Tần Phi, ôm chặt lấy bắp chân hắc thủ, vừa khóc vừa nhẹ giọng nói: “Xin người hãy dẫn ta đi...Ta ở lại chỉ có một con đường chết!”

Tần Phi suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: “Vậy trước hết, người cứ ở trong phòng này chờ ta một lát”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 14: Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Q.1 - Chương 14: Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Mưa phùn cứ âm thầm rơi. Từng mái nhà, con đường ở Đông Đô thấm đẫm nước mưa. Bóng đêm càng đặc, đèn cung đình cô tịch hắt ra ánh sáng yếu ớt, lộ ra vẻ ảm đạm ở trong mưa gió. Những dây lụa ướt đẫm khẽ lay lay rủ xuống ở trên mái hiên. . .

Tần Phi rón rén trở lại căn phòng, Văn Tinh vẫn đang ngủ mê man, nàng ta nằm nghiêng ở trên giường êm, lộ những đường cong lả lướt, những chỗ lồi lõm kinh người.

Tần Phi đi tới trước giường, nhanh tay cởi sạch y phục của Văn Tinh, cả thân thể bóng loáng trắng nõn phô ra hết, hắc thủ tháo hết những đồ trang sức ở trên người của nàng. Khi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên hắc thủ nảy ra trò đùa dai, xoay người lại ôm lấy Văn Tinh, hôn một cái thật sâu vào cái miệng nhỏ nhắn. Nét môi hồng hồng nhìn động lòng người, nhất thời bị hắc thủ làm phai nhạt đi.

Một lúc sau, Tần Phi buông tay, rón ra rón rén chui ra khỏi cửa sổ, trở lại gian phòng lâu bấy, cô bé kia vẫn còn run rẩy trong phòng.

Để cho cô bé nhỏ một mình đối mặt hai cỗ thi thể một lớn như vậy, Tần Phi cũng cảm giác mình có chút tàn nhẫn, an ủi nàng hai câu, đi tới bên cửa sổ, quay đầu lại nói: "Ta cũng người đi xuống, nhắm mắt lại, đừng nên kêu loạn."

Cô bé gật đầu lia lịa, cài cổ áo lại, mím chặt miệng, hai tay ôm Tần Phi cổ. Khi mắt mới vừa nhắm lại, đã nghe gió bên tai kêu vù vù. Những giọt mưa nhỏ rơi vào mặt thể mà lại cảm thấy rát rát, thân thể tựa như rơi xuống vực sâu vạn trượng. Nàng nhắm chặt mắt lại, đầu nhỏ ép thật chặt trên lưng Tần Phi. Bỗng nhiên tiếng gió dừng lại, mưa bụi cũng rơi nhẹ nhẹ, nàng cả gan mở mắt nhìn, thể mà đã ở trên mặt đất.

Thành Tín đã ngoan ngoãn chờ chực ở bên ngoài, thấy Tần Phi cũng một hài tử xuống. Hắn bước tới, vẻ mặt kinh sợ, đánh giá hồi lâu, cau mày, kéo tay áo Tần Phi.

Tần Phi hiểu ý, nói khẽ với cô bé kia: "Người ở đây chờ ta." Liền để nàng xuống, theo Thành Tín đi qua một bên.

"Hoa Văn Vũ biết không nhiều, đã bị ta giết, trong phòng còn có một vị quan viên nữa, ta cũng giết chết luôn." Tần Phi lạnh nhạt nói, tựa như bóp chết hai con rệp.

Thành Tín ánh mắt liếc hướng cô bé kia, thấp giọng nói: "còn cô bé này. . ."

"Nàng ở sẵn trong phòng, nàng là cô gái đàn hoàng bị Hoa Văn Vũ bắt. Nói thật, ta cũng muốn giết nàng diệt khẩu, nhưng không thể xuống tay được." Tần Phi giải thích: "Có lẽ bởi vì mẹ chúng ta cũng bị người bắt vào thanh lâu, ta cảm thấy nàng thật đáng thương."

Thành Tín bất đắc dĩ thở dài, phản ứng yếu ớt: "Hiện tại, chúng ta đã giết đến mấy người rồi, người giết hai người, cô bé này nhìn thấy tận mắt. Vạn nhất nàng để lộ phong thanh thì sao. . ."

Tần Phi nhún vai: "Một cô bé gái như vậy, chỉ sợ người cũng chẳng nở xuống tay. Thôi thì cứ mang về đã, người âm thầm giám thị nàng, nếu như nàng có ý đồ bất chính, chúng ta sẽ giết để diệt khẩu."

Hai người thương nghị một lúc, sau đó lặng lẽ dẫn cô bé về Phố chợ. Mưa phùn làm người đi lại trên đường rất thừa thớt. Ở trên đường, có hai nam một nữ đi, mặc dù có chút quái dị, nhưng cũng không có ai chú ý tới.

Về đến nhà, Tần Phi trầm giọng hỏi cô bé kia: "Người tên là gì? Nhà ở nơi đâu?"

Vừa hỏi xong, cô bé đang đứng luống cuống ở cửa đi, vụt khóc thành tiếng, quả nhiên là lê hoa đới vũ [DG: Lê hoa đới vũ [梨花帶雨] : Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiều diễm của người con gái.] làm cho người nghe cũng thương tâm mà rơi lệ.

Nàng sụt sùi vừa khóc vừa nói: "Tiểu nữ tên là Sơ Vân, người Thọ châu, nửa năm trước, trong thôn phát sinh ôn dịch, nhiều người bị bệnh mà chết. Thân quyến nhà ta gần như đều đã bị bệnh mà chết, chỉ còn đường thúc đường thăm mang theo Vân nhi chạy nạn tới Đông đô. Không thể ngờ, vì ba mươi lượng bạc, bọn họ lại đem cháu mình bán cho thanh lâu. Ta cũng liều chạy trốn nhưng không thoát, ngày nào cũng bị đánh bị đói. Ta chỉ cầu được chết luôn. Nhưng mỗi ngày đều có một bà lão canh chừng, không tự tử được. May là ông trời có mắt, hôm nay gặp được ân nhân cứu giúp. . ."

Nam nhân sợ nhất là cái gì? Đương nhiên là nước mắt của nữ nhân. Nhất là một thiếu nữ rất thanh tú, lại có vẻ ngây thơ tinh khiết khóc lớn ở trước mặt, ngay cả Tinh Cương bách luyện, nghe tiếng khóc này cũng mềm như bún.

Thành Tín vuốt vuốt ánh mắt ửng đỏ, lấy khăn tay từ trong ngực, đưa cho Sơ Vân ở trước mặt, an ủi: "Đừng khóc, mau lau nước mắt. . ."

Sơ Vân nhận lấy khăn tay, nhẹ nhàng lau mắt, bỗng nhiên, một cỗ mùi hôi thối chui vào chóp mũi, tay nàng run lên, tấm khăn vô cùng bẩn lập tức rơi trên mặt đất.

Sơ Vân quá sợ hãi, người ta có hảo ý cứu người đi ra ngoài, vừa đưa cho người khăn tay lau nước mắt, có thể nào lại hiềm khăn tay của ân nhân quá thối? Nàng tự biết đã vô lễ, vội vàng ngồi xuống, muốn nhặt khăn tay lên.

"Đừng nhặt nữa, người dùng cái này đi!" Tần Phi đem một cái sạch sẽ khăn tay đưa cho Sơ Vân, trấn an nói: "Cái khăn tay kia khó người chả khác gì mấy chiếc tất thối, người không người được cũng là bình thường, nếu là người có thể lấy để lau mặt, đó mới là quái sự!"

"Người thì sạch sẽ hơn ta bao nhiêu?" Thành Tín tức giận nhặt khăn tay của mình lên, hít hà, chợt cảm thấy ác tâm không ngớt, phần nộ nói: "Coi như

đã mất, ngày mai mua một chiếc khác là được."

Tần Phi không để ý hần, nói với Sơ Vân: "Gia đình người đã mất hết, sau này người có tính toán gì không?"

Bỗng nhiên hai đầu gối Sơ Vân mềm nhũn, từ từ quỳ gối, giọng run run nói: "Vân nhi không còn đường để đi, lại không có đường kiếm sống. Hôm nay tại nơi đó ân nhân giết hộ hai tên ác đồ. Vân nhi nghĩ, ân nhân nhất định là hiệp khách thay trời hành đạo. Nếu là ân nhân không chê, hãy lưu Vân nhi lại chỗ này, những việc giặt quần áo nấu cơm, quét dọn phòng ốc cứ để Vân nhi. Vân nhi chỉ cầu một ngày hai bữa ăn, có tấm ngói che đầu lúc mưa tuyết. Thế là đã mãn nguyện rồi!"

Tần Phi trầm ngâm.

Sơ Vân nước mắt lưng tròng trộm nhìn Tần Phi, nhìn thấy hần trầm mặc không nói. Nàng cho là hần không muốn chứa chấp mình, nhanh chóng nói gấp: "Ân nhân, Vân nhi rất chịu khó, việc nhà cái gì cũng sẽ làm. Đồ ăn cũng ít. . . Một ngày một bữa cũng được, chỉ cần một cái bánh bao đã no rồi. . ."

"Có thể làm ấm giường a. . ." Thành Tín còn chưa nói hết, đã bị Tần Phi bịt miệng lại.

"Đừng nghe hần nói bậy." Tần Phi suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Kể từ khi mẹ ta qua đời sau, trong nhà vẫn không có nữ nhân hỗ trợ, người cũng thấy đấy, nơi này khác gì đồng rác. Nếu là người nguyện ý ở lại, vậy thì ở lại đi. Mặc dù trong tay huynh đệ chúng ta không có mấy đồng tiền, một ngày ba bữa cơm mà không lo được sao!"

"Còn nữa, đừng có gọi là ân nhân này nọ. Chúng ta cũng không phải là hiệp khách. Ta tên là Tần Phi, hần là huynh đệ của ta tên là Thành Tín, hai ta đều không biết ai lớn hơn ai. Người cứ gọi là Phi ca, Tín ca là được." Tần Phi chỉ chỉ trong phòng: "Tối nay người nằm ngủ ở đây đi, ta với Thành Tín ngủ bên ngoài. Sáng mai sắp xếp lại phòng ở."

Sắp xếp qua loa một chút, trong phòng lại yên lặng, Tần Phi hai tay để dưới gáy, nằm ở trên giường, nghe ngửi thấy mùi hôi chân của Thành Tín, khẽ nói: "Mẹ đã nói, người tính bốn thiện. Lần này, để cho hai huynh đệ chúng

ta thử một chút, nếu như nàng thật không đáng tin cậy. Sau này, trừ người ra, ta sẽ không tin bất cứ ai."

Đáp lại hắn, là tiếng ngáy của Thành Tín.

... ..

Sắc trời mới vừa sáng, Tần Phi đã ra ngoài mua chút bánh quấy, sữa đậu nành. Ba người ăn bữa ăn sáng, Tần Phi thu thập đồ đạc, muốn đi Hình An Xử phân sở phía Nam Thành, trước khi đi giao cho Sơ Vân một số tiền lẻ, để cho nàng tự thu xếp. Hắn liếc mắt đầy ngụ ý cho Thành Tín, rồi đi phân sở phía Nam Thành.

Phân sở phía Nam Thành cách Phố chợ hơn năm dặm, Tần Phi coi như tản bộ, trên đường gặp người quen chào hỏi, chả mấy mà đã đến phân sở phía Nam Thành.

Chỗ này so với tuần kiểm Phố chợ sở, quả thực chính là Thiên đường.

Hai bên cửa có hai con sư tử đá đồ sộ hùng vĩ, cửa lớn sáu cánh mở toang, trước cửa có hai gã tuần kiểm, tay cầm yêu đao, mặt hướng đường, thoát nhìn bộ dạng hết sức uy vũ.

Tần Phi đi tới, đem công văn Mã Trấn sở đưa cho lính gác cửa xem qua, khi bọn hăn chỉ dẫn, hăn hướng Hình Ấn Xử ở đi tới.

Phân sở phía Nam Thành chiếm diện tích rất lớn, bên trong chia làm rất nhiều viện, mỗi viện có một bộ máy.

Hình Ấn Xử bởi vì thường xuất động, cho nên cách đại môn không xa. Tần Phi đi vào Hình Ấn Xử, hơn mười vị tuần kiểm tinh anh ánh mắt lập tức đều nhìn trên người hăn.

Tần Phi ôm quyền nói: "Chư vị đồng liêu, tuần kiểm Phố chợ sở Tần Phi, từ hôm nay được điều nhiệm đến Hình Ấn Xử phân sở phía Nam Thành. Kính xin các vị sau này chiếu cố nhiều hơn."

Nếu là mấy ngày trước, bảo tên Tần Phi, chắc là không ai biết. Nhưng hôm nay hai chữ này, ở Đông đô chính là tiếng tăm lừng lẫy.

Nhận tú cầu của con gái ngự sử đại phu, đánh lộn cùng thế tử của Yến Vương ở Phố chợ, còn làm người ta kinh ngạc là đã chiến thắng đối thủ.

Để cho người cảm thấy sâu không lường được chính là, đả thương thế tử của Yến Vương, Tần Phi lại không bị làm sao, còn được điều nhiệm đến Hình Ấn Xử phân sở phía Nam Thành.

Lời đồn đại khắp nơi, nói là ngự sử đại phu nhìn con rể tương lai tuần tú rất vui mừng, liền ra mặt bảo vệ hăn. Lời đồn, càng truyền càng liệt, các loại bản bốn đều có.

Bất kể mọi người suy đoán thế nào, sự thật luôn bày ở trước mắt -- hăn cái gì cũng không có.

Một đám tuần kiểm lập tức vây quanh hỏi han ân cần, thân mật mãi không thôi, khiến cho Tần Phi cảm giác có chút không được tự nhiên!

Đang âm ỉ, bỗng nhiên có người lớn tiếng quát: "Triều đình cho các người bổng lộc, chính là cho các người nhàn thoai việc nhà đấy sao?"

Nhóm Tuần kiểm nhất thời làm giải tán, Tần Phi quay đầu nhìn lại, một vị thân cao đại mã, tuổi gần năm mươi, mặc áo quan viên đi vào Hình Án Xử.

Hắn mặc áo màu đen khảm viền bạc là quan phục Đồng Tri Trấn Sở, đầu tóc đã hoa râu, trên mặt có không ít nếp nhăn, vóc người hơi mập, giở tay nhắc chân cũng rất có khí thế, xem bộ dáng là đã quen với tư thế bề trên.

Tần Phi quan sát với cặp mắt khác hồi trước, ánh mắt của hắn sâu xa, hô hấp vô cùng trì hoãn, hiển nhiên tu vi không thấp.

"Người là. . ." Người nọ nhìn Tần Phi hỏi.

"Tuần kiểm Phố chợ sở Tần Phi, hôm nay mới vừa điều tới Hình Án Xử."

"A, là người a. . ." Người nọ cười cười: "Bốn quan là Đồng Tri Trấn Sở Nam Thành Phương An Nhiên, Hình Án Xử là quản hạt của bốn quan. Vừa lúc, Nam Thành xảy ra một đại án chết vài người, nhiều người đến tra cũng tốt."

Nghe nói có án tử, mấy tên tuần kiểm ào tới tụ tập. Tần Phi nghe thấy danh tự Phương An Nhiên này, ánh mắt ở trên mặt hắn đánh giá một vòng, nhưng ngay sau đó cúi đầu xuống, nghe hắn nói cái gì đó.

Phương An Nhiên cầm trong tay công văn, hắng giọng nói: "Buổi sáng hôm nay, ở Ngũ Lý Truân, cầu Sơn hà, lúc nửa đêm Trương lão đầu phát hiện trên cầu có một người nằm, hắn cho là người uống rượu say, liền đi tới xem xét. Không ngờ, lại phát hiện một cỗ thi thể. Người này bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén cắt yết hầu, thân phận đã được xác định. . ."

Phương An Nhiên thở dài: "Là Binh bộ kho vũ khí Ty Khố Hoàng Tứ Lang!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 15: Cỗ bố nghi vân. (*)

Q.1 - Chương 15: Cỗ bố nghi vân. (*)

(*) [Theo CCD:Cổ ý tung tin để làm người khác nghi ngờ]

Mấy tên tuần kiểm ồ lên, Ty khố kho vũ khí tuy chỉ là hàm ngũ phẩm nhưng lại có quyền hạn rất lớn, là chức quan nắm thực quyền..

Lúc sinh thời, Hoàng Tứ Lang nắm giữ chuyện cấp phát quân nhu cho binh mã cả nước, đội quân nào muốn có binh khí, chiến mã hay khôì giáp đều phải qua cửa của lão.

Có thể nói diêm vương dễ thấy tiểu quỷ khó gặp, thí dụ như một vị tướng quân được đồng ý cấp ột ngàn cây cung tốt trang bị cho thuộc hạ, nếu hãn không chịu đưa lễ vật lót đường cho Hoàng Tứ Lang thì một ngàn có thể biến thành sáu trăm, cung tốt biến thành cung rởm.

Ty Khố kho vũ khí là một chức quan béo bở, đây không phải là bí mật. Rất nhiều người cũng muốn tranh giành vị trí này, mà Hoàng tứ lang làm Ty Khố đã bốn năm rồi, Binh bộ từng muốn thăng quan cho hãn, để hãn nhận nhiệm vụ khác. Hoàng tứ lang sống chết không muốn thăng quan, lo lót mọi bề không ít bạc, vì thế vẫn giữ vững cái ghế ở Ty Khố. Ngoại nhân không biết, còn tưởng hãn là hình mẫu 'Thủ cương kính nghiệp'! [DG: một lòng với sự nghiệp]

Hôm nay Hoàng tứ lang đã chết, chỉ sợ trong triều không ít người lại như hổ rình mồi đối với vị trí Ty Khố này .

Mấy tên tuần kiểm cửa còn đang nhỏ to nghị luận. Phương An Nhiên ho khan hai tiếng, nhất thời bỗng yên tĩnh.

Phương An Nhiên trầm giọng phân phó : "Vụ giết người này, gây áp lực rất lớn với tuần kiểm thự, chư vị nhất định phải dụng tâm đốc thúc, nhanh chóng để cho Ty Khố Hoàng tứ lang oan khiên có thể được rửa sạch."

Dứt lời, những tuần kiểm được Phương An Nhiên phân phối đều tự mình giải quyết công việc. Tần Phi cùng một vị tuần kiểm lão thành chính là chủ sự Lại Thăng đi đến Sơn hà kiều xem xét thi thể.

Trên Sơn hà kiều người tụ lại rất đông, lỗ nhố những đầu người, những đứa nhàn việc ba hoa sự việc đến mức nước miếng tung bay, đầu cầu chật cứng người đến nỗi nước chảy không lọt, rất nhiều nữ nhân chen chúc bên vòng ngoài, hai tay bưng mắt, nhìn trộm thi thể qua khe hở giữa các ngón tay, lập tức có bộ dạng hoảng sợ, quay đầu đi mất. Tần Phi cùng Lại Thăng mất rất nhiều công sức mới chen được vào trong vòng.

Hơn mười vị tuần kiểm duy trì trật tự, bảo vệ hiện trường không bị phá hư. Đầu cầu một cổ thi thể nằm ngang, quần áo khá chỉnh tề, cổ bị xuyên một lỗ hồng, hai mắt nửa khép nửa mở, tựa hồ chết không nhắm mắt.

Tần Phi mới vừa nhìn thấy, nhất thời thốt lên: "Hoàng tứ lang không phải bị giết chết ở chỗ này."

Hắn dĩ nhiên không phải bị giết ở chỗ này, Tần Phi nhận được hắc. Đêm qua Hoàng tứ lang ở lầu bảy ôn nhu hương, đang chơi một số đồ chơi của bọn quan viên biến thái.

Hắn rõ ràng là chết ở trong tay mình, thi thể lại từ ôn nhu hương được đưa tới Sơn Hà kiều, còn được mặc lại thường phục. . .

Lại Thăng nhìn chăm chăm vào thi thể một hồi lâu, quay mặt lại nhìn Tần Phi một cách kính nể, khen: "Khó trách tuổi còn trẻ thế mà Phi ca được điều tới Hình Án Xử, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, tuệ nhãn như đũa. Lão Lại ta nhìn hồi lâu, mới phát hiện ra điểm nghi vấn này, thế mà Phi ca liếc mắt qua cũng thấy được!"

Lại Thăng chỉ vào thi thể Hoàng Tứ Lang: "Người bị cắt yết hầu, đa phần sẽ phun ra rất nhiều máu. Nhưng là trên y phục của hắn chỉ có vài vết máu, trên mặt đất cũng không có bao nhiêu máu. Có thể thấy được, hắn không phải bị giết ở chỗ này này. Đàn ông mặc quần áo, cũng đều là vạt áo bên trái đặt trên vạt áo bên phải, nhưng y phục của hắn lại là phải áp trái. Cho nên, ta đoán, Ty Khố bị giết chết ở chỗ khác, hung thủ đổi y phục của hắn, rồi chuyển thi thể ra đây, hiện trường là giả."

Tần Phi không thể tự chủ phải thay đổi lại cách nhìn với Lại Thăng, đây mới thực sự là tuần kiểm có kinh nghiệm, nếu không phải tự tay giết hoàng tứ lang, chưa chắc hắn có phán đoán nhanh như vậy. Hơn nữa, hắn phỏng đoán, mặc dù có một chút chênh lệch, nhưng chắc có kém cũng kém không xa.

"Dùng nhờ vả chủ sự ý kiến, kế tiếp xử lý như thế nào?" Tần Phi khiêm tốn hỏi.

Lại Thăng cười ha hả nói: "Theo như lệ cũ nhé, chia đều thợ trong những người lớn xem xét về sau, để cho khám nghiệm tử thi khám nghiệm tử thi."

Này trong không có bao nhiêu vết máu, rất khó tìm đến ti khố ngộ hại đích địa phương. Chúng ta chỉ có quảng phái nhân thủ, tìm hiểu tin tức."

Nói xong, Lại Thăng sờ lên chòm râu ngắn ngủi trên cằm, nhẹ giọng vừa cười vừa nói vào tai Tần Phi: "Người xem, trên người Hoàng tứ lang mặc một bộ y phục, thể mà bên trong trần như nhộng không mặc tiểu y. Bộ dạng này không giống như là bị giết tiền hoặc là báo thù, giống là cướp sắc hơn. . Hắc hắc!"

Tần Phi cùng gượng cười hai tiếng, đứng ở Sơn hà kiều, hướng phía nam nhìn lại, bảy tầng lầu ôn nhu hương đập vào mắt. Bầu trời có chút mù mịt, mưa đã ngừng từ lâu, vài đám mây đen lẻ loi phiêu đảng, hết sức thê lương. Là một tuần kiểm học đường tốt nghiệp loại ưu tú, Tần Phi nhanh chóng hệ thống lại sự kiện.

Ôn nhu hương chính là hắc bạch lưỡng đạo, lão bản giấu mặt vốn là tuần kiểm phân thự. Từ trước tới nay ở đây đều không xảy ra sự tình gì, vì thế rất nhiều quan viên đều ưa thích đến để tầm hoan tác nhạc.

Hơn nữa, quan viên đi chơi nhiều, càng dễ dàng cho Phương An Nhiên cùng cao tăng thiết lập quan hệ, tương lai càng tốt cho việc thăng quan tiến chức. Đáng tiếc, chính là bởi vì như thế, ôn nhu hương tại lúc thái bình phòng bị sơ sài, buông lỏng cảnh giác!

Như Hoàng tứ lang nắm thực quyền ti khố, cấp bậc quan chức cao hơn nhiều nếu so với trấn thự thất phẩm, là đối tượng mà Phương An Nhiên muốn gắng sức chinh phục. Vì thỏa mãn sở thích Hoàng tứ lang, hẳn ra lệnh cho thủ hạ nghĩ biện pháp mua một số cô gái tuổi còn nhỏ.

Nhưng mà, việc đi chơi của Hoàng tứ lang cũng thật là đặc biệt. Hẳn đến ôn nhu hương không để cho nhiều người biết, toàn đi vào từ cửa nhỏ. . .

Khi người của Ôn nhu hương phát hiện Hoa Văn Vũ cùng Hoàng Tứ Lang chết ở trong phòng, chúng lập tức thông tri Phương An Nhiên. Phương An Nhiên lập tức đem chuyện này với sản nghiệp của mình thoát ly quan hệ. Hẳn đem thi thể Hoàng tứ lang mặc vào một bộ y phục, dời ra xa ôn nhu hương!

Tần Phi tâm tư như điện, đột nhiên nghĩ đến một nhân vật mẫu chốt. Theo góc độ Phương An Nhiên mà xét, trong phòng ngoại trừ hai xác chết, còn

có Sơ vân và hung thủ. Hung thủ tự nhiên sẽ không chạy đến nói mình giết người, vị trí Sơ vân chính là được mấu chốt. Một khi cô bé này nói ra chân tướng án mạng, Phương An Nhiên không khỏi có liên quan.

"Ta có chút sự tình, muốn đi trước một bước!" Tần Phi nói với Lại Thăng "Nơi này đành làm phiền người vậy!"

Lại Thăng cười ha hả: "Khách sáo cái gì, dù sao cũng không có việc gì, ta ở lại chờ ngô tác [DG: người khám nghiệm tử thi] đến dọn thi thể. Hôm nào, ta để cho các huynh đệ chuẩn bị một bàn gọi là tiếp phong tửu cho người."

Vừa dứt lời, Tần Phi nói 'Đa tạ ', hắn cũng đã chạy vào đám đông, cướp đường chạy về hướng Phố chợ.

Sau cơn mưa, con đường vẫn thường có chút lầy lội. Mặt đường Phố chợ lại càng kinh khủng. Tần Phi chạy chậm lại. Đến cổng nhà, hắn đẩy cửa đi vào, thấy một màu thanh y tiểu tỷ đang ngồi trong nhà - sạch sẽ gọn gàng- rửa rau, Tần Phi vội vàng nói: "Đi nhầm!"

Quay người lui lại ra cửa, Tần Phi đột nhiên cảm giác không đúng, nhìn kỹ ngoài cửa. Chính cây này, con đường này, cái cổng này, rõ ràng chính là nhà mình?

Nghi hoặc, hắn lại đẩy cửa ra lần nữa, nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Sơ vân, Tần Phi kinh ngạc nói: "Ta nhớ, ta đi không đến đến hai canh giờ, sao cái nhà biến thành dạng này?"

Đúng thật là đại biến dạng, đã thật lâu không có ai quét dọn...Hai gian phòng đã được lau dọn sạch sẽ, các bản sách của Thành Tín, theo từng loại khác nhau, được đặt trên giá sách chỉnh tề. Cái bàn được lau kỹ đến mức cơ hồ có thể trở thành tấm gương soi, trên giường được thay mới vỏ chăn trải giường. Bộ bếp vô cùng bản, cũng được lau dọn gọn gàng ngăn nắp .

Có tiếng bước chân vang lên sau lưng, Tần Phi quay đầu lại nhìn lại, Thành Tín bước nhanh tới, kề vào lỗ tai hắn nói: "Buổi sáng ta vẫn âm thầm giám thị, nàng ta ngoại trừ đi ra ngoài mua thức ăn cùng mấy tạp vật ở ngoài, thì toàn ở nhà dọn dẹp, không có hành động gây rối."

Tần Phi nhẹ gạt đầu, Sơ vân đã ngừng rửa rau cải, thấp thỏm lo âu nói: "Có phải Vân nhi làm rối loạn đồ của hai vị đại ca? Nếu làm sai, kính xin ca ca quở trách!"

"Ah, người không có làm sai. Quét dọn không tệ. . ." Tần Phi nhìn nhìn nàng rửa rau cải: "U-a..aaa, mua rau cỏ, còn có đậu hủ, trứng gà. . . Ồ? Như thế nào chỉ có từng ấy thịt bò? Thế này làm sao đủ ba người ăn? Ta đưa người bao nhiêu tiền kia mà?"

Sơ vân bất an xua xua hai tay, nhẹ giọng nói: "Không phải không đủ tiền, Vân nhi ăn hai thứ rau cỏ là đủ rồi, thịt này, Vân nhi cho rằng đủ cho hai vị đại ca."

Tần Phi không biết nên khóc hay cười, gương mặt nghiêm trang giả bộ khiển trách: "Về sau không nên như vậy, mua thức ăn mua đủ phần ba người, chúng ta ăn cái gì, người liền ăn cái ấy. Nếu không đủ tiền. . ."

Tần Phi dừng một chút, chỉ chỉ Thành Tín: "Liền hỏi Tín ca, hẳn là đại thổ hào, trong túi có rất nhiều tiền."

Thành Tín lập tức kêu lên như bị đâm phải đuôi: "Ta có tiền lúc nào? Lần trước lấy về rất nhiều hàng, bởi vì bị thương lại dính trời mưa, đều phải bỏ đi, bây giờ còn đang lỗ vốn đây. . ."

Sơ vân thấy huynh đệ bọn họ làm trò cười, nhin không được 'PHỤT' cười, nhìn Tần Phi làm bộ sắc mặt tức giận, chân thành khom lưng tạ lỗi, nhưng trong lòng lại vui rạo rực.

Mấy ngày này, nàng cũng khổ. Nàng một mạch chạy nạn đến đây, chưa được nếm cái gì ngọt bùi. Sau đó nàng lại bị bán vào ôn nhu hương, lúc này cho dù trước mắt là sơn hào hải vị, làm sao có thể nuốt trôi? Hôm nay, chính là hơn nửa năm rồi, lần đầu tiên được ăn thịt . . .

Hai huynh đệ chờ không lâu, đồ ăn liền được đưa lên. Rau cải xào tỏi, đậu hủ tê cay, thịt bò luộc, trứng gà ớt xanh. . . Thoạt nhìn hương vị đều đủ.

Sơ vân xúc hai tô cơm lớn, đưa cho hai huynh đệ, chính mình cầm một cái bát nhỏ, chuẩn bị ra bếp lò ăn. Lại nghe thấy tiếng gọi của Tần Phi: "Trong nhà không phân trên dưới, lại đây cùng nhau ăn đi."

Sơ vân vui mừng đáp ứng một tiếng, ngồi xuống, gấp một gấp. . .

Miệng Thành Tín bóng dầu, vỗ đùi khen: "Từ lúc mẹ qua đời, ta chưa từng ăn bữa cơm gia đình, bánh bao nhân rau bán bên đường, ta ăn đã chán lắm rồi."

Sơ vân hai mắt tỏa sáng, ôn nhu nói: "Tín ca cảm thấy đồ ăn Vân nhi làm ngon không? Sau này Vân nhi sẽ nấu nhiều món cho các người ăn."

"Vậy người phải bận rộn rồi, hai huynh đệ chúng ta cái khác không dám nói, riêng ăn thì chưa bao giờ chịu thua người ta." Tần Phi cười hắc hắc.

Trong miệng Thành Tín vẫn còn thịt bò, nhồm nhoàm hỏi: "Không phải là hôm nay người đi Hình Án Xử báo cáo sao? Tại sao lại trở về sớm như vậy?"

Nói đến chuyện đứng đắn, Tần Phi liền nghiêm túc, đem chuyện Phương An Nhiên xử lý thi thể Hoàng tứ lang cẩn thận nói một phen, cuối cùng mới nhìn Sơ vân nói: "Hiện tại nguy hiểm nhất, chính là người. Nếu ta là Phương An Nhiên mà nói..., nhất định sẽ phải tìm ra người. Tuy rằng hãn không biết ta là hung thủ, nhưng hãn biết người là ai. Phương An Nhiên tung hoành hắc bạch lưỡng đạo hơn hai mươi năm, mảnh khoé thông thiên, hãn muốn tìm người, có cơ hội tìm được."

Sơ vân sắc mặt thoáng cái trở nên trắng bệch, lúc trước cuộc sống ở ôn nhu hương làm nàng khổ không thể tả, thật vất vả nhảy ra khỏi biển khổ, chưa được một ngày vui vẻ, đã nghe tin dữ luôn rồi.

Cô bé này cắn chặt môi dưới, hàm răng trắng như tuyết, lưu lại một vệt máu mờ mờ. Một hồi lâu, nàng mới lên tiếng: "Phi ca, nếu là bị bọn hãn tìm được, Vân nhi tuyệt không liên lụy hai vị đại ca. Bất đắc dĩ, cùng lắm thì chết thôi."

"Không nghiêm trọng như vậy." Tần Phi an ủi: "Phố chợ là nơi rộng rãi lẫn lộn, bang phái nhiều như rừng, người xinh đẹp thế, bị nhận ra dễ dàng. Cứ để qua mấy ngày, người trước hết cứ ở nhà, cần phải mua thứ gì, sẽ để Thành Tín đi mua. Cố gắng không nên xuất đầu lộ diện!"

Thành Tín tiếp lời: "Ta cũng nghĩ nhờ vả nhờ vả vậy, ra ngoài dò thám phong thanh, ở Phố chợ, Thành tin ta cũng là nhân vật số một."

"Đa tạ hai vị đại ca, Vân nhi sẽ cẩn thận."

Ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, Tần Phi cùng Thành Tín liếc nhau một cái, hai người vươn người đứng lên, Thành Tín mang theo Sơ Vân đi vào phòng trong, Tần Phi hắng giọng hỏi: "Ai đấy?"

Q.1 - Chương 16: Lòng hảo tâm của Đại tiểu thư.

Q.1 - Chương 16: Lòng hảo tâm của Đại tiểu thư.

"Tần Phi, mở cửa nhanh lên, bốn cô nương là ân nhân cứu mạng của người Dịch Tiểu Uyển." Một giọng nữ trong trẻo vang lên ở ngoài cửa.

Tần Phi chần chờ một chút, nhưng vẫn mở cửa. Hắn đứng ở cửa, cản đường Dịch Tiểu Uyển, nhàn nhạt hỏi: "Tìm ta có việc sao?"

Dịch Tiểu Uyển không khách khí với hắn, nàng kiễng chân nhìn bốn món ăn bày trên bàn, nhất thời vui vẻ ra mặt: "Bốn cô nương đang đói bụng. Đi lấy chén đĩa nhanh đi, ta cố ăn vài miếng ở nhà người vậy."

Nàng đúng là không khách khí xông vào bên trong, Tần Phi cũng không thể cản trở không để cho nàng vào. Nhưng hắn không đi lấy bát đĩa, lại hỏi: "Người còn chưa nói tới tìm ta có chuyện gì đấy."

Dịch Tiểu Uyển tự tìm bát đĩa, ngồi ở góc bàn, thuận miệng nói: "Cũng không có gì, hôm nay là ngày người đi Hình Án Xử báo cáo. Người có biết, tuần kiểm Phố chợ sở đã bị đập phá, những tên tuần kiểm ngu ngốc kia bị làm cho sợ, đến mấy ngày không dám trở về. Ta e rằng Sở Dương phái người đến tuần kiểm sở. Bốn cô nương thân là tuần đốc, không thể làm gì khác hơn là đi phân sở phía Nam Thành. Hôm nay ta đi Hình Án Xử tìm người. Nghe Lại Thăng nói, người đã đi đâu rồi. Ta tới nhà người xem một chút, liệu có phải vết thương cũ tái phát hay không?"

"Không có, không có!" Tần Phi chỉ cảm thấy cả người không được tự nhiên, hơn nữa trong nhà còn có Sơ Vân, hắn chỉ hận không đuổi được người này: "Người ăn nhanh đi, ăn xong rồi về đi."

Dịch Tiểu Uyển đánh giá một chút gian phòng, kinh ngạc lầm bầm: "Mấy ngày hôm trước ta đưa người trở về, nhớ là nhà này chẳng khác gì cái chuồng lợn, làm sao bây giờ có thể sạch sẽ như vậy? Người bị thương, tên Thành Tín kia cũng lòi thối lắm, chắc chắn hắn sẽ không dọn dẹp, nhất định có điều quỷ dị."

Vừa nói, nàng đứng dậy, nhìn quanh khắp nơi, Tần Phi vô tình hay cố ý đứng ở cửa phòng, cản trở tầm mắt nàng. Hẳn bịa mấy câu chuyện, muốn lừa gạt nàng rời đi.

Dịch Tiểu Uyển đời nào chịu tin, vốn cái phòng nhỏ như hạt vừng, phòng ngoài không có, phòng trong nhất định là có quý.

Đại tiểu thư, đi tới trước cửa phòng bên trong, nhảy bật lên một cái, mũi chân mới vừa chạm xuống đất, liền kinh hô: "Há, huynh đệ các người lừa gạt trẻ nhỏ. . ."

"Nói càn. . ." nhãn châu Tần Phi xoay động: "Cô bé này đến Đông đô, cơ khổ không chỗ nương tựa, thiếu chút nữa bị lừa bán, ta cùng Thành Tín nhìn nó đáng thương, bèn bảo ở lại."

Dịch Tiểu Uyển nhanh như tia chớp luồn dưới cánh tay đang chống vào cửa của Tần Phi, đánh ra một chưởng, buộc Thành Tín phải lui hai bước, chộp lấy Sơ Vân lôi tới trước mặt. Nàng tròng mấn nhìn Sơ Vân, khẽ nói: "Muội muội, người không phải sợ, có phải hai người này bắt người hay không? Nói cho tỷ tỷ, tỷ tỷ chính là tuần đốc đây."

Sơ Vân bị Dịch Tiểu Uyển nhiệt tình quá đáng, nàng dờ khóc dờ cười, giải thích: "Vân nhi thật sự là nữ cô nhi, nhờ có hai vị đại ca thu nhận và giúp đỡ ta."

Dịch Tiểu Uyển lăm băm hai câu, nói lỏng thủ chưởng, vẻ mặt không phục nhìn Tần Phi: "Người coi như là mạng tốt, ở trên đường cái nhật bữa, cũng có thể nhật được cô bé xinh đẹp như vậy, làm việc nhà tốt hơn so với nha hoàn nhà ta nhiều. . ."

Hai con mắt của nàng mở to long lanh, quay títt một vòng, hướng về Tần Phi nói: "Không được, để một cô bé khả ái như búp bê đi theo hai tên sắc lang các người, ta không yên lòng. Không bằng, để nàng đến nhà ta đi, vừa lúc ta thiếu một nha hoàn hầu hạ. Yên tâm đi, ta sẽ không bạc đãi nàng, cứ quyết định như vậy nhá. . ."

Dịch Tiểu Uyển tự quyết định, nháy mắt đã tính toán xong, từ đầu tới giờ cũng không hỏi ý kiến của Tần Phi cùng Sơ Vân

Sơ Vân đang muốn mở miệng cự tuyệt, Tần Phi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, bật thốt lên: "Tuần đốc, nhà của người có thật dễ dàng để cho nàng

đến sao? Nhà người không phải là có quan hệ cùng Sát Sự Thính sao? mọi chuyện Sát Sự Thính đều muốn giữ bí mật, nha hoàn cũng có thể tùy tiện đưa vào à? Trừ phi người nói cho ta biết, người cùng Sát Sự Thính có quan hệ gì?"

Dịch Tiểu Uyển chần chờ một chút, chậm rãi nói: "Cấp trên của chủ sự các ti Sát Sự Thính là Tổng bạn, Đồng Tri đẳng nhân đô thị kỵ mật. Điều này bên ngoài ít người biết đến. Ở Đông đô, các quan viên từ thất phẩm trở xuống đều không biết nhân vật quản sự ở Sát Sự Thính."

"Ừ, ta đối với Sát Sự Thính hiểu biết cũng rất ít. Nghe nói Tổng Bạn đại nhân nắm quyền Sát Sự Thính đã hơn bốn mươi năm. Sát Sự Thính chủ quản quân tình các nơi, giám sát quân đội cùng văn võ bá quan. Rất nhiều người nhắc tới Sát Sự Thính đều giữ miệng kín như bưng. Ta là tuần kiểm cấp thấp, có thể nói là quan viên hạng bét của Trấn Sở mà thôi, tự nhiên không thể nào biết." Tần Phi thản nhiên nói.

"Đúng vậy a!" Dịch Tiểu Uyển trù trù nói: "Người nhà của ta nhậm chức không thấp ở Sát Sự Thính, cho nên ta mới có thể làm tuần đốc. Nhưng ta không phải là người của Sát Sự Thính, nha hoàn này đi theo ta cũng không sao. Chỗ ta ở không có liên quan với người nhà của ta, nàng cho dù có qua, cũng không biết nhà ta là ai ở Sát Sự Thính đảm nhiệm chức vụ gì!"

Tần Phi vẫy vẫy tay gọi Sơ Vân. Cô bé từ từ đi đến bên cạnh Tần Phi.

"Để ta tính... Người trước hết ở nhà vị tỷ tỷ này một thời gian vậy." Tần Phi dùng cơ thể ngăn ánh mắt của Dịch Tiểu Uyển, mở trừng hai mắt hướng về phía Sơ Vân.

Sơ Vân mặc dù còn tấm bé, nhưng cũng là nha đầu lanh lợi thông minh, liền thay đổi ý niệm trong đầu, lúc này chính là lúc đầu sóng ngọn gió. Ở tại nơi phố chợ này, nhiều người qua lại như vậy sớm muộn gì cũng có người chú ý tới mình.

Mặc dù nàng không rõ ràng lắm lai lịch cùng địa vị của Dịch Tiểu Uyển, nhưng nghe qua câu chuyện của Tần Phi cùng Dịch Tiểu Uyển. Nàng biết phía sau Dịch Tiểu Uyển có chỗ dựa lớn, người bình thường không dám trêu chọc, đi đến nơi đó tạm tránh đầu sóng ngọn gió là an toàn nhất.

"Vậy, đa tạ tiểu thư." Sơ Vân xoay người thi lễ với Dịch Tiểu Uyển.

Dịch Tiểu Uyển thấy nàng đáp ứng, trong lòng cũng hơi vui sướng, nha hoàn bên người nàng cái quan trọng nhất là diện mạo chứ không cần phải biết làm việc. . . Thật sự thú vị vô cùng, cô bé trước mắt này, mặc dù là cô nhi, nhưng nàng thông minh xinh đẹp, biết làm món ăn ngon, lại biết xử lý việc nhà, mang đến biệt viện của mình, không còn có gì tốt hơn.

"Nhưng mà, ta muốn đích thân đưa nàng đi tới nhà người." Tần Phi đành đặc nói.

"Chỉ đưa thôi thì cũng được, dù sao lúc người đang bị thương cũng đã ở đó." Dịch Tiểu Uyển hoàn toàn không thêm đề ý chuyện này.

Quả nhiên Tần Phi cùng Dịch Tiểu Uyển đưa Sơ Vân đưa đến biệt viện của nàng. Một ngày sau, hắc cũng đơn giản, cứ theo lẽ thường tra án. Vụ án mạng Hoàng Tứ Lang, quả nhiên làm Sở Tuần kiểm phía Nam thành chịu áp lực thật lớn.

Có vài tên tuần kiểm lén truyền tin, chúng nói tổng thự đã nhiều lần phái người đến Nam Thành đốc thúc. Không chỉ có thế, Đại Lý Tự cùng Hình bộ cũng có công văn hỏa tốc, đã định ngày phá án.

Sắc mặt Phương An Nhiên càng ngày càng khó coi. Tần Phi cũng có thể hiểu được hắc, ở vào vị trí của hắc, không phá án mà nói thì hắc thân là chủ quản hình án Đồng Tri Trấn Sở, nhất định là muốn xui xẻo. Nếu là phá án, lại sợ tra ra là có liên quan đến ôn nhu hương của hắc. . . Loại án mạng thế này, không phải cứ tùy tiện tiện tiện là có thể tìm người chết thế mạng gánh tội thay. Đây thật sự là tiến thoái lưỡng nan.

Chức vị Hoàng Tứ Lang hết sức đặc thù, hắc chủ quản kho vũ khí, đây cũng là chức vụ đầy hương hoa, màu mỡ. Các lộ thế lực cũng muốn tranh đoạt chức quan Ty Khố kho vũ khí, ở nơi này có tiếng là trên đầu ngọn sóng. Nếu lấy một kẻ thế mạng để kết án, không một thế lực nào muốn tiếp nhận. Một ngày bọn chúng vẫn còn đấu đá nhau thì nhất định không để cho án mạng kết thúc một cách đơn giản.

Mới có mấy ngày mà Phương An Nhiên xẹp mất mấy cân, trong lòng Tần Phi âm thầm buồn cười.

Một ngày kia, hắc trở lại Phố chợ, Thành Tín thần thần bí bí đem Tần Phi kéo vào trong nhà, trở tay đóng cửa phòng, thấp giọng nói: "Quả nhiên có

tin tức, mấy ngày qua, hắc đạo Phố chợ cũng nhận được tin, có người treo giải thưởng tìm Sơ Vân. . ."

Vừa nói, hắn túm một trang giấy trong cái sọt chứa sách in lậu.

Bề mặt tờ giấy có chút nhăn nhúm, có chút bẩn, nhưng có thể nhìn rõ, trình độ họa sĩ tương đối khá, vẽ Sơ Vân giống như đúc.

Giả như không phải là vẽ trước lúc Sơ Vân trốn thoát, mà là dựa vào trí nhớ để vẽ thì tài nghệ của họa sĩ thật đáng kinh ngạc.

Thành Tín đập một tay xuống: "Phương An Nhiên thông qua hắc đạo treo thưởng, người khác không biết là hắn, nhưng không giấu được huynh đệ chúng ta. Giải thưởng không nhỏ, sống năm trăm lượng, chết ba trăm lượng."

Thành Tín vỗ vỗ bàn tay to tướng lên bả vai Tần Phi, khen: "Bây giờ nghĩ lại, người rất thật tình ý, để cho Dịch Tiểu Uyển mang Sơ Vân đi. Chiều theo khả năng tìm người, Sơ Vân nếu là còn ở tại Phố chợ, sẽ bị bọn chúng tìm ra."

Tần Phi thở phào nhẹ nhõm, ngồi ở bên giường, giọng nói bình tĩnh: "Nếu Phương An Nhiên đã nghĩ ra phải tìm Sơ Vân. Kế hoạch bước đầu của ta có thể tiến hành."

Phương An Nhiên cũng khó đối phó, hắn có uy trong hắc bạch lưỡng đạo, tài cao thế mạnh, thủ hạ có không ít người tài ba. Mặc dù Hoa Văn Vũ của ôn nhu hương dễ đối phó, nhưng nếu cho là thực lực Phương An Nhiên chỉ có vậy thì mười phần sai lầm.

Hoa Văn Vũ chẳng qua chỉ là tay sai làm chương quỹ mà thôi. Phương An Nhiên ở độ tuổi bốn mươi hai, do cơ duyên xảo hợp, có cao nhân chỉ điểm, đột phá cửu phẩm thành công. Hắn đang ở Tiên Thiên chi cảnh.

Cửu phẩm cùng Tiên Thiên, tuy chỉ cách nhau một bậc vậy mà là một cái trên trời một cái dưới đất. Lấy thực lực Tần Phi hiện tại, muốn đi khiêu chiến hắn, trừ phi vận dụng kiếm ý trong đoạn kiếm. Nhưng khi kiếm ý vừa động, Tần Phi căn bản không cách nào khống chế, Phương An Nhiên phải chết không thể nghi ngờ, muốn tìm hiểu mẹ hắn năm đó rốt cuộc là bị người nào bắt đi, thì một chút hy vọng cũng biến mất.

Vận khí Tần Phi không tính là quá kém, đánh bậy đánh bạ giết được Hoàng Tứ Lang, trong lúc hồ đồ lại làm cho Phương An Nhiên đến cục diện tiến thoái lưỡng nan.

Ở thế cục hỗn loạn, Phương An Nhiên không thể nào suy nghĩ chu đáo. Một sai lầm sinh ra, cũng đủ để cho Tần Phi bắt được nhược điểm của hắn, đem hắn đẩy tới chỗ vạn kiếp bất phục.

"Chúng ta chia nhau làm việc." Thành Tín thầm nói: "Việc này không nên chậm trễ, hiện tại đã đến lúc động thủ."

Tần Phi thay trang phục tuần kiểm, mặc một thân đoản sam màu xám tro, thân nhiên tiêu sái ra đầu đường.

Buổi chiều Phố chợ, các quầy hàng đều đóng cửa, tất cả đều bận rộn. Rất nhiều chủ quán thấy Tần Phi đi ngang qua, cũng rất nhiệt tình chào hỏi. Tần Phi cười híp mắt chào hỏi tất cả. Hắn chậm rãi đi tới một gian phòng nhỏ.

Đây là một phòng nhỏ rất không sạch sẽ, bên trong khói dày đặc, không phải do cháy, mà là khói thuốc từ thuốc lá rời cùng ống thuốc lòn tử tử miệng dân cờ bạc phun ra điên cuồng. Thanh âm xúc xắc lẫn trên mặt bàn, thanh âm bài cửu võ, những thanh âm này vang bên tai không dứt.

Một tên hán tử đen gầy, đứng ở trên ghế đầu, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn toàn đầu là đầu trước mặt, quát xé họng: "Nhỏ, nhỏ, nhỏ. . . Lão Tử không tin mở mười hai lần đều lớn cả. . ."

Nhà cái mặt lạnh lùng nhìn hắn một cái, song thủ trầm ổn mở bát, kêu lớn: "Song ngũ nhất lục, mười sáu điểm. Lớn ăn nhỏ. . ."

Nói xong, số tiền còn lại cùng một khối bạc cuối cùng trước mắt hán tử mặt đen cũng bị nhà cái mang đi. Nhóm con bạc cũng có kẻ thắng người thua, mỗi tên lúc này đều giống như con gà chọi, thắng thì muốn thừa cơ xông lên, thua thì muốn gỡ gạc. Lập tức lại tiếp tục lao vào một hồi đỏ đen mới.

Tên hán tử mặt đen hùng hùng hổ hổ nhẩy ra khỏi ghế đầu, đi tới góc tường. Hắn nói với một tên béo cao lớn đang ngồi sẵn ở đó: "Quý lợi Lưu, cho cầm năm lượng bạc gỡ vốn."

Quý lợi Lưu nhướng mắt, tức giận nói: "Long Đông Cường! Có vay có trả, muốn vay tiếp không khó. Quy củ của ta là phải trả xong nợ cũ mới được vay tiếp. Lần trước ngươi còn thiếu ta mười lăm lượng bạc, cả vốn lẫn lời

tổng cộng gần hai mươi lăm lượng. Ta cũng không ép người, ba ngày sau mới đến kỳ hạn. Người nghĩ biện pháp kiếm tiền đi. Bây giờ muốn vay tiền ư? Không được! Ba ngày sau nếu không trả tiền, đừng trách ta không nói chuyện tình cảm!"

Long Đông Cường nhất thời nóng nảy, gào khóc kêu lên: "Người không cho ta mượn tiền gỡ vốn, ta lấy cái gì trả cho người? Năm lượng thôi, Lão Tử không tin, mở mười ba lần vẫn là lớn?"

"Song hai, một, năm điểm. . ." thanh âm nhà cái bay tới

Long Đông Cường tức giận, dậm chân nói: "Quý lợi Lưu, nếu người đưa ngay cho ta năm lượng, có phải giờ đã thành mười hai lượng rồi không?!"

"Cút ngay!" Quý lợi Lưu bị hỏi vặn làm mất mặt, lười biếng đáp lại.

Long Đông Cường đang định nổi giận, bỗng nhiên cảm thấy bả vai bị ai đó tóm. Hắn quay đầu nhìn lại, thì ra là Tần Phi. Long Đông Cường lập tức thay một bộ khuôn mặt tươi cười, cúi đầu khom lưng nói: "Phi ca có gì chỉ giáo?"

"Đi ra ngoài!" Tần Phi đi ra sòng bạc.

Long Đông Cường đi theo phía sau hắn, lắp bắp xin xỏ: "Phi ca có thể cho ta mượn mười lượng hoặc tám lượng bạc hay không, lúc này ta cảm thấy vận khí đang lên, nhất định có thể gỡ vốn."

Tần Phi nhìn xung quanh không thấy ai, thấp giọng nói: "Mười lượng, tám lượng ta chưa có. Nhưng có một món hời, ta vì đang là tuần kiểm nên không thể phát tài. người đi lấy món hời kia, chúng ta chia ba bảy, ta bảy người ba!"

Long Đông Cường tru tréo: "Phi ca, nhà của ta trên có già dưới có trẻ, kiếm tiền thật không dễ. Cho ta thêm một thành, coi như phần thưởng cho lão bà nhà ta mua vải hoa may quần."

Tần Phi vuốt vuốt mũi, cắt đứt lời của Long Đông Cường: "Được, một lời nữa thôi, bốn sáu!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 17: Thời điểm hợp lý để giết người.

Q.1 - Chương 17: Thời điểm hợp lý để giết người.

Tư vị tiến thối lưỡng nan, không ai biết rõ hơn Phương An Nhiên ở thời điểm hiện tại.

Đã trải qua mấy chục năm mưa gió gian khổ, hãn chưa bao giờ gặp phải nguy hiểm như lúc này. Một vị Ty Khố thực quyền chết tại kỹ viện của mình, thật giống là há miệng mắc quai.

Hơn nữa, án mạng trước mắt này đã thành vụ án phức tạp, hung thủ bất vô âm tín. Một khi bị người phát hiện Hoàng Tứ Lang chết ở ôn nhu hương. Có khả năng bị các thế lực lớn kéo ra ngoài làm người chịu tội thay.

Mặc dù phía sau Phương gia cũng có chỗ dựa. Những người cầm đầu thế lực kia chính là những quan viên lão đại đối với vị trí Ty Khố nhìn chăm chăm như hổ rình mồi. So với những thế lực đó chỗ dựa của Phương gia lộ ra vẻ là gãy yếu vô lực.

Trong từ đường của Phương gia, Phương An Nhiên đang cầm một bó trướng hương, cung kính cắm vào trong lư hương, đối mặt đèn thờ tổ tông, hãn dáng vóc tiêu tụy khẩn cầu: "Liệt tổ liệt tông, Phương An Nhiên hôm nay tai vạ đến nơi, lần này nếu không qua được, trăm năm cơ nghiệp của Phương gia ở Đông đô chỉ trong chốc lát sẽ bị hủy hoại, liệt tổ liệt tông dưới suối vàng có biết, xin phù hộ bình yên vượt qua kiếp này."

Bỗng nhiên phía sau vang lên những tiếng bước chân dồn dập, người tiến vào tựa hồ gấp gáp. Hãn bị vấp vào ngưỡng cửa té ngã, lão đảo chạt vật ngã xuống bên cạnh Phương An Nhiên. Hãn thở hổn hển nói: "Lão gia, cô nàng kia, có tin tức."

May là Phương An Nhiên công lực sâu xa, cũng là người từng trải, giờ phút này cũng không khỏi động dung, kéo người báo tin lại, lớn tiếng hỏi: "Ở nơi đâu? Ở cùng với ai?"

Tên báo tin thở hổn hển hai cái, lúc này mới nói một hơi: "Lão gia, ở Phố chợ có một tên chuyên cờ bạc tên là Long Đông Cường, hãn thăm dò tin tức rất giỏi. Chúng ta đã treo giải thưởng gần hai ngày, Long Đông Cường tìm đến thủ hạ chúng ta là Hỏa Kế, hãn nói từng gặp cô bé này tại ngô Dương Liễu. Tiểu nhân không dám chậm trễ, lập tức đi tìm Long Đông Cường,

cùng hần đi tới ngõ Dương Liễu xem xét. Tiểu nhân chờ bảy canh giờ, quả nhiên thấy Sơ Vân từ cửa sau một gian biệt viện đi ra."

Hần nhìn trộm nhìn Phương An Nhiên một chút, giải thích: "Lão gia, cửa sau biệt viện đúng là một hộ viện, chẳng qua Sơ Vân chỉ là đem một vài tạp vật để tại cửa sau, rồi nó quay người đi vào bên trong. Tiểu nhân sợ đả thảo kinh xà, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu là có cơ hội hạ thủ, chắc chắn sẽ bắt Sơ Vân mang về."

Phương An Nhiên trầm ngâm nói: "Vậy hiện nay biệt viện là của ai?"

"Tiểu nhân điều tra, biệt viện lúc trước là của Mã chủ bộ. Nửa tháng trước, hần cáo lão về quê, biệt viện bị một người tên là Kim Sơn tài chủ mua. Qua thăm dò của tiểu nhân, trong biệt viện chỉ có một số nữ quyến, có thêm bốn năm tên hộ viện. Tiểu nhân cùng hộ viện nói chuyện, hần cho biết chút ít tin tức, nói là mấy ngày trước Sơ Vân được tiểu thư nhà này mua về làm nha hoàn."

Phương An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là đại tộc giàu có, chuyện này dễ làm hơn nhiều. Đối với hắc đạo ở Đông Đô Phương gia cũng được coi là có danh tiếng, phía sau màn còn có một vị quan tam phẩm là chỗ dựa. Chỉ cần làm việc gọn gàng, không để lại sơ hở, Phương gia có thể kê cao gối mà ngủ.

"Thỉnh hai vị Ngao Cổ, Thiết Tân cùng xuất thủ. Đi bắt Sơ Vân lại, ta muốn đích thân tra hỏi nó."

Dừng một chút, Phương An Nhiên trầm giọng nói: "Diệt khẩu toàn bộ biệt viện!"

Bóng đêm thâm trầm, đã trải qua mấy ngày ẩm ướt, tối nay bầu trời cũng lộ ra ánh sao, mặc dù thừa thốt, ánh sáng nhàn nhạt, cũng làm cho lòng người vui vẻ.

Trong con ngõ Dương Liễu cơ hồ giờ tay không thấy được năm ngón. Đêm đã khuya, phần lớn đình viện đều đã tắt đèn đi ngủ. Bóng đêm ảm đạm. Tần Phi cùng Thành Tín núp trên cây được che giấu trong bóng đêm.

Trong ngõ hẻm có một gốc ngô đồng cao lớn, đứng trên tàng cây, có thể đem động tĩnh cả biệt viện thu hết vào mắt. Tần Phi ngồi chồm hổm trên tàng cây, nhìn biệt viện không chớp mắt.

Thành Tín ngáp một cái, thấp giọng hỏi: "Phi ca, bản thân ta rất bội phục sự can đảm của người. Lúc người để cho Dịch Tiểu Uyển đem Sơ Vân mang đi, hạ quyết tâm để cho nha đầu này thay người chịu tiếng xấu sao?"

Tần Phi thần nhiên nói: "Ta lớn lên ở Phố chợ, những dạng Trâu, Quỷ, Xà, Thần chưa từng thấy à? Dịch Tiểu Uyển có thể làm tuần đốc, người nhà phải là tứ phẩm trở lên. Sát Sự Thính mặc dù kinh khủng, nhưng cấp bậc lại không cao. Tổng đốc đại nhân chẳng qua chỉ là quan viên tam phẩm. Nói một cách khác, người nhà Dịch Tiểu Uyển, hoặc chính là Tổng đốc Sát Sự Thính, Đề đốc Đồng Tri, hoặc là Sát Sự Thính các Ty Đề đốc."

"Bọn họ thần thông quảng đại, đối ngoại có thể khống chế hệ thống vận hành quân tình, đối nội có thể giám sát văn võ bá quan, thao túng hắc bạch lưỡng đạo. Nếu như ta là nhân vật như thế, làm sao có thể để cho nữ nhi sống một mình ở tại một nơi hoàn toàn không có khả năng phòng vệ?" Tần Phi giảo hoạt cười cười: "Cho dù bên ngoài không có, nhưng ngấm ngấm cũng phải phái vài cao thủ tới hộ vệ chứ."

Thành Tín cọt nhả nói: "Mượn đao giết người, là phương pháp vừa bớt lo vừa dùng ít sức nhất."

Nói đến đánh nhau, mười Tần Phi cũng không phải là đối thủ của Phương An Nhiên. Nếu đã như vậy, phải lợi dụng Dịch Tiểu Uyển có bối cảnh Sát Sự Thính chống lưng để đối phó với hắn. Ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi, Tần Phi, sẽ phải làm cái phần 'Ngư ông' kia!

Vừa dứt lời, bỗng nhiên ánh mắt Tần Phi ngưng tụ, ngó chừng phương hướng tiền viện. Nơi đó có hai cái bóng đen như hai con ám dạ chim diều, lao vào biệt viện, nhanh như quỷ mị chia ra trái phải, đều tự mình lục soát.

"Đã tới!"

Ngôi biệt viện này cũng không lớn, chia làm trước sau hai viện, tiền viện có người gác cổng, vườn hoa cùng chính sảnh, hậu viện gồm ba hàng mười tám gian phòng, có hành lang bao quanh.

Trong nháy mắt, hai người đã vào hậu viện, nếu là phụng lệnh diệt khẩu toàn bộ mà đến, bọn họ tự nhiên cũng sẽ không khách khí, đều tự mình đẩy cửa từng gian phòng, rồi vọt đi vào.

"Hai gian phòng này nếu không phải người biết võ công, có thể gặp xui xẻo. . ." Thành Tín bĩu môi.

Đột nhiên, một đạo kiếm quang sáng như tuyết phóng lên cao, sát ý đầy đủ tựa như dòng nước lạnh thổi quét cả biệt viện, ngay cả mấy người đang ở bên ngoài đình viện, trên cây ngô đồng như Tần Phi cũng như rơi xuống hầm băng, công lực nông cạn như Thành Tín thì bị dọa cho lạnh cứng hai hàm răng run lên.

Kiểm quang phá hư không, trong khoảnh khắc cả gian phòng tan như cây mục hóa thành phế tích, ngôi rơi lả tả tàn mọc vương vãi đầy trên mặt đất, nhưng quỷ dị là không phát ra một chút thanh âm.

Toàn bộ tường đổ vách nát giống như đã được người sắp xếp, trên mặt đất làm thành một vòng tròn. Hắc y nhân lúc trước vừa mới vào trong phòng, hiện nằm trên mặt đất, không biết sống chết.

Kiểm thủ cầm kiếm tên là Hồi kiếm Ngạo Lập, ánh mắt hướng về gian phòng đối diện.

Bên này cũng là một màn quỷ dị, Hắc y nam tử vừa đột nhập vào trong phòng lại từ từ đi ra, nhìn bộ pháp của hắn, tập tễnh trầm trọng, giống như bị hồn bay phách lạc, không biết là đụng phải yêu tà gì.

May là Tần Phi là cửu phẩm cảnh giới đỉnh cao, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy trên mặt của hắn thất khiếu đầy máu, cực kì khủng bố, chỉ đi ra mấy bước, liền lung la lung lay té lăn trên đất.

Dịch Tiểu Uyển khoác áo choàng trên vai, đẩy cửa phòng ra, thấy hai tên Hắc y nhân ngã trên mặt đất, đôi mi thanh tú cau lại, miệng toả ra mùi đàn hương trách mắng: "Có phải đã quá lâu các người không cùng ai động thủ hay không? Đúng là dùng dao mổ trâu giết gà, có phải là muốn trở về Giáo Tập Ty tập luyện lại sao?"

Theo Hắc y nhân từ trong phòng đi ra là một bà lão và một cô gái. Người cầm kiếm nghe thấy Dịch Tiểu Uyển trách cứ, lúc này kinh sợ nói: "Khởi bẩm Giam Sự đại nhân, Giam Sự vừa vào ở biệt viện chưa được một tháng đã có thích khách đột kích, ty chức e sợ Giam Sự đại nhân có điều tổn thương, liền lấy toàn lực xuất thủ, không dám chậm trễ."

Dịch Tiểu Uyển mặt như phủ băng, thay đổi hoàn toàn bộ dạng nhanh nhẹn vui tươi thường ngày, chậm rãi đi tới bên cạnh hai hắc y nhân, nhìn kỹ một chút, xoay người nói với bà lão: "Cứu hẩn đi, tra hỏi cẩn thận."

Ngao Cổ được coi là nhân vật có số má trong hắc đạo, mặc dù vẫn vô duyên bước vào cảnh giới Tiên Thiên, nhưng hẩn là cao thủ cửu phẩm đỉnh phong đã hơn mười năm, xuất thủ tàn nhẫn, kinh nghiệm đối địch phong phú. Ở thế giới ngầm Đông Đô, cũng có danh tiếng, rất ít người dám trêu chọc hẩn. Lần này, Phương An Nhiên muốn hẩn và Thiết Tân hai người tới diệt một cái viện, bắt tiểu cô nương, hẩn còn cảm thấy ủy khuất -- loại việc đơn giản chỉ cần tài cán của bọn du côn hạ lưu là được, Ngao lão gia lâu lắm rồi không phải làm sự vụ thế này.

Hẩn không nghĩ tới cái tiểu biệt viện thoát nhìn gió êm sóng lặng lại là đầm rồng hang hổ. Mới vừa xông vào một căn phòng, đã thấy một bà lão hướng về phía mình vẫy vẫy tay áo. Trong lòng hẩn biết là bất hảo, nhưng đã quá muộn, một cổ hương thơm lạ lùng xông vào chóp mũi, lập tức đầu óc choáng váng, như liệt hỏa đốt người, thất khiếu chảy máu, thống khổ không sao chịu nổi. Nếu hẩn còn có thể ngưng tụ lên một chút xú khí lực, cũng hận không thể lập tức cắn lưỡi tự vận.

Từ trong hỗn loạn tỉnh lại, thấy mình ở ngay trong phòng vừa rồi, hương thơm lạ lùng đã được trừ khử vô ảnh vô tung. Hẩn cứng cổ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cô bé hết sức xinh đẹp đứng ở trước mặt, bà lão làm hẩn kinh hoàng cực điểm đang đứng cạnh người nàng. Quả nhiên đúng là bà lão đó, đang buông lỏng hai tay thành thật đứng ở một bên.

"Ta có vài vấn đề muốn hỏi người." Dịch Tiểu Uyển chỉ chỉ hướng tiền thính phòng: "Đồng bạn của người đang ở tiền thính chịu thẩm vấn, nếu như hai người các người trả lời có khác nhau, ta lập tức giết hai người các người."

Ngao Cổ trong lòng kinh hoàng không thôi, hẩn hoành hành ở Đông đô rất nhiều năm, chưa từng nghe nói có cô gái trẻ tuổi nào lại lợi hại như vậy. Ngay cả cao thủ chỉ giơ tay nhắc chân là hạ độc được hẩn, cũng chỉ xứng làm người hầu ở bên cạnh nàng. Đối mặt nữ nhân như vậy, Ngao Cổ chỉ tự than thở thời vận không tốt, chỉ có thành thật mà trả lời.

"Các người là ai? Bị người phương nào sai sử? Tới biệt viện làm cái gì?"
Dịch Tiểu Uyển lạnh lùng hỏi.

Ngao Cổ tựa như sắp chết chìm lại bắt được một thân cây cứu mạng, hèn mọn cầu xin nói: "Tiểu thư, tiểu nhân thành thật khai báo, có được khoan hồng hay không? Cho tiểu nhân một con đường sống?"

"Vậy phải xem người trả lời có làm ta hài lòng không."

Trong lòng Dịch Tiểu Uyển thật ra cũng có chút tức giận, nàng mới vào biệt viện chưa bao lâu, đã bị người ta mò tới cửa hành thích. Chẳng lẽ nói, bọn đối đầu với Sát Sự Thính đã điên cuồng đến mức độ này?

Tùy tiện giết chết Giam Sự Sát Sự Thính, khác gì tuyên chiến với cả Sát Sự Thính, cả Đông đô, cho tới cả Sở quốc cũng sẽ đều trong huyết vũ tinh phong. Cho dù Sở để tự mình ra mặt điều đình, ít nhất cũng phải chặt đến hơn mấy trăm ngàn cái đầu, còn chưa hẳn đã dẹp yên được lửa giận của Sát Sự Thính!

Ngao Cổ vẻ mặt đưa đám, quỳ rạp xuống đất, khấu đầu nói: "Tiểu nhân Ngao Cổ, được Đông đô bang hội 'Ôn nhu hương' cung phụng. Theo ta cùng đi cũng được bọn chúng cung phụng, gọi là Thiết Tân. Chúng ta lần này tới biệt viện, là phụng lệnh bang chủ Phương lão đại, cũng chính là tuần kiểm thự Nam Thành Đồng Tri Trấn Sở Phương An Nhiên, mệnh lệnh của hãn. . . bảo chúng ta tới bắt một người tên là Sơ Vân nha hoàn. . ."

Trong lòng hãn run sợ, không dám đem chuyện diệt khẩu nói ra, nhưng lại sợ Thiết Tân vạn nhất nói ra khỏi miệng, lại không giống với mình, lại đành phải dẫn lòng nói: "Phương lão đại bắt chúng ta đem tất cả mọi người trong biệt viện, toàn bộ diệt khẩu. Nhưng mà việc này cùng tiểu nhân không liên quan a. . . Cũng đều là chú ý của Phương lão đại. . ."

Dịch Tiểu Uyển xinh đẹp tuyệt trần đôi mắt sáng khê khép mở, vô số ý niệm trong đầu hiện ra, nhưng trong miệng thản nhiên nói: "Ừm, Phương An Nhiên. Hiện giờ hãn ở đâu?"

"Hãn còn đang ở phía Nam thành giáp hai mươi ba ngõ Từ Đường Phương gia lão chờ tin tức chúng ta. . ." Ngao Cổ đáng thương nhìn Dịch Tiểu Uyển, lắp bắp nói: "Mong tiểu thư tha mạng. . ."

Dịch Tiểu Uyển lạnh lùng liếc hắt một cái, phân phó bà lão theo hầu: "Đem thi thể của hân xử lý sạch sẽ, đến Từ Đường Phương gia, mang Phương An Nhiên tới gặp ta."

Ngao Cổ hai chân mềm nhũn, nhất thời co quắp ngã xuống đất. bà lão thấy vậy lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, trên bình sứ có viết rõ ba chữ theo lối chữ Khải: Hóa thi phấn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 18: Cùng Sát Sự thánh giao dịch.

Q.1 - Chương 18: Cùng Sát Sự thánh giao dịch.

Thấy có người rời biệt viện, Thành Tín suy nghĩ một lát: "Có tới xem một tý không?"

"Không cần!" Bộ dạng Tần Phi có chút hờ hững: "Dịch Tiểu Uyển biết Phương An Nhiên là ai, nếu như là nàng đi bắt Phương An Nhiên, nhất định nắm chắc. Hai người chúng ta đều kém cỏi đi đến có thể làm được cái gì?"

Thành Tín gật đầu đồng ý với đạo lý này. Hân ngửa cổ nằm trên cành cây, định bụng cứ chợp mắt cái đã rồi sẽ nói tiếp.

Mơ mơ màng màng ngủ không biết bao lâu, bỗng nhiên bị Tần Phi lay tỉnh, Thành Tín luống cuống tay chân bắt được chạc, ổn định thân hình, thấp giọng quát hỏi: "Loạn động cái gì? Thiếu chút nữa hại ta té xuống."

Tần Phi chỉ chỉ Tiền viện: "Nhìn đi, Phương An Nhiên!"

Phương An Nhiên y sam rách nát, còn có vết máu trên người, thoát nhìn như là đã trải qua một phen chiến đấu, mới đem hân bắt về. Lãnh Ngạo kiểm thủ cùng bà lão hầu cận áp giải Phương An Nhiên bộ dạng ủ rũ đi vào tiền sảnh.

Dịch Tiểu Uyển đã đổi y phục, thần thái vui vẻ đang cầm một chén trà xanh, ngồi chính giữa gian phòng.

"Là người? Dịch Tuần đốc?" Phương An Nhiên ngẩng đầu nhìn Dịch Tiểu Uyển, nhất thời thất kinh.

Chuyện Dịch Tiểu Uyển tới Nam Thành làm tuần đốc, hẳn cũng biết, lúc trước ở tuần kiểm thự còn có gặp mặt một lần. Không nghĩ tới, hôm nay đại thủy cuốn trôi long vương miếu [DG: ý nghĩa của cụm từ là: vốn là người cùng phe nhưng vì không nhận ra nhau nên phát sinh hiểu lầm, va chạm tranh chấp. Trong truyền thuyết Long Vương cai quản việc gọi mây làm mưa. Xuất xứ của câu này là trong Nhi nữ anh hùng truyện hồi bảy: "Đại thủy trùng liễu Long Vương miếu, nhất gia nhân bất nhận thức nhất gia nhân liệt - Nước xối vào miếu Long Vương, người một nhà lại không nhận ra nhau] cao thủ nhà mình lại chạy tới làm loạn tại nhà của Dịch Tiểu Uyển. Nhưng cũng là may, nếu là vậy thì nói chuyện cũng dễ, không đến nỗi rơi đầu khi đang trên lưng ngựa. Trong lòng Phương An Nhiên vừa hiện lên một đường sinh cơ, tâm tư lại linh động trở lại.

Bàn tay nhỏ trắng nõn của Dịch Tiểu Uyển nhẹ nâng chén ngọc màu lục bích, nếm một ngụm trà xanh, mặt khẽ giãn ra cười hỏi: "Phương Trấn Sở, khuya khoắt thế này người ra lệnh cho hai vị cao thủ cừu phẩm lên vào biệt viện Tiểu Uyển, có tâm ý gì?"

"Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm. . ." Phương An Nhiên trầm tư suy nghĩ tìm cách nói tránh. Hẳn tìm cách kéo dài thời gian : "Nếu biết là biệt viện tuần đốc, Phương mỗ sao dám làm càn?"

Dịch Tiểu Uyển cười ha ha một tiếng, tiếng cười thanh thúy, lại làm cho Phương An Nhiên khiếp sợ một hồi: "Ý Phương Trấn Sở là, nếu người trong biệt viện không phải là ta, vậy người sẽ giết toàn bộ người trong viện, có phải hay không? Chỉ sợ Phương Trấn Sở quên mất, chức trách tuần đốc là gì sao?"

Phương An Nhiên hoàn toàn tỉnh ngộ, trong lòng thầm mắng mình ngu xuẩn, đang khi nói chuyện lại không cẩn thận, để cho người ta nắm được nhược điểm lớn như thế.

Tuần đốc mặc dù cùng cấp với Trấn Sở, nhưng địa vị tuần đốc lại cao hơn, vốn là giám sát tuần kiểm có ăn hối lộ làm trái pháp luật hay không.

Tuy nói đại đa số tuần đốc đều là ngồi ăn rồi chờ chết, nhưng thỉnh thoảng có một vài người giám sát tận tình thuộc hạ, làm cho những tên tuần kiểm không sạch chịu không nổi.

"Phương mỗ nói sai rồi, tuần đốc ngàn vạn lần đừng lấy làm phiền lòng." Phương An Nhiên cũng là nhân vật đi lại nhiều năm trên giang hồ, trong lúc vô ý quên mất trách nhiệm của mình: "Là ta nói tới những tên thủ hạ có mắt không trông, làm càn làm bậy, tự nhiên va phải tuần đốc. Muốn đánh muốn phạt, Phương mỗ cam tâm nhận . . ."

"Cũng thật là buồn cười." Dịch Tiểu Uyển chậm chậm đứng dậy, đôi môi đỏ hồng nhỏ nhắn nhẹ nhàng mở, lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết: "Phương An Nhiên, người vốn tên là Phương Hưng. Gần trăm năm nay từ thời Ngũ Đại người nhà Phương gia trà trộn vào hắc đạo ở Đông Đô, lấy buôn bán nhân khẩu, thanh lâu sòng bạc mà sống. Cũng coi là hắc đạo có tiếng lâu đời ở Đông Đô. Nhiều năm trước, triều đình dụng binh đối với Ngụy Quốc, người nhân cơ hội ra làm quan, coi như là đem thân mình rửa sạch. Gia tộc người quản hạt vài cái thanh lâu sòng bạc, đã ép bao nhiêu lương dân thành kỹ nữ, vì lợi ép người ta làm chuyện này, ta cũng không muốn nói. Ta vẫn để ý hành động của người, nhưng là muốn đánh con cọp lớn sau lưng người kia. Không nghĩ tới, người lại dám dẫm lên biệt viện của ta!"

Phương An Nhiên trong lòng cả kinh, lai lịch của mình bị một cô nương tuổi còn trẻ một hơi nói rõ, còn tuyên bố muốn đánh con cọp lớn sau lưng mình.

Hắn cả gan ngẩng đầu lên, nhìn về phía Dịch Tiểu Uyển xinh đẹp động lòng người, cẩn thận lục lại trí nhớ xem trong triều có vị quan lớn nào họ Dịch, chợt nhớ tới một vị đáng sợ nhất trong triều, đảm khí mất sạch, hữu khí vô lực hỏi: "Xin hỏi tuần đốc chính là người nhà Dịch Tổng Bận ở Sát Sự Thính. . ."

"Quả nhiên người không phải người dân đen." Dịch Tiểu Uyển đi tới trước mặt Phương An Nhiên, cười khanh khách nói: "Trong triều quan viên họ Dịch tứ phẩm trở lên không nhiều lắm, chỉ có bảy tám vị. Đầu óc coi là không chậm!"

Phương An Nhiên đã hoàn toàn khuất phục, thủ đoạn của Sát Sự Thính, mặc dù hắn chưa tận mắt thấy, nhưng lại nghe khá nhiều. Bất kể hắc bạch lưỡng đạo, nhắc tới Sát Sự Thính cũng rất kiêng kỵ.

Sát Sự Thính gồm có sáu ty, theo thứ tự là Giáo tập ty, Địch Tình Ty, Hình Ngục Ty, Giam Tra Ty, Kim Thạch Ty cùng kinh khủng nhất Chấp Hành Ty. Sáu ty quyền hạn bao trùm cả Đại Sở, mà Sát Sự Thính chỉ nghe lệnh của mỗi Sở để.

Các đời Sở để đều muốn coi Sát Sự Thính là phụ tá đắc lực, là lực lượng giám sát bá quan trong triều.

Phương thị gia tộc là đại tộc thuộc hắc đạo. Dân chúng thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm, nhưng trong mắt Sát Sự Thính, chỉ là một con kiến hôi. Muốn bóp chết hay là không phải xem tâm tình của đại nhân hôm đó ra sao. Mình một cước đá phải miếng sắt, còn oán ai nữa đây?

Biết co biết duỗi mới là đại trượng phu, Phương An Nhiên liền quyết định chú ý, trong khoảnh khắc lệ rơi đầy mặt, đau khổ cầu khẩn: "Dịch Tuần đốc, tiểu nhân đúng là một tên mù, thật sự là tội không thể thứ được. Niệm tình trong nhà tiểu nhân còn có lão mẫu, con nhỏ. Cầu xin tuần đốc giơ cao đánh khẽ, để một con đường sống . . . Phương gia trên dưới ghi khắc đại ân tuần đốc. . ."

Dịch Tiểu Uyển uể oải nghe hãn cầu xin tha thứ, trong lòng có chút xem trọng Phương An Nhiên ở một điểm này. Hãn coi như cũng biết tốt xấu, chết đã đến nơi, cũng không nói đến việc dùng tiền tài hối lộ lại biết giả bộ nói những lời ngớ ngẩn.

Nếu như cần tiền, Sát Sự Thính thiếu cách kiếm tiền sao? Phải cần đến một tên đầu lĩnh buôn người như hãn ư?

"Thủ hạ của người không có tính sai, người muốn tìm Sơ Vân, đúng là ở biệt viện này." Dịch Tiểu Uyển thân nhiên nói: "Bất quá, Sơ Vân chỉ là cô gái dân thường, nếu lâu xanh của người muốn đến bắt lại cô bé, cho dù nàng trộm người một ít bạc, cũng không đáng xuất động hai vị cửu phẩm cao thủ tới diệt khẩu chứ? Ẩn tình trong đó, người nói đi, nếu ta nghe thấy thú vị, có lẽ. . . Người còn có thể sống sót rồi đi!"

Những lời này làm cho Phương An Nhiên đầu óc choáng váng, nếu nói ra nguyên nhân bắt Sơ Vân, chính mình cũng chết, nói không chừng còn tịch thu tài sản cả nhà, giết kẻ phạm tội. . . Nhưng không nói, trước mắt cũng là

một con đường chết. Muốn bịa đặt, cũng bịa đặt không nổi. . . Hắn thở dốc, mồ hôi đầy mặt, lưng áo cũng đã ướt đầm.

Lãnh Ngạo kiểm thủ sắc mặt khẽ động, nhẹ giọng nói: "Có người tiến vào!"

Dịch Tiểu Uyển nhú mày nói: "Đêm hôm khuya khoắt chuyện gì đã xảy ra vậy? Mọi người tới nhà của ta cũng không gõ cửa sao?"

"Cao thủ đây, không nên động thủ, tỉnh táo, tỉnh táo. . ."

Một thanh âm cọt nhả vang lên từ tiền viện, thanh âm bay vào tiền thính. Chính là Tần Phi đi vào tiền thính, hướng về phía Dịch Tiểu Uyển cười cười: "Dịch Tuần đốc, tối nay trăng sáng sao thừa, quạ bay về nam. Đêm dài đằng đẵng, giấc ngủ vô tâm. Tần Phi vừa không có bằng hữu, tới tìm Dịch Tuần đốc cùng Sơ Vân nói chuyện nhân sinh, hàn huyên một chút tương lai!"

Phương An Nhiên quay đầu thấy Tần Phi, ngạc nhiên khi thấy tình cảm bộc lộ trong lời nói, lại thấy Dịch Tiểu Uyển dậm chân, tức giận trách mắng: "Người tới làm gì?"

"Ta thật sự là tình cờ có nhã hứng, muốn tìm Dịch Tuần đốc ngâm thơ đối câu, chuyện trò." Tần Phi mặt dày mày dạn tiến đến gần Dịch Tiểu Uyển, giảm thấp thanh âm nói: "Thật ra thì. . . Dịch Tuần đốc xinh đẹp như vậy lại thông minh, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, là tuyệt đại giai nhân đáng người bốc lửa da thịt mịn như tuyết, nam nhân nào cũng muốn cận kề càng nhiều càng thích. . ."

Dịch Tiểu Uyển mặt đỏ lên, trong lòng mừng thầm. Phàm là nữ hài tử nghe thấy nam nhân khen, cũng sẽ đắc chí. Cũng may Dịch Tiểu Uyển không phải là người thường, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại, lạnh lùng nhẹ giọng nói: "Quảng mê hồn thang của người đi, cùng lão nương vào trong!"

Hai người một trước một sau đi vào hậu viện, mới vừa đóng cửa lại, Dịch Tiểu Uyển nghiêm mặt, bực mình nói: "Tần Tuần kiểm, coi như lão nương thuyền lật trong mương, bị người dắt mũi. Chúng ta nói trắng ra đi, Sơ Vân rốt cuộc có lai lịch gì địa vị gì?"

Thấy Dịch Tiểu Uyển thông minh lanh lợi nhanh chóng đoán được chân tướng, Tần Phi cũng thu hồi vẻ nghịch ngợm, hai tay cùng lật: "Hoàng Tứ Lang là ta giết!"

Dịch Tiểu Uyển tâm tư như điện, nghĩ lại một chút liền thấy điểm mấu chốt trong đó, không khỏi nhìn Tần Phi từ trên xuống dưới: "Người thân là tuần kiểm, biết pháp luật mà phạm pháp, sát hại mệnh quan triều đình. Còn dám thừa nhận trước mặt ta?"

"Người vừa rồi chẳng phải là cũng đã giết hai người?"

"Đó là bọn họ gieo gió gặt bão, tới biệt viện hành thích ta!"

"Ta đây thân là tuần kiểm, thấy nam nhân cường bức phụ nữ yếu nhược, có thể nào lại không ra tay? Trong Hình luật Đại Sở chương thứ tám, điều thứ hai mươi bảy, khoản thứ năm mươi bốn, ghi chú thứ chín được viết rất rõ ràng, phạm thấy có người dùng thủ đoạn mạnh muốn cưỡng hiếp nữ tử, có thể dùng bất kỳ thủ đoạn nào ngăn lại, giết người cũng vô tội!"

"Người!" Dịch Tiểu Uyển bị hấn chặn được một câu, nói không nên lời.

Nàng nghĩ lại, đây ngập lửa giận dần dần trở bình thường lại, xinh đẹp cười nói: "Ta hiểu rồi, người nhất định là có chuyện gì cần tìm Phương An Nhiên làm phiền, vào trong lầu xanh của hắc, vừa vặn gặp phải Sơ Vân cùng Hoàng Tứ Lang, cho nên giết chết Hoàng Tứ Lang, cứu Sơ Vân đi, giá họa cho Phương An Nhiên. Sau đó thấy lão nương có ý muốn dẫn Sơ Vân đi, liền thuận nước đẩy thuyền, để cho lão nương làm con ve sầu, Phương An Nhiên làm bộ ngựa, người làm hoàng tước!"

Dịch Tiểu Uyển dương dương đắc ý tìm cái ghế ngồi xuống, cười híp mắt nói: "Bây giờ người xông tới, là sợ ta giết Phương An Nhiên, người có không ít chuyện cơ mật cần hỏi. Hiện tại, người đang trong tay ta, người muốn hỏi chuyện cơ mật của người, trước tiên phải hỏi ta có đồng ý hay không chứ."

Tần Phi cũng không nóng nảy, lôi một cái ghế băng ra ngồi đối diện Dịch Tiểu Uyển, thong thả ung dung nói: "Dịch đại tiểu thư quả nhiên thông minh hơn người, (Dịch Tiểu Uyển chen miệng: cái này là dĩ nhiên!) nếu muốn từ trong tay Dịch đại tiểu thư kiếm được chỗ tốt, ta sao lại không để cho Dịch đại tiểu thư một số chỗ tốt khác tương ứng đây?"

Dịch Tiểu Uyển cười nhạo Tần Phi, không biết rốt cuộc chỗ hắc có cái gì gọi là chỗ tốt đây.

Phải biết rằng, nàng có thể mua cái biệt viện này, còn có hai cao thủ cực kỳ xuất sắc làm hộ viện. Tất nhiên của cải của Dịch Tiểu Uyển sâu không lường được, món đồ tầm thường, Kim Ngân tài bảo. Tốt nhất đừng nói tới những thứ đó, nếu không sẽ chỉ làm Dịch Tiểu Uyển cười đến rụng răng.

Tần Phi thản nhiên nói: "Đông đô là Hoàng Thành, vụ án bình thường nào cũng đều là tuần kiểm thự chịu trách nhiệm. Nếu như là cao nhân có hành động gì, tuần kiểm thự không thể ra sức, sẽ phải giao cho Sát Sự Thính chịu trách nhiệm. Nếu như ta đoán không có sai, một thời gian trước đây, ở ngoài Phố chợ, có một đạo kiếm ý đại tông sư, gây khiếp sợ Đông đô. Chuyện này, đối với dân chúng bình thường mà nói chỉ là râu ria vụn vặt. Nhưng đối với quan to trong triều, thậm chí là an nguy chốn thâm cung, hoàn toàn khác nhau."

Dịch Tiểu Uyển sắc mặt dần dần ngưng trọng, Tần Phi nói không sai, đại tông sư trong thiên hạ, cũng chỉ có mấy vị. Bất chợt xuất hiện một vị đại tông sư không biết tên ở Đông đô. Điều này đối với thế cục toàn bộ thiên hạ tạo thành ảnh hưởng khổng lồ.

Mọi người đều biết đại tông sư ở Đông đô có hai vị, theo thứ tự là đại nội thị vệ tổng quản Bàng Chân, Dịch Tổng Bạ Sát Sự Thính.

Bàng Chân thành danh đã lâu, được tiếng là đệ nhất thiên tài trong vòng hai trăm năm qua của Đại Sở. Lúc mười tám tuổi lẻ chín tháng ba ngày hẵn đã vào cảnh giới Tiên Thiên. Hai trăm năm qua chưa người nào có thể phá. Có lẽ, Tần Phi có thể vào cảnh giới Tiên Thiên sớm hơn so với hẵn. Nhưng rốt cuộc Tần Phi bao nhiêu tuổi, ngay cả chính hẵn cũng không biết, nói gì phá kỷ lục đây?

Dịch Tổng Bạ trông coi Sát Sự Thính hơn bốn mươi năm, từ lúc hẵn trở thành Tổng Bạ, chỉ mới một lần xuất thủ, cái này là sau khi Ngụy Quốc diệt vong. Ngụy Quốc có một vị Đại Tông Sư đến kinh thành hành thích Sở đế, bị Dịch Tổng Bạ ngàn dặm đuổi giết, một chương giết chết.

Trừ hai vị này, có lẽ Đông đô còn có đại tông sư, nhưng không người biết được, cũng chẳng bao giờ lộ ra tung tích.

Đột nhiên ở ngoài Phố chợ xuất hiện một đạo kiếm ý đại tông sư. . . Nếu là vị Đại Tông Sư này là bạn hữu, cũng thì thôi. Nhưng nếu là địch, chỉ sợ Sở

để sẽ phải ngủ không ngon giấc, cho dù là một đời đế vương, ngày ngày bị bóng ma đại tông sư ám sát bao phủ, sống cũng không có gì vui thú.

Đúng như Tần Phi đoán, Sát Sự Thính một mực tra chân tướng đạo kiếm ý này.

Dịch Tiểu Uyển động dung hỏi: "Người biết đó là ai?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 19: Trần phong vắng sự cùng chân tướng kinh nhân.

Q.1 - Chương 19: Trần phong vắng sự cùng chân tướng kinh nhân.

Tần Phi tiêu sái cười cười, đứng dậy, đi tới cửa, hết sức lễ phép hỏi: "Bây giờ ta có thể gặp Phương An Nhiên không?"

Đem cái mạng đã bỏ đi của Hoàng Tứ Lang so sánh với kiếm ý đại tông sư kia mà nói thì Sát Sự Thính quan tâm đến vị kia hơn. Dịch Tiểu Uyển bên ngoài là tuần đốc, nhưng thân phận chân thật chính là Giam Sự Sát Sự Thính. Nàng đương nhiên biết rõ, nếu như tra được ra chân tướng đạo kiếm ý này, đối với khắp cả Đông đô có ý nghĩa như thế nào.

Dịch Tiểu Uyển lập tức hạ quyết tâm: "Hiện tại Phương An Nhiên ngay cả một đứa bé cũng có thể dễ dàng chế phục hẳn. Ta cho người nửa canh giờ, tiền thích chỉ có mình người."

Quyết định mau chóng, đây mới là bản sắc của Sát Sự Thính. Tần Phi nói 'Đa tạ' thản nhiên đi đến tiền thính phòng.

Lãnh Ngạo kiếm thủ cùng lão bà chứng kiến Tần Phi vừa vào lại ra, bất giác ra có chút kinh ngạc. Lại thấy Dịch Tiểu Uyển khoát tay ra hiệu hai người mình đi ra ngoài, lúc này mới quay người rời đi.

Căn tiền thính lớn như vậy giờ chỉ còn lại có hai người là Tần Phi cùng Phương An Nhiên. Một luồng dạ phong từ trước sảnh thổi qua, ngọn nến bập bùng trên giá cắm, chiếu lên bóng người đang ngưng trọng.

Tần Phi ngồi chồm hổm xuống trước mặt Phương An Nhiên. Phương An Nhiên tựa như thấy cứu tinh, gắt gao tóm lấy cánh tay Tần Phi lắc lắc: "Tần Phi, người cùng Dịch tuần đốc quan hệ rất tốt? Giúp ta cầu tình, ta sẽ không

bạc đãi người, đòi tiền sao? Ta cho, ta cho. Chờ một thời gian nữa ta liền đề bạt người đảm nhiệm chủ sự Hình Án Xử. . ."

"Có một bản án cũ từ ngày xưa, Dịch tuần đốc nhờ ta hỏi người một chút. Nếu người nói hết, vụ án Hoàng Tứ Lang cùng chuyện đêm nay, đều không truy cứu nữa." Tần Phi thản nhiên nói dối như cuội, mặt không đổi sắc tim không đập nhanh.

Phương An Nhiên trợn mắt đã rối loạn, luôn miệng nói: "Nếu ta biết, nhất định nói hết."

"Gần hai mươi năm trước, có một nữ tử từ Đường Quốc chạy nạn tới rơi vào trong tay của người, bị người bán cho Túy hồng nhan. Sau đó, người đến Túy hồng nhan mua sơ hồng[DG: mua lần đầu của người phụ nữ], lại bị người khác mang nữ tử kia đi. Người cứ thẳng thắn nói rõ cho ta biết, là người nào mang đi?" Tần Phi nhẹ giọng hỏi.

Phương An Nhiên lập tức thay đổi sắc mặt, vì cái gì mà đêm nay vô luận là Dịch Tiểu Uyển hay Tần Phi hỏi đều là vấn đề lưỡng nan? Đáp, là chết! Không đáp, vẫn là chết!

"Thời gian của người không nhiều lắm, ta cho người cẩn thận hồi tưởng một lúc nữa!" Tần Phi nhìn Phương An Nhiên không chớp mắt.

Mồ hôi từ đầu theo cái mặt mập mạp rơi xuống, bờ môi Phương An Nhiên nhúc nhích, muốn nói lại không dám nói.

Hắn lại còn nhớ nữ tử kia rất rõ ràng. Khi đó, Phương An Nhiên tuổi trẻ, đúng là khí huyết phương phi, đúng thời điểm vừa mới tiếp quản cơ nghiệp gia tộc.

Hắn liền dùng số tiền lớn hối lộ biên quân, tập kích một đoàn xe từ Đường Quốc chạy nạn tới. Nam toàn bộ giết chết. Nữ tử xinh đẹp, hắn mang về Đông đô buôn bán. Tư sắc tầm thường, hắn ném cho biên quân phát tiết. Lần tập kích đó, hắn thu hoạch không ít, đoàn xe phần lớn là phú hộ, có hai xe toàn vàng thật bạc trắng lại thêm mười nữ tử, đều có tư sắc thượng đẳng. . .

Lúc ấy, tộc trưởng Phương gia mới vừa qua đời. Mọi người tranh đoạt cơ nghiệp gia tộc. Phương An Nhiên cũng dốc hết tâm huyết mới có quý nhân tương trợ. Hắn mặc dù nắm giữ Phương gia, nhưng sản nghiệp chỉ còn là cái vỏ vô ích. Cộng thêm tiền hối lộ biên quân, trong tay Phương An Nhiên

cơ hồ không còn đồng xu dính túi. Hai xe kim ngân đó, chỉ có thể tạm thời phá giải cảnh khốn quẫn. Những nữ tử mỹ mạo kia, Phương An Nhiên trong lòng muốn đụng tới nhưng phải cẩn răng bỏ qua. Làm nghề mua bán này ai cũng biết, một tấm thân xử nữ đáng giá hơn mười lần so với tấm thân hoa tàn bại liễu!

Vì tiền, Phương An Nhiên cũng phải cắt bỏ dự niệm, thành thành thật thật mang theo các nàng trở lại Đông đô, chia ra bán cho kỹ viện. Duy chỉ có một nàng dung mạo xinh đẹp nhất, thật sự làm cho Phương An Nhiên không nỡ, lại nổi hứng thú bồng bồng chạy tới Túy hồng nhan mua cái sơ hồng, thế mà lại gặp người kia. . .

"Ta nói. . ." Phương An Nhiên hạ quyết tâm, giờ đầu là một đao, rứt đầu cũng là một đao. Nói ra, hiện tại chỉ cần bảo trụ mệnh, cùng lắm thì suốt đêm trốn khỏi Đông đô. Cho dù người nọ thế lực lớn, chẳng lẽ Phương An Nhiên không chạy trốn tới Đông Ngô được sao?

Tần Phi nín hơi tập trung tư tưởng suy nghĩ, sợ nghe sót một chữ.

Phương An Nhiên run giọng nói ra: "Ngày đó, ta đến mua sơ hồng, đã có một thư sinh chừng hai mươi tuổi ngồi trong góc, mỗi lần đều ra giá cao hơn ta. Khi đó, ta uống nhiều quá, mới vừa buôn bán xong, trong túi áo cũng có tiền, cũng có ý cùng hăn đấu giá. . . Cho đến khi giá tiền lên đến một ngàn lượng!"

Tần Phi không khỏi âm thầm tắc lưỡi, một ngàn lượng, một tuần kiếm rách nát như mình phải làm ba trăm ba mươi tháng mới có ngần ấy tiền. Những người này đúng là điên rồi, trong kỹ viện đánh cuộc, ném một lần trăm lượng vàng còn chưa đủ, ném cả ngàn vàng.

Nhìn được sắc mặt Tần Phi, người từng trải như Phương An Nhiên cũng đoán được hăn đang suy nghĩ gì, lẩm bẩm nói: "Người chưa từng thấy nữ tử kia, nếu như là gặp qua, người chỉ biết, một ngàn lượng, nếu là có thể thân cận nàng lần đầu tiên, cũng thật đáng giá. Túy hồng nhan mua nàng từ trong tay của ta mất năm ngàn lượng. . . Cái gì là khuynh quốc khuynh thành, cái gì là quốc sắc thiên hương, đều không đủ hình dung vẻ đẹp của nàng. Họa sĩ của Túy hồng nhan cũng chỉ có thể vẽ ra một phần vạn thần thái của nàng. . ."

Tần Phi lạnh lùng cắt ngang lời của hắn: "Nói tiếp đi!"

Phương An Nhiên từ trong hồi ức giật mình tỉnh lại, cười khổ nói: "Ta bỏ ra một ngàn lượng, cho rằng đã thắng rồi. Thư sinh kia đi tới, thủ hạ của ta muốn ngăn trở hắn. Đó là hai vị cửu phẩm được bang hội của ta cung phụng. So với hai tên phế vật Ngao cổ, Thiết Tân mạnh hơn rất nhiều. Bọn hắn tại lúc thư sinh kia đến trước mặt, ngay cả cơ hội nhúc nhích đều không có. Thư sinh kia chỉ hời hợt đã đột phá vị trí hai người đã phong bế mà không làm kinh động bất kỳ tân khách nào. Hắn đi đến bên cạnh ta!"

"Ta khi đó rất sợ, ta còn trẻ, mới vừa chưởng quản gia tộc, muốn đại triển quyền cước, ta không muốn chết. Nhưng nhìn đến người thư sinh kia chỉ cần nhẹ nhàng như vậy, ta cũng biết là đắc tội cao nhân, ở tuổi đó cũng đã tiến vào Tiên thiên cảnh, thật sự là quá đáng sợ."

"Ta còn không kịp cầu xin tha thứ, hắn ghé vào tai ta nói - không cần phải tranh đoạt nữa, chủ nhân nhà ta chuộc thân cô gái kia. Tay của hắn giơ đến trước mặt ta khê mở, trong lòng bàn tay nắm một khối ngọc bài." Phương An Nhiên sắc mặt tái nhợt, rung giọng nói: "Trên ngọc bài ghi là, cùng đệ kết nghĩa kim lan, Sở Phàm. . ."

Hai chữ Sở Phàm lọt vào tai Tần Phi. Hắn lập tức kinh hãi. Tần Phi không dám tin nhìn Phương An Nhiên: "Người nói là người. . ."

Phương An Nhiên hoảng sợ nhìn quanh, thấp giọng nói: "Còn có thể là ai nữa? Là Bệ hạ, Bệ hạ. . ."

Cả Đại Sở, cùng đương kim hoàng đế kết nghĩa kim lan chỉ có một người, chính là Ngự Sử Đại Phu Đường Ẩn! Hai người gặp nhau lúc đương tuổi thanh niên, lòng đầy tham vọng. Không phải là tuổi đó, sao lại có thể tam lạp kết giao?

Cho đến đầu năm, tin tức lan truyền là bệ hạ bắt Đường Đại Nhi nhất định phải ném tú cầu chiêu phu, rất nhiều người mới nhận thấy, năm đó cùng nhau diệt Ngụy tình nghĩa kim lan huynh đệ đã có rạn nứt!

"Người nói là, người thư sinh trẻ tuổi là Đường Ẩn?" Tần Phi truy vấn.

Phương An Nhiên liên tục lắc đầu: "Không, không phải Đường đại nhân. Về sau ta mới biết, người nọ là Tổng quản Đường phủ Liễu Khinh Dương, hắn đi theo Đường đại nhân đến Đông đô. Thời điểm đại quân phạt Ngụy,

không biết bao nhiêu người nước Ngụy muốn tính mạng Đường đại nhân, đều bị Liễu Kinh Dương diệt sát! Liễu Kinh Dương tu vi cực cao. Hiện tại cho dù không phải đại tông sư, thì cũng là cảnh giới tông sư đỉnh phong!"

"Người còn có ... tin tức nữ tử kia hay không?" Tần Phi thấp giọng ép hỏi.

"Ta ngại mạng dài sao. . . Biết rõ đó là nữ nhân Đường đại nhân muốn. . ."

Phương An Nhiên đau khổ van xin: "Ta biết như vậy thôi, người giúp ta một chút, tìm Dịch tuần đốc cầu tình, tha ta một cái mạng . . ."

Tần Phi buồn bã đứng dậy, trong đầu hỗn loạn. Hắn đã chuẩn bị tâm lý, người đem mẹ đi ắt phải là quan lớn. Thật không nghĩ đến, thiên hạ này, nói lớn rất lớn, nói nhỏ lại nhỏ như vậy. Lại là Đường Ân. . .

Đường Ân là anh em kết nghĩa của Sở đế. Nhiều năm trước, hai người thân mật đến mức có thể cùng chung quần áo. Tự nhiên, cũng có thể giả làm bàn tay Sở đế, chuẩn bị chút Giảo Hồn Sát. Nếu mẹ trúng độc Giảo Hồn Sát, thật sự cùng Đường Ân có liên quan, thù này khó báo vô cùng rồi. Đường Ân quyền cao chức trọng, trong triều đình là Tam Công, ở nhà lại có cao thủ như Liễu Kinh Dương bảo vệ! Năm đó nhiều cao thủ Đại Ngụy chưa thể giết chết Đường Ân, chính mình muốn làm thì như thế nào đây?

Có lẽ, trong tối tăm thật sự có thiên ý, làm ình nhận được tú cầu Đường Đại Nhi. Nếu quả thật thành con rể Đường gia, muốn tra ra chân tướng, hoặc là báo thù rửa hận, vậy thì đơn giản rất nhiều!

Phương An Nhiên lồi quần Tần Phi kêu khóc nửa ngày. Giờ đây hồ lạc đồng bằng, một thân tu vi bị phế, chỉ cầu có thể kéo chút hơi tàn. Chứng kiến Tần Phi ngơ ngác xuất thần, trong lòng hắn nhất thời lạnh đi nửa phần, một lòng cầu xin!

Chân phải Tần Phi rung lên, đá Phương An Nhiên xuống đất, bàn chân đạp trên mặt hắn, ngồi xổm xuống, rút ra đoản kiếm trong giày, dí vào mí mắt Phương An Nhiên, ngữ khí rét lạnh nói: "Cho người làm quỷ mình bạch. Nữ tử Đường Quốc năm đó là dưỡng mẫu của ta! Nếu không phải bị người bắt, lại bán vào Túy hồng nhan, có lẽ lão mẫu có thể sống cuộc sống yên bình, không cần phải chết sớm như vậy!"

Phương An Nhiên muốn quát to, miệng lại bị Tần Phi dầm chặt, một câu cũng không hô được. Ánh sáng như tuyết của con dao găm tại tròng mắt hắt lúc ẩn lúc hiện, khủng bố tới cực điểm.

Tần Phi mặc niệm nói: "Mẹ, đây là cừu nhân thứ nhất!"

Đoản kiếm chém xuống, chỉ một lỗ thủng, máu tươi phun ra như suối, Phương An Nhiên liều mạng giãy dụa, Tần Phi mặt không biểu tình, cầm chuôi kiếm chậm rãi chuyển một vòng, lập tức rút...đoản kiếm. Lau vết máu trên thân kiếm lên người Phương An Nhiên, thả lại vào ống giày.

Khắp nơi tiền thính tràn ngập mùi huyết tinh, Tần Phi im lặng đi đến hậu viện, há miệng hít sâu không khí trong lành.

"Giết?" Chẳng biết lúc nào, Dịch Tiểu Uyển đi cạnh hắt.

Tần Phi miễn cưỡng gật đầu, hỏi ngược lại: "Khuya hôm nay gây ra động tĩnh lớn thế này, người ở hậu viện tại sao đều không kinh động?"

"Ngoại trừ Sơ Vân, còn lại cũng có thể xem như cùng Sát Sự Thính có quan hệ. Bọn hắt biết có người sẽ lo liệu được, sẽ không kinh động. Buổi tối nào Sơ Vân cũng luôn ngủ không ngon. Hắt là nửa năm này nàng trải qua cuộc sống rất khổ, thường xuyên gặp ác mộng. Cho nên, ta cho nàng uống chút thuốc, làm cho nàng có thể ngủ say!"

Dịch Tiểu Uyển giải thích xong rồi, cặp kia mắt đẹp nhìn chăm chăm Tần Phi: "Hiện tại có thể nói một chút đạo kiếm ý kia đi nha?"

Tần Phi vẻ mặt vô tội: "Ta có nói ta biết không?"

Dịch Tiểu Uyển đã sớm nghi ngờ hắt sẽ chơi xấu, khẽ cười nói: "Nếu như người không nói, bản tuần đốc sẽ phải lấy tội mưu sát Hoàng Tứ Lang, đem người bắt lại."

"Người sẽ không làm thế!" Tần Phi mỉm cười nói: "Người ưa thích Sơ Vân như thế, bại lộ chuyện Hoàng Tứ Lang là ta giết, sẽ đem Sơ Vân liên lụy. Hiện tại trên danh nghĩa là con rể ngự sử đại phu, ta cứ nói rõ căn nguyên, tin rằng kinh doanh sẽ không làm khó ta. Nhưng Sơ Vân sẽ thâm tâm đấy. . ."

Nhìn Dịch Tiểu Uyển sắc mặt xỉ xuống, Tần Phi tiến tới bên tai, nhẹ giọng nói: "Cũng sẽ không để cho người không có chỗ tốt. Vị Đại Tông Sư là ai, ta thật không biết. Nhưng lại. . ."

Tần Phi thanh âm hạ xuống rất thấp, Dịch Tiểu Uyển sau khi nghe mấy câu, cặp mắt nhất thời sáng ngời, bật thốt lên: "Người được lắm!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 20: Ta là người thắng lớn.

Q.1 - Chương 20: Ta là người thắng lớn.

Giờ là lúc trời tối nhất, mọi người ở Đông Đô vẫn còn đang chìm trong giấc ngủ say. Ngay cả các thanh lâu kỹ viện với những hoạt động về đêm hết sức phong phú cũng dần trở nên bình đạm, cũng là để cho những kỹ nữ đã kiệt sức và khách làng chơi ôm nhau ngủ vùi.

Nhưng vào lúc này, mật thám của Chấp Hành Ty ở Sát Sự Thính một cước đạp tung cửa lớn của Ôn Nhu Hương, trong nháy mắt gần trăm mật thám đem tòa lâu lớn như vậy hoàn toàn khống chế, các quan viên của Hình ngục Ty lao thẳng lên tầng bảy, ở trong một phòng tìm được một số vết máu lưu lại, cũng lấy máu con của Hoàng Tứ Lang ở tại chỗ, tiến hành "trích huyết nhận thân".

Sau khi thu được đáp án vừa ý, bọn họ liền nhanh chóng tách các bảo mẫu, quy nô, kỹ nữ... của Ôn Nhu Hương ra để tiến hành thẩm vấn. Dưới sự tra khảo của Sát Sự Thính, những kẻ chưa từng trải qua nhiều việc đời kia cuối cùng cũng khai hết ra.

Bởi vậy, thêm một vụ án phức tạp tiếp tục được vạch trần bởi tay Sát Sự Thính - Hoàng Tứ Lang thuộc kho vũ khí của Binh Bộ chính là bị ngộ hại trong phòng này.

Hiệu suất làm việc của Sát Sự Thính có thể nói là cực cao, Đề đốc Đồng Tri tự mình dẫn đội lập tức ký phát hải bộ văn thư* yêu cầu tróc nã quy án đối với ông chủ giấu mặt Phương An Nhiên của Ôn Nhu Hương. Tiền thưởng cao tới gần năm ngàn lượng bạc trắng, những người bao che sẽ bị gán tội danh tương đương!

Sát Sự Thính bận túi bụi, mà ở trong nội viện, Dịch Tiểu Uyển đã thay một bộ váy ngắn màu hồng đào, khuôn mặt nở nụ cười hồn nhiên ngây thơ ngồi

bên cạnh gia gia.

Mà vị lão nhân đã chấp chưởng Sát Sự Thính hơn bốn mươi năm kia đang tăm tắp thường thức bữa sáng trước mặt, tay cầm một đôi đũa ngà khắc hoa văn tinh xảo gắp một miếng nem rán thơm ngào ngạt bỏ vào miệng nhẹ nhàng nhấm nháp, phảng phất như không hề biết tới hành động lòng bất khắp Đông Đô mà thuộc hạ của mình đang triển khai kia.

"Gia gia, người nói một câu đi nào, lần này Tiểu Uyển rốt cuộc là làm đúng hay sai?" Dịch Tiểu Uyển rốt cục cũng không đủ tính nhẫn nại, lấy tay giữ chặt đũa của Dịch Tổng đốc: "Không nói thì không được ăn nữa."

Dịch Tổng đốc hạ đũa xuống, cầm lấy chiếc khăn trắng noãn, lau lau miệng, thản nhiên nói: "Con bảo gia gia phải nói thế nào đây? Con gặp phải đối thủ thông minh như vậy, có thể xử lý được như thế cũng coi như không tệ rồi."

"Nói như vậy có nghĩa là... vẫn còn có chỗ Tiểu Uyển làm sai sao?" Dịch Tiểu Uyển không phục nhìn gia gia nàg.

Dịch Tổng đốc trầm giọng nói: "Tần Phi vốn là một tên tuần kiếm không có tiếng tăm gì, nếu không phải tú cầu rơi vào người hắn, ở Đông Đô quyết không có ai chú ý tới hắn. Con động não một chút đi, kể từ khi hắn bắt được tú cầu, ở Đông Đô xảy ra biết bao nhiêu chuyện? Có thể thấy người thanh niên này tuyệt không tầm thường! Ngoài dự đoán của mọi người, hắn chiến thắng Sở Dương, kiếm ý Đại Tông Sư xuất hiện ở bên ngoài Phố chợ cũng có quan hệ với hắn, giết chết Hoàng Tứ Lang, lại có dây dưa với tên Phương An Nhiên chân đạp lên cả hai đường hắc bạch, chuyện này liệu một thanh niên tầm thường có thể làm được hay chăng?"

Âu yếm vỗ vỗ vai cháu gái, Dịch Tổng đốc chậm rãi nói: "Giữa Tần Phi và Phương An Nhiên rốt cuộc có quan hệ gì? Ta đã lệnh cho Trác Đề đốc của Hình Ngục Ty đi truy xét rồi. Ta đã nói rồi, Tần Phi là một kẻ rất thông minh, hắn lợi dụng Sát Sự Thính giải quyết Phương An Nhiên, thành công lấy được tin tức mà hắn muốn, sau đó hắn ra ám hiệu cho con là hắn có quan hệ với kiếm ý Đại Tông Sư đã xuất hiện ở ngoài Phố chợ. Đây chính là cảnh cáo con không nên hành động thiếu suy nghĩ!"

Dịch Tiểu Uyển ngạo nghễ hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là một vị Đại Tông Sư, Sát Sự Thính sao phải sợ chứ?"

"Sợ? Đương nhiên là không sợ!" Dịch Tổng đốc mỉm cười nó: "Nhưng có điều nếu có một vị Đại Tông Sư quyết tâm đối nghịch với Sát Sự Thính thì ai cũng không chịu nổi được. Cho dù là bệ hạ bên người có cao thủ Bàng Chân hai trăm năm mới gặp một lần này trấn giữ đi nữa cũng không muốn tùy tiện trêu chọc một vị Đại Tông Sư."

"Đề nghị của Tần Phi đúng là rất hữu hiệu, nhờ đó Sát Sự Thính nhanh chóng kết thúc vụ án mạng của Hoàng Tứ Lang, quyền chủ động hiện đang nằm trong tay chúng ta." Dịch Tổng đốc cũng không nói gì thêm mà chậm rãi nhắm hai mắt lại tựa hồ như đang suy tư điều gì đó.

Các thế lực trong triều căn bản rối như tơ vò, phức tạp đến cực điểm, nhưng chủ yếu phân chia làm bốn phe có thế lực to lớn.

Phe thế lực thứ nhất chính là những công thần phạt Ngụy do Ngự Sử Đại Phu Đường Ấn cầm đầu. Những người này vô luận là văn thần hay võ tướng cũng đều là quan viên lão thành. Khi phạt Ngụy bọn họ đều còn trẻ, nhờ có khí thế ghé con mới đẻ không sợ cọp, lại thêm ai cũng là kỳ tài ngút trời ở lĩnh vực của mình nên mới đánh đổ được nước Ngụy cường đại. Sau khi phạt Ngụy thắng lợi, Đường Ấn chủ động buông bỏ binh quyền, ngồi yên ở một trong ba chức quan cao nhất của triều đình là "Ngự Sử Đại Phu", giám sát đủ loại quan lại của triều đình, cùng với các phong văn tấu sự. Nhưng các quan viên năm đó đi theo Đường Ấn, không phải ai cũng buông bỏ binh quyền, một thế hệ văn thần võ tướng này không chỉ có tuổi trẻ cùng sức khỏe, mà ở các bộ trong triều, ở các quận địa phương, ở trong quân đội, đâu đâu cũng có quyền thế rất lớn!

Cổ thế lực thứ hai là quý tộc cũ của Sở Quốc trước đây, kể từ khi Đại Sở dựng nước tới nay, bọn họ chính là trụ cột vững chắc của triều đình. Các quý tộc có đặc quyền, môn sinh đệ tử rải khắp trong triều lẫn trong dân, họ cũng có một chút ảnh hưởng ở trong quân đội. Càng trọng yếu hơn, đó là các đời Hoàng hậu đều xuất thân từ quý tộc, chưa từng có ngoại lệ. Gia tộc họ Quản hơn hai trăm năm nay đã có tới sáu vị hoàng hậu, bao gồm cả đương kim Sở Hậu. Các quý tộc đồng khí liên chi [DG: như cây liền cành], mặc dù có thể có tranh chấp những lợi ích nhỏ nhưng khi đối mặt với thế

lực lớn mạnh của Đường Ân, họ lựa chọn đoàn kết lại để cùng nhau duy trì lợi ích vốn có.

Cỗ thế lực thứ ba chính là thân đệ đệ của đương kim Sở Đế, Yến Vương Sở Minh. Yến Vương trấn giữ Bắc Cương, chống đỡ Man tộc phương Bắc lập vô số chiến công. Theo lệ của triều đình, dong binh* của phiên vương* không được vượt quá ba vạn. Nhưng do vị trí đặc thù của Bắc Cương, hoặc do Sở Minh kiêm luôn chức Bắc Cương Đại Nguyên Soái nên binh lực thực tế mà hãn khổng chế đã vượt trên mười lăm vạn.

Mười lăm vạn binh mã này dùng mãnh thiện chiến, họ tác chiến với Man tộc ở nơi Bắc Cương lạnh khủng khiếp, so với những gia binh già cỗi ở nội địa có thể nói là lấy một đánh được hai cũng không phải là khoa trương. Sở Minh dù nằm trong tay trọng binh nhưng trong cả triều đình và trong dân gian lại thiếu hụt mạng lưới liên lạc mạnh. Thực lực bởi vậy bị suy giảm lớn!

Cỗ lực lượng thứ tư cũng khiến cho người ta đau đầu khó giải quyết nhất, bọn họ phần lớn là những quan viên thông qua khoa cử mà lên dần, trong đầu lúc nào cũng tràn đầy chủ nghĩa lý tưởng và chủ nghĩa hoàn mỹ đối với triều chính, họ cũng đã âm thầm đắc tội rất nhiều người. Những quan viên tự xưng là "Thanh Lưu" này nay vạch tội dong binh của Yến Vương phải tự trọng, mai lại kêu đặc quyền của quý tộc quá nhiều, sau đó lại công kích Sát Sự Thính hành sự quý bí... ở trong triều những người này bị rất nhiều người ghét, nhưng lại có nhiều người có bản lĩnh thật sự, uy vọng trong dân gian cũng cao. Dân chúng cảm thấy quan viên như vậy mới là người có thể thật sự làm nên chuyện...

Hoàng Tứ Lang vốn dĩ được coi là người thuộc hệ quý tộc, khi hãn năm giữ kho vũ khí cũng không ít lần giằng co với Yến Vương. Trừ phi là thời chiến nếu không cung ứng cho Bắc Cương từ trước tới giờ ít nhất hãn phải giảm bớt đi sáu phần! Chuyện này hãn là mơ hồ ở bên trong có âm mưu của Sở Đế, đại quân ở Bắc Cương cũng rất nhanh chóng biến thành tư binh của Yến Vương, nếu triều đình còn ý hỗ trợ nuôi béo bọn họ, sau này khi cần tước phiên* thì phải làm sao?

Lần này Hoàng Tứ Lang chết ngớ ngẩn ngẩn ở Ôn Nhu Hương, lập tức châm ngòi cho cuộc tranh đoạt của các thế lực lớn.

Ty Khố là chức quan có thực quyền, Yến Vương đã nếm đủ mùi đau khổ nên đương nhiên phải phái người tới đoạt.

Các quý tộc không cam lòng yếu thế, đây vốn là nằm trong ảnh hưởng của họ, cho dù Hoàng Tứ Lang đã chết cũng phải để các quý tộc đưa người khác ra tiếp quản.

Đường Ẩn nhìn thì có vẻ như không nói gì, nhưng Đô Sát Viện của Ngự Sử Thái không hề nhàn rỗi, đi bắt thóp cả đám người được Yến Vương cùng với các quý tộc đề danh ứng cử chức Ty Khố, nếu không phải là tham ô nhận hối lộ thì là phẩm hạnh còn chưa đủ.

Đám Thanh Lưu cảm thấy mình có hi vọng rồi, cuối cùng có thể để một vị quan thanh liêm nắm giữ cái Ty Khố, có thể tranh thủ kiểm soát vụ này rồi. Không ngờ rằng, Quốc Trưởng Quản Tái Đức đương nhiệm Bộ Thương Thư khi lâm triều nói rằng việc của Ty Khố hết sức trọng đại nếu không phải quan viên có kinh nghiệm trong quân đội cùng với phải có nhiều kinh nghiệm quản lý, nếu không khó có thể đảm nhiệm được. Thế là thoát một cái liên đập tan hi vọng của đám Thanh Lưu.

Chỉ vì một chức quan coi kho mà mỗi buổi lâm triều, hơn trăm quan viên đều muốn giương đao tuốt kiếm với nhau, ông có lý của ông tôi có lý của tôi, Sở Đế lại luôn tỏ vẻ bí hiểm, để mặc các đại thần cãi nhau ỏm tỏi. Có lúc âm ỹ đến cao hứng, thậm chí có mấy quan viên hăm hăm xắn tay áo muốn lấy quả đấm ra so cao thấp với nhau, nhưng ngay lập tức bị các võ sĩ trấn điện đánh bay ra khỏi Kim Loan điện.

Dịch Tiểu Uyển nâng cái cầm trắng nõn của nàng lên, lẩm bẩm nói: "Gia gia, những gì người nói Tiểu Uyển cũng biết. Hoàng Tứ Lang đã được tra rõ là chết ở kỹ viện của Phương An Nhiên, mặt mũi họ Quản và lũ quý tộc kia đương nhiên sẽ không dễ coi rồi. Về phần Yến Vương thì ở trong triều cũng không có mấy người nói giúp cho hắn nên hy vọng của hắn cũng không nhiều. Nói đến cáo già thì những con mọt sách chỉ biết lý luận suông kia sao có thể là đối thủ của Đường Ẩn? Ta thấy vị trí Ty Khố đến tám phần là sẽ rơi vào trong tay Đường Ẩn rồi."

"Ha ha ha..." Dịch Tổng đốc không nhịn được phì cười: "Con xem, Ty Khố rơi vào tay Đường Ẩn không phải là kết cục tốt nhất hay sao? Bằng không vì sao ta lại bảo Tần Phi là một nhân tài chứ!"

"Ô, Tiểu Uyển có chút không hiểu!" Dịch Tiểu Uyển chớp chớp đôi mắt tròn to long lanh, vẻ mặt vô cùng mê mang.

"Nếu như Tần Phi làm con rể của Đường Ẩn thì tính mạng cùng tiền đồ của hãn đều gắn chặt với Đường Ẩn, bệ hạ bắt nữ nhi Đường Đại Nhi của Đường Ẩn dùng tú cầu chiêu phu rõ ràng là cố ý không để cho Đường Ẩn lợi dụng hôn sự của con gái mà mở rộng thế lực thêm một bước. Điều này đồng nghĩa bệ hạ đã có nghi kỵ đối với Đường Ẩn. Ty Khố kia là một chức quan có thực quyền, Tần Phi đã tranh thủ được cái ghế trống kia cho Đường Ẩn, đối với việc khuếch trương thế lực của hãn hay là tự vệ trong triều đình đều có điểm rất tốt!"

Dịch Tiểu Uyển hỏi ngược lại: "Tần Phi xuất thân bần hàn, không môn đăng hộ đối, nghe nói Đường Đại Nhi căn bản chưa muốn xuất giá gì cả. Ai ai cũng biết, đại nhân Đường Ẩn rất yêu thương Đường Đại Nhi. Hãn quyền cao chức trọng, nếu muốn khiến cho người khác hủy hôn cũng không khó gì. Đến lúc đó chẳng phải Tần Phi lại đi làm giá áo cho người khác hay sao?"

Dịch Tổng đốc mỉm cười lắc đầu, thản nhiên nói: "Ở Phố chợ Tần Phi công khai chiến thắng Sở Dương, đây chính là sự thực không hề có nửa điểm giả dối. Mặc dù ai cũng biết, Tần Phi chính là nhân vật thiên tài rất có thể vượt xa Bàng Chân. Đối với nhân vật như thế, ai cũng muốn mượn hơi còn không kịp nữa là. Đường Ẩn giao hoạt như cáo, đương nhiên phải biết mượn hơi một Đại Tông Sư tương lai đối với thế lực của hãn có rất nhiều chỗ tốt, ít nhất, những đối thủ trong triều đình khi muốn diệt Đường Ẩn cũng phải cân nhắc một chút phân lượng của Tần Phi!"

Dịch Tiểu Uyển cười lạnh nói: "Nếu con mà là kẻ đối đầu với Đường Ẩn thì chắc chắn hiện giờ phải phái cao thủ đi giết Tần Phi, căn bản không thể cho hãn cơ hội trưởng thành được."

Dịch Tổng đốc cười còn lạnh hơn Dịch Tiểu Uyển: "Hình Ngục Ty đã điều tra, cái ngày kiếm ý của Đại Tông Sư bùng nổ kia, Tề Hắc Kiếm dẫn người

đi giết Tần Phi. Nhưng kết quả thì sao? Trên đời này mấy ai có thể đỡ nổi một kiếm của Đại Tông Sư chứ?"

"Nếu quả thật có một vị Đại Tông Sư đứng phía sau Tần Phi thì lúc này muốn giết hãn chẳng khác nào đối nghịch với một vị Đại Tông Sư. Cháu gái ngoan, con cảm thấy những lão tiểu hồ ly ở trong triều đình cũng như ở ngoài kia lại ngu như thế sao? Còn nếu như Đại Tông Sư... Nếu như Đại Tông Sư như Bàng Chân kia mà không biết xấu hổ, tự mình đi giết Tần Phi thì... coi như gia gia không còn gì để nói. Dù sao gia gia cũng kéo không dài nổi tấm mặt mo này."

Dịch Tiểu Uyển thở dài: "Thì ra phía sau lưng có một vị Đại Tông Sư có thể có được nhiều chỗ tốt như vậy, thật là khiến người ta vừa hâm mộ vừa đổ kị a!"

Nét mặt già nua của Dịch Tổng đốc dài ra, u oán nói: "Cháu gái ngoan, con còn trẻ như vậy đã là Giám Sự của Sát Sự Thính, Tuần đốc ở Tuần Kiểm Thự. Từ nhỏ tới lớn ai khi dễ con, gia gia đều giúp con đánh hãn. Con khi dễ người khác, gia gia cũng giúp con đánh hãn. Con lại còn hâm mộ hay đổ kị gì với Tần Phi, có phải muốn bảo gia gia chẳng giống như Đại Tông Sư phải không? Xem ra để mượn sức Tần Phi đến Sát Sự Thính, gia gia buộc phải bảo cháu gái ngoan làm một lần mỹ nhân kế nữa rồi... Ở trong mắt gia gia, con có khi còn hấp dẫn hơn nhiều so với nha đầu Đường Đại Nhi kia đó!"

"Người nhất định là già quá hóa lú lẫn rồi, cứu mạng a..." Khuôn mặt Dịch Tiểu Uyển đỏ lên, bịt chặt lỗ tai rồi chạy mất dạng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 21: Nhân vật thần thoại.

Q.1 - Chương 21: Nhân vật thần thoại.

Trấn Sở Đồng Tri bị Sát Sự Thính truy nã, cả Sở Tuần kiểm phía Nam thành cảm thấy ô nhục vô cùng. Tuy nói rằng đám tuần kiểm đa phần đều có không ít những hoạt động tư lợi lén lút. Chuyện bao gái đánh bạc cũng

không phải là chuyện gì mới mẻ, nhưng cho dù thế nào thì những thứ này cũng không phải chuyện hay ho gì.

Lần này Phương An Nhiên có thể nói đã chọc phải tổ ong vò vẽ, Ty Khố đại nhân chết ở kỹ viện của hắn, hắn làm sao tránh khỏi trách nhiệm. Đám tuần kiểm bàn tán sôi nổi, không còn lòng dạ nào cho công việc.

Trong sân của Hình Án Xử, có hơn mười vị tuần kiểm đang phơi bộ mặt chán nản ra đón ánh mặt trời, đa phần bọn họ đều bị mật thám của Sát Sự Thính lôi ra từ trong chăn ấm áp, từ trong lòng nữ nhân. Mỗi tên đều bị thẩm vấn lúc còn đang ngái ngủ.

Có vài người không chịu nổi hăm dọa, hồn vía lên mây lập tức khai tuốt tuốt quan hệ của mình như cùng mở sòng bạc với Trương Tam, bán hàng lậu cùng Lý tứ, cho vay cắt cổ với Vương Nhị mặt rỗ. Tất cả liền bị Sát Sự Thính hung hăng moi thêm một khoản nữa.

Cả đêm qua Tần Phi không ngủ. Hắn chuyển qua nằm trên ghế thái sư, nhắm mắt lại lim dim uể oải, tỉ mỉ hồi tưởng những việc phát sinh với mình trong thời gian gần đây.

Kể từ khi nhận được tú cầu, cái đêm đầu tiên trở về từ Túy Hồng Nhan kia, phải dùng đến kiếm ý trong đoàn kiếm giết chết Tề Hắc Kiếm. Sau đó, ngày thứ hai Dịch Tiểu Uyển lại xuất hiện ở bên cạnh hắn. Nữ tử này có vẻ như còn che giấu nhiều điều, nàng cố ý bôi Giảo Hồn Sát lên chủ thủ khiến hắn lầm tưởng nàng là một con tiểu quỷ bại gia. Biểu hiện của nàng khi hắn quyết đấu với Sở Dương cũng rất quỷ dị, khi Sở Dương sắp giết chết hắn nàng không hề ra tay ngăn trở, nhưng sau khi Sở Dương chiến bại lại mang mình thương tích đầy mình về nhà!

Dịch Tiểu Uyển hẳn là đại biểu cho thái độ của Sát Sự Thính. Tất cả những điều này đều mơ hồ cho thấy, sự coi trọng của Sát Sự Thính đối với hắn đang tăng dần theo từng biểu hiện.

Đêm hôm qua, Tần Phi hiến kế, muốn Sát Sự Thính lợi dụng việc Hoàng Tứ Lang chết ở kỹ viện của Phương An Nhiên để nhanh chóng kết thúc vụ án mạng này. Thoạt nhìn ngoài mặt thì có vẻ như Tần Phi hoàn toàn ra sức giành chức Ty Khố cho quan viên thuộc phe của Đường Ân.

Nhưng Tần Phi rõ ràng rằng, người được lợi ích lớn nhất trong chuyện này phải là hân.

Thân phận của Dịch Tiểu Uyển mặc dù hân chưa nắm chắc, nhưng cũng đoán được tám chín phần mười rồi. Nếu như hân muốn tiến vào Sát Sự Thính điều tra rõ chân tướng mà không biểu hiện tốt một phen thì sao vào được? Hứng thú của Sát Sự Thính đối với hân ngày sẽ càng ngày càng tăng, đến một lúc nào đó bọn họ sẽ chủ động yêu cầu hân vào nhậm chức ở Sát Sự Thính.

Cứ mơ mơ màng màng như vậy cho đến khi sắp sửa thiếp đi, bỗng nhiên âm thanh của Lại Thăng vang lên bên tai: "Tiểu Phi ca nhi, Chủ Bạc của Hồng Lữ Tự tìm người, mau tỉnh dậy đi!"

"Ta đâu có xuất gia, hòa thượng nào đến tìm ta?" Tần Phi miễn cưỡng lồm bồm một câu, xoay người, lười biếng nói.

Lại Thăng dở khóc dở cười nói: "Là Hồng Lữ Tự, không phải hòa thượng. Nhanh lên một chút đi!"

Hồng Lữ Tự? Tần Phi đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng tung mình bật dậy, chỉ thấy một vị quan viên mặc áo lam, mặt đang mỉm cười hết sức chuyên nghiệp đứng ở cửa Hình Ấn Xử.

Mặc dù chức Chủ Bạc của Hồng Lữ Tự không lớn, nhưng Hồng Lữ Tự lại quản việc lễ tân, ít khi ló mặt, trừ phi có đại sự nào đó, nếu đã muốn biểu hiện tốt một phen thì không được chậm trễ.

Tần Phi tiến lên phía trước thì lễ nói: "Chủ Bạc đại nhân, tại hạ là Tần Phi."

Chủ Bạc cười ha hả nói: "Tần Tuần kiểm, bốn quan là Chủ Bạc của Hồng Lữ Tự Tạ Lâm Hán. Lần này ta tới là có tin tức tốt muốn báo cho Tần Tuần kiểm. Khâm Thiên Giám đã chọn được ngày tốt giờ lành, hôm nay là tháng tám năm thứ hai mươi hai Chính Xương, qua bảy tháng nữa chính là ngày mười chín tháng ba năm thứ hai mươi ba Chính Xương. Ngày đó là ngày tốt lành. Bởi vậy, Lễ Bộ cùng Hồng Lữ Tự và nội phủ đều phát ra công cáo rằng hôn sự của Tần Tuần kiểm cùng với tiểu thư của Đường gia sẽ vào ngày mười chín tháng ba năm sau!"

Hết người này đến người khác muốn chọc ta tức chết a... Tần Phi thầm nghĩ, người tới nói cho tiểu gia biết khi nào kết hôn đã là một tên Chủ Bạc

rồi. Sợ là lúc này đến vuốt mộng ngựa cho Đường phủ không khéo là Lễ Bộ Thượng thư Thị Lang, chủ quản nội phủ, đám quan lại của Hồng Lư Tự cũng đều sung sướng đi đến đó mất.

Tần Phi chấp tay nói: "Tần Phi không hiểu quy củ của triều đình, nhưng không biết trong nửa năm tới, Tần Phi nên làm những gì?"

Tạ Lâm Hán cười nói: "Đây là việc thuộc bốn phận của Hồng Lư Tự, hôn sự của Tần Tuần kiểm cử để bốn quan đốc sức lo toan. Chỉ là có một việc cấp bách, đó là Tần Tuần kiểm cần mua sẵn một căn nhà nhỏ!"

Thấy Tần Phi có ý nghi hoặc, Tạ Lâm Hán giải thích: "Trước khi tổ chức hôn sự thì phải đính hôn. Trước khi đính hôn thì người làm mai sẽ dẫn theo các trưởng bối của nhà gái đi tới nhà trai xem trước một chút. Hiện giờ Tần Tuần kiểm cư ngụ trong căn nhà ở Phố chợ có hơi đồ nát, không nên dùng nó để tiến hành hôn sự. Cho nên mua trước một căn nhà, tô điểm thêm một chút thì khi hôn sự cũng dễ nhìn hơn một chút."

Mặc dù hăn nắm trong tay ba trăm lượng giải thưởng từ chỗ Phương An Nhiên, trong túi vẫn còn chút tiền nhàn rỗi nhưng Tần Phi không lưỡng lự phun ra ba chữ: "Mua không nổi!"

Tạ Lâm Hán nhất thời ngẩn người ra, thành thật mà nói, Hồng Lư Tự đã tổ chức không ít hôn sự, phàm có thể để Hồng Lư Tự ra tay cũng đều là hoàng thân quốc thích, hay hậu duệ quý tộc của Đại Sở. Thật đúng là chưa từng thấy ai không mua nổi nhà ở! Tần Phi ở trước mặt thản nhiên như vậy, Tạ Lâm Hán cũng thấy khó xử. Dù sao cũng là Tần Phi cưới vợ, nếu giả sử hăn ở rể Đường gia còn dễ nói, Đường gia đương nhiên có thể an bài phòng ở.

Tạ Lâm Hán suy nghĩ một chút, bỗng trong đầu nảy ra một sáng kiến, dù sao cũng không phải hăn cưới lão bà, vậy hăn cần gấp gáp làm gì? Tần Phi hăn có thích mua hay không, cưới không được lão bà thì có xu nào liên hệ với hăn chứ? Bởi vậy liền nói cho có lệ: "Tần Tuần kiểm có thể nghĩ cách mượn tạm của thân bằng hảo hữu... Tóm lại, nhà ở tất yếu phải chuẩn bị xong trong vòng một tháng. Chỉ có bảy tháng, còn phải chuẩn bị tam thư lục lễ, người làm mai qua lại bàn tới bàn lui, cộng thêm đủ loại sự việc lễ nghi, thời gian sợ không còn đủ nữa."

Nói xong, Tạ Lâm Hán chấp hai tay, tiêu sái rời đi.

Lại Thăng tiến tới bên người Tần Phi nhìn hắn đang mặt nhăn mày nhíu, an ủi: "Xe tới trước núi ắt có đường, nếu người mua nhà thiếu tiền thì ta vẫn còn có thể cho người mượn mười...mười đồng tiền!"

Tần Phi cảm kích nói: "Cảm ơn người, nhưng không cần đâu!"

Hiện giờ giá nhà ở Đông Đô nước lên thuyền lên, Tần Phi nhẩm tính thử, hắn làm tuần kiếm nhiều lắm cũng chỉ được hơn ba lượng bạc một tháng mà thôi, một năm cứ cho là được bốn mươi hai lượng đi. Mua nhà để cưới lão bà đương nhiên không thể mua ở Phố chợ. Hắn ra phía Nam thành hoặc phía Bắc thành mua một căn nhà tương đối mới, ít nhất cũng phải nghìn lượng bạc tuyết hoa. Cho dù trong tay hắn đã có hơn ba trăm lượng nhưng số tiền còn lại cũng đủ khiến cho hắn không ăn không uống trong suốt hai mươi năm làm tuần kiếm...

"Cưới lão bà thật là khiến cho người ta táng gia bại sản a!" Tần Phi thở thật dài, ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, chỉ thấy mặt trời rực rỡ, thật là một ngày đẹp trời.

"Tiểu Phi ca nhi, Đẳng Trấn Sở lệnh cho người qua đó!" Lại là một tiếng hét truyền tới từ ngoài sân.

Tần Phi thu lại những suy nghĩ trong lòng, rảo bước về phía chính đường của Tuần Kiếm Thự. Vừa mới đi ra khỏi cửa lớn của Hình Án Xử, ánh mắt Tần Phi không khỏi bị thu hút về một phía.

Đó là một nam tử ngọc thụ lâm phong [DG: cây ngọc đón gió], thoạt nhìn có vẻ như là một thư sinh mới chỉ chừng ba mươi tuổi, ở phía sau ót của hắn là một búi tóc được vấn tùy ý, hai tay chấp ở sau thắt lưng. Bộ trường bào màu trắng trên người hắn không có một nếp nhăn. Hắn mặc quần áo cũng không lộng lẫy gì nhưng Tần Phi lại cảm thấy rất rõ ràng rằng rất nhiều kẻ dù mặc đủ thứ lụa là gấm vóc có lẽ rách giày cho hắn cũng chưa đủ tư cách.

Ở trên đời này có một loại người giống như thần kiếm xuất vỏ. Mặc dù bọn họ muốn che giấu đi phong mang của mình nhưng thường phí công vô ích. Nam nhân có phong cách như vậy bất kể đặt mình vào đâu cũng giống như đom đóm trong bóng tối, rực rỡ vô cùng, chói mắt vô cùng! Bất luận là ánh

mắt yêu dị, khí chất xuất trần hay hàng rìa hơi hơi ngả xanh mang theo nỗi niềm thổn thức cũng đều vô tình bán đứng họ...

Trong nháy mắt Tần Phi chợt cảm thấy thất thần. Khiến cho hắn cảm thấy ngoài ý muốn là, vị nam tử tiêu sái vô cùng kia chậm rãi bước tới trước người hắn, nói với một ngữ điệu vô cùng bình thản và ôn hòa: "Tần Tuần kiếm, ta tới tìm ngươi."

Tần Phi làm lễ bái kiến rồi nói: "Các hạ là..."

Đương nhiên hắn sẽ không thật sự cho rằng đối phương chỉ là một thư sinh. Cho dù đôi mắt đã tận lực thu liễm tinh hoa nhưng với khí thế khi chỉ mới giơ tay nhắc chân đã như hòa cùng một nhịp với trời đất này lại càng khiến cho hệ số nguy hiểm mà Tần Phi gán cho người này phải liệt vào hạng bình sinh từ trước tới giờ mới thấy.

Nếu như nói ngày đối mặt với Tề Hắc Kiếm hắn còn có cơ hội xuất kiếm thì hiện giờ khi đối mặt với nam tử này, Tần Phi căn bản không thể thông dong phóng ra kiếm ý trong đoản kiếm! Ngoại trừ quay đầu bỏ chạy hắn sợ rằng mình hoàn toàn không tìm được con đường sống thứ hai!

Thư sinh áo trắng mơ hồ không thèm để ý mà chỉ chỉ vào cái mũi của mình: "Liễu Khinh Dương! Quản gia Đường phủ!"

Quản gia! Rất nhiều nhà giàu địa chủ có tới vài quản gia trong nhà, nhưng quản gia của Đường phủ chỉ có một, đã từng có lúc, Sở Đế hạ chiếu muốn Liễu Khinh Dương ra nhậm chức làm quan, hơn nữa còn ban cho hắn tới hàng tứ phẩm. Nhưng Liễu Khinh Dương cố chấp lưu lại trong nhà Đường Ân, làm quản gia của hắn.

Đường Ân, Liễu Khinh Dương cùng với Sở Phàm - hai mươi năm trước vẫn còn là Thái tử, những chuyện mà ba người này năm đó làm ở Đông Đô, sau này khiến cho những người trẻ tuổi lớp sau truyền tụng hết năm này qua năm khác đã trở thành một thiên thần thoại.

Tần Phi đột nhiên gặp được nhân vật trong truyền thuyết, tâm trạng hơi kích động nhưng ngay sau đó lại bình tĩnh trở lại, thi lễ với hắn, nói: "Vãn bối ra mắt Liễu Tổng quản, không biết Liễu Tổng quản có gì muốn làm?"

Liễu Khinh Dương thấy Tần Phi đối đáp đúng mực, đâu ra đấy, trong lòng âm thầm xem trọng hắn hơn, trầm giọng nói: "Theo ta ra ngoài một

chuyển!"

Âm điệu của hần cũng không cao nhưng tràn đầy mị lực khiến không ai có thể kháng cự được. Tần Phi đoán được Đằng Trấn sở gọi hần ra đây chính là để gặp vị Liễu Khinh Dương này. Hần liền đi theo vị cao thủ trong truyền thuyết này ra khỏi Tuần Kiếm Thự.

Con đường lớn ở phía trước Tuần Kiếm Thự ngựa xe như nước, vô cùng náo nhiệt. Liễu Khinh Dương khe khẽ mỉm cười, chậm rãi đi về phía trước, Tần Phi thấy hần im lặng nên cũng không mở miệng nói chuyện.

"Ngày đó ở Phố chợ, người có từng nghĩ tú cầu sẽ rơi vào tay người không?" Liễu Khinh Dương phá vỡ bầu không khí yên lặng.

"Chưa từng!"

Liễu Khinh Dương nói đầy ẩn ý: "Rất nhiều người cứ nói tới vận mệnh. Vận cùng mệnh vốn dĩ là thứ khó lý giải nhất trong đời người. Nếu không phải tú cầu rơi vào tay người, người cũng sẽ không gặp phải nhiều chuyện như vậy, có lẽ còn lâu lắm người mới được người ta biết tới! Nhưng hiện giờ, ở Đông Đô, bất luận là quan viên hay quý tộc, không có một kẻ nào là không biết đến hai chữ Tần Phi!"

"Ta vốn cho rằng người chỉ là một tên tuần kiếm bình bình không có gì lạ, nhưng không ngờ được người làm ra rất nhiều việc khiến chúng ta phải nhìn người với cặp mắt khác xưa!"

Tần Phi đương nhiên hiểu "chúng ta" ở đây chính là Liễu Khinh Dương và Đường Ân.

"Người có thể nói cho ta biết sư phó của người là ai không?" Liễu Khinh Dương dừng bước, xoay người đối mặt với Tần Phi, thong thả ung dung hỏi.

Ngữ khí của hần nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt không hề khoan nhượng.

Tần Phi thản nhiên cười khê: "Điều này rất trọng yếu sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 22: Sự thực dưới lớp màn thần thoại.

Q.1 - Chương 22: Sự thực dưới lớp màn thần thoại.

Nơi hai người dừng chân là cuối con đường dài, dưới tán cây râm mát của hai gốc cổ thụ, ánh nắng xuyên thấu qua kẽ lá, một điểm sáng rực rỡ rơi xuống khuôn mặt Tần Phi cho thấy sắc mặt của hắn đang liên tục biến đổi!

Liễu Khinh Dương trầm ngâm nói: "Ta biết tùy tiện hỏi chuyện sư thừa của người khác là rất không phải phép. Chi bằng để ta kể cho người nghe một vài chuyện xưa đã!"

Có thể nghe được những chuyện trước đây từ miệng Liễu Khinh Dương cũng là một đại sự đủ để khiến nhiều người khiếp sợ, Tần Phi lạnh nhạt nói: "Vẫn bồi rửa tai lắng nghe."

"Những người trên cõi đời này bước vào con đường tu hành cũng giống như cá diếc qua sông, tầng tầng lớp lớp. Thế nhân cho rằng Đại Tông Sư chính là điểm cuối của võ đạo, nhưng kỳ thực không phải." Liễu Khinh Dương chỉ lên bầu trời bao la trên đỉnh đầu: "Cao thủ chân chính phải có thể nhìn thấu được thiên đạo. Chỉ là đã gần ngàn năm chưa từng có cao thủ Thiên Đạo lộ diện ở nhân gian."

Liễu Khinh Dương ngăn người mê mẩn nhìn bầu trời bao la ở xa xăm, chậm rãi nói: "Vào một buổi sáng gần ngàn năm trước, bầu trời rực sáng, ánh sáng khi mặt trời mọc rơi xuống một sườn núi ở tương đối xa. Ở phía Bắc sườn núi đó, có hăng hà sa số kỵ binh Ma tộc đang hăm hè chỉ chờ phát động, Lang Nha Bổng, Lợi Phủ trong tay bọn chúng dày đặc tựa như một phiến Thiết Tùng Lâm khiến cho người ta sợ phát run, chỉ có mười ba kỵ sĩ, dẫn đầu là một thanh niên chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, Áo choàng màu đen phấp phới bao bọc thân thể hắn, bàn tay hắn đang đặt trên một thanh kiếm rất lớn..."

"Kiếm kia cao bằng người, chột không rõ tên đầu lĩnh của Ma tộc hò reo gì nhưng đại quân Ma tộc phải tính bằng con số hàng nghìn giờ binh khí lên, gào thét chạy như vũ bão xuống, dòng lũ màu đen của binh khí, khôi giáp trong khoảnh khắc nhấn chìm vùng đất phía dưới sườn núi."

"Người thanh niên kia tung mình xuống ngựa, động tác hết sức mau lẹ nhưng lại cực kỳ chậm rãi rút thanh trường kiếm từ trong vỏ kiếm kia ra, từng chút, từng chút một, hai tay hắn nắm chặt, giờ lên cao quá đỉnh đầu.

Hai mắt hấn uy nghiêm, quang mang trong trời đất phảng phất như đều bị thanh kiếm này thu nạp trong nháy mắt, xung quanh thân kiếm như có du long vờn quanh, hào quang tỏa ra vạn trượng, nhưng nhìn về phía sườn núi lại toàn là sâu vân thâm vụ. Những tên thiết kỵ của Ma tộc đang đạp bước qua bãi cỏ xanh, điên cuồng lao về phía sườn núi!"

"Người thanh niên ra sức huy động thanh kiếm, nặng nề chém xuống mặt đất. Trong nháy mắt phảng phất như sơn băng địa liệt, cả vùng đất kiên cố tựa như nước lũ vô hình, từ dưới chân hấn, tại điểm kiếm chém xuống nhanh chóng lan ra, vô tình cắn nuốt đại quân Ma tộc. Khói bụi cuồn cuộn cơ hồ con mắt không thể nhìn rõ!"

"Không biết qua bao nhiêu lâu sau, khói bụi cũng tản đi, những người theo phía sau người thanh niên mới nhìn lại thì thấy la liệt trên mặt đất đều là xương tan thịt nát. Đại quân Ma tộc đã tàn sát khắp nơi ở Trung thổ không biết bao nhiêu năm kia đã tan thành tro bụi chỉ dưới một kiếm của hấn..."

Vẻ mặt Tần Phi kinh ngạc, lẩm bẩm nói: "Chuyện xưa này cũng không có gì mới, Thuyết Thư tiên sinh ở Đông Đô không biết đã kể bao nhiêu lần, nói chuyện đó cũng chính là chuyện năm Thần Vũ Đế của Đại Ngụy bình định Man tộc, mở mang bờ cõi. Không ngờ được nó lại có thật! Thần Vũ Đế chính là cao thủ Thiên Đạo ngàn năm mới gặp đó sao?"

Liễu Khinh Dương vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Chính là Thần Vũ Đế của Đại Ngụy."

"Ngàn năm trước, Ma tộc tàn sát khắp nơi ở Trung Thổ, Thần Vũ Đế chỉ với sức của một cá nhân đã dẫn dắt mười hai long kỵ bình định Ma tộc, đuổi bọn chúng ra khỏi thảo nguyên không dám quay lại Trung Thổ. Thần Vũ Đế là vị cao thủ Thiên Đạo duy nhất từ cổ chí kim. Một tay ngài sáng lập ra Đại Ngụy, dưới thời trị vì của ngài, Trung Thổ lại một lần nữa có lại sinh cơ. Mấy chục năm sau, Thần Vũ Đế mất tích một cách ly kỳ nhưng Đại Ngụy vẫn thống trị Trung Thổ!"

"Mười hai long kỵ cũng giống Thần Vũ Đế, họ đều lưu lại hậu nhân của chính mình để bảo vệ xung quanh Đại Ngụy, nhưng trong đám con cháu đời sau của họ không còn xuất hiện cao thủ Thiên Đạo nữa. Đại Tông Sư đã là

cực hạn. Cho nên, cao thủ Thiên Đạo trong truyền thuyết cũng dần dần bị thần hóa, thế nhân không hề biết."

Tần Phi im lặng không nói, lẳng lặng chờ Liễu Khinh Dương nói tiếp.

"Hậu nhân của mười hai long kỵ truyền thừa được hơn trăm năm có gia tộc không còn hương hỏa, có gia tộc bỏ mình trong chiến đấu bảo vệ Đại Ngụy, cho đến ba trăm năm trước, còn sót lại ba nhà Đường, Sở, Ngô. Khi ấy Ngụy Đế ương ngạnh thích đao to búa lớn, không ngừng dùng binh với thảo nguyên, thậm chí không tiếc xâm nhập vào sâu tới ngàn dặm trong thảo nguyên, gây ra chiến tranh vô nghĩa, làm quốc khố trống rỗng, dân chúng lầm than, khắp nơi trong dân gian khởi nghĩa vũ trang. Ba nhà Đường, Sở, Ngô bôn ba khắp nơi bình định cho Đại Ngụy. Tiếp sau đó lại..."

Liễu Khinh Dương ngừng lại một chút, rồi mới nói tiếp: "Ngụy Quốc lớn như vậy nhưng rồi cũng chia thành bốn nước Ngụy, Đường, Sở, Ngô."

Tần Phi khẽ cười một tiếng, lịch sử chính là một tiểu cô nương ngúng nga ngúng nguẩy. Ba nhà làm gia thần của Ngụy Quốc lâu như vậy, nếu bảo không có dị tâm là tuyệt đối không thể. Mà Ngụy Đế ương ngạnh vừa hay cho bọn chúng cơ hội, chỉ có thể nói, Ngụy Quốc may mà vẫn còn có người ủng hộ mình, nếu không thì ba nhà phân ra rất có thể khiến cho hoàng tộc chết sạch sẽ. Làm sao có thể khiến cho Ngụy Quốc vẫn duy trì được vị thế là nước có thực lực cường đại nhất trong bốn nước suốt mấy trăm năm sau đó được?

"Những chuyện xưa này có liên quan tới vấn đề của ta sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Liễu Khinh Dương nhếch khóe miệng cười cười: "Đương nhiên là có liên quan, mặc dù đã ngàn năm trôi qua mà cao thủ Thiên Đạo chỉ có một vị, nhưng Đại Tông Sư cũng không phải nhiều như mấy tên bán bánh bao hấp. Từ trước tới giờ những Đại Tông Sư có thể chỉ mặt đặt tên cũng không tới ba trăm vị. Thế gian hiện giờ, hai nước Sở Ngô cộng thêm cao thủ Man tộc ở thảo nguyên đạt tới cảnh giới Đại Tông sư cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Mọi người đều biết gốc rễ của nhau, cũng không thể nào chạy loạn khắp nơi. Ngay cả Bàng Chân kia cũng vậy, nếu hãn xuất thủ ở Phố

chợ, vậy phải là đại sự đến mức nào? Sao có thể giấu diếm người khác được?"

"Kiếm ý của Đại Tông Sư xuất hiện ở Phố chợ chắc chắn có liên quan tới người. Nhưng những Đại Tông Sư mà chúng ta biết đến không có vị nào có khả năng xuất thủ ở Phố chợ vào ngày đó. Khả năng duy nhất đó là có một vị Đại Tông Sư mà chúng ta không biết... nghĩ tới nghĩ lui chúng ta cũng không tìm được đầu mối, nhưng chúng ta có nghĩ tới một người!"

Liễu Khinh Dương nhìn chăm chú vào hai mắt Tần Phi, ánh mắt cơ hồ như hóa thành thực thể khiến hai mắt hắc cơ hồ đau nhói. Liễu Khinh Dương chậm chậm nói ra rõ ràng từng chữ: "Năm đó khi tiêu diệt Ngụy Quốc, ở bên cạnh Ngụy Đế có một vị Đại Tông Sư, khi ấy hắc bị Bàn Chân cùng nhiều cao thủ giáp công, chứng kiến Ngụy Đế chết trận nhưng không thể làm gì được. Sau đó hắc đột nhập hoàng cung đoạt đi một cái hộp rồi bỏ trốn mất dạng!"

"Nửa năm sau đó, đột nhiên hắc lại hiện thân, khi ấy binh mã của quân Sở càn quét các nơi chống cự đang khai hoàn chiến thắng trở về. Ở trên đường, vị Đại Tông Sư này tập kích bệ hạ bị Dịch lão đầu ngăn cản, sau đó Dịch lão đầu đuổi giết hắc ra xa ngàn dặm, nghe nói đã giết hắc rồi! Cũng chính từ trận chiến này, Dịch lão đầu vốn không ra tay cũng bị người ta biết được hắc có thực lực của Đại Tông Sư."

Liễu Khinh Dương thản nhiên nói: "Trong chuyện này có một sơ hở, ngày đó nếu hắc có thể phá vòng vây thoát ra từ tay Bàn Chân cùng với các cao thủ khác, làm sao có thể dễ dàng chết trên tay Dịch lão đầu như vậy được. Chẳng lẽ là thực lực của Dịch lão đầu đã cao tới mức không thể lường được như vậy? Dựa theo chiến quả của Dịch lão đầu, cho dù Bàn Chân được gọi là đệ nhất thiên hạ kia cũng không thể là đối thủ của hắc được. Về phần người có tin hay không thì tùy người, dù sao ta cũng không tin."

"Nếu như vị Đại Tông Sư kia thật sự không chết, thì kiếm ý ở Phố chợ kia cũng dễ giải thích rồi!" Liễu Khinh Dương nở một nụ cười khiến cho người khác cảm thấy an tâm: "Nếu đã như vậy, có thể nói sư phó của người cũng là vị Đại Tông Sư kia. Năm đó Bàn Chân cùng Dịch lão đầu cũng giết hắc không chết làm sao có ai dám đắc tội với hắc! Cho dù là đương kim bệ hạ

cũng sẽ không đi truy cứu việc hành thích mười mấy năm trước của hã. Nếu như có thể mà nói thì có khi còn muốn chiêu dụ hã nữa, dù sao Đại Ngụy mất nước cũng hai mươi năm rồi."

Về mặt Liễu Khinh Dương tràn đầy hòa khí, không nhìn ra một chút nguy cơ nào, nhưng Tần Phi lại biết, bọn chúng rất cần thiết phải có được đáp án này. Những gì mà hã sắp nói ra rất có thể quyết định thái độ của đám người Đường Ấn. Hơn nữa còn có thể liên hệ tới bí mật của Sát Sự Thính - nếu Dịch lão đầu không giết vị Đại Tông Sư kia thì chính là đã phạm tội khi quân.

"Ta không biết!" Tần Phi hít một hơi thật dài, cả người hã đều nằm dưới sự bao phủ của khí trường từ Liễu Khinh Dương, thậm chí mỗi lần mạch đập của hã cũng không qua được mắt vị cao thủ này. Ở trước mặt người như vậy muốn nói dối một cách không sơ hở cơ hồ là chuyện không thể.

"Sư phó của ta? Ta không biết người tên gì, ta cũng không biết tu vi của người rốt cuộc cao thấp đến đâu, ta thậm chí cũng không biết hiện giờ người còn sống hay không." Tần Phi giả hoạt cười cười: "Dĩ nhiên ở trước mặt Liễu Tổng quản không phải ta không thừa nhận rằng thật sự ta có chút quan hệ với một vị Đại Tông Sư. Về phần Đại Tông Sư này là ai...xin lỗi, không thể nói được!"

Đều là lời nói thật...trong lòng Liễu Khinh Dương biết rõ, thanh niên trước mặt chẳng qua mới chỉ mười bảy mười tám tuổi, tu vi kém hơn so với hã tới mười đường, dưới sự bao phủ của khí trường cường đại như vậy, nếu hã muốn nói láo căn bản không thể nào bình tĩnh được như thế.

"Muốn cưới được Đại Nhi cũng không phải là chuyện dễ dàng." Liễu Khinh Dương thản nhiên nói: "Người là nhân vật thiên tài khó gặp. Ở Đông Đô có rất nhiều người muốn mượn sức người. Bất kể bọn họ xuất phát từ mục đích gì cũng đều là do nhìn trúng tiềm lực người có thể vượt qua được Bàng Chân. Nhưng nếu muốn chuyển tiềm lực thành thực lực cũng không phải công phu một sớm một chiều được. Bất kỳ một lần kỳ ngộ nào cũng có thể khiến người nhảy lên cửu thiên, cũng có thể đánh người rơi xuống phạm trần, cho nên Đường phủ tuyệt đối sẽ không vì phần tiềm lực của người, mà chiêu người làm con rể!"

"Chỉ có một khả năng để người cưới được Đại Nhi, đó chính là nàng thích người!" Liễu Khinh Dương khẽ mỉm cười, vươn bàn tay trắng nõn đến trước mặt Tần Phi: "Bất kể như thế nào, hôm nay gặp được người ta cũng rất cao hứng."

"Đa tạ!" Tần Phi nhắc tay nắm chặt bàn tay Liễu Khinh Dương, chợt cảm thấy một cổ chân khi lạnh nhạt bình thản từ hồ khẩu* trong nháy mắt truyền đi khắp toàn thân.

"Tạm biệt!" Liễu Khinh Dương thân nhiên xoay người rời đi, hân đi hết sức tiêu sái, tiêu sái như khi hân đến, ống tay áo phất lên, không mang theo một đám mây màu.

Tần Phi cúi đầu nhìn cổ tay, mắng thầm: "Đều là một lũ nguỵ quân tử, nếu đã không muốn cho tiểu gia làm con rể thì cần gì phải tới lừa dối tiểu gia, bảo tiểu gia đi cửa cấm con gái của người..."

Ở nơi cổ tay còn lưu lại một chút cảm giác ấm áp, cử động mới vừa rồi Liễu Khinh Dương thoát nhìn như lơ đãng nhưng kỳ thực chân khí đã chạy một vòng quanh kinh mạch của Tần Phi. Thuận tay đã chạm thấu chân khí vận hành của Tần Phi, sợ rằng đây cũng là một trong những mục đích mà hân đến gặp Tần Phi hôm nay.

Gặp mặt Liễu Khinh Dương xong, Tần Phi cũng không còn tâm trạng trở lại Tuần Kiểm Thự, hân bước chậm rãi bước theo con đường dài tựa như không mục đích. Mặt trời chậm rãi leo qua đỉnh đầu. Chẳng mấy chốc, Tần Phi đã đi tới một con phố có vẻ náo nhiệt ở phía Nam Thành, chẳng biết vì sao ở nơi đó lại người đông nghìn nghịt...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 23: Ngày làm được một việc thiện.

Q.1 - Chương 23: Ngày làm được một việc thiện.

Trên con đường vô cùng náo nhiệt, ở bên lề đường có treo một lá cờ nền trắng viền đen, trên đó viết một chữ "Chân" to bằng cái đấu. Lá cờ này gần như thu hút hết tất cả những kẻ khốn cùng ở phía Nam thành tới đây.

Hai cái nồi lớn được kê lên kệ sắt, bên dưới là lò lửa hừng hực. Phía trên một cái nồi là một đồng bánh bao cao cao, một cái nồi khác dường như đang ninh cháo.

Một thiếu nữ thanh tú đang cười niềm nở đứng bên cạnh nồi, ra sức khuấy cái muôi lớn.

"Thật là người lương thiện a..." Lão giả đứng bên cạnh Tần Phi híp mắt liếc nhìn đám người đang hồi hả, thở dài nói: "Năm nay vì lũ lụt ở Hà Đông nên rất nhiều người phải trôi giạt khắp nơi, tất cả đều cùng nhau đến Đông Đô ăn xin, chỉ cầu mong tìm được đường sống. Thiện đường này bảo là sẽ mở suốt một tháng, chỉ cần là người nghèo thì ai ai cũng có thể tới xếp hàng lĩnh một chén cháo, hai cái bánh bao cùng với ít dưa muối nữa."

Thư sinh đứng bên cạnh lão giả thoát nhìn mi thanh mục tú*, giữa hai đầu lông mày che giấu ý coi khinh, nhưng bộ dạng kiêu ngạo lại thể hiện rõ mồn một những gì hắn muốn nói.

Hắn nghe lão đầu nói vậy cũng chỉ cười lạnh một tiếng: "Đây chẳng qua chỉ là trò mèo để đám nhà giàu mua danh chuộc tiếng mà thôi, nếu thật sự có lòng muốn làm việc thiện sao không lôi người thân ra giúp phân phát cho người nghèo?"

Lão giả há mồm tắt tiếng không biết phải nói sao. Tần Phi xoay người nói với thư sinh kia: "Bất kể bọn họ có phải mua danh tiếng hay không đi nữa, có thể mua nhiều gạo và mì như vậy phân phát cho người nghèo để họ không đến nỗi phải chịu đói, để tên ăn mày không phải đi lục đồng rác kiếm đồ để ăn cũng đã là việc làm rất tốt rồi. Chớ thấy việc thiện nhỏ mà không làm! Sách mà người đọc đem ném cho chó[cẩu] rồi sao? Sao chút đạo lý này cũng không hiểu được?"

Thư sinh mấp máy đôi môi muốn phản bác nhưng lại nhìn thấy Tần Phi mặc quan phục của tuần kiểm liền hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Đi thật xa mới tức giận quát lớn: "Chẳng qua cũng chỉ là con chó săn vẽ đường cho hươu chạy mà thôi!"

Lão giả sợ Tần Phi tức giận, vội vàng khuyên giải: "Những tên hậu sinh kia căm ghét thế tục, người không nên chấp nhặt với bọn chúng!"

Tần Phi vội vàng ôm quyền nói: "Lão nhân gia, sao ta có thể hẹp hòi như thế được? Chẳng qua ta thấy bọn hắc không hiểu mà nói bậy nói bạ hết những bức bối trong lòng thôi!"

Vừa dứt lời, có một người len qua bên cạnh người lão giả, hắc chen mạnh đến mức thiếu chút nữa xô lão đầu ngã lăn trên mặt đất, đi theo phía sau hắc còn có vài người khác. Những người này quần áo lam lũ, tóc tai rối bù, người ngợm vô cùng bẩn thỉu, vừa nhìn đã biết đó là ăn mày. Nhưng tuổi của bọn họ cũng không lớn, chỉ chừng bốn mươi, tay chân lạnh lặn vậy mà hết lần này tới lần khác đeo bao xích bị trên người, tay cầm bát mẻ đường hoàng bệ vệ ra ngoài xin cơm.

Tần Phi đỡ lấy lão nhân, thấp giọng hỏi: "Không sao chứ?"

"Đừng lo!" Lão giả cười cười: "Đúng là ta đã già thật rồi, sau này muốn đi xem náo nhiệt cũng phải đứng ở ven đường mà xem thôi."

Tần Phi quay đầu nhìn về phía mấy tên ăn mày nọ, tên ăn mày đen trùi trùi cầm đầu nghênh ngang tiêu sái đứng vào trong đội ngũ. Hắc chinh tề ngẩng đầu lên chen lấn lên vị trí đầu tiên trong đội ngũ, trong miệng còn kêu lớn: "Tới đây, mấy cái tên này, đứng xếp hàng kiểu gì thế này. Hàng dài thế này đến lượt chúng ta thì bánh bao với cháo cũng nguội ngắt rồi còn gì."

Người bị hắc đẩy là một nữ tử mặc một chiếc áo ngắn màu xanh vá chằng vá đụp, trong ngực nàng ôm một đứa trẻ chừng một, hai tuổi, nàng yếu ớt nhìn mấy tên ăn mày bẩn thỉu vô cùng nhưng to mồm lớn lối. Theo bản năng nàng lùi lại hai bước.

Tên ăn mày đen nhẻm dương dương đắc ý đứng ở vị trí đầu tiên, ở phía sau lập tức truyền đến một tràng la ó bất bình. Đám ăn mày kia quay đầu lại mắng: "Các người không muốn sống hả? Người nào không phục, bước ra đây!"

Âm thanh la ó cũng dần dần chìm xuống, thỉnh thoảng còn có một hai âm thanh lạc lõng không thành tiếng. Những người đợi cứu tế ở đây cũng đều là người nghèo, ra mặt bừa bãi nếu bị mấy tên ăn mày đánh cũng chỉ là bị ăn đánh oan. Đối với những người bình thường mà nói, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, bầm bụng chịu nhịn, mà tính ra thì đồng bánh bao kia cũng khá cao, chắc là cũng đủ để chia.

Mấy tên ăn mày cười nói đặc ý với nhau, tên ăn mày đen nhẻm kia nhe bộ hàm răng vàng khè, cười nói: "Những năm này, người lành bị ức hiếp. Các người thấy không, lão tử ra oai một cái, những tên kia đã sợ co vùi rồi. Chờ lão tử tích đủ vốn liếng, dựng một cái Hoa Tử Bang, chúng ta cũng có thể được người ta ngưỡng mộ..."

Lời còn chưa nói hết, một âm thanh trầm thấp vang lên bên cạnh bọn chúng: "Cút xuống cuối cùng xếp hàng."

"Con mẹ nhà ngươi..." Tên ăn mày đen nhẻm quay mặt lại, đột nhiên thấy một tên tuần kiểm áo đen đang nhìn mình lạnh như băng, lập tức nuốt nửa đoạn sắp nói trở lại trong bụng, quanh co năn nỉ: "Quan gia... tiểu nhân đói bụng đến mức sắp bất tỉnh rồi, cầu xin quan gia thương xót giơ cao đánh khẽ, cho tiểu nhân chờ ở chỗ này đi..."

Tần Phi hờ hững liếc hắt một cái, tay nắm thành quyền, những tiếng "Răng rắc" từ các khớp xương lạnh lạnh vang lên.

"Tiểu nhân cút ngay đây..." Tên ăn mày đen nhẻm kia biết nếu còn không đi thì cái tên tuần kiểm này có thể đánh mình thành đầu heo bất cứ lúc nào mất, liền lập tức chạy trốn chết, dẫn theo mấy tên đồng bọn cút xuống cuối hàng, đến thở mạnh một hơi cũng không dám.

Thiếu nữ đang ra sức khuấy cái muôi ngoảnh lại nhìn về phía bên này. Tần Phi cũng hơi ngẩng lên, bốn mắt hai người nhìn nhau, cùng khẽ mỉm cười chào đối phương.

Nữ tử kia quần trắng áo xanh, ăn mặc hết sức giản dị, tóc dài bện thành nhiều bím nhỏ buông phía sau ót có vẻ vô cùng hoạt bát. Một đôi mắt to tròn mặc dù chỉ là một mí nhưng lại khiến cho người khác thoát nhìn thấy dường như nàng đang hơi có vẻ uể oải như đang ngái ngủ. Nàng vừa cười một tiếng, hai lúm đồng tiền rất sâu hiện ra, xinh đẹp rạng ngời.

Tần Phi gật đầu với nàng, chấp hai tay sau lưng, ngạo nghễ đứng ở bên cạnh hàng ngũ. Quả nhiên có tuần kiểm có khác, người phụ nữ ôm hài tử cảm kích nói tạ ơn với Tần Phi rồi lại bước lên trước một bước. Đội ngũ đang có chút lộn xộn dưới ánh mắt nhìn chăm chú lạnh lùng của Tần Phi dần dần cũng chỉnh tề yên tĩnh lại.

Nồi cháo rất cực đã chín nhừ, bốn nam tử đường như là gia đình khiêng nồi bắc ra, cùng với hai thiếu nữ bắt đầu phân phát bánh bao, cháo, dưa muối!

Thiếu nữ nọ vén tay áo xoa mồ hôi trên mặt, ráng sức khiêng thùng nước lên đổ nước sạch vào trong một cái nồi không vừa mới đặt lên, trông có vẻ như nàng còn muốn tiếp tục nấu cháo.

Đội ngũ đứng xếp hàng dài thật dài, gần như không thể nhìn thấy cuối, càng ngày càng nhiều người nghèo nghe tiếng mà chạy tới nơi này, trên tay cầm chậu, bát từ bên đường vọt tới. Tần Phi lớn tiếng hét, chỉ huy trật tự, cố gắng bảo bọn họ xếp thành hàng ngũ, cũng không để bọn họ đồng loạt đi lên, khiến mọi thứ loạn cào cào.

Chỉ có sáu người kia phân phát bánh bao, cháo và dưa muối. Người phục vụ chắc chắn không đủ. Cho dù bọn họ có ra sức phân phát như Quan Âm nghìn tay cũng phải loay hoay tới chết đi sống lại.

Thình thoảng có người kêu lên: "Thiện nhân, ta đây còn chưa được bánh bao mà..." "Thiện nhân, ta chưa có dưa muối a..." "Ai da, có người đẩy đổ cháo của ta rồi, người hảo tâm, có thể cho ta một muôi nữa không? Chỉ một muôi..."

Thiếu nữ thấp giọng nói mấy câu, gia đình đang bận nổi lửa quạt gió chần chờ đứng lên, đưa quạt hương bồ trong tay cho cô gái kia rồi cũng gia nhập đội ngũ phân phát bánh bao.

Thiếu nữ bận rộn tới bỏ cả hơi tai, không ngừng cầm quạt hương bồ quạt gió nổi lửa, thình thoảng mở vung nồi ra xem xem nước đã lăn tăn sôi hay chưa. Một lát sau, nàng vừa ngồi xổm xuống thêm củ thêm củ rồi quạt một cái, một cổ tro đen bay ra rơi xuống người nàng, khiến trên người nàng phủ kín một tầng tro bụi, thiếu nữ nóng đến mức đầu đầy mồ hôi giờ tay áo lên lau mặt, làm cho trên mặt cũng đen nhẻm một mảng.

Nàng tựa hồ cảm giác thấy không ổn, vội vàng đảo mắt nhìn ra bốn phía, lại thấy Tần Phi đang nhìn mặt mình mỉm cười, khuôn mặt thiếu nữ lập tức đỏ ửng lên, nàng để quạt hương bồ xuống, lấy từ trong lồng ngực ra một chiếc khăn tay, cố gắng xoa miết lên mặt. Một cổ hơi nước từ dưới nồi xông ra, thiếu nữ luống cuống tay chân cất chiếc khăn đi, mở vung nồi chuẩn bị cho gạo vào.

Tần Phi lắc đầu cười cười, thấy đội ngũ cũng đã có trật tự liền sai bước đi tới cầm lấy quạt hương bồ trên bệ bếp, ngồi xổm xuống, lật qua mấy cây củi trong lửa, tay cầm quạt quạt tới, ngọn lửa lập tức bốc lên rất cao.

Thiếu nữ kinh ngạc nhìn Tần Phi không mời mà tới, lại thấy dáng vẻ cúi đầu nôi lửa của hắn thì cười khúc khích một tiếng, tiếp tục cật lực khuấy muôi.

Ngọn lửa từ miệng lò thô sơ bốc ra ngoài, một cỗ khói đen cuồn cuộn bốc lên, bụi củi cháy rụi như một con bướm đen bay từ trong miệng lò ra nường theo cơn gió nhẹ trên đường nhảy múa không dứt.

Có mấy con bướm đen rơi xuống tóc, xuống mặt Tần Phi, hắn cũng chẳng buồn lau, đột nhiên một cánh tay nhỏ nhắn trắng như tuyết nắm một chiếc khăn tay còn thoang thoảng hương thơm ngát đưa tới trước mặt Tần Phi.

Tần Phi ngẩng đầu nhìn lên, cô gái kia chỉ chỉ vào một chiếc khăn tay còn đang cuốn trong ống tay áo, ý bảo tấm này không phải tấm vừa nãy nàng dùng. Tần Phi đã bao giờ là người câu nệ tiểu tiết đâu? Hắn liền đưa tay nhận lấy khăn, lau tứ lung tung lên mặt, khăn tay trắng nõn mùi thơm sực nức tức thì trở nên cực kỳ đen hôi khó ngửi.

Ở trên lầu phía bên kia đường, có hai người ngồi bên cửa sổ, trên bàn là một bình trà xanh, một đĩa điểm tâm. Ánh mắt hai người đang dõi tới chính là chỗ của Tần Phi và thiếu nữ!

"Ta không hiểu vì sao lại có tuần kiểm tới nơi này? Đây không phải là hắn cố ý tới đây lấy lòng tiểu thư sao?" Một người ngồi bên trái cau mày nói.

Người bên phải cười nói: "Tính của người thật là đa nghi. Vị tuần kiểm này chẳng qua chỉ là quá nhiệt tình mà thôi, ở đâu ra nhiều tâm tư như vậy? Dân chúng bình dân có bao nhiêu người biết đến tiểu thư? Người nhìn tên tuần kiểm đó đi, nôi lửa đã một lúc lâu rồi mà vẫn chưa nói một câu nửa lời nào với tiểu thư a!"

Đột nhiên, nụ cười của hắn tắt ngấm, hắn ngưng thần nhìn cử động của Tần Phi, bật thốt lên: "Lão Thất, tên tuần kiểm này không đơn giản, từ khi hắn nôi lửa, đã quạt mấy ngàn cái rồi, vậy mà người nhìn xem? Khoảng cách mỗi lần quạt đều giống nhau như đúc, bảo đảm có thể vừa vắn thối vào

miệng lò, cũng không lãng phí bao nhiêu khí lực. Người này ngay cả chuyện nhỏ nhất như thổi lửa vậy mà cũng tinh tế như vậy. Thật đáng sợ!"

Người được hắt gọi là lão Thất nọ nhìn kỹ một chút, trầm giọng nói: "Ngũ ca, tên tuần kiểm trẻ tuổi này, eo lưng mặc dù quay ra phía đường cái nhưng không biết là vô ý hay hữu ý mà khuỷu tay trái hơi cong mà vẫn duy trì tư thế công kích về phía sau bất kỳ lúc nào. Mỗi lần châm củi đều vận lưng khom người khiến cho cả thân phía sau đều không có chỗ hở để tấn công. Ở tuổi này mà lại có tu vi như vậy..."

"Cửu phẩm!"

Các tuần kiểm trẻ tuổi ở Đông Đô, cửu phẩm chỉ có một vị. Hai người hoảng sợ liếc mắt nhìn nhau, không ngờ được ngay ở ngoài đường đã gặp được nhân vật được vinh danh là đệ nhất thiên tài của Đại Sở trong vòng hai trăm năm trở lại đây này.

"Chắc không phải là hắc cố ý tiếp cận tiểu thư chứ?" Lão Thất nhíu mày:

"Hắc cố ý gì?"

Ngũ ca nhẹ giọng cười nói: "Bản thân ta cảm thấy không phải là hắc cố ý. Nếu như có cũng sẽ không đến mức ngay đến một câu cũng không nói đâu. Hơn nữa cho dù hắc là thiên tài, hiện tại cực hạn cũng chỉ là tu vi cửu phẩm, nếu hắc có hành động gì lạ, ta và người ở trên lầu này cũng có thể lấy tính mạng của hắc! Yên tâm đi!"

Cháo cũng đã nấu xong, vừa lúc kết thúc việc phân phát đầy hỗn loạn xong, Tần Phi bê nồi lên đống, lại bê nồi rỗng lại đổ đầy nước.

Thiếu nữ cười khẽ một tiếng, xoay người bê một bình trà từ dưới đất lên rót một chén đưa cho Tần Phi.

Hai bàn tay nàng nâng chén trà xanh, Tần Phi cũng đưa hai đón lấy, thấp giọng nói: "Đa tạ cô nương!"

"Phải là chúng ta đa tạ người mới đúng chứ, tiếp tục nha!" Thiếu nữ cũng tự rót ỉnh một chén trà, uống hai ngụm, lại tiếp tục cầm muôi khuấy tiếp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 24: Hào môn thế gia.

Q.1 - Chương 24: Hào môn thế gia.

Tràng cửu tế này kéo dài từ gần giữa trưa cho tới khi sắp hoàng hôn mới kết thúc. Đống bánh bao chất cao như núi trước đó đã không còn cái nào, cháo trong nồi cũng đã hoàn toàn hết sạch. Bọn gia đình thu lại đồ làm bếp, chuẩn bị về nhà.

Công lực Tần Phi thâm hậu nên hoàn toàn không cảm thấy mệt, hần đứng dậy nghênh ngang rời đi khiến thiếu nữ mãi nấu cháo vốn muốn nói với Tần Phi một lời cảm ơn nhưng vừa ngẩng đầu đã nhìn không tới bóng dáng của hần. Trong lòng nàng không khỏi có hơi hụt hẫng.

Đoàn người thu thập xong đồ rồi chuyển ra cuối phố, ở đó đã chờ sẵn một chiếc xe ngựa sơn đen cùng một chiếc xe la. Thấy đoàn người này tới, người đứng cạnh xe ngựa liền giúp mọi người đưa đồ vật lên xe la. Thiếu nữ tiến vào trong toa xe ngựa, cửa xe đóng lại, chậm rãi đi về phía trước.

Trong xe có một mỹ phụ trung niên đang ngồi, nước da nàng trắng nõn, mịn màng như ngọc, cũng giống với thiếu nữ kia, trên khuôn mặt nàng có hai má lúm đồng tiền rất sâu.

Nàng thấy bộ dạng rối bù của thiếu nữ kia, không nhịn được trách cứ: "Linh nhi, ta đã bảo con không phải tự mình xuất đầu lộ diện mà. Muốn làm việc thiện chỉ cần phân phó hạ nhân trong phủ đi làm là được rồi. Xem con chà đạp [ngược đãi] bản thân thành bộ dạng như vậy bảo sao mẹ có thể không đau lòng? Ngày mai con không phải tới nữa, cứ để cho hạ nhân tới làm."

"Làm vậy sao được? Làm việc nhất định phải do chính mình bỏ công bỏ sức ra mới có ý nghĩa. Linh nhi bảo đảm, ngày mai chắc chắn không để mình bị lôi tha lôi thôi..." Thiếu nữ tên Linh nhi ngậy thơ nở một nụ cười.

Hai mẹ con tranh chấp một hồi lâu, cho tới giờ người làm mẫu thân này cũng không lay chuyển được con gái. Bất đắc dĩ, mỹ phụ trung niên không còn cách nào khác đành phải làm ra vẻ tức giận nói: "Ngày mai mang theo nhiều người một chút. Những công việc nặng nề kia cũng đừng tự mình làm nữa. Nếu con còn biến thành bộ dạng như vậy một lần nữa, vi nương* sẽ nhốt con ở nhà, không cho con ra cửa."

"Linh nhi biết mẹ là tốt nhất mà." Thiếu nữ vui sướng ôm lấy mẫu thân, nhưng ngay sau đó giật mình nhớ ra, lại nhanh như chớp buông ra: "A a, người Linh nhi vô cùng bẩn, thiếu chút nữa làm dơ bẩn y phục của mẹ rồi." Mỹ phụ nhẹ giọng trách mắng: "Tối giờ mới biết mình bẩn thỉu sao? Nhanh lên một chút về nhà tắm rửa thay quần áo, buổi tối ở nhà có khách đến. Đường phu nhân muốn tới cùng ta ôn chút chuyện, Đại nhi cũng sẽ tới đấy." Linh nhi gật đầu, hai mẹ con hàn huyên những chuyện thú vị khi cứu trợ thiên tai trong chốc lát. Trong lúc cười đùa xe ngựa đã về đến cửa nhà. Cửa xe vừa mới mở ra Linh nhi đã nhảy phốc xuống xe ngựa, đi vào nhà nhanh như chớp, làm gì còn có bộ dạng của thiên kim phú gia [DG: con nhà giàu]? Mỹ phụ trung niên bất đắc dĩ lắc đầu, không còn cách nào khác đành phải đi theo nàng.

Linh nhi sau khi tắm rửa lại xuất hiện một lần nữa, nàng đã không còn mặc trang phục thiếu nữ chất phác ban ngày mà vận một bộ váy dài lết đất đỏ sẫm, trên đó có đính vô số vụn kim cương sáng long lanh trông vô cùng đẹp mắt. Bím tóc nhỏ trước ghim lên tóc đã toàn bộ mở ra, mái tóc thật dài ở sau ót được buộc lại bằng băng đen. Nàng hiện lộ ra vẻ đoan trang lộng lẫy cực kỳ. Nàng vốn dĩ là một nữ tử cực kỳ xinh đẹp, một khi ăn vận vào sẽ lại càng trở nên rạng rỡ. Nàng nhẹ nhàng bước thoăn thoắt tới chính đường khiến cho phòng khách lớn như vậy cũng trở nên đẹp đẽ hơn nhiều. Linh nhi tiến lên phía trước chúc sức khỏe mẫu thân cùng Đường phu nhân đang tán gẫu. Đường phu nhân cười lớn khen: "Hai tháng không gặp Linh nhi đã xinh đẹp lên rất nhiều a!"

Mỹ phụ trung niên kia cười nói: "Nói đến xinh đẹp, có nữ tử Đông Đô nào dám so với Đại nhi nhà ngươi chứ? Chỗ tốt của thiên hạ không phải đều bị Đường gia lấy đi hay sao? Năm đó ngươi cũng là một đóa tiên hoa tươi đẹp ở Đông Đô kia mà, hiện giờ nữ nhi của ngươi cũng là đệ nhất mỹ nhân ở Đại Sở. Thật là khiến người ta hâm mộ a!"

Nụ cười của Đường phu nhân có chút hơi mất tự nhiên, thân nhiên nói: "Đệ nhất mỹ nhân Đông Đô năm đó cũng không phải là tỷ muội chúng ta!"

Mỹ phụ trung niên lập tức cứng đờ, lại nhận ra mình đã nói sai điều gì liền chuyển đề tài nói: "Linh nhi, con tới vườn hoa tìm Đại nhi đi."

Linh nhi thi lễ thối lui rồi chậm rãi đi tới vườn hoa. Từ xa xa đã thấy ánh chiều tà bao phủ một vị cung trang thiếu nữ yếu điệu. Nàng đang nhú mào lẳng lẳng nhìn một bông hoa không biết đang nghĩ điều gì đến xuất thần.

"Đại nhi tỷ tỷ. Nghĩ gì thế?" Linh nhi ha ha cười nói: "Chẳng lẽ là đang nghĩ tới chuyện người xuất giá hay sao?"

Đường Đại Nhi thản nhiên nói: "Ngay cả tiểu ny tử (cô gái nhỏ) người cũng đem ta ra làm trò cười hay sao? Nếu người mà muốn được gả đến thế thì tỷ sẽ đem cái mối hôn sự này tặng cho người cũng được."

Linh Nhi cười hi hi tiêu sái đến bên người nàng, kéo bàn đu dây trong vườn hoa tới, rướn người vịn mình ngồi lên phía trên rồi bắt đầu đu đưa nhẹ nhàng: "Muội muội tuổi còn nhỏ nên không muốn gả đi chút nào. Trái lại lần này tỷ tỷ chọn một tuần kiếm ở Phố chợ lại khiến cho thế tử của Yến Vương đứt từng khúc ruột..."

Đường Đại Nhi không nhịn được nhẹ giọng trách cứ: "Còn nhỏ tuổi mà đã học được miệng lưỡi sắc lém kia của ai? Chẳng lẽ là bị Dịch Tiểu Uyển kia làm hư rồi? Cái tên tuần kiếm kia cũng không phải do bản thân tỷ tỷ chọn. Hơn nữa cho dù không có hấn đi nữa gan ruột của tên Sở Dương kia cũng phải đứt rồi. Dù sao cũng không thể chỉ vì để hấn không bị đứt ruột mà ta phải ủy khuất hạ mình gả cho hấn chứ?"

Linh Nhi bỗng nhiên thở dài, nói: "Sở Dương ca ca thật đáng thương quá đi, một lòng say mê mà lạc tại không xử [DG: bị bỏ phí], nhân phẩm của Đại Nhi tỷ tỷ như vậy trừ phi là nam tử kinh tài tuyệt phẩm nếu không sẽ không xứng với người được. Đúng rồi, mới vừa rồi muội nghe nương nói ở trên xe ngựa rằng có vẻ như Khâm Thiên Giám đã định ra ngày người lấy chồng."

Đường Đại Nhi ngạo nghễ nói: "Nếu ta không muốn gả thì cho dù là ai cũng không thể bắt buộc ta được. Không phải Đường Đại Nhi ta xem thường người khác, muội tử người cũng biết, tuần kiếm Đông Đô là lũ người nào chứ? Ăn uống chơi gái bài bạc, hãm hại lừa gạt! Bọn họ là một đám lưu manh được nuôi trong chuồng quan phủ. Người như vậy cho dù tỷ tỷ suốt đời không lấy chồng cũng sẽ không gả cho hấn."

Linh Nhi cắn môi, bàn đu dây dừng đưa qua lại khiến bóng dáng của nàng trên mặt đất lướt qua lướt lại lúc dài lúc ngắn, nàng thấp giọng nói: "Đại

Nhi tỷ tỷ, cũng không phải tuần kiếm nào cũng vô lại như vậy đâu. Hôm nay muội muội đi cứu tế nạn dân tại đường số bảy ở phía Nam thành, có một tên tuần kiếm ngốc đã chạy tới hỗ trợ duy trì trật tự còn tất tả giúp nấu một chút cháo buổi trưa. Ta thấy hắn là một tên tuần kiếm không tệ đấy!"

Đường Đại Nhi cười ha ha nói: "Trời đông còn chưa đến nhưng lòng muội muội đã chuyển sang xuân mất rồi!"

Linh Nhi tức thì hồi hả: "Đại Nhi tỷ tỷ, hôm nay ta mặc trang phục tỷ nữ ra ngoài. Tên tuần kiếm kia căn bản cũng không có bất kỳ ý đồ gì, gần như không nói gì nhiều. Ngoại trừ nổi lửa nấu cháo, hắn cũng chỉ hỗ trợ phát đưa muối bánh bao. Không tin a, sáng mai người cũng mặc trang phục tỷ nữ đi theo ta mà xem, có lẽ còn có thể gặp được hắn đấy?"

Là người muốn đi gặp hắn lại kéo ta ra làm một đờ tên[DG: chặn đờ làm bằng gỗ]!" Đường Đại Nhi thản nhiên cười, trong nháy mắt những đóa hoa tươi khắp vườn trước nụ cười của nàng dường như cũng kém phần rạng rỡ.

"Ta nói không lại người." Linh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn lại, im lặng không lên tiếng.

Đôi mắt đẹp của Đường Đại Nhi khẽ chuyển, nhẹ giọng nói: "Vậy được, mấy ngày nữa tỷ tỷ cũng lên tới xem một chút."

Kể từ khi quả tú cầu kia không hiểu vì sao bay đến tay tên tuần kiếm, trong lòng Đường Đại Nhi tự nhiên không tài nào thoải mái được. Nàng biết mình chẳng qua chỉ là vật hy sinh giữa phụ thân cùng bộ hạ. Đường Đại Nhi xinh đẹp nhất ở Đông Đô có không biết bao nhiêu quan lớn cùng quý nhân muốn đập phá cánh cửa Đường phủ tới kết thân với Đường gia.

Đường Ẩn quyền cao chức trọng, ở Đại Sở ngoại trừ lẻ tẻ vài người, cơ hồ không có ai có thể sánh vai được với hắn. Hắn tự nhiên sẽ không tùy tiện gả nữ nhi đi.

Nhưng hai nam tử mà Đường Đại Nhi dè chừng nhất, trong đó một là thế tử Yến Vương, gia thế của hắn hiển hách, tướng mạo xuất chúng, đối với Đường Đại Nhi lại một mực si mê! Mặc dù bị Đường Đại Nhi cự tuyệt nhiều lần nhưng vẫn gắt gao quẩn quýt lấy nàng, giống y như chó chết không sợ nước sôi cứ dây dưa mãi không thôi.

Một vị khác lại càng thêm hiển hách, đó chính là Thái tử đương triều!

Năm xưa Thái tử chọn phi tần, Sở đế đã từng tự mình giá lâm Đường phủ, mở miệng muốn chọn Đường Đại Nhi làm Thái tử phi. Không ngờ được rằng, Đường Ẩn cùng Đường Đại Nhi nhanh chóng cự tuyệt thẳng Sở đế. Lúc ấy khuôn mặt xanh mét của Sở đế khiến tất cả mọi người trên dưới Đường phủ âm thầm toát mồ hôi. Chọc giận long nhan, cự tuyệt lời cầu thân của đích thân Hoàng đế, đây không phải là muốn chết hay sao?

Nếu không phải gốc rễ của Đường Ẩn trong triều vững vàng, các quan văn tướng võ trong vây cánh của hãn cũng nắm giữ thực quyền; nếu không phải Đường Ẩn bắc phạt Đại Ngụy lập nhiều công lao hiển hách; nếu không phải Đường Ẩn có tương giao cùng Sở đế khi còn trẻ, tình nghĩa không phải như bình thường thì có lẽ...

Nếu Đường Đại Nhi đã không trở thành Thái Tử Phi thì Sở đế kia cũng tuyệt không cho phép nàng trở thành Yến vương phi tương lai...Đường Ẩn đã có đủ thế lực cường đại, cùng với mười lăm vạn tinh binh của Yến vương quả thực là ông trời tác hợp. Nếu hai nhà lấy quan hệ thông gia mà kết minh thì cục diện của Đại Sở hoàn toàn có thể biến đổi.

Ném tú cầu chiêu phu chính là từ bối cảnh như vậy mà ra. Đường Đại Nhi đã sớm nhìn thấu được điểm này nhưng cũng không thể tránh được. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là nói với Đường Ẩn rằng vào lúc bắt buộc, nàng thà xuất gia thành ni cô chứ cũng tuyệt không để tùy tiện gả cho người khác!

Đường Ẩn từ trước tới giờ vẫn sùng ái vạn phần đối với Đại Nhi thì nói với con gái rằng nếu không phải là người cho chính nàng chọn thì cho dù là tất cả Đại Tông Sư trong thiên hạ đều tới cũng sẽ không để nữ nhi bị gả đi.

Về phần tên tuần kiếm không biết vì sao lại nhận được tú cầu, Đại Nhi cũng chưa từng để hằn trong lòng. Nhưng nàng trời sinh tâm tính thiện lương cũng không muốn hại tên tuần kiếm đó.

Đường Hiên phái người đi giết tên tuần kiếm này, nàng còn làm âm ỉ với đại ca một tràng, nói thẳng tên tuần kiếm kia cũng là người vô tội, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?

Nhưng sau đó tin tức truyền đến, rằng Tề Hắc Kiếm bỏ mình, cái tên tuần kiếm kia cũng không hề việc gì! Điều này khiến cho Đại Nhi hơi có chút

không thể đoán được!

Sau đó, Đường Hiên giật dây Sở Dương đi đập phá Sở tuần kiểm Phố chợ, kiểm cố giết chết Tần Phi, trước đó một chút phong thanh cũng không lộ cho Đại Nhi, đợi đến khi Đại Nhi biết được cũng chỉ nói cái tên tuần kiểm xui xẻo kia lần này chết chắc liền đi tìm Đường Hiên báo hấn đi Phố chợ ngăn cản, Đường Hiên sống chết từ chối.

Nàng vốn tưởng Sở Dương thân phận tôn quý, bên cạnh hẳn những người tài ba rất nhiều lại không ngờ rằng kết quả một lần nữa lại nằm ngoài dự đoán của mọi người! Nếu không có người âm thầm ra tay ngăn cản thì thể tử của Yến Vương đã chết ở Phố chợ rồi!

Dần dần những tin tức về Tần Phi cho dù hữu ý hay vô tình cũng bị Đại Nhi biết được không ít. Nàng biết hẳn là nhân vật thiên tài hai trăm năm mới có của Đại Sở, thậm chí còn hơn Bàng Chân khi còn thiếu niên, nàng cũng biết một thiếu niên thiên tài như vậy có lẽ có quan hệ không thể nói rõ với một vị Đại Tông Sư nào đó!

Nhưng hết thảy những điều này có quan hệ gì với Đường Đại Nhi chứ? Lòng của nàng vẫn còn chưa tìm thấy bến đậu!

Đang lúc xuất thần, một tràng tiếng bước chân vang lên, người hầu trong phủ bước nhanh tới vườn hoa, bẩm báo: "Hai vị tiểu thư, thức ăn đã chuẩn bị xong. Phu nhân gọi các người trở về dùng bữa!"

Linh nhi nhảy xuống từ bàn đu dây, kéo bàn tay nhỏ nhắn của Đường Đại Nhi, thấp giọng nói: "Nói xong rồi, mấy ngày tới nếu người rảnh rỗi thì lên tới đường số ba xem một chút. Coi như là giúp muội muội làm chút việc thiện cũng được mà!"

"Ừ, vậy cứ hẹn trước như thế đi!" Đại Nhi cười cười: "Nghe người nói vậy, tỷ tỷ cũng tò mò."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 25: Điểm tâm, món canh và tượng đất!

Q.1 - Chương 25: Điểm tâm, món canh và tượng đất!

Đường phố phía nam thành vẫn náo nhiệt như ngày thường. Tin tức có một phú hộ giấu danh tính sẽ phát cháo miễn phí trong một tháng tại ngã ba đường lan truyền nhanh chóng. Ngày thứ hai những người nghèo khổ tới nhiều hơn rất nhiều so với ngày đầu tiên. Trên con đường cơ hồ khắp nơi đều là những người bộ dạng đói kém, xanh xao vàng vọt.

Ngày hôm qua có khoảng mười người phát cháo miễn phí, hôm nay đã tăng đến hơn ba mươi người. Nhân thủ đầy đủ, gạo và mì tràn đầy. Sáng sớm họ bắt đầu nhóm lửa nấu cháo, bận rộn kinh khủng!

Toàn thân Tần Phi mặc đồng phục tuần kiểm, vác xích xích đao, uy vũ bất phàm. Hắn đứng ở ngã ba bảo bọn họ xếp hàng. Cũng may những người cùng khổ này dễ bảo, bọn họ biết cứ chờ đợi nhất định là có phần, nên cũng không có mấy người quấy rối. Tất cả hàng hàng xếp thành hàng, chờ chực phát cháo miễn phí.

Linh Nhi mặc quần áo tỳ nữ, thỉnh thoảng vuốt mái tóc. Nàng bận rộn nấu cháo, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng lên dưới sức nóng của lò lửa. Tần Phi nhìn nàng bị nóng đến đổ mồ hôi đầm đìa. Hắn từ từ đi về phía trước, lấy cái khăn tay sạch sẽ đưa cho Linh Nhi: "Ngày hôm qua ta vội vàng, cầm khăn tay của người. Ta đã giặt sạch sẽ nhưng cũng làm mất hương thơm trên đó." Nhìn khăn tay được gấp chỉnh tề, Linh Nhi khẽ cười nhận lấy khăn tay, đùa với hắn: "Thật là làm khó cho người, một nam nhân giặt khăn tay. Người giặt cũng sạch sẽ a!"

Tần Phi ung dung nói: "Thân là nam nhân, không tự chăm lo được cho bản thân, mai này ta sẽ sống như thế nào? Người tiếp tục nấu cháo đi, ta ra ngoài duy trì trật tự, cần trợ thủ cứ gọi ta."

Linh Nhi cười khanh khách nói: "Được a, ta tên là Linh Tư, còn người?"

Tần Phi đang định nói tên của mình, chợt nhớ ra hiện giờ lớn nhỏ gì mình cũng coi như là có chút danh. Nói ra hai chữ Tần Phi, người không biết ở Đông Đô này cũng không nhiều lắm. Liền lắc đầu, thản nhiên nói: "Tiện tay giúp thôi, không cần phải nghĩ đến?" Dứt lời, hắn liền xoay người rời đi.

Đám người chen chúc nhau nhận lấy cháo và bánh bao, sau rồi sung sướng rời đi. Tần Phi tu vi hơn người, chân lực có thừa. Ở trên đường hắn đi lui đi tới một hồi lâu, cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hắn lặn qua lộn lại chính là làm cho người ta không được chen ngang, nếu không thì cũng là giúp đỡ những người già đang tập tễnh đi lại ... Chẳng mấy chốc, mặt trời đã đến giữa trưa.

Lúc này, hai gã gia đình tinh anh bê hai chồng cao hơn hai thước, chính là những hộp cơm xinh xắn dành cho những người phục vụ ăn trưa tại ngã ba đường. Các gia đình, tỳ nữ bận rộn từ sáng sớm, từng nhóm bắt đầu ăn cơm. Một gã gia đình hai tay bưng một cái hộp xinh xắn đưa đến trước mặt Linh Nhi, hạ thấp thanh âm xuống nói: "Tiểu thư, phu nhân sợ tiểu thư bận rộn quá không muốn ăn cái gì, nên người tự mình xuống bếp làm điểm tâm cho tiểu thư, đây là ngao liễu phỉ thúy bạch ngọc tam trân thang [DG: tam trân thang bao gồm ngao, chim trả với bạch ngọc]. Vẫn còn nóng đấy, tiểu thư ăn luôn đi!"

Linh Nhi nhận lấy cái hộp, thấy bên trong có món điểm tâm tinh xảo, mùi thơm động lòng người, còn có thêm một bình canh đặc. Nàng nhìn thấy Tần Phi còn đang bận rộn, liền lấy ra hai cái bát nhỏ, cầm theo cái hộp chạy đến bên cạnh Tần Phi. Nàng cầm hộp cơm đưa đến trước mặt hắn: "Này, mời người ăn."

Tần Phi không phải là người có thói quen khách khí, cũng không biết rằng món điểm tâm cùng nước canh này đã gửi gắm bao nhiêu tâm tư tình cảm của một vị mẫu thân. Hắn định đặc nói cảm ơn, rồi như gió cuốn mây tan đem mấy món điểm tâm ăn hơn phân nửa. Linh Nhi nhìn hắn ăn bật cười khanh khách, lại múc một chén canh đưa đến trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Gắp cái gì, có ai tranh với người đâu? Đừng ghen nha!"

Tần Phi ngại ngừng nuốt hết thức ăn trong miệng, nhận lấy bát súp, giải thích: "Buổi sáng ta quên ăn cơm, bụng có chút đói. Còn có một ít, người cũng ăn đi."

Linh Nhi 'Ừm' một tiếng, cũng đổ một chén canh ình. Nàng đứng bên cạnh Tần Phi, dùng cái miệng nhỏ nhắn khẽ uống.

Một thằng bé quần áo lam lũ đứng cạnh hai người, lỗ mũi hít hít, liếm liếm đôi môi, lẩm bẩm nói: "Thơm quá... Thơm quá a..."

Người đàn bà gầy gò đứng phía sau thằng bé lúng túng hướng về phía hai người cười cười, giải thích: "Hài tử thiếu quần áo, thật là mất mặt!"

Tần Phi ngồi xồm xuống, múc một chén canh nóng trong bình, ngoái lại nhìn Linh Nhi: "Cho nó một chén, không ngại chứ?"

"Dĩ nhiên không ngại!" Linh Nhi áy náy nói: "Đáng tiếc, súp chỉ còn như vậy mà thôi."

Thằng bé hưng phấn nhận lấy chén canh, uống ngon lành. Mẩu thân của hân chân tình nói lời cảm tạ, lộ ra vẻ cực kỳ xấu hổ ngượng ngùng.

Linh Nhi đem đĩa cùng chén cất đi, nói khê: "Ta về đây..."

Tần Phi mỉm cười gật đầu: "Đi đi!"

Đi hai bước, Linh Nhi xoay người lại nói: "Người nếu khát, tới tìm ta. Bên kia có sẵn trà xanh..."

Hai người nam nữ làm vậy, mọi người không thấy lạ. Dân Đại Sở quen lối dững mãnh, chuyện nam nữ không quá nghiêm. Nam nữ trẻ tuổi cho dù công khai liếc mắt đưa tình trên phố, cũng sẽ không có ai dị nghị. Chỉ cần không làm những hành động trái đạo đức đều có thể cho phép. Ở ngã ba, những người nghèo thấy một nữ tỳ cùng một tuần kiếm cấp thấp cười nói với nhau, họ chỉ cảm thấy hai người này vừa trai tài gái sắc lại vừa có tấm lòng.

Nhưng trong mắt hai người ngồi trong quán trà lại hoàn toàn không có vẻ hào hứng như vậy.

"Ngũ Ca, tiểu thư là người tốt, ta biết. Nàng từ nhỏ đến lớn, đối với người trong phủ, nàng cư xử không phân tôn ti, cho tới bây giờ cũng không có dáng vẻ đó. Nhưng mà, ta xem tiểu thư đối với Tần Phi, thủy chung không đúng lắm. Ta là đàn ông độc thân, chuyện nam nữ không hiểu rõ lắm. Ngũ Ca người đã cưới một vợ bốn tiểu thiếp, người xem đi, có phải có cái gì không ổn hay không?" Nam tử bên phải mặt mày ủ rũ nói.

Người được gọi là Ngũ Ca ngạo nghễ nói: "Nói đến chuyện nữ nhân, lão Ngũ ta chính là chỗ dựa cho các huynh đệ. Tiểu thư tâm địa thiện lương, xưa nay đều trong phủ, rất ít có cơ hội ra ngoài. Nếu nàng có ra ngoài cũng đều là gặp con em của quan lại. Những nam nhân này đều là những tay nói khoác, nói đến hành vi, đều là người người không thể chịu nổi. Những thứ khác không nói, những công tử con quan ở Đông Đô, mười bốn tuổi trở lên còn có ai là đồng nam nữa đâu? Một cũng không có!"

Lão Ngũ nói tiếp: "Lần này tiểu thư mượn cơ hội cứu tế, cải trang xuất hiện. Vừa vặn gặp được Tần Phi, nói thật, tiểu tử này lớn lên tuấn tú, làm việc mà cũng ổn thỏa, lại có một tấm lòng hảo tâm. Tiểu thư đương nhiên nhìn ra, làm sao mà không thuận mắt! Nói tiểu thư đối với hắn có ý gì, ta cảm thấy không có khả năng. Nhiều nhất chính là cảm thấy người này coi như không tệ!"

Lão Thất thở dài nói: "Cho dù có ý tứ, cũng phải bỏ đi. Toàn Đông đô đều biết, Tần Phi là con rể tương lai của ngự sử đại phu Đường đại nhân. Tiểu thư nhìn hắn chướng mắt là tốt nhất, vạn nhất làm xúc động tâm sự thiếu nữ ... Vậy thì phiền toái lớn!"

Lão Ngũ kiêu ngạo ngẩng đầu lên, nhìn Linh Nhi bận rộn, thờ ơ như không nói: "Có phiền toái gì? Đường Ân mặc dù lợi hại, lão gia chúng ta cũng không dễ động vào. Mọi người đều nói Đường Đại Nhi là Đông đô đệ nhất mỹ nhân. Ta lại thấy, tiểu thư chúng ta mới là tài hoa phong nhã. Tương lai tiểu thư được gả cho ai, vậy là người đó có phúc khí!"

Hai người ở lầu trên trà lâu tán gẫu, lầu dưới người người tấp nập. Hai vị này, thoạt nhìn tựa như hai người trung niên bình thường nhưng nếu nhắc tới tên của bọn họ, chắc chắn ở Đông Đô có nhiều người sẽ phát run.

Hung danh bọn họ vang dội Đông đô từ hơn mười năm trước. Về sau họ gia nhập Gia Hiệu Lực làm quan, cũng coi như mưu cầu cuộc sống bình ổn. Có hai vị này trấn giữ, âm thầm bảo vệ Linh Nhi, người bình thường tuyệt đối không cách nào tạo thành một chút thương tổn đối với Linh Nhi!

Linh Nhi hiển nhiên cũng biết trên lầu có người ở bảo vệ mình. Nàng đang rất bận rộn, ngẩng đầu nhìn lên lầu lộ ra khuôn mặt tươi cười, liền để cho hai vị trung niên đại thúc đang buồn tẻ thành ra như tắm gió xuân. Từ lúc bị bắt nói nàng đã được hai vị này bảo vệ. Hơn mười năm qua, tình cảm sâu hơn thông thường.

Mặt trời dần dần lặn về Tây, gạo và mì cũng đã vơi bảy tám phần. Gia đình tỷ nữ có một ngày bận rộn đến đau xương sống thắt lưng. Bọn họ dọn dẹp đồ đạc chuẩn bị rời đi. Linh Nhi nhìn quanh, thấy tên tuần kiểm kia đã rời đi từ lúc nào, mà Đại Nhi dù đã đồng ý đến cũng không thấy đâu. Trong lòng nàng không khỏi hơi giận...

Cuộc sống bận rộn luôn trôi qua rất nhanh. Mỗi ngày, Linh Nhi trong trang phục giản dị lúc nào cũng bận rộn đưa cháo ngao bố thí. Tần Phi tạm thời cũng không có chuyện gì quan trọng để đi làm. Sở Tuần kiểm phía Nam thành dưới sự quản chế của Sát Sự Thính, đã yêu cầu đám tuần kiểm ngày ngày phải tới ngã ba đường hỗ trợ duy trì trật tự!

Mỗi ngày, mọi người đều thấy, một cô nữ xinh đẹp động lòng người thay đổi bộ dáng đem theo một chút thức ăn ngon tìm tới vị tuần kiểm kia để cùng nhau ăn bữa trưa. Bọn họ vừa cười vừa nói, khi đề cập đến chuyện gì cũng đều tỉ mỉ, kỹ lưỡng. Lúc giữa trưa trời nắng, bọn họ phơi mình trong ánh mặt trời ấm áp, chia sẻ thức ăn thiếu nữ đưa đến.

Khi chính ngọ mưa phùn bay bay, hai người núp ở dưới mái hiên, vừa nói chuyện vừa hưởng thụ cơm trưa thơm ngào ngạt ...

Tần Phi cũng thỉnh thoảng mang chút ít đồ ăn vặt Phố chợ cùng nước trái cây cho cô gái kia thưởng thức. Lâu lâu hẳn lại cầm chút ít đồ chơi ly kỳ cổ quái, Linh Nhi vốn là người trong chốn xa hoa quyền quý, yêu thích mãi không muốn buông tay.

"Hôm qua ta trở về, thấy Trương lão đầu bán tượng đất còn chưa thu dọn quán, tiện thể cùng hẳn nặn một bé gái!" Tần Phi móc từ trong túi quần ra một con tượng đất nho nhỏ, áo xanh quần trắng, mái tóc bông bênh, rõ ràng chính là trang phục Linh Nhi.

Linh Nhi nhận lấy tượng đất nhỏ nhìn ngắm một hồi, cười đùa nói: "Mặc dù nặn không quá tinh xảo, nhưng mà thấy một phần tâm ý của người, ta nhận."

Tần Phi cố ý nghiêm sắc mặt: "Ngàn vạn không nên miễn cưỡng, không muốn thì trả lại cho ta, nơi này phát cháo miễn phí cô nương nào cũng mặc áo xanh quần trắng, để ta đưa cho nàng khác."

"Vậy không được!" Linh Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, nhanh như chớp đem tượng đất nhỏ thu vào trong tay áo.

Đêm hôm đó trên đường trở về, Linh Nhi có nói một câu, làm cho lão Ngũ, lão Thất dù một thân tu vi lão luyện hàn thử bất xâm cũng kinh hoàng toàn thân đổ mồ hôi lạnh: "Ngũ thúc Thất thúc, các người giúp ta tìm chút bùa,

Linh Nhi muốn nặn tượng tên tiểu tử tuần kiểm đen sì kia, để cho tiểu tử thúì kia biết sự khéo léo của ta..."

Trong nháy mắt, thời gian đã qua hai mươi ngày. Một ngày sáng sớm mưa phùn, lất phất mưa bay, một chiếc xe ngựa màu đỏ thắm chậm rãi dừng ở ngã ba đường. Từ trên xe một nàng mặc một chiếc váy dài kiểu tỳ nữ đi xuống, không biết vô tình hay cố ý tô cho lông mày thật đậm, tô môi hồng dày cộp, phấn son tô trát rất nhiều. Ai đó mới nhìn đều cho rằng đây là một nha hoàn không biết trang điểm, nhưng nếu là nhìn kỹ, sẽ thật sự thán phục, dung mạo của nàng này quả là diễm lệ vô song...

Nàng cúi đầu hướng chỗ Linh Nhi phát cháo miễn phí đi tới. Trên xe ngựa ở sau lưng nàng, một vị toàn thân bạch ý phong thái phiêu dật tiêu sái, nở nụ cười nhìn nàng rời đi...

"Linh Nhi... Xuyt!" Cô gái kia đưa ngón tay đặt ở trên môi, nhẹ giọng nói: "Là ta, ta tới đây!"

"Đại Nhi tỷ tỷ..." Linh Nhi mừng rỡ kéo tay Đường Đại Nhi, nhưng ngay sau đó cong cái miệng nhỏ nhắn sẵn giọng: "Người nói với Linh Nhi là sẽ cùng tới, sao bây giờ mới đến?"

Đường Đại Nhi buồn bã nói: "Đừng nói nữa, kể từ khi Khâm Thiên Giám định hôn kỳ, quan viên Đông đô kéo đến nhà ta chật cửa. Tỷ tỷ cứ nghĩ là đi được, nhưng phụ thân muốn ta ở trong nhà. Cho tới hôm nay, may mà rảnh tay được chút. Liều thúc thúc đưa ta tới đây..."

Chỗ phát cháo miễn phí tự nhiên có cơn mưa, trên đường đám người vẫn đang hối hả. Hôm nay lại không thấy bóng dáng tên tuần kiểm áo đen. Nhưng sau hơn hai mươi ngày hăn đứng tại đây duy trì trật tự, mọi người đến đây nhận gạo và mì, đã sớm tạo thành quy củ, yên lặng xếp thành hàng ngũ, chờ chực bố thí.

Linh Nhi tiu ngui như mất của nhìn đội ngũ thật dài, chán nản ngồi xuống, nói lầm bầm: "Tỷ tỷ người tới không khéo, hôm nay, không có tên tuần kiểm kia..."

Đường Đại Nhi nhìn nàng bộ dáng mất mát, đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhẹ giọng nói: "Mấy ngày qua, liên tiếp âm u. Khí trời biến đổi thất thường, có lẽ là tên tuần kiểm kia bị bệnh đấy? Cũng có thể là phía Nam thành xảy ra

vụ án gì đó, cần tuần kiểm đi xử trí. Hơn nữa, hãn chỉ là tới nơi này hỗ trợ duy trì trật tự. Khi có chuyện chính sự, hãn là hãn phải làm chuyện đó trước rồi."

Linh Nhi tức giận lấy ra một tượng đất nhỏ trong tay áo, toàn bộ màu đen sì, như muốn bảo tượng này chính là hãn. Nhưng có nhìn thế nào cũng thấy không giống mà giống như là một tên nô tài ở ngoài biển. Nàng cầm tượng đất lên nói với Đường Đại Nhi: "Người này, làm hại ta cực khổ nạn tượng mất hai ngày, vừa lấy từ lò nung ra, chuẩn bị phỏng theo bộ dáng của hãn. Nhưng lại không ngờ... Hãn thật là một tên gia hỏa đáng giận!"

"Hãn không đến, cũng đừng đưa cho hãn nữa!" Đường Đại Nhi nhận lấy tượng đất nhỏ, tiện tay vứt vào trong bếp lò, thản nhiên nói: "Thật uổng phí tâm tư Linh Tư cô nương của chúng ta."

Thấy kia tượng đất bị ném đi, Linh Nhi nhất thời nóng nảy, dậm chân nói: "Đại Nhi tỷ tỷ, sao người lại đánh mất nó..." Liền luống cuống tay chân tóm lấy, muốn thò vào đồng lửa...

Đường Đại Nhi nhẹ nhàng cười một tiếng, tay phải đang nắm chặt khế mở ra, tượng đất nhỏ đang ở trong tay nàng. Đại Nhi vui đùa: "Vừa thử một cái đã biết ý của người rồi nhé? Có người nói, một ngày không thấy như cách ba thu, ắt hãn là đúng vào người rồi!"

"Đại Nhi tỷ tỷ, người nói, hãn không xảy ra chuyện gì chứ?" Linh Nhi không thềm đầu võ mồm, cẩn thận hỏi.

Mưa, trong khoảnh khắc, lại to lên!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 26: Gậy ông đập lưng ông.

Q.1 - Chương 26: Gậy ông đập lưng ông.

Tần Phi bỏ đồng phục tuần kiểm xuống, mặc một trang phục tầm thường. Hãn muốn xuất hiện giống những thường nhân khác ở Đông Đô, cầm một chiếc ô theo sau một lão giả.

Buổi sáng, hăn mới vừa tỉnh lại, mật thám Long Đông Cường cũng đã tìm tới tận cửa rồi.

"Phi anh em, lần trước giật được bạc treo thưởng, chúng ta chia nhau thật thống khoái. Cho nên, chuyện lần này người muốn ta điều tra, huynh đệ cũng phá lệ để ý. Đã có tin tức..."

"Người không phải là muốn ta điều tra thêm trong phủ Đường Ân, chú ý những tội tớ nào đã làm hơn hai mươi năm đó sao? Đã điều tra ra manh mối rồi. Nói về chuyện hơn hai mươi năm trước, khi đó Đường Ân mới vừa tới Đông đô an cư. Lúc này người ở không nhiều. Có mấy vị đã già, đều đã chết lâu rồi. Khi đó tất cả đều trẻ tuổi nhưng hiện tại tất cả đều là lão bà với lão ông rồi. Điều tra được cũng tốn phí nhiều công phu, cho nên nha, cái này cái này... Bạc..."

"Cũng biết Phi ca là sảng khoái nhất. Năm đó trong phủ đệ Đường Ân có một người hầu tên là Chu An. Năm nay lão đã năm mươi chín tuổi, hôm nay về nhà hưởng thanh phúc bỗng bế con cháu. Lão ở tại Thành Tây bính tự đầu tiên ngõ hẻm hai mươi hai, nhà thứ hai ở Hồng Tất Môn."

Nước mưa rơi mạnh trên chiếc dù làm bằng vải dầu, phát ra âm thanh bành bịch. Nước đọng từ diềm của chiếc ô rơi xuống. Mưa rơi xuống chiếc dù rồi đọng lại từng giọt rơi xuống trước mắt Tần Phi. Hăn đã ở bính tự đầu tiên ngõ hẻm hai mươi hai đợi hơn một canh giờ. Lúc này mới có một vị lão nhân từ nhà thứ hai Hồng Tất Môn đi ra.

Một tay lão nhân cầm một giỏ rau xanh, một tay cầm cây dù, xem ra là lão muốn đi mua thức ăn. Bởi vì trời mưa, người đi trên đường cũng không nhiều. Đường ở Đông đô phần lớn là được lát bằng phiến đá nên cực kỳ bằng phẳng. Mặc dù lão nhân cả hai tay đều đang bận việc, lại không có quai trượng để chống nhưng cũng đi được bình thường.

Hăn âm thầm theo lão nhân vòng vo mấy vòng đường đi, rồi rau lúc trước trống không giờ đã đầy tận ngọn. Tần Phi tâm tư khẽ động, đi tới bên cạnh lão nhân hỏi: "Chu lão bá? Người còn nhớ ta không?"

Lão nhân xoay người lại, kinh ngạc đánh giá Tần Phi, mê mang lắc đầu, hỏi ngược lại: "Người là... ?"

"Cháu là con của bố dượng của chị họ nhà lão Vương ở Đường phủ khi xưa đó ..." Tần Phi nói một chuỗi dài thứ tự thân thích, căn bản không cho lão nhân có cơ hội hỏi lại, lại nói tiếp: "Thật là trùng hợp a, khi còn bé cháu tới Đường phủ một lần, lão bá còn ôm cháu, còn cho cháu đồ ăn nữa. Lão bá nhớ lại một chút xem..."

Người tuổi cao thường thường cũng sẽ quên mất rất nhiều chuyện, lão nhân vỗ vỗ đầu, lúng túng nói: "Nhìn cái tính này, đúng là nhà lão Vương..."

"Chu lão bá, cháu cầm giúp cho rổ rau, cẩn thận đường trơn a..." Từ đầu, Tần Phi cũng không biết cội nguồn nhà lão Vương, là hẳn thuận miệng bịa chuyện. Một thế gia vọng tộc như Đường phủ, hạ nhân phải có hàng trăm hàng ngàn, nếu là không có họ Vương, đó mới là chuyện quý quái.

Hắn liền bịt miệng lão nhân, không nói hai lời liền lấy giỏ rau đeo trên cánh tay, bàn tay cầm dù, một tay đỡ Chu An theo hướng về nhà lão mà đi.

Hai người nói vài câu chuyện phiếm, Tần Phi lặng lẽ nói vòng vo cho đến việc chính: "Cháu nghe nói, hai mươi năm trước, Đường phủ có một vị phu nhân cực kỳ xinh đẹp."

Chu An cười nói: "Năm đó, Đường phu nhân là Đại mỹ nhân đệ nhất ở Đông đô. Chuyện này, mọi người đều biết. Hiện giờ, Đường phu nhân vẫn là một đoá hoa. Nhiều năm qua bao nhiêu tiểu cô nương ở trước mặt phu nhân cũng cam tâm kém sắc."

Tần Phi bị ghen xém chút nội thương, một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Ý tiểu chất nói không phải là Đường phu nhân..."

Nét mặt già nua của Chu An đầy những nếp nhăn, nhất thời liền biến sắc, cảnh giác nhìn lại Tần Phi một cái, đưa tay lấy lại rổ rau đang đeo trên tay Tần Phi.

Tần Phi thấy lão nhân gia phản ứng mãnh liệt như thế, một tay kẹp Chu An lại, kéo lão vào một cái hẻm nhỏ yên tĩnh ở ven đường.

"Người không phải là thân thích ...của lão Vương..." Chu An thở hỗn hển nói: "Thả ta ra, cứu mạng..."

Thanh âm của hắn đột nhiên ngừng lại, đoản kiếm của Tần Phi đã kê lên cổ họng lão. Vài giọt nước mưa rơi trên đoản kiếm trắng loáng như tuyết, theo mũi kiếm chậm rãi chảy vào rãnh máu. Tần Phi hạ âm thanh xuống: "Thật

xin lỗi, đây là phương pháp xử lí ta không mong muốn nhất. Nhưng chuyện này đối với ta rất trọng yếu."

"Lão gia đã từng xuống nghiêm lệnh, bất cứ ai cũng không được nhắc tới vị phu nhân kia. Lão Hán nếu là nói ra khỏi miệng, lão gia thần thông quảng đại, lão Hán chỉ có một con đường chết thôi."

Chu An thấp thỏm lo âu, hăn cả đời bình an, mặc dù nghèo khó, nhưng lại chưa bao giờ gặp phải thời khắc sinh tử quan đầu, mặc dù mưa phùn mê ly, khí hậu rét lạnh, mồ hôi đã rỉ ra, trộn lẫn với nước mưa, theo nếp nhăn chảy vào cổ áo!

Tần Phi lạnh lùng quát lên: "Đường Ẩn thần thông quảng đại nhưng đoàn kiếm có thể lập tức lấy mạng của lão. Ta khuyên lão thành thật nói, năm đó Đường phủ đã xảy ra chuyện gì?"

Lửa cháy đã cháy đến trước mặt, nội tâm Chu An đang giao tranh dữ dội, ngập ngừng nói ra khỏi miệng: "Khi đó, trong phủ ta chỉ là một hạ nhân cấp thấp. Trong phủ đột nhiên tới một vị phu nhân, lúc ấy lão gia còn chưa lập gia đình. Cô gái rất xinh đẹp, thoát nhìn cùng lão gia hết sức xứng đôi. Chúng ta là hạ nhân cũng vì lão gia mà cao hứng. Nàng kia chỉ ở trong nhà, thỉnh thoảng rời phủ, cũng là cùng lão gia đi ra. Sau đó, nàng đột nhiên mất tích... Lão gia tinh thần chán nản, phái rất nhiều người đi tìm, nhưng tìm kiểu gì cũng không thấy."

"Tại sao lại mất tích? Chuyện này là sau một năm, hay một tháng, hay một ngày?" Tần Phi lớn tiếng hỏi.

Chu An cười khổ nói: "Ta chỉ là một hạ nhân cấp thấp địa vị trong phủ ti tiện. Người khác gọi ta, bình thường cũng đều gọi ta bằng số 9527. Làm sao ta có tư cách biết chuyện phu nhân mất tích? Ngày đó... Lão Hán thật không nhớ rõ, mang máng là ngày bệ hạ lên ngôi... Chính Xương năm thứ tư, đúng rồi, chính là mùa thu năm đó."

"Người sao lại nhớ được là năm đó thế?" Tần Phi hỏi tới.

Chu An thở dài nói: "Đường đại nhân đi tới Đại Sở, là hai năm cuối cùng mà tiên đế còn tại vị. Hai năm này, Đường đại nhân cùng bệ hạ đang là thái tử tương giao. Về sau, niên hiệu Chính Xương năm thứ hai, Đại Sở tích lũy quân lực, đến Chính Xương năm thứ ba bắt đầu phạt Ngụy, đánh một năm

rưởi, đến Chính Xương năm thứ tư, sau khi chiến sự kết thúc mấy tháng. Phu nhân cũng mất tích..."

"Đường Ẩn tại sao lại phải hạ nghiêm lệnh?"

Chu An bất đắc dĩ nói: "Nguyên nhân này vẫn là ta chỉ là một hạ nhân, làm thế nào biết được? Chỉ biết là, khi đó, tìm thật lâu thật lâu, vẫn không có chút tung tích của phu nhân. Mọi người trong phủ nói, những năm gần đây, lão gia vẫn chưa dừng quá trình tìm kiếm phu nhân. Nhưng mà tất cả đều do một tay Liễu tổng quản lo liệu..."

Tần Phi thật sâu hít vào một hơi: "Vị phu nhân kia tên gì?"

"Ta không biết... Nhớ mang máng, lão gia tựa hồ gọi nàng là Nguyệt Nhi!"

Tần Phi cắn chặt hàm răng, ngôn ngữ tựa hồ từ kẽ răng mà phát ra: "Chuyện ngày hôm nay, người phải coi như là chưa hề xảy ra. Người nên biết hậu quả khi nói với người khác. Cho dù ta không giết người, Đường Ẩn cùng Liễu Khinh Dương cũng sẽ không bỏ qua người. Đi đi..."

Một đạo quang mang đẹp mắt hiện lên, đoán kiếm đã được thu hồi. Chu An kinh hoàng đưa tay sờ sờ cổ, nhưng thấy không có vết máu, cũng không có cảm thấy đau đớn, lão biết coi như là nhặt được mạng về, về phần có còn có thể tiếp tục sống sót hay không, phải xem tạo hoá sau này! Lão vội vàng nhặt giỏ rau cùng cái ô rồi rời đi.

Chân mày Tần Phi cau lại, các loại dấu hiệu cho thấy, năm đó dường như rời khỏi Đường phủ, liền đi ra ngoài, thu dưỡng hai đứa cô nhi là mình. Vì muốn không có ai tìm được, đành tự huỷ dung nhan tuyệt thế, vứt bỏ cẩm y ngọc thực [DG: lựa là gấm vóc], đến khu Phố chợ nghèo rớt mùng tơi, ở trong phòng nhỏ rách nát. Cuối cùng là do nguyên do gì, làm ẹ phải cam tâm tình nguyện đánh đổi nhiều như vậy? Vì sao trên người mẹ lại bị hạ độc Giảo Hồn Sát? Là trước khi mất tích? Hay là sau khi mất tích?

Trong đầu vẫn mê mang phân tích các loại bí ẩn, chẳng mấy chốc Tần Phi đã đi trở về Phố chợ. Mấy ngày qua, Thành Tín ít khi về lại. Phương An Nhiên vừa chết, Hắc bang phía Nam thành đại loạn. Phương An Nhiên để lại miếng bánh to, Phương gia đời tiếp theo căn bản vô lực thâm tóm. Các đại bang hội không ngừng như tắm ăn địa bàn trước kia Phương gia. Thành Tín một lòng muốn ở hắc đạo ra sức, cơ hội như vậy dĩ nhiên hẳn không

chịu bỏ qua cho. Cơ hồ mỗi ngày hắn đều chìm trong Tinh Phong Huyết Vũ.

Tuy vậy, tiểu tử này cũng coi như có vận khí tốt. Bởi vì hắn có tin tức từ Tần Phi. Hắn là người đầu tiên biết Phương An Nhiên bị giết, ôn nhu hương bị đóng cửa. Lập tức tụ tập nhóm nhân thủ thứ nhất, đến Ngũ Lý Truân tranh đoạt địa bàn, chiến quả liên tục. Hiện tại hắn được bang chủ luận công ban thưởng. Hắn từ một tiểu nhân vật, đã nhảy lên làm phụ tá đắc lực cho bang chủ! Địa vị đã lên rồi, tự nhiên chuyện bận rộn vương thân càng nhiều!

Sắp đến cửa nhà, Tần Phi giương mắt nhìn lên, đã thấy một vị Hắc y thiếu nữ, chống cây dù đứng ở đầu ngõ. Nàng đến thăm Tần Phi. Nàng chờ đã lâu nên có cảm giác nôn nóng, vừa thấy hắn tâm tình liền an tĩnh. Nàng khẽ cười chào hỏi: "Tần Tuần kiểm, làm việc thiện mấy ngày nay cảm giác như thế nào?"

"Dịch Tuần đốc, không biết lần này tới tìm ty chức có gì muốn thực hiện?"

Mỗi lần thấy Dịch Tiểu Uyển, thế nào cũng có chuyện phát sinh. Tần Phi ngầm nói ra ý.

Cô bé này tuyệt không đơn giản, thời điểm lần đầu tiên xuất hiện ở sở tuần kiểm Phố chợ, thậm chí lừa cả hắn, làm hắn cho là nàng chỉ là một con quỷ bại gia đơn giản. Không nghĩ tới, nàng lại giấu diếm thâm sâu như vậy.

Từ thủ đoạn nàng xử lý Phương An Nhiên cùng ôn nhu hương, cô bé này không chỉ là có liên quan cùng Sát Sự Thính, mà có thể còn nhìn ra, ở Sát Sự Thính nàng có thân phận khá cao.

Từ trong miệng Liễu Khinh Dương, Tần Phi đã biết Tổng đốc Sát Sự Thính cũng họ Dịch. Thân phận Dịch Tiểu Uyển quả thật đương nhiên đã rõ... Nữ nhân như vậy, đối với Tần Phi mà nói, còn đáng sợ hơn cả hồng thủy, mãnh thú. Nếu không phải cần thiết, có lẽ hắn đã muốn tránh càng xa càng tốt... Tránh phải tiến vào Sát Sự Thính, làm loạn hết cả tính toán của hắn.

Dịch Tiểu Uyển không quan tâm câu nói của hắn, mưa phùn bao phủ thân hình của nàng, gió nhẹ lay động tà áo của nàng. Trong cơn mưa một thiếu nữ yếu điệu nhẹ nhàng bước từng bước, đi đến bên người Tần Phi, khẽ nói: "Sau khi Sát Sự Thính niêm phong ôn nhu hương, vốn là muốn tìm người

hàn huyền một chút, không nghĩ tới, người ngày ngày chạy đến ngã ba phía Nam thành làm việc thiện. Bốn cô nương kể người làm chuyện nhằm chán như vậy. Ta biết người hôm nay không đến ngã ba đường liền tới chờ người!"

"Người chính là vô sự bất đẳng tam bảo điện [DG: không có việc không lên điện tam bảo] a!" Tần Phi ha hả cười nói: "Tìm ta thì có chuyện gì tốt đây? Xin nói, nếu không, ta thà rằng cái gì cũng không biết!"

Dịch Tiểu Uyển hiềm khi mặt hiện vẻ nghiêm trang: "Cứ vào nhà rồi nói tiếp!"

Trong phòng thật tẻ, do mấy ngày liên tiếp mưa phùn nên góc phòng đã bắt đầu thấm nước. Tần Phi đá một cái, một chậu nhỏ bị đá đến góc tường đón mưa. Hắn đưa cho Dịch Tiểu Uyển một cái ghế. Hắn ngồi lên giường, rồi nằm xuống thật thoải mái để : "Có thể nói được rồi?"

Dịch Tiểu Uyển thông thả nói: "Kể từ khi người ở Phố chợ nhận được tú cầu Đường Đại Nhi, Sát Sự Thính cũng đã đem người làm mục tiêu. Người nên biết, hôn sự của Đường Đại Nhi có liên quan tới nhiều việc, nếu Sát Sự Thính không quản không hỏi, thì đã không phải là nha môn điều tra khám phá đệ nhất Đại Sở. Bốn cô nương là cháu gái ruột của Tổng đốc đại nhân, ở Sát Sự Thính nhậm chức Giam Sự ..."

Thấy Tần Phi có chút kinh ngạc, Dịch Tiểu Uyển giải thích: "Giam Sự cũng không phải là chức vụ thực quyền, chẳng qua chỉ đại biểu cho việc ta có quyền giám sát các công việc sự vụ Sát Sự Thính. Bởi vì... nếu bàn về sự trung thành đối với Sát Sự Thính, không người nào có thể hơn được ta. Nhưng sự vụ của sáu ty trong Sát Sự Thính, ta tuyệt đối không thể hỏi tới."

"Từ khi Sát Sự Thính sắp xếp cho ta thân phận tuần đốc, trên Phố chợ xuất hiện một đạo kiểm ý đại tông sư, ta phải lập tức tiếp cận người. Nhưng mà tên tiểu tử nhà người lại cũng thần bí. Đạo kiểm ý của Đại Tông Sư kia, ai cũng biết cùng người có quan hệ, thế mà hết lần này tới lần khác điều tra không ra quan hệ như thế nào. Thậm chí vị Đại Tông Sư kia, cũng khó bề phân biệt."

"Mặc dù chúng ta không biết, tại sao người lại muốn giết chết Phương An Nhiên. Nhưng Sát Sự Thính đã đem chuyện này lắng về hướng khác.

Những người biết Phương An Nhiên đã chết không nhiều lắm. Chúng ta cố ý truy nã hắn, chính là giả tạo hắn còn chưa chết, để cho con cọp lớn phía sau hắn buông lỏng cảnh giác."

"Đối với một người tràn đầy bí ẩn, Sát Sự Thính luôn luôn có hứng thú. Mà cách chúng ta đối phó người như vậy, chỉ có hai phương pháp. Hoặc là, ngay là tại lúc hắn còn chưa trưởng thành phải tiêu diệt hắn. Tần Tuần kiểm, người là thiên tài trong hai trăm năm, thậm chí ngàn năm mới gặp của Đại Sở. Vạn nhất, sau này người gây chuyện bất lợi đối với Đại Sở, để cho người lớn lên, là một việc rất nguy hiểm."

"Phương pháp nữa, chính là đem người biến thành người mình!" Dịch Tiểu Uyển ngạo nghễ cười cười: "Người nếu là là người Sát Sự Thính, chuyện bí ẩn của người cũng không phải là bí ẩn nữa. Về phần giết Phương An Nhiên, việc nhỏ như vậy, Sát Sự Thính vì người che dấu, cũng là hợp lý!"

"Bốn cô nương sở dĩ phải nói minh bạch thế này, là bởi vì, ta không muốn nhân vật thiên tài như người - chẳng qua vì có thể người sẽ mang đến cho Sát Sự Thính cùng triều đình sự nguy hiểm - mà bị trừ khử." Dịch Tiểu Uyển Điem Điem cười, hai tay khép lại trên đầu gối, chống cằm, cười khanh khách nói: "Tốt lắm, người nói cho ta biết, cuối cùng có gia nhập Sát Sự Thính hay không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 27: Bên trái cầm khiên, bên phải cầm thương.

Q.1 - Chương 27: Bên trái cầm khiên, bên phải cầm thương.

Vấn đề này theo tính cách, con người của Tần Phi mà nói chính là một lựa chọn khó khăn. Gia nhập Sát Sự Thính chính là mục tiêu của hắn. Nhưng hắn lại chưa muốn gia nhập trong tình cảnh này.

Theo tính toán ban đầu, vì chuyện bí mật của mình, Tần Phi muốn bằng vào năng lực phá án và sức mạnh thành danh ở tuần kiểm thự. Sau đó hắn sẽ xin gia nhập Hình Ngục Ty Sát Sự Thính. Kể từ đó, hắn sẽ bất hiện sơn bất lộ

thủy [DG: âm thầm hoạt động tìm tòi manh mối]. Ở trong Sát Sự Thính, hẳn thuận tiện tìm ra chân tướng năm xưa.

Kể từ khi nhận được tú cầu, liên tiếp những chuyện phát sinh trên người mình. Nhiều chuyện bí mật che giấu bấy lâu đột nhiên bại lộ. Hôm nay, cả Đông đô có mấy người không biết Tần Phi là ai? Nếu muốn từng bước từng bước gia nhập Sát Sự Thính như trước, thật sự là quá khó khăn. Nhưng nếu hẳn cứ như vậy gia nhập cũng sẽ trở thành nhân vật được mọi người chú ý. Muốn làm việc riêng ư, khó khăn đấy!

Nghĩ tới đây, Tần Phi đã bắt đầu âm thầm hối hận, ngày đó nếu mình không phải là rảnh rỗi đến nhức cả trứng [DG: bậy quá nhưng chưa tìm được cụm từ đồng nghĩa], chạy đến xem Đường Đại Nhi ném tú cầu gì đó?

"Vì sao bảo ta gia nhập Sát Sự Thính, cũng không còn hoài nghi với những bí ẩn trên người ta nữa sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Con người Dịch Tiểu Uyển tròn căng tối như mực - trả lời nửa úp nửa mở: "Chỉ cần người gia nhập Sát Sự Thính, tự nhiên sẽ hiểu. Tóm lại, Sát Sự Thính thành lập mấy trăm năm không phải là không có phản đồ. Nhưng, mỗi tên phản đồ, cuối cùng đều chết trong tay Sát Sự Thính. Cho dù hẳn là cao thủ cấp Tông Sư, cũng khó trốn số mệnh!"

"Để ta cân nhắc suy nghĩ!" Tần Phi trầm ngâm nói.

"Được rồi, mấy ngày nữa, hi vọng người có thể cho ta câu trả lời thuyết phục." Dịch Tiểu Uyển giảm thanh âm thấp xuống: "Người biết nhà nào mấy ngày nay làm việc thiện sao?"

Tần Phi ngạc nhiên nói: "Cái này thật không biết!"

"Nhanh thôi. Rồi người sẽ biết." Dịch Tiểu Uyển lấy từ trong ngực ra một phong công văn, ném cho Tần Phi: "Đây là công việc của tuần kiểm thự. Ba ngày sau là ngày bắt đầu thu thú [DG: cuộc đi săn vào mùa thu] hàng năm. Hoàng thân quốc thích, quan lớn quý tộc, danh môn đệ tử sẽ tề tụ ở Lộc Minh Sơn bên ngoài thành Đông đô. Mỗi năm tới kỳ thu thú, bệ hạ sẽ tuyên bố vài chuyện. Cho nên, công tác bảo an phải làm cực kỳ nghiêm mật. Chịu trách nhiệm bảo vệ bên ngoài chính là Ngự Lâm quân, tổng số gần ba vạn người. Tất cả đem địa điểm đi săn phong bế!"

"Bảo vệ bên trong do Sát Sự Thính cùng tuần kiểm thự chịu trách nhiệm." Dịch Tiểu Uyển cười cười trêu tức: "Dĩ nhiên, đám người tuần kiểm thự chẳng qua chỉ là đóng góp người cho đông thôi. Nhân vật trọng yếu cũng đều do tinh anh của Chấp Hành Ty cùng Giáo Tập Ti của Sát Sự Thính chịu trách nhiệm bảo vệ. Tuần kiểm thự chỉ cần coi chừng đám con cháu thế gia không bị dã thú quấy rầy là được. Lần này, người phải đi."

Tần Phi lười biếng nói: "Có thể không đi được không?"

"Dĩ nhiên không được." Dịch Tiểu Uyển đứng dậy, thản nhiên nói: "Mấy ngày sắp tới người chuẩn bị một chút. Ba ngày sau theo đội tuần kiểm thự đi Lộc Minh Sơn. Đúng rồi, gần đây Sơ Vân sống cùng ta rất thoải mái, nàng nhờ ta gửi lời thăm hỏi người. Người đúng là không có lương tâm, có rảnh rồi cũng lại đi xem tiểu cô nương nhà người ta!"

"Thịch thịch thịch!" Tần Phi vội vàng hành động. Hắn nhảy từ trên giường xuống, đẩy Dịch Tiểu Uyển ra ngoài.

Nhoáng một cái thời gian ba ngày đã qua, Ngự Lâm quân đã sớm xuất động, đem Lộc Minh Sơn phong bế. Bên trong nếu là có chút dân chúng sinh sống, liền bị Ngự Lâm quân đưa ra khỏi núi. Không ai ở trước mặt Ngự Lâm quân như lang như hổ dám khóc lóc om sòm. Ngoại trừ việc ở ngoài phong bế núi, trách nhiệm của Ngự Lâm quân còn phải thả các loại gia súc, lừa các loại muông thú vào trong núi..

Nói một cách vui đùa là: ở thời điểm thu thú, từ quan lớn quý tộc tới môn phiệt đệ tử tổng số lên đến mấy ngàn người, nếu mỗi người chỉ bắn chết mấy con thú săn thì cả Lộc Minh sơn chỉ sợ đến một con chuột sống cũng không tìm ra con nào nữa rồi. Nếu Ngự Lâm quân không chuẩn bị thêm nhiều dã thú, làm sao có thể để cho những quan lớn, các quý tộc săn bắn thoải mái cho được?

Nhóm thứ hai tiến vào Lộc Minh Sơn, là những tinh anh Chấp Hành Ty cùng Giáo Tập Ti Sát Sự Thính. Bọn họ đều có thực lực cấp Tiên Thiên. Chúng vừa nhanh chóng vừa cẩn thận kiểm tra toàn bộ ngọn núi một lần, phạm chỗ nào có thể mai phục nhân thủ, hoặc là dễ dàng cho đánh lén, cũng bị Sát Sự Thính vững vàng khống chế trong tay.

Cho đến ngày thứ ba, một ngày lành, vầng mặt trời rực rỡ ở trên cao chiếu xuống. Đội ngũ lớn từ Đông đô xuất phát, phàm là quan viên ngũ phẩm trở lên được mang theo đệ tử tham gia thu thú.

Không có ai không muốn đi thu thú. Đây chính là một cơ hội để hạ cấp nối quan hệ với thượng cấp, hoặc để cho con gái của mình tìm được nơi chốn tốt mà gả, hoặc giả là cơ hội điên cuồng nịnh bợ, vuốt lông ngựa cấp trên.

Nếu nữ nhi của một vị quan ngũ phẩm lại được nhi tử của một vị quan lớn nhìn trúng... Cho dù hẳn không phải là trường tử, cũng là một mối hôn sự tốt, đối với con đường làm quan về sau có trợ giúp rất lớn.

Mỗi năm một lần thu thú, chính do vậy mà náo nhiệt. Dân chúng Đông đô hưng phấn cắn hạt dưa, ăn quà vặt, nhìn những vị quan đại thần bình thường khó thấy đang theo đội ngũ xuất thành. Sau đó, đám đông cao hứng phấn chấn thảo luận, Trương Thượng Thư cái trán rất rộng, vừa nhìn thấy có bộ dáng làm quan, Lý Thị Lang lỗ tai rất lớn, đây là phúc tướng... Nếu là thấy quan lại mà mình không ưa, không thể thiếu một số ngôn ngữ ác độc, nguyên rủa bọn họ ở Lộc Minh Sơn không bị mũi tên bắn chết cũng bị dã thú cắn chết...

Tần Phi đi theo đội ngũ tuần kiểm thụ hướng Lộc Minh Sơn tiến vào. Đám tuần kiểm biết mình cũng chỉ là đi bảo vệ những đám quan gia đệ tử. Áp lực trên thân giảm đi rất nhiều, trên đường vừa nói vừa cười, coi thu thú là một dịp tốt đi du ngoạn mà thôi. Thật ra đám Tuần kiểm cũng có chút mong đợi, vạn nhất hầu hạ quan lớn đệ tử vui vẻ, tiền đồ của mình sẽ thuận lợi hơn.

Xuất phát từ Đông đô, ước chừng đi ba mươi dặm chính là Lộc Minh Sơn. Buổi sáng lên đường, mặt trời chưa xuống núi đã đến nơi! Đám tuần kiểm bận rộn xây dựng cơ sở tạm thời. Tần Phi tay chân lạnh lẽo, mấy lần nâng lên đặt xuống đã dựng được một cái trướng bông[DG: lều trại]. Hắn ngồi bên trong lẳng lặng xuất thần cho đến khi mặt trời lặn hẳn.

Đột nhiên, một đoàn người ngựa ở xa xa đi qua trước mặt hắn, trong đó có một người ngồi trên con tiểu mã trắng như tuyết, phảng phất chính là thiếu nữ phát cháo miễn phí ngày đó ở ngã ba phía Nam thành.

Tần Phi vội vàng xoay người lại kêu: "Chủ sự Lại Thăng, người đến xem một chút, bọn họ người nhà nào thế?"

Đội đến khi Lại Thăng mờ hôi đầm đìa chạy tới đoàn người ngựa đã đi xa mất rồi. Lại Thăng tay giơ lên trán che nắng, ngăm nhìn phương xa, lẩm bẩm nói: "Nhà ai nhỉ? Ta cũng không biết a..."

Thế giới này thật là kỳ quái. Có người, người muốn gặp nàng, nhưng thường chỉ gặp thoáng qua. Có người, người rõ ràng không muốn gặp hẳn, nhưng luôn phải gặp.

Lại một đội nhân mã đi qua nơi trú quân của đám tuần kiểm. Đội nhân mã này phần lớn mặc nhuyễn giáp, thoát nhìn hết sức uy vũ, chạy băng băng, ẩn hiện khí thế kiên cường.

Trung tâm là một gã nam tử, sắc mặt tái nhợt, quần áo hoa lệ, hẳn nhìn quanh thì thấy Tần Phi, sắc mặt nhất thời khó coi. Tần Phi không chút yếu thế, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lại Thăng là một người biết chuyện, vừa nhìn điệu bộ này, nhìn lại cờ hiệu đội nhân mã. Hắn lập tức cúi đầu, âm thầm kêu khổ nói: "Phi anh em, người muốn gây sự với thế tử của Yến Vương, cũng không nên kéo theo chúng ta xuống nước. Thế tử có thể không giết được người, nhưng chỉ một đầu ngón tay của hắn là có thể giết chết chúng ta!"

"Yên tâm đi!" Tần Phi trầm giọng nói: "Nơi này là tròng săn thú. Quan lớn như mây, ngay cả bệ hạ cũng đích thân tới. Sở Dươg cho dù muốn ương ngạnh, cũng không dám quá mức càn rỡ. Chỉ cần hắn không tìm tới tận cửa, ta cũng chả muốn dẫm vào người hắn!"

Mới nghe qua, đây là khẩu khí gì vậy? Mặt Lại Thăng tái mét. Hắn hẳn người đông thế mạnh mới dám nói với thế tử của Yến Vương những lời như vậy. Đừng nói, người ta thật là có thực lực, ở Phố chợ đánh cho Sở Dươg kêu cha gọi mẹ, thiếu chút nữa mất mạng. Chính là trước mắt vị này tiểu gia hàng thật giá thật sỉ nhục tới thế này.

Sở Dươg giục ngựa mà qua, trong lòng uất khí càng tăng, hắn chậm rãi kéo cương ngựa, quay sang nói với người bên cạnh: "Oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới Tần Phi cũng ở chỗ này. Thu thú lần này, rầm rộ hơn hẳn, người tới cũng thần kỳ hơn. Nếu là một tên tuần kiểm có gì bất trắc, ắt hẳn cũng không ai thấy kỳ quái!"

Người nọ nghe được cười lớn: "Chỉ là một tên tuần kiếm, cho dù nhận được tú cầu Đường gia, vẫn chỉ là thân phận hạ nhân. Giết hẳn, tựa như giết con chó mà thôi!"

"Ừ, sau khi thu thú chấm dứt, ta không muốn nghe thấy tin tức người này còn sống. Cơ Hưng, người đang ở trong đại quân Bắc Cương, là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, tu vi cực cao, trong quân cũng khó gặp. Chuyện này, giao cho người làm. Lúc trước, phụ vương cũng từng nói qua, Cơ Hưng bất kể tu vi hay là binh pháp, ở Bắc Cương cũng đều là người nổi bật. Phụ vương có lòng muốn chọn người, chuyện này làm thỏa đáng, ta sẽ xin phụ vương tiến cử người thành tướng quân!" Sở Dương thản nhiên nói.

Cơ Hưng mừng rỡ. Năm này hắn ba mươi một tuổi, là một trong những cao thủ cấp tiên thiên ở Bắc Cương. Ở trong quân đảm nhiệm chức vụ phó tướng, mặc dù hắn nhiều lần lập chiến công, nhưng lại không có người tiến cử, việc thăng quan tiến chức vẫn rất chậm, nếu không bây giờ cũng không phải chỉ là phó tướng quân. Hắn được coi là loại người bất đắc chí. Lần này đi theo thế tử từ Bắc Cương trở về Đông Đô tham gia thu thú, hắn cũng đã nghĩ đến là phụ tử Yến vương muốn ình cơ hội. Hôm nay nghe ám hiệu của Sở Dương, chức tướng quân kia coi như nắm chắc, nhất thời tâm hoa nộ phóng [DG: mở cờ trong bụng].

Những chuyện về Tần Phi, hắn có nghe nói. Mặc dù thiên tài, nhưng lại bị giới hạn trong tuổi, hôm nay cũng chỉ là cửu phẩm đỉnh phong mà thôi. Lấy tu vi tiên thiên của mình, muốn giết chết Tần Phi, quả thực dễ dàng.

"Người phải cẩn thận mà làm, tên Tần Phi này rất cổ quái." Sở Dương dặn dò: "Hơn nữa, hắn dù sao cũng nhận được tú cầu, rất nhiều người đang dõi theo hắn. Nếu như động thủ, phải gọn gàng. Nhân thủ đến tham gia kỳ thu thú này, tùy người điều động, trọng yếu nhất chính là không nên lưu lại nhược điểm."

Đám quân sĩ nơi này đều là tâm phúc của Sở Dương ở Bắc Cương quân, dù ở trước mặt bọn họ công khai đàm luận muốn giết chết một tên tuần kiếm cũng không ai ngu dại đi tiết lộ phong thanh. Trong đám quân sĩ này Cơ Hưng dù là chức quan hay tu vi cũng là cao nhất. Hôm nay, thế tử đưa cả

quyền điều động chỉ huy ình, nếu không tóm được một Tần Phi, sau này làm gì còn mặt mũi gặp người?

"Thế tử xin yên tâm, mặt tướng nhất định tìm một sách lược vẹn toàn, tuyệt không để lại dấu vết nào." Cơ Hưng nhìn đám tuần kiểm một cái, hừ lạnh một tiếng, ở trong mắt của hắn, Tần Phi đã là người chết!

Sở Dương nhàn nhạt liếc mắt một cái, tâm tư đã hướng về Đường Đại Nhi. Thu thú lần này nhất định sẽ gặp được Đường Đại Nhi. Nhân dịp này có lẽ bộ hạ sẽ tuyên bố hôn sự của Đại Nhi cùng Tần Phi. Đối với sự kiêu ngạo của Sở Dương mà nói, đây chính là chuyện tuyệt đối không thể tiếp nhận.

"Hỏi xem Đường phủ đóng tại đâu, ta muốn mời Đường Hiên công tử tới chơi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 28: Tam thập niên lai đầu nhất tao.

Q.1 - Chương 28: Tam thập niên lai đầu nhất tao.

Ở Lộc Minh Sơn được phân chia rõ ràng, một doanh trại lớn được dựng lên ở trung tâm được canh phòng nghiêm ngặt, hàng trăm phân đội tiên thiên cao thủ tuần tra, bọn họ đều là thị vệ đại nội, trong đó không ít người có may mắn nhận được chỉ điểm của Bàng Chân. Những tinh anh cao thủ đóng ở nơi đây, không nghi ngờ chút nào, Đại Sở quốc hoàng đế bộ hạ Sở Phàm tất nhiên ở chỗ này.

Doanh trại này được liệt vào cấm địa. Xung quanh nơi Sở đế đóng quân, tam công cửu khanh của triều đình tự động dựng trại. Một vòng bên ngoài nữa, chính là doanh trại các quan lớn quý tộc trong triều. Nhân thủ của Sát Sự Thính cùng tuần kiểm thự xen kẽ trong đó để bảo đảm an toàn. Cũng vì phòng ngừa phản loạn phát sinh, cho nên các quan viên tham gia thu thú, chỉ được mang theo vài gia tướng và hộ vệ. Các việc bảo vệ an ninh thông thường sẽ phải giao cho tuần kiểm thự hoàn thành.

Nhìn từ đỉnh núi xuống, từng đồng đồng lửa tựa như vô số vì sao tán lạc tại cả vùng đất. Các trướng bằng như hoa tuyết nở rộ ở dưới chân núi, cùng

ánh lửa tôn nhau lên trông rất thú vị. Gió đêm vi vu thổi qua, làm nhiệt độ hạ xuống! Bầu trời đầy sao cùng vô số đồng lửa tạo thành một màn di quang mang rơi rải khắp mặt đất. Cho đến khi ánh sáng mặt trời hé lên từ đường chân trời, đồng lửa đã tàn, cành khô đã cháy hết, đồng lửa tản ra vệt khói xanh lượn lờ, ngẫu nhiên bùng lên vài đốm lửa nhỏ kêu lộp độp vang dậy .

Dưới chân núi Lộc Minh Sơn tất cả mọi người đều đã dậy. Hôm nay là ngày thứ nhất Thu thú. Sở để đích thân bắn ra phát tiễn đầu tiên! Trước đó, nghi thức khai mạc thu thú được cử hành long trọng.

Những nhân thủ Ngự Lâm quân, tuần kiểm cùng Sát Sự Thính không có nhiệm vụ tuần phòng đã xếp thành đội ngũ chỉnh tề. Tinh kỳ đón gió tung bay phất phới. Hàng đầu các hàng Tướng quân, Trấn Sở, Đề đốc Đồng Tri, là những người ngày bình thường rất ít khi mặc nhung trang mặc giáp trụ ra trận, hiện giờ lại uy phong lẫm lẫm.

Ngự Lâm quân toàn bộ mặc màu đỏ sẫm, người người cầm trường mâu, mũi thương bén nhọn sáng như tuyết dưới mặt trời ánh lên một mảnh sáng biến tựa như tia sáng chói mắt. Hơn ngàn tên tuần kiểm áo đen, giống như một đám mây đen trầm trọng đứng yên tại chỗ không tiếng động. Mà thần bí nhất là những cao thủ Sát Sự Thính, bọn họ cũng áo đen nhưng lại có khác biệt. Quan phục sáu ty cũng là màu đen, khác biệt ở cổ áo. Từ Giáo Tập Ti đến Chấp Hành Ty, xếp thành từng hàng mỗi hàng có cổ áo màu hồng màu da cam lục thanh lam khác nhau. Cổ áo màu tím chỉ có quan viên Đề đốc Đồng Tri trở lên.

Quan lớn quý tộc ở Đông đô cứ dựa theo trật tự phẩm cấp mà đứng, con gái của bọn hãn cứ thành thật mà đứng bên ngoài. Ở chính giữa có đắp một cái đài cao, Sở đế, hoàng hậu cùng tam công cửu khanh, trọng thần thân vương, đã được phân chia theo từng nhóm ngồi trên đó.

Đảng Chí Nghĩa chậm rãi kiểm tra đội ngũ đám tuần kiểm. Hãn nhìn thấy Tân Phi. Vị Trấn Sở Nam Thành thấp giọng quát: "Tại sao người lại đứng ở phía sau? Đứng lên hàng thứ nhất đi..."

"Tại sao?" Tân Phi ngạc nhiên hỏi.

Đặng Chí Nghĩa ghé vào lỗ tai nhẹ nhàng nói: "Người xem nhân thủ của tuần kiểm thự đi, bàn về vóc người không khô ngô bằng Ngự Lâm quân. Bàn về khí độ, không đủ sâu nghiêm như Sát Sự Thính. Quả thực là giống một đám du côn lưu manh, người là nhất biểu nhân tài của cả đội, dĩ nhiên phải đứng lên hàng đầu. Để cho tuần kiểm thự chúng ta tranh giành chút ít mặt mũi chứ. Để cho quan to triều đình nhìn ngó một chút, tuần kiểm thự không phải là một đám có bộ dạng không đứng đắn!"

Tần Phi âm thầm buồn cười, chuyển lên đứng ở hàng thứ nhất. Hai chân mới vừa đứng vững, đột nhiên cảm giác chân khí trong cơ thể không theo ý muốn mà chạy loạn. Đây là trước lúc bệ hạ ngự giá, ai để xảy ra loạn động đều không giữ được cái đầu!

Người tu hành, chân khí hội tụ ở đan điền khí hải, di chuyển trong kỳ kinh bát mạch. Nguyên bản chân khí của Tần Phi hùng hậu, bị lão sư cứng rắn cưỡng ép phong ấn. Lần trước bị Sở Dương đánh bại đánh tan đan điền khí hải của hắn, sau đó khối chân khí vô cùng khổng lồ nhét đầy kinh mạch toàn thân, không thể hoàn toàn hội tụ đến huyết khí hải. Đây cũng là nguyên do Dịch Tổng đốc đánh giá hắn trong vòng nửa năm tới tu vi sẽ chột cao chột thấp.

Nhưng là để cho Tần Phi cảm thấy rất kỳ quái không giải thích được, chính là chân khí đến huyết khí hải không nghe sai sử, cứ hướng bên ngoài tuôn ra, trong nháy mắt tán vào kinh mạch. Hắn cảm thấy trên người không có gì dị thường ngược lại có cảm giác sướng khoái, cảm giác không nói ra lời. Mặt trời trên đỉnh đầu, rõ ràng không ấm áp như vậy, nhưng vài tia nắng chiếu lên người, chân khí trong cơ thể tựa hồ cũng bốc hỏa, tốc độ di chuyển trong các kinh mạch toàn thân càng lúc càng nhanh. Chân khí trong nháy mắt đã hoàn thành một vòng chu thiên, nhưng ngay sau đó dừng mãnh tràn vào khí hải, có chút chậm lại, trong chốc lát lại tông cửa xông ra. Tình huống như thế này, đừng nói là Tần Phi, cho dù đem cho Bàn Chân cùng Dịch Tổng đốc trên đài cao, cũng chưa chắc họ đã có thể nói được hắn đang ở trong tình trạng nào. Bí pháp phong ấn khí hải, đã thất truyền mấy trăm năm. Nếu có di chứng gì đó phát tác vào thời khắc này, vậy đúng là hại Tần Phi!

Đang ở trong cuộc, Tần Phi ngưng thần tĩnh khí, hai mắt nửa khép nửa mở, giữ chặt lấy linh đài. Chân khí lại di chuyển xong hai vòng chu thiên. Tần Phi kinh ngạc phát hiện, mỗi lần trùng kích một vòng kinh mạch, khí hải tựa hồ so với trước kia càng thêm trống rỗng, càng có nhu cầu cấp bách bổ sung chân khí. Nếu như muốn có một hình ảnh để so sánh thì có thể lấy hình ảnh: Lúc trước chân khí trong kinh mạch rải rác tựa như giọt nước dính trong các kinh mạch. Mà lúc có lượng chân khí khổng lồ từ khí hải xông ra, giống như một dòng suối, chảy qua kinh mạch, đem từng giọt nước thu nạp vào, lại mang về khí hải trữ lại. Sau đó tất cả lại xông ra, đem những giọt nước rải rác khác trong kinh mạch thôn phệ tiếp.

Mỗi một vòng chu thiên, tốc độ chân khí càng mau, tốc độ khí hải tiếp nhận chân khí cũng tăng nhanh theo vậy. Chân khí khổ luyện hơn mười năm, từng vòng từng vòng bị khí hải huyết hút hết. Trải qua việc tiếp nhận nhanh chóng, chân khí trở nên càng thêm hùng hồn và tinh thuần.

Tâm thần của Tần Phi hoàn toàn hướng vào từng vòng thiên địa chu thiên. Hai lỗ tai của hắn hoàn toàn không nghe thấy chuyện bên ngoài, trong lòng chỉ có chân khí lưu động trong cơ thể... Hắn không hề biết trên đài cao đã có rất nhiều người nói qua nói lại. Bây giờ đang là Lễ bộ Thượng thư đứng trên đài cao.

Vị này là cự thần râu tóc bạc phơ, lên tiếng nói to: "Thu thú bao năm qua, là vì muốn thần dân nhớ kỹ, phong thái thượng võ của Đại Sở không thể bỏ dỡ. Quốc gia mà không có võ lực cường đại, không cách nào tự vệ được." Dưới chân núi Lộc Minh Sơn đều yên tĩnh, không có ai mở miệng nói chuyện, thỉnh thoảng có vài thớt chiến mã hí vang, còn lại chỉ có thanh âm Lão Thượng Thư, vang dội ngọn núi!

"Lệ cũ Thu thú. Vô luận là vua hay dân, quân đội hay là Sát Sự Thính, tuần kiểm thự, thậm chí là một người trẻ tuổi không có quan chức. Tất cả đều có thể bước ra cống hiến một chút thân thủ. Người chiến thắng năm nay, sẽ được bệ hạ ban cho thiên ti thiên y!"

Lời vừa ra khỏi miệng Thượng Thư, bên dưới lập tức xôn xao một trận. Phần thưởng lần này xem như cực kỳ lớn. Thiên ti thiên y, nghe nói chỉ có ôn đại phiệt mới có thể có. Thiên y mỏng manh, mặc lên người cơ hồ không

cảm giác được. Không chỉ có có thể đỡ đao kiếm mũi tên, không sợ Liệt Hỏa cùng ngâm nước, còn có khả năng giảm chân lực tác động của cao thủ, đủ để làm giảm bớt uy lực một kích trí mạng của đối thủ .

Thử nghĩ, hai vị thực lực tông sư đánh nhau, một vị mặc thiên ti thiên y, đây chính là chiếm thiên đại tiện nghi.

Phần thưởng Thu thú, thiên ti thiên y đã có thể được xem là một trong ba phần thưởng lớn nhất từ trước đến nay. Năm đó, Bàn Chân chỉ có hai mươi tuổi, trong kỳ Thu thú, liên tiếp đánh bại cao thủ đại nội, cùng chín vị cao thủ trong quân đội cùng Sát Sự Thính, đoạt được đầu danh, làm cho hắn đạt được mỹ danh thiên tài xuất thế. Dĩ nhiên, hắn đạt được phần thưởng, lại càng vang danh một thời...

Lão Thượng Thư kêu lớn: "Người nào nguyện ý tỷ thí thì bước ra khỏi hàng. Những người khác lui về phía sau!"

Đại đội binh mã, tuần kiểm, đám mật thám rồi rút hướng về sau thối lui, lưu lại một khoảng đất trống dùng làm nơi tỷ thí!

Vô số ánh mắt mọi người nhất thời nhìn không chớp mắt vào chỗ đất trống. Nhiều người đều đã thối lui, lại có một người bất động tại chỗ đứng ở giữa sân. Bộ dáng xem ra cực kỳ tự tin, như muốn xuất trận đầu khiêu chiến cao thủ Đông đô! Hắn mặc chế phục tuần kiểm, ngọc thụ lâm phong, mặt mày trầm tĩnh, bất động như núi.

Mặt Đẳng Chí Nghĩa tái mét, tuần kiểm thự không phải là không có cao thủ. Nhưng miếu nhỏ lưu không được đại Bồ Tát, nếu là có người siêu quần bạt tụy ở tuần kiểm thự, không phải là gia nhập đại nội chính là gia nhập Sát Sự Thính. Tuần kiểm thự dù lớn như thế nhưng lợi hại nhất cũng chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong cao thủ! Cho nên, bao năm qua tới thu thú tỷ thí, tuần kiểm thự tự biết rõ bản thân, chưa bao giờ phái người đi ra để phải mất mặt xấu hổ.

Cao thủ thành danh thường tự trọng thân phận, sẽ không ở thời điểm thu thú cùng tranh giành với mấy người trẻ tuổi. Bình thường xuất chiến cũng phải ít nhất là hai mươi tuổi! Ở tuổi như vậy có thể đạt tới Tiên Thiên chi cảnh đã là lông phượng, sừng lân. Những người ở Tuần kiểm thự hơn hai mươi tuổi cũng chỉ là cấp thất, bát phẩm, cực kỳ hiếm thấy cửu phẩm.

Hiện tại đột nhiên thấy Tần Phi bất động tại chỗ, như lão tăng nhập định, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm. Đằng Chí Nghĩa chỉ cho là hắn muốn khoe hàng [khoe khoang]. Tỷ thí chân chính ư, hắn âm thầm kêu một tiếng khỗ! Tần Phi mặc dù thiên tài, chẳng lẽ có thể từ trong tay Sát Sự Thính, đại nội thị vệ đoạt được vô địch? Nếu là hắn bị đánh cho nửa chết nửa sống, vậy không chỉ làm mất mặt của mình, lại còn đem mặt mũi của tuần kiểm thự cố giữ nhiều năm qua làm ất hết rồi.

Đột nhiên thấy một vị tuần kiểm trẻ tuổi khiêu chiến đầu tiên, các ánh mắt các quan lại trong triều đều đổ dồn vào đây. Phần lớn bọn họ đã nghe qua tên Tần Phi, nhưng không biết người trẻ tuổi kia trông như thế nào. Những người đã gặp Tần Phi, vô luận là Đường Ẩn, Dịch Tổng đốc hay là Sở Dương, bởi vì nhìn thấy bộ dạng này nên mặc nhiên im lặng.

"Tốt, tuần kiểm thự đã có người hiện thân khiêu chiến. Vị nào dám ra đây ứng chiến?" Lễ bộ Thượng thư kêu lên.

Tâm tình Linh Nhi đang vô cùng buồn chán, nàng đang ngồi ở phía sau mẫu thân, trong lúc rảnh rỗi cắn hạt dưa, nghe thấy tiếng Lễ bộ Thượng thư đã cao tuổi, kêu khàn cả giọng, liền theo vô thức mà nhìn xuống. Vừa nhìn xuống dưới, ánh mắt liền đóng băng trên người nam tử, thiếu chút nữa hét lên một tiếng...

"Con rể của người lá gan không nhỏ a." Dịch Tổng đốc ngồi đối diện Đường Ẩn chế nhạo nói: "Đã hơn ba mươi năm, tuần kiểm thự không có ai dám ở kỳ thu thú khiêu chiến."

Đường Ẩn thản nhiên nói: "Hắn chưa phải là con rể của ta."

"Có phải hay không đều tốt. Thu thú năm ngoái Đường Hiên không tới, lần này có lẽ thử cho Đường Hiên đi giáo huấn con rể tương lai một chút đi, để cho hắn hiểu rõ gia pháp Đường gia một phen chứ?" Dịch Tổng đốc nói xong, cảm thấy vui vẻ, hắc hắc cười gian.

"Người đã nói như vậy, ta muốn xem người có hay không phái cao thủ Giáo Tập Ty ra áp chế nhục khí của hắn!" Đường Ẩn nâng chung trà lên, nhẹ giọng nói: "Hoặc là người của Chấp Hành Ty cũng được. Bọn họ sẽ không nường tay, nếu giết chết được Tần Phi. Tiểu nữ nhà ta sẽ rất cảm kích người!"

Sở Dương ngồi ở trong nhóm người thuộc Vương tộc, thấy Tần Phi đứng im tại chỗ thật ngạo nghễ. Ánh mắt hần dần dần híp thành sợi chỉ, rồi khoát tay áo một cái.

Cơ Hưng bước nhanh đi tới bên cạnh Sở Dương, ghé vào lỗ tai nói: "Thu thú quy củ là: nếu như không phải là cùng cấp bậc tranh đấu. Chỉ có thể cho võ giả cấp thấp khiêu chiến với võ giả cao cấp, không cho cao cấp ức hiếp cấp thấp. Tần Phi là cửu phẩm, theo ý kiến mặt tướng, để cho Hùng Hân xuất trận, xuống tay thật nặng đánh gục hần tại chỗ. Cùng lắm thì thất thủ, trong lúc tỷ thí mọi sự luôn luôn ngoài ý muốn."

"Hùng Hân, ừ, cũng tốt. Nói cho hần biết, không cần nương tay."

Sở Dương trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc, cầm lên một chén nước trà, ngửa cổ uống ực một hơi, oán hận nói: "Làm cho hần chết càng thảm càng tốt."

"Tuân lệnh! Mặt tướng sẽ làm cho hần chết vô cùng thâm thảm!" Cơ Hưng lạnh lùng nói tiếp.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 29: Đột phá khác thường.

Q.1 - Chương 29: Đột phá khác thường.

Mặt trời nhô lên cao rọi ánh nắng ấm áp, Tần Phi ngẩng đầu ưỡn ngực đứng ở trong sân trống, hai mắt khép hờ, hai chân bất đình bất bát [DG:không ra chữ đình cũng chẳng ra chữ bát', ý tả hai bàn chân khi đứng không xếp ra hình chữ V (chữ bát) cũng không ra hình chữ T (chữ đình).]. Phong thái này giống như là một cậu ấm đứng phoir nắng ở hậu hoa viên nhà mình.

Phía sau rất nhiều quân sĩ, tuần kiểm, mật thám nghị luận ào ào, ngay cả quan viên trên đài nhện không được nữa nhỏ giọng nghị luận.

Bỗng nhiên, một cái bóng đen từ trong đám người bay vọt lên, giống như một con chim khổng lồ, từ trên trời giáng xuống, vũng vàng rơi ở trước mặt Tần Phi.

Người phi đến thân hình cao lớn. Tần Phi đã coi là tương đối cao rồi, hăn lại cao hơn Tần Phi nửa cái đầu. Hăn eo nhỏ vai to, người mặc nhụyễn giáp màu bạc, tuổi chừng hai mươi. Mặt để râu quai nón, da thịt thoạt nhìn ngăm đen thô ráp, có lẽ là bởi vì quanh năm ở biên thủy Bắc Cương.

Hai tay hăn ôm quyền, kêu lớn: "Giáo úy Bắc Cương quân Hùng Hăn, tới đây khiêu chiến!"

Nhất thời, quanh hăn lại có tiếng nghị luận xôn xao. Thu thú tỷ thí [DG: tỷ thí vào mùa săn bắn] cùng khác bất đồng, mọi người chỉ cần biết tên người thắng cuộc. Thứ nhất, làm cho người thắng hết sức xông ra; thứ hai, cũng làm cho bị thua người không đến nỗi quá đã mất mặt mũi.

Ai giống như Hùng Hăn nhảy ra là báo mình tên, chắc hăn là tràn đầy lòng tin, muốn đem tên tuổi kiểm trước mặt đánh cho tơi tả.

Tần Phi căn bản không nghe thấy Hùng Hăn đang nói gì, hăn hoàn toàn không biết xung quanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, càng không biết chính mình đang đơn độc đứng giữa sân.

Toàn bộ tâm thần của hăn đều đặt trong sự vận chuyển của chân khí từng vòng chu thiên một. Một vòng chu thiên lại nối tiếp ngay một vòng, khí hải giống như đói, không ngừng thu nạp chân khí trong kinh mạch, ngưng kết tinh thuần, rồi lại lần nữa phóng thích đi ra. Hiện tại, hăn không biết đã vận chuyển ba trăm hay là năm trăm vòng chu thiên, bây giờ chính là thời khắc mấu chốt.

Lộc Minh Sơn tọa lạc ở phía tây thành Đông đô, nơi này hình dáng như hươu nằm, hai tòa cao ngất hăn lên chính là sừng hươu. Lộc Minh Sơn vốn là địa phương tốt do đó mới có thể được hoàng gia chọn làm nơi săn thú.

Tần Phi chỉ cảm thấy, mình đã cùng thiên địa hoà thành một thể, chân khí trong cơ thể dần dần đã không cảm giác được, toàn thân dường như là một chỗ chứa chân khí không lồ, đang không ngừng thu nạp thiên địa tinh khí nhập vào cơ thể.

Vào thể nội thiên địa tinh khí theo chân khí đi khắp toàn thân, lại hội tụ đến huyết khí hải, càng dẫn càng thêm tinh thuần cùng chân khí bản thân hòa thành một thể...

Hùng Hãn tự giới thiệu, thấy Tần Phi trên mặt tự tiểu phi tiểu, lại không nói không rằng. Hãn tưởng đối phương xem thường mình, trong lòng giận tím mặt, hãn vốn đã được Cơ Hưng dặn 'Không nên nường tay', lúc này tức giận sùi bọt mép, xuất thủ tuyệt bất dung tình!

Hùng Hãn quát lên một tiếng lớn, hữu quyền nhanh như tia chớp đánh ra. Hãn xuất thủ cực nhanh, toàn lực ra tay, tựa hồ quả đấm còn nhanh hơn thân thể, trong khoảnh khắc, hư không quanh mình phảng phất bị quyền ý xé rách, thân ảnh nhất thời mơ hồ. Quyền lực trầm trọng làm cho đám tuần kiểm dù đứng ngoài trường hơn mười trượng cũng cảm thấy không thờ được. Cả đám hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, đội ngũ rối loạn.

Xung quanh có rất nhiều cao thủ, cũng đều là người hiểu võ. Hùng Hãn vừa ra tay, mấy vị Đề đốc Sát Sự Thính âm thầm gật đầu, mặc dù Hùng Hãn chỉ có thực lực cửu phẩm mà thôi, nhưng hãn tu tập công lực mười phần mạnh mẽ, chân lực tinh thuần. Một quyền hãn đánh ra, từ trước tới nay chưa bao giờ hồi đầu. Nếu phía trước là ngọn núi, hãn liền muốn phá núi, nếu phía trước là con sông, hãn sẽ ngăn dòng...

Thực lực một người không phải được quyết định chỉ bởi chân khí. Tu tập công pháp, phương thức chiến đấu, vũ khí cái gì cũng có thể thay đổi. Một cái không cách nào thay đổi chính là khí thể! Dũng mãnh như Hùng Hãn, phần khí thể này chính là trời sanh, riêng phần chiến ý cường đại, cũng đủ để cho nhiều người không có ý chí kiên định kinh sợ!

Rất nhiều người ở trong lòng đã vì Hùng Hãn mà bình luận -- đúng là tài năng khó mà đào tạo được!

"Tốt lắm!" Sở Dương đã không nhịn được kêu ra tiếng. Mặc dù hãn và Hùng Hãn cũng đều là cửu phẩm cao thủ, nhưng trong lòng Sở Dương biết rõ, Hùng Hãn đã sớm đạt tới cảnh giới cửu phẩm đỉnh phong, khoảng cách đến Cảnh giới Tiên Thiên cũng chỉ còn một bước ngắn.

Nhất là với chiến ý cường đại đến cực điểm, cho dù chính Sở Dương so chiêu với Hùng Hãn, cũng thấy áp lực bội phần, cảm thấy đối thủ tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống chính mình. Đánh chết Sở Dương cũng không tin, Tần Phi có thể chống đỡ được một kích toàn lực Hùng Hãn này...

Dịch lão đầu, lông mày hoa râu chớp chớp. Lão tay nâng chung trà lên như không có chuyện gì xảy ra...

Đường Ấn cắn mạnh một hạt dưa, ngón tay di chuyển, đã lấy được nhân ra...

Linh Nhi sắc mặt trắng bệch, hai tay ngón út theo bản năng xiết chặt vào nhau...

Thiết quyền tựa hồ xé rách hư không muốn đánh vỡ đầu của Tần Phi. Đột nhiên một cổ sức mạnh cực điểm từ đầu tràn tới, Hùng Hãn còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy mình tựa như con thuyền nhỏ rơi vào tâm bão, bị một cổ cự lực kéo làm cho thân bất do kỷ, một cổ sóng lớn đánh tới, thuyền nhỏ bị sóng biển đánh bay lên không trung...

Khuôn mặt Sở Dương đang mang vẻ vui mừng nhất thời ngưng trọng. Hãn rõ ràng thấy một quyền Hùng Hãn đã phát ra, thế không thể đỡ. Nhưng Tần Phi ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy, Hùng Hãn đã bị chấn bay lên giữa không trung, phun ra một vòi máu, có còn sống sót hay không cũng không thể nói trước...

Các quan viên đang định hét lên tâng bốc Sở Dương, lại phải đem những lời muốn nói nuốt xuống. Lúng túng nhìn Hùng Hãn rơi xuống mặt đất, miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói: "Bộ hạ của thế tử khinh công thật tốt ... A, thật tốt ..."

Ai cũng không nghĩ tới, trận đầu tỷ thí lại chấm dứt như thế. Hùng Hãn mặt xám mày tro [mặt mũi đầy bụi đất], nằm im trên mặt đất, bộ ngực khê phập phồng, ngay cả chút khí lực để bò dậy cũng không còn. Khuôn mặt hẳn toàn là máu, máu tươi trộn lẫn tro bụi, thoạt nhìn cực kỳ đáng sợ.

"Phế vật!" Sở Dương lạnh lùng quát lên: "Đi ra đem tên phế vật kia kéo trở về."

Haiéten tùy tùng phủ Yến vương chạy ra, đem Hùng Hãn đã mềm oặt mang về. Cơ Hưng cẩn thận kiểm tra một phen, rồi mới tiến tới bên cạnh Sở Dương nhẹ giọng nói: "Kinh mạch đứt đoạn, khí hải bị phá. Tánh mạng có thể giữ được, nhưng sau này sẽ là một tên phế nhân."

Sở Dương lẳng lặng hít một luồng lương khí, ánh mắt chuyển hướng nhìn sang Tần Phi vẫn còn đang xuất thần đứng ở giữa sân. Có thể trong vòng

một chiêu đem Hùng Hãn đánh thành bộ dáng như vậy, xem ra thực lực Tần Phi quả thực là đã nhảy vọt. Nếu ở Phố chợ hãn cũng đã lợi hại như thế, mình tuyệt đối không giữ được tính mạng.

Cừu nhân cường đại, đối với mình mà nói, tuyệt đối không phải là tin tức tốt lành gì.

Sở Dương đứng dậy cất cao giọng nói: "Bắc Cương quân Hùng Hãn mới vừa xuất thủ, tất cả mọi người đều đã thấy. Hùng Hãn thực lực ở cửu phẩm đỉnh phong không thể nghi ngờ. Có thể bị vị tuần kiểm trong sân một kích mà bại, thực lực của vị tuần kiểm này đúng là sâu không lường được. Hùng Hãn bị bại cũng không oan uổng..."

Hãn vừa nói xong lại xoay chuyển: "Tuy vậy, Tiểu Vương cho là hãy để một vị cao thủ Tiên thiên khiêu chiến vị tuần kiểm này, như thế cũng không phải quá đáng."

Sở Dương cố ý không nói tên Tần Phi, trên đài cao lại có rất nhiều lão gù còng già càng cay làm sao lại nghe mà không hiểu? Sở Dương bị Tần Phi đánh cho thành đầu heo, nằm yên trên giường hơn một tháng mới có thể tới tham gia thu thú. Chuyện này bề mặt tới cực điểm, cũng may cũng không có nhiều người biết Tần Phi. Sở Dương làm sao lại chính mình nói ra người trong sân chính là Tần Phi đây?

Dịch lão đầu để chén trà trong tay xuống, đưa mắt ra hiệu cho Quân Sơn Thủy đứng ở dưới đài. Vị Đề đốc Giáo Tập Ti này ngẫm hiểu, liền bước ra khỏi hàng nói: "Thế tử, không biết Quân mỗ có thể nói vài lời hay không."

Thực lực Quân Sơn Thủy sâu không lường được, nắm quyền Giáo Tập Ti đã hơn mười năm, bồi dưỡng ra được cao thủ thủ hạ Sát Sự Thính không dưới mấy ngàn người. Những người có thể tới thu thú, coi như là người mù cũng nhận được Quân Sơn Thủy là ai. Sở Dương mặc dù lớn lối, cũng không dám đối với nhân vật có thực quyền của Sát Sự Thính càn rỡ, chấp tay nói: " Mời Quân Đề đốc."

Quân Sơn Thủy xoay chân bước ra, thanh âm của hãn cũng không lớn nhưng lại có thể làm cho tất cả mọi người ở Lộc Minh Sơn nghe thấy: "Các vị đang ngồi đây phần lớn đều là võ giả, cũng biết tu hành võ đạo không phải là công phu một ngày. Chênh lệch giữa cửu phẩm và Tiên Thiên không

khác trên trời dưới đất, không biết cảnh giới này đã cản lại biết bao nhiêu người. Đột phá cửu phẩm tiến vào Thiên Tiên cảnh giới, người tu hành phần lớn lựa chọn võ tu, tiếp tục đem võ học phát dương quang đại. Một số rất ít người, có thiên phú đặc biệt, tại lúc tiến vào Thiên tiên, có thể cảm nhận được ý nghĩa kỳ diệu của thiên địa, trở thành niệm tu."

"Mới vừa rồi vị tuần kiểm kia mặc dù đánh bay Hùng Hãn, nhưng ai cũng nhìn ra được, hãn không phải là niệm tu. Từ võ lực mà nói, với một kích bá đạo của cảnh giới Tiên Thiên sao lại để cho Hùng Hãn cửu phẩm còn sống rời đi? Lấy kinh nghiệm nhiều năm của Quân mã ở Giáo Tập Ty mà xét việc thì vị tuần kiểm này còn chưa đột phá Tiên Thiên. Xác nhận cấp cửu phẩm!"

Người khác nói Tần Phi là cửu phẩm, có lẽ còn có người cãi cọ. Nhưng Quân Sơn Thủy là nhân vật cấp cao đã ra mặt giám định, bảo Tần Phi là cửu phẩm, coi như là Sở Dương cũng không dám nói thêm điều gì. Chất vấn Quân Sơn Thủy, chẳng khác nào chất vấn Giáo Tập Ti, đặc tội Sát Sự Thính không phải là chuyện đùa. Cho dù là Yến vương, cũng không muốn cùng Sát Sự Thính phát sinh hiểu lầm.

Điều thú vị chính là, lúc mọi người ở tranh luận Tần Phi là cửu phẩm hay là Thiên tiên. Tần Phi vẫn mặc nhiên đứng nguyên tại chỗ, phảng phất như cả thế gian này cùng với mình không liên quan. Từ đầu tới đuôi, hãn không động đậy chút nào, cũng không nói một câu. Dù hãn đã phế một vị hiệu úy Bắc cương quân, lại làm cho Yến Vương thế tử cùng Đề đốc Giáo Tập Ti ra mặt tranh luận.

Dịch Tổng đốc đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh Bàn Chân, nhẹ giọng nói: "Bàn Hâu gia, thiên địa linh khí Lộc Minh Sơn, đang bị Tần Phi thu nạp."

Bàn Chân khẽ gật đầu: "Không sai, chính là Tần Phi đang thổ nạp. Nếu như ta không đoán sai, hãn đang đứng ở thời khắc mấu chốt từ cửu phẩm đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói tiếp câu nào nữa. Cho tới bây giờ cửu phẩm tiến vào Thiên Tiên, cũng đều là chuyện nước chảy thành sông một cách tự nhiên, quá trình ngắn ngủi, cũng không gây động tĩnh quá

lớn. Hai vị này đều là người từng trải, làm sao lại không biết mấu chốt trong đó? Muốn thu nạp thiên địa nguyên khí, rửa gân tủy, hẳn là lúc Thiên tiên tiến nhập Tông sư mới có phát sinh như vậy...

"Dịch Tổng đốc, người kiến thức rộng rãi, có biết kia một môn công pháp hiếm có như thế? Chẳng qua là cửu phẩm bước vào Tiên Thiên, cũng đã bắt đầu thu nạp thiên địa nguyên khí. Tương lai Tiên Thiên tấn nhập tông sư vậy chả quá kinh khủng sao?" Bàn Chân hơi có vẻ kinh ngạc hỏi.

Dịch lão đầu lắc đầu: "Người không biết, ta cũng không biết. Đứa nhỏ này, trên người có nhiều bí mật chưa được giải. Mới vừa rồi, một quyền của Hùng Hãn, hẳn đang thu nạp thiên địa nguyên khí tự nhiên làm ra phản kích, cũng may đây không phải là Tần Phi cố ý làm ra, mà căn cơ Hùng Hãn cũng vững chắc, bằng không hẳn đã chết mấy lần rồi"

"Có phải Tiên Thiên hay không, tìm một vị tiên thiên cao thủ thử qua sẽ biết!" Tâm phiến ý loạn Sở Dương chớp mắt một cái, nảy ra ý hay. Hãn cao giọng quát: "Cơ Hưng, cho Tiểu Vương xem thử vị tuần kiểm này một chút!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 30: Quyền uy nhân sĩ giám định.

Q.1 - Chương 30: Quyền uy nhân sĩ giám định.

Sở Dương ra lệnh một tiếng, Cơ Hưng ngậm hiệu. Hãn biết rõ Sở Dương mượn cơ hội này, đem cái đỉnh trong mắt trừ đi. Hãn lập tức đứng dậy, đi vào trong sân.

Linh Nhi mắng to một tiếng, quay đầu nói với lão Ngũ đứng bên cạnh: "Ngũ thúc, đem mấy tên binh lính Bắc Cương hung hăng dạy dỗ một trận đi."

Lão Ngũ cười vang một tiếng, từ trong đám đông đi ra. Bọn họ và Sở Dương mỗi bên đứng một phía. Cơ Hưng vừa đi ra từ bên tay trái, lão Ngũ đã đứng sẵn ở đó, cười ha hả chặn bước Cơ Hưng.

"Tỷ võ một đấu một, mời." Cơ Hưng lạnh lùng quát lên.

Lão Ngũ lắc đầu, thở dài nói: "Nhiều năm như vậy chưa cùng người nào động tay, ta không muốn ngăn người. Nhưng mà, tiểu thư nhà ta có lệnh, bảo ta đánh người một trận. Ta không thể làm gì khác hơn là đành đem cái kém cỏi phô ra ọi người xem."

Cơ Hưng quá giận bật cười. Ở Bắc cương dù chức quan của hắn không cao, nhưng công phu được mọi người công nhận, tuyệt không phải người bình thường có thể so sánh. Hơn hai mươi tuổi hắn tiến vào Thiên Tiên cảnh giới, trên đường võ đạo thuận buồm xuôi gió. Hôm nay dù mới ba mươi tuổi hắn đã đạt đến cảnh giới Tiên Thiên đỉnh phong. Ở Bắc Cương cũng là một trong những nhân vật có danh tiếng. Hôm nay một tên trung niên hán tử tùy tiện đi ra lại muốn tấn mình một trận, chẳng phải là làm cho người ta cảm thấy quá buồn cười sao?

"Tốt, ta đây trước hết lãnh giáo cao chiêu các hạ." Cơ Hưng ngưng thần đề phòng, khí độ thâm nghiêm. Ở Bắc Cương hắn từng trải qua nhiều chiến trận, không giận tự uy. Tại chỗ hắn đứng, một cỗ sát khí bức nhân làm mọi người kinh sợ.

Lão Ngũ nhàn nhạt cười cười, tay phải giương nhẹ, bỗng nhiên thân ảnh vừa động, tựa như một luồng khói xanh, trong nháy mắt đã đến cạnh sườn Cơ Hưng, tốc độ của hắn cực nhanh, nhanh đến mức làm cho không người nào có thể thấy rõ thân ảnh của hắn, hết lần này tới lần khác ta năm ngón tay phải mở ra, làm cho người ta thấy rất rõ ràng. Thân ảnh như khói cùng thủ chương rõ rệt, làm người ta hoa cả mắt, cơ hồ muốn thổ huyết.

Thân ở giữa trận Cơ Hưng có khổ tự mình biết. Hán tử trước mắt này dung mạo tầm thường, thế nhưng mạnh mẽ đến vậy. Mình đối tay với hắn mà không nhìn ra chỗ nào, chỉ cảm thấy bốn phương tám hướng tràn đầy áp lực, bất kỳ chỗ nào xuất hiện sơ hở, cũng sẽ bị đối thủ có cơ hội tận dụng. Cơ Hưng âm thầm kêu khổ, không dám hành động thiếu suy nghĩ, thủ kín những chỗ trọng yếu, lấy bất biến ứng vạn biến!

"Ha ha ha... " " búp " " búp " " búp " ...

Một tiếng cười dài cuồng ngạo, tiếp theo chính là ba chương thanh âm bộp bộp vang lên, làn khói xanh thân nhiên phiêu hồi giữa sân, hiện ra thân ảnh

lão Ngũ, hần đứng chấp tay, cười ha hả nói: "Xong rồi, chuyện tiểu thư giao phó, ta coi như đã làm xong!"

Hai bên gò má Cơ Hưng sưng lên. Bị lão Ngũ bạt tai ấy cái, mặt hần hiện lên mấy vết tím hồng. Trong lòng Cơ Hưng trầm xuống, hần biết rõ, đối thủ căn bản không có xuất lực, chẳng qua chỉ dựa vào khí lực trên tay tùy ý đánh mấy bạt tai.

Nếu hần tử trung niên này muốn tánh mạng của mình - song phương chênh lệch lớn như thế - trong lúc giơ tay nhắc chân muốn lấy tính mạng của hần thì đúng là hần chết không có chỗ chôn. Họ không muốn mình đi dò xét Tần Phi, vậy mình tuyệt đối không thể tiến thêm một bước.

Cơ Hưng bụm mặt, không dám tin nhìn lão Ngũ, lẩm bẩm nói: "Thân như thanh yên bất lưu ngân, tâm như độc hạt bất lưu căn[DG: thân ảnh như khói không có vết, tâm độc như bò cạp không để phúc khí cho con cháu]. Người là La Trữ, là Ngũ Gia?"

La Trữ nghe người ta nói đến tước hiệu khi xưa của mình, cười nói: "Đều là chuyện cũ năm xưa rồi, bây giờ ta là La Ngũ, chỉ còn một tâm niệm Bồ Tát trông nhà hộ viện, lấy vợ có con."

Cơ Hưng ngạc nhiên nhìn La Trữ, đây không phải là nói giỡn sao? Năm đó hần uy chấn hắc đạo ở Đông Đô. Trong một đêm giết cả một cái bang phái trên dưới mấy trăm tên ác đồ. Giờ lại nói tâm địa Bồ tát sao? Cơ Hưng không dám nói nữa, khom người thi lễ nói: "Tại hạ có mắt như mù, sớm biết đây là Ngũ Gia, vô luận như thế nào cũng không dám làm chuyện mất mặt xấu hổ."

La Ngũ phát phát tay, ý bảo Cơ Hưng trở về, mình cũng thản nhiên đi trở về đến phía sau Linh Nhi.

Sở Dương giận tím mặt, đứng dậy, chỉ vào Linh Nhi quát lên: "Xú nha đầu, người cứ phải gây sự với ta sao?"

Linh Nhi đưa tay sờ sờ mũi, hướng về phía Sở Dương làm mặt quỷ, cười híp mắt nói: "Bốn tiểu thư cam tâm tình nguyện. Hôm nay chỉ cần người của người xuất thủ, ta sẽ gọi người phụng bồi. Đừng tưởng rằng ở đây chỉ có Ngũ thúc, Thất thúc cùng Tiểu Cửu thúc đều ở đây. Bốn cô nương không sợ người!"

Sở Dương chán nản, bị Linh Nhi làm ghen hòng được cơ hồ nói không ra lời, nổi giận đùng đùng mắng: "Xú nha đầu, không phải người vừa ý tên tuần kiếm nghèo kiệt hủ lậu này chứ?"

Mặt Linh Nhi hồng lên, nhưng ngay sau đó trả lời lại một cách mỉa mai: "Mắc mớ gì tới người? Hôm nay bốn tiểu thư chính là thấy người không vừa mắt. Người là thế tử của Yến Vương, ta cũng là quận chúa. Ngày hôm nay, ta còn muốn cùng người náo loạn."

Nhìn hai tên tiểu bối cãi nhau, các quan trong triều thấy không ổn, một vị quan lớn ngồi ở trên đài cao nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Lập tức liền có một vị Đại thái giám cầm phất trần từ trên đài cao đi xuống, cất tiếng the thé: "Dưới đài yên lặng!"

Tại đây ngoài các quan, dù sao còn có Sở đế, thái tử cùng hoàng hậu, Sở Dương tức giận hừ một tiếng, ném mạnh vật trường bào, một lần nữa ngồi xong. Linh Nhi khinh miệt cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt hướng bên cạnh nói: "Ngũ thúc Thất thúc, lời này chính là ta nói, tên thế tử nơi đó chỉ cần gọi ra người khiêu chiến, các người phải giúp ta đánh hắn."

Căn cứ nguyên tắc nam nhân không được đấu với nữ, dù Sở Dương căm thù đến tận xương tuỷ, lại cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận thua nữ tử điều ngoa kia. Mình mặc dù là thế tử tôn quý, nhưng lần này trở về tham gia thu thú từ Bắc Cương, hắn không mang nhiều cao thủ, Cơ Hưng đã là thủ hạ tốt nhất trong tay hắn thế mà ở trước mặt lão Ngũ ngay cả một hiệp cũng không kiên trì được.

Hắn cũng biết, bên cạnh Linh Nhi là mấy vị tông sư hạ phẩm cao thủ, cấp bậc chênh lệch giống như trên trời dưới đất, Cơ Hưng cho dù uống hai bao Ngũ Thạch tán, cũng không thể nào chiến thắng bọn họ. Hắn đành phải nén giận bỏ qua.

Trên đài cao, Dịch lão đầu sắc mặt nhẹ động, lẩm bẩm nói: "Thiên địa tinh khí dao động càng ngày càng nhạt rồi!"

Ánh mắt Bàn Chân nhìn ở trên người Tần Phi, tựa hồ muốn xem ở trên người hắn đã xảy ra biến hóa gì.

Chân khí chạy trong người hắn cũng dần dần chậm lại, toàn bộ được quy về huyết khí hải, lực lượng hùng hồn tới cực điểm, làm Tần Phi quả thực muốn

nhảy lên ột cái, Hiện tại hấn ở trong trạng thái giống như là tửu quý uống được rượu đã để hai mươi năm, sắc lang gặp được thiếu nữ mười sáu tuổi xinh đẹp mỹ miều. Mẹ ôi, toàn thân đến từng cái lỗ chân lông cũng đều nhẹ nhàng thoải mái...

Chậm rãi mở mắt, Tần Phi nhất thời hóa đá, mới vừa rồi còn có đám tuần kiểm đứng quanh, tại sao giờ đã một mình đơn độc đứng giữa sân rồi?

Tần Phi nghiêng đầu đi, nhìn Lại Thăng đứng đầu hàng, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Lại Thăng cả gan, đề ột chút âm điệu kêu lên: "Phi ca, người mới vừa đại biểu cho đám tuần kiểm chúng ta khiêu chiến cao thủ trẻ tuổi Bắc Cương quân."

Lại có chuyện như vậy sao? Tần Phi nhanh chóng nhìn quanh một vòng, chỉ thấy bên cạnh chỗ Sở Dương, một người bị đánh đến cả mặt sưng đỏ, còn có một người nằm trên mặt đất không biết sống chết ra sao. Mặc dù Tần Phi không biết vừa mới xảy ra chuyện gì, nhưng hấn thông minh tài trí, đã đoán được tám chín phần mười. Hấn đang muốn lấy cớ chạy đi, bỗng nhiên nghe thấy trên đài cao, truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng!

"Quân Đề đốc, người từ trong Giáo Tập Ti chọn ra một người đi, cùng vị tuần kiểm này luận bàn một phen." Dịch lão đầu đứng lên, nghiêm trang nói: "Chọn cấp Tiên Thiên hạ phẩm là được."

Dịch lão đầu vừa nói một câu, cơ hồ toàn trường mấy vạn đạo mục quang tất cả đều nhìn vào thân ảnh người trong sân. Nhiều người do phải chen chúc ở phía sau Ngự Lâm quân, mật thám, tuần kiểm, lại muốn xem nhân vật có thể được Dịch lão đầu tự mình đưa ra lời bình luận mà không ngừng nhảy một cái thật cao.

Dịch Tổng đốc không phải chỉ có mỗi là người nắm quyền Sát Sự Thính, trọng yếu hơn hấn là một trong hai vị Đại Tông Sư ở Đông đô. Nếu như Dịch Tổng đốc đứng ra nói một tiếng, muốn chọn ra một vị Tiên Thiên hạ phẩm cao thủ cùng so chiêu với Tần Phi. Đó chính là nói, tu vi Tần Phi chắc chắn đã đạt đến Tiên Thiên chi cảnh. Đây cũng chỉ là một tên tuần kiểm mới mười bảy mười tám tuổi thôi nha...

Điều này có hàm nghĩa, chính miệng Dịch Tổng đốc tuyên bố có một vị chính thức tiến giai Tiên Thiên, còn muốn thiên tài hơn so với Bàng Chân! Những ánh mắt nhìn Tần Phi hoặc hâm mộ hoặc ghen tỵ hoặc oán hận... muôn hình muôn vẻ, không giống như nhau.

Tần Phi còn có chút mê mang, Dịch lão đầu tụ âm thành tuyến, nói vào tai Tần Phi: "Người hản là mới vừa từ cửu phẩm tiến giai lên Tiên Thiên, những chuyện đã xảy ra trong sân, nói ngắn gọn là người không hiểu cũng đúng..."

Dịch lão đầu kể ra nguồn gốc của thu thú cùng phần thưởng, sau lại nói thêm một câu: "Một võ giả muốn biết tu vi của mình, phương thức tốt nhất chính là cùng cao thủ so chiêu. Mặc dù người đã đột phá đến Tiên Thiên cảnh giới, nếu không chân chính cùng tiên thiên cao thủ giao phong, vẫn không coi là đạt chuẩn."

Tần Phi không có bản lĩnh tụ âm thành tuyến nên chỉ gật đầu.

Quân Sơn Thủy xoay người lại nhìn bộ hạ của mình, thản nhiên nói: "Có ai muốn ra cùng hản thử chút thân thủ không?"

"Ty chức Chu Lễ Uyên muốn ra!" Một vị cao thủ trẻ tuổi cấp thiên tiên bước ra, tuổi của hản cũng không gọi là cao, độ khoảng hai mươi hai một tuổi mà thôi, ở Giáo Tập Ty cũng có chút danh tiếng. Chính là thanh niên tiến giai Tiên Thiên nhanh nhất trong năm năm gần đây. Mọi người đều có tâm lý, nếu bản tâm ình là nhân vật thiên tài, bỗng nhiên nhìn thấy một tên so với mình thiên phú còn cao hơn, trong lòng khó tránh khỏi có chút không phục, muốn tranh đấu một phen.

Quân Sơn Thủy trầm ngâm nói: "Cũng tốt, xuất thủ chừng mực thôi nhé, đây là trước mặt bộ hạ, không nên để mất thể diện của Sát Sự Thính!"

"Ty chức sẽ chú ý!" Chu Lễ Uyên khom người tuân lệnh, bước nhanh ra, trực tiếp đi đến trước mặt Tần Phi, vẻ mặt ôn hoà nói: "Xin chào, tại hạ Giáo Tập Ti Sát Sự Thính Chu Lễ Uyên!"

"Sở Tuân kiểm phía Nam thành Tần Phi." Tần Phi vái chào, trong lòng có mấy phần hảo cảm, trầm giọng đáp: "Xin Chu huynh chỉ điểm."

Hai người đối đáp thanh âm cũng không lớn, người ở ngoài xa cơ hồ không nghe thấy, tuy nhiên chỉ cần nhìn cử chỉ của hai người cũng biết là chào hỏi

lẫn nhau. Linh Nhi trơ mắt nhìn Tần Phi cùng Chu Lễ Uyên, nhẹ giọng hỏi: "Ngũ thúc, người xem bọn hăn ai có thể thắng?"

La Trữ híp mắt nhìn một chút: "Khó nói lắm, tên tuần kiếm còn trẻ lại là thiên tài, không biết có phải còn có rất nhiều lá bài tẩy chưa lộ ra hay không. Mà danh khí ở bên ngoài của Giáo Tập Ti Sát Sự Thính rất tốt, bất cứ ai tiến vào Sát Sự Thính cũng phải trải qua bồi dưỡng ở Giáo Tập Ty, thực lực của bọn họ không thể coi thường."

"Thế khác gì chưa nói?" Linh Nhi lườm hăn một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn nhìn về phía Tần Phi cùng Chu Lễ Uyên!

"Chu huynh, mời!" Tần Phi tự tin nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 31: Chọn một trong ngàn.

Q.1 - Chương 31: Chọn một trong ngàn.

Chu Lễ Nguyên không dám chậm trễ, sau khi ôm hai tay thành quyền thi lễ thì rút từ bên hông ra một cây trường kiếm. Thân kiếm trong veo như nước chảy, ánh nắng mặt trời chiếu lên lưỡi kiếm sáng rực rỡ lóa mắt.

Chu Lễ Nguyên nói: "Tại hạ quen dùng trường kiếm chứ không phải có ý muốn dựa vào binh khí để thủ thắng. Nếu các hạ có vũ khí gì thuận tay xin cứ việc lấy ra."

Tần Phi rút từ trong ống giày ra một cây đoản kiếm, thản nhiên nói: "Ta chỉ có một cây binh khí này, Chu huynh không cần nường tay!"

Chu Lễ Nguyên khẽ mỉm cười, vung trường kiếm lên, kiếm pháp của hăn cũng không quỷ dị mà chú trọng vào chữ 'nhanh'. Chỉ trong một lần hít thở, Chu Lễ Nguyên đã đâm ra liên tiếp mười tám kiếm, mà hướng đi của mỗi kiếm cũng đều vào chỗ trống mà không có lần nào đâm về phía thân thể của Tần Phi... Bỗng nhiên, hăn thu kiếm về, rồi lại tiếp tục đâm tới một kiếm nhanh như chớp.

Quân Sơn Thủy đứng ở gần đó âm thầm gật gù, quả không hổ là cao túc (cách gọi học trò của người khác) của Giáo Tập Ty. Kể từ khi Chu Lễ Uyên

tiến vào Giáo Tập Ty, căn cứ vào tính cách, thói quen, đặc điểm võ học của hắn, Giáo Tập Ty đã đặc biệt xác định ra một bộ khoái kiếm dành riêng cho hắn.

Tinh túy của kiếm pháp theo con đường này là ở phương diện 'nhanh', mỗi một kiếm đâm ra sẽ lưu lại một đường kiếm khí, chính bởi vì kiếm của Chu Lễ Nguyên nhanh như thiểm điện nên hiện giờ hắn có thể một hơi đâm ra liên tiếp mười tám đường kiếm khí, mà những kiếm khí kia lại giống như một thanh kiếm sắc bén lưu lại bên người Tần Phi.

Mười tám đường kiếm khí tựa như mười tám thanh trường kiếm ẩn hình, trải rộng xung quanh Tần Phi, mà thế đi của một kiếm cuối cùng lại vô cùng bén nhọn khiến người ta không thể tránh khỏi!

Đây là lần đầu Tần Phi so chiêu với cao thủ Tiên Thiên, chỉ mới một chiêu thôi nhưng hắn đã cảm thấy hết sức bất đồng. Tề Hắc Kiếm trước kia so với vị kiếm thủ trẻ tuổi trước mặt hắn đây, quả thực chỉ như đứa trẻ cầm lấy cái cời khêu bếp.

Kiếm khí của Chu Lễ Nguyên tựa như thực, nếu Tần Phi tránh trái tránh phải mà đụng phải kiếm khí của hắn cũng không khác gì tự sát. Mà nếu muốn lui thì cũng không phải là quyết định sáng suốt bởi một khi một chiêu của đối phương đã đắc thủ thì kiếm thế sẽ triển khai như nước chảy mây trôi, và sẽ lại càng bày thêm kiếm khí dày đặc bén nhọn bên cạnh mình, ắt sẽ khiến mình không còn nơi nào để trốn tránh.

Nếu như đã không thể lùi bước được vậy thì ta sẽ đón đầu gian nan. Tần Phi cười vang một tiếng, hai mắt tập trung nhìn vào Chu Lễ Uyên đang tới lui như gió, từ từ đâm đoàn kiếm ra.

Những người xung quanh không hề cảm thấy gì nhưng Chu Lễ Uyên chợt cảm thấy choáng váng đầu óc, kiếm thế vốn đang mau lẹ như điện bỗng nhiên cứng đờ lại. Tần Phi chính là chờ giây phút này, tu vi của Chu Lễ Uyên vẫn còn chưa đủ, kiếm khí như thực chỉ có thể kiên trì trong chốc lát, một kiếm tất thẳng này cũng coi như bị hoãn lại rồi, Tần Phi nhân cơ hội này thông dong tránh né công kích của trường kiếm, tiếp đó đâm thẳng đoàn kiếm, rướn người về phía trước, kiếm quang tràn ra như một dải lụa trắng vây ngược lấy thân ảnh của Chu Lễ Uyên vào trong.

Bàng Chân khẽ 'Ồ' một tiếng, cùng với Dịch lão đầu nhanh chóng nhìn nhau. Hai vị này đều là Đại Tông Sư nên đương nhiên nhìn ra được manh mối trong đó, khi Tần Phi còn chưa xuất kiếm đã có thể trì hoãn được năm giác quan của Chu Lễ Uyên, nhờ đó cứng rắn ngăn lại thế của kiếm. Đây vẫn còn là do Tần Phi vừa mới tiến vào cảnh giới Tiên Thiên nên không thể khống chế được tinh thần lực một cách như ý, nếu không, một khi năm giác quan đã bị chậm chạp như vậy thì Chu Lễ Uyên căn bản không có cơ hội thủ thắng.

Dịch Tổng đốc thở dài một tiếng, vỗ tay nói: "Không ngờ được Tần Phi lại có thể khiến cho người khác có nhiều ngạc nhiên vui mừng đến mức này. Niệm tu đã không thể hiếm hoi hơn được nữa, ấy vậy mà hãn lại là một vị niệm tu!"

Bàng Chân bổ sung: "Không chỉ như vậy, nhìn kiếm thế của hãn khai triển ra vừa như sương lại như mưa, có thể thấy tu vi hãn đã đại tiến. Con đường võ học ở dưới chân hãn là một lối đi bằng phẳng!"

Nếu Tần Phi có thể chính tai nghe thấy lời bình này của hai vị Đại Tông Sư, chắc hãn hãn sẽ như mở cờ trong bụng. Một ngàn võ giả tiến giai Tiên Thiên cũng chưa chắc đã có thể sinh ra được một vị niệm tu.

Niệm tu lấy tinh thần lực làm vũ khí, lấy ý niệm vô hình công kích đối thủ. Có thể nói như thế này, đối với một vị Tiên Thiên hạ phẩm niệm tu mà nói thì trong phạm vi mười trượng xung quanh hãn, phạm là người có tu vi thấp hơn hãn thì chỉ cần hãn muốn trì hoãn năm giác quan của người đó thì hãn cũng chỉ cần một ý niệm trong đầu mà thôi. Nếu như sau này tu vi hãn trở nên tinh thâm rồi thì trong phạm vi bao phủ của tinh thần lực, chỉ cần một ý niệm trong đầu là hãn có thể giết được người!

Tu hành giả khủng bố bậc này có yêu cầu cực cao đối với tinh thần lực, mà tinh thần lực lại chỉ có thể đến từ bản thân thiên phú, việc khổ tu về sau nếu có tác dụng gia tăng đối với tinh thần lực chẳng qua cũng chỉ như một sợi lông của chín con trâu [cửu ngư nhất mao] mà thôi...

Cũng chính bởi hiếm gặp được niệm tu nên các thế lực lớn cũng dốc toàn lực để chiêu dụ niệm tu quý hiếm. Nhưng xác suất trong ngàn mới có một này khiến cho niệm tu của cả Đại Sở cũng chỉ lẻ tẻ không tới trăm người

mà thôi. Hơn nữa phần lớn bọn họ đã bị cổ thế lực ở khắp nơi chia cắt! Trong Sát Sự Thính cũng chỉ có hơn mười vị niệm tu...

Ở trong quân đội, tác dụng của niệm tu lại càng lớn hơn nữa, nếu như khi hai quân đối chọi nhau mà có một vị niệm tu cấp bậc thượng phẩm Tông Sư thì có thể khiến ấy trăm địch nhân trở nên vô tri vô giác trong khoảng thời gian một chung trà, không gì không làm được. Hai quân chính diện chiến đấu mà có trợ lực như vậy gần như là không thể thất bại được. Năm đó Đại Sở phạt Ngụy có một đội ngũ do vài chục vị niệm tu tổ hợp thành đã phát huy tác dụng cực lớn!

Tần Phi là niệm tu khó thấy được thì cũng thôi đi, cái đáng quý chính là, võ đạo của hắn vẫn còn đang tiếp tục tinh tiến. Thiên phú như thế bảo sao người khác không trợn mắt cứng lưỡi?

Chu Lễ Uyên ra sức chống đỡ, hắn thành danh từ khoái kiếm nhưng ở trước mặt Tần Phi hắn căn bản không thể nào nhanh nổi, rõ ràng là hắn đã dốc hết toàn lực nhưng thế kiếm càng lúc càng chậm, đầu hắn cũng dần dần trở nên mơ hồ, chỉ hận không tìm được một chỗ nào êm ái mà ngủ một giấc. Có đôi lúc thấy đoàn kiếm của đối thủ đâm tới nhưng trong lòng hắn lại không hề có ý chống cự mà lại có suy nghĩ hay là để một kiếm của Tần Phi đâm chết mình đi cho rồi.

Chu Lễ Uyên bị suy nghĩ của chính mình dọa cho hết hồn, hắn thu trường kiếm về, nỗ lực chặn lại một kiếm của Tần Phi rồi vội vàng nhảy về phía sau mấy bước, trở tay chấp kiếm, cất cao giọng nói: "Kỹ nghệ của các hạ cao hơn một bậc, Chu Lễ Uyên tự nhận không phải đối thủ."

Tần Phi vốn rất có hảo cảm đối với hắn, hôm nay thấy hắn nhấc được cũng bỏ được, đánh không lại liền quyết đoán nhận thua, cũng vẫn có thể coi là một trang hảo hán liền thu kiếm đáp: "Đa tạ!"

Chu Lễ Uyên tra kiếm vào vỏ đi tới bên người Tần Phi, thấp giọng cười nói: "Ta biết người chính là Tần Phi ở Sở Tuần kiếm phía Nam thành, nếu như có dịp, Chu mỗ rất hy vọng có thể kề vai chiến đấu cùng Tần huynh đệ ở Sát Sự Thính."

Tần Phi khẽ mỉm cười, thấp giọng đáp: "Có thể so chiêu cùng Chu huynh cũng là chuyện may mắn."

Chu Lễ Uyên cúi người vái chào, thản nhiên trở về bên Quân Sơn Thủy, bẩm báo: "Đề đốc đại nhân, ty chức đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không phải đối thủ của Tần Phi. Ty chức cảm thấy vô cùng xấu hổ, xin Đề đốc trách phạt."

Quân Sơn Thủy vốn hết sức quý mến tên cao túc này, khi thấy hắn nói vậy thì an ủi: "Thắng bại là chuyện thường, người đã biết thiếu sót của mình, sau này chăm chỉ khổ luyện, lấy cần cù bù kém cỏi chưa chắc đã không thể chiến thắng hắn! Người không làm mất mặt Giáo Tập Ty mà ngược lại người đã làm rất tốt."

Tần Phi thu kiếm đứng lên, đảo mắt nhìn đám người xung quanh đang xôn xao đùn đẩy. Không có người nào dám ra khiêu chiến với Tần Phi, những cao thủ muốn giữ thân phận phần lớn đều quý trọng danh tiếng, ai lại đột nhiên ra khiêu chiến một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi. Nếu như thắng, người ta sẽ bảo người thắng là đương nhiên, mà nếu không cẩn thận để thua thì đúng là không còn mặt mũi nào để gặp người...

Mặt khác, cao thủ cửu phẩm đỉnh phong như vậy mà lại bị Tần Phi đánh cho không biết sống chết trong vòng một chiêu. Thêm nữa khoái kiếm của Chu Lễ Uyên, trong mắt những người ở đây nếu tự đặt mình ở vị trí của Tần Phi cũng chưa chắc có thể đỡ nổi tiến công từ liên hoàn khoái kiếm của Chu Lễ Uyên. Nhưng Tần Phi lại nhẹ nhàng đánh bại y, tuổi tác như thế này, thực lực và thiên phú bậc này...Thiên Ti Thiên Y năm nay xem ra chính là vị thiếu niên này rồi!

Đại thái giám thấy không còn ai tiếp tục khiêu chiến liền cao giọng cất tiếng the thé kêu lên: "Tuần kiếm dưới đài báo ra tên họ đi!"

Tần Phi ôm quyền kêu lớn: "Sở Tuần kiếm phía Nam thành, Tần Phi!"

Sắc mặt Linh Nhi nhất thời biến đổi, thật ra thì nàng đã đoán được ngay từ sớm, tuần kiếm chưa tới hai mươi tuổi mà đã có khả năng như vậy dẫu khắp Đông Đô cũng chỉ có một người là hắn mà thôi. Nhưng nàng sợ còn nhầm lẫn cho nên đến khi Tần Phi báo ra tên họ của mình thì nàng mới kịp phản ứng. Nàng khẽ ngoái đầu nhìn La Ngũ.

La Ngũ gia buồn bã thở dài, tâm tư của con gái sao hắn lại có thể không hiểu? Mặc dù hắn đã sớm biết thân phận của Tần Phi nhưng vẫn chưa nói

cho tiểu thư chính là bởi sợ nàng suy nghĩ lung tung.

Hơn nữa La Ngũ gia còn có suy nghĩ rằng, có khi tiểu thư cũng chỉ là tâm tính trẻ con nên có chút hứng thú đối với vị tuần kiếm này thì hẳn sao phải nhiều chuyện? Nhưng thấy sắc mặt hiện tại của tiểu thư thì sợ là ngay cả bản thân nàng cũng không biết ở trong đáy lòng nàng đã khắc sâu bóng hình vị tuần kiếm này rồi!

"Sở Tuần kiếm phía Nam thành có thể có hai Tần Phi hay không?" Linh Nhi bậm môi hỏi, bởi vì cắn chặt nên hàm răng trắng như tuyết kia lưu lại một vết thật sâu trên bờ môi đỏ hồng.

Lão Thất nhanh chóng đáp lời: "Có lẽ là có, để lão Thất hỏi giúp tiểu thư một phen."

Linh Nhi nhú mày, sâu kín nói: "Mặc dù biết các người cũng đang gạt ta nhưng nghe thấy người nói vậy trong lòng ta vẫn thoải mái hơn nhiều..."

Đại thái giám kêu lớn: "Tần Phi lên đài bái kiến!"

Tần Phi sửa sang lại trang phục tuần kiếm có vẻ hơi xộc xệch, sải bước đi về phía đài cao. Vô số ánh mắt dõi theo thân ảnh của hân, ai cũng biết, trải qua sự kiện này, một ngôi sao thiên tài như một viên ngọc sáng sắp sửa bay lên trên bầu trời Đại Sở.

Hơn hai mươi năm trước, Bàn Chân có được mỹ danh nhờ liên tiếp đánh bại chín đại cao thủ, hơn hai mươi năm sau đó, Tần Phi không cần tốn nhiều sức đã nhẹ nhàng giải quyết xong hai đại cao thủ của Bắc Cương và Sát Sự Thính, khiến cho không ai dám lên đứng mũi chịu sào, lại còn có nhận xét từ chính Dịch Tổng đốc của Sát Sự Thính, quang mang của hân đã không hề thua kém Bàn Chân hai mươi năm trước rồi!

Ở trên đài cao, nơi nơi đều là quan lớn mặc quan phục đỏ thẫm cùng đồ tía. Cụ thể những người đó là ai thì phần lớn Tần Phi không nhận ra. Những quan lớn trước giờ khó gặp đều thấp giọng thì thầm, bọn họ đang thầm suy đoán, thậm chí có người đã nghĩ đến vị thiếu niên còn chưa xuất thế này sẽ tạo ra ảnh hưởng lớn như thế nào đối với cục diện của Đại Sở!

Tần Phi thu hết những lời bàn luận xôn xao của họ vào trong tai, giữ nét mặt bình tĩnh, tiêu sái bước vào trong đài.

Ở giữa đài cao có một trường kỷ bằng gỗ lim trang trí tinh xảo , bên trên là mười sáu khay hoa quả, tám vị cung trang thiếu nữ chia ra đứng ở hai bên, ở giữa là một người mặc long bào đội mũ cao, trên áo bào có thêu một con Cửu Trảo Kim Long hết sức sống động, hắc mặt rộng miệng vuông, mày rậm mắt to, hai đầu lông mày không giận mà có uy. Tần Phi cung kính thi lễ nói: "Tuần kiểm Tần Phi tham kiến bệ hạ."

Ngồi ở bên cạnh Sở Đế lần lượt là Hoàng Hậu và Thái tử. Ánh mắt của ba người tập trung lên người Tần Phi, tiếng của Sở Đế dù không quá lớn nhưng cũng rất vang dội: "Tần Phi, tốt lắm. Trẫm chủ trì Thu Thụ đã hơn hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên gặp được kỳ tài ngút trời trẻ tuổi như người đây. Người đâu, ban cho Tần Phi Thiên Ti Thiên y!"

Lập tức có một thái giám đang bê một bảo hộp [cái hộp] bằng gỗ thơm đưa đến trước mặt Tần Phi, Tần Phi đưa hai tay nhận lấy, nói lời cảm ơn: "Tạ ơn bệ hạ ban áo!"

Sở Đế thản nhiên nói: "Hôm nay biểu hiện của ngươi khiến trẫm rất ngạc nhiên. Vậy đi, ngoại trừ Thiên Ti Thiên Y này, nếu ngươi còn có thỉnh cầu gì khác cứ việc nói ra. Trẫm sẽ thỏa mãn yêu cầu của ngươi!"

Những lời này quả thật khiến rất nhiều người nóng lòng, xem ra tâm trạng Sở Đế hôm nay rất vui, cho dù giờ Tần Phi có mở miệng yêu cầu làm Thống lĩnh thị vệ đại nội không chừng cũng được Sở Đế đáp ứng ngay. Đây cũng là một cơ hội tốt ngàn năm có một, tiền đồ, chính là ở trong miệng người trẻ tuổi kia!

Tần Phi cũng thoải mái cười: "Bệ hạ, Tần Phi có một yêu cầu quá phận."

"Cứ nói đừng ngại!" Sở Đế thấy Tần Phi bình tĩnh như vậy cũng hơi ngạc nhiên, thiếu niên nào lại không thích danh lợi?

Tần Phi nghiêm trang nói: "Khi trước Hồng Lư Tự tìm vi thần bảo phải chuẩn bị một căn nhà nhỏ để dùng khi lập gia đình, nhưng trong nhà thần không có tiền, lương tháng cũng không cao. Đông Đô lại tắc đất tắc vàng nên thực sự thần không mua nổi nhà. Nếu bệ hạ không ngại thì thần muốn xin một căn nhà nhỏ!"

Q.1 - Chương 32: Tim đang rỉ máu mắt nhòa lệ.

Q.1 - Chương 32: Tim đang rỉ máu mắt nhòa lệ.

Cung nữ đứng phía sau Sở Đế không nhịn được bật cười một tiếng, ở đâu ra cái người ở trước mặt là bảo tàng không muốn lại mở miệng đòi có một cái phòng nhỏ? Nếu bệ hạ cho các nàng cơ hội thì các cô bé này chỉ hận không thể đòi cả núi vàng núi bạc ấy chứ.

Trong cặp mắt cơ trí của Sở Đế có một tia tán thưởng vô ý lướt qua, hắc trầm ngâm nói: "Ừm, giá phòng ở Đông Đô có hơi ột chút. Để trầm thử nghĩ xem... Vậy trăm sẽ ban thưởng cho người ba ngàn lượng bạc trắng, người tự đi mua đi."

Một nụ cười nở trên khuôn mặt Tần Phi: "Đa tạ bệ hạ."

Sở Đế trầm giọng quát lớn: "Tỷ thí đã xong, Thu Thú chính thức bắt đầu!"

Cùng lúc với một câu nói của Sở Đế, hành động chạy trốn của dã thú ở Lộc Minh Sơn mỗi năm một lần cũng chính thức bắt đầu. Vô số quan lớn quý tộc, con cháu thế gia dắt chó mang ưng, dẫn theo tùy tùng giương cung đi khắp nơi săn thú. Ai ai cũng đều mơ mộng biểu hiện trước mặt bệ hạ một phen, phải săn bắt được nhiều con mỗi nhất, đồng thời cũng phải cho lũ con cháu thế gia khác phải tròn mắt mà nhìn. Nhất là đám người Sở Dương đang mang một bụng oán khí này đúng là đã coi như dã thú ở Lộc Minh Sơn như kẻ thù giết cha mà săn, cứ mỗi ngày lại giết không biết bao sinh linh!

Màn đêm dần phủ xuống Lộc Minh Sơn, sau khi bận rộn cả một ngày mọi người bắt đầu chia sẻ con mồi, khắp nơi đều là đồng lửa ấm áp cùng với mùi thịt nướng thơm ngào ngạt.

Tần Phi vác yêu đao đứng ở bên ngoài canh gác, ở phía sau hắc là một đám con cháu thế gia đang nướng thịt uống rượu, tiếng cười nói tưng bừng không ngừng truyền đến tai hắc. Tần Phi mới tiến vào cảnh giới Tiên Thiên chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng mà không hề cảm thấy đói chút nào. Những thứ thịt nướng mỡ màng kia căn bản không thể hấp dẫn nổi hắc!

"Tần Phi!"

Tần Phi xoay người nhìn lại, đó là một người trẻ tuổi đang cất bước đi về phía mình, trên người hắn mặc hoàng bào bát trảo kim long, đầu đội trùng thiên quan, long hành hổ bộ, khí thế hăm hở. Đi theo hắn là một tên thái giám! Tần Phi vội vàng khom người cúi chào: "Tham kiến Thái tử điện hạ."

"Miễn lễ!" Thái tử chậm rãi đi đến bên người Tần Phi, mỉm cười nói: "Tần Tuần kiểm, người có biết ta đến tìm người có việc gì không?"

Tần Phi thầm nghĩ, nếu người không phải tới mua chuộc lão tử, ta sẽ đối họ. Nhưng trên mặt lại nghiêm trang, không hề có gì lạ, hắn thấp giọng nói: "Ty chức không biết."

Thái tử đứng chấp tay, ngạo nghễ nói: "Năm đó khi phụ hoàng vẫn còn là Thái tử đã giao hảo với những người như Chân thúc và Đường đại nhân. Chính nhờ có họ trợ giúp nên phụ hoàng mới có thể trị vì Đại Sở ba mươi năm trở lại đây mà không có chuyện gì lớn xảy ra. Tu vi của Chân thúc rất kinh người, hắn ở bên cạnh phụ hoàng thì cho dù ở trong thiên quân vạn mã cũng không ai có thể gây tổn thương cho phụ hoàng dù chỉ một chút. Đường đại nhân văn võ song toàn, tinh thông binh pháp, nhiều lần lấy ít thắng nhiều đã đánh cho quân Ngụy phải sụp đổ."

"Ta thân là nhi tử đương nhiên không thể vượt qua công tích vĩ đại của phụ hoàng. Bất quá có câu nói, dựng nghiệp khó khăn, nhưng giữ nghiệp quả càng khó. Thân là Thái tử, dù thế nào ta cũng phải tính cho tương lai." Thái tử nhìn Tần Phi, nói rành rọt từng câu từng chữ: "Tần Tuần kiểm, người có nguyện ý làm Bàng Chân của bản Thái tử không?"

Tần Phi khom người thi lễ nói: "Đa tạ Thái tử điện hạ ưu ái, chỉ là, Tần Phi đành để Thái tử điện hạ thất vọng!"

"Tại sao?" Trên khuôn mặt anh tuấn của Thái tử hiện lên một tầng mờ mịt.

Tần Phi thản nhiên nói: "Khi trước Tần Phi đã đáp ứng với Sát Sự Thính rằng sau khi kết thúc Thu Thù sẽ tới Sát Sự Thính báo cáo. Mặc dù Tần Phi không hiểu nhiều về quy củ của triều đình, nhưng người của Sát Sự Thính không thể gia nhập vào thị vệ đại nội cũng như không thể theo bất cứ ai ngoại trừ Sát Sự Thính làm việc, mà chỉ có thể cống hiến cho bệ hạ. Bởi vậy..."

Ngay từ đầu, Thái tử hoàn toàn không nghĩ tới việc Tần Phi có thể cự tuyệt mình, những lời giải thích đã chuẩn bị xong từ trước cũng hoàn toàn không có cơ hội ra khỏi miệng, sắc mặt hần biến đổi không ngừng, sau một hồi mới lẩm bẩm nói: "Tần Phi, đây cũng là cơ hội tốt ngàn năm có một. Nếu theo ta, vinh hoa phú quý, tiền đồ sáng lạn đều là của ngươi. Chỉ là một Sát Sự Thính sao có thể dung nạp nổi một thiên tài như ngươi. Người nhìn Chân thúc mà xem, sao hần lại muốn gia nhập Sát Sự Thính làm gì chứ!"

Tần Phi vẫn từ tốn đáp: "Nếu ta đã đáp ứng Sát Sự Thính thì không thể nào hủy được, nam tử hán làm người làm việc, trọng yếu nhất chính là chữ tín. Nếu Tần Phi là một người không coi trọng tín nghĩa thì Thái tử điện hạ cũng không dám dùng ta!"

Thái tử thấy Tần Phi kiên quyết như vậy cũng không còn cách nào đành lắc đầu cười khổ, nói nốt một câu: "Nếu như ngươi có thay đổi chủ ý có thể tới tìm ta bất cứ lúc nào. Đại môn của ta lúc nào cũng rộng mở đón chào ngươi!"

"Đa tạ điện hạ!" Tần Phi cảm ơn một tiếng, xoay người đi nơi khác tuần tra. Thái tử nhìn theo bóng lưng của hần bỗng thở dài thườn thượt.

Một vị thái giám trẻ tuổi bên cạnh hần nhíu mày nói: "Điện hạ, người này thật kiêu căng phách lối. Đến điện hạ hần cũng không nể mặt, thái tử khoan hồng độ lượng không so đo với hần nhưng Tiểu An Tử thấy rất khó chịu..."

"Tiểu An Tử, ngươi không hiểu!" Thái tử mỉm cười nói: "Hôm nay phụ hoàng cho hần tự chọn phần thưởng mà hần chỉ cần một căn phòng nhỏ! Đại sở ta giàu có nhất thiên hạ, cho dù hần có muốn làm quan lớn hay được tài lộc khổng lồ, chẳng phải chỉ cần một câu nói hay sao. Vậy mà, hần cũng không cần. Người này cũng không phải không thích danh lợi mà là hần để ình đường lui. Một phòng nhỏ cũng đổi được ấn tượng tốt của phụ hoàng đối với hần, khoản mua bán này lời thật lớn a! Nếu như hần mở miệng ra nói muốn làm quan lớn thì ngược lại sẽ khiến phụ hoàng xem thường hần!"

"Vậy hần đối với thái tử điện hạ..." Tiểu An Tử kinh ngạc hỏi.

Thái tử lẩm bẩm nói: "Hôm nay hần chỉ là tuần kiểm cấp thấp nhất mà thôi, chờ hần gia nhập Sát Sự Thính rồi giá trị của hần tự nhiên sẽ như nước lên thì thuyền lên. Đến lúc đó cho dù bốn cung muốn mời hần đi nữa thì nếu

không hứa hẹn cho hẳn chức vị từ phó tổng quản thị vệ đại nội trở lên thì hẳn cũng không để vào mắt nữa. Hiện giờ hẳn cự tuyệt ta, ta nghĩ là để sau này có thể đạt được ích lợi lớn hơn nữa!"

Tiểu An Tử nhìn bóng lưng đã khuất xa của Tần Phi, liên tưởng tới điều gì đó.

Tần Phi đang tuần tra dọc theo doanh địa, đột nhiên một thân ảnh xinh đẹp nháy ra ngoài, nhìn hẳn cười híp mắt nói: "Tần Phi, vừa rồi người và Thái tử nói gì bốn cô nương đều đã nghe thấy. Người đáp ứng gia nhập Sát Sự Thính, chuyện này không được hối hận đâu đấy!"

"Dịch Tuần đốc, người cũng không cần phải lôi ta ra trêu đùa như thế." Tần Phi vừa nhìn thấy Dịch Tiểu Uyển tức thì đầu như to ra gấp đôi.

Dịch Tiểu Uyển cười ha hả nói: "Cái này ấy mà, bốn cô nương sao có thể mặc kệ. Chờ chút nữa ta sẽ nói những lời này của người cho gia gia biết. Nếu như người mà đổi ý thì...gia gia sẽ có biện pháp xử lý người."

Con mắt Dịch Tiểu Uyển xoay chuyển, đổi sang đề tài khác: "Hôm nay ở trên võ đài người thật khiến cho người ta được mở rộng tầm mắt. Gia gia nói, thiên tài còn chưa xuất thế như người nếu sau này không có gì ngoài ý muốn xảy ra thì tương lai thành tựu không thể đo lường được. Thậm chí còn phải vượt xa người!"

"Tổng đốc đại nhân thật là coi trọng ta!" Tần Phi nhếch miệng cười một tiếng: "Xem ra ta tới Sát Sự Thính thì ít nhất hẳn cũng phải cho ta làm Đề đốc mới phải."

"Cứ mơ đi." Dịch Tiểu Uyển chun mũi lại, khẽ cười nói: "Tu vi võ học của người, ta cũng không rõ lắm. Nhưng hôm nay người đã làm tổn thương tấm lòng của một thiếu nữ nha..."

Tần Phi kinh ngạc hỏi ngược lại: "Là ai?"

"Còn là ai được nữa? Người có còn nhớ một cô bé cùng người nấu cháo ở ngã ba đường phía Nam thành không? Người thật sự nghĩ nàng chỉ là tỳ nữ hay sao? Ha ha ha, ta cười chết mất!" Dịch Tiểu Uyển thả xong câu này, cười khanh khách nhìn Tần Phi, ra vẻ nếu người muốn biết thì mau mau mà hỏi lão nương đây đi.

Nhưng Tần Phi một lần nữa lại không cản câu nàng, mà lại cúi đầu đi về phía trước, đôi giày vải màu đen dẫm lên cỏ xộp phát ra âm thanh xào xạo, ở nơi xa những tiếng cười hát vui đùa cùng với âm thanh vo ve trong bụi cây hòa quyện vào nhau khiến người ta cảm nhận được sự mỹ lệ của màn đêm.

Dịch Tiểu Uyển dặm chân, lao lên trước hai bước rồi kéo lấy tay áo Tần Phi nói: "Đi theo ta."

Với tu vi hiện tại của Tần Phi nếu như hần muốn tránh thoát khỏi Dịch Tiểu Uyển thì rất dễ dàng nhưng sau khi suy nghĩ một chút, hần vẫn theo chân Dịch Tiểu Uyển chạy một lèo về phía trước.

Hai người vòng qua hơn mười cái lều, bỗng Dịch Tiểu Uyển vươn ngón tay mảnh khảnh ra đặt lên môi, khẽ suyt một tiếng, nhưng ngay sau đó vận dụng thân pháp, hai người chui vào trong một túp lều vải như hai con báo, đứng yên lặng ở một góc. Dịch Tiểu Uyển nhẹ nhàng vén một góc lều, ý bảo Tần Phi nhìn vào trong đó.

Linh Nhi khoanh chân ngồi trong lều, hai tay mỗi bên đầu nắm hai tượng đất nho nhỏ, lẩm bẩm: "Tiểu Linh Nhi, ngươi là kẻ đáng thương nhất rồi. Tuần kiểm ca ca chính là lang quân tương lai của Đại Nhi tỷ tỷ, sau này bọn họ mới là một đôi, cũng chẳng có ai bầu bạn với ngươi nữa đâu! Chỉ có cái tượng đất nhỏ này làm bạn với ngươi thôi."

Nàng nhấc tay trái lên, nhìn cái tượng đất nhỏ tối như mực đang nằm trong tay kia, thương cảm nói: "Ngươi đưa cho Linh Nhi một cái tượng đất, vậy Linh Nhi cũng làm một cái cho ngươi. Chỉ là vẫn chưa có cơ hội để đưa cho ngươi. Qua nửa năm nữa, ngươi sẽ phải thành thân cùng Đại Nhi tỷ tỷ rồi. Nàng xinh đẹp như vậy, khi đó ngươi nhất định sẽ không còn nhớ tới cô bé đã từng lóng ngóng tay chân nấu cháo cùng với ngươi ở ngã ba đường, cùng với ngươi phát chẩn ngày đó."

Linh Nhi phì cười khổ một tiếng, lại đặt hai pho tượng đất lên ngay ngắn trên thảm trước mặt mình: "Nhưng mà, Linh Nhi sẽ vẫn khắc ghi."

Dịch Tiểu Uyển khẽ nhấc tay viết lên trên lưng Tần Phi: "Ta thấy thật đáng tiếc."

Tần Phi nhím mày, lật tay viết lên mu bàn tay mềm mại của nàng: "Nói lung tung!"

Ánh mắt Dịch Tiểu Uyển lưu chuyển, bỗng nhiên vén bạt lều lên, lại đẩy mạnh Tần Phi vào phía trong lều, nhưng ngay sau đó lại lao đi nhanh như gió.

Tần Phi vội vàng không kịp chuẩn bị ngã lên trên lều, tức thì kêu luôn miệng, một đạo khói xanh như quỷ mị bay tới bên cạnh lều, lớn tiếng quát: "Là ai?"

Tần Phi lúng túng đứng dậy, lẩm bẩm nói: "Trùng hợp thế sao? Ta lại gặp được Ngũ Gia ở chỗ này. Hình như ta lạc đường rồi, a, người còn có việc, ta về ngay đây!"

La Ngũ gia lạnh lùng nhìn Tần Phi, trầm giọng nói: "Nói năng bậy bạ."

Linh Nhi nghe thấy tiếng Tần Phi, chợt giật mình, liền vộn vàng vén rèm cửa chạy ra, liếc thấy Tần Phi lúng túng đứng bên ngoài lều, lập tức vui mừng ra mặt, gọi lớn về phía La Ngũ: "Ngũ thúc, người làm gì vậy? Tần... hắn có lẽ chỉ đi nhầm thôi..."

Thấy Linh Nhi cũng chạy ra, La Ngũ Gia thở dài, xoay người rời đi, thấp giọng ngâm nga: "Tự cố đa tình không dư hận, đa tình cũng vì vô tình sâu... ba chén máu, một thùng lệ, vô số chén máu hóa thành vô số thùng lệ... ca ca ời, muội muội ta tim đang rỉ máu, mắt đang nhòa lệ..."

Linh Nhi đỏ mặt lên, hai tay bất an nắm góc áo, cúi đầu khẽ nói: "Nếu như đã tới chi bằng vào đây ngồi chơi một chút đi..."

Tần Phi chần chờ một chút rồi cũng gật đầu nói: "Cũng được!"

Hai người lần lượt đi vào lều, thình lình nhìn thấy ngay hai pho tượng đất nhỏ đang để trên mặt đất, Linh Nhi rảo bước chạy tới nhặt tượng đất lên, chu cái miệng nhỏ nhắn thối đi tro bụi bên trên, đưa pho tượng đất nhỏ đen như mực đến trước mặt Tần Phi, thấp giọng nói: "Lần trước ta cũng làm một cái chuẩn bị cho người nhưng vẫn chưa có cơ hội."

Tần Phi nhận lấy tượng đất, mỉm cười nói: "Cảm ơn." Ngừng lại một chút, hãnh lại khen: "Làm rất giống ta nha!" Rồi tiếp đó lại cất tượng đất nhỏ vào trong túi.

Linh Nhi thấy hãnh khen ngợi tượng đất mình làm, lại cẩn thận cất đi, trong lòng thầm vui vẻ, nàng thấp giọng nói: "Trong lều đơn sơ, người ngồi xuống trước đã, ta có một bình trà từ Hải Tân rất ngon, chờ ta đun nóng sẽ mời người thưởng thức."

"Không cần khách khí đâu." Tần Phi khoanh chân ngồi xuống thăm, thấy nàng tắt bật chạy tới chạy lui trong lòng có chút chua xót, hãnh thản nhiên nói: "Ta ngồi một chút rồi đi luôn."

Linh Nhi vội vàng nói: "Không cần vội, sắc trời còn sớm, ta cũng chưa từng đi ngủ sớm như vậy mà."

Tần Phi thở dài một tiếng trong lòng, tâm ý của cô bé sao hãnh có thể không biết? Chỉ là trên người mình còn có bí ẩn chưa giải được, mối thù của đường mẫu còn chưa báo sao dám tùy tiện đụng chạm đến con cháu thế gia như vậy?

"Nếu tiểu thư cũng tới tham gia Thu Thụ thì không biết tiểu thư xuất thân từ danh gia nào?" Tần Phi hỏi.

Linh Nhi chần chờ một chút, yếu ớt trả lời: "Ông nội của ta chính là Lại Bộ thượng thư hiện giờ."

"Đại nhân Quản Tái Đức?" Tần Phi lắp bắp kinh hãi, quyền thế của Quản gia không phải người bình thường có thể so được, nhiều đời Hoàng hậu đều xuất thân từ họ Quản. Hơn nữa các đời quản gia đều có người tài ba, văn thần võ tướng các đời cũng chưa từng đứt đoạn. Đường kim Lại Bộ Thượng thư Quản Tái Đức thân là quốc trọng chủ quản việc thăng chức của quan từ nhị phẩm trở xuống, có thể nói là quyền cao chức trọng. Con hãnh là Quản Trấn Vũ đang tọa trấn ở đại doanh Giang Nam, chủ trì việc phòng bị đối với Đông Ngô, trong tay có sáu vạn Thủy sư.

"Ta biết người tên là Tần Phi, tên của ta là Quản Linh Tư!" Linh Nhi dụi dằm nói.

Q.1 - Chương 33: Một ngàn con vịt..

Q.1 - Chương 33: Một ngàn con vịt..

Đột nhiên biết được thân phận chân thật của cô gái ở trước mặt, Tần Phi trầm giọng nói: "Đại nhân Quản Tái Đức ở Lại Bộ đã rất nhiều năm rồi, nghe mọi người nói, Quản Thượng thư thậm chí còn có thể nắm rõ toàn bộ các quan viên trong phạm vi thất phẩm như trong lòng bàn tay. Tính cách, bối cảnh, thành tích của mỗi người đều rõ mồn một. Nếu không phải có bản lĩnh như vậy ngài cũng không thể ở lại Lại Bộ lâu như vậy."

Linh Nhi thấy hẳn biết nhiều về Quản gia, vui vẻ nói: "Gia gia đương nhiên là phải có bản lĩnh rồi. Đúng rồi, tại sao người biết ta ở chỗ này?"

Khuôn mặt nàng đỏ lên, khẽ nói: "Xem ra người cũng không hoàn toàn quên ta."

Tần Phi biết nàng hiểu lầm nhưng cũng không muốn nói là Dịch Tiểu Uyển dẫn mình tới tránh cho tiểu cô nương này thất vọng. Nói quanh co mấy câu, đang muốn rời đi bỗng nhiên nghe thấy ngoài trường có người nói: "Tiểu thư, tiểu thư Đường gia đã tới!"

Sắc mặt hai người đều biến đổi, Tần Phi không bao giờ ngờ được là lại gặp phải vị hôn thê của mình ở chỗ này, mà tuổi của Linh Nhi mặc dù không lớn nhưng tâm tư lại càng nhiều. Nếu Đường Đại Nhi thấy mình và hôn thê của nàng ở cùng một chỗ chẳng phải là đại loạn sao? Linh Nhi vội vàng cầm lấy một tấm thảm lông cừu đắp lên người Tần Phi, thấp giọng nói: "Trốn ở góc phòng, không nên cử động."

Tần Phi vừa mới trốn xong thì Đường Đại Nhi đã đi vào rồi, buổi tối nàng đổi sang mặc thường phục, áo ngắn váy ngắn màu tím nhạt thoạt nhìn hết sức thanh nhã. Đại Nhi ngồi đối diện với Linh Nhi, rốt cuộc cũng có tật giật mình, Quản Linh Tư thấp giọng hỏi: "Hôm nay Tần Phi tỷ thí trên võ đài, người thấy hết rồi chứ?"

Âm thanh của Đại Nhi lại bình tĩnh như nước mùa thu trong veo không gợn sóng: "Thấy rồi, Sở Dương thật quá đáng, ba bốn lần muốn đưa người ta vào chỗ chết."

Linh Nhi cười ha ha nói: "Ta bảo Ngũ thúc ra ngoài đánh bộ hạ của hắc còn sợ tử tử tức giận nữa đấy."

Đại Nhi sắc giọng: "Tiểu nha đầu ăn nói lung tung, tử tử tới tìm người tâm sự mà..."

Thì ra là hôm nay, sau khi tử thí, Tần Phi bỗng nhiên nổi tiếng khiến vô số quan lớn quý nhân nhìn hắc với cặp mắt khác xưa. Những quan viên trước kia không biết nhiều lắm về Tần Phi cũng rồi rít coi trọng. Mà nghe phong thanh theo lời của người bên cạnh Sở Đế thì sau khi Tần Phi đánh bại Sở Dương, trong cung cũng hơi hồi hận. Vốn chỉ là chọn bừa cho Đường Đại Nhi một phu quân không ngờ rằng lại chọn đúng một thiên tài chưa xuất thế. Đây không phải là góp gạch ột thế lực đã rất lớn như Đường gia hay sao? Thử nghĩ mà xem, nếu sau này Đường gia có một Đại Tông Sư còn lợi hại hơn so với Bằng Chân trấn giữ thì có ai dám gây sự với Đường Ấn nữa? Bởi vậy, Sở Đế liền bày mưu đặt kế để Sát Sự Thính không tiếc hết thảy chiêu dụ Tần Phi, cứ như vậy cho dù Tần Phi trở thành con rể của Đường gia đi nữa thì với một thân phận khác của hắc là người của Sát Sự Thính cũng dễ bề khống chế. Hôm nay biểu hiện của Tần Phi lại càng xuất sắc. Sở Đế ban thưởng cho hắc ba nghìn lượng bạc trắng cùng với một tấm Thiên Thi Thiên Y, tất cả quan viên đều hiểu, Sở Đế hết sức coi trọng vị tuần kiểm trẻ tuổi này, tương lai tiền đồ của hắc đang bừng sáng. Nhưng ai cũng vấp phải khó khăn là không biết phải dùng con mắt nào để đánh giá vị tuần kiểm này đây? Thân phận của hắc là con rể của Đường Ấn? Hay vẫn là thân phận của một mật thám tương lai của Sát Sự Thính?

Phản ứng của Đường gia cũng kịch liệt theo, Đường Hiên lấy thân phận trưởng tử tiếp tục ủng hộ mọi mọi, hắc công bố hạnh phúc của mọi mọi nhất định phải do nàng nắm lấy. Chỉ cần Đại Nhi không đồng ý thì bất luận thế nào cũng không để Tần Phi cưới mọi mọi. Mà Đường Ấn sau khi thương nghị với Liễu Khinh Dương liền đến tìm Đại Nhi nói thẳng cho nàng biết, trong thời gian Thu Thụ diễn ra nàng phải có quyết định. Nếu như muốn gả vậy vẫn y án mà làm! Nếu nàng không muốn gả, Đường gia sẽ phải nghĩ kỹ đối sách, trước thoái thác hôn sự này, sau đó, Đường gia

cũng không muốn kết oán với một vị Đại Tông Sư tiền đồ vô lượng trong tương lai này.

Hai đứa con trai khác của Đường Ấn lại rất hi vọng muối muối có thể lập gia đình với Tần Phi, trong nhà có nhân vật thiên tài như vậy trấn giữ, chỗ tốt với đời thứ hai của Đường gia là vô cùng rõ ràng. Đường Ấn có Liễu Khinh Dương bảo vệ, mà đời thứ hai của Đường gia cũng chưa có nhân vật như thế. Tề Hắc Kiếm vốn được gửi gắm kỳ vọng, nhưng lại chết dưới kiếm ý của Đại Tông Sư ở ngoài Phố chợ khiến người ta tiếc hận!

Linh Nhi hỏi dò: "Tỷ tỷ muốn gả hay không muốn gả?"

Đại Nhi do dự trong chốc lát, khẽ nói: "Nếu như suy nghĩ vì gia tộc thì tình thế trước mắt của Đường gia cũng không gọi là tốt. Nếu tỷ tỷ gả cho Tần Phi có thể khiến cho Đường gia thêm một cánh tay đắc lực thì gả đi cũng đáng. Chỉ là tỷ tỷ không cam lòng! Nếu muốn gả, đương nhiên là phải gả cho người mà ta yêu và cũng yêu ta, chứ không phải người được chỉ định, ta chỉ có thể gả cho người đó..."

Linh Nhi trầm nghĩ trong lòng, thế cũng là chưa quyết định được rồi. Khi đó là tự người ném tú cầu đi thì hiện giờ sao phải phiền não như thế chứ?

Đại Nhi thấy nàng im lặng không lên tiếng, nói tiếp: "Phải rồi, lần Thu Thụ này có rất nhiều tuần kiếm tới đây, cái tên tuần kiếm cùng nấu cháo với người có tới không?"

Linh Nhi vốn đang thất thần, sau khi nghe thấy Đại Nhi nói vậy thì trả lời theo phản xạ: "Có tới..."

"Ồ? Đó là ai? Sáng mai chỉ cho tỷ tỷ xem đi." Đường Đại Nhi khẽ cười nói. Linh Nhi nhất thời tỉnh ngộ lại, cái này làm sao chỉ được? Đang muốn chối khéo thì đột nhiên trong góc lều, tấm thảm lông cừu đổ xuống, Tần Phi đứng dậy, nhã nhặn nhìn Đường Đại Nhi đang kinh ngạc, thấp giọng nói: "Đường tiểu thư, tuần kiếm cùng nấu cháo với Quản tiểu thư ở ngã ba đường chính là kẻ bất tài tại hạ. Tại hạ họ Tần, tên Phi. Hơn một tháng trước đã bắt được tú cầu của Đường tiểu thư ở Phố chợ, theo lý luận cũng gọi là con rể của Đường gia."

Linh Nhi thấy Tần Phi đứng dậy, vội la lên: "Người đi ra làm gì?"

Từ đầu đến cuối, Đường Đại Nhi hoàn toàn không ngờ được lại gặp phải Tần Phi ở chỗ này nên mặc dù nàng thông minh hơn người, nhưng giờ phút này cũng không biết nên nói gì mới phải. Nhất là Tần Phi lại đỉnh đạc tự xưng là con rể tương lai của Đường gia khiến hai gò má nàng nhất thời nóng như lửa đốt, quanh co một hồi lâu mới lên tiếng: "Người...người..."

Tần Phi ngạo nghễ nói: "Thật ra Đường tiểu thư không cần phải khó xử. Thực không dám dấu diếm, mặc dù chức quan của tại hạ hèn mọn không đủ ăn, không có gia thế hiển hách cũng không có sở trường hơn người nhưng kết thân cùng với Đường gia cũng khiến tại hạ rất băn khoăn! Đường tiểu thư muốn gả ột nam tử cùng nàng yêu nhau vốn dĩ không có gì đáng trách. Thế gian có quá nhiều người chính bởi nguyên nhân này mà nếu không phải gả cho kim tiền thì cũng là gả cho quyền thế. Có thể trở cùng nhau một đời là mơ ước của mỗi cô gái!"

"Đường tiểu thư cứ việc từ hôn là được, Tần Phi ta tuyệt đối sẽ không than trách, cũng không bám riết lấy hôn ước này. Cho dù Tần Phi có nghèo đi nữa thì ít nhất cũng còn có tự tôn." Tần Phi nghiêm trang nói: "Thành thật mà nói, nếu bắt ta phải sớm chiều đối mặt với một cô gái mà ta không thích thì cho dù có xinh đẹp như hoa như Đường tiểu thư đi nữa thì cuộc sống cũng chẳng có vị gì."

"Hai vị tiểu thư thông thả hàn huyên, ta xin phép cáo từ!" Tần Phi hai tay ôm quyền thi lễ, sải bước ra khỏi lều.

Đường Đại Nhi và Quản Linh Tư ngơ ngẩn nhìn nhau hồi lâu, Linh Nhi mới lúng búng nói: "Khi ta biết hẳn cũng không biết hẳn là Tần Phi, tỷ tỷ..." Khóe miệng Đường Đại Nhi cố nở một nụ cười yếu ớt tựa như trăng rằm rung động lòng người, dịu dàng nói: "Muội tử không cần lo lắng. Tần Phi này... cũng hoàn toàn không giống với những gì ta tưởng tượng..."

Tần Phi rời khỏi lều nhanh như chớp, ráo bước về nơi ở của mình, ngự lâm quân hay tuần kiểm hẳn gặp phải dọc đường cũng gật đầu ra hiệu với Tần Phi, hôm nay người đã hết sức nổi bật.

"Một nữ nhân chính là năm trăm con vịt, hai nữ nhân a, một ngàn con vịt ở trong lều, tiểu gia sao có thể đợi ở đó suốt được chứ?" Tần Phi lẩm bẩm nói. Thời điểm này tùy tiện tham gia vào trong câu chuyện của hai cô gái

tuyệt đối không phải là lựa chọn sáng suốt. Mặc dù hai người đều xinh đẹp tuyệt mỹ cũng tạm thời không thể phá hỏng kế hoạch của hãn được.

Nơi ở của đám quý tộc và đám tuần kiểm phân biệt rất rõ ràng, vòng qua một rừng cây chính là chỗ ở của tuần kiểm. Tần Phi bước vào rừng cây, tu vi hãn hiện giờ tinh thâm, đặt mình trong bóng tối của rừng cây mắt hãn cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Né khỏi cái hố dưới chân cùng cành cây khô, Tần Phi bước nhanh hơn muốn xuyên qua rừng cây.

Bỗng nhiên kinh phong vang lên, một thanh trường đao đón đầu hãn đánh xuống, đao phong còn chưa tới gần người, đao phong mạnh mẽ vô cùng đã khiến người ta hít thở không thông. Đao phong như điện giáng từ trời xuống, xem thế này có thể thấy một đao này muốn chém Tần Phi thành hai khúc mới có thể hả giận. Tần Phi đột nhiên gặp phải tập kích mặc dù giật mình nhưng không loạn khê bước hai bước, nhưng không ngờ được trường đao kia lại linh động như kiếm, ở giữa không trung mạnh mẽ dịch đi một thước, nhưng thế xuống vẫn không giảm mà nhắm về phía ót của Tần Phi.

Thân ảnh Tần Phi lui nhanh, trường đao cũng như giò bám vào xương mà từng bước ép sát hãn. Đao phong sáng như tuyết từ đầu đến cuối vẫn cách đỉnh đầu hãn hai thước mà không ngừng tích tụ lực lượng trầm trọng, khí thế như vậy phảng phất như cho thấy cứ mỗi khi đao kia dịch tới một phân thì lực lượng sẽ càng lớn hơn nữa, Tần Phi tránh né mà không tránh khỏi tiến công của trường đao thì ngược lại sẽ dẫn đến việc trường đao cuối cùng sẽ bổ ra một kích không thể địch nổi.

Thực lực của đối thủ hơn xa mình, Tần Phi đã cảm thấy nguy hiểm, nhưng càng khiến cho hãn cảm thấy quý dị chính là hãn lại không thể cảm ứng chính xác vị trí của đối phương. Tiến công của niệm lực nhất định phải nắm được phương vị của đối phương mới có thể một đòn trúng ngay. Mà trước mắt hãn hiện giờ chỉ có một chuỗi đao không ngừng bức tới gần, Trảm mã đao khí thế như cầu vồng không thể phản kích nổi...

Bàn tay Tần Phi đã mò tới đoản kiếm trong ống giày, hãn hiểu đây là một lựa chọn khó khăn. Nếu muốn sử dụng tới kiếm ý ở nơi cao thủ tụ tập này, có hai vị Đại Tông Sư trấn giữ Lộc Minh Sơn thì việc lộ ra việc kiếm ý xuất phát từ đoản kiếm cơ hồ không thể tránh né. Nhưng nếu không thể sử dụng

mà đối mặt với một đối thủ có thực lực hơn mình ít nhất hai cấp bảo bảo vệ tính mạng dễ vậy sao?

Thật ra Tần Phi đã đánh giá thấp đối thủ, thực lực hãn hiện giờ mới vừa đột phá Tiên Thiên, thuộc vào cỡ Tiên Thiên hạ phẩm, nhưng do hãn niệm võ song tu nên thực lực của hãn có thể chống chọi với cao thủ Tiên Thiên trung phẩm. Mà đối thủ hãn đối mặt hôm nay đã là nhân vật ở đỉnh phong của cảnh giới Tiên Thiên, chỉ có hai cấp sao đủ nói lên điều gì chứ?

Trăm mã đao được quán chú chân khí to lớn đến mức trong đêm tối còn phát ra tiếng vang khe khẽ tựa như vật còn sống. Nếu bảo kịch chiến với khoái kiếm của Chu Lễ Uyên chẳng qua chỉ cần phòng bị sự linh động mau lẹ từ kiếm của hãn thì đối với đối thủ hiện giờ hãn hãn đang dùng thực lực cường đại nhất đánh ra một đòn toàn lực, lấy lực thủ thắng, trăm mã đao khóa chặt Tần Phi, nếu không thể đắc thủ sẽ không ngừng súc tích lực lượng để hoàn thành một đòn kinh khủng cuối cùng!

Trường đao chỉ cách mặt Tần Phi còn có một thước nữa thôi...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 34: Giữ gìn cho tốt cái đầu của người.

Q.1 - Chương 34: Giữ gìn cho tốt cái đầu của người.

Nếu lui không thể lui, sẽ tuyệt không lui nữa. Tần Phi từ đầu đến giờ chính là tính tình bướng bỉnh như vậy, bàn tay khê lật, đoản kiếm xuất thủ. Mũi kiếm nhanh như tia chớp điểm vào trường đao, phản phát là đang dụ dỗ trường đao tiến công. Nhưng ngay sau đó hãn lui nhanh hai bước, trăm mã trường đao theo sát không thôi, phần nộ chém xuống, ẩn hiện khí thế của phong lôi.

Hai mắt Tần Phi chợt lóe lên, thế nhưng hãn vẫn không nhúc nhích, đoản kiếm nắm trong tay. Trường đao hạ xuống, thế đi uy mãnh. Trong lúc điện quang hỏa thạch [DG: trong một khắc], Tần Phi đã nắm chắc phương vị của đối thủ. Hãn lấy thân làm mồi nhử, để cho đối thủ tưởng rằng đây là cơ hội

âm thầm đánh lén, đem hết toàn lực đánh ra một đao mà không che giấu phương vị của mình. Tần Phi đánh cuộc như thế!

Tần Phi ánh mắt lưu chuyển, nhìn nơi sâu thẳm vô cùng trong rừng cây ngăm đen, mây rậm dựng lên. Khí thế phong lôi của trường đao mất đi, cách hăm vai của hắc chỉ mấy tấc, đột nhiên vô lực rơi xuống đất. Tần Phi nhảy lên, bắt lấy Trảm mã đao, ngưng thần nhìn vào trong bụi cây!

Tiếng rên rỉ đau đớn từ bụi cây truyền đến, sau đó một người lão đảo bước ra, thất khiếu chảy máu, cực kỳ đáng sợ. Tay của hắc chỉ vuốt máu tươi chảy ra nơi khoé mắt, tay phải chỉ Tần Phi, cuống họng phát ra tiếng khàn khàn: "Niệm vô song tu..."

"Người đem hết toàn lực muốn giết ta, trong khoảnh khắc lộ ra hành tung, tại sao lại trách ta?" Tần Phi lạnh lùng nói. Đao vô luận là nhanh ra sao, cũng không thể nào nhanh hơn được ý niệm của người. Chỉ cần tìm được hành tung của hắc chỉ lúc bất ngờ không đề phòng, niệm lực của Tần Phi đủ làm cho hắc chỉ thương nặng. Trảm mã đao mất đi khống chế của chủ nhân, rơi vào trong tay Tần Phi.

Tần Phi đi lên phía trước hai bước, nhìn hắc chỉ cả mặt đầy máu tươi, thản nhiên nói: "Ta nhận ra người, người là thuộc hạ thân tín của Sở Dương!"

Chủ nhân Trảm mã đao chính là Cơ Hưng. Hắc chỉ làm sao nghĩ được, Tần Phi dám liều mạng như vậy. Mạo hiểm đưa thân hắc chỉ vào hiểm nguy có thể bị nhất đao lưỡng đoạn, lấy thân mình làm mồi nhử để dò xét ra vị trí của hắc chỉ. Trong lúc bất ngờ nhất Tần Phi dùng niệm lực tập kích. Mạnh mẽ như Cơ Hưng, cũng không thể không bị tổn thất nặng.

Cơ Hưng cười lạnh nói: "Thế thì làm sao? Ta chính là phó tướng Bắc Cương quân, người dám làm gì ta?"

Tần Phi im lặng không lên tiếng, xách Trảm mã đao của Cơ Hưng, từng bước tiến gần hắc chỉ. Cơ Hưng lúc này mới cảm thấy không ổn, dồn dập nói: "Người muốn làm gì? Người chỉ là tên tuần kiếm, giết chết phó tướng Bắc Cương là tội danh tày đình, người làm sao gánh được đây!"

Tần Phi không để ý đến lời nói của hắc chỉ. Hắc chỉ cũng sắp đi đến sát Cơ Hưng. Cơ Hưng nuốt một ngụm nước miếng, hắc chỉ bị một kích toàn lực của Tần Phi, hiện giờ cả người vô lực, đầu óc ong ong, ngay cả khí lực để giết một

con kiến cũng không còn. Nếu Tần Phi thật sự muốn giết hắc, hắc chỉ có thể ngồi chờ chết. Trong lòng hoảng sợ, Cơ Hưng thét to: "Tần Phi, ta và người không thù không oán, người nên biết, ta phụng mệnh tới giết người. Oan có đầu nợ có chủ, người không nên so đo..."

Tần Phi đứng trước mặt hắc, Trảm mã đao dí vào cổ họng, Cơ Hưng hồn bất phụ thể, nơm nớp lo sợ nhìn Tần Phi như thiên thần. Hắc ở Bắc Cương đã từng xung phong liều chết trong thiên quân vạn mã. Hắc đã trải qua những trận đánh lớn, chưa bao giờ nghĩ rằng lại chết trong tay một tên tuần kiếm. Hắc càng không nghĩ tới một tên tiểu tuần kiếm thật sự dám giết hắc. Cơ Hưng tuyệt không muốn chết, hắc ở Bắc Cương còn có đại tiền đồ, năm nay mới có ba mươi tuổi đã là cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong, cuộc đời con người đúng vào giai đoạn sáng nhất, trong nhà còn có kiều thê ấu tử, tiền trang còn có hơn vạn lượng bạc chưa dùng... Hắc không thể chết được. Nhân sinh bi kịch nhất chính là người đã chết, tiền còn chưa xài hết...

Chết đã đến nơi, vô số ý niệm trong đầu Cơ Hưng vẫn còn nấn ná, thê tử sẽ tái giá hay không? Nhi tử sau này có theo họ người khác hay không... Những tờ ngân phiếu mình giấu kỹ kia có tiện nghi cho tiền trang [DG: ngân hàng ngày xưa]? Ở Bắc Cương còn có cô nương yếu điệu, trước đó không lâu mới vừa thất thân ình, còn chuẩn bị nạp làm thiếp thể nào được đây?

Ý nghĩ Cơ Hưng liền vĩnh viễn dừng lại vào giờ khắc này, trước mắt hắc hàn quang lóe lên, cổ họng nhất thời lạnh lẽo, tròn mắt quay cuồng, nhìn thấy phía dưới bụi cây, một cỗ thi thể không đầu quỳ trên mặt đất, y phục thi thể kia rất quen thuộc? Phảng phất chính là mình hiện tại... Sau đó, đương nhiên không có sau đó rồi!

Tần Phi một đao hạ xuống, ném Trảm mã đao ra một bên, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người nói: "Tần Phi, ta cho tới nay, vẫn đánh giá quá thấp người."

Tần Phi xoay người nhìn lại, lại thấy đến Giáo Tập Ti Sát Sự Thính Quân Sơn Thủy đứng ở phía sau. Tần Phi cũng không sợ hãi, thản nhiên nói: "Đề đốc đại nhân!"

Quân Sơn Thủy cười nói: "Lúc người từ doanh trưởng Quản Linh Tư đi ra ngoài, ta vẫn đi theo phía sau người. Khi Cơ Hưng ra tay giết người, ta vốn muốn tương trợ người. Nhưng nhìn người ứng đối thông dong, trong lúc nguy cấp lại có can đảm buông tay đánh cược một lần, chiến thắng cao thủ thực lực vượt xa mình. Đúng thật làm ta kinh ngạc!"

Trong lòng Tần Phi buông lỏng, Quân Sơn Thủy đã nói như vậy chính là nói rõ muốn bảo hộ chính mình. Tuy hãn cũng có mấy phần cảm kích trong lòng, nói vậy mới vừa rồi nếu quả thật đến chỗ vạ kiếp bất phục, Quân Sơn Thủy hãn là sẽ xuất thủ cứu giúp. Lúc này hãn đáp: "Tiểu tử cũng là làm hết sức, nếu người khác muốn lấy tánh mạng của ta, dưới tình huống biết chắc mình không phải là đối thủ, không đi cờ hiểm, sao có thể tìm được đường sống trong chỗ chết?"

Quân Sơn Thủy trầm ngâm nói: "Nhưng mà, Cơ Hưng là phó tướng Bắc Cương quân, lần này Sở Dương dẫn hãn tới Đông đô, chính là muốn trải bằng con đường này sau cho hãn. Người giết ái tướng tâm phúc của hãn, không sợ một nhà Yến vương sao?"

Tần Phi uể oải nói: "Đã muốn giết ta, thì cũng phải nghĩ đến việc bị ta giết lại chứ. Lại nói, cho dù ta chủ động đi cầu xin Sở Dương, chỉ sợ hãn vẫn muốn giết ta cho thống khoái. Nếu đã như vậy, có thể giết một trợ thủ đặc lực hãn, cứ giết một người đã. Tránh để ình sau này phải ứng phó quá nhiều đối thủ."

Biết thái độ Tần Phi như vậy, Quân Sơn Thủy hết sức hài lòng. Vị này là Đề đốc Giáo Tập Ti, ở Sát Sự Thính đã đợi hơn mười năm, cái dạng gì thanh niên đều đã gặp. Hãn thích nhất chính là những người có tính giống Tần Phi, cứng rắn như một tảng đá, thà gãy chứ không chịu khuất. Bất cứ ai muốn đập nát tảng đá kia, cũng phải trả một giá không rẻ!

"Vậy thì cái chết của Cơ Hưng, người muốn giải thích thế nào?" Quân Sơn Thủy hỏi.

"A, đêm khuya ta đi tuần tra, nghe thấy trong bụi cây có người đánh nhau, ta xông tới để xem, chỉ thấy một đạo hắc ảnh trở tay đoạt Trảm mã đao của Cơ Hưng, đem đầu của hãn cắt xuống, nhưng ngay sau đó trốn vô ảnh vô tung..." Tần Phi giả hoạt cười cười: "Cơ Hưng đã là Tiên Thiên đỉnh

phong cao thủ, có thể giết chết hần, ta có dốc toàn lực cũng không thể nào đuổi kịp. Cũng không thể có người cho rằng, ta mới vừa đột phá cảnh giới tiên thiên có thể giết chết một vị cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong đấy chứ?"

"Đủ giáo hoạt, lại ngoan độc!" Quân Sơn Thủy cười lên ha hả, vỗ tay nói: "Tiểu Uyển nói, người ở trước mặt thái tử điện hạ công bố muốn gia nhập Sát Sự Thính. Rất tốt, bất kỳ ai muốn tiến vào Sát Sự Thính, cũng phải trải qua huấn luyện của ta ở Giáo Tập Ty. Người cứ chuẩn bị sẵn sàng đi! Giáo Tập Ti có thể nói huấn luyện như ma quỷ, không phải ai cũng có thể chịu đựng được đâu."

"Ta đã muốn sao không làm, đã làm, sẽ cố làm được tốt nhất!" Tần Phi ngạo nghễ đáp: "Xin Quân Đề đốc cứ mở mắt chờ xem!"

Quân Sơn Thủy mỉm cười gật đầu, xoay người rời đi, thanh âm của hần khinh phiêu phiêu rơi vào trong tai Tần Phi: "Giết Cơ Hưng tính là cái rắm gì! Nhớ kỹ, Sát Sự Thính đặt chân ở Đại Sở mấy trăm năm luôn có một nguyên tắc. Đó chính là bao che khuyết điểm cho nhau. Chỉ cần người là người Sát Sự Thính, chỉ cần người không phản bội Sát Sự Thính cùng Đại Sở. Bất kể người phạm cái chuyện gì, cả Sát Sự Thính sẽ vì người gánh chịu! Trên là Tổng đốc, dưới là mật thám thông thường, đều là như thế!"

Tần Phi thầm nghĩ: "Đa tạ!"

Hần nhanh chóng sửa sang lại thi thể của Cơ Hưng rồi nhẹ nhàng rời đi.

Ở trong doanh trường Sở Dương đã đợi tới mức không nhịn được, một hơi uống cạn chén rượu mạnh, mắng rằng: "Cơ Hưng đi lâu như vậy, chẳng lẽ vẫn không thể đắc thủ?"

Ngồi đối diện hần chính là trưởng tử Đường gia Đường Hiên. So với Sở Dương hần từng trải hơn rất nhiều. Hần lên tiếng khuyên: "Cơ Hưng cũng phải chờ cơ hội mới có thể hạ thủ. Dục tốc bất đạt, phải có kiên nhẫn."

Hôm nay Tần Phi đại xuất danh tiếng, dư luận nội bộ Đường gia đã dần dần đảo hướng ủng hộ hôn sự này. Đường Hiên có cảm giác bất lực. Hần và Sở Dương giao hảo từ nhỏ, dĩ nhiên hi vọng Sở Dương có thể trở thành muội phu, chứ không phải một tên tuần kiểm rách rưới không rõ lai lịch. Buổi tối nay hai người uống rượu, cùng nhau kể lể tâm sự, hết sức phiền não, đành

mượn rượu trợ hứng. Sở Dương dứt khoát ra lệnh cho Cơ Hưng có thể không từ thủ đoạn nào đi giết Tần Phi!

Cơ Hưng đã đi rất lâu, đến bây giờ vẫn chưa về, dĩ nhiên làm cho hai vị công tử ca thập phần lo lắng.

Đột nhiên, một tên tùy tùng lão đảo xông vào doanh trướng. Hắn không để ý lễ nghi, ghé vào tai nói thầm với Sở Dương mấy câu, lập tức sắc mặt Sở Dương đại biến, kéo Đường Hiên chạy ra ngoài.

Đường Hiên còn chưa kịp phản ứng hỏi xem chuyện gì xảy ra, đã bị Sở Dương kéo đi. Bọn hắn mang theo chừng mười tên hầu cận, một mạch chạy vào trong rừng. Tại đó đã có rất nhiều người phủ Yến Vương, bọn họ giương cây đuốc chiếu rọi một góc rừng sáng như ban ngày. Trong rừng cây, lá cây rơi rụng, vết máu loang lổ, có thể nhìn thấy dấu vết kinh khí tác động vào gốc cây cổ thụ kia!

Thấy Sở Dương cùng Đường Hiên đã đến. Cả đám vốn là đang có chút ầm ỹ, nhanh chóng liền yên tĩnh lại. Người đến đầu tiên là đám thân vệ Yến vương phủ, chúng không dám nhiều lời, nhưng trên mặt đã hiện lên vẻ sợ hãi.

"Ở đâu?" Sở Dương toàn thân mùi rượu, cũng đã thanh tỉnh hơn, tóm một tên thân vệ quát hỏi.

Tên kia thân vệ trong lòng run sợ chỉ chỉ phía sâu trong rừng, hơn mười cây đuốc được đưa tới đó. Sở Dương hít vào một hơi thật sâu, cùng Đường Hiên sóng vai đi vào trong rừng.

Mỗi một cái cành cây lá cây ở dưới chân đều có thể là trong lúc kích chiến rơi xuống, mà trong mắt hiện lên một vết máu, tất cả đều như nói phải có một trận đại chiến kinh tâm động phách!

Một cổ thi thể không đầu im lặng nằm trong bụi cây, đầu Cơ Hưng được đặt ngay gần dưới một gốc cây cổ thụ, vỏ cây bị bóc ra một mảng to, phía trên có một hàng chữ lớn được viết bằng máu tươi: muốn đầu của ta, trước tiên giữ cho tốt đầu của người!

Sở Dương giận tím mặt, rút yêu đao chém liên tiếp vào thân cây, nổi giận mắng: "Khốn kiếp, khốn kiếp! Một thằng dân đen lại dám uy hiếp ta! Ta Sở Dương thề phải giết cả nhà người!"

Đường Hiên đứng ở phía sau hắn, nhìn thấy Sở Dương có lẽ đã điên, cau mày cười khổ một tiếng. Xem ra, bọn họ đã quá xem thường tên tuần kiểm này. Hắn càng ngày càng khó đối phó rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 35: Hôn nhân cũng chẳng phải chuyện của riêng một người.

Q.1 - Chương 35: Hôn nhân cũng chẳng phải chuyện của riêng một người.

Bóng đêm trầm lắng kết thúc một ngày sản thú điên cuồng. Sau khi đã cơn no rượu say, rất nhiều người lặng lẽ chìm vào mộng đẹp. Có vài tòa doanh trướng vẫn còn thắp đèn sáng trưng trong màn đêm.

Một đội cung nữ dạo bước ung dung ra khỏi doanh trướng, sau khi khép cửa trướng lại cẩn thận, các nàng đi ra xa cách doanh trướng chừng ba mươi bước, chịu đựng cái giá lạnh của trời đêm im lặng đứng nghiêm, sẵn sàng chờ lệnh của người trong doanh trướng.

Một vị phu nhân trung niên tay cầm ngân châm khê khêu sợi bắc trong ngọn đèn ra một chút, ngọn lửa tức thì bốc lên thật cao. Nàng thở dài sườn sượt, buông ngân châm xuống rồi quay người lại ngồi xuống.

Ở đối diện bà, Thái tử đang cúi đầu đứng thẳng sau khi thấy phu nhân đã xong việc thì vội vàng nói: "Mẫu hậu, đêm khuya người cho gọi nhi thần tới không biết có phải con đã làm sai chuyện gì?"

Hoàng hậu nhìn nhi tử ánh mắt tràn đầy trù mền nhưng giọng nói thì vô cùng nghiêm nghị: "Con phải nhớ rằng, con thân là thái tử, nhất cử nhất động đều có rất nhiều người nhìn vào. Khuya hôm nay người tùy tiện đi tìm Tần Phi, lại chỉ là một tên tuần kiểm mà thôi. Cho dù hắn có là thiên tài khó có được đi nữa, vậy thì sao nào? Võ lực từ trước tới giờ không bao giờ là lực lượng quyết định ai là vua ai là dân. Để có thể nắm giữ được các thế lực trong triều cần phải dựa vào binh quyền cùng với mạng lưới liên lạc khổng lồ. Bản cung hiểu con, trời sinh thân thể yếu ớt không thể tu hành nên mới càng cần phải có cao thủ bảo hộ. Nhưng an nguy của con cũng không phải

chỉ dựa vào sự bảo hộ của một cá nhân. Phụ hoàng con mặc dù có Bàng Chân nhưng cũng có hàng trăm thị vệ đại nội bảo hộ. Với bản lĩnh của Bàng Chân, nếu ột mình hấn đối mặt với cả ban thị vệ đại nội thì hẳn cũng chỉ có đường tự vệ mà thôi."

Thái tử vô ý bĩu môi, nếu thật sự Bàng Chân toàn lực ra tay thì cả ban thị vệ đại nội mới đúng là không đủ cho hắn giết. Bất quá Hoàng hậu không hiểu đạo tu hành nên phận làm nhi tử cũng nên chín bỏ làm mười, không cần phải vạch rõ nguồn cơn với mẫu thân làm gì.

Hiếu con không ai bằng mẹ, động tác nhỏ vô ý kia của Thái tử làm sao qua nổi mắt của Hoàng hậu. Nàng bình thản nói: "Thái tử, sau lần đại hội thu thú này, phụ hoàng con cùng bản cung quyết định tuyên bố hôn sự của con. Tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa rồi, cũng nên lập Thái tử phi đi thôi." Chuyện này là vết thương trong lòng Thái tử, với sự tôn nghiêm của hoàng thất, với địa vị của Thái tử mà lại không thể khiến cho Đường Đại Nhi trở thành Thái tử phi...

Thái tử khẽ than thở: "Mẫu hậu, nhi thần biết sai rồi. Nhưng có điều hôn sự không thể qua loa cho xong được. Thái tử phi tương lai cũng phải giống như mẫu hậu, phải chường quân hậu cung, làm mẫu nghi thiên hạ, vậy nên cũng phải chọn mặt gửi vàng mới được.

Hoàng hậu khẽ cười nói: "Trong lòng bản cung đã chọn được người rồi, phụ hoàng con cũng cho là phù hợp."

"Là ai?" Thái tử kinh ngạc hỏi.

"Chính là biểu muội của con...Quần Linh Tư!" Hoàng hậu hơi lộ ra nụ cười đắc ý.

Nếu như Quần Linh Tư trở thành Thái tử phi thì tương lai gia tộc họ Quần sẽ là gia tộc trong vòng ba trăm năm lịch sử của Đại Sở thì có tới bảy vị hoàng hậu, thậm chí có gọi họ Quần là đại tộc đệ nhất chỉ dưới hoàng tộc cũng tuyệt đối không có gì phải tranh cãi.

Hơn nữa trong lịch sử cũng không thiếu cục diện như vậy, sau khi Hoàng đế châu trời, Thái tử hãy còn tằm bé nên mọi việc liền do Hoàng Thái hậu buông rèm chấp chính. Cũng đã từng có hai vị Quần Thái hậu buông rèm chấp chính, hai nàng cũng đều là nữ trung hào kiệt một thời, dưới sự trị vì

của các nàng, Đại Sở không ngừng mở rộng bờ cõi quốc gia, nâng cao dân sinh.

Thái tử nhất thời ngạc nhiên không biết phải ứng đối như thế nào, biểu muội này của hắn gây thơ thiện lương đương nhiên hắn cũng thường hay gặp. Hoàng hậu là dì ruột của của Quân Linh Tư. Nói tới dung mạo, Linh Nhi so với Đường Đại Nhi mà hắn mong nhớ ngày đêm cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi, cũng là một lựa chọn tốt cho vị trí Thái tử phi.

"Thái tử có phải đang cao hứng đến gần người hay không thế?" Hoàng hậu cười khẽ nói.

Bấy giờ Thái tử mới kịp phản ứng, thấp giọng nói: "Xin mẫu hậu nghĩ lại, nhi thần cũng không có suy nghĩ không nên có đối với biểu muội. Đã nhiều năm nhi thần chỉ coi Linh Nhi như một tiểu muội muội mà thôi. Nhi thần..." Nụ cười của Hoàng hậu tắt ngấm, nàng quát lên lạnh lùng: "Nói nhảm, chọn người lập làm Thái tử phi là đại sự, sao có thể để người hồ ngôn bát nháo như thế được? Linh Nhi đương nhiên là nhân tuyển thích hợp, cho dù bàn về dung mạo hay phẩm đức cũng đều là lựa chọn tốt nhất. So với con gái bảo bối của Đường Ẩn thì hơn không ít. Mặc dù trước kia con chỉ coi nàng là muội muội nhưng sau này khi đã thành hôn, sớm chiều kề cận tự nhiên sẽ có tình phu thê."

Thấy sắc mặt sợ hãi của nhi tử, ngữ khí của Hoàng hậu cũng hơi buông lỏng, sâu kín nói: "Thái tử, những gì mẫu hậu làm hết thấy cũng đều là suy nghĩ cho con. Phụ hoàng của con tuy rằng nhiều nhi tử nhưng những đứa nổi bật thì lại quá ít. Con mặc dù không thể tu hành nhưng lại là con trưởng, hơn nữa lại đọc đủ thứ thi thư, là người kế thừa đương nhiên của quốc gia. Chỉ ngặt một nỗi, nhi tử của Thục phi - Đoan Vương Sở Trác cùng với nhi tử của Đức phi - Tề Vương Sở Ly đều là thiếu niên thiên tài, bọn chúng đã là cửu phẩm đỉnh phong, sớm muộn gì cũng sẽ tiến vào cảnh giới Tiên Thiên. Những người trong gia tộc của Thục phi cùng với Đức phi đều đã sớm muốn đưa bọn chúng lên ngôi vị Thái tử. Phụ hoàng con vẫn chưa đáp ứng, nhưng mẫu hậu là mẫu thân ruột thịt của con, cũng chỉ có một đứa con trai là con. Mẫu hậu sẽ không hại con đâu!"

"Con thành hôn với Linh Nhi, Quân gia chúng ta sẽ lại càng tận lực ủng hộ con. Phụ thân ta và đại ca ta đã có lời nói từ ngày trước nếu Linh Nhi có thể tiếp tục làm mẫu nghi thiên hạ, bọn họ cũng sẽ dốc hết toàn lực ra. Quân gia đặt chân ở Đại Sở ba trăm năm làm sao các nhà của Đức phi cùng Thục phi có thể so sánh được?"

Thái tử kinh ngạc ngẩng đầu hỏi ngược lại: "Mẫu hậu cũng là người của Quân gia, chỉ cần có mẫu hậu là đủ rồi, cần gì con phải nhất định cưới Linh Nhi?"

Hoàng hậu cười khổ một tiếng, thầm nghĩ, vụ án mười tám năm trước kia sao ta có thể nói cho Thái tử đây?

Cũng vì sự việc đó mà cả triều đình và dân chúng Đại Sở gần như long trời lở đất. Ngay bản thân bà cũng có rạn nứt với gia tộc của mình.

Mặc dù bề ngoài, bà và phụ thân, đại ca là vẫn thể hiện hoà khí, tương thân tương ái nhưng trong lòng ai cũng đều rõ ràng, vết nứt kia vẫn còn sờ sờ ra đó, không lớn thêm cũng không nhỏ đi! Hiện giờ đưa Linh Nhi lên làm Thái tử phi cũng chính là kế sách nhất cử lưỡng tiện để trừ khử đi vết rạn nứt này!

Thấy mẫu hậu không muốn nói thêm, Thái tử liền biết điều đổi sang đề tài khác: "Năm nay tỷ thí thu thú cũng thật đặc sắc. Nghe người ta nói có thể coi năm nay là rầm rộ và kịch tính nhất kể từ hơn hai mươi năm trước Chân thúc khuất phục chín đại ca thủ cho đến nay.

Hoàng hậu khẽ nhếch khóe môi tạo nên một đường cong hoàn mỹ, nàng bỗng dừng hồi tưởng lại chuyện xưa, miệng lẩm bẩm: "Bàng Chân năm đó thật sự là chí cao khí lớn. Chỉ với Thập Long Đoạt, hấn lấy sức một người mà đánh cho các vị cao thủ dưới trướng chín vị hoàng tử khác không còn ai dám ra ngoài nghênh chiến. Sau trận chiến ấy, địa vị Hoàng Thái tử của phụ hoàng người không ai lay chuyển được! Tân Phi hiện giờ...thế cục đã khác, nhưng có điều hấn tuy chỉ mới mười bảy mười tám tuổi mà có thể một chiêu đánh bay Hùng Hãn Bắc Cương quân, lấy chậm đánh nhanh, khuất phục Chu Lễ Uyên thiên phú cao nhất ở Giáo Tập Ty của Sát Sự Thính. Không còn ai ở quân đội cùng Sát Sự Thính dám khiêu chiến thật sự là uy phong một thời."

"Người ta nói Chân thúc có thể xưng là quét ngang cửu đại cao thủ..." Thái tử khen.

Nhưng Hoàng hậu lại lắc đầu, thản nhiên nói: "Đó toàn là nghe sai đồn bậy mà thôi. Năm đó đệ nhất cao thủ dưới trướng của Yến Vương là Lưu Nhâm Trọng cũng đã đánh cùng Bàng Chân tới gần một trăm hiệp. Hiện giờ Lưu Nhâm Trọng đang ở Bắc Cương phụ tá Yến Vương, nếu hôm nay hắn có mặt ở tràng đấu mà nói thì Sở Dương cũng sẽ không bị biểu muội con sĩ nhục thành ra cái dạng kia đâu. La Ngũ, Mâu Thất đứng trước Lưu Nhâm Trọng cũng chỉ như đứa trẻ con mà thôi. Mà ngay cả đệ nhất nhân của Quân phủ như Trần Tiểu Cửu Trần Hoảng Dận kia nếu đấu với Lưu Nhâm Trọng thì phần thắng cũng không quá lớn!"

Hồi tưởng lại bộ dạng Sở Dương bị Quân Linh Tư chọc tới phỏng mũi trợn mắt, Thái tử không nhịn được phì cười.

"Bọn tiểu bối này càng ngày càng lớn mật. Sở Dương ngang ngược, Linh Nhi từ trước tới giờ luôn ngoan ngoãn khả ái, hôm nay lại dám đối đáp lại Sở Dương cơ đấy." Hoàng hậu bất đắc dĩ thở dài nói: "Đừng tưởng rằng mẫu hậu không hề hay biết gì, khuya hôm nay, phó tướng Cơ Hưng của quân Bắc Cương bị giết, chân tướng chuyện này ra sao, trong lòng tất cả mọi người đều hiểu rõ."

Thái tử không hề ngạc nhiên, nếu như Hoàng hậu có thể biết chuyện hắn đi chiêu dụ Tần Phi thì tất nhiên cũng có thể biết được chân tướng của việc Cơ Hưng bị giết. Cơ Hưng là người Bắc Cương, hắn có chết hay không đối với Thái tử mà nói cũng chẳng khác gì một con chó đã chết cả.

"Mẫu hậu, vậy các người định xử trí Tần Phi ra sao?"

Hoàng hậu bỗng bật cười: "Sau khi Cơ Hưng bị giết, phụ hoàng người liền triệu kiến Dịch Tổng đốc. Sau khi hỏi hắn, con đoán Dịch lão đầu nói như thế nào?"

Thái tử thành thật đáp: "Nhi thần không biết!"

"Dịch lão đầu nói, hiện giờ Tần Phi cũng coi như một nửa là người của Sát Sự Thính, cho dù hắn gây chuyện cũng là Dịch lão đầu tới xử lý cho hắn. Huống chi, người khác cầm đao tới chém đầu người của Sát Sự Thính cũng không thể để Sát Sự Thính thành con rùa đen rút đầu được." Hoàng hậu khẽ

cười nói: "Cho nên cuối cùng chuyện này tất nhiên không có cách giải quyết gì hết, cái chết của Cơ Hưng cũng thành cái chết vô ích."

Người của Bắc Cương chết đi, bộ dạng của Thái tử và Hoàng hậu đều có vẻ rất hả hê, có thể thấy, mâu thuẫn giữa Sở đế và Yến Vương đã sâu đến mức độ nào rồi.

"Ngày mai khi săn thú, mẫu hậu sẽ cho gọi Linh Nhi tới, con mang nàng đi đâu chơi cho vui một chút. Những chuyện còn lại con không cần phải lo lắng nữa." Hoàng hậu quay trở lại vấn đề chính.

Thái tử biết không thể cự tuyệt nên đành phải kiên trì đáp ứng. Tiếp đó vấn an Hoàng hậu rồi ly khai doanh trướng. Những cung nữ đang chờ chực ở ngoài doanh trướng lại cung tiễn Thái tử rời đi.

Thái tử im lặng không nói, đi lên vệ đường phía trước, Tiểu An Tử xách đèn lồng đi theo bên cạnh Thái tử.

"Tiểu An Tử, người cảm thấy Quận chúa Thanh Lệ, à, là tiểu thư Quân gia thế nào?" Thái tử nhàn nhạt nói.

Kỳ thực, nam nhân đều có tâm tư giống nhau, khi gặp phải những khó khăn trong chuyện tình cảm thì cho dù cao quý như Thái tử cũng hi vọng có thể được nghe ý kiến của người khác, nhờ đó mà củng cố lòng tin của mình, cho dù là người bên cạnh hẳn lúc này là một thái giám!

Tiểu An Tử cười hì hì đáp: "Tiểu An Tử cả gan suy đoán, hẳn là Hoàng hậu nương nương muốn gả Quận chúa Thanh Lệ cho Thái tử điện hạ làm chính phi rồi đây? Quận chúa quốc sắc thiên hương, tâm địa thiện lương đương nhiên là lựa chọn tốt nhất. Tiểu An Tử chúc mừng điện hạ, chúc mừng điện hạ!"

"Người thật sự là tâm tư rất nhạy bén, tuy không đọc nhiều sách nhưng lại rất thông minh, ta mới chỉ hỏi người một câu người lại đoán ra được tới tám chín phần mười." Thái tử cười lạnh nói: "Làm người mà quá thông minh cũng không có gì tốt đâu, làm nô tài phải có bốn phận của nô tài."

Mồ hôi Tiểu An Tử lập tức tuôn như mưa, hẳn còn nhỏ tuổi, mặc dù tâm tư nhanh nhạy nhưng sao có thể thông hiểu được nhân tình thế thái? Từ trước tới giờ về mặt Thái tử đối với hắn luôn ôn hòa, người người đều biết hắn là đại hồng nhân* ở Đông Cung, vị trí Thái giám Tổng quản tương lai không

thoát khỏi lòng bàn tay hắc. Cho dù là các thái giám lớn nhỏ hay là cung nữ, thậm chí là một số phi tần địa vị thấp cũng cực kỳ kính cẩn nghe theo hắc. Thời gian cũng đã lâu nên quả thật hắc đã quên đi mất bốn phận của mình...

"Nô tài không dám!" Tiểu An Tử nơm nớp lo sợ nói: "Nô tài nhất thời quên đi bốn phận, xin điện hạ trách phạt!"

Thái tử phát một ống tay áo: "Nhớ kỹ, hết thảy của người đều là do ta cho, đương nhiên ta có thể thu lại bất cứ lúc nào! Còn không đi trước mở đường đi!"

Tiểu An Tử bị dọa sợ đến tè ra quần, xách đèn lồng hấp tấp bước lên phía trước soi đường. Tâm tình uất ức của Thái tử cũng thư thái hơn đôi chút, hiện giờ còn chưa đăng cơ làm đế nên chỉ có thể cảm nhận được cái hay của quyền lực ở trong Đông Cung. Cảm giác này quả nhiên là rất tốt!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 36: Ly biệt dưới ánh trăng.

Q.1 - Chương 36: Ly biệt dưới ánh trăng.

Tần Phi không cảm thấy kỳ quái, kể từ khi cùng Quân Sơn Thủy nói chuyện hết mọi nhẽ. Hắc biết việc giết chết Cơ Hưng chẳng qua là một sự kiện nhỏ. Thù oán giữa mình và Sở Dương không thể nào hóa giải. Cổ nhân nói, thù giết cha, mối hận đoạt vợ đều là bất cộng đái thiên [DG: không thể dưới cùng một vòm trời]. Mặc dù Đường Đại Nhi chưa phải là thê tử Sở Dương, nhưng cái này cũng do Sở Dương tự cho là đúng!

Ban ngày liệp thú, đối với con cháu nhà quyền quý mà nói tự nhiên là vui vẻ hết sức. Chỉ là đám tuần kiếm thật thê thảm, phải chạy trước chạy sau theo đuôi, người ta cỡi ngựa bốn chân, đám tuần kiếm phải dùng cặp chân chạy theo. Nếu không phải tu vi Tần Phi hơn người, đã sớm nằm bò.

Lại Thăng đã vô số lần chửi thề, thà rằng bồng lộc như cũ mà không phải hầu hạ những thứ công tử ca này, nhưng mỗi lần nhớ được miếng thơm sau này, Lại Thăng không thể làm gì khác là tiếp tục chạy tiếp.

Bình an vô sự qua hai ngày, mặt trời lại lặn đằng tây, Tần Phi ăn uống no nê, lại cầm yêu đao ra sau núi tiếp tục tra xét.

Minh Nguyệt treo trên cao, chiếu ánh sáng màu bạc thanh khiết phủ xuống hai ngọn núi, in bóng đại thụ cùng doanh trướng xuống mặt đất những hình dạng khác nhau.

Tần Phi đang hết sức buồn tẻ, lần theo hình bóng của mình đi tới, từng bước đập lên thân ảnh của mình đang trải dài trên mặt đất, hắn chơi trò đuổi theo bóng dáng để thời gian qua mau hơn.

"Tần Phi. . ." Một thanh âm nho nhỏ vang lên phía sau hắn.

Tần Phi quay đầu lại nhìn, hắn thấy Quản Linh Tư chậm chậm lao đến, phía sau còn có La Ngũ cùng Mâu Thất.

"Tham kiến Quận chúa!" Tần Phi khom người thi lễ nói.

Quản Linh Tư chạy đến trước mặt hắn rồi dừng bước, dưới ánh trăng tựa hồ có thể thấy trên trán nàng rịn ra vài giọt mồ hôi lấm tấm, nàng đưa tay lau mồ hôi, dồn dập nói: "Tần Phi, ta phải đi rồi!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tần Phi kinh ngạc nhìn La Ngũ cùng Mâu Thất phía sau nàng, có hai vị hung thần ở chỗ này, cộng thêm thể lực khổng lồ của Quản thị nhất tộc, Quản Linh Tư có thể có cái gì cần phải làm ngay thế?

"Ta. . . Ta. . ." Quản Linh Tư lúng túng, ngập ngừng nói không nên lời.

Mâu Thất ở sau lưng nàng không nhịn được ho khan một tiếng: "Là thế này, tiểu thư nghe nói Quản gia đã đáp ứng bệ hạ hiện giờ yêu cầu nàng đồng ý làm Thái Tử Phi. Hai ngày nữa khi thu thú kết thúc, sẽ chính thức tuyên bố. Cho nên, tiểu thư chuẩn bị bỏ trốn!"

Tần Phi ha ha cười nói: "Thái Tử Phi cũng không làm a? Vậy người muốn làm cái gì?"

Khuôn mặt Quản Linh Tư phát lạnh, đưa tay cấu một cái vào tay Tần Phi, móng tay nàng thật dài cào được một ít da, sắc giọng: "Người nói lại lần nữa xem?"

Bình thường dưới tình huống như thế, nếu lại tự nói lại lần nữa đó chính là tự mình tìm xui xẻo! Đương nhiên Tần Phi không có phản ứng như vậy, lúc này hắn cười cầu tài.

La Ngũ cùng Mâu Thất lúng túng liếc nhau một cái, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trời, nói lầm bầm: "Hôm nay trăng sáng quá! " " Đúng a! Đúng a! quả nhiên không sai!"

"Ngũ thúc cùng Thất thúc đã lẫn lộn trong hắc đạo ở Đông Đô rất nhiều năm. Vậy Linh Nhi chỉ có thể tới hỏi người. . . Người nói, ta trốn chạy, phải ở đâu mới có thể không bị người ta tìm được?"

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Quán Linh Tư, Tần Phi bất giác trong lòng động dậy, hỏi ngược lại: "Thật không muốn làm Thái Tử Phi sao?"

"Người khờ thật hay là giả ngu đây?" Quán Linh Tư giận đến nổi hai tay cấu véo cánh tay Tần Phi: "Còn dám trêu ta, ta. . . Ta sẽ không để ý đến người nữa!"

La Ngũ cùng Mâu Thất mới vừa cúi đầu xuống lại phải ngẩng đầu nhìn trời: "Đường như không có chút mây! " " đúng là không một đám mây!"

Tần Phi suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: "Khả năng Quán gia có bao nhiêu, người ắt hẳn nắm chắc. Hơn nữa, người đột nhiên mất tích, chỉ sợ trong cung cũng có người tìm người, Đông đô nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, nếu thật sự quyết tâm tìm một người đang trốn chạy, thật không dễ dàng trốn đâu."

La Ngũ không nhịn được chen lời: "Ý của Tiểu thư là, Phố chợ rỗng rảnh lẫn lộn, ngay cả hộ tịch cũng không cần đăng ký. Nếu muốn trốn, phải đến ẩn núp tại nhà người. Dù sao người cho dù rời tuần kiểm thự cũng là đến Sát Sự Thính. Chuyện tìm người, tuần kiểm thự cùng Sát Sự Thính cũng sẽ có phần. Có người làm nội ứng, tiểu thư sẽ không sợ bị tìm thấy rồi!"

La Ngũ thẳng thắn nói rõ ràng, ngược lại làm cho Quán Linh Tư có chút ngượng ngùng.

Tần Phi cẩn thận suy nghĩ một chút: "Cũng tốt, từ Lộc Minh Sơn lên vào Đông đô, có Ngũ Gia Thất Gia hai vị cao thủ tương trợ, vậy là chuyện dễ dàng. Đến Phố chợ, vào nhà ta tìm Thành Tín. Lúc này tên tiểu tử kia không giống ngày xưa rồi. Hiện tại hẳn cũng có chút danh tiếng ở Nam Thành. Để hẳn giúp người an bài chỗ ẩn núp, không nhất thiết phải ở nhà ta,

ở Phố chợ tìm một hang ổ, hắc bạch lưỡng đạo muốn tìm người, cũng không phải là chuyện dễ dàng."

"Vậy thì coi như một lời đã định!" Quán Linh Tư cười híp mắt quay đầu nói với La Ngũ Mâu Thất: "Vậy Ngũ thúc Thất thúc đưa ta đến Phố chợ, sau khi tìm được Thành Tín, các người cứ trở lại Quán phủ thôi."

Cái này đến phiên hai vị cao thủ cấp Tông Sư mắt mũi choáng váng, hai miệng một lời: "Tiểu thư, cái này không thể được a. Phố chợ kia, nếu là không có chúng ta ở bên, sao có thể yên tâm?"

Quán Linh Tư đột nhiên thở dài một hơi sâu rồi nói: "Ta cũng biết hai vị thúc thúc lo lắng cho ta. Nhưng mà muốn cả ba người chúng ta đều trốn được người khác truy xét thì do mục tiêu thật sự quá lớn. Hơn nữa, việc ta trốn nhà cũng không muốn liên lụy đến nhị vị thúc thúc. Dù sao, các người là cha ta mời làm khách khanh. . . Cứ ở trong phủ, giúp ta bịa đặt thì tốt quá. Tần Phi không phải nói là, huynh đệ của hãn là Thành Tín, ở Nam Thành rất có thể lực, ta chỉ là đi trốn, không ai dám khi dễ ta. Chịu đựng mười ngày nửa tháng, tránh thoát lần này, nghĩ biện pháp từ chối hôn sự xong ta lại về nhà."

Nhìn thiếu nữ cơ hồ sắp khóc, hai vị đại thúc trung niên không khỏi động tâm, hơn mười năm nay, bọn họ vẫn bảo vệ chiếu cố Linh Nhi, mặc dù thân phận chênh lệch lớn, nhưng trong đáy lòng bọn họ cũng đã đem cô bé thiện lương biết điều này trở thành như con gái của mình, nếu không họ cũng sẽ không đồng ý với hành động điên cuồng như vậy.

"Tiểu thư, ta muốn nói vài lời với Tần Tuần kiểm!" Mâu Thất lôi Tần Phi đi qua góc, cảm thấy ở đây Linh Nhi sẽ không nghe được cuộc nói chuyện, mới lên tiếng: "Người có chắc tiểu thư ở Phố chợ không có việc gì chứ?"

"Không biết. Người Phố chợ rất thú vị, cũng không phải đáng sợ như các người tưởng tượng!" Tần Phi cười nói.

Mâu Thất nhún vai: "Tiểu tử, năm đó lão Thất ta còn đang lăn lộn trên đường, người chỉ sợ còn đang bú sữa mẹ, Phố chợ là địa phương nào ta có thể không biết chẳng? Tiểu thư nếu không có chuyện gì là tốt nhất, nếu có chuyện gì, ta sẽ đem đầu người chặt xuống đó."

Thấy Tần Phi chẳng hề để ý lại còn cười cười, Mâu Thất thở dài, nói tiếp: "Con gái lớn không dùng được a, tiểu thư có tâm tư gì, người không nên đã hiểu lại giả bộ hồ đồ, ngay cả Thái Tử Phi cũng không cần. Phần nhân tình này, cho dù lão Thất đến bây giờ còn chưa cần cưới Thất thẩm, cũng có thể cảm giác được."

Bàn tay Mâu Thất nặng nề vỗ hai cái vào bả vai của Tần Phi, thản nhiên nói: "Lão gia không phải là người ngoan cố. Tuy thế người cũng phải cố gắng gấp bội, ít nhất cũng phải làm Đề đốc Đồng Tri, nếu không, một chút cơ hội người cũng không có. Còn nữa, tiểu thư nhà ta tuyệt không thể làm vợ nhỏ, về phần Đường gia, người tự suy nghĩ mà làm cho tốt. Tốt nhất từ chối hôn sự đó đi!"

Tần Phi thoải mái cười nói: "Tiểu tử cũng chỉ có tận lực!"

"Đừng có lừa gạt ta. Năm đó danh hiệu của Ngũ Ca ta gọi là trăm thảo bất lưu căn [DG: cắt cỏ không để lại gốc], Thất thúc cũng có danh hiệu gọi là sát thác bất phóng quá [DG: giết nhằm còn hơn bỏ sót]." Mâu Thất tự nhiên nói ra: "Tiểu thư là của quý của chúng ta, người phải đối xử tử tế với nàng." "Thất thúc, có thể đi rồi!" Quản Linh Tư sắc giọng: "Chúng ta bây giờ là bỏ nhà trốn đi, người không nên nói mãi không dứt. Có còn lời gì, trở lại tìm hân rồi nói sau!"

Tần Phi đem địa chỉ nhà mình nói rõ, Mâu Thất nhìn hân đầy thâm ý rồi cùng La Ngũ trao đổi một câu nữa. Cả hai mang theo Quản Linh Tư biến mất trong bóng đêm mịt mờ. Chỉ còn lại Tần Phi một mình đơn độc dưới ánh trăng, tự tiểu phi tiểu, không biết là nên mừng rỡ vì mình có thể lọt vào mắt xanh của thiếu nữ, hay là buồn rầu vì dây dưa tình cảm không rõ ràng. .

Chuyện Quản Linh Tư mất tích không lâu sau đã kinh động cả Lộc Minh Sơn. Ngự Lâm quân phong bế núi để tìm, mỗi một tấc đất cũng không bỏ qua. Làm ọi người thở phào nhẹ nhõm chính là không phát hiện bất kỳ dấu hiệu cường địch xâm lấn, rất có thể do cô nương bốc đồng, một mình trốn khỏi Lộc Minh Sơn.

Hôn sự của Quản Linh Tư và thái tử còn chưa công bố, rất nhiều người không biết tại sao cô bé này phải rời khỏi Lộc Minh Sơn, chẳng lẽ là đợi ở

trong núi quá ư phiến muộn sao? Vậy cũng có thể chào hỏi mọi người trước đã chứ? Những nghi ngờ này, đối với người khác là nghi ngờ, nhưng đối với Quản phu nhân mà nói, tuyệt đối không phải là nghi ngờ.

Mặt nàng như phủ băng, La Ngũ Mâu Thất đứng trước mặt, trong doanh trướng lớn như thế cũng chỉ có ba người này. La Ngũ Mâu Thất có tật giật mình, len lén nhìn nhau, thầm nghĩ có đánh chết cũng không nhận là do mình tự tay làm, lúc này mới hơi an tâm.

Quản phu nhân lạnh lùng trách mắng: "Hai vị cũng là khách khanh ở Quản phủ chúng ta, ở Đông đô có đại danh. Nhắc tới hai vị, cho dù phu quân ta cũng là cực kỳ bội phục. Có thể ta mới an tâm đem an nguy của Linh Nhi giao cho hai vị chiếu cố. Hơn mười năm qua, hai vị khách khanh cũng chẳng bao giờ để cho vợ chồng chúng ta thất vọng."

Mâu Thất vội vàng đáp: "Phu nhân khen ngợi!"

Quản phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Ta vẫn chưa nói hết. Lấy thân thủ nhị vị, chỉ sợ một con chuột từ trong lều chạy đến cũng có thể nghe thấy rõ? Linh Nhi không biết võ công, lại lớn như vậy, làm sao nhị vị các người lại không biết nó đi đâu?" Ngón tay nhỏ dài của nàng day day lên trán, nhẹ giọng nói: "Cho ta một giải thích hợp lý mà hoàn mỹ, không nên vũ nhục trí tuệ Quản gia!"

La Ngũ biết lần này tuyệt đối không thể gạt được, nếu Quản phu nhân đã nói minh bạch như vậy, không cần thiết phải che giấu nữa bèn nói rõ ngọn ngành: "Phu nhân, tiểu thư là huynh đệ chúng ta đưa đi."

Quản phu nhân mặc dù đã sớm đoán được chân tướng, nghe thấy La Ngũ dễ dàng nói ra khỏi miệng, giận tím mặt, lớn tiếng trách mắng: "Các người thực sự quá phận rồi. Linh Nhi thân phận thế nào? Nó muốn đi, các người phải ngăn nó lại, ngăn không được thì tới bẩm báo cùng ta. Sao dám tự mình chủ trương đưa nàng đi?"

Mâu Thất cướp lời nói: "Phu nhân, chuyện này muốn trách thì trách ta, không quan hệ đến Ngũ Ca."

Quản phu nhân cười lạnh nói: "Hai người các người, còn có nha đầu không nghe lời kia, tất cả đều có quan hệ. Cứ thẳng thắn nói cho ta biết, Linh Nhi rốt cuộc ở nơi đâu? Chờ tìm nàng về, ta sẽ tính sổ với các người!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 37: Một mối lửa mùa thu.

Q.1 - Chương 37: Một mối lửa mùa thu.

Quản phu nhân từng bước ép sát làm hai vị dù là người từng trải cũng rối loạn trận cước. Dù sao, nữ nhi nhà người ta bỏ nhà trốn đi, cùng bọn họ khó thoát khỏi có quan hệ. Có tật giat mình, đối mặt với chất vấn Quản phu nhân, phòng tuyến La Ngũ cùng Mâu Thất từ từ buông lỏng, chả mấy chốc đã tới bờ biên giới chuẩn bị sụp đổ.

La Ngũ lúng túng ho khan một tiếng, nhẹ giọng nói: "Tiểu thư sở dĩ trốn đi, là bởi vì nghe nói bệ hạ cùng Hoàng hậu nương nương cố ý chọn nàng làm Thái Tử Phi. Tiểu thư cho tới bây giờ chẳng qua chỉ coi thái tử điện hạ là biểu ca thôi... Nàng..."

Sắc mặt của Quản phu nhân âm trầm lại hơi có chút hòa hoãn, giọng nói theo đó cũng thông thả mấy phần: "Chuyện này, trong cung đúng là có hướng như vậy. Tuy nhiên, phu quân ta còn đang trấn thủ đại doanh ở Giang Nam. Chàng không ở nhà, làm sao có thể lập tức đáp ứng trong cung? Nha đầu này, tự là từ nhỏ đã có thói quen quá tùy hứng rồi. Nó hiện thời ở nơi đâu, trước tìm trở về nhà rồi hãy nói!"

Sớm biết tình huống sẽ như vậy, La Ngũ cùng Mâu Thất cũng không cần lo lắng đã lâu như vậy, hai người không hẹn mà cùng thở dài một hơi. Mâu Thất cố nặn ra vẻ tươi cười nói: "Phu nhân... Còn có chuyện, người nên biết!"

... ..

Một đội tuần kiểm mồ hôi rơi như mưa đang chạy sau một con ngựa, người cỡi ngựa đi cũng không nhanh, may là như thế, cũng làm cho đám tuần kiểm âm thầm kêu khổ.

Những con cháu nhà quý tộc kia, bắn gục con mồi, không nỡ đặt trên lưng ngựa, sợ con ngựa mang nặng, đều giao cho đám tuần kiểm cầm. Nếu là

con thỏ hoang còn dễ nói, nếu là con dê núi, đám tuần kiểm về mặt đau khổ, hận không thể đem con dê chén ngay tại chỗ...

Tần Phi hôm nay địa vị ở tuần kiểm thự tuyệt không phải người thường có thể so sánh.

Thứ nhất, ở trước mặt rồng tử thí, Tần Phi đại xuất danh tiếng, qua nhiều năm như vậy, tuần kiểm thự lần đầu tiên lấy được vô địch thu thú tử thí. Thứ hai, tin tức Tần Phi sắp được điều nhiệm sang Sát Sự Thính, không biết có phải hay không là người Sát Sự Thính cố ý thả ra phong thanh, tin tức này lan truyền nhanh chóng, ánh mắt tuần kiểm bình thường nhìn Tần Phi tự nhiên bất đồng. Có việc bận việc nặng nhọc đều cướp lấy mà làm, mọi người cũng muốn ở trước mặt Tần Phi lưu lại ấn tượng tốt, vì ngày sau có thể lấy được chỗ tốt hiện giờ gây dựng nền móng tốt đẹp.

Tần Phi chuyển qua một sườn núi, nhìn thấy trước mặt có một cỗ nhuyễn kiệu ở trên vai hai vị kiệu phu cước bộ mạnh mẽ, chạy nhanh mà đến. Tả hữu cỗ kiệu có hai vị trung niên nam tử, cũng đều là người quen cũ -- La Ngũ Gia cùng Mâu Thất Gia.

La Ngũ từ xa vẫy vẫy tay với Tần Phi, Tần Phi cùng đám tuần kiểm nói một tiếng, trực tiếp thẳng đi tới.

Được La Ngũ Mâu Thất bảo vệ, nữ tử còn có tư cách ở sân thú tràng ngồi kiệu có thể đếm được trên đầu ngón tay. Tần Phi dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được bên trong kiệu rốt cuộc là vị nào.

Bước đi đến trước nhuyễn kiệu, Tần Phi thi lễ nói: "Ty chúc Tần Phi, ra mắt phu nhân."

Mâu Thất vừa nháy mắt, vừa bữu môi ra hiệu cho hần, lúc này mới đưa tay nhắc màn kiệu lên. Từ bên trong kiệu, một vị trung niên mỹ phụ duyên dáng sang trọng đi xuống.

Quản phu nhân nhẹ nhàng nâng ống tay áo lên, hướng ra ngoài vung lên, La Ngũ cùng Mâu Thất lập tức mang theo hai gã kiệu phu thối lui mấy chục bước, bốn người chia ra nắm chặt bốn phương tám hướng, tuyệt không để cho bất cứ ai quấy rầy Quản phu nhân cùng Tần Phi nói chuyện.

"Tần Phi..." Quản phu nhân dài giọng gọi tên của hần, cười nhạt: "Gần đây cái tên này quá đặc biệt ở Đông đô, cực kỳ vang dội nha."

Tần Phi lần đầu tiên cùng quý phụ nhân nói chuyện, liền cẩn thận nói: "Phụ nhân chê cười rồi."

Quản phu nhân cười khanh khách đánh giá Tần Phi, trong miệng lại nói: "Ta cũng không có nói đùa."

Ánh mắt của nàng nhìn khắp người Tần Phi, làm toàn thân Tần Phi cũng không được tự nhiên. Hẳn biết rõ Quản Linh Tư đối với mình có ý, chẳng lẽ vị Quản phu nhân này đã biết rồi? Theo như đồn đãi 'Trượng mẫu nương nhìn con rể, có thềm nước miếng rơi trong bụng' ... Ánh mắt của Quản phu nhân hiện tại, là như vậy là ý tứ mấy phần muốn nuốt nước miếng đây...

Tần Phi đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên nghe thấy Quản phu nhân nói: "Các người những người tuổi trẻ này, tự cho là mình cái gì đều biết, cái gì cũng hiểu sao? Cái gì tâm sự cũng gạt trường bối. Cho là trường bối nhất định sẽ đối nghịch cùng con gái. Không biết rằng làm cha mẹ thương yêu nhất chính là con gái, nếu như không phải là chuyện quyết không thể cho phép, bình thường cũng đều là cha mẹ thỏa hiệp!"

Quản phu nhân xa xăm nhìn Tần Phi hỏi: "Nghe La Ngũ nói, Linh Nhi đối với người hơi có ý tứ?"

Tần Phi cũng là người hết sức cởi mở, đối với chuyện nam nữ, hết thảy đều thuận theo tự nhiên là được, không cần cưỡng cầu, cũng không cần che dấu, liền bình thản đáp: "Không sai."

"Vậy còn người?" Quản phu nhân cười như gió xuân, trong lời nói tràn đầy chân thật đáng tin cũng không kém phần kiên quyết: "Hiểu rõ ràng lại lần nữa nói cho ta biết, không nên lừa bịp người Quản gia. Muốn lừa gạt nữ nhi của ta, dù người có bản lĩnh lớn tới đâu, dù việc đó khó như lên trời (bắt ta phá thùng trời) thì (người làm mẹ như) ta cũng quyết bắt người phải trả giá đắt... ."

Càng là người bị trúng tim đen, lại càng kêu gào muốn người chết muốn người sống rồi các lời nói linh tinh khác. Quản phu nhân nhìn như nhẹ nhàng băng quơ một câu muốn người trả giá thật nhiều... Là người cũng biết, cái giá của Quản gia thật lớn biết bao nhiêu.

Tần Phi đón lấy ánh mắt trong suốt của Quản phu nhân, nghiêm túc nói: "Rất nhiều chuyện, đối với nam nhân mà nói, là cùng địa vị liên quan mật

thiết. Khi đi tới một thời điểm, nguyên bản xem ra là chuyện phức tạp, lại có thể giải quyết dễ dàng. Nếu như, không đạt tới trình độ vậy, phiền toái vĩnh viễn là phiền toái!"

Quản phu nhân khẽ mỉm cười, Tần Phi nhìn như hỏi một đấng trả lời một nẻo, thật ra thì đã trả lời xong vấn đề của nàng.

"Thu thú ngày mai sẽ chính thức kết thúc. Người không cần tiếp tục lưu lại nơi này." Quản phu nhân thân nhiên nói: "Người cùng La Ngũ Mâu Thất, trước trở về Đông Đô, đem Linh Nhi đưa về trong phủ."

Tần Phi cười ha ha nhún vai: "Nếu là nàng không chịu về nhà thì sao đây?"

"Người chuyển cáo Linh Nhi, làm Thái Tử Phi là chủ ý của bác nàng, không phải là chú ý của mẫu thân nàng. Nàng dĩ nhiên là sẽ về nhà!"

Lời Quản phu nhân mặc dù nói rất mật mờ, nhưng vẫn là bị Tần Phi nghe ra không ít dấu vết, bác? Chính là hoàng hậu. Xem ra, hiện tại hoàng hậu cùng Quản gia, cũng là có chút vết rách a!

"Vậy... Tần Phi liền cáo từ rồi!" Tần Phi chấp tay thi lễ. Nơi xa La Ngũ Mâu Thất hiển nhiên đã sớm nhận được chỉ bảo của Quản phu nhân, bọn hắn thấy Tần Phi đi khỏi Lộc Minh Sơn, liền bước nhanh theo.

Từ Lộc Minh Sơn về đến Đông Đô cũng không mất quá nhiều thời gian, ba người cũng là cao thủ, cước trình cực nhanh, một hạ buổi trưa, tựu đã đến Đông đô. Lúc này, từ lúc Quản Linh Tư mất tích, cũng chỉ là hai ngày một đêm mà thôi!

Vào Đông đô, hộc tốc chạy về phía Phố chợ, đến đầu hẻm mặt trời đã lặn về tây, trên trời đã có mặt trăng và sao Hôm.

Bình thường xưa nay, Phố chợ chỉ có một ngọn đèn dầu lơ mờ, nhưng hôm nay ngõ hẻm này ánh lửa sáng ngời.

Không sai, thật là có một mối lửa đang thiêu đốt căn nhà đơn sơ trong ngõ hẻm, chung quanh có ngọn lửa bốc cao, còn có hai người cầm lấy bình bình lọ lọ đang không ngừng giội, nhìn dáng dấp không phải là tới cứu hỏa.

Tần Phi sắc mặt nhất thời xanh mét, hắn đang cười nhạo nhỡ, đột nhiên lộ ra sát cơ mãnh liệt. La Ngũ cùng Mâu Thất trong lòng biết không tốt, bọn họ đưa Quản Linh Tư tới đây, dĩ nhiên biết, căn nhà bị người ta phóng hỏa chính là nhà Tần Phi!

Một đạo hắc ảnh như con dơi ăn đêm bay ra ngoài, năm ngón tay mỗi bàn tay chế trụ đầu vai một người phóng hỏa, túm bọn họ ra ngoài hơn mười bước, lớn tiếng quát: "Tại sao ở chỗ này phóng hỏa?"

Hai người kia đột nhiên bị túm ở, mặc dù bối rối, nhưng còn có mấy phần dũng khí. Tay trái một mắt nhỏ nam tử trẻ tuổi đánh giá Tần Phi mấy lần, hỏi ngược lại: "Con mẹ nó, ngươi là người nào a?"

Tần Phi cũng không để ý tới hắn, tay phải chế trụ tên còn lại cổ, răng rắc một tiếng cực kỳ thanh thúy bóp nát cổ họng người nọ. Năm ngón tay phát lực, một cổ thi thể cũng đã mềm nhũn co quắp té trên mặt đất. Tần Phi nhìn nam tử mắt ti hí lạnh lùng quát lên: "Nói!"

Nam tử đôi mắt ti hí thể mới biết gặp được sát tinh, sắc mặt trong khoảnh khắc trắng bệch, mạnh mẽ nói: "Ta nói, ngươi đừng làm loạn... Chúng ta là bang chúng bang Trường Hà ở Tây Thành. Phương lão đại là địa đầu Nam Thành. Trước kia bang Trường Hà vẫn không giẫm vào. Hiện tại Phương lão đại đột nhiên mất tích, Nam Thành khắp nơi đều có người đến tranh đoạt địa bàn của hắn, bang chủ của chúng ta tự mình giẫm qua, muốn tiếp thu ôn nhu hương."

Hai mắt Tần Phi đông đặc lại, cũng bởi vì nhận được tin tức cực nhanh, Thành Tín trước tiên tụ tập bang chúng nắm lấy Ôn nhu hương.

Đôi mắt ti hí nam nôm nớp lo sợ nói: "Có những chuyện nói với nhau không được thì phải đánh chứ sao... Bang hội bọn họ không có thực lực, cung phụng chỉ là cửu phẩm mà thôi, bang Trường Hà chúng ta cung phụng một vị Tiên Thiên hạ phẩm, không cần tốn nhiều sức đem cả bang chủ lẫn tên cung phụng kia một lượt giết sạch ... Tên Thành Tín tựa hồ ở trong bang hội có chút địa vị, một đường trốn thoát."

"Hắn hiện tại còn sống hay đã chết?" Tần Phi trợn mắt tròn xoe, máu tươi ở trên tay bắn vào trán nam tử có đôi mắt ti hí, nếu nghe thấy Thành Tín chết rồi, Tần Phi nổi giận không chút do dự đập cái đầu này nát bấy luôn.

Nam tử có đôi mắt ti hí, nước mắt rơi lã chã, kêu gào: "Không có giết hắn a... Đang lúc hoảng hốt, Lạc Nhật Đường đường chủ Kỳ Hạc Nhân dẫn chúng ta truy kích tới đây, bắt Thành Tín, trong phòng này còn thấy một

tiểu nương xinh đẹp nữa liền thuận tay bắt lấy... Căn nhà này cũng là Đường chủ bảo chúng ta đốt!"

"Bọn họ bây giờ đang ở đâu?" La Ngũ sáp miệng hỏi.

Nam tử đôi mắt ti hí bỗng nhiên thông minh, sợ mình nói ra địa chỉ, đã bị ba hung thần ác sát trước mắt này giết luôn tại chỗ, liên tục không ngừng nói: "Phân đường chúng ta rất khó tìm, không bằng ta dẫn ba vị tới..."

Hắn tính toán rất hay, đến Lạc Nhật đường bang Trường Hà, nơi đó chính là có một vị Tiên Thiên hạ phẩm cung phụng trấn giữ, đến đó rồi, cho dù phía sau ba người này muốn đổi ý, ở trong mắt bọn hắn vị kia đã là một loại tồn tại thần thoại, để chém giết mấy tên cừu phẩm này cũng chỉ như bẻ cành khô củi mục, ba người sẽ bị giết sạch sẽ. Vậy, cái mạng nhỏ của mình không phải được bảo vệ rồi sao?

"Ngũ Ca..." Mâu Thất đang muốn nói chuyện, nhưng thấy La Ngũ lắc đầu, liền ngậm miệng lại.

"Người tới định đoạt đi!" La Ngũ thật tình nói với Tần Phi: "Rất nhiều năm trước, huynh đệ chúng ta quyết định bỏ qua một lần, hậu quả rất nghiêm trọng... Tiểu thư đối với chúng ta rất trọng yếu... Người hiểu không!"

Đám cháy thiêu đốt phòng ốc cũ nát, xà nhà mục nát lại ẩm ướt khi ngọn lửa liếm qua kèo lợp đống. Những người xung quanh hô hào, cứu hoả càng ngày càng nhiều, Tần Phi tiện tay nhắc thi thể trên mặt đất, ném vào trong đống lửa, lạnh lùng nhìn nam tử đôi mắt ti hí quát lên: "Dẫn đường."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 38: Ăn no dậm dật...

Q.1 - Chương 38: Ăn no dậm dật...

Trong phân đường chỉ có một chiếc đèn dầu leo lắt, ánh sáng rõ ràng chưa đủ. Ánh hoàng hôn chỉ có thể làm cho con người thấy hình dáng đồ vật. Hơn mười người đang xúm lại ăn uống thả cửa, còn có một nam một nữ bị trôi như chiếc bánh tét bị vất ở trong một góc.

Kể từ khi bị người của Lạc Nhật đường bang Trường Hà bắt được, Thành Tín sĩ nhục luôn miệng văng hết cả nước bọt, lúc này đôi môi của hắn đã hơi rạn nứt, cổ họng bốc khói, hắn vẫn còn đang lăm bằm những lời không rõ ràng: "Chúng ta đều là những người lặn lội trên giang hồ, vận xui đến bị người giết cũng là đáng đời. Nhưng mà, cô nương này nhất định phải để nàng đi, nàng..."

"Bộp ", một đoạn dê xương phang mạnh vào quai hàm Thành Tín, chỗ đó sưng phồng lên. Hắn còn chưa nói hết câu thì đã không thể nói được nữa.

Hán tử ngồi trên bàn lạnh lùng quát lớn: "Đừng có lăm mồm như đàn bà. Chỉ cần là người của bang Trường Hà, sẽ không có chuyện người nhà gặp tai họa. Nàng đi theo người, coi như là xui xẻo. Muốn sống, phải nói cho ta biết: Kim khố tại Nam thành của các người giấu ở chỗ nào?"

Thành Tín bất đắc dĩ thở dài, không phải là hắn không muốn nói, mà là hắn vừa mới trở thành tâm phúc bang chủ, bây giờ gặp đại họa thế này, kim khố ở nơi đâu, hắn thật sự không biết. Hơn nữa, việc chi tiêu trong bang cũng không dư dả, có kim khố thật hay không khó mà nói trước được!

Trong miệng Linh Nhi bị đứt một chiếc khăn lông, hai tay bị trói ngoặt ra sau lưng, hai chân cũng bị kéo lên trói cùng với tay, thân thể co quắp ở trong góc, một đôi mắt to sáng ngời giờ âm đạm vô thần.

Lần đầu tiên trong đời nàng thoát ly khỏi Quán phủ, liền gặp ngay chuyện đáng sợ này. Cũng phải, xảy ra chuyện này đơn thuần là do cô bé tự nhiên bốc đồng. Nàng không biết tại Đông đô có nhiều bình dân bách tính như vậy, nhưng làm sao bọn họ có thể sinh tồn tại chỗ nước sôi lửa bỏng này chứ..

Hán tử ợ một cái thật to, rút ra một thanh chủy thủ ở bên hông, cẩn thận xia răng, ánh mắt dán chặt vào những chỗ lồi lõm trên thân thể Linh Nhi. Cảm giác được ánh mắt càn dỡ như vậy, từ trước tới nay Quán Linh Tư luôn được nâng niu chăm sóc [nâng như nâng trứng], hiện giờ nàng chỉ hận không lập tức giết hắn.

"Ăn uống đã no nê, bốn đại gia muốn phóng túng một tý. Ta muốn." Hắn thả thanh chủy thủ, vuốt cái bụng đứng dậy.

Trong đám người có một người trả lời: "Kỳ Đường chủ, là ăn no ấm cật lại muốn dậm dật đây!"

"Bộp !" Trên mặt hắc in hắc hình bàn tay. Kỳ Hạc Nhân nổi giận mắng: "Lão Tử biết rồi!"

Ánh mắt Kỳ Hạc Nhân uy nghiêm quét qua bang chúng còn đang ăn uống, trên mặt dần dần hiện lên một nụ cười quỷ dị. Hắc cười hì hì nói: "Theo ta thấy, nữ nhân này hắc là nữ nhân của Thành Tín. Các người nói, nếu là ta làm trò khỉ trước mặt Thành Tín, đem nữ nhân của hắc vắn cho chết đi sống lại. Hắc có thể không nói chỗ giấu kim khố ở đâu không?"

Thành Tín kinh sợ, hắc mặc dù không biết thân phận chân thật của Quản Linh Tư, nhưng hai người đưa Quản Linh Tư đến trong đêm đó, thân thủ cao cường bình sinh hiếm thấy. Hơn nữa, Tần Phi dặn dò mình phải chiếu cố cho cô bé này, nếu Quản Linh Tư có bị gì ngoài ý muốn. Thành Tín ăn nói với huynh đệ mình thế nào đây?

Điều hắc lo lắng nhất là hai vị cao thủ sẽ giận lây sang Tần Phi. Lấy thân thủ của Tần Phi, nếu hắc không sử dụng kiếm ý trên thanh đoản đao thì không cách nào chống được hai vị này.

Miệng Thành Tín sưng phồng nói không ra lời, liều mạng đem thân thể chắn trước mặt Quản Linh Tư. Hắc muốn ngăn trở Kỳ Hạc Nhân. Linh Nhi bị khăn lông nhét trong miệng, ú ớ loạn lên. Nàng là lá ngọc cành vàng, chưa bao giờ gặp được những tên cùng hung cực ác thế.

"Tiểu bảo bối, đừng sợ..." Kỳ Hạc Nhân cười dâm không thôi, hai tay chà xát vào nhau, nham nhở nói: "Cùng Lão Tử làm một lần, người sẽ biết, những tên mặt trắng kia trông thì ngon mà không dùng được, đầu thương đều là một dạng trắng bạch... Đến lúc đó, chỉ sợ Lão Tử đuổi người đi, người cũng không muốn rời xa Lão Tử... Ha ha ha ha!"

Kỳ Hạc Nhân từng bước tiến tới. Đột nhiên, Thành Tín quăng cả người tới eo của Kỳ Hạc Nhân. Thành Tín bị khuỷu tay của hắc nện ột cái té văng trên mặt đất, một ngụm máu tươi phun ướt nửa cái quần của Kỳ Hạc Nhân...

"Nếu không phải muốn giữ lại mạng chó của người để tra hỏi tung tích kim khố, Lão Tử đã kết liễu cái mạng của người! Cút ngay!" Kỳ Hạc Nhân đá

một cước ngang hông Thành Tín, làm cho thân thể gần một trăm cân của hắn bị đá bay ra cửa, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Bang chúng bang Trường Hà cùng ngoái đầu lại xem. Tất cả đều nghĩ bị đá văng như vậy, tên Thành Tín vốn đã bị thương không nhẹ, chắc chỉ còn dư lại nửa cái mạng rồi!

Trong khoảnh khắc, tất cả nộ cưỡi đều ngừng kết lại, thân thể Thành Tín không bị rơi xuống, mà là bị một người ngoài cửa túm được vững vàng ôm vào trong ngực.

"Ta tới chậm!" Tần Phi từ từ đặt Thành Tín trên mặt đất, lựa thế cho hắn ngồi. Xong đầu đó Tần Phi cắn răng nói: "Để ta trút giận cho người."

"Ui, vẫn còn có cá lọt lưới hả?" Kỳ Hạc Nhân xoay người đối mặt Tần Phi. Hắn nhìn từ trên xuống dưới đánh giá. Hắn thấy Tần Phi mặc một thân đồng phục tuần kiểm màu đen, vẻ mặt có chút không tự nhiên, rồi lại tự tiểu phi tiểu nói: "A, thì ra là người chính là hảo huynh đệ của Thành Tín, Sở Tuần kiểm phía Nam thành Tần Phi. Tên của người, ta đã nghe qua!"

Tần Phi liếc nhìn thấy Quản Linh Tư bị ném ở trong góc, không muốn cùng Kỳ Hạc Nhân nói nhảm, cong người nhảy lên, nhanh như chớp nhắm phía Quản Linh Tư.

"Ngăn nó lại!" Kỳ Hạc Nhân quát một tiếng. Hơn mười bang chúng lập tức nhào tới trước, ngọn đèn dầu bị hơi gió từ tay áo lay lắt bất định, bên trong quang ảnh biến ảo không ngừng, hơn mười bóng đen liên tục kêu thảm. Chốc lát sau tất cả đều như bao cát té rớt trên mặt đất.

Kỳ Hạc Nhân không phải là người ngu. Bang Trường Hà từ Tây thành tới Nam Thành tranh đoạt địa bàn, trước đó cũng dò xét kỹ mĩ. Bọn họ biết Thành Tín có một huynh đệ làm tuần kiểm, hơn nữa còn là cao thủ cửu phẩm đỉnh phong, ở Phố chợ từng đánh bại Yến Vương thế tử.

Nhưng mà cửu phẩm chính là cửu phẩm, trong bang hội có cung phụng một vị cao thủ tiên thiên hạ phẩm, đương nhiên bọn hắn sẽ không để mấy tên cao thủ cửu phẩm vào trong mắt.

Mặc dù Tần Phi đã nhận tú cầu của con gái ngự sử đại phu, nhưng mà dù sao bây giờ vẫn chưa phải là con rể. Phía sau bang Trường Hà cũng có quan to của triều đình làm chỗ dựa, cần gì phải e ngại một tên con rể tương lai?

Tranh đoạt của phe hắc đạo, nếu không phải liều mạng không cách nào có được địa vị hiện thời. Tất cả đều do lợi ích đưa đẩy, đừng nói chỉ là Tần Phi, cho dù là con riêng của quan lớn, khi cần cũng phải giết. Huống chi, lại còn có tin tức phong thanh lan truyền là Đường Đại Nhi cũng không muốn gả cho Tần Phi sao!

Ngoài dự tính của Kỳ Hạc Nhân, Tần Phi lại khó giải quyết đến thế. Mười tên dưới tay hắc không phải là quá yếu, nhóm người này đã truy kích đám Thành Tín đơn giản như lấy đồ trong túi. Lại không nghĩ rằng, chỉ vừa đối mặt một lúc, tất cả đã bị Tần Phi đánh bay!

Kỳ Hạc Nhân hung ác nhần tâm, nhét hai ngón tay đè lên môi hoét hoét vài tiếng báo động trạm canh. Hắc biết mình chỉ bát phẩm mà thôi, biết rõ cho dù tăng thêm chính mình, cũng không đủ cho Tần Phi xơi một miếng. Nhưng phía bên ngoài bang Trường Hà không thiếu nhân thủ, bang chủ cùng vị Tiên Thiên cung phụng kia hiện ở cách đây không xa nếu nghe được tiếng cầu cứu của trạm canh, trong chốc lát có thể chạy tới. Cho dù Tần Phi muốn hung hăng lần nữa, hắc chỉ cần chi trì một lát công phu là được bình yên vô sự!

Báo động trạm canh xong, Kỳ Hạc Nhân mới buông lỏng tâm tư, nhịn không được lại nổi lên lần nữa. Lúc này, Tần Phi đã xông qua bên cạnh hắc, ôm lấy Quân Linh Tư bị trói nghiêng trong góc, đưa tay tháo khăn lông trong miệng.

Linh Nhi vốn là bị ủy khuất đã lâu, đột nhiên thấy Tần Phi tới giải cứu mình, gánh nặng trong lòng liền được giải khai, hai hàng nước mắt ngăn không được chảy xuống lỗ chân, đến khi hai tay được cởi trói, nàng lại ôm chặt cổ Tần Phi, khóc ướt cả đầu vai áo của hắc.

Kỳ Hạc Nhân trong lòng tính toán thời gian, nhìn đám bang chúng nằm trên mặt đất rên rỉ bò không dậy nổi, miệng hùm gan sửa quát: "Tần Phi, bang Trường Hà chúng ta không phải là dễ trêu... Người thức thời đi..."

"Ta không thức thời!" Tần Phi cởi dây trói ở chân của Linh Nhi ra, luồn tay bế hai bắp đùi đàn hồi sung mãn, đem thiếu nữ khóc sướt mướt ôm vào trong ngực, lạnh lùng nói: "Ta chỉ biết, người dám đụng vào huynh đệ của ta, dám đụng đến người của ta, ta muốn mạng của người!"

Linh Nhi vốn là khóc đến mức bi thương, đột nhiên nghe thấy những lời này của Tần Phi, lập tức nín khóc, nghẹn ngào khẽ nói vào lỗ tai Tần Phi : "Người nói... Người của người... Nói đến Linh Nhi sao?"

Tần Phi đỏ mặt lên, thấp giọng nói: "Lúc nữa hãy nói về việc này nhé!"

Hai mắt vàng đục của Kỳ Hạc Nhân đảo mấy lần, cước bộ lạng lẽ di chuyển ra phía cửa, trong miệng lại nói: "Tần Phi, ta nếu là người, khẩu khí cũng sẽ không kiêu ngạo như vậy. Người là một võ giả cửu phẩm, muốn đưa cả tên Thành Tín đang bị thương rất nặng, lẫn một cô bé trói gà không chặt, làm sao có thể? Một mình người lạng lẽ xông vào đây coi như là có bản lĩnh, muốn dẫn tất cả bọn hăn đi ra, nhất định không có khả năng!"

Tần Phi lộ ra nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, thản nhiên nói: "Ta chính là muốn tính toán như vậy!"

Kỳ Hạc Nhân thấy Tần Phi cũng không nhúc nhích, mà mình cách cửa cũng chỉ bảy tám bước, trong lòng hơi yên yên, đang muốn bịa mấy câu có lệ đối phó Tần Phi, lại nghe thấy thanh âm của một người truyền đến từ phía sau cửa : "Thành thật đứng yên tại chỗ!"

Kỳ Hạc Nhân trong lòng run lên, mình mới vừa quay lại nhìn còn không thấy được bóng dáng nửa người, tại sao bất chợt đã có người xuất hiện ở cửa rồi?

Hắn vội vàng nghiêng đầu nhìn lại. Hắn thấy hai nam tử trung niên ung dung khoanh tay đứng đó nhìn hắn tự tiếu phi tiếu.

Hắn khẽ nheo lại hai mắt, cục diện hôm nay đúng là hung hiểm, Tần Phi chạy tới đã là ngoài ý liệu, lại còn mang theo hai gã trợ thủ. Cũng may hai người trung niên này thoát nhìn tướng mạo xấu xí, mình chưa từng nghe nói ai có bộ dáng như vậy ở Đông Đô, chắc hẳn không phải cao thủ!

Đến khi bang chủ cùng vị Dư cung phụng [DG: vị họ Dư được bang hội cung phụng]- cao thủ cấp Tiên Thiên hạ phẩm - đến, mấy người trước mắt đương nhiên phải chết!

Từ ngoài cửa truyền đến tiếng gió phần phật, một người quát lên từ xa: "Người nào lại dám đến bang Trường Hà của ta quấy rối?"

Kỳ Hạc Nhân mừng rỡ. Hắn nghe thanh âm này biết là bang chủ đã tới. Nếu bang chủ tới, Dư cung phụng dĩ nhiên cũng đi theo cùng. Có thêm vị cao

thủ này, mình còn sợ cái rắm gì nữa? Vui mừng quá đổi, hân đứng thẳng lên, ngạo nghễ nhìn Tần Phi cùng hai nam tử trung niên. Trong mắt Kỳ Hạc Nhân, mấy người này coi như đã chết!

Hai người một trước một sau chắn ngang đại môn. Người phía trước bên hông có treo một ống sáo, cử chỉ tiêu sái, khí độ đại gia. Kỳ Hạc Nhân mừng rỡ, vội vàng khom người ôm quyền nói: "Thuộc hạ Kỳ Hạc Nhân tham kiến bang chủ, Dư cung phụng!"

Hân đứng nghiêm chỉ vào đám người Tần Phi lớn tiếng quát: "Dư cung phụng, chính là mấy người này khinh miệt bang Trường Hà công nhiên tập kích Lạc Nhật đường. Thuộc hạ học nghệ không tinh không phải là đối thủ. Kính xin Dư Cung Phụng xuất thủ, tóm gọn bọn chúng!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 39: Đầu sỏ hắc đạo.

Q.1 - Chương 39: Đầu sỏ hắc đạo.

Nhìn thấy Quản Linh Tư không có chuyện gì, trong tâm La Ngũ với Mâu Thất đều trùng xuống, hai người tiến ra đón, trấn an: "Đã để Tiểu thư hoảng sợ!"

Quản Linh Tư vẫn còn ôm cổ Tần Phi, mặc dù bị hai người nhìn thấy, có chút xấu hổ ngượng ngùng nhưng lại không muốn buông ra, giống như con mèo nhỏ lười biếng co rúc ở trong ngực Tần Phi, nhẹ giọng nói: "Ta không sao, Ngũ thúc Thất thúc phải lo lắng rồi!"

Mấy người này một hỏi một đáp, thế nhưng hoàn toàn không để tâm đến khí thế hùng hổ của đám người bang Trường Hà. Vị bang chủ kia kiến thức rộng rãi, nhìn khí phái hán tử trung niên như thế, trong lòng biết không dễ trêu chọc. Nếu như chỉ là một Tần Phi còn dễ đối phó. Tùy tiện trêu chọc nhiều cường địch, không phải là cách người giang hồ thường làm.

Bang chủ cất cao giọng nói: "Không biết cao tính đại danh hai vị, tại hạ bang chủ bang Trường Hà -- Tang Trường Hà."

Tang Trường Hà mới vừa báo danh xong, đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, quay đầu lại nhìn, mới vừa rồi tiến vào đại đường Dư cung phụng còn có một bộ dạng khí phách thần tiên, thế nhưng hiện giờ hai chân run run, hàm răng phát run phát ra tiếng va chạm lập cập.

Không đợi Tang Trường Hà hiểu chuyện gì xảy ra, hai đầu gối Dư Cung phụng đã mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, khấu đầu nói: "Vãn bối có mắt như mù, La Ngũ Gia, Mâu Thất Gia đại giá quang lâm. . ."

La Ngũ hơi nghiêng đầu liếc hắt một cái, nói với Quản Linh Tư: "Tiểu thư, người xem nên xử trí thế nào?"

Đôi mắt của Quản Linh Tư tối đen khê xoay chuyển, dứt khoát ghé khuôn mặt nhỏ nhắn lên đầu vai Tần Phi, thanh âm câu kinh phát ra: "Người nói đi."

Dư cung phụng là người thông minh, hẳn biết La Ngũ Mâu Thất cũng đều là hung thần ác sát, giết người không chớp mắt. Hai người này lại đối với cô gái kia cung kính như thế, mà cô gái kia hiển nhiên đối với Tần Phi nói gì nghe nấy. Nhóm người này, nói cho cùng vẫn là Tần Phi định đoạt, vội vàng hướng về phía Tần Phi dập đầu đầu, kêu lớn: "Tần Tuân kiểm, những điều này là do hiểu lầm, Dư mỗ chẳng qua chỉ là người được bang Trường Hà cung phụng, cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, bỏ quá cho Dư mỗ!"

Kỳ Hạc Nhân trong lúc nhất thời sững sờ tại chỗ, lẩm bẩm nói: "Dư cung phụng. . . Người. . ."

Dư Cung phụng mắt lộ ra hung quang, trở tay đánh ra một hư trào, mơ hồ có thể thấy được trong hư không có một bàn tay lớn lằng không xẹt qua, mạnh mẽ đập vào bụng, móc ra một đống lòng mề của Kỳ Hạc Nhân. Trái tim đầm đề máu bị hắt vớt trên mặt đất vẫn còn chậm rãi nảy lên.

Kỳ Hạc Nhân trợn mắt há mồm nhìn lỗ máu trước ngực. Một chiêu này hẳn đã xem rất nhiều lần. Lúc trước bốn vị cửu phẩm cung phụng, chính là bị hạ dưới một trào này của Dư cung phụng. Không phải hẳn không cẩn thận, chính là không nghĩ ra được. Hẳn làm sao cũng nghĩ không thông, vì sao Dư Cung phụng đột nhiên muốn ra tay với mình, hiện tại cũng đã không có cơ hội để biết đáp án rồi!

Thân thể Kỳ Hạc Nhân mềm nhũn co quắp ngã xuống đất. Hắn chết không nhắm mắt!

Quản Linh Tư chợt thấy, hai mắt nhắm nghiền, vùi vào trong ngực Tần Phi, không dám ngẩng đầu.

Tang Trường Hà không phải là ngu xuẩn, thấy phản ứng của Dư Cung phụng như thế, vội vàng quỳ xuống theo, lại không biết nói cái gì cho phải.

Tần Phi vỗ nhẹ nhẹ bờ vai Quản Linh Tư, hắn an ủi: "Đừng sợ, không nhìn sẽ không sợ!" Nhưng ngay sau đó hắn quay đầu hỏi: "Ngũ Gia, người biết hắn?"

"Ta nhớ được, trước kia ở Tây thành phảng phất cũng có một người dùng sáo đồng, cũng họ Dư. Về phần tên gì, ta nghĩ không ra!" La Ngũ vỗ đầu: "Chuyện này, quá lâu rồi!"

Mâu Thất cười nói: "Ngũ Ca là quý nhân hay quên, năm đó tranh đoạt Phiêu hương quán, Dư Tử Quy Tây thành không biết sống chết, lại dám nhúng tay vào chuyện này của hai huynh đệ chúng ta, bị Ngũ Ca ột cái tát nửa cái mạng không còn. Cũng coi như hắn vận khí tốt, có thể dưới một kích của Ngũ ca giữ được tánh mạng, Ngũ Ca lần đó khai ân, tha cho hắn không giết. Sau này, Dư Tử Quy còn kinh sợ quá sang đây thỉnh tội. . . Hừ!"

Thần sắc La Ngũ không vui, năm đó hắn đã đem hết toàn lực xuất thủ, một kích không hạ thủ được Dư Tử Quy, lúc ấy không biết cái gì sai khiến, liền lưu lại người này không giết. Nói đến chuyện này, có thể ở dưới tay sát thần La Ngũ được toàn thân đã là việc khó, Dư Tử Quy có thể giữ được một mạng, sau này hắn cũng đem chuyện này khoe khoang với không ít người!

Dư Cung phụng cung kính nói: "Ngũ Gia, Thất gia, Dư Tử Quy chính là gia nghiêm."

Tang Trường Hà lúc này thần sắc kịch biến, ngay cả giọng nói cũng lạc đi, lắp bắp nói: "Hai vị chính là năm đó uy chấn hắc đạo ở Đông Đô sao. . ."

"Huynh đệ chúng ta đã nói, toàn bộ nghe lời người." La Ngũ chẳng hề quan tâm đến đám người kia, quay đầu nói với Tần Phi: "Cơn giận của Tiểu thư nhất định phải trả. Nếu người nói không muốn giết nhiều người như vậy, lão Ngũ sẽ ra tay giúp người!"

Dư cung phụng cùng Tang Trường Hà hoảng sợ liếc nhau một cái. Hai người biết chỉ có Tần Phi mới có thể giữ được tánh mạng bọn chúng, một tả một hữu nhào lên, cầm chéo áo Tần Phi, gào khóc: "Người không biết không có tội nha. . . Ta là đầu mớ heo quen nghĩ bằng mộng, năm đó tiền bối có thể tha cho cha ta, nhà ta truyền thống độc đinh, cầu tiền bối khai ân, đừng làm cho cha ta kẻ đầu bạc đưa người đầu xanh. . ."

Tang Trường Hà trong lòng run sợ kêu lên: "Tần Phi, đừng giết ta, bang Trường Hà không thiếu hảo thủ. Sau này, toàn bộ chúng ta đều nghe lời người, người bảo chúng ta đi hướng đông, chúng ta tuyệt không dám đi tây!"

Tần Phi hừ lạnh một tiếng, thản nhiên nói: "Người bảo Ngũ Gia cùng Thất gia tại sao lại đến đây muộn hơn thế? Hơn trăm bang chúng Bang Trường Hà ở chung quanh đây còn mong sống sót sao?"

La Ngũ khều nhẹ lông mày rậm, rồi vỗ tay theo thói quen, năm đó hắn chém giết, thủ đoạn độc ác, nhiều năm như vậy cũng chưa đại khai sát giới. Mới vừa rồi cùng Mâu thất giết sạch sẽ bang chúng bang Trường Hà hơn hai trăm người ở phụ cận, hiện giờ lại nổi lên khoái cảm máu tanh năm đó!

Tang Trường Hà sững sờ, liền nghĩ lý do cầu xin tha thứ. . . Bỗng nhiên nghe thấy có người nói : "Phi anh em, ta. . ."

Thành Tín đang tựa ở góc tường chậm rãi ngồi dậy. Tần Phi vội vàng đưa Quản Linh Tư giao cho Mâu Thất, xoay người đỡ Thành Tín, nhẹ giọng nói: "Người muốn nói cái gì?"

"Bang đã bị hủy, rất nhiều người nhìn chăm chăm vào ôn nhu hương, thế lực ngầm muốn thay đổi trật tự Nam Thành. Đây là cơ hội của ta. . ." Thành Tín nặng nề thở dốc một hơi: "Người biết, ta tu vi quá thấp, cũng không có tiền chiêu binh mãi mã. Mặc dù Ngũ Gia Thất Gia giết hơn hai trăm người bang Trường Hà bên ngoài, nhưng bọn họ là đại bang Tây thành, ở Tây thành cũng không có thiếu địa bàn làm ăn. Những thứ này, không phải là một hai năm có thể tích lũy được."

"Giúp ta lần này, giúp ta thu phục bọn họ." Thành Tín lầm bầm nói: "Ta cần những người này với tiền. . ."

Tần Phi gật đầu, đứng dậy, lạnh lùng nhìn Tang Trường Hà: "Nếu huynh đệ của ta muốn tiếp nhận hết thầy các người, người có thể sống. Người biết phải làm sao rồi đây!"

Mồ hôi Tang Trường Hà rơi như mưa, hôm nay bắt được một cọng cỏ cứu mạng, có thể nào lại không liều mạng nắm chặt? Vội vàng kêu lên: "Bang Trường Hà, ta không cần, địa bàn trong bang khổng chế, tài phú tàng trữ, đều cho người, đều tặng người. . . Ta lập tức mang theo vợ con rời khỏi Đông Đô, tuyệt không bước vào Đông đô nửa bước!"

"Người. . ." Tần Phi ánh mắt chuyển hướng Dư cung phụng.

Dư cung phụng là một tên nhanh nhẹn thông minh, không đợi Tần Phi nói ra khỏi miệng, liền đã hướng về phía Thành Tín xá một cái thật sâu, cao giọng nói: "Tham kiến Thành bang chủ."

Thành Tín chịu đau muốn đứng lên, Quản Linh Tư vội vàng bước lên phía trước đỡ lấy hắn, cười khanh khách nói: "Linh Nhi nhớ rõ người đã nói, người muốn trưng cái bảng hiệu "Nhất ngôn đường" cơ mà. Cái gì bang Trường Hà, không dễ nghe. Người muốn tạo bang phái mới, gọi là Nhất ngôn đường là được mà."

Tần Phi nhin không được cười to: "Chuyện đó không phải do một mình hắn định đoạt?"

Thành Tín ho khan hai tiếng, không phục phản bác: "Ta muốn làm bang chủ, chẳng lẽ không phải một mình ta định đoạt?"

Cánh tay La Ngũ quơ một cái bắt được đầu vai Thành Tín, chân khí hùng hậu theo kinh mạch Thành Tín chậm rãi di chuyển, tiện tay nhét một hoàn thuốc vào trong miệng Thành Tín, lơ đãng nói: "Chỉ là vết thương nhỏ, không ảnh hưởng tới kinh mạch. Uống tý thuốc, rồi Ngũ Gia dẫn người chạy một vòng từ Nam Thành đến tây thành."

Thành Tín có chút nghi ngờ, Tần Phi không nhin được đưa tay chọc Thành Tín, cười nói: "Ý của Ngũ Gia là, khuya hôm nay dẫn người đi tiếp nhận địa bàn 'Không bán hai giá' [Chơi chữ do tên Thành tín này buôn sách lậu lại muốn dựng "Nhất ngôn đường"]. Thuận tiện sẽ giúp người đoạt thêm chút ít địa bàn nữa, người nếu là thấy ai không vừa mắt, Ngũ Gia sẽ giúp người đánh hắn. Sau này, chẳng những ôn nhu hương thanh lâu kỹ viện kia

là của người, nơi tây thành, người cũng có thể thò một chân. Ta xem ra, có Ngũ Gia làm chỗ dựa cho người, chẳng bao lâu, Nhất ngôn đường chính là bảng hiệu nổi danh Đông Đô rồi!"

Thành Tín mừng rỡ, viên hoàn thuốc vừa vào miệng liền là hòa tan, cảm giác đau đớn trên người dưới sự giúp đỡ của La Ngũ và được lực nhất thời giảm bớt không ít.

Hắn biết La Ngũ có bản lĩnh, nếu là chỗ dựa phía sau hắn, Nhất Ngôn Đường quật khởi có thể xưng là thần thoại! Dù sao, hắc đạo ở Đông Đô, có tiên thiên cao thủ trấn giữ đã có thể hô phong hoán vũ rồi. Hắn mặc dù không rõ chân tướng Ngũ Gia, nhưng nhìn bộ dạng run sợ từ trong tâm của vị Dư cung phụng kia, hắn đoán La Ngũ có thể là một vị tông sư!

"Đa tạ Ngũ Gia!" Thành Tín muốn khom người thi lễ, lại bị La Ngũ tóm lấy bả vai ấn cho ngồi xuống.

La Ngũ thân nhiên nói: "Không cần cảm ơn ta, tự vận công mà làm thuốc tan ra, Ngũ Gia ta làm việc thích mạnh mẽ vang dội, khuya hôm nay người đừng có kéo chân sau của ta [DG: ý là đừng gây phiền toái]. Việc động thủ người cứ đứng một bên mà xem, trên đường đi người đừng có làm chậm cước trình của Ngũ Gia là được!"

Thành Tín kiên định gật đầu, khoanh chân ngồi xuống. La Ngũ thở dài một tiếng, xưa kia là đầu sỏ hắc đạo, hôm nay phảng phất vừa tìm lại mấy phần uy phong, nhìn Dư cung phụng còn quỳ trên mặt đất, La Ngũ nhẹ giọng hỏi: "Người tên gì?"

"Vãn bối tên là Dư Thành Tắc." Dư cung phụng hết sức cẩn thận đáp: "Xin Ngũ Gia phân phó."

"Huynh đệ chúng ta đã sớm không cùng đường đã nhiều năm, rất nhiều chuyện đều đã bỏ qua rồi, hiện thời chúng ta cũng không có cách nào thường xuyên xuất thủ. Sau này, người chính là cung phụng của Nhất Ngôn Đường, dụng tâm phụng tá Thành Tín." Thanh âm La Ngũ uy nghiêm. Hắn chậm rãi nói: "Nếu như người không muốn làm, hiện tại có thể cự tuyệt ta!"

"Vãn bối cầu còn không được." Dư Thành Tắc nhất thời thở phào nhẹ nhõm, mắt nhìn thấy đám người kia đối với mình đã không có sát ý, mạng

coi như là nhặt được trở lại, sau này chỉ cần vuốt đuôi La Ngũ Mâu Thất thì lợi ích không thể nói trước được.

Mâu Thất kiểm tra qua Thành Tín, nhìn Tần Phi. Hắn cau mày nói: "Hai huynh đệ các người là cùng một sư phụ sao?"

"Không sai." Tần Phi gật đầu.

"Mặc dù ta không biết sư phó của các người tu vi cao bao nhiêu, nhưng lộ số võ học của hắn không hợp Thành Tín. Tư chất của Thành Tín không được coi là xuất chúng, nhưng cũng không phải là quá kém. Võ học của sư phó của người dường như thích hợp mỗi người, Thành Tín nếu như muốn học võ thật ra nên đi theo Ngũ Ca hoặc là ta thì tương đối thích hợp hơn. Chúng ta mới là giống hắn, đều phải lớn lên từ chém giết trong hắc đạo. Đu ngoan đủ độc đủ âm hiểm, mới có thể sống được!" Mâu Thất thản nhiên nói: "Sau này, ta sẽ chỉ điểm cho Thành Tín. Dù sao, đứng đầu một bang phái mà chỉ có cấp lục phẩm, trong hắc đạo thật sự là quá khó coi một chút đi."

Quản Linh Tư vui thích nhìn Tần Phi, nàng cùng La Ngũ Mâu Thất ở chung một chỗ nhiều năm như vậy, tự nhiên hiểu tâm tư hai vị trưởng bối này. Ngoài mặt thoát nhìn, bọn họ làm chuyện này, chỗ tốt toàn dành cho Thành Tín. Thật ra thì tưởng như cho Thành Tín, nhưng chính là cho Tần Phi? Một cỗ thể lực này, chính là La Ngũ Mâu Thất muốn thay Tần Phi dựng một ngọn cờ trong lòng hắc đạo ở Đông Đô! Thành Tín, chỉ là bọn hắn lựa chọn người gánh vác ngọn cờ mà thôi!

"Lệnh đường nói, hôn sự của nàng là do bác nàng quyết định, không phải là người quyết định. Bảo người về nhà đợi người!" Tần Phi còn chưa quên chuyện đứng đắn.

"Vậy người tiễn ta. . ." Quản Linh Tư thản nhiên cười, vẻ yêu kiều mỹ hoặc đột nhiên hiện ra !

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 40: Hàng xóm kỳ lạ.

Q.1 - Chương 40: Hàng xóm kỳ lạ.

Đưa Quản Linh Tư về nhà, Tần Phi lại thành người lẻ loi. Trong mông lung hắt hắt lên ánh trăng lại nhớ tới Phố chợ, gian phòng cũ mình đã ở mấy năm qua ở ngay trước mặt.

Phòng ở đã bị hỏa thiêu chỉ còn lại có bức tường đổ nát, không còn món đồ nào đáng giá.

Thành Tín đã tốt hơn rất nhiều rồi. Qua đêm nay, hắc đạo ở Đông Đô sẽ xuất hiện thêm một bang hội có danh 'Nhất ngôn đường', tự nhiên sẽ không còn xót ruột những phiên bản sách lậu chưa kịp bán đi đã bị đốt kia.

Hiện vẫn còn vài tên sai dịch đội cứu hỏa đang bận rộn thu dọn đám cháy. Tần Phi ngồi xuống ụ đá ở đầu hẻm, lẳng lặng nhìn bọn họ thu thập đồ vật trong trận hỏa thiêu. Lửa đốt nước xối vào căn phòng rách nát, tự nhiên đám kia cũng không tìm được bao nhiêu thứ đáng giá. Sự thất vọng của đội cứu hỏa lộ ra ở lời nói và hành động.

Tần Phi ở tuần kiểm thự thời gian dài như vậy, hẳn biết người làm việc trong quan phủ cũng chỉ muốn kiếm tiền. Nếu là cháy nhà người bình thường, cứu hỏa đội đến hiện trường, trước hết sẽ thu cứu hỏa phí. Sau đó cả đám mới tiến vào đám cháy, vừa cứu hỏa, vừa còn muốn tìm tòi những đồ đáng giá, những đồ bằng vàng bạc có bị thiêu cũng không mất giá trị. Lần này, tới cứu căn nhà Phố chợ không có tý màu mỡ, tự nhiên sẽ không có hứng thú, xuất công không xuất lực, tùy tiện cầm Thủy Long đi dập lửa cho xong nhiệm vụ.

Trong một phẩy tích, khói xanh vẫn nhẹ nhẹ bốc lên, một tên công sai của đội cứu hỏa không biết cầm lên cái gì, hẳn tiện tay đút vào túi áo. Sắc mặt Tần Phi run lên, tựa như cơn gió vọt tới, tay tóm lấy đầu vai người nọ, lớn tiếng quát: "Giấu cái gì?"

"Mắc mớ gì tới người?" Tên công sai quay mặt lại, hẳn nhìn thấy một tên tuần kiểm, sắc mặt cũng hòa hoãn mấy phần, trên mặt đầy tro bụi lộ ra vẻ tươi cười: "Theo quy củ đội cứu hỏa, ai nhặt được cái gì là của người đó. Huynh đệ tuần kiểm này, người. . ."

Bàn tay Tần Phi xòe ra: "Lấy ra đây."

"Này, cho dù là tuần kiếm cũng không thể phá hỏng quy củ của chúng ta. Ai cũng đều trông cậy vào bổng lộc triều đình để kiếm ăn, chắc chết đói cả đám rồi. Aaa, người định cướp. . . Huynh đệ ơi, tuần kiếm tới cướp. . ." Nghe tên công sai nói thế, trong tai Tần Phi coi như hấn đánh rằm, cứ thò tay thẳng vào túi của hấn.

Tên công sai này cũng là người thông minh, thấy Tần Phi trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng, có đánh nhau cũng không phải đối thủ của hấn, lập tức kêu lên. Hơn mười tên công sai đội cứu hoả xúm lại!

Tâm trạng Tần Phi hiện đang rất không tốt, hấn không thềm ngẩng đầu lên, trở tay xuất ra một chưởng cách không, một đạo kinh khí bén nhọn xẹt qua đám người, một gã công sai miệng đầy máu bị chấn bay ra xa hơn một trượng.

"Căn nhà này là của ta, cút hết cho ta!" Tần Phi lớn tiếng quát, đám kia biết đá phải thiết bản kinh hoàng không ngớt, đỡ đồng bạn bị thương, nhặt Thủy Long, hoả tốc rời đi hẻm nhỏ.

Tần Phi ngồi trên phế tích, mở bàn tay ra, nhìn kỹ món đồ vừa cướp lại từ tay tên công sai. Đây là một chiếc kim tủa dính đầy tro bụi.

Tần Phi cau mày, lúc trước gia cảnh nghèo khó cơ hồ không có cơm mà ăn, làm sao có thể có một chiếc kim tủa? Nhìn lại chỗ tên công sai vừa đứng, chỉ thấy bên trong bức tường đổ, mớ hồ có một nơi lõm vào, đem chiếc kim tủa cầm trong tay bỏ lại thì vừa kín kẽ!

Tần Phi chợt hiểu ra, chiếc kim tủa này, nguyên bản đã bị giấu ở trong tường, nếu không phải lần này bị phóng hỏa, có lẽ vĩnh viễn cũng sẽ không ai biết trong tường còn có tấm khóa vàng.

Hấn dùng ngón tay cái miết nhẹ lên chiếc kim tủa lau sạch tro bụi, hấn thấy bên trên có khắc một dòng chữ nhỏ "Nguyệt Nhi bách nhật" . Trong lòng Tần Phi vừa động, đúng là đồ của mẹ rồi.

Cái khóa vàng này mặc dù cũ kỹ, nhưng được gia công cực kỳ tinh xảo, bên trên có khắc vân nguyệt [mây và trăng], vừa thấy cũng biết là thủ bút của danh gia, trông rất sống động. Ngay cả bốn chữ 'Nguyệt Nhi bách nhật' cũng cứng cáp có lực, cấu tứ chặt chẽ. Xem ra mẹ xuất thân nhà đại phú, có

lẽ còn là tiểu thư nhà quý tộc nữa! Khóe miệng Tần Phi khẽ nhếch lên, cười nhạt một tiếng đem khóa vàng cất đi.

Căn nhà đã bị đốt, cũng không thể qua đêm ngoài đường. Vừa rồi hần đã cự tuyệt lời mời của Quản Linh Tư. Nàng mong muốn hần ở lại phòng khách Quản phủ. Hiện tại hần phải đi tìm khách điểm để qua đêm nay rồi hăng hay.

Hần đi ra đường, cả Phố chợ tối om. Hần đến nơi cuối phố. Cuối phố có treo một chiếc đèn lồng tỏa ra ánh sáng lờ mờ. Bên cạnh ngọn đèn là một ngọn cờ nhỏ, bên trên viết ba chữ to "Bất tư hương".

Đó chính là khách điểm duy nhất ở Phố chợ. Khách điểm cũng không lớn, trong đó chỉ có mười lăm mười sáu gian phòng. Mỗi cái gian phòng đều bày biện đơn giản một cái giường và một cái bàn.

Giá thuê trọ ở đây cũng khá rẻ, một ngày chỉ trăm văn tiền thôi. Khách nhân thường đến nơi đây mượn phòng, thỉnh thoảng cũng có vài người vì cãi nhau với lão bà đến đây thuê trọ tránh phải về nhà. Cho nên, việc làm ăn của khách điểm này coi như không tệ, thường xuyên đầy khách.

Tần Phi đá cửa bước vào Bất tư hương, tiểu nhị đang ngáp ngủ lập tức tươi cười, khom lưng một cái rồi nói: "Phi anh em sao hôm nay lại rảnh rồi đến Bất tư hương chơi thế?"

Chưởng quỹ nghiêm mặt gõ vào đầu hần một cái, nhưng ngay sau đó mặt lại tươi cười: "Phi anh em, thiên hữu bất trắc phong vân [DG: trời cũng có lúc nổi gió] , vào trong nhà đã, mong rằng người rộng lượng. Ngày hôm nay, tiểu điểm vừa lúc còn có một gian phòng. Tiểu Phi ca nhi không chê thì cứ ở một đêm."

"Tốt, có thể muốn quấy rầy mấy ngày. Chờ ta tìm xong nơi an cư, rồi mới nói tiếp." Tần Phi lấy một ít bạc vụn từ trong túi để lên sổ sách.

Chưởng quỹ vội vàng xông về phía trước, gắt gao ngăn cản Tần Phi, tay mân mê cái miệng, hai chòm râu trên môi lay động: "Phi anh em, cũng đều là láng giềng với nhau, nếu người đưa tiền, chính là xem thường ta rồi."

Ánh mắt hần trợn trừng tròn xoe, râu mép bị thổi lên rất cao, một bộ dáng thờ hớn hển. Tần Phi cười nói: "Được rồi, tiền phòng cứ cho là cho không,

chỗ này coi như là tiền cơm." Hắc không nói gì nữa, đem ít bạc vụn nhét vào trong túi áo chường quỹ.

Hai người đèn đẩy một hồi lâu, chường quỹ đành thu bạc, tự mình thắp ngọn đèn, cầm theo ấm nước nóng, đưa Tần Phi vào phòng trọ.

Phòng ở đúng là rất đơn sơ, Tần Phi nằm ở trên giường, trên người đắp chăn mà chường quỹ cố ý đổi ột tấm sạch sẽ, tiện tay lấy ra kim toả, hắc cầm trong tay xem xét. Đột nhiên, phảng phất hắc nghe thấy cách vách có một thanh âm rên rỉ rất nhỏ.

Ở khách điểm mà nghe thấy tiếng rên rỉ cũng không phải là cái gì quái sự, nếu như cách vách có một ả đom đóm [DG: chắc giống cave] tiếp khách mà nói thì còn có thể nghe thấy nhiều thanh âm đặc sắc hơn nữa. Nhưng Tần Phi nghe được rất rõ ràng, thanh âm này là nam nhân rên rỉ vì chịu đựng đau nhức.

Tần Phi ngưng thần nín hơi, ý niệm chậm rãi triển khai. Hai ngày trước khi hắc đánh chết Cơ Hưng, ý niệm hao tổn khổng lồ, hai ngày này thỉnh thoảng vẫn còn nhức đầu, không có cách nào khôi phục hoàn toàn. Tuy nhiên, muốn thám thính động tĩnh cách vách thì cũng coi là đủ rồi.

Niệm lực vô hình tựa như phong ba, lặng yên không một tiếng động dừng mãnh lao tới vách tường, nhưng mà thật kỳ quái, không tra xét ra điều gì. Sau khi Tần Phi thu hồi ý niệm, gặp tình huống như thế, chỉ có một khả năng. Cách vách ở không phải là người bình thường, hắc không muốn việc riêng của mình bị Tần Phi tra xét. Tuy vậy, người này cũng không có phản ứng gì, chẳng qua chỉ thủ vững tinh thần, ngăn cản Tần Phi thăm hỏi thôi!

Nếu đối phương có phòng bị, Tần Phi cũng không muốn tùy tiện trêu chọc một vị cao thủ. Trong lòng mặc dù tò mò, bọn hắc từ Lộc Minh sơn một đường ngựa không ngừng vó chạy trở về Đông Đô, lại làm nhiều chuyện như vậy, hiện tại quá mệt mỏi. Một lúc sau, Tần Phi tay vẫn cầm kim toả, người đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Sắc trời mới vừa sáng, Tần Phi từ trong giấc mộng tỉnh lại, cầm theo một chậu nước, đẩy cửa đi ra ngoài rửa mặt. Vừa mở cửa, hắc một cước bước nhanh ra thiếu chút nữa đụng vào một người. Tần Phi vội vàng lui lại một bước, luôn miệng nói: "Xin lỗi, ta vô ý. . ."

Người nọ không đáp, cúi đầu lướt qua Tần Phi. Tần Phi đột nhiên cảm giác được có chút không đúng, một mùi vị khai khai nhàn nhạt. Mùi vị này xông vào chóp mũi, hần cần thận hít hai cái, cổ mùi vị này đúng là toả ra từ trên thân người nọ.

Hần thấy thế nào cũng là người lớn, nhìn nghiêng, người kia da mặt trắng nõn, tuổi chừng hơn hai mươi tuổi, thân thể hơi có chút lom khom lộ ra vẻ ốm yếu. Trên người mặc một trường bào màu lam nhạt nhúm như thể lâu rồi không được giặt giũ.

Tần Phi không nhận được trêu đùa: "Huynh đài, đổi lại bộ y phục đi. Mùi nước tiểu theo ra cửa cũng không hay đâu."

Cước bộ người nọ dừng lại, nghiêng đầu liếc xéo Tần Phi một cái, ánh mắt băng hàn. Hần diện mục thanh tú, trợn mắt nhìn Tần Phi lại tựa hồ như làm cho hần cảm thấy tựa hồ trong lòng có oán thù rất lớn, làm hần rất không thoải mái. Hần trừng mắt một cái rồi bước nhanh đi ra. Tần Phi kinh ngạc nhìn lưng eo của hần khẽ cong lên. Hần khẽ cười lắc đầu, tự mình múc nước rửa mặt.

Đến bên giếng nước, điểm tiểu nhị cũng cầm ấm nước đi tới. Tần Phi thuận miệng hỏi: "Ta vừa đi ngang qua người tuổi trẻ kia, trước nay chưa từng thấy, làm sao trên người một mùi cổ quái?"

Điểm tiểu nhị nhất thời kêu khổ rầm rầm: "Phi anh em, người nói về hần à, ngày hôm trước hần tới tìm nơi ngủ trọ, mùi khai trên người nồng nặc. Chưởng quỹ không muốn lưu lại hần, nhưng hần xuất thủ thật đúng là hào phóng, hần một lượng bạc. Hai ngày này cứ đến bữa cơm, tiểu nhân tới gõ cửa, hỏi hần có đi ra ngoài đại sảnh ăn cơm hay không, nhưng hần đều không muốn. Không biết cứ ở trong phòng làm gì. Mới vừa rồi hần đi trả phòng, trên người vẫn còn chút mùi vị. Cũng may hần chỉ ở lại hai ngày, nếu không, tiểu nhân sợ gian phòng sau này không có ai muốn thuê!"

"Rất kỳ lạ." Tần Phi lấy ra mấy đồng tiền thưởng cho tiểu nhị: "Rảnh rồi dọn dẹp phòng của ta nhé, ta tính ở mười ngày nửa tháng gì đó."

Tiểu nhị nhận tiền, vui vẻ rời đi. Tần Phi ăn lung tung vài thứ, liền đi ra đầu đường. Trên đường không khí có chút quỷ dị, một đại đội Ngự Lâm quân đi lên đầu đường, khắp nơi là cảnh tượng đề phòng sâm nghiêm. Những người

bán hàng trên Phố chợ nghị luận không ngớt, nói là buổi sáng vào thành, cửa thành phong bế, chỉ được phép vào không cho phép ra.

Nhiều đội Ngự Lâm quân khôi giáp sáng ngời, tay cầm vũ khí đi ngang qua mặt Tần Phi. Hoàng Thành cách Phố chợ cũng chỉ ba dặm đường mà thôi, nhìn phương hướng Ngự Lâm quân đi, hiển nhiên là phong bế trong ngoài thành. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà kinh động nhiều đội Ngự Lâm quân như thế? Nhất là Sở đế vẫn còn ở tại Lộc Minh Sơn sẵn thú. . .

Tần Phi đứng ở ven đường nhìn Ngự Lâm quân từng đội từng đội đi qua, trong lòng tràn đầy nghi vấn. Hắn đang muốn đi vào trong tuần kiểm thự xem một chút, bỗng nhiên một người quen cũ từ xa vẫy vẫy tay gọi mình, định thần nhìn lại, hoá ra là tuần kiểm Phố chợ sở Mã Trấn sở.

"Mã Trấn sở ngài khoẻ chứ!" Tần Phi bước nhanh nghênh đón.

Mã Trấn sở mặt đầy sầu khổ, trong lòng run sợ nhìn Tần Phi nói: "Phi anh em, người bây giờ còn là người tuần kiểm thự nữa không? Lần này tuần kiểm chúng ta có phiền toái với Ngự Lâm quân, nếu là chuyện này làm không thoả đáng, có thể có mấy trăm cái đầu rơi xuống đất. Người ta nói sẽ xử lý triệt để những quan viên từ cấp trấn sở trở lên. . ."

"Xảy ra đại sự gì vậy?" Tần Phi nghi ngờ hỏi.

Mã Trấn sở sắc mặt đau khổ: "Khó khăn chính là chỗ này. . . Ta hoàn toàn không biết chuyện gì!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 41: Đặc vụ cơ mật.

Q.1 - Chương 41: Đặc vụ cơ mật.

Mã Trấn sở nói một câu không đầu không cuối làm cho Tần Phi càng thêm mê mang.

Mã Trấn sở giải thích: "Tổng trấn thự xuống đây ra lệnh, yêu cầu chúng ta nghiêm mật khống chế địa bàn của mình. Nếu phát hiện ra có người lạ mặt hoặc là không có hộ tịch trong người, lập tức tước nã quy án, nếu có phản kháng, khi cần có thể tiền trạm hậu tẩu. Ngoài ra, hạn cho tất cả các địa

phương trong vòng ba ngày phải thanh tra nhân khẩu một lần, nếu như không làm được. Cách chức Trấn sở ngay tại chỗ, còn phải áp giải lên trên chờ thẩm vấn."

Nói đến đây, bấp chân Mã Trấn sở cũng đã bắt đầu phát run, thanh âm càng nhỏ: "Phi anh em, thực không dám đấu điểm, cả đời lão ca ca ở lẫn lộn tuần kiểm sở, đây là lần đầu tiên nhận được nghiêm lệnh như thế. Chẳng những Ngự Lâm quân xuất động, tuần kiểm thự tra khám, ngay cả Sát Sự Thính cũng đốc thúc. Người bây giờ nhiều người biết mặt, con đường rộng mở. Lão ca ca nếu có khó khăn, nhất định phải đưa tay kéo ta a!"

Không khí trên đường càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy quỷ dị. Trong lòng Mã Trấn sở nặng nề, trong miệng còn đang lẩm bẩm những thứ gì nữa. Xa xa có người kêu lên: "Tần Phi, tới đây nhanh lên."

Tần Phi ngưng thần nhìn lại, hắn thấy Dịch Tiểu Uyển bên kia đường cách đó không xa liên tiếp ngoắc tay với mình, liền nói một hai câu với Mã Trấn sở cho có lệ rồi bước nhanh đi tới bên cạnh Dịch Tiểu Uyển. Vị thiếu nữ này thân kiêm hai thân phận Giam Sự Sát Sự Thính cùng tuần đốc tuần kiểm thự, thay đổi phong cách nhanh nhẹn hàng ngày, dồn dập hỏi: "Làm sao người đã chạy đến nơi đây? Mau đi theo ta!"

"Đông đô rốt cuộc đã xảy ra đại sự gì?" Tần Phi không giải thích liền hỏi.

"Đến Sát Sự Thính, vừa đi vừa nói chuyện."

Dịch Tiểu Uyển không nói lời gì, dẫn theo Tần Phi. Trên đường nàng phân bua một phen để Tần Phi biết đại khái.

Thời điểm Thu thú, phần lớn lực lượng thủ vệ tập trung ở Lộc Minh Sơn. Trong gần ba phần tư đại nội thị vệ trong cung sẽ đi theo, cao thủ giỏi nhất Bàng Chân cũng theo hộ giá Sở đế, lực lượng phòng vệ trong cung ít đi rất nhiều.

Theo tin tức trong cung truyền tới, hai ngày trước Hoàng thái hậu cao tuổi cùng hoàng thái phi do thân thể yếu nhược, không đi Lộc Minh sơn xem thu thú, ở trong cung cũng cảm thấy rất nhàm chán, liền đi lâm viên hoàng gia du ngoạn. Một gã thái giám đột nhiên tập kích hai người. Hoàng thái hậu coi như là mạng lớn, chỉ bị thương nhẹ; hoàng thái phi tại chỗ bỏ mình.

Đây cũng là chuyện khó tin nhất trong ba trăm năm Đại Sở dựng nước, thái giám cung nội ám sát hoàng thái phi. Đại nội thị vệ cũng chưa bắt được hung thủ.

Sau khi tên thái giám ra tay liền biến mất vô ảnh vô tung. Trong cung không dám chậm trễ sai vị Phó tổng quản thị vệ đại nội đem tình huống báo Sở để ở Lộc Minh Sơn biết.

Sở để cả giận, trong đêm kết thúc thu thú, dẫn Sát Sự Thính cùng đại nội thị vệ tinh nhuệ đang mau chóng trở về Đông Đô, nhất định phải bắt tên thái giám cả gan làm loạn kia.

Tần Phi bước nhanh hơn, theo Dịch Tiểu Uyển đến Sát Sự Thính, hăn hỏi: "Tên thái giám ám sát Hoàng thái hậu chưa đắc thủ sao lại dám ở lại trong thành?"

Dịch Tiểu Uyển giải thích: "Đông đô như thế nào người rất rõ ràng, theo Phó tổng quản nói, tên thái giám kia bị thương nặng, tuyệt đối không thể nhanh chóng rời khỏi Đông Đô. Nếu như muốn sống sót, hăn phải tìm một chỗ điều dưỡng, ít nhất mấy ngày qua là không thể rời khỏi Đông Đô. Ngự Lâm quân đã phong tỏa toàn thành, chỉ được phép vào không cho phép ra. Cao thủ Chấp Hành Ty, Giáo Tập Ti, Hình Ngục Ty của Sát Sự Thính chia ra nhiều đội, tuần tra các nơi trong thành. Tuần kiểm thự cũng phát động toàn bộ nhân thủ, kiểm tra toàn thành, nhất định không cho hăn có chỗ dung thân."

Tần Phi cũng hít một luồng lương khí, lần này vận dụng toàn bộ lực lượng Đông đô, hơn mười vạn Ngự Lâm quân, hơn vạn tuần kiểm lại thêm ngàn tên mật thám Sát Sự Thính, có phải đào ba thước đất cũng phải tìm ra tên thái giám kia. Cho dù tên thái giám có bản lãnh thông thiên triệt địa, cũng không trốn được bao lâu.

"Tên gã thái giám là gì? Lai lịch hăn ra sao? Hăn là tập võ sau khi tiến cung hay là len lén tu hành trong cung? Làm sao có thể ở trước mặt một đám thị vệ đại nội tập kích Hoàng thái hậu cùng hoàng thái phi?" Các vấn đề Tần Phi tựa như bắn liên hồi.

Dịch Tiểu Uyển chần chờ một chút, nhẹ giọng nói: "Người hỏi những thứ này chính là bí mật mà chỉ một số thượng cấp đặc biệt có quyền biết. Đến

Sát Sự Thính, có lẽ người sẽ biết thêm một ít."

Đặc vụ tuyệt mật! Tần Phi biết điều ngậm miệng, coi như tự hỏi chính mình, Dịch Tiểu Uyển cũng không dám nói, hay là tiết kiệm khí lực đi.

Hai người khẩn cấp đến Sát Sự Thính. Đây là một nha môn thâm trầm tọa lạc tại góc tây nam Hoàng Thành. Từ xa nhìn lại, giống như là biệt viện hoàng thân quốc thích, chiếm diện tích rất lớn. Cửa không có sư tử đá uy nghiêm, cũng không có tấm biển. Lúc vào cửa, có một tấm bia đá cao hơn đầu người, trên đó có viết 'Vĩnh đọa hắc ám, vô oán vô hối' [DG: Vĩnh viễn trong bóng tối, không oán, không hối hận]. Mặt sau tấm bia có khắc vô số chữ nhỏ.

Tần Phi không thể tự chủ được, hần đánh giá tấm bia đá mấy lần. Dịch Tiểu Uyển thuận miệng giải thích: "Những chữ phía sau, chính là những người đã hy sinh cho Sát Sự Thính ba trăm năm qua, trên là Tổng đốc, dưới là mật thám thông thường, tên của bọn họ đều được khắc vào đó, để cho hậu nhân kính ngưỡng. Tần Phi, nếu là ngày nào đó người bất hạnh lưu danh ở chỗ này, bốn cô nương sẽ đích thân tới đốt chút nén thơm tiền vàng bạc cho người."

Tần Phi nghe nàng trêu chọc mình, mỉm cười nói: "Vậy thì không cần, nếu là Tần Phi thật bất hạnh xảy ra chuyện, người cũng biết, ta là cô nhi, đội ngũ gia thuộc, phiên người đứng ở vị thứ nhất."

Dịch Tiểu Uyển đầu óc nhanh nhạy, dựa theo phong tục Đại Sở, khi đưa tang, đứng đầu gia thuộc đội ngũ, chính là thê tử người chết. Tiểu tử này mồm miệng không buông tha người, bốn cô nương chẳng qua chỉ là chọc phá một câu, đã bị hần âm thầm chiếm tiện nghi. May mà lúc này không phải là lúc cãi nhau, Dịch Tiểu Uyển cũng chẳng muốn cùng hần so đo, dẫn hần đi vào cửa chính Sát Sự Thính.

Bên trong không như Tần Phi tưởng tượng về một cơ cấu khủng bố mà mỗi người Đại Sở khi nhắc đến nó đều biến sắc. Nơi đây cũng không phải toàn là đầu người, nơi nơi lại có chút vắng ngắt, cũng không có bao nhiêu người đi lại. Thình thoảng nhìn thấy người, vẻ mặt mỗi người rất nghiêm túc, phảng phất cả Sát Sự Thính là một loại cơ khí vận hành là tốc độ cao và nghiêm cần.

Đi qua mấy chỗ trang viên yên lặng, dọc theo hành lang quanh co vượt qua hồ nước trong suốt, hai người đi đến một gian phòng an tĩnh.

Trong phòng có hai người đang chờ sẵn, dựa vào tường phía bắc ngồi ngay ngắn sau án thư, chính là Đề đốc Giáo Tập Ti Quân Sơn Thủy, đối diện hẳn cũng là người quen của Tần Phi, Chu Lễ Uyên người hẳn đã giao thủ qua. Hẳn thấy Tần phi đi đến, vô cùng lễ phép hướng về phía Tần Phi khẽ mỉm cười.

Dịch Tiểu Uyển nghiêm trang nói: "Đã tìm được Tần Phi, đưa hẳn trở về."

Quân Sơn Thủy khẽ vuốt cằm, ánh mắt như có như không nhìn Tần Phi, nói: "Tần Phi, lúc trước người đã đáp ứng gia nhập Sát Sự Thính. Đó là lý do ta phái Tiểu Uyển tìm người trực tiếp đưa tới đây. Thủ tục ở Tuần kiểm thự có thể để ngày sau bổ sung. Từ lúc này, người chính là một thành viên Sát Sự Thính, thuộc về quản hạt của Giáo Tập Ti."

Bàn tay Quân Sơn Thủy nhẹ nhàng khẽ vỗ. Một món đồ cỡ bàn tay từ trên bàn bay tới Tần Phi. Tần Phi vươn tay tóm chặt. Đây là một cái thẻ tinh xảo, không biết dùng vật liệu gì chế thành, cầm nặng trĩu, lại hơi lạnh lạnh. Chính diện có khắc hai chữ 'Sát sự', phía sau thì là một đầu sói nhe nanh.

Chu Lễ Uyên mỉm cười nói: "Tần huynh, ngoại nhân nói đến Sát Sự Thính, cũng bảo chúng ta Hắc Lang, màu đen là phục sức của chúng ta, loài sói chính là giống chúng ta."

Tần Phi đáp ứng một tiếng, cất đồng bài đi rồi trầm giọng nói: "Xin Quân Đề đốc chỉ thị."

"Những lời trong căn phòng này đều là đại sự, các người tuyệt đối không được truyền ra ngoài. Một khi tiết lộ ra ngoài, sẽ bị coi là phản đồ Sát Sự Thính." Quân Sơn Thủy lạnh lùng quát lên: "Thủ khẩu như bình, mật bất thấu phong [DG: kín không khe hở], là yêu cầu từ trước tới nay của Sát Sự Thính. Đây là yêu cầu tối thiểu."

Tần Phi, Dịch Tiểu Uyển, Chu Lễ Uyên ba người cùng kêu lên đáp: "Thuộc hạ hiểu!"

Ánh mắt Quân Sơn Thủy quét qua khuôn mặt ba người: "Ta nói xong, có nghi vấn gì, có thể đặt câu hỏi. Sát Sự Thính khác những chỗ khác, làm việc phải vạn vô nhất thất [DG: không có một sơ hở] mới được."

"Hoàng cung phát sinh hung án, một gã thái giám ám sát hoàng thái phi, nhưng ngay sau đó lẫn trốn. Toàn thể Sát Sự Thính, tuần kiểm thự cùng Ngự Lâm quân đều phải xuất động tầm nã hung thủ. Tuy thế, các người hần là rất rõ ràng, có thể trước mặt nhiều thị vệ giết chết hoàng thái phi, hung thủ không phải như những thứ Ngự Lâm quân kia múa may cho đẹp, khả năng tóm được hung thủ của đám tuần kiểm thì thành sự bất túc bại sự hữu dư [DG: thành sự không có, bại sự có thừa]."

Dịch Tiểu Uyển không nhịn được khẽ cười một tiếng, Tần Phi dĩ nhiên biết nàng đang cười cái gì, chẳng qua chỉ ngẩng lên đầu, không để ý tới nàng.

Quân Sơn Thủy biết tính tình nha đầu này, biết vậy nhưng không thể trách cứ, nói tiếp: "Tóm được hần chỉ có trông vào Sát Sự Thính. Tuy thế, ba người các người không phải đi bắt người, mà là đi bảo vệ một người!"

"Bảo vệ ai?" Chu Lễ Uyên vội vàng hỏi.

"Khi Thu thú kết thúc, bởi vì tình hình thiên tai ở Thọ châu rất nghiêm trọng lại không có dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp, quan địa phương liên tục cấp báo. Bệ hạ với ngự sử đại phu Đường đại nhân thân chinh đi Thọ châu đốc suất chỉ huy việc cứu tế. Đường đại nhân đi, đám Liễu Kinh Dương tất nhiên cũng đi cùng. Lực lượng phòng ngự Đường phủ rõ ràng khuyết thiếu, hiện tại Đường phủ chỉ có mấy đệ tử đời thứ hai của Đường gia cùng một số phụ nữ và trẻ em, đám hộ vệ cũng thiếu hụt cao thủ chân chính. Các người ba người, Tiểu Uyển sẽ theo bảo vệ Đường Đại Nhi, thế nhưng Tiểu Uyển tuổi còn nhỏ, công lực chưa đủ, Tần Phi cùng Chu Lễ Uyên phải hiệp đồng bảo vệ!"

Không đợi Quân Sơn Thủy nói xong, Dịch Tiểu Uyển cướp lời: "Kỳ quái, một thái giám trốn chạy tại sao lại thành bảo vệ Đường gia người? Chẳng lẽ thái giám kia cùng Đường gia có cừ oán? Hơn nữa, Đường gia vốn là cũng nuôi không ít người, không đến nỗi Liễu Kinh Dương cùng mấy vị cao thủ vừa đi, ngay cả lực lượng tự bảo vệ cũng không có chứ? Còn việc nữa, Chu Lễ Uyên coi như tạm được, hần ở Giáo Tập Ty năm năm rồi, kinh nghiệm có thể nói là phong phú. Nhưng Tần Phi mới vừa gia nhập Sát Sự Thính, tại sao việc bảo vệ Đường Đại Nhi lại lòi hần vào? Chẳng lẽ là Quân Đề đốc nghĩ cách tác hợp hần và Đường Đại Nhi?"

Mặc dù nói Tần Phi cùng Chu Lễ Uyên cũng có nghi ngờ như vậy, nhưng thật ra đều cố kỵ không dám há mồm ra hỏi, cũng chỉ Dịch Tiểu Uyển là dám hỏi.

Quân Sơn Thủy gật đầu, giải thích: "Những vấn đề này rất đơn giản. Thứ nhất, tên thái giám này đúng là cùng Đường gia có cừu oán, nói chính xác, một khi hãn đường thương xong, nếu lại muốn giết người chắc chắn không phải là trong hoàng cung mà chính là Đường phủ. Thứ hai, đám người Liễu Khinh Dương theo Đường đại nhân đến Thọ châu, tình huống Thọ châu rất phức tạp, tạm thời liệt vào chuyện cực kỳ bí mật, không phải là giống như các người nghĩ đơn giản là cứu tế. Cho nên, đa số nhân thủ của Đường Ân đều được điều đi, Chấp Hành Ty chúng ta cũng đã phái rất nhiều nhân thủ đi rồi. Lực lượng phòng ngự Đường phủ, hiện tại thật sự không đủ, rất khó làm được mỗi một đệ tử trọng yếu đều có cao thủ tiên thiên bảo vệ."

"Thứ ba, Tiểu Uyển là nữ hài tử, đi theo bảo vệ Đại Nhi vẫn là thuận tiện hơn. Về phần, vì sao phải gọi Tần Phi? Rất đơn giản, tên thái giám kia là một vị niệm tu. Mà, Tần Phi cũng là một vị niệm tu. Hơn nữa, Sát Sự Thính hiện tại chỉ còn hãn là vị niệm tu duy nhất không có nhiệm vụ trong người." Tần Phi chần chờ một chút rồi hỏi: "Quân Đề đốc, vị thái giám kia rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 42: Nữ nhân không ai nhường ai

Q.1 - Chương 42: Nữ nhân không ai nhường ai

Đối với ba người trẻ tuổi trong phòng này, những điều mà bọn họ nghe được không khỏi quá mức hoang đường.

Một vị thái giám trong thâm cung hóa ra lại là một niệm tu, lại còn ra tay giết chết Hoàng Thái Phi, hai đại cừu gia của vị thái giám này lần lượt là đương kim Hoàng tộc cường đại nhất của Đại Sở cùng Đường gia. Đây có còn là thái giám nữa không?

Thấy sắc mặt nghi ngờ của ba người trẻ tuổi, Quân Sơn Thủy chậm rãi thở dài: "Thân phận vị thái giám này tạm thời không thể tiết lộ. Các người chỉ cần nhớ kỹ, một khi hãn thực sự hiện thân thì giết chết không cần luận tội cũng không cần phải bắt sống."

Quân Sơn Thủy lấy một bức họa từ trên thư án xuống, trải ra cho ba người nhìn thấy rõ ràng, ở bên trong là một vị thái giám trẻ tuổi áo lam mũ đen có vẻ chưa tới hai mươi tuổi, có vẻ đang hơi hậm hực. Kỹ thuật của họa sĩ thật không tệ, còn có thể phác họa ra cả oán niệm lơ mờ ở giữa hai đầu lông mày. Dịch Tiểu Uyển lẩm bẩm: "Tiểu thái giám này cũng thật đẹp trai, nếu không phải làm thái giám rồi thì kiểu gì cũng có tiền đồ khác."

Chu Lễ Uyên cũng không dám tùy tiện nói đùa cùng với vị cháu gái của Tổng đốc này mà chỉ tiếp lời nói: "Quả nhiên không thể xét người qua bề ngoài, tiểu thái giám này thoát nhìn không khác tuổi ta là mấy mà lại là một vị niệm tu. Lần trước tỷ thí ở Thu Thụ ta đã nếm không ít đau khổ trong tay Tần huynh, giờ gặp phải niệm tu lại càng cần phải cẩn thận hơn nhiều đây!" Tần Phi vừa nhìn bức họa nọ đột nhiên lại cảm thấy quen mắt, hãn cẩn thận nhớ lại một phen. Ánh mắt, lông mày, đôi môi kia, còn có oán niệm lơ mờ, đương nhiên đó là thanh niên mà hãn gặp vào sáng sớm ở 'Bất Tư Hương'. Tần Phi không khỏi thất thanh nói: "Đúng là đui mắt thật rồi, ta phải sớm nghĩ ra chứ. Trên người khai mù như thế, nếu không phải đái dầm ra giường thì tám chín phần mười chính là thái giám rồi."

Mọi người vẫn không rõ hãn đang nói gì, sau khi hỏi qua lại không khỏi nảm cổ tay thở dài. Khi thái giám vào cung thì phải thiến, nhưng thời đó không có thủ pháp tiên tiến, nên đều là cầm dao cắt một nhát. Rất nhiều thái giám không thể nhịn tiêu được, bất tri bất giác tè ra quần cũng là chuyện hết sức bình thường, trong đũng quần của rất nhiều thái giám thường chèn thêm khăn lông để dùng như tã, cũng chính là sợ bị bêu xấu.

Quân Sơn Thủy trấn an: "Việc này cũng không trách người được, sáng hôm nay người còn không biết xảy ra chuyện lớn như vậy. Tuy nhiên, nếu như đã có đầu mối rồi ta sẽ an bài nhân thủ, trọng điểm thăm dò sẽ là xung quanh Phố chợ."

Vị Đề đốc Giáo Tập Ty này chỉ vào người trên bức họa nói: "Các người phải nhớ kỹ, hãn là nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Hãn có thể giết chết một lão phụ nhân tuổi gần thất tuần trong chớp mắt. Nếu thật sự hãn tới Đường phủ hành thích thì nhất định các người phải cẩn thận đề phòng!"

"Hai người các người ra ngoài trước đi, ta còn có việc muốn giao cho Tiểu Uyển." Quân Sơn Thủy phất phất tay, cửa phòng không có gió mà tự mở ra. Tần Phi chậm rãi đi trên hành lang, Chu Lễ Uyên hơi lùi lại một chút bên cạnh hãn, thấp giọng cười nói: "Mấy ngày trước ở Lộc Minh Sơn, Chu mỗ vừa nói hi vọng có thể kề vai chiến đấu với Tần huynh nhưng không ngờ được cơ hội lại tới nhanh như vậy. Người bình thường vào Sát Sự Thính trước tiên phải đợi chừng nửa năm ở Giáo Tập Ty chờ sau khi được huấn luyện hợp cách hoàn chỉnh mới có thể được phân phối đến các ty theo sở trường của bản thân. Những người vừa tiến vào Sát Sự Thính đã có thể nhận nhiệm vụ như Tần huynh thật sự quá hiếm thấy."

Tần Phi khiêm tốn cười cười, hỏi: "Các ty của Sát Sự Thính đều ở nơi này cả sao? Vì sao lại vắng vẻ như vậy?"

Lần này có thể nói là Chu Lễ Uyên đã tìm được đúng cơ hội để phát huy, cũng có thể thừa dịp lấy tư cách lão làng mà chỉ điểm giang sơn nói: "Hỏi ta à, vậy là hỏi đúng người rồi đó. Ta vào Sát Sự Thính đã năm năm nên rất quen thuộc với tình hình các nơi ở Sát Sự Thính. Vừa rồi ta đã nói qua về Giáo Tập Ty, tiếp theo là Địch Tình Ty, ý nghĩa như tên, nhân thủ của Địch Tình Ty phần lớn phân chia ra năm vùng ở Ngô Quốc cùng với Thảo Nguyên. Địch Tình Ty ở Sát Sự Thính Đông Đô chỉ có một tiểu viện là nơi phân tích tình báo và phán đoán động thái của địch quốc. Đừng xem thường bọn họ, chỉ riêng về mặt nhân thủ, Địch Tình Ty chỉ sợ là đại ty đứng đầu Sát Sự Thính, tổng số mật thám các nơi không dưới vạn người."

Chu Lễ Uyên dương dương đắc ý khoe khoang: "Mấy năm trước, gang ở Ngô Quốc tăng giá, vùng ven sông chính là nơi buôn lậu phần lớn bông vải, kim khí và lương thực của thương nhân. Địch Tình Ty đoán rằng đó là do Ngô Quốc muốn vượt sông tác chiến, quả nhiên đúng vậy, Quân Tướng quân ở đại doanh Giang Nam đã tự mình dẫn binh sang sông, phá hủy toàn

bộ kho lúa, kho vũ khí mà quân Ngô xây dựng ở bờ sông. Kế hoạch sang sông tác chiến của quân Ngô dĩ nhiên là đổ sông đổ bể!"

"Chắc Hình Ngục Ty là nơi ngăn chặn việc tra án tử phức tạp hơn đúng không?" Tần Phi cười nói: "Ta làm tuần kiểm nên cũng biết, tra án tử nào cũng không nên chờ Hình Ngục Ty nhúng tay, bọn họ vừa xuất hiện thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức rồi."

Chu Lễ Uyên vịn hai tay lên lan can, nhìn bóng hai người trong nước, thấp giọng nói: "Hình Ngục Ty nói đơn giản chính là khi có án tử mà Tuần kiểm và Hình bộ không làm được thì Hình Ngục Ty sẽ tới làm. Hơn nữa Hình Ngục Ty có quyền phúc tra đối với án tử do Tuần Kiểm Thự và Hình bộ làm."

"Phạm vi mà Giam Tra Ty quản lý rất rộng, chẳng hạn như dư luận trong dân gian, việc xuất bản thư tịch, những lời đồn đại có thể gây bất lợi đối với triều đình. Dĩ nhiên bọn họ cũng sẽ tung lời đồn ở địch quốc, nhưng chức năng trọng yếu nhất chính là giám sát đủ loại quan lại, hơn nữa việc điều nhiệm quan quân quân đội lên chức, Giam Tra Ty cũng đều sẽ hỏi qua. Bọn họ cũng sẽ quan sát chúng ta...Khi điều tra nội bộ người cũng biết sự kinh khủng của bọn họ rồi!"

Tần Phi nhún vai, xòe hai tay ra, nói bông đùa: "Mặc dù ta không biết Giam Tra Ty là cái gì nhưng nghe có vẻ rất lợi hại đấy."

Chu Lễ Uyên nói tiếp: "Kim Thạch Ty phụ trách về vũ khí, nghiên cứu chế tạo các cơ quan, điều phối chế tác các loại thuốc độc và thuốc giải. Mấy vị thuốc độc danh chấn thiên hạ của Sát Sự Thính chính là tác phẩm của Kim Thạch Ty. Mặc dù bọn họ đều là lũ ham chế độc đến điên cuồng nhưng kỳ thực có không ít người trong số đó đều là người giỏi tay nghề, còn có người mặc dù người chưa từng nghe tên hẵn bao giờ, nhưng ta dám cam đoan nếu hẵn ra ngoài mở y quán thì chỉ cần không tới nửa năm hẵn có thể danh chấn Đông Đô, trở thành thánh thủ một phương!"

Tần Phi lười biếng kê mông ngồi lên lan can, một chân gác lên lan can gỗ, ra vẻ như Kim Thạch Ty không hề có chút can hệ gì tới hẵn, thản nhiên nói: "Kinh khủng nhất là Chấp Hành Ty rồi phải không?"

"Cái này là đương nhiên, ta chờ ở Giáo Tập Ty năm năm chính là để tương lai có thể tiến vào Chấp Hành Ty. Phàm là nhiệm vụ trọng đại như ám sát hay bảo vệ cũng đều do cao thủ Chấp Hành Ty đi làm. Tiến vào Chấp Hành Ty cũng tương đương với việc Sát Sự Thính công nhận rằng ngươi là một trong các cao thủ hàng đầu. Ta nghĩ nếu lần này bảo vệ thành công tiểu thư Đường gia thì việc ta vào Chấp Hành Ty cũng không còn xa."

Chu Lễ Uyên nói về Chấp Hành Ty trong suy nghĩ của hắn với một khẩu khí rất tôn sùng, nhưng ngay sau đó hắn lại thần thần bí bí ghé sát vào tai Tần Phi, thấp giọng nói: "Ngươi có biết trong số người mà Chấp Hành Ty đã từng giết, lợi hại nhất là ai không?"

"Ai?" Tần Phi uể oải hỏi ngược lại.

Nụ cười trên mặt Chu Lễ Uyên càng rạng rỡ, đôi môi hắn khẽ vẽ lên, đột nhiên lắc đầu: "Không nói được, vẫn chưa nói được. Sau này ngươi sẽ biết mà."

"Mặc kệ ngươi, chẳng hơn ta mấy tuổi mà cứ thích thừa nước đục thả câu."

Tần Phi tức giận lườm hắn một cái, nhìn thấy dáng vẻ đắc ý kia, hắn không nhịn được lên tiếng châm chọc: "Nếu Chấp Hành Ty lợi hại như vậy thật, việc bảo vệ Đường Đại Nhi chỉ cần tùy tiện phái một cao thủ Chấp Hành Ty đi là được, cần gì phải phái người với ta qua đó?"

Chu Lễ Uyên nhất thời cứng họng, không thể nào trả lời câu hỏi của Tần Phi. Đang lúc bối rối, lại thấy từ phía xa Dịch Tiểu Uyển đi ra từ phòng của Quân Sơn Thủy, Chu Lễ Uyên vội vàng nghênh đón, khom người hỏi: "Giám Sự đại nhân, giờ chúng ta đi tới Đường phủ sao?"

Trong đầu Dịch Tiểu Uyển hiển nhiên đang nghĩ tới chuyện khác, sau một lúc mới kịp phản ứng: "Ừ, chúng ta đi luôn!" Tần Phi thấy phản ứng kỳ quặc của nàng nhưng cũng không nhiều lời mà đi cùng với hai người ra ngoài Sát Sự Thính.

Người của Đường phủ hiển nhiên đã biết tin tức về việc trong cung có thái giám trốn đi nên phòng bị rất sâm nghiêm. Thường ngày chỉ có hai gia đình gác ở ngoài cửa nhưng hôm nay lại đổi thành bốn võ sĩ vạm vỡ. Bốn người lần lượt mang theo các binh khí khác nhau, ngưng thần giới bị, quan sát kỹ từng người đến gần Đường phủ.

Diện tích mà Đường phủ chiếm cũng không hề nhỏ, dọc suốt cả trong và ngoài tường rào đều có vài đoàn người tuần tra qua lại, bọn họ vẫn duy trì một khoảng cách với nhau để đối thủ tuyệt đối không thể bắt gọn được họ trong nháy mắt. Xem ra dù Liễu Kinh Dương không có mặt ở Đường phủ nhưng nơi này vẫn có người cơ trí chủ trì mọi chuyện.

Dịch Tiểu Uyển bước lên bậc thang, bốn vị võ sĩ cùng quát lớn: "Xin dừng bước để kiểm tra."

"Lấy Yêu bài ra cho bọn chúng xem đi." Dịch Tiểu Uyển giải thích: "Chúng ta là người Sát Sự Thính, phụng mệnh Tổng đốc đại nhân tới đây bảo vệ Đường tiểu thư."

Võ sĩ đứng đầu tiếp lấy ba tấm Yêu bài, cẩn thận kiểm tra một lượt. Hắn là người kiến thức rộng rãi nên biết mấy tấm Yêu bài này không phải giả, trầm giọng nói: "Đường phủ không cầu trợ từ Sát Sự Thính, chuyện ba vị muốn tới bảo vệ tiểu thư ta phải bẩm báo với phu nhân để người quyết định."

Dịch Tiểu Uyển nghiêm trang nói: "Được, vậy chúng ta sẽ chờ tin tức của người."

Võ sĩ liền rời đi, chỉ một lúc sau có một đoàn người đi nhanh tới. Đi phía trước hai người là một vị mỹ phụ nhân phong hoa tuyệt đại, một vị khác thoát nhìn thấy rất quái dị. Hắn cũng không thấp, rất gầy yếu, đầu lại lớn vô cùng, thoát nhìn hết sức không thuận mắt, nhưng nếu nhìn kỹ ngũ quan của hắn thì sẽ nhận ra rằng, nếu nhìn lâu một chút nam tử chừng hai mươi tuổi này cũng không quá khó coi.

Hắn thấy Tần Phi vẫn nhìn hắn chăm chăm, [hồn bất tại ý] chỉ vào cái mũi của mình, cười nói: "Đầu lớn tai to, lớn lên dễ làm quan. Trong cái đầu lớn này của ta cũng không phải là rơm rạ!"

Tần Phi tự biết mình thất lễ, nhưng thấy người ta không chấp nhặt như vậy liền chấp tay nói: "Sát Sự Thính Tần Phi."

"Liễu Thiên Kỳ, quản sự Đường gia." Nam tử đầu to cười híp mắt nói.

Dịch Tiểu Uyển khẽ đẩy Tần Phi một cái: "Hắn là nhi tử của Liễu Kinh Dương, hồ phụ không sinh ra khuyến tử, không được coi thường."

Dứt lời, Dịch Tiểu Uyển khom người thi lễ với mỹ phụ kia, nói: "Tiểu Uyển dẫn Chu Lễ Uyên và Tần Phi từ Sát Sự Thính tới! Ra mắt Đường phu nhân!"

Nàng cố ý nhấn mạnh vào hai chữ Tần Phi, hai mắt như sóng nước không biết vô tình hay cố ý liếc nhìn sắc mặt Đường phu nhân. Nhưng một hồi lâu vị phu nhân khí độ rất sâu này dường như không hề nghe thấy, nàng nhàn nhạt nói: "Miễn lễ. Nghe nói Sát Sự Thính các người muốn tới bảo vệ Đại Nhi nhà chúng ta, Đường gia chúng ta hình như chưa từng cầu Sát Sự Thính phái người tới hỗ trợ, chẳng lẽ Dịch lão đầu dối rã hòng rồi hay sao mà lại sai thủ hạ của mình đi làm mấy việc như giữ nhà hộ viện thế này? Nếu đã vậy thì Đường gia mặc dù bần hàn nhưng ít nhiều cũng còn có thể chi được ra chút tiền."

Đường phu nhân nói cay nghiệt như vậy, nhưng Dịch Tiểu Uyển cũng không phải là kẻ hiền lành gì, từ trước tới giờ nàng là thiên chi kiêu nữ chưa từng chịu thiệt bao giờ, lúc này nàng đáp lại một cách mỉa mai: "Đường phu nhân, nhân thủ Đường phủ không đủ, nay có hung đồ lén vào Đông Đô, là bệ hạ sợ hung đồ thương tổn tới người của Đường gia nên mới giao trách nhiệm cho gia gia ta phái người tới bảo hộ Đại Nhi tỷ tỷ. Nói thật là, chút thời gian này để ta dẫn bọn họ đi đánh bài diệp tử, uống chút trà, ngày qua ngày thật là vui vẻ. Người cho là bốn cô nương đi phục vụ người khác hay sao? Nếu Đường phu nhân không cần chúng ta hỗ trợ thì ta sẽ dẫn người trở về ngay rồi bẩm báo chi tiết. Không phải chúng ta kháng lại hoàng mệnh! Mà là có người cảm thấy bệ hạ đang xen vào việc của người khác..."

Hai vị quý nữ một già một trẻ đối chọi nhau gay gắt không hề nhượng bộ chút nào! Nam tử khắp viện á khẩu không thốt lên lời...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 43: Quá mức nguy hiểm.

Q.1 - Chương 43: Quá mức nguy hiểm.

Dịch Tiểu Uyển đã lôi Sở Đế ra khiến Đường phu nhân ít nhiều cũng phải dẫn đo vài phần. Ngữ khí của nàng hơi bình thản xuống một chút: "Tiểu Uyển, cứ coi như là Sát Sự Thính phải bảo vệ người của Đường gia chúng ta. Người Đường gia chúng ta nhiều như vậy, tại sao lại chỉ bảo hộ mỗi Đại Nhi thế? Ba con trai của ta, Hiên Nhi, Trọng Kỳ, Cửu Thiên... Bọn họ cũng cần có người bảo vệ. Ta thấy, ở chỗ Cửu Thiên cũng rất cần các người."

Dịch Tiểu Uyển nhanh mồm nhanh miệng khẽ cười nói: "Bệ hạ nói, nam nhi đại trượng phu nếu không bảo vệ được bản thân mình thì chết cũng đáng thôi. Từ nhỏ Đại Nhi đã được Hoàng thái hậu rất yêu thích, sau khi thích khách xuất hiện, đích thân Hoàng thái hậu đã nói với bệ hạ rằng nhất định phải phái Sát Sự Thính tới bảo hộ Đại Nhi. Đường phu nhân, ý chỉ của Hoàng thái hậu thêm vào đó là thánh chỉ của bệ hạ, Sát Sự Thính sao dám chậm trễ đây!"

Vừa mới thấy pho tượng đại phật Sở Đế rất áp người này, giờ lại bê Hoàng thái hậu ra nữa, cho dù là Đường phu nhân cũng cảm thấy rất khó ngăn cản ba người này tiến vào Đường phủ. Nàng tức giận trong lòng, bực mình xoay người rời đi, chỉ bỏ lại một câu: "Thiên Kỳ, người tới an bài cho họ."

Nam tử đầu to Liễu Thiên Kỳ cười châm biếm đưa mắt tiễn phu nhân rời đi, rồi nói với Dịch Tiểu Uyển: "Dịch tiểu thư, nếu như muốn bảo hộ tiểu thư Đại Nhi thì tới Thúc Trúc Viên đi."

Ba nam một nữ của Đường gia đều có cho riêng mình một khuôn viên trong phủ. Đường Đại Nhi ở tại Thúc Trúc Viên, nó tọa lạc ở góc Đông Nam trong nội viện của Đường phủ.

Vừa đi vào vườn, đập vào mắt mọi người là một con đường nhỏ tinh tế được trải bằng đá cuội, ở hai bên trồng không ít thúy trúc. Đi dọc theo đó chừng ba bốn mươi bước lại thấy một tòa tiểu lâu hai tầng tinh xảo, ngói sáng mái cong, viền nước thềm đá, bố trí hết sức phong tình.

Dịch Tiểu Uyển khen: "Khi còn nhỏ ta cũng tới Thúc Trúc Viên chơi, lần nào cũng đều không nhớ rời đi, ta cũng muốn biến nhà ta thành quang cảnh như vậy nhưng lại cảm giác như thiếu mất thứ gì đó. Đại Nhi thật biết hưởng thụ nha!"

Trên khuôn mặt Liễu Thiên Kỳ phảng phất như luôn có nụ cười khiến lòng người vui vẻ, nghe vậy nói: "Vườn này là do lão gia đích thân bố trí, rộng rãi nhưng có tâm ý. Chư vị, sau khi các người tiến vào Đường phủ cần phải tuân theo quy củ của Đường phủ. Quy củ của Đường phủ không nhiều, chỉ cần lưu ý một chút cũng sẽ không phạm phải. Nếu quả thật xúc phạm vào quy củ của Đường phủ thì dù là ai cũng sẽ phải trả giá tương xứng."

Lông mày Tần Phi khẽ nháy, nhàn nhạt hỏi: "Trả giá thế nào?"

"Trả giá nhỏ chính là bị đánh vài roi vài gậy, nam phải cởi quần ra cho đánh, nữ thì không cần. Nếu như phiền phức nữa thì..." Con mắt như tặc của Liễu Thiên Kỳ xoay chuyển, mơ hồ nói: "Tóm lại, dù thế nào thì các người tốt nhất đừng mong phải trả giá lớn."

Liễu Thiên Kỳ dừng bước, hắt đứng lên thềm đá của lầu các để hắt có thể nhìn xuống mọi người, cẩn thận phân trần: "Nội viện của Đường phủ tổng cộng chia làm chín khuôn viên, bố cục theo Cửu cung. Thính Đào Viên ở giữa là nơi ở của lão gia và phu nhân. Ở bốn góc lần lượt là khuôn viên của ba vị thiếu gia cùng với tiểu thư. Bốn khuôn viên còn lại là Tùng Hải Viên mà gia phụ và tại hạ ở. Tộc thúc và đường đệ của Đường đại nhân lần lượt ở tại hai khuôn viên còn lại."

Tần Phi nhàn nhạt liếc hắt một cái: "Phó tổng quản học toán có lẽ chẳng ra sao, ta nghe hồi lâu cũng chỉ có tám khuôn viên có người ở. Một cái còn lại thì sao? Chẳng lẽ dùng để trồng rau?"

Liễu Thiên Kỳ nghiêm trang nói: "Đây chính là một trong các quy củ của bản phủ đó. Vọng Nguyệt Viên ở chính Bắc của nội viện, là cấm địa của bản phủ, trừ phi lão gia tự thân đưa đến còn lại bất cứ ai cũng không được bước vào đó nửa bước."

Đuôi lông mày, khóe mắt Tần Phi âm thầm hiện lên một tia kinh dị, nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh, hắt lười biếng nói: "Còn có quy củ gì thì nói cả ra đi, tránh cho những kẻ không biết như chúng ta không cẩn thận lại phạm phải chúng."

Hai mắt Liễu Thiên Kỳ tưởng như thờ ơ không quan tâm, nhìn lại đánh giá Tần Phi rồi thản nhiên nói: "Các người phụng thánh chỉ tới bảo vệ tiểu thư Đại Nhi. Phạm vi hoạt động ở Đường phủ hạn chế ở quanh tiểu thư. Ngoại

viện có thể tự do xuất nhập, chín viện nội viện ngoại trừ Thúy trúc viên cùng nơi ở của ta Tùng Hải viên, các nơi khác đều không cần phải đến. Ngoài ra, các người không được can thiệp vào hoạt động của tiểu thư, Đường phủ cũng có người bảo vệ tiểu thư, chỉ cần các người phối hợp nhịp nhàng chứ không cần các người phá đám.

Dịch Tiểu Uyển không nhịn được cười, nhìn Liễu Thiên Kỳ tưởng như vô hại thật ra thì một bụng quỷ quái. Biết rõ người của Sát Sự Thính đến Đường phủ tuyệt đối không phải là chuyện tốt, hết lần này tới lần khác ngăn cản không được, cố ý chỉ nói một nửa.

Vừa nói quy củ Đường phủ khá nhiều, nhưng lại không nói rõ ràng là những quy củ gì; lại đưa ra đủ loại hạn chế, nếu hành động gì của Sát Sự Thính bị Liễu Thiên Kỳ tóm được nhược điểm, lấy cớ vi phạm quy củ Đường phủ, đem mọi người đá ra ngoài.

Chu Lễ Uyên kinh ngạc hỏi ngược lại: "Liễu Phó tổng quản, người không tự mình bảo hộ Đại Nhi tiểu thư sao?"

Liễu Thiên Kỳ cười ha ha chỉ vào mũi của mình: "Ta á? Quên đi, ta là tay thư sinh trời gà không chặt, không thể tập võ. Nếu trên đường gặp phải chó hoang, ta cũng phải đi vòng thật xa."

Chu Lễ Uyên hiển nhiên bị hấn dừng lời nói này làm cho sợ hết hồn. Nhi tử Liễu Khinh Dương không thể tu hành, chuyện này truyền đi quả thật thiên hạ chê cười. Chu Lễ Uyên tâm địa rất tốt, nghĩ Liễu Thiên Kỳ xuất thân danh môn, phụ thân danh tiếng uy chấn Đông đô, lại có nhi tử không thể tu hành. Nói vậy, áp lực với Liễu Thiên Kỳ cũng rất lớn. Tự nhiên, Chu Lễ Uyên toát ra thần sắc tiếc nuối.

Liễu Thiên Kỳ thường thấy người khác tiếc nuối cho hấn liền ngạo nghễ nói: "Mặc dù Thiên Kỳ không thể tu hành, nhưng là dựa vào trí não để ăn cơm. Người không phải lo ta sẽ chán nản. Không thể tu hành đối với ta mà nói lại là chuyện tốt. Dù sao, cho dù ta liều mạng khổ luyện, cũng không thể nào vượt được gia phụ."

Hấn vừa nói như thế, ấn tượng của Tần Phi đối với Liễu Thiên Kỳ tốt lên một chút. Nam nhân lòng dạ rộng rãi, ở thế giới mà thực lực quyết định mọi chuyện, một người không thể tu hành, muốn ngồi vững vàng ở vị trí Phó

tổng quản Đường phủ, trừ có một ông bố tốt, đầu óc của mình nhất định phải inh so với người bình thường rất nhiều.

Cửa phòng vang lên một tiếng nhẹ nhàng, từ cửa chính tòa lầu Đường Đại Nhi thanh lịch tao nhã bước ra, nàng nhìn thấy nhiều người đứng trước cửa tòa lầu của mình như vậy khẽ kinh ngạc, ngay sau đó hỏi: "Liễu đại ca, thế này. . . Là có chuyện gì xảy ra?"

Ánh mắt của nàng đối Tần Phi một lúc rồi lướt qua, hẳn tưởng rằng cô bé da mặt mỏng, thấy Tần Phi ở trong nhà mình ít nhiều cũng phải có chút lúng túng. Không nghĩ tới Đường Đại Nhi lại tự nhiên hào phóng đi đến trước mặt ba người Sát Sự Thính, kéo tay Dịch Tiểu Uyển, cười khanh khách nói: "Tiểu Uyển cũng tới nữa à?"

Liễu Thiên Kỳ khom người nói: "Tiểu thư, Dịch tiểu thư mang hai vị cao thủ Sát Sự Thính, phụng ý chỉ bệ hạ tới bảo vệ tiểu thư."

Dịch Tiểu Uyển thân thể khẽ nghiêng về phía trước, ghé vào tai Đường Đại Nhi nhẹ giọng nói: "Ta mang Tần Phi đến cho người, người bây giờ không phải là tim đập như hươu chạy à. . ."

"Người nói linh tinh gì thế?" Đường Đại Nhi nhẹ giọng cười một tiếng, nhưng ngay sau đó quay mặt lại nói với Tần Phi: "Đa tạ các người tới bảo vệ ta."

Chu Lễ Uyên lần đầu tiên nhìn thấy Đường Đại Nhi, mặc dù còn chưa tới mức "Một lần gặp gỡ ngõ ngàn năm", nhưng cũng có chút thất hồn lạc phách. Nghe thấy giọng nói Đường Đại Nhi mềm mại, theo bản năng bật ra lời: "Đừng khách khí, đây là nhiệm vụ của chúng ta."

Da mặt Tần Phi vốn cũng rất dày, nhìn thấy Đường Đại Nhi không bị đỏ mặt, phóng khoáng nói: "Đường tiểu thư muốn đi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy đó, hôm nay ta cần đi thư viện Di Châu." Đường Đại Nhi cùng Tần Phi một hỏi một đáp, tựa như hai hoàn toàn không có liên quan gì với nhau. Mấy người xung quanh trong lòng thầm khen, đôi nam nữ trẻ tuổi này thật đúng là bình thản.

Liễu Thiên Kỳ sai người chuẩn bị hai chiếc xe ngựa, Dịch Tiểu Uyển cùng Đường Đại Nhi ngồi trên một chiếc, Chu Lễ Uyên tự mình ngồi ở càng xe

đề phòng. Xe ngựa phía trước là Liễu Thiên Kỳ cùng Tần Phi cùng ngồi chung.

Cổ tay phu xe rung lên, roi ngựa vung lên, chuông giòn vang, ngựa hí từng cơn. Hai chiếc xe ngựa chậm rãi rời Đường phủ hướng thư viện Di Châu.

Xe ngựa mặc dù xóc nảy, nhưng trong xe hoa lệ có trải một cái cái đệm mềm nhũn, người ngồi trong xe cũng không khó chịu. Tần Phi dựa lưng vào nệm êm, miễn cưỡng hỏi: "Đi thư viện Di Châu làm cái gì?"

Liễu Thiên Kỳ thôi không cười nữa, nghiêm mặt nói: "Trong quân không ít tướng sĩ ở Đại Sở nhiều lần vì chinh chiến mà hy sinh thân mình. Thế hệ sau đều không muốn tập võ, muốn theo con đường học vấn. Thư viện Di Châu là một tay lão gia tạo dựng, phàm là con em tướng sĩ tử trận đều có thể đến thư viện đi học miễn phí. Đường gia có mời những văn sĩ nổi danh đến hướng dẫn bọn họ! Vài trò của tiểu thư ở thư viện là dạy các nữ tử đọc sách và nữ công gia chánh."

Tần Phi mặc nhiên im lặng, Đường Ẩn quả không đơn giản. Bề ngoài dễ dàng từ bỏ binh quyền, nhưng hãn vẫn là một vị tam công ở triều đình, địa vị ngang nhau với Thừa tướng, Thái úy. Bộ hạ cũ của hãn vẫn nắm giữ không ít quân quyền. Hãn tạo dựng thư viện Di Châu, rất khó nói không phải có ý mua chuộc lòng người, tiếp tục củng cố mình uy vọng ở trong quân. Có lẽ, đây là cách hãn tự vệ, nhưng lại làm hoàng tộc không thể không đề phòng hãn?

Liễu Thiên Kỳ tâm tư nhanh nhẹn, nói tránh đi: "Tần huynh, nghe nói người đã nói với Đại Nhi, nếu như nàng muốn từ hôn, người liền thôi lui. . ."

Tần Phi kinh ngạc hỏi ngược lại: "Làm sao người biết?"

Liễu Thiên Kỳ cười ha ha nói: "Lúc ta còn đang ở tuổi nghịch ngợm phá phách, Đại Nhi còn đang bú tít mẹ. Chúng ta cùng nhau lớn lên, ta đối đãi như thân muội. Người có biết, có chuyện gì nàng cũng nói cho ta biết không?"

Tần Phi thản nhiên nói: "Đối với chuyện giữa nam nữ, ta luôn cho là duyên phận. Nếu như cưỡng cầu, vậy thì không có gì là thú vị nữa rồi. Một nữ nhân, cho dù quốc sắc thiên hương, nghiêng nước nghiêng thành. Nhưng mỗi ngày nàng đều khó chịu với người, mà người chẳng qua chỉ là ham sắc

đẹp của nàng, đây là tình nghĩa vợ chồng sao? Lúc này chỉ còn là công cụ phát tiết mà thôi. Nếu như, chỉ cần giải quyết ham muốn của mình, ta thấy các cô nương ở ôn nhu hương, Túy Hồng Nhan còn tốt hơn rất nhiều!"

Những lời này không khiến cho Liễu Thiên Kỳ bất mãn, hắn ngược lại nhìn Tần Phi với một ánh mắt khác thường, tò mò đánh giá hắn mấy lần, lẩm bẩm nói: "Nhìn không ra, người tuổi còn trẻ, lại hiểu biết thế. Cái thế giới này, nam tử lẫn át nữ tử. Hiếm có người có ý nghĩ giống như người, dù là những quan lớn, bên cạnh thê thiếp một đoàn, đến lúc bảy tám chục tuổi, vẫn cứ muốn hai tay ôm thiếu nữ xinh đẹp mười lăm mười sáu tuổi. Tuy thế, vì những lời nói này, Liễu Thiên Kỳ ta quyết định mạo hiểm kết giao bằng hữu với các hạ."

Tần Phi thấy buồn cười nói: "Kết giao bằng hữu cũng cần phải mạo hiểm sao?"

Liễu Thiên Kỳ lộ vẻ mặt đau khổ nói: "Quả thực là quá mức mạo hiểm. . ." Hắn chưa hết lời, Tần Phi bỗng nhiên tóm cổ áo Liễu Thiên Kỳ, một chương đẩy ra mui xe, lớn tiếng quát: "Nguy hiểm!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 44: Âm mưu giết người hoàn hảo..

Q.1 - Chương 44: Âm mưu giết người hoàn hảo..

Con đường đất được trải bằng cát nên hơi xộp. Mặt đường có rất nhiều xe ngựa qua lại, khắp nơi lưu lại vết bánh xe. Thỉnh thoảng, một trận gió lớn thổi tới, bụi đất cuộn cuộn nổi lên mù mịt chắn mắt người đi đường.

Gió ngừng thổi khiến cát rơi trên mặt đường, nhưng trước khi rơi xuống, những hạt cát còn phải quanh quẩn một hồi theo cơn gió rồi mới dừng lại. Nếu không phải là người hữu tâm, mấy ai biết được cát bụi trần gian rồi sẽ cuốn về đâu?

Bụi đất vốn không có sinh mạng, nhưng phảng phất dường như rục rịch ngóc đầu dậy, chậm rãi lưu động trên mặt đất. Thành linh bị gió cuốn lên.

Mọi người trên đường đang vội vã chẳng ai chú ý những bụi đất xoáy vòng vòng trên mặt đất, bọn họ đều không nghĩ nhiều chỉ nhanh chóng di chuyển trên đường, không cảm giác được một tia phong ý rõ ràng, bụi đất tại sao lại xoáy vòng vòng trên mặt đất đây?

Một đám mây đen lặng lẽ che ánh mặt trời, hai cỗ xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi trên đường. Tiếng vó ngựa gõ đều đều, phu xe thản nhiên giơ roi thẳng lên, trường tiên vút lên một đạo hắc ảnh ở giữa không trung đập vào móng ngựa!

Bụi trên mặt đất tạo thành từng vòng xoáy cực kỳ chậm chạp, bị xe ngựa ngăn trở, trong phút chốc phảng phất nổi giận, khoảnh khắc cuồng bạo lên mấy lần, bụi đất cấp tốc xoay tròn, giống như một lợi khí bị ai đó cầm ở chuôi đao cuồng xoay chuyển, bụi đất mang theo khí thế hung hãn tất sát, thế như chẻ tre đâm vào trong xe.

Từng đợt từng đợt gió xoáy đập vào trong xe, trong nháy mắt, càng xe ầm ầm nổ vang, mũi xe bay lên giữa không trung, Tần Phi tóm theo Liễu Thiên Kỳ nhảy khỏi buồng xe, hiểm hiểm tránh được mấy đợt gió xoáy tập kích... Bụi đất xoay tròn rất nhanh, làm xuất hiện mấy vết máu trên cánh tay và khuôn mặt của Liễu Thiên Kỳ, nếu không phải Tần Phi phản ứng nhanh chóng, giờ phút này Liễu Thiên Kỳ có lẽ đã là một thi thể.

Tần Phi ổn định thân hình, lùi nhanh khỏi xe ngựa, Liễu Thiên Kỳ đang trong tay hãn lớn tiếng kêu lên: "Bảo vệ tiểu thư, tản ra , tản ra ..."

Tần Phi mím chặt đôi môi, vọt vào buồng xe ngựa kia. Chu Lễ Uyên tuốt trường kiếm ra khỏi vỏ, làm bộ muốn đâm.

Chu Lễ Uyên nhìn thấy bụi đất bay lượn ở mái hiên xe ngựa, hãn lường trước thời điểm mấy đạo gió xoáy sẽ đột nhập buồng xe, liền đón đầu dùng khoái kiếm thành danh đánh tan tành hết. Ba người trong xe đều bình yên vô sự, đột nhiên thấy Tần Phi xách Liễu Thiên Kỳ phá cửa chui vào, Chu Lễ Uyên thiếu chút đâm ra một nhát kiếm.

Thuận tay Tần Phi tống Liễu Thiên Kỳ nhét vào càng xe, thò tay kia ôm Đường Đại Nhi. Theo đà hãn một cước đá bay tấm vách sau buồng xe, lắc mình bay ra ngoài, trong lúc xẹt qua bên cạnh Chu Lễ Uyên hãn thấp giọng quát nói: "Trong vòng mười lăm trượng, có người bám sát, giết!"

Chu Lễ Uyên tỉnh ngộ, tên thái giám kia cũng do giới hạn về tuổi, chẳng qua cũng chỉ là niệm tu cảnh giới Tiên Thiên. Hiện tại phạm vi khống chế của hắn nhiều nhất cũng không vượt qua hai mươi trượng, nếu muốn giết người, ít nhất cũng phải tiến gần đến trong khoảng mười lăm trượng.

Người đi trên đường đột nhiên thấy hai chiếc xe ngựa nổ tung, kinh hoàng một trận. Bụi đất tung bay, hơn mười tên che mặt từ xung quanh nhảy ra, vô hình trung che dấu thân ảnh hung phạm, Chu Lễ Uyên lấy khoái kiếm thành danh, chẳng những kiếm pháp mau lẹ mà thân pháp còn nhanh hơn. Trường kiếm trong tay, trong nháy mắt bảo vệ quanh phạm vi mười trượng.

Hôm nay Đường Đại Nhi mặc thường phục đi ra ngoài, mà y phục nữ tử thì vướng víu rất khó chạy nhanh nên khi Tần Phi kéo tay (chạy) nàng thiếu chút thì bị té ngã. Tần Phi thấy vậy thì lập tức/dứt khoát ôm lấy eo thon của nàng, dìu nàng chạy đi. (kéo tay chạy khó vì vướng y phục --> ôm eo dìu đi) [Thánh CCD dịch nuốt thế, để nguyên văn lời thánh].

Cho dù mang thêm một người, hiện tại Tần Phi công lực thâm hậu cước bộ vẫn không chậm đi. Tiếng gió vù vù thổi bên tai, tóc Đại Nhi theo gió bay lượn, mang theo mùi thơm ngát thảnh thơi vài sợi tóc vương cả vào mặt Tần Phi!

'Vèo' một đầu mũi tên bén nhọn phá không bay thẳng đến trái tim Đại Nhi. Đầu mũi tên đen nhánh, xẹt một đạo ô quang giữa không trung, bay tới cực nhanh. Cánh tay Tần Phi vươn dài, đoản kiếm xuất thủ, mũi kiếm đặt ngang, cứng rắn chặn mũi tên lại.

Lực đạo mũi tên cực mạnh, nếu Tần Phi mà chưa tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, một mũi tên này có thể đánh nát bàn tay của hắn.

Liễu Thiên Kỳ nắm càn xe lớn tiếng quát: "Địch nhân có nỏ!"

Trong lòng Tần Phi sáng như tuyết, có thể bắn ra một mũi tên mạnh như thế, nếu không phải là cao thủ cảnh giới tiên thiên, ắt hẳn là do chiếc nỏ bắn ra. Địch nhân chắc chắn không chỉ một người. Cước bộ Tần Phi không ngừng, kéo Đại Nhi nhanh chóng thối lui.

Cổ tay Đại Nhi bị hắn kéo đến đau đớn, nhưng nàng cắn chặt hàm răng, không nói một lời, cổ hết sức tăng nhanh cước bộ, chạy theo bên cạnh Tần Phi. Trên làn môi hồng lưu lại dấu răng thật sâu!

Trên đường người người hỗn loạn tránh né hai người đang chạy như gió, đột nhiên có tiếng "Ôi chao!", một phụ nữ đang mang thai, vẻ mặt thống khổ, tay vịn lưng, té nhào xuống.

Đại Nhi kinh hãi. Chắc hẳn là người kia bị hai người nàng dọa cho sợ, bụng lớn như vậy mà bị ngã thế tám chín phần mười chính là một thi hai mạng.

Đại Nhi đưa bàn tay phải trắng nõn ra kéo cổ áo phụ nữ có thai. Nàng muốn dùng sức lực bé nhỏ của mình, kéo thai phụ trở lại tránh để bị ngã mạnh.

Không ngờ, hai đầu lông mày thai phụ loé lên một đạo sát khí, cổ tay rung lên, từ trong tay áo lộ ra một đoản kiếm đen nhánh phát sáng hướng trái tim Đại Nhi đâm tới!

Đoản kiếm bén nhọn, trong một nhịp thở đã chạm đến bộ ngực đầy đặn cao vút của nàng, khí thể cơ hồ đã muốn xuyên qua áo khoác chạm vào da thịt nhẵn nhụi, sát ý làm nàng phát lạnh, thai phụ nắm đoản kiếm càng thêm chặt.

Thai phụ tự cho là đã đắc thủ, lộ ra một nụ cười, bỗng nhiên đầu óc lạnh toát, bàn tay mềm oặt, đoản kiếm không thể tiến được chút nào nữa. Một trận đau nhức truyền đến, một phần tay rơi xuống bụi đất, máu tươi bắn ra. Điều này khiến thai phụ tỉnh ra.

Một kiếm Tần Phi chém xuống, chém đứt cánh tay của thai phụ, chọt đoản kiếm đảo chiều lướt lên chém gãy mũi kiếm, mũi kiếm tiếp tục đi lên chém bay đầu thai phụ!

Tần Phi đá văng thi thể thai phụ, bỗng nhiên hẳn cảm nhận được một cỗ sợ hãi làm người ta hít thở không thông. Ở cảnh giới Thiên Tiên, Tần Phi biết có gì đó không ổn rồi. Một trận gió mãnh liệt có uy thế bẻ cành khô đổ gỗ mục xông tới nhanh như chớp, mục tiêu chính là Tần Phi cùng Đại Nhi.

"Đón lấy!" cổ tay Tần Phi chấn động, ném Đại Nhi sang phía Dịch Tiểu Uyển, hẳn xoay lưng, trong phạm vi niệm thức có trực giác một kiếm đâm ra thẳng tắp...

Cường phong của nó mãnh liệt cực điểm, gào thét mà đến, cuồn cuộn cuốn lên vô số bụi mù, con ngựa hoảng sợ đứng thẳng bằng hai chân sau, hí dài

âm ỉ; người đi đường trợn mắt hốc mồm cơ hồ quên tránh né, ánh mắt tê dại nhìn đạo lõc xoáy đen sì...

Gió không ngừng! Mơ hồ có thể nhìn ra đây là một thiết mâu, đầu mâu đối với mũi kiếm, ánh lửa văng tung toé khắp nơi! Cự lực hết sức tràn trề đánh mạnh vào Tần Phi, hấn lật đặt lùi về phía sau nhanh như gió, hai chân gắng gượng bám trên mặt đường, nhưng chống không nổi lực đánh cường ngịch của thiết mâu, trên mặt đất xuất hiện hai cái rãnh lúc nông lúc sâu...

Kình phong thổi tóc của Tần Phi bay dài ra sau gáy, những giọt mồ hôi to như hạt đầu từ trên mặt Tần Phi chảy xuống. Cảm giác như vậy, hấn đã trải qua một lần, đó chính là khi đối mặt với một đao đánh lén toàn lực của Cơ Hừng trong rừng ở Lộc Minh Sơn.

Hấn biết rõ, nếu như thiết mâu kiên trì được một lát nữa, bản thân mình liền không chịu đựng được nữa. Giày và quần đã bị mài nát trong đất, bắp chân loang lổ vết máu, chân lực toàn thân toàn bộ vận chuyển vào thân kiếm, hấn cố gắng đối kháng thiết mâu này!

Cuối cùng, thiết mâu kiệt lực, nặng nề rơi xuống mặt đất. Tần Phi thở phào ra một hơi dài, nhìn hai rãnh đất do chính mình tạo ra, nhìn nhìn lại đôi chân đang ngập trong đất, trong lòng hơi yên ổn trở lại. Hấn vận sức rút hai chân lên, ngay sau đó cầm thiết mâu lên tận mắt đánh giá, bên trên có khắc: giám sát quân khí Chính Xương năm hai mươi một chế!

Xa xa mơ hồ có một tiếng huýt sáo, trong đám người đang hỗn loạn, dường như có mấy người điên cuồng thối lui. Tần Phi đang muốn đuổi theo, bỗng nhiên bên tai nghe thấy một tiếng hừ lạnh: "Thiên phú niệm tu, lại luyện ra như vậy thật là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai..."

Tần Phi ngẩng đầu nhìn quanh, người người trên đường đều kinh sợ. Hấn tìm đâu ra người xuất thủ?

Liễu Thiên Kỳ từ trên xe ngựa chạy đến, cùng Tần Phi trao đổi một cái ánh mắt, trong lòng hai người sáng tỏ. Lần ám sát này, bố trí cực kỳ chặt chẽ. Đối phương hiển nhiên có nhiều người, đầu tiên là vị niệm tu xuất thủ, làm thành từng đạo bụi xoáy, nếu có thể giết chết Đường Đại Nhi, tự nhiên tốt nhất. Nếu chưa chết, tiếp theo tên cầm nỏ sẽ xuất thủ, vì hấn ở rất xa thích khách, lại đã xác định rõ mục tiêu. Sau đó, thích khách giả trang phụ nữ

mang thai trĩ hoãn chốc lát, cho dù hãn không thể giết chết Đại Nhi. Một tên thích khách khác ở chỗ rất xa khổng chế sàng nỗ [DG : máy nỗ], đã khóa chặt vị trí Đại Nhi, dùng sàng nỗ mạnh nhất Đại Sở cố gắng một kích đánh chết Đại Nhi!

Kế hoạch của bọn chúng móc xích với nhau, có thể nói kín như áo trời không chê vào đâu được. Mỗi một tên đều có cơ hội đắc thủ, đòn sàng nỗ cuối cùng chính là đòn sát thủ, là một tiền phải chết.

Đáng tiếc, bọn họ gặp phải một kẻ quái thai như Tần Phi! Nếu như không phải là cao thủ trẻ tuổi mới vừa tiến vào Thiên Tiên ở chỗ này, đối bất kỳ một người cũng là thất sách. Không có niệm thức của hãn khóa thiết mâu, căn bản không có cách nào chống lại một kích thiết mâu hung hăng lao tới. Nếu không có tu vi đủ cường hãn, cũng không cách nào cứng rắn chống lại sự trùng kích của thiết mâu cho đến lúc hết lực mới thoát hiểm!

Hộ vệ Đường gia chạy ra bốn phía cảnh giới, đẩy người đi đường qua một bên. Đại Nhi đi tới, nhìn bàn tay đang chảy máu của Tần Phi, ân cần hỏi han: "Có bị thương nặng không?"

"Chỉ là dọa người mà thôi!" Tần Phi khẽ mỉm cười.

Con mắt Dịch Tiểu Uyển nhìn khắp bốn phía, nhẹ giọng nói: "Chu Lễ Uyển, cầm thiết mâu đưa đến Sát Sự Thính, chuyển giao cho Hình Ngục Ty truy xét, hỏi xem cái này có phải nguồn gốc từ quân doanh nào đó không? Phải biết được là từ giám sát quân khí hay từ quân doanh. Tra xét thêm chuyện này có phải có bàn tay quân đội cấu kết cùng thái giám. Bẩm báo Tổng đốc đại nhân, tình huống có biến, thích khách có hãn một nhóm, không phải là một người, xin Chấp hành ty phái nhân thủ âm thầm bảo vệ."

"Tuân lệnh!" Chu Lễ Uyển ôm quyền thi lễ, cầm lấy thiết mâu, xoay người rời đi.

"Đại Nhi, quả nhiên thích khách coi Đường gia cùng hoàng tộc làm mục tiêu, bọn họ đã xuất thủ một lần, không biết có còn bấy rập gì khác hay không. Tiểu Uyển thấy tốt nhất nên trở về phủ?" Dịch Tiểu Uyển nói.

Đường Đại Nhi lắc đầu: "Không cần trở về phủ, đã đi được nửa đường, đi thư viện hay về nhà cũng phải mất thời gian hai khắc. Bọn họ xuất thủ cũng không tạo thành thương tổn đối với chúng ta, chẳng qua chỉ phá hủy hai

chiếc xe ngựa mà thôi. Nhân thủ Đường gia vẫn còn nguyên, ngoài ra còn có Tiểu Uyển với... với Tần Phi bảo vệ. Chúng ta cứ theo kế hoạch đi thư viện nhé!"

Tần Phi khẽ cười một tiếng, lá gan cô nương này thật đúng là không nhỏ, với người bình thường giờ phút này chỉ sợ đã kêu cha gọi mẹ chạy ngay về nhà, nói gì cũng không đi ra ngoài nữa. Nếu Đại Nhi có sự can đảm, mình sao lại thoái thác?

Dịch Tiểu Uyển trầm ngâm nói: "Cũng tốt, vậy thì đi thư viện Di Châu. Liễu Phó tổng quản, người chịu trách nhiệm bố trí lại nhân thủ Đường gia, cứ đông đông một chút thì tốt hơn."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 45: Mỗi đứa bé đều mơ ước có một vị sư phụ.

Q.1 - Chương 45: Mỗi đứa bé đều mơ ước có một vị sư phụ.

Học sinh thư viện Di Châu phần lớn là con gái tướng sĩ tử trận, có lẽ bởi vì nguyên nhân đó mà thư viện được xây dựng có mấy phần không khí của quân doanh.

Cổng vòm thư viện bằng đá cao sừng sững, bên trên có khắc bốn chữ "Thư viện Di Châu", hai bên là bức tường cao bảy thước kéo dài. Tiến vào đại môn, đập vào mắt chính là một cái sân trống trải. Phía sau là hành lang dài quanh co uốn lượn, bắc trên một hồ nước trong suốt, rất nhiều học sinh tay cầm cuốn sách, ngồi bên hành lang, vừa tắm trong ánh mặt trời vừa rung đùi đắc ý đọc sách.

Cẩn trọng thêm vài phần, Tần Phi đưa Đường Đại Nhi vào nội viện. Chưa bao lâu, ngay cả trà nóng còn chưa kịp trôi xuống cổ họng, lại thấy Đại Nhi từ nội viện đi ra.

"Tiểu Uyển, có thể giúp ta một việc hay không?" Đại Nhi khẽ nói.

Dịch Tiểu Uyển cười khanh khách đáp lại: "Đại Nhi muốn ta hỗ trợ cái gì?"

Đại Nhi thở phào nhẹ nhõm: "Hôm nay ở thư viện có một vị tiên sinh bị bệnh không thể tới giảng bài. Mấy hài tử năm sáu tuổi không có người nào

dạy. Tiểu Uyển có thể dạy thay một buổi được không, chỉ cần dạy bọn họ nhận thức mấy chữ đơn giản, kể một ít chuyện xưa là được."

Nghe thấy Đại Nhi lời nói này, Dịch Tiểu Uyển mặt mày trắng bệch, liên tục xoa tay nói: "Đại Nhi tỷ tỷ, chuyện này ngàn vạn lần đừng tìm ta, ta là kém nhất là ... kiên nhẫn. Không bằng để Liễu Phó tổng quản đi thay đi? Nghe nói tài hoa của hắn hơn người!"

Liễu Thiên Kỳ đang đứng một bên phòng mồm thối cốc trà nóng trên tay, nhàn nhạt đáp: "Dịch tiểu thư, một chút nữa Đường phủ sẽ có tăng cường một số người đến chỗ này bảo vệ, thân là Phó tổng quản nhất định ta phải tự mình bố trí. Ngài tìm người khác inh hơn đi!"

Đôi mắt đẹp của Dịch Tiểu Uyển chuyển động, rơi trên người Tần Phi, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện ra một nụ cười không có hảo ý, nàng khe khẽ gọi: "Tần Phi. . ."

"Sự kiên nhẫn của ta so với người thật ra không khá hơn chút nào đâu!" Tần Phi giải thích.

Khuôn mặt Dịch Tiểu Uyển liền biến sắc: "Mật thám kiến tập Sát Sự Thính Tần Phi!"

"Có mặt!" Hai chân Tần Phi đứng nghiêm, ưỡn ngực hóp bụng, cao giọng đáp.

Dịch Tiểu Uyển lạnh lùng nói: "Thư viện Di Châu có mấy tiểu hài tử cần người hướng dẫn, hiện chỉ thị cho người tạm thời làm thầy giáo. Đây là mệnh lệnh!"

Tần Phi nhướng mắt, biết rõ nha đầu này lấy việc công làm việc tư, liền chỉnh đốn lại quần áo, thản nhiên đi theo sau Đường Đại Nhi vào trong nội viện.

Nội viện có ba hàng nhà ngói màu xanh, mỗi hàng bốn gian. Đại Nhi thản nhiên cười, nhẹ giọng nói: "Lần này phải đa tạ người, phòng thứ hai ở hàng giữa phía đông đang không có tiên sinh dạy, người đi hướng dẫn các hài tử đi!"

Đại Nhi đang định xoay người rời đi, Tần Phi chần chờ một chút rồi nói: "Đại Nhi tiểu thư, mặc dù ta là niệm tu, nhưng chưa trải qua huấn luyện có quy củ, còn là một gà mờ. Thủ đoạn của niệm tu tầng tầng lớp lớp, khó lòng

phòng bị. Buổi sáng thủ pháp tự đặt thành trù, ta vẫn chưa biết. . . Ý của ta là nếu như người phát hiện cái gì không đúng, lập tức lên tiếng kêu cứu."

Đường Đại Nhi khom người thi lễ: "Đa tạ!"

Tần Phi không nhiều lời nữa, trực tiếp đi tới phòng học, Đại Nhi xoay người đi luôn, đi được hơn mười bước, không nhịn được quay đầu lại nhìn một chút, thấy bóng dáng phóng khoáng di chuyển quá nhanh, căn bản cũng không có quay đầu lại. Dung nhan của nàng xinh đẹp vô song vụt hiện vẻ thất vọng, chỉ chốc lát sau, bỗng nhiên khẽ mỉm cười, cũng rời đi.

Trong phòng học âm âm, mười mấy hài tử năm sáu tuổi nghịch ngợm đến mức hận không thể đem nóc nhà lật ngược. Có một đứa trẻ không biết bị ủy khuất gì, đứng ở góc tường, nước mũi nước mắt chảy dài vừa khóc vừa hét: "Ta muốn về nhà. . ."

Tần Phi cứng rắn đi đến, rất nhanh có hài tử liếc thấy Tần Phi, thấp giọng kêu lên: "Đổi thầy dạy rồi. . ."

Mười mấy hài tử đang nghịch ngợm nhất thời yên lặng, tất cả đều trở lại chỗ ngồi, mỗi đứa đều đem hai tay chắp sau lưng, eo lưng thẳng tắp, cùng hét lên: "Tiên sinh chào buổi sáng!"

Tần Phi cười cười xấu hổ, hẳn chưa từng làm thầy giáo, đành phải đáp: "Tiểu bằng hữu chào buổi sáng!"

"Ồ, tiên sinh tại sao bảo chúng ta tiểu bằng hữu? Lúc trước tiên sinh đã nói, một ngày là thầy cả đời là cha. Thiên địa quân thân sư, đại nghĩa thầy trò tuyệt đối không thể làm trái. Bằng hữu, chính là ngang hàng luận bàn đó. . ." Một hài tử thoát nhìn có chút thông minh lanh lợi, nghiêm trang đứng dậy, nhẹ nhàng nói.

Cái mặt Tần Phi bình thường còn dày hơn so với tường thành vậy mà cũng đỏ lên, hỏi ngược lại: "Vậy trước kia tiên sinh thăm hỏi mọi người như thế nào?"

"Tiên sinh trước kia à, có đánh vào lòng bàn tay, có bắt mọi người quỳ ở hành lang. Nếu là viết sai chữ, nặng thì viết lại hai trăm lần. . ." Đứa bé trai vừa rồi đứng ở góc tường góc, đưa tay quẹt nước mũi, mắt vẫn còn đỏ hồng nói: "Tiên sinh, hôm qua ta chưa làm xong bài tập!"

Nó nơm nớp lo sợ từ từ đến trước mặt Tần Phi, xòe bàn tay ra, nhẹ giọng nói: "Phải bị đánh mười cái, xin tiên sinh đánh mau đi!"

"Bài tập gì thế?" Tần Phi kinh ngạc hỏi.

Đứa bé đáng thương nói: "Thơ của các bậc đại nho triều trước, tiên sinh nói ta phải chép phạt hai mươi lần, phải thuộc lâu lâu. . . Ngày hôm qua mẹ ta nấu ăn bị đứt ngón tay, ta phải đi bốc thuốc, do quá mệt nhọc, chưa sao chép được gì đã ngủ mất rồi. . ."

Tần Phi nhú mày, một bài thơ cũng chỉ chừng hai mươi chữ thôi, cho dù chép hai mươi lần cũng chỉ là bốn năm trăm chữ, không phải là nhiều. Đứa nhỏ này lại không thể viết xong, lý do cũng không biết có thật hay không.

Sắc mặt Tần Phi nghiêm khắc: "Phải chép chính là bài thơ kia sao?"

Hài tử cả sảnh đường đồng thanh kêu lên: "Đúng rồi. . . "trường ái ca". . ."

Một đứa bé giơ lên cuộn giấy trong tay lên cao, sột soạt giở ra, hóa ra cuộn giấy dài hơn bốn thước, nó kêu lên: "Một bài là như thế này, lại phải chép phạt hai mươi lần nữa, hai mươi lần. . ."

Tần Phi nhất thời trợn mắt hốc mồm, đây là đang hành hạ trẻ nhỏ chứ dạy dỗ gì? Một bài trường ái ca, vốn đã là dài, còn muốn chép phạt hai mươi lần? Mắt của Tần Phi có chút nước mắt, nhìn bọn nhỏ hình dáng tiều tụy, hồi tưởng lại tuổi thơ mình "mai tại thư sơn đề hải ngoại gia điều ngữ" [DG: bổ sung nghĩa sau], thở dài: "Bỏ đi, không phải chép hết cũng không phải chép phạt, ta cũng không đánh các người. Bỏ đi là được!"

"A, vậy là. . ." Cả sảnh đường cũng hoan hô, lần này thì Tần Phi có chút không thích ứng, mắt nhìn thấy bọn trẻ không thể chép hết sao lại còn phạt nữa? Mà hài tử lúc trước khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, vừa nghe nói không bị đánh lòng bàn tay, cười hỉ hả thiếu chút nữa còn hát tại chỗ.

Trong phòng học náo động trong chốc lát, Tần Phi ho khan một tiếng: "Khụ khụ!"

Bọn nhỏ dần dần yên lặng, một người hỏi: "Tiên sinh, vậy hôm nay người dạy cho chúng ta cái gì? Vẫn là trường ái ca sao?"

"Trường ái ca coi như xong rồi." Tần Phi miễn cưỡng nói: "Ta tới dạy các người một vài bài thơ ngắn ngắn. Nhìn xem mọi người có thể học được hay không. Chúng ta học từng câu. . ."

Ánh mặt trời ấm áp rọi xuyên qua ô cửa sổ, chiếu những tia sáng tinh nghịch lên mái tóc đen huyền của Đại Nhi, cả mái tóc dường như được bao phủ trong ánh sáng rực rỡ. Nàng tùy ý buông mái tóc dài, nhìn Tần Phi đang say sưa ở trong phòng học, rung đùi đắc ý hướng dẫn những hài tử kia học.

"Tiểu thư!" Không biết lúc nào, Liễu Thiên Kỳ lặng lẽ đi tới Đường Đại Nhi phía sau, khẽ nói: "Trong phủ vừa tăng thêm nhân thủ, nghe nói tiểu thư bị đâm, phu nhân rất lo lắng, nếu hôm nay tiểu thư không có việc gì thì về nhà sớm một chút nhé."

Đại Nhi nghiêng mình tựa vào cột gỗ lan can, nhàn nhạt hỏi: "Kỳ ca ca, thích khách thái giám vừa trốn thoát từ trong cung tại sao lại coi Đường gia là cường địch? Ta nghĩ, chuyện này, ta và ba ca ca đều chưa hẳn sẽ biết, người nhất định sẽ biết, có thể nói cho Đại Nhi biết được không?"

Liễu Thiên Kỳ cười khổ một tiếng: "Chuyện này, chẳng qua là dư nghiệt của bản án năm xưa, căn bản không dấu diếm được ai. Do chuyện này quan hệ đến mặt mũi hoàng gia, vì thế được liệt vào dạng tối mật mà thôi. Thật ra thì đến cả các quan viên thông thường chỉ cần hỏi han một lúc liền biết rõ chân tướng!"

"Xem ra, người là không có ý định dấu diếm ta!" Đại Nhi ha ha cười một tiếng.

Liễu Thiên Kỳ trầm ngâm nói: "Chuyện bắt đầu từ năm chinh phạt Ngụy. Năm đó Sở quân liên tiếp thắng lợi, Ngụy quân mặc dù bại trận, lại không ngừng tổ chức chống cự, nên vẫn không hoàn toàn hỏng mất, làm Sở quân tổn thất thương vong khổng lồ mới phá được Đô thành Ngụy Quốc. Khi đó, vây thành đã được bốn tháng, quân đội hoàn toàn điên rồi, bệ hạ tự mình hạ lệnh, mặc sức cướp bóc ba ngày."

"Đô thành lớn như thế trong nháy mắt biến thành địa ngục nhân gian, khắp nơi là ánh lửa, khắp nơi là máu tươi. . . đám quân sĩ chém giết cũng đã đỏ cả mắt rồi, chỉ cần có thể có thưởng, vô luận là kim ngân tài bảo hay là nữ nhân, bọn họ cũng liều mạng đoạt. . . Những quý tộc quan lớn cao cao thượng tầng Ngụy quốc, cho dù dâng lên toàn bộ thân gia, cũng không thoát khỏi số mệnh bị chém giết. . . Những thiên kim tiểu thư, khuê tú đại gia rất

nhiều người bị biến thành công cụ vui chơi thỏa mãn nhục dục của đám loạn binh khi đó. . ."

Đường Đại Nhi xinh đẹp tuyệt trần cau mày lại, đối với chuyện thả cho binh sĩ tự cho cướp bóc chém giết như vậy nàng luôn có thái độ thù địch. Chiến tranh, vốn phải có tổn thất hy sinh, người nào cũng phải chịu khổ nạn, nhưng khi đã chinh phục được thành thị lại để binh sĩ tự do hành động, vô luận như thế nào cũng không phải là bản sắc anh hùng!

Liễu Thiên Kỳ giọng nói dần dần thấp xuống: "Khi đó, chỉ có một nơi, bất kể tướng lĩnh nào cũng không dám để cho bộ hạ của mình đi vào. Phàm binh lính có hăng máu giết người đến mức hồ đồ mà tới gần chỗ, lập tức cũng sẽ bị cao thủ Sát Sự Thính chém đầu thị chúng! Bởi vì chỗ đó là để lại cho bộ hạ!"

"Hoàng cung Đại Ngụy!" Đại Nhi bật thốt lên.

Liễu Thiên Kỳ gật đầu, nói tiếp: "Bộ hạ tiến vào trong nội cung nước Ngụy, lão gia lúc ấy đi theo canh chừng, Ngụy Quốc đã bị diệt vong, hết thầy trong cung, tự nhiên cũng đều là của bộ hạ. Đám người Hoàng thái hậu, hoàng hậu Ngụy Quốc đã sớm tự sát hi sinh vì quốc gia. Các phi tần trẻ tuổi, nơm nớp lo sợ chờ chực vận mệnh của mình. . . Các nàng phần lớn được ban cho tướng sĩ có công làm thị thiếp. Còn lại toàn bộ bị đưa vào làm doanh kỹ."

"Trong hậu cung, còn có nam nhân, đây là các con của Ngụy đế. Những đứa lớn đã bỏ mình trong chiến đấu. Chỉ còn lại có một số đứa tuổi còn nhỏ. . ."

Liễu Thiên Kỳ lộ ra một nụ cười kỳ quái: "Nàng biết Ngụy đế có bao nhiêu con trai không?"

Đại Nhi suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Ít nhất cũng phải có mười mấy người?"

"Ngụy đế năm đó cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, có bốn mươi hai con trai, ba mươi một con gái!" Liễu Thiên Kỳ than thở: "Mỹ nữ ở hậu cung có khoảng ba nghìn người, hoang dâm vô đạo, thích làm việc lớn hám công to, đây chính là đạo mất nước!"

"Bộ hạ nhìn những thiếu niên nam nữ quý ở trong sân, bộ dạng vạn phần hoảng sợ, người ra một lệnh để cho lão gia đến tận bây giờ vẫn canh cánh

trong lòng!"

"Cái gì?" Đại Nhi hỏi tới.

Liễu Thiên Kỳ từng chữ từng câu rõ ràng nói: "Nữ hài, một đứa cũng không để lại, toàn bộ tru diệt. Nam hài, từ ba tuổi trở lên, giết! dưới ba tuổi, tất cả đều thiên mang về Đông Đô!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 46: Thủ đoạn của tiểu Hầu gia.

Q.1 - Chương 46: Thủ đoạn của tiểu Hầu gia.

Đại Nhi lấy tay che miệng, cố gắng che dấu vẻ kinh ngạc. Đạo mệnh lệnh này của Sở đế thật sự khó có thể hiểu, có câu diệt cỏ không diệt tận gốc, gặp mùa xuân sẽ lại hồi sinh. Nếu như muốn giết, vậy thì phải diệt sạch sẽ, cần gì phải lưu lại một chút ít mầm tai họa này? Nếu bắt bọn chúng làm thái giám, chẳng lẽ có thể bảo đảm chắc chắn không có sai lầm? Gần hai mươi năm sau, không phải là có một vị hoàng thái phi chết trong tay thái giám sao?

Ánh nắng tươi tắn chiếu sáng đình viện dường như xua tan cảm giác lạnh lẽo đang bao phủ. Đại Nhi cũng không biết chuyện xưa ngàn năm trước của vị cao thủ Thiên Đạo cùng mười hai long kỵ.

Nhưng Liễu Thiên Kỳ biết, Sở đế bởi vì tổ tiên mình làm gia thần của Ngụy gia bảy tám trăm năm, trong lòng không cam chịu vì thế nhất định phải để người Ngụy gia làm tên thái giám ti tiện. Bệ hạ làm chuyện này cũng vì tổ tiên đòi món nợ này!

Chính là vì lý do này, không tiện nói rõ cho Đại Nhi hiểu.

Đại Nhi nhẹ giọng hỏi: "Vậy là một đứa trẻ ba tuổi đã bị thiên cho vào hậu cung làm thái giám làm sao có thể tu hành đến cảnh giới Tiên Thiên lại còn trở thành niệm tu đây?"

Liễu Thiên Kỳ hiển nhiên đã nghĩ từ lâu vấn đề này, Đại Nhi hỏi câu này, hần liền lập tức đáp: "Có hai loại khả năng. Một là hần ở trong cung gặp kỳ ngộ gì đó, học được pháp môn cao thâm. Khả năng này cực thấp! Loại thứ

hai có thể thời điểm hần bị thiến căn bản không phải ba tuổi, rất có thể đã năm sáu tuổi, chỉ là bởi vì do nguyên nhân nào đó mà dáng vóc nhỏ hơn đứa trẻ cùng tuổi khá nhiều. Hài tử năm sáu tuổi ở ôn đại phiệt đã bắt đầu được tu hành theo bí pháp của gia tộc! Bí pháp và uy lực của hoàng tộc Đại Ngụy. . . Đại Nhi, người rất khó tưởng tượng."

Đại Nhi không lên tiếng, trong nội tâm nàng chỉ cảm thấy một hài tử mới có mấy tuổi đầu chứng kiến cha mẹ của mình chết, huynh đệ tỷ muội bị tàn sát khắp nơi. Dưới tình hình đó lại có thể thi hành tâm kế nguy trang thành hài tử ba tuổi đầu để giữ cái mạng. Đến Đông đô, ẩn nhẫn gần hai mươi năm, chấp nhận thân thể không hoàn toàn trọn vẹn, dựa vào công pháp được ghi lại từ ký ức trẻ con, dám khổ luyện thành cao thủ tiên thiên, lại còn là niệm tu. . . Ý chí báo thù như thế, thật sự là làm cho người ta sợ hãi than thầm!

"Chuyện đã qua nhiều năm, phần lớn mọi người đều không biết trong cung còn có hoàng tộc Đại Ngụy làm thái giám. . . Nhưng lại giấy không thể gói được lửa, chuyện này những người sống tại năm đó đều biết cả, thêm chút suy đoán là có thể đoán tám chín phần mười. Hơn nữa, tên thái giám đột nhiên xuất thủ mặc dù thành công trốn ra khỏi cung, nhưng đám đệ đệ của hần toàn bộ bị tru diệt chôn cùng hoàng thái phi!"

Liễu Thiên Kỳ hai hàng lông mày nhíu lại, lẩm bẩm nói: "Đây là điều ta không giải thích được, hần đã tiến vào Thiên Tiên ở đâu, vì sao lại xuất thủ lúc này. Hơn nữa chỉ giết một hoàng thái phi không có quan hệ gì nhiều. . . Cho dù là giết Hoàng thái hậu, đối với Đại Sở cũng không có bất kỳ ảnh hưởng! Hần đã là một kẻ ẩn nhẫn như thế, tại sao lại vọng động như vậy? Chẳng lẽ là trong đó còn có chuyện gì chúng ta không biết?"

Đại Nhi mặc nhiên gật đầu, khẽ thở dài: "Người này cũng là hài tử đáng thương thật. . ." Nàng hồn nhiên quên mất cái tên hài tử nàng vừa bảo là đáng thương, hiện thời còn lớn hơn nàng vài tuổi, hần còn là một vị niệm tu cấp Tiên Thiên, là nhân vật cực kỳ nguy hiểm người người sợ hãi. Có lẽ, năm đó tiến vào hoàng cung Đại Ngụy, Sở đế cùng Đường Ẩn vì có chuyện này mới khiến hần nhớ rõ hai người là đại thù sinh tử, cũng chính hai người xưa quân làm sụp đổ một Đại Ngụy lớn đến như vậy. Tìm Đường gia báo thù, đương nhiên cũng là thuận lý thành chương, nhất là thừa dịp Đường Ẩn

cùng Liễu Khinh Dương không có mặt ở Đông đô, không hạ thủ lúc này còn đợi đến khi nào?

"Đại Nhi. . ." Đoàn người tiếp viện vội vã đi tới. Đi đầu là nam tử đeo đai ngọc mặc hắc bào, tác phong nhanh nhẹn, hẳn chính là đại ca Đường Hiên! Đường Hiên bước nhanh tới trước mặt muội muội, mặt nặng trịch trách mắng: "Đại Nhi, người cũng không còn nhỏ, sao lại không nghe lời như vậy? Chuyện thư viện có thể trì hoãn, người tại sao lại cứ muốn đến nơi đó, để ẹ với ta đều không yên lòng."

"Được rồi, hôm nay ta sẽ sắp xếp để về nhà sớm?" Đại Nhi bĩu môi, từ nhỏ đến lớn, ca ca thương yêu mình, nghe nói bị ám sát, Đường Hiên lập tức tự mình dẫn dắt nhân thủ tới bảo vệ muội muội.

Đường Hiên sắc mặt hòa hoãn xuống, vuốt cằm nói: "Vậy thì mau đi sắp xếp đi, đại ca đã phân phó nhà bếp làm vài món ăn người thích ăn nhất, coi như là an ủi người."

"Cám ơn đại ca." Đại Nhi thản nhiên cười, xoay người đối với Liễu Thiên Kỳ nói: "Làm phiền Kỳ ca ca đi nói với Tần Phi một tiếng, bây giờ phải về nhà rồi."

Liễu Thiên Kỳ xoay người rời đi, Đường Hiên sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Nói với hắn làm cái gì? Đường gia tự nhiên có lực lượng bảo vệ người. Đại ca đang suy nghĩ biện pháp, đem mấy người Sát Sự Thính đá đi, người sao lại. . ."

"Nếu như không có hắn, hiện tại người có thể không thấy tới tiểu muội rồi!" Đại Nhi lôi Đường Hiên ống tay áo, sóng vai đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: "Về tình về lý, tiểu muội cũng phải cảm ơn hắn. Đại ca, người cũng không cần lúc nào cũng chĩa mũi nhọn vào hắn. Người nên biết, tú cầu kia nếu ta không muốn vứt, hắn làm sao đón được đây?"

Liễu Thiên Kỳ hướng về phía Tần Phi vẫy vẫy tay, Tần Phi biết là đến lúc phải rời đi, liền cười ha ha với bọn nhỏ: "Hôm nay ta dạy thi ca cho các người, cứ từ từ mà học thuộc, không cần vội vã. Còn nữa, sáng mai tiên sinh cũ sẽ dạy trở lại, hãy nói « trường ái ca » các người đã nộp rồi đang bị ta giữ để kiểm tra nhé . Nếu tiên sinh đó không tin, bảo tiên sinh đến Sát Sự Thính tìm ta!"

Bọn chúng có biết Sát Sự Thính là cái gì đâu? Nhưng là bọn hăn biết, vị đại ca trước mặt, chẳng những không có bắt làm bài tập, còn trực tiếp miễn « trường ái ca » đáng chán ghét như vậy, nhất thời hò hét vô cùng phấn khởi, chúng tụ tập kéo áo Tần Phi không muốn hăn rời đi.

"Vài ngày sau ta lại đến dạy các người." Tần Phi vỗ vỗ đầu bọn họ, theo Liễu Thiên Kỳ đi ra nội viện.

Hành lang trên đài, trừ Đường Hiên huynh muội cùng Dịch Tiểu Uyển đám người, còn có một vị cấm y thiếu niên. Hăn mặc bạch y như tuyết, tóc đen như nước sơn, mi thanh mục tú, thoát nhìn cũng tuấn tú lịch sự. Tần Phi nường mày, nói khẽ với Dịch Tiểu Uyển hỏi: "Ai vậy? Người nào của Đường phủ đều có thể là mục tiêu bị ám sát, lại có người chạy tới tham gia náo nhiệt sao?"

Dịch Tiểu Uyển dắt Tần Phi, bước nhanh hơn, vừa nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ giải thích: "Vị thiếu gia kia à, đó là cháu trai nhỏ của Trung vũ hầu Phan Thắng, Phan Lăng Phong."

Nàng là Đông Đô đệ nhất bát quái [DG: nghịch ngợm chọc phá gây phiền phức số một], con cái các quan viên chưa từng có ai Dịch Tiểu Uyển không nhận ra. Nói đến Phan gia, đó cũng là đại gia tộc, ở thời điểm Đại Sở mới vừa lập quốc, Phan gia ra sức không ít lực. Sau này khi man tộc thảo nguyên xâm lấn đã lập nhiều chiến công hiển hách, được phong tới phẩm hàm trung vũ hầu, Phan thắng hiện đang là Binh bộ Thượng thư, con cháu Phan gia ở trong quân tương đối nhiều, thế lực không phải chuyện đùa.

Bất quá, tiếc nuôi chính là, con trai độc nhất của Phan thắng năm xưa chết trận sa trường, hăn còn hai con trai, con trai lớn Phan Ngọc Sách, con thứ Phan Lăng Phong. Hai người này đều anh tuấn phi phàm, thông minh lanh lợi. Phan Thắng đối với bọn họ lại càng thêm yêu chiều, cố ý tài bồi. Đừng xem Phan Lăng Phong chỉ mới hai mươi tuổi, hiện hăn đang là thiên tướng Ngự lâm quân là quan viên ngũ phẩm rồi.

Dịch Tiểu Uyển khẽ cười nói: "Đừng nói ta không nói cho người biết, Phan Lăng Phong trước kia đối với Đại Nhi chính là theo đuổi mãi không thôi. Sau đó, thái tử cùng thế tử Yến Vương trước sau gia nhập, Phan Lăng Phong biết mình vô luận như thế nào cũng không thể nào tranh đua được

với bọn họ, liền chủ động thối lui. Ở Đông đô hãn nổi danh là người tốt, sĩ diện lớn. Phàm là con cháu thế gia, dường như đều có giao tình với hãn."

Tần phi thân nhiên đáp: "Nếu như là ta thích ai, vô luận như thế nào, ta cũng sẽ không thối lui đâu."

Dịch Tiểu Uyển kinh ngạc kéo mạnh hãn một cái, lặng lẽ nói: "Đối thủ là thái tử đấy?"

"Cướp."

"Nếu là... Bàng Chân thì sao?" Dịch Tiểu Uyển chỉ chỉ phía hoàng cung.

"Vẫn tranh đua!"

Dịch Tiểu Uyển không vừa lòng bĩu môi: "To mồm thế không sợ có ngày sừng miêng sao?"

Tần Phi mặc kệ nàng, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có người kêu lên: "Tần huynh, xin dừng bước."

Xoay người lại, hãn thấy Phan Lăng Phong ung dung đi tới, chấp tay nói: "Tần huynh, Phan mỗ ở Lộc Minh Sơn đã nhìn thấy thân thủ của Tần huynh, lúc ấy cực kỳ ngưỡng mộ. Đáng tiếc không thể bái phỏng Tần huynh, hôm nay vừa thấy, Phan mỗ cảm thấy thật là hữu duyên. Hai ngày tới, trong nhà ta đang chuẩn bị yến hội, muốn mời con cháu thế gia Đông đô. Đại công tử và Đại Nhi tiểu thư nhất định phải đi, Tần huynh nếu bảo hộ Đại Nhi tiểu thư, đến lúc đó nhất định mời huynh tới cùng bàn vui vẻ với bọn ta."

"Đa tạ hảo ý của Tiểu Hầu gia." Tần Phi ôm quyền nói: "Cho dù Tần Phi muốn đi, cũng là vì bảo hộ Đại Nhi tiểu thư mà thôi."

"Ai, đến lúc đó Phan mỗ an bài là được, thích khách có bản lĩnh lớn đến thế nào mà dám gây chuyện thị phi ở phủ Trung vũ Hầu?" Phan Lăng Phong ngạo nghễ nói: "Trung vũ Hầu phủ mặc dù không phải là nơi trọng đại gì, nhưng nếu dám thích khách kia muốn gây chuyện, ta dám cam đoan, bọn họ không có một tên nào có thể còn sống mà trốn đi."

Đại Nhi lạnh lùng lên tiếng: "Tiểu Hầu gia uy phong thật lớn, Đường gia chúng ta gặp tập kích, Đại Nhi suýt chút nữa đã mất tính mạng. Xem ra, phủ Trung vũ Hầu còn hơn Đường gia chúng ta gấp trăm lần nghìn lần."

Phan Lăng Phong nhất thời ngạc nhiên, hắn trăm triệu lần cũng không nghĩ tới, Đường Đại Nhi vừa mở miệng, trong lời nói còn có ý che chở Tần Phi. Tuy vậy, hắn cũng là người giao tiếp lọc lõi ở Đông đô, sắc mặt nụ cười vẫn như không có gì xảy ra: "Là tại hạ lỡ lời, Đại Nhi tiểu thư chớ trách."

Đại Nhi hừ lạnh một tiếng bước nhanh mấy bước kéo cánh tay Dịch Tiểu Uyển : "Tiểu Uyển, ta và người đi thôi."

Nhìn bóng dáng Đại Nhi đi xa, Đường Hiên thản nhiên nói: "Lăng Phong, người phải biết rằng, Tiểu vương gia cũng không có cách nào gây khó dễ cho Tần Phi, người tùy tiện sắp xếp hắn cùng bàn là có chủ ý gì đây?"

Phan Lăng Phong cười nói: "Đại công tử, Tần Phi cho dù tu vi kinh người, kỳ tài ngút trời. Nhưng hắn lớn lên từ Phố chợ, không có chút lễ nghi. Cho hắn ngồi cùng bàn, chính là muốn làm mất thể diện của hắn, rất nhiều món ăn đặt trước mặt hắn chắc hắn hắn chưa từng biết, ắt hắn hắn sẽ không ăn. Đến lúc đó, ta thi hành chút kế mọn, để cho hắn lòi ra một chút xấu, coi như là vì Tiểu vương gia, đại công tử cống hiến một chút sức lực."

Đường Hiên hờ hững im lặng, trong lòng hắn mặc dù đối với biện pháp của Phan Lăng Phong có chút khinh thường. Nhưng mà, hắn và Sở Dương liên tiếp bại trận ở trong tay Tần Phi, nếu là có thể đơn giản hạ thấp được Tần Phi cũng là tốt.

"Người xem rồi bố trí đi! Không nên trộm gà không được còn mất nắm gạo." Đường Hiên phát vạt áo trước, bước nhanh đuổi theo muội muội.

Phan Lăng Phong nhìn Đại Nhi cùng Tiểu Uyển dáng người cao ráo nhanh nhẹn xa xa, những đường cong mỡ eo ngực nhấp nhô đầy khiêu khích. Hai đầu lông mày của hắn đột nhiên hiện một tia ham muốn, nhưng ngay sau đó lắc đầu cười khỗ.

Bỗng nhiên, Liễu Thiên Kỳ đi qua mặt hắn, thấp giọng cười nói: "Tiểu Hầu gia, thật là thủ đoạn!"

Tên nam tử đầu to này thản nhiên đi qua mặt, lời nói thả lại kia không biết là khen hay là chế diễu!

Đào Tiểu Vũ eBook

Q.1 - Chương 47: Không phải oan gia cũng gặp nhau trong đường hẻm.

Q.1 - Chương 47: Không phải oan gia cũng gặp nhau trong đường hẻm.

Bóng đêm phủ xuống, thời tiết vô cùng tốt cho việc vào nhà trộm cướp. Bầu trời bao la tối như mực, chẳng những không có trăng, mà còn không có lấy một vì sao. Bóng tối bao phủ mặt đất, có lẽ vô số tội ác đang diễn ra, hoặc đám con trai đang chuẩn bị vụng trộm, lần mò tình nhân chốn khuê các.

Bóng đen lóe lên, một người vững vàng rơi xuống mặt đất, hai chân chắm đất, nhưng ngay cả một chút thanh âm cũng không phát ra, nếu là có người thấy được, tất nhiên sẽ tán dương một tiếng: thân thủ tuyệt vời!

Hắn như con báo lén vào trong bụi hoa, chỉ có đôi mắt từ trong nhòm ra, nhìn quanh chỉ thấy xung quanh không bóng người nào, hắn đang muốn bước về phía trước. Bỗng nhiên, ở một chỗ khác một bóng người chớp động trên tường, lại một cái bóng đen rơi xuống.

Người đến trước nín hơi ngưng thần, bàn tay yên lặng đặt tại phía trên đoàn kiếm nơi ống giày, con mắt dừng tại chỗ thân ảnh vừa nháy xuống cách đó không xa.

Xem ra, bụi rậm này thật đúng là nơi ẩn nấp tốt, cước bộ bóng đen động đây, rúc luôn vào trong bụi hoa. Mới vừa thở phào nhẹ nhõm, ngẩng mặt lên đã thấy bên cạnh có một người. Hắn há mồm muốn hô, nhưng bị một bàn tay bịt miệng, lập tức tay phải của hắn nhanh như gió vờn ra, thẳng đến cổ họng người đến trước.

Người đến trước đã có chuẩn bị, chẳng lẽ có thể để tên kia đắc thủ? Hắn xuất chưởng như đao, một bàn tay như Thái sơn áp đỉnh chém mạnh xuống. Bóng đen nào dám trực tiếp chống chọi, cổ tay nhanh chóng lui về. Hắn không nghĩ tới, chưởng lực người đến trước đang uy mãnh bỗng nhiên hóa mềm mại, cánh tay như linh xà bám dính vào cánh tay của hắn, ba ngón tay đã để hờ vào cổ họng của hắn, chỉ cần nhẹ nhàng phát lực sẽ khiến hắn lập tức chết luôn.

Bóng đen thất kinh, đột nhiên ngửa ra phía sau, thân thể dường như là là trên mặt đất, ý đồ thoát khỏi ba ngón tay đoạt mệnh. Người đến trước chỉ

một chiêu đã đắc thủ, tuyệt không chịu để cho hắn dễ dàng thoát như thế, thuận thế mãnh liệt bổ nhào, ba chỉ vẫn vững vàng chế trụ cổ họng của hắn, tay trái phòng bị, khữu tay đè lên lồng ngực của hắn. . .

Ngón tay người đến trước đang muốn phát lực, bỗng nhiên thấp giọng hô: "Không có vết hầu sao? Nữ nhân à?"

"Tần Phi, lại là tên khốn kiếp này, buông tay ra mau, bóp chết lão nương rồi!" Bóng đen vốn tưởng chết đến nơi, đang định liều chết phản kích, đột nhiên nghe thấy thanh âm Tần Phi, không khỏi vui mừng quá đổi.

"Dịch cô nương. . ." Tần Phi chậm rãi buông tay ra, ngạc nhiên nói: "Sao lại là ngươi?"

Dịch Tiểu Uyển nhẹ nhàng thở hắt hắt hai cái, hất khuỷu tay trái của Tần Phi ra, ngồi dậy, nhỏ giọng nói: "Tên Tần Phi khốn kiếp, ngươi. . . Ngươi. . . Ngươi mới vừa rồi đã áp chế lão nương. . . . Sao còn không biết ta là nữ?"

Tần Phi thản nhiên nhún vai: "Hoàn toàn không chút co dãn nhé, sao có thể là ngươi. . . Ủ hừ. . . Quá nhỏ, cảm giác không rõ ràng!"

Bóng đêm đen nhánh, không thể thấy rõ sắc mặt Dịch Tiểu Uyển, tuy thế, trực giác của Tần Phi vẫn có thể cảm thấy nàng đang tức giận như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt.

Trong lòng Dịch Tiểu Uyển đang phẫn nộ, chẳng lẽ muốn bốn cô nương nói cho ngươi biết, thường ngày nàng dùng vải bọc bộ ngực, tránh cho đôi tiểu bạch thỏ đầy sức sống ảnh hưởng đến việc hành động sao? Lại còn nói bốn cô nương. . . Ủ hừ. . . Có chút nhỏ nhỏ! Cơn giận này tuyệt đối không thể tha!

"Tần Phi!" Dịch Tiểu Uyển sắc mặt trầm xuống, ra oai: "Trong đêm tối, ngươi lỡ tay làm tổn thương cấp trên, lão nương tạm thời không so đo với ngươi. Ngươi thành thật nói cho ta biết, tại sao giữa đêm khuya lén vào Vọng Nguyệt Viên?"

Tần Phi nhún châu xoay động, hỏi ngược lại: "Tại sao ngươi cũng tới đây?" "Lão nương đang ở thân phận thượng ty hỏi ngươi." Dịch Tiểu Uyển giận không kềm được.

Tần Phi thở dài một tiếng, mỗi lần Dịch Tiểu Uyển muốn bắt nạt hấn mà không có biện pháp nào, liền lấy thân phận Giam Sự đại nhân ra lòe, thật sự để cho Tần Phi không thể làm gì được.

"Dịch Giam Sự. . ." Tần Phi đối xứng hô, giảm thấp xuống thanh âm nói: "Người không cảm thấy kỳ quái sao? Chín viên nội viện Đường phủ, chỉ có tám người ở. Hơn nữa, Vọng Nguyệt Viên nghiêm cấm bất cứ ai tiến vào, nơi đây tất có cổ quái. Ty chúc cả gan suy đoán, lần này Sát Sự Thính tiến vào Đường phủ, bảo hộ Đại Nhi tiểu thư là giả, tiến vào Đường phủ tra xét chuyện hư thực mới là thật."

"Lấy thực lực Đường phủ, nếu thật là đem đám đàn bà con gái trông giữ tại nhà, ra ngoài nghiêm khắc đề phòng, cơ hội thích khách đắc thủ cơ hồ là không có. Sát Sự Thính sẽ không cách nào thâm nhập vào Đường phủ, thật vất vả mới bắt được cái cơ hội. Đương nhiên phải phái ra người tin cẩn, lại phải là người được việc đến đây điều tra. Ta. . . là một thành viên mới vừa bước vào Sát Sự Thính. Chu Lễ Uyên, tiền đồ của hấn chỉ có thể ở Giáo Tập Ty hoặc là Chấp Hành Ty. Nhưng Tiểu Uyển cô nương người lại rất khác người khác, người đáng tin, thân thủ hơn người, lại là nữ hài tử [cô bé]. Nam nhân luôn buông lỏng đề phòng đối với xinh đẹp cô gái, người tới Đường phủ điều tra, cái này là chỉ làm ít mà thì công to nhé!"

Dịch Tiểu Uyển hừ lạnh nói: "Lại rút chút mê hồn thang. Tần Phi, bốn cô nương hiện tại cảm thấy người rất có năng lực vào Dịch Tình Ty hoặc Hình Ngục Ty, suy đoán như vậy thật là có mấy phần ý tứ đúng. Người còn chưa nói, tại sao tới Vọng Nguyệt Viên đây?"

Tần Phi bịa chuyện: "Nếu ta đã đoán được mưu đồ Sát Sự Thính, thân là một thành viên sát son với Sát Sự Thính, một mật thám nhiệt huyết, sao lại có thể khoanh tay đứng nhìn? Dĩ nhiên muốn phát huy công sức bé nhỏ không đáng kể, trợ giúp Giam Sự đại nhân hoàn thành nhiệm vụ."

"Bớt lời thừa đi, ta không tin người!" Dịch Tiểu Uyển bĩu môi: "Nếu đã tới, cũng tốt. Ta và người chia làm hai đường, đem bên ngoài thăm dò một phen, sau đó vào trong lầu dò xét."

Vọng Nguyệt Viên mặc dù cũng là một khu vườn, nhưng không lớn bằng Thúy Trúc viên. Chỉ mất không tới một nén nhang, một nam một nữ mật

thám lại một lần nữa gặp nhau ở trước cửa lầu. Sau khi ra hiệu an toàn xong, Tần Phi rút ra đoản kiếm, hết sức cẩn thận đẩy cửa lầu ra.

Cánh cửa phát ra một tiếng động rất nhỏ, hai người nhất thời dừng bước lại, cẩn thận lắng nghe xung quanh Vọng Nguyệt Viên có người nào bị một tiếng này kinh động hay không. Dừng lại chỉ chốc lát, Tần Phi phía trước, Dịch Tiểu Uyển ở phía sau, hai người đi vào lầu các. Cũng may bên ngoài lầu, bóng tối phủ đen đặc. Vào trong lầu các, hai mắt thích ứng một lúc là có thể mơ hồ thấy vật.

Dịch Tiểu Uyển lấy từ trong ngực ra hai hạt châu, ném cho Tần Phi một cái, nhẹ giọng nói: "Đây là ngọc chiếu sáng chuyên dụng ập thám, mặc dù ánh sáng rất yếu, nhưng tu vi của người đã tiến vào cảnh giới Thiên Tiên, chút tia sáng như vậy đủ cho người thấy rõ ràng."

Mượn chút ánh sáng yếu ớt đó, Tần Phi cẩn thận kiểm tra gian phòng này. Nhắc tới cũng kỳ quái, Vọng Nguyệt Viên đã thật lâu không có người ở, nhìn dáng dấp, Đường Ẩn sẽ không để cho người khác dễ dàng tiến vào vườn này, nhưng trong lầu các hết thảy đều sạch sẽ, chắc hẳn thường xuyên cũng có người tới nơi này quét dọn.

Tần Phi đưa tay chà xuống cái ghế ngồi, rồi đem ngón tay đặt ở trước mắt thử dài nói: "Gương ở nhà ta cũng không sạch sẽ như vậy."

Dịch Tiểu Uyển chế nhạo nói: "Ồ chó nhà người thì nói làm gì, chẳng lẽ bốn cô nương không biết sao? Người nói đi, là ai tới quét dọn Vọng Nguyệt Viên? Chẳng lẽ là tự thân Đường Ẩn? Hẳn quyền cao chức trọng, mỗi ngày công việc ngập đầu, hẳn còn đích thân tới quét dọn Vọng Nguyệt Viên á, ta làm sao mà tin được đây?"

Tần Phi đi dọc theo vách tường, hẳn chậm rãi tiến về phía trước. Trên tường treo rất nhiều thư họa. Có chữ viết không bị cản trở, nhẹ nhàng vui vẻ; có chữ viết xinh đẹp, mượt mà hợp lòng người. Một vài bức tranh sơn thủy có chút bất phàm. Tần Phi mặc dù là người ngoại đạo nhưng nhìn bức họa tinh mỹ, cũng không khỏi mê mẩn. Đột nhiên, Tần Phi dừng bước lại, trước mặt của hắn là một bức hàn nha hý thủy đồ. Tranh không có gì đáng ngạc nhiên, phần lạc khoản [DG: phần đề chữ, ghi chú trên bức tranh] có viết: Chính

Xương năm thứ bốn tháng hai, cùng Nguyệt Nhi dạo chơi Niệm viên, Đường Ân!

Dịch Tiểu Uyển thấy Tần Phi dừng chân không có hành động gì, nàng đang muốn hỏi, bỗng nhiên nghe thấy có một tiếng động từ cửa, hai người vội vàng cất ngọc chiếu sáng, thân ảnh Tần Phi vút một cái, lặng lẽ không tiếng động nhảy lên xà nhà. Dịch Tiểu Uyển tung người nhảy theo, nằm ở bên cạnh Tần Phi. Hai người nín hơi ngưng thần, không dám lên tiếng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tiếng động ứng với có hai người đến đây. Cửa phòng vang lên một tiếng động nhẹ, một nam tử hiên ngang đi vào lầu các, trong tay còn xách theo một cái đèn lồng, hẳn tìm được giá cắm nến, đốt nến xong đầu đó, rồi mới hướng ngoài cửa hô: "Gia nương, người vào đi!"

"Đường Hiên. . ." Tần Phi trao đổi ánh mắt với Dịch Tiểu Uyển. Cả hai không rõ vì sao trong đêm khuya, Đường phu nhân dẫn Đường Hiên tới chỗ này.

Đường phu nhân thường ngày ung dung hòa nhã, nhưng khi nàng ngồi trong lầu này, khuôn mặt lộ ra vẻ bức tức, không cam lòng!

"Hiên nhi, như thế này, người đem nơi này đổ dầu hỏa, ột mồi lửa đốt đi! Cái vườn này, gia nương không bao giờ muốn nhìn thấy nó nữa!" Đường phu nhân đứng ở cửa, lạnh lùng nói.

Đường Hiên chần chờ chốc lát, thấp giọng nói: "Mẹ, Vọng Nguyệt Viên, trừ phi phụ thân gọi tới, nếu không bất cứ ai không thể tiến vào. Một mồi lửa ra tro. . . Nếu phụ thân truy cứu thì. . ."

"Sợ cái gì?" Đường phu nhân nghiêng, oán hận nói: "Chẳng lẽ hẳn có thể đem ta phế bỏ sao? Đem người trục xuất khỏi cửa? Cái đồ lăng lợ này, mất tích đã nhiều năm như vậy, cứ cho là chết rồi đi, thế mà vẫn còn làm cả nhà ta phải suy nghĩ!"

"Đồ lăng lợ nào?" Đường Hiên hiển nhiên không biết mẫu thân đang nói cái gì, kinh ngạc hỏi ngược lại.

Đường phu nhân thở dài rất sâu, dặt nghi tử vào trong đại sảnh, khom người ngồi xuống, nhìn vách tường treo đầy thư họa, chậm rãi mở miệng nói: "Hiên nhi, người là trưởng tử, hôm nay cũng trưởng thành, tương lai là

muốn tiếp quản gia tộc, có một số việc người cũng cần phải biết cho rõ ràng."

Đường Hiên xuôi tay đứng hầu, đàng hoàng nói: "Xin gia nương dạy bảo."

"Người Đại Sở chỉ biết là cha người là quý tộc Đường Quốc đã bị mất nước, lòng đầy cừu hận đi tới Đại Sở, mượn quốc lực Đại Sở báo thù, nhưng không biết chuyện cũ của cha người. Thật ra thì, đến như ta, cũng phải nhiều năm sau mới biết được. Ông nội người là một chi nhỏ hoàng tộc Đường Quốc, năm đó thế tập Hầu tước ở Đường Quốc, cha người xuất thân gia đình giàu có, lại là trưởng tử, thân phận tự nhiên không phải tầm thường. Hẳn từ nhỏ giao du rộng rãi, thích du sơn ngoạn thủy."

"Có một lần, cha người cùng bằng hữu kết bạn đi chơi, đến một chỗ danh sơn du ngoạn, ở trong núi vô tình gặp được một người con gái, hẳn như bị sét đánh giữa trời quang liền ở lại trong núi ở ba tháng, mỗi ngày đều cùng đứa kia hái thuốc, học tập, vẽ tranh." Mặt Đường phu nhân lộ vẻ khinh thường: "Hiên nhi, đứa kia chắc là đoán được thân phận cha người, cố ý lấy sắc dụ hấn, làm hấn nhớ mãi không quên. Sau đó, cha người trở lại kinh thành, liền cầu ông nội người mời người làm mai mối, muốn cưới nó làm vợ."

"Đường gia thân phận ra sao? Đứa kia cũng chỉ là cô gái thôn phu sơn dã, có tài đức gì gả vào Đường gia? Ông người chịu đựng không nổi khổ cầu của cha người, miễn cưỡng đáp ứng cho phép cha người lấy nó làm thị thiếp. Nhưng cha người cự tuyệt, tuyên bố không phải là nó thì không lập gia đình, hoặc là chánh thê, hoặc là suốt đời không lập gia đình. Ông người giận quá sai người nhốt cha người trong nhà, không cho đi ra ngoài. Nhốt luôn nửa năm!"

Đường Hiên không nhịn được cười nói: "Thì ra là phụ thân thường ngày nghiêm túc như thế, năm đó cũng có trải qua chuyện tình yêu chơi bời phóng đảng!"

"Nực cười sao?" Đường phu nhân nghiêm sắc mặt, tiếng cười Đường Hiên đột nhiên ngưng lại. . .

"Sau đó, Ngụy quân tấn công Đường, Đường quân liên tiếp bại lui, ông nội người mang binh xuất chinh, chết trận sa trường. Ngụy quân phá được kinh

thành, cha người cướp lại được tộc nhân, trước lúc thành chưa bị phá mở một đường máu chạy thẳng tới Sở quốc. Lấy tài hoa cha người, ở Sở Quốc dương danh lập thân rất nhanh, lại do ủng hộ thái tử năm đó, vì thế nhận được ưu ái của bộ hạ hiện nay."

"Không nghĩ tới, cha người ở Sở Quốc, còn có thể gặp phải cái đồ lăng lơ kia." Đường phu nhân hung dữ mắng: "Con hồ ly này không biết có phải là nghe nói cha người ở Sở Quốc thành danh rồi hay không, nhân cơ hội tới tìm lợi ích. Cha người đối nó cái gì cũng tốt, chỉ là nhìn không ra cái tâm lăng lơ của nó. Năm đó, ta đã gả vào Đường gia, cha người cứ khẳng khẳng làm theo ý mình, đón con hồ ly tinh từ kỹ viện ra an trí ở Vọng Nguyệt Viên."

Đường Hiên trầm ngâm nói: "Thì ra là Vọng Nguyệt Viên có lai lịch như vậy."

"Còn có lai lịch là người không biết." Đường phu nhân cười lạnh nói: "Người thật nghĩ đến người là trưởng tử là có thể tiếp quản Đường gia? Người cũng đã biết, vì sao người năm nay đã hai mươi hai tuổi rồi, mà ta cũng phải vào mùa đông Chính Xương năm thứ tư, mới vào cửa Đường gia sao?"

Mặt Đường Hiên liền biến sắc, chuyện này có kỳ quái rồi, hiện giờ là Chính Xương năm thứ hai mươi hai, trong khi mười tám năm trước. . . Chẳng lẽ. . . Hay là. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 48: Ta không phải là người tùy tiện.

Q.1 - Chương 48: Ta không phải là người tùy tiện.

Tần Phi cùng Dịch Tiểu Uyển không nhịn được trao đổi ánh mắt cho nhau. Hai người không nghĩ tới, khuya hôm nay tiến vào Vọng Nguyệt Viên, lại có thu hoạch ngoài ý liệu như thế. Nếu như vậy mà suy thì Đường phu nhân chưa kết hôn mà có con! Hơn nữa, Đường Hiên cũng phải khoảng ba bốn tuổi mới chính thức tiến vào Đường phủ. Tiểu hài tử ba bốn tuổi chưa thể

nhớ được gì nhiều, bằng không Đường Hiên cũng sẽ không đến nay mới biết!

Đường phu nhân u oán thở dài nói: "Duyên cớ trong đó, tương lai bản thân người sẽ tự biết. Ta là mẹ cũng không muốn nhiều lời! Nhưng mà, người phải biết rằng, người đàn bà kia, trước lúc mất tích cũng đã có có bầu. Nếu nó không phải là đột nhiên mất tích mà là gả cho cha người, sinh hạ ra đời. Người. . . sẽ không được coi là con trai trưởng, nhiều nhất cũng chỉ là trưởng chi thứ mà thôi."

Vẻ mặt Đường Hiên kích động, nhìn không ra là giận hay là hận, một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Mẫu thân đại nhân, người đàn bà kia vì sao lại mất tích?"

Đường phu nhân cười khổ lắc đầu: "Ta cũng không rõ, cha người lại ngậm miệng không nói. Tuy vậy, khi đó biết tin nó mang thai. Gia nương suy nghĩ rất nhiều biện pháp sau này tìm được cơ hội ta hạ ít thuốc độc vào trong đồ ăn, chất độc này nghe nói là có thể giết chết đứa con trong bụng. Ta không thể nào bỏ thuốc tại Đường phủ, bởi vì người cha hầu như mỗi bữa cơm đều cùng ăn với nó. Lần đó, nó đi ra ngoài dự tiệc, cuối cùng ta cũng chờ được cơ hội. . . Nó ăn hết bữa cơm kia liền mất tích! Nhiều năm như vậy không thấy tung tích."

Hai mẫu tử im lặng một lúc, ánh nến trong phòng nhẹ nhàng nháy múa, mặc dù cửa sổ đã đóng, tuy nhiên giống như có gió lạnh thổi qua, làm người ta phát rét.

"Đốt nó đi!" Đường phu nhân nhàn nhạt phân phó nói: "Ta không bao giờ ... muốn nhìn cái vườn này nữa!"

Đường Hiên gật đầu, ngay sau đó Đường phu nhân đứng dậy rời đi. Dịch Tiểu Uyển rút bàn tay đang trong tay Tần Phi, ngón tay ngọc nhỏ dài viết trên lưng hân: "Đi thôi!"

Tần Phi đang muốn viết chữ, bàn tay Dịch Tiểu Uyển đưa lên miệng Tần Phi một hoàn thuốc hơi cay hơi đắng, chính nàng cũng ngậm một viên ở trong miệng, ngay sau đó nàng bóp vỡ một hoàn thuốc, một mùi thơm ngát bay vào chóp mũi Tần Phi. Đường Hiên dưới xà nhà, vừa cầm lấy giá cắm nến, thân hình bỗng nhiên thoáng một cái, mềm oặt ngã xuống đất.

"Mê hương chỉ có công hiệu trong một nén nhang. Đi mau!" Dịch Tiểu Uyển nói nhanh, tung người nhảy xuống xà nhà, Tần Phi theo sát phía sau, hai người vội vàng vọt ra khỏi Vọng Nguyệt Viên, chạy thẳng tới Thúy Trúc viên.

Dịch Tiểu Uyển đợi Tần Phi tiến vào gian phòng, nàng xoay người đóng cửa lại rồi đi tới trước bàn, một tay chống vào má, lẩm bẩm nói: "Không nghĩ ra, Đường đại nhân lại có chuyện cũ như vậy. Đường phu nhân tâm địa cũng ngoan độc quá! Nữ nhân kia chỉ là mang thai, liền ra tay độc ác, hạ độc giết con của nàng ta. Ta đoán, Đường phu nhân nói chưa chắc là thật tình, nàng có thể hạ độc được, nếu đã muốn giết hài tử, sao không giết luôn cả mẫu lẫn tử? Như vậy mới gọn gàng!"

Tần Phi lạnh lùng nói: "Rất có khả năng!"

Hắn đã sớm nghĩ đến, Đường phu nhân xuất thân danh môn, muốn lấy Giáo Hồn Sát của Sát Sự Thính thì không có khả năng có được. Rất có thể, là nữ nhân này, đem Giáo Hồn Sát hạ độc lên người lão mục [mẹ], lão mục phát hiện ra điều bất thường nhưng lúc sắp chết có quý nhân tương trợ lấy vô thượng thần công bảo vệ tâm mạch do đó bảo vệ được tính mạng. Với tính cách lão mục, chắc chắn sẽ không trở lại Đường phủ, hắn là dứt khoát tự mình đi tới nơi Phố chợ cư trú! Giáo Hồn Sát là kịch độc bậc nào, cho dù bảo vệ được tính mạng, nhưng hài tử trong bụng, chắc hẳn cũng đã chết. Sau đó thu dưỡng mình và Thành Tín, một tay nuôi lớn, coi như là tạm thời cời bỏ đối với nỗi nhớ cái chết của con mình.

Nếu suy luận như thế thì chỗ mấu chốt cũng hết sức hợp lý. Duy nhất không thể hiểu chính là tại sao lão mục lại muốn tự hủy dung nhan? Lúc lão mục qua đời, Tần Phi từng cẩn thận kiểm tra di thể, vết thương trên mặt đúng là vết tích cũ từ ngày xưa. Chẳng lẽ việc hủy dung nhan chính là vì không để cho Đường phu nhân hoặc là Đường Ân tìm ra được người sao?

"Chuyện này, ta muốn viết báo cáo đưa lên thượng cấp Sát Sự Thính, tùy gia gia phân công nhân thủ điều tra." Dịch Tiểu Uyển ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nghiêm trang nhìn Tần Phi: "Hôm nay nếu ở Vọng Nguyệt Viên gặp được người, có một số việc, nhất định phải để cho người biết!"

"Đường phủ từ trước đến giờ là bền chắc như thành đồng vách sắt, nhân thủ chủ yếu là do Liễu Kinh Dương khống chế. Sát Sự Thính thâm nhập được vào gia môn của tất cả các quan to trong triều, nhưng đối với Đường Ẩn lại không có biện pháp. Phủ của Đường Ẩn chính là khu vực Sát Sự Thính chưa giám sát được. Lần này, Sát Sự Thính lợi dụng cơ hội thích khách thái giám, đưa ta thâm nhập vào Đường phủ để tra xét mọi thứ, cũng phải xem có người nào có thể khống chế hay không."

Dịch Tiểu Uyển nghiêm túc nói: "Người nhất định phải phối hợp ta, tuyệt đối không thể tự tiện hành động. Giống như đêm nay người tự mình thăm dò Vọng Nguyệt Viên, những chuyện như vậy sau này phải báo cho ta trước đã."

Tâm tư của Tần Phi tất nhiên sẽ không thực hiện như vậy, hần miễn cưỡng đáp: "Biết rồi!"

Dịch Tiểu Uyển chần chờ một chút, khuôn mặt nhỏ đỏ lên, khẽ nói: "Còn nữa, khuya hôm nay người lỡ tay làm tổn thương ta, nhất thiết phải để trong lòng, với ai đều không được nhắc tới, lão nương sau này còn phải sinh con lập gia thất."

Tần Phi nhếch miệng cười một tiếng: "Vậy thì không được rồi, ta đang chuẩn bị tìm tiên sinh kể chuyện, đem chuyện tối hôm nay mà thêu dệt thành một tiết mục ngắn, phân ba mươi tập, mỗi ngày một tập. Đầu tháng kể, tháng sau lại kể lại. . . Đàn ông không thêm đấu phụ nữ. . . Ta phải nhanh. . ."

Cửa phòng mở toang ra, thân ảnh Tần Phi như con chim ưng vọt bay ra bên ngoài, Dịch Tiểu Uyển vút theo chén trà. Chén trà nặng nề đụng vào cạnh cửa vỡ tan! Dịch Tiểu Uyển nổi giận ùng ùng, bước nhanh ra cửa, dùng sức đánh vào cánh cửa, sau đó hai tay chống vào eo, cúi đầu nhìn khuôn ngực của mình, khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng rực rỡ.

Trở lại gian phòng của mình, Tần Phi trong nháy mắt thu hồi nụ cười trên mặt, theo bản năng rút đoản kiếm từ trong ống giày ra. Hần biết, trong đoản kiếm còn có sáu đạo kiếm ý đại tông sư! Hôm nay Liễu Kinh Dương không có ở Đường phủ, nơi này không có nhiều cao thủ trấn giữ. Chỉ cần

sáu đạo kiếm ý, đủ để đem cả Đường phủ san thành bình địa! Cừu nhân giết mẹ là Đường phu nhân tất nhiên không có lý nào lại sống sót!

Chuôi kiếm có bọc da cá mập, phong cách cổ xưa cũ kỹ. Mảnh da này không biết đã hấp thu biết bao mồ hôi cùng máu tươi! Mũi kiếm dài bảy tấc, lấp lánh ánh sáng như tuyết! Rãnh máu ở giữa, ở dưới ánh nến hiện màu u lam, có lẽ do vô số máu tươi lắng đọng thành màu sắc này!

Giết! Hay không giết?

Cốc cốc cốc, cửa phòng vang lên ba tiếng gõ nhẹ nhàng. Tần Phi từ trong trầm tư thức tỉnh, cất đoản kiếm vào ống giày, trầm giọng quát lên: "Ai thế?"

"Là ta, Đại Nhi!" Một thanh âm dễ nghe ở ngoài cửa vang lên.

Tần Phi chậm rãi đi ra mở cửa. Đại Nhi đang mặc bộ quần áo màu đỏ, tươi cười rạng rỡ. Theo sau nàng là một thị nữ, trong tay thị nữ nâng mâm thức ăn bằng bạc, trong mâm có vài món đồ ăn.

Đại Nhi cười yếu ớt nói: "Hôm nay gặp phải tập kích, nhờ có người cứu giúp. Ở thư viện Di Châu, người còn hỗ trợ dạy tiểu hài tử biết chữ, ta còn chưa chính thức cảm tạ người. Đây là một ít thức ăn là Đại Nhi tự mình xuống bếp làm, ném thử đồ ăn khuya đi?"

Thị nữ phía sau cúi đầu không dám làm phát ra âm thanh, nàng biết rõ, thoạt nhìn chỉ là chút ít thức ăn nhưng để làm được thế này cũng tốn nhiều công phu. Sau khi dùng bữa tối, Đại Nhi ở trong phòng bếp bận rộn, mất hai canh giờ mới có thể làm xong. Tất cả đều dùng tài liệu thượng đẳng, trang trí rất tinh tế, bất kể màu sắc hương vị cũng có thể nói là thượng giai. Lần gần đây Đại Nhi dụng tâm làm một bữa cơm như thế hình như chính là sinh nhật đại công tử Đường Hiên thì phải?

"Đây đều là thuộc bốn phận thôi." Tần Phi thản nhiên nói.

Đại Nhi thản nhiên cười: "Bảo vệ ta là thuộc bốn phận, vậy dạy hài tử biết chữ, sẽ không phải là bốn phận chứ?"

Nàng cầm lấy mâm thức ăn, cất bước vào trong phòng, Tần Phi khẽ nghiêng người để nàng đi vào, thuận tay đóng cửa phòng lại. Thị nữ nhất thời trợn mắt hốc mồm nhìn cửa phòng đóng chặt, thầm nghĩ người này thật quá mức vô lễ.

Đại Nhi cũng không ngại, đem mâm thức ăn đặt lên bàn, mở cái lồng, hóa ra là bốn loại món ăn sáng tinh tế vẫn còn nóng hổi mùi thơm nức lòng người.

"Lâu lắm không xuống bếp, cũng không biết có khó ăn hay không, người nếm thử đi?" Đại Nhi cầm đôi đũa ngà đưa cho Tần Phi.

"Cảm ơn!" Tần Phi nhận lấy chiếc đũa, ngồi xuống, nhìn mấy món mỹ vị, tùy ý gắp một miếng lên nếm thử.

Đại Nhi cùng ngồi xuống, khẽ nói: "Người lớn lên ở Phố chợ, bốn năm trước, ta mười ba tuổi, lúc đó trong phủ cũng mở một thiện đường ở Phố chợ, phát cháo và gạo miễn phí! Ta đến Phố chợ lần đó là lần đầu tiên."

Bốn năm trước? Cổ tay Tần Phi run lên, chiếc đũa đang gắp một miếng thịt, đột nhiên rớt xuống bàn. Trí nhớ của hắn rất tốt, bốn năm trước đúng là có người ở Phố chợ bố thí. Lúc ấy trong nhà rất khó khăn, lão mù đã từng cầm túi đi. Khi về nhà, trong túi vẫn rỗng tuếch, hai huynh đệ đã đói bụng đến mức bủn rủn chân tay mắt váng mây hoa, nhưng lão mù nói người đến muợn quá người ta đã bố thí xong.

Thành Tín sống chết không tin, lôi kéo Tần Phi chạy đến đó. Tất nhiên hai huynh đệ lấy được chút gạo về nhà. Không ngờ rằng, còn chưa kịp đổ gạo vào trong nồi, lão mù quá tức giận quăng cả gạo lẫn nồi ra sân, gạo trắng vương đầy đất. Khi đó, hai huynh đệ chỉ mới mười ba mười bốn tuổi không biết tại sao lại làm lão mù tức giận đến thế. Chỉ nhớ rõ, ngày đó, lão mù ôm khuôn mặt đầy vết sẹo, đóng cửa phòng, khóc ròng một hồi!

"Phố chợ người rất nghèo, rỗng rảnh lẫn lộn. Tuy vậy người người đều có cách để mà tự sống sót, có đôi khi, cũng không cần giả bộ quan tâm." Tần Phi lạnh lùng nói.

Tâm trạng hiện tại của hắn nhìn thấy con gái Đường phu nhân tất nhiên sẽ không vui vẻ gì, còn chưa đuổi Đường Đại Nhi đã xem như có giáo dưỡng rồi.

Đại Nhi dường như không cảm thấy trong lời nói của Tần Phi có chứa dao, chậm rãi nói: "Không hoàn toàn là vậy, cũng có người để mua danh chuộc tiếng, nhưng cũng có không ít người giàu lòng nhân ái. So với đói bụng ắt phải tốt hơn nhiều chứ!"

Tần Phi bỗng nhiên cảm thấy chán ghét, hẩn buông đũa xuống, nghiêng đầu nhìn Đại Nhi: "Người tới tìm ta lúc khuya khoắt thế này là sao? Là bỗng nhiên nghĩ thông suốt, cảm thấy muốn tuân theo hoàng mạng, đúng thời hạn hoàn thành hôn sự của chúng ta sao? Hay như đã nói, người chẳng qua chỉ là tới cảm tạ ta thôi?"

Đại Nhi ngạc nhiên, nàng không nghĩ tới Tần Phi sẽ hỏi câu hỏi làm người ta thật khó có thể trả lời như thế. Chần chờ chốc lát, nàng thấp giọng nói: "Ta muốn cảm ơn người thôi. Người. . ."

Nàng lời còn chưa nói hết, bỗng nhiên cổ tay bị nắm chặt. Bàn tay to bản của Tần Phi đã chế trụ cổ tay trắng nõn của nàng, kéo nàng ra khỏi ghế ngồi. Đại Nhi loạng choạng đứng lên, liên tiếp lui về phía sau, sau lưng đột nhiên đau nhói, thì ra lưng đã đụng vào tường.

Trông Tần Phi ngày thường mặt luôn vui vẻ, thế mà đột nhiên cả mặt lạnh lẽo, ánh mắt kỳ quái, giống như là dữ tợn, lại như là thống khổ. Đại Nhi trong lòng bất ổn, run giọng hỏi: "Người làm sao vậy. . ."

"Nếu muốn cảm ơn ta, cần gì phải giả vờ đem chút thức ăn này? Lấy thân báo đáp không phải càng trực tiếp hơn sao?" Giọng nói Tần Phi không có chút tình cảm nào. Ở trước mắt hẩn, Đại Nhi giật mình kinh hoàng giống như một con thỏ ngọc vô lực, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướm át khê mấp máy, lộ ra hàm răng tuyết trắng. . .

Tần Phi ánh mắt lạnh như băng, trắng trợn nhìn thẳng hai tròng mắt Đại Nhi, bỗng nhiên, một cúi đầu xuống hôn một cái!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 49: Ta mà tùy tiện thì không phải là người.

Q.1 - Chương 49: Ta mà tùy tiện thì không phải là người.

"A. . ." Một tiếng thét kinh hãi đã bị ngăn ở phần môi hỏa nhiệt. Đôi môi đỏ mọng mềm mại của Đại Nhi bị nút chặt, hàm răng đang hé mở trong lúc vội vàng đã bị Tần Phi xông vào. . .

Nàng muốn tránh né, nhưng hai tay đã bị Tần Phi cầm lấy đặt ở trên tường, thân thể mềm mại đầy sức sống bị thân thể cường tráng mạnh mẽ ép sát. Nàng muốn né tránh nụ hôn nóng bỏng của Tần Phi, nhưng không đủ sức, cánh môi đan xen làm con người mê loạn trong hơi thở cuồng dại.

Ngọn đèn dầu lẳng lặng cháy, làm thân ảnh của hai người ở trên tường lúc dài lúc ngắn, thanh âm hơi thở dồn dập cùng tiếng cọ sát của áo quần ở trong phòng trống vắng hết sức khác thường.

Cái lưỡi mềm mại có mùi tử đinh hương bị Tần Phi tham lam nuốt vào trong miệng, Đại Nhi từ từ nhắm mắt, không chống cự nữa. Bàn tay Tần Phi chẳng biết từ lúc nào đã buông tay nàng ra, hai tay vòng ra phía sau nàng, tay trái ôm vai, tay phải ôm chặt eo thon, thân thể bốc lửa mặc sức ôm vào lòng.

"Tiểu thư. . ." Cửa phòng bị gõ hai cái nhẹ nhàng.

Đại Nhi vội vàng mở mắt, không biết từ nơi nào sinh ra khí lực, đẩy Tần Phi sang một bên, vội vàng đáp: "Chuyện gì vậy?"

"Tiểu thư, thời gian không còn sớm, còn phải thỉnh an phu nhân nữa đây." Thanh âm thị nữ từ ngoài cửa truyền vào.

Đại Nhi thuận miệng đáp: "Ta biết rồi!" Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trên trán rịn ra mồ hôi không biết là bởi vì khẩn trương hay là sợ hãi. Đại Nhi dùng năm ngón tay làm lược, chỉnh tề tóc tai có chút tán loạn. Trong phòng nhất thời có không khí lặng ngắt, lúng túng! Đôi nam nữ trẻ tuổi, cùng im lặng, không ai biết nên nói cái gì cho phải. . .

"Người đi đi." Tần Phi giọng nói cực kỳ bình thản, tựa như mới vừa rồi hân hạnh qua chỉ là ăn một quả táo vốn không thuộc về mình: "Lúc này thất lễ."

Đại Nhi xoay người đi vài bước ra cửa, lại dừng bước, khẽ quay đầu nói: "Ta có thể ngăn cản người không làm quá giới hạn. Nhưng người để cho ta cảm thấy rất kỳ quái, người có thể cứu ta trong một âm mưu ám sát hoàn mỹ, người vốn không nên vọng động như vậy. Lòng của người đã rối loạn, Đại Nhi không thích thám thính bí mật của người khác, cũng không muốn hỏi người cái gì. Nếu tâm loạn, sẽ phải tìm đáp án từ bản tâm!"

Tần Phi trầm mặc chốc lát, thản nhiên nói: "Người không phải là đi thỉnh an Đường phu nhân sao? Ta với người cùng đi."

Đại Nhi không có lên tiếng, hai tay mở cửa phòng bước ra. Tần Phi theo nàng cùng thị nữ tới Thính Đào Viên. Thị nữ cầm đèn lồng, chiếu sáng một tấc vuông trước mặt. Tần Phi đang mặc đồng phục tuần kiểm màu đen, dường như đã bị dung nhập vào trong bóng tối. Trong không gian vang lên tiếng sột soạt bước chân ba người mãi cho đến Thính Đào Viên.

Tần Phi chấp tay đứng ở ngoài cửa, nhìn hai mẹ con Đường phu nhân cùng Đại Nhi nói chuyện. Hẳn biết Đại Nhi nói không sai, tâm của mình đúng là đang loạn. Cừu nhân có lẽ chính là Đường phu nhân, nhưng là đối với một nữ nhân như vậy, giết chết bà ta cũng không đơn giản, hơn nữa hiện tại Đường phu nhân đang được bảo vệ cẩn mật. Trong ngoài Thính Đào Viên có không ít cao thủ ở ẩn núp! Mình căn bản không có cơ hội xuất thủ!

Thời điểm ở Vọng Nguyệt Viên, vốn là có cơ hội giết chết bà ta, nhưng chắc chắn Dịch Tiểu Uyển bên cạnh sẽ không để mình xuống tay, vì nếu làm vậy sẽ để Sát Sự Thính cùng Đường Ẩn kết cừu hận không cách nào hóa giải được! Hai thế lực lớn va chạm, chỉ có lưỡng bại câu thương. Trừ phi, mình hạ quyết tâm, giết luôn cả Dịch Tiểu Uyển!

Nghĩ được như vậy, Tần Phi không khỏi có chút nhức đầu, thật rất đau! Ngày đó, dốc hết sức lấy niệm lực đánh Cơ Hưng một đòn, hiện giờ vẫn chưa hoàn toàn khôi phục. Xem ra, niệm tu mặc dù giết người vô hình, nhưng trả giá cao cũng thảm trọng. Ít nhất, trong thời gian ngắn, mình là tuyệt đối không thể tái sử dụng niệm lực đả thương người khác.

Cước bộ nhẹ - vang lên, Đường phu nhân thế nhưng cùng Đại Nhi cùng một chỗ chậm rãi đi ra cửa phòng. Đi theo bên người nàng trung niên thị nữ, mặt không biểu tình, nhưng ánh mắt sâu xa, uyên đình nhạc trì, cũng là khó gặp cao thủ. Nói đến tu vi, chỉ sợ đã là hạ phẩm tông sư!

"Tần Phi?" Đường phu nhân vẻ mặt ôn hoà nói: "Người Ở Sát Sự Thính còn chưa thụ quan đi? Ta cũng không cách nào lấy chức quan tương xứng, liền gọi tên của người, xin đừng trách móc. Hôm nay, người phấn đấu quên mình cứu tiểu nữ, vô luận như thế nào, ta đây làm mẫu thân hẳn là tự mình hướng người nói cảm ơn."

"Không cần khách khí liễu." Đối với cái này ác độc nữ nhân, Tần Phi cũng không muốn cùng nàng nói nhảm nhiều.

"Nha. . ." Đường phu nhân những người nào vậy. Có thể nào nghe không ra Tần Phi trong giọng nói cự nhân ngoài ngàn dặm đặc ý vị, nàng chẳng qua chỉ là dày cười một tiếng, thản nhiên nói: "Người dù sao cứu Đại Nhi một lần, Đường gia thiếu người. Nếu như người có cái gì nhu cầu, chỉ để ý nói, Đường gia mặc dù không có bản lãnh gì, nhưng có lẽ có thể thỏa mãn tâm nguyện của người."

Tần Phi ánh mắt co rút lại, ngẩng đầu cùng Đường phu nhân nhìn nhau.

Tâm cơ thâm trầm Đường phu nhân tiếu a a nhìn Tần Phi, nhìn có phải thật vậy hay không đối với Đường nhà như thế không sao cả. Giả như Tần Phi thật nói lên yêu cầu gì, thí dụ như, yêu cầu Đại Nhi cùng hôn sự của hã. . . Đường phu nhân đương nhiên sẽ không lập tức đáp ứng.

Nàng chẳng qua là cảm thấy rất kinh ngạc, một nhận Đại Nhi tú cầu đích thanh niên, tại sao phải như thế không sao cả? Còn mơ hồ đối với Đường nhà có chút mâu thuẫn ý tứ?

Nếu như, Tần Phi không đề cập tới ra cái gì yêu cầu, cái này chứng minh hã đối với Đường nhà thật một chút ý đồ cũng không có, như vậy con rể đương nhiên là không thể nhận, bởi vì Đường gia không có nắm chắc khống chế một không muốn vô cầu con rể. Phản chi, tựa dễ làm hơn liễu.

Đại Nhi trên mặt đỏ ửng còn không có hoàn toàn biến mất, trên môi hồng màu vẫn có chút hỗn loạn, nàng ánh mắt liễm thu, lẳng lặng đứng ở mẫu thân phía sau.

Tần Phi thật sâu hít vào một hơi, cất cao giọng nói: "Đường phu nhân, Tần mỗ có một điều thỉnh cầu."

"Nói ra nghe một chút, nhìn xem chúng ta Đường gia có thể hay không hoàn thành tâm nguyện của người?" Đường phu nhân hai mắt tỏa sáng, rốt cuộc là người trẻ tuổi, tâm kế không đủ thâm trầm, ở hấp dẫn lúc trước cuối cùng có bại lộ tâm sự.

Tần Phi nghiêm túc nói: "Đường gia nhất định có thể làm được. Xin Đường phu nhân suy nghĩ thật kỹ biện pháp, nhất định phải đem ta cùng Đại Nhi tiểu thư hôn sự cho thoát thác. Ta thật sự không muốn cùng Đường gia chọc

tới quan hệ, cũng không muốn cùng các người họ Đường người, sinh ra cho dù là một chút xú gút mắt. Bất kể Đại Nhi tiểu thư có phải hay không nguyện ý gả, ta Tần Phi là tuyệt không nguyện cưới. Cám ơn!"

"Lớn mặt!" Đường phu nhân mặt liền biến sắc, lớn tiếng quát. Trung niên thị nữ tiến lên trước một bước, bàn tay nhẹ giơ lên, một chưởng cách không đánh xuống, bén nhọn kinh phong đánh thẳng Tần Phi, cường đại uy áp làm người ta hít thở không thông. Tần Phi thần sắc một lăm, không lùi mà tiến tới, vung quyền đón chào, kinh lực chạm vào nhau, nổ lớn nổ vang.

Trung niên thị nữ kinh ngạc 'Di' một tiếng. Mà Tần Phi đã bay ra hơn mười bước, lão đảo ổn định thân hình!

Vậy thị nữ xuất thủ chẳng qua chỉ là dạy dỗ ý, cũng không có đau hạ sát thủ, tha cho là như thế, lấy tu vi của nàng, đã sớm định ra một chưởng này ít nhất phải để cho Tần Phi thật to ăn đau khổ, không nghĩ tới tiểu tử này thế nhưng không biết sống chết vung quyền cứng rắn đánh. Điều này cũng làm cho thôi, hấn đánh xong hoàn hảo giống như không nhiều lắm chuyện này dường như, mặc dù lão đảo lui nhưng có chút chật vật, cũng là lông tóc không tổn hao gì. Quả nhiên không hổ Đại Sở hai trăm năm tới đệ nhất thiên tài xưng hô!

"Không cần tiến." Tần Phi đứng thẳng thân thể, nhàn nhạt bỏ lại một câu, nhưng ngay sau đó cũng không quay đầu lại rời đi nghe đào công viên.

Nhìn Tần Phi đi xa bóng lưng, Đường phu nhân sắc mặt càng ngày càng khó coi, nhẹ giọng cả giận nói: "Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, lại dám coi thường chúng ta Đường gia."

Thị nữ tiếp lời nói: "Tần Phi có chính hấn tiền vốn, lấy tư chất của hấn bản có thể ngạo thị cùng thế hệ. Hiện tại hấn gia nhập Sát Sự Thính, tính cả Dịch Tổng đốc, phía sau hấn có thể cũng coi là có hai vị Đại Tông Sư ủng hộ. Người thiếu niên, có như vậy tạo hóa, nhất thời cuồng ngạo không biết mình là người nào, cũng khó trách."

"Mẫu thân đại nhân, Đại Nhi trước về nghỉ ngơi." Đường Đại Nhi mặc nhiên từ Đường phu nhân phía sau đi ra, chậm rãi hướng thúy Trúc viên phương hướng đi tới.

Chiều nay thượng chuyện phát sinh, để cho nhất quán sinh trưởng ở che chở ở dưới Đại Nhi có chút khó có thể hiểu. Cho tới nay, trong mắt nàng nhìn qua Tần Phi, võ lực hơn người, xử sự tĩnh táo, nhưng hết lần này tới lần khác ở trước mặt mình không kiểm soát. Muốn, hẳn là bị sắc đẹp sở dụ, cần gì phải ở Đường phu nhân trước mặt, nói thẳng cự tuyệt hôn sự?

Mang theo đây ngập nghi ngờ, Đại Nhi cước bộ trầm trọng tiêu sái đi xuống. Đường phu nhân cũng là từ thiếu nữ thời đại tới được, biết nữ chi bằng mẫu, nàng u đột nhiên thở dài nói: "Hoàn hảo, Đại Nhi chẳng qua chỉ là đối với Tần Phi hơi có hảo cảm, còn không đến mức tình căn thâm chủng, nếu không, lần này tự hại thảm nàng."

Thị nữ thấp giọng nói: "Phu nhân, trước mắt Tần Phi đám người hiện ở Đường phủ, dụng tâm của bọn hắn, coi như là người mù đều có thể nhìn nhận được. Tiểu tỷ cả gan, không bằng, tìm cái cơ hội, đem Tần Phi giết, xong hết mọi chuyện."

Đường phu nhân khẽ lắc đầu: "Không thể hành động thiếu suy nghĩ. Tần Phi bây giờ là Dịch lão đầu trong mắt bảo bối, người giống như hắn vậy mới gia nhập Sát Sự Thính, rất có thể là bị Dịch lão đầu theo không tới tiếp nhận người bồi dưỡng. Hiện tại giết hắn rồi, Dịch lão đầu tuyệt sẽ không từ bỏ ý đồ, Sát Sự Thính khuynh sào xuất động, thiên hạ nào có tra không được chuyện mà? Ta Đường gia mặc dù không sợ Sát Sự Thính, nhưng cũng không muốn tùy tiện cùng Sát Sự Thính kết làm oán thù."

Chủ tớ hai người tương đối không nói gì, Đường trong lòng phu nhân hơn ở kinh ngạc, đã qua lâu như vậy, vì sao Vọng Nguyệt Viên còn không có bốc cháy. . . ?

Tần Phi cách gian phòng của mình càng gần, cước bộ tự dưng phát tăng nhanh, đợi đến trước cửa, dùng sức đẩy ra đại môn, còn không còn kịp nữa đóng lại, đã là một ngụm máu tươi cuồn phun ra. Hạ phẩm tông sư một chương, mặc dù không phải là toàn lực làm, cũng không phải là tốt như vậy đón lấy. Mới vừa mạnh chống đỡ vô sự, đến chỗ không người, đã là mặt như giấy vàng, bụng như đao xoắn.

Một búng máu phun ra, nhất thời cảm thấy thư thái không ít. Tần Phi mềm nhũn theo cạnh cửa ngồi xuống, hai mắt đã hí thành một cái tuyến, đối thủ

quá cường đại! Nếu như Đường phu nhân là thật hung, như vậy mình muốn giết chết cơ hội của nàng, có thể nói xa vời ! Trừ phi, trời cao cho thêm một lần mới vừa ở Vọng Nguyệt Viên cơ hội như vậy.

Vọng Nguyệt Viên? Tần Phi đột nhiên thức tỉnh, kéo mở cửa phòng, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy một mảnh kia tối như mực, không một chút ngọn lửa, định đứng lên, Đường Hiên cũng có thể tỉnh, hửn tại sao không đốt lửa đây? Đường phu nhân có thể hay không không chịu nổi tính tình, đi Vọng Nguyệt Viên nhìn lại một lần?

Nghĩ được như vậy, Tần Phi cũng nửa kềm nén không được trong lòng vọng động, lau khô khóe miệng máu tươi, chạy thẳng tới Vọng Nguyệt Viên đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 50: Ta biết người đang sợ cái gì.

Q.1 - Chương 50: Ta biết người đang sợ cái gì.

Vọng Nguyệt Viên đang ở trước mắt, nhưng không ngờ lại có vài người đã đứng chờ ở đây, một người cầm đầu cười ha hả nói: "Nửa đêm canh ba, vì sao Tần huynh tới đây?"

Tần Phi lập tức dừng bước lại, đứng ở đối diện hửn chính là Phó tổng quản Đường phủ Liễu Thiên Kỳ. Đại Đầu nam tử dù bận vẫn ung dung nhìn Tần Phi, dường như biết hửn nhất định sẽ tới đây. Tần Phi thuận miệng đáp: "Lo lắng ban đêm có thích khách xông vào, ta liền xem xung quanh, đây là nơi nào?"

Tên kia một bộ ra vẻ vô tội, thật giống như hoàn toàn không biết nơi này chính là Vọng Nguyệt Viên. Liễu Thiên Kỳ cũng không nói toạc ra, chậm rãi đi đến bên cạnh Tần Phi, hạ thấp thanh âm xuống: "Tần huynh nếu không để bụng thì hãy đến Tùng Hải Viên một chuyến được không?" "

Tần Phi gật đầu, theo Liễu Thiên Kỳ đến Tùng Hải Viên. Nội phủ chín viên, Liễu gia có thể chiếm cứ một viên, địa vị cũng đã là tương đối cao, trên

danh nghĩa là tổng quản Đường phủ, nhưng ai cũng không dám xem nhà Liễu Kinh Dương chỉ như một quán gia tầm thường.

Chỉ cần là người vài năm ở Đông đô đều biết, lúc Sở đế còn chưa nối ngôi thì Sở đế, Đường Ẩn, Liễu Kinh Dương chính là cùng chơi với nhau xưng huynh gọi đệ, mặc sức vui đùa.

Tùng Hải viên có ba dãy nhà, Liễu Thiên Kỳ ở dãy thứ nhất, hăn đẩy cửa phòng khách, đốt cây nến lên, Liễu Thiên Kỳ lịch sự mời: "Tần huynh mời ngồi."

Tần Phi thản nhiên ngồi xuống, nhếch hai chân lên, hỏi ngược lại: "Liễu huynh có điều gì muốn nói với ta chăng?"

"Ừ!" Liễu Thiên Kỳ phát phát tay ra cửa, mấy tên hộ vệ rồi rít thối lui. Hăn xoay người rót hai chén trà, bưng cho Tần Phi một chén, tự mình cầm một chén trà nóng, chậm rãi nói: "Tần huynh, gia phụ từng đi tìm người."

"Hăn hỏi thăm lai lịch sư thừa của ta." Tần Phi thản nhiên đáp.

Liễu Thiên Kỳ nhắc nắp chén trà nóng lên, thổi lá trà, nhấp một ngụm nhỏ, lúc này mới khẽ cười: "Thật ra thì, lúc ấy ta khuyên quá phụ thân không nên đi tìm người. Nhưng phụ thân nói, có mấy lời chung quy vẫn phải hỏi mới biết được."

Tần Phi không nói điều gì chỉ 'Ừ' một tiếng.

"Khi đó, ta cùng phụ thân không cùng quan điểm, lão gia ta đối với lai lịch của người rất có hứng thú. Mà ta, đối với lai lịch của người lại không có hứng thú gì, ta tò mò chính là, con đường sau này của người muốn lựa chọn là gì?"

Đôi mắt Liễu Thiên Kỳ mang theo nét cười ấm áp nhìn Tần Phi, nói tiếp: "Tú cầu Đại Nhi đập trúng người, hăn là trùng hợp. Mới vừa lúc mới bắt đầu, nàng là không muốn tùy ý xuất giá, Đường Hiên cũng sử dụng một số thủ đoạn quá kích, làm cho Tề Hắc Kiếm chết ở ngoài Phố chợ. Bây giờ, Đại Nhi đối với người lại có hảo cảm, mới rồi người một lời từ chối hảo ý của Đường phu nhân, đoạn tuyệt quyết liệt làm người khác xấu hổ."

"Ta liền suy nghĩ, có cái gì để ột nam tử trẻ tuổi, cam nguyện buông tha cho dễ như trở bàn tay mỹ nhân, quyền thế, tài phú, địa vị đây?" Liễu Thiên Kỳ trầm ngâm nói: "Nếu như nói, người còn có thể ở Đại Sở tìm được nơi nhận

được mọi thứ tốt hơn Đường phủ, cái này là đánh chết ta cũng vậy không tin. Vật chất không phải lý do, thì chính là trên phương diện tình cảm. Quyết liệt nhất chính là tình cảm, yêu quá hóa hận!"

Trong lòng Tần Phi âm thầm đề phòng, tên nam tử trước mắt mặc dù không thể tu hành nhưng cơ trí đáng sợ, trong mắt hắc, dường như chuyện phức tạp thế nào hắc cũng có thể bóc kén rút sợi, phân tích trước sau.

"Chuyện của người và Quán Linh Tư, người Đường gia làm sao lại không biết?" Liễu Thiên Kỳ giáo hoạt liếc nhanh Tần Phi, nói tiếp: "Tuy nhiên, ta làm sao cũng không thấy được, người cùng Quán Linh Tư đã đến mức độ tình cảm như vậy, chịu vì nàng, mà đả tội Đường gia. Trên thực tế người của Quán gia vẫn chưa có hứa hẹn gì với người. Người không thể biết Quán Tái Đức hoặc Quán Bình đại nhân có chịu để cho người cưới Linh Nhi tiểu thư hay không?"

"Nếu như không phải là yêu, vậy có phải là hận hay không đây?" Liễu Thiên Kỳ thở dài một hơi thật sâu: "Tần huynh, chúng ta cũng biết, có một số việc, xuất hiện một lần là trùng hợp, xuất hiện nhiều lần, vậy thì tuyệt đối không phải là trùng hợp, mà là âm mưu."

Tần Phi âm thầm cảnh giác, hắc biết rõ nam tử đối diện, sợ rằng ngay cả một con chó hoang cũng đánh không chết, nhưng Liễu Thiên Kỳ vẫn làm hắc phải chịu áp lực lớn. Loại áp lực này, đến từ sự thông tuệ của hắc cùng phán đoán, là hắc đang dụng tâm phân tích.

"Ta sợ nhất là một khả năng!" Liễu Thiên Kỳ thu hồi nụ cười, nghiêm trang nói: "Tần huynh, ta cũng không hy vọng xa vời người sẽ cho ta đáp án. Mặt khác, ta cũng không hy vọng người vì những cừu hận cũ, theo phán đoán của riêng mình mà hành sự. Nếu như vậy sẽ chỉ để địch nhân thật sự cười thầm!"

"Cuối cùng là người muốn nói điều gì, cứ nói thẳng ra." Tần Phi nghiêng rằng, quai hàm khễ nhô ra. Xem ra tên trẻ tuổi này đã cảm giác được điều gì đó.

Liễu Thiên Kỳ đặt chén trà xuống, đứng dậy, hai tay để sau lưng, đi đến trước mặt Tần Phi: "Chúng ta họ Liễu, vẫn là gia tướng Đường phủ. Vốn là không thể đứng dậy, chính là lão gia khi còn trẻ lên lén đem công pháp gia

truyền trao tặng cha ta, lúc này mới tạo cho Liễu gia chúng ta uy danh. Người Liễu gia cảm ân đại đức! Đang là bởi vì quan hệ này, rất nhiều chuyện người Đường gia đều chưa hẳn biết, người Liễu gia lại biết rõ ràng!"

"Người lớn lên từ Phố chợ, dưỡng mẫu có tên là Tần Nguyệt! Mà chủ mẫu Đường phủ trước kia, do cha ta chuộc từ Túy Hồng Nhan, tên lúc đó là Khuynh Nguyệt! Chính là trùng hợp thứ nhất! Ta tạm thời coi đây là trùng hợp!"

"Thời điểm chủ mẫu bỏ Đường phủ, nghi ngờ có mang bầu. Mà dưỡng mẫu của người lần đầu tiên lộ diện ở Phố chợ, là lúc Chính Xương năm năm, mà nàng lúc ấy đã thu dưỡng người cùng Thành Tín lúc còn đang quần tã. Theo tin tức tình báo của chúng ta, lúc ấy dưỡng mẫu của người mặt mũi đều tổn hại, làm người ta không muốn nhìn, mà người lúc ấy chưa biết bò, hiển nhiên chưa đầy sáu tháng. Từ những điều trên mà nói, từ lúc Tần Nguyệt xuất hiện, cùng lúc chủ mẫu sinh con, với độ tuổi của người, không khỏi quá mức trùng hợp!"

Liễu Thiên Kỳ thanh âm dần dần thấp chìm xuống, đi tới bên người Tần Phi, thấp giọng nói: "Hai lần, ta vẫn coi thế là trùng hợp!"

"Nhưng người là niệm tu, có lẽ người chưa rõ ràng lắm. Niệm tu sở dĩ thừa thốt, là bởi vì tư chất niệm tu vốn là thiên phú! Chỉ có một vài huyết thống gia tộc mới có thể trở thành niệm tu. Hơn nữa, cũng không phải là cứ có huyết thống gia tộc là nhất định có thể trở thành niệm tu." Liễu Thiên Kỳ lạnh lùng nói: "Có vài gia tộc, trăm năm trước xuất hiện một vị niệm tu, mà một trăm năm sau, cũng chưa chắc sẽ xuất hiện vị niệm tu thứ hai. Hơn nữa, dường như không có một người nào, không có một gia tộc nào, có thể liên tục hai đời xuất hiện niệm tu."

Tần Phi mặt không biểu tình hỏi ngược lại: "Theo cách nói của người, tổ tiên của ta tất nhiên là một vị niệm tu?"

"Tất nhiên là như vậy!" Liễu Thiên Kỳ hai mắt thu liễm, từng chữ từng câu nói: "Tổ tiên Đường gia, có mấy vị niệm tu. Đây, đã là trùng hợp thứ ba!"

"Nhiều trùng hợp ở chung một chỗ, người tin chắc người cùng Đường gia không có quan hệ tý nào sao?" Liễu Thiên Kỳ nói thẳng, một câu nói ném

qua, dứt khoát bắt Tần Phi phải trả lời.

"Người có thể không trả lời. Ban đầu, gia phụ gặp người, người còn không chưa đột phá Tiên Thiên trở thành niệ tu. Khi người tiến vào Thiên Tiên ở Lộc Minh Sơn. Chẳng lẽ, người thật cho là, chỉ bằng vào Dịch lão đầu, là có thể bắt Sở Dương phục tùng, làm các nha môn Đại Sở cũng không hỏi tới chuyện Cơ Hưng bị giết thế nào sao?"

Tần Phi đứng dậy: "Những thứ này bất quá là trùng hợp thôi. Chuyện trên đời vốn là rất kỳ diệu, có người thậm chí ở trong biển người mênh mông, gặp phải một người không có chút quan hệ nào, cũng có thể lớn lên giống nhau như đúc. Nếu như, người vốn tưởng rằng ta hẳn là cùng Đường gia có quan hệ, mà đem hết thấy trùng hợp cũng hướng trên người của ta bộ mà nói thì dĩ nhiên là càng xem càng giống rồi."

"Ta nói, người có thể không thừa nhận. Những chuyện này, ta vẫn suy nghĩ không biết lúc nào hợp lý mới nói với người. Nhưng lại, khuya hôm nay người quyết đoán cự tuyệt hôn sự Đại Nhi, ta nghe phu nhân vừa nói, liền đoán được, người hẳn là biết rồi những thứ gì, cho nên mới phải đối với Đường gia sản sinh địch ý!"

"Chính là, người có thể ở nào biết đâu rằng những thứ gì đây?" Liễu Thiên Kỳ giáo hoạt vén lên dài nhỏ lông mày, cười ha hả nói: "Ta đến Vọng Nguyệt Viên chờ người, quả nhiên không có chờ sai!"

"Lúc không còn sớm, ta muốn trở về ngủ!" Tần Phi đứng dậy, cũng không thèm nhìn tới đang vẻ mặt cười xấu xa Liễu Thiên Kỳ, thản nhiên nói: "Chuyện xưa của người thù dật không sai, sau này có hài tử, dĩ tiểu hài tử ngủ, hẳn là một thanh hảo thủ!"

Nhìn Tần Phi cất bước cửa trước ngoài đi tới, Liễu Thiên Kỳ cũng không nóng nảy, ung dung lên tiếng: "Chẳng lẽ người không muốn biết tại sao chủ mẫu lại rời Đường phủ sao?"

Vừa dứt lời, Tần Phi cước bộ liền không nhịn được ngừng một bước, Liễu Thiên Kỳ thở phào nhẹ nhõm, xem ra, đối phó với những người như Tần Phi, không ra chiêu độc dò xét, là không chiếm được đáp án.

"Thật ra thì ta cũng không biết chủ mẫu vì sao phải rời đi!" Liễu Thiên Kỳ học Tần Phi bộ dáng nhún vai, vẻ mặt vô tội nói: "Khi đó, ta cũng chỉ là tên

trẻ con to đầu!"

Tần Phi thân ảnh chột như điện, nhảy trở lại bên cạnh Liễu Thiên Kỳ, đoản kiếm bằng hàn sáng như tuyết chỉ vào cổ của hắn, lạnh lùng quát lên: "Phó tổng quản, có vài chuyện mời nhớ kỹ. Lão mù là lão mù của ta, người không phải là nữ nhân của bất cứ ai. Ta chính là ta, Tần Phi! Không phải là Đường Phi! Ta sẽ không, cũng không muốn cùng Đường gia các người có bất kỳ quan hệ! Còn nữa, chớ nên nói giỡn lung tung, có một số việc, tưởng là vui đùa, nói ra phải chết! Cho dù người là Phó tổng quản Đường phủ, cũng giống như vậy!"

Bị người dùng lợi kiếm dí vào cổ họng, cũng không phải là một chuyện thoải mái, nhưng thần sắc Liễu Thiên Kỳ không thay đổi, ngược lại cười ha hả nói: "Người có thể cho rằng ta nói nhảm. Nhưng có một số việc, người cũng phải biết. Lúc người tiến vào cảnh giới Thiên Tiên ở Lộc Minh Sơn, trừ Nhị thiếu gia cùng Tam thiếu gia kiên quyết muốn lôi kéo người vào Đường gia, lão gia cùng ta cha cũng không phát biểu bất cứ ý kiến gì! Nếu người thật sự là nhi tử lão gia, vậy người cùng Đại Nhi chính là huynh muội. Một ngày chưa điều tra rõ thân thế của người, chuyện người cùng Đại Nhi cũng sẽ không có kết quả. Hơn nữa. . ."

Liễu Thiên Kỳ dừng một chút, nói xin lỗi : "Ta biết bị điều tra, tâm tình nhất định sẽ không tốt. Nhưng lại, đây là chuyện người phải đối mặt. Nếu người không phải là nhi tử lão gia, vậy người đối với Đường gia dĩ nhiên là không có hận, tương lai mọi chuyện đều tốt ! Nhưng người nếu là nhi tử lão gia. . . Vậy. . ."

"Cứu hoả a. . . Cháy rồi. . ." Bỗng nhiên từ phương hướng Vọng Nguyệt Viên truyền đến tiếng kêu sợ hãi, trong bầu trời đêm yên tĩnh vô cùng kinh động!

Liễu Thiên Kỳ chậm chậm vươn hai ngón tay đẩy đoản kiếm ra khỏi cổ họng, thấp giọng nói: "Phiền toái tới rồi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 51: Cuộc chiến không vấy máu

Q.1 - Chương 51: Cuộc chiến không vấy máu

Dịch Tiểu Uyển và Tần Phi đã tính trước rồi, trận hỏa hoạn sẽ chậm hơn khoảng một canh giờ.

Dịch Tiểu Uyển, cười khanh khách cầm đĩa hạt dưa, đá băng ghế, nàng đi dọc hành lang ngồi xuống trên đài, ung dung nhìn ánh lửa đỏ rực giống như đang xem một cuộc trình diễn pháo hoa.

Dáng vẻ vô tâm này hoàn toàn khác so với lúc trong vai trò Giam Sự của Sát Sự Thính. Tần Phi dù sao cũng là một thanh niên tràn ngập nhiệt huyết, không đủ nhẫn tâm chờ cho đám cháy xong xuôi. Hắn ba chân bốn cẳng đuổi theo đám người Liễu Thiên Kỳ. Lúc tới Vọng Nguyệt viên, ánh lửa đã rực một góc trời, thể lửa bùng bùng, xen lẫn trong đám lửa cháy hùng hực là tiếng nổ đùng đoàng, khói dày đặc bốc cao như điều gặp gió!

Hạ nhân Đường phủ tất bật vội vàng, bọn họ xách thùng nước, sắc mặt căng thẳng, liều mạng lao tới Vọng Nguyệt viên. Mọi người đều biết rằng, Vọng Nguyệt viên là cấm địa của Đường Ẩn, nếu nơi này bị thiêu rụi, đến khi Đường Ẩn trở về, ai nấy đều ăn quả đắng.

Người của Đường gia đều đã chạy ra ngoài, Đường phu nhân ở một góc đứng nhìn, thái độ hạnh tai nhạc họa (thấy người khác đau khổ mà vui sướng). Những người khác trong Đường phủ, sắc diện không một ai tốt cả!

Tần Phi lướt mắt qua những người của Đường phủ, Đường phu nhân thì âm thầm đặc ý, Đại Nhi hơi có chút xấu hổ. Nhị công tử cùng tam công tử Đường gia sắc mặt căng thẳng... Hắn để ý không thấy có Đường Hiên!

Tần Phi trong lòng cũng căng thẳng, chẳng lẽ Đường Hiên vẫn còn trong Vọng Nguyệt viên chưa thể đi ra? Nghĩ vậy, thân ảnh Tần Phi khẽ động, xông vào Vọng Nguyệt viên. Lúc này, ai cũng bất chấp lệnh cấm của Đường Ẩn, hậu quả của trận hỏa hoạn cuồn cuộn ngập trời này sẽ đốt cháy toàn bộ khu vườn. Điều này khiến người ta cảm thấy đáng sợ hơn so với mệnh lệnh không được đặt chân đến Vọng Nguyệt viên!

Hạ nhân của Đường phủ liều mạng cứu hỏa khắp nơi, trong nháy mắt Tần Phi đã vào tới phía ngoài lầu các. Ngọn lửa trùng trùng vây quanh lầu các bằng gỗ cổ, không ngừng truyền ra âm thanh sập sập đổ...

Tần Phi đang định uốn mình nhảy vào đám cháy thì Liễu Thiên Kỳ đã chạy tới. Đầu y nhể nhại mồ hôi, miệng thở hồng hộc, kêu lớn: "Lửa lớn như vậy, người còn muốn xông vào làm gì?"

Dĩ nhiên Tần Phi không phải vì thương yêu cái mạng của Đường Hiên mà xông vào. Tuy nhiên, nếu Đường Hiên vẫn còn trong lầu các, năm lửa này tuyệt đối không phải do Đường Hiên phóng ra. Không ai ngốc đến nỗi phóng đuốc tự đốt chính mình...

Tần Phi không thềm trả lời Liễu Thiên Kỳ, từ xa phách chưởng. Cửa phòng vốn đã bị hỏa thiêu chỉ còn cái khung đang cháy dở liên đồ sầm xuống, làm than lửa bay tán loạn, tro bụi bay phấp phới như bướm...

Tần Phi nắm vạt áo, nhúng vào thùng nước trong tay một tên gia đình. Hắn dùng nó che mặt, nhanh như chớp nhảy vào đại sảnh.

Thân ảnh hắn vừa vào tới chính sảnh, xà nhà từ bên trên đang cháy bùng bùng sụp xuống chặn đầu. Hơi nóng phả tới khiến Tần Phi khó thở. Hắn di chuyển như con báo tránh thoát, thanh xà nhà nặng nề nện lên vách tường, lửa khói mịt mù khiến hắn khó mà mở mắt. Tần Phi miễn cưỡng ráng căng to hai mắt, nhìn kỹ chỗ Đường Hiên vừa rồi bị đánh thuốc mê, chỗ ấy mơ hồ như có bóng người.

Tần Phi xông thẳng về phía trước, chỉ thấy Đường Hiên đang co quắp nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. Tần Phi lạnh lùng nhìn hắn, giơ chân đá hắn vào bên trong đồng lửa!

Trước đây ở phố chợ, Đường Hiên đã phái Tề Hắc Kiếm đi giết hắn, khiến Tần Phi không thể không phóng xuất ra một đạo Kiếm ý Đại tông sư, từ đó gặp phải vô số phiền toái.

Đương nhiên, nếu đứng ở vị trí của Đường Hiên, Tần Phi cũng sẽ thông cảm cho hắn. Nhưng đứng ở góc độ của Tần Phi, hoàn toàn không có chuyện như vậy, hơn nữa hắn lại là nhi tử của người đàn bà kia!

Mũi chân sắp chạm đến thân thể Đường Hiên, Tần Phi bỗng nhiên có một cảm giác rất kỳ quái. Ánh mắt hắn giống như nhìn thấy khoảng cách của mũi chân đến thân thể Đường Hiên càng lúc càng xa. Bỗng một tiếng nổ vang lỗ tai hắn, mũi khó thở, khói dày đặc không kiêng kỵ gì xuyên qua vạt áo tẩm nước chui vào trong mũi...

Thần sắc Tần Phi biến đổi, hẳn là một Niệm tu nên biết đây là biểu hiện của ngũ giác bị trì trệ... Nhưng mà, thông thường chính hẳn là người làm trì trệ ngũ giác của người khác chứ không phải ngược lại! Tần Phi lập tức nắm chặt tay, ngưng thần đề phòng, trong lầu các lửa cháy hừng hực thể này, lại còn có một vị Niệm tu nữa sao?

Ý hải lặng như nước, ý niệm dần dần chiếm cứ tâm thần, khoảng không tan biến, mọi thứ dần dần hiện ra trước mắt. Tần Phi rõ ràng cảm nhận được có ngôn ngữ truyền đến đầu mình...

Đối với Niệm tu, hai Niệm tu trao đổi, hoàn toàn có thể không cần lời nói. Tâm thần. Khi Ý niệm của bọn họ giao hội cùng một chỗ, chẳng những khoảng cách là mười trượng hay hai mươi trượng, thì cũng như hai người mặt đối mặt nói chuyện với nhau. Đây là một trong các tác dụng lớn mà niệm tu có thể phát huy trên chiến trường! Mệnh lệnh của thống soái hoàn toàn có thể không cần phải dùng cờ hiệu và nhạc khí, mà có thể thông qua nhóm niệm tu truyền đi ngay lập tức đến thuộc cấp chấp hành!

"Người ở trong đám cháy, ta ở ngoài đám cháy! Trận đấu này, người chết chắc còn ta thì không!" Thanh âm trong ý hải ha hả cười nói: "Trừ phi, người liều lĩnh lao ra ngoài, để xem, để xem nếu người chỉ cần thất thủ tại ý hải trong phút chốc, ta có thể đem người lưu lại hay không!"

Ngọn lửa tràn lan liếm khắp nơi, điên cuồng tàn phá. Toàn bộ lầu các sáng rực, chiếc bàn thư họa đang từng chút hóa thành tro tàn, khói đặc bao phủ lầu các, tràn ngập mọi góc ngách.

Tần Phi biết đây là một cuộc chiến đấu không vậy máu, chỉ cần chính mình hơi chút buông lỏng, đối thủ liền có thể thừa cơ thâm nhập, cũng giống như mình đã làm cho Cơ Hưng hồn phi phách tán, tự đả thương chính mình. Đến lúc đó, tánh mạng chính mình sẽ do đối thủ nắm giữ. Thậm chí, đối phương hoàn toàn không cần tự mình ra tay, chỉ việc buông tay nhìn Tần Phi chết cháy trong lầu các.

Những người bên ngoài không biết Đường Hiên đang ở đây, cao thủ Đường phủ nếu không có mệnh lệnh của Đường phu nhân, tất nhiên sẽ không ra tay khống chế hỏa hoạn tại lầu các. Nếu trông cậy vào bọn gia nô đang liều

mạng dùng thùng nước xô nước cứu hoả kia, cho đến khi dập tắt được trận lửa này, chỉ sợ mình cũng chỉ còn lại mấy mẫu ngói cháy đen.

"Người là tên thái giám kia?" Trong ý hải, Tần Phi hỏi ngược lại.

Thanh âm đang nhàn nhạt kia bỗng dừng tại ý hải gầm thét, dường như rất căm phẫn: "Ta đường đường là hoàng tộc Đại Ngụy, không phải là hạng nô tài chó săn."

"Tên gì?" Tần Phi cố hết sức phòng ngự ý hải, không thể hung hăng như đối thủ, chậm rãi nói.

"Nhớ kỹ tên của ta! Ngụy Bính Dần!"

"Ý ta muốn hỏi người trong cung gọi người là gì cơ?" Tần Phi cố ý trêu chọc nỗi đau của đối phương.

Ngụy Bính Dần bỗng nhiên chìm trong trầm lặng. Đột nhiên Tần Phi đầu choáng mắt hoa, đối phương cũng thấy rõ mưu kế của hắn, không hề lãng phí tinh lực dây dưa, tập trung ý niệm, quyết đánh tan sự phòng ngự nơi ý hải của Tần Phi.

"Tiểu Ngụy Tử? Tiểu Bính Tử? Tiểu Dần Tử? Hay là... Tiểu Cầu Tử?" Tần Phi liều chết cấp tốc phòng thủ ý hải, kháng cự lại từng đợt từng đợt tấn công của Ngụy Bính Dần. Chân bước chầm chậm vững chắc, dẫm trên nền nhà.

Lầu các bị liệt hỏa thiêu đốt sắp sập, tự nhiên không thể có cách nào giấu người khác. Những người cứu hỏa bên ngoài lầu các đều là người quen biết, thân mật với Đường gia. Tên thái giám Ngụy Bính Dần này không thể trà trộn được vào trong đó, khả năng duy nhất chính là y từ dưới mặt đất nhảy lên!

Tần Phi từng bước từng bước đạp trên các phiến đá, cẩn thận từng chút từng chút tránh né những chỗ sắp sập cùng những chỗ lửa đang bùng cháy. Ở hoàn cảnh hiểm ác này, mỗi một bước đi sai sẽ là một đi không trở lại.

Dưới chân Tần Phi bỗng nhiên khác lạ, một phiến đá dường như có phần lỏng lẻo. Ngọn lửa cơ hồ đã muốn liếm đến cẳng chân Tần Phi, cảm giác nóng rất đau đớn khiến hắn không chút do dự phát lực đạp xuống, phiến đá mỏng vỡ nát rơi ầm xuống phía dưới.

Tần Phi trong lòng vừa mừng vừa sợ. Mừng là vì mình tìm ra được chỗ mật đạo này. Mà sợ bởi vì sao lại có một cái mật đạo bên trong Đường phủ như thế này? Ngụy Bính Dân làm sao biết được mật đạo này? Và mật đạo này thông tới nơi đâu?

Bên trong mật đạo, bụi bặm tứ phía, Tần Phi có thể lơ mờ nhìn thấy một thân ảnh gầy yếu ở sâu bên trong. Thanh âm trong ý hải nói: "Cũng không ngu ngốc lắm, có thể tìm ra ta trốn ở nơi này."

"Ta đã xuống đây, người liệu còn có thể chạy sao?" Tần Phi cười lạnh nói.

Ngụy Bính Dân, nơi ý hải trầm mặc một chút, nhàn nhạt nói: "Ta không nắm chắc giết chết được người, mà người cũng không chắc giết chết nổi ta."

"Nếu vậy, không ngại thử một chút chứ!" Tần Phi coi thường đối phương, từ từ đánh ra một quyền...

Bên ngoài Vọng Nguyệt viên, người người tâm tình khác nhau. Ngọn lửa tại Vọng Nguyệt viên thật sự quá lớn, thoát đầu còn có người xông vào giới lên mấy thùng nước, nhưng dần dần, mỗi khi tới gần Vọng Nguyệt viên, đều bị khí nóng ngập trời làm ngạt thở. Khói đặc cuồn cuộn khiến người ta không mở nổi hai mắt!

Đường phu nhân, vốn vẫn mừng thầm trong lòng, dần dần cảm thấy có điều gì đó không đúng. Nếu đám cháy này do Đường Hiên phóng hỏa, vì sao đến bây giờ còn không nhìn thấy bóng dáng của hắn?

"Người hãy vào trong đám cháy xem xét một chút đi!" Đường phu nhân quay sang người thị nữ bên cạnh ra lệnh.

Tên thị nữ mặt đầy bối rối. Tu vi dù cho cao thâm cũng không phải là mình đồng da sắt, thủy hỏa bất xâm. Vọng Nguyệt viên bây giờ đã là một nắm mồ lửa, lấy bản lãnh của mình, mà đi vào lúc này, chỉ sợ mười phần chết chắc.

Ánh lửa ngút trời, ngọn lửa nhảy nhót không ngừng lan rộng. Vườn hoa, hàng hiên bị hỏa diễm nuốt chửng. Bọn gia đình không còn cách nào khác, vội vã đem khu vực bên ngoài vườn hoa phát quang sạch sẽ, nhằm phòng ngừa thế lửa lan tràn! Tất cả mọi người của Đường đều đã tập trung ở bên ngoài Vọng Nguyệt viên, nhìn chỗ cấm địa bị ngọn lửa hóa thành tro tàn!

Đại Nhi, hai tay đang nắm chặt góc áo, mắt không chớp nhìn vào biển lửa. Tần Phi đi vào đám lửa từ nãy đến giờ vẫn chưa đi ra. Chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi, người thanh niên này để lại ấn tượng sâu đậm trong lòng nàng.

Nàng còn nhớ rõ, trên con phố hỗn loạn kia, cánh tay rắn chắc nọ đã ôm chặt eo nhỏ của nàng, đem nàng từ trong chỗ chết hoàn sinh! Khi thiết mâu vu vu bay tới, từng lọn tóc dài phiêu bồng tung bay vũ lộng. Ánh mắt hân hoan vắng vô tận, trên đời này liệu có người hiểu được lòng hân hay không? Thoạt nhìn, hân như điên cuồng nồng nhiệt, nhưng Đại Nhi lại cảm nhận hân dường như giá băng, không có bất cứ ý niệm dục vọng nào. Trong lòng hân, không biết cất dấu bao nhiêu bí mật không muốn ai biết?

Trong tay Dịch Tiểu Uyển còn đang cầm một nắm hạt dưa, không biết đã đến bên Đại Nhi từ khi nào. Nàng đang nhìn lửa dậy ngập trời, giọng điệu hạnh tai nhạc họa, hỏi nhỏ: "Nghĩ gì mà ngơ ngẩn như vậy?"

"Tần Phi còn ở bên trong chưa ra!" Đại Nhi nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào đám cháy.

Dịch Tiểu Uyển đột nhiên kinh hãi, hạt dưa trong tay rơi hết xuống đất, lắp bắp mắng lớn: "Hân điên sao? Vào đó làm gì? Chu Lễ Uyên? Lập tức vào đó tìm Tần Phi cho lão nương."

Chu Lễ Uyên hơi xoay mình, khom người nói: "Tuân mệnh!"

Sát Sự Thính kỷ luật nghiêm minh, cho dù biết rõ trước mặt là biển lửa, chỉ có đi chứ không về, cũng tuyệt không có người dám làm trái mệnh lệnh của thượng cấp.

Ngay lúc đó, tiếng rắc vang động, lầu các sụp xuống, lửa bắn ra bốn phía... Một bóng đen nhanh nhẹn vọt ra khỏi Vọng Nguyệt viên, lăn tròn trên mặt đất hòng dập tắt các đốm cháy trên người. Mọi người không kềm được, vội vã chạy đến.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 52: Nói chuyện bằng nắm đấm

Q.1 - Chương 52: Nói chuyện bằng năm đấm

Tần Phi vọt ra khỏi Vọng Nguyệt lâu, lăn tròn trên mặt đất, tự dập tắt lửa trên người. Hắn nói lỏng vòng tay đẩy ra một người từ trong lòng, tên này mềm nhũn ngã lăn ra mặt đất.

Đại Nhi bước tới, ngưng thần quan sát, không khỏi hét lên thất thanh: "Đại ca..."

Đường Hiên bị lửa cháy sém, cả người còn vương khói, thần tình mờ mịt. Hắn mở to mắt nhìn những người đang xúm lại rồi dần dần mơ hồ, đầu váng mắt hoa, lần nữa xụi lơ, lăn ra bất tỉnh!

Dịch Tiểu Uyển vươn người lên phía trước kéo vai Tần Phi, nhú mày nói: "Người điên sao? Lửa lớn như vậy mà còn xông vào bên trong."

Tần Phi cười yếu ớt, kề sát tai Dịch Tiểu Uyển nói: "Đường Hiên là bị người bỏ mê hương..."

Dứt lời, Tần Phi quay đầu nhìn về phía Đường Hiên, chỉ thấy người của Đường phủ đã xúm lại, trên mặt thoáng hiện nụ cười lạnh lẽo, ầm ầm sát khí. Vừa mới rồi còn dự định một cước đá Đường Hiên văng vào đồng lửa, không ngờ cuối cùng lại ôm vị đại thiếu gia còn hôn mê kia xông ra khỏi Vọng Nguyệt viên. Biến cố này thật khó nói thành lời.

"Đừng nhiều lời, mau trở về nghỉ ngơi." Dịch Tiểu Uyển đưa mắt ra hiệu cho Chu Lễ Uyên. Chu Lễ Uyên bước tới, công Tần Phi lên, yên lặng chạy về Thúy Trúc viên.

Nhìn cả bọn ba người đi xa, Đại Nhi vội bước theo, nhưng rồi lại từ từ dừng chân. Đến khi đuổi kịp rồi sẽ nói gì với Tần Phi? Nàng xoắn cái khăn trắng trong tay trong lòng phân vân.

Đêm qua đi, tảng sáng, khắp trời mù sương, bầu trời u ám tựa hồ sắp đổ mưa, nhưng trước sau vẫn không hề có một giọt. Gió thu rít khẽ, xuyên qua đình viện, quét ngang mặt đất. Lá khô bị cuốn tung lên cao rơi lả tả xuống.

Cổ họng Tần Phi còn chút khan rát, hắn đang cầm một chén trà mật ong, ngồi lên lan can hành lang, uể oải nhìn cảnh sắc Thúy Trúc viên. Có tiếng bước chân từ xa truyền tới, một đám người đang đi tới chỗ Tần Phi.

Đại Nhi đã thay đổi một chiếc váy dài màu trắng, cùng với mẹ và anh tiến đến. Đường Hiên, đêm qua bị kinh hãi không ít, hiện sắc mặt vẫn còn có

chút tái nhợt, phờ phạc đi theo sau mẫu thân.

Tần Phi khẽ cau mày, thật là một buổi sáng tốt lành! Nguyên cả gia đình đi đến đây, chẳng hiểu là có việc gì? Dịch Tiểu Uyển và Chu Lễ Uyên ở trong phòng nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài, liền cùng nhau chạy ra.

"Tần Phi, lần này thật sự phải đa tạ người. Chỉ một ngày hôm qua, người không những cứu tính mạng của tiểu nữ mà còn cả tính mạng của tiểu nhi. Đại ân như thế, Đường gia thật sự là không biết lấy gì để tạ ơn."

Đường phu nhân mở lời, giọng điệu khách sáo trịnh trọng, Tần Phi tự nhiên không cho là thật, miễn cưỡng đáp lời: "Đường phu nhân quá khách khí rồi. Đã đến Đường phủ để hộ vệ thì đây cũng là bổn phận của tại hạ. Nếu nói chuyện công lao, Sát Sự Thính tự nhiên sẽ ban thưởng cho ta, không dám làm phiền đến phu nhân."

Đường phu nhân ngồi im tại chỗ không chút tức giận, khẽ chạm cánh tay của nhi tử, đánh mắt ra hiệu cho Đường Hiên tiếp chuyện.

Đường Hiên lộ vẻ không vui, hắn đường đường thân phận thiếu gia, lại tâm cao khí ngạo. Theo ý hắn, Sát Sự Thính đến đây bảo hộ người của Đường gia, thì đó đúng là bổn phận của Tần Phi. Thân phận đôi bên chênh lệch lớn như vậy, nếu Đường Hiên phải tạ ơn Tần Phi quả thật là việc rất khiên cưỡng.

Trong bữa điểm tâm, mẫu thân cùng muội muội năm lần bảy lượt khuyên bảo, bắt hắn nhất định phải cảm tạ Tần Phi khiến hắn không thể chối từ. Đường Hiên đành phải tiến tới hai bước, chấp tay hời hợt, uể oải nói: "Đa tạ!"

"Đại thiếu gia nếu đã không có ý cảm tạ, mấy tiếng kia, Tần Phi xin hoàn trả lại nguyên vẹn." Tần Phi lạnh lùng châm chọc nói.

Thấy Tần Phi không lưu thể diện ình, Đường Hiên trong lòng vốn cực kỳ không thoải mái, không kiềm chế nộ khí, lớn tiếng mắng: "Thân phận người là gì? Thân phận ta là chi? Bốn thiếu gia nói lời cảm tạ người đã là cho người sĩ diện lớn lắm rồi. Một tên khố rách áo ôm xuất thân cùng mạt như người, cũng chỉ là lính tráng hạ cấp của Sát Sự Thính mà thôi. Người thật sự xứng để bốn thiếu gia nói lời cảm tạ sao? Không sợ tổn thọ à?"

Đường Hiên nói lời này ra khỏi miệng, nhất thời khiến cả Đường phu nhân cùng Đại Nhi đều biến sắc.

Dịch Tiểu Uyển còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ở sau lưng Tần Phi cười trong trẻo thấp giọng thốt: "Đường Hiên không coi người ra gì, nhưng hẳn vẫn là anh vợ tương lai, người cũng nên nhẫn nhịn, nhẫn nhịn nhé."

"Đường Hiên ta tự có người bảo hộ, không cần người lo lắng." Đường Hiên lạnh mặt quát: "Còn dám nhìn ta kiểu đó sao? Đừng tưởng người là cô nhi, không cha không mẹ, không được dạy dỗ, không biết lễ giáo mà có thể ở trước mặt bốn thiếu gia làm càn, nói cho người biết..."

Lời nói còn chưa xong, Tần Phi đã nhào tới, tay phải vung lên, quyền phong phát động, đánh thẳng tới mặt Đường Hiên.

Người của Đường phủ nhất thời cả kinh, tên thị nữ bên cạnh Đường phu nhân phản ứng cực nhanh, tay phải khê động, ngón trở điểm tới, ra tay sau mà vẫn đến trước. Nghe như tiếng kim nhận xé gió, đầu ngón tay như thiết nhận điểm tới đầu vai Tần Phi.

Tần Phi không thềm tránh né, dùng vai trái cứng rắn đối chọi cùng ngón trở của nàng, quyền thế không hề giảm, như sấm sét đánh tới bên tai Đường Hiên.

Đường Hiên bị tập kích đột ngột, nhưng hẳn có võ công gia truyền, tu vi cũng không thấp, so với Sở Dương còn nhỉnh hơn một chút, tuy rằng chưa bước vào Tiên Thiên cảnh giới nhưng cũng chỉ kém nửa bước mà thôi, mắt thấy thế công hung mãnh, mà thị nữ kia cũng đã xuất thủ. Hắn cười lạnh một tiếng, chưởng thủ như đao chém ngang ra!

"Bịch!" thiết quyền của Tần Phi hất ngược bàn tay Đường Hiên, trực tiếp giáng vào mặt hắn. Khuôn mặt trắng lập tức sưng phù, khóe miệng ứa máu. Đường Hiên nhin không được ho mạnh hai tiếng, văng ra hai chiếc răng hàm. Hắn kinh hãi khôn cùng, hét to: "Giết hẳn cho ta!"

Tần Phi dùng vai trái ngạnh kháng đầu ngón tay của tên thị nữ, thân hình nhoáng lên một cái, nhẹ nhàng lui về hai bước, bình thản nhìn bà ta cười nói: "Trên người ta có Thiên ti thiên y do vua ban."

Tay thị nữ còn đang kinh ngạc không biết vì sao một chỉ của mình không thể đánh ngã hắn, nghe Tần Phi nói liền sáng tỏ. Thiên ti thiên y là bảo vật

nước lửa không phạm được, kháng cự được cả đao kiếm lợi nhọn, lại có thể triệt tiêu chân lực. Hẳn trên người có món đồ này, khó trách lửa lớn đêm qua không thể thiêu chết được hẳn, một chỉ của mình hôm nay cũng chỉ làm hẳn hơi lui về phía sau mà thôi.

Đường Hiên nổi cơn thịnh nộ liên tục hò hét, dù thế Đường phu nhân sắc mặt vẫn âm trầm, Liễu Thiên Kỳ ra vẻ như không có việc gì, còn Đại Nhi thì lại không ngó ngàng gì đến anh mình mới bị một võ cay, ngược lại nàng đang quan sát Tần Phi. Cao thủ Đường phủ thấy tình hình như vậy chưa dám tùy tiện hành động?

Việc này càng khiến Đường Hiên thêm tức giận, hẳn vươn tay chụp lấy một gã hộ vệ, kéo sát tới mặt, phẫn nộ quát: "Người điếc à? Không nghe lời ta nói sao?"

"Đường phu nhân!" Tần Phi nhàn nhạt nói: "Đại công tử mặc dù có cha mẹ giáo dưỡng, nhưng xem ra hẳn được dạy dỗ cũng chẳng tới nơi tới chốn gì. Ta nhìn không được mới phải ra tay giáo huấn hẳn một phen, tránh cho hẳn sau này quá ngang ngược mà khiến Đường gia mất mặt. Về chuyện thay phu nhân quản giáo nhi tử, phu nhân cũng không cần phải cảm tạ làm chi. Ta sợ giảm thọ."

Nghe Tần Phi nói những lời nặng nề như thế, Đường Hiên càng thêm không chịu nổi, cảm phần chỉ mặt Tần Phi mắng lớn: "Cầu tạp chủng, người ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám đánh ta ngay ở Đường phủ?"

Tần Phi nấn bóp năm tay, lạnh lùng nói: "Nếu còn nói nhảm là đánh!"

Mắt Đường Hiên thoáng lộ vẻ sợ hãi, chân lui lại hai bước theo bản năng, trốn ở phía sau tên thị nữ kia.

Đường phu nhân kèm chế lửa giận trong lòng, bình tĩnh nói: "Đường gia có biết dạy con hay không, chưa đến phiên người ngoài có ý kiến. Người đã đánh con ta lại còn ngạo mạn như vậy, tưởng rằng có Sát Sự Thính nâng đỡ thì có quyền to gan lớn mật đến thế sao?"

Tần Phi còn chưa kịp phản ứng, Dịch Tiểu Uyển đã bước tới chặn trước người hẳn, cười ha hả nói: "Đường phu nhân, bà nói như vậy e có chỗ không đúng, Sát Sự Thính chúng ta quy củ nghiêm minh nhất quán. Nếu việc Tần Phi đánh Đại công tử là không đúng, Quân đề đốc cùng ông nội ta sau này tự nhiên sẽ trách phạt hẳn. Đường gia các người có quy củ, Sát Sự Thính chúng ta cũng có kỷ luật. Người của Sát Sự Thính có xâm phạm hay không cũng không đến phiên phu nhân định tội. Nhưng theo ta thấy, Đại công tử thật là... Thật đúng là bị đánh còn chưa đủ."

"Dịch Tiểu Uyển!" Đường Hiên giận khôn tả, từ sau lưng thị nữ thò nửa đầu ra quát: "Ta..."

"Muốn làm gì? Người có cha người làm chỗ dựa, chẳng lẽ ta không có ông nội để dựa dẫm hay sao?" Dịch Tiểu Uyển bình thản như không, phát huy ưu thế trời sinh của phụ nữ -- đùa dai và trả thù vật!

Nam nhân sợ nhất là đấu khẩu cùng nữ nhân. Ngay khi hẳn nói lý lẽ, thì nữ nhân đã bắt đầu cãi vã loạn xạ, nếu hẳn cũng cãi cọ theo nàng, hẳn sẽ nhận

ra rằng, nàng đã kéo hẳn vào lối suy nghĩ hỗn tạp, sau đó lại dùng kinh nghiệm vô cùng phong phú đánh bại hẳn.

Đường phu nhân vẫn kiềm nén, tức giận nói: "Lão gia nhà ta đi Thọ Châu cũng chẳng lâu đâu, trong mấy ngày này, các người muốn làm gì thì làm. Đợi khi lão gia trở về, trên dưới Đường phủ sẽ không chào đón các người nữa."

Dịch Tiểu Uyển thề lưởi, ngạo nghễ nói: "Bà cho rằng bốn cô nương thích ở chỗ này sao?"

"Chúng ta đi!" Đường phu nhân căm giận xoay người rời đi. Đường Hiên còn chưa chịu phục, vừa đi vừa quay đầu lại, nhìn Tần Phi như ăn tươi nuốt sống.

Đại Nhi thở dài u uất, vẫn còn đứng lại chưa rời đi, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Ca ca ta nói lời tổn thương, quả cũng không phải."

Tần Phi nhàn nhạt nói: "Cũng chẳng phải là chuyện gì ghê gớm. Hôm nay, nếu Đại Nhi tiểu thư không có dự định rời khỏi Đường phủ, ta có chút việc cần ra ngoài một chuyến."

Đại Nhi hơi suy nghĩ: "Hôm nay ta không có việc gì, chắc sẽ không xuất môn. Người nếu có chuyện thì cứ làm việc của mình."

Dịch Tiểu Uyển kinh ngạc nhìn Tần Phi, chu miệng sẵn giọng: "Tần Phi, người hình như lầm lẫn rồi. Ở đây ta mới là người to nhất, nếu người phải xin phép, thì nên hỏi ta một tiếng chứ?"

"Vậy người có đồng ý hay không?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Kỳ thật, ở lại Đường phủ cũng buồn chán, chả lẽ lão nương lại giống như mấy nha hoàn kia, cả ngày cứ đi đi lại lại trong vườn hoa phất phơ như mấy con bướm kia sao? Người nếu phải đi ra ngoài, chi bằng chúng ta ba người cùng đi một chuyến." Dịch Tiểu Uyển nhăn nhó nói: "Tại sao mà lúc này ta lại có cảm giác như đang ngồi tù vậy?"

Đại Nhi nhin không được cười nói: "Tiểu Uyển, người làm như nhà ta là thiên lao không bằng."

"So với thiên lao cũng không tốt hơn bao nhiêu..." Dịch Tiểu Uyển thở dài xa vắng, rồi ngoác qua Tần Phi.

Tần Phi gượng gạo xua tay: "Ta có việc riêng phải làm. Đi cùng người thật sự rất bất tiện, nếu người cảm thấy buồn, tự mình có thể đi đây đó. Xin cáo từ trước!"

Tần Phi ôm quyền từ giả, xoay người bỏ đi. Dịch Tiểu Uyển ánh mắt nhìn Chu Lễ Uyên phân phó: "Người ở Giáo Tập Ti lâu như vậy, việc bám đuôi theo dõi hẳn là không tệ. Hôm nay, bản Giám sự muốn kiểm tra người, người sẽ bám theo Tần Phi, để xem bao lâu thì bị hắn phát hiện."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 53: Bắt cá hai tay mới là vương đạo

Q.1 - Chương 53: Bắt cá hai tay mới là vương đạo

Mới đi được nửa đường, mưa phùn tí tách đột nhiên rơi xuống. Mặt đất dần dần thấm ướt. Con đường bình thường phủ đầy bụi đất giờ có lẫn thêm nước mưa dính vào đáy giày. Người người đi trên đường đều phát thanh âm đập đập nhè nhè. Đây chính là tiếng của giày vải vổ nhẹ trên nền đường được lót bằng đá xanh. Gót giày làm bắn lên nước bùn, chúng vẽ một hình cung trên không rồi bám vào ống quần.

Người đi đường vội vã mở ô, nhiều người khác lấy tay che đầu vội vàng chạy.

Tần Phi thắc mắc, rõ ràng là chỉ mỗi bàn tay thì không thể che được nước mưa. Nhưng mỗi lần trời mưa hắn đều nhìn thấy có người lấy tay che đầu.

Trời đổ mưa nên hai bên đường không làm ăn gì được. Thịnh thoảng hắn thấy có hán tử đi dọn hàng, hắn sợ bọn họ vì kiếm sống phải chuyển sang nghề khác.

Một cửa hàng ven đường có mặt tiền nho nhỏ, cửa hướng bắc, không khí trong phòng u ám, chỉ nhìn thoáng qua sẽ không nhận ra tình trạng này. Trước cửa hàng có treo một ngọn cờ xí cũ rách, bên trên có bốn chữ to "Bói quẻ hung cát".

Tần Phi ngồi nghỉ nhìn cờ xí bị nước mưa làm cho ướt nhẹp. Khuôn mặt cảm thụ được cái mát mẻ của nước mưa, miệng khẽ cười.

Ông lão đang thu dọn cờ, trông bộ dạng hết sức hèn hạ. Mũi y mỏng, xương gò má cao, tướng người có vẻ nhanh nhẹn nhanh miệng. Hai mắt như kẻ trộm liếc ngang liếc dọc, lông mày lại rậm đen.

Y thấy Tần Phi đang đứng trong mưa liền lên tiếng chào hỏi: "Vị khách quan này, hãy vào tiểu điểm nghỉ chân trước đã. Gặp nhau chính là hữu duyên, sao không đi vào uống chén trà để lão đạo xem tướng mạo cho khách quan, gặp may mắn tránh tai họa đây?"

"Cũng được!" Tần Phi suy nghĩ một lát rồi đi vào trong quán.

Bên trong quán bày biện đơn giản. Vào cửa là thấy một cái bàn vuông dựa vào tường, trên bàn bày một hàng gồm tiền đồng, mai rùa, một chồng sách tướng số. Bên cái bàn có hai chiếc ghế lớn. Chiếc ghế có vẻ đã lâu rồi. Lão đạo ngồi xuống ghế, chiếc ghế phát ra âm thanh cọt kẹt cọt kẹt.

Tần Phi không khách khí cũng ngồi xuống. Lão đạo nâng bình trà lên rót ra hai chén, rồi cười hả hả mà rằng: "Khách quan, gần đây tiếng tăm của người vang xa rồi đấy!"

Tần Phi nhún vai: "Người cho rằng ta thích thế sao? Tú cầu Đường Đại Nhi chẳng biết làm sao lại nện lên người ta, Sở Dương muốn giết ta, ở Lộc Minh Sơn ta không hiểu tại sao lại bị thiên địa nguyên khí tác động mà đột phá. Những cái này không phải là kế hoạch của ta. May mà hiện giờ đã gia nhập Sát Sự Thính rồi."

"Tiến vào Sát Sự Thính không phải là mục đích. Người biết người muốn cái gì sao!" Lão đạo xúc động thở dài nói: "Thiên Tình Tử ta giả trang làm lão đạo xem bói ở Đông Đô đã chín năm lẻ hai tháng tám ngày rồi. Lúc mới đến Đông Đô, Trấn phủ ty phía Bắc báo cho ta biết sau ba năm thì có thể trở về. Thật không ngờ, Trấn phủ ty phía Bắc thay đổi Chỉ huy sứ, ta cũng không thể làm gì hơn là lại chờ tiếp ba năm nữa, sau đó sẽ trở về Giang Nam. Thượng cấp lại báo xuống mệnh lệnh cũ tiếp tục chờ ba năm nữa!"

"Rõ ràng nói là ba năm, sau ba năm lại tiếp ba năm, rồi ba năm sau lại nói ba năm nữa. Đại gia ta đã mười năm rồi đó!"

Tần Phi miễn cưỡng nói: "Lão không nên thù hận Đại Sở nhiều như thế có được hay không. Cả Đông Đô, chỉ có mỗi ta biết lão là người của Trấn phủ ty phía Bắc. Nếu lão đi thì sẽ có người đến, ta chưa chắc đã muốn dính dáng

gì với người đến sau. Trước mắt ta thấy có tương lai ở Sát Sự Thính, ắt hẳn tiền đồ sau này của ta cũng không tệ lắm."

" Để làm gì? A, ý người muốn trói buộc ta à? Mỗi ngày ta đều tự nhắc nhở mình, ta không phải là lão già coi bói, ta là Bách hộ Trấn phủ ty phía Bắc của Đại Ngô. Đôi khi nằm ngủ cũng sợ nói mơ. Người có biết lão gia ta đi kỹ viện cũng là sợ cái đó không dám ngủ lại không!". Khuôn mặt Thiên Tình Tử nhăn nhúm lại, những nếp nhăn đầy mặt của lão xếp lại trông như là chữ "Quýnh"[囧].

Tần Phi kệ y. Mỗi lần hãn thấy Thiên Tình Tử đều muốn đá y một phát cho bõ tức, điều này lâu ngày thành thói quen rồi.

Thiên Tình Tử thấy Tần Phi thờ ơ, liền nghiêm trang hỏi: "Nghe nói Ngụy đế Sở quốc cho người ba ngàn lượng bạc, đây là tiền công quỹ đấy biết điều giao nộp ta một chút đi."

" Nói đùa à? Ta đem bạc cho lão, lão lại đưa về Giang Nam thì sao? Tần Phi nhướn mày, thản nhiên nói:" Nếu lão thiếu tiền tiêu xài thì hỏi mượn ta, đừng giả công làm tư. Có tin ta sẽ gửi một phong thư đến Đô sát viện nước Ngô tố cáo người."

Thiên Tình Tử hừ lạnh một tiếng, chòm râu bị thổi lên cao:" Người cho rằng Đô sát viện biết người là ai sao? Ở Đông Đô, người chỉ có một thượng cấp, đó chính là ta. Trừ ta, không ai biết thân phận của người, kể cả tổng bộ Trấn Phủ ty phía bắc cũng không có hồ sơ của người. Từ phi ta vì nước vong thân, Trấn Phủ ty phía Bắc mới phái người tới Đông Đô kể tặc ta. Lúc đó mới có thể từ thư tín bí mật của Tiếp Dẫn Xử lấy ra được hồ sơ của người. Hơn nữa còn phải xem có sẵn lòng gửi hồ sơ của người không đã chứ. Người xem có nên trích ba nghìn lượng ra không? Cái này vốn là nghĩa vụ thuộc hạ dứt lốt quan trên thôi.

" Thôi, chúng ta đừng đùa nữa, tiểu gia ta còn đang thiếu bạc để tiêu đấy." Tần Phi nghiêm túc nói:" Hôm nay tới tìm người là có chuyện quan trọng." Thiên Tình Tử cẩn thận nhỏ giọng nhỏ: "Có tin tức gì?"

"Tên thái giám trong cung giết chết hoàng thái phi tên là Ngụy Bính Dần. Hôm qua ta đã giao thủ với hãn hai lần!". Tần Phi thì thào, nói tỷ mỉ: " Lần thứ nhất giao đấu là lúc hãn đánh lén Đường Đại Nhi. Lần thứ hai hãn lên

vào Đường phủ từ địa đạo, vừa vận phát hiện Đường Hiên đang nằm gục trong Vọng Nguyệt Viên. Bên cạnh Đường Hiên còn có rất nhiều dầu hoả, hẵn liền phóng hoả đốt chết Đường Hiên. Vào lúc mấu chốt bị ta ngăn cản."

"Ừ!" Thiên Tình Tử gật đầu, ý bảo Tần Phi nói tiếp.

"Ta không bắt được Ngụy Bính Dần." Tần Phi nhún vai tỏ vẻ vô tội rồi nói tiếp:" Ta cảm thấy chuyện tên Ngụy Bính Dần không ngừng gây rối Hoàng Tộc và Đường gia đối với tiểu gia chỉ có lợi mà không có hại."

Thiên Tình Tử như đang cân nhắc điều gì, những ngón tay khô gầy không ngừng gõ nhẹ trên mặt bàn. Bỗng nhiên y đập bình bình lên mặt bàn hai tiếng rồi trầm giọng hỏi:" Tại sao Ngụy Bính Dần lại muốn đốt chết Đường Hiên mà không phải bắt cóc hay giết chết hẵn luôn nhỉ? Chẳng lẽ lại phải hiểu là Ngụy Bính Dần hận người Đường gia thấu xương, cảm thấy giết Đường Hiên ngay thì tốt cho hẵn quá, muốn nhìn hẵn giãy dụa trong biển lửa chẳng? Lại còn địa đạo nữa ... Đầu mỗi ngày ta sẽ phái người đi thăm dò. Mật đạo Đường phủ lại để cừu nhân biết, thật thú vị quá."

Tần Phi nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nói tiếp:" Giúp ta điều tra thêm. Đồng bọn của Ngụy Bính Dần là ai? Hẵn chỉ là một thái giám trong thâm cung. Tại sao hẵn vừa mới chạy ra ngoài đã có thể liên hệ với một đám cao thủ? Người nói thật với ta đi, Trấn Phủ Ty phía Bắc đã tiếp xúc với Ngụy Bính Dần từ lâu rồi phải không? Vụ đánh lén Đường Đại Nhi có người của Trấn Phủ ty phía Bắc không?"

" Chắc chắn không có!" Thiên Tình tử tiện thể mang tâm phế cho Tần Phi xem:" Trấn Phủ ty phía bắc sẽ không lãng phí người mà đi giết đời thứ hai của Đường gia. Cái này thật vô nghĩa, người thấy ta ngu đến mức vậy sao?" Tần Phi cẩn thận suy nghĩ, miệng lẩm bẩm:" Khờ thật!"

Trong khoảnh khắc cả hai người đều trầm mặc, mưa ngoài cửa dần dần trở lên lớn hơn. Từng giọt mưa rơi xuống mái hiên mau dần rồi thành sột.

Thiên Tình Tử nghĩ một hồi lâu rồi thở dài sườn sượt : " Bây giờ sắp hết nhiệm kỳ ba năm rồi, tám chín phần ta sẽ không ở lại Đông Đô nữa. Sống lâu ở đây rồi ta đã quen cách ăn ở của người phương Bắc, mùa đông được xem đại tuyết lông ngỗng rơi. Nếu ta trở về Giang Nam hẵn cũng phải cần một khoảng thời gian mới có thể thích ứng. Nói ra không sợ người cười,

chuyện đầu tiên trở về Giang Nam chính là muốn cưới một bà vợ. Sau đó, cố gắng cấy cày rồi xem có thể sinh nhất nam bán nữ hay không. Có câu không có con cái chính là một trong ba đại tội bất hiếu. Ta đã mất nửa đời người cho Trấn Phủ ty phía bắc rồi không thể có tội lớn với tổ tông được!"

"Sau khi lão trở về, Trấn Phủ ty phía bắc sẽ cho lão không ít tiền đâu. Đừng nói là chỉ một bà vợ, cho dù lão cưới mười phòng tám phòng cũng không phải là không có khả năng." Tần Phi động viên : " Có cơ hội ta sẽ xuống Giang Nam thăm lão".

"Tần Phi" Thiên Tình Tử bất thành linh đứng dậy, nghiêm mặt hỏi:"Năm đó sư phụ người muốn người gia nhập Trấn Phủ ty phía bắc, chả lẽ người thật sự không lưu tâm sao? Thân là một người nước Sở, lại vì cơ nghiệp Đại Ngô mà ra sức, ta thật không hiểu đây là cái kiểu gì?"

"Nếu như không gia nhập Trấn Phủ Ty phía bắc, ta sao có thể chống lại Sát Sự Thính được? Sao có thể để đường lui ình?" Tần Phi lắc đầu:" Hiện nay, ta cũng chỉ vừa mới bước một chân vào Sát Sự Thính, nói đó cao thủ nhiều như mây, tổ chức nghiêm mật đến nỗi ta khiếp sợ. Chưa nói đến chuyện còn có vị Đại Tông Sư như Dịch Tổng đốc toạ trấn. Chết lão mù, đúng như ban đầu chúng ta phán đoán tình thế, hiện giờ liên đới càng lúc càng sâu, mỗi nhân vật trong đó đều không phải là dễ đối phó. Nếu ta muốn cùng bọn họ đối đầu, có gia nhập Trấn phủ ty phía bắc hay không, không phải là đều như nhau sao?"

" Lão có biết là ai sẽ tới thay thế lão không?" Tần Phi hỏi dồn.

Thiên Tình Tử cười khở: " Không biết, Nhưng chắc chắn Trấn Phủ Ty phía bắc sẽ không tùy tiện phái người tới! Người tới ít nhất cũng phải anh minh thần võ, văn tài vũ lược như ta mới có thể tự mình đảm đương một phương".

" Phải, lão cứ khoác lác đi!" Tần Phi đứng dậy, lấy từ trong túi ra một ít bạc bọc vài tấm ngân phiếu ném cho Thiên Tình Tử.

Lão đạo vui mừng nhận lấy bạc, ước lượng xem là bao nhiêu. Khối bạc khá nặng, lão lén liếc nhìn ngân phiếu, nhất thời hai mắt loé sáng. Bên trên ngân phiếu đề ba chữ "Năm trăm lượng". Ba chữ này dường như chọc mù mắt y.

"Kinh phí của Trấn Phủ Tý phía Bắc khá là thiếu thốn. Cái này ta cũng biết. Người nhé, không có chuyện gì thì đừng đi kỹ viện. Tuy nói là một mình người khổ sở không có chỗ nương tựa ở Đông Đô, nhưng cũng không cần phải bán mạng như thế, cẩn thận không lại chết trên bụng nữ nhân đó." Tần Phi đi ra cửa không ngoái đầu:" Tiết kiệm một chút đi, ta không phải lúc nào cũng có nhiều tiền như vậy đâu."

Một thân ảnh mặc áo tơ đội mũ rộng vành thấy Tần Phi đi ra khỏi cửa hàng xem bói. Thân ảnh đó chính là Dịch Tiểu Uyển, nàng lẩm bẩm nói:" Tên tiểu tử thối này, hoá ra sáng sớm không phải là đi uống mà lại đi coi bói. Hẳn thật là nhàm chán. Chu Lễ Uyên!"

"Có mặt!" Chu Lễ Uyên lập tức đáp lại.

Dịch Tiểu Uyển liếc hắt một cái:" Không phải là do người giỏi theo dõi mà là tinh thần cảnh giác của Tần Phi quá kém. Chúng ta đi theo hắt từ ngã ba đến đây, hắt không phát hiện được. Ngu ngốc như vậy mà có thể gia nhập Sát Sự Thính. Chuyển này trở về lão nương sẽ mách Quân Đề đốc, phải huấn luyện hắt đến chết mới thôi."

Chu Lễ Uyên lúng túng một hồi rồi lẩm bẩm nói:" Vậy có vào xem bói hay không?"

"Hắt không phải là phản tặc, lại không phải là người Trấn phủ ty phía bắc, đến xem cái gì? Vốn muốn xem hắt có chuyện riêng tư gì, hoá ra là đi ra ngoài chơi vớ vẩn, đúng là người nhàm chán. Đi, chúng ta đi tìm chỗ uống trà." Dịch Tiểu Uyển kéo vành mũ thấp xuống, dẫn theo Chu Lễ Uyên rời đi.

Đợi đến khi hai người đã đi xa. Từ chỗ đầu hẻm, Tần Phi từ từ lộ ra nửa người, nhìn thân ảnh hai người kia biến mất trong màn mưa, khẽ cười lạnh một tiếng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 54: Đại mục cũng từng nghịch ngợm

Q.1 - Chương 54: Đại mục cũng từng nghịch ngợm

Tần Phi chắc chắn thân phận của mình chưa bị tiết lộ. Mỗi tháng hẳn nhất định phải gặp mặt Thiên Tình Tử một lần để truyền tin tức. Nhưng cô bé này thật nhiều chuyện làm hẳn phải đi lòng vòng đến mấy vòng, không phải là hôm nay nàng muốn biết hẳn có việc riêng gì hay không đấy chứ. Uống trà đến mức phải đi tiểu nhiều lần, đi dạo phố đến mềm cả chân, hẳn mới đến chỗ Thiên Tình Tử.

Tần Phi nhận thấy không có ai theo dõi nữa, hẳn thở phào nhẹ nhõm, cất bước đi tới Tây Thành.

Trời mưa, người đi trên đường thừa ướt, hẳn đi ra khỏi đường lớn. Trong rừng cây đều là bùn đất, nếu không phải tu vi Tần Phi khá cao, ắt hẳn mỗi cước đạp xuống sẽ lún thật sâu vào trong bùn nhão. Nước mưa rơi trên lá cây, phát ra thanh âm lộp độp, nước chảy xuống theo cành lá, mỗi lần rơi trên người Tần Phi liền biến mất không thấy bóng dáng...

"Mặc dù ta rất tự phụ, nhưng lại không thể không thừa nhận người là một thiên tài." Một thanh âm lạnh như băng từ trong rừng vang lên.

Nơi này đã là sâu thẳm trong rừng, thường nhân sẽ không đi dạo vào lúc này ở chỗ này. Tần Phi từ từ quay mặt ngăm nhìn. Hẳn thấy một thanh niên gầy gầy cao ngạo đứng ở dưới một thân cây, tay cầm một cái ô.

"Tuy thế, ta sẽ không giống như người, đem niệm lực có hạn làm những chuyện vớ vẩn như vậy." Ngụy Bính Dần giễu cợt nói: "Người làm vậy có khác gì dùng sàng nỗ bắn con muỗi không?"

Tần Phi thản nhiên giải thích: "Ta và người khác nhau nhiều lắm, ta không có thượng đẳng bí pháp để tu luyện. Vậy nên cứ quăng cái thanh danh niệm tu đi, không tính công dụng cơ bản nhất là làm chậm lại năm giác quan của người khác, thì ngoài việc lấy niệm lực công kích tinh thần ra thì cái gì ta cũng không biết. Cho nên, ta đang lần mò sang con đường ngự vật, khi đã tìm ra dĩ nhiên muốn luyện tập nhiều nhiều, làm biến mất nước mưa cũng là một loại thao luyện mà thôi."

Ngụy Bính Dần cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: "Đêm qua người có thể bắt được ta, vì sao lại thả ta đi?"

"Có một số việc, ta muốn biết rõ." Tần Phi chân thật nói: "Có thể sẽ chạm đến vết sẹo người không muốn động vào. Nhưng ta vẫn hi vọng người có

thể trả lời. Ta thả người đi, tự nhiên có lý do của ta. Tóm lại, ta không có ý hại người. Hơn nữa, người bằng lòng tới gặp ta hôm nay, lại không mang trợ thủ, ta cảm thấy địch ý của người đối với ta không nhiều."

"Nếu ta mang theo trợ thủ, người còn có thể sống được mà thoát sao?"

Ngụy Bính Dần ngạo nghễ hỏi.

Tần Phi cũng không có đáp lại, ánh mắt của hắn khẽ sụp xuống, tay phải vẫn để hờ bên hông, chỉ cần nhắc chân, là có thể rút ra đoản kiếm!

Cứ cầm được thanh đoản kiếm, Tần Phi có đầy đủ tự tin. Kể cả La Ngưu Mâu Thất ở đây, hai người bọn họ cũng không thể nào lưu mình lại, chẳng cần nói tới đám người Ngụy Bính Dần. Dù sao kiếm ý đại tông sư đã xuất hiện một lần ở Đông đô, xuất hiện thêm một lần nữa cần gì phải sợ hãi?

Ngụy Bính Dần nhìn xuyên qua màn mưa trước mắt. Hắn yên lặng quan sát nam tử nhỏ hơn hắn mấy tuổi. Hành động của Tần Phi đều khiến hắn nhìn không thấu, trừ danh tiếng thiên tài, trừ thực lực mạnh mẽ của hắn làm chính mình vô kế khả thi ra. Hắn là hắn phải có lá bài tẩy chưa lộ ra, ít nhất lá bài tẩy của hắn đủ bảo vệ hắn!

Trầm mặc chốc lát, khuôn mặt Ngụy Bính Dần dần ra, hỏi: "Người muốn biết cái gì?"

"Một người giống như người bị nhốt trong hoàng cung Đại Sở mười tám năm. Sau khi đi ra, lập tức có thể gây lên sóng gió hắn còn có người hỗ trợ. Bọn họ là ai?" Tần Phi bình tĩnh nói: "Ta rất hiếu kỳ!"

"Trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Hoàng cung Sở quốc cũng không phải bền chắc như thép. Trong hoàng cung có rất nhiều chuyện nên cũng cần phải liên lạc với bên ngoài. Thí dụ như, chất đốt cần phải người ngoài đưa tới. Mỗi ngày đều phải được cung cấp thịt cá trái cây rau củ tươi sống! Sở quốc mặc dù nhất thời mạnh mẽ, nhưng khởi điểm cũng do năm đó Ngụy diệt Đường, Sở diệt Ngụy trên cơ sở đó. Người Đường Quốc không còn tâm tư phản kháng, nhưng Đại Ngụy ngàn năm vinh quang, cuối cùng vẫn có người ghi sâu trong tâm."

"Ngụy quân mặc dù chiến bại, nhưng thời kỳ cường thịnh binh lực Đại Ngụy tới sáu mươi vạn. Rất nhiều tướng lãnh sĩ tốt rơi rụng trong dân gian mang lòng hoài niệm chủ cũ, hiện tại chỉ giả vờ đầu hàng, nấu thân trong

quân Sở. Mười tám năm qua, người tướng Sở để không muốn xuôi nam diệt Ngô sao? Nhưng hãn vẫn không nhúc nhích, là bởi vì phía sau chưa yên. Khi đại quân bị điều động, chính là cơ hội cho Ngụy Quốc phục hưng."

Ngụy Bính Dần tâm trạng thoải mái thốt lên: "Cho nên, ta cho người biết cũng không sao, trong mắt người những người kia là đồng bọn của ta, thật ra thì không phải là đồng bọn. Bọn họ vốn là trong đội quân Ngụy gia thần tử!"

Tần Phi mỉm cười gật đầu, đáp án như thế, hãn đã rất hài lòng.

Đúng là như thế, hiện nay ở Đông đô, cũng không biết có bao nhiêu người hoài niệm Ngụy Quốc. Một quốc gia đã truyền ngàn năm, bảo là không có người nhớ nhung, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa, lòng dạ con người thật khó lường, dù là giương lên ngọn cờ vì Đại Ngụy phục quốc, cũng có thể chiêu dụ không ít người thừa loạn phát tài, hoặc có mỗi tấm lòng là nhiệt huyết.

Quân đội đóng tại Đông đô chả lẽ cũng lẫn cả Ngụy quân năm đó sao? Đông đô tất cả lớn nhỏ gần ngàn quan lại, chả lẽ không có thần tử Ngụy quốc năm đó chẳng? Thậm chí nói, Ngụy Bính Dần lẫn trốn trong nhà quan viên nào đó cũng là nói không chính xác. Dĩ nhiên, Tần Phi chẳng muốn đi truy vấn gốc ngọn, bắt Ngụy Bính Dần vốn không phải là mục đích của hãn.

"Người làm sao biết mật đạo kia?" Tần Phi hỏi tới.

Ngụy Bính Dần khẽ thay đổi sắc mặt, chần chờ hồi lâu liền cự tuyệt: "Cái này quyết không thể nói cho người biết."

"Vậy được, ta đổi lại câu hỏi khác, nếu như ta đi dọc theo mật đạo ra ngoài là đến nơi nào?" Tần Phi nhún vai, thản nhiên nói: "Người nói, ta liền bắt được chút ít phiền toái, nếu như người không nói, chính mình đi thử một lần, đơn giản chỉ là bắn chút ít, mệt chút ít!"

Có lẽ hãn nghĩ đến bộ dáng đen thui đầy tro bụi của Tần Phi sau khi dạo quanh địa đạo một vòng. Mặt Ngụy Bính Dần lộ ra nụ cười.

"Tần Phi, ngày hôm qua người thả ta một lần, ta cũng không muốn hại người." Ngụy Bính Dần nghiêm trang nói: "Mật đạo như mạng nhện, bên trong có mười ngã ba, trong đó chín cái là tử lộ, nếu như không có tu vi tông sư thượng phẩm, bước vào đó chính là đi vào tử lộ. Nếu như người

cảm giác bản thân có vận khí tốt, có thể trong mười con đường đó, tìm được một con đường sống duy nhất... Vậy thì coi như ta chưa nói."

Lời này thật thật giả giả, Tần Phi hí mắt lại nhìn mưa phùn làm mờ đi thân ảnh Ngụy Bính Dần, rất khó kết luận lời nói của hắn có phải là đe dọa suông hay không. Nhưng nếu việc này hắn nói là sự thật, nguy hiểm này dường như không nhỏ đâu... Có vận khí như thế thì là đi Phố chợ mua vé số của tiền trang còn hơn...

Biện pháp đỡ hơi nhất là phái người đi xuống, mỗi người đi một con đường. Nhưng Tần Phi cũng biết, thật ra thì, thử mười con đường cũng chẳng khác gì là tử lộ. Đương nhiên chỗ Ngụy Bính Dần đi vào đi ra tất nhiên sẽ có người canh gác, nếu có người tùy ý xông ra, hậu quả không cần nói cũng biết. Tìm mười vị tông sư thượng phẩm, người có bản lĩnh này không có mấy vị.

"Tần Phi, mặc dù cả ngày hôm qua ta ở trong địa đạo, nhưng ta cũng biết rõ ràng, ban đầu người căn bản là không muốn cứu Đường Hiên. Nếu như ta xuất thủ chậm một chút, Đường Hiên cũng đã bị người đá vào đồng lửa! Xem ra, mặc dù chúng ta không cùng một đường, nhưng ít nhất chúng ta đều nhìn không vừa mắt người Đường gia." Ngụy Bính Dần trầm giọng nói: "Đã có cùng chung địch nhân, ta cũng không khó lý giải tại sao đêm qua người tha ta một mạng. Có lẽ, sau này chúng ta còn có cơ hội hợp tác."

"Hợp tác? Ha ha ha!" Tần Phi không nhịn được cười lớn lên, nhưng ngay sau đó hỏi: "Người hận Đường gia, người đối với Đường gia biết được bao nhiêu?"

"Người là muốn bác bỏ lời của ta? Còn muốn hỏi ta rõ ràng sao?" Ngụy Bính Dần giả hoạt cười cười, hắn vốn sinh trưởng nơi ác nghiệt nhất thế gian. Trong hoàng cung khắp nơi đều là đấu đá với nhau, khắp nơi cũng đều là người lừa ta gạt. Hắn một đứa con cô Ngụy Quốc, có thể trong hoàng cung lạng lẽ tôi luyện mình mà không bị người phát giác, tâm kế quả thật không cần nói cũng biết!

"Nói về Đường phu nhân đi." Tần Phi thản nhiên nói. Mặc dù hắn không có thừa nhận, nhưng lời nói này đã vô hình chấp nhận suy đoán của Ngụy Bính Dần.

Ngụy Bính Dần hơi có chút kinh ngạc, hắn nghĩ mãi mà không rõ Tần Phi cùng Đường phu nhân có thể có oán thù gì? Tuy thế, đối phó người Đường gia là một trong những niềm vui ít ỏi trong lúc hắn vẫn còn trên đời, lúc này hắn nói: "Đường phu nhân xuất thân Lô gia!"

"Lôi Thái Úy?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Ừ, triều đình có tam công. Thừa tướng, Thái úy, ngự sử đại phu! Trong đó, Lôi Thái Úy thân là Thái úy hơn hai mươi năm! Đường Ẩn năm đó mới vừa tới đến Sở quốc, có chút nổi danh, cùng thái tử kết giao. Lôi Thái Úy coi như là có mắt nhìn người, biết người này không phải là vật trong ao nhỏ, liền chủ động mời người nói vun vào, muốn đem nữ nhi gả cho Đường Ẩn! Nghe nói, Đường Ẩn lúc đầu cự tuyệt, sau lại cưới, khi đó Đường phu nhân đã len lén sinh con. Trong cung rất nhiều thái giám cung nữ biết chuyện này, len truyền tai nhau, ai cũng cảm thấy buồn cười..."

Tần Phi chớp mắt một cái, chuyện của Đường Ẩn cùng Đường phu nhân, không biết là Đường Ẩn quyến rũ mê hoặc Đường phu nhân, hay là Đường phu nhân đặt bẫy, đem gạo nấu thành cơm, sống chết muốn gả cho Đường Ẩn. Những thứ này cũng không trọng yếu, quan trọng là ..., sau khi chiếm được tín nhiệm của thái tử, Đường Ẩn cũng được Lô gia ủng hộ! Cho nên, hắn có thể nhanh chóng tạo dựng uy tín trong quân, lúc phạt Ngụy, kỷ luật nghiêm minh. Về sau rời bỏ binh quyền, vẫn có thể nắm quân đội trong tay... người Lô gia, chính là hậu phương vững chãi kiên cố của Đường Ẩn! Ngụy Bính Dần nói tiếp: "Đường phu nhân thường ngày hiếm khi xuất đầu lộ diện, thỉnh thoảng có vào trong cung cũng là vấn an hoàng hậu. A, nói đến việc này người có thể không biết. Hoàng hậu xuất thân Quản gia, mà Đường phu nhân khi còn trẻ có hai người bạn con chấy cắn đôi, một người là Quản hoàng hậu, người kia được gả cho Quản Bình sinh ra Quản Linh Tư!"

Tần Phi không nhịn được cười nói: "Này ba nữ nhân này thật tốt số! Chia ra gả cho hoàng đế, ngự sử đại phu, kém cõi nhất cũng là Thống soái đại doanh ở Giang Nam!"

"Ừ, nghe nói các nàng còn được ví là ba đóa kim hoa ở Đông đô, bây giờ có ai dám nhận danh hiệu kim hoa này!" Ngụy Bính Dần từ từ ngừng lại: "Đều

là chuyện cũ từ lâu rồi!"

"Cám ơn, không còn việc gì, người có thể đi trước!" Tần Phi tùy ý phát phát tay: "Ta và người cũng đều là niệm tu, muốn tìm nhau đều không khó. Bản thân mình cầu nhiều phúc đi, mặc dù ta không bắt người, nhưng Ngự Lâm quân, Sát Sự Thính đang tìm người khắp nơi. Ở Đông đô, người trốn không được bao lâu!"

"Cứ bắt được ta rồi nói tiếp." Ngụy Bính Dần cười cười không để tâm: "Tần Phi, nếu như người cùng Đường phu nhân có cừu oán, vậy cơ hội giết chết bà ta rất nhỏ. Thị nữ bên người chính là theo bà ta từ lúc còn thiếu nữ, tu vi là tông sư hạ phẩm. Bà ta đầu gì cũng là nữ nhi Lôi Thái Úy, lão bà Đường Ẩn! Không phải là loại dễ đối phó. Nếu người cần, chúng ta có thể nói chuyện hợp tác!"

"Không tiện!" Tần Phi hiển nhiên chưa có ý cùng hãn hợp tác, phát tay ra hiệu cho hãn rời đi. Đợi đến khi Ngụy Bính Dần đi xa. Hãn thay đổi phương hướng đi về phía rừng sâu!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 55: Văn nghệ, bình thường hai một ba

Q.1 - Chương 55: Văn nghệ, bình thường hai một ba

Thời tiết hiện đang mưa phùn, hãn đi trên lớp lá khô vàng đã rụng trong rừng, thoạt nhìn nhẹ nhàng rất giống như đang diễn văn nghệ. Nhưng thật ra nếu như hãn không có tu vi tinh thâm, sẽ thành một kiểu cổ tình trông đến chết cười.

Tần Phi từng bước đi sâu vào trong rừng, hãn không cần mở rộng phạm vi niệm lực cũng có thể xác định được xung quanh không có người bám đuôi, cuối cùng hãn dừng bước ở trước hai gốc cây cổ thụ.

Đây là hai gốc cây rất lâu năm, vỏ cây đã sần sủi rơi rụng hết, lại không còn mấy cái lá cây trên cành, chỉ còn lại mấy cành cây trơ trụi, lộ ra vẻ hết sức thê lương. Cây khô trông vẫn còn tương đối thô và chắc chắn, phải đến ba tên Tần Phi nắm tay nhau may ra mới ôm xuể thân cây!

Tần Phi ngưng thần nhìn hai cây cổ thụ này, tay phải nắm lại thành quyền, nắm thật chặt tụ lực, trong giây lát một quyền xuất ra, nặng nề đánh xuống đất!

Bùn đất bốc lên, từng chiếc lá còn sót lại đua nhau rơi xuống, ngay cả mưa phùn từ trên trời giáng xuống dường như cũng bị oai lực một quyền này làm cho kinh sợ mà ngưng lại chốc lát. Lá khô ngâm với nước mưa bị mục mềm bị một quyền này của Tần Phi đào một rãnh to sâu hơn một thước.

Trong rãnh sâu từ từ lộ ra ba cái hộp nhỏ tinh xảo, giống như là bị một bàn tay vô hình nâng lên, dừng lại ở trên mặt đất.

Ba cái hộp đều có dài một thước, dày bốn tấc. Trên mỗi cái cái hộp đều có khắc những dòng chữ nhỏ ngay ngắn chẵn chu, đó chính là một câu nói: đồ đệ ngoan, người có thể lấy được mấy cái hộp này trình độ đã tiến vào cảnh giới Thiên Tiên. Vì sư không nuốt lời, sẽ có tặng phẩm không tẻ. Nhưng trong ba cái hộp chỉ có một cái là người muốn. Người phải ngưng thần tụ lực, lấy chân nguyên vận lên đầu ngón tay viết vài chữ lên trên cái hộp, cái hộp sẽ mở ra. Người không cần lo lắng, chữ vì sư tạo ra sẽ nói cho người biết...

Tần Phi không nhịn được cười, vị sư phụ này đúng là già mà mất nết. Trước khi mất tích lão đã thông báo ình, một khi mình tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, phải vào sâu trong rừng, đến chỗ này lấy cái hộp lão để lại ình, bên trong có thứ tốt thì giữ lại. Nếu chưa đạt cảnh giới Tiên Thiên thì có cố gắng cũng không mở được. Nếu như người tới không phải là Tần Phi, viết không đúng mấy chữ kia, cái hộp sẽ tự hủy tránh rơi vào tay người khác.

Tần Phi lấy đại một cái hộp. Bên trên hộp có hàng chữ nghiêm chỉnh 'Cái hộp văn nghệ'.

Hắn cười cười, cầm lên một cái hộp khác, bên trên có dòng chữ tương tự, viết là 'Cái hộp bình thường'.

Trước mặt thường nhân, mấy cái hộp này chính là thiên thư, mà trong mắt Tần Phi mấy thứ này hoàn toàn không phải là bí mật.

Chân nguyên tràn ra từ khí hải huyết, ngưng tụ tại đầu ngón tay. Tay trái Tần Phi cầm lấy một cái hộp, tay phải ngón trỏ điểm ra viết bốn chữ to lên trên hộp 'Nhị. Bức hạp tử'

'Bộp', một tiếng giòn vang, cái hộp chậm rãi mở ra. Quanh cái hộp vẫn còn ẩn hiện chân khí du động quái dị, đột nhiên biến mất không thấy gì nữa. Tần Phi thở phào nhẹ nhõm, để cái hộp trên mặt đất, lấy ra vật bên trong, đó là một quyển sách và một phong thư.

Thư đã được viết từ lâu rồi, trên tờ giấy còn có vết mờ. Có trời mới biết có phải lão gia hỏa kia vừa gặm đùi gà luộc vừa ở viết thư hay không.

"Đồ đệ, người có thể tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, vi sư rất vui vẻ. Có vài chuyện, sư phụ muốn nói hết với người. Lão Thiên Tình Tử có chút giao tình với vi sư. Ta muốn người gia nhập Trấn Phủ Ty phía Bắc không phải là mong người đi làm mật thám Ngô quốc. Mà là hy vọng, nếu như một ngày kia, ở Sở Quốc người không còn con đường nào. Ít nhất còn có thể đến Ngô quốc, ít nhất còn có thân phận! Chuyện người liên hệ với Trấn Phủ Ty phía Bắc chỉ có lão đạo Thiên Tình Tử chết dẫm biết thôi..."

Tần Phi khẽ mỉm cười, phảng phất vừa thấy lão đầu cà lơ phất phơ, hỉ hả dạy mình cùng Thành Tín tập võ. Mặc dù đã lâu không nhìn thấy lão, nhưng theo khẩu khí phong thư này, hẳn cảm thấy giống như lão gia này đang ở trước mặt mình, trong tay đang cầm một đùi gà, dương dương tự đắc nói chuyện.

"Thân phận Trấn Phủ Ty phía Bắc trừ phi người không muốn ở Sở Quốc nữa, nếu không không nên dùng. Bởi vì, một khi người gia nhập Trấn Phủ Ty phía Bắc, sẽ không rút lui được, sẽ trở thành kẻ địch sinh tử của Sát Sự Thính! Dịch lão đầu không phải là dễ trêu, người nhất định phải cẩn thận. Có câu nói, không nghe lão nhân nói, bất lợi ngay trước mắt. Sư phó của người từng trải, tiểu hài tử phải nghe lời."

"Đạp vào cảnh giới Tiên Thiên, những gì đã học trước kia đều trở thành vô dụng. Quyển công pháp này gọi là 'Thiên Ngân'. Chắc chắn, nghe tên cũng biết là rất lợi hại rồi! Ý của công pháp này là: nếu người luyện đến mức cuối cùng, có thể chọc được cái lỗ thủng trên trời, hoặc là cho dù lão Thiên làm ra một lỗ thủng, người cũng có thể một tay che trời vá lại cho lão."

"Vi sư không biết khi người tiến vào Tiên Thiên có thành niệm tu hay không. Cũng may 'Thiên Ngân' đều dùng được cho cả hai. Nếu là vũ tu người phải chăm chỉ khổ luyện, nếu là niệm tu người cố gắng nghiêm ngặt

cho kỹ. Trước đây có rất nhiều người muốn niệm vũ song tu, nhưng người phải biết rằng, niệm tu bác đại tinh thâm, vũ tu lấy khắc khổ làm chính. Muốn đi một con đường cũng là chuyện khó khăn rồi. Nếu lại muốn đi cả hai con đường, đã khó càng thêm khó. Chân chính tới cảnh giới niệm vũ song tu đại tông sư, ngàn năm qua cũng chỉ có năm ba người mà thôi. Hơn nữa tất cả đều chết hết sạch mấy trăm năm trước rồi!"

"Nếu người vừa có thể tập võ lại cũng là niệm tu thì ... vận khí của lão đầu nhi ta sao lại tốt như vậy chứ? Xuất hiện một đồ đệ mạnh mẽ như vậy. Ý của vi sư là người thích làm sao thì làm. Đơn tu vừa hoặc song tu tùy người, quan trọng là người bằng lòng với lựa chọn của mình."

Tần Phi đỡ khóc đỡ cười nhìn lá thư này, cổ tay phát lực làm cho giấy có vương vệt mỡ hóa thành tro bụi! Lão gia hỏa này chạy một mạch không thấy bóng dáng, có lai lịch địa vị gì cũng không nói. Lại có quan hệ với Ngô quốc Trấn Phủ Ty phía Bắc. Thôi vậy, điều này cũng cho qua thôi. Ta còn phải xem bản 'Thiên Ngân' này có lợi hại như lời khoát lác không đã.

Tần Phi mở pho « Thiên Ngân », văn tự bên trong phong cách cổ xưa thâm thúy, nhưng kỳ quái chính là, Tần Phi vừa xem xong tờ nào, tờ đó biến thành trống không...

"Tử lão đầu, tiểu gia nếu không phải niệm tu, hôm nay đã bị người gài bẫy rồi. Một quyển sách á... Lại bắt tiểu gia học thuộc lòng!" Tần Phi bi phẫn ngửa mặt lên trời hét to giận dữ: "Bao nhiêu năm không học thuộc bất kỳ quyển sách nào rồi... Được lắm, ta học! Ta học!"

Trong màn mưa gió rét mướt, dưới gốc cây cổ thụ khẳng khiu, một vị thiếu niên tay cầm cuốn sách, đặc ý rung đùi học thuộc lòng cuốn sách xem ra còn hăng say hơn cả các cử nhân đi thi hội. Nếu có người nhìn thấy nhất định sẽ âm thầm giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Chỉ cần nghe kể lại có một vị đầu đũa trên cổ, trời mưa như trút nước xuống rừng cây vẫn khổ học thi thư chỉ sợ vị tiểu gia này là người thứ nhất.

Trong « Thiên Ngân » quả nhiên có công pháp dành cho niệm tu.

Niệm tu lai lịch thần bí, hưởng chi còn có tính di truyền, làm rất nhiều người cảm thấy niệm tu thâm bất khả trắc. Kỳ thật, nhìn Tần Phi, nếu coi số lượng chân nguyên đến từ khí hải huyết là một loại lực lượng, niệm lực từ ý

hải đến cũng đồng dạng là một loại lực lượng. Chỉ là, chân nguyên có thể tích lũy qua việc khổ tu, thì niệm lực hoàn toàn là do trời sinh ra mà có!

Năng lực của niệm tu là thiên phú, từ lúc hắc tiễn vào cảnh giới Tiên Thiên cũng đã được định đoạt. Quá trình luyện tập sau này chỉ là phát huy đến tối đa hiệu dụng của niệm lực. Trì hoãn năm giác quan, công kích bằng niệm lực, chính là bản năng như hải tử bú sữa mẹ, những tác dụng này có từ lúc đầu mà không cần người dạy. Những ứng dụng mà Tần Phi chưa bao giờ biết ở đâu có nói thì đều được trình bày đầy đủ trong pho « Thiên Ngân ».

Niệm tu tiến giai rất khác với vũ tu, mặc dù cũng có những cấp bậc Tiên Thiên, tông sư, đại tông sư, nhưng nhân tố quyết định không phải là niệm lực lớn nhỏ, mà là cách dùng niệm lực. Giống như Ngụy Bính Dần tụ đất thành trùy, lấy vật đá thương người, chẳng qua là Tiên Thiên mà thôi. Thực hiện được thành thực công pháp là có thể tiến giai tu hành công pháp cấp tông sư. Luyện đến đại thành chính là cao thủ cấp tông sư rồi!

Chỉ tiếc, hiện tại Tần Phi chỉ có thể ăn tươi nuốt sống học thuộc lòng mà thôi, chưa thể có cơ hội thử nghiệm. Hai mắt hắc khấp hờ, thỉnh thoảng chăm chú nhìn « Thiên Ngân » trong miệng còn lẩm bẩm, thỉnh thoảng còn rõ cả chữ : tử lão đầu, em gái người...

Chẳng mấy chốc trời đã tối, ánh sáng trong rừng rậm càng thêm mờ mịt. Tần Phi mỗi một nhìn lại pho « Thiên Ngân » thì toàn bộ đã biến thành giấy trắng. Hắc vò quyển sách thành một cục rồi từng mảnh giấy rời ra. Trên mặt đất vẫn còn ba cái hộp tro tro nằm yên tại chỗ. Tần Phi tiến lên phía trước, đá chúng lại trong hố, bày tay trái đánh vào khoảng không, bùn đất tràn lại vào hố, mặt đất lại bằng phẳng như cũ.

"Bộp bộp bộp " Thanh âm mưa rơi càng thêm dày đặc, Tần Phi cúi đầu đi ra khỏi rừng rậm. Trên đường lớn chỉ có thừa thớt mấy người đi lại, không có ai có chú ý tới Tần Phi. Hắc rút cổ lại, kéo cổ áo lên cao, cất bước đi về Đường phủ!

Từ Thành Tây đến phía Nam thành không mất bao nhiêu thời gian, rất nhiều cửa hàng vẫn mở cửa, đèn lồng treo trên cửa môn lung lay chiếu rọi mưa rơi, lộ ra vẻ tình thơ ý họa.

Sắp đi tới Đường phủ, hắn thấy có ba cái tán ô, ba người thành hình chữ phẩm đứng ở giữa đường. Người cầm đầu nhìn Tần Phi cười ha hả rồi lên tiếng: "Tần huynh, chờ người cũng lâu nhé!"

Tần Phi nhú mày, mặc dù ba người này đều mặc thường phục, nhưng thoát nhìn cũng không đơn giản. Nam tử trẻ tuổi cầm đầu nhìn qua thì cũng trạc tuổi với mình, nhưng khí độ bất phàm, quần áo giản dị mà không đơn giản. Hai người phía sau hắn cho ta cảm giác như bảo kiếm sắp rút khỏi vỏ không thấy máu không về!

"Ta không biết người!"

"Ta tên là Sở Trác!" Người trẻ tuổi bình tĩnh nói: "Cái tên này không được nhiều người biết. Chỉ là mỗi khi ta thấy phụ thân, đều gọi là phụ hoàng!"

Tần Phi ánh mắt khẽ nheo lại, ôm quyền khẽ khom người nói: "Nguyên lai là Đao Vương điện hạ."

"Không cần đa lễ, hôm nay ta cải trang xuất phủ, cũng không muốn dùng thân phận Vương gia gặp gỡ Tần huynh." Tuổi Sở Trác dù không lớn, nhưng lời nói cử chỉ hết sức lão luyện. Hắn thoải mái nói: "Nghe nói Tần huynh đang ở Đường phủ hộ vệ, Sở Trác nghĩ phải gặp mặt một lần, nhưng đợi lâu quá hiện giờ bụng đã sôi ùng ục, Tần huynh có nên mời ta một bữa rượu không đây?"

Mưa phùn rơi dày che khuất thân ảnh hai người, trên đường thỉnh thoảng có người đi ngang qua đều liếc mắt nhìn lại, còn tưởng rằng là có ba gã lưu manh muốn ngăn lại để cướp đoạt, liền bước au tránh thật xa...

Tần Phi biết Sở Trác tìm đến mình, tất nhiên có mưu đồ, nhưng nếu trực tiếp cự tuyệt Sở Trác, hắn cảm thấy không cần thiết, không bằng nghe ý đồ của hắn xong rồi hãy nói.

"Không biết điện hạ là muốn uống rượu kiểu gì?"

"Hoa tửu!" Sở Trác cười đến nở hoa: "Hai nam nhân uống rượu, người khác có cho là chúng ta có đồng tính chi thích [DG: sợ bị hiểu là đồng tính]. Huống chi, ta là Đao Vương, cơ hội thưởng thức hoa tửu không nhiều lắm, khó khăn lắm mới trốn được một lần, tất nhiên muốn biết ăn chơi nó là như thế nào một tý."

"VẬY ĐƯỢC, ĐI ÔN NHU HƯƠNG ĐI. LÃO BẢN NƠI NÀY LÀ HUYNH ĐỆ CỦA TA. NẾU HẸN BIẾT HÔM NAY TA ĐƯA ĐIỆN HẠ ĐẾN CỔ VŨ, CHẮC CHẴN SẼ HẾT SỨC VUI MỪNG."
Tần Phi đưa tay thi lễ: "Mời!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 56: Trách nhiệm của chuyện xưa

Q.1 - Chương 56: Trách nhiệm của chuyện xưa

Mấy ngày gần đây, cái tên Nhất Ngôn Đường ở Đông đô từ từ vang dội. Ai ai cũng biết, Nhất Ngôn Đường tiếp quản địa bàn cùng tài phú của bang Trường Hà, còn có một vị cao thủ cấp Tông Sư đang giúp tên Đường chủ trẻ tuổi trấn áp tứ phương!

Thật quá vô sỉ! Hắc đạo ở Đông Đô không phải là không có cao thủ cấp Tông Sư, nhưng những cao thủ sao có thể tự hạ thân phận, tới trợ giúp bang hội bé tí ti đánh đánh giết giết đây? Phần lớn cao thủ hắc đạo cấp tông sư hoặc là hoàn lương, hoặc là hành sự độc lập!

Nhưng bây giờ Nhất Ngôn Đường cũng thật là quá đáng, mời ra một vị cao thủ cấp Tông Sư, trong vòng vài ngày hoàn toàn nắm giữ toàn bộ sản nghiệp của bang Trường Hà và Phương An Nhiên! Bang hội Đông đô người người cảm thấy bất an, chuẩn bị kết minh tự vệ.

Cũng may Nhất Ngôn Đường sau khi chiếm cứ xong địa bàn, liền buông xuống không khuếch trương nữa. Chính là đối mặt một vị cao thủ cấp Tông Sư chống lưng, không một bang hội nào dám chủ động tuyên chiến. Ôn nhu hương, cứ như vậy một cách tự nhiên thành sản nghiệp Thành Tín!

Kỹ viện mở cửa chính là muốn làm ăn, mỗi ngày ôn nhu hương vẫn giống như trước khách nhiều như mây, chính là kỹ viện đứng đầu Thành Nam Đông Đô. Hôm nay Ôn nhu hương nghênh đón hai vị khách quý.

Tần Phi cùng Sở Trác hai người sóng vai đi vào ôn nhu hương. Gã sai vặt vừa nghe Tần Phi nói có quan hệ với lão bản, nhất thời mồ hôi rơi như mưa. Đây là anh em kết nghĩa với Thành Tín đấy! Khuya hôm nay nếu hầu hạ

không tốt, để cho vị gia này một không hài lòng. Tiền đồ của gã trong kỹ viện coi như là chìm trong nước sôi rồi!

Gã sai vật nhanh chóng sắp xếp đầu vào đây, Tần Phi cùng Sở Trác cùng hai vị hộ vệ đi lên lầu hai, khai mở nhã gian.

"Nếu đã đến nơi này, người ngàn vạn lần không nên gọi ta là điện hạ, cứ gọi Trác công tử là được." Sở Trác cười ha hả nói: "Dù sao, nếu như các Ngự sử biết ta tới chỗ này uống rượu, chắc chắn sẽ hạch tội ta một trận."

Tần Phi thuận miệng nói: "Yên tâm đi, Ngự sử ở Đông đô, mười phần đến chín đều là khách của ôn nhu hương. Bọn họ còn sợ ở chỗ này gặp phải người quen đây."

"Đúng, đúng, đúng, phương diện này kinh nghiệm của ta chưa đủ, khuya hôm nay trông vào sắp đặt của Tần huynh." Sở Trác rất khiêm tốn, nhìn các cô nương nối đuôi nhau vào, chọn lấy hai người bồi tiếp. Nhưng ngay sau đó nói: "Tần huynh, cô nương này vì sao cứ nháy mắt ra hiệu với người thế?"

Tần Phi lập tức ngẩng đầu nhìn. Hắn thấy một cô gái xinh đẹp, liếc mắt đưa tình, tự tiểu phi tiểu nhìn mình.

Tần Phi nhất thời chột dạ, đây không phải là hảo Văn Tinh lúc trước sao? Đêm đó hắn giết Hoa Văn Vũ, chính hắn cởi sạch y phục, hôn tít mù vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, chỉ thiếu chút nữa bản năng nổi lên. Ăn thịt nàng ta rồi.

Tần Phi lúng túng ho khan hai tiếng, chỉ chỉ Văn Tinh: "Tới đây đi, chính là người đó."

"Hai người các người ra sau cửa đứng đi." Sở Trác phất phất tay, ra hiệu cho hai hộ vệ ra ngoài.

Cửa phòng mới vừa mở ra, Văn Tinh như con cá chui tọt vào lòng Tần Phi, ngón tay nhỏ dài chỉ vào tim hắn, gắt giọng: "Người cái tên xấu xa này đó, thật không có lương tâm... Đêm đó..."

"Khụ khụ! Khụ khụ!" Tần Phi lấy tay che miệng ho khan hai tiếng, lầm bầm nói to: "Kỳ quái, sao còn chưa mang thức ăn lên thế?"

Mắt Sở Trác thấy Tần Phi và Văn Tinh chắc chắn có việc gì đó không muốn cho ai biết nên không dă động gì đến. Hắn chỉ nhẹ giọng đáp: "Thời gian ta

và người đi vào vẫn chưa tới một chén trà, làm sao có thể mang thức ăn lên?"

Hắn cũng là hào phóng vô cùng, một tả một hữu ôm hai cô bé gái, hôn bên trái ôm bên phải hết sức thỏa thích, mặc dù động tác có chút ngượng ngịu không giống như tay già đời trong chốn hoan trường. Bản tính nam nhân chính là hiếu sắc, muốn phóng túng cũng phóng túng rất nhanh. Cả hai chơi bởi một hồi.

Vân Tinh mặc dù ngây thơ nhưng dù sao nàng cũng trà trộn trong hoan trường nhiều năm rồi. Nàng cũng biết Tần Phi là anh em kết nghĩa với ông Trùm giấu mặt của Ôn nhu hương. Vậy Tần Phi cũng chẳng khác nào là lão bản. Nàng làm nũng đập đập, ngồi bên cạnh Tần Phi cho hắn ôm trọn cánh tay, bả vai.

Ôn nhu hương biết là Tần Phi đến, thủ hạ phá lệ ra sức, không để cho bọn họ đợi lâu, rượu và thức ăn cũng đã ào ào như nước chảy đưa lên. Chỉ chốc lát công phu cả bàn đã đầy ắp rượu thịt. Rượu tất nhiên là rượu ngon lâu năm. Rượu vừa mở ra hương thơm nức mũi, làm tâm thần mọi người sáng khoái.

Các cô nương khéo léo làm cho hai vị khách nhân hài lòng. Sở Trác bưng chén rượu lên, nhìn rượu trong vắt, cười nói: "Tần huynh, lần này ta coi như là ưu ái để cho người mời ta ăn cơm. Ngày khác, trong nhà ta thiết yến, người không thể không đi."

"Không cần khác khí như vậy đâu." Đoan Vương mời thì không phải là chuyện thường, muốn được ngồi đó không phải là cần có chức vị lớn sao? Các cô nương đàn hát cũng phải có tiếng ở Đông Đô. Như vậy còn là ăn cơm sao? Đó chính là thưởng thức mà!

"Tần huynh, ta có vị bằng hữu, trong lòng có chuyện khó khăn, hẳn lịch duyệt quá mỏng. Ta cứ nói ra chuyện của hắn, để cho Tần huynh xem xét cặn kẽ một phen."

Tần Phi biết rõ vị bằng hữu kia chính là bản thân Sở Trác. Nếu hắn muốn nói cứ để cho hắn nói xem sao.

Sở Trác thân nhiên nói: "Bằng hữu của ta, gia đại nghiệp đại. Quanh mình phụ thân y đều có người tài ba tương trợ, tạo lập được cơ nghiệp to lớn. Xót

xa chính là ai rồi cũng phải già đi, cho nên phụ thân sẽ phải chọn trong đám nhi tử một người để thừa kế sản nghiệp."

"Đám con của người có của chắc chắn là không ít nhưng phần lớn cũng đều là hạng người giá áo túi cơm, không đáng nhắc đến. Vị phụ thân này trong lòng biết gây dựng sự nghiệp khó khăn, gìn giữ chúng càng khó hơn. Cho nên, vị này muốn chọn nhi tử xuất sắc nhất để thừa kế."

Vân Tinh gục ở Tần Phi đầu vai, lười biếng nói: "Nếu là gia nghiệp lớn như vậy, ắt hẳn đám con này có đánh vỡ đầu nhau cũng muốn đoạt. Cái gì gọi là tình huynh đệ đều hoàn toàn chẳng cần quan tâm."

Vân Tinh nói rất đúng sự tình, chỉ là nàng không biết thân phận Sở Trác. Những lời này thức sự quá hiện thực, cho dù bụng dạ Sở Trác thâm sâu, cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng, sắc mặt hần hồng lên, nói tiếp: "Ban đầu, vị này phụ thân nói chắc chắn, nam tử nào có bản lĩnh, sẽ đem gia nghiệp cho người nấy. Nếu như nói như vậy, trong đám nhi tử có ba người có hi vọng có thể thừa kế gia nghiệp. Nhưng sau lại, bởi vì nhiều nguyên nhân, hết lần này tới lần khác trong ba người không có ai có bản lĩnh nổi bật hẳn lên. Cuối cùng cái tên có độ lượng kém nhất lại trở thành người thừa kế gia nghiệp."

Tần Phi chống cằm vào hai ngón tay, hời hợt nói: "Nếu hai huynh đệ còn lại không phục cái tên nhi tử tóm được gia nghiệp, trong huynh đệ tất có đấu tranh."

"Đúng vậy đó." Sở Trác như có điều suy nghĩ. Hắn nhìn Tần Phi: "Thật ra tên nhi tử có quyền thừa kế kia căn bản cũng không vững. Hắn trông cậy hết vào gia tộc bên ngoại. Nhưng chính hắn cũng không biết, nhiều năm trước ông ngoại và cậu cãi nhau với mẹ hắn đến mức trở mặt với nhau. Nếu không phải hắn là trưởng tử thì cái gia nghiệp này đến tay ai thì chưa rõ nhưng chắc chắn không tới phiên hắn."

Vân Tinh cười ha ha nói: "Thế thì quá đơn giản rồi, nếu như là đã không có ý định làm huynh đệ thì hãy làm đến cùng đi. Chỉ cần mua chuộc quan phủ, tìm tội danh tống đưa con trai này vào đại lao, tốt nhất là phán cho tội chết, giết xong rồi không phải là giải quyết hết mọi chuyện sao!"

Hai nam nhân nhất thời ngạc nhiên nhìn cô gái xinh đẹp này. Văn Tinh bĩu môi sẵn giọng: "Các người tại sao lại nhìn ta bằng ánh mắt này? Người ta cũng bắt chước từ nhân vật trong kịch mà. Đừng nói là các con tranh giành gia sản. Nghe nói, trước kia ở nước Ngụy, có ba hoàng tử đoạt vị, lão đại cùng lão Tam là một nhóm, lão Nhị phái binh mai phục trên đường vào cung bắt giết lão đại lão Tam. Sau đó y ép phụ thân thoái vị. Chuyện này chả nổi danh sao!"

Sở Trác cười khố một tiếng, không có nói gì.

Tần Phi dĩ nhiên biết nỗi khổ tâm riêng của hắn. Hiện tại thái tử không phải là dễ giết như vậy. Không nói đến đám đại nội thị vệ ở bên cạnh thái tử có bao nhiêu lợi hại, chỉ cần vị đại tông sư Bàng Chân đủ trấn áp cả Đông đô. Không người nào dám ở địa bàn của Bàng Chân động thủ.

Hơn nữa, muốn giết sẽ phải giết hai người đủ tư cách cùng thái tử tranh đoạt quyền thừa kế, trừ Sở Trác ra, nghe nói còn có một vị Sở Ly. Muốn cùng một lần giết chết thái tử và Sở Ly, cái này khó khăn quá lớn, căn bản không ai dám nghĩ.

"Tần huynh, bằng hữu của ta muốn nhận được quyền thừa kế, cần rất nhiều lực lượng gia tộc bên ngoài ủng hộ." Sở Trác thành khẩn nói: "Người hiểu chứ!"

Phế thái tử không phải là một chuyện đơn giản, trừ phi Sở Trác có thể nhận được rất nhiều thế lực trong triều ủng hộ. Phải khiến cho Sở đế suy tính là nam tử này thích hợp duy trì ổn định Sở quốc hơn. So sánh với nhau thì Đông cung thái tử không thể tiếp xúc với thế lực bên ngoài dễ dàng như Đoan Vương được.

Liên quan với chuyện tranh giành hoàng vị, tất cả các đại thần đều không ngốc, đây là chuyện chết chém hàng loạt. Làm mà sai nhất định có tử lộ chờ mình.

Huống chi, quan viên cao tầng, cũng đều là trực tiếp thần phục Sở đế, bọn họ sẽ không tùy tiện làm ra hành động thân mật quá đáng với bất kỳ một vị hoàng tử nào. Cho dù bọn họ muốn biểu hiện, cũng là nhắm hướng đông cung thái tử biểu hiện, như vậy mới nắm chắc nhiều phần thắng trong tay.

Cho nên, Sở Trác đưa ánh mắt ngăm vào các nhân vật có thể có thể lực đời sau. Không thể không nói, hắc đầu tư dài như vậy cũng có nguy hiểm, nếu thành công thì không cần nói rồi.

Tần Phi hiểu phân lượng của mình, hôm nay rơi vào tình huống cả thiên hạ chăm chú nhìn hắc gia nhập Sát Sự Thính. Nếu như nói hắc không phải là đối tượng trọng điểm bồi dưỡng của Sát Sự Thính, chỉ sợ đến một kẻ lỗ mãng ven đường cũng không tin tưởng.

Sát Sự Thính luôn luôn là một trong những thế lực lớn nhất trung thành với Sở đế. Sở quốc trừ hệ thống quan văn, quân đội thì là hệ thống giám sát! Có Sát Sự Thính ủng hộ, chẳng khác gì là có một phần ba sự ủng hộ của Sở quốc! Trừ phi thái tử có thể được tuyệt đại đa số quân đội ủng hộ, nếu không phần thắng rất nhỏ.

Về phần quan văn, trong cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị đẫm máu, vẻ nho nhã thư sinh, bình thường không giúp được gì! Chỉ có thực lực mới có thể dẫn tới thắng lợi cuối cùng không có con đường thứ hai.

Sở Trác thành khẩn nhìn Tần Phi, kỳ vọng hắc có thể ình một câu trả lời thuyết phục. Đoan Vương thoát nhìn phong quang vô hạn, nhưng trừ sự ủng hộ của gia tộc Thục phi ra thì Đoan Vương cũng không còn thế lực đáng bận tâm khác. Hắc chỉ có thể tìm sự ủng hộ của nhân vật đời tiếp theo! Tần Phi chính là nhân vật chói mắt nhất đời ở Sát Sự Thính, tất nhiên là mục tiêu trọng yếu.

Tần Phi chần chờ một chút, muốn trả lời ngay cũng không dễ dàng. Trước đã cự tuyệt lời mời của thái tử, hôm nay đối mặt với Sở Trác... Không thể không nói, phong độ cùng lời nói của Sở Trác dễ nghe hơn so với thái tử. Dù được hờn hở trong lòng nhưng không có nghĩa là Tần Phi muốn cùng một cái thuyền với Sở Trác.

"Ta nghĩ, bằng hữu của người cần phải nhận được sự ủng hộ của nhiều người nữa." Tần Phi thản nhiên nói.

Trong mắt Sở Trác loé lên một tia thất vọng, nhưng sau đó hắc lặng lẽ che dấu sự thất vọng, mỉm cười bưng chén rượu lên: "Tần huynh, người làm một cái cân đi, thời điểm này hai bên không sai biệt lắm, trên bàn còn có một kiếp mã cuối cùng. Tầm kiếp mã này có thể quyết định cái cân sẽ

ngiên về bên nào. Bình thường, kiếp mã sẽ ở bên đối phương. Ta nói không sai chứ?"

Tần Phi không khỏi phải tán thưởng vị Vương gia trẻ tuổi này. Hắn cười ha hả nâng chén cộng ly: "Người nói rất đúng!"

Vân Tinh mở to hai tròng mắt xinh đẹp, lắc đầu quầy quậy, lầm bầm trong miệng: "Không hiểu các người đang nói cái gì, thật giống như ở đánh đố."

"Người nhá!" Tần Phi cười ha ha bẹo vào mặt Vân Tinh, chỉ vào Sở Trác ngồi đối diện nói: "Người thay vì nằm bò ở bên cạnh ta, không bằng đi dụ dỗ vị công tử này, làm hắn thật vui vẻ, hắn chính là đại thổ hào đó, đi nhà cầu cũng chỉ muốn dùng vàng thỏi lau móng. Tiện tay khen thưởng người một nghìn lượng chắc không là vấn đề đâu."

Vân Tinh hai mắt tỏa sáng, còn chưa kịp đối đáp, cô gái hai bên trái phải Sở Trác liền nhao nhao lên, hờn dỗi chen vào trong ngực Sở Trác, liều mạng dùng cặp núi sung mãn tươi tốt đè vào xương sườn Sở Trác, cử chỉ cực kỳ quyến rũ.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 57: Đả kích đạo văn là trách nhiệm của mọi người.

Q.1 - Chương 57: Đả kích đạo văn là trách nhiệm của mọi người.

Trong nhà đang lúc xuân phong phấp phới, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một trận thanh âm trầm trầm khen ngợi! Tần Phi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy bên kia đường đèn dầu sáng rực, lầu trên lầu dưới đứng đầy người. Thấy Sở Trác có vẻ nghi hoặc, Tần Phi đưa tay tóm lấy cái dây màu đỏ ước chừng to bằng một ngón tay cái, nhẹ nhàng kéo.

Dây màu đỏ này được kéo khi khách có yêu cầu, mỗi cái gian phòng đều có một cái dây đỏ, chúng được nối đến quây thông qua đường ống chôn kín trong vách tường. Chỉ cần kéo, những cái chuông tương ứng sẽ đình đang vang lên một lát, mấy gã quy nô, sai vặt đương nhiên sẽ biết gian phòng nào cần phục vụ. Lập tức sẽ có người tới phòng đó hỏi han, không làm nhọc

khách nhân từ lâu trên chạy xuống lầu dưới. Vị nào nghĩ ra được chiêu này đúng là một vị nhân tài rồi.

Chỉ một lúc sau, một gã sai vặt cung kính gõ cửa phòng, xuôi tay đứng ở cửa nói: "Hai vị quan nhân có gì phân phó?"

Sở Trác chỉ chỉ lầu đối diện: "Chỗ kia có chuyện gì xảy ra? Vì sao lại ồn xao lớn đến như vậy?"

Gã sai vặt thở phào nhẹ nhõm, hẳn tưởng rằng hai vị này muốn chọc phá, yêu cầu phục vụ gì tai quái. Hắn tiến vào gian phòng giải thích: "Nhị vị quan nhân có điều không biết, ở Ngũ Lý Truân có nhiều thanh lâu, nhiều tửu quán. Đối diện là tiệm ăn nổi danh, gọi là Bát Bảo Hiên, rượu và thức ăn chính là nhất tuyệt, rất nhiều quan lại quyền quý đều thích đến đây ăn cơm. Khuya hôm nay Bát Bảo Hiên có một tiệc vui, được mọi người ban tặng là 'Tài tử hí giai nhân'."

"Tài tử hí giai nhân?" Tần Phi cau mày hỏi.

Gã sai vặt cười ha hả nói: "Đông đô có nhiều mỹ nhân, cũng có nhiều tài tử. Có câu nói, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị. Nói đến tài hoa phong lưu, những thứ đọc sách kia đều không nhường cho ai, ai cũng nói mình mới là lợi hại nhất. Cho nên, Bát Bảo Hiên tồn tại một truyền thống, buổi tối ngày thứ mười lăm hàng tháng, ở Bát Bảo Hiên Thi Từ Hội hữu. Nếu được cả sảnh đường hoan hô tán thưởng, được công nhận là đứng đầu, Bát Bảo Hiên sẽ bỏ tiền, đưa hắn đến cô nương xinh đẹp nhất Đông Đô cùng vui một đêm xuân. Mọi người tôn xưng là 'Tài tử hí giai nhân'. Ngày hôm nay chính là mười lăm, gặp đúng lúc náo nhiệt nhất."

"Thì ra là như vậy." Sở Trác gật đầu, lại hỏi: "Những người đọc sách nơi này, có ai về sau nổi danh không?"

"Đương nhiên là có, ba năm trước đây có một người trẻ tuổi từ Định Châu đến Đông đô thi cử, ở Bát Bảo Hiên đứng đầu thơ, cả sảnh đường phải sợ hãi. Hắn đúng là tài hoa vượt bậc. Về sau hắn giành Trạng Nguyên, lại rất có tình nghĩa, chuộc thân cô gái đã cùng hắn đêm xuân một lần, mang về nhà làm thê thiếp. Nhất thời thành giai thoại của chúng ta Ngũ Lý Truân." Gã sai vặt dương dương đắc ý nói đến chuyện này, thì ra là năm đó cô gái

kia, chính là ở ôn nhu hương. Chuyện này truyền lưu rất rộng. Kể ra, ôn nhu hương cũng được thơm lây.

"Nghe thế ta cũng muốn qua chơi một lúc." Sở Trác mỉm cười nhìn về phía Tần Phi, dùng ánh mắt hỏi hản có muốn cùng đi hay không.

Gã sai vật nhanh chóng nói gấp: "Nhị vị quan nhân nếu là không muốn tự mình ngâm thi tác đối. Ngồi ở chỗ cửa sổ này nhìn thì cũng không khác bao nhiêu. Bọn họ Thi Từ Hội hữu hiện ở lầu hai đối diện chỗ này."

"Vậy được, người đi xuống đi." Tần Phi ném cho gã sai vật ít bạc vụn khen thưởng, tiện tay lôi một cái ghế, ngồi quay ra cửa sổ: "Chuyện ngâm thi tác đối như vậy, trước nay ta chưa nghe bao giờ, nghe một chút cũng tốt."

Sở Trác đi tới bên cửa sổ, hai cô gái hầu hạ hản vội vàng nhắc cái ghế ra đây, hầu hạ Sở Trác ngồi xuống, bốn cánh tay tuyết trắng kéo bầu rượu, bê mâm đựng trái cây để hai bên Sở Trác. Trong lòng Tần Phi cười thầm, đúng là thiếu gia nhà đế vương, ngay cả lúc cần nói cũng sẽ không nói, đã thành thói quen được hầu hạ. Văn Tinh đi đến bên người Tần Phi, hai tay nắm đầu vai hản dấm bóp lên trên xuống dưới. Hản lộ ra vẻ là người biết hưởng thụ.

Bát Bảo Hiên đối diện cũng không cao lắm, chỉ là tiểu lâu hai tầng mà thôi, nhưng lại có ban công thật lớn, đủ dung nạp gần trăm người! Có lẽ bởi vì tài tử hí giai nhân cố ý sửa sang lại. Nơi này đã đầy ắp người, ai cũng ăn mặc kiểu văn sĩ, thoát nhìn phong lưu phóng khoáng, khí độ bất phàm.

Các cô nương không có việc gì của Ôn nhu hương, một tay cầm chén trà, một tay cầm bánh điểm tâm, đứng ở lan can cười đùa, nhìn những tài tử ngâm thi tác đối. Ôn nhu hương là thanh lâu số một Nam Thành. Những tài tử kia sau khi thắng lợi, bình thường cũng đều là tới ôn nhu hương tìm người tình trong mộng mà. Những cô gái này cũng mong đợi mình có thể được những tài tử chọn trúng làm một hồi phong lưu. Vạn nhất vị lang quân này đậu Tiến sĩ trở lên. Những cô gái này tương lai nửa đêm tỉnh mộng, cũng có thể tự đắc nói, người đó lúc còn thơ sinh đã ngủ cùng với tỷ...

"Ta tới đây!" Một thanh âm réo rắt từ trong đám người vọng ra. Hản nhảy lên đài, tay vịn lan can, tư thế oai hùng không ai bì nổi.

Sở Trác nhìn người nọ, khẽ nhíu mày, kinh ngạc nói: "Hản cũng tới tham gia nào nhiệt sao?"

"Ô, Trác công tử lại biết hử?" Tần Phi lường trước người quen biết Sở Trác tám chín phần mười chính là hoàng thân quốc thích, quan viên hậu duệ quý tộc. Thanh niên đứng ở lan can đối diện khí độ bất phàm.

"Tần huynh không nhận ra hử cũng không kỳ quái, hử là cháu đích tôn Lôi Thái Úy, tên là Lôi Ca. Năm nay hử cũng chỉ mười tám tuổi mà thôi! Khi hử mười lăm tuổi, Thái úy đại nhân phái đi Tây Vực tác chiến, tích lũy chiến công cùng kinh nghiệm trận mạc. Tính đến bây giờ hử đã ở Tây Vực phục vụ ba năm. Hiện tại hử trở về kinh báo cáo công tác chờ công tác khác. Người này, xuất thân võ tướng thế gia, nhưng người ta nói văn tài của hử dở lắm mà." Sở Trác nhàn nhạt cười nói.

Người tập võ, bình thường để cho người khác ấn tượng thô bỉ không có văn tài, đây là chuyện thường tình. Nhất là đối với thế gia như Lôi gia, những thứ kia ghen ghét quyền thế Lôi gia, thường thường ở sau lưng nói vài lời: lão thất phu không làm nổi một bài thơ...

Lôi ca một thân thường phục, xung quanh tuy nhiều văn sĩ nhưng cũng có không ít người ở quan trường trà trộn. Nhưng Lôi ca ở Tây Vực phục vụ ba năm, đúng là lúc cơ thể đang tuổi lớn, dung mạo biến đổi nhiều, nếu không phải có Sở Trác ở đây, người khác cũng khó mà nhận ra hử.

Lôi ca hăng giọng một cái, ngạo nghễ nói: "Tại hạ gần đây làm một bài thơ, triển miên uyển chuyển, cảm xúc sâu xa, xin các vị đánh giá!"

Có người hét lên hỏi: "Đề mục thế nào đây?"

Lôi ca nghiêm nghị nói: "Vô đề!"

Mọi người trong khoảnh khắc yên tĩnh, văn nhân mặc dù bình thường, nhưng cũng chú trọng lễ số. Nếu có người ngâm thơ, mọi người đều thế cái khí độ này vẫn phải có.

Tay trái Lôi ca khoát ngang, ánh mắt xa xăm, lẳng lặng nhìn các cô nương ở ôn nhu hương đối diện, tay phải đặt trên bụng, vẻ mặt giả bộ bi thiết. Hử cố nén hơi để thanh âm khàn khàn, ngâm nga tràn đầy thương cảm:

"Chàng sinh thiếp chưa sinh

Thiếp sinh chàng đã già

Chàng hận thiếp sinh muộn

Thiếp hận chàng sinh sớm."

Sắc mặt Tần Phi kịch biến nhìn chăm chăm Lôi ca, trong nháy mắt trên mặt của hắn hiện đủ loại tình cảm khiếp sợ, kích động!

Sở Trác thấy bộ dạng Tần Phi như thế, đang định lên tiếng hỏi. Lại thấy Tần Phi vươn người đứng lên, chân đạp lên bệ cửa sổ, dưới chân phát lực bay sang ban công đối diện.

Lôi ca mới vừa đọc xong mấy câu thơ, trong lòng đang hết sức đặc ý, nhìn tài tử cả sảnh đường há hốc mồm cứng lưỡi, liền biết bài thơ này sẽ dương danh mình đây. Đột nhiên thấy một người bay về phía ban công, hắn lùi hai bước, trong lòng âm thầm kinh ngạc!

Tần Phi đứng vững, bước nhanh tới trước mặt Lôi ca, thấp giọng hỏi dồn dập: "Người chính là từ nơi đó tới chăng?"

"Người có phải bị điên hay không? Chỗ ấy là chỗ nào?" Lôi ca tò mò đánh giá thân thủ không thấp của vị khách không mời mà đến này.

Tần Phi tiến tới còn một bước nữa thì chạm mặt Lôi ca, thanh âm nhẹ nhàng hỏi: "Ta chính là từ chỗ ấy tới. Chúng ta là từ cùng một chỗ tới."

Lôi ca đột nhiên không nhịn được, tay nắm chặt thành quả đấm giơ trước mặt Tần Phi thoáng một cái: "Người nổi điên làm gì? Có tin ta một quyền đánh người xuống lầu hay không? Bốn thiếu gia chính là người ở Đông đô chính gốc, chỗ đó là cái gì."

"Vậy làm sao người biết làm bài thơ này?" Trong lòng Tần Phi thoáng thất vọng, nhưng trong lòng vẫn ôm một tia hy vọng nên cố gắng hỏi lần cuối.

Lôi ca ngẩng lên đầu, ngạo nghễ nói: "Là tự bốn thiếu gia làm."

"Thối lắm!" Tần Phi nổi giận nói: "Người con mẹ nó thật sự không biết xấu hổ, đọc thơ người khác lại bảo là chính mình làm. Biết bài thơ này xuất xứ sao không? Biết tổng cộng bao nhiêu câu không? Tiểu gia từ trước tới nay rất xem thường đạo văn với sách lậu."

"Người... Người..." Lôi ca thất kinh, bài thơ này vô tình hắn đọc được, lần này cùng bằng hữu tới Bát Bảo Hiên ăn cơm, nhìn người khác ngâm thi tác đối, tựa hồ khí thế ngất trời, uy phong tột bậc. Hắn không cam lòng liền dùng bài thơ này, đi lên ra vẻ uy phong, không nghĩ tới mới vừa đọc lên miệng, liền gặp phải một gã nam tử trẻ tuổi điên điên khùng khùng nhảy ra

chỉ trích hản đạo văn. Vạn nhất nếu là chính chủ, mặt của mình không biết để chỗ nào đây?

"Bài thơ này rõ ràng chính là Bốn thiếu gia làm. Người nói ta đạo văn, tốt, đưa chứng cứ đây!" Mắt Lô ca nhãn xoay động, cao giọng nói: "Đừng có mà thấy lão gia làm được một bài thơ hay liền muốn tới đoạt."

"Chứng cứ à?" Tần Phi cười lạnh một tiếng, chấp tay ra sau lưng, dựa vào lan can, gió đêm ve vuốt sợi tóc của hản, mưa phùn lấm tẩm rơi trên khuôn mặt như được bao phủ bởi một tầng nước được đèn chiếu vào ánh lên quang mang, mưa rơi rơi như làm chứng cho hản!

"Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Chàng hận ta sinh sớm.

Ta hận chàng sinh muộn.

Chàng sinh ta chưa sinh .

Ta sinh chàng đã già.

Hận chẳng sinh đồng thời.

Ngày ngày chẳng cùng vui.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Ta xa chàng chân trời.

Chàng cách ta góc bể.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Hóa bướm bay tìm hoa.

Đêm đêm đậu nhánh cỏ."*

Tần Phi đọc một hơi xong, nghiêng người, ánh đèn chiếu rọi khuôn mặt góc cạnh của hản, anh khí bừng bừng. Tay áo phiêu động trong màn mưa gió ẩn hiện tư thế xuất trần.

Đám nữ tử Ôn nhu hương trong nháy mắt tất cả đều ngây dại, lời nói đang định phát ra cũng quên mất, chén trà đưa tới khóe miệng cũng ngừng lại không uống. Các thư sinh ở Bát bảo hiên đang chìm trong yên lặng chợt rào rào những tiếng tán thưởng khen hay! Thế là ai cũng biết Lô Ca không phải

là tác giả, những lời ca ngợi tận mây cùng sự hâm mộ đều hướng tới Tần Phi.

Lôi ca cứng lưỡi há mồm mặt đỏ tới mang tai, hắn là năm mơ cũng không nghĩ tới, lần đầu tiên mình đạo thơ người khác lại gặp chính tác giả. Lần này thế là mặt mũi đều vứt đi cả rồi, cũng may mới vừa rồi không tự giới thiệu, nếu không sau này cũng không cần ngẩng đầu lên làm người nữa.

Ở trong quân đội, tướng quân từng dạy, tình huống không ổn, nhất định phải chuồn. Lôi ca lập tức quyết định, cánh tay giơ lên che nửa mặt, chui vào đám đông chuồn mất. Hắn không ngờ tới thân hình còn chưa di động, đầu vai đã bị chế trụ, hắn dùng lực giãy ra, phản thủ cầm nã, lại bị người ta hời hợt hóa giải.

Lôi ca âm thầm kêu khổ, lần này phiền toái, bị bắt tại trận, định chạy lại không thoát. Hắn tóm được mình hắn tu vi tinh thâm cao hơn mình nhiều.

Lôi ca xoay người lại, nặn ra khuôn mặt tươi cười nói với Tần Phi: "Huynh đài, để chút mặt mũi. Làm người lưu một đường, ngày sau còn gặp nhau. Nay, đền người một tờ ngân phiếu một ngàn lượng..."

Hắn vô thanh vô tức lấy ngân phiếu từ trong tay áo ra, vò thành một cục, dùng thân thể ngăn trở khác tầm mắt của người, nhét vào trong tay Tần Phi. Tần Phi mặc nhiên nhận lấy ngân phiếu, ném vào tay áo, tay vẫn nắm đầu vai Lôi Ca bàn tay không có ý buông ra, thấp giọng hỏi: "Bài thơ này..."

"Ai, nhà ta có một phụ tá, được thỉnh tới giúp đỡ, dạy học ở thư viện Di Châu. Một ngày, hắn về nhà, rung đùi đắc ý đọc mấy câu này, y nói là nghe tiểu hài tử trong thư viện đọc. Ta cảm thấy ý thơ không tệ, liền mượn thơ dùng tạm một phen. Cái này, cái này..."

Tần Phi buồn bã như mất của, hắn đã nghĩ tới, hôm đó ở thư viện Di Châu, dạy tiểu hài tử đọc mấy câu thơ đơn giản dễ nhớ. Lúc ấy là dạy bốn câu, không nghĩ tới, lại gián tiếp truyền lưu đến chỗ Lôi ca, cái này không biết là có duyên phận gì rồi!

Lôi ca cảm thấy đầu vai buông lỏng, lúc này không chạy còn đợi khi nào? Lúc này khẽ kêu "Rút lui..." một tiếng, ngay sau đó chuồn mất.

"Chúc mừng người, chàng thiếu niên, hôm nay tài tử hí giai nhân, không ai dám so với người. Người họ tên thế nào, câu thơ chính là người làm sao?"

Một người xem đáng diệu giống như là tiên sinh quản lý sổ sách của Bát Bảo Hiên, bước nhanh tới.

Lúc này, Tần Phi đã phục hồi tinh thần lại, kêu lớn: "A... Thơ này cũng không phải là ta làm."

"Vậy là ai?" Chương quỹ Bát Bảo Hiên nhất thời kinh ngạc liều.

Ánh mắt Tần Phi xoay động, quay người lại chỉ hướng cửa sổ ôn nhu hương, đầu ngón tay chỉ chỗ Sở Trác đang đứng: "Là hắc làm!"

Chú Thích:

[Trích từ blog của Phanvancho

Quân sinh ngã vị sinh

Ngã sinh quân dĩ lão

Quân hận ngã sinh trì

Ngã hận quân sinh tảo

Chàng sinh thiếp chưa sinh

Thiếp sinh chàng đã già

Chàng hận thiếp sinh muộn

Thiếp hận chàng sinh sớm

Liên quan đến bài thơ này có 3 giai thoại:

1/ -Bài thơ được khắc trên một tấm gỗ quý để trên ngực một thiếu nữ,lúc khai quật một ngôi mộ cổ ở Trung Quốc vào năm 1994.Đây là giai thoại phổ biến nhất.

2/ -Bài thơ ghi trên một chiếc lọ cổ đời Đường.(Theo Nguyễn Mạnh Hùng,Văn chương nhìn từ góc sân trường,NXB Văn Học,2003)

3/ -Bài thơ liên quan đến một người kỹ nữ đời nhà Đường.Nàng có một người tri kỷ vong niên.Do quá chênh lệch tuổi tác nên không thể sống cùng nhau.Khi từ tạ ,nàng tặng người tri kỷ

một tấm lụa viết một bài thơ 8 câu,mỗi câu 10 chữ. (Nguồn Inte)

Quân sinh ngã vị sinh.ngã sinh quân dĩ lão.

Quân hận ngã sinh trì,ngã hận quân sinh tảo.

Quân sinh ngã vị sinh,ngã sinh quân dĩ lão.

Hận bất sinh đồng thì,nhật nhật dữ quân hảo.

Quân sinh ngã vị sinh,ngã sinh quân dĩ lão.

Ngã ly quân thiên nhai, quân cách ngã hải giác.

Quân sinh ngã vị sinh, ngã sinh quân dĩ lão.

Hóa điệp khứ tầm hoa, dạ dạ tê phương thảo.

Tạm dịch và chia làm bốn bài như sau.

1.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Chàng hận ta sinh sớm.

Ta hận chàng sinh muộn.

2.

Chàng sinh ta chưa sinh .

Ta sinh chàng đã già.

Hận chẳng sinh đồng thời.

Ngày ngày chẳng cùng vui.

3.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Ta xa chàng chân trời.

Chàng cách ta góc bể.

4.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Hóa bướm bay tìm hoa.

Đêm đêm đậu nhánh cỏ.

Trong cả ba giai thoại trên đây, giai thoại số 2 có lẽ tác giả đã nhầm. Bởi lẽ một bài thơ hay như rứa, lại in trên một chiếc lọ cổ từ đời nhà Đường, chiếc lọ này sẽ là vô giá...Giới chơi cổ ngoạn nổi tiếng ở Việt Nam như cụ Vương Hồng Sển, nhà sưu tập gốc Huế Trần Đức Anh Sơn...sao không biết và không viết đến trong những tác phẩm về việc sưu tầm đồ cổ?

Theo người viết bài này ,có lẽ bài thơ ngũ ngôn tứ tuyệt chỉ là hai câu đầu của bài thơ tám câu,mỗi câu mười chữ.Trong bài thơ tám câu này,những câu

3,5,7 được lặp lại từ câu 1,một sự day dứt,nuối tiếc,đứt đoạn, gãy vỡ,đón đau ...để lại cho người tri kỷ.Nếu tách từng hai câu ta sẽ có 4 bài tứ tuyệt,tất cả đều tuyệt vời.Phải chăng đây chính là cái tài hoa của người xưa,và bài thơ khắc trên tấm gỗ quý trên ngực người thiếu nữ trong ngôi mộ cổ kia chỉ là hai câu đầu trong bài thơ tám câu của người kỹ nữ ?

Cuối cùng ,mạn phép ngược ý người xưa,đảo vị trí giữa chàng và nàng,thay những gãy vỡ,đón đau ,chia lìa,đứt đoạn...bằng nỗi hoan lạc,bởi không đành để người tuyệt sắc phải ôm hận ngàn thu !

Ta sinh nàng chưa sinh.

Nàng sinh ta đã lão.

Nàng trẻ...bãi cát,hoan

Ta già...cơn sóng,lạc.

Hai chữ hoan,lạc dùng chữ đồng âm.Bãi cát hoang nghĩa là vẫn ...sơ khai,nguyên thủy.Hoang cũng là hoang dại,vũ bão.Lạc là đi lạc,lạc cũng là vui.Hoan lạc, đôi ta cùng chung lối!

Từ xưa nay đã có nhiều câu chuyện về đũa lệch đôi.Ngày xưa ở bên Tàu có chuyên Võ Tắc Thiên,Võ Hậu.Thời hiện đại ở trời Tây có họa sĩ Picasso,quá tuổi lục thập còn cưới vợ trẻ hơn mình đến bốn mươi.Liz Tayloz tuổi hơn sáu mươi còn cưới mấy lần phi công trẻ. Và ngay ở Việt Nam ,Vua săn voi Ama Kông vẫn vào rừng tầm voi, hái thuốc...tặng cho đời và cho cả bản thân...Tám mươi tuổi còn cưới vợ lần bốn mà không bán loạn,vẫn góp cho cộng đồng thêm bé Út !

Đó là nói chuyện đời thường.Về mặt tâm linh thiếu chi chuyện chênh lệch tuổi tác vẫn là tri âm,tri kỷ của nhau !]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 58: Huynh đệ này dùng để đưa ra bán

Q.1 - Chương 58: Huynh đệ này dùng để đưa ra bán

[DG: ý là hai người bạn thân nhưng kiểu thân ai người nấy lo]

Sở Trác vốn là đang thư giãn, thoả thích hưởng thụ hai vị mỹ nữ chiều chuộng, bỗng nhiên thấy Tần Phi chỉ hướng mình, vô số ánh mắt nhất thời chăm chú nhìn về bên này.

Sở Trác sợ hãi, chén rượu trong tay rơi xuống mặt đất, đang vô kế khả thi, hai chân duỗi ra, núp ở dưới tường, mắng thầm: "Tần Phi, người hại chết ta rồi."

"Ta sẽ không quấy rầy để các vị tiếp tục Thi Từ Hội nữa!" Tần Phi ôm quyền thi lễ, chân đạp lan can, tung người nhảy nhẹ nhàng phấp phới bay trở về ôn nhu hương.

Một vị thư sinh nào đó nói một câu lớn: "Các hạ không màng danh lợi, thi từ kinh thiên thả ra. Làm ta bội phục. Hôm nay kính xin các hạ lưu lại tên họ."

Tần Phi nghe được lời này, như con li miêu chui vào trong một gian phòng ôn nhu hương, sống chết không dám thò đầu ra. Đám thư sinh kích động một hồi lâu, rồi rít từ Bát Bảo Hiên chạy sang ôn nhu hương.

Gã sai vật canh giữ ở cửa bị làm cho sợ đến mắt choáng váng, cho tới tận bây giờ chỉ có hồi Hắc bang báo thù mới xuất hiện cảnh tượng hơn trăm người cùng lúc xông vào kỹ viện, hôm nay chính là trên dưới một trăm thư sinh gào thét, bên trong không thiếu những người đọc sách có danh, này đánh cũng không được, đuổi cũng không được, gã ngây người một lúc nhìn những thư sinh kia xông cả vào lầu các.

Sở Trác đẩy bàn gỗ lấp kín cửa lớn, hắt lớn tiếng phân phó hai gã hộ vệ ngoài cửa: "Để ta yên, không được để một người nào xông vào."

Vân Tinh che miệng cười nói: "Cho dù mở cửa để cho bọn họ đi vào, bất quá là cầu Tần công tử ký cái tên, lưu chút mực lại mà thôi, chả lẽ lại ăn thịt các người?"

Không nghĩ tới hai gã nam tử đồng thời quay đầu lại lớn tiếng trách mắng: "Người biết cái gì?"

Đám thư sinh đã chen lên đến lầu hai, hai gã hộ vệ may là công lực hơn người, cũng không có thể hạ sát thủ, trong khoảnh khắc bị một đám thư sinh vây quanh, chỉ đành phải ra sức chống đỡ, không dám để một người vào cửa.

"Ta cho rằng chúng ta tốt nhất nên chuồn đi." Trong lòng Sở Trác vẫn còn sợ hãi, lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, chẳng lười hít hà nói: "Nếu như bị bọn họ xông tới, ta xui xẻo rồi."

Tần Phi gật đầu, chỉ hướng bàn gỗ: "Cứ thường cho các cô nương trước đã."

"Ta..." Sở Trác sắc mặt một khố: "Người hăn biết người như ta, từ trước đến giờ chưa bao giờ ra ngoài cầm theo tiền. Thủ hạ ta mang có tiền, nhưng hiện tại bọn hăn đều không vào được rồi!"

Tần Phi tức giận liếc hăn một cái, từ trong lòng ngực lấy ra hai khối bạc kín đáo đưa cho các cô nương, hai người hoả tốc xông về phía cửa sổ, nhảy vọt ra ngoài không dám quay đầu lại. Mơ hồ nghe thấy tiếng Văn Tinh vừa cười nói: "Quan nhân, lần sau tới ôn nhu hương, nhớ tìm ta..."

Tần Phi cùng Sở Trác vừa tiếp đất, lập tức chạy như điên. Tần Phi chính là tiên thiên cao thủ, mà tu vi Sở Trác mặc dù không tính là quá cao, nhưng cũng không phải là tên xoàng xĩnh. Hai người chạy điên cuồng như thế, đám đông thư sinh thật đúng là đuổi không kịp.

Mưa đêm rào rào, đập trên vũng nước, hai người một mạch chạy khỏi Ngũ Lý Truân, một hơi chạy đến chỗ hẻo lánh không có ai, Sở Trác khoát tay áo, nặng nề thở hắt hễn hai ba cái, lắp bắp nói: "Không chạy nữa... Chạy hết nổi rồi..."

Tần Phi dừng bước lại, hai người nhìn nhau không nói gì, bỗng nhiên cùng ha ha cười lớn, cười ngặt nghèo không ngừng được, cười đến mức nước mắt đều đã chảy ra.

Sở Trác đang ôm bụng, cố nín cười nói: "Hôm nay thật là không uổng công chuyến này, trốn chạy như vậy từ trước tới nay mới được thống khoái nhất một lần. Aii, vậy bài thơ..."

Tần Phi xoa xoa nước mắt, nghiêm trang giải thích: "Thật không phải ta làm, ặc, là một người bằng hữu của ta, hăn nghĩa bạc vân thiên, tâm không danh lợi, phẩm đức cao thượng, giúp người làm vui. Là hăn làm, ta chỉ là lấy ra tưng niệm mà thôi!"

"Bằng hữu của người họ gì?" Về mặt Sở Trác không tin lắm.

"Họ Lý." Mặt Tần Phi cũng không chớp.

Tiếng cười Sở Trác dần dần ngưng lại, hai người cảm thấy khoảng cách được kéo lại gần nhau ít nhiều. Vị Vương gia này chậm rãi nói: "Hộ vệ của ta bị giữ lại ở ôn nhu hương, chỉ còn chút nữa là đến Vương phủ của ta. Vì an toàn của ta, người hẳn là đưa ta trở về phủ trước nhé?"

"Cũng được!" Tần Phi cùng Sở Trác sóng vai đi tới Vương Phủ.

Mưa đêm lạnh như băng, gió nhẹ thổi từng đợt, Sở Trác nhìn thật sâu vào vũng nước dưới chân, lạnh nhạt nói: "Tần huynh, ở Lộc Minh Sơn sẵn thú, người bỗng nhiên nổi tiếng. Ta cũng biết, tương lai người tất không phải là nhân vật trong ao. Là chính ta đặt nặng công danh lợi lộc, người như Tần huynh, xuất sắc không ai bằng, như thế nào lại cần nịnh nọt bộ đỡ quy thuận ta? Cho dù là ngày sau người trở thành Tổng đốc Sát Sự Thính, nhưng tâm chí của người, vẫn không thua bất kỳ một người nào."

Tần Phi cười nói: "Đoan Vương quá khen. Tần Phi chỉ là một tục nhân, ái tài háo sắc, quyền vị danh lợi, cũng là điều ta thích nhất. Chỉ do trong lòng ta còn có một chút chuyện trọng yếu hơn."

Sở Trác gật đầu, lên tiếng hỏi: "Có người nói, cùng nhảy qua một cửa sổ, cùng đánh giặc với nhau, cùng đi kỹ viện với nhau, cùng chia nhau tang vật, ắt là bằng hữu. Hôm nay, chúng ta có tính là cùng đi kỹ viện với nhau không?"

Tần Phi thấy buồn cười: "Còn chưa đến Z [DG: còn chưa chơi gái]."

Dừng một chút, Tần Phi nói tiếp: "Cũng coi như là cùng đi kỹ viện."

Sở Trác mỉm cười, hai người một hỏi một đáp, trong lòng hẳn đã có tính toán. Hẳn dĩ nhiên biết thái tử từng lôi kéo Tần Phi, nhưng thủ đoạn lôi kéo của thái tử quả thật quá bề trên. Những nhân vật giống như Tần Phi đều cần phải dùng lòng thành đối đãi. Vua lấy lễ quốc sĩ đối đãi, ta tất dùng lối quốc sĩ báo Vua. Hẳn đôi lúc ngẫm nghĩ, Tần Phi có nhiều điểm tương đồng với Bàng Chân. Cái tình của phụ hoàng cùng Bàng Chân là thật, chứ không phải cứ lấy quyền để vương chí tôn bức bách Bàng Chân là có hiệu quả!

"Tiểu muội muội Quản gia, vì người ở Lộc Minh Sơn công khai gây sự với Sở Dương. Phần tâm ý này, người có nên chuẩn bị lấy thân báo đáp để báo đáp nàng hay không?" Sở Trác trêu đùa.

Tần Phi lúng túng nhú mào, chuyện như vậy bị Sở Trác trêu chọc, mình không có biện pháp nào lảng tránh. Chỉ đành phải đáp cho có lệ: "Các người rất thân nhau sao?"

"Dầu gì cũng là huynh muội họ hàng trên danh nghĩa." Sở Trác tự nhiên nhớ về nhiều năm trước đây cùng Quản Linh Tư chơi đùa với nhau, trên mặt từ từ toát ra nụ cười chân thành: "Linh Nhi là một cô gái tốt, tâm địa thiện lương từ nhỏ, nhận không ra người đang lúc khổ sở. Còn nhỏ tuổi sẽ phải trong nhà mỗi quý cũng mở thiện đường, bố thí người nghèo. Mọi việc còn thân lực thân vi, thường xuyên trang phục thành tỳ nữ, cùng tiến lên nhai vì người nghèo bố thí."

"Đại Sở thống nhất Giang Bắc mới chỉ hai mươi năm. Sau chiến loạn các nơi vẫn không thể gọi là thái bình, cộng thêm thiên tai nhân họa. Phụ hoàng đúng là có kỳ tài ngút trời, mới có thể duy trì cục diện Đại Sở như thế này. Cơ nghiệp của người, nhất định phải có người tài năng kế tục mới có thể giữ vững được. Hoàng huynh... quên đi, ta không muốn nói hảm tởi. Nhưng mà, hảm không phải là người có thể giữ được thành tựu của người đi trước." Đề tài Sở Trác chuyển sang nói đến chuyện hoàng thất tranh đoạt, Tần Phi liền ngậm miệng, chỉ nghe không nói.

"Thân là hoàng tử, muôn vàn sủng ái trên thân, lúc mới sinh ra liền bị vạn chúng chú ý. Rất nhiều người không ngừng hâm mộ, thật ra thì có bao nhiêu người biết làm hoàng tử cũng thật khổ? Nếu như là ta đần độn, chỉ biết hưởng thụ thì cũng thôi, làm vương gia bình yên sống một cuộc đời. Trời sinh ra các con vua là để tranh đoạt hoàng vị! Đây là một tràng người chết ta sống, trừ phi từ lúc bắt đầu người chưa có tư cách tham chiến, nếu không vĩnh viễn cũng không cách nào thối lui. Cho đến khi có một người thắng lợi, người thất bại chính là đầu rơi xuống đất."

Sở Trác buồn bã lắc đầu: "Có đôi khi, ta hi vọng mình đần một chút, hiểu ít đi một chút, cuộc sống sẽ dễ dàng trôi qua. Năm đó phụ hoàng có nói các hoàng tử ngang hàng, tất cả đều có cơ hội. Ta, Sở Ly còn có thái tử, liền bị quần vào cuộc chiến này. Khi ngôi vị thái tử được xác định, ta cùng Sở Ly cũng biết, ngày thái tử lên ngôi cũng chính là ngày chúng ta chết. Chỉ cần

hắn một ngày còn chưa phải là hoàng đế, chúng ta sẽ phải nghĩ hết mọi biện pháp vẫn hồi bại cục."

"Nếu là người thắng thì sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Vẻ mặt Sở Trác âm đạm, lập tức nói: "Con đường, là mình chọn. Kết cục, cũng nằm trong dự liệu. Nếu ta thua, người thắng vô luận là thái tử hay Sở Ly, ta cũng sẽ không trách bọn họ. Ta nghĩ, ý nghĩ của bọn hắn hẳn là không sai biệt với ta lắm."

Thân là hoàng tử, nỗi khổ này có mấy người có thể lý giải? Hoàng tử, cùng kỹ nữ giống nhau, người khác chỉ thấy bọn họ phong quang vô hạn, nhưng không biết bọn họ gánh chịu biết bao nhiêu nguy hiểm.

"Ta hiểu!" Tần Phi đáp.

Sở Trác cố nặn ra vẻ tươi cười: "Thái tử đi tìm người, ta cũng vậy đi tìm người, ta tin không mấy chốc nữa, Sở Ly cũng sẽ nghĩ biện pháp tìm người. Trong mắt rất nhiều người, người chỉ là một thiên tài tu hành. Nhưng người có ánh mắt nhìn đều biết giá trị của người. Tần Phi, từ góc độ bằng hữu, ta hi vọng người nhất định phải sống sót, phải sống lâu hơn nhiều người. Như vậy, người mới có thể hoàn toàn thể hiện được giá trị của mình. Ngàn vạn lần không nên còn chưa đạt tới đỉnh đã bị người giết chết! Đông đô, thoát nhìn tráng lệ, sau lưng đầy rẫy thủ đoạn tối tăm, còn nhiều chuyện người không cách nào tưởng tượng. Nếu như người có cừu oán với ai, bọn họ tuyệt sẽ không để cho người lớn lên."

"Ta không phải là dễ bị giết như vậy." Tần Phi bước qua một cái vũng nước nho nhỏ, một giọt nước cũng không có bắn lên, mặt nước dường như ngưng kết như đá.

"Ý của ta là, ta biết giá trị của người, Quân gia người tự nhiên cũng nhìn ra được. Người muốn sống cùng Linh Nhi, trừ phi người Quân gia điên rồi, nếu không cũng không cự tuyệt, ngược lại còn đem hết toàn lực tài bồi người."

"Dĩ nhiên, được cái này mất cái kia. Cừu nhân của người cũng không ít, lựa chọn Quân gia, vậy Đường gia sẽ là cừu nhân của người. Mà trước đây người cũng đã kết thù kết oán cùng Sở Dương, người căn bản chưa biết cái đáng sợ của Yến vương! Bên cạnh hắn có Lưu Nhâm Trọng, năm đó có thể

đánh ngang tay với Bàn Chân hơn trăm hiệp chỉ bị thua một hiệp, hôm nay tu vi sâu không lường được, có lẽ, hẳn đã là đại tông sư, chẳng qua chỉ là chưa hiển lộ ra mà thôi."

"Ở Đại Sở, ai đã đắc tội Yến vương với Đường Ẩn, còn muốn sống sót, thật sự là khó khăn." Sở Trác cười cười, ngẩng cổ, để ưa phòn rơi trên mặt, cảm thụ được mát mẻ, lẩm bẩm nói: "Nếu người vẫn có thể sống được, thật sự là cực kỳ may mắn. Đến lúc đó, ta sẽ rất may mắn hôm nay cùng người kết làm bằng hữu!"

"Nếu như chúng ta là bằng hữu, ta đây chẳng phải cũng đã đắc tội với thái tử và Sở Ly sao? Lại thêm hai cừu nhân có thể lực rất lớn. Hiện tại ta có cảm giác mình muốn sống cũng không nổi nữa." Tần Phi cười đùa nói: "Xem ra, bằng hữu không nên quen thân bừa bãi."

"Ta đến nơi rồi!" Sở Trác chỉ chỉ cửa lớn Vương Phủ : "Ta đoán người cũng sẽ không ở lại Vương Phủ. Ngày khác gặp lại!"

"Gặp lại sau!" Tần Phi xoay người lẩn vào màn đêm. Mưa đêm tầm tã trong khoảnh khắc bao phủ thân ảnh hắn. Sở Trác đứng ở cửa vương phủ, nhìn Tần Phi đi xa, đột nhiên thở dài một tiếng, dường như tiếc hận chẳng? Lại như bất đắc dĩ? ...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 59: Yến vô hảo yến

Q.1 - Chương 59: Yến vô hảo yến

[DG: Yến tiệc không thoải mái]

Mấy ngày sau, Đường phủ vẫn bình an vô sự. Ngụy Bính Dần cũng không dẫn người đến tập kích Đường phủ lần nữa, những nữ tử của Đường gia cũng rất ít khi ra cửa. Trạch viện lớn như vậy vẫn bận rộn sửa sang Vọng Nguyệt Viên, tránh cho khi Đường Ẩn trở lại, cả đám đều bị mắng.

Chu Lễ Uyên không có chuyện gì hiện ở trong vườn hoa luyện kiếm, kiếm khí tung hoành hết cỡ, những hoa hoa lá lá đều không gặp may.

Dịch Tiểu Uyển nhàn nhã đi dạo khắp nội viện, ngoại viên, thỉnh thoảng tâm sự cùng Đường Đại Nhi, hay hoặc là tìm con cháu Đường gia đánh bài diệp tử [DG: chính là lá bài bằng bìa].

Chỉ có Tần Phi vẫn đóng cửa không ra, có đôi khi Dịch Tiểu Uyển đi ngang qua gian phòng Tần Phi, thấy hăn ngơ ngác xuất thần, còn tưởng rằng hăn bị bệnh tương tư.

Thật ra thì, Tần Phi tự mình biết việc của mình, pho "Thiên Ngân" này tuy là đã cầm trong tay, nhưng nội dung bên trong bác đại tinh thâm, muốn hiểu rõ ràng, cũng không phải là chuyện đơn giản.

Muốn ngự vật, muốn thu, phóng tự nhiên, cử trọng nhược khinh, đều hết sức khó khăn. Thỉnh thoảng còn làm ra một vài chuyện hài hước, đương nhiên Tần Phi sẽ không mở rộng cửa phòng, để cho người khác lấy mình chế nhạo.

Buổi sáng một ngày kia, Tần Phi đang ngồi ở đọc sách, một tay chống vào má, một tay bám lấy tay vịn, lẳng lẳng nhìn chăm chú một vũng nước trà trên bàn. Đây chính là loại trà thượng đẳng được mua từ Giang Nam với giá rất đắt. Một lạng ít nhất cũng phải hơn mười lượng bạc, lại bị Tần Phi làm cho hồng lét như thế.

Tần Phi nhìn soi mói vũng nước làm nó không ngừng biến ảo hình dáng ở trên bàn, một lát biến thành 'S', một lát biến thành 'B'.

Hiện ở hăn đang tập trung tinh thần thao túng nước trà, bỗng nhiên cửa phòng bị đẩy ra. Người ở Đường phủ đi vào không gõ cửa, chỉ có cái đùa làm người ta phải im lặng, chính thị Dịch Tiểu Uyển mà thôi. Tần Phi thở dài một tiếng, niệm lực tản đi, bãi nước nhất thời chảy xuống bàn.

Dịch Tiểu Uyển cười khanh khách đi tới: "Buồn bức mấy ngày nay, hôm nay ta muốn ra ngoài một phen. Ta nhớ rõ lúc trước Phan Lăng Phong nói muốn mời Đường Hiên, Đại Nhi ăn tiệc mà? Chính là hôm nay! Chúng ta phải đi theo bảo vệ. Tuy nhiên, lấy thân phận lão nương, đến lúc đó cũng muốn ngồi bàn ăn cơm, rất nhiều chuyện phiền người cùng Chu Lễ Uyên đấy."

"Phan phủ cách đây mà xa lắm sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Không xa lắm. Còn chưa tới một dặm." Dịch Tiểu Uyển hoạt bát đi ra khỏi cửa phòng, vẫn không quên dặn dò hẳn: "Tìm một bộ quần áo mặc vào cho lên tinh thần đi."

Đường Hiên cùng Đại Nhi đã ăn mặc chỉnh tề từ lâu, hẳn đang chờ xe ngựa ở ngoại viện. Chỉ một lúc sau, mấy tên gã sai vặt vội vàng mang một chiếc xe ngựa hoa lệ nghênh đón Đại thiếu gia cùng tiểu thư lên xe. Chẳng qua là một dặm mà thôi, thế mà cũng muốn ngồi xe ngựa, đơn giản chính là đi khoe khoang phú quý Đường gia một chút mà thôi.

Đám người Tần Phi đi theo hai bên xe ngựa, đi trong chốc lát đã đến Phan phủ. Trên con đường này mọi chỗ ở cũng đều là vương công quý tộc, cách xa nhau chẳng hề xa. Bình thường, cứ theo nhà cửa lớn nhỏ là có thể đoán được địa vị chủ nhân. Phan gia mặc dù trông coi Binh bộ, nhưng tóm lại so ra kém một trong tam công triều đình Đường Ấn, nhà cửa thoạt nhìn nhỏ hơn Đường gia ít nhất hai vòng.

Phan Lăng Phong đứng ở cửa, một bộ bạch y, phong độ chỉ có nghênh đón các vị khách quý đến. Có thể tham gia trận này yến hội, cũng đều là nhất Đông Đô nổi danh con dòng cháu giống. Phan Lăng Phong không muốn chậm trễ bất kỳ một người, cũng mỉm cười chào hỏi, phân phó hạ nhân tiễn khách người đến yến hội sánh an vị.

Đoàn người Đường gia đến sảnh chính của yến hội. Nói đến thân phận địa vị, đương nhiên Đường gia ngồi ở ghế khách thủ tịch. [DG: Ghế đầu bên hàng ghế dành cho khách]ư

Hôm nay Dịch Tiểu Uyển cũng trong thân phận thượng khách, nghênh ngang ngồi ở ghế thứ tịch [DG: hàng ghế cạnh hàng thủ tịch]. Trước khi ngồi nàng còn đập đập vào cái ghế, cười ha hả nói với Tần Phi và Chu Lễ Uyên : "Đến đây đi, chỗ ta đây này."

Rất nhiều con dòng cháu giống xem thường hai người Sát Sự Thính. Bọn chúng nghĩ thầm, bọn mi có tài đức gì mà ngồi ở hàng thứ tịch? Mặc dù bọn họ không đồng ý trong lòng, nhưng danh tiếng Dịch Tiểu Uyển hết sức vang dội. Nàng là nổi danh bát quái [DG: nhiều chiêu trò vừa độc đáo vừa hiểm], kiêu ngạo, lại còn được người khác bao che bênh vực. Không có ai

dám tùy tiện đắc tội cháu gái duy nhất của Dịch lão đầu Sát Sự Thính, nên cũng đành chịu nhin.

Chỉ chốc lát sau, Phan Lăng Phong bước nhanh đi vào yến hội sảnh, cười nói: "Người tới cũng gần đủ rồi, chỉ còn thiếu một vị nữa thôi. Các người chắc không đoán được hân là ai đâu?"

Lời nói vừa dứt, từ ngoài sảnh truyện tới một thanh âm cao vút: "Ta tới đây, ta tới đây... Tại phải ngủ bù lấy lại sức, đã tới chậm, các người bắt đầu uống chưa? Có phạt ta ba chén không thể?"

Theo thanh âm hào sảng, một thân ảnh vạm vỡ vọt vào trong sảnh yến, ôm quyền hướng mọi người nói giọng cợt nhả: "Xấu hổ quá, Lôi ca ta, ha ha ha ha, vừa trở về!"

Rất nhiều khách nhân đều không nhin được che miệng cười thầm, Lôi ca nhập ngũ ở Tây Vực, trở về sau ba năm. Hình dáng đã cao lớn hơn nhiều, nhưng cái tính tình và bộ dáng không đứng đắn thì vẫn vậy. Tiểu tử này, nếu vẫn tiếp tục như vậy, sắp tới Lôi Thái Úy sẽ bị nhức đầu rồi. Lôi gia cũng gọi là gia đại nghiệp đại [DG: gia tộc to lớn, sự nghiệp to lớn], tên tiểu tử này khó có thể thừa kế nổi?

Không ít người hấp tấp đứng dậy chào hỏi Lôi ca, mặc dù hân tính tình thô鄙 nhưng địa vị lại là cháu đích tôn nhà Lôi Thái Úy, sao có thể coi như người bình thường được?

Lôi ca đang trả lễ mọi người, chợt thấy Đại Nhi ngồi ở thủ tịch, vội vàng chạy tới, cười híp mắt nói: "Ai nha, biểu muội, biểu ca đã ba năm không thấy được người. Sách sách, không tậ không tậ, hiện tại đã là đại cô nương rồi. Tại lúc ta nhập ngũ ba năm trước đây, người còn khóc chảy nước mũi, lòi tà áo của ta, nói là không ai cùng người chơi thả diều. Giờ đây ta đã trở về, mấy ngày nữa ta đưa người đi thả diều nhé."

Đại Nhi đỏ mặt lên, thì thầm: "Biểu ca, người bao giờ thì mới đứng đắn được, cứ tìm một chỗ ngồi đã rồi nói sau."

Lôi ca cười ha ha, quay mặt lại nhìn thấy Dịch Tiểu Uyển, lại mở miệng kinh hô: "Ái, quả ót nhỏ cũng ở đây sao, sách sách, không tậ không tậ, cũng là đại cô nương..."

Bỗng nhiên mặt Lôi ca biến sắc, kinh nghi bất định [ngạc nhiên nghi ngờ] nhìn Tần Phi ngồi bên cạnh Dịch Tiểu Uyển, lời nói trong miệng không thốt ra được nữa.

Khuôn mặt hăn dáo dác như kẻ trộm lúc xanh lúc trắng. Đột nhiên quay đầu lại thì thầm với Phan Lăng Phong: "Nhị thiếu, ta ta đột nhiên nhớ ra, ông nội của ta có chuyện quan trọng giao cho ta đi làm... Ặc, các người cứ ăn trước, hôm nào ta mời lại mọi người!"

Phan Lăng Phong cũng rối loạn trận cước, này tình huống nào? Lôi ca vốn dĩ ngày thường sỏi lời phôi bò, làm sao vừa bắt chuyện cùng Dịch Tiểu Uyển đã biến thành bộ dạng lo công lo việc này rồi?

Hăn không cho Lôi ca chuẩn đi, kéo tay áo Lôi ca hỏi: "Chuyện đại sự gì cũng không phải thời giờ một bữa cơm làm xong được chứ? Chả mấy khi tụ tập được nhiều bạn bè như vậy, ăn xong hăng đi."

"Ta... Ta..." Lôi ca chợt dạ nhìn Tần Phi một cái, Tần Phi cup mắt xuống, tay nâng chung trà lên, làm bộ không nhìn thấy Lôi ca.

Phan Lăng Phong không nói thêm gì, kéo Lôi ca ngồi cạnh chỗ Đại Nhi. Giải quyết cũng không tốt hơn tẹo nào, Lôi ca chỉ cách Tần Phi có một thước thôi. Lôi ca lúng túng nhìn Tần Phi cười cười, sau đó cúi đầu uống trà, không dám nhiều lời.

Phan Lăng Phong ngồi xuống ghế chủ tịch. Trong chốc lát mọi người tán ngẫu sôi nổi, rượu ngon và thức ăn đưa lên liên tục, mỗi một chỗ ngồi xếp tám cái khay lớn, tám đĩa nhỏ, bốn món điểm tâm, một bát súp. Rượu là loại gần giống như rượu được ủ cho bệ hạ uống.

Phan Lăng Phong, Đường Hiên trao đổi nhau một ánh mắt, nâng chén nói: "Chư vị, hôm nay chúng ta uống rượu, không cần quăng mai, mọi người cứ theo tửu lệnh. Mọi người ngồi ở đây đều đã từng theo học danh sư, ngâm thi tác đối đều biết ít nhiều, làm tửu lệnh lại càng dễ dàng. Cứ bắt đầu từ ta đi, tại hạ thả con tép, bắt con tôm..."

Phan Lăng Phong ngồi ở ghế chủ tọa nói từ tốn. Hơn bốn mươi vị khách không ai tỏ vẻ phản đối, thường thì khi các đại gia tộc làm yến tiệc đều chơi trò tửu lệnh này nên có ai là không biết?

Lôi ca đưa vẻ mặt đau khổ ngoái nhìn Tần Phi. Hắn biết, tử lệnh của mình chính là được Tần Phi tiếp nhận. Trong lòng hắn Tần Phi chính là một tài tử trên đời, nào dám để cho Tần Phi đón tử lệnh của mình? Trong lòng hắn bàng hoàng bất an, ăn bữa này cũng không thoải mái.

Nhưng rồi Lôi ca quả quyết bưng chén rượu đứng dậy, cao giọng nói: "Ta số hai, tử lệnh tính như thế này đi, chúng ta ngồi đây đều là bạn bè của nhau, văn tài có cố gắng mấy cũng chưa đủ cho vị công tử này nhìn. Không nên phát tử lệnh, đây không phải là làm mọi người xấu mặt sao?"

"Ai cơ? Vị công tử nào?" Đường Hiên đột nhiên kinh ngạc. Những người đang ngồi đây không một người nào, không có một ai mà Đường Hiên không nhận ra. Bất kể nam nữ, trong bụng ai có mấy ngăn mực cũng không thể gạt được hắn. Đột nhiên nghe thấy Lôi ca nói như vậy, thiếu chút nữa liền cho rằng vị biểu đệ này đang phát điên.

Lôi ca biết bọn họ không tin, dứt khoát bước ra khỏi chỗ đi đến giữa sảnh, hăng giọng đọc thơ:

"Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Chàng hận ta sinh sớm.

Ta hận chàng sinh muộn.

Chàng sinh ta chưa sinh .

Ta sinh chàng đã già.

Hận chẳng sinh đồng thời.

Ngày ngày chẳng cùng vui.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Ta xa chàng chân trời.

Chàng cách ta góc bể.

Chàng sinh ta chưa sinh.

Ta sinh chàng đã già.

Hóa bướm bay tìm hoa.

Đêm đêm đậu nhánh cỏ."

Lôi ca đọc xong: "Chư vị, đây là mấy ngày hôm trước, ta tình cờ nghe thấy người khác làm thơ, lúc ấy liền kính nể hết sức. Các người có biết bài thơ này là bút tích của ai không?"

Hàng mi xinh đẹp tuyệt trần của Đại Nhi cau lại, thản nhiên nói: "Mấy ngày qua, bài thơ này vang danh khắp Đông Đô, được xưng tụng là trang sách quý của Đông đô [nguyên văn là: chỉ quý]. Chẳng lẽ lại là vị tác giả này hiện đang ngồi ở đây sao?"

Đại Nhi vừa dứt lời, cả sảnh đường xôn xao bàn tán. Những người đang ngồi đều là con nhà quý tộc tin tức linh thông, phần lớn cũng biết mấy ngày nay có một bài thơ ngang trời xuất thế ở Đông Đô, làm kinh động các bậc lão làng.

Bài thơ này không hoa lệ, câu chữ dân dã êm tai, vừa có cảm giác thân thiết, nhất là đặc biệt dễ nhớ, tiểu hài tử chỉ cần đọc mấy lần là thuộc.

Không ít nữ nhân khuê các còn đang len lén hỏi thăm tác giả là ai? Đã có hôn sự hay chưa? Năm nay bao nhiêu tuổi tuổi? Có tham gia khoa cử hay không?

Tần Phi đầu đầy mồ hôi, tay trái che mặt, tay phải thò đến trước mặt Dịch Tiểu Uyển: "Mượn khăn tay dùng một tý..."

Lôi ca vung cánh tay chỉ hướng Tần Phi: "Chính là vị này!"

"A..." Đang lúc mọi người chuẩn bị ngồi xuống, nhất thời tất cả xôn xao, Phan Lăng Phong lại càng trợn mắt há hốc mồm. Hắn đưa ra tửu lệnh, chính là muốn hung hăng hất Tần Phi ngã ngựa mất hết uy phong. Hắn tính trước Tần Phi xuất thân Phố chợ, chỉ là tuần kiếm tiểu tử, có thể có mấy phần văn tài? Lại không nghĩ rằng, tửu lệnh còn chưa bắt đầu, đã bị người ta đánh lại một bạt tai.

Tần Phi giơ khăn tay của Dịch Tiểu Uyển che mặt, thấp giọng nói: "Không phải là ta làm."

Lôi ca bước nhanh đi đến trước mặt Tần Phi, hai tay ôm quyền nói: "Ngày đó, Lôi ca không biết sâu cạn, đạo văn thơ các hạ, cảm giác xấu hổ sâu sắc. Hôm nay, coi như là chính thức nói xin lỗi các hạ rồi, mong rằng không nên để bụng."

Q.1 - Chương 60: Cho người mượn dùng một lúc.

Q.1 - Chương 60: Cho người mượn dùng một lúc.

Vô số ánh mắt vây quanh Tần Phi, hoặc nóng bỏng hoặc kinh ngạc hoặc đổ ky...

Tần Phi không thể làm gì thở dài, đứng dậy, tạ lỗi với xung quanh thở dài nói: "Chư vị, bài thơ này, thật không phải ta làm."

Lôi ca lớn tiếng nói: "Ta biết các hạ là không muốn hư danh, nhưng mà hôm nay ở chỗ này gặp nhau, ta Lôi ca thật sự không nhịn được."

Phan Lăng Phong ánh mắt một trận mờ mịt, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, chỉ vào Lôi ca nói: "Nghe nói bài thơ này sớm nhất là xuất từ Bát Bảo Hiên, chẳng lẽ nói, ngày đó ở Bát Bảo Hiên ngâm thơ chính là lão Lôi đại nhà người? Rồi sau đó đi qua chỉ trích đạo văn chính là Tần Phi?"

Lôi ca sắc mặt đỏ lên, nhưng ngay sau đó thản nhiên nói: "Đúng thế thì sao? Ta dám làm thì dám nhận, lúc đó là ta nhất thời khoe khoang, vừa vặn gặp được chính chủ. Nhưng mà ta Lôi ca chính là loại người như vậy, nếu gây ra sai lầm thì sẽ thừa nhận, có bị đòn cũng đứng thẳng. Mất mặt thì đã mất mặt, nhưng sẽ không mất mặt lần nữa trước mặt mọi người."

"Bộp bộp bộp..." Mấy tiếng vỗ tay vang lên, mọi người đưa mắt nhìn lại, cũng là Đường Hiên vỗ tay cổ vũ, Đường gia đại thiếu gia khẽ cười nói: "Làm người sống trên đời, ai có thể không phạm lỗi đây? Biết sai có thể sửa chính là đại thiện. Lôi ca tâm tính thiếu niên, thỉnh thoảng làm sai một lần, cũng không phải là chuyện gì lớn. Hắn có thể đủ ung dung nhận lỗi, lại càng đáng để mọi người kính nể. Biểu đệ, ta mời người một chén."

Một bên thị nữ vội vàng bê lên hai chén đầy, Đường Hiên bưng chén rượu lên, đưa cho Lôi ca một chén, cất cao giọng nói: "Uống chén rượu này, chuyện thi từ ca phú đều xí xóa hết."

Dịch Tiểu Uyển cười lạnh một tiếng. Nàng không nói toạc ra. Nàng thông minh lanh lợi, biết Đường Hiên là cố ý chuyển chủ đề, tránh cho ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tần Phi, để cho Tần Phi thêm một lần

vang danh. Dịch Tiểu Uyển cúi đầu thì thầm nói: "Tần Phi người góm lăm, lão nương cũng là xem thường người, không ngờ người lại còn có ngón này. Hừ!"

Tần Phi cười khố nói: "Rõ ràng không phải của ta, đừng nói thêm gì nữa, ta mất mặt xấu hổ quá đi."

Phan Lăng Phong ngồi ở vị trí chủ nhà, suy nghĩ tở m về Tần Phi, trong lòng hẳn không giải thích được, Tần Phi thiên phú hơn người, tu vi thâm sâu còn dễ lý giải, vì sao đột nhiên lại có thể ngâm thi tác đối?

Văn tài rất khác võ công, công phu viết văn cần phải được trải nghiệm nhiều trong cuộc sống. Ngay cả có thiên bẩm mấy bước thành thơ, cũng không thể nào xuất hiện tác phẩm xuất sắc được. Thơ hay tới mức để đời nếu không có đủ nền tảng văn học, nếu không có sự từng trải trong cuộc sống, chắc chắn không thể làm ra.

Trong lòng đã có tính toán, Phan Lăng Phong liền thản nhiên nói: "Tần huynh, Lôi thiếu gia nói người văn tài hơn người, hôm nay ở đây nhiều người như vậy, không bằng các hạ lại bộc lộ tài năng, lúc này làm cho chúng ta một bài thơ để trợ hứng, như thế có được không?"

Tần Phi liên tục khoát tay: "Văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi. Tác thi giá chủng sự, ngã thị bất hành đích, Phan công tử cũng đừng ép ta. Bài thơ này quả thật không phải ta làm." [DG: văn chương vốn tự nhiên, chỉ ngẫu nhiên viết thành, việc làm thơ này, ta không làm được.]

Đại Nhi trước mắt nhất thời sáng ngời, lăm lăm nói: "Văn chương bản thiên thành, điệu thủ ngẫu đắc chi. Hai câu này sẽ được lưu truyền sử sách."

Phan Lăng Phong trợn mắt há mồm, vốn định thử dò xét Tần Phi, xem hẳn có thực tài hay không, hay là đạo văn thơ của người khác, không nghĩ tới hẳn xuất khẩu thành chương, tùy tiện thả hai câu, lại được mọi người vỗ bàn tán thưởng.

Cho dù da mặt Phan Lăng Phong khá dày, cũng không dám chèo kéo Tần Phi làm thơ nữa, vạn nhất Tần Phi lại làm được một bài thơ hay, chẳng phải là tự đâm vào mặt mình sao?

Lôi ca giơ ngón tay cái hướng về phía Tần Phi nói: "Ta cũng biết người là thâm tàng bất lộ. Đúng rồi, bọn họ gọi người Tần Phi, chẳng lẽ người chính

là người mà gần đây danh khí bốc lên cao vô cùng đó chẳng, chính là gã Tần Phi nhận được tú cầu của biểu muội ta sao? Nếu thật thế thì người thật đúng là văn võ song toàn, ta có người là biểu muội phu, sau này đi ra ngoài khoe khoang cũng không cần phải lo lắng nữa."

Hắn tự hỏi tự đáp mà không thấy xấu mặt nhưng trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt Đại Nhi nhất thời đỏ bừng, len lén nhìn Tần Phi một cái, nhưng ngay sau đó lập tức cúi đầu. Tần Phi biết trong lúc vô tình lại sử dụng một câu văn tuyệt tác của tiền nhân. Hắn cũng đang ngượng ngùng thuận miệng đáp: "Lôi thiếu gia quá khen."

"A, biểu muội, ta không ngồi cùng chỗ với người nữa, ta ngồi cùng Tần Phi đây."

Lôi ca vác cái mặt dày, chen đến chỗ ngồi bên cạnh Tần Phi, cợt nhả, làm như hai người thân thích từ lâu vậy. Thừa dịp không ai chú ý, Lôi ca thì thầm: "Cũng coi như là một nửa thân thích của nhau rồi, trả một ngàn lượng cho ta đi."

"Ta tiêu hết rồi." Tần Phi ngạo nghễ nói.

Sắc mặt Lôi ca kêu khổ: "Tháng này lại không có tiền tiêu vặt rồi..."

Bữa ăn này vốn là muốn cho Tần Phi mất mặt xấu hổ, không nghĩ tới lại thành toàn hắn đại xuất danh tiếng.

Đường Hiên, Phan Lăng Phong yên lặng liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu uống rượu liên tục. Rượu vào trong miệng, cảm giác đắng chát cay xè ! Một bữa cơm ăn cứ thế buồn bã ỉu xiu mà qua, những tiết mục trợ hứng khác bọn hắn cũng không còn thấy một chút thú vị. Đường Hiên liền tìm cớ đưa muội muội về nhà.

Ánh mắt Đại Nhi nhìn Tần Phi có chút mê ly, càng ngày càng cảm thấy nam tử này nhìn không thấu, thỉnh thoảng hắn lại có hành động làm mọi người không thể đoán được, thí dụ như nụ hôn nóng bỏng đêm hôm đó. Thỉnh thoảng, hắn lại lộ ra một ít tài năng khiến mọi người khiếp sợ. Tựa như thơ văn lần này...

Đối mặt với ánh mắt như thế, Tần Phi làm bộ không nhìn thấy, cùng Dịch Tiểu Uyển, Chu Lễ Uyên vừa nói vừa chế nhạo lẫn nhau, chẳng mấy chốc đã đến cửa phủ Đường gia.

Đường Hiên mới vừa bước lên bậc tam cấp, bỗng nhiên vui mừng kêu lên: "Liễu thúc thúc, người đã về?"

Đứng ở bên trong cửa, có một nam tử một thân bạch y như tuyết, chính là tổng quản Đường phủ Liễu Khinh Dương. Cái tên nhi tử đầu to Liễu Thiên Kỳ đứng bên cạnh hắn. Hai phụ tử hắn không biết đã nói với nhau nhưng chuyện gì.

Liễu Khinh Dương mỉm cười gật đầu: "Chuyện các người gặp tập kích, chúng ta ở Thọ châu vừa nhận được tin tức, lão gia lập tức để cho ta trở về. Bọn ta đi một mạch, bây giờ mới vừa về đến nhà."

Đôi mắt Đường Hiên xoay động, nảy ra ý kiến, quay người lại nói với Dịch Tiểu Uyển: "Liễu thúc thúc đã trở lại, ta nghĩ, các người cũng không có lý do gì mà ở lại Đường gia? Chẳng lẽ Liễu thúc thúc còn bảo vệ chúng ta không nổi sao? Người đâu, tiền Dịch tiểu thư!"

Dịch Tiểu Uyển hơi hột cười cười, từ đầu đã không thèm để ý, thản nhiên nói: "Vậy được, chúng ta đi!"

Ba người ngay cả vào thu xếp đồ cũng không làm, nghênh ngang đi theo đường lớn trước phủ về Sát Sự Thính. Đang đi trên đường, Chu Lễ Uyên đi sát Dịch Tiểu Uyển không nén nổi tò mò liền hỏi: "Giam Sự đại nhân, mặc dù ty chức biết là không nên hỏi mục đích thực sự đến Đường gia lần này. Nhưng lại tò mò muốn biết, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành chưa?"

Dịch Tiểu Uyển ha ha cười lớn: "Nếu không hoàn thành, lão nương có thể đi sang khoái như vậy sao? Nhiệm vụ lần này cũng không phức tạp, nhưng Tần Phi mới là người nhận được nhiều thành quả nhất trong mấy đứa chúng ta. Đến danh tiếng cũng là để cho hắn. Chu Lễ Uyên, người phải cố gắng hơn, ta thấy Tần Phi không ở Giáo Tập Ty được mấy nổi nữa, hắn có thể tiến vào Chấp Hành Ty còn sớm hơn người đó."

"Tại sao ta nhất định phải đi Chấp Hành Ty đây?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Dịch Tiểu Uyển cứ như chưa nghe thấy lời Tần Phi. Nàng quay người lại tiến tới trước mặt Tần Phi, giải thích: "Chấp Hành Ty là nơi hay lắm. Ba trăm năm qua Sát Sự Thính có gần ba mươi vị Tổng đốc tận hai mươi vị đến từ Chấp Hành Ty. Cao thủ đứng đầu Sát Sự Thính, phần lớn đều ở Chấp

Hành Ty. Có thể tiến vào Chấp Hành Ty, chính là mục đích của rất nhiều mật thám đấy!"

"Ta thấy thiên phú của người cao như vậy, nếu là không vào Chấp Hành Ty, không khỏi quá mức đáng tiếc." Dịch Tiểu Uyển cười híp mắt nói.

"Đến lúc đó hăng hay, ta biết cả sáu ty Sát Sự Thính để xem chỗ nào thích hợp nhất với ta." Tần Phi thản nhiên nói.

Trong mắt Dịch Tiểu Uyển chợt lóe lên vẻ kinh ngạc. Nàng hào hứng đi trước dẫn đường. Một nhóm ba người chẳng mấy chốc đã về đến Sát Sự Thính. Giống như lần trước, hãn cũng được dẫn vòng vào mấy chỗ rồi đến nơi của Quân Sơn Thủy. Trước tiên bọn hãn phải báo cáo ở chỗ này.

Tần Phi và Chu Lễ Uyên ngồi trên lan can hành lang. Cả hai vừa nói chuyện vừa nhìn nước trong vắt chảy qua dưới hành lang. Bọn hãn đang nói về cuộc sống của nhau, thì thấy một đoàn người đang nhanh chóng đi tới. Người cầm đầu mặc áo đen cổ tím, eo có đeo một dụng cụ bào chế thuốc làm trang sức, đương nhiên là một vị Đề đốc Đồng Tri.

Chu Lễ Uyên lấy cùi chỏ đẩy đẩy Tần Phi, khẽ nói: "Nhìn kìa, vị này là Quý Phong Đề đốc Đồng Tri Kim Thạch Ty, mặc dù tu vi không cao, nhưng công phu là vũ khí cùng tể thuốc xếp hạng thứ hai ở Đại Sở đứng sau mỗi Đề đốc Kim Thạch Ty. Đắc tội hãn, nói không chừng chỉ cần thời gian một lần hít thở liền chết mà không thể giải thích được đấy"

Tần Phi âm thầm lưu ý, mê hương của Dịch Tiểu Uyển mấy ngày trước hãn đã được tự mình chứng kiến rồi, Đường Hiên ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, mềm nhũn co quắp nằm im.

Đoàn người Quý Phong đi ngang qua bên cạnh Tần Phi và Chu Lễ Uyên, không ai nói một câu, bước nhanh vào gian phòng Quân Sơn Thủy. Một lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của Dịch Tiểu Uyển thò ra khỏi cửa kêu lên: "Chu Lễ Uyên, người về trước nghỉ ngơi. Tần Phi, người vào đi."

Tần Phi kỳ quái nhìn Dịch Tiểu Uyển một cái, rồi đi vào gian phòng Quân Sơn Thủy.

Mấy vị quan viên Kim Thạch Ty đang đứng nghiêm. Quân Sơn Thủy ngồi đối diện Quý Phong. Tần Phi đi vào hành lễ. Về mặt Quân Sơn Thủy ôn hoà

nói: "Tần Phi, người ở Đường phủ làm không tệ. Ta đã nghe Giam Sự báo cáo công tác, tất nhiên sẽ ghi công cho người."

"Đa tạ đề đốc đại nhân." Tần Phi ôm quyền nói.

Dịch Tiểu Uyển giải thích: "Chức quan Sát Sự Thính chính là tự mình một kiểu. Trấn phủ ty Ngô quốc cũng giống chúng ta. Bọn họ là chia theo thứ tự Chỉ Huy Sứ, chỉ huy Đồng Tri, chỉ huy thêm sự, Thiên hộ, bách hộ, tổng kỳ, tiểu kỳ, giáo úy, thấp nhất chính là lực sĩ."

"Sát Sự Thính chúng ta chia là Tổng đốc, Đề đốc, Đề đốc Đồng Tri, Tổng trấn, Tổng trấn Đồng Tri, Đốc sát, Hậu Đốc Sát, thấp nhất chính là nội vệ."

"Người vừa mới gia nhập Sát Sự Thính, lẽ ra chỉ là một tên nội vệ. Nhưng Quân Đề đốc cân nhắc trường hợp của người thiên phú hơn người, tu vi tinh thâm, cộng thêm có chút công lao khi thi hành nhiệm vụ ở Đường phủ. Quyết định đặc biệt thăng người làm Hậu Đốc Sát!"

Thiên hạ không có bữa ăn nào mà không tốn phí. Đạo lý này từ lúc nhỏ Tần Phi cũng đã hiểu. Được cất nhắc tới Hậu Đốc Sát, hiện tại nói ra ở trước mặt Đề đốc Đồng Tri Kim Thạch Ty chắc sẽ có sự vụ tiếp theo.

Tần Phi thi lễ nói: "Đa tạ Quân Đề đốc đề bạt, đa tạ mỹ ngôn Dịch Giam Sự."

"Vị này là Quý Phong Đề đốc Đồng Tri Kim Thạch Ty." Ánh mắt Quân Sơn Thủy nhìn sang Quý Phong, nói với Tần Phi: "Kim Thạch Ty có nhiệm vụ phải huy động nhân thủ nên sẽ mượn người Giáo Tập Ti. Người vừa gia nhập Giáo Tập Ti, ta chuẩn bị điều người đi chuyển này. Những hành động sau này, người phải nghe theo sự bố trí của Quý Đồng Tri."

Quý Phong chậm rãi đứng dậy. Hẳn tuổi gần năm mươi, vóc người khá cao nhưng không bị cồng chúi nào, trên mặt có vài nếp nhăn hằn trên trán, chòm râu hoa râm, miệng mũi to hơn người bình thường, có lẽ là do tiếp xúc lâu ngày với vũ khí và hóa chất nên thoát nhìn có chút già hơn tuổi. Trên bàn tay to bản chồm chất vài vết sẹo ghi rõ chiến công của hắn.

"Tần Hậu Đốc Sát, hoan nghênh người đến Kim Thạch Ty." Quý Phong nghiêm túc nói.

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 61: Cuộc đời như lang sói.

Q.1 - Chương 61: Cuộc đời như lang sói.

Trong phòng thoáng chốc lại yên tĩnh trở lại, ánh mắt Quý Phong nghiêm nghị nhìn về phía một vị bộ hạ.

Vị nam tử này trong đồng phục Hậu Đốc sát mở nắp rương gỗ trong tay ra. Bên trong rương gỗ ngổn ngang các linh kiện. Trước mặt mọi người hăn lắp ráp những linh kiện kia lại.

Xem ra, hắn chính là hảo thủ lắp ráp. Rất nhiều linh kiện Tần Phi còn chưa kịp nhìn hình dạng của nó trông như thế nào thì hắn đã lắp xong rồi. Thời gian chưa kịp uống một chén trà, một chiếc thủ nỗ đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh âm của Quý Phong trầm ấm vang lên: "Đây là thủ nỗ mà Kim Thạch ty mới chế tạo thành công. Chiếc này cả thầy chưa tới một thước mang vác dễ dàng, có thể cho quân bộ hoặc kỵ binh sử dụng. Uy lực của nó các người khó có thể tưởng tượng được."

Dịch Tiểu Uyển ngắt lời: "Nó lợi hại như thế nào?"

Quý Phong nghiêm túc nói: "Kim Thạch Ty đã thử nghiệm nhiều lần. Lấy một vị Hậu Đốc sát tu vi cửu phẩm đỉnh phong, trên người mặc cương giáp nặng ba mươi sáu cân, đứng cách thủ nỗ khoảng một trăm bước. Một phát tiễn này làm nội tạng của hắn chấn động quá mức. Người của Kim Thạch Ty phải mất mười hai canh giờ mới cứu lại mạng sống cho hắn."

Đám người Giáo tập ty bỗng nhiên đều hít một ngụm lương khí. Uy lực như vậy nếu ở trên chiến trường đối phó với kỵ binh. Uy lực thật khó mà tưởng tượng được. Đa phần trong quân đều là tu vi lục phẩm, thất phẩm. Khôi giáp bọn họ cũng được chế tạo không vượt quá ba mươi sáu cân. Nếu chúng bị thủ nỗ này bắn trúng thì coi như đi mất một mạng.

"Lợi hại như thế cơ à. Có thể trang bị đại trà cho quân đội sao?" Quân Sơn Thủy hỏi dồn.

Quý Phong lắc đầu, thản nhiên nói: "Chi phí sản xuất quá lớn, không thể nào trang bị nhiều cho quân đội. Nhưng nếu để cho kỵ binh bất ngờ tập kích, đây chính là lợi khí rất có ích. Cho nên, Kim Thạch ty đang chuẩn bị chế tạo ba trăm chiếc thủ nỗ. Mỗi chiếc thủ nỗ phải tốn thất gần trăm lượng hoàng kim. Nếu có đủ ba vạn lượng hoàng kim thì sau một năm Kim Thạch ty sẽ hoàn toàn chế tạo xong."

Tần Phi ngưng thần nghe hắn nói nói, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Quý Phong thở dài: "Từng phụ kiện này đều được giữ bí mật nghiêm ngặt. Những chi tiết cực kỳ bí mật đều đưa vào tận trong hắc lao cho phạm nhân chế tạo. Bọn chúng cả đời này chắc chắn không thể thoát khỏi hắc lao nữa

bước nên đương nhiên sẽ không thể tiết lộ phong thanh. Sau khi chế tạo thành công mới đưa tới Kim Thạch ty lắp ráp, rồi mới trang bị cho quân đội."

Quý Phong nhận lấy thủ nỏ từ trong tay bộ hạ, lật ngược lật xuôi giải thích:" Thủ nỏ này được chế tạo hết sức tinh xảo, chỉ cần lắp ráp thành công thì dù thủ nỏ này rơi vào tay địch nhân, bọn chúng không cách nào tháo rời ra được. Dù có phá tan ra thì cũng không thể lắp lại được như cũ. Cho nên có thể nói chỉ cần đưa linh kiện này về Kim Thạch ty, sau khi lắp ráp xong liền coi là đại công cáo thành."

"Nhưng toàn bộ linh kiện sau khi đưa đến công trường bí mật của Kim Thạch ty- công trường này cực kỳ tuyệt mật, đột nhiên bị một nhóm rất nhiều cao thủ tập kích, bọn chúng cướp sạch linh kiện, giết chết toàn bộ nhân thủ tại đây. Chỉ có một người may mắn trốn thoát. Nhưng có một chi tiết kỳ quái, trước khi hãn biến mất lại có lưu lại một nửa ám hiệu Sát Sự Thính."

Trong phòng lại yên ắng, một mật thám Sát sự thính tại sao lại chỉ để lại một nửa ám hiệu là sao? Là lúc hãn lưu ám hiệu lại rồi bị tập kích chăng? Hay là sau khi viết được một nửa thì lại lo lắng cho sự an toàn của bản thân nên quyết định không viết nữa, tránh để bại lộ hành tung đây?

Thấy mọi người đang chìm trong suy nghĩ, Quý Phong liếc đôi mắt sắc bén một cái, lập tức có một vị Đốc sát bước ra hô:"Các vị đại nhân, đồng nghiệp! Ta là Cao Thần Đốc sát Hình Ngục ty. Sau khi phát giác ra chuyện đó, ngay trong đêm Hình Ngục ty đã đến hiện trường. Nơi đó quả thực là địa ngục trần gian. Căn cứ vào kết quả điều tra, chúng ta xác định là có nội gian! Khi mọi người trong công trường gặp đột kích, toàn bộ không kịp phản ứng. Các trạm canh ngầm ở ngoại vi đều bị đối phương ám sát tại vị trí của mình. Có thể thấy rõ nếu không có nội gian bán đứng thì đối phương làm sao có thể biết rõ từng trạm canh ngầm đến mức hoàn mỹ như vậy."

"Mặt khác, nhân lực bên trong công trường đa phần đều không phải người tu hành. Đám người bị tập kích không có cách nào tổ chức chống lại nên đều bị giết sạch. Đối phương xuất thủ gọn gàng linh hoạt, mỗi chiêu đều là trí mạng. Theo chúng ta phỏng đoán, trong đám địch nhân phải có ít nhất

một vị cao thủ cấp Tông sư và hơn mười vị cao thủ Thiên Tiên. Bọn chúng có tổ chức chặt chẽ, tinh thông thuật ám sát, hành động nhanh gọn. Một nhóm địch có năng lực như thế ở Đông Đô chỉ có thể là Trấn phủ ty phía Bắc của Ngô quốc hoặc là tàn dư còn sót lại của Ngụy quốc, Ngụy Vũ Tốt!".

Cao Thần nói tiếp:" Sau đó, Hình Ngục Ty tiếp tục mở rộng phạm vi truy lùng tra xét thì phát hiện ám hiệu bên ngoài là của Tổng trấn Đồng Tri Phồn Đoá Nhi Kim Thạch Ty lưu lại."

Quý Phong nói chen ngang:" Phồn Đoá Nhi là thiên tài vũ khí cùng tể thuốc, thủ nỏ này chính là do nàng ta thiết kế. Chính do như thế nàng phải ở công trường bí mật để chủ trì việc lắp ráp."

"Chúng ta căn cứ vào ám hiệu chưa hoàn chỉnh được lưu lại thử gần một trăm phương án, cho ra kết luận có thể nói là gần nhất : Phồn Đoá Nhi chạy tìm đường sống. Nàng vốn định lén vào một vị trí bí mật để chờ cứu. Nhưng do xảy ra một biến cố gì đó nên không thể nói rõ là đang ẩn trốn tại vị trí nào!"

"Dựa theo ám hiệu không trọn vẹn thì có thể nàng ẩn náu ở một trong sáu chỗ. Nhưng mà, ..." Cao Thần ngừng lại không nói gì tiếp nữa. Cũng do hãn địa vị có hơi thấp, trước mặt nhiều vị quan lớn hãn không dám tự mình kết luận.

Hiện tại Quân Sơn Thuỷ là vị quan cao nhất. Hãn đứng dậy, trầm ngâm nói:"Tần Phi, bộ thủ nỏ này uy lực khủng khiếp, trong quá trình vận chuyển và chế tạo có liên quan tới Kim Thạch Ty, Địch Tình Ty, Giam Tra Ty, Hình Ngục Ty cùng Chấp Hành Ty. . ."

Tần Phi buột miệng hỏi:" Ý của Đề đốc là, trừ Giáo Tập Ty ra các ty khác đều có dính líu sao?"

"Ừ, chính là do vậy nên lần thanh tra nội gian lần này sẽ phải giao cho Giáo Tập Ty làm. Bởi vì, năm ty còn lại đều có thể có nội gian. Ta điều người sang Kim Thạch Ty chính là để người điều tra nội gian của Kim Thạch Ty. Người phải nghe lệnh của Quý Đồng Tri, phải hiệp trợ hãn kiểm tra kỹ Kim Thạch Ty!" Quân Sơn Thuỷ trầm giọng nói:"Nhân thủ ở Kim Thạch Ty đa phần đều không phải là cao thủ, đây là lý do tại sao ta yên tâm để cho người

chỉ là tu vi Tiên Thiên cấp Hậu Đốc sát qua đó. Tuy nhiênm chỗ lợi hại của Kim Thạch Ty không phải là ở tu vi nông sâu. Người từ từ tìm hiểu nhé!"

Quý Phong vẩy vẩy tay với Tần Phi. Tần Phi không hiểu lắm liền thi lễ rồi hỏi:" Quý Đồng Tri cần phân phó điều gì?"

"Bữa cơm chiều nay không nên ăn thịt nhé." Nét mặt Quý Phong đang âu sầu nghiêm túc bỗng nhiên hiện vẻ vui cười, những nếp nhăn trên trán cũng biến mất:" Nếu người không nghe lão nhân gia ta nói thì đảm bảo đêm nay người sẽ thượng thổ hạ tả, cả đêm đừng mong yên giấc."

"Ta bị trúng độc sao?" Tần Phi không tin chỉ vào cái mũi của mình:" Quý Đồng Tri định trêu ta hả!"

"Quên đi, lão phu không muốn lừa người đâu. Nếu để cho người nhận ra bị hạ độc lúc nào thì ta còn làm Đê đốc Đồng tri gì nữa? Cho người giải được này!" Quý Phong tiện tay ném một hoàn thuốc nho nhỏ màu đen qua cho hắn.

Tần Phi tóm lấy hoàn thuốc, đang nhét vào trong miệng bỗng nhiên động tác dừng lại, cười một cách giảo hoạt. Hắn duỗi ngón tay búng hoàn thuốc đi. Hoàn thuốc như một hắc tuyến bay vào miệng vị Hậu Đốc sát Kim Thạch ty vừa mới lắp ráp thủ nỏ kia. Người nọ sợ hết hồn, thò tay vào cổ họng móc một cái rồi cố gắng nôn ra.

" Đồng Tri đại nhân, khó trách người ta nói thủ pháp hạ độc của Kim Thạch ty xuất quỷ nhập thần khó lòng phòng bị! Mới vừa rồi nếu ta nuốt thì chính là cam tâm tình nguyện đưa độc dược vào bụng rồi. Ngài bảo có đúng hay không?" Tần Phi cười ha hả.

Quý Phong mỉm cười gật đầu, vừa đáp vừa cân nhắc:" Quân Đê đốc quả nhiên không giới thiệu nhằm người, đúng là vừa người có cơ trí vừa có chiến tích. Ta đang suy nghĩ xem liệu có nên giữ người ở Kim Thạch Ty."

Quân Sơn Thủy nóng nảy cướp lời:" Lão Quý, chúng ta đã nói với nhau rất rõ ràng rồi, ta chỉ cho người mượn người để điều tra vụ án này thôi. Nếu người muốn lấy bộ hạ của ta thì ta sẽ không nể mặt người là bộ lão ở Sát Sự Thính đâu nhé. Giao tình từ lâu của chúng ta coi như bỏ luôn."

Dịch Tiểu Uyển cười "Phì!" một cái, nhảy vào đứng giữa hai người cười khanh khách giảng hoà:" Quân thúc thúc, Quý bá bá, tên Tần Phi thơm như

vậy sao? Các người nếu có nữ nhi chắc hẳn sẽ mời hẳn làm con rể nữa à?"

Tần Phi lúng túng ho khan một tiếng, thì lễ với hai người rồi nói: "Đa tạ đại nhân ưu ái. Tần Phi tất sẽ tận tâm tận lực, vì đồng đội có chết cũng phải đòi lại công đạo."

Quý Phong thông thả bước đi bước lại rồi trầm giọng nói: "Mọi người ở trong phòng này đều đáng tin. Chuyện này chắc chắn không liên quan gì tới Trấn Phủ ty Ngô quốc hay là Ngụy Vũ Tốt. Tần Phi, nhiệm vụ thiết yếu là phải tìm được Phồn Đoá Nhi. Nàng là người duy nhất ở đó còn sống sót. Tìm được nàng sẽ biết là đã xảy ra chuyện gì, địch nhân chính là ai"

Tần Phi nghe được những lời này trong lòng âm thầm buồn cười. Tiểu gia chẳng những có quan hệ với Trấn Phủ ty Ngô quốc mà còn quen biết Ngụy Bính Dần. Đại khái hẳn cũng coi như người của nhóm Ngụy Vũ Tốt.

"Người phải hành động một mình. Nếu cần trợ giúp thì cầu viện Quân Đề Đốc. Hiện tại cả năm ty đều có thể có nội gian! Ài, trăm năm vừa qua, có lẽ ở Sát Sự Thính chưa xảy ra vụ nào bê bối như vậy. Cả đồng thủ nỗ nếu rơi vào tay của địch nhân thì không biết có bao nhiêu tướng sĩ Đại Sở sẽ vì chuyện này mà bỏ mình!" Quý Phong giận dữ quát lớn.

Tần Phi hai chân đứng nghiêm, chân thành nói: "Xin đại nhân yên tâm, đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!"

Dịch Tiểu Uyển cười ngặt nghẽo chảy cả nước mắt, nói với Tần Phi: "Người thật là, bình thường chả bao giờ thấy đứng đắn đột nhiên lại làm bộ nghiêm chỉnh. Lão nương thật khó mà chấp nhận nổi."

Tần Phi mặc kệ nàng, tiếp tục hỏi: "Chuyện này, Dịch Tổng đốc có chỉ thị gì không?"

"Tổng đốc đại nhân vốn đang lo cho toàn cục, mặc dù ngài tức giận nhưng không biểu lộ ra ngoài. Người phải chịu trách nhiệm quá nhiều việc, chúng ta chỉ cần làm tốt bốn phận của mình, từng bước điều tra là có thể tìm ra nội gian, báo thù cho các đồng đội!" Quân Sơn Thủy phân phó: "Tần Phi, tỷ nữa người và Cao Thần xác định lại sáu chỗ kia, nhất định phải tìm được Phồn Đoá Nhi."

Quân Sơn Thủy đưa ấn tín Hậu Đốc sát cho Tần Phi, lại giở một quyển sổ ra bhi vào trong đó, đợi cho hắn lĩnh nhận chức quan. Xong xuôi đầu đó tất

cả rời khỏi gian phòng chỉ còn lại Tần Phi và Cao Thần.

Cao Thần lấy từ trong ngực ra hai tờ giấy. Tờ thứ nhất là bản đồ Đông đô, bên trên có nét bút chu sa màu hồng đánh dấu vòng quanh cứ điểm Lục Xử. Cao Thần phân tích cặn kẽ rõ ràng địa điểm này, tiếp theo lại nói: "Sáu cứ điểm này chỉ riêng mình ta đoán ra được. Người khác tuyệt đối không biết. Nếu tại sáu chỗ này người tìm không thấy Phồn Đoá Nhi thì nàng không còn ở trong bất kỳ chỗ nào khác rồi. Người phải tốn nhiều công phu để tìm nàng trong biển người ở Đông Đô."

"Có thể Phồn Đoá Nhi phát hiện ra nội gian là ai, hơn nữa lại là cao tăng Sát Sự Thính. Nên trước mắt không dám lộ ra chỗ ẩn thân của mình chẳng?" Tần Phi dự đoán.

"Lời của người cũng là một khả năng." Cao Thần giở tờ giấy thứ hai, đây là một bức tranh pho bản giống như thật. Trên bức tranh là một cô bé mặt tròn, tóc dài tương đối xinh đẹp.

"Nhớ kỹ, đây là Phồn Đoá Nhi. Nhất định phải tìm ra nàng!" Cao Thần chờ cho Tần Phi nhìn kỹ bức hoạ, sau đó hai tay chà xát vào nhau, hai cái tờ giấy hoá thành tro bụi.

Tần Phi lặng yên suy nghĩ một lúc lâu, sau đó đi ra khỏi thư phòng Quân Sơn Thuỷ. Hắn tiện tay đóng cửa phòng, đi nhanh ra đại môn Sát Sự Thính. Ở đại môn nhiều người đang khắc tên những người bị hy sinh tại công trường bí mật đêm qua lên bề mặt của tấm bia đá. Từng nét bút được khắc rất cẩn thận. Vẻ mặt mọi người rất trang nghiêm như đang hoàn thành một công việc cực kỳ kỳ vĩ.

Tần Phi lặng lẽ nhìn những người xa lạ kia, bàn tay to bản miết lên ấn tín chức danh Hộ Đốc sát. Trên đó có hình nổi một cái đầu sói nhe nanh màu đen rất sống động. Gia nhập Sát Sự Thính, cuộc đời tựa như lang sói.

Trăng đã nhô lên cao, vách đá thẫm đen, đỉnh núi như hình một con sói đơn độc gào thét thê lương.

Con Sói thường nhìn thẳng vào mục tiêu của nó, rất kiên nhẫn không đạt mục đích thì không bỏ qua. Sói là loài tham lam và đầy dã tâm. Sói là loài tàn nhẫn cuồng bạo. Đây chính là phong cách làm việc từ trước đến nay của

Sát Sự Thính. Bọn họ giống như loài sói, đi truy lùng, đi chém giết, thô bạo nghiền nát hết thảy những gì tạo thành uy hiếp Sát Sự Thính.

Nếu như làm quan được dạy là làm theo khuôn phép thì quy củ của Sát Sự Thính chính là luật rừng trần trụi. Làm người phải hung dữ tàn nhẫn như loài sói mới có thể lên cao.

Tần Phi siết chặt ấn triện, cất bước lướt qua tấm bia đá cao quá đầu người.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 62: Ngược xuôi tìm nàng trong biển người.

Q.1 - Chương 62: Ngược xuôi tìm nàng trong biển người.

Hai hàng lông mày của Tần Phi nhíu thật chặt nhìn cánh cửa trước mặt. Căn phòng này là một kho chứa gạo, bốn phía yên lặng. Cánh cửa khép hờ, nhòm qua khe cửa còn thấy mạng nhện chằng đầy.

Tần Phi thở dài, đưa tay đẩy cửa. Đầu ngón tay in dấu bụi đất.

Trong nhà bố trí rất đơn giản, chỉ có một cái giường và một cái bàn mà thôi. Tấm vải trải giường là loại vải bố vẫn phủ trên giường. Trên bàn đầy bụi. Nhìn qua nơi này không giống như là nơi có người ở. Tần Phi quay người bỏ đi, hẩn dùng niệm lực từ từ khép cánh cửa.

Đây chính là cứ điểm bí mật thứ sáu. Cả sáu cứ điểm bí mật đều không tìm thấy bóng dáng Phồn Đoá Nhi. Tám phần là nữ tử này ẩn náu trong biển người ở Đông Đô. Biển người mênh mông chỉ tìm một người sao dễ dàng được? Đấy còn chưa nói là có thể nàng còn chưa kịp chạy đến cứ điểm đã rơi vào tay địch.

Đây là lần thứ nhất Tần Phi nhận được một nhiệm vụ phải độc lập ở Sát Sự Thính. Nếu không thể hoàn thành chẳng phải là đánh mất tín nhiệm của cấp trên sao?

Nếu muốn tìm người chắc chắn không trông mong gì vào quan phủ được. Chân chính được gọi là cao thủ tìm người đều là trong hắc đạo. Đám người đi vay nặng lãi, bất kể ẩn núp thế nào đều sẽ bị đám hắc đạo tìm ra, đáng chết cả nhà thì giết cả nhà, thiếu khoản nợ thì đền bằng thân thể liền được

đưa tới kỹ viện. Còn những tên bán đứng lão đại, tám chín phần mười trong một ngày nào đó thi thể sẽ úp mặt tại một nơi không ai biết tên.

Trong đầu Tần Phi chuyển ý niệm nhanh như chớp, chạy nhanh tới Ôn nhu hương. Sắp cuối tháng rồi, Thành Tín chín phần sẽ ở lại Ôn nhu hương chuẩn bị thu sổ sách.

Hắn bước vào Ôn nhu hương. Lúc này quy nô lẫn cô nương còn chưa bắt đầu công việc. Chỉ có một vài tên đầy tớ sớm đang túm năm tụm ba lại một chỗ kể chuyện nhà.

"Thành Tín đâu?" Tần Phi đến bên gã sai vặt thì thầm hỏi.

Gã sai vặt chính là gã mấy ngày trước tiếp đón Tần Phi và Sở Trác. Hắn vừa nhìn đã biết là đúng là cái ông không nên chọc lại đến, vội vàng nói: "Quan nhân tới vừa lúc đó. Đường chủ mới tới cũng chỉ nửa canh giờ. Hiện ngài đang ở lầu bảy!"

Tần Phi gật đầu, bước nhanh lên lầu bảy, miệng hô từ xa: "Tín anh em!"

Cuối hành lang lầu bảy một phòng mở cửa, một mặt người hé ra nhìn Tần Phi. Ngay sau đó người ấy hoan hỉ kêu lên: "Nguyên lai là Phi ca tới, vào nhanh nào."

Tần Phi bước vào gian phòng. Gian phòng này hẳn là gian phòng thu chi. Bên trong gian phòng có rất nhiều sổ sách lớn nhỏ. Dư Thành Tắc đứng một bên. Hắn thấy Tần Phi bước vào liền cung kính thi lễ: "Ra mắt Phi thiếu gia!"

"Đừng đa lễ. Thành Tín, tên tiểu tử nhà người hiện tại cũng là nhân vật lớn nhỏ trong hắc đạo ở Đông Đô. Người giúp ta tìm người đi." Tần Phi nôn nóng nói: "Là một nữ tử trẻ tuổi tầm mười tám mười chín, chiều cao thì tầm đến mắt ta, mặt tròn, mày lá liễu".

Thành Tín nhất thời não to lên đầu choáng váng, kéo cánh tay Tần Phi đẩy ngồi trên ghế, cười khố: "Phi anh em, người nói vậy thì ta có thể tìm ra bảy tám người có bộ dạng như thế ở Ôn nhu hương. Người cẩn thận kể một chút xem là tại sao cần phải tìm nữ tử này? Muốn nó chết hay sống? Còn có điều gì cá biệt đặc thù hay không?"

Tần Phi phất phất tay, ngưng thần suy nghĩ. Nếu mình là Phồn Đóa Nhi, mà không rơi vào tay địch nhân, không dám ở cứ điểm Sát Sự Thính càn

không dám về nhà mình hay những người họ hàng thân thích.

Những chỗ này đều đã bị Sát Sự Thính theo dõi, trong mỗi nhà đều có ít nhất hai gã cao thủ chực chờ sẵn đợi nàng về.

Nếu Phồn Đóa Nhi không muốn ngủ ngoài đường chờ đám tuần kiểm tuần tra ban đêm kín đáo bắt nàng thì chỉ còn hai khả năng. Một là ở trọ. Hai là ngủ nhờ.

Một cô bé trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp chỉ có sở trường vũ khí và tể thuật hẳn không dám tùy tiện ở nhờ nhà người khác. Ở trọ là khả năng lớn nhất. Hẳn nàng sẽ tìm một khách sạn nhỏ tại Phố chợ rách nát ngay đến hộ tịch cũng không cần phải ghi danh. Điểm này rất thích hợp với những người chạy nạn.

Nếu nàng đã rơi vào tay địch. Hiện tại trong thành vẫn còn đang tổ chức tìm Ngụy Bính Dần, chắc hẳn bọn chúng không dám tùy tiện ra khỏi thành. Bọn chúng còn có cầm lượng lớn linh kiện thủ nỏ ắt hẳn sẽ ở nơi không nhỏ đâu. Tần Phi khẽ hí mắt lại. Hẳn có trực giác là Phồn Đóa Nhi không rơi vào tay đối phương mặc dù hẳn không có chứng cứ chứng minh điều này nhưng một vị niệm tu thường có lòng tin tuyệt đối vào trực giác của mình.

Lần trước Tần phi dựa vào trực giác dùng đoản kiếm lấy cứng chọi cứng đỡ được một đòn sàng nỏ, lấy đầu mâu đối mũi kiếm, với những chuyện cực kỳ nguy hiểm thế hẳn cũng dựa vào trực giác mà hành động vậy trực giác còn có thể sai sót sao?

" Ta muốn cô bé này phải sống. Người cứ phải người đi tìm người tại khách sạn toàn thành, nghĩ cách hỏi xem sau giờ Tý đêm qua có cô bé nào hình dạng như vậy đến ngủ trọ. Sau đó lại tiếp tục ..."

Tần Phi cứ theo ý nghĩ của mình nói hết những nơi mà Phồn Đóa Nhi có khả năng tìm đến ẩn thân. Hẳn lại nói:"Ra lệnh cho người của người không nên hành động thiếu suy nghĩ. Khi có tin tức phải quay lại bẩm báo ngay."

Thành Tín dương dương đắc ý ngồi ghé hai chân lên ghế Thái sư, cười nói:" Chuyện như thế mà quan phủ không bố trí lực lượng. Đại đội quan viên sai nha đầy trong thành tìm người, vậy có thể tìm được sao? Được, chuyện này cứ trông cả vào ta. Chỉ thời gian ngắn ta có thể đem nha đầu

sống sờ sờ đưa đến trước mặt người. Dư cung phụng, phiên người bố trí nhân thủ."

Dư Thành Tắc mở cờ trong lòng. Hắn ở chốn giang hồ lâu như thế dĩ nhiên là biết người La Ngũ muốn tâng bốc chính là Tần Phi. Hôm nay hắn có thể trực tiếp làm việc cho Tần Phi, nếu làm hắn vui vẻ thì chỉ cần trước mặt La Ngũ nói dăm ba câu khen thì sau này Dư gia có thể có lợi ích vô tận. Hắn vội vàng vâng dạ, nhanh chóng xuống lầu sắp xếp thuộc hạ đi làm việc.

"Nếu đã tới, buổi tối người ở lại đây ăn cơm. Thành Tín ta lúc này khác xưa rồi. Đêm nay phải mời được người ăn cơm coi hát." Thành Tín đinh đạc nói.

Tần Phi gật đầu, dường như lại muốn một thứ gì liền hỏi:" Hôm nay ta và người đều không giống ngày xưa nữa rồi. Ôn nhu hương không xa Túy Hồng nhan, hay là chúng ta đến Túy Hồng nhan mua lại bức họa giống lão mục đang treo tại đó về đi.

Lấy về để tưởng niệm cũng được. Bức họa treo ở Túy Hồng nhan bị nhiều người nhìn quá."

"Cũng được!" Khi nói đến chuyện này Thành Tín cũng nghiêm túc, hắn đứng lên xếp gọn đồng hồ sách bừa bãi. Sau đó hắn và Tần Phi xuống lầu.

Từ Ôn nhu hương đi đến Túy Hồng nhan cũng chỉ mất thời gian một chén trà. Lúc này sắc trời cũng chưa tối hẳn, Túy Hồng nhan cũng chưa có nhiều khách lắm.

Tần Phi sóng vai cùng Thành Tín đi vào. Tú bà liền vội vàng đi tới chào hỏi:"Ai ôi, cơn gió nào đưa hai vị quan nhân qua đây. Hắt ..."

Một nửa đoạn sáo rồng quen thuộc phía sau vẫn ở trong miệng tú bà không sao nói tiếp được.

Bây giờ Thành Tín là như thế nào? Chính là ông trùm giấu mặt của Ôn nhu hương, là nhân vật mới nổi trong hắc đạo Đông Đô.

Tin tức của các nữ tử chốn gió trăng tất nhiên là linh thông hơn người thường. Nhìn thấy Thành Tín tú bà chợt rầu rĩ. Người ta chỉ dậm chân một cái, cả Ngũ lý truân có mấy ai không run như cây sậy. Hiện giờ hắn đột nhiên tới Túy Hồng nhan, không phải đồng hành chính thị oan gia, chẳng lẽ hắn dẫn người tới để phá sao?

Phía sau Túy Hồng Nhan tất nhiên cũng có lão bản. Nhưng không thể so được với Nhất Ngôn Đường danh tiếng đang mạnh mẽ. Tú bà tiếp đón cẩn thận rồi hỏi: "Hai ngài tới Túy Hồng Nhan là có việc gì muốn làm."

"Thật ra thì chúng ta tới để. . ."

Thành Tín còn chưa nói hết câu thì thấy một thanh âm của một nam tử từ quây vang tới: "Ta nói ụ tú bà biết, người đừng có lẽ mà lẽ mề, trời cũng đã tối, chúng ta còn phải nhanh chóng chuẩn bị đầy đủ những thứ trong danh sách này, ta đang chờ người để mang về báo cáo đây."

Tần Phi nhìn nhìn làm tú bà có chút khó xử. Hắn nhạt giọng: "Người đang bận kìa, chúng ta ngồi xuống nghỉ một lát đã."

Tú bà như được đại xá, vội vàng quay trở lại quây thương nghị với nam tử kia. Đại sảnh hiện có vài người, Thành Tín và Tần Phi tìm chỗ ngồi xuống. Hai người bọn hắn mắt tinh tai thính chuyện của tú bà và nam tử kia đều nghe thấy hết sức rõ ràng.

"Ta đã nói với người, năm ngoái trong quân doanh mua một vài ả quân kỹ đều bằng ngần này tiền, người đừng dài dòng nữa. Nữ nhân trong lâu kia cũng đã hơn ba mươi tuổi, chúng ta chịu mua cũng coi như đã nể nhau lắm rồi. Nếu không phải chúng ta có giao tình lâu năm, ta chưa chắc đã chiếu cố cho người làm ăn vụ này. Năm mươi lượng, không thể nào nhiều hơn nữa."

Nam tử kia nói tiếp: "Đưa đến Bắc Cương làm quân kỹ chưa chắc đã là chuyện xấu. Mặc dù các nàng hơi lớn tuổi một chút, mà dù có lớn một chút vẫn còn có thể dùng được. Đến Bắc Cương vạn nhất được tướng quân nhìn trúng, thu làm thị thiếp thì tiền đồ lại sáng bừng rồi. Người cũng biết mà ở cái thứ vùng đất như bắc cương đến lông còn đểch mọc dài nổi, phụ nữ xinh đẹp thế chó nào được. Với tư chất như Bình Nhi ở Túy Hồng Nhan cóc làm ăn gì được, nhưng đến bắc cương thì ngon lành cành đào ngay, hô hô hô hô" Tú bà chần chờ một hồi lâu mới lại nói tiếp: "Bình nhi ở Túy Hồng Nhan đã lâu, mặc dù hiện tại làm ăn không được tốt lắm nhưng chính nàng lại không muốn đi Bắc Cương. Ta và nàng còn hơn là tỷ muội lâu năm. Dù sao cũng là ghi khống, người cứ cho thêm hai mươi lượng đi. Số tiền này ta đưa hết cho Bình nhi vì trong tay nó không có chút tiền phòng thân. Có sẵn ít bạc

trong người, vạn nhất có chuyện gì xảy ra cũng có thể tự chăm lo cho bản thân.

"Thối lắm!" Nam tử kia giận dữ nói: "Đây là tiền công quỹ, người nghĩ là cái gì?"

Tần Phi nhú mày, miễn cưỡng nói chen: "Trong quân muốn vụng trộm đến kỹ viện mua các nữ tử vừa quá tuổi vừa không xinh đẹp đưa đến biên cương uý lạo lòng quân đều đã được định sẵn giá. Bình thường mấy người khoảng từ hai mươi lăm tuổi đến ba mươi tuổi được định giá là một trăm lượng, quá ba mươi tuổi dưới bốn mươi tuổi là tám mươi lượng. Người vừa nói là không thể nhiều hơn năm mươi lượng, chẳng lẽ là Binh bộ sửa lại luật lệ sao?"

"Đồ hỗn đản kia, lão tử đang nói chuyện mà đến phiên người chõ miệng vào sao?" Nam tử kia tức giận quay người lại nhìn chăm chăm Tần Phi, giận dữ mắng: "Thật là không biết lớn nhỏ!"

Hắn đưa tay vào ngực lấy ra một cục ấn tín, "Bộ" một tiếng nặng nề vỗ trên quỳ. Hắn tự đắc, quát lên ngạo nghễ: "Thấy chưa, lão tử là quân nhân Lưu Tinh."

Tần Phi cười nhạt, đứng dậy đi tới quỳ. Hắn đưa tay vào ngực lấy ra một ấn triện khác, "Bộ" một tiếng nặng nề vỗ trên quỳ.

Lưu Tinh thản nhiên cúi đầu nhìn, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, trên quỳ là một yêu bài đen nhánh có hình một đầu sói dữ tợn.

"Là đại nhân Hậu Đốc Sát Sát Sự Thính cơ à.." Lưu Tinh lo sợ chuyển giọng cầu khẩn: "Đại nhân không mặc quan phục, ty chức nhất thời không nhận ra, xin đại nhân tha thứ."

"Chi phí để binh bộ mua quân kỹ không phải cần Hộ Bộ duyệt mà là xuất từ kho bạc của Binh bộ. Mới vừa rồi người ra giá năm mươi lượng bạc nấu không ba mươi lượng. Số tiền này dù là để mua quân kỹ nhưng cũng coi là quân phí. Người biết tội tham ô quân phí bị xử lý thế nào chưa?" Tần Phi lạnh lùng làm động tác chém: "Hơn mười lượng là mất đầu."

Mồ hôi từ trên đầu Lưu Tinh rơi như mưa, hai chân mềm nhũn "Thịch thịch" quỳ trên mặt đất."

Ông nội của ta, ta quỳ xin. Mọi người từ trước tới nay đều làm như vậy, ai cũng cho là lệ cũ, xin Hậu Đốc sát đừng truy cứu, ta... Ta mua tám mươi lượng cũng không được sao?"

Tần Phi thản nhiên nói: "Người muốn mua, nhưng người ta phải muốn bán mới được."

Hắn không để ý đến tên Lưu Tinh đang quỳ gối cầu khẩn trên mặt đất, quay lại nói với tú bà: "Cô nương Bình nhi kia, có đúng là Bình nhi đã phục vụ huynh đệ chúng ta trước kia hay không? Người muốn bán nàng ta sao?"

Tú bà không dám nói lung tung, đặc tội với loài Sói đen Sát Sự Thỉnh chính là tự chui vào tử lộ. Bà ta vội nói trốn tránh trách nhiệm: "Hậu Đốc Sát đại nhân, Bình nhi với ta là tỷ muội lâu năm, ta sao lại muốn bán nàng đây? Chẳng qua chỉ là hiện tại nàng hơi lớn tuổi, một tháng chỉ có thể nhận được mấy người khách, mà toàn là loại khách bủn xỉn, căn bản là kiếm không được bao nhiêu tiền. Có thể coi là chi phí ăn mặc toàn do lâu tử trả tiền. Túy Hồng Nhan là làm ăn kiếm sống, lão bản nói muốn bán nàng, dù ta là tỷ muội nhưng sao dám trái lệnh lão bản đây? Đại nhân, ngài nói có đúng hay không?"

"Ừ. Bình nhi đâu? Chuyện này tóm lại phải hỏi nàng." Tần Phi truy vấn.

Tú bà đáp: "Không khéo rồi, Bình nhi vừa vặn có khách, không thể cùng đại nhân gặp mặt rồi."

"Mới đầu tối, moi ở đâu ra thằng lưu manh muốn chơi gái lúc này hả?"

Thành Tín chen đến trước quầy, tức giận nói: "Tiểu gia muốn hỏi nàng ta một câu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 63: Người đó cũng đang như ngọn đèn trước gió.

Q.1 - Chương 63: Người đó cũng đang như ngọn đèn trước gió.

Cái tên ngốc Thành Tín này ba chân bốn cẳng chạy lên lầu, cả hắn và Tần Phi đều đã từng đến phòng Bình Nhi nên đương nhiên hắn như xe nhẹ chạy trên đường quen. Sau khi tìm thấy phòng Bình Nhi, hắn quay đầu lại

cười với Tần Phi đang chậm rãi bước lên, đưa tay gõ cửa, gọi: "Bình Nhi tử, mở cửa đi!"

Bên trong im lặng một hồi lâu mới có tiếng Bình Nhi truyền ra: "Bây giờ không tiện cho lắm."

Thành Tín là một kẻ nôn nóng, hăn không kìm được lại kêu lên: "Ta chỉ hỏi tử một câu thôi, tử đi ra ngoài nói một tiếng là được. Cứ lẽ mề như vậy cẩn thận người ta sẽ bán tử đi Bắc Cương đấy."

Qua một lúc lại có tiếng Bình Nhi: "Quả thật là giờ không tiện mà."

Tần Phi kéo vai Thành Tín nói nhỏ: "Người cũng biết đây là đâu mà, có lẽ người ta không tiện gặp lúc này thật. Sao phải gấp làm gì, cứ hỏi như thế này cũng được mà."

"Tính ta hay nôn nóng như thế này từ nhỏ đến lớn rồi, có phải người không biết đâu?" Thành Tín vừa trả lời vừa đập một cước lên cửa. Cánh cửa mỏng manh lập tức mở toang ra, theo đó là tiếng cửa đập nặng nề lên tường, tiếng một cô gái thét lên chói tai.

Tiếng thét này nghe thế nào cũng không phải tiếng Bình Nhi, Tần Phi biến sắc mặt, lắc mình lách vào. Hăn thấy Bình Nhi ánh mắt đờ đẫn đang ngồi trên giường. Một vị nam tử áo xanh đang đứng dựa ở góc tường. Tiếng thét sợ hãi kia phát ra từ miệng của hăn.

Càng khiến Tần Phi kinh ngạc chính là buổi chiều hăn vừa mới xem rất kỹ càng bức họa của Phồn Đóa Nhi trong tay Cao Thần. Nam tử áo xanh trước mặt này bất kể là về ngũ quan xinh xắn hay tóc dài buông xõa, thậm chí là những đường nét tinh tế trên khuôn mặt rõ ràng cũng đều giống Phồn Đóa Nhi như đúc...

"Đóng chặt cửa lại!" Tần Phi khẽ quát một tiếng. Mặc dù Thành Tín không rõ vì sao Tần Phi phản ứng mạnh như vậy nhưng hăn lập tức xoay người đóng cửa, cẩn thận quan sát động tĩnh trên hành lang.

Tần Phi nhao người về phía trước, hăn vươn tay ra chụp Phồn Đóa Nhi, bỗng nhiên đầu óc quay cuồng, trước mắt hăn dường như xuất hiện tới ba, bốn Phồn Đóa Nhi, mà lại không thể phân biệt được đâu là mới là người thực.

Đương nhiên không phải Phồn Đóa Nhi có thuật phân thân mà chẳng qua do căn phòng này đã bị nàng rải thuốc mê, nếu không phải Tần Phi có tu vi cao cường thì gần như chắc chắn là đã bất tỉnh ngay tại chỗ rồi.

Cũng may là Tần Phi nắm bắt thời cơ rất nhanh chóng, hắn đã tiến vào cảnh giới Thiên Tiên nên lập tức ngừng hô hấp, ngay tới các lỗ chân lông cũng không hề hút vào chút xíu khí tức nào nữa, đồng thời bắt đầu khởi động nội tức đẩy hết toàn bộ thuốc mê đã ngấm vào cơ thể ra bên ngoài.

Phồn Đóa Nhi thấy Tần Phi trúng thuốc mê mà không ngã có vẻ hơi bối rối, nàng lại vung tay áo lên, hai đạo ô quang một trên một dưới chia làm hai hướng bắn tới khuôn mặt và trái tim của Tần Phi.

Đoản kiếm của Tần Phi xoay ngược trong tay, ngay lúc đang muốn đánh vào ô quang thì không ngờ chúng bỗng nhiên vỡ toác ra, tung bay tứ tán thành ít nhất mười bảy mười tám mảnh, bắn loạn xạ về phía người Tần Phi. Tần Phi không tránh cũng không lùi, xoay tròn đoản kiếm đánh bay hai mảnh vỡ sắp bắn vào mặt hắn, những mảnh vỡ còn lại va leng keng lên người Tần Phi rồi rơi xuống mặt đất.

Lúc này khoảng cách giữa hai người đã rất gần, Tần Phi đưa tay bắt lấy cổ tay Phồn Đóa Nhi, khẽ quát: "Dừng tay, ta là Tần Phi ở Giáo Tập Ty..."

Trong lòng Phồn Đóa Nhi còn đang ngẩn ngơ vì kinh ngạc, bởi hai đạo ô quang mà vừa rồi nàng phóng ra chính là cơ quan mà nàng đeo ở cổ tay. Cứ chín củ ấu độc lại ghép thành một mũi nhọn ngắn, sau khi sử dụng cơ quan phóng ra thì các củ ấu độc sẽ lập tức nổ tung, mặc dù độc được ở trên đó không phải là Giáo Hồn Sát nhưng cũng là một trong những độc được cực kỳ khùng bố của Kim Thạch Ty, là loại độc kiến huyết phong hầu chỉ cần nhiễm vào máu là coi như xong, uy lực cực lớn. Nhưng hơn mười củ ấu độc đánh lên người Tần Phi mà hắn vẫn bình thường tựa như không hề hấn gì, việc này sao có thể không khiến Phồn Đóa Nhi kinh ngạc?

"Tần Phi? Là Tần Phi đoạt được Thiên Ti Thiên Y ở Lộc Minh Sơn sao?"

Phồn Đóa Nhi nhìn mười mấy lỗ nhỏ trên y phục của Tần Phi, lúc này mới hiểu ra: "Ta còn tưởng là củ ấu độc của ta vô dụng chứ."

"Lúc này rồi mà ngươi còn thanh thoi nghĩ tới những thứ như thế sao?" Tần Phi thở dài, đưa Lang bài cho Phồn Đóa Nhi: "Giáo Tập Ty Hựu Đốc Sát

Tần Phi, nhiệm vụ của ta chính là đi tìm người, không ngờ được, đi mòn gót sắt không gặp được, có được lại chẳng tốn công phu thế này."

Phồn Đóa Nhi nở nụ cười mê người: "Đi mòn gót sắt không gặp được, có được lại chẳng tốn công phu. Nói đúng lắm ... rất đúng."

Nàng nhìn kỹ Lang bài của Tần Phi, lại có Thiên Ti Thiên Y trên người làm bằng chứng liên tin tưởng thân phận của Tần Phi. Phồn Đóa Nhi âm thầm thở phào một hơi, ngồi xuống cạnh giường nói khẽ: "Người kiểm tra cẩn thận lại một lần xem có bị thương không đi?"

Tần Phi tức giận trách mắng: "Bà cô của ta, người ra tay không khỏi quá độc ác đi? Trong phòng thì rải thuốc mê, ta còn chưa kịp nói năng gì người đã phóng ra mười tám củ ấu độc rồi. Người nói xem, nếu không phải ta đã tiến vào Thiên Tiên, hơn nữa trên người còn có Thiên Ti Thiên Y thì chắc đã ngóm củ tỏi trong tay người rồi. Người nhất thiết phải ác độc như thế sao?"

"Ta..." Phồn Đóa Nhi cong môi lên đầy oan ức, nhưng chợt nhớ tới thân phận của mình, nàng lập tức hừ lạnh một tiếng: "Hậu Đốc Sát, yêu cầu người chú ý, người hiện giờ đang nói chuyện với Tổng Trấn Đồng Tri đấy." Đôi lông mày rậm của Tần Phi giãn ra, hần ngạo ngễ nói: "Ta nói với Giam Sự cũng chỉ như vậy thôi."

Phồn Đóa Nhi cười lạnh nói: "Giam Sự đối với ai cũng không câu nệ lớn nhỏ, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là vị nữ quan nào ở Sát Sự Thính cũng như vậy. Hậu Đốc Sát, hiện giờ tình hình bên ngoài đang như thế nào? Sát Sự Thính đã xử lý vụ án công trường kia ra sao?"

Tần Phi lắc đầu, cũng không trả lời ngay mà đi tới bên cạnh Bình Nhi đang ngây người như phỗng, quan sát kỹ nàng rồi hỏi: "Nàng ra sao rồi?"

Phồn Đóa Nhi thản nhiên nói: "Nàng không việc gì, ta cho nàng uống một chút thuốc. Nàng hiện giờ đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn rồi, ta bảo nàng nói gì nàng cũng đều nói theo như vậy. Có vậy mới dễ dàng che giấu được thân phận của ta!"

Phồn Đóa Nhi tỉ mỉ giải thích lại một lượt. Lúc này Tần Phi mới hiểu ra chân tướng của sự việc. Hóa ra Phồn Đóa Nhi không ẩn náu ở bất kỳ cứ điểm của Sát Sự Thính, lại sợ ở khách sạn lớn rất dễ bị người khác phát

hiện nên quyết định đóng giả nam đến kỹ viện, gọi một kỹ nữ trung niên không người hỏi thăm ra tiếp, giao đủ bạc rồi chuẩn bị qua đêm ở kỹ viện.

Đa phần mọi người cho dù có nghĩ nát óc sợ là cũng không nghĩ ra được rằng đường đường một cô nương yếu điệu như thế này lại đến ẩn náu ở một nơi như kỹ viện thế kia. Cái gọi là ẩn náu kỹ nhất chính là lẫn vào trong phường thị, thế này cũng có thể nói Phồn Đóa Nhi đã làm không tệ rồi.

"Nàng ta sẽ không việc gì chứ?" Tần Phi hỏi dồn.

"Yên tâm đi, ta có thuốc giải ở đây, sau khi nuốt vào, uống một chén trà là sẽ khỏe lại." Phồn Đóa Nhi lấy một bình sứ nhỏ từ trong ngực ra đưa cho Tần Phi: "Đây, chính là nó."

"Chuyện về vụ công trường để sau khi chúng ta tìm được nơi an toàn rồi sẽ nói tiếp." Tần Phi thản nhiên nói: "Người mặc cần thận trang phục nam tử vào rồi thu dọn lại gian phòng đi. Chúng ta sẽ đi ngay!"

Nói dứt lời, Tần Phi nhét thuốc giải vào trong miệng Bình Nhi, lấy trà xanh ép nàng nuốt xuống.

Quả nhiên, chưa mất tới thời gian một chén trà, Bình Nhi liền ôm đầu tỉnh lại, một tay nàng chống mép giường, thì thào: "Đau đầu quá...có chuyện gì xảy ra thế..."

Nàng vừa ngẩng đầu lên bỗng thấy Tần Phi đứng trong phòng, nàng ngạc nhiên nói: "Là người? Sao người lại ở đây?"

Tần Phi bình tĩnh nói: "À, vị này..." Hắn chỉ vào Phồn Đóa Nhi rồi nói tiếp: "Hắn là bằng hữu của ta, ta tới tìm hắn nhưng lại thấy người hôn mê bất tỉnh, chúng ta liền hợp sức cứu người tỉnh lại."

Bình Nhi tỏ vẻ sầu thảm cười một tiếng: "Đúng là thân thể đã yếu đi nhiều rồi, mấy ngày này Tùy Hồng Nhan muốn bán ta đi, ta không muốn bị bán đi làm quân kỹ ở Bắc Cương nên đã phải khốn khổ cầu khẩn. Nhưng ở trong lâu lại muốn ta phải bù được số tiền mà lâu bỏ ra cho ta thì mới không bán ta. Sau này nếu muốn ăn cơm uống nước hay mặc quần áo gì đều phải trả đủ số cho lâu. Ta đào đâu ra tiền chứ? Bốn năm ngày qua ta đều phải thắt lưng buộc bụng, uống mỗi chén cháo mà thôi, không ngờ được là đến mức bị ngất đi như thế..."

Phồn Đóa Nhi không ngờ được rằng người kỹ nữ tuổi lớn sắc tàn này lại có một cổ sự bi thảm như vậy, thần sắc nàng lập tức trở nên ảm đạm. Tần Phi suy nghĩ một chút rồi nói: "Đi, đi theo ta."

Hai nữ nhân trong phòng đồng thanh kêu lên: "Người nói ta?"

"Đều đi cả!"

Tần Phi kéo mở cửa phòng ra, Thành Tín ra dấu tỏ vẻ an toàn, bốn người liền cùng nhau đi xuống lầu. Phồn Đóa Nhi sợ bị những người làm tạp vụ nhìn thấy, không biết lòi ra từ đâu một cái mũ đội lên đầu, kéo sụp vành mũ xuống, chỉ để hở ra nửa mặt.

Khi mấy người này đến quầy, Lưu Tinh còn đang nhăn nhó quỳ gối trước quầy, Tần Phi cũng không thèm để ý tới hân, mà nói với tú bà: "Bình Nhi không hề muốn đi Bắc Cương, nếu vậy thì tốt rồi, người bán nàng cùng lắm cũng chỉ được tám mươi lượng bạc mà thôi. Thế này đi, ta đưa người tám mươi lượng bạc để chuộc thân cho nàng nhá."

Hắc Lang nói muốn trả tiền, tú bà cũng không dám thu mà. Nàng chỉ cười đơn đả nói: "Quan nhân muốn chuộc thân cho Bình Nhi đương nhiên là được. Chỉ có điều..."

"Còn có gì nữa sao?" Thành Tín bước lên phía trước, trợn tròn hai mắt nhìn chằm chằm tú bà: "Ôn Nhu Hương là lâu của Nhất Ngôn Đường chúng ta. Hiện giờ trong Ôn Nhu Hương của ta còn thiếu một chân biết việc có khả năng quản sự. Hôm nay, ta, Thành Tín "nhất ngôn cửu đỉnh", muốn chuộc thân cho Bình Nhi để nàng tới đó làm quản sự. Người biết điều thì mau lấy văn tự bán thân ra đây, sau này chúng ta còn nhìn được mặt nhau. Nếu không thì chuyện giang hồ cứ sử dụng quy của củ giang hồ!"

Tú bà liên tục cười xòa, nàng cũng chỉ như cái rể cọng hành thôi, sao dám giải quyết dứt điểm chuyện giang hồ gì đó với Nhất Ngôn Đường chứ? Nàng dứt khoát cắn răng thầm nghĩ, cùng lắm thì sau này khi ông chủ hỏi thì tự mình bỏ ra mấy chục lượng bù vào là xong.

Tú bà ngồi xổm xuống, lấy ra một cái rương nhỏ từ trong quầy, mở nó ra rồi rút trong đó ra một tờ văn tự bán thân, hai tay đưa đến trước mặt Tần Phi, nở nụ cười rạng rỡ, lớp son phấn dày cộm trên mặt gần như sắp bị nụ cười

cầu tài này làm cho nứt toác ra, khuôn mặt này khiến Tần Phi chẳng nói được gì.

Bà ta dịu dàng nói: "Hai vị đây muốn chuộc thân cho Bình Nhi, đây là cái phúc của Bình Nhi rồi! Dù nói thế nào đi nữa, nàng đã làm nhiều năm trong lâu như vậy cho dù không có công cũng phải lao tâm chứ. Ta là tỷ muội lâu năm không có gì để làm hạ lễ chuộc thân cho nàng, thôi thì miễn phần phí chuộc thân này đi! Quan nhân đem văn tự bán thân này đi đi, sau này Bình Nhi chính là người của các người!"

Nàng cố hết sức nặn ra hai giọt nước mắt từ trong hốc mắt, nước mắt trong suốt từ khóe mắt lăn qua lớp son phấn làm thành hai vệt nước, nàng bước tới kéo tay Bình Nhi, ra chiều thương cảm nói: "Bình Nhi à, người gặp được quý nhân rồi đó. Sau này nhớ hầu hạ cho tốt hai vị này! Nếu như rảnh nhớ tới Túy Hồng Nhan thăm tỷ một chút nhé. Người tới làm quản sự ở Ôn Nhu Hương, nhất định không được quên chúng ta là tỷ muội đã cùng đồng cam cộng khổ năm xưa nha..."

Bình Nhi nhất thời thương cảm không biết nên nói gì cho phải. Tần Phi chộp lấy văn tự bán thân, quay đầu lại lạnh lùng quát Lưu Tinh: "Cút!"

Lưu Tinh đã sớm muốn cút lâu rồi, thật vất vả mới chờ được những lời này của Tần Phi, hăn vội vàng chạy trốn chết ra khỏi Túy Hồng Nhan nhanh như chớp.

Thành Tín thu lại bức họa của lão mục [mẹ nuôi], đi theo sau Tần Phi ra ngoài cửa, bỗng nhiên hăn quay đầu lại cười với tú bà một tiếng: "Những chuyện trên đời không ai có thể nói chắc được. Có lẽ một hôm nào đó ta lại thành ông chủ của người không biết chừng. Cho nên, hôm nay người ra sức diễn như vậy, sau này có lẽ sẽ có chỗ tốt đấy!"

Tú bà thấy bọn họ rời đi, bất chợt hai chân không còn điều khiển nổi nữa run lên mãnh liệt, nước mắt không cầm được tuôn ra, nàng vỗ quây thùm thụp vừa khóc vừa hô: "Hù chết lão nương này rồi ... đúng là hù chết lão nương này mà ..."

Q.1 - Chương 64: Mỹ nhân đang ngủ

Q.1 - Chương 64: Mỹ nhân đang ngủ

Bốn người len lỏi trở về Ôn Nhu Hương, mặc dù Thành Tín không biết thân phận của Phồn Đóa Nhi nhưng cũng có thể nhận ra, Tần Phi hết sức giữ ý đối với nàng, hẳn liền căn dặn mọi người đóng chặt lầu bảy, còn mình thì dẫn Bình Nhi xuống lầu dưới sắp xếp nơi ở.

Cũng có thể nói Thành Tín khá chu đáo, hẳn dặn dò phòng bếp chuẩn bị một chút thức ăn rồi tự mình mang lên lầu bảy, rồi sau đó cáo từ rồi đi ngay. Huynh đệ nếu như muốn uống rượu với nhau còn có nhiều cơ hội, dù sao cũng không thể gây cản trở việc huynh đệ mình làm chính sự được.

Lúc này đang ở trong phòng thu chi của Thành Tín, Tần Phi nhặt đĩa lên, tùy tiện gấp hai gấp rồi thản nhiên nói: "Hôm nay Đề đốc Đồng Tri Quý đại nhân đến Giáo Tập Ty mượn ta qua đó. Bọn họ hoài nghi trong năm ty còn lại có khả năng có nội gian. Công trường đã bị phá hủy rồi, những người ở đó gần như không còn ai sống sót. Nhưng mà người lại không đến ẩn núp ở cứ điểm có sẵn của Sát Sự Thính. Tổng trấn, rốt cuộc người đang giấu diếm những gì?"

Trong lòng Phồn Đóa Nhi lúc này nặng trĩu tâm sự, không có chút hứng thú ăn uống, tay nàng cầm đĩa nhưng cũng chẳng buồn gấp lấy một miếng, nàng chậm chậm đáp: "Không sai, đích thực là có nội gian. Ta không biết nội gian là ai nhưng ta biết địa vị của hẳn tối thiểu cũng phải là tổng trấn ở Chấp Hành Ty! Nếu như ở các ty khác thì thậm chí có thể là Đề đốc Đồng Tri, thậm chí là Đề Đốc cũng không phải không có khả năng."

"Là cao thủ cấp Tông Sư sao?" Tần Phi cũng hít một ngụm lương khí, Nếu như là cao thủ cấp Tông sư trong Trấn Phủ Ty hoặc Ngự Vũ Tốt thì có lẽ cũng không đáng sợ lắm. Nhưng khi nội gian lại là một vị quan viên có cấp bậc cao như vậy thì việc kia có thể bị ảnh hưởng rất nhiều!"

Phồn Đóa Nhi như nhớ đến điều gì đó, giọng run rẩy: "Xế chiều hôm qua, tất cả các linh kiện đều đã được đưa đến công trường bí mật chỉ chờ để lắp ráp. Sau bữa cơm chiều, ta liền dẫn thợ thủ công của Kim Thạch Ty đến

công trường. Bởi vì việc này có liên quan đến những cơ mật tối cao nên có một số linh kiện cần phải do đích thân ta tự chỉnh sửa xong mới có thể lắp lên thủ nỏ được.

"Địch nhân hiểu rất rõ ràng về quy trình này, nên khi ta xử lý các linh kiện thì bọn họ không ra tay. Nhưng khi ta vừa xử lý xong thì ở ngoài trạm gác lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết. Khi ấy người trong công trường mặc dù giết mình nhưng phần lớn cũng không sợ hãi, bởi nơi này là Đông Đô, là công trường bí mật của Sát Sự Thính, thủ vệ nơi đây đều đến từ Chấp Hành Ty, tất cả đều là cao thủ Tiên Thiên. Cho dù địch nhân có thể giết chết một hay hai thủ vệ đi nữa chẳng lẽ lại khùng khiếp đến mức có thể giết sạch toàn bộ ba mươi tên cao thủ Tiên Thiên hay sao? Hơn nữa ở đó còn có vài vị cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong nữa."

Bàn tay nhỏ nhắn của Phồn Đóa Nhi khẽ run rẩy, nàng nâng chén rượu lên miệng, khẽ hớp một ngụm nhỏ, cố gắng bình tĩnh trở lại. Nhớ lại vụ huyết án đêm qua đối với nàng mà nói quả thật là một việc không hề sung sướng gì!

"Tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, chờ đến khi chúng ta cảm thấy có gì đó không đúng thì địch nhân đã lao vào, tất cả bọn họ đều che mặt, giết người như chém dưa thái rau. Đám thợ thủ công bị chết thê thảm tới không tưởng được, trong lúc hỗn loạn ta thừa dịp nuốt một viên thuốc khiến khí tức của bản thân biến mất hoàn toàn, đồng tử giãn ra, lẫn vào trong đồng người chết, cũng may là số ta còn may mắn nên mới giữ lại được cái mạng này."

"Bọn họ giết thợ thủ công, rồi chuyển các linh kiện đã đóng thành hòm đi và chỉ lưu lại hai người dọn dẹp công trường. Khi hai người đó đối thoại vô tình tiết lộ một chút bí mật để ta nghe được. Sau đó, ta thấy bọn họ rắc lên vết thương của các thi thể một chút Hóa Thi Phấn... Ta cũng biết không thể giả chết để dấu diếm được nữa đành phải mạo hiểm liên tiếp phóng ra mười một loại thuốc khiến cho bọn họ không thể tới gần người, đồng thời lựa thời cơ dùng cơ quan vũ khí trên người ta đả thương hai người đó!"

"Ta vội vàng chạy ra khỏi công trường, vốn dĩ định tới cứ điểm rồi chờ tiếp ứng, nhưng sau khi vẽ ra ký hiệu chợt nhớ ra rằng họ từng nói trong Sát Sự

Thính có nội gian, nên nếu như ta vẽ lại nơi ta trốn ở đâu thì chẳng phải là đưa dê vào miệng cọp hay sao? Bởi vậy ta liền lập tức rời đi không hề dám trở về cứ điểm của Sát Sự Thính..."

Tần Phi chậm chậm thở dài, chậm rãi nói: "Vận khí của người đúng là không tệ. Hiện giờ trong Sát Sự Thính cũng đã biết nhất định là có nội gian ở cao tầng. Cho nên lần này ta hành động một mình, cho dù có cần trợ giúp đi nữa cũng chỉ có thể nhờ sự trợ giúp của Quân Đề đốc ở Giáo Tập Ty."

"Vậy bây giờ người định làm như thế nào?" Phồn Đóa Nhi hỏi ngược lại.

Tần Phi ngấm phong cảnh ở ngoài thật lâu rồi khẽ cười đáp lại: "Thời gian này ta thấy người cũng không thể trốn ở Ôn Nhu Hương được, nếu như quả thật nội gian ở cấp cao như vậy thì hẳn nhất định có thể thám thính ra được là ta có trách nhiệm phải tìm kiếm người. Bởi vậy hẳn cũng có thể suy luận ra có lẽ ta sẽ đến nhờ Thành Tín giúp một tay cũng không biết chừng. Ta sẽ tìm cho người một nơi tuyệt đối an toàn, người không cần lo lắng."

"Người hãy kể lại toàn bộ những gì người nghe được, thấy được cho ta biết." Tần Phi nói tiếp: "Ta sẽ ở bên ngoài nhanh chóng điều tra ra nội gian để Sát Sự Thính xử trí."

Phồn Đóa Nhi ảm đạm gật đầu, nếu như bây giờ nàng phải về Sát Sự Thính thì trừ phi là ở trong nhà của Dịch Tổng đốc hoặc Quân Sơn Thủy nếu không thì chắc chắn chỉ có đường chết. Chỉ cần ở trong nhà Dịch Tổng đốc thì nội gian chắc chắn sẽ không ngu đến mức để lộ hành tung, Sát Sự Thính cũng không thể nào lần theo dấu vết của hẳn.

Nàng căn bản không biết rốt cuộc ai là nội gian, nhưng đối phương thì nhất định phải giết chết nàng. Chỉ cần Phồn Đóa Nhi chết đi thì ba trăm chiếc thủ nỏ sẽ trở thành độc nhất vô nhị, cũng sẽ biến thành một lực lượng có ưu thế tuyệt đối. Nếu như quân địch có mà Sát Sự Thính và quân Sở lại không có vũ khí như vậy thì khi đến thời khắc đánh nhau sinh tử, khác biệt có thể rất lớn.

Để điều tra rõ nội gian, thì cần phải bỏ ra chút vốn liếng như vậy. Phồn Đóa Nhi yếu ớt nói: "Ta cũng nói rồi, bọn họ đều che mặt, sử dụng vũ khí rất bình thường. Từ phương diện này rất khó tìm ra được đặc điểm gì. Có điều khi thu dọn thi thể, ta nghe thấy bọn họ nói thế này..."

"Chúng ta thu dọn nhanh nhanh một chút, đến giờ Dần phải thay ca ở đại sảnh rồi, làm cho xong rồi còn phải chạy về đó nữa..."

"Hiện giờ trong lòng ta hơi không thoải mái, vừa rồi đích thân ta đã giết chết lão Ngô, tháng trước chúng ta còn từng đi uống rượu cùng với nhau..."

"Đại nhân chưa từng bạc đãi chúng ta bao giờ, chỉ cần đưa những cái thủ nỏ này ra khỏi Đông Đô thì ít nhất mỗi người chúng ta cũng sẽ được chia mấy trăm lượng vàng..."

Phồn Đóa Nhi nói xong thì xót xa giải thích: "Cái tên lão Ngô mà hãn nói kia chính là Ngô đại ca Tổng trấn Đồng Tri ở Chấp Hành Ty, hãn chịu trách nhiệm bảo vệ công trường bí mật năm ngày vừa rồi. Có thể cùng uống rượu với Ngô đại ca thì chức quan chắc hãn không chênh lệch nhiều, tên hung thủ này chí ít cũng phải là một vị Tổng Trấn Đồng Tri. Cũng có thể còn có cấp cao hơn nữa! Người của Chấp Hành Ty đều là cao thủ cho nên Ngô đại ca là Tổng trấn Đồng Tri ở Chấp Hành Ty cũng ngang bằng với các Tổng trấn của các ty khác."

"Có thể sai khiến quan viên cỡ Tổng trấn Đồng Tri trở lên làm sát thủ, e rằng nội gian phải là Đề đốc Đồng Tri rồi." Tần Phi tiếp lời nói: "Chuyện này càng lúc càng phức tạp rồi!"

"Chờ một chút!" Tần Phi đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội vàng hỏi: "Người vừa bảo khi người trốn đi đã đánh hai người kia bị thương?"

"Ta biết người muốn căn cứ vào thương tích này để đi tra xét những người bị thương trong sổ quan viên cấp cao của Sát Sự Thính." Phồn Đóa Nhi sầm sầm cười nói: "Vô ích thôi, cơ quan vũ khí của ta căn bản không làm họ bị thương nổi, mà bọn họ chỉ bị trúng độc thôi. Nhưng một khi đã là quan viên cấp cao như vậy thì bình thường cũng được trang bị rất nhiều thuốc giải. Hiện giờ đã qua một ngày, với thân thủ của bọn hãn, chút xiu độc kia căn bản không thể nào nhìn ra được!"

Tần Phi bỗng cảm thấy có hơi thất vọng, vốn nghĩ đây là một đầu mối, không ngờ khi lần tới thì lại bị cắt đứt.

"Bọn họ nói muốn đưa đám thủ nỏ này ra khỏi Đông Đô đem bán? Đây cũng là một khoản tiền rất lớn đó..." Hai mắt Tần Phi tỏa sáng, mặc dù hãn không phải là sai dịch chính thức của Trấn Phủ Ty nhưng vẫn có hiểu biết

nhất định đối với sự vận hành của nó. Lão đạo Thiên Tình Tử chết dẫm kia dù đáng khinh, dù ghê tởm đấy nhưng hẳn lại phụ trách quản lý đầu mối tình báo của Trấn Phủ Ty tại Đông Đô. Đầu mối này có thể điều tra được thông qua Thiên Tình Tử...

Mà ở chỗ Ngụy Vũ Tốt hoàn toàn có thể điều tra được thông qua Ngụy Bính Dần... Hai nhà này hẳn là hai nhà có khả năng thu được thủ nỗ nhất.

"Mau ăn đi, sau khi ăn xong ta sẽ dẫn người tới một nơi an toàn." Tâm trạng Tần Phi đã tốt hơn nhiều, không ngừng khuyên Phồn Đóa Nhi ăn cơm. Phồn Đóa Nhi đã một ngày một đêm ăn không biết ngon, hôm nay đã nói được hết mọi điều ra với Tần Phi, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chợt nàng cảm thấy trong bụng đánh lô tô, liền ra sức càn quét sạch bách những thức ăn trên bàn, liên tục nhồi nhét vào cái miệng nhỏ nhắn...

Tần Phi trợn tròn mắt há hốc mồm nhìn vị thiếu nữ xinh đẹp này ăn ngấu ngiến như hổ đói bất kể hình tượng, trong lòng thầm thở dài, quả nhiên là không thể đánh giá một người từ vẻ bề ngoài rồi...

Cho đến khi Phồn Đóa Nhi ăn đến mức trên bàn chẳng còn lại bao nhiêu nữa, cô bé xinh xắn mới lấy một chiếc khăn tay trắng tinh lau qua cái miệng nhỏ nhắn bóng nhẫy dầu mỡ, hỏi với giọng mập mờ: "Vậy, bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Một nơi tốt..." Tần Phi thần bí thả câu.

Một chiếc xe ngựa đơn sơ đang chạy trên con đường lớn quang đãng, Tần Phi đích thân ngồi ở đầu xe giục ngựa. Những đám mây dày đặc chậm chậm trôi qua vầng trăng, chặn đi mất ánh trăng sáng tỏ khiến cả vùng đất khi sáng khi tối, bóng của xe ngựa trên mặt đất như bị bẹp xuống rúm rỏ, có tiếng bánh xe lăn rầm rập phá vỡ sự yên tĩnh của màn đêm.

Chiếc xe dừng ở cửa bên của một tòa trạch viện, Tần Phi lấy ấn giám từ trong ngực ra, đi tới bên cửa, gõ nhẹ vài cái.

Chỉ trong chốc lát, cửa liền mở ra, một người gác cổng khoác áo choàng tức giận nhìn Tần Phi, lấy tay che miệng ngáp một cái, miễn cưỡng hỏi: "Người là ai? Quá nửa đêm rồi lại tới gõ cửa, làm hỏng giấc mộng đẹp của người ta."

"Phiền người đem khối ấn tín này giao cho La Ngũ Gia." Nói đoạn, Tần Phi liền nhét khối ấn tín vào trong tay hắc.

Người gác cổng vô cùng kinh ngạc nhìn yêu bài Hắc Lang trong tay, hắc chần chờ trong chốc lát, rồi lại đóng cửa lại đi vào trong viện.

Tần Phi cũng không phải chờ lâu, cánh cửa lại mở ra một lần nữa, lần này cũng không phải chỉ có một người xuất hiện. La Ngũ, Mâu Thất, thậm chí cả Quản Linh Tư cũng đều đi ra ngoài!

Đứng phía sau Quản Linh Tư còn có một vị nam tử vóc người trung bình, hắc lặn vào trong ánh trăng nên không nhìn rõ mặt, chỉ thấy khí độ hắc thâm nghiêm khiến người khác cũng không dám nhìn nhiều.

"Sau người lại tới đây vậy..." Quản Linh Tư hiển nhiên cũng vừa mới mơ màng tỉnh dậy, nhưng thấy đó là Tần Phi nên vẫn rất vui vẻ, nhanh nhẹn đi tới bên cạnh Tần Phi, kéo ống tay áo của hắc, chu cái miệng nhỏ nhắn khẽ nói: "Ta còn tưởng người ở Đường phủ vài ngày sẽ quên ta đi mất chứ...Đại Nhi tỷ tỷ đẹp như thế kia mà..."

"Hôm nay ta tới là có chuyện muốn nhờ. Chuyện này trừ người ra sợ là không có ai có thể giúp ta." Tần Phi mỉm cười nói.

"Không cần nói tới nhờ vả gì, có chuyện gì vậy, người cứ nói đi." Quản Linh Tư lập tức trở nên đặc ý, đối với một cô gái, có điều gì có thể vui hơn việc có thể giúp được ý trung nhân của mình chứ? Hơn nữa Tần Phi còn nói, chuyện này chỉ có nàng mới giúp được, thậm chí lại bảo chỉ có một mình mình mới làm được, trong lòng nàng cảm thấy vui sướng đến mức nào, có lẽ cũng không cần phải nói ra!

"Xuống xe đi!" Tần Phi quát khẽ một tiếng.

Phồn Đóa Nhi vén rèm lên, xuống khỏi xe ngựa, cười hồn nhiên đứng bên cạnh Tần Phi.

Quản Linh Tư thấy có một cô gái xuống từ xe của Tần Phi, nàng nhìn đi nhìn lại trần trối mấy lần, trong lòng dâng lên một tư vị chua chát vô cùng, khe khẽ hỏi: "Nàng ta là ai vậy..."

Tần Phi nghiêm trang kéo Quản Linh Tư qua một bên, thì thầm: "Đây là nhiệm vụ độc lập đầu tiên mà ta nhận được ở Sát Sự Thính, cần phải đảm bảo cô gái này không bị người ta giết chết. Nhưng mà ta nghĩ tới nghĩ lui

cũng không nghĩ ra nơi nào để giấu nàng... Người không ngại để nàng trốn trong nhà người mấy ngày chứ?"

Quản Linh Tư vừa nghe được Phồn Đóa Nhi không có quan hệ gì với Tần Phi thì gánh nặng trong lòng liền được cởi bỏ, nụ cười rạng rỡ liền trở về trên khuôn mặt, bàn tay nhỏ nhắn vỗ mạnh lên ngực nói: "Đương nhiên không ngại rồi." Nàng hạ thấp giọng xuống, thì thầm bên tai Tần Phi: "Chuyện của người, Linh Nhi nhất định sẽ giúp người."

"Có điều phải cẩn thận, người đuổi giết nàng rất có thể là cao thủ cấp Tông Sư trung phẩm hoặc thậm chí là thượng phẩm." Tần Phi nhìn La Ngũ, nghiêm túc nói: "Ngũ Gia, Thất Gia, làm phiền hai người rồi!"

"Có Cửu đệ ở đây, người lo lắng làm gì?" La Ngũ khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn sang phía nam tử đang ẩn mình trong bóng đêm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 65: Nhảy múa trên mũi đao.

Q.1 - Chương 65: Nhảy múa trên mũi đao.

"Tiểu Cửu thúc..." Quản Linh Tư vui vẻ chạy đến bên Trần Hoảng Dận, bàn tay nắm lấy tay áo hắn, cười khanh khách: "Không thành vấn đề đúng không?"

La Ngũ, Mâu Thất, Trần Cửu... Đây là chín huynh đệ năm đó uy chấn hắc đạo ở Đông Đô. Người đi lại trên giang hồ tránh sao khỏi bị chém? Chín huynh đệ vì chém giết trong giang hồ mà dần dần điêu linh, cho đến cuối cùng chỉ còn lại ba vị này.

Bọn họ đã chán ghét chuyện giang hồ, không muốn phải trải qua cái kiếp sống liếm máu trên đầu đao này nữa. Năm đó Quản phủ ra sức chiêu dụ, đồng thời cũng dốc hết sức rửa sạch tội lỗi cho bọn họ. Bởi vậy ba huynh đệ họ liền đầu nhập vào làm khách khanh của Quản phủ!

Cao thủ sinh ra từ những chiến đấu trong giang hồ máu lửa mới là cao thủ chân chính. La Ngũ, Mâu Thất, Trần Cửu có thể còn sống tới giờ chính là dựa vào bản lĩnh thực sự của họ.

Đặc biệt là Trần Tiểu Cửu, năm đó hắn được tôn là đệ nhất trong hắc đạo! Là cường giả đầu tiên trong chín huynh đệ, tiến vào cảnh giới Tông Sư. Đã bao lần chỉ với sức của bản thân mà hắn đã xoay chuyển tình thế, cứu huynh đệ mình thoát khỏi cái chết đang cận kề. Mặc dù tuổi của hắn nhỏ nhất nhưng trong chín huynh đệ lại ngăm trở thành người đứng đầu.

Tu vi Trần Tiểu Cửu hiện giờ sâu không lường được. Rất nhiều người khi nhắc tới hắn cũng đều không nhìn được mà đánh đồng hắn với Liễu Khinh Dương của Đường phủ, ai cũng cho rằng đây là hai vị cao thủ có khả năng tiến nhập cảnh giới Đại Tông Sư nhất trong tương lai. Nếu như có hắn bảo vệ, đương nhiên là Phồn Đóa Nhi sẽ bình an vô sự, trừ phi có vài người cùng ra tay một lúc, bằng không ai có thể làm được?

Trần Hoảng Dân cùng lắm cũng chỉ ba mươi bảy tuổi, hắn say mê tu hành, không hề có hứng thú đối với việc thành gia lập nghiệp. Cũng chính bởi vậy nên hắn thương yêu Quản Linh Tư còn hơn nhiều so với La Ngũ, Mâu Thất, không, thương yêu không đủ để hình dung, phải nói là cưng chiều. Hiện giờ, Quản Linh Tư kéo tay áo hắn, Trần Tiểu Cửu có thể nói không được sao?

"Ừm, cô nương này cứ giao cho ta. Khi nào người tới dẫn người đi ta sẽ trả lại người một người còn nguyên lành không chút sút mẻ." Trần Hoảng Dân thản nhiên nói với giọng vô cùng tự tin.

"Đa tạ Ngũ gia, Thất gia, Cửu gia." Tần Phi chỉnh lại y phục, khom người thi lễ hết sức cung kính. Những vị này không hề hỏi tới lai lịch của Phồn Đóa Nhi mà đã chấp nhận ra sức giúp hắn bất chấp nguy hiểm. Đây không chỉ là do nể mặt Quản Linh Tư mà còn là sự quý trọng của các tiền bối đối với hắn. Điều này khiến một kẻ mặc dù lúc nào cũng kiệt ngạo bất tuân không thềm ngẩng đầu nhìn cho dù đứng trước bất cứ ai như Tần Phi cũng nảy sinh sự cảm kích từ tận đáy lòng đối với họ.

"Đêm đã khuya, ta xin cáo từ." Tần Phi dẫn Phồn Đóa Nhi vào trong viện, vẫy tay về phía mọi người, rồi tự mình đánh xe rời đi. Quản Linh Tư tựa ở cửa sau, vừa cầm chiếc khăn nhỏ vừa cười tí mắt tiễn hắn rời đi, bỗng nàng nghe thấy tiếng trêu chọc của Mâu Thất truyền đến bên tai: "Người ta đã

khuất dạng lâu rồi, tiểu thư đã bớt rạo rực trong lòng chưa, hay chúng ta trở về nghỉ ngơi thôi."

"Đáng ghét, ít nhất ba ngày tới con mặc kệ thúc." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quán Linh Tư rục rùng, nàng dắt Phồn Đóa Nhi trở về trong phủ.

Ba vị đại cao thủ nhìn nhau cười, con người ta tới tuổi trung niên, thấy con gái mình bắt đầu biết yêu, lẽ nào lại không cao hứng?

Tần Phi đánh xe ngựa trở lại đường lớn, bấy giờ hắn mới nhớ ra là nhà hắn đã bị đốt, mấy ngày vừa rồi hắn đều ở tại Đường phủ, chỉ sợ căn phòng ở 'Bất Tư Hương' cũng đã cho người khác thuê mất rồi. Trước mắt chính hắn mới là người không có nhà để về! Bây giờ mà đến ngủ qua đêm ở Ôn Nhu Hương thì áp lực sẽ rất lớn, chỉ hơi không để ý một chút thôi cũng sẽ bị đám thư sinh của Bát Bảo Hiên nhận ra vị 'Tài tử' là mình đây.

Hắn yếu ớt ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, rồi đánh xe ngựa lao thẳng về phía Tây thành.

Sau khi dừng xe tại một con hẻm nhỏ, Tần Phi nhìn xung quanh, xác nhận không có ai theo đuôi liền trèo tường nhảy vào một tiểu viện. Trong viện tối như hũ nút, bỗng có tiếng một người khe khẽ quát lên: "Ai vậy?"

"Lão đạo, là ta". Tần Phi cọt nhả: "Tối nay ta không có nhà để về, đang định tới chỗ này của người ngủ nhờ một đêm đây."

Thiên Tình Tử kéo nửa cánh cửa ra, chỉ hé ra một con mắt, nhìn chăm chăm Tần Phi một hồi lâu mới rút đoản đao trong tay về, mở rộng cửa phòng ra cho Tần Phi vào, hắn lầm bầm: "Ta không phải đã bảo người nếu không có chuyện gì thì đừng có tới tìm ta sao? Có phải tên tiểu tử người muốn hại chết ta không?"

Tần Phi cũng không hề khách khí mà đặt mông lên giường ngồi, hắn uể oải nằm xuống, miệng chậm rãi nói: "Không sao đâu, nếu ta chưa xác nhận là không có ai theo đuôi thì sao lại tới tìm người."

"Phải rồi, hôm nay ta đã thu được tin tức, Sát Sự Thính đốc ra toàn bộ lực lượng, rốt cuộc đã có đại sự gì xảy ra thế?" Thiên Tình Tử cau mày nói: "Những tai mắt của thủ hạ ta thăm dò khắp nơi nhưng Sát Sự Thính phong tỏa tin tức hết sức chặt chẽ, đến tiếng gió cũng nghe không thấy. Không phải là chuyện cái tên thái giám chết bầm lần trước đấy chứ?"

Tần Phi quay mặt sang, tỉ mỉ quan sát Thiên Tình Tử, thấy hắn không có vẻ gì là đang nói láo cả. Chẳng lẽ Trấn Phủ Ty không hề liên quan gì tới vụ án giết người ở công trường bí mật sao? Chuyện này Tần Phi cũng không định nói toạc ra mà chỉ thuận miệng đáp: "Ta chẳng qua chỉ là Hậu Đốc Sát của Sát Sự Thính mà thôi, chuyện hệ trọng cơ mật như thế sao đến lượt ta được biết chứ?"

Thiên Tình Tử gật đầu, trầm ngâm nói: "Ừm, cái chức quan nhỏ loa to như Hậu Đốc Sát thì... ái dà... tên tiểu tử người vừa mới một chân vào Sát Sự Thính mà chân sau đã bước đến Hậu Đốc Sát rồi cơ à? Ta còn đang nghĩ nếu có một ngày ta dẫn người quay về Giang Nam, đường đường chính chính gia nhập Trấn Phủ Ty, kiếm cho người một cái tiểu kỳ phù hợp cơ đấy... Chậc chậc, nếu nhà người bước thêm bước nữa là sẽ rất nhanh trở thành Tổng Trấn Đồng Tri rồi, đến lúc đó người cũng ngang hàng với một Bách Hộ Trấn Phủ Ty như ta rồi..."

"Còn khuya." Tần Phi lẩm bẩm: "Trấn Phủ Ty chưa từng phát cho ta một đồng tiền nào. Nghe nói Trấn Phủ Ty ở Đại Sở làm mật thám, nếu như còn được Đại Sở trao quan tặng chức thì Trấn Phủ Ty liền tự động cho hắn thăng quan hai cấp. Tiểu gia cũng đã chẳng khác gì so với Bách Hộ Trấn Phủ Ty rồi."

Tần Phi vừa nói như vậy, Thiên Tình Tử liền nghiêm túc hắn lên, kéo chiếc ghế đầu ra ngồi trước giường, nghiêm trang nói: "Sư phụ của người bảo người tìm ta vốn là muốn cho người một cái đường lui. Mặc dù Trấn Phủ Ty và Sát Sự Thính là kẻ thù không đội trời chung nhưng từ trước tới giờ ta cảm thấy hiện giờ người ở Sát Sự Thính tình thế lại hết sức tốt đẹp. Đường lui bên Trấn Phủ Ty này người có cần đến hay không cũng không sao. Lại nói, một khi ta hết nhiệm kỳ thì sẽ phải trở về Giang Nam làm Thiên Hộ. Người tiếp nhận ta nếu như thật sự nhận được hồ sơ của người thì nhất định sẽ ép người phải lập công... không bằng cứ để như hiện giờ đi."

Tần Phi lười biếng khép mí mắt lại, trầm mặc không nói. Hắn biết Thiên Tình Tử một lòng muốn tốt cho hắn, cũng không biết lão đạo chết tiệt này năm đó đã nợ sư phụ bao nhiêu ân tình.

Hắn nói rất có đạo lý, làm người không thể nào mãi mãi đạp chân trên hai con thuyền được, có một đường lui là Trấn Phủ Ty đương nhiên là việc tốt, nhưng đồng thời với việc hắn lên như điều gặp gió tại Sát Sự Thính thì những con mắt nhìn chăm chăm vào hắn cũng sẽ càng lúc càng nhiều, sớm muộn gì cũng sẽ để lộ dấu vết. Đặc biệt là một khi Trấn Phủ Ty đối người liên lạc, liệu người khác còn có thể đối xử với hắn như Thiên Tình Tử không?

"Đến lúc đó rồi nói sau. Ngô Quốc? ... Ngay cả Ngô Quốc dài bao nhiêu ta còn không biết nữa là!" Tần Phi uể oải nói, rồi nhắm hai mắt lại, ngủ thật say.

Thiên Tình Tử im lặng nhìn Tần Phi chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên hắn vỗ ót một cái, thầm mắng: "Tên tiểu tử người ngủ ở giường của ta thì ta ngủ đâu bây giờ?"

...

Sắc trời còn chưa sáng, Tần Phi đã đứng dậy rửa qua loa mặt mũi, thừa dịp không ai để ý trước khi hứng sáng chuồn ra khỏi con hẻm nhỏ.

Sau khi đánh xe đến Sát Sự Thính, Tần Phi đi thẳng đến thư phòng của Quân Sơn Thủy. Quân Sơn Thủy vẫn luôn là người đến Giáo Tập Ty sớm nhất, cửa thư phòng hắn mở lớn, trên bàn sách có để mấy phần điểm tâm đơn giản, hắn vừa nhấm nháp vừa xem xét tập hồ sơ trong tay.

"Đề đốc đại nhân." Tần Phi đứng ở ngoài cửa gọi vào.

Quân Sơn Thủy ngẩng đầu thấy Tần Phi, mỉm cười vẫy hắn bảo đi vào, vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Sao rồi? Có tìm được Phồn Đóa Nhi không?"

"Đã tìm thấy rồi..." Tần Phi kể lại sơ lược quá trình tìm được Phồn Đóa Nhi rồi nói tiếp: "Hiện giờ ta đã sắp xếp cho nàng ở một nơi rất an toàn."

"Rất tốt, còn về giấu nàng ở đâu chỉ cần một mình ngươi biết là được."

Quân Sơn Thủy khen: "Chuyện này ngươi làm không tệ, chờ lát nữa ngươi hãy đến Hình Ngục Ty một chuyến. Ở bên đó hôm qua cũng có thu hoạch, ngươi cứ đến đó trực tiếp gặp Cao Thần là được. Về vụ án này, Hình Ngục Ty đã giao cho Đề đốc Đồng Tri Từ Tông Hạo phụ trách. Ngươi cũng phải phối hợp tốt với hắn."

"Tuân lệnh!" Tần Phi xoay người ra khỏi phòng Quân Sơn Thủy đi về phía Hình Ngục Ty.

Hình Ngục Ty và Giáo Tập Ty chỉ cách nhau một cái sân, hẳn cũng không mất nhiều thời gian đã tới cửa lớn của Hình Ngục Ty. Hình Ngục Ty và Hình Án Xử của Sở Tuần kiểm hoàn toàn khác nhau một trời một vực, những người ra ra vào vào Hình Ngục Ty ai ai cũng đi nhanh như gió, cứ như là có việc hết sức cấp bách. Nhưng những chuyện mà họ làm lại rất tỉ mỉ cẩn thận, không hề để xảy ra một tí sai sót nào.

Một vị mật thám áo đen đi tới gần bên người Tần Phi, Tần Phi đưa tay ngăn hẳn lại, khẽ hỏi: "Xin cho hỏi, Đốc Sát Cao Thần đang ở đâu?"

"Đi thẳng hành lang này, cửa thứ bảy phía bên tay trái." Vị mật thám kia nói xong liền rời đi ngay.

Tần Phi khẽ mỉm cười, hiện giờ có vụ án lớn như vậy xảy ra, cũng dễ hiểu trọng trách của Hình Ngục Ty nặng nề tới mức nào. Khắp trên dưới Hình Ngục Ty khẩn trương hơn thường lệ cũng là đúng. Tần Phi theo lời người vừa rồi nói đi tới cửa thứ bảy, hẳn đưa hai ngón tay gõ mạnh lên cửa hai cái, hắng giọng một tiếng kêu lên: "Tần Phi Hậ Đốc Sát Giáo Tập Ty cầu kiến."

"Mau mời vào!"

Tần Phi đẩy cửa vào, thấy Cao Thần đầu tóc đang rối bời, râu ria dưới quai hàm mọc tua tủa, hai mắt đỏ ngầu, hiển nhiên là đã hai ngày hai đêm rồi hẳn chưa ngủ. Quan phục vốn dĩ chỉnh tề trên người hiện giờ đã xuất hiện rất nhiều nếp nhăn, vào lúc này, có ai còn nghĩ tới hình tượng?

"Cao Đốc sát, hôm qua Hình Ngục Ty thu hoạch được những gì vậy?" Tần Phi đóng cửa lại, xoay người hỏi.

Cao Thần đẩy đồng hồ sơ gối ngang tới trước mặt Tần Phi: "Đây cũng không phải những thu hoạch tốt gì. Ngày hôm qua Hình Ngục Ty tăng cường nhân thủ truy xét vụ án ở công trường. Kết quả, có hai tiểu đội lần lượt bị người ta giết chết trong thành. Sau khi điều tra hiện trường có thể thấy hẳn là khi bọn họ phát hiện dấu vết của đối phương liền muốn đuổi theo tới đó, nhưng bị đối phương phát hiện nên hai bên đã xảy ra một trận chiến. Hai tiểu đội này không địch nổi, có bảy người chết, hai người bị đánh

trọng thương. Có điều... Sự hy sinh của bọn họ cũng có giá trị, nó mang về cho chúng ta tin tức rất quan trọng."

Tần Phi nhìn đồng hồ sơ ngất ngưỡng kia, trên đó chỉ chít toàn chữ là chữ, cũng lười đọc, liền hỏi: "Là tin tức quan trọng gì vậy?"

"Thứ nhất, hai tiểu đội kịch chiến với đối phương mặc dù tổn thất nặng nề nhưng cũng giết chết được một người của đối phương, cũng khiến bọn họ không kịp mang thi thể đi. Nếu chúng ta không giám định sai thì có thể nhận định từ tướng mạo, xương cốt, vũ khí và phương thức chiến đấu thì người này đến từ thảo nguyên!"

Sắc mặt Tần Phi khẽ biến: "Là cao thủ Man tộc? Bọn họ tinh tế như vậy từ khi nào, còn biết thâm nhập vào hệ thống quân tình của Đông Đô? Lại có thể nắm giữ được tin tức cơ mật về thủ nã nhiều như vậy? Chuyện này, ta cho là thậm chí đến Trấn Phủ Ty của Ngô Quốc cũng khó mà biết được."

Cao Thần chậm rãi gật đầu rồi nói tiếp: "Thứ hai, sau khi đối phương cướp linh kiện đi, thì hiện giờ đang thanh trừ từng nhân viên thiết kế thủ nã. Hôm qua, sáu tên thợ thủ công của Kim Thạch Ty đều bị tập kích - bọn họ đều từng tham dự nghiên cứu chế tạo thủ nã. Đối thủ của chúng ta lòng dạ ác độc, chúng có ý muốn biến thủ nã trở thành có một không hai, khiến trên thế gian này chỉ còn lại ba trăm chiếc!"

"Vậy..."

Tần Phi còn chưa nói dứt lời bỗng cửa phòng bị đẩy ra, có ba người hối hả đi tới phòng Cao Thần. Cao Thần vừa quay sang nhìn vội vàng khom người xuống nói: "Ty chức Cao Thần tham kiến Đề đốc Đồng Tri đại nhân, Tổng trấn đại nhân." Tần Phi biết những người này có lai lịch không nhỏ, liền đứng sang một bên, khẽ khom người, không muốn nhiều chuyện.

"Miễn lễ, Cao Thần, ta lệnh cho người bố trí để các thợ thủ công từng tham dự chế tạo thủ nã đều tới được nơi an toàn có bảo vệ do Chấp Hành Ty cung cấp, người đã làm chưa?" Người cầm đầu hẩn giọng hỏi.

Cao Thần đường hoàng nói: "Đã bố trí xong, thám tử của Hình Ngục Ty chúng ta đang thay nhau bảo vệ những thợ thủ công kia đi tới cứ điểm an toàn."

Người nọ quay đầu thấy Tần Phi ở một bên liền cau mày nói: "Giáo Tập Ty? Người tới Hình Ngục Ty làm gì?"

Cao Thần vội vàng giải thích: "Từ đại nhân, vị này là Hậu Đốc Sát của Giáo Tập Ty, Tần Phi, là người do Quý đại nhân đích thân tới Giáo Tập Ty yêu cầu điều tới hỗ trợ điều tra vụ án lần này."

"À... Tần Phi, danh tiếng của người gần đây rất vang dội. Hậu sinh khả úy, ha ha ha!" Từ Tông Hạo cười sang sảng, nhưng ngay sau đó lại nói: "Hiện giờ Hình Ngục Ty chia nhau ra làm việc, nhân thủ không đủ, nếu người điều tra vụ án này thì tới giúp ta một tay."

Giải nghĩa:

Trong văn bản gốc là “桀驁不馴” – “kiệt ngao bất tuần” lấy từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, Nên chuyển thành “bướng bỉnh bất tuân” cũng không xa nghĩa gốc lắm. “Bướng bỉnh bất tuân” cảm giác như trẻ con thích làm theo ý mình, trong khi cái ý “kiệt ngao” ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt) có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kiềm hãm được.[Lấy dữ liệu từ một bạn trên mạng]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 66: Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Q.1 - Chương 66: Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

Cái tên Từ Tông Hạo, Tần Phi cũng vừa mới nghe Quân Sơn Thủy nhắc đến. Đương nhiên hẳn sẽ không gây sự với nhân vật có thực quyền này. Nếu như đều đã là điều tra nội gian thì lúc này giúp đỡ Hình Ngục Ty cũng đều như nhau cả. Dù sao mình cũng không có đầu mối để điều tra đến cùng xem ai là kẻ đã bán đứng Sát Sự Thính.

Thấy Tần Phi gật đầu đồng ý, Từ Tông Hạo ha hả cười nói: "Tần Hậu Đốc Sát, hai vị này là Tổng trấn của Hình Ngục Ty, Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng."

Hai vị Tổng trấn chào hỏi Tần Phi với vẻ mặt ôn hòa. Thanh danh vang dội của Tần Phi ở Sát Sự Thính, hiện tại đã không thua kém gì Đề đốc Đồng Tri của các ty khác. Đặc biệt là trận chiến thành danh của hãn ở Lộc Minh Sơn, khiến cho Chu Lễ Uyên vốn thành danh nhờ khoái kiếm cũng không thể đối phó nổi, nên lại càng để lại ấn tượng cực kỳ sâu sắc trong suy nghĩ của các quan viên thuộc Sát Sự Thính.

"Cao Thần, người tiếp tục điều tra củng cố hồ sơ, cẩn thận phân tích mỗi một dạng vật chứng, xem xem có điều gì chúng ta còn bỏ sót hay không." Từ Tông Hạo dặn dò xong liền dẫn mọi người rời phòng đi ra khỏi Sát Sự Thính.

Tần Phi cũng đi theo đoàn người rời khỏi Sát Sự Thính tiến về phía Bắc. Mới sáng sớm, đường phố đã bắt đầu nhộn nhịp, người đi đường hối hả đi lại chen vai nhau. Những cư dân ở Đông Đô đều biết sự đáng sợ của Sát Sự Thính nên khi thấy bốn vị nam tử mặc quan phục của Sát Sự Thính đi bên lề đường cũng nhường đường theo bản năng, thà rằng đi chậm một chút cũng không dám đụng vào đám quan viên Sát Sự Thính có tên là "Hắc Lang" này.

"Hiện giờ chúng ta đang tới Đình Nhị Nhai ở phía Bắc thành. Kim Thạch Ty có vị thợ thủ công Mã Thăng hiện đang cư trú ở đó. Hãn phục vụ ở Kim Thạch Ty đã trên hai mươi lăm năm, đã từng chế tạo ra không ít vũ khí. Lần thiết kế thủ nỏ này mặc dù công lao chủ yếu là ở Phồn Đóa Nhi nhưng cũng có một phần tâm huyết của hãn trong đó. Thường ngày hãn ở lý trong trạch viện phía Tây thành, sau khi xảy ra sự việc lần này hãn liền nấp vào nhà ở Đình Nhị Nhai, có rất ít người biết tới nơi đó nên tương đối an toàn."

Từ Tông Hạo nói: "Khi mọi người hành động nhất định phải cẩn thận. Mã Thăng là người lâu năm ở Kim Thạch Ty! Mệnh lệnh phải bảo vệ hãn do đích thân Tổng đốc đại nhân ra lệnh. Tuyệt đối không cho phép xuất hiện bất cứ sai sót nào!"

Ba người cùng vâng một tiếng. Bọn họ đều là cao thủ nên bước đi cực nhanh, mặc dù trên đường lớn không ít người qua lại nhưng không hề làm chậm bước chân của bọn họ. Đi chưa tới nửa canh giờ, bốn người đã đến Đình Nhị Nhai phía Bắc thành.

Phía Bắc thành là nơi tụ họp của các quan lại quyền quý, cả con phố đều là các đại viện rộng lớn, bên trong nếu không có ít nhất năm gian phòng thì bước ra ngoài cũng không dám nhìn mặt người khác. Ở trong nhà tối thiểu cũng phải bố trí hai hoa viên, những thứ đình đài lầu các khác thì lại càng không cần phải nói. Mặc dù không bằng Đường gia ở phía Nam thành hay uy phong như Phan gia ở con phố kia nhưng cũng không kém là mấy.

Đứng ở giao lộ, Từ Tông Hạo căn dặn: "Tiêu Trường Phong, người đi bảo vệ cửa trước, Khâu Bằng, người giữ cửa sau. Nếu có tình huống gì đó xảy ra có thể tự do xử trí. Nếu có việc ngoài ý muốn thì huyết khí ra hiệu ta với Tần Phi sẽ vào tiếp ứng."

Tần Phi rút ra đoản kiếm từ trong ống giày, nắm lại trong tay, Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng tách nhau ra rời đi.

Từ Tông Hạo rảo bước đi tới cửa chính của Mã gia. Khi ba người tới trước cửa chính, thì cánh cửa lớn đang đóng chặt. Tiêu Trường Phong nắm lấy môn hoàn đập vài tiếng lớn, sau một hồi lâu vẫn không thấy ai ra mở cửa. Chỉ sau một lát, Tần Phi cũng đứng ra gõ mạnh vài cái, vẫn im lìm không tiếng như trước.

"Bảo vệ cửa trước." Từ Tông Hạo khẽ quát một tiếng, song song nhảy lên tường cùng với Tần Phi, nhẹ nhàng hạ xuống trong viện.

Trong viện im lìm như chết, không có bất kỳ âm thanh nào, trong không khí dường như có mùi máu tươi phảng phất. Cửa của mấy gian phòng khác cũng mở toang ra nhưng không thấy bóng một ai. Từ Tông Hạo thấp giọng ra lệnh: "Tần Hậu Đốc Sát, người đi về phía bên phải điều tra, ta đi phía bên trái. Nếu Mã Thăng đã gặp phải độc thủ thì rất có thể hung thủ vẫn còn ở đây, người phải cố gắng hết sức bắt sống lấy hân."

Tần Phi gật đầu, đưa đoản kiếm lên phòng vệ. Hắn đi dọc theo hành lang phía bên phải kiểm tra từng gian phòng một.

Mỗi gian phòng đều trống rỗng, dường như mọi người đều đã bốc hơi khỏi nhân thế vậy, trong phòng không hề nhìn thấy dấu vết đánh nhau, không một vết máu, không thấy thi thể...

Tần Phi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Từ Tông Hạo cũng đang tìm kiếm từng gian phòng một, trong lòng không khỏi thầm than thở, lần này Sát Sự Thính

thật đã quá mất mặt rồi. Có lẽ vì đã trải qua nhiều năm tháng thái bình nên đã khiến Sát Sự Thính buông lỏng cảnh giác, lần này hao binh tổn tướng, lại còn bị mất các linh kiện lắp ráp thủ nỏ trọng yếu như vậy! Đã vậy lại còn bị địch nhân vẽ lên mặt ngay ở Đông Đô, là hang ổ của Sát Sự Thính nữa, không biết hiện giờ Dịch Tổng đốc đang kìm nén biết bao nhiêu lửa giận đây!

Tần Phi rất nhanh chóng đã kiểm tra xong phòng thứ nhất và thứ hai, hần vội vàng tiến vào phòng thứ ba. Mỗi gian phòng ở đây đều tương đối giống nhau, chúng đều được xây từ ngói xanh, quét vôi sơn đỏ... Chỉ là mùi máu tanh tràn ngập trong không khí càng lúc càng nồng đậm.

Tần Phi khẽ lấy đoản kiếm đẩy then cửa ra, mũi chân khẽ đá một cái, cửa phòng văng sang một bên, nhưng chưa kịp bước nửa bước vào trong phòng thì trước mặt hần đột nhiên xuất hiện một bông hoa cùng một thanh mã đao sáng như tuyết như trời giáng xuống, đao phong hướng tới lạnh lẽo bức nhân. Tần Phi bỗng nhiên bị tập kích, khẽ lắc thân hình, tránh sượt khỏi mã đao, lật tay đâm ra một kiếm để tranh thủ ình một chút thời gian thở dốc. Hần lùi nhanh hai bước rồi đứng lại, lưng tựa vào cột trên hành lang.

Bên trong phòng có một trận gió lốc điên cuồng cuốn ra, tấm cửa mỏng tang kia bị kinh khí cuồng bạo ép tới nát bấy. Người tới vùng múa mã đao liên tục. Hần ra tay mạnh mẽ, đao thế bén nhọn. Nếu bàn về tốc độ thì mặc dù còn chưa nhanh bằng Chu Lễ Uyên nhưng mỗi đao dường như đều dùng hết sức lực toàn thân, mãnh liệt chém xuống khiến Tần Phi không dám chọi cứng. Thân ảnh của hần mặc dù thoạt nhìn có hơi mập lùn nhưng lại cực kỳ linh hoạt, mỗi khi đao phong từ một nơi quỷ dị bổ xuống đều không tài nào né tránh!

Trong nháy mắt mã đao đã va chạm với đoản kiếm hơn mười lần... Điều khiến cho Tần Phi ngạc nhiên là dường như đối thủ biết rất rõ trên người hần có một kiện Thiên Ti Thiên Y, nếu như đao phong không phải đánh lên mặt thì chính là nhắm vào đầu gối, đều là nơi Thiên Ti Thiên Y không che tới. Tần Phi muốn ngưng tụ niệm lực để công kích, niệm lực trong thức hải lộ ra cũng không tài nào từ trong hư không khóa lấy đối thủ, điều này khiến trong lòng Tần Phi cực kỳ khó chịu. Tu vi của đối thủ trước mặt ít nhất

cũng là trung phẩm Tiên Thiên, hơn nữa lại có chuẩn bị rất đầy đủ. Nếu lấy cứng chọi cứng thì gần như không thể khiến Tần Phi có được cơ hội đoạt lại thể cục!

Tần Phi ngăn cản tiến công như gió táp mưa sa của đối phương, trong lúc cấp bách, hắn quay đầu liếc nhìn nhưng không thấy thân ảnh của Từ Tông Hạo. Chắc hắn vị Đề đốc Đồng Tri này cũng đã gặp nạn trong sân rồi! Hắn phải tốc chiến tốc thắng tên nam tử trước mặt này mới được!

Muốn chống cự đối phương cũng không khó bởi nơi Tần Phi cần phải bảo vệ không có nhiều. Nếu có một đao bổ lên người hắn thì thậm chí hắn không thềm tránh né mà lấy Thiên Ti Thiên Y che chắn để đoạt lại tiên cơ!

Kẻ cầm đao liên đảo cổ tay, đao thế càng trở nên dồn dập, hắn là một vị cao thủ thành danh, mặc dù tên tuổi Tần Phi hết sức vang dội nhưng hắn vẫn tràn đầy lòng tin vào bản thân. Vậy mà hôm nay chém ra trăm đao lại phải không công lui về, đây là chuyện mà hắn cực ít gặp phải kể từ khi xuất đạo tới giờ.

Những vụn gỗ trên mặt đất bị đao phong dẫn động bay lả tả trong gió...

Tần Phi bỗng nhiên cười giảo hoạt, đoạn kiểm xét qua thẳng tắp, thế đi nhanh chóng. Tên cầm đao bay lùi lại một bước...

Những vụn gỗ bị kinh phong làm làm tung tóe lên trong nháy mắt bắn ra diên cuồng, thật giống như một lưỡi đao mảnh khảnh rạch sâu vào cổ tên cầm đao. Những vết thương nông sâu không đồng nhất, vài vết máu tươi phun ra tung tóe. "Keng" một tiếng, trường đao rơi xuống mặt đất, tên cầm đao vội vàng lấy tay bịt cổ nhưng không thể ngăn cản được máu tươi phun ra. Trong nháy mắt, cổ áo, mu bàn tay hắn tất cả đều được nhuộm thành một phiến đỏ tươi.

"Người an tâm đi đi."

Tần Phi lạnh lùng nói: "Đây là chiêu ta vừa mới học, vừa lúc mượn người thử chiêu!"

"Tần Phi, mọi chuyện ở chỗ người thế nào rồi?" Từ Tông Hạo rảo bước chạy tới thấy tên cầm đao đang nằm lăn trong vũng máu, thân thể còn đang không ngừng co quắp, rên rỉ từng cơn liên vội vàng lao đến.

Tần Phi chỉ tên cầm đao trên mặt đất: "Người này trốn trong phòng, ra tay rất quỷ dị. Chờ chút nữa ta sẽ mang thi thể hắn về Sát Sự Thính, tỉ mỉ xác định thân phận."

"Thân phận hắn cũng không cần xác định nữa." Từ Tông Hạo nhìn Tần Phi có chút đầy thâm ý, lạnh lùng nói: "Người người giết chết là Tổng trấn Đồng Tri của Chấp Hành Ty tại Sát Sự Thính. Hắn tên là Đồng Vân..."

Tần Phi mở hồ cảm thấy không đúng, đoán kiếm trong tay không khỏi nắm chặt thêm vài phần, có tiếng gió phía trước và sau vang lên, Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng lần lượt đi vào trong viện, cùng với Từ Tông Hạo tạo thành hình chữ 'Phẩm' vây Tần Phi vào giữa.

"Người là nội gian!" Cánh tay phải của Tần Phi rung lên, mũi kiếm sáng như tuyết chĩa vào Từ Tông Hạo: "Người bảo ta tới rồi lại bảo Đồng Vân của Chấp Hành Ty trốn ở đây đánh lén ta. Người đoán chắc Đồng Vân không phải là đối thủ của ta, cố ý để ta giết hắn, còn người thì có được chứng cứ xác thực chứng minh ta cũng là phản đồ của Sát Sự Thính! Tính toán của người đúng là rất hay đấy."

Từ Tông Hạo đứng ngạo nghễ, quan phục màu đen dưới ánh mặt trời rạng rỡ mơ hồ lấp lánh ánh sáng. Hai tay hắn vỗ vào nhau, khẽ cười nói: "Không quá đần độn, không tệ, quả là không tệ."

"Nội gian chân chính chính là Phồn Đóa Nhi." Từ Tông Hạo cười giả tạo, bước chân lặng lẽ tiến đến gần Tần Phi một bước, thản nhiên nói: "Phồn Đóa Nhi là kẻ háms lợi đen lòng, sau khi thiết kế ra thủ nỏ cho Kim Thạch Ty, nó còn muốn dùng cái đồ này để kiếm thêm một khoản tiền lớn nữa, liền lén lút liên hệ với cao thủ thảo nguyên, thông báo cho bọn chúng địa điểm và bố trí nhân thủ của công trường bí mật. Nó nội ứng ngoại hợp với người của thảo nguyên giết sạch sẽ người ở công trường bí mật rồi cướp đi linh kiện."

"Nó chẳng những lòng dạ ác độc, hơn nữa còn ra lệnh cho những người của thảo nguyên kia không ngừng giết chết những đồng liêu có thể tạo thành uy hiếp đối với nàng trong Kim Thạch Ty. Hôm qua, Hậu Đốc Sát của Giáo Tập Ty Tần Phi tìm được Phồn Đóa Nhi, không ngờ lại bị Phồn Đóa Nhi dùng mỹ sắc mê hoặc, sau khi hai người trải qua một đêm mây mưa, Tần

Phi liền đồng ý tiếp tay cho Phồn Đóa Nhi, hắn giả vờ tiếp cận ta để biết nơi ở của Mã Thăng, sau đó nửa đường lén rời đi trước rồi lén vào Mã phủ giết chết toàn bộ già trẻ cả nhà Mã Thăng!"

Từ Tông Hạo cười híp mắt nói: "Nửa đường chúng ta phát hiện Tần Phi có vấn đề liền lập tức tăng tốc độ tới Mã phủ, nhưng đáng tiếc là đã chậm, để bắt sống Tần Phi nhằm tìm được tung tích nội gian Phồn Đóa Nhi, trong lúc kịch chiến, Tổng trấn Đồng Tri Chấp Hành Ty Đồng Vân đã hy sinh thân mình cho Tổ quốc! Mà bốn quan cùng với Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng đã bắt được Tần Phi."

"Người giỏi lắm!" Tần Phi giơ ngón tay cái về phía Từ Tông Hạo, cười nói: "Mặc dù ta biết rõ là mồm mép người đang ăn nói quàng xiên, nhưng nghe xong chính ta cũng cảm thấy chuyện này phải như vậy mới hợp lý."

Từ Tông Hạo vỗ tay nói: "Vốn dĩ chính là như vậy mà. Tần Phi, người có hai lựa chọn, thứ nhất, người nói ra tung tích của Phồn Đóa Nhi, sau khi ta tìm được nàng sẽ cho người được chết thống khoái."

"Thứ hai, sau khi cho người ném đủ thủ đoạn trong Hình Ngục Ty của ta xong, hắn cũng phải nói ra tung tích của Phồn Đóa Nhi thôi. Đến lúc đó, ta cho người muốn sống không được muốn chết cũng không xong." Từ Tông Hạo cười lạnh nói: "Ta nghĩ, có lẽ người đã từng nghe nói ở Hình Ngục Ty có một loạt các hình thức vạ cốt vật gân chuyên dùng để tra khảo, có thể biến những tên cứng đầu thành một đám mì nhũn. Người vẫn còn trẻ tuổi, chắc là không muốn ném thử nó một chút đấy chứ?"

Tần Phi nhú mào, hỏi ngược lại: "Nếu người đã muốn tìm người chịu tội thay thì tìm ai mà chẳng giống nhau? Tại sao lại phải tìm ta? Có thể người cảm thấy ta có hơi kiêu ngạo một chút, nhưng ta vẫn cảm thấy, con người ta cũng không phải dễ chọc."

"Rất đơn giản. Có người bảo ta rằng, phải đồng thời xử lý ổn thỏa chuyện này và lấy được đầu người!" Từ Tông Hạo lạnh lùng nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 67: Không thành kế

Q.1 - Chương 67: Không thành kế

Bề ngoài có vẻ như Tần Phi đang đứng nguyên tại chỗ không hề để tâm nhưng ý niệm hắc cũng đã dần dần khuếch tán ra, cho dù là nhất cử nhất động của hai tên Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng ở hai bên trái phải phía sau hắc cũng đều được phản ánh hết sức rõ ràng trong ý hải của Tần Phi.

"Có thể nói cho ta biết là kẻ nào hận ta thấu xương như thế không? Nếu không lấy được mạng ta thì không buông tha?" Tần Phi thản nhiên cười một tiếng, chẳng hề để ý vuốt vuốt mũi: "Cũng nên để ta làm một con quỷ hiểu chuyện chứ."

Từ Tông Hạo lắc đầu, miễn cưỡng nói: "Đã vậy người cũng nên mang theo tiếu nuối mà chết đi. Tần Phi, người không còn đường nào để trốn đâu. Người không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong ba người ở đây. Nếu người muốn chạy trốn khỏi ba người chúng ta trừ phi người đã là Tông sư đỉnh phong. Có điều thật đáng tiếc, người còn chưa phải!"

"Nói đi, Phồn Đóa Nhi rốt cuộc ở đâu?" Từ Tông Hạo tàn khốc cười lạnh, năm ngón tay nắm lại, nói với giọng không có bất cứ chút sắc thái tình cảm nào, nói: "Chắc không phải người muốn thử cảm giác vận cốt vật gân một chút chứ? Đến lúc đó người sẽ chỉ hận tại sao lại không chết sớm đi một chút mà thôi."

Tần Phi cũng không dùng lời để trả lời vấn đề của hắc mà chẳng qua chỉ khẽ cười ruồi, nụ cười này vào thời điểm Tần Phi giết chết Đồng Vân khi này Từ Tông Hạo đã từng thấy. Trong lòng hắc cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không rõ vấn đề nằm ở chỗ nào, liền không muốn tiếp tục dây dưa, hắc lớn tiếng quát: "Bắt lại rồi hỏi sau!"

Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng đồng loạt ra tay, Từ Tông Hạo chớp xuống từ trên không, kinh lực ba người lần lượt thay đổi, ba đại cao thủ Hình Ngục Ty cùng ra tay đối phó với một Hậu Đốc Sát của Giáo Tập Ty, đúng là coi trọng Tần Phi quá rồi đấy. Kinh khí hùng hực tung hoành cơ hồ xé rách hư không, tổng khoảnh khắc muốn đánh cho toàn bộ kinh mạch của Tần Phi đều bị phế bỏ để mặc người khác tha hồ nhào nặn!

Đoản kiếm sáng ngời như gương khê nghiêng lên, ánh mặt trời rơi xuống thân kiếm như một đạo quang tiễn chạy dọc theo thân kiếm cho tới tận mũi kiếm! Nhưng khiến Từ Tông Hạo không ngờ được đó là rõ ràng chẳng qua chỉ là ánh sáng mặt trời, nhưng quang tiễn kia thậm chí như là vật thực bay ra khỏi mũi kiếm đâm thẳng vào cổ họng Từ Tông Hạo.

Cổ tay Tần Phi linh hoạt, thân kiếm bay múa, ánh mặt trời biến hóa theo các góc độ khác nhau của mũi kiếm, bắn ra từng đạo quang tiễn. Từ Tông Hạo là cao thủ đích thực của Sát Sự Thính, hăn ra tay cực nhanh khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Nhưng có ra tay nhanh thế nào đi nữa thì sao có thể nhanh được bằng ánh sáng? Tần Phi phảng phất như hóa thân thành Quang Minh Chi Thần, ánh sáng rạng rỡ theo hướng chỉ từ đoản kiếm của hăn bắn nghiêng ra chiếu rọi cả vùng đất.

Khắp viện đều là quang tiễn rục rờ lóa mắt, quang mang mãnh liệt dâng trào bắn thủng thân thể Khâu Bằng, miệng vết thương lại nóng rục lên khiến da thịt cháy khét lẹt.

Không còn thấy rõ rốt cuộc có bao nhiêu quang tiễn, Tần Phi giống như đang nhàn nhã đùa bỡn đoản kiếm trong sân vắng, mà cứ mỗi một hơi lại có hơn trăm đạo quang tiễn bắn ra. Trong vườn hoa rụng lá bay tán loạn, rơi xuống là tả... Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng khổ sở chống đỡ, hơi bất cẩn liền bị quang tiễn bắn thủng bắp chân, cánh tay, dưới xương sườn. Sau khi hai người bị thương càng không có sức chống đỡ, rốt cục Khâu Bằng không chống đỡ nổi trước, cũng né tránh không kịp liền bị hơn mười đạo quang tiễn từ các góc độ khác nhau xé toạc thân thể thành mảnh nhỏ, huyết nhục mơ hồ rơi rải rác...

Tiêu Trường Phong thấy Khâu Bằng đã chết liền kêu thảm thiết một tiếng, liều mạng muốn lấn tới gần tường rào, nhảy ra chạy đi nư điên. Ánh mắt Tần Phi lạnh lùng, khê nghiêng đoản kiếm, hơn mười đạo quang tiễn như lưu tinh đuổi nguyệt, trong nháy mắt đánh ra vô số lỗ máu trên thân thể Tiêu Trường Phong, hơn nữa thế đi vẫn không giảm mà sau khi xuyên thủng tường rào mới biến mất không thấy dấu nữa.

Sắc mặt Từ Tông Hạo xanh mét, hăn biết phía sau Tần Phi có một Đại Tông Sư làm chỗ dựa nhưng không tài nào ngờ được Tần Phi lại mang trong

người đoán kiếm phong bế kiếm ý của Đại Tông Sư. Một kiếm như thiên thần nổi giận ở ngoài Phố chợ ngày đó đã khiến bao người phải trợn mắt không thôi. Kiếm ý hôm nay tuy không bằng được khí thể như cầu vồng của kiếm khí ngày đó nhưng lại đi theo con đường quỷ dị, càng khiến đối thủ khó có thể đối phó.

"Tần Phi, người giết chết ba vị Tổng trấn Đồng Tri, cho dù người mồm năm miệng mười cũng không thể nói cho rõ được." Từ Tông Hạo vừa đau khổ chống đỡ, dùng chân lực hùng hồn đánh tan vô số quang tiễn, vừa lớn tiếng kêu gào.

Tần Phi âm thầm giật mình trong lòng, không phải bởi hấn bị lời của Từ Tông Hạo làm cho giật mình mà là bởi đoán kiếm trong tay. Thanh đoản kiếm này năm đó được niêm phong vào bảy đạo kiếm ý hoàn toàn bất đồng trong đó. Cũng vì vậy mà vào thời khắc sinh tử có thể bảo trụ được tính mệnh của Tần Phi. Nhưng kiếm ý của Đại Tông Sư cũng không đồng nghĩa với Đại Tông Sư xuất thủ. Kiếm ý giết chết Tề Hắc Kiếm ngay lập tức đương nhiên là như dễ như trở bàn tay, đối phó Tiêu Trường Phong, Khâu Bằng cũng hơi trải qua một chút trắc trở. Nhưng hiện giờ dùng nó đối khác Từ Tông Hạo, đối phương chỉ có thực lực Tông sư hạ phẩm mà lại có thể kiên trì lâu như thế sao

Kiếm ý trong đoản kiếm là do chân nguyên của Tần Phi dẫn dắt mới có thể phóng ra ngoài. Bản thân là người điều khiển nên hấn rất rõ ràng rằng đạo kiếm khí thứ hai đã sắp sửa kết thúc rồi. Từ Phi hấn lại tiếp tục phóng ra đạo kiếm ý thứ ba nữa... Nếu không sẽ phải đánh cược một phen, xem rốt cuộc là sức chịu đựng của Từ Tông Hạo mạnh hay kiếm ý của hấn dai hơn! Từ Tông Hạo đầu sao cũng là Tông Sư một thời, mặc dù bị quang tiễn dày đặc tới cực điểm làm cho bị luống cuống tay chân nhưng lại phòng hộ nghiêm cẩn, không hề có vẻ bị thua.

Trong lòng Tần Phi khẽ động, hấn lạnh lùng quát lên: "Từ Tông Hạo, nếu người chịu nói ra rốt cuộc là ai bảo người tới giết ta, ta sẽ tha cho người được sống!"

Cổ tay Tần Phi chấn động, quét ngang đoản kiếm, đôi mắt lạn lừng nhìn Từ Tông Hạo, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân kiếm, phảng phất như đang nói

cho Từ Tông Hạo biết, chỉ cần tiểu gia động thủ một cái là người sẽ lập tức trở về tình cảnh một mối tới sống không bằng chết mới vừa rồi ngay thôi.

Từ Tông Hạo vội vàng thở dốc một hơi, mới vừa rồi hắn đối kháng với kiếm ý của Đại Tông Sư thật là cừ tử nhất sinh, bề ngoài nhìn có vẻ không việc gì lắm nhưng áo trong của hắn đã ướt đầm rồi. Lúc này Tần Phi chủ động thu tay lại đúng là hắn cầu còn không được, mới đành nói: "Thật ra, đó là..." Tiếng nói còn chưa chấm dứt, Từ Tông Hạo bay lên như Hùng Ưng, mũi chân khẽ điểm lên mai hiên, lao ra khỏi viện như chim bay, không hề quay đầu lại mà bỏ trốn mất dạng.

Mồ hôi to như hạt đầu chảy ra trên trán Tần Phi, hắn cũng chỉ là bày ra 'Không thành kế' mà thôi, may mà dọa được Từ Tông Hạo bỏ đi chứ nếu không lại bị buộc phải dùng đến đạo kiếm ý thứ ba của Đại Tông sư thì có trời mới biết là sự việc sẽ thành ra thế nào, cũng giống như kiếm thứ nhất kia vậy, sợ là sẽ hỏng cả Mã phủ, không bắt được Từ Tông Hạo còn sống trở về, chuyện này sẽ phải xử lý thế nào đây?

Tần Phi chậm rãi thu đoản kiếm lại, nhìn vườn hoa hoang tàn xơ xác, lại thấy thi thể huyết nhục mơ hồ, hắn cười khổ một tiếng. Cái nỗi oan này tạm thời vẫn phải công trên lưng, tốt nhất là nghĩ biện pháp để tới Quản phủ thông báo cho Phồn Đóa Nhi một tiếng để tránh nàng mơ mơ màng màng không biết là tất cả mọi người đã trở thành cừ non thế tội!

"Người nói, Phồn Đóa Nhi là nội gian... Tần Phi bị nàng dùng sắc đẹp dụ dỗ...Sau đó hắn còn giết chết Mã Thăng...Sau khi bị các người phát hiện lại dùng kiếm ý của Đại Tông Sư giết chết ba người Đồng Vân, Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng? Dịch Tổng đốc chờ lấy một chiếc khăn lông trắng đã thấm qua nước ấm, lau đi vết bẩn trên tay, lạnh lùng nói.

Từ Tông Hạo chưa bao giờ dám càn rỡ trước mặt Dịch Tổng đốc, hắn cung kính thi lễ nói: "Ty chức đã căn cứ theo tình hình điều tra thực tế để phán đoán, đoán được mọi việc là như vậy, xin Tổng đốc đại nhân định đoạt."

Dịch lão đầu cau mày, thấy máu tươi đầm đìa dưới chân, lại thấy thi thể mọi người của Mã phủ chất đống như lò mổ heo, sắc mặt hết sức khó coi.

Từ Tông Hạo chạy thẳng về Sát Sự Thính lập tức tố cáo láo trước rằng Tần Phi và Phồn Đóa Nhi là nội gian. Dịch Tổng đốc nghe tin cũng tự mình đi

tới, vị đầu não của Sát Sự Thính này hiện cũng đang đứng trước gian thứ ba trong Mã phủ, nhìn thấy các nội vệ của Hình Ngục Ty liên tiếp tìm ra các thi thể không còn nguyên vẹn.

"Tư Mã Đề đốc, người thấy sao?" Dịch lão đầu nhàn nhạt hỏi.

Tư Mã Đề đốc cũng không phải có họ là Tư Mã, hãn họ Tư, tên gọi là Mã. Hãn làm việc ở Hình Ngục Ty đã trên tám năm, có rất nhiều vụ án lớn đã được giải quyết dễ dàng. Hơn nữa, Tư Mã còn là một vị cao thủ trung phẩm Tông Sư, có điều theo người ta đồn thổi thì chính Bàng Chân đã từng bình luận về Tư Mã, rằng tiền đồ cả đời này của Tư Mã cũng chỉ là một vị Tông Sư trung phẩm mà thôi.

Tư Mã Đề đốc khẽ nói: "Không có bằng chứng thực sự bảo đảm, ta không thể kết luận được có phải Tần Phi và Phồn Đóa Nhi là nội gian hay không. Trước mắt chỉ có thể chứng minh là, Tiêu Trường Phong và Khâu Bằng đã chịu chết dưới kiếm ý của Đại Tông Sư, mà Đồng Vân lại chết dưới niệm võ giáp công. Ta cảm thấy nhiệm vụ thiết yếu trước mắt là phải tìm cho được Tần Phi và Phồn Đóa Nhi, hơn nữa nhất định là phải còn sống."

"Tra nội gian cùng chuyện này khác nhau." Dịch lão đầu bình tĩnh nói: "Nếu chúng ta bắt người ngoài thì cho dù bắt nhầm rồi, giết nhầm rồi thì cùng lắm là che giấu chuyện đó cho qua thôi. Nhưng nếu nội gian ở bên trong Sát Sự Thính thì nếu chúng ta bắt nhầm người chẳng những tổn thất người mình mà còn có thể bị những tên nội gian ngầm kia nhạo báng. Chuyện của Tần Phi phải điều tra nghiêm túc. Từ Tông Hạo..."

"Có ty chức!" Có lẽ bởi có tật giật mình nên khi đứng trước mặt Dịch lão đầu, Từ Tông Hạo vẫn còn hơi sợ hãi.

"Lão phu tạm thời cho rằng những gì người nói hoàn toàn là sự thật. Những chuyện còn lại người không được phép nhúng tay vào. Về nhà đợi đi!" Ánh mắt Dịch lão đầu như hóa thành thực chất nhìn Từ Tông Hạo lạnh như băng: "Quy củ của Sát Sự Thính, bản thân người là Đề đốc Đồng Tri phải rõ ràng nhất. Lập công sẽ được khen được thưởng. Nếu phạm sai lầm thì không phải đánh sẽ là giết."

"Ty chức đã biết. Ty chức không hề nói láo một câu nào đâu ạ." Mồ hôi Từ Tông Hạo rơi như mưa, hãn nơm nớp lo sợ nói.

"Đi đi." Dịch lão đầu phất phất tay, Từ Tông Hạo vội vàng bước nhanh rời đi.

Tư Mã đi tới bên Dịch lão đầu, thấp giọng nói: "Nếu Tần Phi và Phồn Đóa Nhi có ẩn tình khác thì Từ Tông Hạo này cũng rất đáng nghi. Mặc dù hẳn là cự đầu thần tử của Sát Sự Thính, cũng lập được không ít công lao hiển hách nhưng cũng có thể bị mua chuộc. Tổng đốc đại nhân cứ để hẳn rời đi như vậy có phải là đã quá tin tưởng hẳn rồi hay không?"

"Ta chỉ tin vào bằng chứng." Dịch lão đầu buồn bã nói: "Có ba người của Sát Sự Thính đã chết, lão phu gần như có thể chắc chắn ba người bọn họ nhất định chết trong tay Tần Phi. Chuyện trong nhà của Sát Sự Thính chúng ta nhất định phải lấy chứng cứ ra mà nói, không để ai bị oan, cũng không buông tha bất cứ kẻ nào. Đây là căn bản để Sát Sự Thính có thể đặt chân ở Đại Sở suốt ba trăm năm, bất kể quan văn tướng võ cũng đều không có biện pháp nắm thóp chúng ta được.

Dịch lão đầu vỗ hai cái nặng nề lên vai Tư Mã, thâm ý sâu xa nói: "Là người ngồi trên cao không thể có một quyết định khinh suất được. Một khi đã làm thì cho dù biết rõ là sai cũng phải gắng gượng chống đỡ đến cùng. Chúng ta không có nhiều cơ hội để làm sai, cũng không thể dễ dàng thương tổn đến cấp dưới của mình. Lòng người phân tán thì đội ngũ sẽ không bền vững được."

Tư Mã Đề đốc khom người nói: "Ty chức thụ giáo."

"Đi, báo cho nhân thủ các ty, cho dù phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra Tần Phi cho ta." Dịch lão đầu cất bước đi về phía trước, cũng không quay đầu lại nói: "Chỉ cần sống."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 68: Hắc thủ! Cao thủ!

Q.1 - Chương 68: Hắc thủ! Cao thủ!

"Cái gì? Từ Tông Hạo nói bốn cô nương là nội gian? Cái này không phải quá hoang đường sao?" Phồn Đóa Nhi tức giận kêu lên: "Người nhà của

chúng ta đã năm đời đóng góp cho Sát Sự Thính, được xưng tụng là cù cung tận tụy đến chết mới thôi. Từ Tông Hạo ăn nói láo toét, nếu Tổng đốc đại nhân tin lời của của hãn thì... ta, ta phải đi mụ nội nó chứ...."

Trong cơn tức giận, Phồn Đóa Nhi bực dọc phun ra một câu chửi tục. Tần Phi dù bận vẫn ung dung vắt chân, hưởng thụ Quán Linh Tư đang đứng xoa bóp phía sau, trong tay hãn cầm một đĩa điểm tâm ăn uống ngon lành, cứ như là căn bản hãn không hề bị oan uổng gì vậy.

Phồn Đóa Nhi tức giận đến mức đi lại lòng vòng trong phòng, vừa quay mặt thấy Tần Phi còn đang ăn, đôi tay nhỏ nhắn của Quán Linh Tư vẫn đang tới lui trên bả vai của hãn, thỉnh thoảng hai người lại mắt đi mày lại liếc mắt đưa tình... Phồn Đóa Nhi không khỏi giận dữ nói: "Tần Hậu Đốc Sát, xin người nghiêm túc một chút đi. Hiện giờ ta và người đều bị cho là phản đồ của Sát Sự Thính đó."

"Nghiêm túc thì thế nào nào? Không nghiêm túc còn có thể ra sao được?"

Tần Phi lười biếng nhăm nháp điểm tâm: "Tiết kiệm hơi sức một chút đi, tức giận cũng tức không chết được Từ Tông Hạo. Chúng ta phải nghĩ biện pháp, chẳng những phải rửa sạch nỗi oan khuất này, hơn nữa phải tra ra được rốt cuộc là ai có thể mua chuộc được Đề đốc Đồng Tri của Sát Sự Thính mà liên thủ cướp đi nhóm nô đeo tay kia."

Tần Phi vẫn còn một nỗi lo lắng âm thầm không nói ra, dựa theo những dấu vết hiện giờ mà suy đoán thì rất nhiều người sẽ cho là cao thủ Man tộc ở thảo nguyên mua chuộc được Từ Tông hạo rồi tới Đông Đô cướp đi nô đeo tay.

Nhưng Tần Phi lại không thấy vậy! Hãn giỏi như vậy, hoàn toàn xa vời đối với lũ người trong thảo nguyên. Sao có thể có người khiến hãn không thể không gật đầu được? Nếu như muốn mọi người cừu đại khổ thân như thế này lại kết hợp với đủ loại chứng cứ trước đó thì kẻ đứng giật dây phía sau màn rất có thể là Yến Vương.

Yến Vương đã tâm bình bực, cả Đại Sở đều biết. Bản thân hãn ở Bắc cương nắm trong tay mười lăm vạn đại quân. Nếu như bộ hạ của hãn chiêu dụ một số người trong thảo nguyên cũng không khiến Tần Phi cảm thấy có gì là lạ.

Lại nói sau khi Sở Dương về đến Đông Đô thì liên tiếp chịu thiệt dưới tay Tần Phi, thậm chí thiếu chút nữa không còn tính mạng. Cơ Hưng, một vì sao sáng vẫn còn chưa thực sự tỏa sáng ở Bắc Cương cũng bị Tần Phi chém chết dưới đao, hãn lại còn lưu chữ lại trên cây, hung hăng tát thẳng vào mặt Sở Dương.

Kẻ thù lớn nhất của hãn nhìn khắp nơi cũng thấy là Sở Dương, nói cách khác đây cũng chính là một nhà Yến Vương. Bởi Yến Vương muốn mở rộng thực lực của mình nên muốn có đám nỏ đeo tay này cũng không có gì đáng trách. Hãn cũng có đủ quyền thế và địa vị để mua chuộc Từ Tông Hạo thực hiện nhiệm vụ nằm vùng trong Sát Sự Thính ở Đông Đô và thực hiện cướp bóc đối với công trường bí mật.

Nếu đối thủ là Yến Vương thì lại hết sức phiền toái. Bả vai Tần Phi nhờ được Quản Linh Tư xoa bóp đã dần buông lỏng xuống, hãn đang híp mắt chìm trong những suy nghĩ của riêng mình.

Phồn Đóa Nhi thấy điệu bộ hãn như vậy càng thêm căm tức trong lòng, tính nàng vốn dĩ là nôn nóng. Gia tộc nàng liên tục năm đời liền đều là người bào chế thuốc và công tượng nổi danh, cho tới giờ cũng đều ra sức phục vụ cho Sát Sự Thính. Mấy trăm năm liền đều lập vô số công lao, có người cao nhất đã từng làm Đề đốc Đồng Tri của Kim Thạch Ty.

Một nhà Phồn Đóa Nhi có thể nói là đang đầy danh vọng, đột nhiên bị người ta vu oan là nội gian, cảm giác nhục nhã này đã đủ khiến nàng muốn giết người rồi.

"Người có dự tính gì không?" Quản Linh Tư thấp giọng hỏi, nàng không hề lo lắng Tần Phi bị nhận là nội gian. Trong lòng tiểu cô nương đương nhiên là ngả về phía ý trung nhân. Hơn nữa, Quản gia đặt chân ở Đại Sở đã ba trăm năm, có sóng gió gì mà chưa từng thấy? Kẻ khác bảo Tần Phi là nội gian, năm xưa còn có người từng nói là Quản gia muốn tạo phản nữa kia kìa! Chuyện lớn như vậy mà cũng đã từng trải qua nên việc trước mắt đối với Quản Linh Tư mà nói quả thực chỉ như bữa ăn sáng mà thôi.

"Thật sự ta cũng có chút suy tính, chỉ là có nguy hiểm." Tần Phi nghiêm trang nói: "Chỉ dựa vào hai người ta và Phồn Đóa Nhi rất khó làm được việc."

Quản Linh Tư khẽ mỉm cười, có thể chia lo sẻ nạn với người yêu là nghĩa vụ cần phải làm trọn của một nữ bằng hữu. Nàng khẽ bước nhan tới cửa, kêu lớn: "Người đâu, mời Ngũ thúc, Thất thúc và Cửu thúc tới đây."

Nói xong, Quản Linh Tư quay đầu lại, làm mặt quỷ về phía Tần Phi: "Hiện giờ không còn vấn đề gì nữa chứ? Nếu người cảm thấy nhân thủ còn chưa đủ thì mặc dù Linh Nhi không thể lại tiếp tục dùng đến những khách khanh khác trong nhà nhưng bọn Ngũ thúc có địa vị cao trong giang hồ, trong giới hắc đạo cũng có không ít bằng hữu, nếu muốn mời một số cao thủ Tiên Thiên đỉnh phong tới tương trợ hẳn không phải là vấn đề lớn."

Tần Phi cười hì hì khen: "Người hiểu ta chỉ có Linh Nhi thôi."

Phồn Đóa Nhi và Tần Phi hiện giờ trốn ở Quán phủ, nam chủ nhân đi tới Giang Nam trấn thủ đại doanh, nữ chủ nhân suốt ngày la cà, nếu không phải tới Trương gia đánh bài lá cây thì cũng tới Lý gia đánh mã điệu. Cuộc sống của phụ nữ quý tộc khó tránh khỏi chó chút vô vị, mà trong nhà thêm hai người sống sờ sờ là Tần Phi và Phồn Đóa Nhi thì Quán phu nhân lại hoàn toàn không hay biết...

Quản Linh Tư cười khúc khích tiêu sái trở về bên cạnh Tần Phi, tiếp đó lại tiếp tục bóp vai cho hắn.

Phồn Đóa Nhi giờ cũng không nhìn nổi nữa, nàng lạnh lùng liếc Tần Phi một cái, tâm tư của nàng còn muốn phức tạp hơn so với Quản Linh Tư. Dĩ nhiên nàng biết Tần Phi sớm đã tính toán xong xuôi hết rồi, thậm chí cũng coi cả La Ngũ, Mâu Thất và Trần Tiểu Cửu nằm trong kế hoạch, chỉ là không tự mình mở miệng mà cố ý để Quản Linh Tư tự nói ra thôi.

Tên nam nhân này, thực đúng là không phải kẻ tốt lành gì. Nhưng mà, dạo gần đây, có vẻ như nam nhân không hư hỏng thì nữ nhân sẽ không yêu thì phải...

Chỉ một lúc sau, La Ngũ, Mâu Thất và Trần Tiểu Cửu đến gian phòng của Quản Linh Tư. Tần Phi không muốn để mất lễ nghi trước mặt các vị tiền bối liền đứng dậy thi lễ.

Quản Linh Tư nhanh mồm nhanh miệng đem chuyện của Tần Phi nói một lượt với ba vị khách khanh, La Ngũ không nhịn được cười nói: "Tần Phi à Tần Phi, tên tiểu tử nhà người thật là giỏi rước lấy phiền toái, tùy tiện cũng

chọc phải cái tổ ong, cũng chẳng phải là chuyện nhỏ. Cái tên Từ Tông Hạo này ta có từng quen biết với hăn. Thuộc hạ dưới tay hăn cũng có vài phần công phu đấy. Người này cũng không có chỗ xấu gì khác ngoại trừ tâm kế quá nặng, hăn ra sức bán mạng vì tiền thân. Quy củ của Sát Sự Thính rất nghiêm, mỗi khi thăng một cấp đều phải trải qua khảo hạch nặng nề, có thể được đảm nhiệm chức Đề đốc Đồng Tri đã không hề dễ dàng, nhưng muốn làm Đề đốc một ty thì phải cho thấy biểu hiện siêu quần nổi bật mới được. Năng lực của Từ Tông Hạo chưa đủ, nhưng lại vẫn nhắm vị trí Đề đốc. Nếu ta không đoán sai thì kẻ giết dây phía sau hăn ít nhất cũng phải đồng ý cho hăn chức vị hấp dẫn ngang với Đề đốc!"

Quản Linh Tư ngồi ở chiếc ghế phía dưới cửa sổ, cười khúc khích nói: "Ngũ thúc, vậy người có đánh thắng được Từ Tông Hạo hay không?"

Mặc dù La Ngũ hay tự phụ nhưng cũng không muốn chê bai người khác, hăn thản nhiên nói: "Nếu bàn về tu vi thì ta với Từ Tông Hạo tám lạng nửa cân. Nhưng nếu chiến đấu thật sự thì mấu chốt của thắng bại lại thường phụ thuộc vào một số yếu tố như là, tâm trạng của ta hôm nay có tốt hay không, hoặc là ăn điểm tâm đã đủ no chưa, hay là tối hôm qua ngủ có ngon giấc không... chẳng hạn."

Quản Linh Tư trề cặp môi xinh xắn, cười nhạo: "Từ nhỏ đến lớn lúc nào ta cũng cảm thấy Ngũ thúc lợi hại nhất, chưa bao giờ có chuyện đến tay thúc mà thúc không giải quyết được, không ngờ được là hôm nay Ngũ thúc lại khiến Linh Nhi thất vọng. Xưa nay Ngũ thúc ba hoa là có thể chọc thủng được cả trời mà ngay cả một tên Từ Tông Hạo cũng không giải quyết được...ai cha...ai cha..."

Nàng thở dài hai cái, hơn nữa tiếng thở dài thứ hai dài lại càng dài, đồng thời lắc đầu phảng phất như đang tan nát cõi lòng.

Mặt mũi La Ngũ sao giữ được bây giờ? Hăn đành mặt dày nói: "Tiểu thư, vừa rồi là ta nói khiêm tốn thôi, thật ra thì con hàng như Từ Tông Hạo kia ta ột chưởng là thành cái bánh thịt ngay."

Quản Linh Tư cười đùa nói: "Ngũ thúc, đây là người nói đó nha. Từ Tông Hạo mục ruỗng quá rồi, lại còn đổ oan cho Tần Phi ca ca, người phải giúp ta đánh hăn, đánh hăn thật ác vào."

La Ngũ vỗ ngực thùm thụp: "Không thành vấn đề!" Dứt lời, La Ngũ một bên thì thối chí, trên mặt khó nhịn được đỏ rục lên, hăn tự biên hăn và Từ Tông Hạo cũng sần sần như nhau, ai thắng ai thua khó nói vô cùng. Nhưng tiểu thư đã mở miệng nói muốn đánh người rồi thì hăn cũng phải gắng gượng mà đánh một trận, cùng lắm thì nếu không thu thập được hăn ta sẽ bảo tiểu Cữu đi đánh...

Mâu Thất cười tít mắt nhìn La Ngũ bốc phét, bỗng ngh thấy Quán Linh Tư gọi mình liền đáp: "Tiểu thư có cần dặn gì không?"

"Trợ thủ của Từ Tông Hạo rất nhiều, Ngũ thúc đi đánh Từ Tông Hạo, Thất thúc cũng phải đánh đuổi lũ lâu la của hăn nhá."

Mâu Thất há hốc miệng, cái này có gì khó khăn đâu, cho nên cười híp mắt đồng ý, La Ngũ đứng bên cạnh trợn mắt nhướn mày, không còn gì để nói.

Trần Hoảng Dân khí độ âm trầm, hăn chậm rãi đến bên người Tần Phi, thấp giọng hỏi: "Người đã có kế hoạch rồi phải không? Linh Nhi tính tình trẻ con, những chuyện như thế này không phải cứ đánh người là có thể giải quyết được."

Tần Phi gật đầu, nghiêm túc nói: "Cữu thúc, Ngũ thúc, Thất thúc. Thật ra thì ta hoài nghi chỗ nỏ đeo tay kia do người của Yến Vương cướp đi. Bởi vì bọn họ chẳng những muốn có nỏ mà còn chỉ thẳng mặt nói muốn lấy mạng của ta. Thế lực của Yến Vương rất lớn, hăn hùng bá một phương ở Bắc Cương, địa vị ngăm có xu thế ngang bằng với các trụ cột trong triều đình. Lần này nếu ba vị ra tay tương trợ thì rất có thể sẽ trở thành cái gai trong mắt Yến Vương. Tần Phi không dám giấu diếm, xin ba vị tiền bối tự quyết định."

Trần Hoảng Dân không khỏi đánh giá cẩn thận lại thanh niên trước mặt. Thù oán giữa Tần Phi và Sở Dương hăn cũng biết rõ ràng. Nhưng Tần Phi thản nhiên nói ra như vậy rất quang minh lỗi lạc, hiển nhiên không muốn khiến cho ba người bị cuốn lằm vào tranh đấu giữa hăn và Yến Vương. Phải biết rằng bên cạnh Yến Vương còn có đại cao thủ như Lưu Nhâm Trọng, hăn cũng có vô số những năng nhân dị sĩ làm thủ hạ, vốn dĩ không dễ đối phó. Quán gia mặc dù là gia tộc có gốc rễ vững vàng nhưng phần lớn đều là quan văn, mặc dù có Quán Bình hiện giừo trông coi đại doanh ở Giang

Nam. Nhưng chút ít thủy quân kia ở đại doanh Giang Nam so với Yến Vương quả thực hoàn toàn không thuộc cùng một đẳng cấp...

"Có một số việc ta biết nhưng tiểu thư chưa chắc đã biết!" Trần Hoảng Dân suy nghĩ trong chốc lát rồi thản nhiên nói: "Nếu đứng phía sau màn thật sự là Yến Vương thì...việc chúng ta đi đánh người hắc lão gia sẽ rất cao hứng."

"Thủ hạ đức lực nhất của Yến Vương chính là Lưu Nhâm Trọng. Chín năm trước ta đã giao thủ với hắc." Trần Hoảng Dân thì thầm.

Quản Linh Tư không nhịn được nói chen lời vào: "Tiểu Cửu thúc thắng không?"

Trần Hoảng Dân không đành lòng lừa dối nàng nên nghiêm túc nói: "Ta không thắng nhưng cũng chưa thua. Chẳng qua mọi người chỉ là tỷ thí, không cần thiết phải đem tính mạng ra đánh cược. Đến đẳng cấp của chúng ta, chuyện được tỷ thí với nhau đã là cực kỳ khó có được rồi. Lần tỷ thí đó thu hoạch của ta rất lớn, có điều, ta đoán thu hoạch của Lưu Nhâm Trọng cũng sẽ không ít hơn ta quá nhiều."

Quản Linh Tư không hiểu ra sao cả, quyết định hỏi thẳng: "Vậy nếu đem tính mạng ra đánh cược thì thế nào?"

"Ta sẽ chết chắc." Trần Hoảng Dân phảng phất như đang nói một chuyện nhỏ nhoi không đáng kể vậy: "Chỉ có điều ta không thể biết được là dưới sự phản kích của ta thì hắc rốt cuộc là đồng quy vu tận hay bị thương nặng thôi."

Quản Linh Tư cũng hít vào một ngụm khí lạnh, ở trong mắt nàng, ngoại trừ Dịch lão đầu và Bàn Chân ra thì trên đời này hắc là không ai có thể chiến thắng được Trần Hoảng Dân nữa. Từ trước đến giờ nàng vẫn cảm thấy cho dù là Liễu Kinh Dương của Đường phủ đi nữa cũng không lợi hại bằng tiểu Cửu thúc của nàng. Nhưng hiện giờ Trần Hoảng Dân thẳng thắn thừa nhận nếu đánh cược tính mạng với Lưu Nhâm Trọng hắc là phải chết không nghi ngờ...trong tâm linh nhỏ nhỏ không khỏi có chút bận tâm.

Tần Phi ôm quyền nói: "Cửu thúc, việc ta lo lắng chính là cái này. Việc về nô đeo tay liên quan rất hệ trọng, nếu quả thật đó là do người của Yến Vương ra tay thì bản thân Lưu Trọng Nhâm là đệ nhất cao thủ dưới trướng Yến Vương, rất có thể hắc sẽ về trấn giữ ở Đông Đô. Tu vi của hắc cao

thâm, năm đó so với Bàng Chân cũng chỉ kém một đường mà thôi. Cho nên mặc dù ta đã có kế hoạch nhưng vẫn không muốn ba vị phải mạo hiểm."

"Ta nghe nói khi người đang đánh Sở Dương từng nói một câu: Nếu biết rõ đối phương không phải là đối thủ mới đánh nhau thì sẽ chẳng có gì thú vị cả." Trần Hoảng Dận ngạo nghễ nói: "Cho dù thật sự là Lưu Nhâm Trọng trấn giữ ở Đông Đô, thì chín năm vừa qua ta cũng không ở không. Có thể tỷ thí một phen nữa với Lưu Nhâm Trọng ta nghĩ cũng là một điều thú vị."

La Ngũ và Mâu Thất dường như bị hào khí của Trần Hoảng Dận lây nhiễm, năm đó uy phong của lấy lòng trong giới hắc đạo giờ đã bị thời gian mài mòn đi những góc cạnh của lưỡi đao giết heo này rồi. Đã rất lâu rồi bọn họ chưa từng tìm lại cảm giác vẫy vùng trong giang hồ, khoái ý khi cùng với đao quang huyết ảnh tìm đường sinh tồn rồi!

Cho dù đối thủ lần này là Lưu Nhâm Trọng thì sao nào? Chín huynh đệ năm đó tung hoành Đông Đô, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, liệu đã từng sợ bất cứ ai chưa? Cho dù là Bàng Chân, Trần Hoảng Dận cũng đã từng một người một ngựa đi tìm hãn đánh một trận, cùng lắm chỉ là bị đánh cho thê thảm khó coi rồi trở về mà thôi...

"Đa tạ ba vị tiền bối!" Tần Phi thản nhiên nói: "Giờ ta sẽ nói rõ kế hoạch ra, xin ba vị tiền bối xem xét!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 69: Ta đến từ Bắc Cương

Q.1 - Chương 69: Ta đến từ Bắc Cương

Nhà của Từ Tông Hạo không xa Sát Sự Thính. Hãn say mê công danh, hiện thời quyền cao chức trọng do vậy tiền tài tới càng mau. Nhà hãn không nhỏ, rộng khoảng mười lăm mẫu, người ở và tỳ nữ vô số. Hãn có một chính thê và sáu người thiếp. Tiểu thiếp nhỏ nhất năm nay chưa đầy mười bảy tuổi. Trong nhà bài trí xa hoa, những đồ dùng vật dụng trong nhà đều là trân phẩm hiếm thấy.

Từ Tông Hạo đang nâng một cái chén lưu ly. Bồn đào mỹ tửu (rượu nho) đỏ sẫm dưới ánh sáng của ngọn đèn như tỏa ra những tia sáng lấp lánh.

Hắn ngồi ghế dưới nhìn về phía nam tử trung niên đang ngồi ở ghế trên nói: "Đại nhân, đây là việc ngoài ý muốn, ty chức không thể ngờ rằng trong đoản kiếm của Tần Phi lại có lưu kiếm ý của Đại Tông Sư. Bởi vậy nên mới thất thủ trong gang tấc, có điều, ty chức đã phái thêm nhân thủ đi khắp nơi tìm kiếm. Chỉ cần có tin tức sẽ lập tức truy bắt."

Người trung niên thản nhiên nói: "Tần Phi có kiếm ý của Đại Tông Sư cũng không phải chuyện gì đáng kinh ngạc, cái này ai ai cũng biết lâu rồi. Nhưng có điều chuẩn bị của người vẫn còn chưa đầy đủ. Lần này không giết được Tần Phi, hẳn nhất định sẽ trốn chung một chỗ với Phồn Đóa Nhi. Phải tăng cường điều tra nghe ngóng, không để cho hai người bọn họ tiếp tục sống sót nữa."

Từ Tông Hạo cau mày nhăn nhó nói: "Nhưng thực sự là ty chức không điều tra ra được bọn họ đang trốn ở nơi nào. Phía bên Phố chợ ta đã cho người điều tra nghe ngóng nhưng không hề có một chút đầu mối nào. Hơn nữa, địa bàn do huynh đệ của Tần Phi là Thành Tín khống chế ta cũng đã phái người tìm kiếm nhưng hoàn toàn không có tung tích của bọn chúng. Đông Đô bảo lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không phải là nhỏ, muốn tìm ra hai người trong thời gian ngắn như vậy thật sự có hơi khó khăn một chút. Kính xin đại nhân thư thư cho ta chút thời gian."

Người trung niên nâng chén rượu trong tay lên, uống một hơi cạn hết bồn đào mỹ tửu trong chén rồi chậm rãi nói: "Thời gian không còn nhiều nữa. Hai ngày nữa thủ nỗ cần phải đưa ra khỏi thành. Nếu đến khi đó bọn Tần Phi còn chưa chết thì tự người cũng biết hậu quả nghiêm trọng như thế nào rồi đấy."

Môi Từ Tông Hạo khê giật giật, hiển nhiên hắn đang nghĩ tới hậu quả cực kỳ đáng sợ. Một khi hắn bị Sát Sự Thính phát hiện ra chính hắn mới là nội gian thì các thủ đoạn cương quyết mạnh mẽ của Sát Sự Thính có lẽ hắn sẽ không chỉ đơn thuần là được chứng kiến nữa.

Sát Sự Thính cũng đã từng có nội gian ở cao tầng, người này bị Quân Sơn Thủy đuổi giết. Cũng chính nhờ truy sát được tên nội gian đó mà Quân Sơn

Thủy mới yên vị ngồi vững vàng trên cái ghế Đẽ đốc Giáo Tập Ty trong suốt nhiều năm như vậy. Có tấm gương song Quân Sơn Thủy này ngay trước mắt, hẳn biết một khi thân phận bại lộ sẽ có bao nhiêu mật thám của Sát Sự Thính nối đuôi nhau đến đuổi giết hẳn...

Một trận gió đêm ào qua cửa sổ đang mở rộng, ánh trăng vốn dĩ đang xuyên qua cửa sổ soi sáng bừng cả gian phòng bỗng xuất hiện một bóng đen.

Người trung niên nhướn mày đưa tay chớp lấy, bóng đen nho nhỏ bay như chớp vào trong tay hẳn, sau khi nhìn kỹ thì hóa ra là một mảnh giấy viết thư. Bên trên viết ngay ngắn đường hoàng: "Từ Tông Hạo tự mở".

Người trung niên khẽ mỉm cười, ném lá thư này xuống trước mặt Từ Tông Hạo, trầm giọng nói: "Nếu như ta đoán không sai thì phong thư này là do Tần Phi gửi cho người. Lần này hẳn đã tìm được cao thủ tương trợ, mặc dù ta không đoán được người đó là ai... nhưng có điều, người có bản lĩnh đưa tin ngay trước mắt ta như vậy, ở Đông đô cũng không có nhiều... Ha ha, người tự mình xem đi, cái này không có độc."

Từ Tông Hạo phát lạnh trong lòng, vị ở trước mắt hẳn đây đã là người cực kỳ khó với tới rồi, không ngờ Tần Phi cũng có thể tìm được nhân vật lợi hại tương trợ hẳn, Từ Tông Hạo run run mở thư tín ra, ở trên đó có mấy hàng chữ: "Từ Tông Hạo: Đầu tiên, ta sẽ trả đũa các người. Tiếp đó, sau khi đã trút xong lửa giận, ta phải nói cho người biết là đổ oan cho ta cũng không có ích lợi gì đâu. Mọi người ai cũng đều là người thông minh, tội gì phải liều mạng tàn sát lẫn nhau vì chút chuyện cón con này? Nếu ta không đoán sai thì bên cạnh người hẳn có cao thủ do Yến Vương phái đến, có lẽ chính là Lưu Nhâm Trọng. Nếu các người đọc được phong thư này hẳn cũng biết bên cạnh ta không phải không có người tài. Vậy thì tốt rồi, mọi người đều lùi một bước. Phồn Đóa Nhi không phải là mẹ ta, cũng không phải là lão bà của ta. Chi bằng ta giao nàng cho người, người giúp ta tẩy sạch tội danh, tiện thể hóa giải mối thù giữa ta và Sở Dương... Nếu người đồng ý, tối nay giờ Sửu, gặp nhau ở hẻm Ất Nhị ở Phố chợ phía Nam thành."

Từ Tông Hạo nơm nớp lo sợ đưa thư cho người trung niên, nói với giọng run rẩy: "Đại nhân, Tần Phi đoán ra rồi."

Người trung niên cầm lấy lá thư. Tờ giấy rung lên trong lòng bàn tay, hắn đọc nhanh như gió, sau khi lướt qua một lượt liền tiện tay bóp nó tan thành hư vô rồi thản nhiên nói: "Từ Tông Hạo ơi là Từ Tông Hạo, người làm hỏng việc nhiều hơn là thành công. Nếu không phải người lắm mồm để lộ ra dấu vết thì sao Tần Phi có thể đoán ra được ta là Lưu Nhâm Trọng?"

Choang... chiếc chén lưu ly trong tay Từ Tông Hạo rơi xuống mặt đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, rượu bồ đào đỏ sẫm loang ra đầy đất, thoát nhìn tưởng như là máu! Từ Tông Hạo không còn kịp để ý trên mặt đất còn rất nhiều mảnh vỡ mà quỳ hai đầu gối xuống, dập đầu liên tục nói: "Đại nhân, ty chức ngu dốt, việc đã đến nước này rồi, cầu xin đại nhân cứu giúp!"

"Cứu giúp? Nếu hiện giờ ta giết người thì Dịch lão đầu cũng không phải người ngu, việc giá họa cho Phồn Đóa Nhi chắc chắn sẽ bại lộ, Tần Phi cũng có thể tẩy sạch tội danh. Đến khi đó lời của hắn ở trước mặt Dịch lão đầu sẽ vô cùng có phân lượng. Ta lo rằng nếu như Sát Sự Thính cố gắng điều tra đến cùng thì sớm muộn cũng gì cũng sẽ lần tới Bắc Cương. Vương gia có đại ân đối với ta, ta cũng không muốn vì những thứ phiến toái này mà liên lụy đến Vương gia." Lưu Trọng Nhâm thản nhiên nói: "Nếu Tần Phi nói muốn gặp vậy thì cứ gặp đi. Cao thủ hănh mời tới... Ừm, để ta nghĩ một chút."

"Có thể đưa tin trước mặt ta... người có bản lĩnh này ở Đông Đô, mà Tần Phi lại quen biết, ngoại trừ Trấn Phủ Ty của Ngô Quốc, cao thủ Ngụy Vũ Tốt của tiền triều ra cũng chỉ có lẻ tẻ vài người Liễu Khinh Dương, Trần Hoảng Dận thôi. Liễu Khinh Dương hiện giờ đang ở Đông Đô, theo ý của Đường Ẩn mà ta thấy khi trước thì Liễu Khinh Dương cũng rất có thái độ bênh vực Tần Phi. Trần Hoảng Dận là khách khanh của Quán gia... thật nhức đầu." Lưu Nhâm Trọng thở dài nói: "Nếu ta không đi thật khó mà đoán ra được."

"Đại nhân chịu đi cùng thật sự là không còn gì tốt bằng nữa." Từ Tông Hạo biết mình giữ được tính mạng nên vui mừng quá đổi, những lời a dua nịnh hót liên tiếp thốt ra khỏi miệng: "Đại nhân anh minh thần võ, tu vi thông thần, quả thực là người đứng đầu Đại Sở, mấy tên Liễu Khinh Dương, Trần Hoảng Dận có xách giày cho đại nhân cũng không xứng. Tối nay đại nhân

chịu ra tay đối phó đám tôm tép nhãi nhép, tên Tần Phi kia đương nhiên sẽ như đồ trong túi..."

"Chát chát chát!" Ba tiếng tát vang lên liên tiếp, Lưu Nhâm Trọng ngồi yên vị ở ghế trên, ngay tới mông cũng chưa rời đệm nhưng chưởng ngưng tụ trong hư không đã liên tiếp tát lên mặt Từ Tông Hạo ba cái. Hai gò má Từ Tông Hạo sưng vù lên, máu tươi tràn ra khỏi khóe miệng, mấy cái răng rơi ra.

Lưu Nhâm Trọng cười lạnh nói: "Người đứng đầu Đại Sở? Vô mông ngựa cũng phải có chường mực, không cần thận vỗ lên đuôi ngựa thì mạng người không còn đâu."

"Dạ dạ dạ, ty chúc thụ giáo." Từ Tông Hạo không dám nhiều lời nữa mà cúi đầu quỳ trên mặt đất.

Lưu Nhâm Trọng khê hóp một hóp rượu bồ đào, còn một lúc nữa mới tới giờ Sửu, không phải vội vàng tới Phố chợ sớm làm gì. Chuyện lần này đã được lên kế hoạch từ lâu nhưng vẫn không thể thực hiện một cách hoàn mỹ được.

Yến Vương ở Bắc Cương ác chiến nhiều năm với người trong thảo nguyên, cũng nhờ đó mà rèn luyện ra một nhánh cường quân. Mười lăm vạn đại quân ở Bắc Cương có thể nói là nhánh quân có kinh nghiệm tác chiến phong phú nhất, tác phong ngoan cường dũng mãnh nhất ở Đại Sở. Đặc biệt là các tướng lĩnh ở Bắc Cương, ai ai cũng đều từng cầm binh tác chiến. So với những tên tướng lĩnh ở trong lục địa chưa từng trải qua dù chỉ một trận thực chiến mà suốt ngày chỉ biết lý luận suông quả thực là khác biệt một trời một vực.

Năm đó Yến Vương tranh đoạt với Sở Đế, tiếc rằng chiến bại. Nhưng trong cuộc chiến người sống ta chết ấy Yến Vương vẫn còn cho thấy trí tuệ hần hinh hơn nhiều so với đám huynh đệ ngu xuẩn kia.

Hắn đã sớm an bài đường lui ithub, mạnh mẽ đoạt lấy binh quyền ở Bắc Cương trước khi lão hoàng đế còn chưa tắt thở. Trong một năm ngắn ngủi, hắn nắm trong tay mười lăm vạn đại quân, thân phận Vương gia vững như thái sơn cộng với đông đảo năng nhân dị sĩ dưới trướng. Mặc dù Sở đế hết

sức bất mãn đối với hãn nhưng cũng không dám tùy tiện trở mặt với người huynh đệ này.

Bên trong Đại Sở cũng không được coi là ổn định, những vùng đất trước kia là của Đường Quốc và Ngụy Quốc vẫn không ngừng có người gây sóng gió, giặc cỏ nổi lên khắp nơi. Đặc biệt là Ngụy Vũ Tốt, đám này khiến cho người Sở đau đầu muốn chết! Nếu lúc này mà huynh đệ lại đấu đá đến mức trở nên giương cung bạt kiếm thì kẻ được lợi chính là Ngụy Vũ Tốt hoặc là người Ngô Quốc mà thôi.

Yến Vương không động, Sở dĩ đương nhiên cũng sẽ không động. Dẹp phiến loạn không thể nóng lòng nhất thời được, chậm rãi thực hiện mới có thể chu đáo được.

Yến Vương mặc dù thân ở Bắc Cương nhưng vẫn luôn lưu ý động thái trong lục địa, đặc biệt là Đông Đô. Tin tức về thủ nỏ do Kim Thạch Ty của Sát Sự Thính tập trung nhân thủ nghiên cứu đã sớm đến tai Yến Vương thông qua nội tuyến nằm vùng ở Sát Sự Thính của hãn. Nhưng thủ nỏ có uy lực cường đại như vậy thì việc nghiên cứu chế tạo ra tuyệt đối không phải chỉ trong ngày một ngày hai. Chờ cũng khá lâu, cũng mất khoảng gần bảy năm, trải qua sự thiết kế và hoàn thiện của rất nhiều thợ thủ công mới có thể thành hình trong năm nay.

Sau khi Sát Sự Thính thử bắn thủ nỏ xong, tin tức lập tức truyền tới tai Yến Vương. Vũ khí đáng sợ như vậy nếu để Sát Sự Thính xây dựng được một nhánh kỳ binh thì cho dù là đội quân dũng cảm nhất dưới trướng Yến Vương hãn cũng không phải là đối thủ của họ. Bởi vậy, Yến Vương nhất định phải có được chỗ thủ nỏ này, do đó hãn chẳng những phái hết tai mắt ở Đông Đô ra, mà còn phái đệ nhất cao thủ dưới trướng hãn là Lưu Nhâm Trọng trở về Đông Đô chủ trì đại cục.

Lưu Nhâm Trọng cũng cảm thấy hơi khó xử lý đối với Từ Tông Hạo. Tuy người này không đến mức tài hoa xuất chúng, lại đặt nặng công danh lợi lộc. Nhưng nếu không phải người như vậy sao có thể bị Yến Vương mua chuộc được? Sát Sự Thính có thể nói bèn vững như thép, muốn mua chuộc những người như Quân Sơn Thủy hay Tư Mã thì đừng có mơ. Cũng chỉ có thể mua chuộc được những người như Từ Tông Hạo mà thôi.

Từ Tông Hạo là một tai mắt lớn mà Yến Vương cài trong Sát Sự Thính. Ngay từ khi Từ Tông Hạo còn là một Hậu Đốc Sát thì Yến Vương đã nhìn trúng hắn, cũng hậu thuẫn đầy đủ cho hắn khiến hắn tiến thân trong Sát Sự Thính như điều gặp gió. Sau mười năm, Từ Tông Hạo đã leo tới Đề đốc Đồng Tri, mặc dù đời này hắn không có cơ hội làm tới Đề đốc, nhưng một Đề đốc Đồng Tri cũng đã đủ để bán đứng hoàn toàn một công trình khổng lồ như thủ nỏ cho Yến Vương rồi.

Đêm hôm đó, căn cứ theo tin tình báo do Từ Tông Hạo cung cấp, Lưu Nhâm Trọng tự mình tọa trấn, còn Từ Tông Hạo mang theo thuộc hạ thân tín của mình với khí thế sét đánh không kịp bưng tai chém giết hoàn toàn đám hộ vệ bên ngoài, rồi ngay sau đó đột nhập công trường, thuộc hạ của Từ Tông Hạo cùng với các cao thủ Bắc Cương biến công trường trở thành lò mổ. Lưu Nhâm Trọng thấy đại sự đã xong liền dẫn các thuộc hạ chở các linh kiện đi, để kệ Từ Tông Hạo tới giải quyết hậu quả.

Cuối cùng cho thấy Từ Tông Hạo không phải nhân tài cái khi gió gì, hắn dọn dẹp thế nào lại dọn ra một đồng phiến toái, Phồn Đóa Nhi không chết...rồi sau đó lại bị Tần Phi tìm thấy...

Lưu Nhâm Trọng cảm thấy vô cùng đau đầu, ngay từ lúc hắn vừa tới Đông Đô, Sở Dương đã từng đau khổ cầu xin hắn nhất định phải giết chết Tần Phi. Lưu Nhâm Trọng định bụng sẽ bảo Từ Tông Hạo xử lý gọn ghẽ Tần Phi. Không ngờ được cái tên gà mờ Từ Tông Hạo này lại một lần nữa để hắn thất vọng, chẳng những hắn không giết chết được Tần Phi mà ngược lại lại càng khiến ọi chuyện trở nên phức tạp!

Hiện giờ Lưu Nhâm Trọng quả thật muốn bóp chết Từ Tông Hạo ngay tức khắc. Có điều hắn cũng biết người này đã tham lam, năng lực lại có hạn. Nếu không phải vậy Yến Vương cũng sẽ không mua chuộc được. Sau một lúc suy tính, trong lòng hắn cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Sau khi kết thúc chuyện này, tuyệt sẽ không để cho Từ Tông Hạo can dự vào bất cứ chuyện gì nữa. Đêm nay xử lý xong Tần Phi, phải lập tức rời khỏi Đông Đô, không được dừng chân.

Về phần Từ Tông Hạo... vẫn là cho hắn chết đi thì tốt hơn. Mặc dù vứt bỏ một con cờ như vậy có hơi xa xỉ một chút, nhưng nếu giữ lại hắn sẽ mang

đến ngày càng nhiều phiền toái hơn cho Yến Vương, mười năm trở lại đây, công danh lợi lộc hẳn hưởng thụ cũng không ít rồi, cho dù chết cũng không thể nói là oan ức cho hẳn.

Ánh mắt Lưu Nhâm Trọng lạnh lùng quét lên mặt Từ Tông Hạo, trong mắt hẳn, Từ Tông Hạo còn đang cười cầu tài kia đã trở thành người chết!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 70: Đời người như một màn kịch, ai ai đều là diễn viên

Q.1 - Chương 70: Đời người như một màn kịch, ai ai đều là diễn viên

Hẻm Ất Nhị là một con hẻm nhỏ vắng vẻ ở Phố chợ. Sở dĩ Tần Phi chọn nơi này là bởi hẳn đã quá quen thuộc với nó rồi. Từ nhỏ hẳn và Thành Tín đã lẫn lộn ở chỗ này.

Hẻm Ất Nhị là nơi ghi dấu những công tích vĩ đại của hai đứa nhỏ, chúng từng ở nơi này ném gạch phá phách người khác, cũng ở nơi này bán sách lậu, cướp mứt quả trong tay lũ trẻ con.

Tần Phi còn cảm thấy hơi mê tín một chút đó là chỉ cần ở hẻm Ất Nhị hẳn và Thành Tín dù làm gì cũng chưa từng bị thua. Khi chúng mới mười một, mười hai tuổi, lấy thuổng đánh bất tỉnh một tên du côn hơi nổi danh ở Phố chợ, sau đó không bị ai phát hiện.

Đây là đất phúc! Ai cũng đều có những điều mê tín như vậy, cũng như có một số người rất thích mặc áo trắng tới trường thi, hoặc có người rất thích mặc váy đỏ đi đánh bài vậy...

Rất ít người cư ngụ tại hẻm Ất Nhị, những phòng ốc ở nơi này đại bộ phận xập xệ, rất không an toàn. Trừ phi thật sự không tìm ra chỗ ở nào khác nếu không cũng không chịu ở lại chỗ này. Có câu 'thập thất cửu không' (mười phòng chín rỗng - chỉ sự nghèo khó, tiêu điều) để hình dung con hẻm hoang vu này đúng là rất chuẩn xác.

Giờ Sửu sắp đến rồi, Tần Phi ngồi trên đồng đá ven đường. Phồn Đóa Nhi cũng đứng ngồi không yên, đi đi lại lại. Nàng biết mình là chim mồi, mà chính nàng cũng không thể không đi làm mồi được.

Nghĩ tới điều này, Phồn Đóa Nhi không thể không trợn mắt oán hận nhìn Tần Phi một cái, chủ ý nào mà người này đưa ra cũng đều là các chủ ý mạo hiểm vô cùng. Bốn cô nương quốc sắc thiên hương, hơn nữa cũng không phải loại nữ nhân ngực to đầu óc bằng trái nho, ta thông minh lanh lợi, còn có thể thiết kế ra lợi khí thần cung. Nữ tử thế này sao có thể đưa ra làm chim mồi được? Hơn nữa cái tên Tần Phi này hết lần này tới lần khác đều làm như vậy...

"Bọn chúng có tới hay không?" Phồn Đóa Nhi thì thào hỏi.

"Nếu chúng không tới chẳng phải là người càng an toàn sao?" Tần Phi cười ha hả nhìn nàng một cái: "Đừng lo, thực lực xung quanh chúng ta đủ để bảo vệ ta và người."

Trong lòng Phồn Đóa Nhi hơi yên tâm, dù gì cũng vẫn còn đám Trần Hoảng Dận đang âm thầm bảo vệ, nàng một lòng nghiên cứu tể thuốc và vũ khí nên những cao thủ thành danh như vậy biết không được mấy người. Nhưng sau khi nhìn thấy bộ dạng chắc chắn của Tần Phi, nàng cũng vững tâm hơn. Nàng âm thầm cầu nguyện ngàn vạn lần đừng có để Trần Hoảng Dận chỉ là tên ba hoa lợi hại ngoài miệng, vừa động thủ một cái là nhũn như con chi chi ngay nhé.

"Bọn Trần Hoảng Dận sẽ không len lén trốn đi đấy chứ?" Phồn Đóa Nhi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, nàng nhìn xung quanh rồi nói: "Sao ta không thấy bọn họ ở chỗ nào vậy?"

"Nếu để người thấy được thì còn gọi gì là cao thủ nữa?" Tần Phi miễn cưỡng nói: "Đừng có lo lắng vớ vẩn nữa đi, được không?"

Phồn Đóa Nhi ngậm miệng lại, ánh trăng lan tràn trong ngõ hẻm, dịu dàng mà đậm thắm, khí trời thế này thích hợp nhất cho những cặp tình nhân dạo bước dưới trăng, hoặc dăm ba người bạn tri kỷ bày một bàn rượu ngon, thức nhắm trong hoa viên rồi bàn chuyện trên trời dưới bể. Những đêm không trăng lặng gió lạnh lẽo vô bì mới là thời điểm giết người thuận lợi, hôm nay không phải ngày tốt để giết người.

Cũng không biết phải chờ mất bao lâu, cuối cùng cũng có một bóng người chậm rãi xuất hiện phía đầu con hẻm, cái bóng của hắn in trên đất dài vô

cùng. Hắn bước từng bước vào sâu trong hẻm Ất Nhị, cho tới khi thấy Tần Phi và Phồn Đóa Nhi, hắn thản nhiên nói: "Ta tới rồi. Giao người cho ta!"

Tần Phi khẽ mỉm cười nói: "Từ đại nhân, chỉ mới có một ngày không gặp thôi sao mọi người phải tỏ ra xa lạ như vậy? Chi bằng ta với người nói vài câu về chuyện làm sao để hóa giải ân oán giữa ta và Sở Dương đi?"

Từ Tông Hạo cười lạnh lắc đầu: "Ân oán giữa người và tiểu Vương gia sao có chỗ cho người khác chen miệng vào được? Người nói chuyện này có liên quan đến Yến Vương sao? Chẳng qua chỉ là phán đoán vô căn cứ của một mình người mà thôi. Yến Vương ở tận Bắc Cương xa xôi, chuyện của Đông Đô này hắn nhúng tay sao được? Tần Phi, có người muốn giết người, nhưng ta có thể bảo đảm ta sẽ không giết người."

Tần Phi đứng dậy, duỗi lưng một cái, lại vận mình một vòng, dường như do ngồi đã quá lâu khiến eo hắn đau nhức. Hắn thản nhiên nói: "Từ đại nhân, nói vậy là chúng ta chẳng còn chuyện gì để bàn rồi. Khả năng của ta tới đâu người cũng hiểu rõ rồi. Nếu ta không muốn người mang Phồn Đóa Nhi đi thì người cũng không thể làm gì được."

Phồn Đóa Nhi thấy Từ Tông Hạo tới đây, không nhịn được cơn tức tối trong lòng, nàng mắng lớn: "Từ Tông Hạo, người đúng là đồ tiện nhân, dám vu khống cho bốn cô nương là nội gian. Đúng là đồ vừa ăn cướp vừa la làng."

"Tần Phi, người cũng là kẻ thông minh, người cũng biết nếu chúng ta lấy cứng chọi cứng sẽ không có kết quả gì tốt đẹp cả. Hiện giờ chỉ cần một nữ nhân chết đi là ta và người đều có thể thoát khỏi liên quan tới chuyện này. Ta còn có thể nói cho người biết cuối cùng là ai muốn lấy mạng của người. Giao dịch này dù tính thế nào cũng vẫn là người có lời." Từ Tông Hạo lạnh lùng nói: "Ta cũng không phải làm khó cho người, người động thủ giết Phồn Đóa Nhi thì ta sẽ nói cho người biết ngay."

"Thật chứ?" Tần Phi không nói lời thừa, tay phải nhanh như chớp vuốt ống giày một chút, rồi ngay sau đó có một đạo hàn quang đâm về phía Phồn Đóa Nhi, trong nháy mắt đã đâm đến cổ họng Phồn Đóa Nhi.

Từ Tông Hạo không tin Tần Phi có thể một kiếm dứt khoát đâm chết Phồn Đóa Nhi, nhưng dù vậy vẫn thản nhiên nhìn, đột nhiên lỗ chân lông cả người hắn phát rét, thân thể như nứt toác ra, trong mắt hắn, Tần Phi quả

nhiên đâm một kiếm vào cổ họng Phồn Đóa Nhi, máu tươi văng tung tóe khắp nơi. Thân thể Phồn Đóa Nhi mềm nhũn tuột xuống bức tường. Một đôi mắt to long lanh dần mờ đục rồi mất hẳn ánh sáng, dường như nàng ta muốn nói gì đó, nhưng mới vừa há miệng ra, máu tươi đã chảy ra khóe miệng không thể thốt ra được lời nào...

"Tần Phi..." Từ Tông Hạo giật mình kinh hãi.

Tần Phi lạnh lùng thu kiếm trở về: "Hiện giờ người có thể nói là ai muốn lấy mạng của ta được rồi chứ?"

"Cẩn thận, đây là huyền cảnh của niệm tu..." Một âm thanh rất nhỏ vang lên bên tai Từ Tông Hạo.

Từ Tông Hạo nhất thời tỉnh ra, Tần Phi vốn là niệm tu, nhưng không biết bí pháp này hãn học được từ đâu mà có thể bỗng dưng tạo ra một huyền cảnh cho hãn xem, còn khiến hãn tưởng là Tần Phi thực sự giết Phồn Đóa Nhi.

Thủ pháp như vậy dĩ nhiên không qua mặt được Lưu Nhâm Trọng đang nấp trong bóng tối, nhưng đó cũng đã đủ để Tần Phi tranh thủ được cơ hội ra tay, thừa dịp Từ Tông Hạo kinh ngạc, hai tay Tần Phi hợp lại, đoản kiếm rút vang lao ra như điện quang, bay thẳng về phía Từ Tông Hạo.

Thân kiếm run rẩy, biến hóa thành hàng nghìn hàng vạn, những nơi yếu hại khắp toàn thân đều có đoản kiếm chỉ tới. Đoản kiếm phá vỡ hư không, dường như bỗng dưng biến mất trước người Tần Phi nhưng ngay sau đó lại xuất hiện trước mặt Từ Tông Hạo, có một chùm sáng chạy dọc thân kiếm!

"Ngu xuẩn!" Từ Tông Hạo đưa tay bắt lấy, kinh khí ben nhọn chặn đứng đoản kiếm như lời đình lao tới, mũi kiếm dừng lại giữa không trung nhưng chuôi kiếm lại đang cố hết sức giãy dụa, dường như đoản kiếm đã đâm phải một chỗ rắn chắc trong hư vô làm ùi kiếm không thể tiến thêm một bước nào nữa.

"Người cho rằng là niệm tu thì có thể đắc thủ trước mặt ta hay sao?" Từ Tông Hạo cười ha hả, đoản kiếm mặc dù chỉ cách hãn có hơn một thước, thân kiếm còn đang không ngừng giãy dụa nhưng sau đó vẫn không tài nào tiếp tục tiến lên.

Từ Tông Hạo cười lạnh nói: "Tần Phi, ta nói người ngu xuẩn, người thật sự là ngu xuẩn. Kiếm ý của Đại Tông Sư của người chẳng qua là được phong

bế trong đoản kiếm này, mất đi đoản kiếm này, ta xem người lấy cái gì mà đấu với ta?"

Từ Tông Hạo rốt cuộc cũng là một Tông Sư, đối mặt với huyền cảnh cùng với tập kích nhanh như chớp giạt của Tần Phi nhưng hăn vẫn tỏ ra có lực chiến đấu rất cường đại, đoản kiếm như phong lôi, nhưng hăn xuất thủ như mưa sa. Cho dù phong lôi cuồng dã thế nào đi nữa nhưng mưa vẫn rơi xuống khắp cả vùng đất, bao phủ khắp nơi. Gió thổi không tan, lôi đánh không dứt!

Thanh đoản kiếm kia vẫn gào thét không ngừng, Từ Tông Hạo nhẹ nhàng đưa tay bắt lấy nó tựa như thiếu nữ dịu dàng ngắt lấy lá trà, tựa như tân lang khẽ vén khăn voan của tân nương lên trong đêm động phòng hoa chúc. Bàn tay thô ráp của hăn với lấy chuôi kiếm, chỉ khẽ vẩy tay một cái, liền đã nắm chắc chuôi kiếm trong lòng bàn tay, đoản kiếm hiện giờ đã rơi vào trong tay hăn.

"Ngu xuân!" Tiếng của Lưu Nhâm Trọng lại một lần nữa vang lên bên tai Từ Tông Hạo.

Từ Tông Hạo cười ha hả, hăn chỉ vào Tần Phi quát lớn: "Cả Đông Đô này đều biết hăn là tên ngu xuân."

Bỗng nhiên, nụ cười trên mặt Từ Tông Hạo cứng lại, hăn nhìn rõ mồn một rằng Tần Phi lại rút ra một thanh đoản kiếm trong ống giày, thân kiếm sáng ngời với một chuôi kiếm cổ kính.

"Ai bảo người là tiểu gia chỉ có một thanh đoản kiếm thế?" Tần Phi cười ha hả nói: "Quân tử đấu trí không đấu lực. Thanh đoản kiếm trong tay người kia là do tiểu gia phải bận rộn cả đêm nay mới có thể làm ra cho tương xứng với người đấy. Dĩ nhiên trên thân kiếm còn có một chút độc dược do Phồn Đóa Nhi đặc biệt thêm vào cho người, cứ từ từ hưởng thụ đi."

Từ Tông Hạo vội vàng buông tay, đoản kiếm rơi đánh keng một tiếng trên mặt đất. Hăn xòe bàn tay ra, mượn ánh trăng trước mắt để quan sát, lòng bàn tay đã đổi thành màu đen kịt, mà màu đen kịt kia cũng chỉ xuất hiện trong nháy mắt mà thôi, rồi sau đó lại khôi phục lại màu sắc như bình thường.

Từ Tông Hạo kinh hãi trong lòng, hăn lấy từ trong ngực ra vài lọ thuốc điên cuồng dốc vào trong miệng.

Phồn Đóa Nhi đang dựa vào tường cười ha hả nói: "Từ đại nhân, ngài cũng không cần phải vội vã như thế đâu. Độc dược này là sản phẩm mới nhất của Kim Thạch Ty. Sau khi ăn phải sẽ không tránh khỏi đầu váng mắt hoa, tứ chi vô lực, thế này đi, ta hỏi cái gì, ngài cứ ngoan ngoãn mà khai ra, nếu không, để quá mười ngày nửa tháng thì trí lực của ngài sẽ thoái hóa đến trí tuệ của một đứa trẻ năm, sáu tuổi. Sau này nếu như ngài không chết thì có thể tìm một đứa nhỏ ở ven đường mà năm bần nặn tượng đất đó..."

"Cái này có truyền nhiễm hay không thế?" Tần Phi nghiêm túc hỏi.

"Cái này sao, có truyền nhiễm hay không thì Kim Thạch Ty vẫn còn chưa nghiên cứu." Phồn Đóa Nhi dương dương đắc ý nói: "Loại thuốc này ngấm vào cơ cực nhanh, rồi ngay sau đó thấm vào máu, một đường xông thẳng lên đỉnh đầu, một đường chạy thẳng vào tim. Nếu như đã trúng độc thì chỉ có nước hoặc là chặt đầu đi, hoặc là khoét tim ra thôi...Thật là một loại thuốc tốt để giết người diệt khẩu, tra tấn bức cung nhé!"

Tần Phi vào vai một tên pha trò, ở bên cạnh Phồn Đóa Nhi góp gió thổi lửa, hăng hái tiếp: "Vậy, giải dược bán ở đâu vậy?"

Phồn Đóa Nhi khẽ cười nói: "Cái này thật ngại quá, Kim Thạch Ty thống nhất là đầu tiên chế ra độc dược rồi mới nghiên cứu chế ra giải dược. Giải dược à... có lẽ tháng hai năm sau mới có thể cho ra lò. Nếu khi đó Từ đại nhân còn sống thì nhớ tới Kim Thạch Ty tìm bốn cô nương mua giải dược nhé, ta sẽ chiết khấu cho người tới tám mươi phần trăm, mọi người đều là người quen cả, ta nói có đúng hay không..."

"Ồ, nếu đã vậy thì..." Tần Phi chặc lưỡi hít hà nói: "Từ đại nhân, trúng độc rồi ngài có cảm thấy không ổn chỗ nào không? Nếu loại độc dược này không tốt thì Phồn Đóa Nhi còn có rất nhiều loại tân dược khác mới ra lò, để nàng cho ngài nếm thử nhé?"

Từ Tông Hạo lạnh run cả người, không thốt nổi một tiếng. Hắn biết mặc dù nhìn Phồn Đóa Nhi như đang cười cợt nhưng nàng không hề nói láo một chút nào, bởi mặc dù hắn liều mạng điều động chân nguyên chống cự nhưng độc tính một đường lên não, một đường công tâm căn bản không thể nào chống cự.

Ánh mắt của hắn bắt đầu trở nên mơ hồ dần, hết tay này tới tay khác run rẩy, hắn muốn ngừng thần tụ lực nhưng chân nguyên trong khí hải bắt đầu dần dần tan rã... Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chẳng bao lâu nữa hắn sẽ biến thành một tên phế nhân.

"Người phải gọi ta là Phồn đại nhân." Phồn Đóa Nhi nổi giận nói: "Tần Hạo Đốc Sát, người thật quá quắt không coi trọng quan vào đâu cả, sau khi trở về Sát Sự Thính ta phải bẩm báo với Quân Đề đốc để ngài giáng chức người xuống làm nội vệ."

"Phồn đại nhân, xin ngài đừng làm thế." Tần Phi nghiêm trang nói: "Ty chức còn muốn xin ngài đề bạt, xin ngài bao bọc..."

Hai người một xướng một họa, từ đầu đến cuối hoàn toàn không để Từ Tông Hạo còn đang phát run vào trong mắt.

Đột nhiên, có tiếng gió vang lên, Tần Phi lập tức ngừng thần đề phòng, hướng đi của trận gió kia không phải hướng đến Tần Phi, cũng không phải hướng đến Phồn Đóa Nhi mà là Từ Tông Hạo.

Một viên thuốc màu đen rơi xuống tay Từ Tông Hạo, tiếng của Lưu Nhâm Trọng vang lên bên tai Từ Tông Hạo: "Nuốt nó vào, người có thể bảo toàn tính mệnh, phải nhanh chóng giết chết Tần Phi và Phồn Đóa Nhi!"

Sắc mặt Từ Tông Hạo xám xịt, hắn không chút lưỡng lự, nhét ngay viên thuốc màu đen vào trong miệng, lạnh lùng rút trường kiếm bên hông ra, ngạo nghễ nhìn Tần Phi và Phồn Đóa Nhi, hiển nhiên đã coi chúng như người đã chết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 71: Thương như long khí thể như cầu vồng

Q.1 - Chương 71: Thương như long khí thể như cầu vồng

Từ Tông Hạo có khổ tự mình biết, đến lúc này không hợp sức lại căn bản cũng không có đường có thể chạy trốn. Phồn Đóa Nhi nói không sai, Kim Thạch Ty từ trước tới nay luôn theo lối sử dụng độc dược, sau đó mới nghiên cứu chế tạo giải dược. Mình mới vừa rồi ăn như thường luồng không

biết bao nhiêu là giải được, tuy nhiên vẫn không ngăn được độc tính phát tác.

Đường đường là cao thủ tông sư, bị hai người thiếu niên một nam một nữ một xướng một họa làm nhục một hồi, vừa là bởi vì tạm thời không bắt bẻ được những gì Tần Phi nói.

Từ Tông Hạo trong lòng đại hận, nếu không phải là mình không cẩn thận, đáng nhẽ nên sớm nghĩ ra, một nhà Phồn Đóa Nhi từ thời Ngũ Đại đã ở Kim Thạch Ty, không tính những tượng sư [DG nghệ nhân] ở ngoài, mỗi đời đều có người bào chế thuốc kiệt xuất. Có nàng đi cùng bên cạnh, tại sao có thể không đề phòng độc đây?

Nhưng bây giờ hồi hận cũng đã không còn kịp rồi, chỉ có thể hợp tác, tin tưởng Lưu Nhâm Trọng mà uống hoàn thuốc hắc đưa cho, tốc chiến tốc thắng, giết chết Phồn Đóa Nhi và Tần Phi, sau đó nghĩ biện pháp giải quyết cho hết kịch độc trên người.

Hoàn thuốc này màu đen dường như mang theo lực lượng thần bí, khí hải dần dần ngưng tụ, toàn thân tràn đầy lực lượng, trạng thái quả thực so sánh với lúc chưa trúng độc còn tốt hơn nhiều. Từ Tông Hạo mừng rỡ trong lòng, cao thủ đúng là cao thủ, Lưu Nhâm Trọng quảng đại ột hoàn thuốc là có thể chống đỡ độc tính.

Từ Tông Hạo cổ tay chấn động, trường kiếm lẳng không đánh ra.

Một kiếm này xuất thủ, hắc như biến thành người khác, vừa rồi thần thái còn chật vật không chịu nổi đột nhiên trở nên bất khả xâm phạm, cử chỉ lạnh nhạt thông dong bỗng trở nên lẳng lẹ vô cùng.

Trường kiếm trong đêm tối, giống như ánh nắng mặt trời chói chang lên cao, một vầng ánh sáng từ trên thân kiếm nở rộ, giống như hoa mẫu đơn nở rộ khoan thai mà xinh đẹp, thân kiếm lấp loé màu máu giống như dung nham chói mắt từ địa ngục chảy ra...

Quang mang của một kiếm này ở trong bóng đêm, giống như sự kết hợp hoàn mỹ của lá sen trải rộng trên mặt hồ, mũi kiếm tựa như vách núi ngàn trượng cao vút nguy nga...

Căn nhà vốn dĩ sắp sụp đổ, sau uy lực của một kiếm này dường như không chịu được thêm nữa, đá vụn từ nóc nhà lăn xuống, trong ban đêm tĩnh lặng,

nghe tựa tiếng sét giữa trưa hè...

Cây cối xung quanh chợt mất đi sinh cơ, ngay cả đám cỏ trên mặt đất cũng trong nháy mắt trở nên khô vàng.

Uy lực của trường kiếm vô thượng, dù đem hết sinh lực của cả hai cũng không chịu nổi một kích. Thanh kiếm không những là huyết kiếm, mà còn là một thanh ma kiếm.

Chủ nhân của kiếm còn đáng sợ hơn bất kỳ ác ma nào!

Sắc mặt Tần Phi kịch biến. Một kiếm này của Từ Tông Hạo xuất ra khí thế phá trời, nếu như lúc trước Tần Phi còn có thể cứng rắn đối Từ Tông Hạo một lát thì với uy lực một kiếm này không cho hẳn có cơ hội dùng cứng đối cứng.

Phồn Đóa Nhi hoa dung thất sắc, nàng không nghĩ được tại sao thân hẳn đã trúng kịch độc nhưng Từ Tông Hạo lại còn có thể xuất ra một kiếm không thể đỡ nổi như thế. Một kích kia tụ tập toàn bộ linh khí, khí phách, sinh khí, oán khí, lệ khí cùng sát khí của Từ Tông Hạo!

Một đạo hắc ảnh từ trên trời giáng xuống, thân ảnh trùng trùng điệp điệp tựa như gió thổi không lọt qua, cứng rắn ngăn thế kiếm lại, vô số âm thanh rền vang, kinh khí đan xen làm nửa con đường biến thành phế tích.

Trần Hoảng Dân ngạo nghễ đứng yên, tay cầm trường mâu. Vũ khí của hắn dài chín thước, cái ngù như quả trứng gà lớn, đầu mâu sắc nhọn...

Một kích phá tan thế kiếm Từ Tông Hạo, Trần Hoảng Dân được thể không buông tha, trường mâu linh hoạt như linh xà từ hai bên xông vào, lại giống như cự mãng thượng cổ từ trên bổ xuống. Mâu ảnh liên miên bất tuyệt, khí thế như cầu vồng.

Tần Phi cười ha ha ngồi xuống, Trần Hoảng Dân vừa ra tay là hắn biết Từ Tông Hạo chỉ có hữu tử vô sinh. Trần Hoảng Dân dùng mâu, người dùng mâu quan trọng nhất là khí thế. Thảm liệt hùng tráng như này từ trước đến nay chưa có ai. Thà gãy chứ không chịu nhường. Trừ phi có khí thế lớn hơn Trần Hoảng Dân nếu không chỉ có bại.

Từ Tông Hạo muốn mở một đường máu cũng không được. Hết lần này tới lần khác bị Trần Hoảng Dân nhẹ nhàng phá tan kiếm thế ngay trước mặt.

Như thế này không thể nói là dùng trứng chọi đá mà là gà con, là gà va tảng đá...

"Rất lợi hại!" Phồn Đóa Nhi núp ở phía sau Tần Phi. Nàng nhìn Trần Hoảng Dân đang điên cuồng như lửa lớn như thiên lôi. Nàng chắt lưỡi hít hà nói: "Vị Cửu gia này, thoát nhìn văn nhã, mặt mũi nhìn cũng được, mặc dù tuổi hơi lớn nhưng đi trên đường chắc vẫn có thể cuốn hút ánh mắt rất nhiều nữ tử nhìn theo. Nhưng vừa động thủ, lại điên cuồng đầy sức mạnh, thật là khiến người người sợ. Lỡ có là đối thủ của hãn chắt cũng bị hãn hù chết..."

"Cửu gia đích xác là một nhân vật..." Tần Phi tự nhiên nói ra: "Nghe nói, tư chất Cửu gia cũng không tốt. Thuở thiếu niên bá sư học nghệ, không có người nào coi trọng hãn. Ai cũng bảo thân thể của hãn yếu ớt còi cọc, nói hãn không cách nào tu hành đến cảnh giới chí cao. Nhưng Cửu gia chưa từng vì thế mà dao động. Hãn điên cuồng tu luyện, si mê đạo tu hành, mới có thành tựu ngày hôm nay. Mặc dù, mọi người khi bàn về cao thủ đứng đầu sẽ nói về hai người Bằng Chân, Dịch lão đầu. Nhưng ta dám bảo đảm, Bằng Chân cũng không muốn tùy tiện động thủ với Cửu gia..."

Phồn Đóa Nhi gật đầu, nhìn đầy suy tư vào trong lối đánh của Trần Hoảng Dân.

Mâu ảnh quét ngang, biến ảo vô số, cứng rắn tiếp cận kiếm ảnh đầy trời. Đột nhiên kinh khí tiêu tán, mũi thương sắc nhọn đã ở trên cổ họng Từ Tông Hạo.

Từ Tông Hạo mồ hôi rơi như mưa, không dám cử động. Khi hãn thấy Trần Hoảng Dân xuất thủ, cũng biết hôm nay mình chết chắc. Hy vọng duy nhất của hãn chính là Lưu Nhâm Trọng có thể xuất thủ cứu giúp. Nhưng đã đánh đến nước này rồi, Lưu Nhâm Trọng vẫn không có ý xuất thủ...

Hãn lại thấy phía sau Tần Phi có hai người bước tới. Hãn ở Sát Sự Thính lâu như vậy, dĩ nhiên biết La Ngũ Mâu Thất là ai... Ba đại cao thủ cấp Tông Sư ở chỗ này, Từ Tông Hạo cười khố một tiếng, ném trường kiếm xuống đất!

"Từ Tông Hạo." Phồn Đóa Nhi xông về phía trước, lớn tiếng trách mắng: "Nói đi, người bị ai mua chuộc? Có phải Yến vương hay không?"

Đôi môi Từ Tông Hạo mấp máy, gương cười: "Ta nói ra các người sẽ bỏ qua cho ta? Sát Sự Thính sẽ bỏ qua cho ta? Hay là... Hãn sẽ bỏ qua cho ta?" Mặc dù Từ Tông Hạo không nói hãn là ai, nhưng tất cả mọi người có thể nghe được ra ý tứ của hãn. Đúng thế, cho dù hãn nói ra, nhưng tội lỗi lần này quá lớn, không thể thoát khỏi thảm cảnh bản thân bị giết cả nhà bị tịch thu tài sản.

Phồn Đóa Nhi oán hận nói: "Được lắm, người không nói, chút nữa bốn cô nương cho người nếm mùi mấy vị tân dược, không lo người không nói."

Tần Phi chậm rãi tiến lên phía trước, kéo Phồn Đóa Nhi ra phía sau, thản nhiên nói: "Như thế không phải là phương pháp hay. Người nên trải qua làm tuần kiểm hoặc là tiến vào Hình Án Xử đi."

Tần Phi quay mặt lại nhìn Từ Tông Hạo nói: "Người có thể không nói, nhưng người phải biết rằng, trong nhà của người còn có vợ con. Hiện tại tội người nhất định là tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Nhưng nếu chúng ta dẫn người trở về Sát Sự Thính, người khai báo rõ ràng. Dịch Tổng đốc là người thế nào hãn người không phải là không biết, hãn là nổi danh bao che thuộc hạ. Người mặc dù chết chắc, nhưng tám phần có thể giữ được tính mạng vợ con, khoản mua bán rất hời, người nên cẩn thận suy nghĩ một chút."

"Ta nói thì thế nào? Không có chứng cứ, không có cho dù là một chút chứng cứ có thể đem cho người khác thấy." Từ Tông Hạo cười thản nói: "Người không biết bọn chúng làm việc cực kỳ cẩn thận, Sát Sự Thính nhiều nhất chỉ có thể tìm được ta, ta chết, lộ tuyến này coi như là chặt đứt. Chuyện trong triều đình khác với chuyện phá án nhiều lắm, quyền thế đến trình độ nhất định, căn bản không có đúng hay sai, mà phải nhìn vào uy quyền trong triều!"

"Cho dù ta nói ra Yến vương, triều đình có thể bắt hãn như thế nào? Mười lăm vạn đại quân, ai dám động vào? Ai dám đến Bắc Cương tước binh quyền của hãn?" Từ Tông Hạo dồn dập nói: "Dã tâm của Yến vương, hơn mười năm trước bệ hạ đã biết rồi, nhưng đến bây giờ vẫn chưa động đến hãn. Người cho rằng Sát Sự Thính không điều tra Yến vương sao? Từ lâu nay vẫn điều tra, hồ sơ về hãn đã đầy cả hai phòng rồi. Nhưng vậy thì thế

nào, không có thực lực ai có thể nuốt trôi Yến vương? Bệ hạ không làm được, người làm được chắc?"

"Lưu Nhâm Trọng có tới không?" Tần Phi thì thầm hỏi.

"Lưu Nhâm Trọng..." Từ Tông Hạo bỗng nhiên cười lên ha hả, chửi ầm lên nói: "Lưu Nhâm Trọng, Tổ sư mười tám đời tổ tông nhà ngươi... Người con mẹ nó dùng lão tử làm thương!"

Một dòng máu tươi theo mũi của hắn chảy xuống. Trần Hoảng Dận thu thương lại rồi phong bế mười hai kinh mạch của Từ Tông Hạo.

"Vô dụng thôi... Hoàn thuốc ta vừa mới ăn, có thể trong nháy mắt kích thích công lực, nếu không cũng không thể đánh ngang tay với Cửu gia nhà ngươi lâu như vậy... Nhưng mà, dược lực đã hết, kinh mạch trong cơ thể ta đã đứt đoạn. Kể cả có đại tông sư ở chỗ này, cũng cứu không nổi tính mạng của ta. Không cần uống phí công phu đâu!" Sắc mặt Từ Tông Hạo trắng bệch, thất khiếu không ngừng chảy ra máu tươi, hắn đứng thẳng tắp, giơ tay áo lau vết máu trên mặt nhưng lại làm máu chảy ra càng ngày càng nhiều, căn bản là lau không hết...

"Vô dụng rồi, hết thuốc chữa!" Phồn Đóa Nhi lạnh lùng mở miệng nói.

Từ Tông Hạo lau vết máu nơi khóe mắt, bình thản nói: "Những linh kiện đã cướp được giấu ở Đình tự khố trong kho hàng long xương tại Bắc thành. Có lẽ Lưu Nhâm Trọng đã phái người chở đi rồi. Nếu như muốn đoạt lại, sẽ phải phong bế toàn thành, phong tỏa tất cả con đường từ Bắc thành thông với phủ Yến Vương. Cứ điểm của Yến vương ở Đông đô không phải là nhiều. Giam Tra Ty và Chấp Hành Ty đều thuộc lòng. Chỉ cần bỏ thêm chút thời gian, chỉ cần linh kiện lắp ráp chưa bị rời đi, thì nhất định có thể tìm được."

"Tần Phi..." Từ Tông Hạo quay mặt lại. Hắn nhìn Tần Phi rồi nói: "Người rất lợi hại, thật sự lợi hại. Sát Sự Thính lâu lắm cũng không có xuất hiện một thanh niên lợi hại như ngươi. Ta nghĩ, Dịch Tổng đốc nhất định sẽ rất coi trọng ngươi. Những lời vừa rồi hãy coi như lần cuối cùng ta vì Sát Sự Thính xuất lực... Ta giết nhiều đồng liêu như vậy, xuống dưới suối vàng cũng không còn mặt mũi thấy bọn họ. Sau khi ta chết, phiền người móc hai con ngươi ra, băm nát khuôn mặt..."

Chần chờ chốc lát, Từ Tông Hạo nói tiếp: "Nếu như có thể hướng Dịch Tổng đốc cầu tình, tha tội chết cho người nhà của ta. Cho dù đây con ta đi Tây Vực làm nô tỳ cũng được, xin đừng giết nó, nó mới ba tuổi đầu..."

Thanh âm Từ Tông Hạo tắt dần, đứng yên một chỗ, khuôn mặt chảy máu, cứ như vậy mà chết.

Phồn Đóa Nhi u đột nhiên thở dài nói: "Sớm biết hôm nay, hà có gì hồi đó?"

Bất chợt Trần Hoảng Dận thản nhiên nói: "Lưu Nhâm Trọng."

Tần Phi đưa mắt nhìn lại, phố dài vắng vẻ, cuối đường có một người đứng chấp tay. Bởi vì cách nhau quá xa, Tần Phi chỉ có thể nhìn thấy bóng y cực kỳ mờ hồ. Hắn chỉ thấy bóng dáng của y mà nhìn không thấy mặt mũi. Người nọ phảng phất cùng bóng đêm tan ra làm một thể. Y chỉ đơn giản chấp tay đứng đó, liền có cảm giác không thể địch lại được.

La Ngũ cùng Mâu Thất cũng đã từng nghe danh Lưu Nhâm Trọng, biết hắn là đại cao thủ, lập tức ngưng thần đề phòng. Khoảng cách, đối với bậc cao thủ như Lưu Nhâm Trọng chắc chắn không là vấn đề.

Phồn Đóa Nhi có chút giật mình, theo bản năng núp ở sau lưng Tần Phi.

Người nào cũng không ngờ tới, Tần Phi lại đi lên phía trước hai bước, hướng về phía Lưu Nhâm Trọng vẫy tay: "Này..."

Phồn Đóa Nhi nhất thời hóa đá, chẳng lẽ người này lá gan là làm bằng sắt? Ngay cả La Ngũ Mâu Thất cũng đã bắt đầu đề phòng rồi, Tần Phi lại còn tiến lên vẫy gọi người khác?

"Ta biết người muốn giết ta." Tần Phi thanh âm cũng không lớn, nhưng hắn biết rõ, Lưu Nhâm Trọng tuyệt đối có thể nghe thấy hắn nói từng chữ: "Ta không phải là một người thích gây chuyện. Nhưng nếu có người giẫm qua, ta sẽ hung hăng đạp lại. Đối với người muốn giết ta, bất kể hắn là ai vậy, ta cũng sẽ không nương tay."

"Phủ Yến Vương các người coi Tần Phi ta như cái đinh trong mắt, được lắm! Ta bảo đảm, chỉ cần là người phủ Yến Vương rơi vào trong tay của ta, ta cũng sẽ làm cho bọn hắn sống không được chết không xong." Tần Phi vung nắm đấm, đánh mạnh vào không khí: "Người cũng không phải ngoại lệ!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 72: Thường thiện phạt ác

Q.1 - Chương 72: Thường thiện phạt ác

Trong đêm tối, Lưu Nhâm Trọng như một u linh lảng lảng hòa vào màn đêm, hẩn chẳng động đậy gì nhưng mỗi người đều cảm nhận được uy áp của hẩn. Cái cảm giác kỳ quái này làm cho người ta cảm thấy Lưu Nhâm Trọng chỉ cần nhấc tay là có thể dễ dàng lấy đầu của mình.

Phổ dài yên tĩnh, ánh trăng lạnh như tuyết, một người cùng một đám người lặng lẽ giăng co. Đột nhiên áp lực của đám người suy giảm, bọn họ giương mắt lên nhìn thì Lưu Nhâm Trọng đã biến mất trong màn đêm.

"Vừa rồi khẩu khí của người lớn như vậy, không sợ Lưu Nhâm Trọng tới đây khiêu chiến sao?" Trần Hoảng Dận hờ hững hỏi.

Tần Phi cười híp mắt nói: "Ta sợ gì, không phải Tiểu Cửu thúc đang ở bên cạnh sao?"

"Lưu Nhâm Trọng mặc dù không xuất thủ, nhưng lần giăng co vừa rồi khiến ta biết bây giờ mình chưa phải là đối thủ của hẩn." Trần Hoảng Dận chậm rãi nói: "Nếu như hẩn xuất thủ, ta có thể sẽ chuồn trước."

La Ngũ gật đầu đồng ý, trầm ngâm nói: "Không cần vội vàng cạnh tranh, núi xanh còn đó lo gì thiếu củi đun. Đây là cách sống của chúng ta."

Trần Hoảng Dận liếc mắt về phía Tần Phi, nhếch miệng cười một tiếng: "May mắn cho người là vừa rồi Lưu Nhâm Trọng không xuất thủ." Dứt lời, Trần Hoảng Dận nâng trường thương, đám người rời đi trong nháy mắt.

Tần Phi xoay đầu nhìn vị trí Lưu Nhâm Trọng vừa mới đứng, chỗ đó đã trở nên tối om, dường như bất cứ lúc nào tên cao thủ thần bí khó lường kia cũng có thể như u linh trong đêm tối đột nhiên xuất hiện trở lại.

Tần Phi rút vai, vội vàng đuổi theo đám Trần Hoảng Dận, gọi ới ới: "Đợi ta một chút ... Á, sao lại càng kêu càng chạy thế... Đi cùng nhau cho an toàn..."

Đại Sở thái bình đã nhiều năm, đám Đề đốc Đồng Tri trẻ tuổi chưa bao giờ bị Tổng đốc đánh thức lúc nửa đêm để mở một cuộc họp bất thường.

Đêm nay rất nhiều quan viên Sát Sự Thính đang say ngủ phải tỉnh mộng vì tiếng kèn lệnh vang lên từ Sát Sự Thính. Tất cả đều giật mình lập tức nhảy từ trên giường xuống dưới đất, mặc kệ bên cạnh là lão bà hay tiểu thiếp, là nữ nhân hay nam nhân..., vội vội vàng vàng mặc quan phục chạy nhanh tới Sát Sự Thính với tốc độ nhanh nhất.

Tiếng kèn là lệnh triệu tập khẩn cấp, trong vòng một nén nhang sau khi kèn lệnh nổi lên, cho dù là quan viên cấp Đề đốc Đồng Tri trở lên, nếu không có mặt kịp thời liền giết chết không cần luận tội!

Ba trăm năm qua, chỉ có hai vị quan viên đến trễ, đầu của bọn hăn bị treo ở cửa chính Sát Sự Thính. Họ cũng không được lưu danh vào tấm bia đá trước cổng lớn. Giáo huấn bằng máu để báo cho quan viên Sát Sự Thính biết đây là một điều luật không thể vi phạm.

Mặc dù đối với nhiều người đây là lần triệu kiến bất thường đầu tiên, nhưng khi nén nhang vẫn còn dư lại hai tấc, toàn bộ quan viên từ Đề đốc Đồng Tri trở lên đều đã có mặt ở nghị sự đường Sát Sự Thính.

Đề đốc, Đề đốc Đồng Tri các ty tất cả có khoảng hai ba mươi người, có người cài sai nút áo, có người đi ngược giày. Ai bị Dịch lão đầu nhìn đều lúng túng sửa sang lại y phục.

"Lần triệu tập trước con ta chỉ mới biết nghịch nước, thế mà chớp mắt đã qua hơn ba mươi năm." Dịch lão đầu bưng chén trà nóng, thản nhiên nói: "Tốt lắm, không ai đến trễ. Nghe nói người già tâm sẽ mềm, chỉ có điều chư vị đừng đưa đầu của mình ra để khảo nghiệm tâm của ta."

Những quan viên quần áo xộc xệch sau khi đồ mặt chỉnh đốn lại y phục lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, chờ huấn thị của Tổng đốc.

Điều khiến bọn họ cảm thấy kỳ lạ chính là đáng ra với hội nghị thể này, nhất định phải là cấp Đề đốc Đồng Tri trở lên mới có thể tham dự, nhưng trong nghị sự đường còn có một nam một nữ, một vị là Hậu Đốc Sát, một vị là Tổng trấn Đồng Tri. Hai viên quan nhỏ như hạt mè hạt đậu lại cùng đứng một bên với năm sáu người khác, cùng nghe giáo huấn với đám quan lớn.

"Tư Mã! Người là Đề đốc Hình Ngục Ty, người báo cáo đi." Dịch lão đầu phân phó xong liền nâng chén trà tinh tế thưởng thức.

Tư Mã bước nhanh tới trước, mặt hướng nhiều đồng liêu cất cao giọng: "Chư vị, mấy ngày trước đây xảy ra vụ án công trường bí mật bị người cướp phá, sau khi điều tra đã có kết quả. Ta rất xấu hổ vì nội gián là người ở Hình Ngục Ty, chính là Đề đốc Đồng Tri bản ty - Từ Tông Hạo. Hắn cấu kết với Phiên Vương, cùng ngoại nhân tàn sát toàn bộ hộ vệ công trường, cướp đi toàn bộ thủ nỏ đang lắp ráp."

"May mà Tổng trấn Đồng Tri Kim Thạch Ty Phồn Đóa Nhi phát hiện ra, phối hợp với Hậu Đốc Sát Giáo Tập Ty Tần Phi. Hai vị này sau một hồi đấu trí đấu dũng đã giết chết nội gián. Điều tra ra những thứ bị cướp được giấu ở kho hàng Long Xương của Đình Tự Khố phía thành bắc."

"Vì phòng ngừa tin tức bị lộ, Giam Sự Dịch Tiểu Uyển tự mình thống lĩnh một nhóm hảo thủ của Chấp Hành Ty đi ngay tới kho hàng Long Xương của Đình Tự Khố. Giáo Tập Ty Quân Đề đốc cũng đã thống lĩnh hảo thủ của Giáo Tập Ty phong tỏa chín cửa thành, bọn cướp tuyệt đối không cách nào rời khỏi Đông Đô!"

Tư Mã vừa nói như thế, quan viên Sát Sự Thính nhất thời nhỏ giọng nghị luận, những ai chưa từng biết Tần Phi đều nhìn kỹ lại hắn để đánh giá. Tuổi hắn còn trẻ mà đã trở thành Hậu Đốc Sát, tìm được Phồn Đóa Nhi, giết chết Từ Tông Hạo. Phải biết rằng, Từ Tông Hạo chính là hạ phẩm tông sư, giết chết hắn không dễ chút nào. Chẳng trách Dịch Tổng đốc lại coi trọng Tần Phi như thế!

Tư Mã xoay người thi lễ rồi trở về hàng. Dịch Tổng đốc đặt chén trà xuống, thông thả nói: "Rất nhiều người từng hỏi ta tại sao đã hiềm nghi Từ Tông Hạo nhưng lại không truy bắt ngay, cứ để hắn tự do hành động như vậy?"

Lão chậm rãi vươn ngón trỏ về phía trước, vừa chỉ thẳng lên trời vừa lắc lắc: "Sát Sự Thính có một cơ cấu riêng biệt. Các người thân là quan viên Sát Sự Thính, hẳn đã biết quyền lực của chúng ta lớn đến mức nào. Trên tới quan lớn, dưới đến lê dân bách tính, tất cả đều nằm trong sự quản lý của Sát Sự Thính. Chúng ta phải duy trì tình báo chiến tranh với Ngô quốc, còn phải gánh vác mạng lưới giám sát trong nước. Cao thủ các ty nhiều như mây,

người tài ba, dị sĩ thì vô số. Chỉ đại một vị Hậu Đốc Sát gia nhập vào hắc đạo cũng sẽ nổi danh."

"Phải có một cơ cấu biến thái như thế mới có thể tồn tại suốt ba trăm năm ở Đại Sở. Muốn không bị môn phiệt thế gia thôn tóm, không bị những cái miệng thanh liêm kia chìm xuống nước, chúng ta phải dựa vào sự đoàn kết. Theo lời Từ Tông Hạo nói thì Phồn Đóa Nhi là nội gián. Lúc trước ta không có căn cứ chính xác nên không cách nào chứng thật Từ Tông Hạo và Phồn Đóa Nhi ai mới là nội gián. Do đó ta không hành động thiếu suy nghĩ. Nghiêm hình bức cung, vu oan giá họa, những thủ đoạn này có thể dùng với người ở bên ngoài, nhưng không thể dùng trên người của mình. Nếu như chỉ là hoài nghi mà ta lập tức giết chết Từ Tông Hạo hoặc Phồn Đóa Nhi, hai chữ đoàn kết ở Sát Sự Thính lập tức tan thành mây khói rồi!"

Ánh mắt Dịch Tổng đốc không nhìn Tần Phi. Trong lòng Tần Phi biết rõ lời nói này của Dịch Tổng đốc thật ra là nói ột mình hăn nghe. Địa vị mỗi người khác nhau tất nhiên cách nghĩ của mỗi người đều khác nhau.

Đứng ở vị trí Tần Phi, hăn phát hiện Từ tông hạo là nội gián, bị Từ Tông Hạo trả đũa trong khi Sát Sự Thính không có trợ giúp nào đáng kể, tất nhiên trong lòng có bất mãn.

Nhưng đứng ở vị trí Dịch Tổng đốc mà xét, trên thực tế Từ Tông Hạo và Phồn Đóa Nhi đều có những điểm đáng ngờ. Vụ việc gây ra nhiều người chết như vậy, một cô bé chạy trốn hết lần này đến lần khác, đây là điểm rất đáng ngờ! Lập trường quyết định hành vi, nếu như mình là Tổng đốc Sát Sự Thính, liệu có làm vậy không?

"Trên đời này, giấy không gói được lửa." Dịch Tổng đốc nói tiếp: "Đối với ngoại nhân, chúng ta có thể giết lầm một ngàn, nhưng đối với người của mình, tuyệt đối không được giết oan dù chỉ một người."

"Trong các ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ có người hiểu được lời của ta. Vô luận là ai cũng phải nhớ kỹ lời nói của ta hôm nay!"

Các quan viên đồng thời hô: "Ty chức nhất định khắc ghi."

"Bây giờ... đến lúc chúng ta phải thu dọn tàn cục." Dịch Tổng đốc đứng dậy rồi khẽ phất tay phải, một luồng cự lực mạnh mẽ phảng phất như sợi dây vô

hình kéo Tư Mã lại, Tư Mã vừa trở lại trong hàng, còn đứng chưa vững đã bị kéo ra khỏi hàng hai bước, hắt lập tức quỳ rạp xuống đất.

"Tư Mã, người thân là Đề đốc Hình Ngục Ty, quản giáo thuộc hạ không nghiêm, làm xuất hiện nội gian Từ Tông Hạo. Người khó mà thoát tội!" Dịch Tổng đốc lạnh lùng quát lên: "Hôm nay, cách chức vị Đề đốc Đồng Tri, phạt lương bổng một năm. Người vẫn tạm thời giữ chức Đề đốc, trong vòng một năm, nếu có công lao lớn, sẽ phục nguyên chức, nếu còn có sai lầm, người chuẩn bị đi Tây Vực đi."

Tần Phi mới vừa gia nhập Sát Sự Thính nên chưa biết đây là một hình phạt nghiêm khắc, nhưng nhìn sắc mặt các quan viên đều kịch biến, trong lòng biết Dịch lão đầu xuất thủ tuyệt đối không nhẹ.

Phồn Đóa Nhi nhẹ giọng giải thích: "Ở Sát Sự Thính, việc thăng chức không hề dễ dàng. Nhất là từ bước Đề đốc Đồng Tri đến Đề đốc, nếu không có công trạng to lớn, không thể lên chức được. Tư Mã Đề đốc bị giáng chức, nói cách khác, trước mắt hẳn sẽ giống Đề đốc Đồng Tri các ty khác, tất cả đều có cơ hội cạnh tranh chức vị Đề đốc. Nhưng hẳn đã vào sổ đen rồi thì khó mà lên chức được nữa. Hơn nữa, cho dù được cân nhắc lên nhưng do bị cách chức Đề đốc nên sẽ không có tư cách kế thừa chức vụ Tổng đốc..."

Trong lòng Tần Phi hiểu rằng, như thế chẳng phải là tiền đồ của Tư Mã ở Sát Sự Thính cũng sẽ chấm dứt rồi sao?

Phồn Đóa Nhi thì thầm nói tiếp: "Nguyên bản Tư Mã Đề đốc, Quân Đề đốc cùng Nguyên Đề đốc Chấp Hành Ty là có hy vọng kế nhiệm Tổng đốc nhất, Ai!"

"Hình Ngục Ty xuất hiện nội gian khiến Sát Sự Thính hổ thẹn. Từ đó về sau, liên tục ba tháng, quan viên Hình Ngục Ty chỉ có thể nhận một nửa bổng lộc. Bổng lộc được giữ lại dùng làm tử tuất cho các mật thám hy sinh vì Sát Sự Thính!"

"Giam Tra Ty lập tức kiểm tra hồ sơ mật thám từng ty của các tỉnh, loại chuyện mất mặt xấu hổ này, ta không muốn phải thấy lần thứ hai."

"Từ Tông Hạo đã chết, Đề đốc Đồng Tri có chỗ khuyết. Một tháng sau, quan viên Tổng trấn Đồng Tri các ty trở lên có thể đề bạt người ưu tú."

Dịch Tổng đốc nói xong liền dứt khoát phất phất tay, quan viên lớn nhỏ Sát Sự Thính cùng nhau thi lễ, thối lui khỏi nghị sự đường.

Tần Phi cùng Phồn Đóa Nhi đang muốn rời đi, bỗng nhiên nghe thấy Dịch Tổng đốc cười nói: "Ta đã gọi mà các người vẫn muốn đi sao?"

Tần Phi dừng bước, xoay người hỏi: "Tổng đốc đại nhân có gì phân phó?"

Nhìn người trong phòng nghị sự cũng đã đi xa, Dịch Tổng đốc thản nhiên nói: "Phồn Đóa Nhi, người là Tổng trấn Đồng Tri, lần này tìm được đường sống trong chỗ chết, lập công không nhỏ. Người lại có công đầu trong việc nghiên cứu chế tạo thủ nỏ. Về tình về lý, ta cũng muốn chọn người. Tuy thế, ta cảm thấy người không hứng thú với Hình Ngục Ty. Một tháng nữa, sau khi việc điều động công việc hoàn tất, ta sẽ cất nhắc cho người."

Phồn Đóa Nhi đối với chức vụ cao thấp, lương bổng tăng giảm đều không để ý. Hứng thú của nàng là ở lại Kim Thạch Ty nghiên cứu chế tạo vũ khí được tề, liền nói: "Đa tạ Tổng đốc đại nhân đề bạt."

Dịch lão đầu khẽ mỉm cười, nhìn về phía Tần Phi: "Tần Hậu Đốc Sát. Lần này người lập công cũng không nhỏ đâu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 73: Thăng cấp

Q.1 - Chương 73: Thăng cấp

Thấy Dịch lão đầu muốn nói chuyện với Tần Phi, Phồn Đóa Nhi khôn khéo rời khỏi nghị sự đường.

"Tổng đốc đại nhân khen vậy là sai rồi, lần này chẳng qua là ty chức gặp may mà thôi." Tần Phi ít khi khiêm nhường như vậy.

Dịch lão đầu cười ha hả nói: "Cũng là ta xem thường người. Có thể được tam đại khách khanh Quản phủ tới tương trợ, phần ưu ái này đến Đề đốc Sát Sự Thính cũng chưa chắc có thể có. Từ Tông Hạo lần này gặp hạn cũng không oan uổng."

Tần Phi thản nhiên cười cười, đối mặt với tam đại khách khanh Quản phủ, có bao nhiêu người có cơ hội thủ thắng đây? Hẳn biết Dịch lão đầu chắc

chấn sẽ nói tiếp nên không vội trả lời.

"Chuyện trong triều đình không đơn giản như chuyện ở ngoài đường. Cả Đại Sở đều biết Yến vương có dị tâm từ hơn hai mươi năm trước. Lúc đó bệ hạ mới lên ngôi, phải tập trung toàn bộ lực lượng cùng Ngụy Quốc quyết chiến nên không thể chú ý đến Yến vương. Có câu được một thì mất một. Đại Sở thống nhất cả vùng Giang Bắc nhưng lại để Yến vương phát triển an toàn ở Bắc Cương. Quân đội Phiên vương không được phép vượt quá ba vạn, ở một số tỉnh, Phiên vương thậm chí chỉ có lèo tèo mấy ngàn thân binh. Nhưng Yến vương lấy cớ muốn cùng man tộc quyết chiến, tự ý chiêu binh mãi mã trong bốn năm năm, hiện giờ binh lực khuếch trương lên đến mười lăm vạn."

Dịch Tổng đốc chậm rãi ngồi xuống, cẩn thận giải thích: "Tổng binh lực của Đại Sở là gần sáu mươi vạn, Yến vương chiếm một phần tư nên dẫn đến thế cục Đại Sở không ổn định. Ngụy Vũ Tốt cùng quý tộc nhà Đường còn có dã tâm phục quốc. Hơn hai mươi năm trước Sát Sự Thính chúng ta chém giết quý tộc quan viên Đường Ngụy không dưới hai ngàn người. Nhưng bọn họ vẫn còn đang hoạt động âm thầm trong địa bàn cũ. Nếu như lúc này triều đình quyết định khai chiến cùng Yến vương, không chỉ tạo cơ hội cho bọn hãn ngữ ông đắc lợi mà đáng sợ nhất chính là Ngô quốc ở Giang Nam."

"Ngày xưa khi Ngụy Ngô đứng đầu. Chúng ta có cơ hội đánh Ngụy là bởi vì Ngô quốc đã xảy ra một cuộc nội loạn, không thể chú ý đến phương Bắc. Thực lực Ngô quốc rất mạnh, thủy sư của bọn chúng độc bộ thiên hạ, bộ quân cũng có chỗ độc đáo. Nhiều năm trôi qua, từ trước đến nay bệ hạ duy trì tình trạng hoà bình với Ngô quốc, cũng không phải là người không nghĩ đến việc thống nhất thiên hạ, mà là Sở quốc chúng ta không đủ thực lực nuốt trọn Ngô quốc."

"Đây là lý do tại sao lần này, dù trong lòng mọi người đều biết rõ Yến vương phái Lưu Nhâm Trọng trở lại cướp thủ nỏ, nhưng ai cũng phải giả câm giả điếc cho qua, không đi gây phiền toái cho Yến vương. Bởi vì, chúng ta mà xảy ra nội loạn thì không thể gượng nổi."

Tần Phi chấp tay nói: "Ty chúc thụ giáo."

Dịch Tổng đốc cười nhạt: "Chỉ có điều, Sát Sự Thính chưa bao giờ buông lỏng quản chế đối với Bắc Cương. Có thể nói, Sát Sự Thính đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Bất cứ khi nào bộ hạ tuyên bố muốn tước bỏ vương vị Yến vương, chúng ta lập tức có thể chuyển sang trạng thái chiến đấu. Ngày đó người ra sức đánh Sở Dương ở phố chợ, đời này người chỉ có thể đứng ở phía đối lập Yến vương. Ngoài Sát Sự Thính, có chỗ nào có thể chứa nổi người đây?"

Tần Phi cười ha ha nhìn Dịch Tổng đốc. Hắn nói một tràng để thử dò xét: "Khó có dịp Tổng đốc đại nhân nói nhiều lời như vậy với một vị Hậu Đốc Sát. Chẳng lẽ là Tổng đốc đại nhân chuẩn bị đưa ta lên địa vị cao hơn chăng? Khụ khụ, dã tâm ty chức không lớn, Tổng đốc đại nhân tùy ý sắp xếp là được. Tuyệt nhất thì cứ sắp xếp đến nơi mà việc thì ít ít mà lương bổng nhiều nhiều. Ở Phố chợ có câu "ranh ngôn" gọi là chui vào nơi hỗn độn là an toàn nhất."

Bị hăn chọc, Dịch Tổng đốc vui lên một chút khiến vẻ uy nghiêm vẻ từ từ nhạt đi, thông dong nói: "Đừng nghĩ tốt đẹp như vậy, phần thưởng, nhất định sẽ có phần thưởng. Nhưng quy củ Sát Sự Thính không thể phá, để ta suy nghĩ chút đã..."

"Người mới vào, đáng nhẽ chỉ là nội vệ, thăng Hậu Đốc Sát đã là ngoại lệ rồi. Lần này lập công không nhỏ, ta thăng cho người hai cấp, hãy lần thân phận Tổng trấn Đồng Tri đến Giáo Tập Ty tập huấn ba tháng."

"Làm thuộc hạ Quân Đề đốc cũng không tốt như vậy đâu. Trong vòng ba tháng, người phải thông hiểu chức năng cùng cách vận hành Sát Sự Thính. Người phải thông qua khảo nghiệm ở rất nhiều phương diện, bao gồm võ lực, tế thuốc, khí giới, truy tìm, phản gián... Nếu như người thuận lợi thông qua khảo hạch, người sẽ chính thức trở thành Tổng trấn Đồng Tri Sát Sự Thính. Đến lúc đó, căn cứ vào sở trường cùng mong muốn của người, ta sẽ phân người nhậm chức tại một ty nào đấy. Theo ta được biết, ấn tượng của Quân Đề đốc đối với người rất tốt, chưa chắc hẳn đã chịu thả người đi..."

Tần Phi lập tức rung mình một cái, Quân Sơn Thủy đối với hắn thật sự tốt vô cùng. Chỉ có điều hắn không có chút hứng thú đối với quyền hạn cùng

chức năng của Giáo Tập Ty. Nếu phải ở Giáo Tập Ty, tốt nhất là không vào Sát Sự Thính cho xong.

"Lần trước bệ hạ thưởng người một khoản bạc để cho người mua nhà. Ta thấy người bận rộn nên chưa có thời gian mua, nay người đã là Tổng trấn Đồng Tri, về tình về lý, Sát Sự Thính cũng nên cấp cho người một căn nhà nhỏ. Những chuyện này ta sẽ an bài sau."

"Người có thể đi!" Dịch Tổng đốc miễn cưỡng phát phát tay, khi Tần Phi xoay người sắp đi tới cửa, tuy đã trải qua rất nhiều thăng trầm của nhân gian nhưng Dịch lão đầu vẫn buột miệng hỏi: "Nếu để cho người lựa chọn, người muốn vào ty nào trong sáu ty?"

Tần Phi xoay nửa người, dưới ánh nến, khuôn mặt góc cạnh lộ ra vẻ kiên nghị: "Tổng đốc đại nhân, thật ra trong lòng ngài đã có đáp án rồi."

Tần Phi từ từ biến mất ở trong màn đêm. Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, Dịch Tổng đốc mỉm cười nắm chặt chén trà trong tay. Thật sự lão đã có đáp án! Nếu như muốn Tần Phi nhanh chóng ra mặt, không có chỗ nào thích hợp hơn Hình Ngục Ty. Vị trí Đề đốc đã để trống một năm... Nói cách khác, thân là Tổng trấn Đồng Tri, trong một năm ở nơi này, Tần Phi có thể nhanh chóng tích góp chiến công cùng tư cách, nối tiếp Tư Mã trở thành Đề đốc!

Đề đốc năm ty khác đều có vị thế không gì phá nổi, nếu như không trở thành Đề đốc, nói gì đến việc trở thành Tổng đốc tương lai đây?

Nếu không phải chỉ vì để cho Tần Phi lộ diện sớm, sao phải làm thế này?

... ..

Cuộc sống huấn luyện cực kỳ nhàm chán, nhất là lúc này Tần Phi đã không giống ngày xưa. Thành viên ở Giáo Tập Ti đa phần là nội vệ, nội vệ sau khi được huấn luyện ở Giáo Tập Ti sẽ được phân chia đến các ty để nhận nhiệm vụ.

Quan viên từ Đề đốc Đồng Tri trở xuống, mỗi lần thăng chức đều phải tới tập huấn ba tháng ở Giáo Tập Ty, bởi vì thân là thượng quan, phải quản lý nhiều người hơn, phạm vi công việc cũng rộng hơn, không phải là cứ đơn giản chọn ra người nào cũng có thể đảm nhiệm. Sau khi trải qua tập huấn ở Giáo Tập Ti, công việc bọn họ sau khi thăng chức sẽ càng thuận buồm xuôi gió.

Đợt tập huấn Tổng trấn Đồng Tri dự khuyết mới này... chỉ có mỗi một mình Tần Phi mà thôi. Quân Sơn Thủy tự mình hướng dẫn huấn luyện đối với Tần Phi, mỗi ngày ngoài tập luyện võ công, còn phải học thuộc các loại điều lệ cùng với quy tắc ngầm của Sát Sự Thính.

Mấy trăm loại độc dược, Tần Phi phải coi như cơm mà nhét vào trong bụng. Việc này nhằm giúp hần nhận biết các loại chất độc khác nhau cùng phương pháp ứng đối. Thời điểm kinh khủng nhất là lúc phải phán đoán, sau khi dứt khoát nhét chất độc vào trong miệng, trước mặt Tần Phi sẽ có mấy loại thuốc giải, nhưng chỉ có một lọ là giải dược, mấy loại còn lại là tăng cường công hiệu của thuốc độc, một khi ăn sai sẽ khiến cho Tần Phi đã khổ càng thêm khổ, cảm giác khó chịu không thể tả!

Tần Phi trời sanh tính tình cực kỳ quật cường bướng bỉnh. Hần dám can đảm chống đỡ. Lúc mới bắt đầu, mỗi ngày đều bị độc dược hành hạ chết đi sống lại. Nhiều lần, Đề đốc Đồng Tri Kim Thạch Ty Quý Phong phải tự mình xuất thủ giải độc. Có vài khi suýt nữa thì không thể kéo hần từ quỷ môn quan trở về. Sau hai tháng trường kỳ tôi luyện, Tần Phi đã có thể nhanh chóng tìm ra giải dược chính xác ở trong một đồng dược liệu. Giờ đây hần chỉ cần dùng mũi hít hà mấy cái là có thể biết được đây là loại độc dược gì!

Đối với võ lực tôi luyện càng gian khổ hơn nữa, lý luận của Quân Sơn Thủy rất đơn giản, chỉ có thực chiến mới có thể tạo ra chân công phu. Cho nên vị cao thủ cấp Tông Sư này không hề bận tâm đến thân phận, tự mình giao đấu với Tần Phi. Dưới tình huống không thể sử dụng kiếm ý trong đoản kiếm của Đại Tông Sư, mấy lần đầu Tần Phi bị đánh ngã đo đất chỉ trong vòng có hai ba chiêu.

Muốn phản kích sao? Đừng nói đùa, trước mặt Quân Sơn Thủy, một vị Tiên Thiên hạ phẩm có thể chống cự được hai chiêu coi như đã là giỏi lắm rồi.

Nhưng việc khiến Quân Sơn Thủy hết sức kinh ngạc chính là, với quy trình huấn luyện khắc nghiệt thế này, người thường nhiều nhất là sau hai ba ngày cũng phải cầu xin tha thứ rồi, nhưng dù bị thua thảm hại thế nào, Tần Phi vẫn can đảm đứng dậy không nói một lời tiếp tục chiến đấu. Chỉ đến khi

hắn bị Quân Sơn Thủy đánh cho không còn chút khí lực nào mới coi là kết thúc một ngày huấn luyện!

Tất nhiên là không phải ai cũng có thể 'Hạnh phúc' khi được một vị cao thủ cấp Tông Sư bồi luyện cùng. Ba tháng sau, tu vi Tần Phi đột nhiên tăng mạnh. Lúc ban đầu chỉ chống được hai chiêu, sau có thể chống cự quá mười chiêu, hơn nữa... lại có thể phản kích một chiêu!

Mặc dù sau một chiêu phản kích này hắn liền bị đánh bay ra ngoài, ngay cả chéo áo Quân Sơn Thủy cũng không sờ được, nhưng phản kích chính là phản kích! Hắn đang đứng trước mặt một vị đại cao thủ phản kích đấy!

"Từ lúc ta sinh ra tới nay, người là người tiến giai nhanh nhất từ hạ phẩm lên trung phẩm. Mà hiện giờ, người hắn là chỉ có mười bảy mười tám tuổi mà thôi!" Đứng trên sân huấn luyện, Quân Sơn Thủy tán dương: "Nếu tiếp tục cố gắng như thế này, tiền đồ của người đúng là không thể hạn lượng!"

Trời thu chẳng mấy chốc lại đi qua, mùa đông đã tới, ngày lại ngày hắn vẫn tiếp tục tập luyện.

Buổi tối hôm đó tuyết bay lất phất, Tần Phi ngồi một mình cạnh giá nền nhìn tập hồ sơ đang cầm trong tay. Thời gian ba tháng trong nháy mắt đã trôi qua. Hai ngày tới là lúc tiến hành khảo hạch. Nếu không được thông qua, có thể coi là kiểm cũi ba năm thiêu một giờ! Lại trở lại làm Hậu Đốc Sát như trước đây.

Hôm nay hắn nhận được một bộ hồ sơ. Hồ sơ này là án phạt nội bộ Sát Sự Thính trước đây.

Tần Phi đọc qua. Hắn chán đến mức phải ngáp dài, quay đầu lại nhìn lớp tuyết mỏng rơi xuống che phủ mặt đất. Hắn thầm nghĩ :cố xem qua nốt chỗ còn lại rồi nhanh chui vào trong chăn ấm mà ngủ.

Giờ mấy trang cuối cùng của hồ sơ, vài dòng chữ hiện lên trong mắt Tần Phi đột nhiên làm cơn buồn ngủ của hắn biến mất.

"Chính Xương năm thứ tư, một phần Giáo Hồn Sát biến mất không rõ ràng ở Kim Thạch Ty Sát Sự Thính. Tổng trấn quản kho Đàm Trọng Thăng không giải thích được tại sao Giáo Hồn Sát biến mất, xử phạt cách chức."

Đầu óc Tần Phi lập tức thanh tỉnh. Chính Xương năm thứ tư, chính là lúc lão mù rời bỏ Đường phủ, thân trúng kịch độc. Phần Giáo Hồn Sát mất tích

một cách thần bí này có phải chính là phần Giáo Hồn Sát trong cơ thể lão mục không đây?

Nếu quả như vậy thì tên Đàm Trọng Thăng này chính là nhân vật mấu chốt rồi. Không biết y đem Giáo Hồn Sát giao cho người nào? Có phải đưa trực tiếp cho nữ nhi của Lôi Thái Úy - Đường phu nhân hay không?

Vô số ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tần Phi. Đột ngột biết được tin tức này khiến tinh thần hần run lên. Vô luận như thế nào, đây là một đầu mối cực kỳ hữu dụng.

Hắn cẩn thận đọc lại hồ sơ trên tay, nhớ kỹ những điểm mấu chốt bên trong. Đường như còn sợ mình quên mất, trước khi đi hắn lại mở ra xem lại lần nữa, xác nhận không có nhầm lẫn mới đóng hồ sơ lại rồi rời đi.

Giảm trên lớp tuyết trắng đi ra ngoài cửa Sát Sự Thính, Tần Phi ngược mắt nhìn. Hắn thấy có mấy người đứng trước tấm bia đá, người nào cũng mặc áo khoác thật dày, cầm một cái ô đứng trong trời tuyết. Người cầm đầu hướng về phía hắn vừa vẫy tay vừa cười ha hả!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 74: Thái tử chọn phi tần.

Q.1 - Chương 74: Thái tử chọn phi tần.

Hai mắt nhắm gió lạnh man mác, vô số bông tuyết li ti rơi xuống phía trước. Bọn họ hắn đã đứng rất lâu bên ngoài Sát Sự Thính, trên cây dù là nửa tắc tuyết, vậy mà tay cầm cái ô vẫn bất động cứ như vừa mới xòe tán ô ra che.

Người đứng đầu tất nhiên sẽ không tự mình cầm ô, hắn khoác một cái áo lông da thú màu đỏ tươi, chân đi đôi giày da trâu màu đen tuyền, hướng về phía Tần Phi vẫy tay cười nói: "Lần trước ta ở trong mưa chờ người, lần này lại trong bão tuyết chờ người. Chẳng lẽ lần nào tới tìm người cũng là một lần chịu tội sao?"

Thanh âm quen thuộc truyền đến tai Tần Phi chính là đương kim Đoan Vương Sở Trác.

Tần Phi cười ha ha bước nhanh tới phía trước, chấp tay nói: "Đoan Vương điện hạ, thật không phải, lần này lại để cho người chờ lâu. Nhưng sao người không để cho thuộc hạ vào trong đưa tin? Nếu ta biết điện hạ tới thì đã ra đây lâu rồi, tránh cho điện hạ phải chịu khổ cực trong thời tiết gió lạnh tuyết bay thế này chứ?"

Sở Trác vừa lòng, nói lời đi: "Có lạnh đâu, chờ một lát tính là cái gì? Nghe nói hai ngày tới, Dịch Tổng đốc muốn đích thân khảo hạch người để thăng Tổng trấn Đồng Tri. Tiểu Vương tới trước chúc mừng Tần huynh đệ, mười tám tuổi đã làm Tổng trấn Đồng Tri thật sự hiếm thấy. Cả Sát Sự Thính cũng chỉ có hai nữ tử có vinh hạnh đặc biệt này, một vị là cháu gái Dịch Tổng đốc, trường hợp này không cần phải nói, một vị khác chính là Phồn Đóa Nhi là thiên tài chế tạo vũ khí và điều chế dược phẩm."

"Chớ xem thường nàng, nàng có thiên phú ở vũ khí và tể thuốc, giống như Tần huynh đệ người có thiên phú trong võ đạo. Hai người quả thật vô cùng giống nhau."

Một trận gió lạnh thổi qua, Sở Trác rút cổ lại theo bản năng, nhìn về phía nam nói: "Từ nơi này đi một mạch về phía nam ba dặm đường có một quán thịt dê mới mở. Nhìn qua thì quán rất bình thường, điểm khác là thịt dê được cắt từng miếng lớn cho vào nồi hầm cùng ớt và hương liệu, sau đó bày ra đĩa nhắm cùng rượu chỉ có tại quán này. Trong lúc tuyết lớn thế này thì đó là nơi thích hợp nhất, lần trước người đã mời ta ăn cơm, lần này hãy để cho ta làm chủ, mời lại người một bữa cơm."

"Cũng tốt." Tần Phi sờ sờ cái bụng: "Vừa lúc đói bụng."

Một tên hộ vệ của Sở Trác từ phía sau tiến lên giương ô cho Tần Phi, che gió tuyết cho hắn. Tần Phi thản nhiên cười một tiếng, cùng Sở Trác cất bước đi về phía trước.

Phía nam đúng là có một quán thịt dê, nơi này thoạt nhìn cũng tầm thường. Trong gió tuyết, chỉ có hai chiếc đèn lồng lớn màu đỏ đeo ở ngoài cửa, lá cờ của quán bay phấp phất trong gió. Bên trong rất đông, người người hò hét, khí thế ngất trời. Đám hán tử ngồi quanh cái lò sưởi ấm áp, khoan khoái nhai từng miếng thịt lớn, uống từng chén rượu mạnh vùng quyền hò hét.

Đám tiểu nhị của quán bận rộn chạy tới chạy lui, thêm thịt cho bàn này, đổi than cho bàn kia. [DG: Giống thịt dê ở quán Nhất ly nhỉ?]

Tần Phi, Sở Trác vén rèm cửa lên rồi đi vào quán, nhất thời tất cả ánh mắt đều nhìn về phía họ. Mặc dù Sở Trác không mặc trang phục Vương gia, nhưng trang phục từ đầu tới chân không khỏi lộ ra thân phận tôn quý. Bộ áo khoác bằng lông thú hoàn toàn màu đỏ tươi kia không phải là thứ mà người bình thường có được. Tần Phi mặc quan phục Sát Sự Thính trên người, lộ ra vẻ oai hùng bất phàm. Những tên hộ vệ khác nhìn qua cũng không dễ gì trêu chọc, người người cả sảnh đường từ quán đều có cái nhìn địch ý.

Chưởng quỹ vừa nhìn thấy hai vị này đi vào liền sợ hết hồn, lo điểm tiểu nhị sẽ không chào hỏi khách quý, vội vàng bước nhanh tới, cúi đầu khom lưng chào hỏi: "Quan gia... Hân hạnh được đón các ngài tới tiểu điểm dùng bữa ... Đây..."

Sở Trác mỉm cười ra hiệu cho chưởng quỹ đừng nói thêm gì nữa. Từ khi hắt ra đời đã là một trong những người tôn quý nhất, trong lời nói tự nhiên mang theo vẻ uy nghiêm: "Chưởng quỹ, lấy ột cái đùi dê, cắt to chừng cay. Mang hai vò rượu lên, phải là rượu ngon nhất của quán. Mấy vị tùy tùng này người hãy sắp xếp cho ngồi một bàn khác."

Vừa nói, Sở Trác giơ tay khẽ vẫy, một tên tùy tùng phía sau lập tức lấy ra một thoi vàng từ trong túi tiền, đặt vào tay chưởng quỹ.

"Nếu còn chưa đủ, người cứ lên tiếng. Nếu thừa thì thưởng cho người." Sở Trác thuận miệng phân phó, kéo Tần Phi ngồi vào một cái bàn nhỏ bên cạnh bức tường.

Mấy tên hộ vệ ngồi ở bàn bên cạnh, vị trí của bọn họ vừa vặn chắn giữa Sở Trác, Tần Phi và những thực khách còn lại trong quán. Chưởng quỹ còn đang trợn mắt há mồm, hắn còn nghĩ mình đang nằm mơ. Quán thịt dê chỉ là buôn bán nhỏ trên phố, cửa hàng vốn nhỏ nên lãi ít, mặc dù gây dựng được chút ít danh tiếng, nhưng một bữa cơm tính kiểu gì cũng không thể đến được một thoi vàng, chẳng lẽ là thần tài tới?

Chưởng quỹ tỉnh ngộ gân cổ thét to: "Nhà bếp chuẩn bị hai nồi thịt ngon mang ra đây."

Bọn tiểu nhị thận trọng bê lò than, vò rượu và đồ ăn. Bọn chúng đặt lên trên bàn trước mặt Tần Phi rồi vội vàng lui ra.

"Người nếm thử đi, nếm thử sẽ biết ta tuyệt đối không giới thiệu sai." Sở Trác nhàn nhạt cười nói: "Bữa ăn hôm nay ta cầu chúc Tần huynh đệ mã đáo công thành, thăng lên Tổng trấn Đồng Tri."

"Vậy thì phải đa tạ Đoan Vương điện hạ rồi." Tần Phi rót ra hai chén rượu, giơ chén cảm ơn rồi uống một hơi cạn sạch.

"Chúng ta coi như người một nhà, ta cứ nói trắng ra nhé." Đợi đến khi nồi thịt dê sôi sùng sục ở trên bếp lò, Sở Trác vừa nhanh tay gấp thịt dê cho vào miệng vừa nói mập mờ: "Ta... tìm người, là có chuyện này muốn nói với người."

Tần Phi cũng đang gấp một miếng thịt dê cho vào mồm nhai. Quả nhiên là vị cay cộng với vị ngọt của thịt cùng mùi hương liệu hòa trộn lẫn nhau rất vừa vặn, lại chiêu một ngụm lớn rượu mạnh, đúng là có một phong vị khác. Đôi môi Sở Trác đỏ lên vì cay, hẩn uống liền hai chén rượu, lúc này mới nói lớn: "Lúc trước Hoàng hậu nương nương từng đề nghị dâng Quán Linh Tử làm Thái Tử Phi, chuyện này Quán gia trực tiếp cự tuyệt, chẳng những Lại Bộ Thượng Thư Quán Tái Đức phản đối, ngay cả Quán Bình ở đại doanh Giang Nam cũng dâng biểu với triều đình. Trong biểu nói con gái của mình còn trẻ không biết gì, lại không được nuôi dạy chu đáo, tuyệt đối không thể làm được bậc mẫu nghi thiên hạ, vân vân... Tóm lại ý là không làm. Nói thật, ta cũng ghen tỵ đỏ mắt với người đó!"

"Sao lại đỏ mắt với ta?" Tần Phi cay xé lưỡi không thể khép miệng được.

"Thái tử tuyển phi tử, lần đầu tiên chọn Đường Đại Nhi, kết quả nàng đem tú cầu ném cho người. Lần thứ hai chọn Quán Linh Tử... Ai, cả Đông đô cũng biết, nha đầu kia quyết tâm đi theo người. Người nói đi, dám cùng thái tử đoạt nữ nhân, còn đoạt tận hai lần... Đại Sở khai quốc đã ba trăm năm, người chính là người đầu tiên đó! Ha ha ha ha..." Sở Trác cười ha hả.

Da mặt Tần Phi thật dày, trong miệng vẫn nhai thịt dê, cười hì hì nói: "Đoạt thì đã đoạt, cho dù không đoạt. Hôm nay ta và ngài ngồi cùng một chỗ uống rượu ăn thịt dê, nếu biết thái tử cũng sẽ không nhìn ta với sắc mặt tốt đẹp đâu."

Sở Trác hiềm khi nghiêm mặt gật đầu, nói tiếp: "Đây chính là mục đích hôm nay ta tới tìm người, người cũng cần biết, hiện tại đã xuất hiện vị Thái Tử Phi thứ ba đó?"

"Là ai?" Tần Phi cũng không ngẩng đầu lên, chỉ hỏi đó là thiếu nữ nhà vị quan nào.

Sở Trác cười lạnh một tiếng: "Lần này rất thú vị, Ngô quốc phái sứ thần tới Đại Sở, nói muốn cùng Đại Sở kết làm thông gia."

Tần Phi nhất thời ngạc nhiên, thời thế hiện nay, đại thế Sở Ngô tranh đoạt thiên hạ với nhau đã thành. Lúc này Ngô quốc đột nhiên thông cáo muốn cùng Sở quốc kết làm thông gia, không khỏi làm cho người ta cảm thấy khó có thể tin được.

Sở Trác nhướng mắt nhìn đám tử khách đang âm ỉ, hạ giọng nói: "Sát Sự Thính của Đại Sở có Địch Tình Ty chịu trách nhiệm thám thính động thái Giang Nam. Ngô quốc cũng có Trấn phủ ty, nam Trấn phủ ty xử lý việc quốc nội, Trấn Phủ Ty phía bắc chuyên trách đối phó Đại Sở chúng ta. Hoàng hậu nương nương mặc dù xuất thân là Quản gia nhưng lại cùng Quản gia có mâu thuẫn sâu sắc, đây vốn được coi là chuyện hết sức nghiêm mật. Nhưng lần thái tử tuyển phi này đã làm mọi chuyện bại lộ, thật ra thì từ lâu bà ta đã đoạn tuyệt với Quản gia."

"Trấn Phủ Ty phía Bắc tự có cách lấy được tin tức. Ta đoán bọn họ đã báo tin này về Ngô quốc. Mà người Ngô Quốc chắc chắn không để yên chuyện này. Bọn họ loan tin muốn đem Thất công chúa gả cho thái tử, hôn sự một khi kết thành... Ha ha ha, ta là cảm thấy quá buồn cười. Thế lực chống lưng lớn nhất của thái tử chẳng hiểu sao lại biến thành người Ngô Quốc..."

"Nhưng mà việc thái tử cưới ai dường như chẳng quan hệ gì đến chúng ta mới phải chứ?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Sở Trác đập cho hẵn một cái, nhưng ngay sau đó nhớ tới cái gì, nói với vẻ có lỗi: "Ta quên mất, người còn chưa vượt qua khảo hạch Tổng trấn Đồng Tri, cho nên chưa hiểu nhiều cũng phải thôi."

"Sứ thần Ngô quốc đã tới Đông đô, trải qua nhiều lần thương nghị, bệ hạ đã đồng ý để cho thái tử tuyển Thất công chúa của Ngô quốc làm phi. Sau khi

hai nước kết làm quan hệ thông gia, người nói đi, ai là kẻ đầu tiên gặp xui xẻo?"

Ánh mắt Tần Phi như muốn đóng băng, Ngô quốc ở Giang Nam là thế lực bên ngoài có uy hiếp lớn nhất đối với Sở quốc, mà thế lực nội bộ cần phải loại trừ sớm nhất chính là Yến vương. Nếu như thông qua quan hệ thông gia có thể vỗ về Ngô quốc, Sở quốc có thể ra tay với các thế lực trong nước, tập trung quân đội thanh trừng nội bộ. Mặc dù Sở để biết rõ dù người Ngô Quốc có gả nữ nhi cũng không hẳn đã yên lòng, nhưng đối với hãn mà nói, đây là cơ hội khó tìm, có thể điều một phần lớn binh lực ngược lên phương bắc để nắm chắc cơ hội hơn.

Hai đại quốc Ngô Sở mà giao chiến, không có mấy năm chuẩn bị không cách nào mở ra những trận đánh đại quy mô được. Sở để muốn tranh thủ thời gian giải quyết vấn đề quốc nội rồi mới thu thập Ngô quốc.

"Ta nghĩ Yến vương sẽ không muốn nhìn thấy hôn sự này. Dĩ nhiên, Ngụy Vũ Tốt và quý tộc Đường cũ cũng không muốn." Tần Phi lạnh lùng nói.

"Ừ hừ, không những bọn hãn không muốn." Sở Trác bưng lên chén rượu, uống từ từ, nhẹ giọng nói: "Nội bộ Ngô quốc cũng có nhiều người phản đối. Cho nên trách nhiệm hộ tống công chúa lên phía bắc là do Trấn Phủ Ty phối hợp với Sát Sự Thính."

"Hai bên là oan gia đánh sống đánh chết hơn ba trăm năm qua, giờ lại bắt tay nhau sao?" Tần Phi dờ khóc dờ cười lắc đầu. Cũng khó trách, người Ngô Quốc sẽ không tin tưởng người Ngụy Quốc, ngược lại cũng thế. Gia tộc nào cũng muốn nhúng tay vào chuyện này làm chuyện trở nên cực kỳ phức tạp.

"Trong biên giới nước Ngô, hộ tống là đại nội thị vệ cùng Trấn Phủ Ty. Sau khi vượt sông, đại nội thị vệ Ngô quốc bàn giao cho người của Sát Sự Thính, Trấn Phủ Ty vẫn tiếp tục cùng hộ tống cho đến khi đưa thất công chúa nguyên vẹn đến Đông đô. Trên cả chặng đường có thể sẽ bị người Ngô Quốc, người Đường, Ngụy Vũ Tốt cùng Yến vương thay nhau đánh lén, Sát Sự Thính đã lên danh sách hộ tống đưa vào trong cung, ta trộm nhìn thoáng qua!" Sở Trác thu liễm nụ cười, nghiêm trang nói: "Tên của người cũng có trong đó."

"Còn một chuyện nữa, người là anh tài trẻ tuổi kiệt xuất nhất Đại Sở, mà thanh niên trẻ tuổi đệ nhất cao thủ của Trấn Phủ Ty ở Ngô Quốc cũng sẽ đến đây. Rất nhiều người muốn biết giữa hai người các người, người nào mới thật sự là kỳ tài ngút trời!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 75: Tuyệt bay trong gió, đêm độc hành!

Q.1 - Chương 75: Tuyệt bay trong gió, đêm độc hành!

Dưới ánh đèn mờ trong tiểu điểm giản dị, nồi thịt dê bốc lên nghi ngút hơi nước khiến Sở Trác không nhìn rõ sắc mặt của Tần Phi. Những tiếng ồn ào huyền ảo bên tai vẫn liên miên không dứt, nam tử trước mặt cũng đã trở nên trầm mặc.

"Người hi vọng Thất công chúa gả cho thái tử à? Hay là không gả được?"

Tần Phi nhẹ giọng hỏi ngược lại.

Sở Trác thở phào nhẹ nhõm, nuốt vội nửa miếng thịt xuống bụng rồi mỉm cười nói: "Để đoạt được hoàng vị thì không thể nói đến tình cảm, việc tranh đoạt này còn vì cả lợi ích của Đại Sở. Thân là hoàng tử, ta không thể trở mặt nhìn Yến vương tiếp tục lớn mạnh ổn định, do đó ta hi vọng Thất công chúa có thể được gả thành công."

Tần Phi có chút kinh ngạc nhìn Sở Trác. Dù vị hoàng tử trẻ tuổi này không che dấu dã tâm, nhưng vẫn khiến mình cảm thấy hắn có nhiều phẩm chất đáng quý. Dù là thái độ đối với quốc gia, hay là thủ đoạn mưu cầu ngôi vị hoàng đế của hắn cũng không hề khiến người ta chán ghét. Có lẽ cũng vì thế nên mình mới nguyện ý lần một lần hai ngồi cùng với hắn!

"Nếu quả thật để cho ta đi hộ tống, ta sẽ hết sức." Tần Phi cầm chén rượu, thản nhiên nói: "Ta không thể hứa hẹn cái gì, đối phương có thể sẽ phái Lưu Nhâm Trọng đi, đây chính là cao thủ..."

"Đúng, cho nên..." Sở Trác giả hoạt cười cười: "Triều đình sẽ không để ọi người hi sinh vô ích."

Nếu Sở Trác đã không muốn nói rõ, Tần Phi cũng không hỏi nữa. Hai người nói chuyện phiếm một lát, bỗng nhiên một trận gió rét thổi vào trong điếm, cả hai ngẩng đầu nhìn thì ra rèm cửa đã bị thổi tung lên. Vài người đầu đầy sương tuyết đi vào trong quán, vừa đi vào liền hét lớn: "Chưởng quỹ, hâm nóng rượu, chuẩn bị một nồi thịt..."

Hắn đang cao hứng chợt thấy Tần Phi cùng Sở Trác ngồi ở trong góc, lập tức ba chân bốn cẳng chạy tới, cười hì hì nói: "Trời lạnh quá, nếu không ngại thì cho ta ngồi cùng với, tất cả mọi người đều quen biết nhau từ lâu mà..."

Sở Trác nhìn Tần Phi, hắn không ngại bị nhận ra, thậm chí hắn còn hi vọng người khác loan truyền càng nhiều càng tốt. Còn Tần Phi thì đương nhiên sẽ không để ý, nếu là thật sự để ý, lần này cũng sẽ không cùng nhau ăn cơm rồi. Người vừa đến rất quen thuộc với mọi người, chính là cháu đích tôn của Lô Thái Úy - Lô ca.

Lô ca gọi mấy người tùy tùng của hắn ngồi xuống một cái bàn trống khác, sau đó điềm nhiên lấy bát đĩa ngồi cùng bàn Tần Phi, đút hai miếng thịt dê nóng hổi vào miệng rồi khen: "Ta vừa từ Tây Vực trở về, đã lâu chưa nếm qua mùi vị thịt dê chính cống nên hôm nay tới nếm thử, không ngờ lại gặp được hai người các người."

Từ trước tới giờ hắn đều không để ý người trên kẻ dưới, vừa mới cung kính với Doan Vương lại quay sang nói chuyện với Tần Phi, làm cho hai người bọn họ cảm thấy có chút không thoải mái. Tần Phi cười nói: "Từ từ ăn đi, không ai cướp đâu."

"Đúng rồi, dưỡng của ta đã trở về Đông Đô rồi, ta nghe nói người muốn tìm người, có thể người biết người bạn khảo hạch dự khuyết Tổng trấn Đồng Tri cho nên chưa tìm người." Lô ca nói hàm hồ cho qua chuyện.

Dưỡng của Lô ca chính là Đường Ấn. Ba tháng đã trôi qua, hắn từ Thọ châu trở về cũng là bình thường. Đường Ấn muốn tìm mình sao? Khó có thể, hắn xem mình là con hắn chăng? Tần Phi nghĩ đến cũng thấy thú vị, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười làm cho Sở Trác và Lô ca cũng hồ hồ, hai người đồng thanh hỏi: "Người cười cái gì?"

Thấy Tầm Phi cười mà không nói, Lôi ca nói tiếp: "Nếu dưỡng ta tìm người, người cũng phải cẩn thận một chút. Tháng trước, khi người từ Thọ châu trở về, vì chuyện Vọng Nguyệt Viên bị đốt ra tro nên cực kỳ giận dữ. Nói thật, ta lớn như này cũng chưa từng thấy dưỡng nổi giận đến vậy. Nếu người không giận thì thôi chứ đã giận thì kinh người. Bác của ta sợ quá nên trốn về nhà mẹ đẻ nửa tháng, phải để ông nội của ta tự mình đưa trở về, trấn an dưỡng. Đám biểu huynh muội thì thăm rồi, hôm Vọng Nguyệt Viên cháy, đại biểu ca Đường Hiên được người cứu ra từ Vọng Nguyệt Viên, hẳn lại không thể giải thích tại sao mình ở Vọng Nguyệt Viên, bị dưỡng bế khí hải, dùng roi da răn quật cho ba mươi roi!"

Lôi ca liên tục tắc lưỡi, hai đầu lông mày hiện vẻ sợ hãi, hiển nhiên không dám nhìn bộ dạng thô thảm của Đường Hiên, bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi!

"Đừng tưởng rằng đánh xong là hết chuyện, dưỡng chuẩn bị đầy hãn đến Tây Vực nhập ngũ. Nói thật, ta ở Tây Vực những ba năm, nơi đó khổ sở như thế nào ta biết. Ta chính là dòng dõi chiến binh hổ phụ sinh hổ tử... Hắc hắc, các người đừng cười nhé, thật sự là hổ tử... À, nơi đó phải nói như thế này nhé? Há, ở Tây Vực khắp nơi đều là núi tuyết hoang vu, các người đã thấy tuyết lở chưa? Kể cả đại tông sư gặp phải lúc thiên địa ra oai này cũng không giữ được tính mạng."

"Buổi tối không ai dám đi tè ở bên ngoài, không phải là nói phét đâu, nước tiểu còn chưa tới mặt đất cũng đã biến thành cột băng, tiểu tiện bừa bãi rất có thể thành thái giám!" Lôi ca tự biên tự diễn, diễn tả một cách cường điệu, dương dương đắc ý khoe khoang: "Cho nên ở Tây Vực ba năm, ta coi như cũng là một nhân vật đó. Nếu Đường Hiên phải đi đến Tây Vực... Hừ hừ..."

"Được rồi, đừng chém gió nữa. Đây là thịt dê, không phải là thịt bò." Tầm Phi định cắt ngang lời nói của hắn: "Làm sao người biết Đường đại nhân muốn tìm ta?"

Đôi mắt ti hí của Lôi Ca hấp háy, hạ giọng nói: "Ngày đó ta cùng ông nội đưa bác về nhà, dưỡng biết ta đã từng gặp người liền gọi ta vào hỏi rất

nhiều chuyện về người, còn nói muốn tự mình gặp người một lần. Ta nghĩ tám phần là muốn nhìn con rể tương lai rồi... Hắc hắc!"

Lôi ca cười gian một trận, cười đến mức toàn thân Tần Phi chợt cảm thấy phát lạnh. Từu khách xung quanh tò mò nhìn sang, nhưng khi nhìn thấy hai gã hộ vệ vai u thịt bắp, mặt mày hung dữ lập tức cúi đầu không dám nói gì. Sau khi đã ăn uống no nê, Tần Phi lão đảo rời khỏi quán thịt dê, chân đạp trên lớp tuyết xốp chậm rãi rời đi.

Người đi trên đường rất thưa thớt, thỉnh thoảng mới có một căn nhà thấp đèn, ánh sáng phát ra phản chiếu lên tuyết sáng rực. Mới đầu, bước chân Tần Phi còn in hằn trên mặt đất, lưu lại dấu chân rõ ràng. Sau đó cước bộ của hắn càng lúc càng nhanh, dấu chân càng ngày càng thưa, về sau không khác gì đạp tuyết vô ngân, một chút dấu vết cũng không lưu lại trên mặt tuyết!

Tiếng gió phàn phật làm tung bay những bông tuyết, cả người hắn đón gió, từng bông tuyết bay phấp phới quanh người, rơi lên trên mái tóc, nhưng ngay sau đó lập tức hóa thành hư vô. Tần Phi khẽ lăm bắm gì đó mà chỉ mình hắn nghe thấy, hơi rượu và cái bụng no căng đã bắt đầu xẹp xuống. Hắn dừng ở bên ngoài một căn nhà nho nhỏ, sau khi nhìn xung quanh một hồi lâu mới đưa tay gõ cửa năm cái, ba cái nhẹ hai cái mạnh.

Chỉ chốc lát sau cánh cửa được mở ra, khuôn mặt buồn rầu của Thiên Tình Tử hé ra từ khe cửa. Y thấy Tần Phi đến, sắc mặt hơi ngạc nhiên, mở rộng cửa cho hắn vào trong phòng .

Y đóng chặt cửa lại, Tần Phi còn chưa ngồi đằng hoàng trên ghế đã mở miệng hỏi: "Ngô quốc giả Thất công chúa cho Sở quốc, người có biết chuyện này không?"

Thiên Tình Tử khẽ cau mày, hỏi ngược lại: "Vì chuyện này mà người tới tìm ta hả?"

"Ừ!" Tần Phi gật đầu, trầm giọng nói: "Hôm nay ta mới biết được tin tức đó, còn biết mình đã bị chọn vào đoàn đi hộ tống. Tình huống của Ngô quốc ta không hiểu gì, người chắc là biết nhiều hơn, có thể nói cho ta biết không?"

"Cái này sao..." Thiên Tình Tử co vào trong giường, nửa thân thể ở trong chăn, lười biếng nói: "Người lấy thân phận Tổng trấn Đồng Tri Sát Sự Thính tới hỏi ta hay là lấy thân phận hiệu úy Trấn Phủ Ty?"

Tần Phi không có tâm tình cùng y đùa giỡn, bèn nói: "Các thế lực của Sở quốc đều không hy vọng Thất công chúa được gả, ta cũng tương đối rõ ràng. Nhưng tình hình bên Ngô quốc ta không hiểu chút nào, người đã đồng ý với sự phụ ta chiếu cố cho ta, sẽ không nhân dịp lúc quan trọng này để thừa nước đục thả câu đấy chứ?"

Thiên Tình Tử thấy hắn đem sự phụ ra dọa dẫm nên đành phải nhận thua, bất đắc dĩ nói: "Tiểu tử thúì, mỗi lần đến đều dùng một chiêu này. Tình hình Ngô quốc đơn giản hơn so với Sở quốc. Hoàng tộc thống trị hết sức vững chắc, cả nước có tam đại thế gia. Người có thể lý giải vì hoàng tộc không chế được tam đại thế gia, mà tam đại thế gia không chế tầng lớp thấp nhất, các thế lực đều có quan hệ thông gia lẫn nhau nên quan hệ qua lại hết sức thân thiết."

"Thế lực duy nhất không phụ thuộc vào tam đại thế gia chính là Trấn phủ ty. Chỉ Huy Sứ Trấn phủ ty của Đại Ngô từ trước đến nay đều do hoạn quan lãnh nhiệm. Bởi vì quyền lực của hoạn quan phải phụ thuộc vào hoàng tộc, hơn nữa hoạn quan không có con nối dõi và cũng không có gia tộc, không cách nào tạo thành cục diện dây dưa phức tạp lâu dài. Điều khiến mọi người yên tâm chính là người bình thường nhìn thái giám cũng không có hảo cảm gì, cho nên hoạn quan dù muốn tạo phản cũng không nhận được nhiều sự ủng hộ. Hoàng tộc thông qua hoạn quan không chế Nam Bắc Trấn Phủ Ty, thông qua tam đại thế gia không chế triều chính, quản thúc lẫn nhau. Bên nào muốn ngóc đầu sẽ bị bên kia phang ột cái rụt xuống."

"Lần này đưa Thất công chúa gả sang nước láng giềng, chắc hẳn là kế hoạch của Trấn phủ ty. Tất cả tam đại thế gia chắc chắn sẽ đều phản đối! Bọn họ cho là đã để Sở quốc có cơ hội thở phào, một khi để Sở quốc dẹp loạn nội bộ, đại chiến Ngô sở không thể tránh khỏi."

Thiên Tình Tử đột nhiên thở dài nói: "Mặc dù ta là người Trấn phủ ty, nhưng lần này không thể không nói rằng tam đại thế gia đã đúng. Quốc sách

tốt nhất lúc này chính là chờ cho Sở để đại chiến với Yến vương, đây là trận chiến không thể tránh khỏi, sau đó xua quân Bắc thượng!"

"Ta nghĩ tên thái giám làm Chỉ Huy Sứ Trấn phủ ty hần là cũng không phải là ngu xuẩn, hoàng đế Ngô quốc cũng không phải không có đầu óc!" Tần Phi than thở nói.

Thiên Tình Tử gạt gạt lông mày hoa râm, thản nhiên nói: "Dĩ nhiên. Công công mặc dù thân thể có thiếu sót nhưng cũng chính là nhân vật hùng tài đại lược. Bệ hạ lòng ôm chí lớn, cử động bọn họ lần này tất có thâm ý, chẳng qua do ta không nhìn ra được thôi."

"Nếu như người phải hộ tống Thất công chúa, lão đạo khuyên người một lời chân thành!" Thiên Tình Tử nghiêm trang nhìn Tần Phi, vẻ mặt hết sức nghiêm túc nói rõ từng chữ: "Thấy tình thế không ổn, lập tức bỏ chạy."

"Tam đại thế gia tàng long ngọa hổ, thực lực trong bóng tối cũng không thua gì Trấn phủ ty. Nhiều năm qua, Trấn phủ ty đã cùng Sát Sự Thính đánh sống đánh chết, hai bên cũng chỉ là tám lạng nửa cân mà thôi, từ đó có thể tưởng tượng được thực lực của Tam đại thế gia! Tam đại thế gia nếu muốn tập kích Thất công chúa, chắc chắn sẽ phái ra cao thủ nhất lưu, chút bản lĩnh của người có xuất hiện cũng chỉ là hình nhân thế mạng thôi. Hơn nữa, khi về đến Giang Bắc, có thể sẽ gặp phải cao thủ bắc phương! Lão đại rất lo lắng liệu người có còn sống sót mà về Đông Đô được nữa không."

"Nghe nói còn có cao thủ trẻ tuổi nhất của Trấn phủ ty đi cùng trong chuyến này nữa?" Tần Phi hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

"Người nói Thiên Hộ Ngạn Thanh..." Thiên Tình Tử nói một cách buồn bã "Nếu như người là thiên tài số một của Đại Sở trong hai trăm năm qua thì Ngạn Thanh chính là tài năng tuần kiệt số một của Ngô quốc trong vòng ba trăm! Hai người các người... nếu như gặp nhau cũng là một chuyện cực kỳ thú vị."

Tần Phi quay người đi ra cửa. Hần nói mà không quay đầu lại: "Ta nghĩ ta mà không đi chuyến này thì không được rồi."

"Đợi tý..."

Thiên Tình Tử lăn một vòng từ trên giường xuống đất, lấy một bình sứ nhỏ ra, cạy nắp bình lấy ra hai viên cầm trên tay, suy nghĩ một chút liền cầm lại

hai viên rồi ném cả bình cho Tần Phi, hời hợt nói:

"Mấy viên thuốc này là khi xưa ta tới phương bắc được Chỉ Huy Sứ đại nhân đặc biệt ban cho. Hoàn thuốc này có công hiệu kỳ lạ, chỉ cần người bị đánh chưa chết, cứ nuốt vào viên thuốc này cũng có thể lấy được tính mạng trở về... Mấy ngày nữa là năm mới rồi, năm sau ta muốn trở về Giang Nam sống những ngày tươi đẹp, những thứ này đều để lại cho người."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 76: Dìm nước Miếu Long Vương.

Q.1 - Chương 76: Dìm nước Miếu Long Vương.

[Thủy yên long vương miếu: ví von việc người trong một nhà không nhận ra nhau nên xảy ra hiểu lầm, xung đột.]

Tuyết rơi liên tiếp bốn ngày ở Đông Đô mà vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Mỗi sáng, việc đầu tiên của mọi người chính là dọn tuyết trước ngõ nhà. Những đứa trẻ tinh nghịch đập đủ loại người tuyết ở ven đường, sau lại túm năm tụ ba đánh trận tuyết.

Nhiều trụ băng đang rủ xuống mái hiên, cái dài nhất phải đến nửa thước. Tiểu hài tử cẩn thận gỡ trụ băng xuống, cầm trong tay như đoản kiếm để đùa nghịch với nhau mà không hề để ý đến cái lạnh.

Tần Phi xuyên qua ngõ hẻm, nhìn cảnh mọi người bận rộn khiến tâm tình dần dần buông lỏng. Hai ngày này hắc bế môn không ra ngoài, bây giờ đã chuẩn bị ổn thỏa. Hôm nay hắc bế phải nhận khảo hạch của Dịch Tổng đốc, nếu thông qua hắc bế sẽ được thăng lên làm Tổng trấn Đồng Tri.

Sau khi đi qua cổng của Sát Sự Thính, hắc bế đi thẳng tới phòng dành cho Tổng đốc. Tần Phi gõ cửa gọi to: "Dự khuyết Tổng trấn Đồng Tri Tần Phi đến trình diện."

Cửa vào không gió mà tự mở làm đám tuyết vương ở trên rơi xuống, Tần Phi mới vừa bước vào cửa phòng Dịch Tổng đốc đã thấy rất nhiều bậc cao niên đang đứng ở trong sân. Dịch Tổng đốc thấy Tần phi đi tới liền mỉm cười: "Tần Phi, người đến đây nhìn xem."

Hắn đang cầm một thanh trường kiếm, nhìn như múa may tùy ý nhưng từng nhát kiếm bổ xuống rất có phân lượng, khéo léo gạt khối tuyết đọng trên bàn đá trong viện thành một dây trạch viện giống như thật. Dịch lão đầu chỉ vào một ngôi nhà nho nhỏ rồi nói: "Đây là khảo hạch thứ nhất đối với người, trong trạch viện có ba tên ngoại tộc Ngô quốc của Trấn Phủ Ty đang hội họp, ở bên ngoài, bọn Ngô Quốc bố trí năm trạm gác ngầm đảm bảo không có góc chết để có thể quan sát từ xa, một khi người của chúng ta đến gần, chúng sẽ lập tức cảnh báo."

"Tu vi của nhóm vòng ngoài không rõ ràng lắm, phỏng đoán không có nhân vật nào vượt qua tu vi Tiên Thiên trung phẩm. Bên trong có ba người gồm hai vị bách hộ Trấn phủ ty và một vị Thiên hộ. Mục tiêu lần này là phải tiêu diệt được năm trạm gác ngầm mà không kinh động mấy tên bên trong, sau đó phải bắt sống một người trong ba người để bức cung. Nếu như người là chỉ huy của đợt tập kích này, người sẽ xử trí thế nào?"

Dịch lão đầu khe khẽ bổ sung thêm: "Tất nhiên là người có thể điều động nhân thủ của Chấp Hành Ty."

Tần Phi thở phào nhẹ nhõm, thế này không phải là mô phỏng chỉ huy tập kích sao? Đối phương tám người, trong tình huống có thể điều động cao thủ Chấp Hành Ty, hoàn thành nhiệm vụ thế này không phải là việc khó khăn. Cái khó duy nhất là lúc vây bắt ba người ở trong, sợ rằng khi cùng đường cả ba đều tự sát làm cho Sát Sự Thính không bắt sống được người nào.

Tần Phi thi lễ với mọi người sau đó bẻ một cành khô trong bụi hoa, chỉ chỗ một hồi quanh dây nhà được làm từ đồng tuyết. Tất nhiên mấy ngày huấn luyện vừa rồi không hề uống phí, hắn nói rất có lý làm nhiều vị quan lớn âm thầm gật đầu. Tần Phi miệng lưỡi lưu loát nói hồi lâu, cuối cùng cao giọng nói:

"Đại nhân, vấn đề khó xử cuối cùng là địch nhân có thể tự vẫn, cho nên cần phải cho chúng thấy là ta đánh giá sai tình hình, nhóm người đánh vào bên trong không cần có tu vi cao, cứ để Tiên Thiên trung phẩm trở xuống là đủ, làm cho đối phương cảm thấy còn hy vọng mở một đường máu để chạy trốn. Nếu chúng ta anh dũng tử chiến, đối thủ có khả năng sẽ phá bức tường phía sau để chạy trốn, nên ở đó ta bố trí hai vị Đề đốc Đồng Tri tọa trấn sẵn,

mỗi người chịu trách nhiệm một mục tiêu, cố gắng nhanh chóng tóm sống lấy một tên, sau đó mạnh tay làm tới giết chết không tha là được!"

Tần Phi nói xong liền ôm quyền thi lễ, lui qua một bên đứng yên.

"Ừ!" Dịch lão đầu khẽ mỉm cười đầy hàm ý: "Rất tốt, nếu thông qua khảo hạch thứ hai, người có thể thăng lên làm dự khuyết cũng được. Đi theo ta!"

Tần Phi không rõ thế nào, nhưng thấy cả nhóm bao gồm Quân Sơn Thủy, Tư Mã và các vị cao tăng đều đi theo, trong lòng biết chuyện này không phải đơn giản như mình nghĩ, liền theo sau không dám nói một lời.

Bên ngoài đã có nhân thủ của Chấp Hành Ty Sát Sự Thính chờ xuất phát, tất cả có ba đội gồm hai mươi tư người, toàn bộ đều mặc thường phục. Nhìn thấy đám quan lớn đi ra, hai mươi tư người đồng thời khom người thi lễ rồi bắt đầu xuất phát.

Dịch lão đầu không nói một lời, dẫn đầu đoàn người hành quân về hướng bắc thành. Dọc đường, gió tuyết đầy trời ngăn cản tầm mắt khiến người đi đường đều vội vàng. Nửa canh giờ sau, cả đội Sát Sự Thính đã đứng trước một tiểu viện, Dịch lão đầu chấp hai tay sau lưng đi lên lầu hai bên trong viện, mọi người nối đuôi nhau đi theo.

Dịch lão đầu mở cửa sổ, tay chỉ về phía người đi đường thưa thớt trên đường phố, thản nhiên nói: "Tần Phi, ta rất hài lòng với câu trả lời vừa rồi của ngươi, bởi vì vào rạng sáng nay lão phu đã tự mình bố trí nhân thủ thực hiện nhiệm vụ. Chúng ta nhận được tình báo rằng ở chỗ này ngay ngày hôm nay có ba tên quan viên Trấn phủ ty gặp nhau, đã xác định được các trạm gác vòng ngoài, chúng ta đã sắp xếp xong xuôi. Bọn họ gặp nhau từ đêm qua, đến bây giờ vẫn chưa đi ra ngoài, có khả năng là mưu đồ chuyện lớn, cho nên chúng ta nhất định phải bắt sống được một người."

"Người trả lời rất hợp ý ta, chốc nữa ngươi hãy chỉ huy trận tập kích này." Dịch lão đầu nói xong liền lùi xuống ngồi trên ghế Thái sư ở bức tường phía nam, cười ha hả nhìn Tần Phi, có vẻ như tặng một phần công lao cho hắn.

Quân Sơn Thủy thản nhiên nói: "Tần Phi, ngươi thay mặt Tổng đốc đại nhân chỉ huy, mọi người tại đây, bao gồm cả ta và Tư Mã Đề đốc đều nghe theo lệnh của ngươi, ngươi không cần phải nể nang!"

Trong lòng Tần Phi vui sướng, thế này chẳng phải là ình ngòi thử ghế Tổng đốc một lần sao? Hắn thi lễ với Quân Sơn Thủy, sau đó đứng ở bên cửa sổ nhìn trạch viện bên đường, chỉ tay về hai nơi xa xa nào đó, trầm giọng nói: "Quân Đề đốc, mời người đến mai phục đằng sau tường phía đông. Tư Mã Đề đốc, mời người mai phục sau khóm cây ở phía tây, ta sẽ dẫn người phá cửa xông vào, một khi địch nhân phá tường xông ra, xin hai vị lập tức xuất thủ bắt sống bọn chúng."

Quân Sơn Thủy và Tư Mã hô to một tiếng, quả nhiên cứ theo nhiệm vụ mà rời khỏi căn gác, chia nhau hành động. Hai vị này đều là cao thủ đứng đầu, lẳng lặng dẫn người đi theo kế hoạch mà không hề làm cho trạm gác ngấm cảnh giác. Lấy nhân lực của Tần Phi, dù biết mình đã bố trí nhân thủ ở đâu nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không phát hiện ra có gì khác trước, trong lòng hắn không khỏi âm thầm bội phục!

Ba đội Chấp Hành Ty thì đã có hai đội đi trước xử lý trạm gác ngấm, còn đội cuối cùng vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực đứng dưới lầu chờ lệnh.

Tần Phi nhanh chóng ra khỏi lầu, cẩn thận chỉ thị cho đội Chấp Hành Ty còn lại, ngay sau đó lấy ra một viên hào thạch [DG: viên đá dùng để phát ra âm thanh làm hiệu, thay cho việc thổi tù và bắn pháo, đốt lửa], ném thẳng lên trời.

Viên hào thạch bay giữa không trung rồi rít lên một tràng dài, người của Chấp Hành Ty vừa nghe liền biết là hiệu lệnh, trong khoảnh khắc, mấy người tập kích một điểm, giải quyết gọn gàng năm trạm gác ngấm. Tần Phi tự mình dẫn một đội, chín người nhảy vào đình viện, chạy như bay thẳng tới căn nhà trung tâm.

Đây là một trạch viện phong cách cổ xưa được xây bằng những viên gạch màu xanh, mái ngói đỏ, vốn là một chỗ đẹp như trong tranh, chỉ có điều hiện tại khắp nơi đều là sát khí. Tần Phi nhảy lên tung thiết quyền, một luồng cự lực vô cùng mạnh mẽ từ quyền phóng ra, sau khi tiếng ầm ầm vang lên, hai cánh cửa vốn dĩ đóng chặt trong khoảnh khắc đã hóa thành từng mảnh.

Thân ảnh Tần Phi chuyển động, nhanh chóng lướt vào trong phòng. Tình báo quả nhiên không sai, bên trong phòng có ba người.

"Người..." Tần Phi đang muốn hét lớn nhưng lại lập tức phải nuốt vào bụng, nhất thời đầu óc trở nên mờ mịt, không biết nên hành động tiếp như thế nào. Khi hăn đối diện ba người, người ở giữa chính là lão đạo mới gặp mặt mấy ngày trước- Thiên Tình Tử.

Về mặt Thiên Tình Tử biến sắc, hăn không nghi ngờ hề Tần Phi bán đứng hăn, bởi vì Tần Phi không biết tí gì về hoạt động của Trấn Phủ ty, càng không thể biết hôm nay y với đồng bọn đang họp ở đây. Chỉ có điều việc Tần Phi đột nhiên xông tới, hai người gặp nhau trong tình cảnh này làm tình huống lập tức trở nên phức tạp.

Tần Phi chỉ hơi ngẩn người, tám tên cao thủ của Chấp Hành Ty Sát Sự Thính phía sau đã đột ngột nhào tới trước, không gian bên trong căn phòng khá nhỏ, nhiều người hỗn chiến ở chung một chỗ, giơ tay giơ chân không khéo thì va phải người mình. Trái lại, do nhân thủ ít nên ba người của Trấn phủ ty không cố kỵ chút nào, đại khai sát giới.

Trong chốc lát, mấy tiếng kêu thảm thiết liên vang lên, ba bốn tên cao thủ Chấp Hành Ty liên tiếp té xuống, thế cục song phương dần dần cân bằng. Tần Phi giả bộ lấy ra đoản kiếm đâm về phía Thiên Tình Tử, hai người nhanh chóng đan vào nhau, Tần Phi thì thầm: "Lão đạo chết bầm, bắt ta làm con tin đi."

Thiên Tình Tử nghiêng người lướt qua, đưa tay chộp vào đầu vai Tần Phi, mắt thấy chẳng mấy chốc Tần Phi sẽ ngã vào lòng Thiên Tình Tử, bỗng nhiên một bóng đen lướt đến, một gã cao thủ trung can nghĩa đảm Chấp Hành Ty gắng gượng xông vào giữa hai người, vung đao chém Thiên Tình Tử, miệng điên cuồng hét lên: "Đại nhân cẩn thận."

Tần Phi và Thiên Tình Tử thẫn mẫn trong lòng một tiếng, đúng là bắt chó đi cày -- xen vào việc của người khác. Thiên Tình Tử tức điên người, thủ chương biến thành trảo chụp vào ngực của tên kia, chương lực mạnh mẽ nhả ra, người nọ không kịp kêu lên một tiếng đã ngã ngay xuống đất.

Thiên Tình Tử đưa mắt ra hiệu cần phải diễn lại trò cũ, không ngờ một trong hai người đồng đội đã bị cao thủ của Chấp Hành Ty chém trọng thương, người nọ nhân đó lăn một vòng rồi phá cửa sổ xông ra, chạy bạt mạng về hướng tây.

Tần Phi thấy cảnh từ đầu đến cuối, thầm than một tiếng bi kịch, nhanh chóng chém Thiên Tình Tử một chiêu hư tình giả ý, nhỏ giọng nói: "Đông tây có người."

"Lão đạo chạy bắc." Thiên Tình Tử lặng lẽ gật đầu.

Một vị bách hộ khác của Trấn phủ ty có thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, một mình địch lại mấy người cũng chỉ hơi hạ phong mà thôi. Đột nhiên người nọ nhảy lùi lại hai bước, một luồng khói xanh từ trong tay áo tỏa ra, hai gã cao thủ của Chấp Hành Ty ở phía trước tránh né không kịp, mới vừa hít vào nửa hơi đã thấy choáng váng, bị tên bách hộ kia chém lại hai đao.

Gã Hậu Đốc Sát Chấp Hành Ty còn lại trợn tròn mắt như thể sắp nứt ra, liều mạng nhào tới trước, tay cầm trường đao chém điên cuồng, ý muốn đồng quy vu tận.

Bách hộ điên cuồng hét lên một tiếng, chịu một vết chém vào đầu vai để trở tay đánh chết gã Hậu Đốc Sát, sau đó lập tức nhảy ra khỏi phòng chạy trốn về phía đông.

Trong phòng không còn ai nữa, Tần Phi vội vàng nói: "Chạy mau, ở phía sau có hai vị tông sư chờ sẵn để bắt sống, thừa dịp thủ hạ của người bị bắt, còn không trốn mau đi?"

Thiên Tình Tử cười khở một tiếng, chuẩn bị nhảy ra phía sau bức tường. Hắn là một gã mật thám từng trải, đã rơi vào cục diện này, trong lòng hẳn biết rõ mình khó mà có cơ hội chạy thoát. Tuy thế hắn vẫn hy vọng còn nước còn tát! Con người chưa thấy quan tài thường chưa đổ lệ, không tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định...

Thân ảnh Thiên Tình Tử đập lên cửa sổ nhảy vòng ra sau bức tường chạy trốn, chỉ nghe một trận cười dài trong hậu viện, chính là thanh âm Quân Sơn Thủy: "Chỉ là hai tên bách hộ, nếu ta và Tư Mã để các người thoát đi chẳng phải là mất hết mặt mũi Sát Sự Thính hay sao? Người còn muốn chạy ư?"

Một luồng kinh phong cuồng bạo, Tần Phi ở trong phòng cũng có thể nghe được rõ ràng, bức tường phía bắc giống bị đá lớn đập vào, bụi đất lẫn tuyết bị cuốn vào trong gió lạnh, không trung trở nên mù mịt. Thân hình Thiên

Tình Tử như điều đứt dây rơi xuống trước mặt Tần Phi, mặt hắc vàng như nghệ, miệng phun một ngụm máu tươi!

Quân Sơn Thủy ngạo nghễ khoanh tay đứng cạnh bức tường đổ, thản nhiên nói: "Tần Phi, đối với cấp Tổng trấn Đồng Tri, việc giết chết hoặc đuổi bắt một gã Thiên hộ Trấn phủ ty là công lao cực kỳ vinh hiển. Phần công lao này người nên giành lấy!"

"Giết hắc đi!"

"Giết!"

Thanh âm Quân Sơn Thủy như lôi điện vang dội bên tai Tần Phi. Tần Phi ngờ ngác nhìn Thiên Tình Tử đang hấp hối, ánh mắt trở nên vô thần, chuôi kiếm trong tay hắc đã ướt đầm mồ hôi...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 77: Một chén rượu giải muôn sầu.

Q.1 - Chương 77: Một chén rượu giải muôn sầu.

Sau khi Quân Sơn Thủy hời hợt nói xong liền xách tên bách hộ đang nằm bẹp trên mặt đất lên, bước thẳng ra ngoài cửa.

Hắn biết dưới uy lực của một kích kia, Thiên Tình Tử chẳng thể nào uy hiếp được ai nữa, vì thế yên tâm giao cho Tần Phi xử trí.

Lão đạo té trên mặt đất, miệng đầy máu, chòm râu hoa râm cũng dính đầy máu bết vào với nhau, từng giọt từng giọt rơi trên mặt đất.

Tần Phi lẳng lặng nhìn lão, không nói một lời, trong đầu nghĩ cách để lão đạo có thể trốn được.

Thiên Tình Tử cười khổ thì thầm: "Đừng phí sức nữa, ngày hôm nay bị vậy đích thị là bị người bán. Ở ngoại tộc nhiều năm như vậy, ta đã chuẩn bị tinh thần sẽ có ngày này từ lâu. Nán lại Giang Bắc chín năm mới có ngày hôm nay, cũng đã kiếm được không ít lời. Giết ta đi... Người không giết ta, ta và người đều phải chết."

"Đợi một chút." Tần Phi ngồi xổm xuống, giả vờ dí đoản kiếm vào cổ họng Thiên Tình Tử, thấp giọng quát: "Để cho ta suy nghĩ."

"Đừng nói nhảm nữa." Thiên Tình Tử đột nhiên dùng sức cắn một cái, trong miệng dường như phát ra hai tiếng 'Ken két', hẳn là cắn gãy một viên răng giả, máu tươi chảy ra từ khóe miệng dường như càng ngày càng đậm: "Trong răng giả cất giấu kịch độc của Trấn phủ ty, đã vào bụng là như vạn tiễn xuyên tâm. Người muốn nhìn ta bị độc mà chết sao? Giúp ta được chết thống khoái đi!"

Thiên Tình Tử không nói dối, từ trước đến giờ hẳn luôn đùa cợt thế sự, hiện giờ thân thể co quắp giống hệt con tôm, trên mặt hiện lên vẻ thống khổ chẳng chịu được nữa, mồ hôi trên trán to như hạt đậu từng giọt từng giọt rơi xuống, sắc mặt dần dần tái nhợt. Hẳn gắng gượng nói: "Tần Phi, sư phụ của người chưa chết đâu, sớm muộn gì hẳn cũng sẽ đến tìm người. Sau này người cứ an tâm ở Sát Sự Thính đi. Cho tới bây giờ ta vẫn chưa đưa hồ sơ của người về Trấn phủ ty, ta chết đi, không còn ai biết thân phận của người..."

Tần Phi nhìn hẳn thống khổ do độc tính phát tác, dần dần chống cự không nổi, cơ hồ sẽ điên cuồng vùng vẫy, đoàn kiếm bỗng nhiên chém xuống, một đạo quang mang lóe sáng lướt qua, kinh phong bén nhọn, "Xoẹt!" một tiếng nhỏ, Thiên Tình Tử chậm rãi thở ra một hơi cuối cùng, trên mặt nở một nụ cười, ngay sau đó hai mắt khép lại, mạng thế là hết!

"Đa tạ!" Tần Phi buông đoàn kiếm xuống, chỉnh lại ngay ngắn di hài của Thiên Tình Tử, lặng lẽ thì thầm: "Người an tâm lên đường nhé."

Sát Sự Thính và Trấn phủ ty là hai tổ chức giám sát thủy hỏa bất dung, cả hai đều phải mật thám năm vùng hoạt động trong lãnh thổ của đối phương, điều đó không phải bí mật. Nhưng chuyện như hôm nay - trực tiếp bắt sống hai gã bách hộ, đánh gục một gã Thiên hộ và năm tên ngoại tộc, quả thật là một chiến công lớn đối với Sát Sự Thính.

Dịch lão đầu hài lòng nhìn vẻ mặt trang nghiêm của Tần Phi, khen ngợi: "Không tệ. Mặc dù tổn thất một ít nhân thủ nhưng giết địch một vạn tự tổn tám ngàn cũng là lẽ thường. Người của Trấn phủ ty cũng khó đối phó, lần này nếu không có tin tức chính xác, chúng ta khó mà một lần bắt được nhiều người như vậy."

"Là tin tình báo của Dịch Tình Ty hay là Giam Tra Ty?" Tần Phi hỏi dò: "Bọn họ cũng nên được luận công ban thưởng!"

"Những việc này người không cần quan tâm nhiều. Hôm nay người đã thông qua khảo hạch, người đã suy nghĩ về việc đến ty nào chưa?" Dịch lão đầu thân nhiên nói: "Vừa rồi Quân Đề đốc tặng cho người một cái nhân tình, chẳng lẽ người không cân nhắc việc gia nhập Giáo Tập Ti sao?"

Tần Phi nghiêm trang đáp: "Ty chức nguyện đi Hình Ngục Ty."

Trong mắt Dịch lão đầu lóe lên một tia khác thường khó có thể nắm bắt được, trầm ngâm nói: "Người ở Giáo Tập Ty ba tháng, biểu hiện tương đối khá. Trừ Dịch Tình Ty cùng Kim Thạch Ty, hai nơi này cần phải có quá trình huấn luyện đào tạo đặc biệt ra, các ti còn lại, người đều có thể đảm nhiệm. Cũng tốt, vậy mấy ngày tới người sẽ được điều làm Tổng trấn Đồng tri của Hình Ngục Ty."

"Đa tạ Tổng đốc đại nhân." Tần Phi tới trước mặt Dịch lão đầu thi lễ tạ ơn, lại lấy lễ thuộc hạ tạ ơn giúp đỡ của Tư Mã và Quân Sơn Thủy.

Mặc dù Quân Sơn Thủy hơi thất vọng nhưng hẳn là người lòng dạ thâm sâu, hi vọng không lộ, huống chi Quân Sơn Thủy đã biết trước điều này rồi. Đến tám phần Tần Phi sẽ không ở lại Giáo Tập Ty, giờ đây cũng không tính là ngoài ý muốn. Lúc này, Quân Sơn Thủy mỉm cười nói: "Thân là Tổng trấn Đồng Tri, khi đến Hình Ngục Ty sẽ phải tự mình đảm đương công việc. Tần Trấn đốc phải cố gắng thật nhiều!"

"Ty chức chắc chắn sẽ tận tâm tận lực." Tần Phi thành thật đáp.

Tư Mã đi tới bên cạnh Tần Phi, trầm giọng nói: "Tần Trấn đốc, do trước kia Từ Tông Hạo mua chuộc mất hai người nên hiện giờ Hình Ngục Ty đang khuyết hai chức Tổng trấn Đồng Tri. Một nơi phụ trách mê án năm xưa, một nơi phụ trách đuổi bắt đào phạm lâu năm. Người muốn chọn chức vị trống nào?"

"Mê án năm xưa?" Tần Phi hỏi ngược lại: "Liệu có phải trong năm cứ có vụ án nào chưa thể phá được sẽ giao cho tổ này đi làm không?"

"Đúng thế, cho dù là vụ án mà Sát Sự Thính tự mình điều tra, nếu như không có kết quả đều phải giao lại cho tổ này." Tư Mã thân nhiên đáp.

"Vây ty chức xin đến Cự án xử. So với việc phải thiên nam hải bắc truy bắt đào phạm thì chắc thú vị hơn nhiều."

"Ngày mai hãy đi nhận chức. Hôm nay cho người nghỉ ngơi một ngày."

Dịch lão đầu uể oải nói: "Giải tán đội ngũ thôi."

Sau khi mọi người lục đục rời khỏi trạch viện, Tần Phi một mình lầm lũi đi trên đường phố vắng vẻ. Vừa mới trải qua một trận chiến đấu, rất nhiều nội vệ Sát Sự Thính còn đang quét dọn hiện trường, ngăn cản những người ứa náo nhiệt, tò mò đến gần. Tần Phi đi qua cái sân mới vừa rồi xảy ra trận kịch chiến, không nén nổi lòng ghé mắt nhìn lại. Hắn biết thi thể Thiên Tình Tử sẽ bị nội vệ mang đi, mang đến nơi được kiểm tra đặc biệt, sau đó có lẽ sẽ bị vứt ở đâu đó trong bãi tha ma.

Từng bông tuyết lạnh lặng lẽ rơi trên mặt Tần Phi, tan thành từng dòng nước chảy từ trên mặt xuống, vô số bông tuyết bị gió lạnh cuốn bay lên khuôn mặt. Tần Phi nhú cặp mắt lại, trên mặt như có mấy vệt nước rơi xuống, hắn xòe bàn tay lau lau trên mặt mấy cái, bước nhanh khỏi nơi đây!

"Đứng lại."

Tần Phi quay đầu nhìn, Quản Linh Tư mặc áo khoác dài màu hồng đào, tay cầm một cái ô nhanh chóng đi tới, cánh tay nhỏ bé hồng lên trong gió đông lạnh, mặt mày vui sướng tươi cười, nghiêng đầu nhìn Tần Phi thông thả nói: "Người đấy, hôm nay đã thông qua khảo hạch rồi, ta nghe Cửu thúc nói về nội dung khảo hạch hôm nay nên cố ý tới đây để chờ người. Chẳng lẽ người không có ý định chia sẻ niềm vui được thăng chức với ta sao?"

"Đây đúng thật là một chuyện vui." Tần Phi ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời mờ tối, vô số tuyết rơi xuống, căn bản nhìn không rõ sắc trời.

"Cũng chẳng biết lúc này là giờ nào rồi, bụng hình như hơi đói." Tần Phi nhẹ giọng nói: "Không bằng chúng ta đi ăn một chút gì đi. Mấy ngày trước đây ta biết một quán thịt dê ngon lắm, cả thịt dê lẫn rượu đều rất ngon."

"Hay quá!" Quản Linh Tư tất nhiên không để ý tới quán thịt dê ra sao, ngon lành như thế nào? Đối với nữ nhân, chuyện tình cảm thường thường đơn giản như vậy, chỉ cần nàng cảm nhận được người kia nguyện ý đi chơi cùng nàng, đó chính là chuyện vui sướng nhất trên đời này, dù có là bữa ăn đầy sơn hào hải vị hay chỉ là ăn vặt ở lề đường cũng đều như nhau cả.

Quán thịt dê vẫn như cũ nhưng hôm nay tự nhiên lại xuất hiện một đôi trai tài gái sắc như kim đồng ngọc nữ, chường quỹ phá lệ phục vụ chu đáo hơn thông thường. Mặc dù Tần Phi đã thay quan phục bị bắn trong lúc chiến đấu, nhưng chường quỹ là người làm ăn lâu năm, sao lại không nhớ mấy ngày hôm trước có ba vị thiếu niên vô cùng khí phái đã ở đây chứ?

Quản Linh Tư dần dần cảm thấy có cái gì đó không ổn, hôm nay Tần Phi rất ít lời, liên tục uống từng chén rượu. Sắc mặt từ tái nhợt dần dần chuyển sang đỏ ửng, thậm chí còn lan ra cả khuôn mặt và dưới cổ, miệng mở ra toàn là mùi rượu nồng nặc. Hắn cũng không động đũa nhiều vào đĩa thịt dê, còn bát rượu thì đã cao ngất ngưỡng.

"Rót rượu!" Tần Phi giơ tay gọi tiểu nhị.

"Tới đây!" Quản Linh Tư đưa tay xua xua ra hiệu cho tiểu nhị không cần phục vụ, tự mình chạy đến quầy rót nước trong vào bầu rượu rồi xách đến trước mặt Tần Phi, rót một bát thật đầy.

Tần Phi cầm bát rượu lên uống ừng ực, hai dòng nước trong vắt chảy tràn khóe miệng. Sau khi cạn bát nước, Tần Phi lau miệng, ném bát đi rồi khen: "Rượu ngon!"

"Người uống nhiều quá, hay là trở về nghỉ ngơi đi." Quản Linh Tư xót ruột bèn nói.

"Không cần!" Tần Phi lầm bầm: "Không có chuyện gì đâu."

Rèm cửa được vén lên, một nhóm người đi vào quán thịt dê, trên người vương gió tuyết. Bọn họ mặc toàn áo bào độn bông rất dày, sau khi đi vào bên trong tửu điếm liền cởi áo bào ra. Một vị nam tử vóc dáng cao gầy cầm mấy cái ghế lại một chỗ, cẩn thận xem thử chúng có chắc hay không rồi dùng tay áo lau sạch mặt ghế, xong xuôi đâu đấy rồi mới hướng về phía nam tử có vẻ phúc hậu phía sau, cúi đầu khom lưng nói: "Lão gia, có thể ngồi rồi."

Nam tử mập mạp khịt khịt mũi, hạ giọng nói: "Tửu quán nhìn qua thì tầm thường nhưng mùi thịt mùi rượu thơm vô cùng, cách tửu điếm vài chục bước vẫn có thể ngửi thấy. Đông đô dù sao cũng là đất dưới chân thiên tử, ở đường phố cũng có tửu quán ngon như vậy. So với Nhữ châu quả thật tốt hơn rất nhiều."

Nghe hắn nói xong, tên nam tử cao gầy nở nụ cười cầu tài, y đứng dậy quay về phía quầy quát lên: "Các người làm ăn thế này à? Còn không mau chóng tới tiếp đón? Có món ăn nào ngon thì giới thiệu đi. Tiếp đón không chu đáo lão gia nhà ta, các người có chịu trách nhiệm được hay không hả?"

Chưởng quỹ thấy khẩu khí của hắn lớn như vậy, trong lòng biết lai lịch không nhỏ, vội vàng đi tới cẩn thận hỏi: "Đặc sản của tiểu điểm chính là thịt dê hấp cách thủy, mấy vị khách quan có thể ăn cay được không?"

"Lão gia, ngài muốn ăn cay hay muốn nhạt một chút?" Cao gầy vừa cười vừa hỏi.

"Cay vào, làm nhanh lên một chút, đang đói bụng." Mập nam tử thản nhiên dặn dò.

"Dạ!" Tên cao gầy đáp một tiếng, eo lưng thẳng tắp, xoay người quát chưởng quỹ: "Ngần ra như mù thế hả? Người điếc à? Không nghe thấy lão gia nhà ta bảo muốn ăn cay sao? Nhanh xuống bếp bảo người làm đi."

Chưởng quỹ mới vừa xoay người lại bị tên cao gầy tóm cổ áo lôi trở lại, lạnh lùng quát lên: "Đã cho người lui đâu? Trong điểm có rượu ngon gì thì mau lấy ra."

Chưởng quỹ bực mình đáp lại hai tiếng, đi vào bếp dặn dò đầu bếp làm cẩn thận, chọn thịt cho ngon rồi tự mình lấy một vò rượu, nhổ toẹt nước miếng vào trong rồi ôm vò rượu cười ha hả bước ra vẻ rất quan tâm: "Đây là loại rượu ủ lâu nhất của tiểu điểm, các lão gia từ từ thưởng thức nhé."

Tên cao gầy tức giận đẩy chưởng quỹ ra một bên, mặt tươi cười cầm vò rượu rót cho vị lão gia kia một bát đầy tràn rồi cười nói: "Lão gia uống một chút cho ấm áp thân thể."

Trong thời tiết này, tửu quán có rất ít người. Tên cao gầy quan sát xung quanh, chỉ mỗi chiếc bàn gần sát cửa sổ là có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang ngồi, y cười lạnh một tiếng rồi bước nhanh tới đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 78: Ta là quan

Q.1 - Chương 78: Ta là quan

Quán nhỏ khá đơn giản, bốn bức tường bốn cửa sổ. Cửa sổ dù đóng nhưng ngay bên dưới vẫn sáng hơn những chỗ khác.

Một gã cao gầy bước nhanh đến bàn của Tần Phi và Quán Linh Tư, vươn tay phải, gõ gõ ngón giữa lên mặt bàn lên giọng hách dịch: "Nhường chỗ cho ta!"

Quán Linh Tư chẳng mảy mòi gì đến gã kia, tâm trí nàng đặt hoàn toàn vào Tần Phi. Mặc dù Tần Phi đã uống đến đỏ mặt tía tai, nàng vẫn thảnh thơi lại rót thêm chén rượu đưa đến, nói: "Tần đại ca, uống thêm chén nữa đi!"

Tần Phi tiếp nhận chén rượu, vừa đưa tới miệng thì tên cao gầy kia bỗng chụp lấy cổ tay Tần Phi, cả giận mắng: "Các người điếc à? Không nghe ta nói hay sao?"

"Người muốn uống hả?" Tần Phi say lờ đờ, ngược mắt lên nhìn tên cao gầy, bỗng nhiên hắt lạt tay nắm lấy cổ tay tên kia vặn đẽ lên bàn. Tên cao gầy đau quá, thân thể nghiêng ngả, đầu cũng cúi gập trên mặt bàn, kêu to "Ồi chao!".

Tần Phi thờ ơ nhìn hắt: "Muốn uống, người cứ nói. Người nói, ta tất nhiên sẽ cho người uống."

Dứt lời, Tần Phi hất cả chén rượu tạt vào mặt tên kia, tiện tay Tần Phi cầm lên một vò rượu đổ xối xả khắp đầu cổ hắt. Trời đông giá lạnh, dù trong tiểu điểm khá ấm áp nhưng rượu lạnh ướt nhẹp khắp mặt cũng khiến không ai chịu nổi. Tên cao gầy như bị sét đánh muốn nhảy dựng lên, nhưng cổ tay bị Tần Phi nắm chặt không thể nhúc nhích đành kêu lên be be: "Người đâu, mau tới đây..."

Mấy tên tùy tùng liền xông tới. Tần Phi lờ đờ trợn mắt, hắt đập bể vò rượu, cầm một mảnh vỡ kê sát cổ họng của tên cao gầy, lạnh giọng quát: "Lộn xộn cái gì?"

"Người... Người đừng làm vậy." Tên cao gầy nghiến răng đem lời sắp nói ra miệng nuốt vào, rồi thấp giọng nói: "Tiểu tử, bây giờ buông ta ra, thì số người coi như gặp may. Nếu người cứ một mực... Hừ, người có biết chúng ta là ai không?"

"Không biết, và ta cũng không muốn biết." Hai mắt Tần Phi dán thẳng vào yết hầu bất động của tên cao gầy, hần nói thong thả, không chút cảm tình: "Hôm nay, trong lòng ta không vui, có lẽ giết người sẽ làm ta thoải mái hơn."

Quản Linh Tư vội vàng kêu lên: "Tần đại ca, không cần chấp nhặt với bọn chúng. Dù sao, người cũng vừa mới qua..."

"Thằng nhỏ kia, khẩu khí lớn như vậy coi chừng cắn phải lưỡi." Một tên nam tử mập mạp đứng dậy, chắp sau lưng, chậm rãi đến gần, hần lạnh lẽo nhìn đánh giá Tần Phi, trầm giọng nói: "Ta chỉ cần nói một câu là người sẽ bị đưa vào đại lao Hình bộ. Hiện giờ là cuối năm, người khỏi hy vọng được cho tại ngoại. Đại lao Hình bộ chẳng phải là chỗ tốt đẹp gì đâu, trong đó, thượng vàng hạ cám loại nào cũng có. Khi vào người có lẽ còn là một hảo hán tử, lúc đi ra chẳng khác gì quy nô ở kỹ viện, có khi người sẽ biết thế nào là cảm giác đồng bệnh tương liên."

"Đây hần là lão đại á!" Tần Phi lộ ra vẻ tươi cười: "Xem ra, các hạ làm quan à?"

Tên cao gầy đang gập người trên bàn, khàn giọng quát: "Thằng chó bị mù kia, đây là Cao Đức đại nhân. Đại nhân quay về kinh lần này chính là để nhậm chức chủ quản ty ngục Hình bộ. Tiểu tử thúì, buông ta ra nhanh lên, quỳ xuống dập đầu lạy Cao đại nhân, nếu đại nhân nhà ta tâm tình tốt, có lẽ sẽ tha cho người một cái mạng."

"Ty ngục Hình bộ?" Quản Linh Tư bật thốt lên. Ông của nàng là Lại Bộ Thượng Thư, dù nàng còn nhỏ nhưng đối với quan chức trong triều đình hết sức quen thuộc. "Ty ngục chỉ là quan ngũ phẩm, nếu như người từ ngoài trở về kinh thăng chức, hần là lúc trước giữ chức lục phẩm, là châu mục một châu sao?"

"Tiểu nha đầu kiến thức cũng không ít." Cao Đức đắc ý ra mặt, thản nhiên nói: "Bốn quan không muốn cùng các người chấp nhặt. Đây là Triệu sư gia của ta, buông hần ra nhanh lên."

Quản Linh Tư không nhin được bật cười 'Phi'. Biết là thất thố, nàng vội vàng đưa tay che miệng lại. Quan ngũ phẩm ở Đông đô căn bản không là cái gì. Từ nhỏ đến giờ, nàng không thể nhớ mình đã từng thấy bao nhiêu

quan viên tam phẩm trở lên. Hơn nữa, ông nội Quản Tái Đức là chủ quản Lại bộ, có thể nói, quan viên nhị phẩm trở xuống khi đến Quản phủ đều nơm nớp sợ sệt, đến thở mạnh cũng không dám. Quan viên tứ ngũ phẩm nếu có dịp nói chuyện với Quản Linh Tư đều tỏ vẻ mừng rỡ vô cùng, thế mà cái tên ty ngục này, chỉ mới ngũ phẩm, lại ra vẻ lớn lối như thế ở trước mặt mình!

Tần phi thân nhiên trở giọng với Cao Đức, hỏi vặn: "Nếu ta không tha thì sao?"

Cao Đức nhìn Tần Phi đầy thâm ý rồi cúi đầu dặn dò người tùy tùng bên cạnh mấy câu. Người nọ nghe xong lời Cao Đức phân phó liền phóng ra ngoài chạy như gió.

"Chết đến nơi mà còn chưa biết sợ hãi?" Triệu sư gia lớn tiếng quát: "Tiểu tử thúì, nghèo không nên đấu với giàu, giàu không nên tranh với quan. Xem người muốn giở trò gì?"

Trong lòng Tần Phi đang rất buồn bực, nghe Triệu sư gia la hét như vậy thì thuận tay nện luôn một đấm vào mặt hắn, khiến áu mũi giàn giụa, hàm răng rơi xuống.

Tên Triệu sư gia này cũng là tay hung dữ, bị Tần Phi đánh như vậy vẫn liều chết tóm cánh tay Tần Phi đẩy ra phía ngoài, miệng còn tru tréo: "Người có ngon thì đánh chết ta thử?"

Chương quỹ hần vốn biết Tần Phi là người của Sát Sự Thính giờ lại biết vị này Cao Đức đại nhân là quản lý ty ngục, thì trong lòng hoảng hốt, lo sợ phiền phức. Hắn thụp xuống, ngồi trong quây, hai tay ôm đầu, chỉ mong cầu thần tiên đánh nhau không liên lụy đến phạm tặc. Tiểu nhị cũng chẳng hiểu mô tê gì, nhìn thấy chương quỹ lui trốn cũng bắt chước ôm đầu nấp trong quây.

Cao Đức chậm rãi lắc đầu, lộ vẻ tiếc nuối cho Tần Phi; người thanh niên này quá ư nóng nảy khiến hắn không có lựa chọn, phải phá hỏng tiền đồ của tên này. Không ngờ, việc đầu tiên Cao đại nhân làm khi trở về Đông Đô lại là đưa tên nóng đầu này vào đại lao Hình bộ. Nơi đó tối tăm ngột ngạt, đầy rẫy tội phạm khiến người người đều kinh sợ. Nghĩ vậy, khóe miệng Cao Đức nở ra một nụ cười tàn nhẫn.

"Cao đại nhân." Quản Linh Tư khẽ nói: "Tần đại ca uống nhiều quá, ta nghĩ chuyện này nên bỏ qua. Ta sẽ kêu đại ca thả sư gia các người ra. Các người cũng hãy rời đây đi cho nhanh."

Thật sự thì Quản Linh Tư có ý tốt, nhưng khi Cao Đức nghe, hắn hoàn toàn hiểu theo ý khác. Cao Đức ưỡn bụng bự cười lạnh: "Cô gái nhỏ khẩu khí lớn thật! Được rồi, buông Triệu sư gia ra, người lại đây hầu ta uống hết bữa rượu này. Chuyện này, ta sẽ bỏ qua cho."

Quản Linh Tư dù tốt bụng hiền lành cách mấy cũng không nén được lửa giận. Từ nhỏ đến lớn, mọi người đối với nàng đều thương yêu chiều chuộng, bất kể là quan lớn triều đình hay giang hồ cao thủ như Trần Hoảng Dận. Thế mà bây giờ, tên nam tử này độc miệng cả gan kêu nàng hầu rượu cho hắn giữa ban ngày ban mặt ư? Nụ cười của nàng bỗng chốc liền đánh lại.

Triệu sư gia vẫn cố sức đẩy cổ tay Tần Phi ra, nhưng tay Tần Phi làm như đúc bằng thép chẳng nhúc nhích chút nào. Hắn hít sâu một hơi, vận toàn lực chống trả, bỗng nhiên mặt mũi tối sầm. Một nỗi sụp thịt dê nóng hổi đổ thẳng vào mặt hắn làm hắn bị phỏng đau đến chết đi sống lại, khắp mặt phồng rộp. Chưa hết, còn đang gào thét thê thảm thì hắn đột ngột cảm thấy cả mặt lạnh lẽo, một bình trà nguội lại đổ lên mặt. Lạnh nóng chọi nhau, cho dù da mặt hắn có bằng sắt cũng không thể chịu nổi. Triệu sư gia đau đến thấu trời ông địa, kêu cha gọi mẹ...

Quản Linh Tư mặt lạnh như sương, băng lãnh nhìn Cao Đức, nàng giơ hai ngón tay nhỏ nhắn chỉ thẳng vào mặt hắn: "Cao Đức, cho người ba phần sĩ diện, người lại làm tới? Đúng là nường chó, chó liếm mặt. Người nhắm có bản lãnh thì đưa ta vào đại lao Hình bộ xem!"

Tần Phi kinh ngạc ngược lên nhìn Quản Linh Tư, Linh Nhi vội vàng cúi đầu, đỏ mặt ngượng ngùng giải thích: "Tần đại ca, xưa nay Linh Nhi không phải như thế... Thật sự là... Bọn chúng làm ta quá tức giận."

Tần Phi cảm giác tỉnh rượu mấy phần, khen: "Không có chuyện gì, làm vậy là đúng."

"Phản rồi!" Cao Đức nổi giận đùng đùng, vỗ bàn lớn tiếng quát: "Bắt cả hai đưa lại cho ta."

Vừa dứt lời, màn cửa bị vệt ra, mấy tên tuần kiểm theo tên tùy tùng của Cao Đức vọt vào. Bọn họ tiến đến Cao Đức thì lễ: "Sở Tuần kiểm phía Nam thành, chủ sự Lại Thăng tham kiến Cao đại nhân."

Cao Đức chỉ tay vào Tần Phi, ra lệnh: "Bắt lại."

Lại Thăng theo thói quen liền xoay người dõm bước, tay vung xích khóa, miệng thét: "Thăng khốn nạn.... Ái dà má ơi, là tiểu Phi ca nhi à..."

Trong khoảnh khắc, vẻ mặt của hắn chuyển từ giả vờ tức giận đến kinh ngạc rồi thành vẻ tươi cười xu nịnh, từng sắc thái tình cảm thay đổi nhanh chóng làm Quản Linh Tư không nhận được khe bật cười.

Lại Thăng cũng nhận ra Quản Linh Tư. Ngày đó, tại dịp Thu thú tại Lộc Minh sơn, hắn đã gặp quý nữ này nên hiển nhiên biết rõ thân phận nàng. Hắn lập tức kinh hô: "Ái dà má ơi, là Quản tiểu thư sao?"

"Lải nhải cái gì? Người không còn muốn làm tên tuần kiểm bại hoại nữa sao?" Cao Đức nổi giận nói: "Cứ coi là người quen của người đi, bọn họ đã dám đụng vào bốn quan thì đó cũng là tội lớn. Mau bắt lại rồi đưa đến Hình bộ cho ta."

Lại Thăng thở dài một tiếng, ngoái cổ lại nói: "Cao đại nhân, cho dù muốn đưa đến Hình bộ, ty chức đảm bảo, ngài vẫn còn phải khách khí, đằng hoàng rước hai người ra ngoài."

"Nói lăng nhăng cái gì vậy?"

"Thật sự đấy!" Lại Thăng chỉ chỉ Quản Linh Tư: "Vị này là cháu gái của Lại Bộ Thượng Thư Quản đại nhân. Vị kia là Dự khuyết Tổng trấn Đồng Tri của Sát Sự Thính."

Quản Linh Tư cười khanh khách nói: "Hai chữ dự khuyết bỏ rồi nhé."

"Chúc mừng tiểu Phi ca nhi, chúc mừng tiểu Phi ca nhi." Lại Thăng nhất thời kích động. Có câu một người đắc đạo, gà chó cũng được thăng thiên. Nay, người quen của mình thăng chức tới Tổng trấn Đồng Tri trong Sát Sự Thính, chỉ cần Tần Phi có ý cất nhắc, xem nhẹ nhược điểm coi trọng ưu điểm, thì tiền đồ của mình phải nói là rạng rỡ a...

Cao Đức xám mặt như tro tàn, hai đầu gối mềm nhũn ra, quỳ trên mặt đất. Triệu sư gia mới rồi còn ngoan cố chống cự, hiện giờ hai mắt sụp xuống, sợ đến mức không dám thở mạnh.

"Cút ra ngoài đường quỳ đi. Đừng làm hỏng tửu hứng của ta..." Tần Phi tùy ý phát phát tay: "Lại chủ sự, thỉnh mời không bằng vô tình gặp gỡ. Nếu đã gặp nhau ở đây, người uống cùng ta hai chén nhe."

Tuy rằng làm tuần kiểm không thể uống rượu trong phiên trực, nhưng Tần Phi đã mời như thế, Lại Thăng cầu còn không được, hắn liền cười ha hả tiến tới ngồi xuống.

Bỗng có mấy người bước vào trong quán, người cầm đầu quét mắt lạnh lẽo nhìn khắp phòng, thản nhiên nói:

"Tần Phi, người bây giờ làm quan lớn có vẻ cũng ngon dữ! Ngay cả Hình bộ ty ngục, người cũng dám bắt hắn quỳ giữa đường. Khó trách người không coi ai ra gì như thế. Cao Đức, người không cần quỳ, cứ ra về. Nếu bọn họ muốn gây phiền toái cho người, còn phải xem ta có đồng ý hay không đã."

Đó là một thiếu niên cao ngạo, tuy Tần Phi không biết hắn nhưng Quản Linh Tư vừa thấy hắn liền biến sắc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 79: Dù là hài tử cũng không được phép thua từ khi bắt đầu.

Q.1 - Chương 79: Dù là hài tử cũng không được phép thua từ khi bắt đầu.

Không khí trong tửu quán đột nhiên yên lặng hẵn, cứ như gió lạnh ngoài điểm đã khiến không khí nơi đây ngưng đọng như trong hầm băng. Chương quỹ lo lắng thò đầu ra, hắn thấy người thiếu niên có vẻ hơi gầy gò, nhưng khí phái mười phần đầy đủ, ngạo nghễ đứng ngay cửa, bên cạnh còn có mấy tay thị vệ tráng kiện, hắn vốn đang kinh hãi giờ lại càng hãi hùng, hai tay chấp lại khăn vái, chỉ cầu mong hôm nay các thần tiên không phá hủy tiểu điểm của mình.

Cao Đức đang quỳ trên mặt đất, khi thấy thiếu niên kia bước vào tửu quán, tinh thần lập tức khí thế trở lại, lấy khí lực tung mình đứng bật dậy đến bên thiếu niên nọ, khom lưng cúi đầu cười nói: "Tề vương, hạ quan hôm nay

vừa mới tới Đông đô, không nghĩ tới tại chỗ này có thể gặp được Tề vương, thật là tam sinh hữu hạnh."

Cảm giác say say dần mất đi, Tần Phi nhận thức được thiếu niên ở trước mắt mình thân phận rất tôn quý. Hẳn chính là một trong ba hoàng tử có tư cách tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Đại Sở - Tề vương Sở Ly. mấy tháng gần đây khổ học tại Sát Sự Thính, đối với các quan hệ phức tạp trong triều đình, Tần Phi đã biết một ít. Mẫu thân của Sở Ly chính là Đức Phi. Đức Phi thuộc về gia tộc họ Cao, tên Cao Đức này có lẽ chính là chi thứ trong gia tộc Cao thị. Nếu hẳn là dòng chính thì không thể nào mà đến tuổi này mà vẫn chỉ là ty ngục ngũ phẩm.

"Linh Nhi, ta và người mặc dù không phải thân thích, nhưng xét danh phận, cô cũng nên gọi người một tiếng muội muội. Người dù sao cũng Quận chúa được sắc phong, thế mà lại đến cái tiểu điểm xoàng xĩnh rách nát này, còn trai đơn gái chiếc cùng Tần Phi ăn cơm. Đó cũng là phạm vào kiêng kỵ. Sao còn chưa nhanh quay về nhà? Nếu không, cô sẽ đem chuyện người cả gan làm loạn báo cho gia tộc đó!"

Sở Ly lạnh lùng liếc nhìn Tần Phi: "Chỉ là một Tổng trấn Đồng Tri nho nhỏ còn dám ngang ngạnh trước mặt cô sao?"

Thật ra chuyện này chỉ là trùng hợp. Cao Đức đích xác là con cháu chi thứ của Cao thị. Cao thị cũng không phải là đại tộc, tộc nhân chẳng đông đúc gì cho cam, dòng chính nhân thủ cũng không nhiều lắm, con cháu bên ngoài có tư chất lại càng ít, nên khi có cơ hội liền kéo Cao Đức vào Đông đô, chiếm lấy vị trí ty ngục. Cao Đức mới vừa đến Đông đô, chỉ vì người thấy mùi thịt thơm thơm trong gió mới vào đây, nên mới phải gặp tên sát tinh Tần Phi này.

Sở Ly là một trong các hoàng tử, nên cũng rất để ý tới hành động của thái tử và Sở Trác. Sau khi thấy Tần Phi bộc lộ tài năng ở Lộc Minh Sơn, hẳn cũng động long tâm, tiếc là lại chậm một bước. Thái tử đã đi trước một nước mời Tần Phi làm trợ thủ, nhưng bị hấn cự tuyệt làm mất mặt. Sở Trác lại chân thành kết giao Tần Phi làm bằng hữu; mà đã là bằng hữu của Sở Trác tất nhiên không thể trở thành bằng hữu của Sở Ly.

Khi nghe thuộc hạ báo cáo Sở Trác và Tần Phi đã từng tới tửu quán này, Tề Vương hơi ngạc nhiên bởi hẳn biết rõ ca ca của mình vốn ăn uống rất kén chọn, vì vậy, hẳn tò mò ghé qua xem thử, trùng hợp thế nào lại gặp đúng lúc Cao Đức xung đột với Tần Phi. Cao Đức dù sao cũng là con cháu của Đức Phi, Sở Ly hiển nhiên phải bênh vực cho tộc nhân của Cao thị. Cho dù biết Cao Đức có sai quấy, Sở Ly cũng không thể để mặt mũi trước mặt Tần Phi được.

Tông tộc chính là chỗ che chở bảo vệ cho những người cùng tộc. Nếu như Sở Ly không chở che cho người của Cao gia, làm sao hy vọng Cao gia có thể liều mạng xuất lực cho đại nghiệp của hãn đây?

Tần Phi hờ hững nhìn Sở Trác, lạnh nhạt nói: "Điện hạ, công vụ của Sát Sự Thính, dù là hoàng thân quốc thích cũng không thể nhúng tay được. Về điểm này, điện hạ hẳn là đã nghe bộ hạ nói rồi mới phải chứ?"

Tần Phi nói lời châm chọc, liên tiếp khiêu khích khiến Sở Ly khó mà nhịn được. Tề vương đành giọng hỏi: "Chẳng lẽ chuyện giữa người và Cao Đức là công vụ của Sát Sự Thính à?"

"Thần nghĩ điện hạ có thể đã quên luật. Chỉ cần là quan tam phẩm trở xuống, Sát Sự Thính nếu hoài nghi hãn vi phạm hình luật đều có thể mời quan viên đó về Sát Sự Thính uống trà hỏi chuyện." Tần Phi tươi cười nhìn Sở Trác ra vẻ trêu tức: "Mới vừa rồi Cao đại nhân ngang ngược nói có thể tùy ý đưa người vào đại lao Hình bộ. Ta hoài nghi Cao đại nhân lúc tại nhiệm có lạm dụng pháp luật để giải quyết việc riêng. Điểm này, chính là công sự."

"Nếu như ta bảo đây là chuyện riêng thì sao?" Sở Ly biến sắc, lớn tiếng mắng.

"Vậy thì dễ giải quyết hơn!" Tần Phi cười lớn. Hắn vỗ mạnh xuống bàn, tung người nhảy lên, mũi chân điểm vào băng ghế dài, băng ghế lập tức bay vào tay Tần Phi, khi hai chân tiếp đất thì hẳn đã ở trước mặt Cao Đức. Băng ghế vụt tới, kinh phong ào ào, nện thật mạnh vào đầu gối Cao Đức. Hiện tại, tu vi của Tần Phi đã tới bậc nào? Cao Đức bị nện một phát, hai đầu gối sụm xuống, xương vỡ vụn, hẳn rú thảm lên, hai tay níu lấy trường bào của Sở Ly, cả người ngã xuống, mềm nhũn co quắp.

"Roạt rào", trường bào cấm y của Sở Ly bị xé thành hai mảnh. Hai chân Cao Đức mềm nhũn đơ ra trên mặt đất, rõ ràng đã bị Tần Phi chặt đứt. Sở Ly giận dữ, nhưng trong lòng không khỏi âm thầm sợ hãi, mấy tên thị vệ phía sau hẳn đều không phải hạng xoàng xĩnh, vậy mà cũng bất ngờ, không kịp phản ứng. Nếu mục tiêu của Tần Phi không phải là Cao Đức, mà là chính mình thì sao? Chẳng phải là tính mạng của mình cũng đi tong rồi ư?

Tần Phi tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao như thế, hiện đang lên như diều gặp gió ở Sát Sự Thính. Sở Ly thầm nghĩ tới quan hệ thân thiết giữa Tần Phi và Sở Trác thì lòng đổ kỵ càng lớn, hai mắt nhú lại, lộ hàn ý, quát lên: "Tần Phi, người dám can đảm như thế à?"

"Chính ngài đã nói đây là chuyện riêng rồi mà?" Tần Phi ném băng ghế trong tay sang một bên, phui tay, vẻ bất cần: "Giữa phố chợ, ân oán cá nhân được giải quyết như vậy đấy. Người mắng ta, ta liền đánh người; người đánh ta, ta dám giết người; người muốn giết ta, ta quyết nhổ cỏ tận gốc. Điện hạ, ty chức chỉ là người thô bỉ lớn lên trong chốn chợ búa, những chuyện nhẩn nhục, những việc lấy ân báo oán... Ty chức không hiểu được và cũng chẳng làm nổi."

"Cáo từ!" Tần Phi không thèm nhìn đến Triệu sư gia bị bóng phòng da mặt hay Cao Đức bị gãy hai chân. Hắn kéo bàn tay nhỏ nhắn của Quản Linh Tư, chậm rãi bước ra khỏi cửa. Hắn vất lại một thỏi bạc. Thỏi bạc rơi chính xác vào tay chưởng quỹ đang trốn trong quây.

Lại Thăng sợ toát mồ hôi, hắn thấy Sở Ly không có ý đuổi theo, liền làm một bộ tươi cười, chạy theo ra khỏi tửu quán.

Sở Ly lạnh lùng nhìn thân ảnh Tần Phi đi xa, răng bặm chặt vào môi, in dấu khá sâu.

Cao Đức đau đến mức toát mồ hôi hột, vừa kêu khóc vừa níu bắp chân Sở Ly, luôn miệng mắng: "Điện hạ, tên súc sinh Tần Phi kia không nể nang mặt mũi điện hạ, điện hạ nhất định phải giết chết hắn báo thù cho tiểu nhân..."

"Đồ khốn nạn!" Sở Ly mắng luôn, bực bội xuất một cước đá văng Cao Đức ra, cùng mấy tên tùy tùng rời khỏi tửu quán.

Đã qua giờ Ngọ nhưng bông tuyết vẫn tung bay, bên hiên dài một cái lò sưởi vừa được đốt lên, bốn thiếu nữ xinh đẹp mặc áo lông thú, người hâm rượu,

người xếp đĩa, người gọt hoa quả, người bóp chân hầu hạ một nam tử trẻ tuổi đang ngồi ở hiên thưởng tuyết !

Bên cạnh nam tử, một vị văn sĩ chừng hai mươi tuổi miệng lưỡi lưu loát kể lại chuyện đã xảy ra ở quán thịt dê ban trưa. Vị văn sĩ này kể xong còn tiếp tục phân tích: "Đoan Vương điện hạ, lần này Tề vương thiếu kiên nhẫn nên mất mặt mũi trong tay Tần Phi. Ngài xem, Tần Phi có thể gặp nguy hiểm gì hay không?"

Sở Trác cầm chén rượu lên, thưởng thức hương rượu ấm áp thơm ngon tinh khiết, lưỡi biếng nói: "Bố học sĩ, Tần Phi sẽ không việc gì cả. Đệ đệ ta xem ra còn chưa đủ thông minh, nếu Sở Ly đủ mức lợi hại, hẳn nên chặt luôn hai tay Cao Đức đưa đến nhà Tần Phi thỉnh tội."

Thời niên thiếu, Bố học sĩ từng học chung với Sở Trác, sau này tham gia khoa cử, đỗ đạt Thám hoa, giờ đã là học sĩ, chức quan tuy chưa cao nhưng cũng không tính là thấp. Hẳn là một trong những phụ tá của Sở Trác.

Bố học sĩ hiểu ý nói tiếp: "Tề vương cũng thật thất sách, cho dù Tần Phi không là bằng hữu của hẳn, cũng không nên tạo ra một địch nhân như vậy. Tần Phi giờ đã là Tổng trấn Đồng Tri, chỉ cần mấy năm lập chiến công nữa, nếu Dịch Tổng đốc hết sức đề bạt, vị trí Đề đốc một ty là trong tầm tay. Đến khi Dịch Tổng đốc thoái ẩn, cả Sát Sự Thính chính là về tay Tần Phi. Hẳn đã có Quân gia và Dịch Tổng đốc ủng hộ, lại còn có Đoan Vương điện hạ ủng hộ..."

"Chưa đâu!" Sở Trác chân thật lắc đầu: "Ta nào đã ủng hộ được gì cho hẳn! Nhưng hẳn là bằng hữu của ta nên chuyện của hẳn cũng chính là chuyện của ta."

Bố học sĩ không khỏi hơi kinh ngạc trong lòng, đây là lần thứ hai hẳn trực tiếp nghe thấy Sở Trác nói ra những lời như vậy. Bằng hữu. Người của đại sự có thể có mấy người là bằng hữu? Ngay như bản thân hẳn, vốn từ nhỏ lớn lên cùng Sở Trác, còn chưa phải là bằng hữu, phải chăng vì ngay từ lúc đầu hai người đã phân định nên chủ tớ. Sở Trác thật sự coi trọng Tần Phi như vậy ư?

"Bố học sĩ, người xem chuyện này, chúng ta cần phải xử trí như thế nào?" Sở Trác mỉm cười nói.

Bố học sĩ nghiêm mặt nói: "Ngày mai lâm triều, hạ quan liền bẩm tấu chuyện này, yêu cầu Lại bộ nghiêm khắc kiểm tra chuyện quan lại ở bên ngoài được đề bạt về kinh thành. Tất nhiên mũi nhọn sẽ nhắm ngay Cao Đức. Cao Đức đắc tội Quản Linh Tư, ta nghĩ, Lại bộ Quản thượng thư chắc sẽ rất hứng thú đưa Cao Đức vào ngục, trọn đời không thể vươn lên."

Sở Trác nói tiếp: "Thái độ Đường Ẩn hiện tại còn không rõ ràng, nhưng trước sau ta vẫn cảm thấy Đường Ẩn có ý bênh vực Tần Phi. Nhân việc người bẩm cáo Ngự sử đài, kiên quyết buộc tội Cao Đức, nếu Ngự sử đài sờ tới chuyện của Cao Đức, tiện thể kéo cả đám Cao gia cùng xuống nước thì đúng là chuyện hay đấy. Thái độ của Đường Ẩn chúng ta cũng cần dò xét rõ ràng."

Bố học sĩ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Chuyện này không thể để chìm, nếu có thể ảnh hưởng đến cả Cao gia thì thật sự rất tốt. Tề vương xử lý như thế rõ ràng làm mất thể diện hoàng gia. Mặc dù chuyện như vậy chưa đến mức phải báo Tông Nhân phủ, nhưng chỉ cần bóng gió để bề hạ biết được biểu hiện lần này của Tề vương, khà khà..."

Sở Trác chậm rãi gật đầu, trầm mặc chốc lát nói: "Thái tử gặp cơ hội này cũng sẽ xuống tay không nhẹ đâu. Việc tố cáo chúng ta phải làm. Còn chuyện nói bóng gió thì... Nghe nói bên cạnh thái tử có tên Tiểu An Tử mồm mép rất khá. Hãy nghĩ biện pháp, để cho Tiểu An Tử biết chuyện này. Việc còn lại, chúng ta cũng không cần quan tâm."

Hai người thương nghị trong chốc lát, định ra sách lược, mấy thị nữ xung quanh chỉ lẳng lặng làm chuyện của mình dường như không hay biết gì.

Bố học sĩ nhìn những cô gái xinh đẹp kia, không khỏi thở dài trong lòng, những cô gái này nếu không phải thân bị tàn tật thì đều được coi là thiếu nữ tuyệt sắc. Tiếc là các nàng trời sinh đã bị câm, chính vì vậy mà các nàng mới được ở trong phủ Sở Trác sống cuộc sống nhung lụa. Được mất như thế không biết là nên nói các nàng bất hạnh hay may mắn!

Khi Sở Trác mười ba tuổi, toàn bộ thị nữ xung quanh đều bị thay đổi thành những lung nữ [DG: những thiếu nữ bị câm] được tìm trong dân gian. Bố học sĩ cũng phải kinh hãi nho nhỏ, để vương thế gia tranh chấp, đủ để biến

tiểu hài tử thành người lọc lõi lão luyện... Rất nhiều hoàng tử đã thua ở ngay bước khởi đầu này đó!

Phủ Tề Vương ở Đông đô phải nói là rất to lớn. Trong phòng tắm tráng lệ, hơi nước vờn quanh thùng gỗ, Sở Ly cởi hết áo quần nhảy vào trong thùng gỗ.

Hầu hạ bên cạnh không phải là thị nữ mà là một vị thái giám già mặt mũi hiền lành. Hắn cúi đầu đứng bên cạnh thùng gỗ, không cần Sở Ly sai khiến gì, tự đưa cho hoàng tử những thứ cần thiết.

"Niệm công công, người nói chuyện ngày hôm nay cô đã làm sai rồi sao?" Sở Ly nhàn nhạt hỏi.

Lão thái giám sắc mặt bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Điện hạ, có mất cũng có được. Cao gia chính là hậu thuẫn lớn nhất cho điện hạ. Cho dù Cao Đức như thế nào, điện hạ cũng đã cho Cao gia thấy rõ sự bênh vực của mình. Điều đó cũng cho bọn họ thấy còn điện hạ, Cao gia còn vinh hoa phú quý. Như thế, Cao gia mới có thể tận lực ủng hộ điện hạ."

Sở Ly thở một hơi dài: "Nhưng cô thật tiếc hận... Tần Phi là một nhân tài; hắn và Đoan Vương lại là bằng hữu của nhau. Nếu như hắn có thể làm việc cho cô thì thật là tốt biết bao. Tần Phi ở Sát Sự Thính, phải nói tiền đồ vô lượng!"

Lão thái giám im lặng không nói gì, đưa tới cái khăn lông sạch sẽ.

Sở Ly kinh ngạc nhìn hắn, giọng ôn hòa nói: "Niệm công công, cô chính được người chăm nom từ nhỏ. Có chuyện gì, người cứ nói thẳng là được."

"Điện hạ! Tên Tần Phi này, trong lòng hắn suy nghĩ cái gì, không ai biết được. Thái tử chiêu dụ hắn, hắn cự tuyệt. Nhìn từ ngoài ai cũng thấy cơ hội thẳng của thái tử chính là lớn nhất. Đoan Vương chẳng qua chỉ cùng hắn uống tí rượu ăn chút cơm, mới chỉ vậy mà hai người liền thành bằng hữu được sao! Theo lão nô thấy thì Tần Phi cơ bản cũng sẽ không theo về với bất cứ ai. Nếu đã như vậy, không bằng giải quyết hắn ngay bây giờ."

"Tần Phi chẳng phải bị điều đi Giang Nam nghênh đón, hộ tống Thất công chúa của Ngô quốc sao?" Lão thái giám thản nhiên nói: "Để lão nô tự mình ra tay một lần, nếu hắn đã muốn đối nghịch với Tề Vương phủ, thì không thể để hắn cứ thế lớn mạnh bình thường được."

Trong mắt Sở Ly lóe lên vẻ nhẩn tâm, nói dứt khoát: "Phải phiền Niệm Công Công rồi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 80: Hận mình không phải là con ông trời

Q.1 - Chương 80: Hận mình không phải là con ông trời

Cái neo sắt nặng nề được thả xuống dưới sông, bọt nước bắn lên tung toé, từng vòng nước lan tỏa. Đám thủy thủ thuần thực đưa con thuyền cập bờ. Đám tùy tùng xuống thuyền kiểm tra vài lần, xác nhận chắc chắn không có gì khác lạ mới ra hiệu cho đoàn người trong khoang bước ra.

Cho đến khi đoàn người bước lên bờ, các quan viên chịu trách nhiệm nghênh đón mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay lập tức bọn họ lại trợn tròn ánh mắt. Trên bờ sông có chừng mười thiếu nữ, tất cả đều mặc áo hồng váy đen, tóc được buộc thành hai búi, đeo mạng che mặt. Tất cả người căn bản không thể nhìn thấy khuôn mặt. Người của Trấn phủ ty mở đường, ngăn quan binh của đại doanh Giang Nam ở vòng ngoài.

Quản Bình, chủ soái đại doanh Giang Nam, hắng giọng một cái, cao giọng kêu lên: "Hong Lữ Tự khanh Ngô quốc ở đâu?"

Một vị nam tử trung niên, khuôn mặt gầy gò, rẽ nhóm thiếu nữ kia ra tiến lên. Tay hắn vuốt nhẹ ba chùm râu ngắn, hai mắt lấp lánh có thần, thoát nhìn ra vẻ là người lịch duyệt. Hắn tiến gần Quản Bình, nói giọng Giang Nam: "Quản tướng quân, tại hạ chính là Hong Lữ Tự khanh Trịnh Tư Viễn."

Quản Bình nhìn lướt qua những thiếu nữ trang phục giống nhau như đúc kia, nghĩ thầm, hắc Ngô quốc bố trí để Thất công chúa lẫn ở trong đó đám thiếu nữ là bởi sợ có người muốn gây bất lợi đối với công chúa. Quản Bình không đề cập đến việc này, mà chỉ trầm giọng nói: "Đại doanh ở Giang Nam đơn sơ, trong quân lại toàn là nam tử. Nếu để công chúa nghỉ lại tại Giang Nam đại doanh e rằng không tiện, hơn nữa người của Sát Sự Thính

cũng đang chờ trong Đại doanh. Mọi người cứ vào doanh trại nghỉ ngơi hồi phục một chút rồi theo Sát Sự Thính tiến về phương Bắc."

"Được. Xin đa tạ Quản tướng quân." Trịnh Tư Viễn chấp tay thi lễ.

Sát bến sông chính là đại doanh Giang Nam, doanh trại này chủ yếu là thủy quân. Trong quân đội Sở quốc có câu truyền nhau rằng: Mã quân là con của mẹ ruột, bộ quân là con của mẹ kế, thủy quân là con nhặt ngoài đường. Cũng khó trách, bấy lâu nay, Sở quốc chiến đấu cùng dị tộc phương Bắc dùng kỵ binh là chính. Dù là võ trang hay cấp dưỡng, kỵ binh bao giờ cũng được ưu tiên những đồ tốt nhất. Bộ quân phải bố phòng khắp nơi, nên đãi ngộ coi như cũng không tệ. Còn về thủy quân, đầu tư cho binh lính là kém nhất trong ba quân, chiến hạm và vũ khí không thể bì kịp thủy quân của Ngô quốc. Do đó, Sở quốc mới quyết định đặt đại doanh Giang Nam tại bờ sông này.

Bình thường hai quân phát sinh xung đột, thường thường chỉ thấy mắng chửi nhau như:

"Có gan thì người lên bờ đi, xem lão tử giết bọn chó Ngô các người như thế nào."

"Người có ngon thì xuống nước thử, đứng đó sủa lăng nhăng làm chi."

Nếu thủy quân Sở quốc bức tức nhìn không nổi mà bơi thuyền ra đánh nhau với quân Ngô, kết cục có đến tám chín phần là thuyền chìm người chết. Mà Ngô quân nếu có can đảm lên bờ thì năm ngàn thiết kỵ ở đại doanh Giang Nam đủ để đem cả vạn thủy quân Ngô quốc biến thành vong hồn. Nhiều năm qua, hai bên đều kiêng kỵ lẫn nhau nên vẫn bình an vô sự.

Thế lực của Quản gia dù to lớn, nhưng uy tín và quyền lực trong quân đội rất thấp. Quản Bình là người đầu tiên trong đám con cháu họ Quản cầm binh quyền, vì vậy, những chỗ tốt làm sao đến phiên hắn! Mặc dù, trên danh nghĩa là chủ soái đại doanh Giang Nam, nhưng thật ra quân lực trong tay hắn chưa bằng một vị Tổng binh ở Bắc Cương.

Tại bến sông đã chờ sẵn mười chiếc xe ngựa lớn. Nhóm người của Ngô Quốc lên một xe, được dẫn đến trại chính của đại doanh Giang Nam.

Quản Bình trấn giữ đại doanh ở Giang Nam đã nhiều năm, nhưng đây là lần đầu tiên người của Ngô quốc đến đại doanh trong hoà bình. Vì muốn đề cao

quân uy, Quản Bình cố ý lựa ra một nhóm tướng sĩ cao lớn khoẻ mạnh, ặc khôi giáp sáng ngời, cầm đao sắc giáo bén, uy phong lẫm lẫm đứng thành một hàng dài hai bên cửa doanh. Đoàn xe Ngô quốc mới vừa xuất hiện, năm trăm tên dũng sĩ liền cùng nhau reo hò, thanh âm chấn động bốn phía!

Trịnh Tư Viễn kéo cương ngựa, mỉm cười nói với Quản Bình: "Chúng ta không phải là tới để hạ chiến thư, cần gì phải làm trịnh trọng thế?"

"Lễ tiết trong quân là như thế, không thể thất lễ."

Quản Bình thấy bộ hạ của mình uy vũ, trong lòng không khỏi đắc ý. Mặc dù Giang Nam đại doanh mấy năm nay không có chiến sự, nhưng Quản Bình trị quân đúng pháp. Bọn binh lính ở đại doanh Giang Nam trước đây vốn càn quấy hung hăng, Quản Bình đã phải mất một thời gian để chỉnh đốn. Mặc dù thực lực chiến đấu trong ba quân vẫn đứng hàng chót trong Sở Quốc, nhưng so sánh với trước kia đã mạnh hơn nhiều. Nếu vào thời vị tiền nhiệm, trước khi Quản Bình cầm binh quyền, trong quân nếu có thể tìm ra hơn một trăm người giống như nhóm đang xếp hàng trước cửa thì đã là kỳ tích rồi!

Đoàn xe chậm chậm tiến vào đại doanh, trong soái trại đã sắp xếp chỗ ngồi đây ra đấy. Khi mọi người đã chào hỏi xong xuôi, ổn định chỗ ngồi, nhà bếp liên tục mang đồ ăn lên.

Quản Bình ngồi ở vị trí chủ vị, bên trái chính là nhóm người Sát Sự Thính vốn đến đây để hộ tống Thất công chúa, bên phải là người Ngô quốc. Khiến Quản Bình cảm thấy nhức đầu chính là việc hơn mười cô gái trang phục giống nhau như đúc, ngay cả ăn cơm cũng như hình với bóng ngồi chung một chỗ. Doanh trưởng tưởng là rộng rãi nhưng bởi vì mười mấy người này mà xem ra hơi chật chội.

"Dùng bữa ở trong quân doanh chỉ cần mình Thất công chúa ngồi đây là được rồi, các nàng khác cứ mời ra ngoài thì tốt hơn." Quản Bình nhóm người kề vào lỗ tai Trịnh Tư Viễn nói.

Trịnh Tư Viễn cười khở một tiếng: "Quản tướng quân, cái này ta cũng không có biện pháp đâu. Nếu chưa tới Đông đô, ngay tại hạ cũng không biết vị nào chính thật là Thất công chúa. Thất công chúa ở trong thâm cung từ nhỏ, chưa từng rời cung nửa bước. Tại hạ chưa bao giờ thấy được chân diện mục của công chúa. Ngoài ra, đây lại là quy củ của Trấn phủ ty, nhóm thị nữ này do Trấn phủ ty chọn lựa. Một khi chưa tới Đông đô, nhất định phải đi chung cùng nhau, không thể bộc lộ thân phận của công chúa."

Quản Bình bất đắc dĩ đành đứng dậy nói: "Chư vị Ngô quốc, các vị đường xa đến đây, sau khi ăn xong bữa cơm này, trách nhiệm bảo vệ sẽ chuyển giao qua cho Sát Sự Thính chúng ta. Ta sẽ giới thiệu với các vị những người của Sát Sự Thính."

"Đề đốc Đồng Tri Sát Sự Thính Quý Phong, Tổng trấn Đồng Tri Tần Phi."

Một người trong nhóm Ngô quốc bỗng đứng lên nói: "Quản tướng quân, chuyến đi này có rất nhiều nguy hiểm. Mọi người đều tự hiểu. Trấn Phủ ty và Sát Sự Thính chém giết lẫn nhau nhiều năm như vậy, nên hiểu nhau khá kỹ càng. Quý Phong chính là Đề đốc Đồng Tri của Kim Thạch Ty, Tần Phi là Tổng trấn Đồng Tri của Hình Ngục Ty. Hình Ngục Ty và Kim Thạch Ty của Sát Sự Thính vốn không có mấy cao thủ trong ấy. Chuyến đi này nếu là do hai người này đảm nhiệm, ta nghĩ, hay là chúng ta không cần đi làm chi,

cứ ở tại chỗ này chờ Trấn Phủ ty điều động thêm nhân thủ tiếp viện rồi xem sau."

Tần Phi vốn đã không thoải mái từ sớm, hẳn cùng người của Sát Sự Thính gấp rút chạy đến đây mất hết một ngày một đêm, xem chừng phải bỏ luôn cái Tết ở Đông Đô rồi, nay lại thấy người nọ nói chuyện quá khó nghe, lúc này nói: "Các hạ là Thiên hộ Trấn phủ ty à? Là Thiêm sự sao?"

"Thiên hộ Cổ Kiên."

"Trong năm năm vừa rồi, cơ cấu Trấn phủ ty ở Giang Bắc tổng cộng bị phá huỷ một một trăm ba mươi bảy điểm, hơn hai trăm người ngoại tộc bị bắt giữ, giết chết bảy mươi người. Trong đó, quan viên cấp bách hộ trở lên là hơn ba mươi người, Thiên hộ mười bốn người." Tần Phi gần đây vì khảo hạch, đối với mấy chi tiết này hẳn nắm rất rõ ràng, liệt kê một tràng không chút khó khăn.

"Cùng thời điểm này, Sát Sự Thính ở Giang Nam tổn thất hai mươi lăm điểm, hơn sáu mươi người bị bắt, bị giết chết chỉ có hai người! Quan viên cao nhất bị bắt chỉ là Tổng trấn Đồng Tri và cũng chỉ có mỗi một người."

Tần Phi ngửa mặt lên trời, bộ dạng khinh miệt Cổ Kiên: "Người có tư cách bình phẩm Sát Sự Thính làm việc sao?"

Cổ Kiên nhất thời không nói được gì, số liệu đôi khi thể hiện vấn đề rất trực quan. Trước kia, Trấn Phủ ty còn có thể cùng Sát Sự Thính tám lạng nửa cân, nhưng những năm gần đây nhất, nhân thủ các ty của Sát Sự Thính không ngừng được tăng cường, Trấn phủ ty đã bắt đầu rơi vào hạ phong.

"Quý Đồng Tri mặc dù là Đề đốc Đồng Tri của Kim Thạch Ty, nhưng giết người cũng không nhất định cứ phải xem tu vi. Tay chân cũng là giết, vũ khí cũng là giết, dụng độc cũng là giết." Tần Phi thản nhiên nói: "Ngoài ra, ta và Quý Đồng Tri chẳng qua chỉ là chịu trách nhiệm nghênh đón, còn việc đảm bảo an toàn cho công chúa chính là do Chấp Hành Ty chịu trách nhiệm. Chỉ vì các người nhìn không ra mà thôi!"

Quý Phong ở Kim Thạch Ty đã nhiều năm, Kim Thạch Ty từ trước tới giờ tu vi vốn thấp hơn, nên bị đánh giá thấp cũng không phải là lần đầu tiên. Hắn khẽ mỉm cười, cầm chén, rót đầy rượu, hai tay nâng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Cổ Kiên thì để chén rượu xuống.

"Luận thân phận, ta đây Đề đốc Đồng Tri, so với Thiên hộ đại nhân tuy còn cao hơn một chút nhưng dù sao các người vốn là khách phương xa, lão phu xin mời người một chén!"

Quý Phong cười ha hả nhìn Cổ Kiên, Cổ Kiên thở dồn dập hẳn. Hắn cẩn thận ngay cả dụng cụ cũng không dám đụng vào chén rượu. Khẩu khí vừa rồi tuy lớn, nhưng hắn không phải là không biết Quý Phong là một người đáng sợ cỡ nào. Chẳng qua hắn chỉ cảm thấy với tài nghệ của Quý Phong trong lĩnh vực vũ khí và tể thuốc, thì nếu hắn gặp phải cao thủ chân chính e chẳng làm nên chuyện gì.

Quý Phong dụng độc, như gió đêm không lưu vết. Chén rượu này có độc hay là không có độc? Cổ Kiên căn bản cũng không biết được. Nếu như mình uống độc tửu vào bụng, sau lại cầu khẩn đối phương cứu chữa, chẳng phải là đem mặt mũi của Trấn phủ ty ném đi hay sao? Còn nếu không uống? Người ta đã đưa chén rượu đến mời tới mặt mà không uống chính là thất lễ. Rượu được đặt trên bàn, dường như được một bàn tay vô hình nâng lên, bay đến trước mặt Cổ Kiên. Mùi rượu tỏa ra bốn phía rất đậm đà hương vị. Tần Phi dùng niệm lực thao túng chén rượu thành thạo, cười nói: "Sao lại không uống?"

Cổ Kiên lúng túng, chần chờ rồi thấp giọng nói: "Ta. . . Ta không uống rượu."

"Không uống rượu cũng được." Tần Phi khẽ nói: "Quý Đồng Tri, liệu huynh có thể vì khách quý Giang Nam mà một lần nữa mời một chén nước chăng?"

Cho dù Quý Phong đổi sang mời bằng không khí, Cổ Kiên cũng không có lá gan uống vào, hắn bị Tần Phi ép đến cùng đường, theo bản năng hướng ánh mắt về các nàng thị nữ kia cầu cứu.

Tần Phi nhìn theo ánh mắt của hắn, Cổ Kiên đột nhiên tỉnh ngộ, vội vã dời ánh mắt đi chỗ khác.

Hơn mười vị thị nữ lại quỷ dị cùng mở miệng nói đồng thanh: "Cổ thiên hộ, Quý Đồng Tri mời rượu, người có thể nào lại không uống? Người vì lễ tiết của hai nước mà uống. Nếu có người lợi dụng động tay động chân vào chén rượu. Trấn phủ ty tất nhiên sẽ lấy lại công đạo cho người."

Dũng khí của Cổ Kiên dâng cao, tiếp chén rượu đang lơ lửng trên không, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, đỉnh đặc nghiêng chén, một giọt cũng đã uống sạch.

Tần Phi thần nhiên nói: "Cổ thiên hộ thật can đảm."

Cổ Kiên vẻ tươi cười hiện lại trên khuôn mặt, Tần Phi lại nói tiếp: "Quý Đồng Tri thân phận tôn quý tất nhiên không hạ độc, nhưng điều đó không có nghĩa là ta đã không hạ độc người. Người ngay cả việc ta phóng độc như thế nào, vào lúc nào lại không chút hay biết. Chúc Thiên hộ này của người chẳng lẽ là do mua được?"

"Người? Người thực dám phóng độc?"

Cổ Kiên quá kinh hãi, độc dược của Kim Thạch Ty lừng danh khắp thiên hạ. Rất nhiều loại độc dược quái dị, thậm chí có loại độc dược vào bụng một năm sau cũng vẫn chưa phát tác, nhưng thêm một năm nữa lại có thể hành hạ người ta hận không thể tự mình một đao cắt cổ. Hắn vội chạy ra khỏi lều như gió, vận chuyển chân khí sôi trào từ khí hải dâng lên, nôn mửa ra toàn bộ số rượu mới uống vào.

Quý Phong cười ha hả nhìn Tần Phi nói: "Người cần gì phải hù dọa hắn?"

"Hắn ngay cả hù dọa cũng không biết là hù dọa, cái chúc Thiên hộ này xem ra chắc không phải là do mua mà có..." Tần Phi thở dài nói: "Ta dám bảo đảm, hắn nhất định có một người cha ngon lành! Nhất định là một người cha mà nhiều người hận rằng mình đã ko có."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 81: Thế gia cần người.

Q.1 - Chương 81: Thế gia cần người.

Cổ Kiên nôn thốc nôn tháo, đầu óc không khỏi bị choáng váng, khi đi vào lều lại nghe Tần Phi đang cười nhạo hắn.

Đây chính là chuyện mà Cổ Kiên ghét người khác nhắc tới nhất. Hắn vốn là con ông cháu cha, chỉ thích chơi bời lêu lổng, nhờ vào năng lực của phụ thân, hắn mới được vào Trấn Phủ Ty giữ chức Nhâm thiên hộ. Từ trước đến

nay, công việc của hần đơn giản chỉ là đi dạo hoặc làm mấy việc vặt, còn chính sự thì không ai để cho hần làm. Lần này công vụ ở Giang Bắc, Cổ Kiên vốn nghĩ mình đã lớn như vậy mà còn chưa biết bờ sông bên kia ra sao, lại nghĩ, dù sao thì cũng là đi cùng với công chúa và Ngạn Thanh, chắc cũng không có nhiều nguy hiểm, nên chủ động xin đi tới Giang Bắc.

Việc này làm cho cha hần, vốn đã gần năm mươi tuổi, thiếu chút nữa ngất đi. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thẳng quý tử tỏ ra muốn làm một chuyện đứng đắn nha!

Sắc mặt Cổ Kiên tái xanh, lạnh lùng nhìn Tần Phi, nói: "Tần trấn đốc, người cũng không nên quá đáng. Trêu chọc bốn quan như vậy, nếu có bản lĩnh thì giao thủ một trận xem sao."

"Im ngay!" Mười thiếu nữ quát lên cùng một lúc, rồi nói: "Cổ thiên hộ, người thân là tân khách, thách thức như vậy còn ra thể thống gì?"

Cổ Kiên đang muốn cãi lại thì bỗng nghe thấy một thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai: "Còn không biết xấu hổ? Mau ngồi xuống đằng hoàng cho ta. Thứ đầu heo như người, ngoài việc biết rõ ở quán nào có kỹ nữ xinh đẹp thì còn biết được cái gì? Tần Phi. Hần là thiên tài của Sở Quốc trong hơn hai trăm năm nay, còn lợi hại hơn cả Bàng Chân năm xưa. Người lại nhè hần mà khiêu chiến? Hần chắc sẽ không ngại ngừng gì mà mượn cớ này để giết người đâu."

Cổ Kiên cũng hiểu rõ công phu mèo quào của mình, những lời hần nói lúc này chẳng qua chỉ muốn giữ lại chút gì đó thể diện mà thôi, không kịp nghĩ rằng nếu không có người ngăn cản kịp lúc thì thiếu chút nữa đã tự đưa mình vào chỗ chết.

"Không sao, ta sẽ không ngại." Tần Phi cười híp mắt nói: "Sở Quốc vốn chuộng võ, cùng tân khách luận bàn một chút cũng là chuyện hết sức bình thường. Nào, Cổ thiên hộ, chúng ta cùng trao đổi chút ít."

Cổ Kiên liên tục khoát tay: "Công chúa đã có lệnh. Ta không đánh."

"Đánh đi mà!"

"Không đánh." Cổ Kiên quay lại chỗ ngồi, đặt mông ngồi xuống, nói sao cũng không chịu đứng dậy.

Mấy thiếu nữ lại đồng loạt nói: "Tần trấn đốc, người việc gì phải ép người quá đáng như vậy? Nghe nói, lúc ở Đông Đô, người cùng với thiên kim của Quản tướng quân là Linh Nhi tiểu thư tâm đầu ý hợp. Chẳng lẽ người muốn trước mặt nhạc phụ tương lai lại tỏ ra mình lòng dạ hẹp hòi sao? A, thật xin lỗi, lỡ lời rồi... Nói đến nhạc phụ tương lai, phải nói là Đường Ẩn đại nhân mới đúng."

Tắt nụ cười, sắc mặt Tần Phi trở lại bình thường, hần lui về chỗ cũ ngồi xuống. Đối phương xem ra cũng không phải hạng hiền lành gì khi đem tình huống của mình nói toạc ra; ở trước mặt Quản Bình mà nói những việc này, hiển nhiên là muốn đẩy lên mâu thuẫn giữa Đường gia và Quản gia. Mặc dù Quản Bình và Quản Tái Đức chưa bao giờ nói lên quan điểm của mình về chuyện của Quản Linh Tư, nhưng thái độ của bọn họ cũng rất rõ ràng. Nếu không, tam đại khách khanh của Quản gia đã không dám công khai trợ giúp mình.

Người Ngô Quốc lại bày chuyện này ra để nói, dụng tâm quả thật rất sâu xa. "Công tác tình báo của Trấn Phủ Ty thật là quá kém." Tần Phi thản nhiên nói: "Hôn sự với Đường phủ, ta đã nói trước mặt Đường phu nhân là không muốn cưới Đại Nhi. Còn về chuyện riêng của ta, ta nghĩ không nên bàn ở đây."

Mấy thiếu nữ lại nhẹ nhàng nói: "Nếu vậy, thì nói về chính sự. Về việc an toàn trên đường đi, các người an bài như thế nào?"

Quý Phong ho nhẹ, lần này tới lượt hắn thể hiện: "Đoạn đường từ nơi đây tới Đông Đô đã được Chấp Hành Ty dọn dẹp. Bất kỳ người nào ở gần đoàn xe trong phạm vi trăm dặm đều sẽ bị kiểm tra. Châu phủ Đình Túc cũng đã sắp xếp chặt chẽ, mọi khả năng phát sinh chuyện ngoài ý muốn đều bị hạ thấp đến tối đa."

Đến đây, Quản Bình lên tiếng: "Về vấn đề trên đường đi, thật sự không nên thảo luận ở trong quân doanh. Lỡ để lộ tin tức ra ngoài, quan cầm binh như ta lại phải chịu hàm oan. Mọi người hãy nên dùng bữa đi thôi."

Cả hai bên chủ và khách đối với bữa cơm này đều không cảm thấy vui vẻ gì. Ăn cơm xong, đoàn người Ngô Quốc liền đi nghỉ ngơi trước, còn Sát Sự Thính thì bắt đầu tiếp nhận hộ tống. Tần Phi được Quản Bình kéo đi, hai

người một trước một sau cười ngựa chạy tới diễn võ trường trong quân doanh.

Diễn võ trường rất vắng vẻ, trên sân chất đầy binh khí. Sau bữa cơm trưa, có rất ít binh lính tới thao luyện, bên trong thao trường rộng lớn lúc này chỉ có hai người bọn họ. Quản Bình buông dây cương, từ trên lưng ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống, xoay người nhìn lại thì đã thấy Tần Phi nhảy xuống còn nhanh hơn hẳn, không nhịn được cười nói: "Tần Phi, người có biết, thật ra ta vốn là Tiến sĩ. Mười bảy năm trước, bằng năng lực thật sự của mình, ta muốn so tài cùng tài tử trong thiên hạ nên đã dùng tên giả để tham dự khoa cử."

"Thật ra, đợt khoa cử năm đó cũng không có nhiều người kinh tài tuyệt diệu. Trong những người đã đỗ Tiến sĩ, đến bây giờ, người có chức quan cao nhất cũng chỉ là Tứ phẩm. Khi đó, ta tâm cao khí ngạo, tuổi trẻ bột phát, thấy mình chỉ nằm trong bách danh (Top 100) thì tâm tình không tốt liền bỏ văn theo võ. Đối với lựa chọn của ta, phụ thân đại nhân cũng ủng hộ. Từ lúc đầu ở Tây Vực cho tới bây giờ ở đại doanh Giang Nam, ta không hề có võ công, chỉ huy tác chiến còn được, nhưng nếu một chọi một chỉ sợ một tên lính quèn cũng có thể lấy mạng ta."

Tần Phi biết Quản Bình sẽ không nói lời vô nghĩa, những lời này chắc chắn có dụng ý khác, liền cười nói: "Người làm tướng phải biết tính toán, kiểm soát mọi việc, cần gì phải dùng đến võ công?"

"Ta thường xuyên tự lấy những lời như thế để tự an ủi mình." Quản Bình nhẹ giọng nói: "Chuyện của ngươi và Linh Nhi, Đông Đô đã sớm báo tin cho ta biết. Ngươi biết vì sao Quản gia vẫn không thể hiện thái độ của mình không?"

Tần Phi nhún vai nói: "Có phải là vì chuyện tú cầu tuyển thân?"

"Không, chuyện đó không quan trọng. Quan trọng chính là việc ngươi có thể hay không gia nhập vào làm người của Quản gia?" Quan Bình bình tĩnh nói: "Tần Phi, tuy rằng năm đó ta chỉ nằm trong bách danh, nhưng nếu như ta ra làm quan thì đến bây giờ chức quan của ta sẽ là mấy phẩm?"

"Chắc là Tam phẩm". Tần Phi thuận miệng nói.

"Ít nhất là Tam phẩm." Quán Bình sửa lại: "Việc của người ở Đông Đô ta đã nghe nói rất nhiều, kể cả việc người cùng Tề Vương nảy sinh mâu thuẫn, xem ra người cũng chưa hiểu hết về những gia tộc như bọn ta. Nếu như không có Quán gia, mà ta chỉ có một người phụ thân là Lại Bộ Thượng Thư thì ta cũng không thể nào làm Thống Soái đại doanh ở Giang Nam được. Đây là sức mạnh của cả một tộc! Là sự tích lũy và phát triển suốt mấy trăm năm của một thế gia!"

"Nói không ngoa, chức tước trong triều đình thì một phần là thuộc về Quán gia. Những chức quan này khi bổ nhiệm cho người khác thì người đó cho dù không phải họ Quán thì cũng là người có quan hệ với họ Quán. Chỉ có những thế gia lớn mạnh mới có thể nắm giữ được nhiều quyền lực, đời đời truyền xuống."

"Năm xưa mười hai Long Ky đi theo Đại Ngụy Thần Vũ Đế dựng lên cơ nghiệp vững mạnh, thế rồi cũng tan rã chia ra tự dựng đế nghiệp riêng. Bởi vậy, Đế Vương cũng rất kiêng dè quyền thần và Quán gia vẫn luôn lưu ý điều đó. Để đời sau còn tồn tại thì trong người các hoàng tộc đều cần có huyết mạch của Quán gia, con cháu của Quán gia cũng đều có huyết mạch của hoàng tộc. Mặc dù trước quyền lực, huyết mạch thân tình cũng không là gì, nhưng có mối quan hệ này thì ít nhất đảm bảo rằng hoàng tộc cũng sẽ không động tới Quán gia vì Quán gia sẽ không mưu phản. Cả hai đồng hội đồng thuyền, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia."

Quán Bình nhìn Tần Phi, hỏi: "Đó chính là thế gia, nếu như người muốn sống cùng với Linh Nhi thì phải gia nhập Quán gia. Người phải vì Quán gia mà cống hiến sức lực của mình, Quán gia cũng sẽ toàn lực ủng hộ người. Dù cho tiền đồ của người là vô hạn, nhưng nếu như người không chịu cống hiến sức lực cho Quán gia thì cũng chỉ là một người ngoài mà thôi, bất chấp người có trở thành con rể của Quán gia hay không. Người hiểu ý ta chứ?"

Tần Phi tất nhiên hiểu ý của hắn, đây cũng là lý do vì sao Sở Ly không thể không giúp đỡ Cao Đức. Chỉ là, Tần Phi đối với thế gia thật sự không hề cảm thấy hứng thú.

Ý tứ của Quán Bình, Tần Phi rất minh bạch, có được sự ủng hộ của thế gia thì cũng sẽ giống như Quán Bình, cho dù là theo văn hay theo võ thì cũng

đều nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ thế gia. Lực lượng của một cá nhân không bao giờ bằng được lực lượng của cả một gia tộc.

"Cảm ơn ý tốt của ngài."

Nghe Tần Phi nói, Quản Bình khó tránh bị thất vọng. Đối với Quản gia mà nói, không người nào tuổi trẻ tài cao có thể so sánh với Tần Phi được. Nhất là lực lượng của Quản gia cho tới nay vẫn chưa tiến vào được Sát Sự Thính. Nếu như có thể thu nạp Tần Phi vào trong gia tộc thì sau này trong Sát Sự Thính cũng có tiếng nói của Quản gia. Đây là một chuyện rất tốt.

Nhưng, khi Tần Phi nhẹ nhàng từ chối đề nghị của bọn họ, thì mọi việc sẽ giống như những lời Quản Bình vừa nói, cho dù hãn và Linh Nhi có lấy nhau đi nữa thì cũng khó thể coi hãn là người của Quản gia. Lực lượng của Tần Phi sẽ không cống hiến cho Quản gia, tuy Quản gia vẫn có thể chiếm được vài chỗ tốt từ Tần Phi, nhưng tuyệt đối sẽ không thao túng được hãn giống như thao túng các đệ tử thế gia khác.

Từng cơn gió nhẹ thổi trên diễn võ trường, Quản Bình nhìn hơi thở của mình hóa thành sương trắng rồi tan biến giữa trời đất, trong lòng tuy thất vọng nhưng vẫn thản nhiên nói: "Người đã có lựa chọn riêng của mình, Quản gia cũng không muốn phải dùng tới nữ nhân để giữ người!"

"Nếu thật là vậy, Tần Phi sẽ tôn trọng các vị. Nhưng nếu có một ngày, sau khi tôi cùng Linh Nhi lập gia đình mà còn nghe những lời mời chào như lúc này thì phần tôn trọng này sẽ giảm đi rất nhiều." Tần Phi nói rõ ràng: "Tôi cũng không phải có thành kiến gì với Quản gia, mà là, có thành kiến với đạo sinh tồn của thế gia môn phiệt, đạo sinh tồn này không thích hợp với tôi. Có thể tôi sẽ bị cuốn vào trong vòng tranh chấp, nhưng tuyệt đối sẽ không đi trên cùng một con đường."

"Nếu có một ngày người thật sự là con rể của ta thì chắc chắn đó là một chuyện hết sức thú vị. Con rể Quản gia nhưng không phải là người của Quản gia... Ha ha!" Quản Bình lắc đầu cười, nói lảng sang chuyện khác: "Lần này hộ tống Thất công chúa, nguy hiểm trên đường đi rất lớn. Chấp Hành Ty có phải hay không là do đích thân Nguyên Đê Đốc chỉ huy?"

"Phải!" Tần Phi nghiêm mặt nói: "Trong sáu vị Đê Đốc thì có ba vị tới, nhưng tôi chỉ biết là có Nguyên Đê Đốc còn hai người còn lại, tôi cũng

không biết là ai. Chắc hai vị Đề Đốc này ẩn ở trong tối!"

"Nếu Quân Đề Đốc cũng tới thì kế hoạch lần này xem ra rất lớn." Quản Bình chắc lưỡi nói: "Sát Sự Thính rất ít khi để ba vị Đề Đốc cùng lúc ra tay, nhất là trong đó còn có cả Nguyên Đề Đốc."

"Trước đây, Nguyên Hâm là một gã thích khách trong Chấp Hành Ty. Hai mươi sáu lần nhận nhiệm vụ ám sát, hắn chưa một lần thất bại, đã từng lấy tu vi Tiên Thiên thượng phẩm ám sát thành công một vị Tông sư hạ phẩm. Việc ám sát một mình vượt một cấp bậc, trong lịch sử Sát Sự Thính thì đó chính là lần đầu tiên. Cũng chính trận chiến đó đã xác lập địa vị của hắn ở trong Sát Sự Thính và được người khác gọi là "Sát Vô Xá". Lúc Nguyên Đề Đốc ở Đông đô, ta với hắn cũng có một ít quen biết! Nếu không ngại thì sau này người có thể hướng hắn thỉnh giáo."

"Người Ngô Quốc rất giáo quyệt, Thất công chúa ở lẫn giữa đám thị nữ, nếu Ngạn Thanh không nói ra thì cũng khó biết là ai. Trên đường đi, người cũng không nên để người Ngô Quốc gài bẫy mình.!" Quản Bình dặn dò.

Tần Phi ngạc nhiên hỏi lại: "Quản tướng quân, chẳng lẽ ngài không biết, Ngạn Thanh là nữ, nàng vốn cùng Thất công chúa ở lẫn trong đám thị nữ?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 82: Ta muốn tắm gội đừng ai đến.

Q.1 - Chương 82: Ta muốn tắm gội đừng ai đến.

Từ xưa đến nay song hành là oan gia, có thể tranh đấu nhiều năm như vậy với Sát Sự Thính, Trấn Phủ Ti và Sát Sự Thính được đều đã hiểu nhau rõ ràng. Nhưng rừng lớn đủ loại chim, nước lớn cũng sẽ có rất nhiều nhân vật kinh tài tuyệt diễm từ dân dã đi lên.

Nước Sở có Tần Phi, nước Ngô có Ngạn Thanh. Cả hai cùng nổi tiếng, cùng được triều đình thu nạp. Ngạn Thanh trở thành Thiên Hộ Trấn Phủ Ti. Chức Thiên Hộ của nàng không giống Cổ Kiên. Trấn Phủ Ti phân chia Nam, Bắc, nàng còn trẻ tuổi, đã chủ quản hộ vệ Bắc Trấn Phủ Ti. Từ

chuyện trang phục của hơn mười thị nữ giống nhau như đúc kia thì có thể thấy nữ nhân này rất có tâm kế.

Trang phục của những thiếu nữ này không khác nhau, nếu thích khách muốn đánh lén thì khả năng nhằm phỏ bản tương đối lớn. An toàn của Thất công chúa sẽ được bảo đảm.

Đoàn xe chậm rãi đi trên con đường bằng phẳng. Mùa đông lạnh giá, trước mặt là bầu không khí mờ mịt, mặt đất như bị đóng băng, trên đường ngẫu nhiên thấy mấy cành cây xơ xác đu đưa trong cơn gió rét lạnh. Hơn mười cỗ xe ngựa nối đuôi nhau chạy trên đường, trước sau đều có quân tướng hộ tống. Hai bên đều có một đội kỵ binh trăm người, phía sau có mười người Sát Sự Thính bảo vệ, đội trinh sát đi trước một dặm liên tục phát tín hiệu an toàn.

Từ đại doanh Giang Nam phải đi bốn ngày mới có châu phủ kế tiếp. Trong bốn ngày đi đường, thần kinh đám người Tần Phi đặc biệt khẩn trương. Thời gian này kẻ có thể phái thích khách đến ám sát thất công chúa đều không thấy hành động. Mỗi ngày đoàn đi sáu bảy mươi dặm mà ngay cả bóng người cũng không thấy.

Trước khi bão tố ập đến thường là yên ả đến khác thường. Tần Phi không dám sơ suất chút nào, cảnh giác nhìn kỹ mỗi một chỗ có dị động. Lão gia hỏa Quý Phong mang theo một chiếc xe ngựa đặc chế. Khi cỗ xe vừa rời đại doanh Giang Nam lão liền chui vào, ngoại trừ ăn uống vệ sinh ra, tuyệt không rời khỏi chiếc xe sơn đen đó. Tần Phi muốn nhảy vào nói chuyện với lão, biểu hiện phẩm chất kính già nhường trẻ, nhưng mỗi lần như thế đều bị Quý Phong cự tuyệt.

Đoàn xe uốn lượn đi tới chân núi Tây Vân, đứng ở chân núi nhìn lên, trên núi như có vân vụ vờn quanh, đẹp không sao tả xiết.

Cổ Kiên giục ngựa chạy lên, cách Tần Phi vài bước liền ngừng lại kêu lớn:

"Tần trấn đốc, Tây Vân Sơn có phải có một suối nước nóng nhỏ không?"

Tần Phi gật đầu:

"Người cũng hiểu rõ địa lý nước Sở nhỉ."

"Ta không biết, là công chúa nói. Mọi người rời đại doanh Giang Nam đã hai ngày, tắm rửa thay y phục cũng bất tiện. Công chúa nói, mùa đông khắc

nghiệt, muốn tới suối nước nóng ngâm mình. Người để đoàn xe đóng ở chân núi đi."

Cổ Kiên truyền lời xong, liền quay đầu trở lại.

Tần Phi đi đến xe của Quý Phong, gõ cửa sổ. Cửa sổ mở ra, lộ ra nét mặt già nua còn buồn ngủ, Quý Phong lầm bầm:

"Có chuyện gì?"

"Người nước Ngô muốn lên núi tắm. Đại nhân chính là quan cao nhất trong đội, đương nhiên phải làm chủ."

Quý Phong vỗ ót:

"Ây dà, xem trí nhớ của ta này. Suối nước nóng rất tốt. Tắm rửa đặc biệt thoải mái. Lại nói, lão nhân gia ta đã hai ba ngày không có tắm rồi. Hay lắm, vậy lên núi tắm rửa đi."

"Nhưng cái này hình như không nằm trong kế hoạch của chúng ta."

Tần Phi hỏi ngược lại.

Quý Phong cười ha hả nói rằng:

"Tần trấn đốc, không phải ta cậy già lên mặt. Người nghĩ xem, nếu như người ta muốn tới ám sát, sớm muộn gì người đều phải gặp. Chuyện tắm rửa và chuyện thích khách tới hay không, chẳng liên quan gì đến nhau. So với chuyện chúng ta cứ lo lắng lúc nào gặp phải thích khách, không bằng tận hưởng lạc thú trước mắt đã, đến lúc trời sụp xuống thật sự, tự nhiên có cách. Ồ? Người cầm cái gì vậy?"

Tần Phi nhếch miệng, cười âm hiểm:

"Đây là xà bông và khăn mặt, ta đã muốn đi tắm rửa từ lâu. Không ngờ suy nghĩ của đại nhân không hên mà giống ta, đây chắc là anh hùng cùng chính kiến!"

Tắm thì tắm, nhưng công tác an toàn vẫn phải làm tốt. Một đội kỵ binh cấp tốc tuần tra quanh núi, lập biển báo ở các đoạn đường chính, trên đó viết "Nơi quân đội canh giữ, chưa cho phép không được vào." Phía dưới vẽ một cái đầu lâu xương bắt chéo rất kinh khủng theo như lời dặn dò của Tần Phi. Sát Sự Thính làm việc rất hiệu quả, trong vòng nửa canh giờ, đã tuần tra quanh núi một lần. Sau đó Đốc sát Chu Lễ Uyên nghiêm trang bẩm báo:

- Hai vị đại nhân, trên núi ngoại trừ thần lằn, không có vật sống khác."

"Tốt!"

Tần Phi giảo hoạt trừng mắt về phía Quý Phong.

Quý Phong ho nhẹ một tiếng, bước ra khỏi đoàn người cất cao giọng:

"Mùa đông ngâm mình trong suối nước nóng, có ích cho thể xác và tinh thần. Chư vị đồng liêu, như thế này, chúng ta chia làm ba đợt, lần lượt tắm rửa. Ước... Để giám sát mọi người, lão nhân gia ta quyết định lưu lại suối nước nóng ba ngày!"

"Cơ hội này nhường cho ta đi! Sao dám làm phiền trưởng lão?"

Tần Phi cung kính nói.

Quý Phong ngạo nghễ ngẩng đầu:

"Chàng trai, chưa biết cái gì gọi là càng già càng dẻo dai không?"

Nghe nói có thể tắm, đoàn người đều cực kỳ vui vẻ. Trên đường gió bụi mịt mờ, mùa đông lại vô cùng khô hanh, buổi tối những lính tráng này chỉ được lau qua mặt rồi đi ngủ. Trong trướng vừa cởi giày là lại có một bầu không khí nặng mùi, làm cho các huynh đệ này chửi ầm lên - Chân thẳng nào mà thối thế?

Người nước Ngô đang ở Giang Nam, có thói quen mỗi ngày tắm một lần, liên tục hai ngày không được tắm, các cô nương này cảm thấy trên người đã có thể bóc ra mấy tầng ghét, như vậy làm sao dám gặp người khác?

Sắp xếp phòng ngự xong, mọi người bắt đầu đi lên núi. Ở đây sơn đạo gồ ghề, ngoại trừ thợ săn quen thuộc đường nhỏ, không có ai lên núi. Suối nước nóng ở chỗ giữa sườn núi, đám người này quần áo hoa lệ, quần lại dài, đâu thích hợp leo núi? Không bị cành cây mắc rách quần áo, thì cũng bị đá nhọn đâm thủng giày...

Tần Phi kín đáo liếc nhìn Chu Lễ Uyên, hai người một trái một phải, nhìn kỹ mọi người. Ngạn Thanh đã là nhân tài nổi tiếng Trấn Phủ Ti, tu vi cao thâm, sao có thể thất thố ở sơn đạo? Thất công chúa là kim chi ngọc diệp, sơn đạo gồ ghề như vậy, không thể thiếu người đỡ nàng. Nếu vậy, thân phận các nàng chẳng phải là đã bại lộ sao?

Tần Phi suy nghĩ chu đáo, nhưng người nước Ngô lại không cho hẳn cơ hội thể hiện. Tất cả thị nữ đều tự đi bộ, mỗi người đều biểu hiện chật vật.

Dường như mười người đều là Thất công chúa, lại giống như cả mười người đều là thị nữ...

Sắp đến suối nước nóng, các thiếu nữ này cùng hoan hô, đang muốn bước nhanh đi tới, bỗng nhiên một người xoay người nói:

"Cổ Thiên Hộ!"

Cổ Kiên vội vàng đi tới, khom người nói:

"Không biết công chúa điện hạ có gì sai khiến?"

"Coi đây là ranh giới, bất luận kẻ nào dám bước lên một bước trong khi chúng ta chưa tắm rửa xong. Giết không cần hỏi!"

Thiếu nữ kia lạnh lùng nói, rồi xoay người bỏ đi!

Cổ Kiên huyết một tiếng, hai mươi phiên tử Trấn Phủ Ti đứng thành hàng ngang, che trước mặt mọi người Sát Sự Thính.

"Chư vị cũng nghe thấy công chúa nói rồi, để tránh phiền phức không cần thiết. Mong mọi người đợi một chút, đừng sốt ruột, chờ công chúa tắm xong, chư vị có thể đi vào!"

Cổ Kiên nói vậy coi như đã có lễ.

Tần Phi nhú nhú mày, ngồi xuống một tảng đá coi như băng phẳng ở ven đường. Mọi người Sát Sự Thính đều biết nam nữ hữu biệt, huống hồ vị thất công chúa này sau này có thể là hoàng hậu, ai cũng không muốn chọc giận nàng nên đều tự tìm nơi nghỉ ngơi. Cổ Kiên thở phào nhẹ nhõm, mang theo đám phiên tử lùi lại mười bước, ngồi xuống thành một hàng.

Suối nước nóng cũng ở chỗ cao, nếu tính từ chỗ Tần Phi ngồi thì cao khoảng ba tầng lầu. Các thiếu nữ nhanh chóng đi vào, chỉ một lúc sau, liền nghe thấy tiếng các nàng hoan hô cười nói, hòa cùng tiếng nghịch nước!

Chu Lễ Uyên nằm trên tảng đá ngửa mặt lên trời, lẩm bẩm nói:

"Ta đoán các nàng đang múc nước lên dội xuống."

"Đi vào xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Tần Phi cười ha hả trêu hấn.

Chu Lễ Uyên liên tục xua tay:

"Ta không dám."

Sau một lúc lâu, Chu Lễ Uyên mới yếu ớt nói:

"Nói ra không sợ người chê cười, khi còn bé, ta ở một sơn trang nhỏ tại tỉnh Hà Đông. Nơi đó có một con sông nhỏ, mùa hè cả trai lẫn gái đều tới chỗ đó tắm. Lúc đầu, đều là tiểu hài tử, cái gì cũng không hiểu. Dần dần mới biết nam nữ hữu biệt! Khi con gái tắm đều đuổi chúng ta ra rất xa."

"Các nàng càng cản, chúng ta lại càng muốn nhìn trộm. Bình thường đều leo lên cây cạnh bờ sông nhìn trộm! Thực ra cũng không nhìn thấy cái gì. Sau đó, chúng ta nghĩ ra một phương pháp, chờ ngày nào khí trời âm u, thời tiết rất ẩm ướt. Buổi chiều có rất nhiều cô nương đi tắm, hẩn chạy đến bờ sông hô to một tiếng: sét đánh rồi, trời mưa đi thu quần áo đi... Kết quả bị mấy cô gái đó ném đá một trận."

"Sau đó, ta nói ra một phương pháp, giả bộ đang bơi trên sông bỗng nhiên hét lớn: trong nước sao lại có rắn thế này? Thế là đám con gái đó vội vàng chạy lên, ha ha ha, khi đó thực sự là mở rộng tầm mắt..."

Vừa dứt lời, Chu Lễ Uyên đã bị Quý Phong gõ đầu một cái:

"Hạ lưu, đã có biện pháp như vậy, vì sao bây giờ không làm?"

"Không dám... Đang tắm trong suối nước nóng, có thể chính là Hoàng hậu nương nương sau này."

Chu Lễ Uyên đỏ mặt lên, nhẹ giọng nói.

Tần Phi tiếp lời nói:

"Biện pháp này của người đối phó tiểu cô nương vô tri thì được. Nhưng đối với các nàng thì chẳng có một tia hy vọng. Phải biết rằng, nơi đó còn có một vị Trấn Phủ Ti Thiên Hộ, có Giang Nam đệ nhất thiên tài thiếu nữ danh xưng là Ngạn Thanh. Nếu như người hô có rắn, không chừng cô ta cho người lặn xuống nước bắt rắn ấy chứ."

Chu Lễ Uyên đưa ánh mắt mong chờ nhìn Tần Phi:

"Lẽ nào Trấn đốc đại nhân có diệu kế gì?"

Đôi mắt Tần Phi xoay động, suy nghĩ...

Bên cạnh suối nước nóng ẩm ướt ẩm áp có một ít bụi cỏ mọc cao, lá cỏ hơi phiêu động, bụi cỏ chỗ cao chỗ thấp. Sau một lát, bốn cái chân nhỏ lộ ra, sau một lát, cái đuôi cũng dần dần lộ ra...

Các thiếu nữ đang ngâm mình trong suối nước nóng vui cười đùa giỡn, các nàng té nước nhau, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện trong suối nước

nóng, đường cong thân thể mềm mại vốn đã lả lướt, ở trong nước càng là một mảnh mê người... Đột nhiên, một thiếu nữ vô cùng kinh ngạc nhìn về phía bụi cỏ, lẩm bẩm:

- Kia là vật gì vậy?

Hơn mười ánh mắt liền tập trung chăm chú nhìn, bụi cỏ động dậy một hồi rồi một con chuột xám nhỏ vọt ra...

- Người đâu cứu...

Không biết là cô nương nào sợ hãi kêu một tiếng, hơn mười thiếu nữ đang túm tụm một chỗ liền liền mạng rời xa bụi cỏ, nếu không phải trên người không có mảnh vải che thân, thậm chí hận không thể cướp đường mà chạy. Các nàng có sợ hãi cũng không dám đi ra, nhìn con chuột chạy tới chạy lui trong bụi cỏ, hai tay bịt mắt, từ khe hở nhìn động tĩnh của con chuột, chỉ cầu nó mau đi xa, nghìn vạn lần đừng nhảy vào trong nước...

"Người cứu mạng!"

Tiếng la liên tiếp, thần sắc Cổ Kiên chợt biến, bỗng nhiên đứng dậy, cao giọng kêu lên:

"Công chúa điện hạ đừng kinh sợ, ty chức đến đây!"

"Cút ngay, đừng vào..."

Một gã thiếu nữ kinh hô:

"Vào sẽ giết người."

Cổ Kiên mất mặt, không biết bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì, thần sắc lo lắng, lăm bằm:

"Sẽ không có gì nguy hiểm chứ?"

Tần Phi khẽ cười nói:

"Cổ Thiên Hộ quá lo lắng rồi, nếu như thực sự có thích khách có thể qua mặt chúng ta lên núi bất ngờ xuất hiện tại suối nước nóng. Vậy người này chí ít cũng là thượng phẩm tông sư. Hơn nữa, trong suối nước nóng không phải còn có Thiên Hộ đại nhân của Trấn Phủ Ti các người - Ngạn Thanh sao? Cô ấy tu vi cao thâm, là nhân vật nổi danh Giang Nam, nếu là loại công phu mèo quào Thiên Hộ đại nhân giở tay nhắc chân liền bắt được. Các cô nương kêu người cứu mạng, có thể là kêu chơi thôi!"

Cổ Kiên nghe Tần Phi ngụy biện, tựa hồ cũng có vẻ đúng, liền trấn định tâm thần, một lần nữa ngồi xuống.

Tần Phi âm thầm nhớ kỹ khẩu âm thiếu nữ mới mở miệng, nghe khẩu khí cô ta, có thể đó là công chúa. Nếu là Ngạn Thanh, thiếu nữ thiên tài đâu thể thất thố như vậy?

Con chuột kia chính là trò đùa của Tần Phi. Nữ nhân trời sinh đều sợ mấy con thú nhỏ, nhất là gián, thứ hai chính là chuột. Cho dù tu vi võ học cao tới cực điểm, thấy gián với chuột, cũng sẽ sợ hãi vô thức. Đây là thiên tính, không liên quan đến tu vi. Đương nhiên, cũng không loại trừ thỉnh thoảng có nữ tử cá biệt không sợ gián chuột... Thế nhưng, Tần Phi không tin nữ tử cá biệt vạn người có một ấy lại gặp phải ở chỗ này.

Sau một lúc lâu, trong suối nước nóng run rẩy truyền tới thanh âm một thiếu nữ:

“Quý Đồng Tri, ngài đức cao vọng trọng, mong ngài nhắm mắt đi tới cứu chúng tôi!”

Quý Phong vội vàng đề cao giọng:

"Bẩm công chúa điện hạ, Quý Phong chỉ chuyên nghiên cứu thuốc và vũ khí, tu vi kém cỏi. Nếu nhắm mắt thì không khác người mù lăm, cho dù vào cũng không làm nên chuyện gì. Còn mong công chúa điện hạ nói rõ, rốt cuộc có tình huống nguy hiểm gì?"

Trong suối nước nóng trầm mặc chốc lát, thanh âm kia nói tiếp:

“VẬY ... Ai có thể nhắm mắt bắt được chuột, tới cứu mạng...”

Cổ Kiên lần thứ hai đứng dậy, ưỡn ngực hóp bụng, đồng dục kêu lên:

“Công chúa điện hạ đừng lo, ty chức dù đầu rơi máu chảy, cũng phải bắt được con chuột này cho điện hạ!”

“Không được vào...”

Thanh âm của Công chúa vang lên:

"Nếu tới đây sẽ chém đầu người!"

Người khác có thể không biết, nhưng thất công chúa và Ngạn Thanh đều rõ ràng, Cổ Kiên ở Giang Nam chính là một tên háo sắc, cưới một đám tiểu thiếp, đủ để ngồi trên năm chiếc xe ngựa. Xưa nay không có việc gì thì đều đi tầm hoa vấn liễu, thỉnh thoảng còn hẹn hò bí mật với nữ thuộc hạ của

Trấn Phủ Ti! Người như vậy, đừng nói là bịt mắt đi bắt con chuột, cho dù hẳn muốn tự hủy hai mắt đi bắt chuột, công chúa điện hạ cũng ngàn vạn lần không dám mạo hiểm như vậy.

"Vậy để ta!"

Tần Phi nhàn nhạt nói:

"Tần Phi xuất thân chợ búa, là con nhà nghèo, bắt chuột rất lành nghề!"

Suối nước nóng yên tĩnh một hồi, lần thứ hai có tiếng nói:

"Cũng được, Cổ Thiên Hộ, người tự mình bịt mắt Tần trấn đốc, tuyệt đối không thể để hẳn thấy gì."

Cổ Kiên thấy có nơi dụng võ, vội vàng động thân, xé một mảnh vải trên áo bào, bịt mắt Tần Phi, lại cẩn thận kiểm tra mới xác nhận Tần Phi từ bất cứ góc độ nào đều không thấy được gì, lúc này mới thận trọng nói:

"Điện hạ, đã buộc chặt rồi."

"Lên đây đi!"

Bước chân Tần Phi rất chậm, dường như sợ mình ngã xuống, hai tay quờ quạng về phía trước, dưới chân cũng quờ quơ. Chỉ có một đoạn đường hơn trăm bước, nhưng hẳn đi thật lâu. Trong nước các cô nương vừa nóng lòng vừa sợ, tay ôm ngực, lặng yên trong suối nước nóng nhìn Tần Phi đi tới.

Nàng ngẩng đầu vừa nhìn, đã thấy mặt Tần Phi chuyển hướng sang bên này, nhất thời đỏ mặt lên, nói chung vẫn nghĩ bị Tần Phi thấy được, vội vàng lùi vào trong nước.

"Con chuột ở đâu vậy... Con chuột ở đâu... Con chuột ở trong suối nước nóng của các cô nương..."

Tần Phi hừ hừ một điệu hát dân gian, chậm rãi đi tới, nhẹ giọng nói:

"Điện hạ, con chuột ở đâu?"

Một giọng nữ rất êm tai rất ôn nhu rất dễ nghe hơi lo lắng nói:

"Tần trấn đốc, ở bên trái người, trong bụi cỏ cách chân người bốn xích, có một con chuột nhỏ, làm phiền người bắt đi."

Tần Phi đứng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên tung người về phía bụi cỏ, hai tay mở ra, như chim ưng bắt thỏ, lại tựa như mãnh hổ hạ sơn, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, hai bàn tay chụp lại đã sắp tóm được con chuột nhỏ.

Không ngờ con chuột trong bụi cỏ còn nhanh hơn, Tần Phi có tu vi tiên thiên trung phẩm, một kích như sấm sét lại bị con chuột kia tránh mất. Con chuột nhỏ kia lao như mũi tên vào trong nước.

Chúng nữ cùng kinh hô, ai cũng đều muốn chạy lên khỏi suối nước nóng, nhưng trên người lại không có mảnh vải, đâu dám chạy lên?

Không biết là ai kinh hô đầu tiên:

"Tần trấn đốc, con chuột xuống nước rồi, mau bắt nó..."

Tần Phi hào khí can vãn cất cao giọng nói:

"Chư vị chớ sợ, Tần Phi ta đến bắt đây!"

Dứt lời liền nhảy thẳng vào trong nước, hít sâu một hơi, liền lặn xuống suối nước.

Con chuột kia vốn chính là Tần Phi dùng niệm lực tụ thổ thành hình, hiện tại rơi xuống nước, trong khoảnh khắc liền hóa thành một đám bùn, chìm xuống đáy nước, sao có thể tìm được?

Tần Phi vừa vào trong nước, tấm vải che mặt liền bị dính nước ướt nhẹp, dính chặt trên mặt, nếu không phải hắc có tu vi tiên thiên, thì đã bị tắc thở mà chết rồi. Tần Phi bắt đầu đùa giỡn, lặn lẽ tháo tấm vải xuống, mười đôi đùi đẹp đều xuất hiện trước mắt, đẹp không sao tả xiết...

Ngồi xõm trong nước nhìn một hồi, Tần Phi thầm than trong lòng-- đáng tiếc, những nữ tử này quá cẩn thận, xuống suối nước nóng tắm cũng không quên mang một cái khăn mặt thật to, bây giờ mỗi người đều dùng khăn che thắt lưng, hông, ngực, hắc không nhìn thấy bao nhiêu... Chỉ thường thức được những đôi đùi đẹp thôi!

Kéo tấm vải lên che mặt, Tần Phi lại nổi trên mặt nước, đi lên bờ, cất cao giọng nói:

"Đã bắt được, mọi người cứ từ từ tắm tiếp!"

Vừa dứt lời, chân núi phát ra một tiếng kêu thảm!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 83: Thần tiên thủ là người mù.

Q.1 - Chương 83: Thần tiễn thủ là người mù.

Tiếng kêu thảm dưới chân núi rất rõ ràng là thanh âm một nam tử, Tần Phi ướn sững nước đứng ở bên bờ, sắc mặt khê biến, cao giọng hô:

"Quý Đồng Tri thủ sườn núi, Chu Lễ Uyên theo ta xuống xem."

Hai người một trước một sau chạy xuống, cước bộ cực nhanh, thời gian chưa đến một bữa cơm đã đến chân núi. Đám kỵ binh dưới chân núi đang vây quanh một đám người, đao kiếm sáng loáng, vây thành vòng tròn, trong vòng tròn có hơn hai mươi người. Thấy Tần Phi và Chu Lễ Uyên bước nhanh xuống, đội trưởng dẫn đầu kỵ binh giục ngựa đến đón.

Hắn có lẽ muốn khoe khoang tài cưỡi ngựa, phi tới trước mặt hai người, liền kéo dây cương, chiến mã chồm dựng lên, đội trưởng nhảy xuống lưng ngựa, chỉ vào trong đám người nói:

"Hai vị đại nhân, nói đến có chút buồn cười. Chúng ta giám sát dưới chân núi Tây Vân lại gặp một đám đạo tặc. Bọn họ còn có một kẻ lỗ mãng, ngu ngốc nói theo kiểu giang hồ, cái gì đường này do ta mở, cây này là ta trồng... huynh đệ thủ hạ của ta không nhịn được, bèn bắn hắn một tiễn."

"Chỉ là một đám cướp đường hại dân hại nước sao?"

Tần Phi vô cùng kinh ngạc hỏi ngược lại.

Đội trưởng vô cùng khẳng định gật đầu:

"Bọn họ quần áo tả tơi, có vẻ là quá nghèo mới vào rừng làm cướp. Đao kiếm thì rỉ sét loang lỗ, còn có người cầm cuốc, cũng không tính là tội phạm được."

Thấy Tần Phi không lên tiếng, đội trưởng lại gần hai bước, nhỏ giọng nói:

"Đại nhân, đám dân đen này tuy rằng không nhiều, nhưng chúng ta đang mang trọng trách trong người, không thể phân ra áp giải chúng đến quan phủ. Dựa theo lệ cũ trong quân... Bắt được kẻ hại dân hại nước như vậy, thông thường có hai cách xử lý. Không biết đại nhân tán thành cách nào?"

Tần Phi nhíu mày, hỏi ngược lại:

"Ta còn không biết trong quân có quy củ như vậy."

Nét cười trên mặt đội trưởng càng đậm, nhưng càng nói nhỏ hơn:

"Thứ nhất, giết hết đám giặc này, chặt đầu báo về là phản tặc. Triều đình đã có quân lệnh, nếu có người tạo phản, giết một kẻ, mang thủ cấp về được

mười hai lượng bạc. Trước mắt có hơn hai mươi người, đó chính là hơn hai trăm lượng bạc."

"Vậy cách thứ hai?"

Tần Phi nhàn nhạt nói.

"Cách thứ hai thì đơn giản hơn. Bắt bọn họ lại, cho quân đến tịch biên tài sản của tên thủ lĩnh. Đại nhân, ngài đừng nhìn những tên thổ phỉ này ăn mặc rách nát. Thông thường trong tay thủ lĩnh đều có vàng bạc, tính ra còn đáng giá hơn hai mươi cái thủ cấp."

Đội trưởng cười ha hả nói:

"Về phần dùng phương pháp nào, thì do Tần trấn đốc quyết định là được."

Chu Lễ Uyên trong lòng hơi tức giận, nhìn trộm Tần Phi một cái, thấy sắc mặt Tần Phi vẫn thản nhiên không tỏ vẻ gì. Đối với Chu Lễ Uyên mà nói, hẳn rất khó tiếp thu cách làm như vậy của quân đội. Những người này chặn đường cướp đoạt đích thật là phạm tội. Nhưng là tội gì thì phải dựa theo pháp luật. Theo cách nói của tên đội trưởng, quân đội cướp của thổ phỉ, vậy quân đội có khác gì thổ phỉ. Nếu như chặt đầu bọn họ, xử như phản tặc, đó là lạm dụng công quyền. Chính Sát Sự Thính quản việc này...

"Hai biện pháp của người, ta thấy đều không dùng được."

Tần Phi nhàn nhạt nói:

" Tây Vân Sơn mặc dù có suối nước nóng, thế nhưng các hộ dân xung quanh rất ít, sơn tặc sẽ không chọn nơi này xây dựng cơ sở. Bọn họ sẽ không thể phát triển nhân thủ, về phương diện khác, hộ dân ít, bọn họ sẽ không thể giải quyết nhu yếu phẩm hằng ngày. Ta thấy những thổ phỉ này có thể chính là thôn dân ở phụ cận, hiện tại mùa hè hồng thủy mùa đông đại hàn, bọn họ rất khó khăn mới đi con đường này. "

" Những lời người vừa nói ta coi như không nghe thấy. Nếu như còn có lần sau... Không nên quên thân phận của ta, ta là Trấn đốc Đồng Tri Sát Sự Thính. Người hẳn là không muốn đến Sát Sự Thính uống trà chứ? "

Tần Phi lạnh lùng lạnh lùng nói.

Đội trưởng cười gượng hai tiếng, vốn định kiếm chút tiền, không ngờ lại đụng phải tảng đá cứng Tần Phi này, cũng không hiểu phép lấy tiền một chút nào. Trong quân đội đừng nói giết vài tên hại dân hại nước, ngay cả

chuyện giết người cướp công cũng không phải chưa từng có. Năm đó đại doanh Giang Nam và quân Ngô va chạm vào triều đình nói là đại thắng, nhưng tổng cộng mới giết hơn mười tên quân Ngô, không đủ thủ cấp để nộp lên. Lúc đó thủ lĩnh đại doanh Giang Nam liền mắt nhắm mắt mở thả cho quân sĩ chém giết hai thôn dân cư, không quản hấn là ngư dân Sở quốc hay ngư dân Ngô quốc đều trở thành thủ cấp quân Ngô nộp lên trên.

Làng chài cũng có vài người sống sót muốn đến cáo trạng, thế nhưng đại doanh Giang Nam sắp đặt không ít nhân thủ dọc đường, lại mua một số bang hội ở Đông Đô, phân phó bọn họ nếu như nghe ngóng có cáo ngữ trạng liền bắt lại tùy ý xử trí. Vì vậy, nữ ngư dân năm đó cũng có một số vì đi cáo ngữ trạng mà biến thành kỹ nữ trong kỹ viện Đông Đô, trọn đời không ngẩng mặt lên được.

Những chuyện này đội trưởng đánh chết cũng không dám nói ra. Gã nhìn Tần Phi đi về phía đám thổ phỉ thảm thán một tiếng, vài trăm lượng bạc mất rồi...

Hơn hai mươi người bị hơn trăm kỵ binh vây quanh, vẻ mặt sợ hãi không thể diễn tả bằng lời. Vũ khí trong tay cũng đã vút ngổn ngang trên mặt đất, bọn họ không dám động đậy, rất sợ quan binh hiểu lầm, loạn tiễn tề phát bản thân liền chết không có chỗ chôn.

Mắt thấy một vị quan quân tuổi còn trẻ đã đi tới, hấn mặc quần áo màu đen, mùa đông giá rét mà toàn thân ướt đẫm, thật là làm người khác vô cùng kinh ngạc, lẽ nào hấn sẽ không sợ bị lạnh mà cảm mạo sao? Đám thổ phỉ cũng biết trên núi có suối nước nóng, nhưng còn chưa nghe nói có người mặc quần áo nhảy xuống suối nước nóng bao giờ.

Tần Phi chậm rãi đã đi tới, chân lực phóng ra, y phục trên người dần dần bị hong khô hong khô, trong mùa đông nước hóa thành khí nóng, hình thành một mảnh sương trắng, lượn lờ rồi tiêu tan.

Hấn còn chưa kịp nói những kẻ cướp kia đã vội cầu xin: "Thần tiên... Thần tiên tha mạng..."

" Vì sao gọi ta là thần tiên?" Tần Phi vô cùng kinh ngạc hỏi ngược lại.

" Đại tiên long hành hồ bộ, bên người mây mù vờn quanh... Tiểu nhân cá gan đoán vậy, đại tiên có phải thủy tiên trên suối nước nóng không..."

Bộp bộp hai tiếng vang lên, tên sơn tặc vừa nói hung hăng tát mình hai cái tát, lúc này mới cười nịnh nói: "Đại tiên là thủy long vương suối nước nóng mới đúng."

" Chẳng qua là đám sơn tặc vô tri mà thôi. "

Tần Phi có chút buồn cười có chút buồn cười, những người này tám phần mười chính là cư dân quanh núi, cả đời không ai từng ra khỏi thôn, ngay cả người có tu vi cũng chưa gặp qua.

" Cuộc sống không chịu nổi nữa ư? Ra đây chặn đường cướp của sao? "

Tần Phi hỏi.

Người quỳ gối đầu tiên nọ luôn miệng nói: "Đại tiên bớt giận. Thực ra cuộc sống của chúng tôi không quá khó khăn, dựa vào chút thức ăn thôn quê, hoa màu trên núi vẫn có thể sống qua ngày. Nhưng trong làng chúng tôi những năm gần đây rất quái, trẻ em sinh ra đều là nam nhiều nữ ít. Hơn nữa dân nghèo khó nuôi dưỡng trẻ em, có một ít đồ ăn đương nhiên cho con trai trước... Kết quả khi chúng tôi lớn tuổi mới phát hiện mười người đàn ông thì có tám người không lấy được vợ...

" Mấy ngày trước, có vị thần tiên đi ngang qua làng chúng tôi, chỉ điểm cho chúng tôi một phen. Ngài ấy nói chỉ vài ngày nữa là có một đoàn xe đi ngang qua đây, bên trong có mười thiếu nữ trẻ tuổi xinh đẹp, thần tiên nói nếu đi ngang qua là hữu duyên, có thể đoạt làm vợ, bảo chúng tôi mấy ngày nay ở chân núi Tây Vân Sơn canh chừng, nếu gặp phải đoàn xe có thiếu nữ thì giả dạng làm thổ phỉ cướp bóc..."

" Đâu ra lắm thần tiên như vậy?"

Chu Lễ Uyên thực sự không chịu nổi những người sơn dã ngu muội này.

" Hẳn đương nhiên là thần tiên ... Hẳn điểm ngón tay là có thể làm ngọn nến cách một thước bùng cháy..."

Người nọ thì thảo nói.

Sắc mặt Tần Phi rồi đột nhiên biến đổi nói với Chu Lễ Uyên: "Không xong rồi! "

Đội trưởng và bọn sơn tặc còn chưa phản ứng chuyện gì xảy ra, đã thấy hai người nhanh như chớp đi lên núi. Có câu xuống núi dễ dàng lên núi khó khăn, cho dù hai người đều là cao thủ, sơn đạo gập ghềnh cũng không dễ

đi.... Mới vừa rồi xuống núi chỉ cần thời gian ăn một bữa cơm, bây giờ lên núi lại phải mất một hồi lâu.

Quý phong cười tủm tỉm nằm trên tảng đá Chu Lễ Uyên vừa mới nằm, nghe bên suối nước nóng có thanh âm mặc quần áo, nghĩ một hồi nữa bản thân cũng có thể nhảy vào giữa nước suối ấm áp, tắm rửa thoải mái. Trong đầu vui vẻ tưởng tượng! Vừa rồi trò chuyện với Tần Phi, đùa giỡn với người nước Ngô một phen, cảm thấy bản thân dường như trẻ ra vài tuổi...

Quý phong đang suy nghĩ xuất thần, bỗng nhiên giương đôi mắt ngồi dậy, vung tay lên lớn tiếng quát: "Tuần sơn!"

Những cao thủ của Sát Sự Thính phản ứng cực nhanh, Quý phong vừa ra lệnh, mười người liền phân công nhau chạy ra, đều tự cách nhau trong phạm vi nhìn thấy nhau.

Quý phong vẻ mặt chăm chú, tu vi của hắn tuy rằng không cao, nhưng thoát nhìn cũng rất có phong phạm cao thủ, lão đứng ở tảng đá lớn, tay phải không biết từ khi nào đã lấy ra một vật giống như cái búa nhỏ.

Cổ kiên không rõ có chuyện gì, đi tới bên cạnh Quý phong hỏi:

" Có chuyện gì vậy?"

" Địch tập kích!"

Quý phong lạnh lùng nói.

Cổ kiên hắc hắc cười nói:

" Quý Đồng Tri không nên hù dọa người khác, tu vi của người thế nào mọi người đều biết, ta còn chưa thấy nửa cái lông người, người dựa vào cái gì nói có địch nhân tập kích?"

" Trên núi có rất nhiều loại mùi, có hương vị của cây cối, có hương vị của suối nước nóng, bùn đất... "

Quý phong khịt khịt mũi: "Ta ở Kim Thạch Ti nhiều năm như vậy, bất luận mùi hương gì đều không thể gạt được ta. Có một mùi thuốc đông y thoang thoảng trên núi, rất quái lạ! Ta không đoán ra là thuốc gì...Vậy cũng chỉ có một khả năng! Đó là một loại thuốc ta chưa gặp qua. Người nghĩ đó sẽ là thuốc bổ à?"

Khuôn mặt Cổ kiên lập tức biến thành đau khổ, giơ tay áo lên ngăn chặn miệng mũi, vội vàng hỏi:

" Giải được... Có giải được không?"

Quý phong không để ý đến hắc, nhẹ nhàng ngửi ngửi, tựa hồ như đang phân tích mùi thuốc này là thuốc gì. Sau một lát quý phong quát lớn: "Xà hoàn!"

Tất cả người Sát Sự Thính lập tức lấy ra một viên dược hoàn nhỏ cho vào miệng. Quý phong cũng lấy ra một lọ thuốc, không quay đầu lại, đưa cho cổ kiên, nói: "Cho người của các người, mỗi người ngậm một viên trong miệng, đừng nuốt xuống."

" Ủ, ừ..."

Cổ kiên không dám buông tay áo che mũi xuống, cầm lấy cái chai khăn cấp mở ra, trước tiên ngậm một viên, lúc này mới vui vẻ đi về phía bộ hạ và công chúa.

Bùn đất trên núi bắt đầu lay động, các loại rắn ngủ say trong huyết động tựa hồ bị lực lượng không biết tên nào đó đánh thức, bắt đầu bò tới. Có con rắn to như bắp tay, mà có con rắn chỉ to bằng ngón tay, nhưng không ai dám khinh thường những con rắn này.

Đây không phải độc dược, đây là một loại thuốc có thể đánh thức rắn độc đang ngủ đông. Khắp nơi trên núi đều có thanh âm rắn trườn, mục tiêu của chúng chính là đám người Thất công chúa.

Có thể tiến nhập Sát Sự Thính đều là cao thủ, đối kháng với người bọn họ không sợ. Thế nhưng đối với rắn thì rất phiền phức. Nhất là người vĩnh viễn không biết có thể có một con rắn đột nhiên từ dưới chân người chui ra cắn người một cái hay không. Xà hoàn có thể kháng độc rắn, cho dù bị rắn cắn cũng không đến mức bị thương quá nặng.

Vốn chỉ cần đề phòng an toàn dưới chân núi, nhưng hiện tại ai biết trên đỉnh núi có rắn hay không? Suối nước nóng bởi vì ấm áp đã có hơn mười con rắn to nhỏ bơi ra. Đám người này sợ chuột, cũng rất sợ rắn, vội vung kiếm chém hơn mười con rắn thành hơn mười khúc.

Ở sườn núi có ba người đứng sừng sững, một người phía trái cầm cung trong tay. Cung của hắc thật sự là khó gặp, cả cây cung là thép tinh, dây cung dùng gân trâu tạo thành, mũi tên trên dây cung dài bốn xích, đã bằng một thanh trường kiếm. Người dùng cung cũng không dùng mắt ngắm bắn như

cung thủ bình thường, hắn vốn không thể ngắm bắn bằng mắt... Nam tử dùng cung hóa ra lại là một người mù.

Người mù có thể trở thành thần tiễn thủ? Tất cả người mù trên đời chỉ có một vị cung thủ. Từ khi sinh ra hắn đã bị mù, nhưng ông trời đối xử với hắn cũng không quá ác nghiệt, không cho hắn nhìn thấy gì, bù lại cho hắn thiên phú niệm tu. Hắn chính là 'Thiên mục thần cung' Yến Khả.

Thiên phú của Yến khả rất kỳ quái, hắn là niệm, thế nhưng hắn cũng không quá am hiểu công kích bằng niệm lực. Niệm lực của hắn có tác dụng lớn nhất là tập trung vào mục tiêu hắn muốn bắn. Tựa như hắn có thể tận mắt nhìn thấy vậy, đến nay vẫn chưa từng thất bại. Đã từng có người nỗ lực ám sát người hắn phải bảo vệ, lúc thất bại liền điên cuồng trốn vào trong đám người nhốn nháo, ý đồ mượn đoàn người yểm hộ chạy trốn Yến khả truy kích. Thế nhưng cuối cùng hắn tính sai rồi! Mũi tên của Yến Khả đã xuyên thủng đầu hắn giữa hơn nghìn người, bị chết mà chưa hiểu tại sao!

Trên núi có vẻ hỗn loạn, tuy rằng những cao thủ ngậm xà hoàn cũng không quá sợ hãi, nhưng dù sao nhìn thấy nhiều răn như vậy cũng làm tim đập nhanh. Khắp núi đều là răn, giết, cảm giác như giết mãi không hết. Răn bị chém đứt còn nhúc nhích trên mặt đất một hồi mới chết đi, khắp nơi là máu răn, là đao quang kiếm ảnh

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 84: Lập trường

Q.1 - Chương 84: Lập trường

Niệm lực của Yến Khả lặng lẽ bao phủ sườn núi, mỗi người đều được phác họa lại trong đầu hắn rồi lần lượt loại trừ. Các thiếu nữ kia tuy ăn mặc giống nhau, nhưng đối với một người mù thì các nàng mặc cái gì cũng không quan trọng. Hắn, Yến Khả, chỉ dùng tâm nhìn người mà không dùng mắt!

"Yến huynh! Có xác định được mục tiêu không?"

Một nam tử khoảng ba mươi tuổi có vẻ lo lắng hỏi.

Ba người ở đây không hề an toàn, bọn họ biết Chấp Hành Ti bảo hộ ở bên ngoài. Lần này ba người lợi dụng người miền núi không biết gì, bảo bọn họ đi bắt vợ, mới cố ý dẫn kỵ binh phong tỏa núi rồi đi, lại dụ dỗ Tần Phi và Chu Lễ Uyên xuống núi, trên núi đang thiếu cao thủ có thực lực, cho nên bọn họ mới mò đến giữa sườn núi để bọn kia rơi vào tầm bắn của thiên mục cung thần.

Thời gian đối với bọn họ vô cùng gấp gáp, rắn chỉ có thể tạo được tác dụng quấy rầy, làm cho Sát Sự Thính luống cuống tay chân, không phân ra nhân thù tìm đến chỗ bọn họ. Một khi rắn trên núi bị giết hết, bọn họ rất có thể bị đám người Quý Phong và cao thủ ẩn núp dưới chân núi của Chấp Hành Ti giáp công.

"Không nên giục Yển huynh! Từ trước đến giờ Yển huynh chưa từng thất bại."

Nam tử bên phải thấp giọng nói: "Nhất kích tất sát!" (Một đòn tất đánh chết đối phương)

Yển Khả tâm thần chăm chú, căn bản không nghe thấy bọn họ đang nói gì. Đang chăm chú phân biệt các thiếu nữ, tìm Thất công chúa. Đột nhiên, hần nhúu chân mày, đóng chặt hai mắt, dưới mí mắt con người tựa hồ đang điên cuồng chuyển động.

"Xác định rồi!"

Người ở giữa thở phào một cái.

Người bên phải vô cùng kinh ngạc nhìn Yển Khả, đang muốn nói gì thì đột nhiên Yển Khả quỳ chân trái xuống, mũi tên chỉ hướng suối nước nóng, bắn ra một mũi tên.

Mũi tên rời dây cung, bay với tốc độ điên cuồng như sét đánh, đầu mũi tên lóe lên dưới ánh mặt trời vẽ ra một vệt sáng tuyệt đẹp, trong nháy mắt đã đến mục tiêu, đó là một vị thiếu nữ trong mười vị thiếu nữ đứng cạnh nhau.

Mũi tên như sao băng, mang theo khí tức cường đại không gì sánh được khiến kẻ khác hít thở không thông, vững vàng tập trung vào mục tiêu, dưới sự điều chỉnh bằng niệm lực của Yển Khả, thậm chí còn có thể thay đổi một chút phương hướng theo sự né tránh của thiếu nữ.

Một mũi tên này thật sự quá nhanh, quá mạnh mẽ. Yến Khả không chỉ là một vị niệmtu, điều quan trọng hơn là từ nhỏ hắnlà đã luyện tập bắn cung, đem thần lực trời sinh, tu vi võ học, thiên phú niệmtu của hắnlà đều tụ tập trên phương diện bắn cung. Một mũi tên, quý thần kinh, thiên địa khốc, không gặp máu, tuyệt không dừng lại!

Mắt thấy thiếu nữ không thể tránh được, đột nhiên một bàn tay nhỏ bé mạnh mẽ kéo thiếu nữ đã bị mũi tên nhọn nhắmlà trúng dờisang nửa bước, thế nhưng mũi tên đang bay trong không trung cũng biến đổi phương hướng, tiếp tục đuổi theo thiếu nữ đang hoảng loạn.

Một bàn tay mảnh khảnh khác giống bàn tay kia như đứclại hiện ra, chỉ đổi tay trái thành tay phải. Tay phải cũng không phải không có gì, mà nắm một con rắn đã chết, ném con rắn vào mũi tên đang bay. Thân rắn bị mũi tên xuyên qua, mang theo lực đạo rất mạnh cắmxuống mặt đất. Mà thiếu nữ vừa được cứu kia vội vàng chạy về phía đám người Sát Sự Thính.

"Đáng tiếc, chỉ thiếu chút nữa là có thể bắn trúng cô ta rồi!"

Nam tử đứng giữa kia tiếc hận nói:

"Yến huynh, còn có thể bắn một mũi tên nữa không? Chúng ta chắc vẫn còn chút thời gian!"

Yến Khả trầm ngâm không lên tiếng, không phải hắnlà không muốn nói, mà là hắnbắn ra một mũi tên tiêu hao rất nhiều tinh lực. Có thể nói, mũi tên đó đã mang theo toàn bộ sức mạnh của hắnlà, cho dù hiện tại vẫn đang hỗn loạn nhưng muốn bắn một mũi tên nữa, thật sự là rất khó. Hiện tại hắnlà không còn đủ sức để nói chuyện.

Nam tử bên phải vội vàng nói:

"Lần này không giết được cô ta, chúng ta sẽ tìm cơ hội khác. Không nên làm cho Yến huynh vất vả như vậy..."

"Lần sau? Lần sau sợ là các người không có cơ hội nữa rồi!"

Tiếng nói của Tần Phi vang lên ở phía sau bọn họ!

Ba người hoảng sợ quay đầu, mới vừa rồi tâm thần bọn họ đều bị một mũi tên của Yến Khả hấp dẫn, hồn nhiên chưa phát giác ra Tần Phi đã tới phía sau bọn họ. Đây chính là sự khác nhau giữa cao thủ sống an nhàn sung sướng và trẻ em lớn lên ở khu chợ nghèo.

Trong khu chợ nghèo, chưa bao giờ cần chú ý quy củ gì, chỉ cần có thể đánh bại đối phương giành thắng lợi. Dù là thắng lợi hèn mọn cũng là thắng lợi! Tần Phi tuyệt không công khai đến trước mặt đối thủ nói danh hào của mình rồi khách khí rút binh khí mời đối thủ tấn công. Loại hành vi của kẻ lỗ mãng này bị rất nhiều cao thủ tôn là lễ tiết, thế nhưng trong mắt Tần Phi cái này chẳng khác gì tự sát.

Mũi tên của Yến Khả tuy rằng đáng sợ, nhưng hắn cũng không phải một sát thủ. Chuyện ám sát đối với hắn vẫn còn mới lạ. Tần Phi đã đến phía sau bọn họ, lúc này, cho dù Yến Khả có muốn phản kích, cũng có lòng mà không có sức. Mỗi một mũi tên của hắn đã bắn ra sẽ tuyệt đối không thất bại, không ngờ bị Ngạn Thanh dùng một con rắn phá vỡ. Hiện tại Yến Khả đã hao hết khí lực toàn thân, ý thức mơ hồ, không có sức phản kháng.

Hai người bên cạnh hắn thân phận tôn quý nhưng tu vi cũng không cao, một khi bị phát hiện hành tung, muốn toàn thân chạy ra thì độ khó đúng là không nhỏ!

Khi thanh âm Tần Phi vừa vang lên, đoản kiếm đã nằm trong tay, một kích như lôi đình đâm ra, kiếm khí cường đại không gì sánh được, bao quanh thân hình Yến Khả. Người nào đã từng đánh hội đồng đều biết, trước tiên phải giết chết người yếu nhất của đối phương, tập trung ưu thế lực lượng đối phó người khác, tỷ lệ thắng lợi sẽ cao hơn nhiều. Tần Phi vừa xuất thủ, khoái kiếm của Chu Lễ Uyên cũng hiện ra như quỷ mị phía sau hai người, kiếm kiếm ngưng tụ, lực do tâm phát...

Tuy rằng Yến Khả không nhìn thấy gì, nhưng cũng biết nguy hiểm đã tới, dưới chân lui nhanh, muốn chạy khỏi vòng bao phủ kiếm khí của Tần Phi, nhưng hắn đã suy yếu, lúc này muốn lui bước dễ vậy sao?

Tần Phi thấy hắn muốn lùi, càng tấn công mãnh liệt, liên tục huy động đoản kiếm, mũi kiếm suýt xẹt qua yết hầu Yến Khả, nếu không phải Yến Khả còn có chút năng lực, một kiếm này đã cắt đứt cổ họng hắn.

Tần Phi đang muốn truy kích mà lên, bỗng nhiên nghe trên núi có một người bình tĩnh nói:

"Tần trấn đốc, thả bọn họ đi."

Thanh âm này đã được Tần Phi ghi nhớ, là Thất công chúa thật của nước Ngô. Lúc này đã không kịp suy nghĩ vì sao thất công chúa lấy ơn trả oán, muốn thả người có ý đồ ám sát nàng. Thế nhưng, Tần Phi cũng không phải một đứa trẻ nghe lời, thất công chúa vừa dứt lời, cổ tay Tần Phi nhúc nhích, mạnh mẽ dùng xu thế đâm vào mãnh liệt của đoản kiếm lại, nhưng kết quả vẫn là một kiếm cắt cổ họng Yến Khả.

Máu tươi văng ra, một vị thiên mục thần cung khó gặp, lại bị tiểu bối mới ra đời một kiếm chém chết ngay ở Tây Vân Sơn.

Kiếm của Chu Lễ Uyên nhanh như chớp, làm cho hai người kia luống cuống chân tay, Tần Phi giải quyết xong Yến Khả, lập tức tiến lên, hai người một trước một sau, nhanh chóng chém giết hai gã nam tử. Ba thi thể, lẳng lẳng nằm trên hòn đá gồ ghề, máu tươi đỏ sẫm chậm rãi chảy xuôi trên mặt đất. Kiếm khí khuấy động cát đá cây cỏ trên núi thành một đồng hỗn độn.

Tần Phi nhặt thần cung của Yến Khả rơi trên mặt đất, xem xét rồi nói:

"Ồ, là thứ tốt."

Đây đương nhiên là thứ tốt, sắt không phải sắt thường, mà làm bằng sắt thiên chuy bách luyện, dây cung làm từ gân trâu được một đại sư tạo vũ khí chính tay bện. Cho dù là Quý Phong cũng không có khả năng làm ra dây cung hoàn mỹ như thế. Phối hợp với phương pháp niệm lực tỏa hồn của Yến Khả, quả thực chính là lợi khí vô kiên bất tồi (vũ khí sắc bén vô cùng)! Tần Phi ngẩng đầu lên cười nói:

"Là công chúa điện hạ sao? Thật ngại quá, ngài nói hơi muộn, ty chức không thu được kiếm, đã giết chết tất cả rồi. Xin công chúa điện hạ trách phạt!"

"Lát nữa nói sau đi!"

Người thị nữ chậm rãi nói.

Hiện tại chức quan của Tần Phi lên cao rồi, tự nhiên sẽ biết rất nhiều chuyện, thí dụ như xử lý ba thi thể này, Tần Phi liền miễn cưỡng nói với Chu Lễ Uyên:

"Chu Đốc sát, người mang ba thi thể này sang kia, cho Quý Đồng Tri và công chúa nhận dạng."

Chu Lễ Uyên liền ngạc nhiên, hẳn chỉ có hai tay, lại bắt đưa ba thi thể đi, đây không phải hãm hại người ta sao? Nhưng Tần Phi là quan trên, hẳn đã sai khiến như vậy, mình muốn không làm cũng không được. Thực sự là quan lớn ép chết người...

Tình huống trên núi không tiện di chuyển, khắp nơi đều là thịt và máu của rắn bị chém chết. Cũng may, cho dù có người bị rắn cắn cũng đã ngậm xà hoàn trong miệng, độc tính rất dễ bị xử lý. Người của Sát Sự Thính tiếp tục tìm kiếm trên núi, xem có cá lọt lưới hay không. Mà Tần Phi, Quý Phong, và đám thiếu nữ kia thì ngồi ở cạnh suối nước nóng kiểm tra.

Tần Phi cười hì hì nhìn Chu Lễ Uyên cố sức kéo ba thi thể ở sườn núi, xoay người nói:

"Mọi người nhìn ky ba thi thể này, xem là thần tiên phương nào?"

Các thị nữ lặng yên thối lui, chỉ để lại hai vị thiếu nữ còn ngồi ở bên cạnh Tần Phi và Quý Phong, thiếu nữ bên tay trái Tần Phi kéo khăn che mặt xuống lộ ra dung mạo thanh tú đoan trang, khí chất tuyệt giai. Nếu không có xuất thân ở thế gia môn phiệt, khó mà bồi dưỡng ra loại khí chất này! Khuôn mặt nàng cũng không phải đẹp kinh thế hãi tục, nhưng nhìn qua thấy rất thoải mái, dường như sinh ra cảm giác rất thân cận với cô ta! Loại nữ nhân này sẽ không vì năm tháng trôi qua mà mất đi mị lực đặc biệt của bản thân...

Nàng chậm rãi đích mở miệng nói:

"Quý Đồng Tri, Tần trấn đốc. Vũ Dương đã có chỗ đắc tội, còn mong hai vị đại nhân thông cảm!"

Thất công chúa nước Ngô được phong là Vũ Dương công chúa, Tần Phi biết chuyện này, nếu cô ấy đã biểu lộ thân phận bản thân, Quý Phong và Tần Phi liền đồng thanh nói:

"Ra mắt Vũ Dương công chúa."

Vũ Dương cười nhẹ nhàng, nói với Tần Phi:

"Tần trấn đốc, người có biết vừa rồi vì sao Vũ Dương không cho người giết bọn họ không?"

"Bọn họ là người nước Ngô!"

Tần Phi suy đoán.

"Tần trấn đốc liệu sự như thần. Ba vị kia đích xác đều là người nước Ngô, hai người kia Vũ Dương không quan tâm, nhưng người muốn bắn chết Vũ Dương hẳn là Thiên Mục Cung Thần nước Ngô -- Yến Khả."

Tần Phi vô thức sờ sờ cây cung vừa thu được, hỏi ngược lại:

"Vì sao không thể giết Yến Khả?"

Quý Phong hắc hắc cười nói:

"Người trẻ tuổi, vẫn còn thiếu hiểu biết. Chuyện này, ta rõ ràng nhất. Yến Khả không có gì giỏi, giết cũng được. Nhưng chủ nhân của hắn, thân phận rất cao quý. Đại gia chủ Tư Đồ Minh Nguyệt là đại thế gia thứ ba nước Ngô đã thu nạp không ít kỳ nhân dị sĩ."

"Tư Đồ Minh Nguyệt?"

Tần Phi nhú mày, khi khảo hạch tư liệu nước Ngô hẳn cũng phải xem, cái tên Tư Đồ Minh Nguyệt này, hẳn rất quen thuộc. Người này là Đồng Tri chỉ huy Nam Trấn Phủ Ti nước Ngô. Là nhân vật số hai trong Trấn Phủ Ti nước Ngô! Không ngờ Vũ Dương công chúa vừa bước vào quốc thổ nước Sở, Trấn Phủ Ti đã xuất thủ rồi!

"Vũ Dương không cho người giết hắn, chính bởi vì thả hắn đi, hoàng tộc còn có thể giả bộ hồ đồ với Tư Đồ Minh Nguyệt, làm bộ không nhận ra thích khách. Thế nhưng người giết Yến Khả, ngay cả cung cũng lấy đi. Đây không phải buộc hoàng tộc nước Ngô trở mặt với Tư Đồ gia sao?"

Quý Phong cười ha hả nói: "Đương nhiên, đứng ở lập trường của ta, ta lại thể người giết thế là rất đúng."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 85: Mọi nhà đều phải trải qua những khó khăn của mình

Q.1 - Chương 85: Mọi nhà đều phải trải qua những khó khăn của mình

Mọi người thường nói, mỗi nhà mỗi cảnh ý chỉ mỗi nhà đều có những khó khăn nội tại. Đối với quốc gia mà nói thì cũng có đạo lý tương tự. Một quốc gia lớn dựa cả vào một hoàng đế thì tuyệt nhiên không thể quản lý được, hoàng đế nhất định phải đem quyền lực phân tán vào bộ máy. Vô luận là

chế độ phong kiến chia đất cho tôn thất hay là chế độ tông tộc trung ương tập quyền, nhà vua đều không thể khống chế toàn bộ quyền lực.

Hoàng đế cho dù thông minh hay giỏi giang cũng không thể nào biết hết mọi chuyện cần thiết. Bộ Hộ cần người giỏi tính toán trừ tính tổng thể, dự thảo các quy định. Binh Bộ cần người tinh thông quân sự và hậu cần, Bộ Hình, Bộ Công mỗi một lĩnh vực đều cần nhân tài kiệt xuất. Nếu như hoàng đế cái gì cũng phải làm thì chính là tự làm mình đuối đến chết đi sống lại, có nhọc sức cũng không đem lại kết quả gì.

Vấn đề là quyền lực là một thứ làm người ta nghiện. Một khi đã chia quyền, người được nhận quyền lực do đã nếm vị ngọt nên sẽ không cam lòng từ bỏ, hoặc là muốn mưu cầu quyền lực lớn hơn nữa. Trường hợp Yến vương sở quốc chính là như vậy. Hãn được cắt đất phong vương, xưng bá một phương ở Bắc cương. Nếu như khuyết một chức quan từ ngũ phẩm trở xuống ở đó, hãn và triều đình đều có quyền bổ nhiệm. Gặp tình huống này, ai phải được quan lại đến trước thì người đó sẽ ngồi ở vị trí đó, vì vậy quan lại từ Đông Đô làm sao có thể nhanh bằng quan viên ở Bắc Cương đây?

Chuyện như vậy đã diễn ra từ lâu, mặc dù quan viên trung tầng và cao tầng vẫn phải được triều đình bổ nhiệm, nhưng các quan viên cấp thấp cùng quân đội đều lọt vào tay Yến Vương, nghiêm trọng hơn là hãn có quyền thu thuế ở Bắc Cương... Những điều này làm cho dã tâm của Yến vương bùng phát, khiến người có hùng tâm bừng bừng như hãn được nếm thử sự sung sướng khi xưng hùng xưng bá tại đây, mục tiêu tiếp theo của hãn đương nhiên là cả Sở quốc, thậm chí còn muốn thống nhất thiên hạ.

Tình trạng của Ngô quốc có khác Sở quốc nhưng về cơ bản thì giống nhau, sự tranh đoạt quyền lực giữa các thế gia và Hoàng tộc đã có từ lâu. Năm đó Ngụy quốc tranh đoạt quyền lợi không được mấy năm thì chia ra thành bốn quốc gia. Có vết xe đổ phía trước, hai nước Ngô Sở cực kỳ cẩn thận xử lý đấu đá nội bộ trong nước.

Việc xuất giá của Thất công chúa trong mắt Tần Phi là vô cùng đơn giản dễ hiểu: Hoàng tộc hai nước muốn thông qua cuộc hôn nhân này để tạm thời thống nhất là hai nước không được khai chiến, tập trung sinh lực giải quyết các thế lực đang dần lớn mạnh trong nước. Sở quốc nhất định phải xử lý

Yến vương, Ngô quốc cũng có người làm cho Ngô vương không thể tha thứ, vì vậy đối với nhiều người, việc Thất công chúa Vũ Dương phải xuất giá chính là cơn ác mộng! Vụ ám nòng mới chỉ là màn dạo đầu mà thôi.

"Lần này chỉ là hữu kinh vô hiểm, ít nhất chúng ta cũng biết nội bộ Trấn Phủ ty của Ngô quốc không phải đều một lòng muốn bảo vệ công chúa Vũ Dương đến được Đại Sở." Tần Phi phân tích: "Nếu công chúa điện hạ thấy người nào bên cạnh đáng tin thì lưu lại. Nhưng nếu có người nào không đáng tin cậy thì hãy dùng người của chúng ta trong Sát Sự Thính!"

Ngạn Thanh không nói gì, nàng chỉ nhẹ nhàng kéo khăn che mặt xuống rồi khẽ nói: "Tần Trấn đốc, ta cả gan hỏi một câu, chẳng lẽ Sát Sự Thính của các vị bền chắc như thép, không bị bất kỳ thế lực nào thâm nhập vào trong chăng?"

Khi nghe thấy thanh âm của nàng, trong lòng Tần Phi liền có cảm giác thoải mái, vị thiếu nữ thiên tài của Ngô quốc này có làn da rất trắng, trắng và mềm đến nỗi dường như chỉ cần dùng đầu ngón tay bấm nhẹ thì sẽ có nước chảy ra. Khi nhìn kỹ ngũ quan của nàng, nếu đặt riêng ánh mắt, mũi và miệng thì không thể coi là ưa nhìn, nhưng ngũ quan lại sắp xếp vô cùng thích hợp trên khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta nhìn đi nhìn lại vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Vấn đề Ngạn Thanh đưa ra rất khó trả lời, vừa rồi nội bộ của Sát Sự Thính vừa xảy ra chuyện của Từ Tông Hạo, mặc dù da mặt của Tần Phi rất dày nhưng cũng không thể ở trước mặt Quý Phong mà phủ nhận được. Trong lúc đang đau đầu thì bỗng nhiên hần nghe thấy thanh âm của Quý Phong: "Ngạn Thanh cô nương, cô đã là Thiên hộ Trấn của Phủ ty, cứ từ bản thân mà suy ra thì những chuyện như thế không thể tránh được. Nhưng Sát Sự Thính quả thật bền chắc như thép, tuyệt đối không bị thế lực khác thâm nhập!"

Tần Phi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hần, vẻ mặt Quý Phong rất nghiêm túc, lời nói trang nghiêm giống như một cao tăng đắc đạo, ngôn từ chính nghĩa khiến người ta không dám phản bác.

Thì ra cao thủ nói dối là phải như vậy... Tần Phi ho nhẹ một tiếng tiếp lời: "Đúng thế, mặc dù ta gia nhập Sát Sự Thính chưa lâu nhưng ta biết rõ trên

dưới Sát Sự Thính một lòng!"

Khi nói dối, câu thứ nhất có chút vấp vấp nhưng sau khi nói ra khỏi miệng thì lại thấy thoải mái, trong lòng còn dâng lên một khoái cảm khác thường. Tần Phi vừa dứt lời liền trao đổi ánh mắt với Quý Phong, hai người ngầm hiểu nên ngay cả da mặt cũng không hồng lên chút nào.

Công chúa Vũ Dương phá vỡ yên tĩnh, nhẹ giọng nói: "Thật ra thì những nhân thủ của Trấn phủ ty đi theo vẫn còn đáng tin. Những thị nữ đồng trang phục phần lớn là hầu hạ sinh hoạt thường ngày của ta trên đường, ngoài ra là người Trấn phủ ty, lòng trung thành tuyệt đối đáng tin. Về bộ hạ của Cổ thiên hộ, phần lớn cũng đều có quan hệ mật thiết với hoàng tộc, quả cũng đáng tin!"

Thật ra thì Vũ dương cũng không nói hết, toàn bộ những người thân thích của đoàn tùy tùng đều bị 'giam lỏng' ở Ngô quốc. Nếu như trên đường có gì bất trắc, bất kể là nam hay nữ, những người này đều bị tru di cửu tộc. Đây cũng là lý do vừa rồi Ngạn Thanh quyết đoán bắt một thị nữ thể thân chặn kiếm Yến Khả.

"Đằng nào cũng bị giết, chết trước còn hay hơn." Ngạn Thanh thở dài nói: "Việc giải quyết hậu quả cứ giao cho Sát Sự Thính đi. Dù sao đây cũng là đất Sở, chuyện này hẳn là sở trường của người Sở."

Lời này làm cho Quý Phong và Tần Phi rất không thoải mái, đây mà bảo là sở trường của người Sở ư? Chẳng lẽ nói người Sở quốc am hiểu nhất là đi hót phân cho người khác sao?

"Làm phiền hai vị rồi." Công chúa Vũ Dương đứng dậy chân thành thi lễ, kéo lại mạng che mặt rồi cùng Ngạn Thanh và đám thị nữ đi mất.

Tần Phi nhìn chăm chăm vào hai người, dường như muốn khắc sâu trong đầu hình dáng và thanh âm của các nàng. Hắn cảm thấy mặc dù cách mạng che mặt, Ngạn Thanh và Công chúa Vũ Dương vẫn nhìn về phía mình. Ba cặp mắt lạnh lùng nhìn nhau, đan xen lẫn nhau!

Ở suối nước nóng xuất hiện vài thi thể làm đoàn người không còn hứng thú để dừng lại. Người của Sát Sự Thính ột chiếc xe nhỏ mang theo những thi thể, sau đó đoàn người lập tức đi tới Quang Châu, nơi rất gần Tây Vân Sơn.

Quang Châu là một tòa thành nhỏ, quản lý châu này chỉ là quan cấp lục phẩm, thuộc hạ thì có vài ba huyện lệnh, nơi khỉ ho cò gáy này không ai quan tâm, muốn lên chức thì cứ rải tiền ra. Châu Mục cho dù hành hạ Huyện lệnh chết đi sống lại, cũng chỉ có thể nặn ra một chút xiu bạc, muốn thăng chức ư? Chắc phải vất vả đám huyện lệnh cho đến cái quần cộc cuối cùng.

Mấy vị quan lớn Sát Sự Thính phải đi qua Quang Châu, đây đúng là chuyện đại sự rồi. Sát Sự Thính là thể chế độc lập, mặc dù Dịch Tổng đốc bề ngoài chỉ là quan tam phẩm, nhưng ai cũng rất rõ ràng, vị quan tam phẩm này là một trong mấy người có quyền lực cực kỳ lớn trên đời. Tổng trấn Đồng Tri của Sát Sự Thính cũng chỉ là quan thất phẩm, nhưng quan châu mục sao dám ra oai trước mặt người của Sát Sự Thính?

Sắc trời đã quá hoàng hôn, Châu mục Quang Châu đưa quan viên toàn thành ra ngoài cửa thành ba dặm đón tiếp từ sáng. Để tỏ lòng cung kính, hẳn cố ý mang bếp lò và nước giếng trong lành, bày nước trà cùng món điểm tâm trên bàn, các đồ ăn vặt vẫn còn nóng hổi.

Vị Châu Mục này vô cùng dụng tâm, hẳn tên là Lý Ngọc Long, đã sắp bốn mươi tuổi rồi thế mà vẫn mãi là một Châu Mục mà thôi, lão bà của hẳn thường xuyên mắng hẳn không có bản lãnh, động một cái lại nói: Tiến sĩ nhiều như thế nhưng sao năm đó lão nương lại mù mắt mà gả cho người? Nếu gả cho Trương Tiến sĩ, người ta đã là quan tứ phẩm rồi; nếu gả cho Lưu Tiến sĩ, người ta đã vớ được chức quan béo bở ở Đông Đô rồi, mỗi tháng hơn ngàn lượng bạc trắng nhét vào túi.

Nữ nhân đã thích nói thì cứ nói đi nói lại, đã nhiều lần Lý Ngọc Long bị vợ dạy dỗ, nhưng khi bị lão bà chỉ trích lão chưa bao giờ dám phản bác một câu, chỉ có thể giả có công việc, len lén cải trang đi thanh lâu kỹ viện phát tiết lửa giận trong lòng một phen.

Lần này Sát Sự Thính phải đi qua Quang Châu, ngay từ sáng sớm Lý phu nhân dò hỏi được tin tức, vội vàng nói với Lý Ngọc Long: "Quan lớn Sát Sự Thính phải đi qua Quang Châu, ông cần phải hầu hạ bọn họ tốt vào. Chỉ cần bọn họ vui vẻ, ông có thể đặt quan hệ với Sát Sự Thính, sau này ở trong quan trường cũng có thể nghênh ngang một chút, nếu vận may của chúng ta

đến, việc điều về Đông Đô hoặc thăng quan căn bản không phải việc khó. Xem thử quan lớn Sát Sự Thính có yêu cầu gì? Nếu cần thiết thì lão nương cũng có thể làm đáng một lần, theo bọn họ đi uống rượu!"

Nhìn lại lão bà mập mạp, năm tháng mài mòn xuân sắc, Lý Ngọc Long chỉ có thể lặng lẽ thở dài, hẳn cũng không dám nói với lão bà, nếu như nàng quả thật muốn chải chuốt rồi hầu rượu quan lớn ở Sát Sự Thính, chắc cả đời này mình đừng hòng hy vọng thăng chức, nói không chừng còn có thể đắc tội với người của Sát Sự Thính.

Đợi ở cửa thành một ngày, mặc dù các sai dịch có mang theo ghế nhưng Lý Ngọc Long cứ đi đi lại lại, căn bản là ngồi không êm mông, thỉnh thoảng lại đi ra đi vào ngóng đợi, xem xa xa có bụi tung mù mịt hay không. Trời không phụ người có lòng, hẳn thật đúng là nhìn thấy bụi bay lên mù mịt nhưng hoá ra lại là thương đội. Những thương nhân gặp ngay xui xẻo, làm tâm Lý đại nhân hụt hẫng nâng lên được tý rồi lại té xuống, Lý đại nhân tức giận dặn dò thuộc hạ đánh thuế cửa thành gấp ba lần.

Lần này Lý đại nhân cũng chờ đợi được, đoàn xe Sát Sự Thính chậm rãi đi tới trước mặt của hắn, quan binh đi trước tung mình xuống ngựa, ôm quyền hướng về phía Lý Ngọc Long: "Kỵ binh doanh của đại doanh Giang Nam hộ tống Công chúa Vũ Dương đi ngang qua Quang Châu, đây là điệp văn, xin đại nhân kiểm tra."

Mặc dù chỉ là hình thức nhưng Lý Ngọc Long vẫn nhận lấy điệp văn, nhìn kỹ một chút rồi mới lên tiếng: "Công chúa Vũ Dương đi đường có khoẻ không?"

Quan binh nào dám tùy tiện đáp lại, Tần Phi chẳng biết lúc nào đã ung dung đi lên, thản nhiên nói: "Một chút cũng không. Sau khi rời đại doanh Giang Nam, chúng ta đã gặp phải một lần tập kích. Có điều đám tập kích chúng ta cũng không phải là cao thủ ám sát, cuối cùng hữu kinh vô hiểm mà qua."

"Lại có cuồng đồ to gan như vậy ư?" Về mặt Lý Ngọc Long lộ ra vẻ vô cùng giật mình, nhưng ngay sau đó liền cười nói: "Có tổng trấn đại nhân ở đây, mấy tên thích khách hèn mọn không phải là bị bắt dễ như trở bàn tay? Tại hạ cũng là lo lắng vô ích rồi."

"Không bắt sống, đã giết chết!" Tần Phi nói: "Cho nên có chuyện muốn cùng người thương lượng!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 86: Một quan viên không muốn thăng chức không phải là quan viên tốt!

Q.1 - Chương 86: Một quan viên không muốn thăng chức không phải là quan viên tốt!

Vốn chỉ là một tên Châu Mục nhỏ nhoi, khi nghe thấy có Đồng Tri Trấn đốc của Sát Sự Thính nói có việc muốn thương lượng với hãn, Lý Ngọc Long nhất thời cảm thấy hơi lằng lằng, hãn cảm thấy ánh mắt âm mị của những tên đồng liêu phía sau đang chăm chú nhìn về phía lưng hãn, thật ấm áp, tựa như mặt trời đột nhiên xuất hiện giữa một buổi hoàng hôn mùa đông, khiến hãn vô cùng ấm áp.

"Đại nhân có gì xin cứ việc phân phó, chỉ cần trong phạm vi khả năng của mình, Lý mỗ nhất định sẽ dốc hết sức mình phối hợp với ngài."

Mặc dù Lý Ngọc Long đắc ý trong lòng nhưng hãn còn chưa tới mức hồ đồ. Sát Sự Thính nói có việc, vậy chắc chắn không phải là việc nhỏ. Nếu như mình đáp ứng ngay tức khắc mà ngộ nhỡ không làm được thì chẳng phải là vô duyên vô cớ đắc tội người ta hay sao?

Chút toan tính nhỏ này của hãn sao có thể qua mắt được Tần Phi? Tần Phi cũng không bóc mẽ hãn mà chỉ hỏi đơn giản: "Sắc trời cũng không còn sớm nữa, không biết Quang Châu đã chuẩn bị xong hành quán chưa?"

"Đã sớm chuẩn bị ổn thỏa rồi, tiệc mời khách cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ các vị đại nhân tới đó dùng cơm nữa thôi!" Lý Ngọc Long cung kính nói.

Đoàn xe ngựa tiến vào thành Quang Châu, quan viên toàn thành đi theo sau xe, không có ai dám ngồi kiệu hoặc cưỡi ngựa. Thành Quang Châu mặc dù nhỏ, dân chúng cũng ít thấy những thứ rầm rộ như vậy, song khi thấy tình hình này cũng hiểu là có đại nhân vật đến rồi, bởi vậy những người đến

xem náo nhiệt đứng khắp đường, báo hại các quan thủ thành liều mạng duy trì trật tự, mặt Lý Ngọc Long cũng dài cả ra...

Có điều tiếc ột phen tâm ý của Lý Ngọc Long, bàn tiệc mà hắn đặt ở 'Thủy Thượng Phiêu' kia không được mấy người nể mặt. Cả đời Quý Phong chỉ yêu thích khí giới và thuốc men chứ chưa bao giờ thích xã giao. Hắn là Đồng Tri Đề đốc, cho dù là tuần phủ các tỉnh bên ngoài thấy hắn cũng phải khách khí đến hỏi thăm một tiếng. Chỉ là một tên Châu Mục Quang Châu, cho dù Quý Phong không nể mặt hắn đi nữa, Lý Ngọc Long lại dám ho he gì sao?

Quý Phong đã không nể mặt rồi, người của Trấn Phủ Ty của Ngô Quốc lại càng không nể tình. Mặc dù Cổ Kiên rất phàm ăn tục uống, nhưng Công chúa Vũ Dương và Ngạn Thanh không nói muốn đi dự tiệc thì Cổ Kiên cũng đành phải hộ tống đám người công chúa đến hành quán nghỉ ngơi và ăn một chút thức ăn chẳng hề mới mẻ gì.

Những người chân chính đi dự tiệc chỉ có Tần Phi và Chu Lễ Uyên. Quan viên lớn nhỏ ở Quang Châu như sao quanh trăng sáng vây quanh Tần Phi đi vào Thủy Thượng Phiêu.

Thủy Thượng Phiêu là một hiệu ăn, nó tọa lạc ở bên một con sông xuyên qua suốt vùng Quang Châu. Vì muốn nó thật nổi bật nên điểm chủ đã bỏ tiền mua hết vài mẫu đất xung quanh, lại đào mương máng dẫn nước sông đến. Bởi vậy quán ăn này có nước bao quanh bốn bề, ăn cơm ở nơi này cũng có một phong vị khác biệt.

Đi đến cửa vào của hiệu ăn, chủ cửa hàng ra nghênh đón tíu tít, hắn cúi đầu khom lưng nói: "Chư vị đại nhân, rượu và thức ăn đã chuẩn bị xong, khi nào muốn khai yến chỉ cần ra lệnh một tiếng là phòng bếp có thể mang thức ăn lên ngay."

"Ừm!" Lý Ngọc Long mặc dù khách khí trước mặt Tần Phi nhưng đối với những tên phú thương này hắn luôn tích chữ như vàng. Hắn biết nếu muốn những tên phú thương này cung kính với mình, hắn phải làm ra vẻ cao cao tại thượng. Người, có đôi khi rất dễ bị người khác coi thường, người càng không giữ thể diện cho hắn, hắn sẽ càng cảm thấy người cao tới không thể

với được, thà rằng nhịn nhục tới phục tùng người còn hơn. Dân, đối với quan cũng vậy; phần đông nam nhân đối với nữ nhân cũng thế.

Quay mặt lại, Lý Ngọc Long mỉm cười chỉ về một cái cầu nhỏ thông về hướng hậu viện rồi nói với Tần Phi: "Tần Trấn đốc, đi theo lối này, nơi Lý mỗ đặt chính là sảnh lớn nhất nơi này."

Tần Phi cũng khẽ hừ một tiếng như có như không rồi cất bước đi về phía phòng ăn, Lý Ngọc Long cười lấy lòng, đi lon ton theo sau. Một màn này lọt vào mắt tên điểm chủ kia, hắn không khỏi cười lạnh một tiếng: Lão tử là chó, người chẳng phải cũng làm chó trước mặt người khác hay sao? [Làm bộ làm tịch mình thanh cao lắm đấy?]

Trong phòng khách lớn như vậy có kê ba cái bàn tròn, Tần Phi nhìn quanh một vòng, quan viên có tư cách ăn cơm với hắn cùng lắm cũng chỉ có mười mấy người mà thôi. Ba cái bàn tròn có vẻ hơi xa xỉ! Tần Phi khẽ hỏi tên điểm chủ kia: "Chi bằng chuẩn bị cho ta một cái bàn lớn là được rồi."

Tên chủ tiệm nhăn nhó mặt mày nói: "Bẩm đại nhân, không phải tiểu nhân không muốn chuẩn bị bàn lớn, bàn lớn cỡ nào tiểu điểm cũng có, chỉ có điều nếu dùng bàn lớn, lại bày biện nhiều món ăn thì sẽ có đại nhân phải đứng dậy gấp thức ăn. Các đại nhân mà ăn cơm như vậy chẳng phải là mất hình tượng sao? Tiểu nhân nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn quyết định dùng ba cái bàn nhỏ bày ba bàn tiệc."

Tần Phi thầm than một tiếng, vị chủ tiệm này mặc dù chỉ là làm ăn nhưng công phu xử thế không đến nơi đến chốn. Xem tình thế hiện giờ có thể thấy quan viên toàn thành đều tới đây vuốt mông ngựa, chẳng ai lại muốn ngồi ở khác bàn! Hơn nữa, ngoại trừ Lý Ngọc Long ra thì chức vị của những người còn lại cũng không khác nhau là mấy, vậy phải sắp xếp cho ai ngồi khác bàn bây giờ?

"Ta sẽ bảo người phải làm như thế nào!" Tần Phi chỉ vào cái bàn lớn, thản nhiên nói: "Người để ở trên bàn một khối tròn hơi lớn một chút, ở bên dưới tìm thợ mộc chế tạo một cơ quan để cho khối tròn kia có thể chuyển động, để món ăn ở phía trên khối tròn, chỉ cần làm như vậy thì ai muốn ăn gì chỉ cần xoay khối tròn đó là được."

Hai mắt tên chủ tiệm tỏa sáng, hân hoan vô cùng kích động, chỉ còn thiếu mỗi nước kéo tay Tần Phi nữa thôi: "Đa tạ đại nhân chỉ điểm... đại nhân quả là chỉ cần một câu đã thức tỉnh người trong mộng, ôi, sao tiểu nhân lại không nghĩ đến điểm này nhỉ? Chỉ cần làm vậy thì sau này mọi người ăn uống sẽ càng dễ dàng. Việc làm ăn của tiểu điểm chắc chắn sẽ càng ngày càng tốt. Đại nhân quả nhiên là anh minh thần võ..."

Đột nhiên vớ được cơ hội vượt môn ngựa, đám quan viên kia sao có thể bỏ qua được? Bọn họ lập tức nhiệt liệt hưởng ứng, bao vây chặt lấy Tần Phi, tán dương Tần Phi tung tóe cả nước miếng với đủ loại mỹ từ nào là có đại trí tuệ, là lương tài của quốc gia... Đủ hình thức vượt đuôi, đủ vị vượt đuôi nồng hậu khiến Tần Phi thật sự có hơi lâng lâng. Mặc dù Tần Phi vẫn luôn nhắc nhở mình không bao giờ được để những viên đạn bọc đường của đám tiểu quan lại này đánh gục nhưng tự đắc trong lòng cũng là không thể tránh khỏi.

Các vị quan viên mồm năm miệng mười nịnh nọt thối phồng,... thậm chí có người hô lớn - Tần Phi đại tiên, pháp lực vô biên! Nói tới mức xa vời như vậy liền lập tức gặp phải ánh mắt lạnh như băng và khinh bỉ của các đồng僚 bên cạnh. Người nọ xấu hổ cúi đầu suy tính cách vượt đuôi mới, ắt phải nỗ lực hơn so với người khác mới được.

Tiếng nói của Lý Ngọc Long bị nhấn chìm trong tiếng mọi người, hân hoan nhọc vất vả nói hồi lâu mà cũng không biết rốt cuộc Tần Phi có nghe thấy không nữa. Hân hoan tức giận trong lòng, hân hoan mới là quan lớn nhất Quang Châu kia mà, cho dù là vượt môn ngựa đi nữa thì cũng phải lần lượt từ lớn tới nhỏ chứ? Thật là quá đáng! Lý Châu Mục tức giận giơ tay lên, nặng nề vỗ lên bàn, lạnh lùng nói: "Câm miệng!"

Đám quan viên lập tức ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn về phía Lý Ngọc Long, họ thầm nghĩ, chẳng lẽ vị trưởng quan này hôm nay lại phát điên sao? Dám vỗ bàn trước mặt Tần Phi, chẳng lẽ hân hoan không biết vị này chỉ cần khẽ nhếch miệng là có thể đưa một tên Châu Mục tép riu đến Sát Sự Thính uống trà ngay sao?

Lý Ngọc Long mặt đầy chính khí, đường hoàng dong dạc nói: "Các người thật là quá đáng! Tần Trấn đốc vốn là thiên tài số một đứng đầu Đại Sở,

chuyện này ai ai cũng biết. Lũ các người nói tới nói lui chung quy cũng chỉ toàn nói vuốt đuôi, thật sự khiến bốn quan thật sự muốn đi rửa tai. Người thanh liêm, có đức độ như Tần Trấn đốc sao có thể nghe nổi những lời a dua nịnh hót của các người được? Cầm hết miệng lại co ta, tự mình kiểm chỗ ngồi đi!"

Các vị quan viên này bấy giờ mới tỉnh ngộ ra, không ngờ lão nhân gia ngài gây ra náo loạn vừa rồi cũng là để dành cái tiếng vuốt đuôi số một cho bản thân ư! Vậy thì bó tay rồi, hơn một cấp quan đủ dè chết người, Lý Ngọc Long đã có lời, ai nấy đều lập tức tìm ghế ngồi xuống. Nhưng chỗ bên cạnh Tần Phi chỉ cho phép bảy người ngồi cùng, hơn mười người cùng ngồi một chỗ nhất thời hết sức chật chội nhưng không ai chịu nhường ai...

Tần Phi có chút khó xử nói: "Tần Phi biết chư vị có tâm ý muốn tẩy trần cho Tần Phi, Tần Phi xin tâm lĩnh (khắc ghi trong lòng), có điều cái bàn quá nhỏ, chi bằng thế này đi, chúng ta chia làm hai mâm, Lý đại nhân an bài cho chúng ta một bàn này. Ừm... Chu Đốc Sát, người sang ngồi bàn kia đi. Phải rồi, ta quên giới thiệu với mọi người vị này là Chu Đốc Sát của Giáo Tập Ty, nếu không có gì thay đổi thì hết năm nay, Chu Đốc Sát có thể đảm nhiệm Đồng Tri Trấn đốc hậu bổ đó. Đến lúc đó có thể sẽ là ở Chấp Hành Ty đó nha?"

Câu này của Tần Phi vừa ra khỏi miệng, chư vị quan viên lúc này mới phát hiện ra mình đã phạm sai lầm rồi, vốn tưởng người này chẳng qua chỉ là một tùy tùng của Tần Phi, không ngờ cũng là một thanh niên tài俊. Một số người có chức quan hơi thấp một chút, bị Lý Ngọc Long đẩy sang một cái bàn khác mà vẫn lưu luyến không rời, tiếp đó khuôn mặt lại tươi như hoa, quay về phía Chu Lễ Uyên tái diễn những lời vừa mới nói với Tần Phi...

Tần Phi và Chu Lễ Uyên nhìn nhau một cái, ai nấy cũng đều cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Mọi người tán chuyện trong chốc lát thì rượu và thức ăn cũng được mang lên, Lý Ngọc Long cười ha hả bưng chén rượu lên: "Tần Trấn đốc, các vị đại nhân của Sát Sự Thính có thể quang lâm Quang Châu chúng ta là vinh

hạnh cho Quang Châu. Trước tiên cho phép Lý mỗ kính Tần Trấn đốc một chén!"

"Nói hay lắm!" Tần Phi nâng chén rượu lên, mọi người đều uống một hơi cạn sạch.

Sau khi đặt chén rượu xuống, Tần Phi thản nhiên nói: "Trước khi động đũa, ta có một vấn đề muốn hỏi chư vị."

"Đại nhân cứ việc hỏi, tiểu nhân tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn!" Lý Ngọc Long lập tức đáp lời.

"Các người đều là quan viên của triều đình, vậy các người làm quan là vì cái gì?" Tần Phi cười ha hả nói: "Phải nói thật!"

Câu hỏi này vừa nói ra, ai nấy đều nhất thời lúng túng. Mấy năm gần đây, còn được mấy người vì muốn tạo phúc cho nhân dân mà đi làm quan chứ? Ai chẳng muốn có Nhan Như Ngọc? Ai lại không muốn có Hoàng Kim Ốc? Vì mục tiêu này, đông đảo quan viên đều khi nam phách nữ, tham ô nhận hối lộ... Có điều, những lời chân thật như vậy họ lại dám nói trước mặt Tần Phi sao?

"Khụ khụ, Tần Trấn đốc!" Lý Ngọc Long thiếu chút nữa bị sặc rượu mà chết, vội vàng lấp bắp nói: "Xin lỗi, mới vừa rồi ta bị sặc rượu..."

"Không cần phải vội!" Tần Phi quay mặt sang nhìn một vị quan viên chừng ba mươi tuổi: "Vị đại nhân này, người làm quan là vì cái gì?"

Tên quan viên kia khẽ đảo đôi mắt ti hí rồi cất cao giọng nói: "Tại hạ tử nhỏ khổ học, trải qua mười năm gian khổ đèn sách chính là vì một ngày có thể phân ưu cùng bệ hạ, ra sức vì quốc gia, mưu phúc lợi cho dân chúng. Mặc dù chức quan của ty chức hiện giờ rất nhỏ, nhưng tấm lòng muốn tạo phúc cho dân chúng của ty chức chưa từng đổi thay ngày nào."

Những quan viên khác nhất thời bực bội, những lời đường hoàng như vậy đã bị người này cướp mất rồi, thế này thì mọi người sẽ phải nói gì bây giờ? Dù thế nào cũng không thể học theo hăn được a?

Tần Phi mỉm cười nói: "Một quan viên không muốn thăng chức cũng không phải là quan viên tốt!"

Một câu nói khiến những cơn sóng đang trôi dạt trong lòng tất cả mọi người đều hạ xuống, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, sao không nói sớm đi,

hóa ra mọi người đều đi chung một đường cả...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 87: Vũ Cơ đột nhiên xuất hiện.

Q.1 - Chương 87: Vũ Cơ đột nhiên xuất hiện.

Tần Phi hiểu rất rõ tâm lý của những kẻ làm quan, đó chính là điển hình của những kẻ vừa muốn làm kỹ nữ lại vừa muốn lập miếu thờ. Tay trái thu tiền nhưng tay phải lại làm ra vẻ giơ cao đánh khề hợp tình hợp lý, có thể vừa mới đồng dục phát ngôn là làm người nhất định phải thanh tâm quả dục mới có thể có hành vi đứng đắn, nhưng quay mặt đi một cái là chui vào trong chăn của tiểu tình nhân.

Tần Phi cũng chẳng buồn phí võ mồm theo bọn họ, hắn thản nhiên nói: "Chuyện thật ra rất đơn giản, chúng ta bị thích khách của Trấn Phủ Ty Ngô Quốc tập kích ở phía Tây Vân Sơn, sau khi trải qua một hồi chiến đấu cật lực, ba tên thích khách này đã bị chúng ta giết chết. Các người phải biết là nếu quan địa phương bắt được mật thám của địch quốc thì sẽ có công lao rất lớn. Phần công lao này ta muốn tặng cho chư vị ở Quang Châu coi như là một cái nhân tình."

Hai mắt Lý Ngọc Long gần như muốn phát sáng, hắn vẫn luôn khổ sở vì không có đường thăng chức, mà một câu nói kia của Tần Phi không khác gì là tặng than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Hắn là Châu Mục, nếu bắt được ba tên mật thám của địch quốc chính là một công lớn, đến lúc đó, ở trên cho dù muốn chèn ép được quan chức của hắn cũng tuyệt đối không chèn ép nổi, thăng đến quan ngũ phẩm đã là rất ổn thỏa rồi. Chỉ cần ôm chặt lấy bắp chân Tần Phi, lại đi cửa sau ở Kinh thành... Không phải ta nghe nói Tần Phi có quan hệ rất sâu xa với người của Quân gia hay sao? Chỉ cần có lời của bất kỳ người nào ở Quân gia, Lại bộ tuyệt đối sẽ không cho hắn một chức quan nhàn hạ!

Tiền đồ rộng mở thoáng cái đã hiện lên trước mắt, Lý Ngọc Long kích động đến mức tiếng nói cũng trở nên run rẩy, hắn trầm giọng nói: "Tần Trấn đốc,

công lao lớn như vậy, tại hạ thật sự không dám nhận bừa a."

"Đừng khách khí!" Tần Phi âm thầm cười lạnh trong lòng, kỳ thực, mỗi tên quan lại tựa như một con cò, hễ là quan tốt hay quan xấu không quan trọng, quan trọng là trong số rất nhiều con cò trên bàn cờ dưới tay triều đình, hễ có thể trở thành một con cò hữu dụng hay không. Lý Ngọc Long không có nhiều tài cán, nhưng hễ lại có dã tâm một lòng muốn leo lên, chỉ cần nắm chắc tâm lý này của hễ thì Lý Ngọc Long quả thực sẽ là một con cò cực kỳ hữu dụng.

"Mấy tên thích khách Ngô Quốc này có thân phận tương đối đặc biệt nên ta hy vọng Lý Châu Mục có thể hỗ trợ treo ngược thi thể của ba người bọn chúng ở cửa thành, phơi thây ba ngày!" Tần Phi lạnh lùng nói.

Lý Ngọc Long không khỏi hít một ngụm lương khí, phơi thây ba ngày, vị Trấn đốc trẻ tuổi này thật là ngoan độc, người Ngô Quốc cũng không phải có thâm thù đại hận gì với hễ, liệu có đáng phải chà đạp thi thể người ta như thế không?

Những lời này đương nhiên Lý Ngọc Long không dám nói ra, hễ chỉ thấp giọng hỏi: "Tần Trấn đốc, tại hạ cả gan hỏi một câu, vì sao lại phải xử trí như vậy?"

"Thứ nhất, ta muốn cho tất cả những kẻ có ý mưu hại đối với những người cùng đường chúng ta biết rằng, chọc tới đầu ta tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp. Cho dù chết hễ cũng sẽ không chết tử tế được!"

"Thứ hai, ba người này có thân phận đặc biệt. Phơi thây ba ngày có tác dụng khiến tin tức nhanh chóng truyền về Ngô Quốc. Còn về sau khi Ngô Quốc biết tin này sẽ có phản ứng ra sao thì cũng không phải chuyện người cần quan tâm nữa."

"Thứ ba, Lý Châu Mục, trận chiến ở phía Tây Vân Sơn người không tham dự. Phơi thây bọn họ ba ngày ở Quang Châu, đến khi về ta có thể bẩm báo lên trên rằng sự việc thích khách đánh lén ở phía Tây Vân Sơn lần này sau khi quan viên lớn nhỏ ở Quang Châu nhận được tin tức liền tức tốc liên lạc với chúng ta. Dưới sự hợp lực của Sát Sự Thính cùng với quan phủ Quang Châu, rốt cuộc chúng ta đã thành công đánh chết ba tên thích khách!" Tần Phi thản nhiên cười cười: "Nếu không làm như vậy thì ta lo là phần công

lao này cho dù có muốn tặng cho các vị ở Quang Châu cũng tặng không nổi."

"Đa tạ Tần Trấn đốc!" Lý Ngọc Long cảm động đến rơi nước mắt, viền mắt hoen đỏ. Hắn thấy Tần Phi quả thật đã suy nghĩ chu đáo cho hắn làm sao! Ngay cả những quan viên Quang Châu bên cạnh cũng rít tở về cảm kích. Phần công lao này Tần Phi đã nói là tặng cho cả Quang Châu, hôm nay đã có thể ăn cơm cùng nhau đương nhiên là ai thấy cũng đều có phần. Lý Ngọc Long nhất định là muốn ăn phần lớn, nhưng ba tên thích khách cao thủ của Ngô Quốc, phần đại lễ này cũng đã đủ cho lũ tiểu quan này húp no!

"Phơi thây ba ngày hắn là không vấn đề gì chứ?" Tần Phi hỏi.

"Đương nhiên không có vấn đề gì!" Trong lòng Lý Ngọc Long sôi trào không dứt, hắn không nhịn được nói: "Tần Trấn đốc, nếu ngài muốn giết một người để răn trăm người thì tại hạ còn có vài kế sách."

Tần Phi mỉm cười nói: "Vậy làm phiền Lý Châu Mục nói một chút cho ta nghe."

Lý Ngọc Long nâng chén rượu lên, khẽ hớp một hớp nhỏ, mượn rượu tăng thêm chút can đảm, bấy giờ mới nói tiếp: "Tần Trấn đốc, những tên thích khách kia thật to gan lớn mật, dám ám sát Công chúa và các vị đại nhân Sát Sự Thính ở phía Tây Vân Sơn, lũ ác đồ như vậy phơi thây ngoài trời đã quá dễ dàng cho họ. Tại hạ nghĩ chi bằng lột sạch y phục của bọn chúng rồi mới treo ngược ở cổng thành. Sau khi hong khô lại đem lột da, bên trong nhồi rơm rạ, làm thành tượng người rồi lại đặt bên đường lớn phía Tây Vân Sơn..."

Lần này đến phiên Tần Phi hít một hơi lạnh, không ngờ được Lý Ngọc Long lại ngoan độc như vậy, thật sự là ngoan độc. Tần Phi chẳng nói chẳng rằng nói lấy lệ: "Tóm lại, một mình Lý Châu Mục người tự xem xét mà làm là được."

"Được, chuyện này tại hạ tự mình ôm trọn lấy rồi, bảo đảm sẽ để các vị đại nhân xả được cơn giận!" Lý Ngọc Long không nhịn được cười tủm tỉm, trong nụ cười tràn đầy ý vị tàn nhẫn.

Rượu và thức ăn sớm đã dâng lên đầy đủ, chủ tiệm dẫn một đội ca cơ tới, khom người thưa: "Chư vị đại nhân ăn có ngon miệng không ạ? Đây đều là

những cô gái am hiểu vũ kỹ, tới để trợ hứng cho chư vị đại nhân."

Lý Ngọc Long khê cười nói: "Tần Trấn đốc, vũ kỹ của Thủy Thượng Phiêu chính là nhất tuyệt ở nơi này, đại nhân nhất định phải xem kỹ, nhất định không được bỏ qua đâu đấy." Dứt lời, hắn lại ghé vào tai Tần Phi thấp giọng nói nhỏ vài câu.

Tần Phi giờ mới hiểu ra, mặc dù Thủy Thượng Phiêu không phải kỹ viện nhưng cũng có các cô nương theo hầu rượu. Hơn nữa các cô nương này đều là các vũ cơ do chủ tiệm mua từ các nơi về, các nàng ai ai cũng đều mềm mại không xương, khi nhảy múa quả thực chỉ muốn chọc mù đôi mắt của nam nhân. Nếu coi trọng vị nào, chỉ cần ra giá đủ cao là có thể bảo nàng hầu ngủ. Thủy Thượng Phiêu là hiệu ăn nhưng phía sau còn có một viện rất yên tĩnh, ở đó mỗi khi về đêm là mỗi gian sương phòng lại trở thành một phiến kiều diễm.

Lý Ngọc Long phỏng đoán, Tần Phi cùng lắm cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi. Mười bảy mười tám tuổi, có ai không huyết khí phương cương? Cho dù là làm chú rể đêm đêm động phòng đối với nam tử ở cái tuổi này mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng mà thôi. Còn có những tên có lực chiến đấu tương đối mạnh thì có khi còn ác chiến năm sáu lần một đêm cũng không biết chừng. Không phải Lý Ngọc Long không muốn nhưng có điều tuổi hắn đã lớn rồi, kể từ khi làm quan, ra cửa ngời kiệu, ở nhà có kẻ hầu người hạ, hắn sớm đã phát tướng không ngừng rồi. Khi đi 'hái hoa' ở nhà xí, hắn cúi đầu cũng không thấy nổi cái của ấy để mà xi nữa rồi, chỉ có thể dựa vào xúc giác mà hái cho xong đóa hoa mà thôi.

Cho dù cho hắn một cô nương tuyệt mỹ, một đêm nhiều nhất hắn cũng chỉ hưởng dụng được hai lần, có kéo cũng không thể ngẩng lên được lần nữa. Quả thật là hữu tâm vô lực a...

Những cô nương nổi danh ở đây mới có thể được tuyển tới hầu hạ Tần Phi, hơn nữa mấy cô bé mà mới vừa rồi Lý Ngọc Long thấp giọng rỉ tai Tần Phi vẫn còn là thân xử nữ, nếu muốn có được các nàng thì món tiền phải bỏ ra là không hề nhỏ. Lý Ngọc Long ý mình là địa đầu xà ở Quang Châu nên ép vị chủ tiệm kia tặng miễn phí, hắn không biết là trong bụng vị chủ tiệm kia

đã lôi tổ tông mười tám đời nhà Lý Ngọc Long ra hỏi thăm bảy tám chục lần rồi ấy chứ.

Tần Phi nhíu mày, con người có những ham muốn lớn, đại biểu là ăn uống và chuyện nam nữ. Hắn cũng không phải là thánh nhân, thấy những cô bé trẻ tuổi dung mạo xinh xắn tự nhiên sẽ tơ tưởng, chỉ có điều lần này Sát Sự Thính ra ngoài thi hành phải gánh vác trách nhiệm nặng nề. Ăn cơm cùng quan địa phương còn có thể nói là xã giao, chứ công khai chơi gái thì không được... Đó cũng chính là kiêng kỵ của Sát Sự Thính. Nếu quả thật hắn làm vậy cũng đồng nghĩa với hắn có một nhược điểm rơi vào tay Lý Ngọc Long, làm quan nhiều năm như vậy sao Lý Ngọc Long lại không hiểu được đạo lý này. Khả năng duy nhất là vị quan địa phương này cố ý giả dạng ân cần, muốn nắm lấy cái đuôi nhỏ của Tần Phi để sau này tính toán.

Ở trong lòng Lý Ngọc Long, Tần Phi bất quá chỉ là một tên thiếu niên, sao có thể hiểu được tâm nhãn của kẻ làm quan? Hắn không biết, cho dù là lão già bảy tám chục tuổi đầu mà gặp phải Tần Phi thì tỷ lệ bị hố cũng rất lớn. Chút mảnh khỏe này của Lý Ngọc Long sớm đã bị Tần Phi nhìn thấu từ đầu rồi.

"Trước tiên nhìn kỹ đã rồi hẵng nói." Tần Phi nâng chén rượu lên, quay mặt nhìn về phía những thiếu nữ kia, cười mà không nói.

Chủ tiệm thối lui khỏi đại sảnh, bốn ca cơ ôm nhạc khí khác nhau ngồi trong góc, đại sảnh nhất thời an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mấy vũ cơ. Các nàng nhẹ nhàng triển khai tư thế, nương theo điệu nhạc nhảy múa tung bay, động tác ưu mỹ tràn ngập hấp dẫn, lại tuyệt đến không thể khinh thường.

Những vũ điệu dung tục nhất trên đời này ở trong mắt Tần Phi chẳng qua cũng chỉ là ặc những áo quần hết sức tiết kiệm vải, dựa vào bộ ngực và bắp đùi để hấp dẫn ánh mắt. Nhưng mấy vị thiếu nữ này lại rất hiểu việc tận dụng thiên phú của mình, khi các nàng nhảy múa thì thoảng lại có thể triêu thiên nhất tự mã (tư thế múa đứng bằng một chân, cả người vươn ngả ra sau, một chân đá về phía trước, thân mình nằm ngang)... đôi khi lại xoay người một cái, rồi lại vặn eo hết sức nhu thuận... Mỗi một tư thế đều cực kỳ ưu mỹ, tuyệt không có một tia ý dâm tà, nhưng lọt vào trong mắt của nam

nhân, thế nào cũng sẽ liên tưởng tới chuyện đó, đây, mới là múa thoát y cảnh giới tối cao.

Một thiếu nữ quý một chân xuống đất, thân thể mềm mại cực điểm tựa như một dải lụa, nhẹ nhàng trượt đến bên người Tần Phi, nàng khẽ lật cổ tay đã nâng chén rượu của hắn lên, hai mắt chan chứa tình cảm, bàn tay nhỏ nhắn đang nâng chén rượu đưa đến trước mặt Tần Phi, nàng cười khúc khích nhìn Tần Phi.

"Tần Trấn đốc, chén rượu này không thể không uống a." Quan viên Quang Châu nhất thời ồn ào.

"Uống thì uống!" Tần Phi nhận lấy chén rượu, ngẩng cổ lên mà rót xuống. Người thiếu nữ kia lặng yên không chút tiếng động khiêu vũ bên cạnh Tần Phi. Tần Phi ngồi thẳng mà nàng thì xoay tròn thân thể, một đôi ngọc thoắt cao vút chắc nịch gần như xẹt qua sát chớp mũi Tần Phi...

"Tần Trấn đốc, cô bé này có ý với người, đêm nay người nên chọn nàng a, nếu không có thể nàng sẽ đau lòng chết mất." Lý Ngọc Long cười ha hả nói. Tần Phi khẽ mỉm cười: "Đến lúc đó rồi nói sau."

Nàng kia nhảy múa hết sức, lại một lần nữa khiêu vũ bên cạnh Tần Phi, ngón tay ôn nhu vuốt mấy vòng trên đùi Tần Phi rồi cười khúc khích và thối lui.

Các quan viên của Quang Châu nhất thời lại ồn ào một trận, chỉ hận không lật được nóc nhà lên thôi.

Thần sắc trên mặt Tần Phi mặc dù không đổi nhưng trong lòng thì giật thót, hai bút mà cô gái kia vẽ trên đùi hắn là hai bút mà hắn hết sức quen thuộc. Đây không phải chính là thứ 'không đứng đắn' mà hắn đã nói với lão đầu chết tiệt kia, lại từng giấu kín như bưng đó sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 88: Sư tỷ

Q.1 - Chương 88: Sư tỷ

Tần Phi hoảng vía, chén rượu trong tay thiếu chút nữa thì rớt xuống đất. Cũng may hắn phản ứng mau lẹ, vội vàng chụp lại chén rượu. Hắn liên tục ho khan mấy tiếng, che dấu nỗi khiếp sợ trong lòng, rồi đẩy chén ra nói: "Không uống nữa, lặn lội đường xa thực sự khá mệt... Ta đi nghỉ đây..."

Tần Phi đưa tay chỉ ả vũ cơ nọ: "Theo ta!"

Lý Ngọc Long mừng thầm trong lòng, chỉ cần Tần Phi lưu lại chỗ hắn và tiếp nhận hồi lộ như vậy, trong tương lai hai bên sẽ là cùng hội cùng thuyền, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia. Hắn mừng rỡ nói: "Sương phòng ở phía sau. Tần Trấn đốc tới đó nghỉ ngơi một chút nha."

"Cũng được!" Tần Phi không quay đầu lại, thẳng tới phía sau. Ả vũ cơ kia mặt ửng đỏ mặt, nâng tay áo theo sau Tần Phi, hai người một trước một sau đi về phía hậu viện.

Bấy giờ mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, nếu Tần Phi không đi đầu thì bọn họ quả thật không dám tìm cô nương để hầu ngủ. Thấy Tần Phi đã đi vào hậu viện, Lý Ngọc Long mỉm cười, hắn xoay người nhìn tư thái dung mạo của những thiếu nữ trước mặt rồi đưa tay chỉ một người, ngoắc ngoắc về phía hậu viện...

Vào đến gian phòng trong hậu viện và sau khi thấy ả kia cũng đã bước vào phòng, Tần Phi lúc này chấp tay sau lưng, lặng lẽ khuếch tán ý hải bao phủ khắp đình viện, nhất nhất giám sát mọi cử động. Cho đến khi xác nhận không có bất kỳ ai nghe lén, Tần Phi mới thấp giọng hỏi: "Người là ai?"

Nàng kia cười ha hả nói: "Chẳng lẽ người thật sự không đoán ra vì sao ta lại tới tìm người sao?"

"Tốt nhất là người tự nói ra, ta không phải là người kiên nhẫn đâu." Tần Phi lạnh lùng nói.

Thiếu nữ đung nhăm cây đình cứng nhưng cũng không vì thế mà tức giận, nàng nhẹ nhàng bước tới bên giường lắng lặng ngồi xuống, thản nhiên nói: "Tần Trấn đốc, sư phó của người không phải chỉ có hai đồ đệ là người và Thành Tín. Ta cũng là đệ tử của người. Thật ra thì người phải gọi ta là sư tỷ, so với người, ta nhập môn sớm hơn nhiều đó."

Tần Phi ngồi xuống bên bàn, nâng chén trà, mở nắp, vừa đảo trà vừa nói: "Tuổi người vẫn còn nhỏ hơn ta. Để xem.. khi ta gặp lão nhân chết tiết kia, đó là lúc ta vừa mới hiểu chuyện, chẳng phải lúc ấy người mới vừa học nói sao? Nói láo muốn để người tin thì trong mười câu nói cũng cần có tám câu là thật."

Thiếu nữ khẽ cười nói: "Người cho là ta lừa người? Được, vậy để ta nói người nghe một chuyện. Năm đó, lúc sư phụ dạy hai người các người tu hành, mỗi khi trời tối hẳn lại tới sau nhà các người gõ khẽ vào cửa sổ, mặt khẩu này chính là do người tự mình đặt ra. Hẳn sẽ hỏi: 'Thiên vương cái địa hồ?' Người sẽ trả lời: 'Bảo tháp trấn hà yêu!' Lúc ấy, hẳn biết đêm đó hai người rảnh rỗi nên sẽ mang bọn người ra ngoài tập luyện. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng hai người lười biếng cũng cố ý không trả lời, kết quả là bị hấn năm lỗ tai lòi ra ngoài, ta nói có đúng hay không?"

Lần này Tần Phi thực sự đỏ bừng mặt mũi, chuyện xấu khi còn nhỏ không ngờ bị một vị thiếu nữ xinh đẹp ro ro nói ra như vậy. Xem ra nàng dường như đã dự liệu trước được điều này, chắc hẳn nàng còn biết nhiều hơn nữa. Tần Phi hấp tấp nói: "Được rồi, cứ cho là người biết lão nhân chết tiết kia đi, nhưng người nói hẳn là sư phó của người thì ta không tin đâu. Tối thiểu người phải nói cho ta biết tại sao người lại lưu lạc tới Quang Châu làm vũ cơ... có phải người tự bán mình hay không đấy?"

Thiếu nữ kia đỏ mặt, tức giận vỗ mép giường lạnh lùng nói: "Tần Phi, người không nên quá đáng như thế. Dù thế nào ta cũng là sư tỷ của người, người lại không biết lớn nhỏ, người mới là kẻ tự bán thân ấy!"

Phát tiết xong lửa giận, thiếu nữ thấy Tần Phi cười ha hả ngồi ở phía bên kia thì dần bình tĩnh trở lại, nàng hít một hơi thật sâu rồi giải thích: "Thật ra ta không có ý giấu diếm người. Năm đó cũng bởi vì chuyện của ta nên sư phụ phải khẩn cấp rời bỏ các người. Khi đi, lão nhân gia đã không giải thích

rõ ràng, lại còn sợ những đối thủ ở Đông Đô phát hiện tung tích của mình, nên cố ý bố trí nghi trận khiến người khác tưởng rằng lão đã chết. Ngay như người và Thành Tín cũng không rõ hẳn rốt cuộc có còn sống hay không... Kỳ thực, hẳn hoàn toàn không việc gì, hiện giờ vẫn ngày ngày đi câu cá uống trà, thỉnh thoảng nếu gặp tiểu cô nương xinh xắn, lão ấy vẫn tò tò theo sau như một tên mê gái thực thụ, phải nói là cuộc sống khá tốt đó!"

Tần Phi biết nàng không nói sai, lão nhân chết tiết kia đúng là hạng hèn mọn như vậy. Lão ấy mà thấy mỹ nữ là quyết không dời trông mắt chỗ khác, phải nhìn ăn nhấm mới thôi. Ánh mắt lão xoi mói trần trụi như vậy cũng đã khiến không biết bao nhiêu thiếu nữ, thiếu phụ phải đỏ mặt tía tai thẹn thùng lão ta là sắc quỷ, dù rằng không khỏi có chút tự đắc trong lòng.

"Lão nhân chết tiết kia vẫn rất quan tâm tới các người. Nửa năm qua, cái tên Tần Phi cực kỳ vang dội ở Đông Đô, quả đúng là một bước lên trời. Lão ấy sau khi biết tin của người vẫn thường xuyên nói với ta rằng người là kỳ tài ngút trời, còn nói người là hạng xác láo, không biết lớn nhỏ... Chính lão ấy bảo ta tới gặp người!"

Tần Phi ngạc nhiên nói: "Lão nhân chết tiết đó bảo người tới gặp ta? Ta không nghe nhầm đấy chứ? Người có bản lĩnh gì? Là người tới để bảo vệ ta sao?"

"Bản lĩnh ra sao cũng không phải là chuyện đem treo ở cửa miệng để mà khoe khoang. Rất nhiều người khoác lác nở cả da trâu vậy mà đến thời khắc mấu chốt lại chẳng làm được việc gì. Phải biết rằng làm người cần nên khiêm tốn, khi xong việc mới đáng phách lối." Thiếu nữ híп mắt cười nói: "Nếu có một ngày người gặp vấn đề khó giải quyết, lúc đó người sẽ biết sự tỷ đây lợi hại."

"Người còn chưa nói tại sao người lại tới Quang Châu làm vũ cơ." Tần Phi vẫn duy trì cảnh giác trong lòng, tiếp tục hỏi dồn.

Thiếu nữ chu miệng nhỏ nhắn, bực bội trách: "Sư đệ ơi là sư đệ! Sự tỷ thật sự thất vọng về người, thật không biết với đầu óc thế này làm sao bọn người Quản Linh Tư lại coi trọng người thế kia chứ? Chẳng hiểu vì sao sư phó lại nói người là kỳ tài ngút trời nữa... Chậc! Phiền người dùng ngón chân để suy nghĩ thử xem; người là Đồng Tri Trấn đốc của Sát Sự Thính, nếu bên

cạnh người bỗng dựng mọc ra một nữ nhân, đương nhiên sẽ khiến người ta xoi mói; sư tử đây vẫn còn chưa muốn bại lộ thân phận a."

"Ở Quang Châu lại hoàn toàn khác. Quang Châu là con đường các người nhất định phải đi qua nếu muốn quay về Đông Đô, nó cũng là trạm tiền tiêu thứ nhất của quân đội. Sư tử đã phải bỏ rất nhiều công sức mới biết được Lý Ngọc Long muốn thăng chức đến phát diên lên, nên hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội để vượt mông ngựa lần này. Các người đi từ đại doanh Giang Nam đến Quang Châu cũng phải mất mấy ngày, trên đoạn đường này có bị tập kích hay không sư tử không dám nói, nhưng những mệt nhọc khi đi suốt một chặng đường dài như thế là không thể tránh khỏi được. Bởi vậy, sư tử rất thông minh của người đã nghĩ ra một biện pháp!"

"Ta đã cẩn thận thám thính được Lý Ngọc Long sẽ bày tiệc ở Thủy Thượng Phiêu khoản đãi các người, cũng đang cần vũ cơ đến góp vui. Sư tử người trời sinh xinh đẹp như hoa, lại tinh thông vũ đạo nhạc khí, quả là trời lựa sẵn cho con đường! Ta nghĩ, nếu trong bữa tiệc ta cho người thấy ám hiệu độc nhất vô nhị mà người cùng sư phó ước định, người hẳn sẽ biết thân phận của ta. Đến lúc đó, ta sẽ có cơ hội đi theo người... Sẽ chẳng ai tò mò xoi mói gì đối với một nữ tử có xuất thân phong trần như vậy, sẽ xem như đây chỉ là chuyện tình cờ, không phải cố ý xếp đặt, tuyệt không gây chú ý. Đúng là một phương pháp an toàn, hoàn hảo. Người còn nhỏ, nghĩ cũng nên học hỏi nghe!"

Tần Phi dờ khóc dờ cười nói: "Người bảo ta còn nhỏ! Thế người đã lớn lắm sao?"

"Không nói chuyện tuổi tác, ta là chương môn đại sư tử, người phải nghe ta." Thiếu nữ dương dương đắc ý ra chiều sư tử, lại hỏi ngược lại: "Người hãy nghĩ mà xem, ý định của ta không tệ chứ?"

Tần Phi cẩn thận suy nghĩ, những gì mà vị thiếu nữ này nói kỳ thật cũng rất tốt. Nàng cố ý dùng thân phận giả len lỏi vào Thủy Thượng Phiêu, chờ cho đoàn xe đến lại giả vờ bị mình thu lấy, từ đó có được thân phận để ngang nhiên đi theo Tần Phi. Khi về tới Đông Đô, việc này chẳng đáng để tâm. Đối với những người ở Đông Đô vốn phong lưu thành tính, thì đây chỉ là

chuyện trăng gió của người trẻ tuổi thôi, những cậu ấm nhà giàu mới mười ba mười bốn tuổi đã có thị nữ hầu ngủ rồi, cái này thì có sá gì!

Tuy vậy, Tần Phi cũng không thừa nhận ngay sự lợi hại của nàng mà cười nhạo nói: "Ta vẫn đang suy nghĩ một vấn đề, nếu như trước khi ta đến mà có người chỉ trỏ người thì người làm sao đây? Đánh hấn ngất đi? Hay là chịu nhục?"

Thiếu nữ ném liền một cái gối tới Tần Phi, thế bay vùn vụt, chớ coi đó là một cái gối mềm nhũn, nếu như thật sự bị nó đập vào ngực thì ít nhất cũng phải phun một búng máu lớn... Tần Phi không dám chậm trễ, tay phải nhanh như chớp vươn ra chụp lấy gối rồi đặt lên bàn, thản nhiên nói: "Quân tử động khẩu không động thủ, xin mời trả lời."

"Đám vũ cơ này đã nói rõ là giữ lại cho lũ Sát Sự Thính bại hoại các người, tên đui mắt nào dám mò tới trêu chọc chúng ta? Có trời mới biết vũ cơ nào sau này là tâm phúc bên cạnh mấy tên Sát Sự Thính bại hoại các người, hoặc là người kề cận bên gối một vị quan lớn đại nhân nào đó. Ta đã nghĩ tới nghĩ lui, đều thấy vô cùng an toàn, người đã hiểu chưa?" Thiếu nữ tức giận trách mắng.

"Người họ gì? Tên gì?" Tần Phi tiếp tục hỏi.

Thiếu nữ cười lạnh một tiếng: "Khi không có người người gọi ta là sư tỷ, khi có người ngoài ở đây người gọi ta là Lôi Lôi!"

Tần Phi cười nói: "Cái tên quả xứng với người, động một cái là quát lên như sấm. Thoạt nhìn còn tưởng là một cô nương tư văn tú khí, đâu thể ngờ tính tình lại hư hỏng đến vậy, tuổi còn trẻ mà đã thích làm sư tỷ của người khác. Ta cảnh cáo, trước khi tìm được lão nhân chết tiệt kia chứng thực, ta tuyệt đối sẽ không gọi người là sư tỷ. Còn nữa, cho dù lão nhân đó thừa nhận có thu người làm đồ đệ trước, ta cũng chưa chắc đã nhất định gọi người là sư tỷ đâu."

Lôi Lôi nhất thời phát cáu, muốn phản bác lại nhưng lại không thể thốt ra lời, nàng nhận thấy da mặt Tần Phi còn dày hơn cả tường thành Quang Châu, nếu hấn đã không gọi mình là sư tỷ thì có ai có thể ép buộc hấn chứ?

Lôi Lôi trầm mặc trong chốc lát, thấp giọng nói: "Bây giờ nói chuyện nghiêm chỉnh, lần này ta tới đây là mang đến tin tức không tốt lắm."

"Người nói đi!" Tần Phi cười cười, dù vậy hắn cũng biết rõ rằng, nếu Lôi Lôi đột nhiên xuất hiện gia nhập vào trong đoàn người... nàng lại có thể nói ra ám hiệu mà hắn và lão đầu ước định năm đó vậy nàng hắn không phải là giả mạo. Lão đầu chết tiệt kia mặc dù ngây ngô mồm mép nhưng nếu không phải là người có quan hệ thân mật thì tuyệt đối sẽ không cho họ biết những ám hiệu này.

"Mới vừa rồi ta lén nghe được các người đã giết chết đám người Yến Khả... Bọn họ vốn cũng không phải chủ lực của đám ám sát mà chỉ cốt để ngụy trang... trong chuyện này còn có những mối quan hệ rất phức tạp, chờ lát nữa ta sẽ giải thích cho. Vấn đề lớn nhất trước mắt chính là nhân mã các lộ đều không chịu để yên cho các người quay về Đông Đô. Tranh đấu giữa các phương thế lực đã trải qua rất nhiều năm, bọn họ đa phần đều là cừu nhân, vì tránh để tự giết lẫn nhau nên bọn họ phân chia phạm vi thế lực, mỗi thế lực sẽ đánh lén ở trên một đoạn đường nhất định. Dĩ nhiên, nếu có người đi trước ám toán được các người, thì coi như người theo sau cũng bớt được việc..."

Lôi Lôi nghiêm túc nói: "Vấn đề tiếp theo là đối thủ mà người đối mặt rất có thể là cao thủ của tứ đại gia tộc của Ngô Quốc. Sự lợi hại của bọn chúng là ở..."

Lôi Lôi bỗng nhiên biến sắc mặt, hạ thấp giọng: "Có người tới!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 89: Thua trận hoàn toàn

Q.1 - Chương 89: Thua trận hoàn toàn

Tần Phi dùng tay ra dấu im lặng, sau đó đi ra ngoài cửa. Tại trong biển ý thức của hắn đã biết là Chu Lễ Uyên đã tới.

Chu Lễ Uyên đứng ở ngoài cửa chần chờ một lúc không biết có nên gõ cửa hay không. Mặc dù chức quan của hắn hiện tại thấp hơn Tần Phi một cấp nhưng tuổi của y dù sao cũng lớn hơn Tần Phi vài tuổi. Y đã làm việc ở Sát Sự Thính năm năm nên đối với đủ loại quy củ trong sở thập phần tinh

tường. Nếu như buổi tối hôm nay Tần Phi thật sự cùng vũ nữ như lại như thế như thế...thì khi trở về Sát Sự Thính tất nhiên sẽ bị Ty Giam tra nghiêm khắc xử phạt, kết quả xấu nhất là không ai thoát khỏi bị nhốt vào hắc lao.

Hắc lao cũng không phải ai cũng có tư cách vào, nhưng đã bị nhốt vào đó ít nhất cũng phải một tháng. Bị nhốt tại cái địa phương khủng bố âm trầm một tháng dù là người to gan lớn mật cũng sẽ biến thành người nhát gan. Về sau mỗi khi đi ra ngoài nghe thấy pháo tiếng nổ nhớ lại chuyện cũ cơ mặt chắc sẽ run rẩy vài lần.

Chu Lễ Uyên khẽ cắn môi hạ quyết tâm giờ tay gõ cửa hai cái.

"Ai?" Tần Phi biết rõ nhưng vẫn giả vờ hỏi.

"Ty chức Chu Lễ Uyên đến đây muốn nhắc nhở Tổng trấn, thời gian đã không còn sớm. Chúng ta còn phải về đến hành quán báo danh, nếu như Quý Đồng Tri biết biết chúng ta ở đây không trở về sẽ nổi giận lôi đình đấy." Chu Lễ Uyên cẩn thận từng li từng tí cân nhắc lời nói, vừa nhắc nhở cho Tần Phi, vừa phải quan tâm đến sĩ diện của hắc, thật sự là quá khó khăn.

Tần Phi mở ra cửa phòng, thần nhiên nói: "Ta cũng đang có ý này."

Chu Lễ Uyên ngó vào thì thấy Tần Phi cùng vũ nữ đều ăn mặc thập phần chỉnh tề, chắc hẳn chưa làm ăn gì nên thở ra một hơi nhẹ nhàng. Kim lòng không được nói ra: "Cũng may Đồng Tri Trấn đốc còn chưa có có. . ."

Một câu nói của y còn chưa dứt thì vũ nữ kia nhìn Chu Lễ Uyên ha ha cười nói: "Vị tiểu ca này lại không biết. Chúng ta không phải là không có. . . Mà là đã xong. . . ngay cả y phục cũng mặc xong rồi."

Lúc này Chu Lễ Uyên chính thức chấn động, y kinh ngạc nhìn lại Tần Phi, trong ánh mắt tràn đầy vẻ thông cảm. Cả hai người đều là người tu hành võ đạo nên Chu Lễ Uyên rất rõ thân thể Tần Phi khoẻ mạnh hơn thường nhân rất nhiều, vậy nên theo lý thuyết, hẳn là làm rồi mới đúng. Nếu như trả bài mà nhanh như vậy thì. . . cái phương tiện trời sinh kia lại là kém cỏi quá rồi! Một người nam nhân tại phương diện này đã có chỗ thiếu hụt thì thật sự là việc vô cùng đau khổ! Chu Lễ Uyên không giả bộ, thần sắc trên mặt dần dần hiện ra vẻ tiếc hận và đau lòng.

Tần Phi giận tím mặt, cái cô Lôi Lôi chết tiệt này rõ ràng vô căn cứ khinh người trong sạch. Nhưng bây giờ mình có nói cũng không ai tin, Chu Lễ Uyên cũng khó mà tin nói không chừng còn sẽ hoài nghi mình vì mặt mũi mới nói như vậy . . . Nữ nhân ơi là nữ nhân, thật sự là hại chết người rồi.

Chu Lễ Uyên chán ghét nhìn Lôi Lôi rồi ghé sát tai Tần Phi thì thầm rất nhỏ: "Đồng tri trấn đốc không cần nói gì cả. Nếu đây là lần đầu tiên của người mà xong nhanh như vậy thì còn có thể thông cảm. Nhưng nếu không phải thì. . . ài, ta có một người quen mở y quán ở Đông Đô, nhà y có bí phương tổ truyền, chuyên trị những...chứng bệnh khó có thể mở miệng này. Ngài không cần phải lo lắng, đến lúc đó ta mang ngài đến gặp y xem bệnh, bảo đảm ngài về sau còn có thể sinh long hoạt hổ!"

Tần Phi dở khóc dở cười đành cầm lấy cánh tay Chu Lễ Uyên buồn phiền nói: "Chu huynh tâm ý của người ta hiểu nhưng ta thật sự không có vấn đề gì."

Chu Lễ Uyên lại vỗ hai cái vào vai của Tần Phi thấp giọng nói: "Ta hiểu, ta hiểu! Khi quay về Đông đô, nếu là ngài cảm thấy có nhu cầu chỉ cần tìm ta, ta dẫn ngài đi xem sao."

Lôi Lôi thấy mình lại để cho Tần Phi đột nhiên bị ăn cái thua thiệt, trong lòng mừng rỡ dương dương đắc ý nghĩ đến cái lão già tinh quái chết tiệt năm đó bị chính tay bốn cô nương đùa nghịch làm cho chết đi sống lại. Tần Phi cũng chỉ là đồ đệ của lão già chết tiệt kia, sao có thể là đối thủ của sư tỷ? Đoạn đường đi đến Đông Đô này còn nhiều thời gian, trên đường đi còn nhiều thứ để trêu đùa!

Tần Phi cùng Chu Lễ Uyên sóng vai đi ra cửa phòng, chợt nghe một làn gió thơm đánh tới. Tần Phi quay đầu nhìn lại, Lôi Lôi đã nhẹ nhàng đi tới, hai tay nín cánh tay của mình, cái đầu tựa vào đầu vai, khuôn mặt then thùng thanh âm ồm ồm xen lẫn hơi thở nói: "Tần Trấn đốc, vừa rồi trên giường người còn nói muốn đem Lôi Lôi cùng đi . . . Hiện tại người nói không giữ lời sao? Đàn ông các người toàn là đồ ham mới nới cũ, nhưng mới chưa hết bữa cơm đã chán ta rồi sao? Đúng là hận chết người đi được. . ."

Nói xong, bàn tay nhỏ bé của Lôi Lôi nhanh như chớp đặt vào trên lưng Tần Phi, hai móng tay cào vào thịt tiếp theo dùng sức bấu, trên mặt vẫn giả

vờ then thùng, miệng tươi cười: "Dẫn ta theo nhé. . ." Theo thân thể nàng lay động, chỗ miếng thị bị móng tay kẹp lấy, đau nhức như chết đi sống lại. Trong lòng Tần Phi cũng đã sắp tức điên rồi, hết lần này tới lần khác phát tác không được, người con gái trước mắt này, thông minh lanh lợi lại giống mình có da mặt dày, vui đùa một cách vô lại chiếm tiện nghi của người khác. Vừa nghĩ tới da mặt dày, Tần Phi bỗng nhiên kịp phản ứng, chính mình trước sau đều không cần mặt mũi, có thể bởi vì bên cạnh có cái tên Chu Lễ Uyên có bộ dạng mà trở nên trung thực đây?

Tần Phi cười ha ha giơ cánh tay nắm bả vai mềm mại không xương của Lôi Lôi, tay phải không khách khí tóm chặt vai thơm của nàng, tay trái thuận thể ôm ở vòng eo, cười tùm tùm nói: "Hay lắm, để hôn một cái sẽ dẫn người cùng đi!"

Nói xong, Tần Phi cúi đầu, cố ý đem bờ môi trẻ ra hướng đôi môi đỏ tươi ướt át của Lôi Lôi áp sát. Trong nội tâm Tần Phi mừng rỡ thế là lần này làm cho Lôi Lôi mắc bẫy trở lại, nếu nàng tránh đi ngay trước mặt Chu Lễ Uyên thì coi như tự mình nói là không thân không quen can có gì phải mang theo, nan đề liền cấp trở lại cho Lôi Lôi. Nàng nếu là một thân mặt dày mày dầy... Dù sao mình cũng chiếm tiện nghi rồi!

Chu Lễ Uyên ngẩng đầu nhìn trời, thầm than một đời thiên tài như thế sao lại mê luyện nữ sắc như vậy, thật tình không biết anh hùng nan quá mỹ nhân quan, bao nhiêu nam nhi đang thành công đều hủy ở trên bụng nữ nhân. . . Thành công ư? Tần Phi chỉ là mới bắt đầu trên đường đi lên lại cũng đã bắt đầu không thể tự kiềm chế đối với nữ sắc.

Lôi Lôi xấu hổ cười nói: "Hôn thì hôn nha. . ." Nói xong, đôi môi thịnh soạn có chút mở ra, lộ ra nửa hàm răng trắng như tuyết cái lưỡi đình hương lại như muốn thò ra. . .

Tần Phi không nghĩ Lôi Lôi thật sự có can đảm dứt khoát làm ra như vậy, lập tức chần chờ một chút rồi dừng lại một lúc chờ một bữa cơm, Tần Phi trong khoảnh khắc như sa hầm băng, đúng là nữ nhân trời đánh, trong miệng rõ ràng cất giấu một lưỡi dao sắc bén, cái lưỡi nhẹ cuốn, lưỡi dao đã đến đầu lưỡi. Trên mặt của nàng vẫn có bộ dạng ngượng ngùng nhưng vẫn có dáng uyển chuyển.

Tần Phi hạ thấp thanh âm xuống thì thầm nói ột mình nàng nghe: "Coi như thua người. . ."

"Thật sự không hôn à?" Đầu lưỡi Lôi Lôi cuộn một cái, lưỡi dao lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

"Khục khục!" Tần Phi quay mặt lại nói với Chu Lễ Uyên: "A..., nghĩ lại trong đội ngũ chỉ có những thị nữ kia, chúng ta những... ông lớn trên đường đi cũng phải mang theo những nữ nhân có thể giúp giặt quần áo, phụ tay chân. Ta quyết định đem nàng mang đi, chuyện này ta báo lại Quý Đồng Tri, người không cần khó xử."

Chu Lễ Uyên âm thầm lắc đầu, đáp: "Mọi chuyện theo quý Đồng tri trấn đốc phân phó."

"Đi thôi!" Tần Phi xoè bàn tay ra hướng bờ móng Lôi Lôi vỗ xuống, thời điểm sắp đụng vào thì thiếu nữ kia nhanh nhẹn thò bàn tay nhỏ bé ra sau lưng, ngón út bắn ra một móng tay dài ước chừng nửa tấc sắc bén như dao. Tần Phi không dám vỗ xuống đành phải len lén thở dài hận đời này chưa từng gặp nữ nhân nào khó đối phó như thế.

"Đợi ta một chút!" Lôi Lôi nhanh chóng tiến về phía trước hai bước ôm cánh tay Tần Phi sôi nổi hoạt bát theo bọn hăn ly khai Thủy Thượng Phiêu. Nếu Đồng Tri Trấn Đốc muốn dẫn nữ nhân đi thì dù điểm chủ có lá gan lớn như trời cũng không dám lên tiếng. Đừng nói Tần Phi muốn dẫn đi Lôi Lôi, cho dù hăn muốn đưa tất cả nam nữ mang đi gã cũng không dám nói một chữ. Trái lại, đem tin tức này nói cho Lý Ngọc Long nắng mưa thất thường thì có lẽ gã sẽ rất cao hứng là khác?

Trở lại hành quán, Tần Phi đẩy mạnh Lôi Lôi vào phòng của mình, thấp giọng quát: "Không được đi ra."

Núp trong bóng tối quan sát cả buổi, Tần Phi xác nhận Lôi Lôi không có ý đồ đi ra, lúc này mới đi tới gian phòng Quý Phong. Gian phòng Quý Phong đèn đuốc vẫn còn sáng trưng. Tần Phi gõ cửa thấy cửa không khóa liền đẩy cửa vào.

Vị Đề đốc Đồng Tri này rất say mê được tề cùng vũ khí đang đối diện với một đồng lớn ly, chén, tay chân bận bịu không ngừng. Lão nghe tiếng cửa phòng mở thấy Tần Phi đi tới liền thuận miệng nói: "Đến tìm ta có việc?"

"Có, ta từ Thủy Thượng Phiêu mang về đến một nữ tử." Tần Phi nghiêm trang nói.

"Trong đội không cho phép có người ngoài." Quý Phong không ngần đầu lên tiếp tục nói: "Lập tức đuổi nàng đi."

Tần Phi thở dài kéo một cái ghế rồi ngồi xuống: "Ty chức không nghĩ mang theo nàng, nhưng là Quý Đồng Tri biết, nàng cùng tại hạ thật sự có chút quan hệ khó có thể bỏ ngay. Về phần là quan hệ như thế nào. Ưc, trong lúc nhất thời không tiện nói cho ngài biết."

Quý Phong lúc này mới dừng lại sững sờ với những thứ ly, chén kia kinh ngạc hỏi: "Có quan hệ gì? Ngàn vạn lần phải nói cho ta, các người cái mong manh nhân duyên này lại là thân huynh muội nhiều năm thất lạc. . ."

"Ách!" Tần Phi vốn là định dùng lý do này, nhưng lại bị Quý Phong chặn trước, chỉ còn cách tìm lý do khác.

Quý Phong nói thắm thía: "Tần Phi, ta rất quý mến người. Với tư cách là nhân vật thiên tài Đại Sở khó gặp, Sát Sự Thính đối với người ký thác nhiều kỳ vọng. Thế nhưng người cũng nên biết rõ không phải từng thiên tài cuối cùng đều có thể thành tài, rất nhiều thiếu niên có lúc là người kinh tài tuyệt diễm, về sau lại rất phai mờ trong mắt mọi người. Người không nên bị một cái nữ nhân làm cho đầu óc hôn mê, loại nữ nhân lai lịch không rõ này tuyệt đối không thể mang vào trong đội."

Dừng một chút, Quý Phong nói tiếp: "Rất nhiều người chỉ cần một lần phong lưu về sau sẽ khó có thể quên đi, xem ra tiểu tử người cũng là giống đa tình, tại Đông đô trêu chọc nhiều nữ hài tử như vậy, bây giờ đi ra ngoài còn dám đèo bông, chẳng lẽ không sợ khi trở lại Đông Đô Quân Linh Tư kéo mũi người sao?"

Tần Phi do dự nói: "Là như thế này, ta cùng nàng cũng không phải cái dạng như trong tưởng tượng của ngài, cũng không phải là huynh muội thất lạc nhiều năm. Mà là. . . Khi còn nhỏ, nàng từng bán thức ăn ở chợ, về sau lưu lạc bên ngoài bị người lừa bán làm vũ nữ. Nàng cũng rất muốn trở lại quê quán Đông Đô, có thể là ngàn dặm xa xôi, nàng một cái nữ hài tử làm sao trở về được đây? Dù sao cũng là tiện đường mà."

"Còn nữa, nàng còn mang đến một tin tức có ích cho chúng ta." Tần Phi đem trách nhiệm đẩy trở lại trên người Lôi Lôi: "Quý Đồng Tri, những nữ tử phong trần tin tức đến vô cùng nhanh, nàng nghe người ta nói đến sự tình của Vũ Dương công chúa, có lẽ chúng ta cần thận tra hỏi một chút sẽ có thu hoạch đó?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.1 - Chương 90: Tiến thoái lưỡng nan.

Q.1 - Chương 90: Tiến thoái lưỡng nan.

Nếu thế giới này mà có giải thưởng Oscar thì Tần Phi chắc chắn rằng Lôi Lôi sẽ đoạt được tượng vàng Oscar. Hắn chẳng hiểu nổi một từ một tiếng trong câu chuyện của Lôi Lôi. Hoàn toàn mù tịt. Gì mà.. là người bơ vơ không nơi nương tựa... rồi lại bị người ta lừa bán làm vũ cơ.

Ánh mắt nàng u oán, giọng nói nghẹn ngào, vẻ đau khổ lộ rõ trong tiếng nức nở, sự cam chịu cuộc đời bất hạnh ẩn ẩn trong lời kể... làm người nghe không kèm được sự thương tâm mà rơi lệ. Quý Phong mặc dù đã lớn tuổi, lịch duyệt cũng nhiều, nhưng đối mặt với một diễn viên kiệt xuất như vậy cũng không thể kháng cự nổi. Mặc dù ngay một giọt nước mắt, Lôi Lôi cũng không để rơi xuống, nhưng điệu bộ sầu khổ của nàng đã thật sự lay động đến tận đáy lòng vị trưởng bối này.

Quý Phong len lén đưa tay gạt giọt nước mắt ở khóe mắt, nói khẽ: "Những năm qua thật đúng là khổ cho người. Quan địa phương làm việc thật không sâu sát, một vụ án lừa đảo buôn người lớn như vậy lẽ ra phải tra xét ngọn nguồn từ lâu. Chờ khi ta trở về Đông Đô liền cùng Giam Tra Ty phá vỡ đường dây này, bắt bọn chúng lật lại các hồ sơ vụ án ở nha môn Đông đô, khiến cái bọn chỉ biết ăn cơm triều đình mặc kệ dân đen để bọn sâu mọt nhờn nhờ phải cống hiến chút sức lực chứ!"

Chỉ vì những lời này của Quý Phong, sau đó không lâu sẽ có biết bao quan viên Đông đô phải mất mũi cánh chuồn, càng không cần nói sẽ khiến bao

nhiều tên buôn người bị đưa vào đại lao. Và cũng vì thái độ này, Lôi Lôi hiểu rằng mình có thể ở lại trong đoàn hộ tống này rồi.

Quý Phong hỏi: "Lôi Lôi cô nương, nghe nói cô nương biết được một ít tin tức về thích khách? Cô nương có thể nói rõ có chuyện gì xảy ra hay không?"

Trên giang hồ, tin tức thường rất tạp nhạp, không phải lúc nào cũng hữu dụng. Tuy nhiên, vẫn có những thông tin, đôi khi chỉ là một câu nói nhưng nếu được suy xét kỹ lưỡng có thể liên quan đến một số bí mật lớn. Quý Phong không dám khinh nhờn, kinh nghiệm đường đời nói cho lão biết, một vài chi tiết tưởng chừng không quan trọng cũng có thể là mấu chốt của thành bại.

Lôi Lôi chần chờ một chút, nàng vẫn nhập vai vào thân phận vũ cơ: "Tiểu nữ là vũ cơ, đôi khi vẫn phải hầu rượu tiếp khách. Có lần, một đám khách nhân đuổi hết các nữ nhân ra ngoài để nói chuyện riêng. Khi bọn hản thương nghị xong, bọn tiểu nữ vừa quay vào thì nghe thấy một người lăm mồm nói rằng "... cứ tính ở đây, đoàn xe hản là không sang sông ngay được, chúng ta có thể làm nên việc." Về sau, tiểu nữ từ một số dấu vết đoán được rằng bọn họ đang muốn đối phó công chúa gì đó của Ngô quốc."

"Chỉ thế thôi sao?"

"Chỉ có thế!" Lôi Lôi nói nghiêm chỉnh.

Quý Phong hơi thất vọng, nghe qua giống như là đối phương muốn hành động khi đoàn xe đồng loạt qua sông. Dù sao cũng không trông mong có thể biết được tin tức gì nhiều từ miệng cô bé này, cho nên Quý Phong liền lắc đầu rồi quay trở về phòng tiếp tục chén chú chén anh.

Đợi cho Quý Phong rời khỏi phòng, lúc này Lôi Lôi mới nghiêm trang nói với Tần Phi: "Tần Phi, nếu ta là người, ta sẽ bỏ tuyến đường cũ, tính toán đường đi mới, chọn một nhóm người tháo vát được việc. Nhóm người này chỉ cần ít người thôi nhưng phải tinh nhuệ, có thể chống được đánh lén, biết cách đánh lén, có khả năng phòng ngự, có năng lực chế độ giải độc. Sau đó, bảo vệ Công chúa Vũ Dương men theo đường nhỏ trở về Đông Đô."

"Sự việc nghiêm trọng đến thế sao? Người thấy lực lượng của Sát Sự Thính không đủ để bảo vệ Công chúa Vũ Dương đến Đông đô à!" Tần Phi hỏi.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lô Lô lộ ra vẻ giễu cợt pha chút đắc ý:

"Đội ngũ hộ tống có hơn hai trăm kỵ binh, lực lượng như thế cơ bản là không đáng kể. Đối với cao thủ, chỉ cần thời gian một chén trà là có thể tiêu diệt toàn bộ đoàn hộ tống. Các người lại giống trống khua chiêng, đường xa ngàn dặm từ đại doanh ở Giang Nam đến Đông đô, thu hút không biết bao nhiêu cặp mắt chăm chăm nhìn vào. Xem ra, mấy năm nay mọi việc đều thuận lợi với Sát Sự Thính, cao thủ lại như mây, nên không khỏi khiến các người tự đề ềnh quá. Người bây giờ còn kém cỏi, ta chẳng thèm tính. Quý Phong mặc dù lợi hại nhưng khi đối mặt với cao thủ tuyệt đỉnh, hăn hay lắm cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi. Nghe nói các người còn có Chấp Hành Ty âm thầm bảo vệ xung quanh, cứ cho là Nguyên Đề đốc của Chấp Hành Ty cùng tam đại Đề đốc Đồng Tri toàn bộ tới đây thì lực lượng đã được bao nhiêu? Nhiều nhất cũng chỉ là bốn vị cao thủ cấp Tông Sư. Còn đối phương là ai? Một Lưu Nhâm Trọng cũng có thể áp đảo các người không thờ nổi!"

Lô Lô nói liếng thoảng như súng máy, vừa nhanh vừa chẳng nề mặt: "Dịch lão nhân trước kia coi như là một đại nhân vật, hiện tại lớn tuổi, hăn cảm thấy không ai dám trêu chọc Sát Sự Thính nên mới dùng lực lượng yếu kém như vậy để hộ tống công chúa Vũ Dương, chắc cho rằng nàng bị người ta giết cũng không chết đây!"

Tần Phi lạnh lùng phản bác: "Ta không nghĩ là một vị Tổng đốc nhiều kinh nghiệm như lão nhân gia sẽ ngu ngốc như thế."

Lô Lô thờ dãi một hơi: "Sư tử không nói lão ấy ngu ngốc, nhưng người phải biết rằng người nhiều tuổi rất cố chấp. Hơn nữa, lão ấy còn là một vị đại tông sư, có thể nói trong Sở Quốc, người có thể ngăn lão ấy đại khai sát giới chỉ có mỗi một mình Bàn Chân mà thôi. Dịch lão nhân có lẽ đã nghĩ rằng Lưu Nhâm Trọng sẽ không dám tự mình xuất thủ vì sợ Dịch lão nổi giận mà xuất thủ không nề mặt. Nếu Dịch lão tức giận, chẳng ai dám nói trước chuyện gì sẽ xảy ra. Thậm chí, lão ấy có thể không thèm nói đạo lý với Bắc Cương mà sẽ tìm cơ hội giết chết Yến Vương và Lưu Nhâm Trọng. Đến lúc đó nội chiến nổ ra, ai dám gánh lấy trách nhiệm như vậy đây?" Lô Lô chậm rãi nói tiếp: "Chính vì có lực lượng cường đại nên lão ấy rất tự

tin, cũng vì tự tin như thế mới khiến lão ấy tính toán như vậy, lão ta cảm thấy trên đời này không có mấy người dám trêu chọc lão."

"Lần này chuyện công chúa Vũ Dương thành thân với thái tử nước Sở không giống mấy chuyện trước đây. Chuyện này đối với thế gia vương tộc của cả hai nước là chuyện mang tính sống còn. Chỉ cần hoàng đế hai nước đồng ý hòa hoãn với nhau mấy năm là bọn họ có thể rảnh tay sử dụng toàn bộ lực lượng của bọn họ quét sạch thế lực chống đối trong nước. Trước tình cảnh khốc liệt như thế, nếu các phe chống đối còn ngại hậu quả mà không dốc sức giết Vũ Dương, ngăn cản hôn sự lần này thì đó quả là rất ngu xuẩn. So với họa diệt tộc thì việc chọc giận Dịch lão nhân chẳng là gì cả."

Tần Phi gãi gãi đầu. Lôi Lôi nói rất có lý. Trong thời điểm sống còn, ngay cả việc đối địch với một đại tông sư cũng buộc phải liều mạng. Nếu như các thế lực đối địch phái ra các bộ hạ tinh nhuệ tiến hành ám sát, Sát Sự Thính có lẽ cần phải dốc toàn bộ lực lượng, mới có thể bảo vệ chuyển đi này được chu toàn.

Lôi Lôi thấy Tần Phi không phản đối lời nói của mình, bất giác đắc ý tiếp: "Sư tỷ chỉ là muốn tốt cho người. Người là tiểu sư đệ thiên tài của ta, sau này sư tỷ có việc còn phải sai khiến người, không thể để người toi sớm như thế. Tốt nhất, người cứ mang theo tiểu nha đầu Vũ Dương kia, bơi dầm dưới chân mà chuồn cho lẹ."

"Ha ha ha... người nói nghe dễ lắm, mang công chúa trốn đi? Nó là đại sự đó! Nếu nàng không muốn đi thì sao? Dù sao nàng cũng là con dâu của hoàng đế. Hiện tại, còn có Chấp Hành Ty và thị vệ Đại Nội đang bảo vệ vòng ngoài, ngay lúc này đây, trong lúc chúng ta đang thảo luận, không chừng người của Chấp Hành Ty và thị vệ Đại Nội đang giao chiến cùng thích khách ở mấy trăm dặm xung quanh." Tần Phi thần nhiên phản bác.

"Được. Nếu người muốn đánh cuộc thì cứ đánh, nhưng tiền đánh cuộc chính là Vũ Dương đó, các người có gan thì cứ làm." Lôi Lôi lại buông một câu làm Tần Phi không thể đỡ.

Tần Phi là người rất kiên định, hẵn tin tưởng vào chính mình, một khi đã xác định mục tiêu, hẵn quyết sẽ không buông bỏ nửa chừng. Nhưng, lúc này cục diện phức tạp khó xử mà tin tức hẵn biết lại quá ít. Thoạt nhìn, Tần

Phi cũng tuyệt không tin Sát Sự Thính lại để mình và Quý Phong đi vào chỗ chết, nhưng nếu đang hoang đi trên lộ lớn như thế này, chẳng khác gì tự đặt mình vào thế bị động để những kẻ ám sát kia rình rập. Tới đây nào, tới đây nào... bọn ta chỉ có hai người thôi. Một người thì chưa phải là cao thủ chân chính, người kia lại chỉ là đại sư trong lĩnh vực vũ khí và dược tễ thôi. Tới ngay, tới ngay... tới lấy mạng chúng ta!

Nếu như thích khách tấn công thật, Tần Phi tin tưởng bên ngoài nhất định không phải chỉ có mấy người Chấp Hành Ty kia, nhưng đây chỉ là những điều suy đoán của Tần Phi. Hắn cũng cho rằng Quý Phong, vốn chức quan lớn hơn, chắc chắn sẽ biết thêm một số tin tức khác, nhưng Quý Phong đã không nói thì hắn cũng khó hỏi. Nhìn Quý Phong bình tĩnh tự tin như thế, trông cứ như là đi du sơn ngoạn thủy, không chừng Sát Sự Thính đã tính toán chu đáo hết mọi khả năng rồi.

Nhưng, Lôi Lôi nói cũng có đạo lý. Nếu các thế lực đối đầu đã quyết đánh đến cùng, nhất định ngăn cản hôn sự lần này - hơn nữa còn muốn lợi dụng vụ ám sát Vũ Dương để tạo thành mâu thuẫn không thể vãn hồi giữa hai nước, nhằm giúp bọn họ từ đó mưu lợi bất chính - ắt sẽ phái ra các cao thủ hàng đầu, với những tên tuổi đủ dọa người khác chết khiếp. Liệu khi đó, Sát Sự Thính có chắc chắn ngăn cản nổi không?

Nghĩ nhúc cả đầu, Tần Phi cũng chẳng muốn suy nghĩ nữa. Hắn sắp xếp chỗ nghỉ cho Lôi Lôi rồi thản nhiên về phòng nghỉ ngơi.

Đoàn xe tới Quang Châu chỉ dừng lại một ngày hai đêm, bổ sung lương khô cùng nước uống rồi lên đường. Một ngày trôi qua, trừ người Ngô Quốc, những người còn lại người nào cũng bận rộn tay chân. Đến buổi tối ngày thứ hai, những quan viên Quang Châu lại đến mời Tần Phi đi ăn cơm. Tần Phi đã mệt mỏi đủ người, còn có tâm tình, có thời gian nào mà giao tiếp với bọn chúng, nên đã dặn dò bộ hạ cứ tổng cổ toàn bộ bọn chúng ra, nếu còn dám nhảm nhí thì khép bọn chúng vào tội quấy rầy công chúa. Những tên quan viên này cứ ở bên ngoài, đỏ mắt nhìn vào cửa hành quán, trong lòng dâng lên niềm ghen tỵ với tên phụ trách hành quán. Tên phụ trách này trước đây chẳng đáng nói đến, nhưng bây giờ chỉ có mình hắn mới có thể tiếp xúc với cao tăng của Sát Sự Thính. Nếu sớm biết như thế, mình chẳng cần làm

chức quan này chức quan nọ, cứ xin làm chân rửa bát cho hành quán còn hơn. Những tên quan viên kia tiếc rẻ đến mức kêu cha gọi mẹ.

Màn đêm buông xuống, Tần Phi thư thả nằm trên giường chuẩn bị tiến vào mộng đẹp, bỗng nhiên Chu Lễ Uyên gõ cửa nói: "Tần Trấn đốc, xin nhanh chóng tới phòng Quý Đồng Tri, có chuyện quan trọng cần thương lượng."

Trong phòng Quý Phong, bên Sở quốc có Tần Phi, Quý Phong và Chu Lễ Uyên, còn bên Ngô quốc chỉ có một mình Ngạn Thanh.

Quý Phong thấy mọi người đã đến đông đủ, liền điềm đạm nói: "Ta vừa nhận được tin tức. Ở ngoài ba trăm dặm, trong lúc nhân thủ Chấp Hành Ty đi kiểm tra các nơi hiểm yếu thì gặp phải phục kích. Nhóm người đi kiểm tra có hai mươi người thì mười bảy người tử trận, còn ba người bị trọng thương. Người của đối phương thật sự rất mạnh."

"Sở dĩ nói như vậy là bởi vì toàn bộ hai mươi người này đều là Tiên Thiên hạ phẩm. Theo những người trốn thoát được kể lại, đối phương phục kích tuy ước chừng hơn mười người nhưng chỉ có một người xuất thủ, những người còn lại chỉ chịu trách nhiệm ngăn chặn những người bỏ chạy. Chỉ với một người xuất thủ mà lại có thể diệt sát gần hết cả đội. Ba người trốn chạy được đều là do có bản lĩnh chạy trốn, thế mà cũng phải có may mắn mới trốn thoát nổi."

"Có thể chỉ bằng một người mà đã dễ dàng tiêu diệt hết một đội Chấp Hành Ty thì cảnh giới tối thiểu của người này cũng phải là tông sư. Mà trong những người chưa xuất thủ không chừng còn có người lợi hại hơn..." Quý Phong nhíu mày: "Chấp Hành Ty đã phái nhân thủ mở rộng phạm vi hoạt động, xử lý đám thích khách phía trước cho chúng ta. Các người có ý kiến gì không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 91: Ta không phải dễ chọc

Q.2 - Chương 91: Ta không phải dễ chọc

Quý Phong nói xong, căn phòng lập tức yên lặng hẳn. Trong đầu mỗi người, ý nghĩ xoay chuyển quay cuồng. Sát Sự Thính gặp nguy hiểm. Lần này đối thủ của bọn họ không phải chỉ là thế lực một phương, như Trấn Phủ Ty Ngô Quốc, mà là nhiều tổ chức thế lực bị buộc phải bỏ qua những ân oán cũ để liên hợp lại mà đối phó với Sát Sự Thính. Mỗi một thế lực riêng rẽ có lẽ chưa phải là đối thủ của Sát Sự Thính, nhưng sự liên hợp của các lực lượng này thì tuyệt đối cao hơn năng lực của Sát Sự Thính.

"Tần Phi, người có ý kiến gì không?" Quý Phong chỉ mặt gọi tên Tần Phi.

Tần Phi nghiêm trang trịnh trọng hỏi ngược lại: "Quý Đồng Tri, ty chức muốn biết, ngài muốn công chúa an toàn hoàn hảo đến được Đông đô hay là muốn giữ sĩ diện ỉnh, cho Sát Sự Thính?"

"Xin nói rõ thêm!" Quý Phong đáp.

"Nếu muốn sĩ diện thì chúng ta cứ giữ nguyên lộ tuyến, nghênh ngang đi đến Đông đô, điều động thật nhiều nhân thủ đến hỗ trợ, đồng thời đem tất cả nhân thủ của Chấp Hành Ty đưa đi bảo vệ vòng ngoài. Lập tức yêu cầu đại doanh Giang Nam cấp tốc chi viện cho năm nghìn thiết kỵ, yêu cầu các châu phủ trên lộ tuyến cũng phải cung cấp ít nhất ba trăm quan binh. Ra mệnh lệnh cấm dân chúng trong vòng năm dặm gần lộ tuyến, đồng thời hãy gặp người khả nghi thì trước bắt sau vấn. Tất cả tinh nhuệ của Sát Sự Thính đều phải phái đến. Ít nhất cũng phải có hơn ba vị Đề đốc tọa trấn..."

Tần Phi còn đang nói văng nước miếng, Quý Phong đã vội ngắt lời hẳn: "Tần Trấn đốc, ta xem ra biện pháp này của người không thể thực hiện được."

Tần Phi nhún vai, tỉnh queo cười nói: "Ta cũng hiểu là không thể thực hiện được. Nếu làm như vậy, an toàn thì rõ an toàn rồi, nhưng Sát Sự Thính cũng trở thành rùa đen rụt đầu. Ý kiến của ta là chúng ta dùng nghi binh đánh viện binh!"

"Ý của người..." Quý Phong chăm chú nhìn khuôn mặt狡 hoạt của Tần Phi, đột nhiên hẳn bưng tỉnh đại ngộ, vỗ tay nói: "Hay lắm!"

Ngạn Thanh từ nãy đến giờ vẫn không nói gì, giờ mới nhẹ giọng hỏi: "Nhiệm vụ của ta lần này là phối hợp với các người vì thế ta cần phải biết, rốt cuộc là các người dự định làm gì?"

Tần Phi buông gọn: "Người cứ nghe theo ta."

Ngày hôm sau, trời mới vừa hừng sáng, toàn bộ quan viên trong thành đã đứng chờ ở cửa thành, cung kính tiễn chân Sát Sự Thính. Lý Ngọc Long lưu luyến không nỡ buông cánh tay Tần Phi, nước mắt rơm rớm luôn miệng nói: "Tần Trấn đốc, ta và người dù tuổi khác nhau nhưng mới quen đã thân, khiến ca ca thật sự không nỡ xa rời người, nếu Tần Trấn đốc không chê, về sau chúng ta đối với nhau như huynh đệ nhé."

Tần Phi bỗng muốn buồn nôn, nhìn ánh mắt trông mong của Lý Ngọc Long mà toàn thân nổi da gà. Hắn tin chắc rằng, nếu mình để cho Lý Ngọc Long hô một tiếng "Thúc thúc", Lý Ngọc Long lập tức sẽ cùng mình kết nên quan hệ chú cháu không chút do dự.

"Đưa người ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, xin Lý châu mục trở về, nhớ đem mấy cái thi thể này xử trí cho tốt là được rồi... Về phần xưng huynh gọi đệ... à... Không dám nói bừa, thật sự là không dám!"

Nói xong, Tần Phi liền nhảy lên xe ngựa, rồi như bị châm lửa vào mông, đầu cũng không dám thò lên, lệnh cho xa phu lập tức ra roi thúc ngựa lên đường. Đoàn xe rời đi mang theo bụi mù cuồn cuộn, bụi đất tung bay. Đám quan viên Quang Châu vẫn còn nháo nhào lớn tiếng nói vói theo lời từ biệt...

Rời khỏi Nghiễm Châu phải đi tiếp ba trăm dặm nữa mới có châu phủ kế tiếp, đoạn đường này cắt qua một con sông nhỏ rồi vượt qua một gò núi nhỏ. Cũng may, ngoại trừ hai nơi này ra, đoạn đường còn lại coi như bằng phẳng. Theo lộ trình, ước chừng mất bốn năm ngày nữa hẳn là có thể đến Liêu châu!

Đoàn xe đến được con sông nhỏ đã là giữa trưa ngày hôm sau. Con sông rộng ước chừng nửa dặm. Vài tên nội vệ tinh thông thủy tính vượt sông dò đường rồi trở về bẩm báo với Tần Phi: "Đồng Tri trấn đốc, e rằng chúng ta không thể cho xe ngựa qua sông. Đáy sông gồ ghề, chỗ cạn thì đến eo, chỗ sâu thì đến đỉnh đầu. Xung quanh không có cầu. Thuyền của ngư dân căn bản không phù hợp để dùng. Xem ra, chỉ có thể dựng phù kiều (cầu nổi) thôi."

Dựng phù kiều đối với Sát Sự Thính là một công việc lạ lẫm, nhưng đối với quan binh của đại doanh Giang Nam, vốn thấy núi mở đường gặp sông xây cầu, thì lại là sở trường của bọn họ. Chẳng mấy khi có dịp khoe khoang bản lĩnh trước mặt cao thủ Sát Sự Thính, đám quan binh lập tức vén tay xắn áo, giữa cái lạnh mùa đông nhảy ùm xuống nước, hăng hái nhiệt tình dễ sợ!

Đã thành thói quen, làm quan thì phải ra uy, bọn quan binh bắt không biết bao nhiêu ngư dân dọc bờ sông quyên góp thuyền nhỏ để lập cầu nổi khiến các ngư dân không khỏi buồn bực tức tối. Những người định phản kháng liền bị quan binh xô tới quất roi lung tung, ra lệnh cho bọn họ đem thuyền ra giữa dòng, kết thuyền vào nhau...

Trong một thời gian ngắn, cầu nổi đã được làm xong. Một số ngư dân không may còn bị buộc phải ngâm mình trong nước giữ cho cầu nổi được ổn định. Một nửa đám kỵ binh liền vượt sông qua bờ bên kia chờ trước. Sau đó, đoàn xe ngựa dài ngoằng bắt đầu vượt sông, từng chiếc từng chiếc qua cầu.

Tần Phi chậm rãi phi ngựa tới bờ bên kia, quay người hô: "Làm nhanh lên! Trước tiên để xe của Quý Đồng Tri và công chúa qua..."

Hai chiếc xe một trước một sau tiến lên cầu nổi. Xe ngựa nặng nề lập lúc làm cầu nổi chìm xuống nước dềnh lên mạn thuyền. Đám ngư dân lại phải vất vả giữ cho cầu nổi không bị nghiêng ngả xô lệch. Đám kỵ binh đứng ở hai bên bờ hùng hù hống hống quát lớn: "Cẩn thận, nếu để lật cầu thì toàn bộ làng chài cũng không đủ bồi tội đâu, thậm chí có thể bị họa diệt tộc đấy!"

Đám ngư dân giận mà không dám nói gì. Tất cả cúi đầu chịu đựng lửa dầy trong lòng, cố chuyển sự xúc phạm thành sức mạnh để ráng hoàn thành công việc.

Hai chiếc xe trông rất khác biệt. Xe của Quý Phong cực kỳ xấu xí, trông chẳng khác chi một cái rương lớn màu đen sì. Xe của công chúa lại hoàn toàn trái ngược, tráng lệ lộng lẫy, tinh điêu tể trác. Đám ngư dân cả đời chưa từng thấy một chiếc xe ngựa nào hoa lệ như vậy. Ngoài xe có phù hiệu hoàng gia, không ít người muốn nhìn xem bên trong xe là ai.

Xe ngựa chậm rãi đi đến giữa cầu. Tần Phi dán mắt nhìn không chớp đám ngư dân này, hai mắt Tần Phi chột nheo lại. Hắn đang nhìn chăm chăm vào

một gã hán tử tinh tráng đang đứng cạnh phù kiều. Tên này đột nhiên quơ tay phải rút ra một thanh cương đao trắng sáng như tuyết từ mạn thuyền. Thanh đao được khoa lên, đao phong điên cuồng chuyển động, rồi như một trận gió lốc sắc bén chém thẳng tới cổ xe hoa lệ.

Cùng lúc tên hán tử kia ra tay, có ít nhất bảy tám tên đồng đảng cũng hành động. Có tên cầm mái chèo đập thẳng vào xe ngựa. Đừng xem thường mái chèo này, trong tay một cao thủ, một cái mái chèo tầm thường cũng chẳng khác gì thiên thạch từ trên trời giáng xuống đủ để cho chiếc xe ngựa tan thành bụi phấn. Một đạo ánh sáng phóng lên trời làm mọi người hoa mắt, một tên cầm kiếm từ dưới nước bay lên, kiếm quang sáng như tuyết che khuất bầu trời, phóng tới xe ngựa của công chúa. Mà ngay phía dưới cầu nổi, đột nhiên một đầu mâu lóe sáng từ dưới ván thuyền đâm vọt lên, Tần Phi cũng chỉ kịp nhìn thấy ánh chớp lóe qua, đầu mâu đã đâm vào giữa cái xe...

Trên dưới trái phải trước sau, khắp nơi đều có người tập kích mà trên cầu chỉ có mỗi hai chiếc xe ngựa cô độc, dù là cao thủ bản lĩnh thông thiên cũng không thể nào cứu viện kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ngựa của công chúa bị rất nhiều cao thủ vây công...

Vũ khí đủ loại. Thích khách đủ kiểu, hoặc ngụy trang thành ngư dân, hoặc núp ở đáy sông sẵn sàng phóng lên... bọn chúng quyết đánh xe ngựa nát thành bột phấn. Tuy nhiên, chiếc xe vẫn cứ đứng yên bình lặng, không có chút gì phản ứng. Bốn vách của xe đã bị chấn vỡ, trong xe chỉ có một cái thùng rất to!

Tần Phi đã cầm sẵn Thiên Mục thần cung, tên đã lắp, cung đã giương. Đầu tên nhắm vào cái thùng to, có bôi dầu làm hỏa tiễn. Chu Lễ Uyên ở bên cạnh đã châm lửa. Lần đầu tiên Thiên Mục thần cung trong tay Tần Phi phát huy hiệu lực. Thân cung bị Tần Phi dùng sức kéo căng đến mức gần thành hình tròn, ngọn lửa ở đầu mũi tên đã cháy đến gần chỗ tay cầm. Tần Phi nhắm một mắt nhắm bắn, niệm lực trong ý hải lan tràn ra tập trung vào thùng gỗ lớn kia. Buông tên! Một luồng lửa tựa như sao băng ban ngày, thẳng tắp một đường đâm vào cái thùng to kia, không gì ngăn chặn được.

Bọn thích khách nhìn thấy trong xe không người, tự biết không ổn, đang muốn nhanh chóng trốn chạy. Ầm! Một tiếng nổ thật lớn, thùng gỗ nổ tan tành. Trong xe ngựa, căn bản không có người, chỉ có một thùng gỗ nhét sẵn chất nổ! Ngoại trừ hỏa dược, Tần Phi còn làm đúng như sách dạy, nhét vào trong thùng hơn một trăm cân đinh sắt và vô số củ ấu. Những vật này, đương nhiên phải nhờ Quý Phong chế tạo hộ, toàn bộ đều thoa qua một ít chất kịch độc.

Ánh lửa vọt cao, khắp nơi đều nghe tiếng xé gió vang dậy, vô số đinh sắt dễ dàng đâm qua bọn thích khách gần đó cứ như xuyên qua đậu hủ. Bọn này cho dù là cao thủ, nhưng trong phạm vi gần như thế, chắc chắn không thể sống sót! Những đinh sắt, củ ấu đã tẩm kịch độc này tạo trên thân thể chúng phải hơn trăm lỗ .

Bảy tám thi thể mềm nhũn ngã xuống dòng nước, nước sông nhuộm màu máu đỏ tươi. . .

Nhóm thích khách xuất thủ đầu tiên liền mất mạng, đám ngư dân vẫn còn chưa kịp phản ứng. Bọn chúng không nghĩ tới Tần Phi và Quý Phong lại ám toán ngược lại mình. Giận tím mặt, năm sáu người từ dưới nước nhảy lên, đao thương kiếm kích, tất cả hướng chiếc xe hắc mã của Quý Phong tấn công.

Bọn thích khách không tin cỗ xe hắc mã tầm thường này cũng được trang bị hỏa dược. Ít nhất, bọn chúng tận mắt nhìn thấy Quý Phong chui vào trong xe ngựa. Bọn chúng không dám chắc có thể giết chết được một cao thủ cấp Tông Sư, nhưng bọn chúng tuyệt đối tin tưởng hạ sát một người có tu vi gà mờ như Đề Đốc Đồng Tri của Kim Thạch ty chắc chắn là không khó, nhất là trong một khoảng cách gần như thế.

Cửa xe hắc mã không gió tự mở, để lộ khuôn mặt Quý Phong đang cười nói: "Rất nhiều người cho rằng, giết người không có võ công rất dễ. Kỳ thật, nếu là để giết, dùng độc, dùng cơ quan hay võ công có khác gì nhau!" Nụ cười trên mặt hắt dần lạnh đi, nghiêm nghị quát: "Con mẹ nó, các người khi dễ lão tử quá!"

Quý Phong hét to một tiếng, càn xe đột nhiên mở ra hai lỗ hồng, hai luồng sương mù màu tím phun vọt ra, tản mát. Tên thích khách đi đầu còn đang

gầm thét, đột nhiên thất khiếu chảy máu, đoán thương trong tay rơi xuống nước, không kịp kêu lên một tiếng đã mềm oặt nằm gục trên cầu nổi.

Quý Phong cười lạnh nói: "Hôm nay, ta cho các người mở mang tầm mắt. Người của Kim Thạch Ty không phải là phế vật, và sáu ty của Sát Sự Thính, không một ty nào là dễ chọc!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 92: Ta hỏi người đáp.

Q.2 - Chương 92: Ta hỏi người đáp.

Người Sát Sự Thính có vẻ rất có lòng tin đối với vị Đồng tri Đề đốc này, hai bên bờ sông đều không có người xông ra giúp đỡ. Bọn thích khách trước sau bị vây chặt không thể nào đào tẩu được, bọn chúng bị dồn đến tuyệt cảnh như thế không thể nào không liều mạng, vạn nhất bắt được Quý Phong may ra còn có một tuyến sinh cơ.

Trên mặt Quý Phong thủy chung mang theo nụ cười lãnh khốc, xưa nay thoát nhìn lão thì thấy không khác gì mấy lão bá bên đường tụ tập nhau uống trà. Dù có ngẫu nhiên lộ ra quan uy cũng nhanh chóng tiêu tan mất. Kim Thạch Ty có nhiều quái nhân say mê tử thuốc cùng vũ khí thế nên vẻ hòa ái dễ gần của Quý Phong rất được người của Sát Sự Thính kính yêu.

Được kính yêu không có nghĩa là người đó mềm yếu có thể khi dễ, khi Quý Phong phẫn nộ thì cũng giống con mãnh hổ cắn người, bản thân lão hoà làm một với cỗ xe ngựa khủng bố, tiến có thể công thối có thể thủ, làm cho người ta vô kế khả thi.

Một lưỡi dao sắc bén xoay tròn trên không trung phát ra những tiếng "vù vù" bay đến một gã thích khách thấp bé. Gã không kịp trốn tránh nên gắng sức đưa trường đao lên đỡ đỡ. Leng keng một tiếng nửa thanh trường đao bị cắt đứt rơi xuống ván thuyền. Thích khách mặt biến sắc, trường đao trong tay gã chính là vũ khí ưa thích được dùng chế bằng tinh cương. Không biết là lưỡi dao của Quý Phong dùng cơ quan gì để bắn ra mà lực đạo lớn hơn

rất nhiều một kích toàn lực của cao thủ cấp Tiên Thiên chấn gãy trường đao dễ dàng.

Thích khách định bỏ lại nửa thanh đao rồi thò tay vào trong ngực lấy ra một thanh chuỷ thủ ngắn nhỏ, thân hình lay động lên xuống vài lần để tránh các loại ám khí thì đã đến mái hiên phía sau xe ngựa. Trên mặt của gã hiện một tia tàn nhẫn và hận ý. Phía sau cái vách tối như mực này chính là chỗ Quý Phong ngồi, với công lực của gã thì cứ phá vách mà vào chém chết Quý Phong dưới đao tuyệt không phải là việc khó gì.

Gã tập trung công lực toàn thân trên cánh tay, chuỷ thủ lại không gió tự phát ra âm thanh, chuỷ thủ hút chân lực cường đại tựa hồ lóe ra quang mang chói mắt.

Khí tức mạnh mẽ dường như muốn xuyên qua vách xe, gã đánh xe nhát gan lên tiếng kinh hô, một loạt quan binh đều đồng loạt giương cung lắp tên để nếu Quý Phong xảy ra chuyện gì không hay sẽ dùng loạn tiễn cho tên thích khách thành con nhím.

Vách gỗ trên thùng xe đột nhiên thò ra một tấm gỗ kích thước chưa đến một thước vuông, thích khách còn chưa kịp nhìn rõ ràng chỗ đó rốt cuộc là cái gì thì ở đó đã phun ra ba tia chất lỏng đen như mực, chất lỏng phun vào đầy mặt và cổ của gã. . . Làm chúng nhân sợ hãi chính là cứ chỗ nào có chất lỏng màu đen chảy đến thì da thịt bắt đầu hư thối lộ và từng đoạn xương trắng.

Thích khách kêu gào thảm thiết, gã vứt chuỷ thủ đi, hai tay ôm mặt nhảy xuống dưới nước như để nước sông hoà tan những giọt chất lỏng đoạt mệnh kia. Quý Phong ngồi trong xe chỉ lạnh lùng nhìn gã một cái rồi thản nhiên nói: "Nhảy xuống nước còn chết nhanh hơn."

Tần Phi tay nắm đoản kiếm, mắt lạnh nhạt nhìn diễn biến. Không còn nghi ngờ gì nữa, hiện tại Quý Phong đã khống chế được toàn cục, đám thích khách ở trên cầu nổi đã bị lão nắm trong tay, tầng tầng lớp lớp khí giới làm cho người ta sồn tóc gáy, nọc độc, khói độc, không ngừng phun ra đoạt lấy tính mạng thích khách. cỗ xe ngựa màu đen đáng phải dán thêm dòng chữ: người lạ đừng tới gần!

Trên cầu nổi bây giờ chỉ còn một tên thích khách cuối cùng, sắc mặt y tái nhợt, hai mắt vô thần nhìn chiếc xe ngựa, nhìn thấy ở trong xe Quý Phong mỉm cười. Nhìn những thi thể vô cùng thê thảm kia đạo phòng tuyến cuối cùng trong lòng y đã bị đánh tan nát, hôm nay y chỉ cầu sống còn bảo y làm gì cũng được!

Chẳng biết từ lúc nào, Tần Phi đã đi đến phía sau vỗ vỗ bờ vai của y khẽ nói: "Chết tử tế không bằng sống vật vờ. Phải thế chứ!"

Thích khách vô lực buông rơi vũ khí trong tay xuống, gã nhặt lên rồi ngoan ngoãn theo Tần Phi. Tần Phi nghiêm nghị quát: "Tiếp tục bắc cầu, chúng ta trở về chỗ cũ!"

Hóa ra Vũ Dương Công chúa chưa rời khỏi Quang Châu. Đó là Tần Phi dùng chiến thuật nguy trang đã bất ngờ đạt hiệu quả. Trong khi không có Công chúa cần phải bảo vệ, ở cầu nổi làm cho địch nhân triển khai công kích rất khó khăn rồi Quý Phong đại triển thần uy, một người tàn sát hơn mười tên thích khách bắt sống một người. Kim Thạch Ty trước đó bị người khinh thường thành ra uy danh đại chấn!

So sánh với những cao thủ giết người vô hình, những loại độc tiêu hồn thực cốt và những loại khí giới khó lòng phòng bị gây cho người khác cảm giác khủng khiếp. Bị giết trong tay Tần Phi cùng lắm thì bị đâm vào trái tim hoặc bay đầu; bị chết trong tay Quý Phong thì chết cũng không biết là chết như thế nào, hơn nữa hy vọng cái chết toàn vẹn thì thể trở thành điều vọng tưởng. . .

Một trận chiến vừa rồi, bọn thích khách đột nhiên phát hiện Đề Đốc Đồng Tri Kim Thạch Ty trong mắt bọn chúng tưởng như là hạng người vô năng hóa ra lại là người cực kỳ đáng sợ. Mà làm cho bọn thích khách lâm vào thế bị động chính là chiêu nguy trang này của Tần Phi làm cho bọn thích khách càng thêm khó có thể phán đoán - lần sau nhìn thấy xe ngựa của Công chúa, làm sao có thể xác định đó là Công chúa hay là một thùng hỏa dược với hơn một trăm cân đinh sắt đây?

Sáu ty Sát Sự Thính quả nhiên không có một ai là quả hồng mềm, cho dù là Kim Thạch Ty toàn người an phận tới cực điểm. Họ đã không ra tay thì thôi, vừa ra tay đã thu hoạch tính mạng của hơn mười vị cao thủ Tiên

Thiên. Cái tên gọi Quý Phong trong lòng bọn thích khách đã như là tên của tử thần. Còn có bao nhiêu người dám tới trêu chọc Quý Phong?

"Vũ Dương Công chúa, lần này chúng ta có thể lên đường!" Tần Phi nhã nhặn đứng ở trước mặt Vũ Dương Công chúa và Ngạn Thanh bình thản nói: "Bọn thích khách đã bị gài bẫy một lần, còn bắt sống được một tên. Tạm thời chắc không có ai dám có chủ ý xấu với ngài."

"Người . . . quá giáo hoạt!" Vũ Dương Công chúa thở dài: "Tự tiện sửa đổi hành trình của Công chúa hành trình, lại lợi dụng xe ngựa của Vũ Dương làm mồi dụ người tới để giết. Quan viên Ngự sử ở Sở Quốc không biết có phải là bất tài hay không, nếu có ai đó liều chết tố cáo người, người sẽ chịu không nổi."

Quý Phong bắt chéo hai chân ngồi bên cạnh dùng kéo sửa móng tay, lão dù bận rộn vẫn ung dung nghe vậy cười nói: "Vũ Dương Công chúa chẳng lẽ đã quên, cha vợ tương lai của Tần Phi chính là Ngự sử đại phu một trong tam công của triều đình. Quan viên Ngự sử cả triều đều là theo chân Đường đại nhân kiếm cơm ăn hẩm không ai tự làm khó bát cơm của mình mà đi buộc tội Tần Phi chứ."

Tuy Tần Phi đã từ hôn nhưng những việc cá nhân này dù sao không tiện nhắc tới ở trước mặt Công chúa. Hắn chỉ cười nhạt một tiếng mà không giải thích gì.

Vũ Dương Công chúa tò mò quan sát Tần Phi vài lần, nữ nhân ghét nhất không phải là nam nhân mà là những nữ nhân xinh đẹp có thể so với mình. Đường Đại Nhi được gọi là đệ nhất mỹ nữ Giang Bắc, nhưng rất nhiều đã từng tới Giang Bắc khi trở về thậm chí còn ca ngợi Đường Đại Nhi có thể coi là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ.

Nữ nhân có thể không biết một quốc gia có bao nhiêu tỉnh, có thể không biết một lượng bạc rốt cuộc có thể mua được những gì. Nhưng mỗi người đàn bà đều biết tên của nữ nhân xinh đẹp nổi danh nhất.

Vũ Dương đương nhiên biết Đường Đại Nhi, nàng tự phụ mình xinh đẹp lại thường nghĩ mình lại xót cho thân, nàng cảm giác linh khí Giang Nam đều tụ trên người mình. Loại hành vi tự kỷ này mỗi mỹ nữ đều có cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nếu như muốn Vũ Dương thừa nhận Đường Đại Nhi hấp dẫn hơn thì cho dù đao kề ở trên cổ hãn nàng cũng sẽ không thừa nhận. Nhưng nàng rất hiểu nữ nhân đặc ý vì vẻ xinh đẹp, vì xinh đẹp phạm vi chọn lựa tất nhiên là lớn hơn rất nhiều. Trên là vương công hoàng thân quốc thích, dưới là văn võ bá quan. Các con cháu thân gia cũng đau khổ mà theo đuổi những nữ nhân nổi danh đó. Đường Đại Nhi tại sao lại để ý đến vị thiếu niên đối diện xuất thân nghèo hèn?

"Ta cảm thấy sự sắp xếp của Tần Phi hiện tại không sai lầm. Tục ngữ nói, sóng sau xô sóng trước. Ta quyết định để quyền quyết định chuyển đi này giao cho Tần Phi." Quý Phong miễn cưỡng nói: "Bắt một lão nhân như ta đi lập kế hoạch cho việc này chẳng khác gì giết ta. Tần Phi sắp xếp xong xuôi báo cho ta biết một tiếng, ta cứ thi hành theo là được."

"Không được!" Ngạn Thanh trước đó chỉ im lặng nhìn không được lên tiếng phản đối: "Quý Đồng tri, bây giờ Tần Phi tuy biểu hiện rất tốt. Nhưng hãn tuổi còn rất trẻ, gia nhập Sát Sự Thính mới một thời gian ngắn. Nếu tùy tiện đẩy trách nhiệm hộ tống Công chúa để Tần Phi lên kế hoạch như vậy thì phong hiểm quá lớn, Ngô Quốc chúng ta quyết không đồng ý!"

Tần Phi cười ha hả vừa vuốt vuốt cái mũi vừa đi đến bên cạnh Ngạn Thanh thản nhiên nói: "Có một số việc không phải cứ tính toán theo dài ngắn. Mà là phải xem có năng lực hay không!"

Những lời này khi Tần Phi nói ra khỏi miệng thì chưa có cảm giác gì như Chu Lễ Uyên và Quý Phong ở bên cạnh không thể không cười trừ, Tần Phi đột nhiên tỉnh ngộ mình đã nói sai mất rồi hiện giờ cần sửa lại thì lại thấy há miệng mắc quai.

Ý nghĩ của Ngạn Thanh tất nhiên không khác ý nghĩ của Quý Phong. Nàng chỉ nói miệng là Tần Phi cố ý mở miệng đùa giỡn sau đó lạnh lùng nói tiếp: "Nếu như người chỉ huy thì rất nhiều người sẽ không phục người. Trên dưới không đồng lòng thì làm sao bảo vệ công chúa an toàn cho đến Đông Đô được đây?"

"Người Sát Sự Thính nhất định sẽ phục, không phục ta chỉ có mỗi người mà thôi." Tần Phi không hề nhượng bộ chút nào. "Uhm được lắm, ta hỏi người

một vấn đề nếu như người trả lời được thì ta sẽ nghe lời người. Nếu người trả lời không được thì cứ tâm phục khẩu phục mà nghe ta phân phó."

"Người có dám hay không?" Tần Phi nheo mắt lại bộ dạng khiêu khích.

"Ta sao lại không dám?" Ngạn Thanh tự phụ thông minh lanh lợi miễn là đầu bài đưa ra có đáp án thì từ trước đến nay chưa từng thối lui.

Tần Phi ho khan một tiếng rồi cất cao giọng nói: "Có một thân cây dài bảy xích. Một con ốc sên bò lên trên. Ban ngày nó bò ba thước, buổi tối tụt xuống hai thước. Hỏi người, khi nào thì ốc sên leo đến ngọn cây?"

Ngạn Thanh nhin không được che miệng nở nụ cười, Chu Lễ Uyên và Quý Phong đứng ở sau lưng Tần Phi đều xấu hổ nói không ra lời. Bọn họ vốn tưởng rằng Tần Phi muốn ra một đề bài gì xảo trá tai quái, không nghĩ tới hẳn hỏi một vấn đề mà đứa bé cũng có thể trả lời được. Cái này gọi là tặng lễ vật sao?

"Người có thay đổi câu đố hay không?" Ngạn Thanh ha ha cười nói, vì phải giữ dáng vẻ của mình nên nàng phải chịu đựng để không thất lễ.

"Ừc. . . Không đổi!" Tần Phi gãi gãi đầu: "Ta cảm thấy câu đó này là khó rồi."

"Đó là bởi vì người đàn. . ." Đến cả Vũ Dương Công chúa cũng nhin không được nữa lên tiếng nói: "Câu đố như thế chỉ có thể đố trẻ con lên ba thôi!"

Ngạn Thanh thu lại nụ cười nghiêm trang nói: "Bảy ngày!"

"Đúng là bảy ngày sao?" Vẻ mặt Tần Phi nghiêm túc nói: "Chúc mừng người, đáp án sai rồi. Sau này phải nghe lời của ta nhé!"

Ngạn Thanh hiện vẻ không thể tin được, thiếu chút nữa vọt tới trước mặt Tần Phi: "Người. . . Người quả thực là nói năng bậy bạ, không phải bảy ngày là mấy ngày? Người tưởng lừa được ta sao?"

"Nếu như người không tin thì cứ tìm một mảnh giấy mà vẽ. . ." Tần Phi thở dài: "Chỉ cần năm ngày mà thôi. . ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 93: Giống như cổ nhân đến.

Q.2 - Chương 93: Giống như cổ nhân đến.

Rời khỏi Quang Châu cũng đã bảy ngày, mặt mày hai người Ngô quốc vẫn cứ hăm hăm. Cũng bởi vô ý thua cuộc Tần Phi nên khiến bọn họ khó nuốt trôi. Hai người bọn họ, người thì tự phụ mình thông minh, người thì là chí cao công chúa nên thật khó chấp nhận thiệt thòi trước mặt Tần Phi.

Tần Phi cũng chẳng giữ thể diện cho hai vị quý nhân, thỉnh thoảng lại quay qua cười giễu các nàng. Làm hai người trong lòng uất nghẹn, cố tìm một cơ hội để phát tiết cơn giận. Ngặt nổi, Tần Phi lại không lộ chút sơ hở nào cho hai nàng sử dụng.

Sau khi rời Quang Châu, đoàn người đột nhiên giảm số lượng đi rất nhiều. Theo sắp đặt của Tần Phi, đại đội nhân mã tiếp tục theo đường lớn hướng Đông Đô tiến bước. Còn Tần Phi, Quý Phong, Chu Lễ Uyên cùng Vũ Dương công chúa và Ngạn Thanh lại thêm Lôi Lôi với tư cách là thị nữ, sáu người cải trang đi đường vòng trở về Đông Đô.

Về phần lộ tuyến, Tần Phi chẳng đi theo một tuyến đường nhất định nào, hăn nghĩ đến đâu thì đi đến đấy. Dù sao cả nhóm cũng chỉ có mấy người nên chỉ cần thuê ngựa mà đi vậy nên linh hoạt hơn và tốc độ nhanh hơn so với đại đội nhân mã nhiều lắm. Đến ngay hăn còn không xác định được lộ tuyến thì địch nhân làm sao có thể đoán trước cho được? Cho dù công chúa phải chịu khổ trên đường đi nhưng miễn sao cuối cùng có thể đến được Đông Đô thì việc này cũng chẳng coi là thất lễ.

Lúc ghé qua thương điểm, Tần Phi để tâm mua sáu chiếc áo khoác thật dày ọi người mặc. Thân thể Vũ Dương công chúa yếu đuối lại không quen với thời tiết rét lạnh của phương Bắc, mỗi khi có gió thổi qua liền run lên cầm cập. Năm người còn lại đều biết võ công nhưng mà con nhỏ Lôi Lôi lại diễn trò nữ tử yếu ớt. So với Vũ Dương mà nói, xem chừng còn có vẻ mảnh mai yếu nhược hơn, động tí là kêu rên rầm rĩ than lạnh chịu không nổi. Diễn xuất siêu việt giống y như thiệt.

Mỗi ngày trước khi rời khách điểm lên đường, mọi người lại tụ tập đến phòng của Quý Phong để hóa trang. Hăn trình trọng giảng giải: "Thuật hóa trang không thần kỳ như các người tưởng đâu. Trừ phi là cao thủ cấp Tông Sư, họ vốn có thể tùy ý khống chế cơ nhục cùng huyết dịch trong người, họ

chỉ cần vận công là có thể biến mình thành người khác. Còn người bình thường chỉ có thể trông cậy vào mấy thứ trong tay ta đây thôi."

Hắn lấy hai mảnh râu giả dán lên môi Tần Phi rồi nói tiếp: "Mấy chuyện nữ giả nam, nam giả nữ toàn là nói để gạt người. Ngoại trừ có vài người cá biệt còn thì trời sinh nam nữ cốt cách khác nhau. Bình thường nếu giới tính đã khác nhau thì từ dáng đi cho đến cử chỉ thần thái cũng hoàn toàn khác biệt. Nếu như người lấy hai cái bánh bao nhét vào ngực Chu Lễ Uyên, có chăng chỉ khiến hắn giống thái giám chứ chẳng phải nữ nhân. [DG: thái giám làm gì có ngực?!] Còn nếu người để Lôi Lôi cải dạng nam trang, dạng chân sai bước. Nàng đã không giống nam nhân đã đành, không chừng lại giống mù điên..."

"Những chuyện như vậy để lọt vào mắt cao thủ là cực kỳ nguy hiểm." Quý Phong miệng nói tay làm, hoàn tất hóa trang cho Tần Phi xong, liền quay qua Chu Lễ Uyên. Lão quay mặt sang bên kia nhưng miệng vẫn nói: "Chỉnh sửa hóa trang mỗi ngày là việc bắt buộc phải làm. Không có hóa trang nào có thể duy trì suốt hai ngày hai đêm không bị biến đổi..."

Tần Phi biết Quý Phong nói những lời này là cốt để cho hắn nghe. Tuổi còn trẻ rất ít người được đảm nhiệm các chức vụ cao, đó là vì lẽ gì? Vấn đề là: không phải bởi năng lực tuổi trẻ kém cạnh, mà chính là do kinh nghiệm của tuổi trẻ còn khiếm khuyết. Danh tướng xưa nay, làm tướng ở tuổi thiếu niên không ít nhưng làm soái khi còn niên thiếu hầu như không có. Ngay như vài bậc danh tướng bách chiến bách thắng tiếng tăm lẫy lừng, thưở thiếu thời lúc mười bảy mười tám tuổi bọn họ cũng chỉ biết cung cúc nghe lệnh người khác mà thôi...

Sự vụ trong sáu ty của Sát Sự Thính, Dịch lão đầu chưa chắc đã nắm bắt được hết dù vậy ít nhất lão cũng biết rõ bộ hạ của mình đang làm gì. Đây chính là tổ chất của người lãnh đạo.

Sáu người nhóm Tần Phi hành tẩu đang đóng giả như một gia đình giàu có. Quý Phong là gia trưởng, Vũ Dương công chúa là con gái bảo bối. Tần Phi và Chu Lễ Uyên là hộ vệ do gia trưởng mời còn Lôi Lôi và Ngạn Thanh là tỳ nữ cho tiểu thư. Bọn họ giả dạng thành người từ vùng ven sông nước đến

Đông Đô thăm người thân. Dọc đường tuy họ có gặp qua vài tên trộm đạo, thổ phỉ nhưng đúng là không gặp phải cao thủ.

Trước cửa khách điếm, mặt đất được bao phủ một tấc tuyết dày, tiểu nhị đã dắt tới sáu con ngựa sung mãn chờ sẵn, sau khi được Tần Phi cho tiền boia (thưởng)gã vui vẻ quay vào trong quán trọ. Trên bầu trời những bông tuyết bay phấp phới, dưới mặt đất tuyết cũng đã đóng dày cả tấc. Vài bông tuyết lọt vào trong cổ áo Vũ Dương công chúa khiến vị thiên kim tiểu thư không khỏi rùng mình.

"Hôm nay tuyết rơi, chúng ta nên chẳng lựa đường ngắn mà đi." Mấy ngày nay, Vũ Dương công chúa có nhìn qua địa đồ nên đối với đường đến Đông Đô cũng có chút hiểu biết.

"Ừm, vậy ý công chúa như thế nào?" Quý Phong điềm đàm hỏi.

Vũ Dương công chúa nhẹ giọng nói: "Nghe nói, trong tiểu trấn tên là Tam Thủy trấn có một tửu lâu rất nổi tiếng. Chúng ta từ đây tới Tam Thủy trấn ước chừng chỉ mất mấy canh giờ vừa vặn có thể ăn trưa. Sau đó, chúng ta tạm nghỉ một chút, buổi tối đến Sư Thành trọ lại cũng tốt."

"Lần này sẽ theo lời công chúa." Tần Phi cười giảo hoạt làm hai vị quý nữ của Ngô quốc không khỏi bực dọc.

Lôi Lôi cảm thấy tức cười. Ba nữ nhân một tuồng diễn (cùng cách đối xử), thế nhưng hai vị kia dù thế nào cũng không phải là đối thủ của Tần Phi. Trong khi đó, mình lại liên tục chiếm hết thượng phong, chưa từng cho Tần Phi chút tiện nghi. Nữ nhân à, nữ nhân ời! Nếu muốn tranh chấp với loại nam nhân mặt dày như hăn, da mặt mình càng cần phải dày hơn... Vừa muốn giữ phong thái, vừa muốn chiếm thượng phong trước mặt Tần Phi... hì hì... nói thì dễ, chớ tính chuyện làm! Lôi Lôi ta đã tự biến mình thành trái ớt cay, người có bản lĩnh thì cứ ăn thử, cắn một miếng thôi, đảm bảo nước mắt người đàn dựa rơi xuống.

Xuyên qua một trời gió tuyết, đoàn người đội tuyết chạy đến Tam Thủy trấn. Trong trấn chỉ có một con đường lớn nên rất dễ tìm tòa tửu lâu danh tiếng kia. Trước tửu lâu, tửu kỳ lộng gió簸 cáo rành rành cho lâu rượu. Trên cờ có ba chữ ngay ngắn"Thập Lý Hương".

"Có thơm đến vậy hay không, thử qua mới biết!" Quý Phong ngón trỏ chỉ thẳng, nói lỏng cương ngựa tiến về tửu điểm.

Không dè, tên tiểu nhị đang ngồi cạnh lò sưởi phía trong vừa thấy sáu người tiến tới liền vội vàng đứng dậy ra nghênh đón. Gã khom người nói: "Mấy vị muốn dùng cơm sao? Thật hồ thẹn, hôm nay tiểu điểm đã được người khác bao trọn. Không thể phục vụ quan khách được, thật sự xin lỗi."

Tần Phi nhòm ra sau lưng tiểu nhị, thấy trong tửu lâu giăng đèn kết hoa trang trí đầu ra đẩy, không nhịn được hỏi: "Là có người tổ chức đại tiệc sao?"

Tiểu nhị cười đáp: "Khách quan từ xa đến có điều chưa biết. Đàm đại nhân trong trấn chúng tôi gia sản hùng hậu lại thích làm việc thiện. Cứ vào ngày hai mươi tám tháng chạp, Đàm đại nhân lại bao trọn tửu lâu để mở tiệc chiêu đãi những người đức cao vọng trọng trong trấn. Thầy đồ dạy học hay người già ngoài bảy mươi đều có thể tham dự tiệc rượu. Tập tục này đã kéo dài mười mấy năm nay."

"Nếu như đã có người bao, bọn ta cũng không muốn làm phiền người. Chúng ta sẽ đi qua chỗ khác để ăn vậy!" Quý Phong điềm đạm nói.

Tần Phi thấy tiểu nhị nhanh mồm lẹ miệng, không nhịn được trêu: "Họ Tần trong thiên hạ đều là người một nhà, người nên chẳng thử hỏi qua một tiếng, biết đâu vị Đàm đại quan nhân kia cũng muốn mời họ Tần ta dự tiệc!"

Tiểu nhị thủ hai tay trong tay áo, cười hì hì đáp lời: "Khách quan, tám phần là ngài nghĩ sai rồi. Tiểu nhân cả gan đoán, ngài họ Tần, không phải họ Đàm." Hẳn biết chữ không nhiều, tuy vậy vẫn khoa tay vẽ chữ "Khách quan, họ của Đàm đại nhân như thế này nè. Tiểu nhân ở trong trấn đã lâu, gặp qua rất nhiều thương khách từ nam chí bắc, thế mà chưa từng thấy người nào cùng họ với Đàm đại nhân."

Cả đám đều cười thầm vì Tần Phi đụng độ phải một tên mặt dày y chang hăn. Tần Phi hơi đổi sắc nhưng lập tức khôi phục như cũ, điềm nhiên hỏi: "Tiểu ca, người còn chưa biết, bọn ta đang đi thăm người thân. Họ hàng của ta làm quan ở Đông Đô, nếu biết Đàm đại nhân tạo phúc ở quê nhà, người tốt như thế hăn sẽ báo cáo lên triều đình để khen thưởng. Chi bằng người

đem tên đại nhân nói cho ta hay để khi gặp thân thích ta còn biết mà thưa rằng ở Tam Thủy trấn có bậc thiện nhân như thế, xin triều đình lập bia tuyên thưởng đại nhân."

"Quả là ý tốt, khách quan thật là người có tâm! Đàm đại nhân à..." Tiểu nhị gãi gãi đầu suy nghĩ "Xưa nay đều gọi là đại quan nhân, nhất thời không nhớ ra tên, thật không biết làm sao... ngài chờ chút... A, biết rồi!"

Tiểu nhị vội vội vàng vàng chạy đến bên quầy, chụp lấy một tập giấy: "Cái này là thực đơn do người nhà của Đàm đại nhân đưa đến yêu cầu tiểu điểm theo đây mà làm, bên dưới có dấu ấn của Đàm đại nhân."

Tần Phi kiểm chế kích động trong lòng, cầm lấy thực đơn nhìn kỹ, hần thấy bên dưới viết bốn chữ ngay ngắn "Ấn Đàm Trọng Thắng".

"Quả nhiên là hần..." Tần Phi khẽ nhú mày, đưa mắt nhìn lên trên lầu. Hần nghe thấy có tiếng nói cười thì hỏi: "Tiểu nhị, phải chăng khách đã đến?"

"Dạ, đúng vậy! Đã có người tới, chỉ còn mấy người khách ở lầu dưới còn chưa đến. Đàm đại nhân hiện ở trên lầu tiếp khách." Tiểu nhị không rõ vì sao Tần Phi lại hỏi thế, tuy nhiên vẫn trả lời thành thật.

Tần Phi hít sâu một hơi giữ lòng trấn định, xoay người khẽ nói với Quý Phong: "Quý Đồng tri, ngài chắc biết vụ Sát Sự Thính bị mất trộm Giáo Hồn Sát năm xưa. Quan giữ kho khi đó chính là Đàm Trọng Thắng. Lúc ấy, hần bị cách chức, không ngờ lại đến Tam Thủy trấn làm phú ông."

Quý Phong chuyên tâm nghiên cứu độc dược, việc của Sát Sự Thính thì lão không biết nhiều, nhưng vụ mất Giáo Hồn Sát là chuyện lớn nên lão vẫn còn nhớ. Lúc này, lão gật gù: "Hình như là có chuyện đó. Nói đến chuyện đó thì cũng là hần không gặp may. Bây giờ trở thành phú ông xem như cũng tốt..."

Tần Phi hơi bất lịch sự ngắt ngang lời Quý Phong, nói nhàn nhạt: "Quý Đồng tri, phiền người đưa mọi người đi tiệm khác ăn cơm. Ta có chút việc muốn nói chuyện cùng Đàm Trọng Thắng."

Quý Phong kinh ngạc liếc mắt nhìn Tần Phi không hiểu đang xảy ra chuyện gì. Vì sao Tần Phi lại muốn nói chuyện với một cựu quan viên Sát Sự Thính đã bị cách chức từ hơn mười năm trước? Nhưng nếu Tần Phi đã thản nhiên

nói thẳng cho lão biết thì lão cũng nên tin tưởng vào hãn. Quý Phong liền đưa mọi người đi trước.

Tần Phi cũng chẳng muốn thẳng thắn làm gì nhưng hãn bắt buộc phải nói. Cả đám đều là cao thủ, nếu mình lén lút đi tìm Đàm Trường Thăng hoàn toàn có khả năng sẽ bị phát hiện. Chi bằng nói thẳng ra có khi mọi người còn không nghi ngờ. Cùng lắm thì sau này kiếm đại một cái cớ lấp liếm cho qua.

Nhìn thấy mọi người đều đã rời đi, Tần Phi quay qua nói với tiểu nhị: "Ta tìm Đàm đại nhân hỏi chuyện." Dứt lời, hãn nhảy xuống ngựa lên lên lầu nhanh như chớp, tiểu nhị có muốn cản cũng không được.

Trên lầu có rất nhiều người đang nói chuyện ầm ĩ. Tần Phi cao giọng lớn tiếng: "Đàm Trường Thăng đâu?"

Nhất thời, cả căn phòng lặng yên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 94: Trộm không nổi.

Q.2 - Chương 94: Trộm không nổi.

Là một trường giả rất được tôn trọng ở nơi này nên đã rất lâu rồi Đàm Trường Thăng không bị người khác gọi thẳng tên tục nữa. Ở Trấn Tam Thủy này nếu có người nhắc đến cái tên Đàm Trường Thăng, hơn nữa lại còn chêm vào những từ khó nghe thì kết cục của hãn chỉ có một, đó là bị người ta chôn sống bằng rau quả thối!

Tần Phi chỉ phạm vào điều thứ nhất lại cũng chưa nói điều gì quá đáng nên mặc dù những người trong tửu lâu cảm thấy rất đường đột nhưng cũng chưa đến mức làm gì người trẻ tuổi này ngay tức khắc.

Trong tửu lâu yên tĩnh bỗng có người hăng giọng nói: "Vị tiểu ca này, người tìm ta có việc gì?"

Tần Phi quay sang nhìn thì thấy một vị nam tử tuổi chừng năm mươi mặc một trường bào màu nâu sẫm, trong tay cầm hai hòn bi sắt đang mỉm cười bước tới.

"Người chính là Đàm Trọng Thăng?" Lời nói của Tần Phi vẫn tỏ ra hơi vô lễ.

Đàm Trọng Thăng đối nhân xử thế hết sức dạn dày, y cũng không tức giận mà bước tới trước mặt Tần Phi thản nhiên nói: "Đúng là ta."

Tần Phi nhét một món đồ vào tay Đàm Trọng Thăng nhanh như chớp, động tác của hắn cực nhanh đảm bảo không có bất kỳ ai có thể nhìn ra được. Đàm Trọng Thăng hơi kinh ngạc, hắn cũng không cúi đầu nhìn xuống mà lấy tay cẩn thận vân vê. Những năm gần đây, Đàm Trọng Thăng rất thích chơi mạt chược, bất kỳ quân bài nào đến tay y, y chỉ cần lấy ngón cái khê miết qua một cái là có thể biết đó là cái gì. Thứ Tần Phi kín đáo đưa cho y mặc dù không phải là một quân mạt chược nhưng với lực tay của y vẫn có thể nhận ra được rõ ràng.

Những con chữ cùng hoa văn trên đó đối với Đàm Trọng Thăng quả thực là hết sức quen thuộc bởi năm đó y cũng có một tấm thẻ bài không khác nhiều lắm.

Đàm Trọng Thăng mỉm cười nói: "Tuổi các hạ không lớn lắm mà chức quan đã không hề nhỏ rồi. Năm đó khi ta còn chưa rời khỏi Sát Sự Thính cũng mới chỉ là Tổng trấn Đồng Tri mà thôi. Quả thật là sóng sau xô sóng trước a!"

"Có điều ta rời khỏi Sát Sự Thính cũng đã rất lâu rồi. Đột nhiên người xuất hiện ở đây tìm ta có việc gì vậy?" Đàm Trọng Thăng nhíu mày hỏi ngược lại.

Tiếng hỏi đáp của hai người đều được đè xuống rất thấp nên không hề có người thứ ba nào nghe thấy. Tần Phi bình tĩnh nói: "Có thể tìm nơi nào yên tĩnh được không, ta hỏi người một số vấn đề. Hiện giờ ta là Tổng trấn Đồng Tri ở Cựu Án Xử của Hình Ngục Ty, có rất nhiều vụ án cũ năm xưa chưa được phá giải rơi vào tay ta, trong đó cũng có vụ án mà người để mất trộm Giáo Hồn Sát."

Đàm Trọng Thăng nhìn xung quanh một lượt, gật đầu mỉm cười với bà con xung quanh. Những người nông dân thật thà kia thấy Đàm Trọng Thăng với người trẻ tuổi kia nói chuyện thật vui vẻ thì cũng cho rằng hai người họ đang hàn huyên điều gì đó đều quay đi ai nấy tự mình uống trà

căn hạt dưa, không hề cảm thấy không khí giường cung bạt kiếm giữa hai người này nữa.

"Nếu ta không đi thì sao?" Đàm Trọng Thăng thản nhiên nói.

"Phong cách làm việc của Sát Sự Thính hãn là người rất rõ ràng, nếu ta đã đưa ra yêu cầu thì người bắt buộc phải phối hợp với ta. Nếu không ta sẽ nghĩ ra đủ mọi biện pháp cần thiết, sử dụng mọi thủ đoạn cần thiết bất kể là hợp lý hay bất hợp lý để đạt được mục tiêu của ta. Ta nghĩ người cũng không muốn nếm thử chúng đâu."

Trong lời nói của Tần Phi bao hàm một chút ý uy hiếp, hãn nhìn thẳng vào mắt Đàm Trọng Thăng: "Hơn nữa, người có thể lựa chọn nói thật hoặc nói dối. Biết đâu lời nói dối của người có thể lừa được ta thì sao?"

Đàm Trọng Thăng cười khở một tiếng, y cũng xuất thân từ Sát Sự Thính, sao có thể không biết các thủ đoạn của Hắc Lang. Vì đạt được mục đích của mình, Tần Phi tuyệt đối sẽ nói được làm được.

"Đi theo ta!" Đàm Trọng Thăng làm việc hết sức cẩn thận, trước tiên y giao phó cho tùy tùng của y phải tiếp đón khách khứa, sau đó mới dẫn Tần Phi tới hầm ngầm trong tửu lâu. Ở nơi này ngoại trừ mấy trăm hũ rượu ủ lâu năm ra thì không có bất kỳ bóng người nào khác, từ cửa của căn hầm này có thể thấy là cho dù có ấu đả to tiếng ở bên trong đi chẳng nữa thì bên ngoài cũng không thể nghe thấy gì được.

Đàm Trọng Thăng đặt giá nến trong tay lên kệ trong hầm ngầm rồi trầm giọng nói: "Người còn trẻ như vậy đã có thể giữ chức Tổng trấn Đồng Tri, theo ta biết thì trừ phi là có thiên phú hơn người ở một phương diện nào đó mới được. Mặc dù ta không ở Sát Sự Thính đã nhiều năm, lại ẩn cư trong trấn nhỏ này nhưng tin tức của ta cũng không hề bế tắc! Nhân vật thiên tài trẻ tuổi nhất của Sát Sự Thính chính là Tần Phi, nhưng hiện giờ Tần Phi không phải là đang hộ tống Công chúa Vũ Dương đến Đông Đô hay sao? Tại sao lại xuất hiện ở Trấn Tam Thủy được?"

Đàm Trọng Thăng cẩn thận nhìn Tần Phi một cái rồi hỏi dò: "Chẳng lẽ Công chúa Vũ Dương hiện giờ đang ở Trấn Tam Thủy?"

"Đó cũng không phải là vấn đề người nên quan tâm." Tần Phi thản nhiên thừa nhận thân phận của mình: "Không sai, ta là Tần Phi. Năm đó một phần

Giáo Hồn Sát bị mất trộm từ trong tay người, theo như những gì mà người viết trong hồ sơ nộp cho Sát Sự Thính, ta cảm thấy người còn giấu diếm điều gì đó. Ta không biết người muốn che chở cho ai hoặc muốn che giấu tội ác gì... nhưng nếu giờ đã gặp được người ta muốn biết rõ ràng mọi chuyện."

Sắc mặt Đàm Trọng Thăng hơi đổi, khi nghe thấy tên Tần Phi là y đã biết chuyện lần này không tốt lành gì. Nửa năm vừa rồi, Tần Phi quật khởi ở Đại Sở như sao chổi lướt qua bầu trời đêm, lão hữu (bạn lâu năm) của y ở Đông Đô khi đi ngang qua Trấn Tam Thủy cũng đã từng nhắc tới chuyện của Tần Phi. Ở Sát Sự Thính hành hung thể tử của Yến Vương, ở Lộc Minh Sơn dùng dao chém Cơ Hưng của Bắc Cương... đón được tú cầu của Đường gia, đoạt được trái tim của thiên kim của Quân gia... thanh danh rực rỡ vẫn chưa hề giảm.

Đàm Trọng Thăng hơi chần chừ một chút, lại ngồi ngay ngắn lên một vò rượu, thấp giọng nói: "Ta có thể kể lại một lần nữa cho người nghe. Mười tám năm trước, khi đó ta còn là Tổng trấn Đồng Tri chịu trách nhiệm quản lý thương khố số bảy mươi ba. Hằng ngày ta phải kiểm tra những thuốc men được để trong đó. Công việc ngày nào cũng như ngày nào nên ta rất quen thuộc với hết thảy mọi thứ trong thương khố, cho dù là vị trí của mỗi lọ để đâu, thậm chí là nắp bình thắt thành hình gì ta cũng rõ mồn một."

"Vào một buổi sáng, ta đến kiểm kê thương khố theo thường lệ. Kỳ thực, khi người ta làm một việc rất nhiều lần như vậy sẽ trở nên lười biếng! Có mấy ai có thể vào thương khố của Sát Sự Thính trộm đồ chứ?" Đàm Trọng Thăng lắc đầu, cười mỉa máo: "Ta chỉ có thể nói là, ấy thế mà cũng có thể xảy ra. Vừa bước vào thương khố ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, sau khi tìm kiếm cẩn thận ta mới phát hiện, thuốc gì không mất lại mất đúng một lọ Giáo Hồn Sát."

"Giáo Hồn Sát là thiên hạ chí độc, độc tính mãnh liệt không thuốc nào chữa được, trừ phi người trúng độc là Đại Tông Sư nếu không chắc chắn là phải chết. Dịch Tổng đốc đã từng nói, nếu Đại Tông Sư trúng phải Giáo Hồn Sát thì có thể dùng tu vi của bản thân mà mạnh mẽ tẩy tủy giải độc. Nhưng nếu

người khác trúng độc thì cho dù là Đại Tông Sư cũng chỉ có thể kéo dài tính mạng cho họ thêm một thời gian mà thôi."

"Trên đời này có được mấy vị Đại Tông Sư chứ? Những vị Đại Tông Sư mắt cao hơn đầu kia sao có thể lãng phí tinh lực đi kéo dài tính mạng cho người khác được?" Ánh mắt Đàm Trọng Thăng có chút sợ hãi: "Khi không thấy một lọ Giao Hồn Sát kia đâu, ta thấy hết sức sợ hãi. Một bình đó cũng đủ khiến cho trên trăm người chết đi, không biết ai sẽ trúng phải thứ độc được kinh khủng này nữa..."

"Khi ấy người xử trí như thế nào?" Tần Phi hỏi dồn.

Đàm Trọng Thăng suy nghĩ một chút rồi nói: "Đối với những việc như vậy Sát Sự Thính có yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Khi ấy ta lập tức khóa cửa thương khố lại rồi ra lệnh cho những nhân viên quản lý thương khố khác trông chừng nghiêm mật, sau đó tới Giam Tra Ty bẩm báo và yêu cầu điều tra."

"Giam Tra Ty lập tức điều động nhân thủ, sau khi mở thương khố ra kiểm tra lại một lần nữa cũng chỉ phát hiện lọ Giao Hồn Sát kia không cánh mà bay thôi."

Tần Phi thản nhiên nói: "Vậy thì lạ quá, để mất Giao Hồn Sát là tội lớn, tại sao lúc ấy người chỉ bị cách chức điều tra thôi?"

"Bởi vì ta không bị tình nghi." Đàm Trọng Thăng hùng hồn nói: "Buổi tối trước hôm đó sau khi kiểm tra thấy thương khố không có gì khác thường, ta liền khóa cửa thương khố rồi đến nhà một vị đồng僚 uống rượu mừng. Chúng ta quây tụm bưng gắp như suốt một đêm, tới sáng ngày thứ hai đến mở thương khố thì Giao Hồn Sát đã không cánh mà bay rồi. Tất cả mọi người ở hôn lễ đều làm chứng cho ta, rằng ta đã ở đó suốt đêm nên tuyệt đối không thể có hành vi biến thủ được."

Tần Phi chìm vào trầm tư, hẳn biết quy củ của thương khố. Mỗi thương khố đều có một vị Tổng trấn Đồng Tri làm quản khố, từ trước tới giờ bọn họ chịu trách nhiệm kiểm tra và kiểm kê thương khố. Nếu như cần dùng thuốc men hoặc khí tài gì đều cần phải được phép từ Sát Sự Thính, sau đó lại nhờ Tổng trấn Đồng Tri quản kho lấy ra. Mà mỗi khi vị quản khố rời khỏi thương khố đều phải trải qua sự lục soát của Giam Tra Ty để bảo đảm họ

không mang bất cứ vật phẩm gì ra ngoài, sau đó mới cho phép bọn họ rời đi.

Sau khi quản khố đi khỏi, Giam Tra Ty sẽ khóa hết cả đại khố lại, các cơ quan ở đại khố tầng tầng lớp lớp, trừ phi có tu vi Đại Tông Sư nếu không thì tuyệt đối không thể vào trong. Nhưng không phải cứ là Đại Tông Sư thì cái gì cũng biết, chẳng hạn như mở khóa... Đại Tông Sư có thể dễ dàng dùng sức phá khóa chứ tuyệt đối sẽ không lấy một thanh sắt nhỏ ra mà mở khóa.

Khóa của thương khố số bảy mươi ba của Đàm Trọng Thắng hoàn toàn không có vấn đề gì, nói cách khác, kẻ lấy trộm Giáo Hồn Sát hiển nhiên là người trong nội bộ và rất quen thuộc với hoàn cảnh của đại khố.

Tần Phi thấp giọng nói: "Chìa khóa của người vẫn luôn cất giữ bên người đúng không?"

"Đúng vậy! Ta tuyệt đối không đưa cho bất kỳ ai."

"Ta có một giả thiết!" Tần Phi trầm tư nói: "Cho dù người luôn mang theo chìa khóa, nhưng dù sao người vẫn phải ăn cơm, ngủ, tắm. Nếu có người mua chuộc vợ của người thì nàng căn bản không cần lấy trộm chìa khóa của người mà chỉ cần khi người không chú ý, lén lấy chìa khóa của người ấn vào khuôn rồi đưa khuôn đó cho người khác, người khác mặc dù không thể làm ra một cái chìa giống như đúc nhưng cũng có thể nghiên cứu ra bảy tám phần cấu tạo của cái khóa này rồi."

Đàm Trọng Thắng lắc đầu nói: "Tuyệt đối không thể là lão bà của ta được, nàng hiểu rất rõ là khi mất chìa khóa hoặc Giáo Hồn Sát, nếu như bị xử nặng thì cả nhà ta đều sẽ bị chém đầu. Nếu có người mua chuộc nàng đi nữa thì nàng cũng phải còn mệnh mới xài tiền được. Lão bà của ta còn chưa ngu xuẩn đến mức như vậy đâu!"

"Ta cũng chỉ nói đó là một giả thuyết, người đi tắm cùng với người cũng có khả năng, những cô nương ở thanh lâu, kỹ viện mà người đến cũng có khả năng." Hai mắt Tần Phi nhìn thẳng vào Đàm Trọng Thắng: "Năm đó bọn Dịch Tổng đốc không truy cứu người, ta tin tưởng phán đoán của bọn họ là người không khả nghi. Nhưng để người đi tha hương cũng không phải là biện pháp giải quyết, chuyện gì cũng cần tìm ra chân tướng của nó. Ta nghĩ

tối nghĩ lui cũng chỉ có thể bắt đầu điều tra từ cái chìa khóa của người, có lẽ sẽ có thu hoạch."

Đàm Trọng Thắng cười quỷ dị, hỏi ngược lại: "Tần Trấn đốc, nếu ta đoán không sai thì căn bản người không biết chìa khóa của thương khố nó hình thù như thế nào đúng không?"

Tần Phi nhất thời á khẩu không trả lời được, đúng là hắn chẳng biết gì về cái chìa khóa này.

Đàm Trọng Thắng cực kỳ chậm rãi vươn tay trái ra, đó là một bàn tay lớn rất bình thường, nhiều năm sống an nhàn sung sướng như vậy, những vết chai năm xưa đều đã mất đi.

"Tần Trấn đốc, chìa khóa đó là một đạo phù, phù ấn do nội lực vẽ thành."

Đàm Trọng Thắng hơi giễu cợt nói: "Cái đó thì trộm thế nào được?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 95: Trước ngạo mạn sau cung kính.

Q.2 - Chương 95: Trước ngạo mạn sau cung kính.

Cái thế giới này luôn tràn đầy đủ loại nghịch lý. Theo lý thuyết, ngoại trừ Đàm Trọng Thắng thì không có người có thể mở ra cửa kho số bảy mươi ba, dù y cả ngày đều say sưa uống rượu mà vẫn có người có thể làm chứng cho y, y tuyệt đối không có khả năng rời tiệc rượu trở lại mở cánh cửa kho số bảy mươi ba.

Cho dù có lúc y đi vệ sinh hay những chuyện khác, trong chốc lát thoát ly tầm mắt của mọi người, nhưng trong một thời gian ngắn như thế, y cũng không đủ thời gian từ tiệc rượu chạy qua lại Sát Sự Thính, chưa kể còn phải đánh cắp Giáo Hồn Sát.

Tần Phi dần dần đã có suy đoán, hắn cũng không có khinh thường năng lực làm việc của Sát Sự Thính. Năm đó, Sát Sự Thính đã điều tra một thời gian, sau đó Đàm Trọng Thắng đó bị cách chức và chấm dứt công việc trong biên bản đã lưu lại có ghi như thế.

Hiện trường không có dấu hiệu người ngoài tiến vào, vậy thì chỉ có thể là nội gian gây án. Đàm Trọng Thăng là kẻ bị hiềm nghi lớn nhất, tám chín phần mười là chịu tội thay cho người khác vậy người đứng ở sau màn ra tay thì tung tích của gã vẫn không ai phát hiện được. Gã là ai? Nếu như bảo một người có thể tìm người chịu tội thay ở Sát Sự Thính rồi đợi sự việc trôi qua thì năng lực người này hiển nhiên là không nhỏ. Thậm chí y có thể nhận được sự giúp đỡ của thế lực bên ngoài không thua gì Sát Sự Thính.

"Người xem ra cũng đã đoán được chuyện gì?" Đàm Trọng Thăng mỉm cười nói: "Nhưng sự việc đã qua nhiều năm, ta cũng đã bỏ việc truy tìm chân tướng an tâm trở thành một phú gia... Ta thật sự không hiểu, vì sao người lại có hứng thú đối với cái bản án xa xưa này."

"Ta có lý do riêng của mình." Tần Phi thở dài một tiếng rồi hỏi tiếp: "Trừ người ra, còn ai có quyền mở cửa kho số bảy mươi ba?"

"Đề Đốc Kim Thạch Ty, Đề đốc Chấp Hành Ty và Tổng đốc!" Đàm Trọng Thăng không chút nghĩ ngợi liền nói ra.

Ba người này đều là nhân vật rất có trọng lượng của Sát Sự Thính, hơn nữa mỗi người đều có thể lấy Giáo Hồn Sát mà không cần lý do. Sự việc truy tra tới đây, rốt cuộc không cách nào tiếp tục nữa...

"Cảm ơn!" Tần Phi chân thành nói: "Tin tức người cung cấp đối với ta thập phần hữu dụng."

"Nếu như người không vội thì ở lại một tý uống chén rượu nhạt." Đàm Trọng Thăng cười cười nói: "Đã đi vào tận cái nơi vắng vẻ như Tam Thủy Trấn này, ta nghĩ rằng không có ai có thể tìm tới ta. Tương thỉnh bất như ngẫu ngộ [DG: Thỉnh mời không bằng vô tình gặp gỡ], để ta làm địa chủ mời người một chén rượu."

"Không cần khách khí. Ta còn có chuyện phải làm, nếu như về sau có việc cần, ta sẽ tìm tới người." Tần Phi chấp tay từ biệt mà lòng đầy tâm sự.

Đàm Trọng Thăng đứng ở bên ngoài hầm rượu, nhìn bóng lưng Tần Phi rời đi, bỗng nhiên y lặng lẽ thở dài một hơi, y đã rõ cuộc sống yên tĩnh của mình từ đây đã hết.

Ở trong Tam Thủy Trấn tửu điểm nhỏ cũng không nhiều, Tần Phi vòng vo nửa vòng đã tìm được tiểu quán bọn người Quý Phong đang ngồi. Rượu và

thức ăn bày ra hơi lộn xộn. Việc này làm cho công chúa Vũ Dương đã quen với cuộc sống cành vàng lá ngọc không khỏi chau mày khó chịu. Tần Phi cười tủm tỉm vừa đi vào vừa chào hỏi: "Ta đã trở về."

"Hỏi được gì không?" Quý Phong đưa mắt liếc nhìn một cái.

Tần Phi khẽ lắc đầu, hai người lập tức ngậm miệng không nói chuyện về Đàm Trọng Thắng. Bữa cơm kết thúc rất nhanh, đám nữ hài tử chỉ ăn vài miếng cũng đã buông đũa xuống. Quý Phong đã lớn tuổi, Tần Phi tâm sự nhiều nên hai người đều nuốt không trôi. Chỉ có Chu Lễ Uyên như người bị chết đói cứ ăn từng miếng nhồm nhoàm như sắp chết không bằng...

Ánh mắt năm người tỏ ra cực kỳ xem thường Chu Lễ Uyên miệng đang chảy đầy mỡ, tay Chu Lễ Uyên đang cầm đùi gà bỗng cảm thấy xấu hổ gặm qua loa rồi lấy tay áo chùi qua miệng rồi nói: "Không ăn nữa."

Tính tiền xong mọi người đi ra khỏi cửa tửu điếm. Tuyết rơi tán loạn càng trở nên dày đặc, trên thân mấy con ngựa buộc tại cửa ra vào đã bị tuyết rơi xuống phủ một tầng hơi mỏng, con ngựa ra sức lắc lư cái lưng làm rơi tuyết xuống. Tay Tần Phi vừa mới cầm dây cương, còn chưa kịp cởi ra khỏi cột bỗng nhiên nghe thấy đâu đó có người kêu lên: "Chính là hắn, đừng để hắn bỏ chạy..."

Mọi người ngạc nhiên quay lại nhìn thì thấy có một đám người ăn mặc như thôn dân dẫn theo hai gã tuần kiếm chạy nhanh sang chỗ hắn. Bởi vì chạy quá nhanh, trên đường tuyết lại nhiều, vài người té ngã trên mặt đất. Tuần kiếm sợ xấu mặt, một tay tóm chiếc mũ trên đầu, một tay giữ chặt thanh đao bên hông, chạy như không kịp thở đến trước mặt mọi người.

"Chính là hắn..." Đi đầu là một nữ tử hơn bốn mươi tuổi chỉ tay vào Tần Phi lạnh giọng quát: "Vừa rồi chính là hắn tới tìm Đàm đại quan nhân."

Tần Phi nhẹ gật đầu: "Đúng vậy, là ta tới tìm hắn... Nhưng đã xảy ra chuyện gì?"

Một vị Tuần kiếm tuổi hơn ba mươi nghiêm túc ngắm nghía Tần Phi rồi trầm giọng nói: "Ta là Tuần kiếm ở sở Tuần kiếm Tam Thủy Trấn. Người là ai? Từ đâu tới đây? Có gì chứng minh thân thân?"

Bản thân Tần Phi cũng từng làm Tuần kiểm, biết rõ đây là hỏi theo phép tắc, liền hỏi ngược lại: "Rất nhiều người cùng đến thì cũng nên nói cho ta biết là chuyện gì xảy ra chứ?"

Mạc Tuần kiểm cẩn thận đánh giá Tần Phi, tay phải của hắn nắm chặt chuôi đao, bộ dáng phảng phất như tùy thời đều có thể rút đao.

"Vừa rồi người tới tìm Đàm đại quan nhân, các người cùng đi vào hầm rượu uống rượu đàm luận. Sau đó, một mình người đi ra khỏi hầm rượu. Khách trên lầu chờ Đàm đại quan nhân lâu quá nên hồi điểm tiểu nhị đi xuống hầm rượu xem xét thì phát hiện Đàm đại quan nhân đã chết nằm trên mặt đất." Mạc Tuần kiểm lạnh lùng nhìn Tần Phi: "Đàm đại quan nhân bị người dùng lưỡi dao sắc bén một kích đâm trúng trái tim mà chết. Căn cứ kinh nghiệm của ta đã nhiều năm làm Tuần kiểm thì Đàm đại quan nhân bị đâm trúng ở khoảng cách gần, hung thủ dùng hung khí rất mỏng, cho nên vào thời điểm ám sát không chảy ra nhiều máu."

"Đàm đại quan nhân không phản kháng, không giãy dụa, không kêu cứu. Án mạng như thế tám chín phần mười đều là người quen làm ." Mạc Tuần kiểm nhìn không được liền rút đao ra thản nhiên nói: "Trong mắt của ta, người bị tình nghi lớn nhất. Tốt nhất người ngoan ngoãn theo ta quay trở lại sở Tuần kiểm rồi ta sẽ đưa người tới huyện nha thẩm vấn."

"Mạc Tuần kiểm, còn cùng hă nói nhảm làm cái gì?" Một vị thôn dân phần nộ quát lớn: "Tên tặc tử này giết chết Đàm đại quan nhân, theo như thôn quy thì bắt trói hă lại, cột đá vào người, nhện chìm xuống sông."

Tần Phi nhún vai ra vẻ vô tội, nhìn đến vị thôn dân kia: "Này, ta có thâm cừu đại hận gì đâu mà cái án mạng này nhất định là ta làm hay sao? Nếu như bởi vì những lời này của người mà người tốt bị giết oan thì người xem là có quá lắm không?"

Thôn dân giận dữ, chỉ vào mặt Tần Phi mắng: "Đừng nói nhiều, người cho rằng nói hươu nói vượn có thể thoát khỏi tội sao?"

"Mạc Tuần kiểm, mời người qua đây nói chuyện." Tần Phi thản nhiên bước hai bước ra xa, Mạc Tuần kiểm không rõ dự định của hă, nhưng dựa vào đông người như vậy, y cũng không sợ Tần Phi làm khó dễ. Tếu à? Ở đây có

hơn trăm người chỉ mỗi người một quyền cũng có thể đánh Tần Phi thành bánh thịt.

Mạc Tuần kiểm đi đến bên cạnh Tần Phi quát hỏi: "Có gì thì nói ngay đi."

Tần Phi ghé sát tai y nói: "Ta chính là Đồng Tri Trấn đốc Sát Sự Thính vì có việc công đi ngang qua Tam Thủy Trấn. Vừa rồi chỉ gặp mặt Đàm Trọng Thăng hỏi hẩn một vài chuyện. Nhưng ta không giết hẩn. Vụ án mạng này, không phải là việc Tuần kiểm các người có khả năng làm nên cứ giao cho ta điều tra là được rồi."

Mạc Tuần kiểm cười ha hả, thiếu chút nữa cười đến chảy nước mắt. Y ôm bụng khom cả người chỉ vào Tần Phi nói: "Người nói người là Trấn đốc Sát Sự Thính? Chả lẽ ta là Tổng trấn Sở Tuần kiểm? Người biết lão tử đã bắt bao nhiêu kẻ trộm chưa? Tên trộm nào cũng bảo hẩn có thân thích với quan lớn lại cũng có tên nói hẩn là hàng xóm của một người nổi tiếng, nhưng giả mạo Đồng Tri Trấn đốc Sát Sự Thính thì người là kẻ đầu tiên..."

Tần Phi im lặng lấy lệnh bài bên eo đưa ra. Mạc Tuần kiểm khó khăn lắm mới tạm thời nín cười đưa tay cầm thẻ bài rồi nhìn thoáng qua, lập tức thần sắc kịch biến, mắt không dám tin nhòm nhòm Tần Phi, lật lui lật tới kiểm tra thẻ bài rồi đưa vào trong miệng cắn một phát...

"Là đồ thật... Coi chừng hàm răng của người." Tần Phi không phải sợ mấy cái răng của y văng tung tóe mà là cảm thấy có chút buồn nôn.

Hai tay Mạc Tuần kiểm cung kính cầm thẻ bài hoàn trả cho Tần Phi rồi nhẹ giọng nói ra: "Đại nhân yên tâm, vụ Đàm Trọng Thăng ty chức nhất định cho làm sạch sẽ."

"Người có ý gì?" Tần Phi bị y làm cho dở khóc dở cười.

Mạc Tuần kiểm tự cho là thông minh nói: "Đại nhân, ngầm hiểu với nhau là tốt rồi. Đàm Trọng Thăng dám đắc tội đại nhân, cho dù nhà hẩn tiền tài bạc triệu cũng là tự tìm đường chết. Đại nhân cứ yên tâm trở về đi, bản án này ty chức làm thành vụ án giang hồ bắt cóc tổng tiền, Đàm Trọng Thăng do chống cự bọn cướp mà không địch lại nên bỏ mình..."

"Người ngàn vạn lần đừng có làm kiểu này, bản án này ta đã nói Sát Sự Thính tiếp nhận, là sẽ tiếp nhận." Tần Phi thanh âm tuy nhỏ nhẹ nhưng lại rất nghiêm khắc.

Mạc Tuần kiểm liên tục gật đầu: "Ty chức hiểu, hiểu ạ !"

Dứt lời, Mạc Tuần kiểm xoay người lại, hướng về phía đám thôn dân hô lên: "Chư vị, vụ này đã rõ. Vị này quan nhân không có khả năng gây án, Tuần kiểm chúng ta tuyệt đối không thể tùy tiện bắt người tốt. Xong rồi, hương thân phụ lão các người về nhà trước đi. Vụ án này chúng ta sẽ tiếp tục điều tra, lúc nào có thông tin sẽ thông tri ọi người."

Không biết là ai trong đám người hô lên: "Đồ chó chết, người nhận tiền bán thiu của người ta sao? Mới hỏi hai ba câu đã thả người đi, sao lại có đạo lý như vậy?"

Mạc Tuần kiểm lửa giận ngút trời, vỗ yêu đao chửi bậy nói: "Lão tử nói không có là không có, các người là Tuần kiểm sao? Biết cái gì mà nói!"

Trong lòng Tần Phi có chút khó xử, mắt nhìn thấy hơn trăm tên thôn dân tâm tình kích động, lập tức muốn diễn biến thành một chuyện bức xúc của dân chúng. Tên Mạc Tuần kiểm tự cho là thông minh càng làm sự tình trở nên khó xử. Mặc dù mình không sợ những thôn dân này, nhưng cũng không thể chém giết đám thôn dân vô tội này mà khai mở một đường máu đi ra ngoài.

Trong lúc Tần Phi suy tư, niệm lực trong ý hải lặng lẽ khuếch tán ra chung quanh. Hơn trăm thôn dân hoặc kích động hoặc phẫn nộ hoặc gào thét, đều tại trong ý hải hần nhìn thấy nhất thanh nhị sở . Đột nhiên, Tần Phi cảm thấy có chuyện kỳ lạ, trong lúc niệm lực xẹt qua một người lại không có chút nào phản ứng.

Đây rất không bình thường , nếu như đối phương không phải một vị niệm tu thì chắc là một kẻ tu vi cao hơn mình. Người như vậy sao lại theo thôn dân tới đây?

Ý hải Tần Phi lập tức tập trung vào mục tiêu, người nọ liền nhanh chóng thối lui, hai chân đan chéo trên mặt đất một cái, dưới chân như có bánh xe theo mặt đất đầy tuyết chạy ra ngoài tốc độ cực nhanh không khác gì tuần mã..

"Đứng lại!" Tần Phi hét lớn một tiếng, trong tay đã cầm sẵn đoản kiếm uốn thân nhào tới, người bay theo kiếm, xẹt ngang qua trên đỉnh đầu thôn dân thẳng hướng tên nam tử đang thối lui.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 96: Tần Trấn đốc hèn hạ vô sỉ..

Q.2 - Chương 96: Tần Trấn đốc hèn hạ vô sỉ..

Từ thừa cha sinh mẹ đẻ tới nay thôn dân sống tại Tam Thủy Trấn chưa từng thấy người nào có thể bay cao như vậy, bây giờ đột nhiên chứng kiến Tần Phi lăng không nhảy lên không khác gì đại điều xẹt qua trên đầu, những thôn dân kia vô tri sợ tới mức nhao nhao quỳ xuống tưởng rằng đã đắc tội với Thần Tiên...

Tần Phi chỉ tập trung vào nam tử đang chạy trốn như gió, người nọ thân hình không cao to, vận áo bông bình thường một lòng chuồn đi không quay đầu lại. Trong nháy mắt hai người đã di chuyển hơn mười trượng.

Quý Phong đang muốn mở miệng gọi Tần Phi trở về, nhưng lại từ từ ngậm miệng lại bộ dáng cao thâm mặt trầm.

Lôi Lôi không nhịn được lắm miệng hỏi: "Một mình hắn đi chẳng lẽ không nguy hiểm sao? Tại sao người không gọi hắn lại?"

Quý Phong trầm ngâm nói: "Thứ nhất, dù ta có gọi chắc chắn hắn sẽ không nghe. Thứ hai, người của Sát Sự Thính luôn có phán đoán chính xác tình huống phải làm. Nếu như Tần Phi đuổi theo là hắn đã phán đoán tình huống, hắn có thể bắt được tên đào tẩu kia. Bằng không hắn chết cũng là đáng đời. Cho dù còn sống trở về, lão nhân gia ta cũng sẽ trách phạt hắn thật nặng."

Lôi Lôi thè ra đầu lưỡi đáng yêu, không nói thêm gì nữa. Nàng lại lần nữa đưa mắt nhìn lại, trong tuyết chỉ có rất nhiều thôn dân đang ở quỳ xuống mà không còn bóng dáng Tần Phi và tên nam tử đào tẩu kia.

Gió lạnh thê lương gào thét bên tai, băng tuyết lạnh lẽo rơi xuống không khác gì băng bao tấp vào mặt đau nhói, những bông tuyết đầy trời bay lượn không chỗ nào là không có, chúng chui vào trong tay áo Tần Phi, chui vào cả trong cổ hắn. Chẳng mấy chốc, hai người một trước một sau đã chạy nhanh đến bờ sông bên ngoài trấn.

Tam Thủy Trấn vốn là theo địa lý mà đặt tên, cái thị trấn nhỏ này nằm vào chỗ ba con sông nhỏ giao nhau. Vùng đất này không phải là đất lành, năm nào có lũ lụt thì năm đó Tam Thủy Trấn cũng bị thiên tai tàn phá. Nhiều khi những vùng khác còn chưa bị lũ lụt thì Tam Thủy Trấn chỉ cần một trận mưa to kéo dài cũng bị nhấn chìm một nửa. Cho nên, dân cư ở thị trấn này rất tin tưởng thờ phụng Long Vương. Ngay tại bờ sông có một miếu Long Vương. Trên thị trấn cho dù nhiều ngôi nhà xơ xác rách nát, nhưng miếu Long Vương ngược lại được sơn son thiếp vàng lộng lẫy.

Long Vương dù được thờ cúng đầy đủ nhưng không phải lúc nào cũng phù hộ các thôn dân, hàng năm Tam Thủy Trấn vẫn bị nhấn chìm ít nhất một lần. Mỗi lần bị lũ lụt dân cư ở đây là dâng hương mổ heo cầu khẩn cho lũ lụt chóng rút đi...

Bờ sông tích tụ dày đặc tuyết, người nọ đang lao đi nhanh đột nhiên dừng bước rồi quay người đối mặt Tần Phi.

Đó là một kẻ rất bình thường không có gì đặc biệt, nếu đứng trong biển người mênh mông dù người khác nhìn vào sẽ không có một ấn tượng gì. Nhưng lúc này gã đứng im như vậy làm cho Tần Phi cảm giác vô cùng áp bức. Tần Phi đang chạy nhanh liền ngừng chân lẳng lẳng nhìn người nọ rồi cất tiếng hỏi: "Người giết Đàm Trượng Thăng?"

"Ừ." Người nọ gật đầu nhẹ.

"Có oán thù sao?"

Người nọ bỗng nhiên nở nụ cười: "Nếu như người không gặp được hãn, hãn còn có thể sống rất nhiều năm. Người nhiều chuyện hại chết hãn còn muốn trách ta sao?"

"Quý danh của người là gì?" Tần Phi chậm rãi hỏi. Niệm lực của hãn từ từ khuếch tán ra, chung quanh hoàn toàn yên tĩnh không có người nào khác. Ở bờ sông ngoại trừ mấy tiểu hài tử đang đập người tuyết thì không có cái gì. Nội tâm Tần Phi thoáng yên ổn, người của đối phương không nhiều, ít nhất cũng không đủ năng lực bố trí mai phục ở đây.

Người nọ nhếch miệng, thản nhiên nói: "Người dám truy ta đến nơi đây, chắc là có chủ tâm muốn bắt ta. Người có thể bắt được ta, ta sẽ nói cho người biết."

Vừa dứt lời, bàn tay nam tử kia duỗi ra, gió đột ngột nổi lên mãnh liệt, vô số bông tuyết bị chưởng phong của gã kích động như gặp phải bão táp bay tán loạn, cả thiên địa như mê loạn. Hai người cách nhau hơn mười trượng thể mà trong lúc bông tuyết đang bay múa hỗn loạn thành linh xuất hiện một bàn tay lớn như thật từ trong khoảng không thò ra, nhanh như chớp chụp vào cổ họng Tần Phi.

Hàn quang khẽ xuất hiện, một thanh đoản kiếm chẳng biết lúc nào đã nằm sẵn trong tay Tần Phi, hắn đâm thẳng vào bàn tay kia rồi phiêu hốt lùi ra đằng sau. Thân ảnh nam tử kia tới gần mấy trượng, hai tay lập tức mở rộng một trảo lăng không bắn tới. Gã càng tới gần càng gây áp lực cho Tần Phi, hắn cảm thấy áp lực tăng gấp đôi, thân ảnh dần dần bị cưỡng ép chậm lại.

Gã không nóng nảy, vô số chưởng lực giao thoa với nhau dường như dệt nên một tấm lưới lớn vô hình trói buộc Tần Phi vào bên trong. Đến một thời điểm hắn sẽ bị một kích trí mạng muốn tránh cũng không thể tránh được. Người này kinh nghiệm đối địch cực kỳ phong phú, mỗi lần Tần Phi né tránh phảng phất đều trong dự liệu của nam tử kia, gã luôn đi trước một bước phong kín đường lui của Tần Phi bắt Tần Phi phải theo dự tính của gã để dần dần hắn bị đẩy vào cạm bẫy do chưởng lực ngưng tụ tạo nên.

Bông tuyết vẫn bay lượn đầy trời không theo quy luật nào cả, Tần Phi như điều hâu đang bay nhảy trên mặt tuyết, kiếm khí tung hoành, muốn đột phá phong bế của người nọ lại như đâm vào một bức tường rắn chắc mỗi lần đều vô công mà lui.

Người nọ hừ lạnh một tiếng, hai tay không hề buông lỏng, lạnh lùng nói: "Tần Phi, với tuổi của ngươi tu vi như thế đã xem như là rất giỏi rồi. Nhưng ngươi vẫn không phải đối thủ của ta, sớm thúc thủ chịu trói đi."

Tần Phi lặng yên lông mày nhíu lại, đoản kiếm liên tiếp chống lại mấy lần tiến công từ mặt đất lao lên. Kiếm quang hàn mang vừa hiện ra, thân hình đã theo kiếm mà đi, rất nhanh đâm vào ngay trán người nọ.

Đã đến cảnh giới này, trong tay có vũ khí hay không cũng không khác nhau là mấy. Trừ phi đó là thần binh lợi khí mới có thể chiếm được tiện nghi. Người nọ cười lạnh một tiếng dùng ngón tay đánh văng kiếm phong, cao

giọng trách mắng: "Bàn tay của ta có thể toái bia liệt thạch, chỉ cái đoản kiếm nát của người cũng muốn làm thương tổn đến ta sao?"

Tần Phi không nói gì, cứ múa như là đang họa đồ, rồi lại nhanh chóng đâm một kiếm. Người nọ cho rằng Tần Phi bất đắc dĩ muốn độ sức nên lại đuổi ngón lằn nữa.

Sự việc như vậy cứ tiếp diễn liên tiếp không dưới năm sáu lần. Lần này, Tần Phi lại đâm ra một kiếm. Người nọ đã nhàm chán lắm rồi, gã nhàn nhạt thở dài lại nhìn sương mù trong bão tuyết đang dần dần tan đi, gã chán nản phát tay thở dài: "Cái chuôi kiếm mẻ của người chỉ cần bị bắn trúng lần nữa sẽ gãy!"

Gã nói không sai, chuôi kiếm này thật đúng là sắp gãy, trên lưỡi kiếm xuất hiện vô số vết rạn, tựa như là tầng băng đóng trên mặt sông bị một cước đạp xuống không chịu nổi nên vết rạn liền tràn ra. Mũi kiếm từng đoạn vỡ rơi xuống tuyết không thấy tung tích.

Một tia hàn quang thoáng hiện, một đạo huyết quang liền phóng xuất. Máu nóng rơi tại trong cái trời rét lạnh này kéo theo ít hơi nước từ mũi kiếm gãy nhỏ xuống mặt đất làm đỏ thẫm một mảnh nhỏ.

Một bàn tay rơi xuống, ở vết đứt vẫn còn rì rì máu. Người nọ nhanh chóng thối lui mấy bước, không dám tin vào mắt mình, tay kia tóm chặt cổ tay bị chém, sát khí nồng đậm trong mắt nhìn về phía Tần Phi.

Đoản kiếm trong tay Tần Phi, một tia hào quang âm u từ đầu mũi kiếm phóng ra.

"Rất nhiều người tưởng rằng đoản kiếm này không có vỏ." Tần Phi giải thích: "Chuyện này đúng là phải trách ta, là ta đã không nói ọi người biết. Kỳ thật, đoản kiếm của ta là có vỏ kiếm, chỉ có điều vỏ kiếm làm giống như mũi kiếm, rất sắc bén, còn có thể đâm chết người. Vì vậy, rất nhiều người đã lầm, kiếm của ta vỏ kiếm cũng là một mũi kiếm."

"Vỏ kiếm cùng chính là mũi kiếm, không biết là do ai làm, rất kín kẽ. Ta bỏ ra rất nhiều khí lực cũng nhổ không ra nên cũng không muốn lãng phí khí lực." Tần Phi thản nhiên nói: "Vừa rồi gõ gõ vào, ta đột nhiên nghĩ tới, người thích dùng bàn tay đón đỡ đoản kiếm của ta, không biết có thể đỡ nổi mũi kiếm chân chính bên trong hay không?"

"Vì vậy, ta nhờ người hỗ trợ, không nghĩ chỉ lực của người thật đúng là vô cùng mạnh mẽ, quả nhiên vô kiếm bị bắn nát..." Tần Phi bật ngón tay cái nói đùa: "Rất đáng khen!"

"Có thể làm cho người thất vọng. Rõ ràng là ngăn không được mũi kiếm nhọn của ta bàn tay cũng bị ta chặt đứt. Hiện tại, người còn không thúc thủ chịu trói, chẳng lẽ đợi chết sao?" Tần Phi thản nhiên nói: "Con người ta đối với mọi người trước sau như một là thẳng thắn thì khoan dung, nếu kháng cự thì sẽ nghiêm hình."

Người nọ điểm liên tiếp trên cánh tay mấy cái để cầm máu. Thế nhưng bàn tay bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt sao có thể lập tức cầm máu ngay lại được? Trong khi đang lo lắng thì máu tươi chảy ra dần dần biến thành màu đen.

"Mũi kiếm có độc?" Người nọ nghiêm nghị quát hỏi: "Tần Phi, người quá vô sỉ rồi, kiếm trong kiếm cũng thì đã đành nhưng sao còn tẩm độc?"

Tần Phi nhún vai: "Ta vốn rất vô sỉ nha. Trên kiếm không bôi độc chẳng phải phụ chính mình? Người cũng nói ta mặc dù là một thiên tài, nhưng bây giờ những kẻ ta đánh không lại còn rất nhiều. Ta phải nghĩ biện pháp bảo vệ mình, đúng không? Nhưng chất độc này cũng không phải rất lợi hại sẽ không lập tức phát tác. Người nếu chạy thoát mà có thể trong vòng nửa canh giờ tìm được giải dược thì tính mạng sẽ không nguy hiểm. Nhưng nửa đời còn lại thì mỗi lần vận công một chút là máu mũi giàn giụa, đại tiện tiểu tiện không thể khống chế mà thôi..."

Tần Phi đưa tay vào ngực lấy ra một viên dược hoàn nhỏ đưa lên cao quơ qua quơ lại: "Người xem, người vận khí thật tốt, ta có mang theo giải dược."

Khuôn mặt người nọ biến ảo bất định, rồi đột nhiên hét lớn một tiếng ra sức nhảy lên, dĩ nhiên là muốn liều mạng với Tần Phi để cá chết lưới rách.

Tần Phi không muốn phí sức cùng với gã. Hắn đại triển khinh công chạy vòng quanh miếu Long Vương, vừa chạy quanh vừa cười nói: "Chúng ta đến mục thi chạy a, chạy trốn càng nhanh, độc phát lại càng nhanh. Tý nữa thôi cho dù ta cho người giải dược có uống vào cũng vô dụng."

Người nọ biết rõ Tần Phi thực sự không phải là nói ngoa đe dọa, gã có thể rõ ràng cảm giác được theo sự vận hành của huyết dịch độc tính sẽ xông

thẳng tới trái tim. Đáng thương là người nọ hiện tại ở tình trạng sắp chết, dưới chân phải chạy nhanh truy bắt Tần Phi, trên người lại phải vận công chống cự độc tính, cánh tay bị chặt đứt vẫn không cầm được máu. Trong cơ thể cũng không phải là có nhiều máu, cứ liên tục chảy như thế thì chả mấy chốc gã sẽ gục xuống ...

"Lão tử liều mạng với người!" Người nọ hét lên giận dữ, thân hình đột nhiên như mũi tên nhọn bắn thẳng vào Tần Phi.

Sắc mặt Tần Phi trầm xuống, biết rõ đây là một lần ngưng tụ cả đời công lực làm một kích liều chết. Hắn không dám thờ ơ, tốc độ di chuyển nâng lên cao nhất, chạy một hơi ba vòng quanh miếu Long Vương, khó khăn lắm tránh được chiêu tập kích của người nọ.

Người nọ kiệt sức vẫn chưa bắt được Tần Phi, độc tính càng phát tác mãnh liệt, bây giờ đã lan đến xung quanh vai và ngực. Gã tuyệt vọng nổi giận gầm lên một tiếng, tiếng hô vừa xong, bả vai bỗng nhiên bị người vỗ nhẹ hai cái.

Gã kinh ngạc quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy sau lưng mình dường như có một người tuyết cao to, người tuyết vung bàn tay đập một cái làm gã nằm im trên mặt đất.

Cách đó không xa, Tần Phi cười hắc hắc nói: "Ai, nói như thế nào mới được đây? Các người không nhớ kỹ, toàn quên ta còn là một niệm tu. Ta đã nặn một người tuyết nếu không lợi dụng không khỏi phụ thiên phú niệm tu của mình sao?"

"Hèn hạ..." Người nọ hừ nhước nằm trên mặt đất, hai mắt vô thần nhìn về phía Tần Phi.

Tần Phi thản nhiên đi tới: "Hèn hạ hèn mọn bị ối mới có thể sống lâu, sự phụ của người không từng dạy người thế sao? Vậy bây giờ nói cho tiểu gia biết người muốn chết hay muốn sống?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 97: Long Vương Gia.

Q.2 - Chương 97: Long Vương Gia.

"Chết với sống có gì khác nhau?" Người nọ nằm trên tuyết, máu tươi chảy ra làm cho tuyết trắng xung quanh người bị nhuộm đỏ, thoát nhìn thập phần thê thảm.

Tần Phi ngồi xổm bên cạnh gã, nói khẽ: "Giết Đàm Trọng Thắng là diệt khẩu sao?"

"Người giết ta đi." Người nọ bình thản nói.

Tần Phi nhíu mày, tu vi người này đã là Tiên Thiên thượng phẩm, cao thủ cấp bậc thế này không phải là nhiều. Nhưng mà xem ra gã chỉ là kẻ chạy việc. Gã thuộc thế lực nào đây? Nội tâm Tần Phi chuyển động nhưng hai tay không ngừng khám xét. Hắn đã kiểm tra trên người của gã mấy lần, ngoại trừ mấy khối bạc vụn thì không có thứ cần tìm.

Đàm Trọng Thắng tiết lộ tin tức không nhiều, hơn nữa hai người ở trong hầm rượu mật đàm. Tần Phi nghĩ lui nghĩ tới, khả năng duy nhất là thời điểm mình đi vào Tam Thủy Trấn đã bị người ta theo dõi. Chắc hẳn gã cứ bám sát theo sau mình, sau đó ngẫu nhiên phát hiện Đàm Trọng Thắng. Ngay lúc gã thấy mình cùng Đàm Trọng Thắng mật đàm, cảm thấy Đàm Trọng Thắng có khả năng sẽ tiết lộ sự tình mới quyết định giết đi diệt khẩu, làm cho Tần Phi không cách nào truy tra tiếp.

Nguyên nhân gã muốn giết chết Đàm Trọng Thắng không biết có phải có quan hệ đến phân Giáo Hồn Sát năm đó hay không? Hay là gã và Đàm Trọng Thắng có những vấn đề khác?

Tần Phi trầm giọng nói ra: "Nếu đã muốn chết? Vậy cũng tốt, người tự cắn lưỡi đi."

Người nọ run rẩy hai cái, khi đối phải đối mặt với cái chết con người luôn luôn sợ hãi. Nhất là tự sát, nếu như không phải đến tình trạng nhân sinh không lưu luyến hay là không còn đường có thể trốn tránh, làm sao có dũng khí để tự sát?

"Chết không dám chết, nói thì không dám nói, người thật là làm khó người khác." Tần Phi thản nhiên nói: "Khi ta được huấn luyện tại Sát Sự Thính, rất nhiều lão tiền bối nói cho ta biết, con người đều là đồ đê tiện. Lúc đầu ai cũng là người rắn rỏi cứng cáp, cần phải trải qua khốc hình tra tấn chết đi

sống lại, mới bằng lòng khai. Nếu sớm muộn gì cũng khai, sao không thống khoái khai ngay lúc ban đầu đi? Giảm đi công sức của chúng ta, cũng xem như chính mình được giảm tội đúng không? Phối hợp với chúng ta, có lẽ còn có thể được xử lý khoan dung. Ai!"

Tần Phi hơi hột nói, đoản kiếm trong tay sắc bén tới cực điểm tóm lấy ngón tay út của gã mà cắt như cắt đậu hủ, sau đó để đoản kiếm ở giữa hai ngón tay, trầm mặc nhìn người nọ, sau một lát lại cắt thêm ngón trỏ của gã.

Người nọ nhin đau không nổi bèn nói: "Người chưa nói gì đã cắt ngón tay của ta là sao?"

"Ah, xin lỗi ." Tần Phi vội vàng như nhận lỗi nói: "Vừa rồi quên nói cho người biết, trong lòng ta có ba cái vấn đề, nếu người đáp các vấn đề này, ta sẽ không cắt tay người. Được rồi, bây giờ bắt đầu, cũng may người còn có ba đầu ngón tay, nếu ngón tay không đủ dùng, ta sẽ cắt đầu ngón chân cũng được... Cẩn thận không sẽ bị cắt..."

Ánh mắt Tần Phi hướng cái nhìn cực kỳ tà ác về phía dưới cách rốn ba thốn của gã.

Toàn thân người nọ run rẩy một hồi, Tần Phi nhìn như hòa ái dễ gần như một hài nhi sáng lạn như ánh sáng mặt trời hoá ra lại ra tay thật là độc ác con mẹ nó ah!

"Ta nói..." Đoản kiếm của Tần Phi đã rạch vào da ngón giữa của hắn, người nọ rớt cuộc không chịu đựng nổi sợ hãi, không ngớt liên tục kêu lên: "Ta cùng Đàm Trọng Thăng không oán không cừu a, ta là bị người sai sử giết hắn. Về phần người nọ vì sao phải giết Đàm Trọng Thăng, ta tuyệt không biết rõ."

"Người chỉ thị cho người, là ai?" Tần Phi truy vấn.

Người nọ bờ môi khê động lại có chút chần chờ, đoản kiếm của Tần Phi nhanh chóng vẽ một cái cắt đứt ngón tay giữa của gã.

"Van người đừng cắt, để ta chết thống khoái a..." Người nọ nước mắt giàn giụa, khóc hu hu: "Người đúng là đồ ma quỷ ah... Tha mạng ah... Cứu mạng ah... Long Vương Gia, cứu mạng ah..."

Hắn đang ngồi tại cửa ra vào miếu Long Vương. Lúc hắn ngẩng đầu nhìn lên, vừa vặn có thể chứng kiến tượng Long Vương hoa lệ trong miếu. Tần

Phi dõi theo ánh mắt của gã nghĩ là chắc gã đã điên rồi ai lại đi cầu một cái tượng đất đến cứu mạng? Đột nhiên, Tần Phi biến sắc, cái hốt trong tay Long Vương bỗng nhiên vỡ tan vô số mảnh bùn đất kèm theo sơn son bắn ra xung quanh.

Tần Phi liền mặc kệ người nọ, hai chân đạp một cái nhảy lên thật cao khó khăn lắm tránh thoát những mảnh vỡ dày đặc này, trong lúc quay đầu nhìn lại thì thấy người nọ đã bị vô số mảnh vỡ đâm lỗ chỗ toàn thân, đầu lệch sang một bên chết tốt. Lòng Tần Phi trầm xuống, thân hình đang ở cao nhất thì dừng lại một nhịp rồi rơi xuống. Đột nhiên một đạo hào quang vô cùng sáng lạn tại trong thiên địa hiện ra, hàn mang lăng lệ ác liệt, nhắm chuẩn đúng lúc Tần Phi hạ xuống lao thẳng đến trái tim của hắn.

Lúc này mới là thời điểm nguy hiểm nhất của Tần Phi, lực cũ đã dùng hết, lực mới chưa kịp sinh, hai chân lại không có chỗ để bám vào cho nên không có chỗ nào có thể mượn lực. Mà đối thủ sử dụng chính là một thanh dao nhọn dài hai thước để đâm... Đầu mũi nhọn sắc bén vô cùng, hình dạng lại giống như kiểu Tam lăng chùy, nếu là bị đâm một cái thật mạnh, cho dù không có tổn thương tại vùng nguy hiểm cũng làm cho chảy ra rất nhiều máu. Đây là loại vũ khí mà kẻ ám sát rất thích dùng nhưng cũng là thứ vũ khí khó luyện tập nhất...

Tần Phi thét dài một tiếng, đoản kiếm như thiểm điện chuyển đến ngực, thân kiếm quét ngang, dùng sống kiếm cứng rắn trực tiếp đón đỡ ở đầu mũi nhọn sắc bén. Mượn luồng lực đạo này Tần Phi bay thẳng ra ngoài, ngã lảo đảo trên tuyết rồi chạy như điên tẩu thoát. Thế nhưng đối thủ phản ứng lại nhanh hơn, đâm trượt lần thứ nhất liền đặt ngang trước người Tần Phi, một luồng chân lực khổng lồ chặn Tần Phi quay trở lại, lập tức lợi khí kia lại bay đến trong khoảnh khắc trên người Tần Phi bị đâm hai cái lỗ máu...

Đối thủ này thật sự là quá kinh khủng, Tần Phi từ lúc xuất đạo đến nay, những đối thủ hắn đã ứng phó thì cường đại nhất cũng không ai qua được Từ Tông Hạo. Dù là Từ Tông Hạo cũng không có thực lực cường đại như vậy, y đã nắm chắc thời cơ lại vận dụng lợi khí đến mức tuyệt diệu. Y vừa lộ mặt, liền trước tiên đánh chết thích khách rồi đẩy Tần Phi vào tuyệt cảnh làm cho Tần Phi liên tiếp bị thương...

Máu từ miệng vết thương vừa mới chảy ra thì mũi dao nhọn đã đi tới cổ họng Tần Phi. Trong lòng Tần Phi chấn động, tốc độ của đối thủ quá là nhanh... Chính mình chỉ mới kịp xuất ra một kiếm, mà y đã liên tục đánh ra bốn kiếm trúng những hai lần.

Tần Phi liệu chết ngã ngựa người xuống mặt tuyết, lưng vừa mới tiếp xúc tuyết, dưới chân liền lập tức phát lực, cả người như mũi tên nhọn trượt trên mặt tuyết. Hắn không kịp lựa chọn phương hướng, hướng hắn đang bỏ chạy lại là con sông nhỏ đã đóng băng, thân thể trượt bên trên mặt băng tốc độ nhanh hơn nhiều.

Thích khách kia vận một bộ đồ đen. Cả thân từ đầu tới chân được bao trùm toàn bộ, chỉ lộ ra một đôi mắt lạnh khốc đến cực điểm. Y không có đuổi theo, mà đưa tay đảo ngược đầu liên tiếp đâm trên mặt đất.

Tuyết đọng đầy mặt đất bị bắn lên cao tới mấy trượng, một đạo sát ý cuồng bạo tới cực điểm từ người y phóng ra giống như con thuồng luồng vùng vẫy trên sông. Mặt sông đang bị đóng băng toàn bộ trong khoảnh khắc bị chia năm xẻ bảy, sát ý vẫn không giảm đánh thẳng hướng Tần Phi.

"Người giỏi nhỉ..." Tần Phi tức giận mắng một tiếng, hắn tránh cũng không thể tránh nên đành phải hít một hơi thật sâu chìm xuống nước.

Hắn y nhân đứng cạnh bờ sông, lạnh nhạt nhìn nước sông đang trào lên bị sát ý của y thúc dục, nước sông dường như trở nên cuồng bạo. Giờ khắc này y là Long Vương dưới nước, y chính là chúa tể. Nhiều tảng băng bị nứt vỡ trôi nổi bồng bềnh vô tình che chắn tầm mắt của y.

Ánh mắt của y lạnh khốc không hề mang theo một tia tình cảm dò xét tới lui dòng sông, cái mà y muốn tìm chính là một vòi máu tươi. Chỉ cần chỗ nào xuất hiện máu tươi chỗ đó là có Tần Phi...

Từ khi xuất đạo đến nay, y đã giết vô số người. Lúc tu vi chưa đại thành, y cũng từng giết cao thủ. Đến lúc y trở thành cao thủ thì việc giết người càng thêm thuận lợi. Y luôn có thể kết hợp hoàn cảnh thời cơ để xuất thủ càng thêm hoàn mỹ làm cho đối phương chỉ còn một đường chết.

Tựa như Tần Phi lúc này cũng chỉ có thể trốn ở dưới nước, chỉ cần Tần Phi thò đầu lên, nhưng ... mãi mà vẫn chưa thấy đầu của hắn nhô lên.

Tầm mắt của y vẫn liên tục dọc theo mặt sông dò xét, đột nhiên một vùng màu đỏ thắm rơi vào trong mắt của hắc y nhân chớp chớp đôi mắt lạnh khốc, có lẽ dù y vẫn luôn bao trùm đầu che mặt vẫn hiện ra chút tiểu ý.

Y đưa cột nhìn vào miếu Long Vương. Trong miếu vốn là dưới sát ý của y thúc dục đã hỗn loạn không chịu nổi. Y nhìn mảnh vỡ vương đầy mặt đất rồi: "Ta mới chính là Vương!"

Mặt nước bỗng bắt đầu đông lại, Tần Phi vung vẩy nháy ra, nước sông bị bắn lên tụ lại trên không như một cái đài cao. Nước sông không ngừng chảy lên đài cao, trên đài cao nước bị kích phát bắn ra tứ phía... Tần Phi thần sắc nghiêm túc và trang trọng đứng tại trên đài cao, chậm rãi huy kiếm...

"Muốn chết!" Con mắt hắc y nhân hơi híp lại, một nhát đâm xuất ra, y tính toán sẽ không thất thủ.

Trong lúc đó, một đầu Cự Long từ dưới sông bay lên, nó óng ánh sáng long lanh, đúng là dùng băng ngưng tụ mà thành. Nó rất sống động, dữ tợn vô cùng, cái miệng há to như chậu máu, quần quanh thân Tần Phi ngăn sát ý khôn cùng của Hắc y nhân lại, nhưng ngay sau đó nó há miệng ra đớp một cái như là muốn đem Hắc y nhân hút vào trong miệng...

"Gặp quỷ rồi..." Lòng hắc y nhân chấn động, y mới rồi không tin quỷ thần nhưng con rồng nước kia mặc dù dữ tợn khủng bố nhưng chắc chắn không phải là vật còn sống mà là có thể do Tần Phi thao túng. Rồng nước khí thế như cầu vồng chấn nhiếp tâm người lại mang theo kiếm ý cường đại vô cùng phóng tới Hắc y nhân...

Đây cũng là kiếm ý Đại Tông sư dùng nước hóa rồng, lấy ý ngự kiếm, làm kiếm ý có thêm lực lượng của rồng, thử hỏi ai có thể ngăn?

Thân rồng xoay quanh bao phủ toàn bộ phạm vi miếu Long Vương, kiếm ý khổng lồ bay đầy hư không làm cho hắc y nhân không có đường để trốn, đầu rồng to lớn hung hăng vọt tới hắc y nhân.

Y điên cuồng hét lên một tiếng giơ dao nhọn lên không dám lưu lại một tia chân lực trong Khí Hải, y biết rõ đây là một kích liều mạng toàn lực, nếu như không thành công mình nhất định phải chết...

Kiếm ý dễ như trở bàn tay đánh tan sát ý của y, nhưng ngay sau đó lại phát ra tiếp, Hắc y vốn là không có được thân thể cường mãnh bị lực cuồng bạo

này làm cho chia năm xẻ bảy...

"Tới xem đi, Thủy Long Vương hiển thánh rồi!" Dân chúng trong thị trấn đột nhiên chứng kiến một con thủy long từ dưới sông bay lên trời lập tức xông xáo. Tất cả dân chúng liều mạng chạy tới bờ sông.

Quý Phong nhíu mày trầm giọng nói: "Thật sự có Long Vương sao? Lão nhân gia ta đã thấy con chạch nhưng chưa từng thấy Long Vương dài ngắn như thế nào, đi tới xem thôi?"

Vũ Dương công chúa và Ngạn Thanh lòng vừa hiếu kỳ lại có chút sốt ruột, bọn họ liền theo đám người huyên náo chạy tới bờ sông.

Rồng nước bay dọc bờ sông và đang dần dần thu nhỏ lại. Lúc đầu vốn cao khoảng năm sáu tầng lầu hiện chỉ còn khoảng hai trượng. Nó một mực đảo quanh một thanh niên đang hôn mê trên mặt đất như thể đang bảo hộ hắn. Đến lúc vô số thôn dân vừa chạy tới, rồng nước lại dần dần biến mất hòa tan vào tuyết đang đọng đầy mặt đất...

"Long Vương Gia... Long Vương Gia rõ ràng bảo hộ hắn..." Không biết là ai đến trước kinh hô kêu lên. Vô số thôn dân kích động không thôi hướng về phía Tần Phi đang hôn mê bất tỉnh lập tức cúi đầu bái lạy...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 98: Đoản ca hành.

Q.2 - Chương 98: Đoản ca hành.

Tần Phi bất tỉnh nằm trên mặt đất, tuyết đọng bên người đã bị tan ra thành nước, đoản kiếm lấp lóe màu lam vẫn ở trong tay hắn. Thi thể hắc y nhân và tên thích khách trước đó chồng chất lên nhau, gương mặt đã bị hủy.

Quý Phong cau mày, đi tới bên cạnh Tần Phi, nhặt đoản kiếm của hắn lên, quan sát tỉ mỉ, cung mày càng nhíu chặt, sắc mặt xấu đến cực điểm. Lập tức, Đồng Tri đại nhân đi tới hai thi thể đã bị chia thành mấy khối kia, kiểm tra mấy lần, khuôn mặt hắn hầu như sắp biến thành quả mướp đắng. Quý Phong hình như hạ quyết tâm rất lớn, lấy ra một bình Hóa thi phấn nhỏ, cho hai thi thể kia hóa thành nước.

Tất cả những chuyện kia đều rơi vào trong mắt Ngạn Thanh và Lôi Lôi. Hai thiếu nữ không hẹn mà cùng cúi đầu, làm bộ không thấy cái gì cả.

Nhờ Chu Lễ Uyên truyền chân lực, Tần Phi từ từ tỉnh dậy, hắc bị thương cũng không nặng, vừa rồi chỉ là tiêu hao chân lực quá độ, khí hải trống rỗng cho nên mới hôn mê bất tỉnh. Hắc vừa tỉnh liền thấy trước mặt đông nghịt người, còn có cả phụ nữ và trẻ em không biết từ chỗ nào lấy ra hương, nến, thắp lên, khói nhang lượn lờ, gay mũi cay mắt.

" Cầu thượng tiên phù hộ, năm sau mưa thuận gió hoà... "

" Thượng tiên pháp lực vô biên, tín nữ Tô Tiểu Vinh trấn Tam Thủy cầu thượng tiên ban thưởng lang quân như ý, chỉ cầu người bầu bạn, chỉ có tâm nguyện này... "

" Thượng tiên, tín nam Trương Thiết Đản người phụ nữ không ra gì kia đã sinh liền bảy nữ nhi, Thiết Đản muốn cầu nhi tử (con trai) duy trì hương hoả. Cầu thượng tiên khi gặp được tổng tử nương nương (người đưa con đến nhà ~bà mẹ/thần[bồ tát] tặng con nối dõi), nói vài lời với nương nương, cho Trương gia có thể nối dõi tông đường... "

Tần Phi liền choáng váng đầu óc, hận không thể đào một cái hố mà chui vào. Mà đám thiện nam tín nữ đã thành kính tới cực điểm này thấy Tần Phi tỉnh dậy, lập tức hưng phấn lên, đại tiên đã tỉnh dậy, lời cầu xin của mọi người đã có hiệu quả rồi. Một người đột nhiên quát to: "Đại tiên, vừa rồi không biết yêu nghiệt phương nào, to gan lớn mật biến hóa thành hình người đối nghịch với đại tiên. Khiến Long vương gia tức giận hiển thánh, cùng đại tiên trăm yêu trừ ma, che chở trấn Tam Thủy chúng ta. Đại tiên, Long vương gia đã đi rồi, thảo dân muốn cầu mùa thu hoạch năm sau kiếm chút đỉnh tiền... "

Càng ngày càng nhiều thôn dân đến cầu xin, tầng tầng lớp lớp vây quanh Tần Phi dập đầu. Đoàn người đông đúc, quả thực so với hội chùa còn náo nhiệt hơn. Tần Phi vẻ mặt đau khổ nhìn Lôi Lôi, tiểu cô nương xinh đẹp kia tỏ ra vô tội nói: " Đây, người ta đang tần đại tiên người, không phải gọi bản cô nương. Người tự nghĩ biện pháp nhanh bảo bọn họ đi, nếu không chúng ta không thể đi được. "

Tần Phi thở dài một tiếng, vịn người Chu Lễ Uyên đứng lên. Hắn hơi vận khí, cảm thấy khí hải trống rỗng nhưng không có thương tích nặng, ngoại thương đã được mấy cô gái băng bó tốt, không có trở ngại gì, liền cất cao giọng nói: "Các vị phụ lão hương thân. "

Giọng nói của hắn không to lắm thế nhưng mỗi người ở bờ sông đều có thể nghe thấy rõ ràng. Đại tiên bắt đầu phát biểu dân chúng ngay lập tức yên tĩnh, rầm cũng không dám đánh, rất sợ chọc giận đại tiên.

" Yêu cầu của các người, ta sẽ chuyển giúp. Hôm nào, bản đại tiên hẹn tổng tử nương nương, Long vương gia, thần tài cùng chơi mạt chược, thuận tiện nói một câu cho các người, cầu phúc cho Tam Thủy trấn. Để các thần tiên phù hộ Tam Thủy trấn mưa thuận gió hoà, người người sinh quý tử, tiền tài như nước..."

Đại tiên hóa ra lại dễ nói chuyện như vậy, đám thôn dân mừng rỡ, liền dâng lên tiền vàng nhang nến. Tần Phi mặt mày đau khổ nhìn đồng hồ không ăn được này, trầm giọng nói: " Bản đại tiên thanh chính liêm minh, làm chút chuyện vì dân gian, không dám thu hối lộ, các người tiếp tục hiến tế cho Long vương gia là được... Hắn có người nâng đỡ, không ai trách cứ. Nếu như bản đại tiên thu nhận tiền vàng nhang nến của các người, Ngự Sử Thiên Đình sẽ tố cáo ta với Thượng Đế..."

Vừa nghe nói hành vi ngu xuẩn của bản thân thiếu chút nữa làm cho đại tiên thiện lương rước lấy phiền phức, đám thôn dân đều tự trách không ngớt, cắn môi giậm chân, khóc như mưa rơi nước chảy. Đám thôn dân lại bảo nhau đem tiền vàng nhang nến quay về miếu long vương, dâng lên Long Vương gia.

Tần Phi ho khan hai tiếng: " Chư vị hương thân phụ lão , bản tiên trăm yêu trừ ma bị thương, hôm nay không thể cười mây đạp gió, chỉ có thể chậm rãi đi bộ. Xin chư vị nhường đường, bản đại tiên phải đi về phục mệnh với thượng đế. "

Đám thôn dân vội vàng nhường đường cho Tần đại tiên, vẻ mặt lưu luyến không rời nhìn Tần Phi.

Chu Lễ Uyên vội vàng đỡ Tần Phi đi ra ngoài, Tần Phi vẫn giục không ngừng: "Đi nhanh lên, nếu như lại bị người ta hiến tiền vàng nhang nến, ta

để người nhận hết. "

Hai chân Chu Lễ Uyên lập tức như thuyền gặp gió, phút chốc đã mang Tần Phi chạy cách đám thôn dân nửa dặm làm cho đám thôn dân kinh hô một trận...

Tần Phi chỉ đùa giỡn như thế nhưng liên tiếp mấy năm sau đó Tam Thủy trấn thật sự phát tài phát lộc, hàng năm mùa thu hoạch đều bội thu, sinh hoạt của thôn dân tự nhiên là càng ngày càng tốt. Để tưởng nhớ Tần đại tiên trăm yêu trừ ma, cư dân trấn Tam Thủy cố ý nhớ lại dung mạo Tần Phi, tu kiến một tòa miếu thờ xanh vàng rực rỡ cho hấn. Chuyện này nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Đoàn người này gặp phải động tĩnh lớn như vậy tại Tam Thủy trấn, liền hoá tốc rời khỏi đó, lại thay đổi lộ tuyến, đi tới một trấn nhỏ khác, Hưng Long Trấn.

Ở đây không có khách sạn bình dân, Chu Lễ Uyên cũng bất chấp cái gì lễ nghi, tung một cước đá văng cửa lớn tòa nhà to nhất trấn này. Trước mặt là đám hộ vệ cùng hung cực ác, mặt lộ sát khí, chủ nhân tòa nhà còn chưa kịp hạ lệnh đánh bọn họ thành tàn phế. Chu Lễ Uyên đã lấy ra khối yêu bài tối như mực!

Sắc mặt chủ nhân căn nhà tức khắc biến thành vẻ tươi cười nịnh nọt, cam tâm tình nguyện chuẩn bị phòng ốc cho các vị đại nhân ở lại. Y nhiệt tình chuẩn bị thức ăn ngon, thậm chí còn đích thân bưng trà rót nước cho các vị đại nhân. Những lễ nghi quá phận này tất nhiên bị Quý Phong thanh chính liêm minh cự tuyệt. Sáu người chỉ cơm nước đơn giản, rồi đều tự tìm phòng nghỉ ngơi.

Tần Phi đang mê man, vết thương vẫn đau rát như lửa đốt. Hấn tiêu hao quá nhiều sức lực nên tinh thần uể oải, hai mắt đã gần như không mở ra được rồi.

Cửa phòng có người gõ nhẹ, sau đó Quý Phong đẩy cửa vào.

Thần sắc hấn thập phần nghiêm túc, đi thẳng tới bên người Tần Phi, một lát cũng chưa mở miệng.

" Quý Đồng Tri, đã trở thế này người không mệt sao?"

Tần Phi hữu khí vô lực hỏi.

" Tần Phi... "

Quý Phong chần chờ một chút rồi chậm rãi nói:

" Người biết lai lịch thanh đoản kiếm này của người không? Nếu như có thể, ta mong người có thể nói thật cho ta biết, rốt cuộc tại sao người có thanh đoản kiếm này?"

Nhìn thấy mặt Quý Phong nghiêm túc như vậy, Tần Phi đột nhiên nghĩ có chút không thích hợp, lẽ nào thanh đoản kiếm này còn có lai lịch gì sao?

" Năm đó một vị tiền bối đưa ta thanh đoản kiếm này. Ta cũng không biết trong kiếm có kiếm, mới vừa rồi chiến đấu với thích khách khiến võ ngoài bị đánh vỡ. Lúc đó ta mới phát hiện bên trong còn có một thanh đoản kiếm khác... "

Tần Phi nói nửa giả nửa thật, thần thái của hắn lại vô cùng thản nhiên, làm cho Quý Phong không nghi ngờ nhiều.

" Có thể là cơ duyên đi... "

Quý Phong thở dài nói:

" Tần Phi, thời gian người và ta ở chung cũng không ngắn, ta tin tưởng người. Thanh đoản kiếm này, sau này người đừng dùng, nếu bắt buộc dùng thì phải giết chết tất cả những người thấy nó. Hiện tại vận khí của người không tệ, ta là người thứ nhất thấy nó, liền nhận ra nó, nên cất đi giúp người ngay..."

"Thanh kiếm này? Lẽ nào có lai lịch gì? "

Tần Phi hỏi một cách đầy ngạc nhiên. Lần này hắn không giả bộ, kiếm là tử lão đầu đưa hắn, bí mật trong kiếm có kiếm tử lão đầu cũng không giấu diếm hắn. Nhưng thanh kiếm này rốt cuộc có lai lịch gì... Lão sư phụ hèn mọn kia cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua.

" Nói ra rất dài"

Quý Phong lo lắng nói:

"Một nghìn năm trước, Đại Ngụy thần võ đế có vài món thần binh lợi khí, có một thanh trường kiếm, tên là ' Trường ca'. Lúc đó võ đạo của thần võ đế còn chưa đại thành, trong một lần chiến đấu, Trường Ca đã cứu mạng của hắn, nhưng lại bị gãy nát. Thần võ đế nhớ công của bảo kiếm, vẫn cất dấu những mảnh nhỏ, khi võ đạo đại thành, nhất thống thiên hạ. Hắn dùng võ

thượng thần công, một lần nữa rèn những mảnh nhỏ đó thành một thanh đoản kiếm, tên là 'Đoạn ca'."

" Đoạn ca rất ít xuất thủ. Trong nghìn năm qua, những ghi chép về đoạn ca cũng chỉ có thể lý giải một ít, tỷ như sự sắc bén của nó có thể nói thiên hạ vô song, chỉ dựa vào sự sắc bén của lưỡi dao để phá hộ giáp cường đại hoặc chân lực phòng ngự của địch nhân. Nhưng nó rất cuộc có hình dáng thế nào, còn có tác dụng gì khác, không có mấy người biết. "

Quý Phong chậm rãi nói:

" Người biết ta cả đời say mê vũ khí và tể thuốc, đối với thần binh lợi khí như vậy, tự nhiên sẽ không bỏ qua, đã từng truy tầm nhiều lần. Tuy rằng đây là lần đầu tiên ta thấy thanh đoản kiếm này, nhưng ta dám khẳng định, nó chính là ' Đoạn ca ' do Đại Ngụy thần võ đế tự mình rèn, thoát thai từ Trường Ca!"

" Ách... Lợi hại như vậy! "

Tần Phi vô thức sờ sờ giày, đoản kiếm đã được Quý Phong cầm lại trong đó. Hắc cợt nhả nói:

" Đoạn ca nhất định rất đáng giá, ai, sớm biết vậy thì mở hội bán đấu giá đi, sau đó bán nó,... ít nhất ... cũng có thể bán được một trăm vạn lượng hoàng kim... "

Hắn đùa giỡn làm cho Quý Phong hơi gượng cười, Quý Phong nói tiếp:

" Tần Phi, người không biết chuyện này cũng rất bình thường. Đoạn ca vẫn luôn được các đời đế vương Ngụy quốc cất kỹ, những vị con cháu sau này của thần vô đế này không có ai dám tùy tiện sử dụng Đoạn ca. Sau khi Ngụy quốc diệt vong, Sát Sự Thính chúng ta khống chế trần bảo khố và hoàng cung bí khố đầu tiên, gần như cày ba thước đất toàn bộ hoàng cung cũng không tìm được Đoạn ca! "

" Năm đó, có một vị Đại Tông Sư đột phá vòng vây lấy một cái hộp từ trong hoàng cung Đại Ngụy rời đi. Rất nhiều người hoài nghi trong cái hộp kia chính là Đoạn ca. Nhưng không có chứng cứ... "

Quý Phong nói tiếp: "Bây giờ thấy có vẻ vị tiền bối đưa đoản kiếm cho người kia rất có thể là vị Đại Tông Sư kia."

" Vậy quan hệ giữa ta và hắn có ảnh hưởng gì không?"

Tần Phi cau mày, hỏi.

Quý Phong nhẹ giọng cười nói:

"Năm xưa chuyện cũ, cho dù người là đồ đệ của hắn thì sao chứ? Vô luận người là người nước nào, vô luận sư phụ của người là ai, chỉ cần người toàn tâm toàn ý làm việc cho Sát Sự Thính là được. "

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 99: Ổi tòa đục vi

Q.2 - Chương 99: Ổi tòa đục vi

Trong một thoáng, Tần Phi không dám tin, đoản kiếm trong tay có lai lịch lớn như thế thật sự làm người nghe kinh sợ.

"Đoạn Ca vốn là một thanh thần binh, người đem nó đi vì che dấu thần binh lợi khí cho nên làm một cái vỏ kiếm giả làm mũi kiếm. Thường nhân căn bản không sẽ phát hiện, mà người lần này cơ duyên xảo hợp dưới áp lực

của địch nhân làm cho Đoạn Ca thấy lại mặt trời . Đừng nói là tên thích khách kia mà dù là một vị cao thủ cấp Tông Sư cũng tuyệt đối không có khả năng ngăn cản lưỡi của Đoạn Ca. Có thanh thần binh này thì thực lực của người tăng lên một cấp."

Quý Phong cười ha hả nói: "Nếu như bây giờ người sử dụng toàn lực ứng phó, phối hợp với côn dụng kỳ diệu của Đoạn Ca công thêm một chút vận khí thì có khả năng vượt cấp khiêu chiến cao thủ Tông Sư hạ phẩm."

Tần Phi thề lưỡi: "Ta cũng sẽ không nhàn rỗi rồi không có việc gì đi tìm một vị cao thủ Tông Sư hạ phẩm đánh nhau, đây không phải là tự gây khó dễ cho chính mình à? Hơn nữa, trông cậy vào thần binh lợi khí thủy chung không phải kế lâu dài, tu vi nên trông vào bản thân mình. Bây giờ ta là Tiên Thiên trung phẩm, chờ ta cố gắng luyện tập nâng cao tu vi rồi hẵng nói."

Quý Phong nhàn nhạt cười cười nhắc cái ghế đến sát bên cạnh giường: "Chuyện của Đoạn Ca ta đã nói hết với người. Kế tiếp, người có nên nói cho ta biết là người tìm Đàm Trọng Thăng để nói những gì hay không? Tại sao ngay lập tức hăn gặp phải thích khách thế?"

"Không nói có được hay không?" Tần Phi nghiêm trang hỏi ngược lại.

"Người có thể không nói!" Quý Phong thở dài một hơi, trầm mặc chốc lát. Ngọn đèn dầu trong phòng nháy múa làm ánh sáng trong phòng sáng tối khiến bóng của hai người in trên tường không ngừng biến ảo. Hồi lâu, Quý Phong mới phá vỡ im lặng: " Hai tên thích khách này là người Sát Sự Thính chịu sự quản lý của Chấp Hành Ty!"

Nội tâm Tần Phi chấn động, vấn đề trăm mối vẫn không có cách giải lập tức được giải quyết dễ dàng. Ai có thể theo được lộ tuyến biến ảo liên tục của mình mà vẫn còn có thể theo tới Tam Thủy trấn? Đó chắc chắn không phải là người ngoài, đúng là mình từ đầu tới nay toàn thông tri cho người của Chấp Hành Ty lúc nào dừng lúc nào đi.

Nói như vậy, thì lúc mình gặp gỡ Đàm Trọng Thăng, người của Chấp Hành Ty đang ở phụ cận giám thị. Tần Phi nhất thời chủ quan nên sau khi hăn rời khỏi thì người của Chấp Hành Ty lập tức ra tay với Đàm Trọng Thăng để diệt khẩu. Vậy thì ai đã lấy Giáo Hồn Sát ... không phải là được miêu tả rõ ràng rồi sao?

Trong đầu Tần Phi lập tức xuất hiện một ý nghĩ rất rõ ràng của mười tám năm trước, Nguyên Đề đốc Chấp Hành Ty lấy đi một phần Giáo Hồn Sát, đó chính là phần Giáo Hồn Sát trong người lão mù, lại bắt Đàm Trọng Thăng gánh tội thay mình ở Sát Sự Thính. Chuyện này bình an vô sự rất nhiều năm, lần này vừa vặn là Nguyên Đề đốc tự mình ở ngoại vi bảo vệ đoàn người Vũ Dương Công chúa, tâm phúc của y có lẽ đối với chuyện này biết rõ ít nhiều. Chúng phát hiện Tần Phi tiếp cận Đàm Trọng Thăng nên chuyện cơ mật bị tiết lộ liền đi tìm Đàm Trọng Thăng hỏi gã đã nói những gì với Tần Phi.

Có lẽ tên thích khách kia có quen biết Đàm Trọng Thăng từ trước, cho nên Đàm Trọng Thăng không phòng bị, vào lúc hai người đang nói chuyện tên thích khách lập tức ra tay giết chết gã. Sau đó, y đi xem Tần Phi có phản ứng gì, theo tâm lý học tội phạm mà nói thì một tội phạm giết người thường thường sẽ muốn ở xung quanh khu vực hiện trường để xem động tĩnh. Kết quả là bị Tần Phi phát hiện, lúc kịch chiến y chạy về phía miếu Long Vương để tìm cơ hội ám sát Tần Phi cũng như muốn có sự giúp đỡ của đồng bọn cho yên tâm nhưng đồng bọn không ngờ y bị Tần Phi giết chết nhanh như vậy. . .

Dù về mặt lý luận đã rõ tuy nhiên còn có rất nhiều nghi vấn không cách nào giải đáp. Thí dụ như, Nguyên Đề đốc sao phải trộm Giáo Hồn Sát? Y bị người khác sai sử sao? Tại sao lại kết oán cừu cùng lão mù? Lúc mình và thích khách kịch chiến, Nguyên Đề đốc đang ở đâu?

Bất cứ ai biết rõ đối thủ của mình là cao thủ cỡ Nguyên Đề đốc tâm tình đều thập phần trầm trọng.

Người có danh như cây có bóng, Nguyên Đề đốc uy chấn Sát Sự Thính, chương quản Chấp Hành Ty không phải là dựa vào quan hệ này nọ mà leo cao đến vậy được. Y có thực lực trong tay nắm đại quyền lại có quan hệ với các thế lực thâm căn cố đế trong triều và Sát Sự Thính. Điểm đáng ngại nhất chính là y được công nhận đã đạt đến cảnh giới Tông Sư đỉnh phong.

Liễu Khinh Dương, Lưu Nhậm Trọng, Trần Hoảng Dân...Nguyên Đề đốc, bọn họ là những cao thủ cùng cảnh giới. Không cần biết những người khác có bao nhiêu lợi hại mà chỉ biết Nguyên Đề đốc đáng sợ. Điều đáng sợ hơn

là những người kia không phải xuất thân là sát thủ chuyên nghiệp còn Nguyên Đê độc căn bản chính là một cỗ máy giết người. Hồi ký của y ở Sát Sự Thính chính là một quyển chứa đầy huyết tinh.

Thấy Tần Phi im lặng không nói, Quý Phong thông thả nói tiếp: "Trước đây người nói với ta, người biết Đàm Trọng Thắng là bởi vì vụ án mất Giáo Hồn Sát."

"Nếu như ta đoán không sai, người chắc là rất muốn biết phần Giáo Hồn Sát ấy đi đâu."

"Không đoán nữa!" Quý Phong phất phất tay: "Ta không muốn biết chuyện của người, chỉ có điều người của Sát Sự Thính đã bắt đầu ra tay đối với chúng ta. Nói cách khác không thể tin người được nữa, khi chúng ta đến Hưng Long trấn không cần phải thông tri cho Chấp Hành Ty nữa. Lộ trình tiếp theo phải trông vào bản lĩnh chính chúng ta thôi."

"Ta sẽ làm hết sức!" Tần Phi mỉm cười nói.

"Nghỉ ngơi trước đi!" Quý Phong mệt mỏi vỗ tay sau lưng đi ra khỏi gian phòng của Tần Phi.

Bóng đêm càng ngày càng đậm, những bông tuyết vẫn phấp phới bay không ngừng. Tuyết trắng cả một vùng như trải bạc trải ngọc. Vài tiếng bước chân rất nhỏ đi đến trước cửa gian phòng Tần Phi đang nghỉ, một đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương lạnh lẽo đẩy cửa ra.

Tần Phi lẳng lặng rút Đoạn Ca chờ sẵn. Hắn ngừng thở ghé mắt nhìn ra cửa, trong ánh sáng yếu ớt hắt vào hắn nhận ra Lôi Lôi đang nhẹ nhàng tiến vào, trở tay đóng cửa không tiếng động.

"Này, đừng ngủ vội, sư tỷ tìm người có việc." Lôi Lôi đỉnh đạc đi tới trước giường Tần Phi, không chút khách khí đưa tay lật chăn của hắn.

Tần Phi bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Được rồi, cho dù là sư tỷ cũng không nên tối như vậy tới tìm ta? Là muốn làm ấm giường cho ta hả? Nếu muốn thế người cứ nằm vào đi, ta tuyệt không chú ý là chăn hay là lò sưởi đâu."

"Tiểu sư đệ ngoan, người không cần khách khí." Lôi Lôi cười hì hì ngồi ở trên giường, không khách khí lấy chăn mền đắp lên chân rồi khẽ nói: "Hôm nay người quá kích động đó, một người đối mặt hai tên thích khách có thể còn sống sót đã là kỳ tích. Đạo kiếm ý Đại Tông Sư kia ta thật sự ghen tỵ a."

Tử lão đầu ơi là tử lão đầu, sư tử ta bị lão lừa gạt, lão không phong cho ta một đạo kiếm ý nào mà lại cho người nhiều như vậy."

"Nam nữ khác nhau, có một số việc người có âm mộ cũng không được."

Tần Phi thản nhiên nói: "Thí dụ như, buổi tối ta không muốn đi nhà xí thì có thể dùng xô ở trong chần, người thì... Cho người cái xô, người có thể nhắm trúng sao?"

Lôi Lôi hừ lạnh một tiếng tỏ vẻ khinh thường rồi nói: "Bây giờ phiền toái người chọc vào không phải là chuyện tầm thường. Thi thể hai người nọ mặc dù ta không chứng kiến nhưng suy diễn một chút thì ngoại trừ là người Chấp Hành Tư Sát Sự Thính ra không ai có thể nhanh như vậy mà đuổi kịp chúng ta. Chẳng lẽ là đấu tranh nội bộ Sát Sự Thính các người?"

"Tình huống không nghiêm trọng như người tưởng tượng đâu." Tần Phi nói lảng đi: "Hai người kia là mấy tên bại hoại ở Sát Sự Thính mà thôi."

Lôi Lôi cười lạnh nói: "Đừng tự dát vàng lên mặt mình đi, sư tử của người có thể đoán được, người cho rằng Vũ Dương và Ngạn Thanh là người ngu sao? Bây giờ hai người bọn họ có lẽ đang đắp chặn xì xào bàn tán, thương lượng làm thế nào có thể đến Đông Đô an toàn. Đáng hận nhất là lão sư phụ, lão biết hung hiểm như vậy mà không đến giúp một tay."

"Kể vài chuyện về sư phụ đi, người hẳn là biết nhiều hơn ta." Tần Phi tóm lấy cơ hội vội vàng hỏi.

Lôi Lôi cười đùa nói: "Tiểu sư đệ ngoan, hãy gọi một tiếng sư tử ta nghe trước đã."

"Sư tử. . ." Da mặt Tần Phi vốn dày thuận miệng gọi một tiếng thân mật mà không đỏ mặt chút nào.

"Không hổ là đồ đệ của lão sư phụ. A, sư tử của người mặc dù là nữ hài tử nhưng theo lão đã lâu nên da mặt còn dày hơn tường thành. Người đúng là người, miệng nói trơn tru mí mắt cũng không nháy cái nào. Còn có cái tên Thành Tín nữa, nghe sư phụ nói, tiểu tử kia mười câu lời nói có chín câu không đáng tin cậy thế mà cứ luôn miệng ỉn là nhất ngôn cửu đỉnh." Lôi Lôi cười duyên rồi nói: "Còn không phải sư phụ trơ tráo dạy dỗ ra hai đứa đệ tử nghịch ngợm thì có đánh chết cũng không ai tin vì sao mặt ba người này đều dày như vậy."

"Thỉnh sư tử chỉ giáo." Tần Phi nghiêm trang nói.

"Cũng tốt, sư phụ của người tên thật gọi là Tôn Hạc." Lôi Lôi mở tròng hai mắt: "Đã từng nghe chưa?"

Tần Phi lắc đầu.

"Được rồi, sư phó có cái danh rất nổi tiếng... là Ổi Tỏa Dục Vi. . . Danh hiệu này chắc đã nghe rồi!"

Đôi mắt Tần Phi tròn xoe, con người hận không thể nhảy được ra ngoài, nếu không phải đang nằm ở trên giường thì chắc hẳn đã đập mấy cước, hẳn hối hận nói: "Ta thật đần độn, đáng lẽ với cái bộ dáng đó ta phải nghĩ đến 'Ổi Tỏa Dục Vi' . . . Chán thật, nhìn thế nào lão cũng không giống là một vị Đại Tông Sư, đúng là lừa người a. . ."

Lôi Lôi nhàn nhã nhếch chân lên bắt chéo rồi nói ra: "Ổi Tỏa Dục Vi, Tôn Hạc! Trước khi Ngụy Quốc diệt vong là Đại Tông Sư nổi danh nhất. Trong cuộc chiến diệt quốc, lão liên tục giao thủ với Dịch Tổng đốc và Bàn Chân, lúc đó còn rất nhiều cao thủ Sở Quốc vây bắt. May mà sư phụ trốn được vào hoàng cung, phụng di chiếu của Ngụy Đế lấy thanh Đoạn Ca đi, rồi bỏ trốn mất dạng!"

"Vào lúc quân Sở khai hoàn hồi triều, sư phó nuốt không nổi mối hận bèn nửa đường tập kích Dịch Tổng đốc. . ."

"Chờ chút, không phải là tập kích Sở Đế?" Tần Phi chen lời.

"Những người Sở Quốc đương nhiên phải dắt vàng vào mặt mình rồi. Sư phó hèn mọn bị ổi đến cực điểm nhưng lại ngu ngốc chả khác gì người. Người nghĩ đi, chỗ nào tập trung nhiều cao thủ nhất trong đại quân Sở Quốc? Lúc lão xông vào đầu tiên là hao tổn không ít chân lực. Bàn Chân đại chiến một hồi với lão nên vô pháp tiến vào nên phải chạy trốn chết. Lần này Dịch Tổng đốc nghĩ có thể cắn chết được lão nên đuổi giết ngàn dặm. Cuối cùng, sư phụ nảy ra chủ ý cá thối là giả chết. . . thế mà lừa được Dịch lão đầu hơn mười năm, y còn rất đặc ý cho là mình tự tay kết liễu 'Ổi Tỏa Dục Vi' Tôn Hạc!"

Tần Phi không khỏi thần tượng Tôn Hạc. Lão có biệt hiệu rất lạ lùng lại rất hèn mọn bị ổi, rất nhiều người không ưa lại có không ít cừu nhân. Nhưng lão có thể muốn làm gì thì làm nên có thể thấy được tu vi cực cao.

Chỉ đơn độc mà có thể liên tiếp chiến đấu với hai vị Đại Tông Sư Sở Quốc mà còn có thể bỏ trốn mất dạng thì quả thực là thần thoại. . .

Tần Phi thu liễm tâm thần, ung dung hỏi: "Người biết tại sao lão lại thu ta làm đồ đệ không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 100: Người là ai?

Q.2 - Chương 100: Người là ai?

Vấn đề của Tần Phi làm Lôi Lôi buồn cười rũ rượi. Nàng cười run rẩy hết cả người đến mức nước mắt cũng đã sắp rơi xuống, sau nửa ngày mới nhẹ nói: "Bàng Chân, Dịch lão đầu sẽ tùy tiện thu đồ đệ à? Lão sư phụ hèn mọn của chúng đương nhiên không phải."

"Nói thẳng ra thì con mắt của tử lão đầu cao vô cùng, đồ đệ của lão chẳng những phải có thiên phú hơn người mà còn phải có lai lịch lớn. Vì sao lại thu người và Thành Tín. . . Đương nhiên là có quan hệ với vị dưỡng mẫu của người. Nhưng ta cũng chỉ biết là vị dưỡng mẫu của người là một người không đơn giản. Năm đó, những ai có quan hệ cùng bà ta đều là những người vừa có quyền thế lớn lại vừa có bản lĩnh cao. Cho nên ta cảm thấy nếu bà ta mở miệng đề nghị thì tử lão đầu không muốn cũng vẫn thu hai người các người làm đệ tử."

"Chỉ có điều chắc lão cũng không ngờ cái tên tiểu tử thối nhà người thiên phú lại cao đến như vậy, có khi so với Bàng Chân năm xưa còn lợi hại hơn vài phần. . ." Lôi Lôi trợn trừng hai mắt rồi cười dịu dàng nói: "Đôi khi sư tỷ ngẫm lại thấy có một vị sư đệ có bản lĩnh như thế cũng rất tự hào."

Tần Phi mặc kệ nàng, đưa gối ra sau lưng từ từ ngoi đầu lên rồi thản nhiên nói: "Người đã nói sư phụ không tùy tiện, xem ra lai lịch của người cũng không nhỏ đâu. Thịnh giáo tiểu sư tỷ, lai lịch của người như thế nào?"

Lôi Lôi dí dỏm nhăn mũi: "Người hỏi ta à? Ta mạn phép không nói cho người. Tương lai người tự nhiên sẽ biết."

"Người không nói thì ta cứ đoán." Tần Phi xoa xoa huyết thái dương nói thì thào: "Ngày nay thiên hạ chia hai, Sở Ngô thế vững. Ồi Tỏa Dục Vi tại Sở Quốc thu ta và Thành Tín, người còn nói người nhập môn sớm hơn chúng ta. Giả thiết người không nói dối thì khi đó sư phụ trốn tránh ở đâu?"

"Ở Sở Quốc lão có rất nhiều cừu nhân nên rất có thể đã đến Ngô Quốc. Giang Nam sơn minh thủy tú, nhân vật phong lưu, thỉnh thoảng có một hai thiên tài tuần kiệt cũng không phải là việc lạ. Tuy là chạy nạn đến Ngô Quốc nhưng cũng không phải tùy tiện tiện thu đồ đệ. Ta nghĩ nguồn gốc cha mẹ của người cũng không đơn giản. Nhưng người không thể là con cháu hoàng tộc. Tổ tiên Ngô Quốc cũng là một trong mười hai long kỵ bên cạnh Thần Vũ Đế Đại Ngụy, gia truyền công pháp có chỗ độc đáo chắc hẳn không cam lòng để con cháu hoàng tộc đi theo một vị Đại Tông Sư đến từ Ngụy Quốc để tu hành."

"Cứ nhìn Bàn Chân dù uy phong như thế mà con cháu hoàng tộc Sở Quốc còn không có một người nào theo chân hãn tu hành. Như thế đủ biết đời sau của mười hai Long Kỵ tự phụ đến cỡ nào."

Tần Phi chăm chăm vào Lôi Lôi, trong ánh mắt mang theo một tia giáo huấn: "Gia tộc tiểu sư tỷ tám phần là đại nhân vật Ngô Quốc, ngoài hoàng tộc chính là vài đại gia tộc và một vài vị quan lớn. Sư phụ quen biết người của Trấn Phủ Ty, gia tộc của người có lẽ có quan hệ mật thiết với Trấn Phủ Ty. Nếu là ta đoán không phải quá sai, sư phó không có khả năng làm cho vài đại gia tộc người gia nhập bảo vệ Vũ Dương Công chúa đội ngũ, cho nên, người khả năng không lớn đến từ mấy cái gia tộc. . ."

"Hay lắm, người đừng đoán." Lôi Lôi cố gắng lắm mới bỏ được vẻ cợt nhả, nghiêm trang cắt đứt câu chuyện của Tần Phi. Nàng càng nghe càng kinh hãi, Tần Phi đoán mặc dù không chuẩn xác nhưng cũng không sai lệch nhiều. Tiểu tử này tuổi không lớn lắm mà tâm tư lão luyện, mình lộ ra một chút dấu hiệu đã bị hãn bắt lấy làm văn cơ hồ cũng sắp mò ra thân phận chân thật của nàng.

"Không đoán thì không đoán." Tần Phi lẩm bẩm nói: "Chúng ta tạm thời lại thay đổi lộ tuyến, từ đây tới Đông Đô còn năm trăm dặm. Đoạn đường này là cơ hội cuối cùng của đối phương nên sự hung hiểm còn lớn hơn. Sư phụ

sẽ không thể không cho người một vài chiêu bảo mệnh chứ, chia ra ọi người đi. . ."

Lôi Lôi cười lạnh nói: "Sắp chết đến nơi rồi mà vẫn liều mạng chiếm tiện nghi để không thiệt thòi a! Lão đầu nhi đúng là có cho sư tỷ ta một ít đồ chơi bảo vệ tính mạng nhưng không có phần của người."

Dứt lời, Lôi Lôi đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng lại không thềm khép cửa. Gió đêm rét lạnh gió cuốn vài bông tuyết bay vào trong phòng, Tần Phi cười khổ gượng đứng dậy đóng cửa lại tự hứa đời này không thể đắc tội với nữ nhân.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người Tần Phi rời khỏi Hưng Long trấn. Vị tài chủ bị dọa cho sợ bể mật khi thấy mọi người rời đi bèn hai tay dâng lên một mâm lớn vàng bạc nói là dân chúng đóng góp dâng tặng. Chuyển đi này ai nấy đều mang sẵn nhiều tiền bạc nên ai cũng không thuận mắt chút vàng bạc này nên đều cự tuyệt tài chủ lập tức ra đi.

Tần Phi bị thương không chịu được xóc nảy, bão tuyết ngoài trời rất to nên làm chuyển đi càng chậm. Tiết trời rét lạnh, con ngựa di chuyển cũng rất khó khăn, chân của nó phải được bao bọc bằng vải lại mới đi được một lúc, tuyết đọng vào chân làm cho vải dính vào chân ngựa vào đùi ngựa làm nó càng thêm khó chịu.

Một con ngựa đột nhiên dẫm phải vũng bùn đứng không vững, suýt nữa thì hất ngã Chu Lễ Uyên.

Công chúa Vũ Dương cả ngày không nói một lời rốt cuộc không kìm nén được, nhảy xuống lưng ngựa, thân ảnh thanh tú động lòng người đứng ở giữa trời tuyết ngón tay ngọc nhỏ dài vung lên chỉ thẳng vào Quý Phong.

"Bản Công chúa đến Sở Quốc là để lập gia đình chứ không phải để làm tặc. Tại Ngô Quốc trên đường nhất định phải có đại đội nhân mã hộ tống ngàn dặm thì cái đám tặc tử gây rối kia mới không dám có cử động gì. Đến Sở Quốc liên tiếp giết chóc thì cũng đành, ta nhần. Nhưng bây giờ làm cho bản Công chúa giống như chạy nạn, rốt cuộc hiện tại ai là chủ Sở Quốc? Là những người muốn giết ta sao?" Vũ Dương Công chúa nổi giận dùng dùng trách mắng: "Dù gì người cũng là một Đê đốc Đồng tri, hay gọi đại quân tới

hộ tổng đi. Bản Công chúa không muốn cưỡi con ngựa què này lầm lũi dưới trời tuyết."

Quý Phong xấu hổ vuốt vuốt cái mũi: "Con ngựa này có què đâu, chúng ta đi như vậy cũng là vì sự an toàn của Điện hạ."

Vũ Dương Công chúa không để ý tới lời lão, cổ tay nhẹ nhàng chỉ hướng Chu Lễ Uyên: "Trông người thành thật nhất đấy, người nói đi tại sao khi Ngô Sở thông lại nhiều người tới giết tanhư vậy? Chẳng lẽ bản Công chúa dễ giết đến thế? Tại sao không có ai đi giết Thái Tử? Giết hãn chả phải cũng giống như giết ta sao. . ."

Chu Lễ Uyên không giải biện luận, huống hồ hiện giờ công chúa Vũ Dương đang nổi trận lôi đình, dù có giải thích nữ nhân này chắc cũng không hiểu nhưng y vẫn cố gắng giải thích: "Công chúa Điện hạ đương nhiên không dễ giết. Chỉ có điều, Thái Tử Điện hạ lại càng không dễ giết. . . Lại nói, tình huống trên đường rất khác tại trong thâm cung, theo lý mà nói thì cơ hội đắc thủ trên đường lớn hơn rất nhiều. . ."

Chu Lễ Uyên không nói còn đỡ chứ vừa mới mở miệng ra nói thế lại càng làm cho Vũ Dương Công chúa tức giận hơn, tay nàng run rẩy chỉ mặt Chu Lễ Uyên rồi chuyển sang mặt Tần Phi, đôi môi đỏ hồng xinh đẹp vừa mở miệng đã chửi ầm lên.

"Công chúa Điện hạ tiết kiệm sức lực đi!" Tần Phi nhún vai: "Ta biết nàng trên đường vẫn cố nén giận. Tâm tình của nàng ta rất thông cảm, nhưng người cứ ngấm lại mà xem, mùa đông khắc nghiệt tất cả mọi người đều bị xóc trên đường. Còn phải lo lắng chờ đợi không biết khi nào thích khách xông tới. Mấy lần trước đã chết không ít người. Con người ai cũng do cha sinh mẹ dưỡng, nếu đi cả đoàn cả đội lại càng nguy hiểm, dọc đường sẽ gặp biết bao nhiêu lần tập kích nữa đây."

"Xin bớt giận. . ." Tần Phi chỉ chỉ miệng vết thương: "Nghỉ một lát rồi tiếp tục đi, đến châu phủ chúng ta nghĩ biện pháp khác để đến Đông Đô, cố gắng không để Công chúa Điện hạ chịu khổ."

Vũ Dương Công chúa lạnh lùng trừng mắt Tần Phi, nghiêm nghị trách mắng: "Người thân phận gì? Người dựa vào cái gì như vậy cùng bản Công chúa nói chuyện? Bản Công chúa là kim chi ngọc diệp, là hậu duệ đế

vương. Những người kia đến bảo vệ bản Công chúa là vinh hạnh của bọn chúng, có bao nhiêu người muốn chết vì bản Công chúa. Tóm lấy cơ hội này, triều đình sẽ không bạc đãi bọn chúng, ra sức tất có phong thưởng. Cái chết của bọn họ có ý nghĩa, chết như thế mới đáng. Người chỉ là viên quan nhỏ của Sát Sự Thính, nói dễ nghe là quan, nói khó nghe chính là một con chó triều đình. Hoàng tộc chúng ta mới là chủ của các người. . . Chỉ là cầu nô tài vậy mà dám nói với ta như vậy. . ."

Tần Phi nghiêm trang nghe nàng nói xong bèn hỏi ngược lại: "Xong chưa?"

"Đồ đệ tiện, còn muốn bị chửi nữa à?"

Tần Phi chậm rãi lắc đầu chỉ tay về hướng đông: "Đi tiếp năm trăm dặm là đến được Đông Đô. Ta không thể hầu hạ ngài tốt! Thôi thì hẹn gặp lại a!"

Tần Phi dắt con ngựa nhẹ nhàng nhảy lên, lúc nhảy không cẩn thận động đến miệng vết thương nên lập tức đau quá nhe răng trợn mắt. Hắn giật dây cương chậm rãi đi về phía trước.

"Người. . ." Vũ Dương giận tím mặt quay đầu lại hỏi Quý Phong: "Đây chính là quy củ Sát Sự Thính các người phải không?"

Quý Phong cẩn trọng suy nghĩ: "Nhiệm vụ Sát Sự Thính giao xuống là hộ tống Công chúa đến Đông Đô, trong đó không nói nhất định phải bình yên vô sự, cũng không nói nhất định phải sống. Dù sao bên cạnh người còn có người hầu hạ, lão phu sẽ không làm chứng mắt trước mặt Công chúa nữa!"

Lão nhân gia thân nhiên dắt con ngựa qua, hướng về phía lưng Tần Phi hô: "Chờ ta một chút!"

Chu Lễ Uyên thấy hai người đều đã đi đành chấp tay hướng về phía Vũ Dương Công chúa xin lỗi: "Công chúa Điện hạ, cẩn thận một chút, từ đây đến Đông Đô cũng không bao xa, chỉ cần cẩn thận thêm chút nữa thì chắc chắn hai người các người sẽ đến Đông Đô an toàn."

Đợi đến đoàn người đi xa, Lôi Lôi thở dài nói với công chúa Vũ Dương: "Sao phải tự làm khổ mình thế? Bực mình quát mắng có thể làm lòng mình thư thái nhưng người ta chưa chắc đã sợ uy thế của nàng. Huống hồ, nàng còn chưa gả cho Thái Tử, người Sở Quốc chả lẽ phải để tâm đến công chúa Ngô Quốc sao?"

Vũ Dương không phục kêu lên: "Chờ bản Công chúa đến Đông Đô, nhất định phải làm đầu bọn hăn rơi xuống đất không những thế còn phải liên luy cứu tộc."

"Tuyệt đối không có khả năng!" Lôi Lôi cười lạnh nói: "Nếu là nàng không thể đến Đông Đô thì bọn họ chỉ có tội không làm tròn nhiệm vụ nhưng Dịch lão đầu luôn bao che khuyết điểm thuộc hạ chắc chắn sẽ bảo vệ bọn họ. Nếu là nàng đến Đông Đô, người đã đến thì bọn họ chắc chỉ mang tiếng là có thiếu sót thôi, người cảm thấy Sở Đế ngốc? Thái Tử ngốc? Chẳng lẽ chỉ vì nữ nhân mà xuống tay với phụ tá đắc lực của mình sao?"

"VẬY . . ." Vũ Dương Công chúa chần chờ nói: "Bây giờ phải làm sao?"

"Điện hạ, người cứ lẻo đẹo theo sau bọn họ thôi, ít nhất gặp phải chuyện gì bọn họ còn có thể bảo vệ người. Cứ hờn dỗi thì chỉ hại chính mình mà thôi." Lôi Lôi nói khẽ: "Còn không đi? Thanh nhi, dắt ngựa ra đi!"

Nàng gọi Ngạn Thanh, Vị Ngạn Thanh cô nương chỉ một mực trầm mặc không nói lại cung kính hướng về phía Lôi Lôi: "Tuân mệnh, Thiên hộ đại nhân!"

Lôi Lôi giơ ngón tay ngọc đặt lên môi nói khẽ: "Chỉ một lần này, lần sau đừng gọi thế nữa. Nhớ kỹ, người mới là Ngạn Thanh là Thiên hộ Trấn Phủ Ty, ta chỉ là Lôi Lôi một bé gái mồ côi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 101: Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ.

Q.2 - Chương 101: Thịnh danh chi hạ vô hư sĩ.

Tình huống trên đường rất kỳ lạ, đất trời một màu trắng xóa, phía trước có ba nam tử sóng vai giục ngựa phía sau hơn mười trượng là ba nữ tử mặc áo bông dày cười ngựa nhỏ lẻo đẹo bám theo.

"Đừng quay đầu nhìn." Thấy Chu Lễ Uyên có vẻ muốn quay đầu, Quý Phong vội vàng quát bảo ngưng lại: "Công chúa Vũ Dương Công chúa đúng là cảm giác mình là một nhân vật nhưng vụ thông gia này cũng chỉ là con cờ phục vụ cho toan tính chính trị của hai nước mà thôi. Cho dù đúng là

làm Thái Tử Phi cũng sẽ không có thực quyền Thái Tử Phi. Sở Quốc sao có thể để nữ nhân đến từ Ngô quốc nắm trong tay đại quyền? Lần này không cho nàng chút giáo huấn hẳn nàng cho là mình là chủ thượng, hừ!"

Chu Lễ Uyên kiên quyết không quay mặt lại nhìn nữa mà thuận miệng khen: "Tần Trấn đốc, ta thật phục ngươi. Vừa rồi không nể mặt mũi công chúa điện hạ, ta toát mồ hôi thay ngài!"

Tần Phi miễn cưỡng nói: "Vấn đề lớn nhất của nữ nhân luôn là thế, các nàng luôn quên quyền thế của mình tới từ nam nhân. Rất hiếm nữ nhân tự có thực lực của chính mình! Một con ký sinh trùng làm sao có tư cách gì đến coi rẻ ta?"

Vẫn còn một câu tiếp theo mà Tần Phi vẫn để trong lòng không nói ra miệng, Thái Tử tuy không phải là hùng tài đại lược nhưng cũng không phải người ngu. Y sẽ không vì nữ nhân mà tới hỏi tội Sát Sự Thính, chọc giận Dịch Tổng đốc, làm cho lão nhân gia ủng hộ Sở Trác hoặc là Sở Ly. Nếu điều này xảy ra, Thái Tử sẽ phải hối hận chết mất.

Con ngựa từ từ tiến lên, Tần Phi đột nhiên nhíu mày. Ở cách đó không xa có một người khoác cẩm bào màu hồng đứng thẳng giữa trời tuyết. Khuôn mặt gã nhìn đám Tần Phi dường như còn lộ vẻ mỉm cười.

"Chú ý!" Tần Phi thấp giọng quát nói, bàn tay co duỗi một cái đã nắm Đoạn Ca trong tay.

Bàn tay Chu Lễ Uyên đã đặt trên chuôi kiếm, Quý Phong nheo mắt lại đánh giá cẩn thận đối phương.

Khoảng cách hai bên càng ngày càng gần, dần dần đã nhìn rõ ngũ quan đối phương. Đột nhiên, Quý Phong biến sắc: "Là Niệm công công. . ."

"Quý Đồng tri, lâu thế rồi mà ngươi vẫn còn nhớ ta. Thật không ngờ." Hai tay Niệm công công vỗ vào nhau, trường bào bay lên. Y cười ha hả nhìn mọi người chậm rãi nói: "Từ lúc các người rời Tam Thủy trấn, tìm hành tung của các người thật đúng là khó khăn."

"Tề Vương Điện hạ có ý gì?" Quý Phong cẩn thận hỏi. Sở Ly tuy muốn tranh đoạt quyền kế thừa cùng Thái Tử, nhưng gã không xúc động đến mức phải phái ra Niệm công công đến sát hại mọi người.

Niệm công công đáng sợ thế nào, người khác có lẽ không biết nhưng Quý Phong đã nghe nói vài lần. Khi Niệm công công còn là một tiểu thái giám, dưới cơ duyên xảo hợp được một vị Đại Tông Sư đã tạ thế chỉ điểm, từ đó về sau bước vào đường tu hành. Y dùng thân phận thái giám gia nhập đại nội thị vệ trở thành phó tổng quản, là một trong mấy người được đề cử cho chức tổng quản. Có thể sau này Bàng Chân ngang trời xuất thế, tài năng quá lớn làm người trong thiên hạ thất sắc. Niệm công công dặn dày kinh nghiệm cho rằng không có cơ hội tranh đoạt chức tổng quản nên giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang. Y nhận nhiệm vụ bảo vệ Tề Vương cho tới hôm nay.

Ngày xưa Sở Ngụy đại chiến, Niệm công công cùng một đám cao thủ Sở Quốc đã từng lập nhiều công lao hãn mã. Y từng lấy thủ cấp của một trong bốn vị đại tướng thống lĩnh binh mã Ngụy Quốc. Bốn người kia đều được rất nhiều cao thủ bảo vệ thế mà bị Niệm công công cường sát. Trên thân y vết thương chồng chất, mỗi một vết sẹo đều là chứng tích chiến công khi xưa của y. Nếu như liệt kê mười người đáng sợ nhất Sở Quốc, Niệm công công chắc chắn sẽ có tên trên bảng. . .

Năm nay, Niệm công công đã sắp bảy mươi tuổi. Nếu thoát nhìn chỉ y mặt mày hồng hào, nếu như không phải là không có chòm râu, nói chuyện lại hơi ẻo lả thì không khác gì một nam tử chừng năm mươi tuổi. Y kéo cổ áo cấm bào lên như thể sợ hãi trời đông giá rét : "Quý Đồng tri, việc này cùng các người không có quan hệ. Ta chỉ cần mỗi một mình Tần Phi mà thôi."

Tần Phi ngồi trên lưng ngựa lạnh lùng nhìn Niệm công công. Theo như mấy lời Quý Phong cùng y nói chuyện thì hẳn đã đoán được bởi vì chính mình đắc tội Tề Vương mà rước lấy họa sát thân. Chỉ có điều, nếu đầu Tần Phi dễ lấy như thế thì không biết đã bị bao người giết chết.

Quý Phong ngạc nhiên nói: "Sát Sự Thính cùng Tề Vương phủ gần đây nước giếng không phạm nước sông, nếu như Tần Phi có đắc tội Tề Vương thì mấy người cứ giải thích với nhau là được, sao lại phiền đến Niệm công công tự mình đi như vậy? Lại nói, Dịch Tổng đốc hết sức coi trọng Tần Phi , hẳn chính là người mà Sát Sự Thính chúng ta chuẩn bị dốc hết sức tài bồi

mình, Niệm công công tự mình ra tay làm hậu bối thật khó xử. Nếu Dịch Tổng đốc biết thế nào cũng rất tức giận."

Lão nói những lời này ngoài mềm trong cứng, dù sao lúc này Niệm công công cũng là cường đại nhất, một mình hãn cũng đủ để tiêu diệt cả sáu người. Nếu Niệm công công muốn giết người diệt khẩu, giết chết công chúa Ngô quốc sắp gả cho Thái Tử thì lão cũng không thấy nhiều áp lực. Quý Phong không thể không nhắc nhở y, ở Sở Quốc có thể dập được lửa giận của Dịch Tổng đốc không có quá ba người. Nhưng trong ba người này tuyệt đối sẽ không có y. . .

Niệm công công khẽ cười nói: "Ta không tính sẽ kết thâm cừu đại hận với Sát Sự Thỉnh. Nhưng Tần Phi đắc tội với vương gia nếu không giáo huấn hãn một chút thì sau này phủ Tề Vương còn vững vàng ở Đông Đô thế nào được? Ta không lấy tính mạng của hãn mà chỉ nghe dân chúng đồn Tần Phi đã đột phá Tiên Thiên chi cảnh, hiện giờ tu vi đã là trung phẩm, có lẽ sau chuyển rèn luyện này hãn lên thượng phẩm cũng chưa biết chừng. Ta chỉ tự tay thử bản lĩnh của hãn một chút. . ."

Quý Phong dờ khóc dờ cười, lão thái giám tu vi tới trình độ nào? Khi đương kim Sở Đế chào đời thì lão thái giám này đã ở bên giường hầu hạ. Y phục thị hai đời Sở Đế, hôm nay bởi vì y lựa chọn thủ hộ Tề Vương phủ. Nói cho cùng thì những nhân vật như Niệm công công đến như Sở Đế cũng phải nể mặt vài phần. Y nói dễ nghe chỉ là luận bàn, kỳ thực y sẽ thừa cơ lúc động thủ mà phế tu vi của Tần Phi để hãn không thể trở thành tâm phúc đại họa Tề Vương phủ.

Dịch Tổng đốc có muốn vạch mặt Niệm công công thì nhất định Sở Đế sẽ ngăn trở, không ai muốn thấy tay trái của mình cùng tay phải đánh nhau.

"Niệm công công nói đùa, Tần Phi có tài đức gì, làm gì có tư cách so chiêu với Niệm công công?" Quý Phong nói khẽ: "Niệm công công, ngài là tiền bối đức cao vọng trọng ở Sở Quốc cả đời phục vụ hai vị đế vương cần gì phải để ý Tần Phi?"

Niệm công công không nói gì cánh tay phải thò ra khỏi ống tay áo bày ra thế Lan Hoa chỉ, đầu ngón tay nhếch lên, chỉ về phía Tần Phi, khí thế cường

đại tập trung trên người Tần Phi rồi khẽ cười : "Tần Phi, người dám cùng ta đánh một trận hay không?"

"Đừng vọng động. . ." Quý Phong vội vàng quát Tần Phi: "Đánh là chết. . ."

Niệm công công nhìn thấy Quý Phong khẩn trương như thế, trong lòng rất buồn cười, tay trái đưa ra sau lưng, thân hình đang lom khom bỗng thẳng tắp, thân thể gầy yếu phảng phất bành trướng. Thân hình chấn động, khí thể bành trướng, lại bành trướng. Khí thể bá vương phát ra, phảng phất như vô số đũa nhỏ, hức, không đúng là vô số tiểu thái giám đập đầu bái lạy...

"Chúng ta đánh cuộc đi." Tần Phi thản nhiên nói: "Niệm công công, người là tiền bối, ta là hậu bối đương nhiên không dám nói bừa nói ẩu là đánh cho người rã rời đầy đất."

Niệm công công cười lạnh một tiếng: "Trong vòng ba chiêu, nếu không đánh tan đan điền khí hải của người, người muốn thế nào cũng được."

"Cứ vậy đi!" Lòng mảy rậm rạp của Tần Phi nháy nhẹ, hắc cười đùa: "Trong vòng ba chiêu nếu là bị người phá khí hải, cho dù ta thất bại. Khi đó, vô luận là cửu thúc Trần Hoảng Dận, hay là các vị Đề đốc Sát Sự Thính, hoặc giả là Dịch Tổng đốc muốn báo thù, tự ta sẽ gào khóc mà đi ngăn đón bọn họ tuyệt không làm phiền người."

"Nếu trong vòng ba chiêu, người phá không được của ta khí hải. Ta muốn thiên người lần thứ hai!" Ngữ khí Tần Phi chuyển sang nghiêm túc, lạnh như băng tựa như gió lạnh.

Sắc mặt Niệm công công kịch biến, y trải chuyện nhân thế đã nhiều lòng dạ sớm đã thâm bất khả trắc. Nhưng Tần Phi nhắc đến chính là chuyện đau lòng nhất của y.

Thuở thiếu thời nhà Niệm công công nghèo lắm, vì miếng cơm cứu sống cả gia đình y phải nhắm mắt đi tìm thợ để tịnh thân để vào cung làm thái giám. Lệ của Sở Quốc đã cắt là cắt tận gốc. Nhưng rất nhiều người không biết là, tuy cắt đến gốc nhưng rất nhiều thái giám có thể vẫn sẽ có lần thứ hai phát dục, của quý lại dài ra một chút. Thời cổ đã từng phát sinh chuyện thái giám đã thiên vẫn có thể dâm loạn cung đình. Cho nên, hoàng tộc định kỳ kiểm tra bọn thái giám nếu phát hiện phát dục lần thứ hai, lại cắt một lần nữa triệt để cắt đứt ý nghĩ bọn chúng.

Niệm công công vận khí tốt, mới vào cung không lâu đã là một nhân vật phong vân bên trong nội cung nước Sở. Thảm cảnh bị thiến lần thứ hai tất nhiên y không bị.

Nhưng bây giờ Tần Phi điên cuồng như vậy, ngạo mạn như vậy nói muốn cắt y một lần. Cái này so với chuyện trước mặt hòa thượng mạng hói đầu còn ác độc hàng trăm lần!

Niệm công công biết rõ trước khi đối địch nhất định phải bình tâm tĩnh khí nhưng lão không thể bình tĩnh trở lại. Khuôn mặt y đỏ bừng, hai mắt lộ hung quang, bàn tay xuất thế lan hoa chỉ hướng mi tâm Tần Phi nghiêm giọng quở trách: "Muốn chết!"

Nếu Quý Phong không phải đang ngồi ở trên lưng ngựa thì đã dậm chân ầm ầm, Tần Phi sao lại vọng động như thế? Chẳng những đáp ứng cùng với Niệm công công ra tay mà còn vạch vết sẹo đau nhất của người ta. Lần này, thật sự là thần tiên đến đây cũng khó cứu. . .

"Chịu chết đi!" Niệm công công điên cuồng hét lên một tiếng, cấm bào màu hồng không gió mà bay phần phật, thân thể gầy ốm tựa như con dơi lẳng không bay múa.

Quý Phong hoảng sợ thất sắc, quả nhiên là có thể xếp trong mười đại cao thủ của Sở Quốc, lão không phải là mục tiêu của Niệm công công mà đã thấy chân lực cường đại chân lực không ngừng đè nén không gian, huyết khí trong lồng ngực quay cuồng cơ hồ ối máu ra thoải mái hơn. . . Có thể thấy, Tần Phi ở trong trận đã phải nhận áp lực lớn đến mức nào.

Tu vi của Chu Lễ Uyên kém nhất rốt cuộc ngăn cản không nổi kêu thảm một tiếng ngã xuống ngựa, nhổ ra một ngụm máu tươi rồi nằm im trên mặt tuyết, hôn mê bất tỉnh.

Tần Phi chợt cảm giác không khí quanh mình tựa hồ bị Niệm công công hét một tiếng hút hết rất quý dị. Hắn vô thức muốn rút ra Đoạn Ca, nhưng chợt nghĩ Đoạn Ca đã xuất nếu không giết được Niệm công công thì chẳng phải bại lộ thân phận Tôn Hạc sao?

Tần Phi kiềm chế suy nghĩ muốn rút ra Đoạn Ca, chân lực phát ra, hai chân đạp lên bàn đạp, nhất phi trùng thiên!

Nhưng trên đầu của hắc đường như có thái sơn áp đỉnh, áp lực vô cùng khổng lồ làm thân hình hắc trì trệ, thân hình chỉ mới nhảy lên cao hơn một trượng đã hết lực, hắc kinh hãi trong lòng biết y không phải là chỉ có cái danh hảo. Khi hắc cúi đầu nhìn đã thấy thủ chương khô gầy của Niệm công công đã gần đến khí hải, chỉ cần thủ chương đánh tới thì chắc chắn khí hải sẽ bị phá. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 102: Không phải thái giám nào cũng bị thiến hai lần.

Q.2 - Chương 102: Không phải thái giám nào cũng bị thiến hai lần.

Tần Phi không phải là một người lỗ mãng nhưng lúc này hung hiểm đột nhiên quá mức nên thật sự chuẩn bị không kịp. Cao thủ cấp bậc cao vợi như Niệm công công mà đến thì đừng nói chỉ có Quý Phong ở đây mà kể cả có Quân Sơn Thủy chỉ sợ cũng không ngăn cản được Niệm công công ra tay với chính mình. Nếu đã như vậy, không bằng mình cứ xông lên gây khó dễ, dùng ngôn ngữ sỉ nhục Niệm công công. Nếu mình chọc giận thành công có lẽ còn có một tí ti khả năng thủ thắng.

Đoạn Ca không thể dễ dàng xuất thủ khi đã xuất thủ nhất định phải giết chết Niệm công công.

Có thể thực lực Niệm công công quá cường đại. Trong chiêu thứ nhất, Tần Phi đã hãm thân hiểm cảnh. Cánh tay khô gầy như củ kia xuất thủ như sấm sét theo hướng khí hải. Tần Phi thét dài một tiếng nhảy lên ột xích, hiểm hiểm tránh được một chương của Niệm công công.

Hữu chương của Niệm công công vừa thu lại để tâm thần thư thái một chút rồi nói khê: "A, xem ra người tiến bộ vượt quá dự liệu của ta. Lần lịch lãm này đối với sự tăng tiến của người thật sự quá tốt, bây giờ mới là cảnh giới Tiên Thiên trung phẩm, nhưng ta thấy người sẽ nhanh chóng đột phá đến Tiên Thiên thượng phẩm. Khó trách khắp nơi đều coi trọng người như thế, nếu để cho người dễ dàng trưởng thành thì thiên hạ sau này còn có chỗ đứng của chúng ta nữa sao?"

Niệm công công chỉ tạm thời ngừng tay lại mà thôi, Quý Phong vội vàng ngăn trước mặt Tần Phi. Lão thi lễ: "Niệm công công, việc này không bằng ngừng ở đây"

Tay trái Niệm công công vẫy nhẹ, lập tức Quý Phong đứng không vững, lão đảo ngã sang một bên nếu không phải Chu Lễ Uyên nhanh tay lẹ mắt đỡ Quý Phong thì lão nhân gia này sẽ ngã ụch một phát.

Tần Phi tâm như gương sáng, một chương vừa rồi của Niệm công công nhìn như uy mãnh vô cùng nhưng căn bản vẫn chưa xuất toàn lực. Y chỉ thử công lực của mình đến trình độ nào thôi. Lúc Quân Sơn Thủy khổ huấn Tần Phi, mỗi ngày đều luận bàn nhiều lần. Dưới tay Quân Sơn Thủy, Tần Phi đã có thể chống được một hiệp, dần dần chống được mười hiệp. . .

Cho dù Niệm công công mạnh hơn Quân Sơn Thủy rất nhiều nhưng Tần Phi không tin mình không cản nổi ba chiêu, khả năng sau trải nghiệm lần này tu vi của mình sẽ có đột phá..

"Đệ nhị chiêu!" Niệm công công mỉm cười nói: "Người trẻ tuổi không biết trời cao đất rộng, hôm nay sẽ khiến cho người mở mang tầm mắt!"

Hữu chương chém ra, trong khoảnh khắc một đạo chương ảnh hiện ra, trong thoáng chốc không thể nhìn ra y đã xuất bao nhiêu chương. Chương lực liên miên bao phủ Tần Phi bên trong, dường như hô hấp còn không nổi nói gì đến chuyện tránh né.

Tần Phi biết rõ chương tiếp theo này khó có thể ngăn cản để không tiếp cận khí hải của mình. Hắn cắn răng dùng hết sức đạp mạnh hai chân xuống tuyết, thân thể như con quay xoay chuyển rất nhanh. Năm người đang xem cuộc chiến nhìn vậy đầu váng mắt hoa. Sau một chốc lát thân thể của hắn đã chui xuống lớp tuyết, lại lần nữa hiểm hiểm tránh được một chương của Niệm công công.

Niệm công công giận tím mặt, y cũng rất bất ngờ. Tần Phi dùng kiểu rất cổ quái để tránh né một chương tất sát của y. Cơn giận bốc lên, Niệm công công đánh một chương xuống mặt đất, Tần Phi bị chấn bay lên không trung, hắn rơi xuống như điều đứt dây, y lập tức nhảy lên, chương biến thành chỉ đâm tới khí hải Tần Phi.

Năm người đứng ngoài vòng đang chăm chú theo dõi đều nhất tề lên tiếng kinh hô. Ai cũng đoán chắc hẳn Tần Phi không thể né tránh một chỉ này. Thành linh tựa như trong ngày mùa đông xuất hiện một luồng gió xuân ấm áp nhu hòa lại thuần khiết vô bì, luồng gió này có lực tinh thuần và cực kỳ mạnh mẽ đẩy thân thể Tần Phi ra phía sau còn người nọ nhẹ nhàng bay tới nghênh tiếp chưởng lực vô cùng cương mãnh của Niệm công công, hai luồng chân lực mạnh mẽ va chạm vào nhau làm hoa tuyết bắn ra tung tóe. Tần Phi lật một cái giữa không trung rồi vũng vàng rơi trên mặt đất. Một vị thư sinh mặc áo bào xanh cười ha hả đứng giữa Niệm công công và Tần Phi.

Người nọ thân nhiên nói: " Sao lại trùng hợp như thế, thiên hạ to lớn như vậy lại gặp được Niệm công công thần long kiến thủ bất kiến vĩ tại chỗ heo hút này, chúng ta thật là có duyên. Niệm công công nếu muốn dạy dỗ hậu bối cần gì phải xuống tay nặng thế? Đệ tam chưởng cứ để cho Liễu Khinh Dương ta tiếp thay Tần Phi được không?"

Sắc mặt Niệm công công biến ảo bất định, y vừa rồi dốc sức muốn diệt sát Tần Phi nên không chú ý tới khi đang xuất chiêu lại nhảy ra cái tên Liễu Khinh Dương. Đại tổng quản Đường phủ quả là danh bất hư truyền, một chiêu liên hóa giải thế công của mình, chân lực liên miên bất tuyệt hiển nhiên còn lưu lại dư lực.

Niệm công công đương nhiên biết rõ bản lĩnh của Liễu Khinh Dương, y tự nghĩ mình không thua Liễu Khinh Dương nhưng cũng rất khó chiếm được thượng phong. Huống hồ, một chưởng vừa rồi, chính mình đã xuất toàn lực mà Liễu Khinh Dương lại có vẻ cử trọng nhược khinh. Mặc dù không biết Liễu Khinh Dương trước nay có phải ra tay như thế nhưng chỉ cần trong tỷ thí mà thua một chiêu nửa thức là mất cả thanh danh cả đời rồi.

"Liễu tổng quản, người là Đại tổng quản Đường phủ, vì sao lại giao du với kẻ xấu?" Niệm công công hừ lạnh một tiếng: "Đường gia muốn công khai gây khó Tề Vương phủ sao?"

Liễu Khinh Dương mỉm cười nói: "Niệm công công nói đùa, vừa rồi Niệm công công không phải nói muốn thử tu vi của Tần Phi sao? Văn bối nhất thời ngựa ngơ, nghĩ đến việc từ lâu đã nghe đại danh Niệm công công lại

chưa từng luận bàn cùng công công một chiêu nửa thức nên lấy làm rất tiếc nuối. Hôm nay có duyên gặp gỡ, một chương này làm văn bối thật sự ngứa tay vô cùng, thỉnh công công chỉ giáo."

"Người. . ." Niệm công công nhất thời ghen lời.

Lôi Lôi vừa rồi đột nhiên thấy Liễu Khinh Dương hiện thân, trong lòng lập tức yên ổn, nàng ở Giang Nam đã nghe Tôn Hạc kể lại, hiện tại trong thiên hạ người có hi vọng nhất tiến vào Đại Tông Sư có vài vị cao thủ, Liễu Khinh Dương là một trong những vị đó. Đường gia đại tổng quản đứng sau lưng Tần Phi, A, thế thì Tần Phi muốn đánh ai thì đánh.

"Đệ tam chương, cứ để ta đón tiếp." Tần Phi bước lên từ sau lưng Liễu Khinh Dương. Hắn lạnh lùng nhìn Niệm công công nói kiểu chua ngoa: "Ta khác Niệm công công rất nhiều, công công thích nắn bóp quả hồng mềm nhưng ta không giống như thế. Ta rất thích ra sức với những đối thủ cường đại, chỉ như vậy mới tiến bộ nhanh được. Công công không cần khó xử, thế thúc muốn thay ta tiếp một chương này, ta biết rõ người sợ."

Tần Phi duỗi ngón tay chỉ Niệm công công. Ngón tay vung vẩy chỉ trỏ ý khinh thường: "Nhưng ta không sợ người."

"Tự gây nghiệt không thể sống!" Bỗng nhiên sát khí Niệm công công bốc lên, bàn tay giơ lên cao vận lực bổ xuống dưới, chân lực mạnh mẽ bắn ra làm năm người xem ở phía xa cũng phải lùi lại hơn mười bước mới đứng vững được.

Tần Phi không lùi mà tiến, đám người Lôi Lôi lên tiếng kinh hô. Hắn cong người nhào tới, năm ngón tay phải nắm lại, ngón út lập tức bắn ra, trực tiếp nghênh đón chương lực Niệm công công.

Trong tâm pháp Thiên Ngân có một phương pháp vận công gọi là Nhất tuyến thiên. Dùng chân lực se thành sợi tấn công đối thủ. Áo giáp dù nặng mấy chục cân chắc chắn vô cùng, tuy nhiên có thể bị mũi tên nhọn xuyên thấu. Nguyên nhân chính là mũi tên nhọn có đầu mũi tên bén nhọn, lấy điểm phá mặt tự nhiên dễ dàng.

Nhất tuyến thiên, chính là cách kẻ yếu khiêu chiến cường giả, dùng phép tạo một đường, từ một điểm đánh bại đối thủ. . .

Thiên Ngân công pháp quý thần khó lường, trên đời lại có mấy người gặp qua? Một ngón tay của Tần Phi điểm ra, thủ chương của Niệm công công mạnh mẽ như sấm đánh giao nhau, nhất tuyến thiên tùy thời mà phát, trong khoảnh khắc đánh bại chân lực Niệm công công, theo kinh mạch đánh tạt vào tim!

Niệm công công hét lớn một tiếng, chương lực nhanh chóng nhả ra, Tần Phi như bị sét đánh, thân thể bị chấn bay lên, miệng phun máu tươi, nhuộm đỏ đất tuyết. Liễu Kinh Dương vội vàng xông về phía trước, một tay ôm lấy Tần Phi, vững vàng đặt trên mặt đất, nói khẽ: "Đứng vững nhé!"

Tần Phi yên lặng gật đầu, tuy nhiên nhin không được lại phun ra một ngụm máu tươi. Hắn cắn chặt hàm răng, hai chân kiên định dẫm trên mặt tuyết, phảng phất lún sâu xuống mặt đất không thể dao động.

Sắc mặt Niệm công công tái nhợt, sau nửa ngày, một dòng máu tươi từ trên bàn tay theo khuỷu tay chảy xuống. Áo cẩm bào màu hồng tươi che đi dòng máu nhưng từng giọt chảy xuống rơi trên mặt tuyết trắng bạch...

Liễu Kinh Dương cất cao giọng nói: "Ba chiêu đã qua, Niệm công công hình như không phá được khí hải của Tần Phi a. . ."

"Chờ ta trở lại Đông Đô sẽ thiên người lần thứ hai!" Tần Phi lạnh lùng nhìn Niệm công công nói rõ ràng từng chữ từng câu: "Mời lão tự chuẩn bị công cụ, những đồ chơi đó ta không biết."

Niệm công công tức giận công tâm, một dòng máu tươi phun lên cổ họng thiếu chút nữa phun ra. Y cố nén xuống, trợn trừng mắt oán độc nhìn Tần Phi.

Lôi Lôi chỉ sợ thiên hạ không loạn, cười hì hì nói: "Niệm công công, người có thấy Liễu tổng quản ở đây không, đã sợ chưa? Trời ôoooi, đệ tam chiêu không có khí thế không có lực lượng, động tác thì đẹp nhưng tư thế khó coi, còn bị Tần Phi dùng một ngón tay phá chân khí, có phải là chặt đứt kinh mạch hay không?"

"Niệm công công ngài cũng là nhân vật thành danh, bị một chiêu của vãn bối hậu sinh như vậy phá vỡ, thật sự là. . . Ai, miệng tiểu nữ tử quá ác độc, không nói nữa hay hơn. Chuyện này a, bản cô nương chuẩn bị đem biên thành tiểu khúc, đến Đông Đô phổ biến một phen, lấy tên là gì cho tốt nhỉ?"

Công công ngài nói đi, hoặc gọi là Niệm công công ba chiêu thử hậu bối, sơ xuất bị thiến lần hai."

Lôi Lôi vui mừng vỗ tay tự tung tự hứng: "Ừ, chọn cái tên này đi."

Mặc dù công chúa Vũ Dương rất không hài lòng với Tần Phi, nhưng dọc đường cùng đi ít nhiều cũng là người quen, ngược lại lão thái giám ngang ngược càn rỡ, nàng nhìn thế nào cũng không vừa mắt, vì vậy cùng Lôi Lôi kẻ xướng người hoạ nói: "Niệm công công, không phải mỗi ngài phải chịu khó, mỗi thái giám đều có thể bị thiến hai lần, với ngài cũng là phúc khí. . ."

"Tức chết ta thôi!" Niệm công công giận dữ quát một tiếng, chạy như điên về phía sau. Từ trong gió tuyết mơ hồ truyền đến tiếng rống giận chính là từ hòng lão thái giám, nghe như quả phụ khóc chồng: "Tần Phi người dám xuất hiện trước mặt ta, ta sẽ giết người!"

Liễu Khinh Dương hăng giọng hét to: "Có ta ở đây, người cứ việc thử xem."

Mặt Tần Phi như giấy vàng, lưng lay sắp đổ, đột nhiên nhổ ra một ngụm máu tươi, mắng: "Cái lão thái giám chết bầm thật đúng là không phải khoác lác, thiếu chút nữa đánh chết ta."

"Người vốn có căn bản rất tốt, lại có Thiên Ti Thiền Y bảo vệ triệt tiêu một phần chưởng lực. Ta đã xem kỹ, bề ngoài trông thì nặng nhưng kinh mạch không có vấn đề, cứ điều tức một phen sẽ gặp cái tốt." Liễu Khinh Dương cười tủm tỉm nói: "Đúng là hậu sinh khả úy, ta ở tuổi của người nếu có một vị cao thủ cấp Tông Sư đỉnh phong muốn đánh ta, ta không nói hai lời toàn tâm bỏ chạy."

"Người cũng sẽ không nhìn ta chết, ta đương nhiên muốn hung hăng làm nhục lão thái giám chết bầm một phen." Thanh âm Tần Phi yếu đi nhưng vẫn mang theo vài phần đắc ý: "Bằng không, sau này trước mặt lão thái giám chết bầm ta sao có thể làm người?"

"Đúng rồi, thế thúc tại sao người lại đột nhiên ở đây?" Tần Phi nghiêm trang hỏi.

Khinh Dương nhìn năm người xung quanh nói khẽ: "Các người có thể đi uống chén nước, đắp người tuyết, để ta nói vài lời tâm sự với Tần Phi được không?"

Q.2 - Chương 103: Lão hồ ly giáo hoạt.

Q.2 - Chương 103: Lão hồ ly giáo hoạt.

Gió lạnh xen lẫn vài miếng bông tuyết rơi vào giữa hai người, hai tay Tần Phi bị Liễu Khinh Dương nắm trong tay, chân lực thuần khiết mạnh mẽ chạy trong kinh mạch trị liệu thương thế cho hắn.

Liễu Khinh Dương có vẻ thành thạo thoả mái mở miệng ra nói: "Trước kia, ta không bội phục Dịch Tổng đốc nhiều lắm. Nhưng thông qua lần đón dâu này, ta đã hiểu rất rõ, vì sao ông ta lại có thể tọa trấn tại Sát Sự Thính lâu như vậy?"

Tần Phi đang vào lúc mấu chốt để chữa thương nên không dám nói chuyện, hắn mở trừng hai mắt ý bảo Liễu Khinh Dương nói tiếp.

"Có biết tại sao ở đoạn đường này các người không gặp cường địch không?"

Liễu Khinh Dương ung dung nói: "Nguyên Đề đốc ở bên ngoài cầm đầu tinh anh Chấp Hành Ty, không ngừng quét sạch thích khách đến từ Giang Nam. Ta nhận được tin, tại cầu nổi các người chiến một trận bắt được một tên sống sót. Người này dưới sự tra tấn bức cung của Nguyên Đề đốc đã phun ra sạch sẽ. Sau đó Nguyên Đề đốc đã bắt ít nhất năm sáu chục người giết chết gần trăm người. Thích khách mấy đại gia tộc ở Giang Nam có lẽ đã bị thanh tẩy sạch sẽ, còn lại đều là địch nhân bên trong Sở Quốc chúng ta."

"Yến Vương xác thực đã phái Lưu Nhậm Trọng, vị này chính là đệ nhất cao thủ Bắc Cương mang theo bộ hạ tinh nhuệ mai phục tại một nơi cách thành Đông Đô hơn hai trăm dặm. Nếu như những người phía trước đều không thể giết chết công chúa Vũ Dương. Lưu Nhậm Trọng nhất định phải ra tay. Nhưng hiện tại người có thể yên tâm, Lưu Nhậm Trọng đã trở về Bắc Cương rồi."

Tần Phi nhẹ nhàng thở ra, cảm giác trong ngực bụng thoả mái hơn khá nhiều. Hắn trầm giọng nói: "Tại sao Lưu Nhậm Trọng phải quay về?"

"Còn có thể là ai? Đương nhiên là vì tiểu cửu thúc." Liễu Khinh Dương mỉm cười nói: "Trần Hoảng Dân đem theo La Ngũ, Mâu Thất và các cao thủ của Quân phủ ra ngoài thành Đông Đô truy tìm dấu vết Lưu Nhậm Trọng để lại rồi giết người trong tối ngoài sáng khiến cho Lưu Nhậm Trọng không thể không ra mặt quyết một trận sinh tử với Trần Hoảng Dân. Hai người trải qua một trận kịch chiến. Mặc dù ta không tận mắt thấy thế nhưng cũng có tìm hiểu qua. Cao thủ đến cấp này tranh đấu quả thật quá hung hiểm."

"Nghe nói hai người giao thủ chỉ tính bằng một lần thở, Trần Hoảng Dân tổng cộng đâm ra mười hai thương, Lưu Nhậm Trọng đánh trả ba chưởng."
Lông mày Tần Phi nhướng lên: "Tiểu cửu thúc không sao chứ?"

"Trần Hoảng Dân phỏng chừng được mất một tháng nằm trên giường nhưng Lưu Nhậm Trọng cũng không khá hơn chút nào, nếu y tiếp tục lưu lại Đông Đô chỉ cần một cao thủ cấp Tông Sư cũng đủ để lấy mạng của hắn. Người nói đi, Lưu Nhậm Trọng còn không cúp đuôi trốn về Bắc Cương à, chẳng lẽ muốn ở Đông Đô chờ chết sao?"

Lúc này Tần Phi mới yên lòng. Hắn lại muốn mở miệng hỏi tiếp thì Liễu Khinh Dương đã ngăn hắn lại rồi nói tiếp: "Những chuyện ở Đông Đô mà có khả năng dấu được Đường phủ rất ít rất ít. Ngày đó người đập gãy chân Cao Đức, với tính tình của Tề Vương thì không thể không ra tay với người. Khi chân trước Niệm công công rời khỏi Đông Đô, ta chân sau cũng theo đi cùng. Chỉ có điều, tên tiểu tử nhà người thật giáo hoạt, tránh né hành tung thật đúng là nhất tuyệt, sau cuộc chiến cầu nổi Tam Thủy trấn đổi tên thành Hưng Long trấn, đuổi theo người thật không dễ dàng."

"Ta đoán, Liễu thế thúc căn bản là không cần tìm ta, người chỉ cần theo Niệm công công là được. Nếu lão tìm không thấy ta, người cũng không cần ra tay. Nếu lão thái giám này tìm được ta. . . Vừa rồi chính là chứng cứ rõ ràng." Tần Phi cười ha hả nói.

"Đúng vậy a, ta cứ theo sát sau lưng Niệm công công. Vốn cho là lão cũng rất khó tìm được người thế mà thật không ngờ lão thái giám này thật là giỏi. Lão ở đâu chặn đầu người. Lá gan của người không nhỏ nha dám đối lại ba

chiêu. Người cũng đã biết, người chịu được ba chiêu của Niệm công công không có mấy người. So với ta năm đó người có dũng khí hơn!"

Tần Phi thỉnh thoảng mới khiêm tốn: "Liễu thế thúc quá khen."

"Cho nên ta mới bội phục Dịch Tổng đốc, nếu lão không phái người ra đón dâu thì phải phái tất cả tinh anh Sát Sự Thính kể cả Quân Sơn Thủy, Tư Mã. Luân phiên ác chiến khó tránh khỏi sẽ có hao tổn. Quân Sơn Thủy cũng tốt, Nguyên Đề đốc cũng được, những nhân vật như thế chỉ cần hao tổn một người cũng là tổn thất to lớn cho Sát Sự Thính."

"Lão hồ ly này tâm địa như giảo hoạt như giặc cướp. Lão cố ý cho người tới đón dâu. . . Người nghĩ xem nếu người thân hãm hiểm cảnh, Quản Linh Tư há có thể ngồi yên không lý gì đến sao? Nữ hài tử vì tình lang nguyện ý trả bất cứ giá nào. Cao thủ Quân phủ vì bảo vệ con rể tương lai gần như phái ra toàn bộ nhân thủ. Mà người đã phái đi thì Đường phủ chúng ta có thể thờ ơ sao?" Liễu Khinh Dương mỉm cười: "Tốt xấu gò, người cũng là con rể trên danh nghĩa của Đường phủ chúng ta tuy là người đã tuyên bố từ hôn. . ."

"Dịch Tổng đốc hơi hơi phái một người thế mà kéo ra bao nhiêu là cao thủ của hai gia tộc Đường, Quản. Lão vẫn bảo toàn được thực lực Sát Sự Thính, mặt khác lại để cho Quản gia Đường gia không thể đứng bên phía Yến Vương, Tề Vương. Cái phép tính này lão thực sự tính toán quá tuyệt vời. . ."

Nội công Tần Phi đã điều trị xong bảy tám phần, hãn thử vận động chân lực cho chạy từ khí hải đi ba trăm sáu mươi lăm đại huyệt. Hãn cảm giác không có gì trở ngại nên biết rõ tiếp theo chỉ cần tĩnh dưỡng là được, trong lòng liền thả lỏng. Hãn thản nhiên nói: "Liễu thế thúc, ta đọc sách không nhiều, người không cần lừa ta. Đại tổng quản của Đường phủ tự mình đến cứu ta, tuyệt đối không phải là vì sự kiện con rể tương lai là ta đã tuyên bố từ hôn, đúng hay không?"

Liễu Khinh Dương đứng chấp tay, dáng người cao gầy vẻ phong lưu văn nhã, dưới trời đất một màu tuyết trắng trong bộ thanh sam cứ ngạo nghễ như cổ thụ khí định thần nhàn.

Ánh mắt của y trong suốt như thật như ảo nhìn vào hai mắt Tần Phi thốt lên: "Về nhà đi. . ."

"Nhà nào?"

"Năm đó phu nhân mang thai rời Đường phủ, tình huống cụ thể hẳn là Thiên Kỳ đã nói với người. Trên đời này những chuyện trùng hợp quá nhiều chắc chắn không phải trùng hợp. Vô luận người có thừa nhận hay không, người vẫn có hàng nghìn hàng vạn liên hệ với Đường gia, điểm này không cãi biến được."

Thấy Liễu Kinh Dương nói chém đinh chặt sắt như thế, sắc mặt Tần Phi dần dần trầm xuống: "Nhưng ta không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Đường gia."

"Vậy cái này là cái gì?" Bàn tay Liễu Kinh Dương đang nắm chặt bỗng nhiên mở ra, trong tay là một cái khóa vàng nho nhỏ bên trên có viết 'Nguyệt Nhi bách nhật', chiếc khóa vàng được gia công tinh tế, bên trên khắc trăng và mây trông rất sống động.

Tần Phi biến sắc, tay sờ vào trong ngực, quả nhiên chiếc khóa vàng đã không thấy bóng dáng.

Liễu Kinh Dương thần nhiên nói: "Yên tâm, không phải ta ăn trộm. Vừa rồi người kịch chiến với Niệm công công bị văng ra rơi trên mặt đất mà người không biết, ta chỉ tiện tay nhặt lên. Chỉ có điều, cái khóa vàng của phu nhân ta đã nhìn thấy từ lâu. Người có thể nói cho ta biết, cái khóa vàng này có quan hệ gì với người?"

Tần Phi im lặng không nói gì, sau nửa ngày mới phản bác: "Cho dù có quan hệ, ta cần gì phải nói cho người biết?"

Liễu Kinh Dương bật cười: "Tuổi trẻ bướng bỉnh không khác gì lão gia năm xưa. Khi đó Đường Quốc bị diệt, Ngụy Đế nghe nói lão gia tài hoa liền phát ý chỉ cho các lộ quân, chỉ cần lão gia hiện thân quy hàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý hưởng vô tận lại cho Đường gia thêm những khoản đãi trọng hậu khác. Nhưng lão gia khư khư cố chấp thề muốn diệt Ngụy. Cuối cùng lão gia đến Sở Quốc phụ tá Sở Đế. Sau vài năm nghỉ ngơi lấy sức chỉ bốn năm diệt Ngụy xem như hoàn thành giấc mộng."

"Người hiện tại cũng như thế, bằng chứng như núi, người vẫn còn muốn khua môi múa mép biện luận với ta, người. . . Ta phải nói như thế nào người mới cho phải đây?"

"Từ nhỏ ta được lão mù nuôi lớn. Xem ra, ta cũng không cần có phụ thân, bất kể là đúng cha ruột hay không cũng không phải là cần thiết." Tần Phi nhún vai thản nhiên nói: "Hiện giờ ta vẫn sống tốt, có thể đoán được tương lai, tiền đồ của ta coi như không tệ, cần gì phải học người khác nhận sự giúp đỡ của cha mẹ?"

Liễu Khinh Dương thấy hần bướng bỉnh như thế, nhất thời vô kế khả thi chỉ lạnh nhạt nói: "Được rồi, vô luận người có thừa nhận hay không thừa nhận. Sự thật đã rõ rồi. Cho dù người không phải do phu nhân sinh ra nhưng công nuôi dưỡng người mười bảy mười tám năm cũng chẳng khác gì là mẹ con. Con của phu nhân chính là con của lão gia, người có thể không nhận Đường gia, nhưng là Đường gia sẽ nhận người. Nếu không thế, ta cứ ở Đông Đô mừng năm mới cần gì phải chạy đến cứu người?"

"Cho dù người bất mãn với Đường gia, ta xuất thủ cứu người, người thiếu nợ ta một phần nhân tình, cơm tất niên đã qua. Ngày mười lăm tháng giêng, người chuẩn bị lễ vật đến Đường phủ cảm tạ ta. Đây là văn bồi làm tròn đạo lý!" Liễu Khinh Dương đường đường là nhất đại Tông Sư, lại hạ mình chủ động bảo hậu bồi mua lễ vật đến cảm tạ, đã là đãi ngộ xưa nay hiếm thấy.

Phải biết rằng, ở Đông Đô nếu như Liễu Khinh Dương chịu nể tình, bao nhiêu người tuổi trẻ nguyện ý táng gia bại sản tặng lễ vật cho y.

Nhưng Tần Phi hoàn toàn không để mình bị đẩy vòng vòng, hần hời hợt nói: "Ta không cầu người tới cứu ta, là chính người chạy tới. Theo lý mà nói ta không nợ người cái gì."

"Lại nói, ba chiêu đó đều là tự ta tiếp được, mặc dù Liễu thế thúc tuy có ra tay một lần nhưng cũng có thể coi là người không ra tay, ta dùng chiêu thứ ba phá chân khí Niệm công công, ta chỉ thương nặng một chút cùng lắm là nằm im vài ngày là khỏi."

"Còn nữa, ngày mười lăm tháng giêng, ta với vị huynh đệ lâu lắm chưa gặp sẽ ăn cơm tất niên. Bánh trôi ngày mười lăm tháng giêng, chuyện gì cũng không cản được ta ăn một bữa với Thành Tín. Hảo ý của ngài, ta tâm lĩnh, về phần lễ vật ta nhất định sẽ chuẩn một phần rồi gọi người đưa qua."

Tần Phi ngụy biện tà thuyết một phen làm Liễu Khinh Dương ghen hòng nói không ra lời, nếu không phải công phu hàm dưỡng của y thâm bất khả

trắc, nếu thay một người khác chỉ sợ đã trở mặt. Liễu Khinh Dương buột mồm nói: "Vì sao người có địch ý lớn như vậy với Đường gia. . . Năm đó phu nhân rời Đường phủ, người làm sao biết được nguyên nhân? Nếu là suy đoán mà phá đi quan hệ của người với Đường gia, làm sao phải khổ thế?"

"Địch ý ư? Ta chưa đủ tư cách đối địch với Đường phủ." Tần Phi lạnh lùng nói: "Chỉ có điều, ta chẳng muốn có quan hệ với Đường gia thôi. Ta chỉ biết là ta lớn lên từ phố chợ, ta chỉ có một lão mục ngậm đấng nuốt cay nuôi dưỡng. Về phần những người khác, vô luận hãn có quyền thế thể nào, bản lĩnh ra sao, đều không quan hệ với ta."

"Thôi, tuổi thanh niên ai cũng thế." Khinh Dương thở dài: "Khi ta đương độ thanh niên có lẽ còn cố chấp hơn."

Nói xong, Liễu Khinh Dương chấp tay thi lễ rồi nhẹ lướt đi, thanh sam tuyết trắng, cây khô cổ đạo biến mất ở cuối trời.

Đám Lôi Lôi núp lẫn người tuyết ở xa xa thấy Liễu Khinh Dương rời đi thì vội vàng chạy tới vây quanh. Lôi Lôi nhanh miệng hỏi: "Tần Phi, Liễu tổng quản nói gì với người thế?"

Tần Phi mỉm cười nói: "Người nói, cho dù chúng ta bây giờ nghênh ngang phát cờ đánh trống vẫn sẽ bình yên vô sự trở lại Đông Đô."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 104: Người đã đọc Conan rồi sao ?

Q.2 - Chương 104: Người đã đọc Conan rồi sao ?

Chính Xương hai mươi ba năm tháng giêng mừng chín, Đông Đô pháo trỗi lên, pháo hoa khắp nơi trên đất. Ba nghìn Ngự Lâm quân uy phong lẫm lẫm theo Bắc Nhị môn một mực sắp xếp đến bắc đại môn. Hai trăm danh đồng nam đồng nữ đang cầm giỏ hoa, đứng ở Ngự Lâm quân trước. Vô số Sát Sự Thính cùng đại nội thị vệ cao thủ, tiềm phục tại người xem náo nhiệt bày trong, chỉ cần phát hiện có ý đồ bất chính người, liền quyết đoán đi lên chế phục hãn, về phần có phải thật vậy hay không thích khách, hôm nay dù sao là không rảnh thăm , ngày sau rồi nói sau.

Ngày tốt giờ lành, pháo mừng ba vang lên. Hoa lệ đoàn xe đi vào bắc đại môn, xem náo nhiệt dân chúng lập tức hoan hô lên. Bọn họ là chất phác, chưa bao giờ hiểu được triều đình cao tầng có nhiều như vậy đấu tranh, trong mắt bọn họ, Thái tử chính là tương lai Hoàng Đế, mà hiện tại đi vào bắc đại môn nữ tử, chính là tương lai Hoàng Hậu. Hoàng Đế Hoàng Hậu, này há là phạm nhân, có thể gần cự ly chứng kiến như thế quý nhân tràng diện, đời này chỉ sợ cũng sẽ không quá nhiều. Vì vậy, nguyên một đám bất đồng cuống hòng đều tại liều mạng thét lên, phát tiết nội tâm kích động cùng bành trướng.

Náo nhiệt ồn ào náo động nhai đạo, cùng yên tĩnh trầm mặc Sát Sự Thính tạo thành mãnh liệt tương phản.

Dịch Tổng đốc bưng lấy một chén trà nóng, phảng phất vĩnh viễn đều ngủ bất tỉnh dường như, theo tính ngời ở Nghị Sự Đường trên thủ, cúi mí mắt miễn cưỡng mở ra, nhìn nhìn đứng ở trước mặt Tần Phi, Chu Lễ Uyên, gió mùa, miễn cưỡng hỏi: "Tại ba nước trấn ra tay cái kia hai gã thích khách, là chúng ta Sát Sự Thính người?"

"Là!" Gió mùa khẳng định hồi đáp.

"Thanh trượng thẳng cũng là chết tại trong tay của bọn hắn?" Dịch Tổng đốc hỏi tiếp.

"Đúng vậy!" Chu Lễ Uyên vỗ bộ ngực đánh hạ cam đoan.

Dịch Tổng đốc cười nhạt một tiếng: "Cho nên các người cảm thấy, nguyên âm Đề đốc cùng cái này vụ giết người chạy không được quan hệ?"

Tần Phi tiến lên trước một bước, chấp tay nói: "Tuyệt đối chạy không được quan hệ."

Dịch Tổng đốc ung dung thở dài, dùng tinh xảo bát trà cái lay động lay động lá trà, nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ, rồi mới lên tiếng: "Khi các người còn đang ba nước trấn thời điểm, nguyên âm đang tại ba trăm dặm ngoài, cho các người thư sát địch nhân, chí ít có trên trăm ánh mắt có thể vì hắn làm chứng. Hắn không có mọc cánh, làm sao có thể trước 'Sưu' một tiếng bay đến ba nước trấn, nhìn người cùng Thanh trượng thẳng nói chuyện phiếm, đi theo giết chết Thanh trượng thẳng sau, lại 'Sưu' một tiếng, bay trở về đến ba trăm dặm ngoài, tiếp tục cùng địch nhân tác chiến?"

Tần Phi không chút nào nhường cho, biện luận nói: "Tổng đốc đại nhân, có lẽ Nguyên Đề đốc cũng không có ra tay giết chết Thanh trượng tử. Nhưng là này hai cái Chấp Hành Tư người, lại cùng Nguyên Đề đốc không thoát được quan hệ. Lúc ấy ta hỏi thăm Thanh trượng tử, còn có thể là ai xuất ra xoắn hồn giết, do đó làm cho hắn chịu tiếng xấu thay cho người khác. Hắn cho ta ba cái đáp án, theo thứ tự là Kim Thạch Tư Đề đốc, Chấp Hành Tư Đề đốc, còn có Tổng đốc đại nhân ngài. Hết lần này tới lần khác trùng hợp như vậy, Chấp Hành Tư người, lập tức tự động thủ giết chết Thanh trượng tử, hơn nữa còn muốn mạng của ta. Có người nói qua, trùng hợp nhiều hơn, liền không còn là trùng hợp, mà là âm mưu."

Dịch Tổng đốc phát phát tay: "Người sai rồi, đôi khi, con mắt nhìn qua, chưa hẳn tự thật sự. Chấp Hành Tư người có thể nghe lệnh bởi nguyên âm, cũng có thể nghe lệnh bởi ta. Nếu như là ta cầm đi này bình xoắn hồn giết, làm cho Thanh trượng tử chịu tiếng xấu thay cho người khác. Này hai cái Chấp Hành Tư người, cũng có thể có thể bởi vì ta mà giết chết Thanh trượng tử cùng người. Đồng dạng, bọn họ cũng có thể có thể nghe lệnh bởi Kim Thạch Tư Đề đốc. Sát Sự Thỉnh lớn như vậy, người biết bọn họ tại tiến vào Chấp Hành Tư trước, ở đâu cá tư? Giáo Tập Tư Quân Đề đốc tự hoàn toàn không có khả năng sao?"

Tần Phi phản bác nói: "Tổng đốc đại nhân, một chén nước muốn đoan bình, ngài nói như vậy, chính là muốn vì Nguyên Đề đốc bả sự cho khiêng xuống rồi?"

Dịch Tổng đốc rõ ràng nhẹ gật đầu, trầm ngâm nói: "Bất luận kẻ nào có thể không tin được nguyên âm, nhưng là ta tin được. Tại hắn hay là nhất danh nội vệ thời điểm, ta chỉ biết hắn đối Sát Sự Thỉnh rất cuộc có nhiều trung thành. Loại sự tình này, tuyệt đối không phải là nguyên âm làm. Tần Phi, người thân là cựu án xử Đồng tri Trấn đốc, người có quyền đuổi theo tra những này còn không có kết quả năm xưa bản án cũ. Chính là, lão phu được nhắc nhở người, không cần phải tùy tiện hoài nghi một người. Có thể lớn mật giả thiết, nhưng muốn không cần tang chứng vật chứng a."

Gió mùa bọn người trong lòng bàn tay đều là hãn, quý Đồng tri tại Sát Sự Thỉnh đợi hơn nửa đời người, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua bất

cứ người nào dám như thế đối Dịch Tổng đốc nói chuyện. Coi như là địch nhân, như vậy mở miệng sau kết cục, bình thường đều là vô cùng thâm hiểm. Dịch Tổng đốc đã xem như cho Tần Phi mặt mũi, không có đối với Tần Phi thanh nghiêm khắc sắc.

Tần Phi im lặng không nói gì, sau một lát, nói khẽ: "Ta sẽ truy tra được."

"Nguyên hân!" Dịch Tổng đốc đề cao âm điệu, hướng về phía ngoài cửa kêu lên.

Nguyên hân khinh thủ khinh cước đi đến, Tần Phi không giải thích được cảm thấy một hồi nguy hiểm khí tức. Hắn nhin không được quay đầu nhìn lại, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Chấp Hành Tư Đề đốc. Nguyên hân là thoát nhìn rất xốc vác nam nhân, mặc dù là mùa đông, tuy nhiên mặc trường bào quan phục, có thể bất luận kẻ nào cũng có thể cảm giác được, hắn trong khung vẽ này tràn đầy nguy hiểm bạo tạc tính chất. Lực lượng của hắn, một khi bộc phát ra, trên đời này không có mấy người có thể đỡ nổi.

Hắn ngũ quan kỳ thực rất thanh tú, lại mang theo cự nhân ngoài ngàn dặm hàn ý. Vì ám sát thời điểm, không ịnh lưu lại một điểm trở ngại, hắn cạo râu ria, cũng cạo lông mi, liền tóc đều cạo tinh quang. Nguyên hân nói qua: "Chòm râu lưu được quá dài, chiến đấu tình hình đặc biệt lúc ấy phiêu hất lên, khả năng ngăn trở tầm mắt, cũng có thể có thể chui vào lỗ mũi. Không ai có thể khống chế chính mình đánh hắt xì, mà cao thủ tranh chấp, một nháy mũi, này nhắm mắt sát na, cũng đủ để trí mạng. Căn cứ vào đồng dạng lý do, tóc tự nhiên cũng không cần lưu lại. Về phần lông mi sao... Râu ria tóc cũng không muốn, còn lưu này mấy cây mao làm cái gì?"

Nguyên hân bên hông quay chung quanh trước một thanh nhuyễn kiếm, rất nhiều người cũng biết, chuôi này kiếm mang đi hơn trăm người tánh mạng, những người này danh tự, đều đã từng vang dội qua. Hiện tại, cũng đã biến thành trên bia mộ văn tự, lạnh như băng, mà lại hào không một tiếng động. Hắn chậm rãi đi vào Nghị Sự Đường, cung kính đối Dịch Tổng đốc thi lễ, lập tức khoanh tay đứng ở một bên.

"Nguyên hân, Chấp Hành Tư có hai người tại ba nước trấn đối Tần Phi ra tay, người cũng biết chuyện?" Dịch Tổng đốc trầm giọng hỏi.

Nguyên hâm thành thành thật thật đáp: "Động thủ thời điểm, ta không biết rõ tình hình, sau đó mới biết được."

"Sát Sự Thính quy củ người cũng biết." Dịch Tổng đốc lạnh lùng quát: "Thập ký tiên hình, không được vận công chống cự, phạt bổng ba tháng. Người có gì dị nghị không?"

Gió mùa là người hiền lành, nhận thức nguyên hâm thời gian cũng không tính quá ngắn, vừa rồi vẫn cùng Tần Phi đứng ở một cái tuyến trên, lúc này đã nhin không được đi ra vì nguyên hâm biện hộ cho nói: "Tổng đốc đại nhân, Nguyên Đề đốc mặc dù có ngự hạ không nghiêm chi tội. Có thể hãn theo Giang Nam đại doanh đến Đông Đô đoạn đường này, giết địch vô số, bảo vệ Vũ Dương công chúa không việc gì đến Đông Đô. Đây cũng là có công... Không bằng ưu khuyết điểm tương để..."

Dịch Tổng đốc lạnh như băng quét gió mùa liếc: "Thân là Chấp Hành Tư Đề đốc, hộ tống Vũ Dương công chúa là thuộc bốn phận sự. Công chúa không việc gì, là hãn ứng làm, công chúa xảy ra chuyện, tài là của hãn tội qua. Này làm sao có thể tính công lao? Nguyên hâm, tiên hình phạt bổng, người có thể chịu phục?"

"Nguyên hâm tâm phục khẩu phục."

Dịch Tổng đốc thở dài một tiếng, khoát tay áo: "Nguyên hâm, ta một mực rất thưởng thức người, cũng rất tài bồi người. Người không được quên, từ tông hạo vết xe đổ tụt tại trước mắt, người Chấp Hành Tư lại ra cái này việc sự. Thụ hết hình sau, người nhất định phải bả chuyện này cho ta tra cá tra ra manh mối, cho Tần Phi một cái công đạo. Người có thể lui xuống!"

Nguyên hâm cung kính cho Dịch Tổng đốc lại thi lễ, vừa mới xoay người muốn rời khỏi, đột nhiên Tần Phi nói ra: "Nguyên Đề đốc, ty chức có thể hỏi người một vấn đề?"

"Nhưng hỏi không sao!" Nguyên hâm nhìn thẳng Tần Phi nhãn quang, không chút nào giả bộ.

Tần Phi trầm ngâm nói: "Thanh trượng thẳng mất đi xoắn hờn giết, có phải là người trộm?"

Như vậy bén nhọn vấn đề, đang tại Dịch Tổng đốc cùng gió mùa mặt hỏi ra đến, mà ngay cả Chu Lễ Uyên cũng hiểu được có chút kỳ quái, vô luận như

thế nào, nguyên hân đều sẽ không thừa nhận, hỏi có ý nghĩa sao?

"Không phải!" Nguyên hân chém đinh chặt sắt đáp một câu, xoay người ra Nghị Sự Đường.

Tần Phi trong đầu, còn nhớ nguyên hân vừa rồi phản ứng. Tại vấn đề của mình đưa ra sau, nguyên hân ánh mắt đoạn chính trong đó, cũng không hướng hữu chệch đi. Đồng tử bình thường, cũng không xuất hiện mở rộng cùng thu nhỏ lại tình huống. Câu trả lời của hắn, có chín thành cơ hội là thật sự...

Người khác có lẽ không biết, nhưng là Tần Phi khẳng định biết rõ. (danh trình thám Conan) thảo luận qua, một người đồng tử là căn bản không cách nào giấu diếm trong lòng của mình tâm tình, tại tao ngộ đến phần nộ, yêu thích, đau đớn... Thời điểm, đồng tử hội cấp tốc thành lớn. Mà chán ghét, mỗi một thời điểm, đồng tử lại hội cấp tốc thu nhỏ lại. Loại này cơ bản nhất phản ứng sinh lý, căn bản là không cách nào khống chế, cũng là CIA phát hiện nói dối trọng yếu thủ đoạn một trong. Đừng nói nguyên hân là một vị Tông Sư cấp cao thủ, coi như là Đại Tông Sư, cũng không có khả năng khống chế đồng tử phản ứng.

Nhưng nếu như nguyên hân không có nói sai lời nói, chuyện này thì càng gia kỳ quái . Chấp Hành Tư người giết chết Thanh trượng trắng, mà nguyên hân rõ ràng cùng xoắn hồn giết mất trộm án, một chút quan hệ đều không có, này làm sao có thể nói được thông?

Tần Phi chợt cảm thấy có chút đau đầu, phục hồi tinh thần lại thời điểm, gió mùa cùng Chu Lễ Uyên đã lui xuống.

Dịch Tổng đốc bình thân nói: "Ta vốn cho là người không biết loại này pháp môn, nguyên lai người cũng hiểu được xem đồng tử."

Hắn ung dung nói: "Mấy tháng trước, Kim Thạch Tư tại nghiên cứu chế tạo được tề thí nghiệm trong quá trình, phát hiện người đồng tử đối với không đồng tình tự có không đồng dạng như vậy phản ứng, chỉ có điều, Kim Thạch Tư còn không có hình thành đầy đủ kết luận. Cho nên, Sát Sự Thính một mực không có công khai cái này nghiên cứu kết quả. Ngoại trừ Kim Thạch Tư người, cùng ta bên ngoài, lại không có ai biết. Không nghĩ tới, người rõ ràng hiểu được dùng phương pháp này, người nói, ta muốn hay

không đem người đưa đến Kim Thạch Tư đi, cùng những kia lão quái vật môn tại cùng nhau nghiên cứu mấy tháng?"

"Tổng đốc đại nhân không cần phải khách khí ." Tần Phi cười ha hả nói:

"Ta đối Kim Thạch Tư thật sự có chút sợ hãi, bọn họ bình bình lộ lộ, không cần thận đánh vỡ một cái, chỉ sợ cũng là lớn họa."

"Lần này hộ tống Vũ Dương công chúa, biểu hiện của các người cũng không tệ, Chu Lễ Uyên có thể điều nhập Chấp Hành Tư . Mà người, trải qua đoạn đường này lịch lãm, cũng có không Tiểu Tiến gương, nghe nói còn ngành kháng Niệm công công ba chiêu, còn tuyên bố muốn thiến hãn lần thứ hai."

Tần Phi nhẹ gạt đầu: "Đó là tiền đặt cược, nguyện đánh cuộc chịu thua."

"Rất tốt, hôm nào người đi thiến hãn thời điểm, nếu hãn không nhận trưởng, người tới nói cho ta biết." Dịch Tổng đốc dương dương đặc ý nhếch lên chân bắt chéo: "Thành thật nói cho người biết, ta cũng vậy một mực xem cái này tử thái giám không vừa mắt. Người về nhà trước nghỉ ngơi đi, cho người nửa tháng ngày nghỉ, hảo hảo xử lý gia sự, nữ nhân... Hay là không cần phải quá nhiều thì tốt..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 105: Trời sinh một cặp

Q.2 - Chương 105: Trời sinh một cặp

Tần Phi đi ra Sát Sự Thính đại môn, mấy ngày liên tiếp tuyết đọng, làm cho to như vậy Đông Đô đều bị bao vây tại một mảnh trắng noãn bên trong. Sát Sự Thính trong ngoài mỗi ngày đều có người quét dọn, vì phòng ngừa đường hoạt, nội vệ môn tại cửa ra vào trên đường trải lên uế oải, làm cho ra vào người càng thêm thuận tiện.

Sát Sự Thính như vậy âm trầm khủng bố nha môn, bình thường đều là trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Ngày hôm nay, có một thanh tú động lòng

người nữ hài tử, vẫn đứng ở Sát Sự Thính ngoài cửa, thỉnh thoảng hướng bên trong nhìn quanh.

Tần Phi nhíu mày, hỏi: "Làm sao người còn ở nơi này?"

Cô bé kia hì hì cười, nhảy nhót đi vào Tần Phi bên người, không hề cố kỵ bảo vệ cửa môn ánh mắt, một bả kéo lấy Tần Phi cánh tay: "Cửa ta ngoan ngoan tiểu sư đệ, sư tỷ của người ta tại Đông Đô không có thân không có cốt, chỉ có người như vậy cá tiểu sư đệ. Ẩm thực cuộc sống hàng ngày tự trông cậy vào người, dù sao người hiện tại có tiền, nhiều dưỡng một người cũng có thể không nói chơi. Sư tỷ ta, như thế nào cam lòng cho rời đi người cái này đại tài chủ đâu? Nhà của người tại nơi nào? Đi, ta còn phải thu thập gian phòng đâu."

Tần Phi tức giận trách mắng: "Ta nhưng không có mời người đi nhà của ta ở, này, nơi này có một trăm lượng ngân phiếu, người cầm lấy đi, yêu ở trọ hay là yêu phòng cho thuê tử, tùy người. Ta cũng vậy hầu hạ không dậy nổi ngài vị này đại tiểu thư."

Lôi Lôi cố ý đem thanh âm kéo cực kỳ dài, dí dỏm nói: "Sư đệ, người cần phải hiểu rõ, sư tỷ tuy nhiên không có bao nhiêu bản lãnh, có thể thành hư việc nhiều hơn là thành công, là sư phụ cấp cho ta đánh giá nha..."

"Người!" Tần Phi tiếng nói vừa vắn ra khỏi miệng, chỉ nghe lộ khẩu một cái thúy sinh sinh giọng nữ kêu lên: "Tần Phi ca ca, người đã về rồi..."

Tần Phi đưa mắt nhìn lại, tự tại Sát Sự Thính xuất môn đại đạo quẹo trái lộ khẩu, một vị hồng y váy dài thiếu nữ, kéo hai tay, cười dịu dàng nhìn mình, đi theo phía sau la năm, mâu bảy. Đây không phải Quản Linh Tư còn có vị ấy?

Tần Phi còn chưa kịp trả lời, Lôi Lôi tự một bả ôm chặt Tần Phi cánh tay, cái đầu nhỏ y ôi tại trên bả vai hảnh, nhẹ nói nói: "Sư đệ, hiểu rõ ràng nói nữa, sư tỷ hảnh là ở chỗ?"

Quản Linh Tư vốn vô cùng đã chạy tới, rồi đột nhiên chứng kiến một cái thiếu nữ xinh đẹp cùng Tần Phi như thế thân mật, trong lòng lập tức chua không phải tư vị. Mọi người đều nói, nam nhân dựa vào là ở, heo mẹ có thể lên cây, quả nhiên, chẳng qua là đi công tác một lần, trở về rõ ràng dẫn theo

cá xinh đẹp nữ hài. Lần trước còn bà Phồn Đóa Nhi đưa đến trông nom phủ đi ở, ai ô ô, có đào hoa duyên nam nhân, có thể thật khó làm a!

Quản Linh Tư nhẹ nhàng bước liên tục, đi vào trước người, thấp giọng hỏi: "Vị cô nương này là..."

"Sư đệ..." Lôi Lôi cơ hồ là cắn Tần Phi lỗ tai uy hiếp, nàng a khí như lan, ấm áp khí tức xẹt qua Tần Phi vành tai, ma ngứa rất khó chịu.

Tần Phi nên ngừng tắc đoạn, quyết đoán đưa lỗ tai nói: "Ở nhà của ta."

Lôi Lôi nhoẻn miệng cười, buông tay ra cánh tay, giữ chặt Quản Linh Tư bàn tay nhỏ bé, cẩn thận đánh giá một phen, mở miệng khen: "Nha, cái này chứ không phải là trong truyền thuyết cùng ta cái này đệ đệ trời sinh một đôi Quản gia tiểu thư ... Sách sách, thật sự là ta thấy yêu tiếc a. Quản tiểu thư ngày thường xinh đẹp, lại là ôn nhu động lòng người, khó trách mọi người đều nói, các người là Kim Đồng Ngọc Nữ đâu!"

Quản Linh Tư bị nàng phen này viên đạn bọc đường đánh cho choáng váng, trong nội tâm hỉ nở hoa, linh đài lí còn giữ lại một tia thanh minh, lại hỏi một lần: "Người... Là Tần Phi ca ca tỷ tỷ?"

"Đúng vậy đúng a!" Lôi Lôi không chút khách khí nhận thức nói: "Người bảo ta Lôi Lôi tỷ tốt lắm, ta là hắc kết nghĩa tỷ tỷ, khi còn bé tại phố chợ thời điểm, tự nhận biết Tần Phi mù mù làm mẹ nuôi, về sau, Lôi Lôi mệnh khổ, bị bọn buôn người lừa bán, khắp nơi lưu lạc, còn bị người bán làm vũ cơ. Lần này may mắn nửa đường gặp được ta đây kết nghĩa đệ đệ, mới có thể thoát nạn..."

Lôi Lôi ngữ khí nhu hòa, hơi vài phần thương cảm, tình thâm ý thiết, nhìn xem Tần Phi ánh mắt, tràn đầy cảm kích cùng vui sướng. Nàng dung nhan, mang theo thoát ly khổ hải chờ đợi, lại dẫn cảm hoài thân thể đau thương. Gió lạnh gào thét mà qua, cây già đá lờm chờm cành cây, càng vì nàng hợp với tình hình.

Quản Linh Tư vành mắt nhin không được ửng hồng, theo tay áo trong lồng kéo ra tay khăn, nhẹ nhàng lau đi khóe mắt sắp rơi xuống nước mắt, ôn nhu nói: "Lôi Lôi tỷ chính là bị tội , lần này trở lại Đông Đô, chúng ta chính là người một nhà, nếu là người còn không có chỗ đặt chân, không bằng tới nhà của ta ở a..."

"Không được!" "Không được!" Tần Phi cùng Lôi Lôi trăm miệng một lời kêu lên. Hai người này đều là tâm hoài quỷ thai, Tần Phi sợ Lôi Lôi tại trông nom phủ lộ ra chân ngựa, trông nom quý phủ hạ cao thủ nhiều như mây, một khi bị người nhìn ra Lôi Lôi nhưng thật ra là Tôn Hạc đồ đệ, hậu quả kia chi nghiêm trọng, không cần nói cũng biết.

Đối với Lôi Lôi mà nói, nàng cũng không nguyện trụ tiến trông nom phủ. Lần này nàng ngoại trừ hộ tống Vũ Dương công chúa đến Đông Đô, còn phải tìm được Tần Phi bên ngoài, khác có một cực vi nhiệm vụ trọng yếu. Việc này sự quan trọng đại, nếu là bị ngoại nhân biết rõ, liên quan đến rất rộng. Lôi Lôi cũng không dám mạo hiểm trụ tiến Quản gia.

Tần Phi vội vàng giải thích nói: "Ách... Linh Nhi, người có chỗ không biết, ta đây cá kết nghĩa tử tử đâu, nàng những năm này bên ngoài, một mực rất quả niệm ta cùng thành tín. Cho nên, ta chuẩn bị mang nàng trở về, như vậy thành tín lui tới cũng thuận tiện nhiều. Nếu đi trông nom phủ, nhiều ít thật là phiền toái."

Lôi Lôi vội vàng gật đầu, phụ họa nói: "Đúng vậy a, Lôi Lôi dạng như vậy thô bỉ nữ nhi, vào trông nom phủ chẳng phải là mỗi ngày làm trò cười? Quản tiểu thư có tâm tư như vậy, ta đã vô cùng cảm kích, nào dám thật sự đến thăm quấy rầy."

Quản Linh Tư nghĩ nghĩ: "Vậy được rồi, chờ một chút ta phái người tống chút ít đồ dùng cho tử tử."

Nàng ngược lại đã thành thật không khách khí bắt đầu gọi tử tử, Tần Phi hai mắt tối sầm, thầm than lão gia này như thế nào hội thu Lôi Lôi cái này đồ đệ, quả thực là quá khó chơi. Hai cô bé tay cầm tay, líu ríu ở một bên nói chuyện, Tần Phi chính chính y quan, đi đến la năm, mâu bày trước mặt, chấp tay nói: "Ngũ Gia, bảy gia... Tần Phi nghe nói lần này, hai vị cùng tiểu cửu thúc cùng một chỗ, vì Tần Phi quét sạch đại địch, còn liên lụy tiểu cửu thúc bị thương, trong nội tâm thật sự băn khoăn. Chờ một chút, Tần Phi ổn thỏa chuẩn bị yến hội, mở tiệc chiêu đãi ba vị tiền bối, đa tạ tương trợ chi ân."

La năm vuốt vuốt chòm râu, khẽ cười nói: "Tiểu Cửu bị thương, người không cần bận tâm. Hắn không có trở ngại, tu dưỡng có thể. Hắn còn nói,

có thể cùng Lưu Nhậm Trọng toàn lực làm, đại chiến một phen. Đối tu vi của hãn tiến cảnh cực kỳ có lợi, một trận chiến còn hơn ba năm khổ tu, lần này, thương thế tốt lên, người tiểu cửu thúc khả năng trăm xích can đầu càng tiến một bước."

"Muốn là như thế này tự thật tốt quá!" Tần Phi chân thành nói: "Nếu không nghe lời, Tần Phi thật sự là không biết như thế nào cảm tạ chư vị mới tốt."

Quản Linh Tư không biết khi nào thì chạy tới, cái miệng nhỏ nhắn một đô: "Người sẽ không cảm ơn ta sao? Linh Nhi đi tìm ngũ thúc thất thúc tiểu cửu thúc giúp đỡ, vẫn cùng nương sảo một trận, mẹ ta còn nói..."

Nàng khuôn mặt nhỏ đỏ lên, cũng không nói gì xuống dưới. Mâu bầy cũng đã nhìn không được cười lên ha ha. Lần kia mẹ con cãi nhau, trông nom phu nhân thật sự nói bất quá nữ nhi, đơn giản vứt xuống dưới một câu: "Sinh nữ nhi chính là giới đi ra ngoài nước a, còn không có gả lấy chồng, cùi chỏ đã trải qua queo ra bên ngoài."

Có một số việc, Quản gia người chắc là không biết nói cho Tần Phi. Bất quá, tuy nhiên Tần Phi tại Giang Nam đại doanh cự tuyệt trông nom đều hảo ý, chính là trông nom năm đức tại Đông Đô lại phát hạ lời nói đến, cho dù Tần Phi không muốn vì Quản gia lợi ích phục vụ, Quản gia cũng đem tiếp tục ủng hộ Tần Phi. Làm rong ruổi quan trường mấy chục năm nhân, trông nom năm đức ánh mắt đã lâu, cực ít có người có thể so sánh thiếu, hãn có thể chắc chắn, tại Tần Phi trên thân, người đầu nhập một phần, tương lai hồi báo, nhưng chỉ có thập phần...

Cho nên, Linh Nhi cùng mẫu thân tiểu sảo một phen, còn không có định luận khi đó. Trông nom năm đức hồi phủ liền tự mình hạ lệnh, làm cho Trần Hoảng dẫn đội, Quản gia cao thủ tùy ý điều phối, phải tất yếu bả khó khăn nhất đánh Lưu Nhậm Trọng cho chạy về Bắc Cương.

Quản gia đối Tần Phi cũng coi là tình thâm nghĩa trọng, nếu không phải như thế, quang một cái Lưu Nhậm Trọng tự đủ rồi Sát Sự Thính uống một bình. Nguyên hân tự mình ra tay, hoặc có sức liều mạng, nhưng là Bắc Cương nhiều như vậy tinh nhuệ, cũng cũng đủ làm cho Sát Sự Thính tổn binh hao tướng.

Tần Phi cười ha hả nói: "Linh Nhi nha, ta liền không cảm tạ người. Nếu như còn muốn cảm ơn người, chẳng phải là quá khách khí rồi?"

Những lời này nói được Quán Linh Tư tâm hoa nở phóng, ai cùng ai a đây là?

"Hôm nay đã tháng giêng mười bốn, không bằng ngày mai tới nhà của ta a." Linh Nhi nhẹ nói nói.

"Cái này sao, thật đúng là không quá thuận tiện." Tần Phi vuốt vuốt bộ não, tùy tiện đi nhà người ta nghỉ tết, tính là thân phận gì đâu? Muốn nói là tương lai con rể, mình và Đường gia hôn ước còn không có giải trừ đâu! Hơn nữa, những kia phức tạp giao thoa quan hệ, cũng không thể tùy tiện tiện nói cho người khác biết, nếu không nghe lời, chẳng phải là muốn dẫn xuất đại loạn tử?

"Ngày mai quá tiết, ta phải đi tìm ta cái kia huynh đệ thành tín." Tần Phi rốt cuộc tìm được lấy cớ: "Thành tín, người cũng biết, hắc miệng đầy sẽ không có nói thật, hơn nữa hắc hiện tại đi hắc đạo, đi nhà của người khẳng định không có phương tiện. Đến lúc đó, trên phố sẽ có lời đồn đãi chuyện nhảm, nói trông nom phủ cùng Đông Đô hắc đạo cấu kết, thậm chí sẽ có kẻ thù chính trị buộc, nói Quán gia âm thầm thao túng Đông Đô hắc đạo, vậy cũng không nhất định. Vì ổn thỏa, ta ngày mai vẫn là cùng thành tín cùng một chỗ qua tốt lắm."

Quán Linh Tư nghĩ nghĩ, nhưng cảm giác Tần Phi nói cũng có vài phần đạo lý, liền không hề miễn cưỡng, nói khẽ: "Ngày người hôm nay đã trở lại, có phải là hắc là mời ta ăn một bữa."

"Cái này có thể có." Lôi Lôi cười hì hì chen chúc tới: "Vừa vặn ta cũng vậy đói bụng."

Bốn đạo ánh mắt ác độc nhìn xem cái này lỗi thời bên thứ ba, có thể Lôi Lôi tựa hồ không hề giác ngộ, y nguyên đứng ở trong hai người, chỉ là bả nộ cười trên mặt đối thành sâu bi vẻ, cảm thán nói: "Từ khi còn bé bị bắt cóc, Đông Đô đồ ăn, ta đã nhiều năm không có nếm qua, quê quán hương vị đều chưa từng nhớ rõ. Nếu là có thể ăn vài miếng địa đạo Đông Đô món ăn, ai, thật sự là làm cái gì đều cam tâm tình nguyện a..."

Nàng nói được bi thiết, Quản Linh Tư trong nội tâm mềm nhũn, xoa lấy Lôi Lôi tay: "Chúng ta đây liền cùng đi ăn."

Quản Linh Tư còn nhướn mắt, bả la năm mâu bảy này bốn đạo phần nộ ánh mắt cho đỉnh trở về, sinh sợ bọn họ hù đến Lôi Lôi.

Tần Phi thở dài một tiếng, dùng Quản Linh Tư tâm tính, gặp được Lôi Lôi cao thủ như vậy, nơi nào sẽ có phần thắng? Tiểu nha đầu này còn không bị Lôi Lôi cho cật gắt gao ?

"Các người nói, đi nơi nào ăn mới tốt?" Quản Linh Tư hỏi.

La năm nói khẽ: "Không bằng đi mừng tám vừa mở cái kia gia —— ngàn dặm hương. Nghe nói rất nhiều quan gia đệ tử đi ăn sau, đều nói chuyển đi này không tệ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 106: Ta nỗ cho người nghe

Q.2 - Chương 106: Ta nỗ cho người nghe

Ngàn dặm hương tọa lạc ở Đông Đô Nam Thành nam nhị môn ngoài, chỗ phần hoa, ngựa xe như nước. Tháng giêng lí càn đầu người toàn động. Đoàn người đến từ lâu cửa ra vào, mở miệng vừa hỏi, quả nhiên, đã ngồi đầy .

Đang muốn xoay người rời đi, đột nhiên một người vội vã theo trong từ lâu lao tới, chạy đến Tần Phi trước mặt, một bên thở phì phò, một bên còn chưa quên thế gia công tử phong độ, hai tay thở dài, tư văn hữu lễ nói: "Quản tiểu thư, Tần Trấn đốc, chúc mừng năm mới a! Là muốn đến ngàn dặm hương ăn cơm sao? Hôm nay có thể không có ý tứ, các người cũng biết, tháng giêng lí, từng nhà khách nhân đều nhiều. Ta hôm nay bả ngàn dặm hương bao hết mở tiệc chiêu đãi tân khách. Vừa vặn, các người cũng cùng đi a, nhiều hơn cá cái bàn thì tốt."

Tần Phi nhìn kỹ, trước mắt vị này từ trên lầu nhảy lên xuống nam tử, nhưng lại ngày đó đã từng bày rượu mời khách Phan Lăng Phong. Tần Phi cũng không chủ trương, mà là nhìn nhìn Quản Linh Tư.

Tháng giêng lí chỉ cần là nổi danh lâu tử không có dự định qua, khẳng định tất cả đều là đầy ngập khách, Quản Linh Tư cũng lười được đến chỗ đi tìm tửu lâu, liền đáp lễ nói: "Phan công tử, vậy thì đa tạ người. Chúng ta ít người, trong góc bày cái đài, tùy tiện chịu chút chính là."

"Này sao có thể được a, ta an bài, đều theo ta, theo ta." Phan Lăng Phong thấy mọi người đáp ứng ăn cơm, mừng rỡ.

Đến trên lầu xem xét, mỗi người đều là cầm y ngọc bào thể gia đệ tử, trong tửu lâu âm âm.

Phan Lăng Phong đi tới liền lớn tiếng tuyên bố: "Chư vị công tử, nhìn xem là vị ấy khách quý tới rồi? Để cho ta vi mọi người giới thiệu một phen, cái này một vị chính là Sát Sự Thính Hình Ngục Tư cựu án xử Đồng tri Trấn đốc, Tần Phi! Mà vị, ha ha, mọi người chắc hẳn đều biết, chính là Lại bộ Thượng thư trông nom đại nhân tôn nữ bảo bối, Quản tiểu thư! Mọi người hoan nghênh!"

Dứt lời, Phan Lăng Phong dẫn đầu vỗ tay.

Có thể trong tửu lâu nhưng lại một hồi làm cho người xấu hổ yên tĩnh. Vô số song ánh mắt nhìn hướng Tần Phi, tràn đầy nghi hoặc, sợ hãi...

Tần Phi vẫn không rõ là chuyện gì xảy ra. Kỳ thực, tại hân trở lại Đông Đô trước, Liễu Khinh Dương cũng sớm đã trở về, hân và Đường Ẩn mật nghị sau, quyết định đem Tần Phi cùng Niệm công công ba chiêu đánh cuộc tin tức này, cho thả ra.

Mà Sát Sự Thính nhận được tin tức sau, Dịch Tổng đốc rất nhanh đoán được tâm tư của bọn hân, lập tức hạ lệnh, Sát Sự Thính muốn lợi dụng đủ loại con đường, hoả tốc bả tin tức truyền khắp toàn bộ Đông Đô.

Thử hỏi Sát Sự Thính cùng Đường gia thế lực có nhiều hơn? Tháng giêng lí, Đông Đô ở đâu có thể thiếu người? Tin tức một truyền mười, mười truyền một trăm, sớm đã thay đổi dạng.

Ban đầu nhất, có người nói: "Uy, các người có biết không? Chúng ta Đại Sở tiếng tăm lừng lẫy Niệm công công, cùng Sát Sự Thính Tần Phi Trấn đốc, đánh cuộc ba chiêu phá Tần Trấn đốc khí hải. Kết quả, lại là Niệm công công thua, ha ha, Tần Trấn đốc thật đúng là lợi hại. Bọn họ tiền đặt cược?"

Nói ra hù chết người, Tần Phi Trấn đốc nói, hần muốn thiến Niệm công công lần thứ hai."

Truyền càn về sau, tin tức dần dần biến thành: "Ai, các người biết rõ cái gì a? Ngày đó Tần Phi Trấn đốc đại chiến Niệm công công, không nghĩ tới, Tần Trấn đốc tu vi tinh xảo, trong vòng ba chiêu thiếu chút nữa phá Niệm công công khí hải, còn phóng lời nói muốn tái thiến Niệm công công một lần. Sợ tới mức Niệm công công tránh ở Tề Vương phủ không dám ra... Các người đoán, nếu hần đi ra sẽ như thế nào ? Hắc, bị Tần Trấn đốc bắt lấy, lập tức tự đem thiến a!"

Thế gia công tử môn nhận được tin tức cừ đạo bất đồng, bản vốn cũng không tận giống nhau. Nhưng là có một chút, là bọn hần có thể xác nhận, chính là Niệm công công quả nhiên tại Tần Phi trong tay cật liễu khuy, mà Tần Phi tuyệt đối nói qua muốn thiến hần lần thứ hai những lời này.

Tâm thường dân chúng có lẽ không biết Niệm công công có bao nhiêu lợi hại, chính là thế gia các đệ tử đều rất rõ ràng. Nửa năm qua, Tần Phi tại Đông Đô thanh danh lên cao, tựa như một khóa sáng chói chói mắt minh tinh, tại Đại Sở thiên không nhanh chóng quật khởi. Thế gia các đệ tử vốn cũng rất chú ý Tần Phi tin tức, hôm nay càng nhất chiến thành danh, cái nào dám không sợ Tần Phi?

Một cái liên Niệm công công cũng dám thiến lần thứ hai người, trong mắt hội để mắt bọn họ những này thế gia đệ tử sao?

Nhất là Phan Lăng Phong, trước vẫn cùng đường hiên cùng một chỗ tương chủ ý hãm hại Tần Phi, có thể hiện tại mới biết được, liên Liễu Khinh Dương đều đứng ở Tần Phi bên này, có thể thấy được Đường Ẩn đối Tần Phi coi trọng, hần ở đâu còn dám tìm việc? Hôm nay gặp được cơ hội, còn không tranh thủ thời gian vỗ vỗ Tần Phi nịnh hót?

Có lẽ là yên tĩnh tràng diện làm cho Phan Lăng Phong có chút xấu hổ, Phan Lăng Phong đuổi ra tay áo, tại trên trán xoa xoa bởi vì khăn trương chảy ra mồ hôi, cười theo mặt nói: "Tần Trấn đốc, thật sự là không có ý tứ a, ngồi, ngài làm chủ tòa."

Phản ứng trì độn thế gia các đệ tử lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, như sấm tiếng vỗ tay núi thở biển gầm, sợ tới mức lầu một chương quỹ cho

rằng công tử đàn ông muốn sách lâu...

Đã đổi phương cung kính như thế, Tần Phi cũng không chối từ, liền đại mã kim đao tại chủ tọa ngồi xuống, Lôi Lôi nhàn châu xoay động, cố ý nói ra: "Ai nha, chủ tọa ở đâu là ta như vậy ti tiện người ngồi, ta đâu chén cơm đi cửa ra vào ăn được."

Quản Linh Tư lập tức cấp, nữ hài tử tâm tư đơn giản, nghĩ nịnh nọt Tần Phi kết nghĩa tỷ tỷ, sau này đến Tần gia khẳng định địa vị vững chắc, lúc này giữ chặt Lôi Lôi cánh tay không cho phép nàng đi, còn thở phì phì nói: "Lôi Lôi tỷ nếu là đi, chính là xem thường người, người cứ ngồi tại Tần Phi ca ca bên tay trái tốt lắm."

Quản Linh Tư khuyên can mãi bả Lôi Lôi theo như tại chỗ ngồi trên, chính mình chim nhỏ nép vào người ngồi ở Tần Phi bên phải, cười dịu dàng nhìn xem tình lang, tự giác làm một kiện chính xác chuyện này.

Tần Phi đương nhiên biết rõ Lôi Lôi tâm tư, hai người trao đổi cá ánh mắt, đều tự biểu đạt khinh bỉ cùng khinh thường tình.

Phan Lăng Phong vốn là chủ, hôm nay vui tươi hơn hờn hờn ngồi ở dưới tay, cất cao giọng nói: "Từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, chúng ta Tần Trấn đốc càn Đại Sở anh hào, hôm nay các người có thể cùng Tần Trấn đốc cùng một chỗ uống rượu, đó là tháng giêng lí vận khí tốt, đến, để cho ta trước kính Tần Trấn đốc một ly."

Hắn tự mình giơ lên bầu rượu, tại Tần Phi trong chén ngã tràn đầy một ly, lại ình mẫn trên, hai tay nâng lên, đưa đến Tần Phi trước mặt.

Tần Phi từ chối thì bất kính, tiếp nhận chén rượu uống một hơi cạn sạch. Phan Lăng Phong đi theo ực một cái cạn, khen: "Tần Trấn đốc anh hùng hào kiệt, uống rượu đều so với chúng ta những người này sáng khoái nhiều, đến, lại rót đầy."

Những kia thế gia công tử nhìn xem Tần Phi, trong nội tâm không hiểu hâm mộ. Kỳ thực, những này công tử ca thiên tư cũng không tính kém, thiếu tiểu gia trong có tiền, mời được danh sư, vô luận văn võ, đều hơi có một có chút tài năng. Mà dù sao là thế gia đệ tử, tiền đồ không lo, rất nhiều người thì lười nhác vô cùng. Rồi đột nhiên chứng kiến một vị theo rẽ cỏ trong quật

khởi nhân, nhìn nhìn lại chính mình có một hảo cha còn không có nhân gia uy phong, cảm hoài không thôi.

Lại nhìn Tần Phi bên người, bên trái là mỹ mạo động lòng người mềm mại không xương nữ tử, bên phải là thiên kiều bá mị ôn nhu động lòng người trông nom phủ thiên kim, quả thực là trái ôm phải ấp, vui.

Công tử ca môn càng ghen ghét, như cái này mỹ mạo cùng trí tuệ đều xem trọng, ôn nhu chung săn sóc một thân nữ hài tử, vì sao an vị tại Tần Phi bên cạnh đâu?

Vài chén rượu hạ đồ, ngồi ở Phan Lăng Phong bên cạnh thân một vị công tử dừng khí cũng tăng lên, bưng chén rượu nói: "Tần Trấn đốc, tại hạ là là Hộ bộ Viên Ngoại lang lão tam nhà ta, hôm nay tại trà rượu giam đảm nhiệm chức vụ, bảo ta lý nghiệp tốt lắm. Ta... Mời người một ly!"

"Lý công tử không cần phải khách khí." Tần Phi giúp đỡ hân uống một ly.

Lý nghiệp trong nội tâm vui mừng, tranh thủ thời gian lại ngược lại một ly, há miệng nói: "Chuyện tốt thành đôi..."

Lời còn chưa nói hết, Quản Linh Tư đôi mắt đẹp nhất chuyển, lạnh lùng quát: "Trên lầu này ít nhất sáu bảy mươi người, mỗi người đều đến cùng Tần Phi ca ca đụng hai chén, chẳng phải là muốn quá chén hân? Các người nghĩ đến xa luân chiến? Hừ, mơ tưởng!"

Ngồi ở một bên la năm cùng mâu bảy lập tức phùng mang trợn má nhìn xem Tần Phi, biểu lộ chi phong phú thật sự là tội lỗi chồng chất.

Lôi Lôi lạng lẽ nói ra: "Coi chừng a, còn không có con gái đã xuất giá mà bắt đầu trông nom nam nhân uống rượu, tương lai túi tiền a, kế ước mua bán nhà a... Đều trốn không thoát đại tiểu thư lòng bàn tay."

Lý nghiệp nào dám đắc tội Quản Linh Tư, có thể giơ lên chén rượu dừng tại giữ không trung trong, thả tự mất mặt, không tha muốn dẫn đến nào Quản Linh Tư, chính không liệu, Tần Phi đã đứng dậy, bưng lấy chén rượu nói: "Tại hạ tửu lượng nông cạn, không thể từng cái mời rượu, không bằng như vậy, chúng ta cộng đồng can hai chén tốt lắm!"

Cả sảnh đường trầm trồ khen ngợi, công tử ca môn đều đứng dậy nâng chén, hai chén rượu hạ bụng, tự giác quan hệ thân cận vài phân.

Phan Lăng Phong tăng lên tráng rượu đảm, thấp giọng hỏi: "Tần Trấn đốc, nghe nói người cùng Tề Vương phủ Niệm công công có chút hiềm khích, trên phố nghe đồn, người phóng lời nói muốn thiên Niệm công công có phải là?"

Vấn đề này là phần đông thế gia đệ tử đều cực kỳ quan tâm vấn đề. Bọn họ nghĩ tất cả biện pháp khắp nơi tìm hiểu tin tức, vì chính là phải biết rằng tối tình huống chân thật. Phan Lăng Phong hỏi ra khẩu, cả sảnh đường yên tĩnh, mỗi người đều vãn tai, chờ Tần Phi trả lời.

Tần Phi đang muốn nói chuyện, chợt thấy bên trái trên lưng một ngón tay xoa bóp đi lên, nhẹ nhàng di động. Hắn cẩn thận một cảm giác, là Lôi Lôi tại cạnh trên viết một chữ —— "Thối" !

Tần Phi lập tức tỉnh ngộ lại, thản nhiên đứng người lên, một cước đạp tại trên ghế, tay phải dùng sức hướng trên đùi vỗ, quát: "Ai nha, nói lên chuyện này, thật là gọi một cái hiểm a!"

"Như thế nào?" Chúng công tử cùng kêu lên hỏi.

"Nói khi đó đại tuyết bay tán loạn, che khuất bầu trời, đột nhiên một cái người mặc đồ hồng cầm bào lão thái giám hiện thân đường trong, hắn tự tay xông ta một ngón tay (Tần Phi loay hoay trước Lan Hoa Chỉ), lời nói muốn phế ta tu vi!"

"Hí..." Chúng công tử nhất tề ngược lại rút ra một luồng lương khí, Niệm công công nói muốn phế người, đó là một phế một cái chuẩn a.

Tần Phi thần sắc tức mục, âm điệu cũng đề cao vài phần, nói tiếp: "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, lão thái giám nói đánh liền đánh, hắn tu vi cao thâm, một chiêu tựu cơ hồ muốn mạng của ta, này bằng bạc chân khí, cơ hồ muốn chấn vỡ của ta tim phổi."

"Ngô..." Chúng công tử nhất tề một hồi sợ hãi than.

"Ta ông trời, xuống đất, liền tránh hai chiêu, lập tức Nhất Tuyến Thiên ra tay, dùng điểm đúng ngay vào mặt, ngón út đối chưởng tâm, cùng Niệm công công cứng đối cứng đụng phải một cái!"

"Như thế nào?" Chúng công tử cùng kêu lên hỏi.

"Không có như thế nào, hắn thổ huyết, ta so với hắn nhiều phun ra vài búng máu, hắn bỏ chạy !" !

Tần Phi thản nhiên ngồi xuống, chính mình rót ừng chén rượu. Trên lý luận mà nói, Tần Phi nói đều là lời nói thật, cũng không nói khoác. Nhưng trên thực tế, nói dối tính rất nặng, nhìn xem đám kia công tử ca môn ánh mắt sẽ biết, sớm đã theo kính sợ biến thành phát ra từ nội tâm cuồng nhiệt sùng bái. Đây là mười tám tuổi tuổi trẻ nhân hòa Niệm công công cứng đối cứng a, mười tám tuổi Bàng Chân dám sao?

Lý nghiệp run rẩy thanh âm hỏi: "Người thật sự muốn thiến Niệm công công lần thứ hai sao?"

"Đương nhiên!" Tần Phi nghiêm trang đáp.

"Hảo, nếu là hoạn quan lời nói, tính cả ta một cái!" Nơi thang lầu truyền tới một nam tử âm thanh trong trẻo.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 107: Cao lớn đẹp trai giàu có so với vừa lùn vừa xấu vừa nghèo !

Q.2 - Chương 107: Cao lớn đẹp trai giàu có so với vừa lùn vừa xấu vừa nghèo !

Tần Phi ghé mắt nhìn lại, lúc này đứng dậy, mà cả sảnh đường công tử ca đều đứng dậy thi lễ, kêu lên: "Tham kiến Đao Vương Điện hạ!"

Sở Trác long hành hổ bộ, mỉm cười nói: "Miễn lễ, nay Nhật Bản vương cải trang đi ra, bản muốn thử xem ngàn dặm hương rượu và thức ăn. Đến đây sau, nghe nói là Phan nhị thiếu đặt bao hết, thăm nghĩ có thể tỉnh bữa cơm tiền, tự đi lên làm phiền."

Phan Lăng Phong kích động không hiểu, hắn nơi nào có mặt mũi thỉnh Sở Trác ăn cơm, nhìn thấy Sở Trác tới đây, sớm đã không biết làm sao. Hôm nay nghe thấy Sở Trác muốn ở chỗ này quấy rầy, đó là tùy tiện lắm bầm, tận tình nhiều a!

Sở Trác trực tiếp đi đến Tần Phi bên người, tại không vị ngồi xuống, cười ha hả nói: "Hôm nay vận khí không tệ, tới chỗ này cũng có thể gặp được Tần huynh đệ cùng Linh Nhi tiểu thư."

Hơn mười vị công tử Ca Đồn giờ mắt choáng váng, nghe nghe người ta nói cái gì? Tần huynh đệ! Đaoan Vương Điện hạ gọi nhân gia huynh đệ! Ni mã tự mình nghĩ nhào tới ôm Sở Trác đùi, cầu hăn tiếng la đại chất tử người ta đều chưa hăn có hứng thú. Có thể Đaoan Vương đối Tần Phi cứ như vậy hảo? Huynh đệ a...

"Mọi người chớ đứng , ngồi xuống dùng bữa a!" Sở Trác thành thật không khách khí nói: "Phan nhị thiếu, bả thực đơn đưa cho ta, ta gia vài món thức ăn, người hăn là không ngại a?"

"Không ngại, tùy tiện thêm, cứ việc thêm!" Phan Lăng Phong thụ sủng nhược kinh, liên tục gật đầu.

Sở Trác ngón tay theo thực đơn một đường điểm hạ đi, sau đó đem thực đơn đưa cho nơm nớp lo sợ điểm tiểu nhị, liền đối với Tần Phi nói ra: "Thật có lỗi!"

Tần Phi nhú mày: "Đaoan Vương Điện hạ có gì nói thật có lỗi?"

"Người đoạn đường này đi đón Vũ Dương công chúa, trải qua không ít phong hiểm. Chỉ tiếc ta thân tại Đông Đô, không giúp đỡ được cái gì. Mà ngay cả nghĩ lạng lẽ phái vài vị cao thủ thị vệ đi giúp người giúp một tay, cũng vừa mới gặp được điểm sự, rút ra không ra nhân thủ. Nhớ tới thật sự là hổ thẹn, may mà Tần huynh đệ đại công cáo thành, bình yên trở lại Đông Đô, nói cách khác, trong nội tâm của ta như thế nào qua ý đi?"

Sở Trác nói thoải mái, la năm cùng mâu bảy đã lạng yên đứng dậy, chạy tới trong góc cái bàn đi. Lý nghiệp cùng Phan Lăng Phong một mực ngậy ngốc chỉ biết là gật đầu, không dám nhiều lời, ngược lại Lôi Lôi, một đôi hắc bạch phân minh đôi mắt, nhiều hứng thú nhìn một chút Sở Trác, lập tức cúi đầu không nói.

Tần Phi tinh tế nhất phẩm, chỉ biết Sở Trác thoải lý hữu thoải. Đường đường Đaoan Vương Điện hạ, tuy nhiên không thể so với hoàng cung đại nội, vừa vặn bên cạnh cao thủ nhất định là có. Cho dù không có Niệm công công cái này một bậc vài cao thủ, tối thiểu cũng có vài vị Đồng tri Đề đốc một bậc người thủ hộ lấy. Có thể hăn lại còn nói điều không ra nhân thủ, nếu không phải tại Đông Đô đã xảy ra chuyện gì, vậy thì kì quái.

"Đoan Vương Điện hạ nếu là có chuyện gì, chỉ để ý mở miệng." Tần Phi thản nhiên nói: "Chúng ta là bằng hữu!"

Công tử ca môn lại là một hồi há hốc mồm, dám đối với trước Đoan Vương nói như vậy, bọn họ theo ra từ trong bụng mẹ còn là lần đầu tiên chứng kiến. Lý nghiệp cùng Phan Lăng Phong nhìn nhau, đều tự nắm lên chén trà, vùi đầu khổ uống, không dám ngẩng đầu.

"Vừa rồi ta đã nói qua, thiên người thời điểm, kêu lên ta cùng đi." Sở Trác anh tuấn trên mặt, tức giận trôi qua tức thì: "Niệm công công rất đáng hận, hắn phải ly khai Đông Đô đi đối phó người. Hắn biết rõ người ta tương giao tâm đầu ý hợp, không muốn ta phái người tương trợ. Tìm cách, rồi đi Đông Đô trước, đem ta Đoan Vương phủ vài vị Tông Sư từng cái đả thương. Ta vốn định đi Tông Nhân Phủ buộc hắn, về sau ngấm lại, Tông Nhân Phủ nào dám quản hắn? Náo đến phụ hoàng nơi nào đây, là mất ta Đoan Vương phủ thể diện. Tự mình vứt đi mặt mũi muốn chính mình tìm trở về, vừa vặn Tần huynh đệ cho hắn một bài học, xem như thay ta mở miệng ác khí."

Tần Phi tức cười không nói gì, định đứng lên, Sở Trác cũng là tai bay va gió. Dưới tay hắn bị đánh, lại là Niệm công công sớm ra tay. Xét đến cùng, hay là muốn tính tại trên người mình.

Đang muốn nói cái gì đó, Tần Phi đột nhiên cảm giác được Lôi Lôi ánh mắt có chút không đúng. Nàng xem thấy Đoan Vương ánh mắt, có chút giống ngạ lang chứng kiến tiểu bạch thỏ, sắc lang nhìn thấy đại mỹ nhân... Tuy nhiên chỉ là ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn liếc, nhưng là vẻ này tham lam cùng xúc động, là như thế nào đều không che dấu được.

"Nữ nhân này rốt cuộc là thân phận gì?" Tần Phi trong đầu như thiểm điện chuyển qua ý nghĩ này, mọi người sư phó đều là Tôn Hạc, có thể Lôi Lôi hơn mười năm chưa từng hiện thân, lộ diện thời điểm đúng lúc là chính mình tiếp Vũ Dương công chúa... Đến Đông Đô, nàng vừa muốn lưu lại. Nàng kia rốt cuộc muốn làm những thứ gì?

Đoan Vương một mực không có chú ý tới Lôi Lôi, gặp Tần Phi có chút xuất thần, lúc này mới quay đầu xem xét, kinh ngạc hỏi: "Vị cô nương này là..."

"Là ta thất lạc nhiều năm kết nghĩa tỷ tỷ." Tần Phi hung dữ nói.

Sở Trác che miệng cười nói: "Nguyên lai người cũng có kết nghĩa tỷ tỷ."

Lôi Lôi đôi mắt đẹp nhất chuyển, ngây thơ đối Sở Trác nói ra: "Người... Vừa rồi người ta cũng gọi người Đao Vương Điện hạ, vương gia không là rất lớn rất lớn quan nhi sao? Đây làm sao người hội cùng ta kết nghĩa đệ đệ xưng huynh gọi đệ đâu?"

Lại nữa rồi! Tần Phi toàn thân nổi da gà một hồi mãnh rơi, hấn lòng dạ biết rõ Lôi Lôi lại lại giả ngây giả dại, xem ra, giống như là muốn tiếp cận Sở Trác, cái này ý đồ có thể không phải chuyện đùa, hết lần này tới lần khác chính mình còn tìm không thấy cái gì lý do ngăn cản.

Sở Trác cười nói: "Cô nương có chỗ không biết. Vương gia là tước vị, cũng không phải là chức quan. Ta là phụ hoàng đưa con, cho nên ta là vương gia. Có thể trong tay cũng không thực quyền. Như Bắc Cương Yến Vương, hấn tộ bất đồng, hấn có triều đình thực thụ Bắc Cương Tiết Độ Sứ, Trấn Bắc đại nguyên soái chức quan, cho nên tại Bắc Cương có thể hô phong hoán vũ."

"Hơn nữa, ta cùng Tần huynh đệ là bạn tốt, bằng hữu trong lúc đó có thể có anh em kết nghĩa, cần gì phải quan tâm thân phận địa vị đâu? Huống hồ, Tần huynh đệ nhân trung long phượng, tuyệt không phải vật trong ao, sớm muộn gì đều là Đại Sở kiệt xuất nhất nhân. Hấn và ta giao bằng hữu, này là vận may của ta."

Sở Trác lời nói này, nói được người người nghe đều thoải mái. Quân Linh Tư hai mắt hận không thể thả ra quang điện, nhìn xem Tần Phi ánh mắt, tràn đầy mê luyến cùng sùng bái.

Lôi Lôi cười đùa nói: "Tốt lắm, Đao Vương không phải quan nhi, dân nữ cũng sẽ không sợ. Đệ đệ của ta là người huynh đệ, ta đây há lúc đó chẳng phải tỷ tỷ của người, mau gọi tỷ tỷ hảo!"

Công tử ca môn sợ tới mức trắng không còn chút máu mặt, Phan Lăng Phong bưng lấy chén trà tay ý vị run, một mồi bát trà cái cùng cái chén bính đình đình đang đang.

Như vậy cùng Đao Vương nói chuyện, tùy thời khả năng bị đẩy đi ra chém đầu, nữ nhân này nếu không phải khờ dại đơn thuần, chính là gan lớn tới cực điểm.

Không nghĩ tới Sở Trác mỉm cười, nâng chén nói: "Cũng tốt, ta còn không có tỷ tỷ đâu. Tỷ tỷ hảo!"

Lôi Lôi vỗ tay cười nói: "Thật tốt quá, ta lại thêm cá đệ đệ."

Tần Phi thân thủ vuốt vuốt bụng: "Không có ý tứ, có chút không thoải mái, ta đi một chút sẽ trở lại." Hắn vừa mới đứng dậy, tựa một bả chế trụ Lôi Lôi cổ tay, cứng ngắc buông lỏng nàng đi ra ngoài.

Lôi Lôi liên thanh kêu lên: "Người kéo ta làm cái gì?"

"Người không phải mới vừa nói muốn đi... Thay quần áo sao? Ta mang người đi..." Tần Phi không nói hai lời, một hơi bả Lôi Lôi kéo dài tới dưới lầu trong hậu viện, chỗ đó vài cái cô linh linh nhà xí, không có một bóng người. Tần Phi lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nghiêm trang đứng ở Lôi Lôi trước mặt, thấp giọng hỏi: "Người cố ý tiếp cận Đoan Vương, có mục đích gì?"

Lôi Lôi cúi đầu cầm lấy góc áo, mũi chân khắp không mục đích vẽ vài vòng, nói khẽ: "Nữ nhân đều là như vậy a, đó là vương gia... Không tranh thủ thời gian trèo cành cây cao còn chờ cái gì về sau? Như vậy lại cao vừa anh tuần lại có địa vị nam nhân, đi nơi nào tìm? Chẳng lẽ người chuẩn bị làm cho sư tỷ tìm lại ả lại áp chế lại xấu sao?"

Tần Phi cười lạnh nói: "Người, ở trước mặt ta, hãy chấm dứt việc đó. Ta đoán người tới tự Ngô Quốc đại gia tộc, chỉ sợ còn có xuất nhập. Hiện tại xem ra, người cùng Trấn Phủ Tư, chích sợ cũng có không thoát được quan hệ. Thành thành thật thật nói với ta tình huống, nếu không đừng trách ta quân pháp bất vị thân, tự tay bắt người đi Sát Sự Thính. Phải biết rằng, ta nhưng là Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc."

Lôi Lôi chậm rãi ngẩng đầu, trong hốc mắt trong suốt ướt át, rung giọng nói: "Người chính là như vậy xem sư tỷ sao?"

"Ta nói , người thành thật điếm." Tần Phi hung dữ khoanh tay, vòng tay, hoàn toàn không ăn nàng một ít bộ.

Lôi Lôi bất đắc dĩ thở dài, thán thật dài, tràn ngập ai oán, phảng phất muốn bả trong lòng buồn bực đều cho nhổ ra dường như, lúc này mới nói tiếp: "Sư đệ, người đương sư tỷ muốn tiếp cận những này xú nam nhân sao? Còn không phải là không có biện pháp? Rồi đi Giang Nam trước, sư phụ tự đã

từng đả thông báo, để cho ta tìm cơ hội nhìn xem Sở quốc cái này vài vị hoàng tử phẩm tính. Hành vi. Sự tử ta cũng là nhìn người cùng Sở Trác đi thân cận quá, nghĩ thay người quan sát hẳn một phen, cho người không nên bị hấn lợi dụng. Chỉ tiếc, ta phen này hảo tâm, bị người trở thành lòng lang dạ thú..."

"Nói năng bậy bạ." Tần Phi chẳng muốn lại cùng nàng nói nhảm xuống dưới, đơn giản dặn dò: "Người muốn nhớ rõ ràng, nếu như người nghĩ tiếp cận cái này vài vị hoàng tử, có cái gì làm loạn ý đồ lời nói, ta khuyên người hay là lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Nếu không, người nhất định sẽ gặp chuyện không may. Còn có, Sở Trác làm người dạng thế nào, trong nội tâm của ta cũng có tính. Hoàng gia đệ tử đấu tranh, ta thân tại Sát Sự Thính, không có khả năng thoát ly cái này dòng nước xoáy. Chỉ có điều, ta có chính mình đúng mực!"

"Người biết là tốt rồi!" Lôi Lôi nhoẻn miệng cười, vũ mị không thôi: "Đây mới là ngoan ngoãn hảo sư đệ sao."

Hai người một trước một sau trở lại tửu lâu, nhưng thấy những kia thế gia đệ tử lá gan đều đại không ít, có lẽ là bởi vì Sở Trác không có cái giá, dần dần có người dám cả gan đến mời rượu, ngẫu nhiên lại nói vài lời chê cười. Trong tửu lâu sung sướng bầu không khí, làm cho tất cả mọi người thoải mái rất nhiều.

"Thấy không!" La năm hướng về phía Sở Trác phương hướng ngẩng cái cằm, nói khể với Tần Phi nói ra: "Đoan Vương đang tại thu mua những này nhị thế tổ."

"Nếu là hấn liền điểm ấy tâm kế đều không có, ngôi vị hoàng đế chi tranh, sớm có thể thối lui ra khỏi." Tần Phi thản nhiên nói.

"Người không sợ bị hấn lợi dụng sao?" La năm nói khể.

"Một người, vô luận hẳn là người tốt hay là người xấu, vô luận chỗ hẳn tại cái dạng gì hoàn cảnh cùng địa vị. Hấn đều có một chút muốn thiết tình đối đãi người. Những kia cùng hung cực ác đồ đệ, cũng có Nhu Tình một mặt. Ta đã thấy phố chợ một cái ác bá, quả thực xấu bỏ đi. Có thể hấn đối người nhà của mình, nhưng lại bảo vệ có gia." Tần Phi trầm ngâm nói: "Ta không

ngại Sở Trác là như thế nào người, ta chỉ chú ý, hắn có phải là đương bằng hữu của ta."

"Nếu có một ngày, hắn bắt đầu lợi dụng ta. Ta cùng giao tình của hắn, cũng sẽ chấm dứt!" Tần Phi ngữ khí có vài phần lạnh như băng: "Có lẽ, còn có thể trở thành địch nhân."

"Rất tốt." La năm nhẹ nhàng khơi mào ngón tay cái: "Có những ý nghĩ này, Đông Đô hồn thủy, người có thể tận tình đi thang !"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 108: Giai nhân khi xưa

Q.2 - Chương 108: Giai nhân khi xưa

Lúc Tần Phi tỉnh dậy thì thấy trời đã sáng rõ còn mình thì đang nằm trên giường, đầu đau như muốn nứt ra. Ánh mặt trời ấm áp của mùa đông chiếu xuyên qua cửa sổ rơi ở trên giường khiến cho người người cảm thấy rất thoải mái.

Cửa phòng nhẹ mở Lôi Lôi cầm một cái khay đi tới. Nàng thấy Tần Phi đã tỉnh liền nhẹ giọng nói: "Tỉnh rồi à? Dùng trà sâm súc miệng đi rồi uống chén canh giải rượu này. Đúng là nam nhân, không uống nổi nữa mà cứ cật mạnh..."

Tần Phi mang máng nhớ lại, dường như lúc đó mình và Đoan Vương uống rất nhiều, đám công tử kia cũng liên tiếp mời rượu, quả thực là tiếp không xuể. Hình như mình còn nói là sẽ dẫn mọi người cùng nhau đi thiến Niệm Công Công rồi còn nói là ngày khác tổ chức tiệc sẽ mời tất cả mọi người tới rồi.... Dù sao nam nhân uống rượu say thì nói cũng như không. Mình còn không nhớ được thì chỉ sợ người khác cũng chẳng nhớ được bao nhiêu.

Tần Phi cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ sạch sẽ mình đang mặc, miễn cưỡng cười nói: "Không tệ, tuy uống nhiều nhưng mình còn tự thay quần áo."

"Người đặc ý quá ha. Đó là sư tỷ giúp người thay đấy." Lôi Lôi nói lớn: "Nhưng người đừng có nghĩ bậy, sư tỷ chẳng có chút hứng thú nào với người đâu, với lại lúc đó trời tối, lại tắt đèn, giúp người thay tiểu y đâu có

dễ dàng gì? Còn nữa, người đã bao lâu rồi chưa thay quần áo, hôi không chịu được. Khó trách tất cả mọi người chỉ nói xú nam nhân còn xú nữ nhân thì từ trước tới nay chưa từng nghe." (Con này nói chuẩn =]])

Tần Phi lúng túng nhận lấy chén trà sâm, sau khi súc miệng xong liền lấy tay vỗ vỗ đầu rồi nhẹ giọng hỏi: "Hình như hôm nay là mười lăm tháng giêng rồi phải không?"

"May là người vẫn còn nhớ rõ ngày tháng, đúng là hiếm thấy!" Lôi Lôi đi tới ngồi bên cạnh giường: "Dù gì thì hôm nay cũng là ngày tết, sư tử người lại chẳng có tiền cũng không có chỗ để đi cho nên người đi đâu ăn tết thì phải dẫn ta theo."

"Ta đi kỹ viện!" Tần Phi nghiêm túc nói: "Thành Tín bây giờ là lão bản bí mật của Ôn Nhu Hương, nhưng từ trước đến nay làm gì có nam nhân nào đi kỹ viện lại dẫn theo gái. Người thật sự muốn đi sao?"

"Kỹ viện à, ở đó ăn tết cũng không tệ." Lôi Lôi dừng dừng nói: "Cùng lắm thì ta không chơi gái, cũng không nhìn các người chơi gái là được."

"Người được lắm!" Tần Phi giơ ngón tay cái lên.

Sau khi Tần Phi rửa mặt xong chưa kịp ra khỏi nhà ra thì đã thấy một đoàn người đi tới trước cửa. Một chiếc xe ngựa sơn màu hồng cực kì hoa lệ, ở phía trên có gắn gia huy của Đường phủ, hai bên xe ngựa có mười hai tùy tùng đang đứng. Đứng ở phía trước chính là Phó tổng quản của Đường phủ Liễu Thiên Kỳ, hắn đứng trước cửa thấy Tần Phi đang chuẩn bị đi ra vội cười nói: "Tần huynh muốn đi đâu sao? Ta cố ý đến đây đón Tần huynh tới Đường phủ ăn tết đó!"

"Hóa ra là Liễu huynh!" Tần Phi thi lễ rồi nói: "Hôm trước ta đã nói với lệnh tôn là..."

Tần Phi còn chưa nói xong thì Liễu Thiên Kỳ đã vội nói chặn ngang : "Chúng ta biết, ngày mười lăm tháng giêng huynh nhất định phải tới chỗ vị huynh đệ Thành Tín của huynh. Nhưng bây giờ Thành Tín đang ở Đường phủ, nếu huynh không đi thì ta biết phải về nói lại làm sao đây? Tần huynh, mời huynh lên xe ngựa đi!"

Tần Phi không nghĩ rằng Đường gia lại giờ chiều rút củi dưới đáy nồi này, thế này thì không biết kiếm cớ gì để từ chối. Hắn quay đầu lại nhìn Lôi Lôi,

hi vọng rằng vị sư tử xảo quyết này có thể kiếm một lý do để từ chối. Không ngờ rằng Lôi Lôi lại nhanh nhẩu nhảy lên xe ngựa, lại còn cười nói với Liễu Thiên Kỳ: "Đường gia giàu có như vậy, nếu thêm một người tới ăn cơm thì các người không phiền chứ?"

"Dĩ nhiên là không ngại rồi!" Liễu Thiên Kỳ nhã nhặn nói: "Tần huynh, mời!"

Tần Phi nén giận ngồi lên xe ngựa, nhỏ giọng trách mắng Lôi Lôi: "Tại sao người không giúp ta từ chối?"

Lôi Lôi vừa cười vừa nói: "Từ lâu đã nghe đồn rằng tiểu thư của Đường gia Đường Đại Nhi cực kì xinh đẹp. Một cô gái xinh đẹp thì không chỉ có đàn ông thích ngắm nhìn, mà ngay cả con gái như ta cũng động tâm muốn tới gặp một lần. Dù sao ta chỉ là người đi ăn chực, mà ăn chực của người hay của Đường gia thì đối với ta mà nói thì có gì phải phân biệt chứ?"

Tần Phi nghe vậy, tức đến nỗi không nói được lời nào. Lúc Liễu Thiên Kỳ leo lên xe thì con nha đầu này lại tiếp tục giả khờ kéo Liễu Thiên Kỳ lại liên tục hỏi cái này hỏi cái kia.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường phố đông đúc ở Đông Đô, khi tới cổng chính của Đường phủ thì thấy đám gia đình đang đứng trước nghênh đón, lúc này Tần Phi vỗ đầu mình kêu lên: "Mặc dù tới ăn tết nhưng ta cũng là khách thể mà ta lại quên mua lễ vật mất. Mọi người chờ tý bây giờ ta đi mua..."

"Lễ vật của người ta đã chuẩn bị xong." Liễu Thiên Kỳ từ trên xe ngựa lấy xuống mấy hộp lễ vật, lạnh nhạt nói: "Nếu đã tặng quà thì nhất định phải tặng đồ mà cha ta thích. Về phần cha ta thích gì thì không có ai hiểu rõ hơn ta. Cho nên, ta đã giúp Tần huynh mua vài món lễ vật rồi mong huynh chớ cự tuyệt. À, cho xin năm mươi lượng!"

Tần Phi thấy lấy cớ này để trốn đi cũng không thành nên đành thở dài rồi đành hoàng móc năm mươi lượng ngân phiếu trong ngực ra đưa cho Liễu Thiên Kỳ.

Liễu Thiên Kỳ vui vẻ nhận lấy ngân phiếu rồi cất vào ngực mình sau đó tự mình đi phía trước mở đường dẫn Tần Phi và Lôi Lôi đi vào Đường phủ. Lúc này, đám người Tần Phi đang trực tiếp đi tới Thính Đào Viên. Thính

Đào Viên là khu vườn lớn nhất của Đường phủ, nơi này cũng là nơi ở của Đường Ẩn và phu nhân. Bây giờ mặt trời là lên cao, trong Thính Đào Viên lúc này có rất ít người, Liễu Khinh Dương đang cùng Đường Ẩn đánh cờ thì nghe thấy tiếng bước chân, Liễu Khinh Dương ngẩng đầu lên nhìn rồi liền cười nói: "Tần Phi tới!"

Tần Phi đặt mấy hộp lễ vật xuống đất rồi chấp tay nói: "Văn bối Tần Phi ra mắt Liễu tổng quản, mấy hộp lễ vật này là lệnh lang tự mình lựa chọn, vậy nên chắc sẽ hợp ý ngài."

Đường Ẩn chậm rãi xoay người lại nhìn Tần Phi, ánh mắt của lão sâu sắc và bình tĩnh, thần sắc không rõ là đang mỉm cười hay lãnh đạm. Người đàn ông này là một trong những người có quyền thế nhất Sở Quốc, lão vẫy vẫy tay đồng thời cất cao giọng nói: "Tần Phi, tới đây ngồi."

"Đa tạ Đường đại nhân, nhưng mà chức quan của Tần Phi quá thấp không có đủ tư cách ngồi cùng bàn với Đường đại nhân." Tần Phi không hề khách khí cự tuyệt Đường Ẩn sau đó liền hỏi ngược lại: "Không phải nói Thành Tín đang ở đây sao? Hẳn đâu rồi?"

Đường Ẩn mỉm cười nói: "Đường gia không lừa ngươi, Thành Tín hiện đang ở cùng với lũ hậu bối của Đường gia phía sau vườn hàn huyên tán dóc." Ngay sau đó ánh mắt Đường Ẩn nhìn sang phía Liễu Thiên Kỳ dặn dò: "Đưa cô nương này đi tới sảnh trước dùng điểm tâm đi. Còn những người khác có thể đi ra ngoài!"

Lời của Đường Ẩn không người nào dám phản bác lại, Liễu Thiên Kỳ quay sang ra lệnh cho đám nô bộc đi ra ngoài rồi mời Lôi Lôi đi. Thính Đào Viên rộng lớn như vậy mà bây giờ chỉ còn lại Tần Phi, Đường Ẩn, Liễu Khinh Dương.

Đường Ẩn thở dài một hơi rồi nói thẳng: "Ta biết ngươi nhất định có rất nhiều việc muốn hiểu rõ. Hôm nay nếu đã tới đây thì ngươi muốn hỏi gì thì hỏi thẳng đi."

Tần Phi chậm rãi đi tới vài bước cẩn thận nhìn Đường Ẩn, hẳn rất muốn biết người đàn ông trước mặt này rốt cuộc có bao nhiêu chuyện cùng với mẹ mình mà mình không biết?

"Người nói ta là con của người? Người không cảm thấy chuyện này rất tức cười sao?" Tần Phi cười lạnh nói: "Người cũng không phải là không có con trai, vậy tại sao lại đi khắp nơi nhận con trai giống như một kẻ điên vậy? Hay là những đứa con kia của người chẳng được cái tích sự gì nên người phải ra ngoài tìm một người con trai về để thừa kế gia nghiệp?"

Đường Ân mỉm cười nói: "Tần Phi, người hiểu lầm rồi. Ta chỉ nói, người rất có khả năng là con trai ta nhưng cũng không chắc chắn mười thành. Hôm nay tại sao ta gọi Thành Tín tới đây, bởi vì Thành Tín cũng có thể là con trai của ta. Ta biết người đối với chuyện này rất quan tâm, cho nên ta có một số việc cần phải nói cho người biết trước. Người có biết vì sao Giáo Hồn Sát ở trong người Nguyệt Nhi không?"

"Vì sao?" Tần Phi vốn đang rất bình tĩnh nhưng vừa nghe Đường Ân nói tới chuyện này liền trở nên khẩn trương bèn vội hỏi: "Có phải là người của Sát Sự Thính ra tay không?"

"Có một số việc ta nghĩ người chắc biết rồi. Ví dụ như vị phu nhân của ta đã từng hạ thuốc sảy thai vào đồ ăn thức uống của Nguyệt Nhi." Đường Ân thở dài nói tiếp: "Chỉ là thuốc sảy thai, người nghĩ là có thể qua mắt được ta và mẹ người sao? Nếu như mẹ người dưới sự bảo vệ của ta mà có thể tùy tiện ăn phải đồ ăn có thuốc sảy thai thì Đường Ân ta làm sao mà có thể sống tới tận bây giờ?"

"Nàng ghen ghét mẹ người, ta và mẹ người đều biết. Nhưng chúng ta không thể truy cứu nàng, việc này xét đến cùng là lỗi của ta. Khi ta tới Sở Quốc không nghĩ là cuộc đời này còn có thể gặp lại mẹ người. Cho nên vì Đường Quốc, vì báo thù cho tộc nhân ta đã ở Sở Quốc cật lực奔走. Khi đó, bệ hạ làm chủ để ta và nữ nhi của Lôi Thái Úy gặp nhau. Về sau nàng có thai, thế nhưng lúc đó ta lại nhận được tin tức của mẹ người nên vẫn giữ mối hôn sự với mẹ người. Vì thế, tất cả mọi sai trái đều là của ta!"

Tần Phi bình tĩnh lại, thật ra những lời Đường Ân nói cũng có đạo lý. Một nữ nhân chưa kết hôn mà đã có con, trong khi đó người nam nhân mà nàng yêu đã có vợ cho nên không chịu kết hôn. Nếu như nàng không hề lưu tâm để ý thì nàng cũng không phải là một người mẹ rồi mà là một Thánh Mẫu.

"Nàng là một người đáng thương, kể cả Hiên Nhi. Nó không có danh phận từ nhỏ đã lớn lên ở nhà ông ngoại cho đến khi bốn tuổi mới biết được cha mình là ai. Tần Phi, ta biết người có rất nhiều oán hận. Nhưng mẹ người không hề oán hận, nàng biết rõ thuốc sẩy thai là ai bỏ, nhưng vẫn khoan hồng độ lượng bỏ qua. Mẹ người là một người con gái hoàn mỹ duy nhất trên đời này không hề có người thứ hai!"

"Người tốt thì đoản thọ, kẻ xấu thì sống dai!" Giọng nói Tần Phi mang theo một ít bi thương.

Đường Ẩn chậm rãi giơ tay lên: "Ta lấy tên Nguyệt Nhi ra thề, những lời ta nói hôm nay, không hề có câu nào giả dối. Ta cũng không nhất định phải nhận người làm con, trên thực tế người hay Thành Tín là con của ta thì mỗi người đều chắc chắn một nửa. Hoặc cũng có thể, cả hai người các người đều là cô nhi do Nguyệt Nhi nhận về, còn đứa con thật của ta đã chết hơn mười năm trước. Mặc dù chuyện này không có cách nào để kiểm tra, nhưng ta vẫn muốn thay Nguyệt Nhi làm vài việc giúp đỡ các người.!"

"Vậy người hãy đem toàn bộ chuyện mẹ ta khi xưa kể cho ta biết đi." Tần Phi trầm giọng nói: "Bao gồm cả việc Giảo Hồn Sát ở trong người mẹ ta và ai đã bảo vệ tính mạng của mẹ?"

Thần sắc Đường Ẩn buồn rầu, hiển nhiên là nhớ lại những chuyện khi xưa. Liễu Khinh Dương tự mình pha trà rồi châm cho hai người mỗi người một chén.

Đường Ẩn chậm rãi mở miệng nói: "Khi đó, ta chưa tới ba mươi tuổi, sau khi phạt Ngụy thành công chính là lúc đang hăng hái nhất. Lúc đó lại tìm thấy Nguyệt Nhi, ta cảm thấy cuộc đời rất sáng sủa, nhưng khó xử nhất là bên phía Lôi gia. Ta không muốn Nguyệt Nhi làm tiểu thiếp, nhưng Lôi gia làm sao có thể để cho con gái của mình là thiếp được chứ? Trong lúc tranh chấp đó, phu nhân cũng dùng nhiều thủ đoạn ti tiện như hạ thuốc sẩy thai nhưng không thành công. Ngay sau đó, cái ngày mà nàng hạ thuốc đã xảy ra biến cố!"

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 109: Vẫn là người một nhà.

Q.2 - Chương 109: Vẫn là người một nhà.

Đường Ẩn thản nhiên nói: "Ta còn nhớ rõ, ngày đó. . ."

Ngày đó trời có sương mù, trong lòng Nguyệt Nhi đầy tâm sự, nàng đang tản bộ từ trong hoa viên quay về. Nàng đi đến lầu các thì thấy Đường Ẩn ném bút thử phào: "Cuối cùng cũng hoàn thành, Nguyệt Nhi người mau đến xem đi, nàng thấy thế nào?"

Nguyệt Nhi cười nhẹ lướt qua tình lang nhẹ nhàng bước mau đến trước bàn thì thấy có một bức hoa đồ vẽ chân dung chính mình rất là sống động.

Đường Ẩn cười nói: "Hoa tôn người, người đẹp càng đẹp hơn. Lúc nàng đang đi dạo trong công viên ta thấy khung cảnh như người và hoa cùng khoe sắc, nhất thời cảm hứng thăng hoa ta muốn vẽ tranh lưu niệm. Sau này ta và nàng đều già cùng ngồi xem lại bức hoạ này nhớ lại trong lòng cảm thấy ấm áp chẳng phải là một chuyện cực kỳ hạnh phúc chăng?"

Nguyệt Nhi nói khẽ: "Khi đó ta cũng là hoa tàn rồi có trời mới biết chàng đã thêm mấy tiểu lão bà rồi?"

Đường Ẩn cười ha hả, hai tay ôm chặt nàng, nâng lên rồi nhẹ nhàng quay hai vòng. Đột nhiên từ ngoài cửa có tiếng tỳ nữ bẩm báo: "Lão gia, trà bánh đưa tới rồi."

"Đưa vào đi!" Đường Ẩn buông Nguyệt Nhi ra rồi trầm giọng dặn dò.

Tỳ nữ bưng hộp cơm đi vào rồi để nước trà và món điểm tâm sau đó liền cáo lui. Đường Ẩn chậm rãi đi đến bàn trà nhặt lên một miếng bánh đặt lên mũi người lại nhẹ nhàng liếm một cái rồi lắc đầu cười khố: "Không ăn được!"

"Chàng đừng trách nàng ta nếu ta vào vị trí ấy có lẽ còn có ý định giết người không phải chỉ đơn giản hạ chút thuốc như này đâu?" Nguyệt Nhi mềm mỏng thuyết phục: "Chàng công vụ bề bộn muốn tìm biện pháp xử lý dứt điểm chuyện này thì chỉ cần trong tim chúng ta hiểu cứ coi nhẹ vai vế, cứ để ta là vợ bé thì nàng ta sẽ không để ý đến nữa. . ."

"Ta sẽ lưu tâm!" Đường Ẩn ngạo nghễ nói: "Nếu ta không thể để nữ nhân ta yêu nhất trở thành chính thê của ta thì cho dù được cả thiên hạ thì có nghĩa gì?"

. . .

Tần Phi nhin không được buột miệng giễu cợt: "Nói hay lắm, xét đến cùng vẫn là không làm được gì. Không chỉ không làm được mà đến bảo vệ cũng không nổi."

Đường Ẩn thở dài nói: "Người nói đúng, những năm nay ta vẫn cứ đau lòng."

Lão nhìn Tần Phi với ánh mắt có lỗi lại nói tiếp: "Ngày đó, chúng ta có một yến tiệc không thể không đi. Trong yến tiệc lại nghe nói có một chuyện rất vui nên tất cả mọi người đều vui vẻ nâng chén nâng ly uống với nhau rất nhiều. Về sau lại có người đưa đến rất nhiều rượu nhưng khi mới khui nắp rót rượu cho nhau, còn đang nâng ly chưa ai nhấp một thì có một đám người vừa xông vào vừa la lên: trong rượu có độc, đừng có ai uống."

"Đáng tiếc đã có một người đã uống mất rồi. Giáo Hồn Sát là chất độc hạng nhất thiên hạ nhưng may mà độc tính không phát tác ngay lập tức. Những người xông vào hóa ra là người Sát Sự Thính, bọn họ đều mặc quan phục Sát Sự Thính trong người có yêu bài nên chúng ta không nghi ngờ gì liền đưa người trúng độc giao cho bọn họ hoá tốc mang đến Kim Thạch Ty để hy vọng có biện pháp nào đó cứu chữa."

Tần Phi trầm giọng hỏi: "Lão mục cũng trúng độc chứ?"

Đường Ẩn cười khổ lắc đầu: "Chưa, nàng lúc ấy vừa mới mang bầu, ai cũng không mời được nàng uống rượu. Tiệc rượu vì vậy mà tan, về sau nghe nói người trúng độc đã chết. Kỳ quái là ngày hôm sau mẹ ngươi xuất hiện triệu chứng bị trúng độc, ta tự thân kiểm tra thì phát giác nàng cũng trúng Giáo Hồn Sát nhưng độc tính rất nhẹ, cực kỳ yếu ớt. Vì phòng ngừa vạn nhất, ta liền lập tức tới hoàng cung thỉnh Bàng Chân, chỉ có công lực Đại Tông Sư mới có thể kéo dài mạng sống của lão mục nhà ngươi."

"Bàng Chân không tới sao?"

"Có đến. Chỉ có điều lúc chúng ta trở lại, mẹ ngươi đã không còn ở Đường phủ. Nàng lưu lại một tờ giấy, trên đó viết nàng cần ra đi và bảo ta đừng đi tìm nàng." Đường Ẩn đau xót nói: "Ta đến giờ vẫn không hiểu vì lẽ gì mà nàng phải đi, cũng không biết nàng rời đi như thế nào. Bao năm qua ta vẫn tìm nàng, nếu không phải nửa năm qua người đột nhiên quật khởi thì ta vẫn không có chút tin tức của nàng."

Đường Ẩn cho tay vào ngực lấy ra một tờ giấy rồi đưa cho Tần Phi.

Tờ giấy cũng đã ố vàng thể hiện nó đã tồn tại lâu lắm rồi. Trên tờ giấy có những chữ viết cực kỳ đẹp đẽ, vừa tú lệ lại vừa tràn đầy linh khí. Những chữ này là một câu: Ta đi rồi, đừng nhớ, đừng tìm!

Bút tích này Tần Phi nhận ra đúng là chữ của lão mục. Tần Phi từ từ gấp tờ giấy lại nhắm mắt trầm tư, sau nửa ngày mới nói khẽ: "Người không gạt ta." "Mấy năm này có mấy bí ẩn ta mãi không lý giải được. Ngày đó mẹ người không uống rượu mà Giáo Hồn Sát chỉ có trong rượu. Tại sao nàng lại bị trúng độc? Sau khi nàng bị trúng độc thì đã biết rõ tính mạng còn được không bao lâu, tại sao lại rời đi? Sau khi người xuất thế ngang trời ta lại có nhiều nghi vấn hơn. Chết Giáo Hồn Sát dù trong người mẹ người rất ít nhưng nàng tuyệt đối không có khả năng sống được hơn mười năm. Nếu không làm sao được gọi là thiên hạ đệ nhất độc? Vậy nhất định có một vị Đại Tông Sư kéo dài tính mạng cho nàng, rốt cuộc là ai?" Đường Ẩn từ từ nói ra ba nghi vấn nhưng ngay sau đó chán nản ngồi xuống.

Tần Phi thấy tự nhiên trong khoảnh khắc Đường Ẩn như già đi khá nhiều nên trong nội tâm dâng lên niềm thương cảm làm ngữ khí cũng nhu hòa. Hắn nhẹ nhàng nói: "Kỳ thực, những năm qua, ta và Thành Tín sống cùng lão mục khá kham khổ. Có thể trong lòng của lão mục thoải mái, mẹ rất thương yêu hai huynh đệ, ngày ngày chuẩn bị ba bữa cơm ngon dù chúng ta gây bao nhiêu tai họa người đều tha thứ. Chỉ có mười năm ngắn ngủi nhưng đều là những lúc vui vẻ, thời gian dù ngắn nhưng để lại kỷ niệm ngọt ngào." Đường Ẩn lẳng lặng nhìn đóa hàn mai lẳng lặng nghe Tần Phi nói. Có lẽ, lời của hắn có vài phần đạo lý!

Sau một lúc lâu, Đường Ẩn mở miệng nói: " Chuyện hôn nhân của người và Đại Nhi, ta sẽ nghĩ biện pháp thoái thác. Chuyện này nên tính trước, để lâu rất mạo hiểm!"

Tần Phi gật đầu. Đùa chứ không chừng hai người chính là huynh muội ruột thịt dù không thể nào kiểm tra rõ ràng nhưng nếu không giải quyết thì quá mạo hiểm, một khi đúng là huynh muội ruột thịt mà còn thành hôn chẳng phải là chuyện động trời sao?

"Chuyện phải can gián thay đổi ý chỉ của hoàng thượng ta quá quen thuộc, người không cần lo lắng." Trên khuôn mặt Đường Ẩn có một tia lo lắng: "Phải nói thế nào với Đại Nhi mới là chuyện khó."

Sắc mặt Liễu Kinh Dương cũng khó coi, bọn họ vốn nghĩ Đại Nhi sẽ mắt cao quá đầu sẽ không để ý Tần Phi. Mới một thời gian họ lại phát hiện Đại

Nhi có khá nhiều thay đổi. Thịnh thoảng nàng đi tìm Thiên Kỳ hỏi về tình hình của Tần Phi, quan tâm hẳn đã vượt qua khảo hạch Trấn đốc Đồng tri hay chưa? Khi biết tin Tần Phi phải đi nghênh tiếp công chúa Vũ Dương, Đại Nhi đã tìm những người bạn khuê phòng để nghe ngóng tin tức. Mỗi một lần Đông Đô nhận được báo cáo thì không lâu sau Đại Nhi cũng đã biết một phần nội dung.

Nàng quan tâm không phải là sự sống chết của công chúa Vũ Dương mà là Tần Phi có bị thương không? Cục diện có phải là rất nguy hiểm không?

Đường Ẩn chăm chú Đường Đại Nhi từ nhỏ đến lớn, làm sao không biết rõ ý nghĩ trong lòng nữ nhi? Chỉ là chuyện tình nhi nữ chỉ có thể tự mình giải quyết. Đường Ẩn là một người từng trải nên biết rõ lúc Tần Phi thoát hôn cũng coi như tự miệng mình nói với Đại Nhi, Tần Phi có thể là con của mình. Đại Nhi hẳn sẽ không tin mà cho rằng đây là nể mặt Đường gia nên phải lấy cớ để xoa dịu lòng mình mà thôi.

Huống hồ, Đường Ẩn cũng không thể xác nhận Tần Phi chính là con của mình. Nếu tùy tiện tuyên bố Tần Phi là con của lão cho nên không thể thành hôn với Đại Nhi nhưng vạn nhất sau này bỗng nhiên biết Tần Phi không phải là đứa con lưu lạc thì mặt Đường gia biết để đâu bây giờ.

Thân phận của Tần Phi chúng chỉ có ba người ở Đường phủ biết mà thôi, những người còn lại hết thảy vẫn chưa hay biết gì.

Tần Phi chưa hiểu ý của Đường Ẩn đã đáp ứng luôn: " Để ta xử trí!"

Ba người đang trò chuyện ở trong hoa viên thì đột nhiên có tiếng rầm rập từ bên ngoài truyền tới, hoá ra là Liễu Thiên Kỳ đưa Thành Tín đến. Đường đường là đầu lĩnh hắc đạo Đông Đô, Đường chủ Nhất Ngôn Đường Thành Tín. Sau khi hẳn đến Đường phủ vẫn cẩn thận dè dặt. Tuy vẫn có nụ cười ở trên mặt nhưng cũng chỉ là ra vẻ ung dung thôi còn trong lòng thì luôn áy náy không yên.

Người hẳn phải đối mặt chính là một trong những cao thủ tuyệt đỉnh trên đời Liễu Khinh Dương, hẳn phải đối mặt chính là một trong vài vị quan lớn có quyền thế nhất Đại Sở Đường Ẩn. Hai người chỉ cần tùy tiện nói một câu, có thể làm cho tổ kiến Nhất Ngôn Đường mà hẳn vất vả bấy lâu hóa

thành hư vô. Lá gan của Thành Tín tuy lớn cũng không dám gây chuyện lung tung.

"Tiểu Phi, những ngày người rời Đông Đô là những ngày ta chờ đợi lo lắng, ta sợ người gặp phải mấy tên không đối phó được." Thành Tín từ xa nhìn thấy Tần Phi liền vội vàng chạy tới, hân hoan hai tay ôm chầm lấy Tần Phi rồi thì thầm: "Người Đường gia không làm khó người chứ?"

Tần Phi mỉm cười lắc đầu rồi dùng sức ôm bả vai Thành Tín.

Đường Ẩn nhìn thấy huynh đệ bọn họ gặp mặt, miệng tươi cười khuôn mặt giãn ra rồi hỏi Liễu Thiên Kỳ hỏi: "Mọi người đã tới đông đủ chưa?"

Liễu Thiên Kỳ cung kính đáp: "Bẩm lão gia, mọi người đã tới đông đủ."

"Đi, chúng ta ăn cơm đi!" Đường Ẩn dẫn đầu cất bước đi ra ngoài.

Phòng ăn rất lớn có thể đồng thời chứa hơn trăm người cùng ăn. Hôm nay quanh tám cái bàn lớn đều là người Đường gia. Mọi người thấy Đường Ẩn đưa Tần Phi, Thành Tín tới, Đường Hiên là người thứ nhất choáng váng. Y thầm nghĩ, chẳng lẽ phụ thân thật sự nhìn trúng tên tiểu tử này, chẳng phải là hãn không muốn làm con rể cơ mà?

Sắc mặt Đường phu nhân lại càng khó coi, lúc trắng lúc xanh, trong lòng chưa tính toán gì mà ý niệm trong đầu đổi tới đổi lui.

Đại Nhi nhìn thấy Tần Phi, dung nhan tuyệt mỹ lập tức vui vẻ, tiếng cười róc rách làm vài vị huynh đệ ngồi bên trong khoảnh khắc thần hồn điên đảo. Lôi Lôi không biết từ nơi nào chui ra, chen đến bên cạnh Tần Phi nói liên thanh giọng oán giận: "Tiểu tử thôi, ăn cơm cũng không gọi ta, muốn vứt bỏ ta sao?"

Đường Ẩn chậm rãi đi đến ghế chủ vị, cao giọng nói: "Chắc hẳn mọi người đều đã gặp Tần Phi. Lần trước hãn có công bảo vệ Đường gia. Hôm nay, ta có vài chuyện muốn tuyên bố!"

"Thứ nhất, Tần Phi đã từ hôn, tục ngữ nói, dưa xanh mà hái ắt không ngọt. Chuyện này, ta đồng ý. Mai này vào triều, ta sẽ tâu lên Bệ hạ."

Sắc mặt Đại Nhi biến đổi đưa ánh mắt thâm trầm nhìn về phía Tần Phi, lại chứng kiến Lôi Lôi cợt nhả tóm cánh tay Tần Phi nên trong nội tâm càng đau khổ.

"Thứ hai, Tần Phi là nhân tài mới xuất hiện, ta rất yêu thích hần. Hần và Thành Tín đều là cô nhi, lẻ loi hiu quạnh, ta có ý nhận Tần Phi làm nghĩa tử. Ta Đường Ẩn sẽ đối đãi hần như con ruột! Sau này, Tần Phi cũng là người Đường gia!"

Đường Ẩn nhìn Thành Tín nói khẽ: "Người thân chìm hắc đạo, ta không thể chính thức nhận người làm nghĩa tử, nhưng trong lòng của ta cũng sẽ đối đãi người giống với Tần Phi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 110: Phụ thân phải là chỗ dựa cho nhi tử.

Q.2 - Chương 110: Phụ thân phải là chỗ dựa cho nhi tử.

"Chuyện này nghe thì hay nhưng mà. . ." Tần Phi ung dung nói: " Ta chưa đồng ý đâu nhé?"

Thành Tín sống cùng Tần Phi nhiều năm như vậy nên chỉ cần nghe tiên âm đã biết nhĩa ý, lúc này kẻ xướng người hoạ đáp: "Đường đại nhân, cho thảo dân nói một câu không phải. Người đã nói muốn nhận hai đứa chúng ta làm con trai. Chúng ta cũng đã lớn như vậy, vô luận vào đen ra trắng thì ít nhiều cũng đã có thành tựu. Người không cần nuôi dạy lại không phải đánh đổi nên việc mua bán này đương nhiên có lời lãi. Huynh đệ chúng ta bất chợt lại mọc ra một người cha nuôi trong lòng vẫn chưa kịp chuẩn bị. . ."

Tần Phi trầm ngâm nói: "Quả thực không thể thích nghi được!"

"Cho nên chuyện này hay là bỏ đi. Ăn bữa cơm thì thành ra phải nhận cha nuôi, ta không dám tùy tiện ăn cơm!" Thành Tín nói giọng đáng thương.

Tần Phi vuốt cằm mỉm cười: " Cứ quyết định thế nhé!"

Hai người tự quyết định, mọi người trong Đường phủ đều thay đổi sắc mặt. Trên đời này sao lại xuất hiện mấy tên tuổi trẻ kiệt ngạo bất tuân thế nhỉ. Tuy bọn họ chưa hiểu đầu cua tai nheo nhưng nếu Đường Ẩn tự mình nói ra muốn nhận nghĩa tử thì sẽ có rất nhiều người khóc lóc quỳ gối xin nhận mình, trong đó có lẽ còn có những lão giả tuổi gần thất tuần.

Thế mà hai người này nói năng lại không xem lời Đường Ẩn vào đâu, điều này làm cho Đường Hiên là người thứ nhất nhin không được. Hắn xông tới lạnh lùng quát: "Hai con chó này tự coi mình là quan trọng sao? Cha ta coi trọng các người, đó là cho các người thiên đại kỳ ngộ. Các người đã không quý trọng còn dám châm chọc khiêu khích, hôm nay người còn muốn an lành ra khỏi cửa Đường phủ sao?"

Đường Hiên giận không kềm được, trán nổi gân xanh, sắc mặt đỏ bừng, cái khí thế này xem ra nếu không đánh cho hai người Tần Phi, Thành Tín một trận thật đau thì quả thực không cách nào phát tiết lửa giận này.

"Nghe nói Đường đại công tử lần trước bị quất ba mươi roi da rắn lại bị dày đến Tây Vực tòng quân. Chưa được mấy nổi mà đã quên rồi sao?" Tần Phi không tức giận chỉ thản nhiên cười hỏi: "Cha người không nói gì mà sao người dám nhảy ra khua môi múa mép? Đúng là không biết hay dở, cút đi cho khuất mắt ta."

Đường Hiên đang muốn nói cái gì đó bỗng thấy bả vai bị người vỗ nhẹ nhẹ, hắn quay đầu nhìn lại thấy Liễu Khinh Dương đứng ở phía sau liền vui vẻ nói: "Thúc thúc, không cho hắn chút giáo huấn, hắn đúng là không biết trời cao đất rộng."

Liễu Khinh Dương đã ra ơn với Tần Phi, Tần Phi không dám vô lễ nên vừa thấy Liễu Khinh Dương đi tới liền nhã nhặn thi lễ.

Liễu Khinh Dương thấp giọng nói: "Cho dù có oán khí cũng không nên tùy tiện bộc phát chứ? Phải để lại mặt mũi cho người khác chứ."

Tần Phi hài lòng bèn đáp lại không suy nghĩ: "Mặt mũi của nó là nể mặt người khác chứ mặt nó đã tự mình quăng đi từ lâu. Rất nhiều chuyện ta không hiểu căn nguyên sẽ không tùy tiện mà nhận những gì có thể không phải của mình. Trên đời này, ta chỉ có lòng tin vào một vài người thôi, là Thành Tín còn người Đường gia thì không phải!"

"Chúng ta đi thôi!" Tần Phi hướng về phía Lôi Lôi vẫy vẫy tay.

Lôi Lôi ngạc nhiên nói: "Không ăn à? Mọi người từ xa đến tốt xấu gì cứ ăn một bữa đã coi như là thử tay nghề đầu bếp nhà họ là được, xong rồi đi cũng không muộn. . . Ở, các người đi thật à. . . Chờ ta một chút. . ."

Hai nam một nữ ung dung đi ra khỏi Đường phủ. Đường Ẩn lẳng lẳng trở mắt nhìn những cũng không mở miệng giữ lại. Liễu Khinh Dương đi đến sát người Đường Ẩn nói khẽ: " Với tính tình bọn nó còn phải mất nhiều thời gian dây dưa lằng nhằng mới xong được."

"Ta không trách bọn nó." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Vừa rồi Thành Tín nói rất đúng, gần hai mươi năm ta không phải làm gì cả. Chỉ tốn một câu như vậy đã nghĩ nhận lấy hai đứa con trai thật sự là hoang đường vô cùng. Nhiều năm như vậy, ta không chăm sóc Nguyệt Nhi, cũng không trông nom gì huynh đệ bọn nó. Thôi, sau này làm được vài chuyện cho chúng nó rồi nhắc lại chuyện này cũng không muộn."

Dứt lời, ánh mắt của Đường Ẩn nhìn chăm chú Đường Hiên, sau một lát mới nghiêm nghị nói: "Sau ngày mười lăm, người phải đi Tây Vực. Tính của người mà không được tôi luyện trong quân đội chắc chắn sẽ không thành tài. Ta đã báo tin cho đội quân ở Tây Vực, bọn họ sẽ không bởi vì người là con của ta mà có bất kỳ ưu đãi, ngược lại riêng với người sẽ có yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc. Khởi đầu người sẽ là thập trưởng, khi nào lên được Thiên tướng mới được về Đông Đô. Nếu không làm được, người không cần về!"

Sắc mặt Đường Hiên trắng bệch, hắn đưa ánh mắt đáng thương nhìn về phía mẫu thân, hy vọng mẫu thân có thể cầu tình ình. Đường phu nhân yêu con hơn hết thảy, mắt nàng đỏ lên nhất là khi nghe thấy trượng phu nói, nếu không làm được Thiên tướng thì không cần trở về thì trong nội tâm đau như đao cắt. Cuống họng của nàng run rẩy, tay cầm ống tay áo của Đường Ẩn mà than: "Đứa con là máu thịt trên người của ta, người đưa nó tới Tây Vực, chỗ đó đất trời đều lạnh lẽo ngàn dặm không người, đứa con ta đứt ruột đẻ ra không thể dày ra nơi đó. . ."

"Tại sao nó phải đi Tây Vực, người không phải rõ ràng nhất sao?" Đường Ẩn cười lạnh một tiếng rồi hạ giọng nói: "Lửa thiêu Vọng Nguyệt Viên, nếu không phải là người ra lệnh, Hiên nhi dám làm sao?"

Đường phu nhân còn đầy lý lẽ bỗng nghẹn tại cổ họng, cái gì đều không thể gạt được Đường Ẩn, nếu mình còn nhiều chuyện có lẽ lại phải chạy về nhà mẹ đẻ hơn nửa tháng, thời gian này có khi Đường Ẩn vẫn chưa nguôi ngoai.

"Khai tiệc!" Đường Ân hô một tiếng. Vô luận tâm tình như thế nào, tất cả con cháu Đường gia đệ tử không dám chậm trễ mà đều ngồi vào vị trí.

Rời Đường phủ, ba người đi thẳng đến Ôn Nhu Hương - hang ổ của Thành Tín. Đến đây vị địa đầu xà này lập tức kiêu ngạo, hét ba uống bốn lại dặn dò nhà bếp làm một bàn tiệc rượu thật lớn thật sang. Tuy chỉ có ba người nhưng nhà bếp không dám chậm trễ vì đây chính là lão bản của mình nên tranh thủ thời gian trở hết tuyệt kỹ bình sinh từ trước đến nay ẩn giấu. Các món sơn hào hải vị, từng hũ rượu quý nhất đều lấy ra.

Một bữa ăn ngon còn có các cô nương Ôn Nhu Hương ca múa biểu diễn đến như Lôi Lôi cũng phi thường cao hứng.

Đêm tối mật mờ Tần Phi say lử đử vịn Lôi Lôi loạng choạng cất bước, cả hai ê a tiểu khúc đi đến trước cửa nhà. Đột nhiên vẻ mặt Tần Phi thoáng sắt lại cảm giác say tan đi bảy phần. Trước cửa nhà mình có rất nhiều người đứng chờ, rất nhiều người mặc quần áo đại nội thị vệ, cũng có nhiều người mặc thường phục. Những người mặc thường phục toàn là các quan viên mà hẳn có thể nhận ra. Ngày mười lăm tháng giêng, tại sao đột nhiên có nhiều người như vậy đứng trước cửa nhà mình?

Tần Phi chắc chắn bọn họ không phải tới tặng lễ, lúc này đề cao cảnh giác, hẳn trầm giọng nói: "Chư vị vì sao đứng trước nhà của ta?"

Các quan viên cùng bọn thị vệ vốn chờ đã lâu trong lòng có chút lo lắng. Chúng quay đầu lại thấy Tần Phi đi tới, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bọn họ tự động mở một con đường, Tần Phi kinh ngạc nhìn vào bên trong, hẳn chỉ thấy trên mặt đất trước cửa có một tấm ván, trên tấm ván có một người đang nằm, trên thân dường như có vết máu. . .

"Vị này là. . ." Tần Phi nghi ngờ hỏi.

"Tần Trấn đốc." Một quan viên Ngự sử mặc thường phục đi đến gần Tần Phi khách khí thi lễ rồi nói: "Tại hạ là Đốc tra Ngự sử thuộc Ngự Sử Đài Vũ Can Thích. Đường đại nhân phái hạ quan chờ Tần Trấn đốc. Vị này là. . . cũng vì trời đã tối khó trách Tần Trấn đốc không nhận ra, vị này chính là Niệm công công Tề Vương Phủ đấy!"

Tần Phi lại càng hoảng sợ, Niệm công công sao lại bị người đánh cho xẹp lép khác gì con chó. Lão co ro ở trên ván gỗ, hữu khí vô lực, thỉnh thoảng

rên hừ hừ hai tiếng thì mọi người mới biết lão vẫn còn đang còn sống.

"Niệm công công sao lại biến thành bộ dạng hiền lành thế này?" Lôi Lôi chen vào hỏi.

Vũ Can Thích cười nói: "Cô nương có chỗ không biết. Niệm công công đã từng cùng Tần Trấn đốc lập một đồ ước, tiền đặt cược chính là muốn thiến lão lần thứ hai. Nhưng do Niệm công công từ lúc trở lại Đông Đô một mực đóng cửa không ra cố ý muốn bội ước. Đường đại nhân cho rằng, nam nhân phải trọng lời hứa, đã đánh cược thì thua phải chịu."

"Lão là thái giám chứ không phải nam nhân đâu nhaa. Đùa giỡn ăn quịt cũng là rất bình thường. . ." Lôi Lôi ung dung nói.

Vũ Can Thích mỉm cười nói: "Cô nương, thiến một lần nữa lão mới đúng là không phải nam nhân."

Dứt lời, Vũ Can Thích đi đến bên cạnh Tần Phi thấp giọng nói: "Sau bữa tối, Đường đại nhân cùng Liễu tổng quản đến Tề Vương Phủ. Hai người yêu cầu Tề Vương giao người, Tề Vương sao mà cam chịu? Một mặt tìm mọi cách từ chối, một mặt phái người vào cung cầu tình hy vọng Bệ hạ có thể đứng ra phán tha cho Niệm công công coi như mở một mặt lưới."

"Đường đại nhân làm việc từ trước đến nay đều cẩn thận, trước khi người đến Tề Vương Phủ cũng đã vào cung một lần. Người tự mình tâu lên Bệ hạ chuyện Niệm công công tập kích Tần Trấn đốc lúc đang làm nhiệm vụ. Bệ hạ truyền bảo đã tự nguyện đánh cược mà thua thì chứ theo quy ước mà làm."

"Người của Tề Vương Phủ vào cung cầu kiến không được tiếp kiến nên biết đại sự không ổn, vội vàng trở về báo cho Niệm công công, bảo y thị chạy trốn theo cửa hông. Có lẽ Niệm công công vốn đã bị Tần Trấn đốc đánh cho bị thương nên lúc đào tẩu bị Liễu tổng quản phát giác. Liễu tổng quản đuổi theo và xuống tay phết đi một đời tu vi rồi dẫn đưa đến đây tùy Tần Trấn đốc xử trí. . ."

Vũ Can Thích chỉ chỉ hai vị tinh tráng hán tử đứng ở một bên: "Vị này là tinh thân sư phó có tiếng là "Tiểu đao lưu" nổi danh nhất Đông Đô. Bên cạnh là đệ đệ của hắn, công phu tinh thân của tiểu đao lưu là chiêu bài kiếm

cơ truyền đời đã là số một ở đây. Các công công trong nội cung ít nhất một nửa là do Lưu sư phó ra tay."

Tần Phi mỉm cười, hân hoan rõ. Chiêu Nhất tuyển thiên đã đãi thương Niệm công công nhưng thương thế này đối với Niệm công công thì không đáng nhắc tới. Niệm công công thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ là do mình chọc cho giận dữ quá đỗi. Làm Tần Phi không thể tưởng được chính là, tu vi của Niệm công công nổi danh ngang hàng với Liễu Khinh Dương, nhưng lần này bị Khinh Dương phế đi tu vi cả đời. . . Chẳng lẽ, tu vi của Liễu Khinh Dương cao hơn Niệm công công nhiều như vậy?

Nếu chiếu theo chuyện này thì Trần Hoảng Dận hay Quân Sơn Thủy cũng rất khó là đối thủ của Liễu Khinh Dương. Cao thủ cùng cấp chắc chỉ có Lưu Nhậm Trọng mới có lực đánh một trận. Đúng là Liễu Khinh Dương càng ngày càng sắp bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

Tần Phi biết Liễu Khinh Dương muốn tốt ình. Niệm công công tu vi như thế nếu không ra tay phế bỏ tương lai tất nhiên là gây phiền toái lớn cho Tần Phi. . . Hiện tại, Niệm công công đã là một phế nhân sau này còn có thể gây nên sóng gió gì?

"Tần Phi, ngươi là đồ cầu tạp chủng!" Niệm công công thấy Tần Phi tới, không biết từ đâu sinh ra khí lực, khản giọng kêu lên: "Có gan thì động đến ta, chúng ta sẽ giết ngươi. . ."

"Ta có gan!" Tần Phi cười ha hả đến gần vài bước, nhìn Niệm công công cả người vấy máu đã đông cứng lại. Hắn ngồi xổm xuống thản nhiên nói: "Ngày đó ngươi muốn giết ta không phải rất kiêu ngạo sao?"

"Lưu sư phó!" Tần Phi không ngần ngại đầu lên hỏi: "Có mang dụng cụ theo không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 111: Những thay đổi thất thường trong cuộc sống thường rất chi là kích thích.

Q.2 - Chương 111: Những thay đổi thất thường trong cuộc sống thường rất chi là kích thích.

Tiểu Dao Lưu là một nam tử trung niên đã hơn bốn mươi mấy tuổi, mặc dù những hắc cũng thường làm những việc xẻo thịt như thế này, nhưng thoát nhìn trông hắc còn thuận mắt hơn nhiều so với mấy tên đồ tể bên đường, thậm chí còn có thể hình dung hắc bằng một mỹ từ, đó là 'mi thanh mục tú'. Tiểu Dao Lưu nghe thấy Tần Phi hỏi liền cung kính đáp: "Đã là cần câu cơm thì tiểu nhân phải luôn mang theo bên người rồi." Hắc liếc nhìn một cái, yêm cát sư phó (thầy thiền) trẻ tuổi liền hạ cái rương trên lưng xuống rồi mở ra.

"Mời Tần Trấn đốc xem, đây là dao nhíp, khi thiền những người ở độ tuổi khác nhau cũng phải dùng các loại dao khác nhau để tránh gây tổn thương cho bọn họ. Đây là ống lông ngỗng, sau khi thiền xong, trong vòng vài ngày phải nhờ tới nó mới có thể đi tiểu tiện được. Còn đây là thuốc trị thương, dùng để cầm máu... Đây là lần thiền thứ hai của Niệm Công Công nên nếu dùng dao nhíp thì có hơi xem nhẹ ngài ấy một chút, vậy đi, chọn thanh này!" Tiểu Dao Lưu chọn lấy một thanh tiểu đao chỉ dài có hai thốn, lấp lóe hàn mang.

Khóe mắt Niệm Công Công muốn nứt ra, thêu thào nói: "Tần Phi, ta có thành quả cũng không buông tha cho người đâu."

"Chờ người làm quỷ đã rồi hãy nói đi." Tần Phi miễn cưỡng khoanh tay ra lệnh: "Có thể động thủ rồi!"

Tiểu Dao Lưu vâng một tiếng, tiểu đao trong tay vạch về phía trước, một đạo quang mang sáng như tuyết lướt qua lòng bàn tay hắc như thấm vào lòng người.

"Đao hạ lưu nhân..." Một tiếng hô lớn vang lên, lũ thị vệ còn đang chen chúc chật ních vội vội vàng vàng nhường ra một con đường, Tề Vương Sở Ly mặc hồng bào mang đai ngọc phi ngựa tới, trong tay giương ột phong giấy vàng. Chạy tới gần, thấy Niệm Công Công vẫn còn bình an vô sự, Sở Ly bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, tung mình xuống ngựa, quay mặt lại nhìn Tần Phi lạnh lùng quát lớn: "Tần Trấn đốc, Bốn vương mang ý chỉ của Hoàng Thái hậu đến đây. Thái hậu nói, Niệm Công Công năm xưa có công

với hoàng thất, hiện giờ cho dù hãn có đánh cược bị thua đi nữa thì người cũng không được phép làm nhục hãn. Thái hậu ra đặc chỉ, yêu cầu người phải thả Niệm Công Công ra ngay."

Bọn thị vệ nhất thời thở dài, tài cán của vị Tề Vương này quả đúng là không nhỏ. Đã bao năm rồi Hoàng Thái hậu không quản việc gì, chỉ tối ngày ở trong thâm cung dâng hương cầu phúc, ngoài ra cũng chỉ thích mời các đoàn ca hát tạp kỹ nổi danh thiên hạ hoặc các đoàn kịch nhỏ tới hoàng cung biểu diễn thôi, vậy mà Tề Vương vừa mới bị hoàng thượng từ chối lời cầu tình thì hãn đã ngay lập tức có được ý chỉ của Hoàng Thái hậu, xem ra Hoàng Thái hậu rất coi trọng đứa cháu này đây!

Vô số ánh mắt đổ dồn lên người Tần Phi, những tên thị vệ kia thầm nghĩ nếu là mình thì có cho vàng cũng không dám đắc tội với Hoàng Thái hậu, nhưng Tần Phi làm gì cũng thường nằm ngoài dự đoán của mọi người, ngay cả Niệm Công Công cũng thua dưới tay hãn, lần này không biết hãn sẽ ứng đối với Hoàng Thái hậu như thế nào đây?

"Ý chỉ của Thái hậu ư?" Tần Phi nhíu mày, hỏi ngược lại: "Tề Vương, năm nay ngài bao nhiêu tuổi rồi thế?"

"Cái này thì có liên quan gì đến tuổi của Bốn vương?" Sở Ly cười lạnh nói: "Nếu ngay cả ý chỉ của Thái hậu mà người cũng dám không tuân theo thì người còn có đất đặt chân ở Đại Sở này nữa hay sao?"

Ý uy hiếp trong lời nói hãn không hề che giấu chút nào, Tần Phi đột nhiên hiểu dụng tâm của Sở Ly, Tề Vương được như ngày hôm nay cũng không chỉ đơn giản như thế. Chỉ một lần đánh cược nhưng dưới sự lợi dụng của Tề Vương thì dần dần lại biến chuyển thành cục diện có lợi đối với Tề Vương phủ.

Ban đầu, Tề Vương không ngừng bảo hộ Niệm Công Công, khiến cho những người đi theo hãn có một ấn tượng tốt về hãn -- bất kể các người gặp phải phiền phức lớn đến đâu đi chăng nữa, trêu chọc vào ai đi chăng nữa, chỉ cần các người đi theo Tề Vương ta thì ta sẽ dùng mọi biện pháp để bảo hộ các người, thậm chí không nề hà việc phải vào trong cung cầu tình Hoàng Thái hậu.

Tiếp đó, trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi, Tề Vương lấy được ý chỉ của Hoàng Thái hậu cũng chính là nhằm thị uy với những người khác -- ở trong cung, trong mắt của Hoàng Thái hậu, bốn vương mới là tôn tử được người yêu thương nhất. Hoàng Thái hậu đã nói thì ngay cả bộ hạ cũng phải suy nghĩ cẩn thận vài phần. Chừng nào Thái tử còn chưa đăng cơ thì hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu!

Vả lại, các mũi nhọn lạng lẽ chia về hướng Tần Phi, Niệm Công Công đã là phế nhân, cho dù Sở Ly có bảo vệ được hần đi chẳng nữa thì hần cũng không còn nhiều tác dụng lắm. Nhưng đối với Tần Phi thì lại hoàn toàn khác, nếu Tần Phi khuất phục trước áp lực của Hoàng Thái hậu thì Tề Vương phủ có thể rêu rao khắp nơi là Tần Phi thì sá gì, vừa nghe thấy tiếng Hoàng Thái hậu đã đá cả ra quần rồi. Mà ngược lại, nếu Tần Phi vẫn cứng đầu rước nhục với Hoàng Thái hậu thì số người mà hần đắc tội sẽ lại càng thêm nhiều.

Tề Vương phủ chỉ mất đi có một tên Niệm Công Công, chỉ cần có tiền có thế thì còn sợ không chiêu dụ được cao thủ tới hay sao? Ở trong bại cục mà có thể tìm được điểm mấu chốt để phản kích như thế này thì mới có thể làm nổi bật được con mắt chính trị nhạy cảm của Tề Vương. Sắp chuyển bại thành thắng đến nơi rồi, giờ thì chỉ chờ xem Tần Phi ra chiêu thế nào nữa thôi.

Tần Phi thản nhiên nhún vai: "Ta còn tưởng là Tề Vương đã bảy tám mươi tuổi rồi nên chẳng còn nhớ nổi gì nữa chứ!"

"Tần Trấn đốc, người ăn nói cho cẩn thận." Sở Ly nghiêng răng ken két, các cơ trên mặt đột nhiên căng cứng, nhọn hoắt.

Tần Phi không thèm để ý, nói: "Theo quốc pháp của Đại Sở, hậu cung không được can dự vào chính sự, bất kể là Hoàng Thái hậu hay Hoàng hậu cũng thế, việc can quản là việc hậu cung, bất kể là những việc ngoài cung hay có can dự đến triều chính thì hậu cung tuyệt đối không được phép tiếp xúc đến. Niệm Công Công vốn là thái giám, nếu tính như thế thì cũng có thể coi như là chuyện thuộc hậu cung. Nhưng mà không may là tên thái giám chết bầm này mấy mươi năm trước đã gia nhập vào thị vệ đại nội mà không còn chức vụ thái giám nữa. Hần là thị vệ, chứ không phải thái giám."

"Được rồi, chúng ta lùi thêm một bước nữa, cứ cho là thị vệ đại nội cũng là người trong nội cung đi, có điều, sau khi Tề Vương phủ mở ra thì tên thái giám chết bẩm này liền tới đó đảm nhiệm chức tổng quản, mà nếu vậy thì không hay rồi, ta bấm đốt ngón tay tính toán thì thấy, tên thái giám chết bẩm này có cho bắn đến tám lần đại bác cũng chẳng có tí quan hệ nào với hậu cung cả." Tần Phi lạnh lùng nhìn Sở Ly, giễu cợt nói: "Vậy ý chỉ của Thái hậu trong tay ngài có dính dáng cái nào tới cái người ngoài cung mà ta muốn thiên hay không thế? Nếu như hành động lần này của Thái hậu bị Ngôn quan buộc tội với Tông Nhân Phủ thì Thái hậu nhất định phải tự trách. Làm tôn tử như ngài mà bất hiếu như thế ư, lừa tổ mẫu vào tình thế bị buộc tội, nếu ta là ngài chắc ta phải mua một ván đậu hũ về đập đầu vào đó cho xong!"

Võ Can Thích cơ trí bậc nào cơ chứ? Lúc này hắn đi tới bên người Tần Phi, cúi người hành lễ với Sở Ly: "Hạ quan là Đốc Sát Ngự Sử Võ Can Thích tham kiến Tề Vương bệ hạ. Những lời Tần Trấn đốc vừa nói rất đúng, hạ quan xin khuyên Tề Vương tuyệt đối không nên tuyên đọc ý chỉ của Thái hậu, nếu ngài thật sự đọc nó ra thì hạ quan cũng không còn cách nào khác là đành phải báo việc này lên Ngự Sử Thai, sau đó lại chuyển trình lên Tông Nhân Phủ, yêu cầu Thái hậu tự trách vậy. Quốc pháp mấy trăm năm của Đại Sở không thể bỏ đi được, một khi có tiền lệ hậu cung tham gia vào chính sự sẽ có hậu hoạn khôn lường đó ạ!"

Tần Phi nhíu mày, nhìn Sở Ly với vẻ khôì hài, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào khóe miệng Sở Ly, rồi lát sau lại nhìn phong giấy vàng trong tay hắn, thỉnh thoảng lại bĩu môi, tỏ ý bảo -- có giỏi thì người đọc đi xem nào!

"Ngự Sử Thai các người đã hạ quyết tâm chống đối với Tề Vương phủ chúng ta sao?" Vẻ mặt Sở Ly trở nên hung dữ, không hề che giấu sự chán ghét của hắn.

Võ Can Thích vội vàng nói: "Cho dù hạ quan có gan lớn bằng trời cũng không dám đối nghịch với Tề Vương phủ, có điều, nếu vì hoàn thành chức trách mà hạ quan phải mạo phạm tới Tề Vương thì hạ quan cũng không còn cách nào khác cả."

Tần Phi khẽ cười nói: "Tề Vương, thật ra thì Võ Ngự Sử đang hù dọa ngài đấy. Ngài không phải sợ, cứ đọc nó lên là được. Đọc xong rồi xem Võ Ngự Sử có gan báo lên trên thật hay không. Ta cá là hắn không có lá gan ấy đâu!"

"Chuyện này không được đâu!" Võ Can Thích lúng túng nhìn Tần Phi.

"Có gì mà không được chứ!"

Sắc mặt Sở Ly lúc đỏ lúc trắng, hai người trước mặt hắn tựa như đám thuyết thư mại nghệ ở trên phố chợ vậy, một bên xướng một bên họa, cuối cùng vẫn dồn mình vào ngõ cụt. Hắn vừa muốn nghiêng răng tuyên đọc ý chỉ, nhưng vừa nghĩ tới hậu quả mà Võ Can Thích nói, nếu vì thế mà bắt Hoàng Thái hậu phải hạ chiếu tự trách thì ngọn núi mà hắn dựa ở trong cung coi như là hồng hân.

"Con người ta được cái là rất công bằng đấy!" Tần Phi thản nhiên cười nói:

"Trước khi thiến Niệm Công Công lần thứ hai, ta muốn trưng cầu ý kiến của mọi người một chút. Ai không đồng ý thiến hắn, xin hãy giơ tay lên!"

Trong đám người chen chúc nhau đến mức nước chảy không lọt này, nào có ai dám đối nghịch với Tần Phi vào lúc này chứ, không thể thấy được cánh tay nào giơ lên cả.

Tần Phi gật đầu: "Rất tốt, vậy Tề Vương cũng đã đồng ý thiến hắn, vậy ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của mọi người một chút vậy! Lưu sư phó..."

Bá bá bá, hàn mang của tiểu đao lại thoáng hiện lên, trong lòng Tiểu Đao Lưu cũng đang toát mồ hôi, khi vẫn còn đang ngơ ngẩn ngẩn ngẩn, hắn đã bị Võ Can Thích dẫn tới đây, sau đó mới biết người mình phải thiến chính là Niệm Công Công, một nhân vật truyền kỳ ở Đại Sở, mà sau đó, hắn lại phát hiện ra rằng, những người đến nơi này ai ai cũng đều là nhân vật phong vân ở Sở Quốc. Tần Phi, Sở Ly... giờ lại còn liên quan tới cả Hoàng Thái hậu nữa, điều này khiến ột tên sống nhờ việc thiến người như hắn cảm thấy có một áp lực to lớn như núi.

Tiểu Đao Lưu thầm thở dài một hơi, hắn đưa một đoạn ống trúc tới bên miệng Niệm Công Công, khẽ nói: "Cắn chặt lấy nó, sẽ dễ chịu hơn một chút."

"Phi!" Niệm Công Công nhổ đánh toẹt một bãi ống trúc, ánh mắt kiệt ngạo, tỏ vẻ khinh thường.

"Cởi quần, nổi lửa!" Tiểu Dao Lữ ra lệnh, con hăn lập tức cởi bỏ quần Niệm Công Công, ngay sau đó lại thả lên một ngọn nến, lưỡi dao liếc qua ngọn lửa hai vòng, thân đao mơ hồ nổi lên một quang mang màu u lam.

"Chuẩn bị tàn hương!" Cổ tay Tiểu Dao Lưu khẽ chuyển, ánh mắt hăn nhìn thẳng vào nơi Niệm Công Công đã bị thiến tới mức như không còn thứ gì để thiến nữa, hăn ngậm thấp giọng nói: "Xin đặc tội vậy, có nhiều người xem như vậy, cho dù chỉ là cắt ra chút da thôi ta cũng phải cắt a!"

"Đao hạ lưu nhân..." lưỡi dao còn chưa hạ xuống thịt, phía ngoài lại có một tiếng hô lớn, một tiểu đội đang giục ngựa phi nhanh đến.

Sở Lý vốn đang khó xử, đột nhiên nghe thấy vậy liền bùng lên hy vọng trong lòng, có khi nào là phụ hoàng đã thay đổi chủ ý không? Hăn quay ra phía ngoài nhìn ngay lập tức.

Mồ hôi Tiểu Dao Lưu tuôn ra như suối, hành hạ hăn hai lần như thế nữa, chắc hăn sẽ không chịu nổi mất, trong lòng hăn giờ đang đánh lô tô đây!

Tần Phi cũng cảm thấy hơi kinh ngạc, đã đến lúc này rồi lại còn ai đến ngăn cản cơ chứ?

Đoàn người kia cũng nhanh chóng chen vào giữa đám người, Sở Trác nghiêm mặt cất bước bước đến, hăn vừa nhìn thấy Tần Phi liền lớn tiếng trách mắng: "Tần Trấn đốc, người thật là quá đáng."

Hai huynh đệ Sở Ly và Sở Trác tranh nhau ngôi vị hoàng đế, nên đương nhiên không hợp mặt nhau. Nhưng ngoài mặt, hai người lại vẫn chưa hoàn toàn bộc lộ rõ. Sở Ly mặc dù không biết vì sao Sở Trác lại quát bảo Tần Phi ngưng lại, nhưng dù sao không thiến Niệm Công Công vẫn hoàn toàn có lợi đối với hăn, hăn liền nhìn ca ca tràn đầy hy vọng.

Tần Phi thản nhiên nói: "Ái da, là ta quên mất!"

Sở Trác lạnh lùng hừ một tiếng: "Đương nhiên là do người không đúng rồi. Lần trước ta đã bảo rồi, khi thiến hăn nhất định phải báo cho ta biết, ta muốn nhìn tận mắt xem cái tên thái giám chết bầm này bị thiến lần thứ hai như thế nào. Người còn chẳng buồn chào hỏi một câu mà đã ra tay rồi, nếu

không phải ta tin tức linh thông, chạy tới kịp thời, thì thiếu chút nữa đã không được xem trò hay này rồi."

Niệm Công Công và Sở Ly vốn còn đang trông vào một tia hy vọng, nghe thấy Sở Trác nói vậy cảm thấy tức nghẹn tới mức muốn phun máu.

Sở Trác vẫy vẫy tay, vệ binh phía sau khênh tới một bàn, một ghế, hân thong thả ung dung ngồi xuống, trầm giọng ra lệnh: "Hiện giờ có thể thiến được rồi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 112: Nhẹ dạ là rơi vào tròng (Mềm lòng nhẹ dạ sẽ bị lừa).

Q.2 - Chương 112: Nhẹ dạ là rơi vào tròng (Mềm lòng nhẹ dạ sẽ bị lừa).

Niệm công công hét thảm một tiếng, chuyện này trở thành chủ đề được bàn tán nhiều nhất tiết nguyên tiêu năm Chính Xương thứ hai mươi ba. Từ đầu đường cuối ngõ đến phủ đệ nhà cao cửa rộng của quan lớn, từ những người uống nước trà quý hiếm đến người ăn điểm tâm rẻ mạt đều miêu tả sống động hài hước đến độ phun cả nước miếng về chuyện của Niệm công công bị thiến lần hai.

Một thời gian trước lại có lan truyền tin đồn ước của Tần Phi với Niệm công công phối hợp với lần này làm công chúng xôn xao dần dần đã biến thành một sự kiện toàn dân. Người ở Đông Đô có cảm giác rất tự hào, hoá ra sống dưới chân thiên tử tiếp xúc được với nền chính trị nhiều hơn địa phương khác rất nhiều.

Vì vậy, việc Niệm công công bị thiến lần hai sau khi qua lời kể của người dân Đông Đô thành bí sử thâm cung lại có quan hệ với những mâu thuẫn nội tại của Sát Sự Thính. Những người trời sinh có máu chính trị đều tận lực phân tích phán đoán thành ra có những hơn một nghìn khả năng có thể xảy ra liên quan tới gần năm trăm quan viên. Ngay cả người khởi xướng là Tần Phi cũng không ngờ được dân chúng Đông Đô có sức tưởng tượng phong phú đến như thế.

Hết ngày mười lăm tháng giêng các đại nha môn bắt đầu hoạt động thường nhật. Dù thế thì cửa nha môn cũng đóng chặt từ sáng sớm cho đến giữa, nhưng sau buổi trưa chỉ còn vài người ở trong phòng. Kể cả dân chúng có đi vào nha môn để làm việc cần nhưng những vị quan lại kia đều lạnh lùng không tiếp, tâm tư của bọn họ đều đặt trong những lá bài điệp tử hay những ván mạt chược, dù sao thì ít nhất bọn họ không có lý do không ở đó.

Dân chúng lương thiện có thể tha thứ cho sự lười biếng, cũng có thể tha thứ cho cái tính ngang ngược kiêu ngạo. Chỉ cần dân có thể giải quyết được hết chuyện của mình là được, nhờ làm mấy vị quan viên phát điên thì không biết bao lâu có thể giải quyết sự vụ lại còn dẫn đến đủ loại phiền toái.

Buổi tối ngày mười sáu tháng giêng, Tần Phi đã xong một ngày công tác thoải mái đi ra khỏi Sát Sự Thính. Bỗng khước mắt thoáng thấy một bóng người nấp sau tấm bia đá, hẩn nhìn kỹ hóa ra là một thân ảnh mập mập đang sợ hãi rụt rè ngó nghiêng dáo dác. Khuôn mặt này rất quen thuộc, Tần Phi cười nhẹ đi về phía người nọ, hẩn hất hàm cười tươi điệu bộ muốn bắt chuyện với người nọ.

Người nọ thấy Tần Phi cười với mình thì tươi tỉnh đi nhanh tới gần hẩn, vẻ mặt nịnh nọt cười ha hả nói: "Tần Trấn đốc, hóa ra ngài thăng quan phát tài còn chưa quên ty chức."

"Mã Trấn sở là cấp trên của ta khi xưa, sao ta lại quên được?" Tần Phi ngoài miệng nói chuyện bình thường nhưng trong lòng hơi lấy làm kỳ quái, vì sao Mã Trấn sở lại đến Sát Sự Thính? Không phải là có phiền toái gì chứ?

"Sao dám nói là cấp trên? Tần Trấn đốc anh hùng thuở thiếu niên, giờ đây chức quan lại tăng một bậc, đường làm quan cứ lên vù vù, khà khà khà khà!" Mã Trấn sở cười gian, y thấy sắc mặt Tần Phi hiền hòa nên cả gan đề cập luôn đến mục đích của mình: "Tần Trấn đốc, kỳ thực ty chức cố ý ở đây chờ ngài. Các huynh đệ sở tuần kiểm Phố chợ muốn gặp Tần Trấn đốc ôn chuyện. Có thể hiện tại ngài có nhiều việc bề bộn không có nhiều thời gian xã giao. Khà khà. . . chúng huynh đệ đã đặt một bàn tại Nhạc Phong Niên muốn mời Tần Trấn đốc uống chén rượu nhạt. Mong ngài nể mặt nhận lời."

Tần Phi nhàn nhạt 'Ừ' một tiếng, vẫn không cho ý kiến. Nhạc Phong Niên cũng là tửu lâu nổi danh tại Đông Đô, hơn nữa còn là một tửu lâu rất có

tiếng. Nơi này không có những chuyện phong hoa tuyết nguyệt mà dựa vào những khúc hát những trò tạp kỹ, còn có nghệ nhân kể chuyện nổi danh để hấp dẫn khách nhân. Món ăn ở đây cũng được gọi là một tuyệt nghệ ở Đông Đô, món nổi danh nhất là da vịt nướng giòn, nếu tẩu lâu nhận mình đứng thứ hai ở Đông thì không ai dám nói mình đệ nhất.

Theo thói quen mà Tần Phi nhớ thì bọn người Mã Trấn sở từ trước tới nay vẫn là những người phóng đảng, dù mời khách ăn cơm cũng phải đến những chỗ có mỹ nữ biểu diễn mới đúng. Bọn chúng thích nhất là đánh bài điệp tử và mặt chược lại còn khoái ngắm đùi và ngực nữ nhân. . .

Điều lạ lùng nhất là tại sao bọn họ lại chọn tẩu lâu đắt đỏ Nhạc Phong Niên, Mã Trấn sở đặt bàn ăn ở đây một bữa phải mất chừng hai tháng bổng lộc. Thiên hạ không có bữa cơm nào ăn không, Mã Trấn sở đã phải cắn răng dốc túi tất số cầu không nhỏ.

Thực ra Tần Phi muốn cự tuyệt hẳn, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt trông mong đáng thương của Mã Trấn sở quả thực nếu Tần Phi không đi, y ruột gan đứt từng khúc mất. Tần Phi thở dài trong lòng, đành phải đi một lần thôi, dù sao tình cảm đồng liêu với phân sở Phố chợ không thể không nể mặt nhau. Nếu chính mình không để cho họ một chút mặt mũi chắc hẳn mấy lão đồng liêu khi xưa sẽ bị thương tâm.

Tần Phi nhẹ nhàng gật đầu, Mã Trấn sở mừng rỡ. Ngoài đường y đã chuẩn bị một chiếc xe ngựa, lúc này bèn thỉnh Tần Phi lên xe đi Nhạc Phong Niên.

Nhạc Phong Niên là một tẩu lâu có phong vị cổ xưa, đại sảnh của lầu một được bố trí làm sân khấu để gánh hát biểu diễn hoặc người thuyết thư ngồi đây kể chuyện. Các căn phòng ở lầu hai lại được làm khá hẹp nhưng hay ở chỗ mỗi gian phòng đều có một cái ống có tác dụng như cái loa thông để khách nhân có thể nghe được hý khúc hoặc giọng kể chuyện từ lầu một.

Mã Trấn sở ân cần dẫn đường thẳng tới một gian phòng tầng hai. Khi y đẩy cửa ra hẳn thấy bọn người lão Từ, Triệu Giáp đang ngồi chờ sẵn ở đó. Bọn họ thấy Tần Phi tiến vào đều vội vàng đứng dậy chào hỏi nhưng thần sắc đều có vẻ xấu hổ.

Tần Phi thấy toàn là các đồng liêu già cả lâu năm, đột nhiên có một vị áo lam nam tử tiến tới trước mặt Tần Phi, gã vừa cười ha hả vừa chấp tay thi

lễ: "Tần Trấn đốc, tại hạ là Chủ bạn Tuần kiểm Tổng thự Mệnh án xử Mễ Hoa Lương."

Trong lòng Tần Phi lập tức sáng như gương, vị Mễ Hoa Lương hẳn là đã mua chuộc tửu lâu nếu không tám phần cũng bị Sát Sự Thính tra. Có thể gã không có cách nào khác truyền tin vào bên trong Sát Sự Thính nên chuyển chủ ý chú ý vào mình chẳng. Với chức vị Tổng thự của gã đương nhiên bọn Mã Trấn sợ sợ như rắn rết. Bữa cơm này hẳn là Mễ Hoa Lương sắp xếp, mời vài vị đồng liêu phố chợ chỉ là cá ngụy trang thôi.

"Mễ Chủ bạn xuất thân nơi phố chợ sao?" Tần Phi không chút khách khí hỏi.

Mễ Hoa Lương hàm dưỡng rất tốt: "Tại hạ xuất thân ở Bắc Thành."

" Mễ Chủ bạn sao lại ở đây dùng cơm?" Tần Phi giả như không biết, kinh ngạc hỏi ngược lại.

Mễ Hoa Lương hoàn toàn thật không ngờ Tần Phi nói chuyện thẳng thắn đến vậy, quan lại trên quan trường đều biết chú ý ăn nói ba phần, làm việc làm bảy phần. Tần Phi vừa đến đã nói như thế đẩy mình vào hoàn cảnh hết sức khó xử, đáp cũng không được không đáp càng thất lễ.

Cũng may đầu óc Mễ Hoa Lương rất nhanh nhạy, tay vừa kéo Mã Trấn sở mặt vẫn tươi cười mà nói: "Tần Trấn đốc có chỗ không biết, tại hạ cùng Mã Trấn sở là hảo hữu lâu năm. Hôm trước hạ quan có nghe Mã Trấn sở nói hôm nay đồng liêu phố chợ tụ hội lại mời được Tần Trấn đốc góp vui. Tại hạ đã nghe đại danh Tần Trấn đốc, đáng tiếc duyên gặp gỡ chưa tới, vì vậy đành phải mày dạn mặt dày đến xin một bữa cơm."

Mễ Hoa Lương nói nhã nhặn như thế làm Tần Phi á khẩu.

Khuôn mặt của Mã Trấn sở méo xệch so với khóc còn khó coi hơn, y trở mắt nhìn Tần Phi. Đối với y mà nói, hai bên đều không thể trêu vào, chỉ hy vọng không vì thế mà đắc tội với Tần Phi.

Tần Phi thở dài, tự mình kéo một cái ghế rồi ngồi xuống, mọi người thấy vậy đều tranh thủ thời gian ngồi vào chỗ của mình bỏ qua hết những lễ giáo phiền phức.

Sau vài câu hỏi thăm, Mễ Hoa Lương cảm thấy thời cơ đã đến liền bắt đầu dẫn dắt câu chuyện: "Tần Trấn đốc, có một chuyện này thật đúng là có chút

kỳ quái."

"Kỳ quái người hãy nói đi!" Tần Phi thản nhiên nói.

"Sự tình là như thế này, tại Đông Đô có một vị quan tuổi đã cao lại ham mê đánh bạc. Sau khi xuất ngũ không lâu thì bao nhiêu tiền tài đều thua sạch sẽ. Lão thấy không còn gì để mà sống liền giở trò với cháu gái mình."

"Con của hắn đã chết lâu lắm rồi. Lão nay đưa cháu gái được bà nội nuôi dưỡng, năm vừa tròn mười sáu tuổi cũng hơi xinh đẹp. Con bé này vốn đã gả ột nhà nọ rồi. Nhưng khi vị quan này về hưu liền bảo với bà lão ở nhà là không muốn gả cho nhà nọ nữa, lão huỷ hôn ước rồi bảo sẽ gả cháu gái ột người họ hàng xa của Lôi Thái Úy. Nữ nhân đúng là không hiểu chuyện đời? Bà lão mới vừa nghe người nọ có quan hệ họ hàng với Lôi Thái Úy thì như bị ma quỷ ám ảnh đồng ý luôn. Sau đó hai ông bà tìm tàm một cái cơ huỷ hôn ước với nhà nọ."

"Kỳ thực, có phải lão gả cháu cho nhà Lôi gia mà là bán cháu gái vào thanh lâu với giá cao! Sau đó lão tìm rất nhiều lý do lừa gạt bà lão. Lão bảo với bà lão là phép nhà Lôi gia rất nghiêm khắc, còn bảo cháu gái không có tư cách làm chính thất mà chỉ có thể làm thiếp, cho nên hôn lễ sẽ làm khi có dịp tốt sau này. Tóm lại là lừa gạt bà lão để cho xong chuyện."

"Đứa cháu gái bị bán kia một mực kiên trinh bất khuất, chết sống không chịu tiếp khách. Thanh lâu đánh cũng đã đánh, đói cũng đã bỏ đói, mê được cũng đã cho nếm nhưng nha đầu kia đều làm hỏng mọi chuyện. Thanh lâu thấy không thể thuận lợi liền bán ột thanh lâu khác. . . Sự tình như vậy lại diễn ra một lần nữa. Sau đó nó bị bán liên tục cho năm thanh lâu khác."

Tần Phi chậm rãi mở miệng nói: "Lại có chuyện này cơ à, thế gian còn có ông nội như vậy nữa sao?"

Mễ Hoa Lương thấy Tần Phi lên tiếng, trong lòng có vài phần lo lắng lúc này nói ra: "Thế gian rộng lớn, chuyện gì cũng có. Về sau bà lão kia nhớ cháu gái quá mới tự mình chống gậy đi đến nhà người thân của Lôi gia nói muốn gặp cháu gái một tý. Người Lôi gia bảo là hoàn toàn không biết đứa cháu gái kia. Bà lão bị mắc lừa liền trở nhà liêu mình với lão già kia, bắt lão phải tìm bằng được cháu gái trở về."

"Lão già kia bị bức bách nhưng không có biện pháp gì khác, đành phải cắn răng gởi mặt mo đi chuộc cháu gái về. Nhưng do kỹ viện đã bán đi bán lại nên chúng cũng chẳng quan tâm là đứa cháu gái bị bán đi những đâu." Mễ Hoa Lương buồn rầu thở dài: "Luật lệ Đại Sở là như thế, một khi thân đã vào thanh lâu chính là dân đen. Dân đen có thể bị mua bán không cần ghi chép!"

"Cả nhà không có cách nào tìm được đành phải đi báo quan. Tuần Kiểm Sở nhận án, trước tiên bắt hết lão già kia vì lão dám bán cháu gái cho kỹ viện, chuyện này là phạm vào quốc pháp. Tiếp theo phải tìm đứa cháu kia trả về. . . ." Mễ Hoa Lương cười khổ hai tiếng: "Nhưng rồi lại gặp phải hai phiền toái."

"Phiền toái gì?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Đứa cháu gái của ta bị người ta bán cho thanh lâu, về sau được một người chuộc thân đưa về làm tỳ nữ. Người kia chúng ta không dám trêu vào. . . ."

Mễ Hoa Lương nói tiếp: "Tần Trấn đốc, tại hạ phụ trách Mệnh án xử, nguyên bản những loại vụ án không đầu không cuối đều gửi cho ta. Không hiểu vì nghĩ quân thể nào mà viên quan kia lại treo cổ tự tử trong nhà lao. Thế rồi vụ án được chuyển tới cho ta thì. . . Ta nhận vụ án chưa đầy một ngày, Mệnh án xử đã bị người đập phá, cũng may tại hạ nhanh chân thấy thời cơ không ổn liền lập tức chuồn ngay. Đáng thương cho những huynh đệ Mệnh án xử, người nào người nấy bị đánh thê thảm, mặt mũi bầm dập, đứt gân gãy xương. . . ."

Mễ Hoa Lương đột nhiên quỳ xuống: "Cả Đông Đô ta biết chỉ có hai người có thể xử giúp cho ta, không phải Tần Trấn đốc thì không ai có thể giúp được ta. Theo tại hạ nhớ thì xuất thân Tần Trấn đốc cũng là Tuần kiểm, thỉnh ngài giúp chúng ta đi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 113: Đại họa lâm đầu.

Q.2 - Chương 113: Đại họa lâm đầu.

Mễ Hoa Lương nói được hết mọi chuyện thì vành mắt đã ửng đỏ hình như mắt long lanh mọng nước, ngực phập phồng vì chờ lời đáp của Tần Phi, thời gian như ngừng lại y cảm thấy thời gian một ngày tựa như một năm.

Tần Phi không để ý, hần vẫn mãi nghịch chén rượu trong tay, ánh mắt lần lượt nhìn từng đồng liêu khi xưa ở sở tuần kiểm Phố chợ. Ánh mắt của hần nhìn ai thì khuôn mặt người đó lập tức giãn ra và cười thật tươi, nhất là Mã Trấn sở cười đến nhắm tịt cả mắt lại.

"Khụ khụ!" Tần Phi nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

"Đúng đúng!" Đám tuần kiểm lập tức gật gật cười cầu tài.

"Ừ!" Tần Phi hăng giọng một cái.

"Đúng mà đúng mà. . ."

"Mễ Chủ bạn, người không cần hành đại lễ như thế. Đàn ông dưới đầu gối là vàng, người quỳ thế nếu ta không giúp người thì có phải là mất mặt người rồi không. Cứ đứng dậy rồi nói đi!" Tần Phi thản nhiên nói.

Mễ Hoa Lương tâm cơ linh động, gã vừa nghe Tần Phi nói thế lập tức hiểu là chuyện này có thể thương lượng được rồi nên vội vàng dùng cả tay cả chân đứng lên. Vẻ mặt của y thật đau khổ về ngồi lại chỗ cũ rồi nói khê:

"Câu chuyện có chỗ trùng hợp thế này. . . A, Tần Trấn đốc. Lão già ấy năm đó làm tướng ở Tây Vực. Lúc này cháu nội Lôi Thái Úy là Lôi Ca tòng quân nhập ngũ dưới quyền của lão già đó. . . Lôi công tử tuy phá nát Mệnh án xử nhưng tại hạ thật sự bội phục hần. Lôi công tử nói thủ trưởng cũ của hần chết ở trong nhà lão sở tuần kiểm thì chính là lỗi của sở. Vì vậy, hần hùng hổ dẫn theo nhiều người đến đập phá. . ."

Mễ Hoa Lương liếc trộm Tần Phi, gã chỉ thấy Tần Phi ngưng thần lắng nghe thì trong nội tâm vui vẻ nói tiếp: "Lôi công tử đập nát sở tuần kiểm rồi đem thi thể lão già đó đi, nói với lại là tự mình sẽ mời ngũ tác đến khám nghiệm tử thi. Nếu biết có tra tấn bức cung hay hình phạt gì đó dẫn đến chết người thì sẽ quy trách nhiệm cho người Mệnh án xử rồi lột da cả đám!"

Tần Phi nghiêm khắc hỏi: "Vậy các người có tra tấn bức cung hay không?"

Mễ Hoa Lương đập tay vào đùi, giọng khổ não hơn cả mười tám điệu hát: "Khổ a, đây là khổ a. Tần Trấn đốc ơi, ngài cũng đã từng làm Tuần kiểm, tuần kiểm chúng ta bắt được người, theo lẽ thường thì cứ ột trận ra oai đã

rồi nói năng sau. Cái lão già kia đương nhiên không thoát được bữa tiệc này nhưng hạ quan chắc chắn nghìn lần là không đánh chết lão. Lão tự mình treo cổ tự vận. . ."

"Bán cháu gái chính mình tuy phạm vào quốc pháp nhưng nặng nhất cũng chỉ là phải phục dịch hai năm. Theo lý thì không cần phải tự tử chứ. . . Mẽ Chủ bạn, người nên đừng lừa gạt ta?" Tần Phi nhíu mắt lại, nửa năm nay hẩn ngồi nghiền ngẫm ở trụ sở Sát Sự Thính, bất tri bất giác nhiễm khí tức đáng sợ của đám mật thám, nụ cười vừa dứt thì hai mắt băng hàn đúng là làm Mẽ Hoa Lương nhột nhạt cả người.

Mẽ Hoa Lương chần chờ một lúc bèn nói: "Kỳ thực, chúng ta cũng lén điều tra. Nếu phải trách thì trách đội trưởng nhà lao, hẩn giam lão già này cùng với một đám người toàn phạm những tội lớn. Cả đám này chỉ còn hy vọng Bộ hạ sinh con trai mà đại xá thiên hạ, nếu không cả đời này không thoát khỏi chốn này. Cả đám bị giam đã nhiều năm bỗng có thêm một người thì tất nhiên sẽ ... sẽ . . ."

Mẽ Hoa Lương chần chờ nhưng sau đó cũng không nói thêm điều gì nữa. Tần Phi nhìn thần sắc của gã bèn cầm lấy chiếc đĩa vẩy rượu ra bàn rồi lấy tay chấm nước vẽ trên mặt bàn cây hoa cúc, hai mắt hẩn lại nhìn Mẽ Hoa Lương.

Mẽ Hoa Lương thở ra một hơi nhẹ nhóm rồi nói liền thoảng: "Tần Trấn đốc anh minh thần võ, xử án như thần, chưa cần nhìn thấy người đã biết có chuyện này."

"Đừng vuốt mông ngựa!" Tần Phi lạnh lùng quát: "Nhà lao sở tuần kiểm xảy ra chuyện như vậy các người khó tránh khỏi trách nhiệm. Lôi Ca đập bể Mệnh án xử các người cũng là do các người quản lý sơ sẩy tự đưa mình vào thế khó. Thế lực Lôi gia khổng lồ, nếu đã tìm ngõ tác khám nghiệm tử thi thì tất nhiên sẽ khám đến tận chân tơ kẽ tóc, chuyện này sẽ không lừa nổi Lôi Ca. Các người tự cầu phúc đi. Tính của Lôi Ca, ta biết ít nhiều, sau này các người đi đường nên cẩn thận, gặp hẩn cố mà chạy nhanh, nếu bị hẩn tóm được mà còn mạng coi như là gặp may!"

Mồ hôi của Mẽ Hoa Lương rơi như mưa, lưng áo ướt đầm, sao gã lại không biết? Chỉ có điều phạm nhân trong nhà lao đánh nhau thì xảy ra như cơm

bữa, nhiều khi bọn họ cũng mặc kệ không quan tâm. Dù sao đều là tội phạm, ai đút ai cây hoa cúc đều như nhau. . . Thật không nghĩ là lão tướng quân kia ở Tây Vực cũng là một hảo hán mà lúc sắp xuống lỗ lại bị người ta cho. . . Loại khuất nhục này lão tự nhiên là nuôi không trôi liền thắt cổ tự sát.

Chuyện trên đời sao lại thật trùng hợp, Lôi Ca lại là từng được lão nâng đỡ. . . Phải biết rằng làm tuần kiểm ở Đông Đô quá khó, thỉnh thoảng trên đường đụng phải một tên khố rách áo ôm có khi lại có quan hệ ruột thịt năm ba đời, cũng có thể có quan hệ với quan thư cũng nên. Tuần kiểm làm việc tại Đông Đô phải cực kỳ cẩn thận, nếu lỡ dẫm đạp hay hãm hại ai gặp phải người nóng tính như Lôi công tử đập thẳng vào mặt thì chức này ai dám đảm nhận?

Mễ Hoa Lương đã đến cầu tình vài vị quan lớn trên Tổng thự thậm chí còn dập đầu xin cứu giúp, gã còn tìm cách tặng lễ cho ông nội, bà nội của Lôi Ca để dập tắt lửa giận, hỏi có ai công phu hơn Mễ Hoa Lương? Có vị tổng trấn sờ còn không khách khí bảo Mễ Hoa Lương tìm dây thừng treo cổ thì mới tan được lửa giận của Lôi Ca.

Hai chân Mễ Hoa Lương run lên ngồi cũng không yên, hai hàng nước mắt như chảy dài, đầu gối nặng nề rơi xuống, hai tay vô lực ôm lấy đùi Tần Phi vừa khóc vừa nói: "Tần Trấn đốc, nếu ngài không ra tay giúp đỡ, tiểu nhân làm gì có đường nào nữa mà đi, đến lúc đó tiểu nhân chết là nhỏ, trong nhà trên có lão mẫu tám mươi, dưới có đứa nhỏ ba tuổi. . . Tất cả đều không có đường sống a. . ."

Mã Trấn sờ cổ mà bụm chặt miệng, Mễ Hoa Lương đúng là có lão mẫu tám mươi tuổi, nhưng lâu lắm rồi Mễ Hoa Lương có ngó ngang gì đến đâu, gặp dịp năm mới thì thoảng lắm mới sai người đưa tặng hai cân thịt lợn. Mễ Hoa Lương cũng có hài tử ba tuổi nhưng gã lắm con cái lắm, tổng cộng đại tiểu lão bà là bảy tám vị, con cái cũng hơn mười đứa. Mễ gia rất nhiều của cải, cho dù chặt đầu Mễ Hoa Lương cũng không chặt đứt đường sống.

"Người có sống hay không chẳng liên quan gì đến ta, hàng ngày người chết ở Đông Đô nhiều như vậy, ta làm sao mà giúp được." Tần Phi bực mình nhìn Mễ Hoa Lương, khi hắn còn là tuần kiểm mỗi khi gặp người bị tra tấn

bức cung không khỏi khó chịu trong lòng. Những người bị tra tấn bức cung ít nhiều gì cũng vu oan giá họa. Những tên thích dùng hình Tần Phi luôn luôn không có hảo cảm.

"Không không, bọn ty chức đã tìm đến bà lão kia, bà ta bảo nếu tìm được cháu gái về thì sẽ nói giúp bọn tại hạ. . . Ty chức đã điều tra, đứa cháu gái bị bán cho Đường gia. . . nàng là tỳ nữ của nhị công tử Đường gia Đường Cửu Thiên. Có cho bọn ty chức mật gấu cũng không dám động tới những người nhà Đường gia." Mễ Hoa Lương đau khổ cầu khẩn.

Lần này Tần Phi không thể không cười: "Người nghĩ rằng ta cùng Đường gia quan hệ tốt lắm hả? Hơn nữa chuyện này cầu ta vô ích. Nếu người sợ Lôi Ca đánh chết thì nên đi nha môn Hình bộ báo cáo lập hồ sơ."

Khuôn mặt Mễ Hoa Lương biểu lộ càng thêm khổ sở, lông mi nhăn nhúm chập lại với nhau, nước mắt tràn đầy khuôn mặt, gã đang định mở miệng gào khóc khóc lớn, đột nhiên nghe thấy một tiếng vang thật lớn.

Ván cửa "rầm" một tiếng bị bốc lên, một thân ảnh nhanh như mũi tên xông đến một tay chộp tới Mễ Hoa Lương.

Xem như Mễ Hoa Lương mạng lớn còn có Tần Phi đứng giữa gã và người nọ. Tần Phi nhướng mày, khi bàn tay người nọ vươn tới cạnh người hấn vỗ mạnh vào mu bàn tay. Bốp một tiếng, người nọ liền lùi lại vài bước, mu bàn tay đã bị đánh sưng phồng lên. Y giương mắt nhìn Tần Phi, vẻ mặt tức giận trong nháy mắt nở ra nụ cười. Y cười ha hả chạy tới bên cạnh Tần Phi. Y không còn để ý tới Mễ Hoa Lương, cứ nịnh nọt Tần Phi đã rồi nói sau.

"Thật trùng hợp quá, đến đây lại gặp phải biểu muội phu. . ." Người nọ cột nhả kéo cánh tay Tần Phi : "Nói đi, gần đây danh tiếng biểu muội phu thật là vang dội."

"Lôi công tử, Lôi đại thiếu. . ." Tần Phi liên thanh nói: "Mấy chữ biểu muội phu này kính xin người thu hồi đi."

"Hừ. . ." Con người Lôi Ca xoay động nhìn thấy Mễ Hoa Lương quỳ trên mặt đất đang sợ đến mức hồn bất phụ thể. Y hừ lạnh một tiếng: "Khá lắm, Lôi đại thiếu ta tìm người, người lại dám trốn đông trốn tây. Nếu không phải ta nhiều tai mắt biết người tới Nhạc Phong Niên thì thiếu chút nữa để người chạy thoát. Cho người tự chọn một trong hai con đường. Một, tự cắt

một tay hoặc một chân. Nếu người cảm thấy khó quá thì. . . Một lựa chọn nữa là ta sẽ bán người cho kỹ viện. Người làm con rùa đen năm năm thì vụ này coi như xong."

Mễ Hoa Lương như nai con bị dọa nên không dám ngược mắt lên nhìn Lô Ca, hai tay vẫn ôm chặt chân của Tần Phi không dám động đậy. Những người khác của sở tuần kiểm đều là những lão từng trải, đột nhiên thấy Lô Ca đại thần hiện thân, lập tức cúi đầu, buông lỏng tay, dựa sát vào tường từ từ chuồn ra khỏi phòng.

Chân trước vừa bước khỏi cửa, chân sau lập tức ra sức chạy như điên, tất cả đều sợ chạy chậm một bước sẽ rơi đầu. . .

Một đám Tuần kiểm không để ý ánh mắt của khách nhân chạy rầm rập ra khỏi Nhạc Phong Niên. Cả đám phi như ngựa ra đến đầu phố mới dừng lại. Mã Trấn sở trước nay chưa bao giờ chạy nhiều như thế nên thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa. Bây giờ mới gắng sức phát phát tay: "Không chạy nữa. . . Hù dọa làm ta sợ muốn chết. . ."

Một tay Triệu Giáp chống vào tường, hắt thở hỗn hển một lúc lâu mới tiếp lời: "Lần này chúng ta không biết là có đặc tội tiểu Phi ca nhi không, với địa vị hiện giờ chỉ cần nói một câu chúng ta đều được sung quân đấy. . ."

Lão Từ ngồi phệt xuống đất không có khí lực đứng dậy, y cố hết sức nói: "Không đâu, Tiểu Phi ca là người trọng tình nghĩa, nếu chúng ta gặp chuyện chắc chắn hẳn sẽ không bỏ mặc. Mễ Chủ bạn vận khí không tốt, Tiểu Phi ca không nói giúp hẳn cũng là chuyện đối nhân thường tình."

Vài vị Tuần kiểm an ủi lẫn nhau, sau nửa ngày mới dắt díu nhau đứng dậy khập khiễng đi về phía phố chợ.

Chưởng quỹ tiểu nhị Nhạc Phong Niên không dám đi trên lầu xem, mặt của mấy tên bộ hạ Lô Ca như hung thần ác sát chiếm giữ lấy câu thang, ai dám vượt qua bọn họ mà lên?

Lô Ca cười ha hả bắt chéo chân: "Mễ Hoa Lương, biểu muội phu của ta. . . Hức, Tần Trấn đốc không nói giúp người, người chọn đi."

"Lôi công tử. . ." Mễ Hoa Lương thấy tai vạ đến nơi thì lại lấy đầu ra được dũng khí, gãi nói khê: "Chuyện này Mệnh án xử chúng ta đã sai, nhưng tại

hạ biết rõ một việc chắc hẳn công tử sẽ có hứng thú. Không bằng, tại hạ dùng bí mật này trao đổi để lấy sự an toàn của ta."

"Người nói đi." Lôi Ca đành đặc nói.

Mễ Hoa Lương chần chờ liếc nhìn Tần Phi, Tần Phi định đứng dậy ra ngoài thì bị Lôi Ca giữ chặt: "Ngồi đây nghe cùng để làm chứng. Nếu nó nói không phải là chuyện gì bí mật ta sẽ xẻo thịt nó."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 114: Nhị công tử.

Q.2 - Chương 114: Nhị công tử.

Mễ Hoa Lương lấy lại bình tĩnh cẩn thận nhìn ra ngoài xem có ai không rồi mới thì thầm nói: "Được, dù sao chỉ còn đường chết ta cứ lớn mật một lần."

"Lúc tại hạ vào làm việc ở Mệnh án xử thì mới là một thiếu niên mười mấy tuổi đầu. Một tối nọ, chúng ta nhận được báo án, họ nói phát hiện một cỗ thi thể ở Bắc Thành. Ngay đêm đó Chủ bạn Mệnh án xử lập tức dẫn chúng ta tới khám nghiệm tử thi. Chỗ đó có một cái nhà đã hoang phế nhiều năm lại ở nơi cực kỳ vắng vẻ, trong các phòng mạng nhện chằng đầy, trên mặt bàn phủ đầy bụi bặm."

"Bởi vì cả nhà phủ đầy bụi nên đập ngay vào mắt ta là trên bàn đã từng có một vật gì tròn tròn được đặt lên đây. Cái giường cũng đã được thu dọn lại sạch sẽ, trên giường có một cái xác nữ nhân trông cực kì khủng bố. Cả thân thể được phủ một tấm chăn trải, trên giường loang lổ vết máu. Chủ bạn đại nhân vạch tấm chăn ra xem xét thì thấy xác nữ nhân này bị mổ phanh bụng. Nàng ta hình như bị trúng loại kịch độc nào đó mà chết, ngũ quan vắn vẹo không giống thông thường. . ."

Lôi Ca nhíu mày cắt ngang câu chuyện của Mễ Hoa Lương: "Chuyện này có liên quan đến Lôi gia chúng ta hả?"

Mễ Hoa Lương khẽ cười một tiếng: "Lôi công tử tuổi còn nhỏ, lúc án mạng này xảy ra chắc Lôi công tử còn chưa ra đời. Ngay lúc đó, chúng ta gọi ngũ tác đến khám nghiệm tử thi. Ngũ tác còn chưa kịp động thủ thì Lôi Thái Úy

dẫn theo một toán quân đến và hạ lệnh chúng ta dừng công việc và phải giao chuyện này cho quân đội tra xét vì tử thi kia có liên quan đến an nguy Đại Sở."

"Tuần kiểm chúng ta sao dám gây sự với quân đội? Hơn nữa, vụ án kinh khủng này biết đâu liên lụy tới rất nhiều người lại không có tý váng mỡ nào có thể chấm mút nên Chủ bạn đại nhân đồng ý ngay đem tử thi chuyển giao cho Lôi Thái Úy." Mễ Hoa Lương neho mắt lại dường như để nhớ lại chi tiết nào đó: "Khi đó ta đứng ở một bên chỉ cúi đầu không dám nhìn Lôi Thái Úy, nhưng ta thấy Lôi Thái Úy đối với tử thi kia cực kỳ cung kính, cẩn thận di chuyển thi thể kia."

"Từ đó về sau không có một tin gì lọt ra. Mệnh án xử thấy vụ án chưa giải quyết liền chuyển giao cho Hình Ngục Ty Sát Sự Thính. . ."

Lần này câu chuyện của Mễ Hoa Lương bị Tần Phi cắt đứt, hắt lạnh lùng quát: "Vụ án này xảy ra lúc nào?"

"Năm Chính Xương thứ tư. . ." Mễ Hoa Lương cố sức suy nghĩ rất lâu mới nói.

Tần Phi từ trước tới nay vẫn trầm ổn nhưng nghe thấy lời đáp bỗng biến sắc. Cái năm đó hẳn vẫn nhớ mãi trong lòng, chính thời điểm đó là lúc lão mù bị Đường phu nhân đánh thuốc độc, lão mù vốn là không bị sao lại quý dị trúng phải Giáo Hồn Sát sau đó mất tích. Ngày đó, một vị Đại Tông Sư bảo vệ tính mạng lão mù, mà ngày đó, Lôi Thái Úy tự mình tới Bắc Thành nhận một tử thi nữ giới với hiện trạng bị mổ phanh bụng.

Liễu Thiên Kỳ nói đúng, những chuyện trên đời này không thể tự nhiên lại nhiều trùng hợp như vậy. Trong những sự kiện này phảng phất trong tối tăm có một chuyện gì đó dẫn dắt, có thể Tần Phi vẫn chưa sờ được đầu mối, chưa biết được điểm nào mấu chốt nhất nhưng trong đầu hẳn những suy nghĩ chạy đi chạy lại rất nhanh, giống như đã đến rất gần nhưng lại bắt không được. Nếu như xác định chính xác được vài điểm, tất cả bí ẩn có thể giải quyết dễ dàng. . .

Lôi Ca đương nhiên không biết Tần Phi đang đắm chìm trong suy nghĩ, gã miễn cưỡng nói: " Câu chuyện chó má này không cứu được tính mạng của

người. Lôi thiếu gia của người không có hứng thú đối với việc này, chúng ta nói tiếp về việc lựa chọn hai con đường vừa rồi nhé."

Mễ Hoa Lương biến sắc nói: "Lôi thiếu gia, sau khi Lôi Thái Úy tự tay nhận tử thi xong thì tập hợp tất cả mọi người có dính líu đến ngày hôm đó lại, người ra nghiêm lệnh bất luận kẻ nào cũng không được tiết lộ ra ngoài. Ta lớn mật suy đoán, nữ tử này rất có thể là nữ nhân mà Lôi Thái Úy nuôi lén. Sau khi nàng ta mang thai, Lôi Thái Úy phái người giết để diệt khẩu. Hẳn là bởi vì thích khách làm việc không được gọn gàng lộ ra nhược điểm nên Lôi Thái Úy không thể không tự mình ra mặt kết thúc. Việc này nếu để mọi người biết được thì không vẻ vang gì cho Lôi gia a!"

Hai chữ "mang thai" rơi vào tai của Tần Phi dường như vỡ tung trong óc, quả nhiên là một câu bưng tình người trong mộng a!

Bên trong bộ công pháp Thiên Ngân có ghi lại một thủ pháp xa xưa, nếu có nữ tử mang thai chết nhưng bào thai trong bụng không chết có thể dùng thủ pháp tinh tế thủ pháp cùng công lực thâm hậu đưa cái thai chưa chết chuyển vào trong bụng của nữ tử khác.

Đây có lẽ chính là là nguyên nhân mà nữ tử bị mổ phanh bụng.

Lão mục vốn không trúng Giáo Hồn Sát, nữ tử đã chết kia mới là người bị trúng độc. Giáo Hồn Sát không thuốc nào có thể trị được, nữ tử kia mới tránh ở nơi hoang phế đó chờ lão mục tìm cơ hội mời một vị cao thủ thi triển thủ pháp trong công pháp Thiên Ngân lấy bào thai từ trong bụng nàng ta chuyển sang lão mục. Có thể do nàng kia trúng phải Giáo Hồn Sát nên huyết dịch thai nhi có một chút độc tính nên truyền lên người lão mục. Vì bảo vệ tính mạng của nàng bắt buộc vị cao thủ kia dùng công lực vô thượng cố gắng kéo dài tính mạng của lão mục. Vị cao thủ này chín thành chính là Tôn Hạc, người truyền thụ cho Tần Phi bộ công pháp Thiên Ngân.

Đầu óc Tần Phi nhanh chóng xoay chuyển làm cho hết thảy những gì còn mơ hồ đột nhiên rõ ràng như lòng bàn tay. Nhưng nàng kia rốt cuộc là ai? Tại sao lại kinh động đến Lôi Thái Úy phải tự mình đến nhật xác? Mà lão mục cùng nàng ta quan hệ như thế nào, nếu suy đoán của Tần Phi không sai thì lão mục cam tâm tình nguyện tiếp nhận thai nhi của nữ tử kia, cũng vì

phải nuôi dưỡng đưa con kia lão mục mới phải rời Đường phủ hủy dung mạo ẩn cư. . .

Hiện tại, mấu chốt của vấn đề là thân phận của nữ tử kia.

Tần Phi thở dài một hơi rồi vỗ vào vai Lôi Ca một cái: "Lôi thiếu gia, nể mặt ta mà coi chuyện của Mễ Hoa Lương chấm dứt ở đây. Tỷ nữa bắt hãn bồi thường nhà lão nhân kia ba ngàn lượng bạc, mặt khác bắt hãn tìm được người cháu gái rồi đưa về nhà!"

Lôi Ca chột khựng lại không dám tin vào mắt mình, gã không hiểu tại sao Tần Phi lại ra mặt biện hộ cho tên họ Mễ đó. Nhưng Lôi Ca ít nhiều cũng nể mặt Tần Phi, gã muốn mua ít nhân tình nên mắt trợn tròn nhìn Mễ Hoa Lương: "Hừ, chỉ cậy vào người cũng có thể lấy được người trong tay của Đường Cửu Thiên sao? Ba ngàn lượng ít quá, người phải đền bốn ngàn lượng, con nha đầu kia tự người tìm Đường Cửu Thiên mà đòi."

Mễ Hoa Lương như chết đuối vớ được cọc(DG: tưởng chết đến nơi thì lại được cứu), trong nội tâm buông lỏng ngồi phệt trên mặt đất không thể đứng dậy nổi.

Trong lòng Tần Phi cuộn sóng nhưng vẫn trấn định, hãn đứng dậy giã biệt: "Sự tình đã xong ta cáo từ!"

Lôi Ca không thể để Tần Phi đi dễ dàng như thế, gã thân mật ôm tay của Tần Phi miệng cười ha hả: "A, Phi ca nhi, chúng ta không phải là người ngoài. Đã mất công đến Nhạc Phong Niên, ta thấy người còn chưa động đũa. Những tên kia không sành ăn uống, để ta đặt một bàn cho hai ta ôn lại chuyện cũ."

Bây giờ Tần Phi chỉ một lòng muốn về Cự án xử xem hồ sơ cũ nên định chối từ thì đột nhiên nghe thấy bên ngoài cửa có người nói : "Ta đã báo không hiểu hôm nay ở Nhạc Phong Niên xảy ra chuyện gì mà lại có cao thủ quân đội thủ vệ ở đây. Hoá ra là thị vệ của Lôi thiếu gia a! Lôi thiếu gia mới mấy ngày không gặp mà phô trương càng lúc càng lớn. Vừa rồi ta nghe người nói muốn lấy người trong tay ta. Thực ra chỉ là một nha đầu, ta không phải vì tiếc mà không đưa cho Lôi thiếu. Nhưng vì Tần Trấn đốc từ trước đến nay luôn xem thường người Đường gia chúng ta. Lôi thiếu gia, nếu người muốn người thì đi theo ta. Nếu người muốn mời hãn ăn cơm thì con

nha đầu này. . . Hắc hắc, Đường Cửu Thiên ta sẽ không bao giờ đưa cho người. Nếu có bản lĩnh hãy đến Đường phủ cướp người!"

Đông Đô đôi khi cũng thật nhỏ bé, con cháu nhà quyền quý phải tới hàng ngàn, mà bọn chúng thì mỗi người một sở thích, mỗi người lại thích đi chơi một nơi nếu thỉnh thoảng đụng nhau cũng là bình thường. Tần Phi chẳng bao giờ ngờ được sẽ gặp Đường Cửu Thiên tại chỗ này!

Tuổi Đường Cửu Thiên không khác Tần Phi là mấy. Y da mịn trắng nõn, sợ nhất người khác gọi là trẻ con ấu trĩ nên trên miệng phải để râu đen nhánh. Nhìn khuôn mặt ngây ngô kết hợp với cái ria bé xíu trông rất là buồn cười! Y mới nói vài câu đã thấy cái giọng giận dỗi càng làm cho Tần Phi cảm thấy y còn lâu lắm mới trưởng thành!

"Nếu như ta đến Đường phủ đòi người, nhị công tử cảm thấy lệnh tôn có thả người hay không?" Tần Phi mỉm cười hỏi ngược lại.

Đường Cửu Thiên lập tức ghen hòng, y nhìn Tần Phi rất ngứa mắt cũng bởi vì phụ thân đối với hắn quá tốt. Đường gia ba lần bốn lần ra tay bảo vệ Tần Phi, chẳng những phái Liễu Khinh Dương vạn dặm hộ tống, hơn nữa ở Đông Đô còn bắt Niệm công công như là lễ vật cho rằng Tần Phi. Đường Cửu Thiên còn hoài nghi Tần Phi có phải là con riêng của phụ thân hay không.

Đường Ân bắt cả Niệm công công lại phế tu vi để coi là lễ vật đưa tặng Tần Phi còn được hưởng chi chỉ là một tỳ nữ? Nếu Tần Phi thật sự đến Đường phủ đòi người, tám phần Đường Ân cười tủm tỉm đưa ả nha hoàn lên kiệu nhỏ rồi tiến tới tận cổng.

"Tần Phi, người đừng có mà thái quá." Đường Cửu Thiên tức giận không thở được quát lên: "Tuy ta không biết vì sao cha lại coi trọng người. Nhưng ta mới là cha con ruột thịt, nếu ta gây lộn với người ở đây chắc chắn cha sẽ che chở cho ta. Nếu người không tin đại khái có thể thử xem!"

Lôi Ca ngạc nhiên nói: "Không đúng a, ta nhớ ngày mười lăm tháng giêng vừa rồi đại ca người cũng vì gây lộn với Tần Phi mới bị cha người mắng không nhẹ a. . ."

Khuôn mặt Tần Phi dần hiện vẻ tức giận, bàn tay nắm chặt lại, khớp xương kêu những tiếng lách tách.

Đường Cửu Thiên nhìn bàn tay của Tần Phi trong lòng hơi căng thẳng bèn lăm băm nói: "Người không được làm càn. . ."

Vừa nói y vừa lui dần về phía sau, một thoáng đã đụng phải tên hộ vệ sau lưng. Lúc này lòng y hơi yên tâm lập tức giọng nói to hơn trước hai phần: "Người. . . Người muốn đánh nhau với ta sao?"

Lôi Ca ung dung khoanh tay cười tùm tùm xem náo nhiệt.

Đường Cửu Thiên ý vào hai tên hộ vệ nhưng không ngờ một người bên tay trái đột nhiên mở miệng nói: "Nhị thiếu gia, lão gia đã dặn dò người trong Đường phủ không kể cao thấp phải cư xử với Tần công tử không khác gì thiếu gia. Tiểu nhân thật sự không dám động thủ với Tần công tử!"

Người bên tay phải gật gù tiếp lời: "Đúng vậy, nhị thiếu gia. Cho dù muốn động thủ, Tần công tử là cao thủ cấp Tiên Thiên trung phẩm, hai chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của Tần công tử."

Đường Cửu Thiên cứ như không nghe thấy hai tên cận vệ nói gì, y giận dữ quát lớn: "Các người đã quên ăn cơm của ai rồi sao? Dám nói với ta như vậy hả?"

Tần Phi lạnh lùng liếc gã một cái rồi trầm giọng nói với những người xung quanh: "Những người không liên quan hãy tránh xa ra, hôm nay ta muốn giáo huấn nhị công tử một chút."

Hai gã hộ vệ nhanh chóng tách ra hai bên, Đường Cửu Thiên ở bên trong lộ ra vẻ mặt hoảng sợ.

Đường Cửu Thiên cố cứng cỏi giơ tay chỉ mặt Tần Phi lạnh lùng nói: "Người thật lớn mật, hay lắm, bản công tử sẽ đại chiến với người ba trăm hiệp. . . Chờ chút, bản công tử hơi đau bụng, người có bản lĩnh thì đừng có chạy, chờ ta thoải mái rồi đọ sức cùng người. . . Ái da, đau quá, người chờ đó đừng chạy. . ."

Vừa nói xong, Đường Cửu Thiên nhanh như chớp chạy lên cầu thang rồi không thấy tăm hơi đâu nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 115: Có văn hoá thật đáng sợ.

Q.2 - Chương 115: Có văn hoá thật đáng sợ.

Tần Phi mới doạ một câu mà Đường Cửu Thiên đã ù té chạy, hăn gọi tiểu nhị giúp Mễ Hoa Lương đi xuống lầu rồi gọi món ăn cùng Lôi Ca.

Ăn xong bữa cơm này, Tần Phi nghĩ thông suốt rất nhiều điểm mấu chốt. Nữ nhân kia là ai? Đường nhiên không cần đến hỏi Lôi Thái Úy. Lão sư phụ Tôn Hạc hèn mọn bỉ ổi nhất định biết rõ. Nhưng lời nói của tử lão đầu này câu thực câu giả không biết thế nào mà lần, vậy nên hăn cảm thấy bây giờ chưa phải lúc hỏi.

Tần Phi vẫn cố tỏ ra bình thản, nếu như sự thật đúng như hăn dự liệu thì trong bụng lão mục hăn là có mang hai hài tử, một người là con Đường Ẩn còn một người vốn là thai nhi trong bụng nữ nhân thần bí. Rất có thể, mình và Thành Tín chính là hai hài tử này. . .

Lai lịch nữ tử thần bí chắc chắn không nhỏ hăn có dính dáng đến những chuyện thật nghiêm trọng. Nếu chỉ là nữ tử bình thường thì với bản lĩnh của Tôn Hạc sẽ nói ngay cho Tần Phi mà không có gì lo lắng. Tôn Hạc xưa nay không đứng đắn, lại có thể vì một sự kiện mà thủ khẩu như bình gần hai mươi năm, từ đó có thể nghĩ, chuyện này đương nhiên có nhiều điểm rất nghiêm trọng.

"Tần huynh. . . làm chén nữa!" Mặt của Lôi Ca đã đỏ tới mang tai, đầu lưỡi lại thèm thèm hơi rượu, nói năng đã không còn rõ ràng, bàn tay y cầm bầu rượu rỗng tuếch nâng lên rót vào trong chén. Y đợi mãi mới có một giọt rượu trong suốt chảy ra, giọt rượu rơi xuống chén kêu tách một tiếng nhỏ.

Lôi Ca kinh ngạc mở nắp bình nhòm vào rồi ngờ nghệch nói: "Thật sự hết rồi sao. . ."

"Có ai không!" Tần Phi đưa tay vào ngực lấy ra ngân phiếu vỗ xuống mặt bàn. Vài viên thị vệ của Lôi Ca vội vàng tiến lên phía trước chờ đợi Tần Phi dặn dò.

"Lôi thiếu gia uống nhiều lắm, các người đi mượn cái kiệu đưa hăn về nhà." Trong khi bọn thị vệ dìu Lôi Ca mềm oặt đi ra ngoài, Lôi đại thiếu gia vẫn còn hò hét: "Uống, lấy rượu a. . ."

Tần Phi đang trong trạng thái bảy phần men say ba phần thanh tỉnh tập tễnh bước về nhà. Trên đường thỉnh thoảng vẫn còn người đi lại. Bây giờ đêm đã khuya lắm rồi chỉ cần tiếng động nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng, xa xa không biết chó nhà ai đang sủa vang, chẳng lẽ là trộm vật viếng nhà?

Từng loạt tiếng nổ từ phương xa vọng tới, bầu trời có lửa khói màu lam nổ tung thành từng điểm nhấp nháy lốm đốm như ánh huỳnh quang. Cảm giác Tần Phi say rượu đã biến mất, hắn vươn đầu quan sát thì thấy lại có hai luồng khói lửa bay lên. Rất nhiều dân chúng Đông Đô không rõ chân tướng còn tưởng rằng do nhà ai bắn pháo hoa nên đều cao hứng mở cửa sổ ra nhìn đông ngó tây.

Luồng khói lửa này rơi vào trong mắt Tần Phi hoàn toàn không phải là chuyện như vậy. Loại lửa khói màu lam này là tín hiệu cảnh báo của Sát Sự Thính. Một khi nó xuất hiện chính là thông tri cho tất cả mật thám trong thành đã phát hiện mật thám của địch nhân. Lửa khói đã được phóng lên sẽ có người báo để phong bế cửa thành, sau đó người của Chấp Hành Ty và Địch Tình Ty sẽ xuất động đến khi bắt được tên mật thám kia về quy án.

Từ sau khi Thiên Tinh Tử chết, mạng lưới tình báo của Ngô Quốc ở Đông Đô chắc chưa thể hồi phục nguyên khí, không hiểu lần này xuất hiện người nào vậy?

Tần Phi cước bộ nhanh lên chạy đến chỗ lửa khói bay lên. Từng luồng lửa khói bay lên trên trời không ngừng, lửa khói còn có tác dụng chỉ phương hướng mật thám bỏ chạy. Tần Phi vừa di chuyển vừa ngẩng đầu quan sát lửa khói, thỉnh thoảng phát giác tên mật thám có thể đang chạy tới chỗ mình đang đứng.

Tay của Tần Phi thò vào trong giày lấy Đoạn Ca ra đưa vào trong tay áo. Đang lúc đến ngã tư thì có ba người sóng vai nhau vụt qua trước mặt Tần Phi rẽ vào một con đường khác. Trong lúc lướt qua, đầu vai một người đụng phải vai của Tần Phi, người bên cạnh nói nhỏ: "Xin lỗi" nhưng vẫn tiếp tục cất bước.

Ba người kia ăn mặc không khác gì dân chúng tầm thường áo vải mũ quả dưa mà đi cũng không nhanh. Nhìn qua thì bọn chúng cơ bản không có đặc biệt gì, nhưng chẳng may va chạm đúng vào cạm bẫy. Tần Phi đang cầm

Đoạn Ca, tự nhiên đã chuẩn bị sẵn vài phần khí lực, hắn còn trẻ lại khỏe mạnh cường tráng, sau khi tiến vào Tiên Thiên chi cảnh chân lực dồi dào, nếu là trạng thái đang vận sức chờ phát động, người bình thường đụng phải ít nhất cũng ngã bầm ra xa lăn lộn vài vòng. Thế mà người nọ chỉ khẽ lão đảo thân mình rồi tiếp tục đi bình thường, thì chẳng phải là muốn nói bản thân có vài phần công phu, nếu không có chút công phu thật sự không ai tin được.

Tần Phi trầm giọng quát lên: "Ba vị xin dừng bước!"

Vừa dứt lời, người đi cuối cùng đột nhiên xoay người chém ra một đao. Ánh đao hiện ra hàn khí bức người không khác đêm đông băng hàn rét đến tận xương. Đao quang lóe lên bổ về phía Tần Phi.

"Quả nhiên có vấn đề!" Tần Phi hừ lạnh một tiếng, Đoạn Ca vung ra, đây là thần binh lợi khí đệ nhất thiên hạ há một thanh loan đao tầm thường có thể ngăn cản? Đoạn Ca tựa như cắt đậu hũ chém loan đao thành hai đoạn, thế tiến vẫn không ngừng nhanh như gió xẹt qua cổ họng người nọ.

Hai người còn lại rất sợ hãi. Bọn chúng hiểu rõ tu vi người ra tay này không tệ, ở nguyên quán cũng có chút danh tiếng thế mà đối mặt với người trẻ tuổi kia chưa nổi một hiệp. Làm mật thám với làm thích khách khác nhau nhiều lắm, thích khách dù biết không địch lại sẽ vẫn kiên trì sử dụng tất cả biện pháp để chống trả. Mà mật thám thì phải bảo vệ tính mạng của mình trước, dù sao mục đích của mật thám là tình báo. Người đã chết thì chuyển tin tức tình báo về thế nào được?

Hai người nhìn nhau một cái rồi lập tức chia ra mỗi người một đường chạy như điên.

Tần Phi hừ lạnh một tiếng, mũi chân phát lực đá vào nửa thanh đao vừa rơi xuống, nửa thanh đao bay lên như truy tinh trực nguyệt xuyên thủng người nọ phía trước.

Tần Phi không nhìn người đã ngã xuống mà như gió bay chớp giạt đuổi theo tên còn lại, Đoạn Ca thò ra thẳng tắp dí vào cổ họng tên đang chạy trốn.

Người nọ sợ tới mức mặt như giấy trắng, gã đứng khựng lại, Đoạn Ca sắc bén đã lưu lại một vết cắt nho nhỏ trên cổ gã. Nếu gã dừng chậm một chút

nữa thì đúng là tự đưa đầu mình vào cái lưỡi sắc bén, không chừng tự chặt đầu mình.

"Hóa ra là Tần Trấn đốc. . ." Một đám người từ xa chạy tới. Người cầm đầu nhìn thấy Tần Phi lập tức ôm quyền khom người nói: "A, Tần Trấn đốc đã bắt được mật thám rồi. . ."

Tần Phi gạt đầu bên hỏi: "Chúng là ai?"

"Chúng là thám tử từ thảo nguyên tới." Người nọ cung kính đáp.

Trung Thổ và thảo nguyên trải qua lịch sử ngàn năm chinh chiến, người thảo nguyên vẫn sắm vai nhân vật cực kỳ ám muội. Ngàn năm trước, bọn họ cậy mạnh xua một lượng nhân mã cực lớn tiến vào chiếm giữ Trung Nguyên. Nếu không phải sau đó cao thủ Thiên Đạo Thần Vũ Đế Đại Ngụy xuất thế thì không biết còn phải chờ bao lâu nữa Trung Nguyên mới đuổi được thiết đề bọn họ(DG: vành móng ngựa được gia cố bằng sắt).

Mấy trăm năm sau Ngụy Quốc hưng thịnh, quân lực cường thịnh đánh cho Man tộc thảo nguyên phải chạy trốn trong sa mạc không dám ra! Về sau ba gia tộc chia Ngụy, người trong thảo nguyên thấy có cơ hội liền thừa dịp quay trở về. Bọn họ tựa như một đám sâu mọt thiên tính cướp đoạt. Bọn họ không có bất kỳ phát minh nào, trước khi Trung Nguyên tạo ra giấy, vô số lịch sử gia đã từng suy đoán bọn họ dùng tay trái chùi đít. Bởi vì, trên thảo nguyên tối kỵ dùng tay trái cầm đồ ăn!

Ngàn năm qua, quân đội Trung Nguyên không biết thay đổi bao lần trang bị, mà bọn họ vẫn dùng chiến mã, mã đao và cung tiễn tác chiến. Nhưng bọn họ trời sinh dũng mãnh, thân thể cao lớn xua vài trăm vạn nhân mã vào nuôi dưỡng chiến tranh. Vũ khí của người trong thảo nguyên nếu như không phải từ trên chiến trường thu được một thanh chiến đao kiểu mới, bọn họ cũng sẽ mãi mãi không chủ động thay thế đao của mình. . .

Cuộc chiến mấy chục năm trước lại đảo lộn trật tự tất cả. Khi Đường quốc và Ngụy quốc diệt vong, rất nhiều người tiến vào thảo nguyên. Bọn họ giúp Man tộc phổ biến kỹ thuật tiên tiến, chiến thuật chiến tranh, thậm chí giúp Man tộc có văn tự của mình, hệ thống những bộ lạc rời rạc lại để thành một quốc gia. Sở Đế đã coi người trong thảo nguyên liệt vào tâm phúc đại họa nhưng đáng tiếc còn có Yến Vương Bắc Cương cản mũi. . .

Từ đó người trong thảo nguyên cũng hiểu rõ đạo lý "tri kỷ tri bỉ tài năng bách chiến bách thắng" bọn họ tích cực phái người đến Trung Nguyên học tập kỹ thuật tiên tiến, tổ chức hệ thống tình báo, sưu tập các loại vũ khí mới nhất và động thái của quân đội.

Người trong thảo nguyên dốt nát không đáng sợ nhưng nếu bắt đầu học tập văn hóa thì thật sự đáng sợ.

Hiện tại công tác chống mật thám của Sát Sự Thính càng ngày càng gian nan, đối thủ của bọn hãn chẳng những có Trấn Phủ Ty Ngô Quốc mà lại có đám mật thám vụng về từ thảo nguyên tới.

Mật thám ở thảo nguyên vừa mới hình thành được khoảng mười hai mười năm, đương nhiên hệ thống này không thể sánh với Sát Sự Thính hay Trấn Phủ Ty. Nhưng nhiều khi thủ đoạn của bọn chúng vụng về và ngây thơ lại vượt qua dự đoán của mọi người nên cũng rất đau đầu.

Những vị đầu não Sát Sự Thính đang đêm phải đến họp ở nghị sự đường, Tần Phi là người tự tay bắt mật thám đương nhiên phải đến nghị sự đường báo cáo cục diện khi đó, một vị người quen biết cũ đã ở nghị sự đường vượt quá dự kiến của Tần Phi.

Vị này chính là Phồn Đóa Nhi, nàng mím chặt miệng, nheo con mắt lại không biết là đang mắng chửi mấy tên thảo nguyên vụng ác hay là giận đám quan lớn cắt ngang giấc mộng đẹp đây!

Sắc mặt Đề đốc Địch Tình Ty Thẩm Thanh Sơn không dễ coi chút nào. Trong mắt Thẩm Đề đốc, Đông Đô bị mật thám thảo nguyên mò tới tình báo, nếu không phải Tần Phi đánh bậy đánh bạ bắt sống mà để tin tình báo truyền đi thì mặt mũi Địch Tình Tư biết để vào đâu?

May mà Địch Tình Ty là một ty duy nhất cho phép sai phạm một chút trong phạm vi nhỏ. Đấu trí với địch nhân cũng như đánh cờ, không ai có khả năng vĩnh viễn thắng đối phương mà bên mình không thiệt quân. Địch Tình Ty cũng phải phái người tìm hiểu quân tình các nơi, lại bị người dò thám lại quân tình cũng là bình thường.

Sáu vị Đề đốc và Tổng đốc đại nhân ngồi trong một gian phòng, không khí dường như ngưng lại làm ôi người chịu áp lực rất lớn. Tần Phi nhìn Phồn Đóa Nhi, nàng nhú lông mày. Cả hai người cùng tỏ vẻ bất đắc dĩ.

"Lần này lũ Man tử thảo nguyên không biết có được tin tức từ đâu mà biết rõ chúng ta sắp có loại vũ khí kiểu mới có thể giao cho quân đội nên phái người đến đánh cắp bản vẽ vũ khí mới." Thẩm Thanh Sơn hơi có vẻ xấu hổ nói ra: "Địch Tình Ty vô năng, bản vẽ đúng là đã bị bọn Man tử trộm đi may mà Tần Trấn đốc bắt được ba người kia, nếu bản vẽ bị mất Địch Tình Ty không có đất dung thân."

"Ta có vận khí tốt mà thôi." Tần Phi ôm quyền cười nói.

Sắc mặt Dịch Tổng đốc có một tia vui vẻ không dễ dàng phát giác, đúng là người có bản lĩnh không thôi cũng chưa chắc đã nên việc, còn phải xem người có vận khí hay không nữa. Có người có tài nhưng không gặp thời phải gọi là chỉ kém một điểm vận khí. Có người, người cảm thấy hãn bình thường không có gì lạ thể mà cơ hội cứ lần lượt trôi qua, hãn làm cái gì đều không cần suy tính mà luôn có lợi đó là do số mệnh quá tốt.

Tần Phi vốn là người có bản lĩnh, hơn nữa mèo mù vớ cá rán bắt được ba tên mật thám. . . Đột nhiên Dịch Tổng đốc có ý nghĩ kỳ quặc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 116: Lần này đi không có nguy hiểm.

Q.2 - Chương 116: Lần này đi không có nguy hiểm.

Dịch Tổng đốc chậm rãi mở một bản vẽ ra rồi vẫy tay về phía mọi người. Đám đề đốc bước lên phía trước, Dịch Tổng đốc đưa tay chỉ lên bản vẽ: "Các người có thể xem đây, đây là thứ do Kim Thạch Ty nghiên cứu đã nhiều năm qua, nó có thể được đưa vào sản xuất chỉ không lâu nữa thôi."

"Khác với nỏ tay lần trước, chi phí cho loại nỏ này thực sự quá mức đắt đỏ nên chỉ có thể trang bị cho rất ít quân đội. Nhưng việc thiết kế nó đã kéo dài mất hơn mười năm. Vô số đời thợ giỏi ở Kim Thạch Ty đã hao tổn vô số tâm huyết lên thiết kế này, rốt cục đến giờ cũng đã đại công cáo thành rồi!" Dịch Tổng đốc mở lớn hai mắt, thấp giọng nói: "Đây không phải là liên nỏ bình thường."

Ánh mắt lão đưa nhìn sang hướng Phồn Đóa Nhi, thiếu nữ thiên tài liền bước lên trước vài bước rồi giải thích: "Liên nổ trước kia lợi dụng sức mạnh của các cơ quan bên trong mà chỉ bắn được nhiều nhất là sáu phát liên tiếp. Nếu như là người có tài bắn cung cao siêu thì chỉ cần kỹ xảo tay không người đó cũng có thể làm được, như vậy có thể nói nó không có uy hiếp quá lớn, mà thiết kế lần này đã trải qua hơn mười năm không ngừng thí nghiệm và cải tiến, giờ đây nó có thể bắn được một lần liên tiếp hai mươi bốn mũi tên, ý nghĩa của nó khi hai quân đối chọi là hoàn toàn khác biệt rồi."

Phồn Đóa Nhi bổ sung: "Đặc biệt là chi phí chế tạo nó không đắt, ước chừng chỉ cần tốn hơn ba trăm lượng bạc là được. Chế tạo ra năm ngàn cỗ cùng lắm cũng chỉ mất đi một năm thuế má của Đại sở, có năm ngàn cỗ liên nổ kinh khủng như vậy ở trên chiến trường thì ta nghĩ cho dù đám người Man có xông tới như bài sơn đảo hải chỉ sợ cũng sẽ ngã xuống như bài sơn đảo hải mà thôi."

Đám Đề đốc ai nấy cũng đều là người có lòng dạ thâm sâu, trải qua nhiều phong ba tới giờ, vậy mà khi vừa nghe thấy vậy đều cuống cuống biến sắc mặt.

Không cần tới năm ngàn cỗ, chỉ cần năm trăm cỗ thôi, mỗi cỗ hai mươi bốn phát liên tiếp cũng đã cực kỳ kinh khủng rồi, thậm chí có thể có được hiệu quả là hoàn toàn áp chế quân địch.

Lúc này Tần Phi tửu hứng trào dâng, không nhịn được thốt lên: "Theo ta thấy như vậy không phải quá khủng bố hay sao chứ, chi bằng thay dây cung thành hỏa dược tạo lực đẩy, lợi dụng lực va chạm của nó bắn nổ ngấn ra xa, nổ ngấn cứ lần lượt rơi vào trong cơ quan, đừng nói hai mươi bốn phát liên tiếp, cho dù là một trăm phát liên tiếp cũng không phải là vấn đề gì to tát cả."

Phồn Đóa Nhi vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt liền trở nên khó coi. Đây là tâm huyết kết tinh hơn mười năm của vô số người trong Kim Thạch Ty, hiện giờ bị Tần Phi nói như thế không có gì đáng giá vậy sao, nàng liền trả lời lại với giọng mỉa mai: "Người cho là Kim Thạch Ty chúng ta chưa thử phương án đó hay sao? Thứ nhất, nổ ngấn không có uy lực lớn như nổ dài nên hiệu quả khi đối phó với giáp nặng không tốt. Tiếp nữa là khi dùng hỏa

được bắn thì mũi tên sẽ bay loạn khắp nơi mà không thể nói trước được, mà đường tên cũng ngắn đi không ít, còn chưa đánh được một vòng mà kỵ binh đã đến trước mặt rồi thì có ích gì không?"

Tần Phi miễn cưỡng hừ một tiếng, khẽ cười nó: "Nhưng nếu cho đầu mũi tên xoay tròn trước khi ra ngoài, thì không phải có thể bảo đảm được tầm bắn và mục tiêu hay sao? Chi phí của nó dài cao, hai mươi bốn phát liên tiếp đối phó với kỵ binh thảo nguyên đương nhiên là tốt rồi, nhưng Ngô Quốc từ trước đến giờ vẫn là đại địch, lính đánh thuê của bọn chúng tới mấy chục vạn đều là bộ binh. Ta thấy nếu mang cái nhúm kia đi đánh đám bộ binh thì quả đúng là ... tự sát!"

Đám Đê đốc không hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả, họ chẳng hiểu nổi hai người trẻ tuổi này đang tranh luận cái gì nữa. Một khi đã là người trong nghề thì khẳng định là giỏi rồi, chỉ một câu của Tần Phi ngay lập tức đã khiến Phồn Đóa Nhi bừng tỉnh. Nha đầu này căn bản không để ý có nhiều quan lớn như vậy đang có mặt ở đây mà hét lớn lên một tiếng, cuống cuống cuộn lại bản vẽ vừa mở ra rồi ba chân bốn cẳng chạy về phía Kim Thạch Ty...

Thẩm Thanh Sơn kinh ngạc hỏi: "Tần Trấn đốc... không phải người có nghiên cứu gì về vũ khí đấy chứ?"

Tần Phi vỗ nhẹ vào mồm một cái, ngượng ngùng nói: "Say rượu nói lung tung ấy mà, xin đừng để ý."

"Ta thấy... đề nghị của người hần là rất hữu dụng, nếu không Phồn Đóa Nhi sẽ không chạy nhanh đến mức không coi mặt mũi của đám cấp trên ra gì đâu." Dịch Tổng đốc cười lắc đầu: "Nàng chính là người như vậy, khi vừa nghĩ ra thứ gì đó thì cho dù người đứng trước mặt nàng là bệ hạ đi nữa thì chỉ sợ cũng không ngăn nổi nàng đi thử nghiệm."

Tần Phi cười cười xấu hổ, vừa muốn cáo lui thì đột nhiên nghe thấy Dịch Tổng đốc cất cao giọng: "Tần Trấn đốc, việc ở Cựu Ấn Xử cũng không nhiều lắm, chờ khi nào vũ khí mới ra lò, người cần phải đích thân tới kiểm nghiệm một phen. Ta thấy nếu người đã đưa ra đề nghị như vậy thì sắp tới người cũng nên đi theo nàng thử nghiệm nó mới phải."

Tần Phi còn đang tưởng là chỉ cần tìm một cái sân rộng ở Đông Đô để thử vũ khí mới thôi, liền đồng ý ngay lập tức. Không ngờ, Thẩm Thanh Sơn thấp giọng thì thầm bên tai: "Tần Trấn đốc, đây là cơ hội lập công tốt, đến lúc đó không chừng người sẽ còn có nhiệm vụ khác nữa đấy."

"A?" Tần Phi ngạc nhiên nói: "Còn có gì nữa?"

Thẩm Thanh Sơn ngẩn người ra một chút, nhưng ngay sau đó tỉnh ngộ lại, giải thích: "Tần Trấn đốc, người vào Sát Sự Thính chưa lâu. Theo lệ thường ở chỗ chúng ta thì sau khi nghiên cứu chế tạo ra vũ khí dùng cho quân đội sẽ có người của Sát Sự Thính dẫn theo một nhóm người được tuyển chọn từ Ngự Lâm quân đến thảo nguyên đánh một trận với người Man để thử hiệu quả của nó một chút."

"Tới thảo nguyên sao? Lại còn phải đánh giặc?" Lúc này Tần Phi mới hiểu tính nghiêm trọng của vấn đề.

Quân Sơn Thủy nén âm xuống nhỏ như tơ, thấp giọng nói với Tần Phi: "Đây là chuyện tốt, trước kia nếu có cơ hội như vậy thì cho dù là Đồng tri Trấn đốc hay Trấn đốc cũng đều phải tranh nhau vờ đầu ra đấy. Công lao thì có được dễ như trở bàn tay mà khi trở lại thì lại thăng quan phát tài..."

Tần Phi gật đầu bất đắc dĩ không còn cách nào khác đành phải đồng ý, còn nhiều việc ở Đông Đô mà hắn chưa xử lý xong đến thế, giờ lại lăm miệng để phải đi Bắc Cương nữa. Đi đến đó chưa nói những khoản khác, phải nhớ đến đầu tiên đó là địa bàn của Yến Vương mà? Không được, nếu phải đi thật thì phải đòi chút chỗ tốt từ Dịch Tổng đốc mới được..."

Tần Phi vừa ngẩng đầu thì đúng lúc ánh mắt của Dịch Tổng đốc quét tới chỗ hắn, hai người liếc mắt nhìn nhau, Dịch Tổng đốc chậm rãi nói: "Tần Phi, người đến đây."

Khi Tần Phi đi tới bên cạnh Dịch lão đầu thì vị Tổng đốc có vẻ hơi già mà vẫn còn không đứng đắn này nhìn hắn hết sức nghiêm túc, chậm rãi nói với hắn bằng một âm điệu khiến người khác không thể nghe được: "Việc đi Bắc Cương này vốn là đã được định đoạt từ trước rồi. Có đề nghị này hay không thì sớm muộn người cũng phải đi. Người không phải lo lắng, sau khi rước dâu ta cũng đã đưa tin tới Bắc Cương tỏ rõ thái độ của ta."

"Thái độ của Tổng đốc đại nhân là..." Tần Phi giả ngu ngơ hỏi.

Dịch lão đầu cười híp mắt khẽ nói: "Ta nói với Yến Vương là chuyện rước dâu vừa rồi mọi người phải ngầm hiểu lẫn nhau, ta cũng không có so đo gì nữa, mà phái người đi thì tám phần là thử vũ khí, à nếu người mà xảy ra chuyện gì không may ở Bắc Cương thì ta phải đòi mạng ít nhất là hai đứa con trai của hãn và tên Lưu Nhâm trọng tới gán nợ. Cho nên là... người cứ yên tâm bạo gan mà đi đi, nếu hãn động tới người chính là cho ta có lý do sờ tới gáy hãn."

"Ty chức còn chưa muốn khắc tên mình lên tấm bia ở cửa lớn đâu." Tần Phi khiêm tốn nói: "Ty chức cảm thấy mình còn chưa đủ tư cách."

"Đây là một loại vinh quang." Dịch lão đầu cười đến mức khuôn mặt đầy nếp nhăn cũng như một đóa hoa cúc nở rộ: "Dĩ nhiên ta cũng cảm thấy người không cần đến thứ vinh quang này."

.....

Khi Tần Phi về đến nhà thì gà trống ở Đông Đô đã bắt đầu gáy báo sáng rồi. Vào tới chính đường, hãn thấy Lôi Lôi đang một tay chống thái dương nằm lim dim bên cạnh bàn. Có lẽ là do tiếng bước chân trở về của Tần Phi khiến nàng giật mình nên vị Đại tiểu thư này xông lên như tên bắn, gần như áp sát vào khuôn mặt Tần Phi rồi hít lấy hít để, nhưng ngay sau đó lại uể oải quay lại chỗ ngồi lăm bằm: "Chỉ có mùi rượu mà không có mùi son phấn, hóa ra không phải là đi uống hoa tửu... thật là khiến người ta thất vọng quá đi."

Con người đen nhánh của nàng xoay chuyển, dường như nàng nghĩ tới điều gì, liền bật cười ha hả nói: "Mà này, tâm trạng người gần đây không đúng không, bởi thế nên mới đi uống rượu một mình như thế. Uống rượu với nam nhân có thể hết cả đêm... có phải là các người? Hừ hừ...?"

"Đừng có đoán lung tung nữa đi." Tần Phi phất tay liên tục: "Đại tỷ của ta ơi, ngài nhanh chóng tìm chỗ ở đi cho ta nhờ có được không vậy? Hai chúng ta là trai chưa dựng vợ gái chưa gả chồng, vẫn còn tình ngay lý gian. Nếu vì thế này không ai thèm lấy người ta cũng mặc kệ, nhưng mà khiến ta không lấy được vợ sớm là to chuyện lắm rồi đấy. Phiền phức thế này, ngài nhanh chóng tìm lấy một phòng ở đi..."

Lôi Lôi tủi thân đứng dậy: "Sư tỷ thế này khiến người khác cảm thấy phiền phức hay sao chứ? Người nhìn mà xem, sau khi sư tỷ tới đây thì cái ổ chó

của người cũng có người thu dọn mà. Muốn ăn cơm nhà cũng có người giúp người làm nấy..."

Tần Phi chỉ mấy đĩa thức ăn trên bàn không biết đã để được bao nhiêu ngày, miễn cưỡng nói: "Xào rau cháy thành than đúng là món không phải người bình thường làm được. Tiểu đệ không có phúc hưởng nó đâu ạ!"

"Một nữ tử độc thân như ta ra ngoài ở, ngộ nhỡ gặp phải sắc lang gì đó thì sao, ta sợ lắm đó." Lôi Lôi tỏ vẻ đáng thương nhìn Tần Phi: "Phòng người lớn thế này mà không chứa nổi một tiểu nữ nhân như ta sao!"

"Ồi giới, sắc lang gặp phải người mới là người đáng phải sợ." Tần Phi khinh thường hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng vào phòng ngủ, hăn lớn tiếng nói: "Ta phải đi ngủ bây giờ, nếu người làm cơm thì tuyệt đối đừng có gọi ta dậy ăn đấy."

Lôi Lôi cười hì hì một tiếng đáp: "Ồi, sư đệ tốt của ta, sư tỷ sẽ ra ngoài mua cho người chút điểm tâm sáng. Ta quên nói cho người biết, hôm qua ta thu dọn ngăn kéo của người có thấy một tờ ngân phiếu năm trăm lượng bạc, dạo này hầu bao sư tỷ rất là trống trải, ta lấy ra dùng tạm chút nha..."

Thừa dịp tiếng gầm thét của Tần Phi còn chưa kịp phát ra, Lôi Lôi đã nhanh chóng trốn thoát. Bóng đêm vào thời điểm một khắc trước rạng đông thỉnh thoảng còn xen lẫn mấy tiếng gà gáy chó sủa, căn bản không nhận được ra ai. Ngay cả phu canh cầm canh gõ mõ thì hiện giờ cũng đã không còn khí lực nữa, âm thanh gõ mõ trở nên rời rạc uể oải cực kỳ khó nghe.

Lôi Lôi qua đường quá ngõ rồi lặng lẽ đi tới một tòa trạch viện. Cửa trạch viện mở ra, gần đó có một vị gác cổng đang quét sân, Lôi Lôi cứ thẳng đường mà vào, mà người gác cổng cũng như không hề nhìn thấy nàng mà chỉ cầm cúi lo quét sân, sau khi nàng đi vào thì lại ra đóng cửa lớn lại.

Lôi Lôi dường như rất quen thuộc với nơi này, nàng đi thẳng tới một gian phòng ngủ kê gỗ cửa, từ bên trong truyền ra một giọng nữ: "Là ai?"

"Mở cửa!" Lôi Lôi quát khê.

Cửa phòng vừa mở ra liền thấy cô nương đã giả mạo Trấn Phủ Ty Thiên Hộ Ngạn Thanh còn đang ngái ngủ đứng trước cửa thấp giọng nói: "Thiên Hộ Đại Nhân".

"Đêm qua Đông Đô xảy ra chuyện." Vẻ mặt Lôi Lôi nghiêm túc dường như đã biến thành một người khác, nàng ra lệnh: "Sát Sự Thính bắt được pháo hiệu của mật thám mà đã lâu không thấy châm lên. Mà khi Tần Phi trở lại thì mặc dù trên người có mùi rượu nhưng lại mang theo sát khí nồng đậm, hẳn là đêm qua hẳn đã đi giết người, rất có thể là mật thám... Trấn Phủ Ty có tổn thất nhân thủ nào không?"

"Không có!" Ngạn Thanh nói như chém đinh chặt sắt.

"Vậy thì hiểm nghi lớn nhất là người trong thảo nguyên rồi, đương nhiên là cũng có thể có người Sắc Mục ở Tây Vực và người của Yến Vương ở Bắc Cương nữa." Lôi Lôi lạnh lùng nói: "Sau khi Thiên Tình Tử chết thì tình báo ở Đông Đô của Trấn Phủ Ty đã đổi thành Hạt Tử và lung Tử, lần này nếu ta muốn gây dựng lại mạng lưới tình báo phải bắt đầu từ chuyện này. Truyền lệnh xuống, lập tức điều tra rõ cho ta những tên mật thám kia là ai, chúng muốn gì?"

Ngừng lại một chút, trên khuôn mặt xinh đẹp của Lôi Lôi hiện lên một vẻ trào phúng: "Bọn chúng muốn có thứ gì, ta cũng muốn có thứ đó!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 117: Người cùng biết bắt cóc cơ à

Q.2 - Chương 117: Người cùng biết bắt cóc cơ à

Năng khiếu của con người có thể thể hiện ở rất nhiều phương diện. Có người trời sinh năng khiếu bắt chước rất nhiều loại âm thanh; người lại tính nhẩm rất chuẩn và nhanh. Nếu hỏi Lôi Lôi, năng khiếu của nàng là gì, cái khác không dám nói nhưng khả năng diễn kịch thì tuyệt đối nổi trội.

Trước mặt Tần Phi, nàng luôn là người sư tử hay tươi cười, nhưng khi đứng trước thuộc hạ lại tỏa ra vẻ uy nghiêm của bậc thượng cấp.

Người trong Trấn Phủ Ty có mấy ai dám to tiếng trước mặt nàng. Cũng không phải vì nàng đối xử hà khắc với thuộc hạ, mà bởi vì chỉ có người thực sự hiểu rõ nàng mới biết được chỗ đáng sợ của cô gái này. Còn trẻ tuổi mà đã được xưng tụng là thiếu nữ tài giỏi kiệt xuất nhất Giang Nam, làm

Thiên Hộ thống lĩnh vô số mật thám, một thân một mình tiến đến Đông đô của Sở Quốc. Chỉ riêng sự can đảm ấy thôi cũng đã đủ làm cho nhiều nam nhân chắt lưỡi.

Lôi Lôi cẩn thận vạch kế hoạch ra, phân phó đám người Ngạn Thanh làm theo, sau đó nàng khôi phục phong thái của một thiếu nữ, chọn lựa quần áo xong lại không biết lấy từ đâu ra một cái giỏ đựng rau, cao hứng phấn khởi đi ra chợ mua thức ăn. Nàng rất bực với mấy lời lúc trước của Tần Phi, bốn tiểu thư có thể tự mình xuống bếp tự tay nấu ăn cũng là lần khai mạc rục rờ rồi, lại còn dám nói sợ ta không nấu được, khác gì hắt một gáo nước lạnh.

Sắc trời đã sáng tỏ, mấy người nông dân bán rau đã bày xong quầy hàng từ sớm. Những bà nội trợ tay xách giỏ, cẩn thận giữ chặt túi tiền bên hông, hối hả lẫn trong dòng người để tìm loại rau củ mình muốn mua.

Nhìn thoáng qua Lôi Lôi lúc này giống hệt hầu gái của một gia đình phú hào nào đó đang đi ra ngoài mua thức ăn. Nàng mồm năm miệng mười trả giá với chủ quán, cẩn thận chọn rau quả còn tươi. Sau khi trải qua một hồi mua bán, vị đại tiểu thư này đã quen thuộc tập quán của chợ bán thức ăn của Đông Đô.

Trên lầu một quán trà ven đường, một công tử trẻ tuổi, nhẹ nhàng nâng tách trà lên, tinh tế thưởng thức hương vị của loại trà trứ danh, rồi tiện tay cầm lấy một miếng điểm tâm cho vào miệng. Trước mặt hắn bày ra tổng cộng tám cái đĩa, bốn chiếc bánh bao xấp xỉ nhau, một bữa ăn sang thôi mà đã tốn mất hơn mười lạng bạc, quả thực xa xỉ vô cùng.

Ánh mắt của hắn hững hờ nhìn về dưới lầu, trong lúc vô tình rơi trên người Lôi Lôi, liền không nhận được hô lên: “Cô gái này thoạt nhìn rất quen...Để ta nghĩ lại xem...”

Gia đình đứng bên cạnh hắn nhìn chăm chú một chút rồi thưa: “Thiếu gia người đứng là quý nhân hay quên chuyện. Cô gái này từng cùng Tần Phi đến phủ chúng ta một lần vào ngày mười lăm tháng giêng. Nghe nói là người chị kết nghĩa bị thất lạc nhiều năm của Tần Phi...”

Nghe nhắc đến Tần Phi, tên công tử trẻ tuổi liền tái mặt đi cực kỳ khó coi, tối qua ở Nhạc Phong Niên còn bị Tần Phi dọa cho tè ra quần, ba chân bốn

cảng mà chạy. Chẳng phải chính là thiếu gia Đường phủ Đường Cửu Thiên sao?

“Ngu dân đúng là ngu dân.” Đường Cửu Thiên hừ một tiếng lạnh lùng: “Chị kết nghĩa cái gì chứ, ta thấy bọn chúng đúng là một đôi cầu nam nữ. Cô gái này coi như có chút thù mị, nhưng mang phận đũa hâu, thế nên mới phải dậy sớm đi mua đồ ăn.”

“Thiếu gia người nói phải, Tần Phi xuất thân xuất thân xó chợ thì làm sao quen biết dạng người cao sang được chứ?”

Lại nói, bên cạnh mỗi một vị công tử của tổng hội đều có mấy tay trợ thủ chó săn. Ngay như Đường Cửu Thiên, bên cạnh cũng có một vị trợ thủ đặc biệt, hắc hắc Ô, năm hắc hắc mới ra đời, mẹ hắc hắc mơ thấy Tống Tử nương nương đắp một đôi người tuyết, nên liền đặt tên con là Ô Tuyết Nhân.

Từ nhỏ đến lớn Ô Tuyết Nhân chẳng làm được chuyện gì tốt đẹp, không trộm cắp thì gây gỗ đánh nhau, nổi tiếng nhất là việc khi còn bé đã cạy mấy viên gạch ở nhà cầu để xem một cô bé đi tiểu. Kết quả là bị đại ca cô bé đó vác dao phay đuổi riết qua ba con phố. Cũng may hắc mạng lớn nên chạy thoát được! Người nhà tất sự không quản được ông tướng này nữa, đành cho hắc nhập ngũ, nhưng sau khi học được công phu, Ô Tuyết Nhân lại càng thêm hung hăng ngang ngược.

Thực sự, hắc có chút năng khiếu ở mặt võ thuật, hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi dễ dàng đạt cao thủ cửu phẩm. Khi Đường Cửu Thiên thu nạp hộ vệ, Ô Tuyết Nhân ghi danh liền trúng tuyển. Một kẻ là công tử nhà giàu gặp một kẻ xuất thân lưu manh như Ô Tuyết Nhân liền mau chóng chìm sâu trong vũng bùn. Trong giới quý tộc đề biết rằng tuy Đường Cửu Thiên chưa lớn tuổi lắm nhưng lại chính là bản đồ ăn chơi sống của Đông đô! Nơi này có song bạc, nơi kia có kỹ viện, chỗ nào có biểu diễn múa thoát y nóng bỏng nhất... cứ hỏi Đường Cửu Thiên!

Vì hôm qua không đến Nhạc Phong Niên nên khi nghe chuyện thiếu gia bị Tần Phi làm nhục, Ô Tuyết Nhân liền muốn cho Đường Cửu Thiên xả cơn hận đó.

“Thiếu gia, cô gái này được Tần Phi che chở thì hắc là nhân tình của hắc. Dù gì cũng là gái không rõ lai lịch, chúng ta cứ bắt lấy rồi đòi Tần Phi

chuộc thật nhiều bạc, cuối cùng đem cô ta cho Bắc Cương làm quân kỹ, thế là lại được thêm một khoản tiền. Tiểu Nhân thấy nàng ta có vẻ thùy mị, bán được hơn tám trăm lượng không là vấn đề.” Ô Tuyết Nhân cười ha hả nói. Đường Cửu Thiên nhú mày, không đáp lại, đáng vẻ độc ác hôm qua của Tần Phi vẫn còn nguyên trong trí nhớ hắc, trong lòng chẳng muốn trêu chọc hung thần này.

Thấy Đường Cửu Thiên hơi do dự, Ô Tuyết Nhân liền thấp giọng thì thầm: “Thiếu gia, đây là cơ hội kiếm tiền tốt đó. Bán cô nàng này đi, lại bộp được của Tần Phi ba nghìn lượng bạc trắng, gộp cả hai phía lại là đã có thể trả tiền cá cược thua lần trước của thiếu gia. Phải biết rằng ngài còn nợ Phiền thiếu gia ba nghìn năm trăm lượng, nếu hắc đến Đường phủ đòi tiền, lão gia mà biết sẽ to chuyện ...” Vừa nghe nhắc đến tiền, Đường Cửu Thiên liền thôi do dự, khẽ vỗ nhanh lên trán rồi lại vỗ bàn nói: “Quyết đi”

Lôi Lôi dạo một vòng quanh chợ, chọn mua không ít rau dưa ưa thích và mua thêm ít thịt. Giỏ vốn rỗng tuếch đã đầy ắp. Nàng cười hì hì thầm nhủ: “Tốt, con mẹ nó chứ đủ cho ta tập luyện mấy ngày luôn”.

Dứt lời, Lôi Lôi liền chen từ trong đám đông ào ào chật chội đi ra ngoài, đi dọc theo con đường nhỏ cạnh, chợ để về nhà.

Trên đường không có ai qua lại, chỉ có Lôi Lôi một mình thả gót, bỗng trước mặt xuất hiện hai nam tử khoanh tay đi tới, nhìn nàng với ánh mắt không tử tế. Là một cô gái xinh đẹp, những ánh mắt như vậy Lôi Lôi cũng từng thấy được nhiều rồi, hoàn toàn có thể coi như không thấy. Vành tai nàng khẽ cử động, nghe thấy từ phía sau cũng truyền đến một trận bước chân dồn dập, trong lòng nhất thời trầm xuống... Chẳng lẽ sau khi Thiên Tình Tử bị giết còn có kẻ phản bội sao? Chuyện mình tới Đông đô bí mật như thế, ngay cả Tần Phi cũng dấu, chẳng lẽ vẫn không qua mắt được Dịch lão khộm của Sát Sự Thính sao?

Một ánh nhìn sắc bén xẹt qua trong mắt nàng, khẽ lật ngón tay, một chỉ sáo không biết từ đâu ra đã bọc trên đầu năm ngón tay. Cơ quan trong đó khởi động, để lộ ra bốn móng vuốt nhọn hoắt, ánh lên màu lam thẫm, hiển nhiên có chất kịch độc.

Đáng tiếc, đây là do Lôi Lôi có tật giật mình thôi, còn những kẻ này vốn chẳng có chút kinh nghiệm bắt cóc tổng tiền nào.

Ô Tuyết Nhân bước từ phía sau lên, cười lạnh lùng rồi nói: “Nha đầu, không muốn chịu khổ thì đi ngoan ngoãn đi theo ta một tiếng. Nếu không... Hừ hừ!”

Lôi Lôi nghiêng người quay đầu thoáng nhìn, Ô Tuyết Nhân đang hồn nhiên đứng sau lưng nàng, có ít nhất ba chỗ sơ hở ở những chỗ yếu hại như cổ họng, tim để cho Lôi Lôi một đòn lấy mạng hẵn. Làm sao Sát Sự Thính tới bắt người lại có thể dùng người như thế chứ?

Trong lòng trở nên trấn định hơn, Lôi Lôi dấu chỉ sáo đi, khẽ cười nói: “Vị ca ca này gọi ta có chuyện gì ư...”

Một tiếng gọi ca ca khiến xương cốt Ô Tuyết Nhân nhũn ra, hãnh cười xấu xa phóng thẳng nói: “Quả nhiên không phải con gái đàn hoàng gì, thiếu gia nhà ta muốn dẫn người đi chơi một chuyến...” Hãnh đưa mắt ngắm nghía kiêu đồn mềm mại của Lôi Lôi, không nhịn được liền nuốt một ngụm nước miếng, rồi nói tiếp: “Muội tử phải nghe lời, chúng ta tuyệt đối sẽ không làm người bị thương.”

Khuôn mặt Lôi Lôi hiện ra vẻ hoảng sợ, giọng nói như run run: “Các người chính là bọn cướp của đốt nhà, bắt cóc tổng tiền sao? Nhà ta rất nghèo, đừng bắt ta...”.

“Đã biết chúng ta muốn bắt người thì thật thà chút, nếu không ta rạch nát mặt!” Ô Tuyết Nhân liền uy hiếp, rồi ra lệnh với hai nam tử kia: “Trói tay cô ta lại.”

Lôi Lôi cười lạnh trong lòng, ngón tay nhẹ khua, chỉ sáo liền biến mất. Nàng ra vẻ phản kháng, rồi để cho hai người kia trói hai tay lại, một nhóm bốn người cứ thế đi dọc theo con đường nhỏ im ắng, hướng về Tây thành. Hễ gặp người đi trên đường, Ô Tuyết Nhân liền đe dọa: “Không được kêu, không ta sẽ đâm ột đao.”

Sau một hồi lâu, bọn họ mới tới được một gian nhà cũ trong kho hàng bỏ hoang từ lâu. Đường Cửu Thiên đang cùng mấy tên người hầu, buồn chán ngồi trong đó, chờ Ô Tuyết Nhân tới.”

“Thiếu gia, may mắn là không làm nhục mệnh, tôi đã mang cô gái kia đến rồi.” Vừa đi vào kho hàng, Ô Tuyết Nhân liền hô lên.

Đường Cửu Thiên xoay người lại, cẩn thận quan sát Lôi Lôi, nhẹ giọng hỏi: “Cô gái, rốt cuộc người có quan hệ như thế nào với Tần Phi?”.

Vừa nhìn thấy Đường Cửu Thiên, lòng Lôi Lôi buông lỏng hẳn ra. Chẳng qua là ba thứ vớ vẩn lại muốn bắt cóc mình... Trong lòng đã buông lỏng nên tự nhiên Lôi Lôi nói dối rất trôi chảy: “Ồ, thì ra là Đường thiếu gia, hôm nọ Lôi Lôi đến Đường phủ có nhìn thấy thoáng qua người... Thực ra, ta và Tần Phi chả có quan hệ gì. Chỉ vì ta mới đến Đông đô, không có chỗ ở, cũng chẳng có cơm ăn, không thể làm gì khác hơn là làm hầu gái, cho hẳn thỏa mãn nhục dục... Thiếu gia, thủ hạ của người nói muốn bắt ta... Ngài là con gia đình phú hào, còn để ý đến một kẻ hầu gái ư?”

Nghe xong lời nói chân tình thiết tha của Lôi Lôi, Đường Cửu Thiên liền thầm nhủ trong lòng, nếu Tần Phi không cần cô bé này thì ba nghìn lượng coi như mất, sao mà trả tiền cho Phiên công tử được chứ.

“Thiếu gia, bất kể cô ta nói gì, trước hết cứ viết thư nặc danh gửi cho Tần Phi, sẽ biết rõ quan hệ của bọn họ ngay!” Ô Tuyết Nhân vừa chuẩn bị giấy bút vừa nói.

Đường Cửu Thiên đáp ứng một tiếng, người hầu bên cạnh liền vội vàng chuẩn bị bút mực. Hắn xắn tay áo lên, cầm lấy bút, đang định viết thì nghe thấy Ô Tuyết Nhân đột nhiên kêu lên: “Thiếu gia, coi chừng bị điều tra ra nét bút, dùng tay trái mà viết sẽ không sợ!”

“Ý hay!” Đường Cửu Thiên giơ một ngón tay cái lên về phía Ô Tuyết Nhân tán dương: “Người thật thận trọng. Có người bên cạnh ta đỡ đi bao phiền toái!”

Lôi Lôi hơi buồn cười, nhìn Đường Cửu Thiên cầm bút bằng tay trái, viết lên giấy những chữ lớn, xiêu xiêu vẹo vẹo.

“Tần Phi, Lôi Lôi đang ở trong tay chúng ta, nếu như muốn nàng an toàn thì lập tức chuẩn bị một ngân phiếu ba nghìn lượng không đề tên. Ta sẽ phái người đến lấy! ”

Đường Cửu Thiên đọc qua một lần, hỏi: “Như thế nào? Viết vậy được chứ?”.

“Vâng...” Ô Tuyết Nhân trầm ngâm, nói: “Thành, người đi tìm người nhét cái này vào cửa nhà Tần Phi.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 118: Chớ có chọc vào phụ nữ

Q.2 - Chương 118: Chớ có chọc vào phụ nữ

Khi gia đình đang muốn đi đưa tin, Lôi Lôi bỗng nhiên nói: “Viết như thế thì lá thư này chắc chắn vô dụng.”

Đường Cửu Thiên kinh ngạc hỏi: “Sao lại vô dụng?”

Lôi Lôi buồn rầu nói thê lương: “Một người con gái như ta chỉ như lục bình trôi trên dòng nước. Cho dù người đem bán ta đi nhiều nhất cũng chỉ có thể thu được mấy trăm lượng bạc, giờ lại muốn lấy của Tần Phi ba nghìn lượng bạc, người nghĩ hãn là đưa ngọc sao? Có ba nghìn lượng trong tay thì đã có thể mua được ba, bốn nữ người thiếp xinh đẹp. Phải đổi cách viết thì mới có hiệu quả.”

“Vậy người nói nên viết thế nào đây?”

Lôi Lôi thở dài u oán: “Người cứ viết như thế này – Tần Phi, cô gái từng qua lại với người đã bị bọn ta bắt được. Quan hệ của các người, ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, nếu không muốn bại lộ bí mật của mình người hãy chuẩn bị sẵn ngân phiếu ba nghìn lượng không đề tên. Ta sẽ cử người đến sau!”

Đường Cửu Thiên mở trừng hai mắt, suy xét cẩn thận hàm nghĩa trong đoạn văn này, hai mắt tỏa sáng, khen: “Ừ, viết như thế quả là chuẩn.” Hãn lại cầm lấy giấy bút, tay trái khua như rồng bay phượng múa, viết ra mấy dòng chữ lớn, rồi hài lòng nhìn tác phẩm của mình, sau đó mới sai gia đình mang đi.

Thời gian dần trôi, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu ở phái Đông. Gia đình đi đưa tin đang đầm đìa mồ hôi quay trở lại. Chuyện này cũng khó cho hãn, nếu là tổng tiền người bình thường thì không nói, đằng này lại đi tổng tiền Tần Phi, cái đầu của mình lúc nào cũng có thể rơi xuống... Gia đình cũng

đã phải mạo hiểm tính mạng để đi đưa lá thư này, chỉ hy vọng sau này chia chác, Đường Cửu Thiên có thể nổi lòng tốt, mười phần thì ình một, hai phần.

“Đưa đến nơi chưa?” Đường Cửu Thiên vội vàng hỏi.

Tên gia đình thở hỗn hển nói: “Tần gia không có ai, tôi đã nhét thư vào khe cửa rồi. Thiếu gia yên tâm, tôi đã quan sát cẩn thận, không ai thấy tôi đâu.”

“Làm tốt lắm.” Đường Cửu Thiên lấy ra một ít bạc vụn, ném cho hắn.

Lôi Lôi bỗng nhiên cười ha ha, nét mặt tươi như hoa, tiếng cười trong trẻo của nàng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong kho hàng. Ô Tuyết Nhân đang đứng bên cạnh nàng, nhìn thấy giai nhân nở nụ cười thì bất giác có chút ngây dại. Khi ánh mắt của hắn vừa chuyển qua bên này, gặp ngay một đôi mắt trong veo tuyệt đẹp, trong lòng liền như có tiếng nói thì thầm: thả lỏng nào...

Ô Tuyết Nhân không rời mắt, ngơ ngẩn nhìn đôi mắt kia, vô thức cười ngây ngô. Hắn cười đến mức nước mắt chảy, miệng ngoác ra hết cỡ, nước miếng đọng bên mép. Đột nhiên, ánh mắt Lôi Lôi dần trở nên tàn nhẫn, Ô Tuyết Nhân liền ngừng cười, hai hàng lông mày nhíu chặt vào nhau, đuôi lông mày dựng lên, hàm răng nghiến chặt, như thể có thâm cừu đại hận với ai đấy.

“Người?” Đường Cửu Thiên cảm thấy kỳ quái, đang định mở miệng hỏi han thì đột nhiên Ô Tuyết Nhân rút cương đao bên hông ra nhanh như chớp, chém trái chặt phải, lấy khí thế như sét đánh không kịp bưng tai chém ngã toàn bộ mấy tên gia đình trong kho hàng. Trường đao nhuộm máu đầm đìa tiếp tục chém về phía cổ họng Đường Cửu Thiên...

Đường Cửu Thiên sợ hãi tột cùng, thế đao uy mãnh, gió rít lên mạnh mẽ, nào có chút bộ dáng của Cửu phẩm chức, thực sự sắp đạt tới cảnh giới cao thủ Tiên Thiên rồi.

“Dừng tay!” Lôi Lôi điềm đạm nói.

Ánh đao vụt biến mất, lưỡi đao dán chặt vào cổ họng Đường Cửu Thiên, máu tươi đỏ sẫm chảy dọc theo lưỡi đao rơi xuống đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ. Lưng Đường Cửu Thiên đã ướt nhẹp mồ hôi, hắn cảm nhận được rất rõ ràng lưỡi đao rét lạnh đang dí vào cổ họng mình, hắn hết sức cẩn thận

không dám ngộ nguyệt cổ, chỉ sợ không may bị cương đao cắt một cái là chết không nhắm mắt.

“Tiểu thiếu gia không cần sợ.” Lôi Lôi mỉm cười ngọt ngào nói: “Không phải tên thuộc hạ này của người bị điên đâu, chẳng qua là bị ta nhiếp hồn thôi.”

Mặc dù Đường Cửu Thiên ăn mặc hơi đom đống, hơi ngang ngược kiêu ngạo, nhưng dù sao hãn cũng xuất thân từ danh môn, mà trong nhà còn có cao thủ như Liễu Kinh Dương, dù chưa thấy nhưng cũng đã từng nghe qua, nên vừa nghe thế liền không khỏi biến sắc nói: “Người hãn là niệm tu?”

“Đáp án chính xác!” Lôi Lôi nhìn Ô Tuyết Nhân hơi tiếc nuối, thở dài nói: “Tiếc là công lực của ta chưa đủ. Tên này sau này sẽ là một cái xác không hồn, ta lại không có cách nào mang theo một nam nhân đáng ghét như thế đi khắp nơi được. Chút nữa ta phải tự mình ra tay kết liễu hãn rồi... Ôi, khi nào ta đạt Tiên thiên trung phẩm mới có thể thu phóng tự nhiên.”

Đường Cửu Thiên không nhìn được liếc mắt sang phía Ô Tuyết Nhân, mặc dù vẻ mặt hãn dữ tợn, nhưng hai mắt âm đạm vô thần, như thể mất hồn phách, liền biết lời Lôi Lôi nói không giả. Đường Cửu Thiên hạ thấp giọng nói: “Người muốn thế nào?”

Lôi Lôi khẽ cười, nói: “Lạ ghê, ta đang đi mua rau trên đường thì bị các người bắt đến đây, giờ lại hỏi ta muốn thế nào là sao?”

Cầm được thì cũng buông được mới là nam nhân sáng suốt, từ trước đến nay Đường Cửu Thiên luôn nhớ rõ đạo lý này, đao đang kề cổ mà còn tỏ ra cứng rắn thì chính là ép người ta chém nhanh nhanh tí.

Không biết điểm dừng sẽ hỏng chuyện, Đường Cửu Thiên mở miệng nói: “Cô nương, nam nhi đại trượng phu, ai làm người đó...” Đột nhiên, hãn trào nước mắt, hai chân mềm nhũn ra, quỳ xuống mặt đất, cúi đầu giơ một ngón tay chỉ thẳng vào mặt Ô Tuyết Nhân, vừa khóc vừa hô: “Cũng đều tại tên khốn kiếp này nghĩ ra, hãn nhìn Tần huynh không vừa mắt nên muốn bắt cô nương đến để lừa gạt vợ vét tài sản. Tôi chỉ nhất thời u mê, bị tên khốn kiếp này lợi dụng... Xin cô nương giơ cao đánh khẽ, tôi nhất định sẽ dâng lễ hậu tạ!”

Ô Tuyết Nhân vẫn đứng ngây người như phỗng, ánh mắt của hần đại ra, hoàn toàn không biết việc thiếu gia đổ hết tội lỗi lên đầu mình.

“Hình như vừa rồi khi viết thư người rất hăng hái cơ mà!” Lôi Lôi nhẹ bước mấy bước, bất giác đã đến trước mặt Đường Cửu Thiên!

Trong lòng Đường Cửu Thiên chợt động, hần nhớ Liễu Khinh Dương từng nói qua, bình thường võ công của niệ tu cũng không cao... Mặc dù mình rất lười biếng, chưa từng thỉnh giáo qua danh sư trong nhà hay học võ công gia truyền. Nhưng trong số Đường gia đệ tử, có bao nhiêu kẻ có võ công, nếu có thể nhân cơ hội trời cho này chế trụ Lôi Lôi, không phải là có thể chuyển bại thành thắng rồi ư?

Hần suy tư chỉ trong nháy mắt, hai tay đã mở ra, chụp về phía eo thon của Lôi Lôi, mười ngón tay xòe ra hướng về mười yếu huyệt sau thắt lưng nàng. Một chiếc chân thon liền giương lên, đá vào cằm Đường Cửu Thiên, hất hần bay vọt đi té ngã lăn quay.

Lôi Lôi cười lạnh lùng và nói: “Người Đường gia thực sự càng ngày càng kém, đánh lén cũng chẳng ra hồn. Bốn cô nương đi tới đây là để thử coi người có dám đánh lén ta hay không, không ngờ được lá gan của người cũng không nhỏ...”

Đường Cửu Thiên vã mồ hôi như mưa, luôn miệng giải thích: “Cô nương hiểu lầm rồi, chỉ là tôi muốn ôm chân cô cầu xin tha thứ thôi...”

Lôi Lôi cười khanh khách ngồi xuống, cánh tay xinh xắn duỗi ra, không ngừng tát mạnh lên mặt hần làm vang lên những tiếng đôm đốp: “Thằng nhóc này, nói dối mà cũng không ngượng mồm tí nào, lại là con cháu nhà quan nữa chứ, không biết đã làm bao cô bé chết mê chết mệt. Hôm nay, tỷ tỷ sẽ xóa sạch trí nhớ của người đi.”

Nàng cầm trong tay một viên thuốc màu lam, đưa đến khóe miệng Đường Cửu Thiên, nhẹ giọng nói: “Ăn đi.”

“Không ăn.” Nói xong, Đường Cửu Thiên cắn chặt hàm răng lại, úp mặt vào mặt đất, sống chết cũng không chịu ngẩng đầu.

“Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt.” Lôi Lôi dùng một tay bóp hàm Đường Cửu Thiên, nhét viên thuốc vào trong miệng, sau đó điểm

liên tiếp vào hai huyết đạo của hắn, khiến Đường Cửu Thiên phải nuốt thuốc xuống.

Đường Cửu Thiên nơm nớp lo sợ hỏi: “Đây là thuốc gì?”

“Yên tâm, người ăn vào không chết đâu.” Lôi Lôi thản nhiên nói: “Sau khi ăn vào loại thuốc này, ban đầu người sẽ cảm thấy đăng trí. Mới đi ra cửa đã quên mất mình muốn đi làm gì. Mới để đồ xuống đã không thể nhớ ra cất chỗ nào... Dĩ nhiên, điều này cũng không có gì đáng sợ. Dần dần, thần trí người sẽ điên dại, không nhớ được cha mẹ mình là ai, thậm chí còn đi nhận bừa khắp nơi. Tiếp sau đó, ngay cả chính bản thân mình là ai cũng không nhớ... Gia đình người giàu có, sẽ chăm sóc tốt cho người thôi, quá nửa năm nữa là người có thể ngày ngày ngây ngậy đại đại ở nhà được người hầu đút cơm cho ăn...”

“Yêu nữ, thà người chém một đao giết ta đi!” Đường Cửu Thiên nhảy dựng lên, tức giận quát: “Nam tử đại trượng phu, có thể giết không thể làm nhục!”

“Người muốn chết?” Nụ cười của Lôi Lôi phát lạnh, nàng chớp lấy trường đao trong tay Ô Tuyết Nhân, xoay người chém vào đầu Đường Cửu Thiên.

“Tỷ tỷ...” Đường Cửu Thiên òa khóc nước nở quỳ xuống: “Xin hãy ban thuốc giải cho tôi. Tôi còn trẻ tuổi như vậy, phong nhã hào hoa, tiền đồ rộng mở, tôi không muốn trở thành ngu dại đâu...”

Lôi Lôi thu đao lại, thản nhiên nói: “Loại thuốc này ngay cả Sát Sự Thính cũng không có thuốc giải đâu. Trong nhà của người có rất nhiều nhân tài, Đường Ẩn lại càng thông minh uyên bác, thế nhưng, tốt nhất là người đừng để cho bọn họ chế thuốc giải lung tung. Dược tính mà xung khắc nhau thì người có thể nổi điên bất cứ lúc nào... Thuốc giải dược trong tay ta thì còn phải xem về sau người đối xử với ta như thế nào! ”

“Nhất định ta sẽ coi cô nương như mẹ nuôi... Không, ta sẽ cung kính hiếu thuận như với mẹ để vậy!” Đường Cửu Thiên e sợ nói: “Vậy, thuốc giải...”

Lôi Lôi cười nói: “Yêu cầu của ta cũng không có gì nhiều, mặc dù dược tính mãnh liệt nhưng chỉ cần ba viên thuốc giải là có thể giải độc hoàn toàn. Đây là viên thứ nhất, có thể an tâm trong nửa năm, ngoan nào, ăn đi!”

Nói rồi, Lôi Lôi lấy ra một viên thuốc màu vàng, Đường Cửu Thiên vội vàng vươn tay tóm lấy, nhét ngay vào trong miệng, như thế sợ viên thuốc sẽ không cánh mà bay mất.

“Trong nửa năm tới, nếu như ta phân công người làm việc mà người có thể hoàn thành tốt thì ta sẽ ban cho người viên thuốc giải thứ hai!” Lôi Lôi thông thả nói: “Đừng tưởng rằng mình là người Đường gia thì có thể làm loạn, cho dù Đường gia lợi hại cũng không lọt vào mắt ta.”

“Vâng, tôi tuyệt đối sẽ không dám vô lễ với cô nương” Một giọt mồ hôi lăn từ trên trán Đường Cửu Thiên xuống, hăn run giọng hỏi: “Cô nương muốn tôi làm gì đây?”

Lôi Lôi kiêu ngạo chẳng thèm để ý: “Tất nhiên, đến lúc đó ta sẽ liên lạc với người. Người cũng không cần lo lắng như thế, loại chuyện giết cha mẹ, ám sát vua ta tuyệt đối sẽ không bắt người đi làm đâu, mà phải nói là người cũng chẳng có bản lĩnh đó. Một cô gái bình thường như ta, cũng chỉ làm một ít chuyện đơn giản thôi. ”

“Vậy là tốt rồi, tất cả đều nghe sự phân phó của cô nương!” Đường Cửu Thiên đáp.

Lôi Lôi thản nhiên cười nói: “Bây giờ, ta muốn đi ăn bữa cơm trưa thật ngon, Đường thiếu gia vốn quen thuộc Đông đô, có thể mời ta một bữa được không?”

“Không thành vấn đề!” Đường Cửu Thiên ưỡn người, vỗ ngực bôm bốp nói.

Lôi Lôi xoay người lại, đảo trường đao trong tay, tạo thành một mảng bóng đao, lạnh lung xẹt qua người Ô Tuyết Nhân, lập tức máu tươi phun ra như mưa, thân hình cao to đó đã bị một đao của nàng chém đôi.

Lôi Lôi ném trường đao đâm máu tươi sang một bên, thản nhiên nói: “Đi thôi! Ăn cơm”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 119: Có chút phiền toái bất đắc dĩ

Q.2 - Chương 119: Có chút phiền toái bất đắc dĩ

Mặt trời chiều ngã về tây, Tần Phi chấm dứt một ngày bận rộn, thoải mái nhàn nhã đi đi về về nhà. Đẩy cửa ra, như bình thường đồng dạng, đang chuẩn bị lười biếng hưởng trên mặt ghế nghiêng một cái, đột nhiên khóe mắt dư quang thoáng nhìn trong khe cửa đút lấy một phong thư.

Tần Phi trong nội tâm vừa động, thân thủ nắm lên giấy viết thư, triển khai xem xét, bên trong là đồng bừa bọn không chịu nổi chữ viết, bên trên xiêu xiêu vẹo vẹo viết 'Tần Phi, cùng người cùng một chỗ nữ tử đã bị chúng ta bắt đi. Các người quan hệ trong đó, ta nhất thanh nhị sở, nếu là không nghĩ bạo lộ bí mật của người, tựu chuẩn bị ba ngàn lượng không ký danh ngân phiếu. Ngày sau phái người khứ thủ!'

Một chuyến này chữ, lập tức tại Tần Phi đáy lòng kích khởi ngàn tầng lẫm. Lôi Lôi thân phận, tuy nhiên hẳn không thể hoàn toàn xác định, nhưng là Tần Phi có thể rất khẳng định, nữ tử này đến từ Ngô Quốc Trấn Phủ Tư, hơn nữa, nàng hay là Tôn Hạc đồ đệ. Lôi Lôi bốn sự cũng không kém, có thể bắt đi người của nàng, càng thêm lợi hại. Nhất là những người kia, rõ ràng công bố biết rằng Lôi Lôi cùng quan hệ của mình... Nếu bả Tôn Hạc cùng Ngô Quốc Trấn Phủ Tư cho kéo tiến đến, mình ở Đông Đô tất cả cố gắng đều muốn triệt để bị hớ...

Có thể kỳ quái chính là, những người này, lại chỉ cần chính là ba ngàn lượng bạc. Số tiền kia, đối với Tần Phi đương kim thân gia, tuyệt sẽ không cầm không ra. Bất quá, bọn họ hẳn là có mục đích khác, có thể bắt đi Lôi Lôi người, như thế nào lại thiếu ba ngàn lượng bạc đâu?

Địch nhân rốt cuộc là ai? Tần Phi sắc mặt đã có chút ít khó coi.

Nghi nghĩ, hẳn vận công đem giấy viết thư hóa thành hư vô, lập tức đi nhanh cửa trước ngoài đi đến.

Màn đêm buông xuống, ngọn đèn sáng lạn, đầy đường đều là bận rộn một ngày, bắt đầu nghỉ ngơi cuộc sống người. Tốp năm tốp ba tản bộ người đi đường, thảnh thơi cùng Tần Phi nổi gót mà qua. Tần Phi nhìn như không thấy, phương hướng của hẳn là trông nom phủ.

Trông nom phủ hạ nhân đối Tần Phi đã thập phần quen mặt, khách khí làm cho hẳn tại người gác cổng chờ một chút, sau khi thông báo, trực tiếp thẳng

mang Tần Phi đi gặp Quán Linh Tư.

Đang tại ăn cơm tối Linh Nhi nghe nói Tần bay tới, cao hứng bừng bừng vút xuống dưới bát đũa, bước nhanh ra đón, cười hì hì chào hỏi: "Có phải là buổi tối không có cơm ăn tối ăn chực? Vậy người vận khí không tệ, nay Thiên gia lí món ăn phần lớn đều hợp khẩu vị của người a!"

Tần Phi thản nhiên nói: "Ăn cái gì, ta hiện tại không có gì khẩu vị. Nhớ rõ ta cái kia kết nghĩa tỷ tỷ sao? Nàng bị người bắt đi!"

"Người nào dám tráo nàng? Người chính là Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc, ra lệnh một tiếng, Hình Ngục Tư mật thám khuynh sào xuất động, những người kia cho dù đâm cánh cũng bay không ra Đông Đô a?" Quán Linh Tư kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Khó xử chỗ ở tại đó, ta còn không có phương tiện vận dụng Hình Ngục Tư người đi tìm nàng." Tần Phi trầm giọng nói: "Hơn nữa, có một số việc, quan phủ ra mặt, thủy chung không có sinh hoạt tại Đông Đô âm u trong góc người thuận tiện."

Quán Linh Tư có chút hiểu được mở tròng hai mắt, minh bạch Tần Phi ý tứ. Lúc này cười nói: "Người là muốn tìm tiểu cửu thúc bọn họ hỗ trợ a, chuyện này đơn giản, chờ ta đi nói."

Quan gia tiểu thư mặt mũi, cái này vài vị hắc đạo lão đại đều là muốn hung hăng bán mặt mũi. Tần Phi biết rõ, một câu nói của nàng, đỉnh trên tự trên hai mươi câu, hai người liền một trước một sau đi đến Trần Hoảng ở lại sân. Từ cùng Lưu Nhậm Trọng một hồi đại chiến sau, Trần Hoảng liền đóng cửa không ra, thương thế khẳng định còn không có khỏi hẳn. Nhưng là Tần Phi minh bạch, hẳn đóng cửa không ra không là vì nằm trên giường không dậy nổi, mà là vì, một ít trường đại chiến lí, có quá nhiều cần hẳn để tiêu hóa gì đó. Như Trần Hoảng cao thủ như vậy, cùng Lưu Nhậm Trọng đánh một trận xong, tất nhiên hội thể ngộ đến rất nhiều, tiến cảnh không ít.

"Tiểu cừ thúc..." Quán Linh Tư vui sướng đi vào, mở miệng kêu lên: "Ta lại có sự muốn tới đã làm phiền người..."

Cửa phòng không gió tự mở, một điểm hỏa quang từ trong phòng ngủ ung dung bay ra, chuẩn xác không sai rơi vào nhà chính trong Đường Hạ nền trên, trong phòng lập tức sáng ngời không ít. Trong phòng ngủ truyền đến Trần Hoảng hơi có vẻ thanh âm trầm thấp: "Tiểu thư... Còn có một vị hãn là Tần Phi a, tiến đến ngồi, ta lập tức đi ra."

Tần Phi mở miệng khen: "Cừ thúc lần này trở về, tu vi tinh tiến rất nhiều, nhưng là châm lửa lần này, cũng đã làm cho vân bối mở rộng tầm mắt."

"Cái này lại bị cho là cái gì?" Trần Hoảng tựa hồ vừa mới đang ngủ, vừa sửa sang lại quần áo, một bên đi ra, trong miệng còn nói nói: "Người nếu gặp qua Bàn Chân ra tay, này mới gọi lợi hại, lẳng không ngự vật, thậm chí so với niệm tu còn cường đại hơn. Ta chiêu thức ấy không đáng giá nhắc tới, người có niệm tu thiên phú, thêm chút luyện tập, đợi đến tu vi thâm hậu, tự nhiên có thể làm so với ta xuất sắc."

Nói chuyện, Trần Hoảng đã chỉnh lý tốt lắm quần áo, nhãn quang theo hai trên thân người xẹt qua, nói khẽ: "Ta nghĩ, có phiền toái hãn là Tần Phi, khẳng định không phải tiểu thư. Tiểu thư nhà chúng ta từ nhỏ đến lớn cũng không cho chúng ta tìm việc nhi, tự từ khi biết người sau, tiểu thư phiền toái cũng không giải thích được nhiều hơn. Để cho chúng ta những này hơn mười năm không hoạt động gia hỏa, suốt ngày cũng có sự có thể làm."

Tần Phi da mặt mặt dù dày, cũng không nhịn ửng hồng, xấu hổ nói: "Đúng vậy a, mỗi lần ta chọc phiền toái, đều muốn cừ thúc hỗ trợ, mà ngay cả chính mình cũng hiểu được rất không có ý tứ."

Trần Hoảng liên tục khoát tay: "Người sai rồi. Ta cũng không phải nói người tìm phiền toái tìm không đúng. Kỳ thực, phiền toái như vậy người hãn là nhiều tìm, nói cách khác, ta chỗ có thể tìm tới lý do cùng Lưu Nhậm Trọng hung hăng đánh một hồi. Nếu ta không hề lý do mang theo trường mâu đi tìm Lưu Nhậm Trọng, người khác khẳng định phải mắng ta là kẻ điên. Người a, tiếp tục gây chuyện a, hôm nào nếu có thể để cho ta lại cùng Bàn Chân đánh giá một hồi, ta đây mới là cảm thấy mỹ mãn."

Một nói đến đây chút ít, Trần Hoảng tựa hồ đến đây kình: "Đúng rồi, Liễu Khinh Dương tên kia không phải đối với người có chút ưu ái sao? Người xem xem có phải là có thể an bài hai chúng ta đánh một hồi? Còn có Dịch Tổng đốc, hẳn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ nhân, hơn nữa Sát Sự Thính cao thủ nhiều như mây, nếu ta đi Sát Sự Thính khiêu chiến hẳn, hẳn cái kia giúp đỡ hạ tự đã đem ta đánh cho tìm không thấy rằng . Không bằng, người giúp ta cố động cố động? Để cho ta cũng có thể cùng vị này nhân vật trong truyền thuyết, luận bàn một phen?"

Tần Phi liên tục phát tay: "Xem như là, tiểu cửu thúc, chuyện này ta nhưng giúp không được gì. Nếu hôm nào ta chọc giận tới Bàng Chân, chỉ sợ người còn chưa kịp tìm hẳn động thủ, ta liền đã chết trong tay hẳn ."

Quản Linh Tư nhú mày, không thuận theo không buông tha nói: "Tiểu cửu thúc, người nói trước đi, có phải là hỗ trợ a?"

"Nữ sinh hướng ngoại a..." Trần Hoảng ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, nhân quang u oán nhìn xem Tần Phi: "Người xem xem, tiểu thư đã hoàn toàn không đếm xỉa an nguy của ta ."

"Kỳ thực việc này không khó." Tần Phi trầm giọng nói: "Trước theo ta cùng một chỗ trở lại Đông Đô, có một gọi là Lôi Lôi cô nương, nàng buổi sáng hôm nay đi ra ngoài mua thức ăn, bị người bắt cóc. Cướp đi người của nàng, lưu lại một phong thư cho ta, kỳ quái chính là, bọn họ theo ta muốn ba ngàn lượng bạc..."

"Chuyện này rất mâu thuẫn, ta nghĩ, những người kia đã biết rõ nàng cùng quan hệ của ta, còn dám động nàng, tự tuyệt không phải bình thường người. Có thể bọn họ tại sao phải ba ngàn lượng bạc đâu?" Tần Phi phân tích nói: "Ta không biết trong đó nguyên nhân, cho nên nghĩ thỉnh tiểu cửu thúc ra mặt, làm cho Đông Đô hắc đạo động viên, giúp ta tìm người."

Trần Hoảng sững sốt một chút, không có lập tức trả lời, lập tức nhận thức ra Tần Phi lời nói ý. Quan phủ đi tìm một cái bị cướp đi cô nương, đương nhiên không có hắc đạo trên người tìm nhanh, mà Tần Phi mang về Đông Đô nữ tử, khẳng định cũng không phải là cái gì thiện nam tín nữ. Nếu thật sự chỉ là một nhóm lừa nha đầu, chết thì đã chết, Tần Phi cũng không đáng tìm nàng.

"Người yêu cầu này... Dùng mặt mũi của ta, có thể làm được." Trần Hoảng thản nhiên nói: "Tuy nhiên huynh đệ chúng ta đều đã lâu không hỏi Đông Đô hắc đạo chuyện này, nhưng năm đó đồ tử đồ tôn, hiện tại phần lớn người đi ra hồn như cầu dạn. Ta một câu xuống dưới, bọn họ có thể trong vòng một đêm sẽ đem Đông Đô cho ta đào một lần... Chỉ có điều..."

Trần Hoảng dừng một chút, ống tay áo như nước chảy cuốn ra. Quản Linh Tư còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, đã cảm thấy thân thể chợt nhẹ, phiêu nhiên hướng về sau bay đi, dơi rơi xuống đất lúc, đã tại ngoài viện. Mà này hai cánh cửa, pằng một tiếng tựa một mực đóng.

Quản Linh Tư tức giận đến một dậm chân, thanh trách mắng: "Đàn ông các người a, không có một người nào, không có một cái nào là thứ tốt, tổng cho rằng nữ nhân cái gì cũng đều không hiểu. Giống như gạt nữ nhân nói chuyện, tựa hiển được các người có bản lĩnh có lòng dạ dường như. Không có lương tâm Tần Phi, sau đó bản cô nương tuyệt không giúp người... Cho dù người đại họa lâm đầu... Ngô, nếu là người đại họa lâm đầu, tựa cầu ta một cầu, ta có lẽ còn có thể khai ân..."

Quản Linh Tư ở ngoài cửa ồn ào, chánh đường lí nam tử, căn bản là khi nàng tại ca hát.

Trần Hoảng nghiêm trang nhìn xem Tần Phi, thấp giọng hỏi: "Nàng là ai?"

"Thằng thằn nói, là sư tỷ của ta." Tần Phi thành thành thật thật hồi đáp.

"Bản lĩnh như thế nào? Bao nhiêu tuổi?"

Tần Phi nghĩ nghĩ: "Cùng ta không sai biệt lắm, cho tới bây giờ chưa thấy qua nàng ra tay, bất quá, nếu như ta không có đoán sai. Nàng nếu không phải cửu phẩm diên phong, thì phải là Tiên Thiên hạ phẩm!"

"Đó cũng là một vị thiên tài thiếu nữ." Trần Hoảng thản nhiên nói: "Nếu như nàng là cửu phẩm thượng, này còn không thần kỳ. Có thể nếu là Tiên Thiên cao thủ lời nói, vậy thì kì quái. Trên đời này, cái này tuổi Tiên Thiên hạ phẩm nữ tử, chỉ có Ngô Quốc Trấn Phủ Tư Ngạn Thanh. Có thể Ngạn Thanh hộ tống công chúa đến Đông Đô sau, đi ra chỗ đi dạo du ngoạn. Nàng lại tại sao có thể là sư tỷ của người đâu? Người cái này sư tỷ a, cho dù so với Ngạn Thanh kém, cũng không kém là bao nhiêu... Quả thật lai lịch không nhỏ."

"Có thể bắt đi người của nàng, càng thêm không đơn giản." Tần Phi nói ra: "Ban ngày ban mặt, tùy tiện một hồi kịch chiến, liền sẽ kinh động tuần kiểm sở cùng Sát Sự Thính. Nhưng hôm nay, Đông Đô tuyệt đối không có phát sinh cứu phẩm đã ngoài cao thủ ở giữa chiến đấu!"

"Người, ta nhưng dùng giúp người tìm. Bất quá, người phải biết rằng, ta bây giờ là Quản gia người, nhất cử nhất động, đều cùng Quản gia nhắc lên quan hệ. Hi vọng người lần này phiền toái, không cần phải kéo thái quá mức thái quá... Chúng ta đánh Lưu Nhậm Trọng cũng tốt, hay là giúp người đối phó những người khác cũng được, đều là phù hợp Bộ Hạ lợi ích. Nếu người cái kia sư tử, lưng của nàng cảnh hoàn toàn không phù hợp Bộ Hạ lợi ích, chúng ta sẽ có phiền toái..."

"Ta minh bạch!" Tần Phi nhẹ gật đầu, nói khẽ: "Kỳ thực, nàng cụ thể bối cảnh, ta cũng không phải rất rõ ràng. Bất quá, nếu có phiền toái gì, ta liền tự mình một người cho khiêng xuống. Chuyện lần này, cứu thúc giúp ta lời nói lời nói liền vậy là đủ rồi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 120: Chuẩn bị bản

Q.2 - Chương 120: Chuẩn bị bản

Một đêm này, Tần Phi có lẽ là bởi vì có tật giật mình, một mực đều ngủ không được ngon giấc. Nằm ở trên giường, lật qua lật lại ngủ không được... Lôi Lôi nữ tử này tuy nhiên lai lịch thần bí, có thể bọn họ trong lúc đó, thủy chung có Tôn Hạc làm một cái ràng buộc. Vô luận như thế nào, Tôn Hạc qua nhiều năm như vậy, đối với chính mình không sai. Hắn nữ đồ đệ, nếu tại Đông Đô xảy ra chuyện, gọi mình có thể như thế nào không phụ lòng người?

Sắc trời còn đang tảng sáng thời điểm, Tần Phi đã trải qua từ trên giường bò lên, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa phòng một tiếng vang nhỏ. Tần Phi trong nháy mắt nhắc tới cảnh giác, nhảy ra Đoạn Ca, giấu ở tay áo trong lồng, dán tại bên tường, cửa trước ngoài nghe qua.

"Ta đã trở về!" Này truyền đến chính là Lôi Lôi thanh âm.

Tần Phi nhướng mày, kéo mở cửa phòng, nhìn xem chính bưng lấy một chén đậu hũ não vừa đi vừa cật Lôi Lôi, nhin không được một cổ tức giận theo bàn chân bay thẳng bộ não, các loại ô ngôn uế ngữ trong khoảnh khắc đi vào bên miệng, lập tức đã nghĩ muốn dâng lên ra, cũng may, cuối cùng trước mắt, Tần Phi hay là nhin được, nghiêm nghị trách mắng: "Người không phải là bị người tráo đi rồi chưa?"

"Đúng a!" Lôi Lôi cười dịu dàng nói: "Bọn họ bắt đi ta, đầu tiên là mời ta ăn ngon uống hương, lại dẫn ta đi gặp biết một phen Đông Đô sống về đêm, cuối cùng, thành thành thật thật phóng ta đã trở về. Người cho rằng sự tỷ của người là dễ dàng như vậy bị người khi dễ sao?"

Tần Phi thiếu chút nữa tựa rơi lệ đầy mặt: "Người có biết hay không có người đưa tin đến cho ta, còn muốn xảo trá mấy ngàn lượng bạc..."

"Ta đương nhiên biết rõ." Lôi Lôi chẳng hề để ý nói: "Tiểu sư đệ, ai, tuy nhiên người là hơi vụng về ngốc ngếch một chút, có thể người sẽ đổi sự tỷ có lòng tin. Đông Đô có thể lặng yên không một tiếng động bắt đi sự tỷ của người người, ta một cái bàn tay... Ngô, đây là khoác lác ! Bất quá, ta khẳng định vài tới. Người không cần ngạc nhiên, ta không gặp đến, là vì có việc muốn an bài."

Tần Phi oán hận nói: "Người ngược lại hảo, thoải mái nhàn nhã tại bên ngoài chơi nửa ngày. Ta còn mời Trần Hoảng ra mặt, động viên Đông Đô hắc đạo tất cả bang phái, mãi Kinh Thành tìm người. Người... Người..."

"Đừng nóng giận." Lôi Lôi cười nói: "Đậu hũ não mùi vị không tệ, muốn ăn sao?"

Tần Phi thở phì phì nói: "Mặc kệ người, chính mình đi Sát Sự Thính, còn phải thỉnh cửu thúc lại ra mặt một lần, nói cho hẳn biết những kia đồ tử đồ tôn không cần phải bạch bề bọn hồ . Còn có, lần sau nếu là người thật sự bị người bắt đi, mơ tưởng ta sẽ tìm người."

Tần Phi nặng nề đóng đại môn, đi nhanh hướng Sát Sự Thính phương hướng đi đến. Tuy nhiên dưới chân đi nhanh chóng, nhưng trong lòng ý niệm trong đầu chuyển nhanh hơn. Lôi Lôi nói chuyện ngữ khí hẳn đã hết sức quen thuộc , vừa rồi nàng nói lời, không giống như là lời nói dối. Có

người ăn gan hùm mật gấu, bắt nàng đi, nếu như không phải đã thành danh đại cao thủ lời nói, Lôi Lôi hẳn là có đầy đủ bốn sự phản chế bọn họ. Cũng khó trách nàng nói, có ăn ngon uống hương thỉnh trước.

Trảo nàng, nhất định là hướng về phía chính mình tới. Người nào sao mà to gan như vậy, dám ở hôm nay Tần Phi xúc phạm người có quyền thế đâu?

Tần Phi nghĩ có chút đau đầu, Lôi Lôi đã không nói, hẳn cũng chẳng muốn đi hỏi, đơn giản ném ở một bên. Đây cũng là Tần Phi thiên tính, bình tới tướng đỡ nước tới đập đất chặn, chết đã đến nơi thời điểm lại thương cũng tới kịp, làm gì hiện tại ình thêm phiền toái nhiều như vậy?

Đi vào Sát Sự Thính đại môn, hướng về phía Hình Ngục Tư bước nhanh đi đến thời điểm, đột nhiên, một cái tóc tai bù xù người từ trong viện vọt ra, cước bộ cực nhanh, lộn xộn tóc theo gió tung bay, thoát nhìn giống như là người điên.

Sát Sự Thính lí tại sao có thể có kẻ điên? Tần Phi trong nội tâm ý niệm trong đầu vừa động, bước nhanh xông về phía trước tiến đến, thân thủ hướng người nọ bả vai cài đi. Không nghĩ tới người nọ ngẩng đầu chứng kiến Tần Phi, không biết từ đâu tới đây khí lực, một bả tụm túm ở Tần Phi tay áo, liên thanh kêu lên: "Tần Phi, người theo ta nói cái chủ ý kia, vừa mới thử phát ra, nhanh đi theo ta?"

Tần Phi trợn trắng mắt, trước mắt cái này điên khùng bà tử, cũng không phải là đã như si Phồn Đóa Nhi? Nàng hai ngày này chỉ sợ đều uốn tại Kim Thạch Tư lí không ngừng thí nghiệm, tóc loạn được không giống bộ dáng, hắc bạch phân minh trong đôi mắt hiện đầy tơ máu, giả như nàng là người nam tử lời nói, hẳn là hội trưởng ra một đoạn cứng rắn chòm râu.

Tần Phi thân bất do kỷ bị Phồn Đóa Nhi dắt lấy hướng Kim Thạch Tư chạy tới, trên đường đi mật thám chứng kiến hai người tại Sát Sự Thính chạy trốn chết đường như chạy như điên, không biết chuyện gì xảy ra, tất cả đều ngạc nhiên.

Kim Thạch Tư chiếm diện tích khá lớn, bên trong có thật nhiều thí nghiệm nơi. Phồn Đóa Nhi dắt lấy Tần Phi một đường chạy vào một cái sân. Trong viện tử này loạn thất bát tao, cái gì cũng có, trường cung, khoảng nỗ, mũi tên nhọn... Còn có thật nhiều lớn nhỏ không đều bồn bồn bình bình.

Phồn Đóa Nhi đi đến trong góc, vạch trần một khối vải che mưa, vui tươi hớn hở chỉ vào một cái không sai biệt lắm có cao cỡ nửa người ngoan ý: "Người xem xem, có phải như vậy hay không?"

Tần Phi đi qua, cẩn thận chăm chú nhìn trong chốc lát. Trước mắt cái này cao cỡ nửa người nỗ cơ, cùng hẳn biết đến súng máy hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Nhưng là, nỗ trên phi cơ, chứa một đoạn liên tiếp rất nhiều khoảng nỗ cái hộp, điểm này, ngược lại cùng dùng băng đạn nhẹ súng máy so với tương tự.

Phồn Đóa Nhi giải thích nói: "Tần Trấn đốc, người nhìn kỹ xem. Căn cứ người nói loại đồ vật này, ta thử thử. Khoảng nỗ là từng bước từng bước rơi vào nỗ cơ bên trong, mà khi khoảng nỗ rơi sau khi đi vào, nỗ cơ lí có cùng loại với pháo châm ngòi kíp nỗ. Kíp nỗ thiêu đốt tốc độ, cùng từng nhánh khoảng nỗ rơi vào tốc độ, trải qua ta lật qua lật lại thí nghiệm, căn bản là giống nhau. Nói cách khác, đương rơi vào một chi khoảng nỗ thời điểm, kíp nỗ sẽ làm nỗ một lần nỗ cơ lí cơ quan, do đó lợi dụng hỏa dược nỗ mạnh lực, đem khoảng nỗ phát bắn đi ra."

Tần Phi ngạc nhiên nhìn xem này không chú ý nỗ cơ, chính mình chỉ có điều nói cá đại khái, không có nghĩ đến cái này thiên tài thiếu nữ hao tổn hai ngày thời gian, tựu thật sự cho làm cá có chút ý tứ ngoan ý đi ra.

Chứng kiến Tần Phi này phớ biểu lộ, Phồn Đóa Nhi tranh thủ thời gian nói ra: "Đương nhiên, cái này nỗ cơ cũng có chỗ thiếu hụt, kíp nỗ để đặt có chút phức tạp, bởi vì nếu không đoạn làm nỗ cơ quan sao. Hơn nữa, khoảng nỗ phải làm tốt, chứa ở dạng như vậy nỗ trong hộp... Ta tính một cái, nhiều nhất một lần có thể phóng ra 30 chi khoảng nỗ, sau đó muốn thay thế kíp nỗ cùng nỗ hộp. Về phần nỗ cơ có thể sử dụng bao lâu, điểm này ta còn không có tính toán qua, chích hy vọng có thể sử dụng tận lực trường a."

Tần Phi nằm lên nỗ hộp nhìn nhìn, cái kia nỗ hộp ước chừng có nửa thước rộng bao nhiêu, hơn một thước cao, bên trong nhét vào 30 chi khoảng nỗ sau, tựu thập phần trầm trọng. Bình thường sĩ tốt, một lần cũng lưng không được quá nhiều nỗ hộp. Tần Phi hỏi ngược lại: "Tâm bản ước chừng là nhiều ít, còn có giá trị chế tạo?"

"Tầm bản ước chừng hai trăm bước gì đó, giá trị chế tạo, ta trước mắt còn không có tính toán qua. Chúng ta thí nghiệm đương nhiên đều là dùng tốt nhất tài liệu, đăng thành công sau, lúc sau Kim Thạch Tư có kinh nghiệm công tượng, nhìn xem nào địa phương có thể đổi thành so với tiện nghi tài liệu. Cuối cùng nhất giá trị chế tạo, ước chừng còn phải một tháng mới có thể ra." Phồn Đóa Nhi dương dương đắc ý nói: "Nếu quả thật có thể đại quy mô trang bị chúng ta Đại Sở quân đội... Đây bản cô nương đã có thể danh lưu sử sách."

Tần Phi thở dài, hư danh hư danh muốn tới gì dùng?

Không đợi Tần Phi giáo dục nàng ứng làm như thế nào đối mặt vinh dự thời điểm, Phồn Đóa Nhi lại dắt lấy Tần Phi, đưa hân kéo dài tới xó góc khác lí, nhẹ nói nói: "Tần Phi, chuyện này, người nhất định phải giúp ta."

"Chuyện gì?" Tần Phi nhíu mày: "Nếu như muốn mượn tiền lời nói, quên đi, ta là người nghèo."

"Cắt, nhìn người cái này keo kiệt bộ dạng." Phồn Đóa Nhi khinh thường nói: "Trên người của người không phải có một việc thiên ti thiên y sao? Cho nên ta nghĩ phiền toái người, đứng ở nơi này hẻo lánh, mà ta tại đối diện sử dụng nỗ cơ hướng người xạ kích. Thử xem đã kích độ mạnh yếu cùng chuẩn xác độ..."

Tần Phi vừa nghe là điều thỉnh cầu này, đầu lúc ấy tự đại, liên tục khoát tay nói: "Ta nói cô nãi nãi, người rất không dùng ác như vậy a? Đứng ở chỗ này bị nỗ cơ đánh? Người cho ta là người ngu! Nếu như nỗ cơ uy lực có chút lớn, ta chẳng phải là bị đánh được đây người đều là lỗ thủng? Cho dù có thể hoàn hảo vô khuyết, chỉ sợ cũng cốt đoạn gân gãy ..."

Phồn Đóa Nhi gặp Tần Phi chối từ, quyết đoán sử xuất mỹ nhân kế, hướng về phía Tần Phi cười ngọt ngào, lặc lặc lặc lặc nói: "Người đã giúp ta thoáng cái a. Mọi người đều nói người tu vi tinh xảo, là Đại Sở khó gặp nhân vật thiên tài. Sát Sự Thính lí, thì ra là người cùng ta so với quen thuộc, nếu tìm Chu Lễ Uyên tới thử nỗ cơ lời nói, ta sợ hãi thật sự đánh chết hân, nhưng là, cái này nỗ cơ cho dù có thể đánh chết người khác, còn có thể đánh chết Đông Đô Tần Trấn đốc sao?"

Tần Phi hướng về phía nàng cười hắc hắc: "Nếu người bây giờ trở về đi rửa mặt, cẩn thận trang điểm, sẽ đem tóc hảo hảo chải vuốt một phen, đổi một kiện hiên lộ đáng người quần áo, tốt nhất hử hang một chút... Ta có lẽ sẽ đáp ứng xuống. Chỉ tiếc, người hiện tại bộ dạng, chính mình soi gương đều cho rằng nhìn thấy quý, mỹ nhân kế, ta nhưng sẽ không trúng."

Phồn Đóa Nhi phần nộ một dặm chân: "Đây là công sự, người thân là Sát Sự Thính người, tuy nhiên không phải Kim Thạch Tư Trấn đốc, nhưng cũng có chức trách, muốn phối hợp Kim Thạch Tư hoàn thành nhiệm vụ. Nếu là người lại ra sức khước từ, tin hay không bản cô nương lập tức ghi thành công văn, đăng báo Dịch Tổng đốc, thỉnh hãn tự mình phê chỉ thị xuống, nhất định phải người thử nỗ cơ?"

Có thể đem một cái cô nương gia làm cho đáng vẻ toàn bộ không có, vậy cũng là Tần Phi bốn sự. Hãn nheo mắt lại nghĩ nghĩ, ung dung thở dài: "Được rồi, ta liền cố mà làm cho người thử xem nỗ cơ tốt lắm. Bất quá người muốn nhắm ngay, không chính xác vẽ mặt a!"

"Được rồi!" Phồn Đóa Nhi phân phó Tần Phi dựa vào bên tường đứng vững, lại giúp hãn tìm một thanh cương đao, dặn dò: "Nếu là có khoảng nỗ nhảy đi ra bay loạn, người hay dùng cương đao bả khoảng nỗ đánh rơi, miễn cho bị thương người."

Tần Phi vỗ vỗ bộ ngực: "Không có vấn đề, cái này nỗ cơ bên trong cũng có tâm huyết của ta, ta cũng vậy muốn thử xem, rốt cuộc hãn có nhiều uy lực."

Phồn Đóa Nhi bước nhanh đi trở về bên kia góc đi, nàng vừa sờ đến nỗ cơ, tựa như thay đổi cá nhân dường như. Tuy nhiên vẫn là đầu tóc rối bời, y quan không ngay ngắn, có thể thoát nhìn phảng phất tràn đầy tinh khí thần. Cả người có một loại thần thái sáng láng cảm giác...

"Chuẩn bị xong..." Phồn Đóa Nhi thanh âm bằng phẳng mà nhẹ, không mang theo bất luận cái gì tâm tình.

Nàng đánh trúng đá lửa, kíp nổ sừ một tiếng đốt lên. Nỗ cơ chính ngăm chuẩn lấy Tần Phi ngực, đột tại trước nhất khoảng nỗ, đầu mũi tên ngăm đen, phong duệ vô cùng.

"Ba, hai, một..." Phồn Đóa Nhi chậm rãi nói: "Phóng ra!"

Q.2 - Chương 121: Thăng quan phát tài không có phần người

Q.2 - Chương 121: Thăng quan phát tài không có phần người

Đương Phồn Đóa Nhi trong miệng nói ra 'Phóng ra' thời điểm. Tần Phi trong lòng vẫn là không khỏi khẩn xiết chặt. Có lẽ, trước mắt cái này đài nổ cơ chính là thời đại này sớm nhất nhiệt liệt khí hình thức ban đầu. Có thể tận mắt thấy vũ khí nóng sinh ra, vô luận là ai, đều muốn kích động một phen.

Có vẻ có chút xấu xí nổ cơ, không có dựa theo trong dự đoán đem 30 chi khoảng nổ đều phun phát ra tới. Đổ tại phía trước nhất tên, y nguyên lẳng lẳng tạt tại nổ trên phi cơ, ngấm đen đầu mũi tên dưới ánh mặt trời hạ xẹt qua một đạo hàn mang. Phồn Đóa Nhi giơ lên bàn tay nhỏ bé, kinh ngạc kéo kéo kíp nổ, thấp giọng nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Thieu đốt lên kíp nổ, tựa hồ bị nàng một kéo mới tìm được vị trí tốt nhất, nhanh chóng lệnh cái thứ nhất cơ quan bộc phát. Phía trước nhất khoảng nổ, sừ một tiếng rời đi nổ cơ, bôn lôi loại bắn về phía Tần Phi, mục tiêu trực chỉ lồng ngực của hắn. Chỉ cần làm nổ cái thứ nhất cơ quan, phía sau, chính là nước chảy thành sông, 30 chi khoảng nổ, trong nháy mắt tựa đều theo nổ cơ trong đánh ra. Sừ sừ sừ, phá phong không ngừng bên tai.

Tần Phi lại càng hoảng sợ, khá tốt hắn nhanh tay lẹ mắt, cương đao vượt qua ở trước ngực vừa đỡ, 'Pằng' một tiếng, đem khoảng nổ đánh bay đi ra ngoài. Mạnh mẽ lực đánh vào lại lệnh cổ tay của hắn cũng không nhịn chấn động. Mà sau hai mươi chín chi khoảng nổ, đều tự mang theo thê lương tiếng gió, theo bên cạnh hắn xẹt qua.

Kỳ thực, đây chẳng qua là chuyện trong nháy mắt, Tần Phi kinh hồn hơi định, nhìn kỹ. Này đài nổ cơ đã té trên mặt đất, mà Phồn Đóa Nhi càng chặt vật không chịu nổi té ngã trên đất, vốn đã trải qua không được tốt lắm hình tượng, càng thêm khôi hài.

"Làm sao người ngã sấp xuống rồi?" Tần Phi bước nhanh đi tới, thân thủ đem Phồn Đóa Nhi kéo.

Phồn Đóa Nhi ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không có nói, cau mày suy tư nửa ngày, đột nhiên mở miệng nói: "Ta biết rằng. Kíp nổ cũng không phải càng ngày càng hảo, mà là càng ngắn càng tốt, dù sao sẽ không nổ mạnh, khoảng nổ cũng sẽ không chạy đến bản. Nếu như kíp nổ dài, ngược lại không dễ dàng khống chế, dù sao trường kíp nổ bởi vì làm công, có hay không bị ẩm đẳng nhân tố, chậm lại thiêu đốt tốc độ. Khoảng kíp nổ tự bất đồng, trong nháy mắt đã trải qua làm nổ cơ quan..."

"Uy, giống như người vừa rồi đều cho đánh bay..." Tần Phi ngạc nhiên hỏi.

Phồn Đóa Nhi nhẹ gật đầu: "Ta xem nhẹ , khoảng nổ đã hướng phía trước bay nhanh, tự tất nhiên cho nổ cơ một cái hướng về sau lực lượng. Cố lực lượng này, ta tại xếp đặt trong không có lo lắng đến. Vừa rồi thí nghiệm thời điểm, dừng lại loạn chấn, sẽ đem ta cho đánh ngã . Phía sau khoảng nổ tự nhiên mất đi chính xác, ta cũng không biết rằng bay chạy đi đâu ..."

Những kia khoảng nổ quả nhiên bị đánh đến khắp nơi đều là, một mặt trên tường hơn hai mươi chi khoảng nổ ngổn ngang lộn xộn trát tại cạnh trên, thoát nhìn đồng bừa bộn không chịu nổi.

"Ta còn phải tiếp tục thay đổi, chính người đi thôi. Không tiễn..." Phồn Đóa Nhi như có điều suy nghĩ buông lỏng nổ cơ hướng trong phòng đi đến, thuận miệng tự hạ lệnh trực khách, hoàn toàn không có lo lắng đến Tần Phi cảm thụ.

Tần Phi chợt cảm thấy vận khí của mình thật sự không được tốt lắm, một sáng sớm tự phát giác bị Lôi Lôi cho hãm hại , đến Sát Sự Thính, liên Hình Ngục Tư đều còn chưa đi đến, đã bị Phồn Đóa Nhi kéo qua đảm đương bia ngắm một hồi loạn đả. Sau khi đánh xong, người ta liền con mắt cũng không còn xem, đã trải qua tiễn khách . Đây là cái gì thế đạo?

Tần Phi thở dài, cười khổ lắc đầu, trực tiếp hướng Hình Ngục Tư đi đến.

Dọc theo đường, một người lặng yên không một tiếng động đi tới Tần Phi sau lưng, thấp giọng nói: "Tần Phi, đến phòng ta uống chén trà a."

Tần Phi nhìn lại, sau lưng đúng là Giáo Tập Tư Đề đốc Quân Sơn Thủy, hẳn trước sau như một đối Quân Sơn Thủy rất có hảo cảm, liền cười nói: "Quân Đề đốc thỉnh uống trà, ta như thế nào lại không đi?"

Hai người một trước một sau đi vào Quân Sơn Thủy gian phòng. Hắn có một thói quen, mỗi sáng sớm đứng dậy rửa mặt xong, đều muốn nấu trên một bình trà, uống trà, ăn sớm một chút. Đẩy cửa phòng ra, một cỗ trà mùi thơm ngát tựa xông vào mũi. Quân Sơn Thủy thuận thực mà chăm chú đem ấm trà bát trà dọn xong, rót hai chén, ý bảo Tần Phi ngồi xuống.

Tần Phi nâng chung trà lên chén, nhẹ giọng hỏi: "Quân Đề đốc tới tìm ta, hẳn không phải là uống trà đơn giản như vậy a?"

"Đúng!" Quân Sơn Thủy thản nhiên nói: "Là muốn nói nói người đi Bắc Cương sự."

"Quân Đề đốc thỉnh giảng." Tần Phi khách khách khí khí đích nói ra.

Quân Sơn Thủy tinh tế phẩm hớp trà, cái này mới mở miệng nói: "Đi Bắc Cương tìm man tử tới thử nghiệm vũ khí của chúng ta, là Sát Sự Thính trước sau như một truyền thống. Một vũ khí đến cùng phải hay không dùng tốt, chỉ có tại trong thực chiến tài năng thể nghiệm đi ra, bất quá, bình thường không sẽ có nguy hiểm. Dựa theo lệ cũ, đầu tiên, phải tìm được một cái man tử tiểu cổ bộ đội, xác định người của bọn hắn vài, trang bị đẳng tư liệu sau đó. Đây mới khiến người của chúng ta, mang theo vũ khí mới đi lên tác chiến. Đồng thời, bên ngoài cũng muốn bố trí nhất định số lượng quân đội phía trước tiếp ứng. Một khi vũ khí mới xuất hiện sai sót, bên ngoài quân đội có thể cam đoan đem người cứu đi."

Quân Sơn Thủy mỉm cười, hơi có vẻ tự đắc nói: "Trên thực tế, tối gần một trăm năm qua, vũ khí thí nghiệm tựa chưa từng có xảy ra cái sọt. Bất quá, bởi vì là người đi, tình huống lại không giống nhau. Bắc Cương chẳng khác gì là Yến Vương địa bàn, dưới tay hắn Bắc Cương quân đã nhanh không biết bệ hạ. Hơn nữa, người cùng Sở Dương huyền náo như vậy cương, Lưu Nhậm Trọng lại bị Trần Hoảng bức lui, lần trước thủ nỏ sự, cơ hồ cũng có thể nói là hủy ở trong tay của người. Yến Vương tất nhiên đem người là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt!"

Tần Phi nhún vai: "Ta đây cũng không có biện pháp, tại ta còn là cá tuần kiểm thời điểm, Sở Dương đã trải qua nghĩ muốn mạng của ta . Thù này, kết xuống tựa kết xuống , cùng lắm thì, không phải hắn chết, chính là ta sống!"

Quân Sơn Thủy cười ha hả nhìn xem Tần Phi, thầm nghĩ người trẻ tuổi này thật đúng là tuyệt không chịu có hại. Bất quá, người tuổi trẻ như là không có loại này bính kinh, một bộ lão thành dạng, vậy cũng không thú vị rất . Quân Sơn Thủy nói tiếp: "Yến Vương tuy nhiên sẽ không công nhiên đối phó người, có thể tại Bắc Cương sửa trị người cũng rất dễ dàng. Bên ngoài quân đội bảo vệ, do hãn cung cấp. Một khi Yến Vương lạng lẽ mệnh lệnh hãn dòng chính bộ đội, tại các người gặp được nguy hiểm thời điểm, không cần phải đi cứu viện. Vậy các người tự rất có thể gặp phải trước toàn quân bị diệt nguy hiểm."

Tần Phi mở trừng hai mắt, dần dần phẩm ra Quân Sơn Thủy trong lời nói ý tứ: "Người là nói, man tử tuy nhiên thô bỉ không văn, có thể bọn họ cũng khó đối phó."

Quân Sơn Thủy nhẹ gật đầu: "Man tử môn là trời sinh chiến sĩ, bọn họ Khả Hãn đều rất ít nhận ra chữ, có thể cái này cũng không ảnh hưởng bọn họ mang binh đánh giặc. Trên thực tế, man tử Khả Hãn, cơ hồ đều là thảo nguyên danh tướng xuất thân... Chúng ta không thể quá coi thường bọn họ!"

"Theo chiến lược trên coi rẻ man tử, theo chiến thuật trên coi trọng man tử!" Tần Phi nói khẽ.

"Đúng, người nói như vậy, cũng rất sâu sắc ." Quân Sơn Thủy vỗ tay nói: "Tại Bắc Cương, Yến Vương không dám trực tiếp động tới người, tự rất có thể mượn man tử tay diệt trừ người. Điểm này, người không thể không phòng..."

Tần Phi nhìn xem Quân Sơn Thủy mỉm cười như xuân phong mặt, đột nhiên tỉnh ngộ lại. Chính mình mới vừa tiến vào Sát Sự Thính không lâu, vì cái gì thí nghiệm vũ khí chuyện này, không phải phải tìm được chính mình. Theo Dịch Tổng đốc góc độ mà nói, đây nhất định không là một chuyện xấu, vô cùng đơn giản đi Bắc Cương một lần chi phí chung du lịch, trở về có thể thăng quan phát tài, tương lai tấn chức, đây cũng là chọi lợi một số. Là trọng yếu hơn là, Sát Sự Thính bởi vì phụ trách quân đội quan quân lên chức điều nhiệm xét duyệt, vốn tự dễ dàng đắc tội với người, đi cùng quân đội cùng một chỗ kề vai chiến đấu, đối với Sát Sự Thính cao tăng, là một

lần khó được kinh nghiệm. Thậm chí có thể tạ này cùng quân đội đánh hạ quan hệ tốt đẹp, vì tương lai hợp tác đặt trụ cột.

Nhưng Tần Phi tâm lý rất rõ ràng, cái này cũng có thể là một cái mồi câu. Mình chính là một ít miếng mồi câu, bả Tần Phi phóng tới Bắc Cương đi, không ngừng khiêu khích Yến Vương thần kinh, làm cho Sở Dương, Lưu Nhậm Trọng thậm chí Yến Vương nhìn xem cái này vô cùng chán ghét người tự tại mí mắt dưới đi tới đi lui. Hơn nữa, Bắc Cương hay là Yến Vương địa phương, xảy ra chuyện gì, hẳn đều có thể cho che lấp xuống. Nếu như Yến Vương tâm tối sầm, hoặc là Lưu Nhậm Trọng, Sở Dương đầu óc nóng lên, Tần Phi tự nguy hiểm rất .

Dịch lão nhân cố ý sớm cùng đối phương chào hỏi, càng một cái tát quất vào Yến Vương trên mặt. Tuy nhiên Tần Phi chưa từng gặp qua Yến Vương, nhưng là tại tưởng tượng của hắn trong, Yến Vương hẳn là cá kiêu ngạo vương gia. Đường đường Bắc Cương vương, bị Dịch lão nhân như vậy uy hiếp —— người động Tần Phi, ta liền động tới người. Rất có thể tự thiếu kiên nhẫn !

Như vậy triều đình đối Bắc Cương rốt cuộc là cái gì thái độ? Là làm ình đi đi ngọn lửa treu chọc rất cao, do đó làm cho triều đình có lấy cớ đối Bắc Cương Yến Vương trở mặt sao?

Tần Phi tài sẽ không che giấu, đơn giản trực tiếp hỏi lên: "Quân Đề đốc, ta tuổi không lớn lắm, đối triều chính biết đến không nhiều lắm. Cũng không biết, lần này đi Bắc Cương rốt cuộc còn có hay không những thứ khác ý nghĩa. Không bằng, ngài trực tiếp nói cho ta biết, đi Bắc Cương ta muốn điều gì?"

Quân Sơn Thủy ngạc nhiên mà cười: "Tần Trấn đốc, người phải biết rằng. Bắc Cương quan hệ trọng đại, trước mắt bảo trì ổn định mới là trọng yếu nhất. Nếu như triều đình muốn đối Bắc Cương động thủ, có trăm ngàn lý do có thể dùng. Người đi, thí nghiệm vũ khí là một cái phương diện, hạch tâm nhiệm vụ là muốn tại Bắc Cương, bả Yến Vương đã sách được thất linh bát lạc mạng lưới tình báo, ột lần nữa lôi kéo."

"Yến Vương là một nhân vật, hẳn tại Bắc Cương kinh doanh nhiều năm như vậy, dần dần đem chúng ta Sát Sự Thính lực lượng theo Bắc Cương sắp xếp

nặng đi ra. Hẳn cũng không có mưa to gió lớn loại cử động, chỉ là một điểm điểm xơi tái, thậm chí vừa lúc mới bắt đầu, Dịch Tình Tư hoàn toàn sẽ không có phát giác. Đợi cho phát hiện không đúng thời điểm, đã sách không sai biệt lắm..."

"Chỉ đơn giản như vậy?" Tần Phi hỏi ngược lại: "Các người để cho ta đi bọn họ mí mắt dưới lắc lư, ta trái lo phải nghĩ đều không có đơn giản như vậy."

Quân Sơn Thủy khẽ gật đầu, nhẹ nói nói: "Tại đi Bắc Cương trước, người còn muốn làm vài món sự, đến lúc đó, người đi Bắc Cương, thân phận địa vị đã có thể hoàn toàn bất đồng . Yển Vương cho dù muốn động người, cũng muốn nhiều lo lo lằng lằng, một cái không cần thận, hẳn tại trong triều đình khổ tâm kinh doanh nhiều năm mạng lưới quan hệ, đã bị chúng ta nhổ tận gốc ."

"Làm cái gì?" Tần Phi nhú mày: "Thân phận địa vị bất đồng, chẳng lẽ vừa muốn thăng quan phát tài?"

"Thăng quan phát tài người cũng không cần trông cậy vào , đó là người theo Bắc Cương sau khi trở về sự. Bất quá, người đi Bắc Cương trước, khả năng Bộ Hạ muốn đích thân triệu kiến người."

Tần Phi lần này thật sự kinh ngạc : "Vì cái gì triệu kiến ta?"

"Chẳng lẽ quên người, mình còn có cá hôn ước sao?" Quân Sơn Thủy cười đến nở hoa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 122: Một tin tức chính xác

Q.2 - Chương 122: Một tin tức chính xác

Từ Trần Hoảng thả ra muốn tìm một nữ tử tin tức, Đông Đô hắc đạo đám người bên trên, lập tức phát giác đây là một có thể quay trên Trần Hoảng nịnh hót cơ hội.

Tin tức tản ra sau, vô số tam giáo cửu lưu nhân, liên hội tụ đến ôn nhu hương bên ngoài, gào thét trước mình mới có nữ nhân kia tin tức, đều chỉ

trích khác tới báo tin mọi người là khoác lác. Vì thế, ôn nhu hương ngoài đã đánh rất nhiều trường tất cả lớn nhỏ khung, lâu tử lí các cô nương cười dịu dàng hạp trước hạt dưa, dưa lan can, ngồi xem những kia thối hân đầm đìa các hán tử, cuồng chết hò hét, liều mạng lẫn nhau ầu.

Thành tín nhú mày nhìn xem lâu ngoài đã khó có thể không chế hắc đạo nhân vật, ung dung thờ dài, đơn giản ngồi xuống.

Dư thành tắc dựa vào cửa sổ hướng dưới lầu nhìn nhìn, không khỏi nói ra: "Đường chủ, ngài hay là muốn nghĩ cá biện pháp, nói cách khác, làm cho bọn họ như vậy náo xuống dưới, buổi tối cũng không cần việc buôn bán."

Thành tín tức giận nói: "Ôn nhu hương sinh ý có thể không làm, khác tiền dễ kiếm. Đi tiệm thuốc lấy một đám thuốc trị thương trở về, tựa tại cửa ra vào bày quầy bán, lại đến bình khí phô tiến điểm hàng, ta xem bọn hân hiện tại dụng quyền đầu, trong chốc lát tâm huyết đi lên a, nên động đao. Tiểu Phi anh em cho tới bây giờ sẽ không có hảo chiếu cố, làm gì vậy nói tìm được nữ tử kia tin tức muốn tới ôn nhu hương báo cáo a?"

Dư thành tắc cười khẽ hai tiếng, cầm lên ấm trà, thay thành tín rót chén trà, trấn an nói: "Tần Trấn đốc cũng không thể khiến cái này mọi người đi Sát Sự Thính a? Một đời hai huynh đệ, tha thứ chút ít cũng là hân là."

Thành tín thật đúng là không phải làm giận đều đến đây trong này, hân là trong nội tâm mơ hồ có chút nhỏ nhỏ khó chịu. Của mình không mặc cả tại Đông Đô hiện tại lớn nhỏ cũng coi như có tên tuổi, tìm người loại sự tình này, Tần Phi rõ ràng cái thứ nhất không tìm đến mình, mà là đi tìm Trần Hoảng, đương nhiên là có chút ít không đem mình đương huynh đệ ý tứ. Hơn nữa, Lôi Lôi thân phận của cô gái kia, Tần Phi cũng không còn giấu diếm được hân, nếu là đồng môn sự, cần gì phải không để ình cái thứ nhất biết rõ đâu?

Cửa phòng nhẹ nhàng bị đẩy mở ra, Lôi Lôi cười dịu dàng đi đến, nhìn xem dưới lầu kêu loạn cục diện, cười nói: "Rõ ràng có nhiều người như vậy biết rõ tin tức của ta... Uy, người sâu mi khổ kiếm làm gì đó? Chứng kiến tỷ tỷ đến đây, cũng không lên tiếng kêu gọi?"

Thành tín lạnh lùng hừ một tiếng, cái đầu dài sọ cao cao giơ lên.

Lôi Lôi hạng cơ linh, hơi suy nghĩ một chút tự đoán được thành tín vì cái gì khó chịu, lúc này nói ra: "Người hay là hiểu lầm Tần Phi, người này có một thói quen, rất dễ hoan gặp được nguy hiểm thời điểm, chỉ có một người khiêng. Lúc ấy, ta là cùng hấn chỉ đùa một chút, có thể hấn cho rằng đối đầu thực lực cường đại, cho nên không dám cho người đi mạo hiểm. Các người là hảo huynh đệ, điểm ấy sự còn không nghĩ ra sao?"

Lôi Lôi như vậy một giải thích, thành tín ngược lại trì hoãn tới kinh, đuổi ra ngón trỏ, chỉ chỉ dưới lầu: "Nếu là người có thể đem đám người kia đều cho bắt đi, ta gọi người tỷ tỷ."

"Cái này còn không đơn giản." Lôi Lôi nhin không được cười lên: "Của ta lấu linh đệ đệ, người là gọi định rồi."

Dứt lời, Lôi Lôi lấy ra một mảnh cái khăn che mặt đọng ở trên mặt, theo trên cửa sổ thò ra nửa thanh thân thể, hướng về phía dưới lầu đang tại quyền cước gia tăng các nam nhân kêu lên: "Dừng tay, hãy nghe ta nói câu."

Thanh âm của nàng không tính quá lớn, lại có thể làm cho dưới lầu mọi người nghe được rành mạch. Đánh cho kịch liệt mọi người, ai có công phu nghe nàng nói cái gì đó? Có ít người chỉ là hơi chút ngậy người, tự bị người đánh cắp lãnh tử một cước đạp trở mình trên mặt đất, lập tức giận tím mặt, kêu gào hai câu quốc mắng, liền lại lần nữa nhào tới, đâm.

Lôi Lôi mỉm cười, đề cao âm điệu, nàng réo rắt thanh âm rõ ràng truyền khắp toàn trường: "Vừa mới cứu gia phái người đưa tới tin tức, nữ nhân kia, hấn đã không có ý định tìm."

Tràng diện lí rồi đột nhiên yên tĩnh trở lại, đang tại đánh nhau mọi người, đang tại người xem náo nhiệt, đều đưa ánh mắt chuyển hướng cao lầu. Chính là tầng trệt rất cao, thấy không rõ Lôi Lôi diện mục, chỉ biết là là một ôn nhu hương nữ nhân ở kêu gọi đầu hàng. Rất nhiều người đều bán tín bán nghi, tính toán nữ nhân này ngôn ngữ có độ tin cậy.

"Cứu gia còn nói, tìm được nữ tử này, hấn cũng sẽ không thiếu nợ nhân tình của các người." Lôi Lôi kêu lớn.

Lời này vừa nói ra, dưới lầu người ít nhất tán đi tám phần, còn có vài chục người mê mang bồi hồi, không biết là có hay không nên đi.

Thành tín chen đến bên cửa sổ nhìn nhìn, cười lạnh nói: "Này mười mấy cũng không phải là người?"

Lôi Lôi nhẹ giọng trách mắng: "Người biết cái gì..." Lập tức lại hướng dưới lầu kêu lên: "Bất quá, cửu gia nói, hắn muốn tìm một người tên là điền chí mới người, các người ai có tin tức của hắn, thỉnh nhắc tay."

Hơn mười người cơ hồ trong nháy mắt đều giơ tay lên, chờ mong nhìn xem trên lầu.

"Được rồi, nhắc tay cũng có thể rút đi. Căn bản không có gọi điền chí mới người..." Lôi Lôi cười dịu dàng kêu lên.

Dù là những người kia đều là côn đồ lưu manh, hôm nay mặt mũi cũng có chút không nhìn được, đều lắc đầu rời đi. Có thể trước cửa cư nhiên còn thừa kế tiếp người, một người tuổi còn trẻ nam nhân, y nguyên kiên định đứng ở cửa ra vào. Lôi Lôi nhớ rõ rất rõ ràng, khi nàng cố ý nâng lên một cái hoàn toàn không tồn tại người thời điểm, người trẻ tuổi này, căn bản cũng không có nhắc tay, chẳng lẽ hắn thật sự có chuyện gì, nghĩ muốn chuyển cáo cho Trần Hoảng sao?

Nghĩ tới đây, Lôi Lôi nhẹ giọng đối dư thành tắc phân phó nói: "Làm phiền dư cung phụng đi dưới lầu đem này người trẻ tuổi tiểu tử dẫn tới."

"Cô nương khách khí." Dư thành tắc tuy nhiên không biết Lôi Lôi thân phận chân thật, có thể nàng tại thành tín trước mặt cùng Tần Phi trước mặt, đều có thể đều làm ra một bộ đại tỷ đại cái giá, nữ nhân như vậy, đừng nói phân phó hắn đi tìm người, cho dù làm cho hắn ra đi giết người phóng hỏa, dư thành tắc cũng không có ý định vi phạm, nghe Lôi Lôi lời nói, tại Tần Phi cùng thành tín trước mặt, tự nhiên là có chỗ tốt.

Chỉ một lúc sau, dư thành tắc mang theo người trẻ tuổi kia đi tới. Nam tử kia thoát nhìn hai mươi tuổi gì đó, sắc mặt tái nhợt, hai hàng lông mày như kiếm, mũi cao thẳng, môi nông cạn, bàn về dung mạo đến, cũng coi là cá có chút tuấn lãng nam tử. Đáng tiếc, hắn giống như là cá bệnh lâu quần thân người, tinh thần có điểm uể oải.

"Tên gì?" Thành tín nhàn nhạt hỏi.

Nam tử kia nhẹ giọng đáp: "Đặng Nghiêu!"

"Đang làm gì?"

Đặng nghiêu đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười nhìn về phía thành tín: "Đường chủ năm đó làm cái gì, ta chính là làm cái gì."

Đồng hành a... Thành tín không cảm giác trong nội tâm nhiều hơn hai phần hảo cảm. Hắn gần đây dùng bán sách lậu thư vẽ vang, xem thường nhất đúng là bán cái gì giả được rượu giả. Những kia ngoạn ý là có thể ăn người chết, có thể một quyển sách lậu có thể chết người sao? Rất nhiều người theo hắn sách lậu chỗ đó chiếm được tri thức, thậm chí thi đậu khoa cử. Rất nhiều người theo hắn sách lậu chỗ đó, biết cái gì mới là nam nữ chi đạo, không đến mức đem tâm hồn luống cuống tay chân...

Cho nên, thành tín cảm giác, cảm thấy, trộm sách tặc, là nhả tặc, mà bán lậu người, là tràn đầy văn nghệ khí tức nhả nhặn thương nhân.

Cho dù Tần Phi cho hắn phổ cập qua rất nhiều chánh bản ý nghĩa, có thể thành tín y nguyên ngóc lên đầu nhìn xem huynh đệ phản bác nói: "Người xem chánh bản tiền, là ta bán lậu lợi nhuận..." Những lời này, triệt để oanh giết Tần Phi tiếp tục phổ cập xuống dưới ý chí chiến đấu.

Thành tín ngữ khí chưa phát giác ra hòa hoãn vài phần: "Người là vì cứu gia tin tức tới?"

"Cũng là, cũng không phải..." Đặng nghiêu khoe miệng tác động, mỉm cười, không phải không thừa nhận, nam tử này cười lúc thức dậy, có chút đẹp mắt, trước sau như một tự phụ anh tuấn thành tín, cũng cười không ra hắn kỳ quỷ mị lực.

Lôi Lôi nghiêm nghị trách mắng: "Có lời cứ nói, có rắm thì phóng, bán cái gì cái nút? Dư cung phụng, nếu cái này ẻo lả lại nói như vậy, đem hắn theo lầu 7 cho ta ném xuống, báo quan nói hắn trượt chân nhảy lầu tự sát tốt lắm."

Dư thành tắc xoa tay, yên lặng đứng ở Đặng nghiêu sau lưng.

Đặng nghiêu sâu kín thở dài, nói tiếp: "Cứu gia thả ra tin tức thời điểm, tiểu nhân tự tại nghĩ, một cái dạng gì nữ nhân bị nắm đi, hội mời ra cứu gia cái này tôn đại phật? Mọi người đều biết, cứu gia không có thành hôn, cũng không có tình nhân, càng không có tư sinh nữ. Hắn tại Quản gia nhiều năm, cùng ngoại giới liên lạc càng ngày càng ít, hết lần này tới lần khác tin tức vừa muốn đến ôn nhu hương báo cáo. Thì phải là nói, mời được cứu gia

người, tám chín phần mười, không phải Đường chủ ngài, chính là Tần Phi. Dù sao, Đường chủ trong vòng một đêm uy chấn Nam Thành, Tần Trấn đốc ngang trời xuất thế, quan hệ của các người, nửa cái Đông Đô cũng biết."

Lôi Lôi chớp chớp đôi mi thanh tú, trước mắt nam tử này, đầu óc rõ ràng, phỏng chừng bán lậu thư thời điểm, đọc qua không ít mưu lược binh pháp a?

"Nói tiếp đi!" Thành tín phân phó nói.

Đặng nghiêu lên tiếng: "Sau ta phát hiện, tối bắt đầu trước xuất động tìm người, là thành Bắc bang hội, mà không phải không mặc cả. Không có lý do, Đường chủ sợ, không mặc cả không được tâm. Duy nhất khả năng, chính là Tần Trấn đốc sợ cho Đường chủ tìm phiền toái. Liên Đường chủ đều có thể có phiền toái, ta chính là một cái bán lậu thư tên côn đồ, còn dám thật sự đi nghe tin tức sao?"

Dư thành tắc trách mắng: "Vậy người tin tức gì đều không có, tự dám chạy tới?"

"Đương nhiên không phải!" Đặng nghiêu giải thích: "Đặng nghiêu là hỗn không được tên côn đồ, không có đầu óc, nhưng là quyền cước ngốc. Cho tới bây giờ đều là bị người đuổi theo đánh, một lần cũng không còn đánh thắng qua người khác. Cho dù có tâm đầu nhập vào không mặc cả, một bậc cấp xuống, Đặng mỗ bất quá là cá đê đẳng nhất chạy tạp vụ, nói không chừng ngày nào đó không mặc cả muốn bỏ người, hoặc là một hồi sống mái với nhau, ta tự tử. Đặng mỗ đương nhiên không thể làm tên côn đồ, muốn làm, liền làm đại. Lần này, tự là cơ hội của ta!"

Lôi Lôi cách mạng che mặt, nhìn xem ánh mắt của hắn. Tại Đặng nghiêu nói những lời này thời điểm, không che dấu chút nào hắn cuồng dã quyền dục, đây là một sinh hoạt tại Đông Đô tầng dưới chót nhất nam tử, hắn có hết thảy muốn trên lên bò xúc động. Người như vậy, tuy nhiên đã tâm thật lớn, có thể cũng không khó khống chế, dùng tốt lắm, thật là có dùng.

"Tần Trấn đốc tại Đông Đô phiền toái, nơi phát ra cũng sẽ không rất nhiều. Nếu như không phải Đường gia công tử thiếu gia, thì phải là Yến Vương Phủ người. Dù sao, Nhị Độ thiên Niệm công công sau, Tần Trấn đốc tại trẻ

tuổi nhất đại uy danh đại chấn, không có mấy người ngốc đến hội lung tung trên chợ Tần Trấn đốc."

"Ta tại Đường phủ nhận thức vài cái tạp dịch, mời đi ra uống chút rượu, hồ ngôn loạn ngữ hạ, có một miệng bả không ngừng môn, tựa lột điểm ý. Đường gia hai ngày này, vài vị thiếu gia đều có chút không thú vị, mà đường Đại Nhi tiểu thư cũng có chút thất hồn lạc phách, ngày hôm qua nhìn phong thư sau, càng xé thành mảnh nhỏ..."

Đặng nghiêu cười lạnh nói: "Trên đời này sợ nhất đúng là chết để tâm vào chuyện vụn vặt người, mà ta chính là một, Đường gia mỗi sáng sớm sớm đem đồ bỏ đi từng nhóm cất bước. Trừ dư là một đường, vật lẫn lộn là một đường. Ta bả toàn bộ thân gia đánh lên, bả vật lẫn lộn ua xuống, nhặt được một buổi sáng sớm, tìm được hàng trăm hàng ngàn toái giấy mảnh, sau đó bả lá thư này cho liễu mạng đi ra. Ta nghĩ, các người nhất định phi thường cảm thấy hứng thú!"

Hắn từ trong lòng ngực lấy ra một phong rách mướp tén, cười mà không nói nhìn qua thành tín.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 123: Nhân sinh hà xứ bất tương phùng

Q.2 - Chương 123: Nhân sinh hà xứ bất tương phùng

Đặng nghiêu trong tay xem ra bị hồ cùng một chỗ giấy viết thư, thoát nhìn thập phần buồn cười.

Có lẽ trong tay hắn tiếp nhận đi, nhìn kỹ một chút sau, Lôi Lôi cùng thành tín tựa đều cười không nổi .

Làm hồi lâu hắc đạo lão đại, thành tín cũng trở nên dần dần có uy nghiêm, hắn nhàn nhạt nhìn Đặng nghiêu liếc, nói khẽ: "Người đã có thể cung cấp như vậy hữu dụng tin tức, nói nói ý nghĩ của người, không mặc cả sẽ không bạc đãi người."

Đặng nghiêu là cái rất có chừng mực người, gặp thành tín sắc mặt, trong nội tâm thầm nghĩ coi như mình đưa ra một ít quá phận yêu cầu, vị này đại lão

cũng sẽ đáp ứng xuống. Hẳn coi trọng không mặc cả phát triển, không mặc cả không chỉ có có hung thần ác sát loại la năm mâu bảy trần chín ở sau lưng chỗ dựa, là trọng yếu hơn là, thành tín tự nhiên cùng với Tần Phi có không giải được quan hệ. Rất nhiều hắc đạo trên đường khâu, hao tổn tâm cơ muốn cùng quan phủ cường lực nha môn nhắc lên quan hệ, có thể coi là bọn họ mệt mỏi chết đi sống lại, thấp giọng xuống dưới đi nịnh nọt, người ta cũng chưa chắc con mắt nhìn người. Bất quá, không mặc cả tự tuyệt không tồn tại cái này vấn đề, có Tần Phi tại Sát Sự Thính chống, không mặc cả tương lai quả thực là quang minh vô cùng.

Đặng Nghiêu chậm rãi mở miệng nói: "Có thể gia nhập không mặc cả đã là tại hạ phúc khí, về phần khác, ta cũng không dám rất muốn, Đường chủ nhìn xem như thế nào phù hợp, tựa như thế nào an bài a."

Thành Tín mỉm cười, cùng Lôi Lôi trao đổi một ánh mắt, liền phân phó xuống: "Cũng tốt, người những sách kia có thể không cần bán. Sau đó, ở bên cạnh ta làm quân sự, ta xem người tâm tư cẩn thận, phân tích có tình có lí, nếu để cho người đi thu nát trưởng, dẫn người đi cùng người khác đập đất bàn, vậy thì đại tài tiểu dụng. Mặt khác, trong chốc lát người đi phòng thu chỉ chi hai trăm lượng bạc, xem như cho phần thưởng của người."

Đặng Nghiêu đáp ứng một tiếng, cũng không có mừng rỡ, cũng không có có vẻ uể oải, rất bình tĩnh rất tự nhiên chuyển đến thành Tín đứng phía sau định. Một cử động kia, không phải do làm cho Lôi Lôi lại cao nhìn hẳn hai phần...

Về phần lá thư này, Lôi Lôi chăm chú lại nhìn hai lần, tiểu tâm cẩn thận gây hảo, thu vào trong ngực, phong thư này, nhất định phải làm cho Tần Phi chứng kiến.

Tần Phi còn không biết rằng ôn nhu hương lí ra nhiều chuyện như vậy, hẳn tại Sát Sự Thính loay hoay đầu óc choáng váng, rất nhiều người đều hướng tới nha môn cuộc sống, cho rằng tiến nhập chính là pha ly trà đắng kết thúc công việc, một đám người trong lúc rảnh rỗi huyền thuyên mà thôi. Không biết, chính thức thực quyền ngành, cơ hồ là không có mấy người người rảnh rỗi, cho dù đi ra ngoài vượt môn ngựa, đều muốn đập cực kỳ chuyên nghiệp mới được.

Cựu án xử án tử tuy nhiên không nhiều lắm, vừa vặn là việc chính trông nom quan viên, Tần Phi phải quen thuộc mỗi một phần hồ sơ, chồng chất như núi hồ sơ vụ án, thấy Tần Phi hai mắt hồng hồng, như là khóc rống qua một hồi dường như. Thật vất vả có thể kết thúc công việc, Tần Phi vội vàng đem không thấy hết hồ sơ vụ án vứt qua một bên, đứng dậy ra Sát Sự Thính đại môn.

Tần Phi hiện tại cũng không muốn về nhà, Lôi Lôi không ở nhà, hẳn muốn một người đối mặt trụi lủi bốn vách tường, nếu nàng ở nhà, thảm hại hơn. Tám chín phần mười cũng bị kéo tới làm thử món ăn nô lệ. Một sáng sớm, Tần Phi đã trải qua rất bi kịch bị đương thành sống bia ngấm đánh một trận, buổi tối tuyệt không nghĩ lại đến thử thức ăn.

Đi ở hồi hải trên đường, nhìn xem người đến người đi, tâm tình chưa phát giác ra phóng buông lỏng xuống đến, ven đường có đủ loại kiểu dáng tiểu quán ăn, điểm tiểu nhị môn ra sức mời chào khách nhân. Tần Phi căng cứng trước thần sắc dần dần lỏng xuống, mỉm cười cũng nổi lên khuôn mặt, vô ý thức hai tay đếm năm, đặt ở bụng trước, mở rộng bước chân, tựa như lúc trước chính mình hay là tuần kiểm thời điểm, trên đường tuần tra bình thường.

Trong này không phải phố chợ, cũng không có nhiều như vậy tiểu thân đoạt không phải là. Buôn bán phần hoa đoạn đường, nhiều nhất đúng là cửa hàng cùng quán ăn, rất nhiều đại cô nương tiểu tức phụ, chứng kiến anh tuần bắt phạm khí vũ hiên ngang còn mặc Sát Sự Thính chế phục Tần Phi đi qua, đều dùng này ngập nước con mắt, nhìn không được nhìn thoáng qua lại liếc, cho dù đã gặp thoáng qua, còn muốn quay đầu lại đi nhìn nhìn lại, tựa hồ muốn dùng con mắt bả Tần Phi ăn vào trong bụng.

Trong bể người, Tần Phi khéo mắt dư quang xẹt qua một cái thân ảnh quen thuộc, trong nội tâm lập tức nổi lên không tốt ý niệm trong đầu, xoay người tự nghĩ lúc rời đi, người nọ đã mở miệng trước: "Tần Trấn đốc, trùng hợp như vậy?"

Nam tử kia đầu thật to, luôn mang theo lệnh người không thể tức giận mỉm cười, nhưng lại Đường phủ phó tổng quản liễu thiên kỳ.

"Liễu huynh cũng yêu mến tại đang lúc hoàng hôn đi ra đi dạo phố?" Tần Phi gặp đi đã không còn kịp rồi, liền thành thành thật thật dựa vào lễ tiết thi lễ vẫn an.

Liễu thiên kỳ đáp lễ nói: "Con người của ta chẳng muốn muốn chết, chưa bao giờ yêu mến đi dạo phố. Chỉ có điều, tiểu thư tâm tình không tốt, ta liền cùng nàng đi ra đi một chút."

"Tiểu thư?" Tần Phi lo lắng nhất chuyện tình hay là đã xảy ra, hẳn chứng kiến liễu thiên kỳ thời điểm, chỉ sợ đường Đại Nhi đã ở phụ cận, không nghĩ tới, nàng thật đúng là tại nơi này. Không phải đã từng có người nói qua ư, nếu như sự tình khả năng hội đòi bại, vậy nhất định hội hướng xấu nhất phương hướng phát triển. Tỷ như, một khối dính bơ bánh ngọt rơi vào trên mặt thảm, bình thường đều cũng có bơ cái kia một mặt rơi lên trên... Cái này định luật, tại Tần Phi trên thân lại một lần ứng nghiệm .

Liễu thiên kỳ hồi ngón tay chỉ đường bên cạnh một nhà cửa hàng, đó là một gian bán thủ công chế phẩm tiểu điểm, trung hậu thành thật điểm chủ vợ chồng đang tại tính toán vị kia che mặt, nói chuyện ôn nhu nữ hài tử rất cuộc mua bao nhiêu tiền gì đó, bàn tính đánh cho keng keng rung động.

Đường Đại Nhi lơ đãng xoay người, cách hơi mỏng cái khăn che mặt, thanh tịnh nhân quang rơi vào Tần Phi trên thân, nàng không khỏi sửng sờ, ngốc tại đó.

Tần Phi xấu hổ nhú lông mày, như là đã gặp, tựa hào phóng một điểm quá, đơn giản bước nhanh đi ra phía trước, hỏi điểm chủ kia: "Những vật này tổng cộng muốn bao nhiêu tiền?"

"Thừa huệ hai lượng bạc." Chủ cửa hàng tuy nhiên không biết tiểu thư kia là ai, hãy nhìn đến Sát Sự Thính quan viên tiến để đài thọ, nào dám nhiều muốn? Hai lượng bạc đã là miễn cưỡng không lời không lỗi ...

Tần Phi từ trong túi tiền lấy ra một khối năm lượng bạc đặt ở trên quầy, đưa bọn họ đã thu thập xong tiểu ngoạn ý xách trong tay, nói khẽ: "Không cần trả lại."

Đường Đại Nhi nhìn xem Tần Phi nhân quang hết sức phức tạp, nói không rõ ràng trong lòng tư vị. Nữ nhân bình thường đều là như thế, càng là tâm cao khí ngạo, tầm mắt kỳ cao nữ tử, các nàng kỳ thực càng là yếu ớt. Chính

là bởi vì các nàng xuất thân cao, dung mạo xuất chúng, trời sinh tư chất đã trải qua cự tuyệt rất nhiều nam nhân, còn lại nam tử, phần lớn tựa như ruồi bọ đổ máu đường như một loạt trên xuống, ngược lại càng thêm làm nàng môn chán ghét. Do đó làm cho người ta càng cảm thấy nữ tử này cao ngạo hẻo lánh, khó có thể tiếp cận.

Nếu là như Tần Phi như vậy, đánh ngay từ đầu tựa hoàn toàn không có đem nàng làm cái sự, ngược lại càng thêm bả lòng của thiếu nữ tác động.

Chuyện tình cảm, nói trắng ra là chính là ai chủ động tiến công, ai tựa vĩnh viễn bị động. Cao thủ chân chính, luôn tại lạt mềm buộc chặt cùng tiến thoái có theo trong lúc đó thu phóng tự nhiên. Tựa như chơi điều bình thường, tuyến khẩn, tựa lỏng lẻo, nới lỏng? Tựa lại quấn trở về vài vòng, có thể cho nàng bay trên trời, có thể nàng thủy chung là nằm tại trong tay của mình, khi nào thì làm cho nàng rơi xuống, liền có thể làm cho nàng rơi xuống.

Tần Phi tuy nhiên trước sau như một cũng không ủng hộ mình là phương diện này cao thủ, có thể trên lý luận công phu tuyệt đối là viễn siêu cùng thế hệ.

"Vậy thì cảm ơn người." Đường Đại Nhi tận lực bình tĩnh nói.

Tần Phi thân nhiên cười nói: "Không cần cảm ơn ta, dù sao người ta cũng không phải quan tâm mấy lượng bạc người."

Liễu thiên kỳ chẳng biết lúc nào đã đi tới, tiếp nhận Tần Phi cái túi trong tay, nói khẽ: "Phụ cận có một trà lâu, hoàn cảnh không sai, còn có nhã gian, không bằng cùng một chỗ ăn cơm tối a."

Tần Phi có chút ngạc nhiên nhìn xem liễu thiên kỳ, cái này đầu to tổng quản như là đã đoán được hần và thành tín đều có thể cùng Đường gia có quan hệ, cần gì phải chế tạo cơ hội như vậy? Chẳng lẽ lại, liễu thiên kỳ còn mục đích gì khác?

Gặp Tần Phi không nói lời nào, đường Đại Nhi thấp giọng nói: "Vậy thì đi ngồi một chút a, có chuyện, ta còn một mực quán quýt có phải là muốn nói cho người."

Một chuyến ba người tới phụ cận tiểu trà lâu, liễu thiên kỳ ra tay xa xỉ, một thỏi bạc ném ra ngoài, trong trà lâu tốt nhất nhã gian dĩ nhiên là rơi vào

trong tay. Chủ quán ân cần thu thập xong gian phòng, nhanh chóng đưa lên nước trà điểm tâm, liền cáo từ mà đi.

Tần Phi vuốt vuốt có chút cơ bụng đói, cười nói: "Này ta không khách khí, ăn trước."

Đường Đại Nhi trời sinh tính cũng không phải loại khuê phòng tiểu thư, trên thực tế, Đường Ân đưa con tuy nhiên ít nhiều có chút không nên thân, có thể nữ nhi tới một mức độ nào đó, rất có phụ thân tác phong. Đại Nhi đơn giản mở miệng hỏi: "Ta một mực thậm chí nghĩ hỏi người, cha ta cùng liễu thiên kỳ vì cái gì coi trọng như vậy người? Người lại không chịu làm Đường gia con rể, trong triều đình như vậy không để cho cha ta mặt mũi người, sớm vài chục năm sẽ chết không sai biệt lắm..."

Tần Phi da mặt có phần dày, tự nhiên nói: "Cái này người hẳn là đến hỏi hỏi người cha, hỏi ta... Ta còn thực không dùng được. Hoặc là, người hỏi liễu thiên kỳ a, hẳn cái gì cũng biết."

Đường Đại Nhi vạch trần rơi cái khăn che mặt, tức giận trừng liễu thiên kỳ liếc, rất hiển nhiên, Đại Nhi rất sớm trước tự đã hỏi liễu thiên kỳ. Có thể đầu to tổng quản tuyệt đối là cái rắc đều không có buông tha một cái, bằng không, Đại Nhi cũng sẽ không như thế oán hận.

Liễu thiên kỳ vuốt vuốt mi tâm, cười khổ nói: "Tần huynh, ta sợ dĩ mời người đi lên, chính là hi vọng tự người nói. Chính là, người không nói, ta vẫn thế nào nói?"

Tần Phi phản bác nói: "Người có thể xác định sao? Không thể xác định sự nói cái rắc a."

Như vậy thô tục lời nói, rơi vào đường Đại Nhi trong tai, chẳng những không có làm cho vị này đại tiểu thư tức giận, ngược lại nàng còn bình tĩnh lại, hướng về phía liễu thiên kỳ phất phất tay: "Liễu ca ca, phiền toái người đi ra ngoài trước uống chén trà, để cho ta cùng Tần Phi một mình nói chuyện."

Liễu thiên kỳ khó xử đứng dậy, thấp giọng nói: "Tiểu thư, người không cần phải xăng bận..."

"Yên tâm đi!" Tần Phi vẻ mặt cười xấu xa nói: "Ta xăng bận còn có thể, nếu như nàng muốn làm cái gì, ta cam đoan cái gì cũng sẽ không thành công."

Liễu thiên kỳ sầm mi khổ kiểm rời phòng, đường Đại Nhi đợi hần đóng cửa thật kỹ, lập tức nói: "Chúng ta trao đổi hạ xuống, người nói cho ta biết, rốt cuộc vì cái gì. Ta cũng vậy nói cho người biết một kiện đại sự..."

"Ngô... Cái này người xem người cái gọi là đại sự có phải thật vậy hay không đáng giá." Tần Phi trầm ngâm nói: "Người cũng biết, nữ nhân có đôi khi chứng kiến mèo chó đánh nhau đều sẽ cảm giác phải là kinh thiên động địa đại sự."

Đường Đại Nhi thản nhiên cười: "Chuyện này, đối với ta tới nói không phải là cái gì chuyện tốt, có thể đối với người mà nói, càng thêm muốn chết."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 124: Thập niên đích lão hí cốt

Q.2 - Chương 124: Thập niên đích lão hí cốt

Đây là một gian hơi nước lượn lờ phòng tắm, trong phòng tắm người, tối đa cũng bắt quá tại trên lưng vậy một cái khăn quàng cổ thôi.

Theo lý thuyết, khí trời, đến phòng tắm bọt tắm người hần là rất nhiều, nhưng hôm nay cái này gian xưa nay khách giống như Vân Lai trong phòng tắm, chỉ có hai người. Bọn họ thập phần bằng phẳng, cùng bình thường khách nhân không có gì khác nhau, đồng dạng là trần truồng nhảy vào nóng hôi hổi trong bồn tắm, sau một lát, làn da có chút nổi lên hồng sắc, rậm rạp mồ hôi theo trên trán chảy ra...

"Chúng ta tuổi trẻ thời điểm tựu yêu mến tới nơi này tắm rửa." Ngồi ở trên thủ nam tử dư vị trước thanh xuân tuế nguyệt, sắc mặt dần dần hiển hiện nâng tiểu dung: "Khi đó, người cùng Liễu Khinh Dương còn hỏi qua ta, vì cái gì vừa đến muốn quyết định trọng đại sự vật thời điểm, tựu yêu mến đến bế thương thảo? Ta nói, bởi vì ta cảm thấy, một người tại trong sinh hoạt muốn ình quá nhiều nguy trang, nếu là quyết định đại sự, không ngại vứt bỏ hết thảy trói buộc, trần truồng đối mặt vấn đề, có lẽ là biện pháp tốt nhất."

"Khi đó, ta còn là một cái theo Đường Quốc đi vào Đông Đô mao đầu tiểu tử." Dưới tay nam tử ung dung thở hắt ra, vung lên nhiệt nước rơi ở trên bờ

vai, thân nhiên nói: "Đảo mắt cũng đã hơn hai mươi năm... Như thế nào, bắt đầu hồi ức quá khứ cũng không phải là dấu hiệu tốt, này đại biểu cho, người tâm tính đã già."

Trên thủ nam tử mỉm cười nói: "Đường Ân a Đường Ân... Giang sơn thay mặt có tài người ra, thiên hạ này, là của ta, cũng là đám kia người tuổi trẻ, cuối cùng, là muốn truyền cho tiểu vương bát đản."

"Bệ Hạ, người sẽ không theo liền xuất cung, càng sẽ không qua nhiều năm như vậy lần đầu tiên về tới đây tắm rửa. Có cái gì khó dùng quyết đoán đại sự?" Đường Ân trầm giọng hỏi.

Sở Đế đi xuống hoạt, làm cho thân thể lảo đảo phiêu trong nước, chỉ lộ ra diện mạo đến hô hấp, hần nhẹ nói nói: "Là vì người. Đại Nhi cùng Tần Phi hôn sự, người muốn đẩy, đưa rơi, ta nhưng dùng đáp ứng người. Chính là, người tất nhiên tu nói cho ta biết nguyên nhân chân chính. Chúng ta nhận thức nhiều năm như vậy, người ở trước mặt ta nói dối, ta nhất định nhìn ra được. Chỉ cần người nói một câu lời nói dối, cho dù Tần Phi là người thân nhi tử, ta cũng vậy cần phải làm cho hai người bọn họ thành hôn không thể."

Đường Ân cười khổ một tiếng: "Ngài đây không phải đã đoán được sao?"

Sở Đế thân thể rồi đột nhiên trầm xuống, liền băng cột đầu mặt không có vào trong nước, lập tức luống cuống tay chân theo trong nước đứng lên, liên tiếp ho khan vài thanh âm, thiếu chút nữa không có bị sặc nước chết, trợn to mắt nhìn Đường Ân: "Tần Phi là con của người?"

"Có một nửa cơ hội là!" Đường Ân nhẹ gật đầu, bổ sung nói: "Hắn hẳn là Nguyệt Nhi sinh."

Sở Đế xưa nay uy nghiêm thần sắc, trở nên có chút cổ quái, trên mặt giống như cười mà không phải cười, cơ thể tựa hồ khó có thể khống chế dường như, tại có chút run rẩy, sau nửa ngày mới mở miệng nói: "Không thể mạo hiểm như vậy, hôn sự xóa bỏ."

"Đa tạ bệ hạ." Đường Ân ngữ khí thập phần bình thản, tựa hồ đã sớm liệu định Sở Đế sẽ cho ra dạng như vậy đáp án.

Sở Đế chậm rãi ngồi trở lại trong nước, hai mắt một mực không có rời đi Đường Ân khuôn mặt, sau một lát, đột nhiên cười ra tiếng: "Đường Ân a

Đường Ẩn, người sinh ba con trai có hai cái không nên thân. Ta quý vì vua của một nước, đứa con lí có bản lĩnh cái kia cá không thể dùng, có thể xử dụng mỗi người là bao cở. Không nghĩ tới, Nguyệt Nhi sinh một đứa con trai, liền rách Bàn Chân thần thoại. Nếu như, hẳn thật là con của người, ta thật là có chút ít hâm mộ người."

Đường Ẩn cười khổ nói: "Không cần hâm mộ ta, hiện tại ta phải truy tại Tần Phi cái mộ phía sau cầu của hẳn."

"Rất tốt." Sở Đế cười lên ha hả: "Vài chục năm nay, người chính là như vậy một bộ mặt chết, nói cho cùng nghe gọi không quan tâm hơn thua, nói được khó nghe chính là mặt không hai lạng thịt. Hiện tại cuối cùng có một có thể làm cho người cầu trước chạy ... Rất tốt, rất tốt... Vậy người tính toán tiếp tục làm cho Tần Phi ở lại Sát Sự Thính vẫn là đem hẳn điều tra đến?"

"Hẳn muốn ở nơi nào, không phải ta có thể khống chế." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Bệ Hạ, người ta từ phạt Ngụy cuộc chiến sau đó, liền làm bộ không hợp, diễn trò diễn nhanh hai mươi năm. Chúng ta cái này tẩm lưới, cũng mau muốn đến lúc đó thu, cái này đương lúc, Tần Phi ở lại Sát Sự Thính, so với tại bên ngoài muốn mới có lợi nhiều. Hẳn là một trời sinh tự có cơ duyên người, có lẽ là Nguyệt Nhi cả đời thừa nhận rồi quá nhiều cực khổ, phúc khí đều lưu cho đứa nhỏ này ."

Sở Đế có chút nhắm mắt lại, đúng là như thế, theo tú cầu tuyển thân bắt đầu, vốn là cố ý làm bộ dáng cho người khác xem, làm cho người ta cho rằng hoàng tộc cùng Đường gia muốn triệt để quyết liệt. Không nghĩ tới, tạo cho ngang trời xuất thế Tần Phi, theo phố chợ hành hung Sở Dương bắt đầu, rồi đến Đông Đô thiên Niệm công công lần thứ hai, hẳn là tại dựa vào của mình bản năng làm việc, có thể hẳn làm mỗi một sự kiện, đối với triều đình đều là cực kỳ có lợi.

Hơn nữa, bởi vì Tần Phi quan hệ, từ trước đến nay chỉ là nữ nhân gia có đi đi lại lại Quân gia cùng Đường gia, cũng liên thủ tại đón dâu một chuyện trên ra tay.

Theo Liễu Khinh Dương dự đoán, Tần Phi sư phó rất có thể là Tôn Hạc, nếu Tôn Hạc không có chết, Tần Phi cũng có thể một mực bả Tôn Hạc cho buộc lại...

"Đừng cho hản đi Bắc Cương !" Sở Đế trầm giọng nói: "Ta không thể dùng người cùng Nguyệt Nhi đưa con, đi trêu chọc Yến Vương. Một khi hản có việc, Nguyệt Nhi dưới cửu tuyền cũng sẽ không tha thứ người ta."

Đường Ẩn có chút lãnh đạm hừ một tiếng: "Bàng Chân sở dĩ có địa vị hôm nay, không hề chỉ là bởi vì hản thiên tư cao. Một cái thiên phú xuất chúng người, chỉ là so với người khác đi được nhanh một chút, sớm một chút mà thôi. Cho dù thiên phú kém hơn một chút, chỉ cần chăm chỉ, chỉ cần hiểu ra, sớm muộn gì đều có thể đạt tới chí cao cảnh giới. Nếu như Bàng Chân năm đó nghe thấy đối thủ cường đại tự nhanh chân chạy trốn, ta nghĩ, giờ này ngày này Sở quốc, Bàng Chân hai chữ này sớm đã thối đường cái ."

"Chính là bởi vì Tần Phi có thể là con của ta, ta mới càng hi vọng hản có đầy đủ dũng khí cùng trí tuệ đi nghênh đón khiêu chiến. Yến Vương là cường đại, Bắc Cương vài có lẽ đã là Yến Vương tài sản riêng. Có thể triều đình lực lượng cùng Yến Vương đối lập, vẫn là cường đại. Tần Phi đi Bắc Cương, nếu như có thể xuất sắc hoàn thành Sát Sự Thính tại Bắc Cương gây dựng lại nhiệm vụ, nếu như có thể tại Lưu Nhậm Trọng đăng cao thủ trọng áp hạ còn sống sót, đối với hản, tất nhiên là một bay vọt."

Hơi nước còn đang giữa hai người chậm rãi mờ ảo, Sở Đế có chút thấy không rõ Đường Ẩn mặt, bạch sắc vụ khí tại trên nóc nhà ngưng kết thành nước, nhỏ tại Sở Đế đầu vai, lạnh như băng !

"Người nói đúng..." Sở Đế thần nhiên thở dài: "Người ta cũng không phải cá xứng chức phụ thân, dạy dỗ đến một đám không nên thân gì đó. Nghe nói người chuẩn bị đem đường hiên sung quân đến Tây Vực đi ăn nhớ lại khổ tư ngọt cơm? Người đã tỉnh ngộ ... Kế tiếp, ta cũng vậy muốn lo lắng một phen, có phải là bả Thái tử cho ra bên ngoài..."

Đường Ẩn khẽ cười nói: "Kỳ thực cũng chưa hản không thể. Năm đó Bộ Hạ lúc đó chẳng phải chính mình bính ra tới sao? Nhiều như vậy hoàng tử, ai có thể xem trọng Bộ Hạ kế thừa nghiệp lớn? Có thể cuối cùng, ngược lại là người vị này không nhất bị coi trọng vương gia, cười tại cuối cùng."

Sở Đế tâm tư hoàn toàn sẽ không có đặt ở Đường Ẩn lời nói trên, hản thì thảo tự nói không biết suy nghĩ cái gì, đột nhiên mở miệng nói: "Tần Phi là Nguyệt Nhi đưa con, năm đó ta đã từng đối Nguyệt Nhi nói qua, nếu như

nàng sinh chính là đứa con, ta liền làm cho hấn làm Phò mã. Hiện tại Tần Phi không có khả năng cùng Đại Nhi thành hôn, hấn và Quản Linh Tư thân nhau... Không được, không thể cái gì tiện nghi cũng làm cho Quản gia người chiếm, ta suy nghĩ, Cửu công chúa đã gả , Thập Tam Công chúa... Tính tình quá bạo; Nhị Thập Thất Công chúa... Quá nhỏ!"

"Bệ Hạ ngài tự bỏ bớt khí lực a." Đường Ẩn tức giận nói: "Thiên hạ nhiều như vậy đại sự chờ người xử lý, làm sao người có thể lãng phí thời gian tại tiểu bối trên thân đâu?"

Sở Đế nghiêm túc trách mắng: "Trẫm sự, chính là chuyện thiên hạ, không phân lớn nhỏ."

Liền trẫm cũng đã dùng tới , Đường Ẩn bất đắc dĩ thu khẩu, ngồi xem Sở Đế đếm trên đầu ngón tay cả chúng nữ nhi đếm một vòng lại một vòng, thậm chí ý tưởng đột phát hi vọng Cửu công chúa từ hôn, hoặc là tìm cách bỏ cái kia tương lai Phò mã cho đá ra Đông Đô, nhưng chiêu sau Tần Phi làm chín Phò mã...

Đường Ẩn đối Sở Đế thập phần minh bạch, dù sao cũng là tương giao hơn hai mươi năm lão bằng hữu, không, nói lý ra, có thể xưng là huynh đệ. Phần này giao tình là từ một cái chán nản vương gia cùng chạy nạn công tử bắt đầu, tràn đầy tình cảm mãnh liệt mà không phải cơ duyên. Bọn họ dặt tay chế tạo một cái khổng lồ đế quốc, hoàn thành mấy trăm năm qua lịch đại đế vương đều không có làm được sự —— thống nhất Giang Bắc. Nếu như, có thể chinh phục Ngô Quốc, thiên hạ nhất thống, thì phải là năm đó Đại Ngụy Thần Vũ Đế sự nghiệp to lớn .

Sở Đế làm chuyện đứng đắn, vĩnh viễn là cơ trí, quyết tuyệt, quyết đoán. Có thể làm không đứng đắn sự, cũng vĩnh viễn là không đứng đắn.

"Đường Ẩn, đây là của người mà sai." Sở Đế đếm nửa ngày, cuối cùng tìm không thấy phù hợp nhân tuyển, chán nản nói: "Người sớm một năm tìm được hấn, ta cũng không cần phát sầu , nhiều như vậy nữ nhi lí, tốt nhất chính là lão cửu, đáng tiếc, một năm trước định rồi Phò mã. Hậu cung phi tần sinh nhiều như vậy đứa con, hết lần này tới lần khác không có mấy cái nữ nhi..."

"Là lỗi của ta!" Đường Ẩn thở dài một tiếng, nói tránh đi: "Yến Vương hiện tại càng ngày càng ngồi không yên, Sát Sự Thính nỗ lực một khi có thể đầu nhập rất nhiều sinh sản, đối với Bắc Cương cường đại nhất kỵ binh, là trí mạng đả kích. Lần trước Sát Sự Thính bị mất bản vẽ, mặc dù là man nhân làm, nhưng là, ta nghĩ Man tộc tin tức còn không đến mức nhanh như vậy. Rất có thể là Yến Vương cùng man tử câu thông, làm an tử đến ăn cắp bản vẽ."

"Ân, ta cũng là như vậy lo lắng." Sở Đế thản nhiên nói: "Cho nên, Binh bộ kho vũ khí tư khố chức vị này, tựu trở nên phi thường miễn cảm. Ta cảm thấy được, dùng lôi ca đường như thích hợp. Hãn xuất thân lôi Thái Úy gia, làm tư khố, đối với hãn là đề bạt, tương lai tại Binh bộ tiền đồ bừng sáng, lôi Thái Úy cũng sẽ vô cùng cảm kích. Lôi ca cùng các người Đường gia có thân thiết quan hệ, hãn không biết người ta diễn trò dưới tình huống, chúng ta có thể dùng tiểu tử ngu ngốc này làm tiếp mấy trận trò hay cho người khác xem."

"Lôi ca mặc dù có chút ham chơi, có thể nội tình không sai, tại trong quân ma luyện qua sau, biết rõ quân đội gian khổ, làm tư khố, đó là một rất tốt kinh nghiệm." Đường Ẩn đồng ý nói: "Yến Vương nếu như biết là lôi ca làm tư khố, vậy thì đặc sắc nhiều hơn."

Sở Đế nói khẽ: "Tần Phi đã phải đi, ta liền cho hãn một phần lễ vật, làm cho hãn đi Bắc Cương, có thể ứng đối phức tạp cục diện cùng Lưu Nhậm Trọng bọn người trọng áp. Phần lễ vật này, người có thể đoán được sao?"

Đường Ẩn nhân quang lập loè, đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, đáp: "Chớ không phải là..." Hai người nhất tề thân thủ, lẳng không viết cá nhân danh, lập tức vỗ tay cười ha ha.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 125: Mê cung

Q.2 - Chương 125: Mê cung

Yên tĩnh trà lâu trong gian phòng trang nhã, Tần Phi một mực giữ im lặng, đường Đại Nhi đối với hần nói tin tức kia, thật sự có điểm làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ.

Thái tử cho đường Đại Nhi vụng trộm đưa qua một phong thư, trong đó nâng lên Tần Phi sắp đối mặt một cái đại nguy cơ, hơn nữa hàm súc tỏ vẻ nếu như đường Đại Nhi nguyện ý có chỗ tỏ vẻ lời nói, hần nguyện ý giúp trợ Tần Phi hóa giải cái này nguy cơ. Trên thực tế, toàn bộ Sở quốc, có tư cách vì Tần Phi giải trừ nguy cơ người thật đúng là không có vài cái, Thái tử chính là một trong số đó.

"Tín đâu?" Tần Phi nhàn nhạt hỏi.

Đại Nhi nói khẽ: "Ta đã xé."

"Không trông nom Thái tử nói có phải thật vậy hay không, ta nghĩ, hết thảy đều có biện pháp giải quyết. Hần có thể làm ra loại chuyện này, lợi dụng người khác an nguy đến cường bức một nữ nhân, thật sự là để cho ta cảm thấy có chút thật xấu xa ... Nếu có một ngày, ta nắm giữ toàn bộ Sát Sự Thính, chuyện thứ nhất, liền để cho tiểu tử ngu ngốc này vĩnh viễn không cách nào đăng cơ." Tần Phi sát khí lóe lên tức thì.

Đường Đại Nhi đột nhiên cảm giác được có chút không biết nên khóc hay cười, mấy trăm năm qua, Sát Sự Thính đều là Hoàng thất trung thành nhất tay sai, cho dù ngu xuẩn nhất quân vương làm cho cường đại nhất Sát Sự Thính Tổng đốc tự sát, chắc hần cũng sẽ không có người cảm thấy Sát Sự Thính muốn làm phản. Nhưng là Tần Phi giống như cho tới bây giờ sẽ không có bả quân vương để vào mắt dường như, tại đây gian yên lặng trong trà lâu, hần nói ra làm cho Thái tử không cách nào đăng cơ lời nói, loại băng hàn sát ý, lại làm cho Đại Nhi cảm thấy, Tần Phi nhất định có năng lực làm được.

"Vậy người hiện tại có thể nói cho ta biết, vì cái gì người nhất định phải từ hôn?" Đại Nhi cố lấy dũng khí, hay là hỏi lên.

Tần Phi thở dài, chậm rãi đi đến Đại Nhi bên người, đưa lỗ tai nói: "Vô luận người tin hay không, ta có năm thành cơ hội là người thân ca ca."

Dứt lời, Tần Phi trực tiếp đi tới cửa trước, bàn tay tại vườn hướng bắt tay trong nháy mắt dừng một chút, nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng

qua, nhưng thấy cái kia thanh tú thiếu nữ đầu vai có chút run rẩy, trong nội tâm hơi có không đành lòng, lập tức khẽ vươn tay đem cửa phòng kéo ra, nghênh ngang rời đi.

Liễu thiên kỳ kinh ngạc nhìn xem Tần Phi đi tới, không nói một lời. Hắn vội vàng đuổi tới phòng xem xét, chỉ thấy tiểu thư bàn tay nhỏ bé tại đuôi lông mày một vòng, thanh âm có chút khàn khàn nói: "Về nhà, tìm ta cha." Liễu thiên kỳ âm thầm kêu khổ, Đại Nhi nếu là có vẻ bi bi thiết thiết, hay hoặc là thương tâm khó đã, cũng thì thôi. Mắt nhìn thấy nàng hiện tại chính là một tòa sắp bộc phát tiểu núi lửa, trở lại Đường phủ sau, bằng bạc lửa giận dâng lên đi ra, không biết lão gia có phải là có thể chịu nổi.

Hắn vốn định làm cho Tần Phi chính mình ám hiệu thoáng cái Đại Nhi, bỏ đi nàng ý nghĩ này, miễn cho Đại Nhi miên man suy nghĩ làm ra cái gì chuyện sai. Chính là liễu thiên kỳ thiên toán vạn toán, cũng không nên đi tính toán tâm tư của nữ nhân. Đó là một quả kim dưới đáy biển, chưa từng có người có thể chuẩn xác dự liệu được một nữ nhân phản ứng... Nhất là Đại Nhi cô gái như vậy.

Hôm nay muốn bỏ cứu cũng đã không còn kịp rồi, liễu thiên quan tâm lí bàn qua vô số ý niệm trong đầu, yên lặng đi theo Đại Nhi sau lưng, nghĩ sau khi về nhà muốn giải thích như thế nào.

Tần Phi một mình đi đến đường cái, bóng đêm vẫn chưa hoàn toàn bao phủ đại địa, chân trời cuối cùng một đạo ánh chiều tà, còn đang nỗ lực đem hào quang rơi rải hương nhân gian, như thế phong cảnh, hơi có vẻ thê lương.

Tần Phi khắp không mục đích đi trên đường, đột nhiên hai cưỡi sóng vai trì qua, lập tức kỳ sĩ trung khí mười phần, phi thường có tiết tấu hô to nói: "Sát Sự Thỉnh Đồng tri Trấn đốc Tần Phi ở đâu... Như nghe triệu hoán, thỉnh lập tức hiện thân."

Tần Phi không phải do sững sờ, đây là hoàng cung khẩn cấp triệu kiến mới có thể dùng biện pháp. Có đôi khi, Hoàng Đế tại trong thâm cung, tâm huyết dâng trào muốn gặp người nào đó. Chính là người nào đó lại không biết Hoàng Đế muốn gặp hắn, tổng không có khả năng suốt ngày trong nhà chờ Hoàng Đế tuyên triệu, khả năng ngẫu nhiên đi ra ngoài ăn một bữa cơm, hay hoặc là đi phong hoa tuyết nguyệt một phen. Thị vệ ban vì tìm

được người này, sẽ gặp hai người một tổ, phái ra hai trăm danh thị vệ, đem Đông Đô chia làm một trăm khu vực, qua lại rong ruổi, tuyên đọc người này chức quan danh hào, sau khi tìm được, dẫn vào hoàng cung.

Nếu như mông nghe triệu hoán mà không hiện thân lời nói, sau đó nhưng chỉ có tội lớn. Tần Phi nhú mày, mũi chân điểm nhẹ, nhẹ ung dung lướt đi đầu phố, ngăn tại hai con tuần mã trước, cao giọng nói: "Tần Phi lúc này."

Này hai gã thị vệ xem ra cũng là tu vi sâu xa người, phố dài liệt mã, lại ngạnh sanh sanh dừng lại tuần mã, xuống ngựa nói: "Mời ra bày ra yêu bài, nghiệm minh chính bản thân."

Tần Phi lấy ra lang bài đưa tới, hai gã thị vệ cẩn thận kiểm tra rồi một phen, khách khí đối Tần Phi nói ra: "Tần Trấn đốc mời lên ngựa, trong nội cung có việc gấp triệu kiến."

Tần Phi kinh ngạc hỏi ngược lại: "Hôm nay đã là đang lúc hoàng hôn, hoàng cung luôn luôn là trời tối đóng cửa, bất luận kẻ nào không được ra vào. Trừ phi trọng đại triều chính, nếu không thần tử không được vào cung, có việc cần thông qua trực nhật thái giám truyền lại. Như thế nào hội cái này đương lúc để cho ta tiến cung?"

Thị vệ kia khom người nói: "Tần Trấn đốc, quy củ là chết, người hay sống. Bộ Hạ lệnh nói không thể làm trái, cho dù bộ nửa đêm về sáng tuyên triệu, chúng ta làm thần tử, cũng phải phi quần áo tiến đến. Trời tối tuy nhiên hoàng cung tự đóng cửa, có thể nếu là Bộ Hạ triệu người đi vào, này cũng không phải là không tuân theo quy định, đến lúc đó, trực nhật thái giám tự nhiên sẽ vì Tần Trấn đốc an bài."

Trên đường dài rất nhiều người đều tò mò nhìn hai gã thị vệ cùng một vị Sát Sự Thính quan quân cùng một chỗ nói chuyện, dân chúng từ trước đến nay chứng kiến những này mang theo nồng hậu quan phủ sắc thái người, đều đi vòng qua. Coi như là Đông Đô Tiểu Quan, nhìn thấy bọn họ cũng không dám quấy rầy, trường giữa đường, lại hiện ra một mảnh trống trải, mà đám người chung quanh tự có vẻ hỗn loạn không chịu nổi.

Tần Phi tuy nhiên còn có chút nghi hoặc, có thể tổng không có ý tứ ba người hai mã chắn trước đường cái, liền phi thân lên ngựa, cùng nhất danh thị vệ bước nhanh hướng hoàng cung tiến đến.

Hoàng cung tọa lạc tại Đông Đô trung tâm, ngồi bắc hướng nam, đất đai cực kỳ rộng lớn. Một đạo dài đến ba mươi sáu lí màu đỏ thẫm thành cung, đem hoàng cung cùng ngoại giới ngăn cách ra. Tại hoàng cung bên ngoài, là một cái đủ để dung nạp thập chiếc xe ngựa sóng vai chạy hình thành ngự phố, ven đường có Ngự Lâm quân thủ vệ, tầm thường dân chúng không được bước trên ngự phố nửa bước.

Cung lâu nguy nga, cửa cung thâm thúy, thị vệ ban uy nghiêm đóng tại cửa cung hai bên, tại bọn hãn bên người, phân loại hai mươi danh khôi giáp sáng ngời Ngự Lâm quân.

Tần Phi biết rõ, những này Ngự Lâm quân kỳ thực chỉ là làm bộ dáng, đều là chọn lựa thân cao ngựa lớn, lớn lên lại không sai quân sĩ. Bọn họ tại hoàng cung duy nhất chức trách, chính là làm ra vẻ. Nguyên một đám cái giá cầm mười phần, nếu là Ngô Quốc hoặc là Tây Vực, Bắc Cương Sứ giả đến Đông Đô yết kiến, cái này nhất ban Ngự Lâm quân, sẽ gặp cầm các thức vũ khí, mặc các thức uy vũ khôi giáp, uy phong lẫm lẫm đứng thành vài sắp xếp, để cho người khác xem giống khỉ làm trò xem một vòng.

Những này Ngự Lâm quân sức chiến đấu cơ hồ chẳng khác gì là linh, người khác đều ở khổ tu thời điểm, bọn họ chỉ là đang luyện tập như thế nào bả tư thế bày được càng suýt càng phong cách. Người khác tại giường cung lấp tên thời điểm, bọn họ chỉ có thể cầm nạm vàng mang ngọc hoa lệ trường cung, bày biện cảnh đẹp ý vui tạo hình. Tần Phi vẫn cảm thấy, quân nhân chính là bảo vệ gia Vệ Quốc, những này suốt ngày bày động tác võ thuật đẹp, chẳng tìm gánh hát tử con hát đến diễn, cam đoan tạo hình càng thêm đẹp mắt.

Hơn nữa, tối bị kịch chính là, quanh năm suốt tháng, bọn họ bị người nhìn qua số lần cũng không tính nhiều. Ngẫu nhiên có đại nhân vật xem bọn hãn, theo bọn họ bên người đi qua thời điểm, trong mắt là cao lớn uy mãnh nam tử, trong nội tâm nhắc tới nhưng lại tối hôm qua vừa mới chà đạp qua phần nộ kiều khu.

"Tần Trấn đốc..." Một vị cao lớn Ngự Lâm quân chiến sĩ đã kiểm tra Tần Phi yêu bài, hai tay xin trả, vẻ mặt tức mưng nói: "Dựa theo lệ cũ, vào cung trước muốn soát người, nếu như Tần Trấn đốc có cái gì thiếp thân mang

theo vũ khí hoặc là ám khí, kính xin trước lấy ra, để cho chúng ta vì Tần Trấn đốc bảo quản, đối đãi người cách Khai Hoàng cung thời điểm, lại trả cho Tần Trấn đốc."

Cái này không phải làm khó Tần Phi sao? Hẳn toàn thân tựa một thanh Đoạn Ca, chính là, Đoạn Ca đồ chơi này có thể tùy tùy tiện tiện giao cho trước mắt vị này 'Con hát' sao?

"Không có!" Tần Phi nhún vai: "Ta cam đoan không có gì cả."

"Chức trách chỗ, nhất định phải sưu." Ngự Lâm quân cường trực công chính quát.

Tần Phi ngón tay khinh động, một ít khối bạc nhét vào này chiến sĩ trong tay, trầm giọng nói: "Sưu a!"

Không nghĩ tới, vị kia tiểu chiến sĩ trở tay đem bạc lại nhét Tần Trấn đốc trong tay. Tần Phi chấn động, trên đời này thật là có không ăn tinh mèo con a. Hồi lộ một chiêu này, trăm thử Bách Linh, nhất là những này nhìn xem ngăn nắp, kỳ thực trông cậy vào quân lương có thể sống sống chết đối người một nhà Ngự Lâm quân, rõ ràng không thu tiền?

"Tần Trấn đốc, nhiều người như vậy, ta làm ra vẻ làm dạng soát người cũng muốn gánh phong hiểm, lớn như vậy phong hiểm, phân lượng không thể nhẹ như vậy a?" Vị kia Ngự Lâm quân chiến sĩ nghiêm trang thấp giọng nói ra: "Ta biết rõ Sát Sự Thính các loại nha môn, bên người đều muốn mang chút ít cứu mạng gia hỏa, sẽ không theo liền lấy ra. Tần Trấn đốc, người hảo làm, chúng ta là tốt rồi làm."

Tần Phi vừa mới đối với hắn bay lên xem tiền tài như cặn bã hảo cảm, trong nháy liền tan thành mây khói, ngẫm thờ dài, lấy ra một khối đại gấp bội bạc, dùng sét đánh không kịp bưng tai xu thế nhét vào trong tay của hắn, thần nhiên nói: "Người sưu a!"

Này chiến sĩ mỉm cười, hai tay làm ra vẻ làm dạng tại Tần Phi trên thân phát vài cái, lạnh lùng nói: "Không có vũ khí, cho đi."

Mang theo Tần bay tới vị kia thị vệ bổ sung nói: "Tần Trấn đốc, Bộ Hạ triệu kiến mọi người là ở nội cung, chờ một chút ta đem ngài đưa đến nội cung cửa cung, do trực nhật thái giám mang người diện thánh."

"Dễ nói!" Tần Phi khách khách khí khí đích theo thị vệ trong triều cung phương hướng đi đến.

Hoàng cung thật sự có chút quá lớn, Tần Phi là cái rất có thể ký đường đích người, nhưng là vài vòng đi xuống, cũng có chút sờ không tới Đông Nam Tây Bắc, nhưng cảm giác khắp nơi đều là không sai biệt lắm lâu vũ sân. Hoa lệ cung Thimphu cực, quả thực chính là một đại mê cung sao.

Chứng kiến Tần Phi có chút buồn bực, thị vệ kia nói giỡn nói: "Lúc trước ta vừa mới tới nơi này đương thị vệ thời điểm, có lần phó tổng quản để cho ta đi tổng cá tín, trong cung ta rõ ràng lạc đường, đi suốt một cái buổi chiều, mỗi lần gặp được thái giám cung nữ, lập tức tịt hỏi đường, tuy nhiên đi được mơ mơ màng màng, đến đang lúc hoàng hôn tài tính xuất cung. Sau khi trở về, bị phó tổng quản đại nhân hung hăng đánh ột trận bản tử, từ đó về sau, ty chức trí nhớ tự khá."

Tần Phi lên tiếng, nhìn chung quanh một chút cái này hoàng cung, thật đúng là như thế, uốn lượn khúc chiết trên nước đi hành lang, khắp nơi đại đồng tiểu dị hoa viên lầu các, thật sự làm cho người ta đầu vầng mắt hoa, nếu như trong cung không đi động mấy tháng, mơ tưởng có thể ghi nhớ trong này con đường.

Nếu có người đến hành thích lời nói, lần đầu tiên chạm vào hoàng cung, tám chín phần mười muốn tại mê hồn trận đường như trong nội cung lạc đường.

Tần Phi ám trào nói, nguyên lai, bả hoàng cung xây còn giống mê cung, cũng có an toàn tác dụng sao!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 126: Đã nghèo còn mắc cái eo

Q.2 - Chương 126: Đã nghèo còn mắc cái eo

Vòng vo thiệt nhiều cá vòng luẩn quẩn, Tần Phi vài hồ đã bắt đầu chói sáng đầu thời điểm, theo bên người thị vệ rốt cục mở miệng nói: "Tần Trấn

đốc, đến nội cung , ty chức không có phương tiện tiến vào, kế tiếp tự do trực nhật thái giám dẫn đường ."

Tần Phi tập trung nhìn vào, nội cung chỗ cửa lớn bốn gã cầm y thái giám lẳng lặng đứng, thị vệ tiến lên đi khai báo vài câu, cầm đầu thái giám từ trên xuống dưới đánh giá Tần Phi vài lần, tiêm trước cuống họng nói: "Tần Trấn đốc, người trước theo ta vào đi."

Tần Phi theo này vài tên thái giám bên người đi ngang qua thời điểm, cảm giác, cảm thấy ánh mắt của bọn hắn có chút không thú vị. Có thái giám trong ánh mắt tràn đầy sợ hãi, còn có mang theo ánh mắt phẫn nộ... Tự tại phía trước bên cạnh dẫn đường đại thái giám, nhìn xem Tần Phi nhãn quang cũng không nhìn có chút lập loè, sợ hãi rụt rè không dám trực tiếp.

Nghĩ lại, Tần Phi đã minh bạch, theo Đại Ngụy đến Sở quốc, ngàn năm truyền thừa xuống, thái giám một chuyển này đương lí, tối uy phong không ai qua Niệm công công. Nhưng này vị thái giám trong chiến đấu giam, bị chính mình bên đường thiến lần thứ hai. Chuyện này, hung hăng kinh sợ xưa nay có chút ương ngạnh nội cung thái giám môn.

Bởi vì bọn họ trường kỳ trong cung phục thị quý nhân, có chút đương hồng thái giám, tại Bộ Hạ hoặc là Thái hậu trước mặt lời nói lời nói, thậm chí so với đại thần trong triều nói chuyện còn muốn có tác dụng. Tuy nhiên triều đình có nghiêm lệnh, thái giám không được can thiệp triều chính, có thể bọn họ cũng không cần rõ rệt đến, chỉ cần thuận miệng tại trước mặt bộ hạ nói thêm xách người nào đó danh tự, này cũng đã là điểm rất tốt chỗ. Vì vậy, lâu dài quán dưỡng xuống, những này phẩm cấp cao nhất bất quá tứ phẩm thái giám, tâm cao khí ngạo rất, rất nhiều tình ngoài tới tam phẩm quan to, đối với bọn thái giám còn phải ăn nói khép nép nói chuyện, sợ một cái không cẩn thận, tiền đồ của mình tự bị hớ .

Tần Phi lại bất đồng, một cái liên Niệm công công cũng dám lại thiến một lần người, cái nào thái giám ngại chính mình tử tôn căn lại thật dài sao? Cầm đầu thái giám dẫn Tần Phi đến một chỗ yên lặng hành lang trên đài, cái này mới mở miệng nói: "Tần Trấn đốc, Bộ Hạ trước nói qua, hắn phải phê duyệt tấu chương, khả năng muốn tới nửa đêm, phân phó bất luận kẻ nào không nên quấy nhiễu. Chúng ta chỉ có một đầu, giờ này khắc này tuyệt

không dám cho Tần Trấn đốc thông báo. Thịnh Trấn đốc đại nhân đang này kiên nhẫn chờ, nếu là Bộ Hạ phê duyệt xong rồi tấu chương, bên trong hầu hạ thái giám tự nhiên sẽ hỏi qua Bộ Hạ, hay không còn muốn gọi đến Trấn đốc..."

Tần Phi nhường mày, làm Hoàng Đế cái giá thực không phải bình thường lớn, muốn gọi người đến đã kêu người đến, gọi thời điểm máy thông gió lửa cháy, động lòng người thật sự đến đây, còn phải tại cửa ra vào không biết đăng nhiều ít canh giờ, đáng thương chính mình chích ăn vài miếng điểm tâm, hiện tại bụng mơ hồ còn có chút đói...

"Đa tạ công công!" Tần Phi thi lễ nói: "Này Tần Phi tự tại này chờ."

Này thái giám ừ một tiếng, xoay người nghĩ muốn ly khai, lại dừng bước lại, bổ sung nói: "Tần Trấn đốc, trong nội cung có thật nhiều địa phương đều là cấm địa, nếu không cho phép tuyệt đối không thể đi loạn, nếu không hội rơi đầu. Nói sau, nội cung gần dăm nhiều phi tần công chúa cư ngụ ở nơi này, nếu là Tần Trấn đốc đi loạn động lời nói, quấy nhiễu quý nhân môn, Bộ Hạ trách cứ xuống, này hắc oa ai cũng lưng không dậy nổi."

"Biết rằng, công công đi thông thả!"

Thời gian một chút trôi qua quá khứ, loan nguyệt nhô lên cao, bóng cây lắc lư. Khi thì có đường qua thái giám, kinh ngạc nhìn xem đứng ở hành lang trên đài Tần Phi, lập tức cũng không quay đầu lại đi qua.

Không có ai biết đã qua bao lâu thời gian, Tần Phi bụng đã bắt đầu kêu rột rột. Nhìn từ trên xuống dưới hoa lệ mái cong ngói xanh, Tần Phi tâm mà bắt đầu lung lay... Dù sao Bộ Hạ không biết phải phê duyệt tới khi nào, nói sau, đến lúc đó phê duyệt xong rồi có phải là muốn thấy mình tự khó nói rất, hơn nữa, Bộ Hạ muốn tìm một người, đại tiểu thái giám tam quân phục vụ quên mình, chính là một cái hoàng cung, giật ra cuống họng gọi vài tiếng, còn sợ chính mình nghe không được sao?

Một khi nhìn tìm xong rồi lý do, Tần Phi tự đứng không vững nữa, giật ra đi nhanh chuẩn bị đi tìm cật.

Khắp nơi đều là không sai biệt lắm đình viện lâu vũ, Tần Phi nhìn xem cái này điện cái kia cung, phỏng đoán nửa ngày hay là không có không biết xấu hổ đi vào. Vạn nhất bên trong phi tử hoặc là công chúa, chứng kiến một

người nam nhân điên điên khùng khùng chạy vào tìm đồ ăn, còn không lập tức kinh hô lên, sau đó đại đội đại nội thị vệ đến đem mình tháo thành tám khối?

Thật vất vả bắt lấy một cái qua đường thái giám, Tần Phi nghiêm nghị hỏi: "Công công, người biết nơi nào có đồ ăn sao?"

"Ngự thiện phòng a!" Tên kia tiểu thái giám kinh ngạc nhìn một chút Tần Phi: "Từ nơi này nhi hướng bắc, đi hai cái lộ khẩu, quẹo trái, thì có cá sân nhỏ, chỗ đó chính là ngự thiện phòng."

Nguyên lai ngự thiện phòng tựa tại trước mắt, Tần Phi ngón trỏ đại động, buông ra tiểu thái giám, cất bước hướng ngự thiện phòng xuất phát. Đi đến cái nhà kia, vào đầu một cái tấm biển, bên trên viết ba chữ to 'Ngự thiện phòng'. Bên trong trập trập phiêu hương, Tần Phi nhìn trộm hương trong sân nhìn lại, những cảm giác ngự thiện phòng thái giám đều muốn lớn lên so với người khác bạch béo chút ít, không khỏi thầm than một tiếng, mày dạn mặt dày đi vào.

Một cái bưng hộp cơm thái giám đi ra, trước mặt chứng kiến Tần Phi, ngạc nhiên hỏi: "Người là Sát Sự Thính quan quân? Tại sao tới đến ngự thiện phòng?"

Tần Phi thi lễ nói: "Tại hạ nhận được Bệ Hạ triệu kiến, bất quá Bệ Hạ phải phê duyệt tấu chương đến đêm khuya, tại hạ đói bụng rồi, tựa đến ngự thiện phòng tìm vài thứ trước kể kể, miễn cho đói bụng đến phải váng đầu chuyển hướng, nhìn thấy Bệ Hạ thời điểm, không biết như thế nào ứng đối rồi."

Này thái giám nhẹ gật đầu, cười nói: "Vậy người có thể tính tìm đúng người. Chúng ta tuổi tuy nhiên không lớn, có thể nhận được hoàng ân, thưởng cá ngự thiện phòng phó thủ lĩnh thái giám chức vụ. Chúng ta gặp ngài tuổi còn trẻ tuần tú lịch sự, lại mặc Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc quan phục, như là không có đoán sai, chắc là gần nhất đại danh đỉnh đỉnh Tần Phi Trấn đốc."

Gặp Tần Phi mỉm cười đáp ứng, hắn cầm trong tay hộp cơm phóng trên mặt đất, cùng Tần Phi cùng đi tiến ngự thiện phòng, cao giọng phân phó nói: "Cho Tần Trấn đốc làm mấy vị chút thức ăn, dùng đầu châu tiến cống tốt

nhất gạo trắng nấu một nồi cơm. Mọi người muốn bán chút ít khí lực, Tần Trấn đốc hôm nay đúng là hồng hỏa thời điểm, hôm nay Bộ Hạ triệu kiến, nếu là đòi được Bộ Hạ niềm vui, tương lai thăng chức rất nhanh sau, còn có thể nhớ rõ chúng ta những này thân tàn người hôm nay một bữa, chính là chúng ta tạo hóa ."

Tần Phi gặp cái này thái giám nói chuyện vừa vặn, âm thầm nịnh nọt người khác, còn chẳng phải rõ ràng, làm cho người ta nghe hết sức thoải mái, đối với người lại cực nhiệt tình, khó trách tuổi còn trẻ liền làm phó thủ lĩnh thái giám. Phải biết rằng, trong nội cung tổng cộng có tám vị thủ lĩnh thái giám, mười sáu vị phó thủ lĩnh thái giám. Hẳn nhiên kỷ bất quá hơn hai mươi tuổi, đã trải qua đưa thân mấy ngàn thái giám trong trước hai mươi bốn người hàng ngũ, lại có thể nào không có chỗ hơn người?

Bọn thái giám xem xét là phó tổng quản thái giám phân phó, lại là lệnh thái giám nghe tin đã sợ mất mặt Tần Phi, lúc này ra sức quơ lấy gia hỏa, liền muốn cho Tần Phi nấu cơm.

Vị kia thái giám nhẹ giọng đối Tần Phi nói ra: "Chúng ta bơi nhẹ tổ tông, năm đó tên là không dám dùng, trong nội cung đều hoán chúng ta Tiểu Sơ tử, để mắt chúng ta, liền kêu một tiếng sơ công công."

"Sơ công công, đa tạ !" Tần Phi mỉm cười nói.

"Tần Trấn đốc gọi Tiểu Sơ tử thì tốt." Sơ công công cười ha hả nhắc tới hộp cơm: "Chúng ta không thể nhiều cùng, đây là Hoàng Hậu nương nương mỗi đêm đều muốn uống Ngọc La canh, nếu không đưa đi liền muốn nguội. Nếu là chúng ta có cơ hội xuất cung, đến lúc đó còn muốn thỉnh Tần Trấn đốc ăn chung đâu."

Tần Phi thấy hẳn rất có kết giao ý, thầm nghĩ trong cung nhiều người bằng hữu tổng so với nhiều địch nhân hảo, lúc này nói ra: "Sơ công công chuyện này đến, đẳng công công xuất cung lúc, Tần Phi tự nhiên an bài thỏa đáng, vì công công thiết yến bày rượu."

"Dễ nói, dễ nói!" Sơ công công nghênh ngang rời đi.

Tần Phi tại ngự thiện phòng đôi mắt - trông mong chờ đợi mình cơm tối, những kia thái giám không dám tùy tiện xào cá rau củ đậu hũ cho bùng lên, đều làm cho sắc hương vị đều đủ, lại không biết Tần Phi khẩu vị, các nơi

đặc sắc, ngọt bùi cay đắng... Một hơi lại cho Tần Phi một người làm hai nồi tứ bồn tám bàn...

Đợi đến thơm ngào ngạt gạo cơm đầu đến Tần Phi trước mặt thời điểm, đã trải qua hơn nửa canh giờ.

Nhìn xem Tần Phi lang thôn hổ yết, bên người hầu hạ thái giám nhẹ giọng hỏi: "Tần Trấn đốc ăn còn cảm thấy thoải mái sao?"

"Hảo... Đường nhiên hảo..." Tần Phi đại khoái cắn ăn, mơ hồ không rõ nói.

"Còn có một phần lệ súp, phóng chân tài liệu." Này thái giám cười nói: "Có chút tài liệu, cũng không phải là tùy tiện có thể ăn vào a!"

Tần Phi sao có thể không rõ ý tứ của hắc, có chút món ăn, cực kỳ khó tìm, liền không thể cho Hoàng Đế ăn. Nếu không, Hoàng Đế ăn vui vẻ, ba ngày hai đầu muốn ăn, ngự thiện phòng đi nơi nào tìm nhiều như vậy tài liệu đến? Nhắm trúng long nhan giận dữ, nguyên một đám thái giám phải thắt cổ đi... Cho Hoàng Đế, chỉ có thể mùa hè ăn dưa hấu, mùa đông ăn cây quýt

...

Nhưng là những tài liệu trân quý này, các nơi đều có tiến cống, tuy nhiên không phải rất nhiều, có thể ngự thiện phòng lí ngẫu nhiên làm dừng lại đi ra hoàn toàn không là vấn đề. Ngày hôm nay đã bị Tần Phi cho vượt qua, hung hăng ăn ngừng Hoàng Đế đều chưa hắc có thể ăn vào.

Bưng lệ súp thái giám, rón ra rón rén theo Tần Phi bên cạnh thân đã đi tới, tiểu tâm cẩn thận đem nước canh đặt ở trên mặt bàn. Không biết hắc là quá khẩn trương, hay là có tâm muốn cho 'Thái giám công địch' Tần Phi một cái nan kham, nước canh khó khăn lắm đặt ở trên mặt bàn thời điểm, đột nhiên vừa trượt, mẩn bồn giới xuống tới.

Cự ly gần như vậy, Tần Phi lại đang bề bộn trước ăn nhiều hết lớn, hướng chi đối phương cũng không phải cầm một cây đao đi lên, hoàn toàn tự nhiên không có bao nhiêu tâm phòng bị, tuy nhiên phản ứng cực nhanh, động tác nhẹ nhàng, có thể quan phục trên đã bị nước canh ướt nhẹ.

Tiểu thái giám sợ tới mức lập tức quỳ trên mặt đất, cuống quýt dập đầu: "Tần Trấn đốc tha mạng a..."

Hầu hạ ở bên lão thành thái giám giận tím mặt, một cước đưa hắc đá ngã xuống đất, nghiêm nghị mắng: "Mù người mắt chó sao? Tần Trấn đốc là

muốn diện thánh, quần áo ô uế còn thế nào thấy mặt vua? Ngự tiền y quan không ngay ngắn là muốn trọng phạt tội lớn."

Tần Phi thấy kia tiểu thái giám đáng thương bộ dạng, trong nội tâm không đành lòng, thân thủ đưa hũ kéo lên, nói khẽ: "Không sao, Bệ Hạ không phải nói phê duyệt tối thiểu đến nửa đêm sao? Thời gian còn kịp, các người đánh một thùng nước đến, ta cầm quần áo rửa, bắt được cái lông chup trên hong khô."

"Sao có thể làm cho Tần Trấn đốc chính mình rửa a!" Thái giám liên thanh nói: "Đi, tìm vật sạch sẽ quần áo đi ra, cho Tần Trấn đốc thay. Các người tay chân lạnh lẽo điếm, bỏ quần áo cho rửa sạch sẽ hong khô, làm trễ nãi Tần Trấn đốc diện thánh, cho dù Tần Trấn đốc đại nhân có đại lượng, sơ công công trở về cũng muốn cái mạng nhỏ của các người!"

Tên kia tiểu thái giám mắt nước mắt lưng tròng đưa mắt lên nhìn: "Chúng ta chỉ có thái giám quần áo a..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 127: Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân

Q.2 - Chương 127: Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân

Đang trực thái giám lập tức mắt choáng váng, nội cung lí ngoại trừ Bệ Hạ cùng hoàng tử, đã có thể tìm không thấy nam nhân khác. Y phục của bọn hũ, Tần Phi mặc sẽ chết tội, còn lại đều là thái giám...

Tần Phi làm người ngược lại thập phần tiêu sái, không biết là xuyên thẳng thái giám quần áo tựa như thế nào, liền mở miệng nói: "Xem như là, không cần phải hù dọa hũ. Thái giám quần áo cũng không có gì không tốt, không phải là trên thân thể xuyên trong chốc lát sao? Đi tìm vật đến ta thay, vôi vàng đem y phục của ta rửa sạch sẽ hong khô liền không có việc gì."

Bọn thái giám gặp Tần Phi tốt như vậy nói chuyện, tất cả đều mừng rỡ, đang trực thái giám nghiêm nghị trách mắng: "Đều cười ngây ngô trước làm gì vậy? Lập tức đi kho phòng tìm một bộ chưa từng xuyên qua vôi tới Tần Trấn đốc thay, tay chân lạnh lẽo điếm, nửa canh giờ trong, nếu là quần áo

không thể hong khô, cho dù sơ công công không cần phải cái mạng nhỏ của các người, chúng ta cũng phải đem các người mỗi người đánh lên hai mươi trượng."

Lời ấy phát hạ, bọn thái giám toàn thân chấn động, bọn họ đều là thân tàn người, hai mươi trượng đã đầy đủ đánh chết người rồi. Nguyên một đám chạy trốn so với thỏ tử còn nhanh, thủ cước càng thêm lưu loát, trong nháy mắt tìm một bộ sạch sẽ thái giám chế phục vội tới Tần Phi thay, lại máy thông gió lửa cháy chạy tới cho Tần Phi giặt quần áo.

Ngự thiện phòng lí có chút loạn, Tần Phi liền đối với đang trực thái giám nói ra: "Ta đi ra ngoài trước đi một chút, qua nửa canh giờ trở về thay quần áo, công công cũng không cần quá khó xử tiểu công công môn, theo ta thấy, cho dù tiếp qua hai canh giờ, Bệ Hạ cũng chưa chắc có rảnh triệu kiến ta."

Đang trực thái giám cảm kích nói: "Tần Trấn đốc thật sự là Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền, tương lai tất nhiên là Đại Sở quốc dưới một người trên vạn người nhân. Chỉ là, chúng ta muốn mời Tần Trấn đốc, ngàn vạn không cần phải bả lấy quần áo bẩn chuyện tình nói cho sơ công công..." Tần Phi sao có thể không rõ tâm tư của hắn, mỉm cười gật đầu, liền phối hợp đi ra ngoài đi dạo đi.

Đối với cuộc sống tại người trong hoàng cung mà nói, hoàng cung không có đặc biệt gì, bất quá là cá phi thường lớn trang viên thôi. Bên trong cho dù có các nơi tiến cống tới hoa thạch, có thể cuối cùng không thể so với đại tự nhiên phong cảnh. Biển rộng bàng bạc, trong hoàng cung là tuyệt đối không thể nào thấy được, núi cao ngưỡng dừng lại khí phách, như thế nào trong nội cung một tòa Trích Tinh lâu có thể so sánh? Vừa vào cửa cung, nghĩ muốn đi ra ngoài chính là ngàn khó muôn vàn khó khăn, quý vi đế vương, ngược lại không bằng những kia sơn dã người rảnh rồi, có thể tự do tự tại đi bất luận cái gì muốn đi địa phương. Bọn họ tựa như trong lồng chim chóc, cật tốt nhất, hưởng thụ tốt nhất, lại cảm giác, cảm thấy thiếu bớt chút cái gì...

Bất quá, đối với Tần Phi như vậy lần đầu tiên tới đến hoàng cung người, hay là hung hăng mở rộng tầm mắt một hồi.

Tỉ mỉ chặn đệm đường nhỏ, đá lờm chờm quái dị núi đá, bích lục thanh tịnh dòng suối, không biết bao nhiêu người tài ba thợ khéo, tài năng kiến tạo ra dạng như vậy hoàng cung, càng không biết bao nhiêu thay mặt đế vương không ngừng đầu nhập cùng tu sửa, mới có hôm nay Đông Đô đế cung huy hoàng.

Tần Phi nhìn xem trong nội cung phong cảnh, chưa phát giác ra đi đến một tòa tiểu trên cầu đá, trong này cự ly ngự thiện phòng đã có một đoạn đường, trên cầu đá giắt đèn màu, chiếu lên phía dưới chảy qua nước sáng lóng lánh. Tần Phi lười biếng tựa ở trên cầu đá, nhàn nhã chi đến hô hấp lấy ban đêm sự yên lặng không khí.

Đột nhiên một tiếng thanh xích phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh: "Khá lắm không có quy củ tiểu thái giám, đứng không có đứng cùng, là theo vị ấy thủ lĩnh thái giám ?"

Tần Phi nhìn lại, một vị cung trang thiếu nữ thanh tú động lòng người đứng ở đầu cầu, nàng quần áo hoa lệ, diện mục thanh tú, tóc dài đủ eo, thoát nhìn bất quá mười sáu mười bảy tuổi.

Tần Phi vội vàng giải thích nói: "Vừa mới là sơ công công..."

"A, nguyên lai là cùng ngự thiện phòng Tiểu Sơ tử." Cô gái kia hừ lạnh một tiếng: "Tiểu Sơ tử gần đây rất được Hoàng Hậu nương nương niềm vui, trong cung kiêu ngạo cực kỳ đâu. Mà ngay cả đi theo hãn tiểu thái giám, cũng trở nên không có quy củ..."

"Người hiểu lầm, ta là hôm nay vừa mới tiến cung..."

Tần Phi lời nói còn chưa nói lời nói, đã bị cô gái kia lần nữa cắt đứt, nàng đi mau hai bước, đến gần Tần Phi bên người, khéo léo cao gầy cái mũi người người, lộ ra mỉm cười một cái: "A, nguyên lai là hôm nay vừa mới tiến cung tiểu thái giám, khó trách trên thân không có những kia bản người một cổ rồi. Vị đâu. Người vừa tới trong nội cung, không hiểu quy củ, bản công chúa có thể không trách người, bất quá, ngày mai thì có ti lễ giám thái giám dạy người lễ nghi cử chỉ, nếu lại thất thố như vậy, sẽ bị kéo đi đánh bằng roi."

Tần Phi biết rõ nàng hiểu lầm đã sâu, chính mình mặc thái giám quần áo, đó là nhảy vào trong sông cũng rửa không sạch sẽ . Nghe nàng tự xưng là 'Bản

công chúa' . Tần Phi hiếu kỳ đánh giá nàng vài lần, chậm rãi mở miệng nói: "Vị này chính là công chúa Điện hạ sao? Điện hạ đêm khuya không trong cung nghỉ ngơi, vì sao một mình một người chạy đến, bên người còn không có mang theo thái giám cùng cung nữ, nếu như ta không có nhớ lầm, công chúa là không được tự hành, bên người ít nhất phải có một vị thiếp thân cung nữ cùng nhất danh tiểu giám hầu hạ. Chẳng lẽ công chúa Điện hạ là vụng trộm chạy đến giải sầu ?"

Cô gái kia bị Tần Phi một ngụm gọi phá, hơi có vẻ bối rối, ngoài mặt trong yếu trách mắng: "Bản công chúa nghĩ đi nơi nào tự đi nơi nào, vì cái gì nhất định phải mang theo những người kia? Người một cái mới vừa vào cung tiểu thái giám hiểu được cái gì? Không cần phải hồ ngôn loạn ngữ a, nếu không bản công chúa tự nói cho Tiểu Sơ tử, làm cho hãn hung hăng đánh người bản tử."

Tần Phi mỉm cười, a một tiếng.

Công chúa đi lòng vòng nhìn xem Tần Phi, tiếc hận nói: "Người tuổi còn trẻ, lớn lên không sai, thân cao ngựa lớn, làm cái gì không thể kiếm miếng cơm ăn đâu? Cần gì phải thiện mình làm thái giám. Có phải là trong nhà đặc biệt cùng, huynh đệ tử muội rất nhiều sao? Cha mẹ đâu?"

Tần Phi nhớ tới cái kia khó chơi đến cực điểm Lôi Lôi liền bắt đầu đau đầu, ung dung thở dài: "Có một không phải huynh đệ huynh đệ, còn có cá hình như là tử muội tử muội. Mẹ đã sớm đã qua đời..."

"Thật sự là đáng tiếc..." Công chúa sâu kín thở dài: "Đừng không có quy không có cách đứng nơi này , bị tư lễ thái giám chứng kiến, người thì phiền toái."

Tần Phi cười nói: "Này Điện hạ chính mình chạy đến, bị tư lễ thái giám chứng kiến, sẽ không phiền toái sao?"

Cô gái kia đỏ mặt lên: "Ta chỉ là đi ra hít thở không khí mà thôi, gần đây thời gian qua thật sự quá khổ. Mỗi ngày đều muốn thao luyện rất nhiều lễ nghi, quả thực làm cho người ta sống không nổi, nếu là bên người lại đi theo mấy cái chán ghét gia hỏa, ta liền thật sự muốn nhảy xuống. Ngược lại người cái này tiểu thái giám rất có ý tứ, biết rõ ta là Điện hạ, còn dám dùng dạng như vậy khẩu khí nói chuyện với ta?"

Tần Phi cười thầm, thầm nghĩ một cái công chúa bị cho là cái gì, ta còn cùng người ca ca môn cùng một chỗ uống rượu, đem hân rót được Đông Nam Tây Bắc đều phân không rõ ràng lắm đâu.

"Muốn luyện cái gì lễ nghi?" Tần Phi không đáp hỏi ngược lại: "Hoàng thất lễ nghi không phải từ tiểu đã kinh học sao?"

Công chúa u nhưng thở dài: "Không sai biệt lắm một năm trước, bản công chúa vừa mới tuổi tròn mười sáu thời điểm, Hộ bộ Thượng thư vì tử cầu hôn, phụ hoàng tặc chuẩn cửa này việc hôn nhân, định đứng lên, hôn kỳ muốn tới gần. Hoàng thất đại hôn há đồng nhất loại? Thực tế bản công chúa hay là thế hệ này hoàng tộc đệ nhất vị xuất giá công chúa, lấy việc cũng phải lớn hơn thao đại mở, Lễ bộ vì thế cố ý theo như cổ lễ chế định hôn lễ, quy củ nhiều, thậm chí mỗi một bước cũng không thể đi nhầm, ngày ngày đều muốn tập luyện, ta đã ăn không tiêu."

"Nghe công chúa ý này, giống như một ít cũng không muốn gả đường như." Tần Phi kinh ngạc hỏi.

Công chúa mở trừng hai mắt, nhìn xem dưới cầu chầm rãi chảy qua nước trong, thần nhiên nói: "Muốn gả hay hoặc là không nghĩ gả, như thế nào ta một nữ tử có thể làm chủ sự? Hoàng tộc mấy trăm năm qua, một cái nào nữ tử là dựa theo tâm nguyện của mình gả cho? Thân là hoàng tộc, có cái gì tốt? Nếu là đưa con, liền tránh không được nên vì này cái ghế lục đục với nhau; nếu là nữ nhi, liền đều là cân nhắc trong triều tất cả thế lực lớn nhỏ. Thân là các, liền muốn có các giác ngộ, cho dù đến Bắc Cương đi an tử, cũng có thể đổi lấy một đoạn thời gian hòa bình, cái này các liền cũng đáng được."

Trước mắt cái này nữ hài so với chính mình còn muốn nhỏ, có thể nói lời nói ngữ khí như thế tang thương, mơ hồ mang theo không cam lòng, rồi lại không cách nào cùng vận mệnh chống lại, nhất là tự so với các, loại này bi thương, lại có bao nhiêu người có thể hiểu? Ngoại nhân chỉ thấy long Tử Long nữ môn áo cơm không lo, xuyên kim mang ngân, sinh hạ đến liền địa vị tôn sùng, đã có mấy người nhận thức qua các nàng đáng thương chỗ?

"Bất quá, gả ra khỏi cũng tốt. Người biết không, ta lớn như vậy, ngoại trừ ngẫu nhiên đi một lần lộc mình sơn, sẽ không có rời đi qua hoàng cung. Đủ

không ra khuê môn, mỗi ngày chính là ăn ăn ngủ ngủ, đi các trong nội cung thình an, ngẫu nhiên bọn tử muội tụ cùng một chỗ bồ nhào điệp, đánh điệp tử bài cơ hội đều rất ít. Thật muốn gả ra khỏi , cũng có thể khắp nơi đi một chút, nhìn xem Đại Sở tốt non sông..."

Tần Phi bật cười khanh khách: "Nghĩ khá lắm, gả ra khỏi , muốn giúp chồng dạy con, nhập môn ba tháng bụng không có động tĩnh, ngoại nhân mà bắt đầu có buồn chuyện . Sanh con cái này một năm người là không có cách nào khác động, có hài tử, càng thêm không cách nào rời đi. Nhìn xem Đường phủ, trông nom phủ các phu nhân, cái nào có thể muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó?"

Công chúa thất thanh nói: "Ta đây chẳng phải là theo một cái lồng sắt đi cái khác lồng sắt?"

"Thảm nhất chính là, dựa theo Đại Sở lệ cũ, công chúa xuất giá sau, ở tại Phò mã phủ. Mà Phò mã lại chỉ có thể trong nhà, một tháng thấy mặt một lần, Phò mã không thể nạp thiếp. Làm cho càng về sau, Phò mã môn đều chạy tới tầm hoa vấn liễu, nếu không nữa thì chính là cùng trong nhà nha hoàn khiến cho loạn thất bát tao. Công chúa môn một mình trông phòng, khó tránh khỏi cũng muốn tịch mịch khó nhịn. Nhớ rõ tiền triều không phải có một công chúa, trai lơ quá nhiều, bị mất Hoàng thất mặt, tiên đế bất đắc dĩ, đành phải làm cho nàng xuất gia. Không nghĩ tới, xuất giá sau, y nguyên không biết hối cải, cùng khách hành hương môn thân nhau, cuối cùng đành phải ban được chết chi."

"Về phần những kia không chịu nổi tịch mịch Phò mã môn, bởi vì nam nữ vấn đề, cuối cùng bị gọt tước, bị chặt đầu, năm ba cái bàn tay là đếm không hết ."

Tần Phi cười ha hả nhìn xem công chúa, nói khẽ: "Cho nên, người muốn có đầy đủ chuẩn bị tư tưởng, ngàn vạn không cần phải gả ra khỏi phạm sai lầm."

"Người nói khủng bố như vậy..." Công chúa líu lười nói: "Chết tiểu thái giám... Không chính xác làm ta sợ , nói cách khác, ta liền đem người tóm đến ti lễ giám đi."

Nàng cặp kia đôi mắt đẹp tại Tần Phi trên mặt nhất chuyển, đột nhiên cười nói: "Nhìn người lớn lên cũng không tệ lắm, trong cung, ta nhưng được nhắc nhở người một tiếng. Ngàn vạn không nên bị thập tam nhi chứng kiến, nếu không nghe lời... Người chỉ biết đau khổ."

"Thập tam nhi?" Tần Phi nghi ngờ hỏi.

Xa xa một dãy ngọn đèn tới gần, mơ hồ có thể chứng kiến đi tại phía trước thái giám mặt. Công chúa quay đầu nhìn thoáng qua, dậm chân nói: "Thật sự là không thể sau lưng tiếng người nói bậy, nói thập tam nhi, nàng tự thật sự đến đây. Ta đi trước, người tốt nhất nhanh lên chạy..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 128: Hoàng cung với kỹ viện cũng chẳng khác nhau là mấy

Q.2 - Chương 128: Hoàng cung với kỹ viện cũng chẳng khác nhau là mấy
Vừa dứt lời, cô gái kia đã trải qua giống như bay không thấy. Tần Phi đối hoàng cung địa hình cũng không quen như vậy, trong lúc nhất thời còn không có phân rõ sở muốn đi Đông Nam Tây Bắc, một ít trượt ngọn đèn đã nhanh đến trước mặt.

"Ở đâu thái giám? Trong đêm như thế nào đứng ở chỗ này?" Trong ngọn đèn, một cái thanh âm của thiếu nữ truyền đến.

Tần Phi thầm than một tiếng, từ xuyên thẳng cái này một thân thái giám quần áo, liên tiếp bị người cho rằng là thái giám, hẳn đã chẳng muốn giải thích, liền cúi đầu đứng ở kiêu bên cạnh, một bộ khiêm tốn kính cẩn nghe theo bộ dạng, chích hi nhìn bọn họ đi qua coi như xong. Thật không nghĩ đến y nguyên bị người gọi lại câu hỏi, chỉ phải đáp: "Kỳ thực ta..."

Trong ngọn đèn, một thiếu nữ trong đám người kia ra, nàng lớn lên mi thanh mục tú, có thể lông mi trong luôn luôn một cổ nói không nên lời hương vị. Hết lần này tới lần khác, loại cảm giác này là Tần Phi phi thường không thích. Nàng xem đến Tần Phi thời điểm, hai mắt tỏa sáng, lập tức một cổ vũ mị ý tứ hàm xúc theo trong lúc vui vẻ lộ ra, cười dịu dàng cắt đứt

Tần Phi câu chuyện: "Khá lắm tuần tú tiểu thái giám, theo bản công chúa đi lạc điệp cung đi một lần, bảo đảm có người chỗ tốt."

Nghe ý này, lạc điệp cung hẳn là vị này Thập Tam Công chúa chỗ ở, một cái chưa từng thiện qua nam tử, nếu như không phải Hoàng Đế hoặc là hoàng tử, đi vào công chúa tẩm cung, đó là muốn chém đầu tội lớn. Bất quá, Tần Phi từ trước đến nay không có bỏ những quy củ này để vào mắt, dù sao ta đi lạc điệp cung không phải mình muốn đi, hơn nữa, lại không phải đi lạc điệp cung cùng công chúa làm cho ba làm cho tứ, ai có thể biết mình đã từng đi qua?

Công chúa tẩm cung không phải người mọi người có cơ hội có thể đi, Tần Phi cũng lười được giải thích cái gì, nhẹ giọng hỏi: "Không biết đi lạc điệp cung làm cái gì?"

"Nói có người chỗ tốt..." Thập Tam Công chúa trong lời nói một hồi mềm mại ý, bên người thái giám cung nữ tất cả đều cúi đầu, nhìn không tới thần sắc.

Tần Phi nhướng mắt, thản nhiên đi theo một chuyển này nhân thân sau hướng lạc điệp cung đi đến. Thái giám đi đường thời điểm, bình thường đều còng xuống trước thân thể, có vẻ cực không có có khí phách. Mà Tần Phi long hành hổ bộ, gia nhập Sát Sự Thính sau, tu vi ngày trưởng, ẩn ẩn mang theo không ai bì nổi khí độ, tại đoàn người trong có vẻ có chút bắt mắt, này Thập Tam Công chúa thỉnh thoảng nhìn trộm nhìn xem Tần Phi, trong ánh mắt kiều mỹ ý càng đậm.

Lạc điệp cung cũng không xa, đi mấy cái đường nhỏ liền đã đến, Thập Tam Công chúa nhàn nhạt đối thủ hạ phân phó nói: "Các người tựu tại bên ngoài hầu hạ, đừng tới quấy rầy bản công chúa..." Đang khi nói chuyện, nàng bàn tay nhỏ bé đã ngăn chặn Tần Phi cánh tay, ngân thanh nói: "Người mau cùng ta tiến đến."

Tần Phi sững sờ, liền bị Thập Tam Công chúa kéo vào trong cung. Lại chưa từng chú ý tới, sau lưng này vài tên thái giám cung nữ trên mặt ghen ghét vẻ chột lóe lên.

Trong tẩm cung bài trí cực kỳ hoa lệ, thật dài màn cửa theo nóc nhà giắt xuống, cách mỏng cung sa, bên trong ánh nến mờ hồ nhảy lên.

Trong vách tường đốt trước lửa than, trong phòng noãn dung dung, Thập Tam Công chúa nhanh nhẹn tiến vào trong phòng, tiện tay đem cửa phòng mang lên, Linh Lung đột ngột kiều khu đột nhiên nhất chuyển, y ôi tại Tần Phi trên thân, một đôi bàn tay nhỏ bé tại Tần Phi ngực nhẹ nhàng bấm véo một bả, lập tức kinh hô: "Người cái này thân thể hảo rắn chắc, tầm thường thái giám nơi nào có như vậy tinh tráng sa tanh thịt... Ta rất thích..."

Thân thể của nàng căng liên tiếp Tần Phi, không ngừng cao thấp ma sát, y phục trên người từng kiện từng kiện bong ra từng màng trên mặt đất, sau một lát, một cụ tuyết trắng phấn nộn kiều khu liền đã không mảnh vải che thân ra hiện tại Tần Phi trước mặt, nàng nặng nề thở hào hển, ngã lệch tại lông ngỗng biên chế trên mặt thảm, một đôi bàn tay nhỏ bé cao thấp vuốt ve, theo cao cao. Nhô lên Tuyết Phong, chậm rãi chảy xuống xuống dưới, tay phải ngón trỏ nháy lên, ấn vào hai cái tuyết trắng rất tròn chân dài trong lúc đó, thấp giọng kêu gọi nói: "Người mau lại đây....."

Tần Phi có chút chán ghét nhìn xem nàng, đột nhiên minh bạch vì cái gì mọi người đều nói trong hoàng cung là trên đời này nhất dơ bẩn dơ bẩn địa phương. Vị này nuông chiều từ bé công chúa, nguyên lai đặc biệt yêu mến cùng các chơi chút ít giả phượng hư hoàng xiếc, do đó thỏa mãn dục vọng của nàng. Trong nội cung cũng không có nam nhân khác, nàng còn không có điên cuồng đến tìm anh em ruột của mình đi phát tiết, nhưng nàng bả bên người phục thị thái giám cung nữ, trở thành tiết. Dục công cụ, thật sự có chút làm cho người buồn nôn.

Thập Tam Công chúa dần dần ướt át không chịu nổi, ngón tay chỗ trắng nõn không thôi, thân thể hướng phía dục vọng tăng vọt điên phong leo trên xuống, hai mắt khép kín trong lúc đó, mơ hồ chứng kiến Tần Phi từng bước một đi tới. Nàng nhẹ khẽ cắn đỏ thắm môi, dặn dò: "Người... Người chỉ có thể dùng miệng, không thể dùng tay. Làm cho bản công chúa thư thái... Nha... Ta sẽ trọng thưởng người, sau đó điều người tới lạc điệp cung..."

"Đi. Người. Mẹ. !" Tần Phi một cái tát quất vào trên mặt nàng, xem ra xinh đẹp khuôn mặt lập tức cao cao sưng lên, kim chi ngọc điệp hừ cũng không còn hừ một tiếng, liền đã hôn mê quá khứ.

Tần Phi tức giận mắng: "Đồ đệ tiện, đương ta là con vịt a! Rồi thành như vậy, bạch đưa tới cửa, ta cũng không có hứng thú trên. Tương lai không biết cái nào vương bát đản không may, trở thành thập tam Phò mã, trên đầu nón xanh tử nếu không là thành đánh mang, ta tự cho hăn đập đầu."

Mắng hai tiếng, Tần Phi nhưng cảm giác trong nội tâm thoải mái không ít, nhãn châu xoay động, chứng kiến trên bàn trà bày đặt mấy vị quà vật, liền tiện tay cầm lấy một ít nhét vào trong miệng. Đi hai bước, đem chân trên giường, lung tung nhét vào Thập Tam Công chúa trên thân, xoay người cửa trước ngoài đi đến.

Canh giữ ở ngoài cung thái giám cung nữ, xem Tần Phi nhanh như vậy đã đi ra, bất giác có chút kinh ngạc, đang muốn tiến cung nhìn xem. Tần Phi trầm giọng nói: "Công chúa có chút mệt, đã nghỉ ngơi, làm cho ta nói cho các người biết, không nên vào đi quấy rầy nàng, đằng chính cô ta tỉnh ngủ, tự nhiên hội hoán các người."

Nếu là công chúa phân phó, những kia thái giám làm sao có thể không nghe? Tần Phi hồ ngôn loạn ngữ, đưa bọn họ giấu diếm được đi, liền tranh thủ thời gian hướng ngự thiện phòng phương hướng đi đến.

Đi còn không bao xa, đột nhiên bên tai nghe thấy một người nam nhân quát khẽ: "Tần Phi, vì sao theo Thập Tam Công chúa tẩm cung đi tới?"

Tần Phi lập tức hồn phi phách tán, có tư cách tiến vào nội cung chi địa, có thể lặng yên không một tiếng động lẩn đến gần bên cạnh mình, mà lại nhận được chính mình, còn biết đây là Thập Tam Công chúa tẩm cung... Trên đời này chỉ có một người —— Đại Tông Sư Bàng Chân.

"Người nhận lầm người !" Tần Phi cúi đầu, bỏ xuống một câu, nhanh chân bỏ chạy.

Loại này cục diện hạ, thành thành thật thật nhận thức sổ sách lời nói, thì phải là ngu ngốc. Tranh thủ thời gian bỏ chạy a, có thể chạy được bao xa là rất xa. Tần Phi cũng không cùng Bàng Chân đánh qua quan hệ, vạn nhất người này là nhận thức chết lý người, đem mình bắt lấy, qua tay giao cho đại nội thị vệ, vậy thì thảm .

Bên tai vẫn là cái kia trầm dày đích nam tử thanh âm: "Hảo, nếu là người có thể chạy trốn được, ta liền thừa nhận là ta nhận lầm người . Nếu không nghe

lời, hậu quả người mình có thể tưởng tượng được đến."

Tần Phi không nói hai lời, chạy đi tựa nhằm hướng đông phương đường nhỏ chạy tới, chạy còn không có vài chục bước, thiếu chút nữa tựa một đầu đâm vào một người trong ngực, ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt người nọ mặt chữ quốc, tiểu râu ngắn, đương nhiên đó là Đại Sở đáng sợ nhất Bàng Chân. Tần Phi vội vàng phanh lại cước bộ, hướng Bàng Chân sau lưng một ngón tay: "Vậy là ai?"

Dứt lời, Tần Phi cũng không trông nom Bàng Chân có phải thật vậy hay không quay đầu lại nhìn, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Bàng Chân đứng tại nguyên chỗ cũng không nhúc nhích, chỉ là mỉm cười nhìn Tần Phi đem tốc độ phát huy đến mức tận cùng.

Một người tiềm lực cùng hãn biểu hiện ra ngoài thực lực, hoàn toàn không là một chuyện. Một vị mẫu thân có thể vì cứu đứa con, mà ngạnh sanh sanh chuyển mở nặng mấy trăm cân cự thạch; bị nga lang truy đuổi thời điểm, một cái hoàn toàn không rành tu vi người thường, cũng có thể chạy ra vượt qua khinh công cao thủ tốc độ.

Bàng Chân hôm nay tại Tần Phi trong mắt có thể so sánh nga lang đáng sợ nhiều hơn, hãn hai chân chạy gấp, uy vũ sinh phong, bên người cảnh sắc giống như bay hướng sau lưng thối lui, một lát trong lúc đó, một thân Đại Hãn đã ướm đầm Tần Phi lưng...

Tần Phi cũng không trông cậy vào cái này một dây chạy như điên có thể lỗ mãng Bàng Chân, nhưng trong nội tâm nhiều ít ôm cá trông cậy vào, quay đầu lại nhìn lại, sau lưng đã không có một bóng người, lại nghiêng đầu lại, xem ra làm hãn đau đầu không dứt mặt chữ quốc, lại thành linh ra hiện trước người. Tần Phi thở dài, một ngón tay trên mặt đất: "Người túi tiền mất!" Lập tức quay đầu lại chạy.

Hoàng cung đường rất nhiều, gian phòng cũng rất nhiều. Toàn bộ trong nội cung đại nội thị vệ, tựa hồ biết là tổng quản đại nhân đang bắt người dường như, không ai đi ra ngăn trở. Tần Phi bị Bàng Chân làm cho chẳng những tốc độ phát huy đến cực hạn, hơn nữa thượng thoan hạ khiêu, mượn nhờ địa hình địa thế khắp nơi ẩn núp. Giờ này khắc này cũng không cố được rất nhiều, có chút cung điện, Tần Phi hoàn toàn nhìn cũng không nhìn trên tấm

bảng ghi là cái gì, bên trong ở chính là công chúa hay là hoàng tử hay hoặc giả là Thái hậu... Tần Phi cái gì cũng không trông nom, thỉnh thoảng nhảy lên một tòa cung điện, lại thả người nhảy đi xuống, ý đồ mượn nhờ trong hoàng cung lẫn lộn con đường cùng phòng ốc, ẩn nấp hành tung của mình. Nhưng hết thấy đều là phí công, Tần Phi vô luận chạy tới đó, cái kia mặt chữ quốc uy nghiêm nam tử đều ngăn cản trước người, hai người tựa như chơi trốn tìm dường như trong hoàng cung võ nghệ cao cường, có thể mỗi một lần, người thắng đều là Bàng Chân.

Tần Phi cắn răng một cái, thả người nhảy vào một tòa cung điện, vừa mới lách mình đi vào, liền là mắt choáng váng.

Bàng Chân lặng yên ra hiện tại hắc sau lưng, thản nhiên nói: "Tần Phi, không cần chạy. Cái này tòa cung điện, chỉ có một nhập khẩu, mở miệng... Người phải bằng bốn sự đi ra ngoài."

Tần Phi đặt mông ngồi dưới đất, giơ lên tay áo lau bả mồ hôi trên mặt, hồn vui lòng ngẩng đầu nhìn Bàng Chân, trầm giọng nói: "Một chết ta, người muốn thế nào cứ nói đi, ta không chạy, chạy nữa tự thật sự chạy chết."

Cung điện thâm thúy, mười hai căn cự đại địa bàn long Trụ Tử chèo chống trước tựa như trời xanh loại cung điện trên nóc, ngoại trừ cái này mười hai căn Trụ Tử bên ngoài, không có nữa cái khác bài trí, trống rỗng có vẻ cực kỳ kỳ quái.

Bàng Chân nói khẽ: "Tần Phi, người theo Thập Tam Công chúa tẩm cung đi ra, đây là tội lớn. Ta thân là đại nội thị vệ tổng quản, đã thấy được, thì không thể không trông nom. Bất quá, ta cũng vậy tin tưởng nhân phẩm của người, đồng thời cũng hiểu được người không có can đảm kia, nhận được Bộ Hạ tuyên triệu vào cung, tự dám đối với Thập Tam Công chúa ra tay."

"Ta cùng Dịch lão nhân có vài phần giao tình, người đang ở đây Sát Sự Thính rất có tiền đồ, ta cũng không muốn thoắt cái đem người đẩy vào tử lộ."

Bàng Chân mỉm cười, nhìn xem Tần Phi: "Ta phong bế cửa chính, trừ phi người có lòng tin có thể giết chết ta, nếu không ta tuyệt sẽ không cho người mở ra cửa chính. Trong cung điện có khác một cái đi ra ngoài thông đạo, chính người tìm, tìm được rồi, xem bản lãnh của người có phải là có thể đi

ra ngoài. Nhớ kỹ, thời gian của người không phải quá nhiều, làm trễ nãi Bộ Hạ tuyên triệu, này nhưng cũng là tử tội."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 129: Cấm cung

Q.2 - Chương 129: Cấm cung

U tĩnh trong ngự thư phòng, Sở Đế chậm rãi khép lại trong tay cuối cùng một quyển tấu chương, đem trảm trước màu son bút lông một ném, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn xem đứng ở trước mặt đã có trong chốc lát Bàng Chân, nhẹ giọng hỏi: "Thế nào?"

"Đối với một cái lần đầu tiên tiến vào hoàng cung, như cá không có đầu ruồi bọ đồng dạng loạn chuyển, hết lần này tới lần khác lại lá gan thật lớn thiếu niên mà nói, muốn tìm của hắc mao bệnh thật sự là rất đơn giản."

Bàng Chân mỉm cười nói: "Vi thần đã đem hắc mao vào cấm cung."

"Chỉ có điều, Thập Tam Công chúa chỗ đó..." Bàng Chân muốn nói lại thôi. Sở Đế phất phất tay, ngăn lại Bàng Chân nói tiếp xuống dưới, hoàng cung tuy nhiên rất lớn, nhưng đối với chủ nhân Sở Đế mà nói, Thập Tam Công chúa cái kia chút ít dục đi lại làm sao có thể dấu diếm được hắc mao? Đối với cái này nữ nhi, Sở Đế cũng thập phần bất đắc dĩ, có một số việc không thể tuyên chư tại khẩu, tóm lại, nàng làm cho chút ít giả phượng hư hoàng xiếc thì cho phép nàng đi, sớm tìm người đem nàng xứng đáng gả, không cần phải bị mất Hoàng thất mặt cũng được. Đối với hoàng tộc mà nói, dân chúng giáo dục hài tử cái kia một bộ, căn bản là không thích hợp.

"Tần Phi có thể đi hay không ra cấm cung?" Sở Đế ánh mắt thâm thúy rơi vào Bàng Chân trên mặt: "Dùng người tới xem, hắc mao có nhiều hơn cơ hội?"

Bàng Chân suy tư một lát, trầm giọng nói: "Thần năm đó hai mươi hai tuổi phá cấm cung ra, hôm nay Tần Phi còn trẻ, bất quá hắc mao thiên phú càng thâm vi thần năm đó, xuất cung cơ hội, hắc mao là có năm thành."

Sở Đế khẽ gật đầu, tòa cấm cung là năm đó Đại Sở lập quốc thời điểm, chuyên môn vi Hoàng thất đệ tử thiết lập. Bên trong tràn đầy nặng nề cơ

quan hiểm cảnh, muốn bình yên vô sự đi ra ngoài, thật sự có chút khó khăn. Nhưng là, có thể đi ra cấm cung hoàng tộc đệ tử, tu vi đều bị tinh xảo. Cái này còn không phải là tối trọng yếu nhất, mà là bên trong có lịch đại hoàng tộc đệ tử ghi lại tâm đắc nhận thức, những này đối với một cái còn trẻ thiên tài mà nói, không thể nghi ngờ là cường đại nhất bổ sung. Tần Phi thiếu không phải thiên phú, mà là kinh nghiệm!

Đại Sở lập quốc mấy trăm năm, hoàng tộc dần dần lười biếng, cấm cung tuy nhiên còn đang, chính là thông qua cấm cung hoàng tộc đệ tử càng ngày càng ít, càng ngày càng nhiều hoàng tộc đệ tử, căn bản không nhìn cấm cung tồn tại, cực ít có người nguyện ý bất chấp nguy hiểm, đi cấm cung cố vũ tu vi của mình. Thế hệ này Sở quốc hoàng tộc, vài hồ đã không có người thông qua cấm cung ...

Sở Đế lần này dụng tâm lương khổ, cấm cung vốn ngoại trừ hoàng tộc đệ tử, ngoại nhân là không được đi vào. Cũng may, cái này lệ cũ đã tại rất nhiều năm trước, tại Sở Đế sau khi lên ngôi, bày mưu đặt kế Bàng Chân phá vỡ. Ngay lúc đó lý do rất đơn giản, Ngụy Quốc cao thủ thật sự quá nhiều, chúng ta cần một cái bách chiến bách thắng Bàng Chân, toàn bộ Đại Sở tài nguyên đều muốn vì Bàng Chân tu vi phục vụ, chính là một cái cấm cung, như hay là cố thủ quy tắc có sẵn, vạn nhất Sở quốc bị Ngụy Quốc tiêu diệt, cái gì cấm cung đều biến thành chó má.

Không thể không nói, Bàng Chân có thể có giờ này ngày này địa vị cùng tu vi, tòa cấm cung, đối với tu vi của hắn cũng có cực kỳ sâu xa ảnh hưởng. Nhất là bên trong lịch đại Sở quốc hoàng tộc đệ tử tâm đắc nhận thức, những này không hết bí mật, một khi truyền đến ngoại giới đi, tất nhiên có thể khiến cho oanh động cực lớn, từng chuyên tâm tu luyện người, đều tựa như phát điên đánh vỡ đầu đến đoạt.

"Tần Phi nếu là biết rõ Bộ Hạ phen này khổ tâm, không biết phải như thế nào cảm kích Bộ Hạ đâu." Bàng Chân nói khẽ: "Bất quá, Tần Phi thật sự có chút quá kiệt ngao bất tuần, người khác tại Sát Sự Thính, Nhưng ta xem, Dịch lão nhân đối với hắn phóng túng rất, Sát Sự Thính là cái rất nghiêm cần nha môn, như Dịch lão nhân như vậy, ở đâu như là tại bồi dưỡng người nổi nghiệp..."

"Hắn có phải là cảm tạ trẫm, cũng đừng lo. Trẫm đối với hắn, thiếu nợ một phần cố nhân tình!" Sở Đế ung dung nói: "Hắn là Nguyệt Nhi đứa con."

Gần đây cho dù lắng không tiếng sấm cũng đương lão thiên gia thái lắm Bàng Chân, nghe thấy câu này hơi hột lời nói, lại có chút biến sắc, môi nhẹ nhàng run rẩy, không để ý quân thần lễ nghi, hỏi ngược lại: "Thật sự?"

"Ân!" Sở Đế khẽ gật đầu, phân phó nói: "Lần này Tần Phi đi Bắc Cương, Đường Ân ý tứ là làm cho hắn buông tay làm, làm cho hắn tại đau khổ trong trường thành, có thể trẫm có chút không yên lòng, cho nên mới bả cấm cung đối với hắn mở ra một lần, hi vọng có thể đề cao tu vi của hắn, làm cho hắn tại Bắc Cương lúc có thể càng thêm thành thạo."

"Thái tử hắn..."

Bàng Chân lời còn chưa nói hết, Sở Đế đã thật dài thở dài, thân thể tựa lưng vào ghế ngồi, đối với Thái tử, trong lòng của hắn thật sự là quá quẫn quýt, đứa con trai này vô luận làm cái gì đều không thể dấu diếm được phụ thân. Có phải là phải thay đổi rơi Thái tử... Vẫn là đại thần trong triều môn suy đoán vấn đề mấu chốt. Đây cũng là vì cái gì rất nhiều đại thần đến nay cũng không chịu cùng Thái tử đi thân cận quá.

Hiện tại đi thân cận quá, vạn nhất Thái tử bị nắm bắt, tương lai đăng cơ chính là Đoan Vương hoặc là Tề Vương, chẳng phải là đắc tội với người.

Sở Đế có chút mệt mỏi đứng dậy, ngã ba khai thoại đề: "Cùng đi xem xem Tần Phi thế nào."

Mười hai căn bàn long Trụ Tử y nguyên tại trong cung điện giường nanh múa vuốt, Tần Phi lặng lẽ nhìn cái này mười hai căn Trụ Tử, hắn phát hiện một cái rất quý dị sự. Cái này mười hai căn Trụ Tử phảng phất không phải cố định, mà là một mực dọc theo nào đó thần bí quy luật đang di động. Đây là một nghiêm trọng nghịch biện, Trụ Tử nếu không phải cố định, có thể nào khởi động một tòa cung điện?

Có thể tại Tần Phi trong mắt xem ra, Trụ Tử thật là thông thả di động, mỗi căn Trụ Tử di động biên độ cũng không lớn, di động trong lúc đó, thân ở trong cung điện Tần Phi liền có thể cảm giác được áp lực đang tại từng bước một gia tăng, phảng phất muốn đem mình ép tới phần thân toái cốt.

Cung điện trên mặt đất, đột nhiên vỡ ra một đường vết rách, hắc ám tĩnh mịch thông đạo, ầm ầm tại triệu hoán Tần Phi tiến vào.

"Bao nhiêu chuyện này a..." Tần Phi hung hăng mắng một câu, đi đến thông đạo bên cạnh, thả người nhảy xuống.

Hắn y nguyên nhớ rõ đang lúc hoàng hôn, tại trà lâu thời điểm, đường Đại Nhi đối với hắn nói qua, Thái tử đã từng cho Đại Nhi ghi qua một phong thơ, nói là Tần Phi gần nhất muốn vào cung, nhưng là vào cung nhất định sẽ có phong hiểm, cho dù hắn an phận thủ thường, cũng sẽ có người chế tạo sự cố, làm cho Tần Phi lâm vào hiểm cảnh, thậm chí có thể là Bàng Chân tự mình ra tay, duy nhất có thể thay Tần Phi hướng Bàng Chân cầu tình, thì ra là Thái tử ... Đây cũng là hắn ám hiệu Đại Nhi cẩn.

Tần Phi đứng là căn cứ vào nguyên nhân này, trong cung ngược lại phóng được mở, đã biết rõ đến đây sẽ có nguy hiểm, tựa đơn giản nhìn xem là nguy hiểm gì, nếu như Bàng Chân đã không biết xấu hổ, tự mình ra tay đối phó chính mình thiếu niên này, này cũng không thể nói gì hơn. Toàn bộ Đại Sở, không ai có thể tránh thoát Bàng Chân đuổi giết, trừ phi Tôn Hạc đuổi tới, cùng Bàng Chân lại lần nữa đại chiến một hồi.

Đi vào hoàng cung sau, thật sự gặp Bàng Chân, một ít trường truy đuổi xuống, Tần Phi minh xác cảm thấy Bàng Chân đối với chính mình một phần sát ý đều không có, đã không có sát ý, vậy hắn đem mình cứng ngắt ở lại đây cá trong cung điện, tất nhiên có dụng ý của hắn.

Trong thông đạo hắc ám không ánh sáng, đương Tần Phi lúc đi qua, vách tường chậm rãi mở ra, từng khóa dạ minh châu theo trong vách tường đuổi ra, đem thông đạo chiếu sáng.

Chính đi rất an nhàn, đột nhiên trước mắt một đạo hàn quang xẹt qua, Tần Phi vội vàng dừng bước, một thanh dao cầu rơi vào mũi chân của hắn trước hơn tấc chỗ, lập tức lại như thiểm điện thăng đi lên. Tần Phi ánh mắt thoáng nhìn, không hề chỉ là một thanh dao cầu, phía trước trong vòng mười trượng, mỗi một trượng đều có ba thanh dao cầu.

Nói cách khác, muốn thông qua lời nói, nhất định phải tại trong nháy mắt xẹt qua mười trượng chi địa, hơn nữa tránh đi 30 chuôi dao cầu tập kích, cái này có thể nói dễ vậy sao?

Nếu như lấy ra Đoạn Ca, Tần Phi có thể chém dưa thái rau bình thường đem những này dao cầu đều cho biến thành sắt vụn... Tần Phi ngăn chặn ở muốn sử dụng Đoạn Ca xúc động, dù sao, cái này tòa cung điện chính mình quyết không là người thứ nhất vào người, không phải người mọi người có cơ hội mang theo thần binh lợi khí đi vào cấm cung. Người khác đã có thể bằng bốn sự đi ra ngoài? Vì cái gì chính mình không thể?

"Thiên Ngân" lí công pháp từng kiện từng kiện chảy qua Tần Phi trái tim, muốn tại một lát trong lúc đó tìm ra có thể thông qua thông đạo biện pháp, quyết không là chuyện dễ dàng.

Tần Phi vừa đi, một bên suy tư về quá khứ biện pháp, trong nháy mắt né tránh 30 chuôi dao cầu tập kích, nghe có chút nghe rợn cả người. Căn bản không có khả năng nguyên một đám dao cầu lướt qua đi, bởi vì chỉ cần một cước bước vào cái này phiến thông đạo, 30 chuôi dao cầu sẽ cùng một chỗ rơi xuống, trừ phi mình lui về, bằng không chúng nó tuyệt sẽ không thăng lên. Nói như vậy, trừ phi dùng Đoạn Ca xông vào, tự cũng tìm không được nữa biện pháp khác.

Dựa lưng vào vách tường, Tần Phi sâu kín thở dài, đột nhiên, hần thiếu chút nữa cho là mình con mắt hao tổn, cẩn thận lại xem xét, cái này mới nhìn đến, tại đối diện vách tường dạ mình châu hạ, thậm chí có một mảnh chữ viết.

Tần Phi chậm rãi đi tới, cẩn thận phân biệt trước trên tường chữ viết, những kia chữ viết là dùng ngón tay khắc vào trên tường, người này chỉ lực tuyệt không phải bình thường. Hơn nữa tuyên khắc chỗ bóng loáng cổ xưa, hiển nhiên đã qua rất nhiều năm!

"Ta là người thứ nhất đi vào cấm cung hoàng tộc đệ tử, cửa thứ nhất tự làm khó ta. Ta tại cấm trong nội cung suy tư suốt một ngày một đêm, muốn phá quan ra, có thể như thế nào cũng không nghĩ ra biện pháp. Về sau, ta nghĩ nâng phụ hoàng đã từng nói cho ta biết, Đại Tông Sư sở dĩ có thể trở thành ngạo thị thiên hạ tồn tại, cũng không phải công lực của bọn hãn nếu so với người khác cao ra bao nhiêu, cũng không phải công pháp của bọn hãn đến cỡ nào cường đại thần thông. Mà là vì, bọn họ có thể tùy tâm sở dục không chế hết thảy —— đương nhiên, cũng kể cả cự ly."

Tần Phi lập tức đến đây hứng thú, chăm chú xem xuống đi: "Ghi tại nơi này, là vì làm cho sau đó Sở thị tộc nhân tránh cho thương vong, nếu như không cách nào khống chế cự ly, liền rời khỏi a, cửa ải này tự không cách nào quá khứ. Giao thủ lúc, có đi sau mà tới trước, vì cái gì có thể tới trước? Bởi vì tốc độ nhanh. Có thể trả lời tay sử dụng một chi trường thương, mà người dùng là là nắm tay, đối thủ ra tay trước về sau, cho dù người tốc độ mau nữa, nắm tay lại có thể nào so với trường thương càng dài?"

"Muốn so với trường thương nhanh hơn, muốn đột phá cánh tay cùng trường thương ở giữa cự ly, đồng dạng cự ly, đối với đối thủ của người, là một cố định cự ly, có thể đối với người mà nói, là một đoạn tùy tâm sở dục cự ly, chỉ cần người nguyện ý, thậm chí có thể cho cái này đoạn cự ly trở nên chỉ có một tấc dài."

Tần Phi hai mắt tỏa sáng, nếu như nói người khác không phải rất lý giải lời nói, hẳn ngược lại lý giải rất đơn giản, đồng dạng đạo lý cũng áp dụng ở trước mắt cái này 30 chuôi dao cầu, rõ ràng nhìn về phía trên là không thể nào chi nhiệm vụ, có thể nếu là cái này mười trượng cự ly, biến thành mình có thể khống chế cự ly, chẳng phải là tùy tâm sở dục đến sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 130: Ba cửa ải

Q.2 - Chương 130: Ba cửa ải

Tần Phi dưới mặt đất trong thông đạo nhất cử nhất động, đều bị trên mặt đất Sở Đế cùng Bàn Chân hoàn toàn thu vào trong mắt.

Hai vị này phân biệt tại quyền thế cùng tu vi trên trở thành Sở quốc đỉnh phong nhất nhân, lẳng lặng nhìn Tần Phi dựa theo tiền nhân lưu lại bí quyết tại lần lượt luyện tập. Sau nửa ngày sau, Sở Đế tài ung dung nói: "Xem ra, chúng ta là lo lắng vô ích, người này ngộ tính rất cao, dưới mặt đất tam quan sẽ không vây khốn hắn quá lâu."

Bàn Chân nhân quang thanh tịnh, phảng phất không chứa một tia sắc thái. Một người nếu là có thiên tài tên, nhìn thấy người khác so với chính mình

càng mạnh, khó tránh khỏi hội có một chút đổ kỵ chi tâm, nhưng là Bàn Chân nhưng không có, ngược lại thập phần thưởng thức nhìn xem Tần Phi, thân nhiên nói: "Khó trách là con của nàng, so với ta năm đó muốn cường, đợi một thời gian, hẳn tất nhiên là Sở quốc lại một tòa khó có thể vượt qua cao phong."

"Chứng kiến Tần Phi, người có phải hay không bắt đầu hối hận không có hảo hảo thu vài cái đồ đệ dẫn theo?" Sở Đế bỏ xuống Hoàng Đế cái giá, mở lên Bàn Chân vui đùa.

Bàn Chân nghiêm trang nói: "Một chút cũng không có hối hận, ngược lại có chút may mắn không có thu đồ đệ. Nếu không nghe lời, người so với người giận điên người, chứng kiến Tần Phi cái dạng này, ta thực sự đồ đệ lời nói, vẫn không thể trở về đem bọn họ cả đám đều bị chà xát bẹp."

Tần Phi nghe không được tại hân trên đỉnh đầu hai vị đại nhân vật đối thoại, tinh thần của hân đều đắm chìm ở đẳng kia vị cái thứ nhất tiến vào cấm cung hoàng tử lưu lại pháp môn trên, đối cự ly khống chế, thì ra là đối không gian khống chế, thân làm một người niệm tu, Tần Phi minh bạch ý nghĩa có đa trọng lớn. Nếu như có thể tùy tâm sở dục khống chế lẫn nhau cự ly, đối thủ căn bản không thể nào dự phán người bước tiếp theo hành động, lẫn đến gần ám sát, hay hoặc giả là độn đi mà chạy, có đôi khi, mấy trường cự ly đã có thể phát ra nổi tính quyết định tác dụng.

Tần Phi thật sâu hít và một hơi, chân khí hoàn đi, nhìn xem này 30 chuôi sắc bén dao cầu, yên lặng sờ lên trong ống giày Đoạn Ca, thầm nghĩ nếu như đến vạn bất đắc dĩ thời điểm, cho dù khiến uốn động dùng Đoạn Ca bả dao cầu đều cho bổ, cũng không thể khiến chính mình mơ hồ chết ở chỗ này.

Thân ảnh khinh động, giống như quỷ mị phiêu khởi, có lẽ là bởi vì tốc độ quá nhanh, một chuỗi tàn ảnh rơi vào Sở Đế trong mắt, thanh sắc thái giám quần áo mang theo khôn cùng thanh ảnh, trong mơ hồ hư không nghiền nát, ảnh tán chỗ, 30 chuôi dao cầu kết kết thật thật rơi trên mặt đất, mà Tần Phi đã phiêu nhiên đứng ở dao cầu sau, chính hưng phấn không thôi quay đầu lại nhìn xem những kia cô linh linh dao cầu.

Đối với ngoài mười trượng khắc vào trên tường chữ viết, Tần Phi cúi người hành lễ, mặc niệm nói: "Tuy nhiên người không có để lại danh tự, nhưng là hôm nay người đối Tần Phi dẫn dắt thật sự quá lớn, nếu là một ngày kia biết rõ các hạ tính danh, cho dù người chôn cất tại trong hoàng lăng, Tần Phi cũng muốn mua hơn mấy đạo chút thức ăn, xách một bình hảo tửu, đi bái tế các hạ."

Dứt lời, Tần Phi ngẩng đầu mà bước tiếp tục hướng phía trước đi đến, phía trước yên tĩnh thâm thúy, dạ minh châu phóng thích ra quang mang nhàn nhạt, đem vốn tự đã có chút ít âm trầm khủng bố thông đạo, càng thêm phụ trợ vài phần làm cho người vẻ sợ hãi hương vị.

Tần Phi chính đi tới, đột nhiên cảm giác được cảnh sắc trước mắt dần dần có biến hóa, phảng phất đưa thân vào trong bụi hoa bình thường. Xong vào mũi mùi thơm, làm hấn kinh hãi không thôi, dưới mặt đất tại sao có thể có hoa? Cho dù có hoa, cấm cung không người quản lý, lại là như thế nào sinh trưởng? Chính là nồng đậm tới cực điểm hương hoa thấm người nội tâm, nơi nào có giả?

Trước mắt thình lình xuất hiện một mảnh phồn hoa vườn hoa, vô số kỳ trân dị chủng đều sinh trưởng tại trong vườn hoa, vài vị cô gái xinh đẹp khẽ cười, hờn dỗi trước, tại trong vườn hoa bồ nhào điệp. Các nàng này tiếng cười như chuông bạc làm cho người tim đập thình thịch, chạy trốn khi đó, vốn cũng rất đơn bạc quần sam theo gió phiêu khởi, da thịt tuyết trắng như ẩn như hiện, càng thêm làm cho người huyết mạch sôi sục.

Vườn hoa cuối cùng, hai vị thiếu nữ xinh đẹp đang tại đánh đàn, như nước chảy thanh thúy rung động tiếng đàn, bay vào Tần Phi trong tai. Đây là cái gì địa phương? Như thế nào lại có dạng như vậy Tiên cảnh?

Sở Đế mày rậm chau lên, trầm giọng nói: "Năm đó khai quốc tổ tiên dùng vô thượng tu vi sáng lập cấm cung, lưu lại ảo cảnh lệnh tử tôn khiêu chiến. Ảo cảnh uy lực người là thử qua..."

Bàng Chân tiếp lời nói: "Thái Tổ Hoàng Đế nổi khổ tâm, hấn chỗ kiến tạo ảo cảnh, cũng thực cũng huyền. Khó khăn nhất chính là người tâm cảnh, nếu là người cho rằng đây là thật, đó chính là thật sự. Ảo cảnh hết thảy đều là hợp ý, dân cờ bạc nhìn qua chính là một phồn hoa náo nhiệt sông bạc,

huyết khí phương cương thiếu niên, nhìn qua thường thường nếu như người sắc thụ hồn dư tuyệt đại giai nhân; mà tửu quý, tất nhiên sẽ thấy bày đầy trân phẩm rượu ngon hầm rượu..."

"Vô luận Tần Phi nhìn qua là cái gì, nếu như hắc trầm mê đi vào, tột vĩnh viễn qua không được cửa ải này." Sở Đế thản nhiên nói: "Một người nếu muốn trèo lên cao nhất phong, không có cường đại ý chí cùng kiên định tín niệm, là tuyệt đối không cách nào làm được. Tổ tiên thiết lập cửa ải này, cũng là vì khảo sát sau Thế tử tôn có phải là có thể bả Sở quốc phát dương quang đại, trở nên càng phát ra cường thịnh. Chỉ tiếc, hiện tại hoàng tộc đệ tử, lại không có một người nào, không có một cái nào nguyện ý chủ động đi vào cấm cung..."

"Kỳ thực Bệ Hạ có thể đem bọn họ đều ném vào." Bàng Chân mỉm cười nói: "Cái nào có thể đi ra, cái nào chính là mạnh nhất."

Sở Đế khẽ cười khổ, khô khốc nói: "Tất cả đều ném vào, bảo đảm một cái đều ra không được."

Trong lúc bất tri bất giác, Tần Phi bên người đã bị vô số mỹ nữ vờn quanh, chớp mũi trong phân không rõ là hương hoa hay là các nàng mùi thơm của cơ thể, xúc tua chỗ tất cả đều nhuyễn nị, phóng nhãn chỗ tuyệt mỹ dung nhan, làm cho người không kịp nhìn.

"Công tử khả ưa thích trong này sao?" Một thiếu nữ chen đến Tần Phi bên người, cười dịu dàng nói.

"Rất tốt." Tần Phi nói rất đúng lời nói thật.

"Vậy thì lưu lại a..."

Những lời này rơi vào Tần Phi trong tai, đột nhiên đưa hắc chấn động, lưu lại? Lưu lại sau đem sẽ như thế nào? Cho dù tại này có thể nói là Tiên cảnh địa phương lại cuối đời, cũng tuyệt không phải Tần Phi muốn cuộc sống. Hắc còn có rất nhiều sự không có làm, rất nhiều bí ẩn không có cởi bỏ... Một người muốn trầm luân thật là chuyện dễ dàng, chỉ cần người nguyện ý trầm luân, cho dù cùng, cũng có cùng trầm luân biện pháp. Có thể một người nếu là kiên định, có hắc nhất định phải hoàn thành sự, vậy thì vĩnh viễn cũng sẽ không trầm luân, mặc dù, giấc mộng của hắc là ngồi chen chúc thiên hạ giai lệ.

Niệm tu đối với ảo cảnh lý giải tuyệt không phải bình thường, chỉ có điều, như vậy hùng vĩ ảo cảnh, cũng không phải một người tùy tiện tiện có thể doanh tạo nên, ngoại trừ có cao nhất tu vi bên ngoài, còn muốn có thật nhiều kỳ trân dị bảo phối hợp.

Có thể ảo cảnh chính là ảo cảnh, nhất niệm hoa nở, nhất niệm hoa tịch.

Tần Phi tựa như từ trong mộng bừng tỉnh, trong miệng còn đang lẩm bẩm nói: "Tuyệt không ở lại!" Bên người đã về tới tối như mực thông đạo bộ dáng. Vẫn là hiện ra nhàn nhạt hào quang dạ minh châu, vẫn là thâm thúy không thấy chừng thông đạo...

Sở Đế tán dương nhẹ gật đầu: "Có thể qua cửa thứ ba, hắc đi Bắc Cương, tựu khiến người yên tâm nhiều hơn."

"Cửa thứ ba..." Bàn Chân quỷ dị cười cười: "Này muốn xem hắc thiên phú rốt cuộc cao bao nhiêu ..."

Trong thông đạo yên tĩnh an tường, Tần Phi chậm rãi hướng phía trước hành tẩu, đột nhiên, trước mắt một điểm hàn mang tới trước, sau đó thương ra Như Long. Tách ra thương hoa trong sát na mê loạn cặp mắt của hắn, thế lưỡng kinh phong đã xem hắn bao vây trong đó.

Sở Đế u nhừng nói nói: "Ngày xưa tổ tiên khai quốc, bên người có bảy vị Tông Sư tùy tướng. Bọn họ tu vi tinh xảo, trung thành và tận tâm, tuy nhiên đều không thể bước vào Đại Tông Sư chi cảnh, nhưng cũng là nhân vật hô phong hoán vũ. Tổ tiên thiết lập cấm cung sau, bọn họ mỗi người đem của mình thành danh lợi khí niêm phong cất vào kho tại trong, dùng vô thượng công pháp quán chú trong đó, một khi có người tiếp cận, sẽ gặp bạo năng tập kích... Nghĩ muốn đi ra cấm cung, liền muốn trước sau đánh bại bảy vị Tông Sư di pháp."

Bàn Chân nhẹ gật đầu: "Năm đó ta tiến vào cấm cung, chỉ biết trong đó đau khổ, cái này bảy vị Tông Sư phân biệt xuất từ bất đồng sư thừa, có tuyệt kỹ. Tuy nhiên qua nhiều năm như vậy, niêm phong cất vào kho công pháp dù sao không bằng bọn họ tự tay làm, nhưng là đối với một người tuổi còn trẻ mà nói, đã là thiên đại khiêu chiến. Bất quá, cửa ải này chỗ tốt chính là, có thể thích ứng bọn họ bảy người công pháp, trên đời này cũng rất ít có ứng đối không được pháp môn."

"Hắn muốn đánh thật lâu, Bộ Hạ còn không bằng về trước đi nghỉ ngơi."

Bàn Chân mỉm cười nói: "Năm đó ta cũng vậy hao tổn suốt hai ngày một đêm tài đánh ra. Tần Phi cho dù mau nữa, ít nhất cũng phải một ngày một đêm."

Sở Đế hai tay gánh vác, khẽ gật đầu, lập tức bước đi xuất cung điện.

Thông đạo Tần Phi hao hết chín Ngưu Nhị hồ chi lực, miễn cưỡng ngăn trở trường thương đột kích, liên tiếp lui về phía sau vài bước, đến an toàn vị trí, trường kiếm rồi đột nhiên biến mất không thấy gì nữa. Tần Phi rất rõ ràng, chính mình chỉ cần bước vào nhất định phạm vi, chuôi này trường thương còn có thể bỗng nhiên ra, liên kích phía dưới, có phải là có thể bình yên vô sự, tựa khó nói rất .

Trần Hoảng cũng là cao thủ dùng súng, nhưng trước mắt này cây, cùng Trần Hoảng đường đi hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Trần Hoảng chú ý chính là khí thế, chưa từng có từ trước đến nay, đâm ngang đâm dọc, thương nâng chỗ người ngã ngựa đổ, không phải người chết chính là ta mất mạng. Mà trước mắt thương, nhưng lại kỳ quỷ không thôi, mũi thương điều chi đều là làm cho người không thể tưởng tượng chỗ tại, hơi không cẩn thận, sẽ gặp trúng đạn. Hơn nữa thương thế liên miên không dứt, rất có một kích trong, đến tiếp sau tất trúng ý tứ hàm xúc...

Tần Phi gì đó nhìn lại, thông đạo trong góc bày đặt một người lính khí khung, cái giá toàn bộ dùng tảng đá ma chế, kinh nghiệm rất nhiều năm cũng chưa từng mục. Bên trên bày đặt rất nhiều binh khí, không biết cấm trong nội cung dùng là phương pháp gì, binh khí tất cả đều rất mới, hoàn toàn không giống như là thường xuyên không có người tiến vào bộ dạng.

Hai bên trên vách tường bức tranh đầy đồ hình, đó là rất nhiều năm trước tiến vào cấm cung các hoàng tử, lần lượt khiêu chiến, đem bọn họ ghi nhớ trường thương công pháp ở lại trên tường, không ngừng tham tường, một bên học tập, một bên nghiên cứu phá giải phương pháp.

Tần Phi chậm rãi ngồi dưới đất, ngóc lên đầu nhìn xem trên vách tường loạn thất bát tao đồ án, trong đầu nhớ lại vừa rồi giao thủ giờ trường thương một màn lại một màn, sau nửa ngày, Tần Phi sôi nổi mà dậy, đi đến binh khí khung bên cạnh, nhìn xem vài chục vật hoàn toàn bất đồng binh khí, nghĩ muốn tuyển chọn một kiện tiện tay cùng chuôi này trường thương bính qua. Chính là, ngẩng đầu nhìn xem trên vách tường những hoàng tử kia nghiên cứu ra đến các loại khắc chế trường thương pháp môn, Tần Phi đột nhiên mỉm cười, trời biết phía sau còn có bao nhiêu dạng như vậy chiến đấu, nếu như mỗi lần đều muốn đổi một lần binh khí lời nói, chẳng bằng vào hai tay của mình, nhất quyền nhất cước đánh ra đi.

Vứt xuống dưới trên kệ binh khí, Tần Phi một quyền chém ra, quyền phong cương liệt, dẫn động chỗ tối trường thương, sôi nổi hiện thân...

Q.2 - Chương 131: Vua chúa cũng có thể cường bức chứ

Q.2 - Chương 131: Vua chúa cũng có thể cường bức chứ

Ngự thiện phòng lí trước sau như một bận rộn. Rất nhiều thái giám cùng theo dân gian mời đến đầu bếp nổi danh loay hoay đầu đầy Đại Hãn.

Ngự thiện phòng không giống với những thứ khác chức sự, mỗi ngày thức dậy so với gà sớm, ngủ được so với trư muộn. Trong hoàng cung cần hầu hạ người thật sự quá nhiều, Hoàng Đế, Hoàng Hậu, Thái hậu, phi tần, hoàng tử, công chúa... Kể cả có chức sự thái giám cùng cung nữ, đều là tuyệt sẽ không chính mình động thủ nấu cơm. Ngấm lại mỗi ngày cấp cho nhiều người như vậy nấu cơm, này thật đúng là nhức đầu. Một ngày ba bữa cơm tránh không được là muốn cung ứng, nếu là có người tâm tình không tốt, ngủ không yên, đi đến trong hoa viên bốn mươi lăm độ giác nhìn lên thiên không lúc, đột nhiên cảm giác đói bụng rồi, này ngự thiện phòng còn phải lập tức cung ứng thực vật.

Bất quá, ngự thiện phòng mặc dù là bận rộn nhất địa phương, nhưng cũng là nước luộc nhiều nhất địa phương. Vô số lão bản môn sắp xếp trước đội, cho ngự thiện phòng thủ lĩnh thái giám nhét bạc. Không vì cái gì khác, thử hỏi, mỗi gia hàng thịt cửa ra vào treo lên hoành phi, bốn điểm thịt heo đặc biệt cống hoàng cung... Này trong khoảnh khắc giá trị con người gấp trăm lần.

Sơ công công tuổi tuy nhiên không là rất lớn, cũng đã lao được phong sinh thủy khởi. Trừ phi muốn đích thân cho Bệ Hạ, Hoàng Hậu bọn người tổng cơm điểm, lúc khác, cơ hồ tại ngự thiện phòng tựa nhìn không tới hãn. Ngày hôm nay, sơ công công một mực tọa trấn tại ngự thiện phòng, hơi có vẻ trịnh trọng tự mình chỉ huy bọn thái giám chuẩn bị thức ăn, này tư thế, tuyệt không thua gì Thái tử muốn dùng thiện.

Ngự thiện phòng ngoài cửa, lung la lung lay đi tới một vị mặc thái giám phục sức tuổi trẻ người, hãn thoát nhìn thập phần tiêu tụy, tóc tán loạn, quần áo cũng phá rất nhiều chỗ, trên cánh tay còn mang theo một đạo vết thương, vết máu mờ hồ có thể thấy được.

Sơ công công vừa nhìn thấy hấn, vội vàng tiến ra đón kêu lên: "Tần Trấn đốc, chờ chực ."

Tần Phi hữu khí vô lực nhướng mắt, miễn cưỡng hướng về phía sơ công công cười: "Sớm..."

Tần Phi dừng xông tam quan, đánh cho hôn thiên ám địa, căn bản cũng không biết tại trong thông đạo quá khứ trôi qua nhiều ít về sau, chỉ biết mình không chút lương thực, thiếu chút nữa tự gánh không được . Cuối cùng này bảy vị Tông Sư thần binh công pháp, một đường càng mạnh tại một đường, chính mình cơ hồ là bả đầu cho dừng tại đây lưng quần trên đỉnh tới, làm cho là như thế cũng bị điểm vết thương nhẹ, điểm chết người nhất chính là, Tần Phi đã đói bụng đến phải hai con mắt đều muốn nhìn không thấy .

Đi ra thông đạo, Tần Phi thành linh phát hiện mình thân ở một mảnh trong núi giả, mà hòn non bộ đối diện, chính là ngự thiện phòng.

Xem ra năm đó tu sửa cấm cung cái kia vị Hoàng Đế cũng là diệu nhân, biết rõ xông cấm cung người, liên tục vài ngày không chút lương thực, tuy nhiên tu vi khẳng định đã không thấp , nhưng vẫn là chịu không được đói quá, vì vậy bả mở miệng để lại tại ngự thiện phòng đối diện, thuận tiện bọn họ sau khi đi ra tranh thủ thời gian kiếm ăn.

Sơ công công cười theo mặt, hai tay khoát lên Tần Phi trên cánh tay, làm nâng trạng hướng ngự thiện phòng trong đi đến, vừa nói: "Tần Trấn đốc, tự theo đêm hôm đó người rời đi ngự thiện phòng, đã qua hai ngày hai đêm . Ngày hôm nay sáng sớm, Bàng tổng quản tự mình đến ngự thiện phòng phân phó, gọi chúng ta ở chỗ này chờ, nếu là gặp lại người, lập tức chuẩn bị cho tốt đồ ăn. Chúng ta không dám chậm trễ, một mực cái này chăm chăm vào đây."

Có mấy lời, sơ công công cũng không nói gì, hấn cảm thấy Tần Phi có thể xem tới được, theo trời còn chưa sáng, ngự thiện phòng tự một bàn bàn bắt đầu nấu cơm món ăn. Chuyên môn vì Tần Phi nấu cơm cái kia hai vị đầu bếp, mỗi làm ra đến một bàn sau, qua một phút đồng hồ nhìn không tới Tần Phi, lập tức triệt tiêu trọng tố. Hai người kia đã mệt mỏi cánh tay nhức mỏi, nếu là Tần Phi nếu không ra, bọn họ tiếp theo bàn, chỉ sợ muốn đi vị .

Hai mắt sinh tiêu dùng Tần Phi chứng kiến này cả bàn món ăn, lập tức mãnh phác qua, cũng bất chấp người bên cạnh nhãn quang, ăn nhiều hết lớn.

Sơ công công cười ha hả đứng ở một bên phục thị trước, hỗ trợ thêm canh xối cơm. Lần này có thể làm cho ngự thiện phòng bọn thái giám tất cả đều mắt choáng váng, sơ công công hôm nay đúng là trong nội cung tối hồng mấy người, coi như là tầm thường hoàng tử công chúa, cũng tuyệt đối không thể làm cho sơ công công tự mình phục thị bọn họ. Mà Tần Phi cho dù gần đây danh đầu so với vang dội, bất quá là Sát Sự Thính một vị Đồng tri Trấn đốc mà thôi, dạng như vậy quan viên, Sát Sự Thính lí tùy tùy tiện tiện có thể tìm đi ra trên trăm cá, về phần sao?

Có thể sơ công công cũng không như vậy cho rằng, đối Tần Phi đầu tư chính là hạng nhất lâu dài đầu tư. Trong cung chờ đợi những năm này, sơ công công tâm tư có thể rất linh hoạt đâu. Người nào có thể được Bệ Hạ tuyên triệu đến từ sau, không giải thích được trong cung mất tích hai ngày hai đêm? Người nào có thể kinh động Bàng Chân tự mình đến ngự thiện phòng thông tri vì hân chuẩn bị bữa sáng? Đây đã là Thái tử đều rất khó hưởng thụ đến đãi ngộ, sơ công công nếu là không xuất ra hoàn toàn tinh thần bả Tần Phi cho hầu hạ tốt lắm, đó mới là việc lạ.

"Hai ngày hai đêm..." Tần Phi thư thư phục phục vỗ vỗ đã dần dần cổ lên cái bụng, trầm giọng hỏi: "Sơ công công, này lúc này, Bệ Hạ hẳn là đang tại lâm triều, có phải là?"

Sơ công công như ở trong mộng mới tỉnh, hướng chính mình ngoài miệng vỗ nhẹ nhẹ một cái, vội vàng nói ra: "Xem chúng ta cái này tính, trước Bàng tổng quản cũng nói , Bệ Hạ tuyên triệu chuyện này, tựu tính là đã qua, Tần Trấn đốc chờ một chút cùng chúng ta đi rửa mặt một phen, đổi qua quần áo, có thể xuất cung ..."

Tần Phi chậm rãi để đĩa xuống, không giải thích được đem mình gọi tiến cung đến, lại đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ lại chính là Sở Đế cùng Bàng Chân vì để cho chính mình đi cấm cung chạy một vòng? Có thể bọn họ vì cái gì không dứt khoát nói thẳng đâu, đâu một vòng tròn tử, là sợ

chính mình nhờ ơn sao? Tần Phi mỉm cười, đối với một cái da mặt dày người mà nói, nhờ ơn cái gì, tất cả đều là vô căn cứ.

Rửa mặt xong, Tần Phi mặc vào trong hoàng cung vì hắc chuẩn bị hoa lệ thường phục, nghênh ngang đi ra cung đi.

Sắc trời còn rất sớm, cách giữa trưa còn cực kỳ lâu, Tần Phi cũng không vội mà hồi Sát Sự Thính đưa tin, đã chính mình tiến cung phải đi cấm cung, chắc hẳn Dịch Tổng đốc sẽ biết vài phần tin tức, không bằng ình phóng một ngày giả tốt lắm.

Trái lo phải nghĩ, có vài ngày không thấy được hảo huynh đệ thành tin, Tần Phi liền thần nhiên mở ra đi nhanh hướng ôn nhu hương đi đến.

Ôn nhu hương lúc này hắc là các cô nương lúc ngủ, Tần Phi xuyên phố qua hẻm đi vào ôn nhu hương thời điểm, lại chứng kiến làm cho người ngạc nhiên không thôi một màn —— ôn nhu hương đại môn đóng chặt, ngoài cửa đứng hơn mười người, uy phong lẫm lẫm bộ dạng, không ngừng kêu gào: "Tranh thủ thời gian mở cửa thả người, bằng không sẽ đem người cái này phá lâu tử cho hủy đi."

Tần Phi bất giác có chút hiếu kỳ, nói như thế nào thành tín hôm nay cũng là hắc đạo trên nổi tiếng tên cửa hiệu a, hắc là chỉ có hắc chắn trước nhà người ta môn thời điểm, như thế nào sẽ bị một nhóm người chắn trước cửa nhà mình đâu?

Trên người hắc xuyên chính là thường phục, cũng không phải là Sát Sự Thính quan phục, liền chen đến trong đám người, tùy tiện giữ chặt một cái hán tử, thấp giọng hỏi: "Vị đại ca kia, ôn nhu hương đã xảy ra chuyện gì?"

Hán tử kia cười lạnh một tiếng, ngón trỏ chỉ phía xa lâu 7, trầm giọng nói: "Nhà này cửa hàng chính là hắc điểm, công tử nhà ta đi vào uống rượu, cư nhiên bị bọn họ đem nhốt lại. Khá tốt có này tay mắt lạnh lẽo người hầu chạy ra, chúng ta liền tới cứu công tử, không nghĩ tới bọn họ đóng cửa đại môn, phóng nói, muốn là chúng ta dám phá cửa mà vào, bọn họ tự đối công tử an nguy không chịu trách nhiệm."

Thành tín khi nào thì học được mở hắc điểm rồi? Tần Phi nhú mày, mũi chân điểm nhẹ, phiêu nhiên nhi khởi, nơi đặt chân đã ở lâu hai mái hiên, tùy

tiện tìm cá cửa sổ tựa một đầu chui đi vào. Lâu ngoài đám người, lập tức nghe thấy một tiếng nữ tử kinh hô...

Tần Phi ngựa không dừng vó chạy đến lầu 7, giật ra cuống họng kêu lên: "Thành tín, người tiểu tử lại dẫn đến phiền toái gì rồi?"

Cuối hành lang, thành tín cửa phòng kéo ra, lộ ra dư cung phụng xem ra mặt khổ qua, hăn nơm nớp lo sợ nhìn xem Tần Phi, thấp giọng nói: "Tần Trấn đốc tới vừa vặn, chúng ta thật sự rước lấy phiền phức..."

Tần Phi đứng đắn vài phần, bước nhanh đi vào trong phòng.

Trong phòng ngoại trừ thành tín cùng dư cung phụng bên ngoài, có khác một nam một nữ, nam tuy nhiên không biết, có thể kia nữ lại rất quen thuộc, đúng là ôn nhu hương xinh đẹp cô nương —— muội tinh.

Tần Phi ngạc nhiên hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Người là ai vậy này?"

"Còn không phải là hăn nhằm trúng phiền toái..." Thành tín sâu kín thở hắt ra, nhìn xem ánh mắt của hăn, tựa hồ nghĩ muốn đem người nam nhân kia cho chém thành bảy tám trăm khối dường như.

Tựa tại đêm qua, đèn rực rỡ mới lên thời gian, ôn nhu hương như dĩ vãng đồng dạng nghênh đón vô số tiêu kim khách nhân. Muội tinh làm hôm nay hồng tử nhi, tự nhiên cũng được an bài đi cùng một vị khách quý. Vị này tuổi trẻ công tử là lần đầu tiên đến ôn nhu hương, lại ra tay phóng khoáng, bạc là theo như cân khen thưởng, ngân phiếu là thành trát ôm trong ngực.

Gặp được khách quý, muội tinh tự nhiên hạ đủ công phu đi rót thuốc mê, đến đêm dài người tĩnh, tất cả mọi người bắt đầu Y Y a a thời điểm, bọn họ cũng tình chàng ý thiếp đi tới phòng ngủ, chuẩn bị làm một ít rất nhiều người đều yêu làm sự.

Ở này cá trong lúc mấu chốt, xem như muội tinh gặp may mắn, ngọn nến còn không có thổi tắt, cái kia lòng nóng như lửa đốt công tử đã nhanh chóng bả chính hăn cho lột sạch. Kinh nghiệm phong phú muội tinh tập trung nhìn vào, vị công tử này rất hiển nhiên có chút vấn đề... Lúc này quyết đoán đưa ra không làm.

Nhưng là vị công tử kia càng thêm quyết đoán ném ra một tá ngân phiếu, muội tinh lòng mềm nhũn, thì miễn cưỡng đáp ứng xuống, bất quá nàng yêu

cầu vị công tử này sử dụng ruột dê quần áo hoặc là cá phao các loại gì đó, như vậy mới có thể an toàn một ít.

Không nghĩ tới, vị kia thiếu gia tỏ vẻ chính mình chưa bao giờ yêu dùng những vật này, càng lưu loát ném ra tấm vé đại mặt trán ngân phiếu, trực tiếp mãnh nhào tới, liền muốn cùng muộn tinh phát sinh vượt qua hữu nghị quan hệ.

Muộn tinh cho dù lá gan lại lớn, cũng không dám cùng dạng như vậy nam tử không hề đề phòng phát sinh quan hệ, lúc này lớn tiếng kêu cứu.

Ôn nhu hương lí có thể có nhiều hơn? Nàng như vậy giật ra cuống họng một hô, tuần phòng bảo tiêu liền nghe xong cá rành mạch, thúc ngựa đuổi tới, đem nam tử kia chế phục, đưa đến thành tín nơi nào đây chờ đợi xử lý.

Đối với cái này loại sự, kỹ viện trước sau như một có nguyên tắc của mình, căn cứ trị bệnh cứu người quay đầu lại là bờ tinh thần, thành tín tận tình khuyên bảo xin khuyên vị thiếu gia này, cho dù muốn chơi, cũng muốn đợi thân thể tốt lắm lại chơi, cho dù chính ngài không muốn sống chẳng, cũng không muốn kéo người khác xuống nước...

Mọi việc như thế lời nói, rơi vào vị kia thiếu gia trong tai, hoàn toàn trở thành tín là ở thúi lắm. Hắn cực kỳ phóng khoáng phóng nói, chính mình cái dạng gì thầy thuốc đều mời được lên, chính là tiểu bệnh mà thôi, uống vài uống thuốc cũng thì tốt rồi, bản công tử nghĩ chơi tự chơi, như thế nào như thế nào.

Đối với người như vậy, thành tín còn có thể theo như được hỏa, đây cũng là không phải từ phố chợ ra tới hán tử .

Ba cái hai đi năm thanh vị kia thiếu gia đánh ặt mũi bầm dập, phân phó thủ hạ muốn đem hắn đuổi thời điểm ra đi, ngoài cửa đã trải qua chạy tới một đám phá bỏ và dời đi nơi khác đại đội, tuyên bố muốn đem ôn nhu hương cho hủy đi.

... ..

Tần Phi chuyển mắt thấy vị kia thiếu gia, trầm giọng hỏi: "Họ gì?"

"Họ Hoa!" Vị kia thiếu gia ngạo nhiên ngẩng đầu: "Hoa đào danh tự, người nghe qua sao?"

Q.2 - Chương 132: Cửa cung

Q.2 - Chương 132: Cửa cung

Vị thiếu gia kia tròn mắt nhìn Tần Phi. Cái tên Hoa Đào ẻo lả như nữ giới lọt vào tai Tần Phi làm ặt hấn không khác trước tẹo nào. Vì thế đừng nói là như sấm đánh bên tai. Hoa Đào thiếu gia thấy hấn không phản ứng gì thì có hơi tiếc nuối, y nhìn Tần Phi một cách rất khinh bỉ như nhìn một kẻ cô lậu quả văn ở thôn quê vừa mới ra.

Thành Tín kéo kéo tay áo Tần Phi. Hai người sóng vai đi ra ngoài cửa.

Thành Tín liếc về phía cái gã thiếu gia ương ngạnh rồi hạ giọng giải thích: "Không biết hấn là ai sao? Hấn chính là con của Hộ bộ Thượng thư. Do thế La Ngũ gia, Mâu Thất gia mới không thể ra tay. Dù gì chúng cũng là người Quản gia, nếu ra tay thì Quản phủ sẽ đối nghịch với Hoa gia. Chỉ bằng vào Nhất Ngôn Đường chúng ta thì không đủ phân lượng đấu lại Thượng thư Hộ bộ."

"Người của bọn chúng tới nhanh quá. Cục diện hiện tại thật khó xử nên ta phải phái người đi thỉnh giáo cách xử lý của La Ngũ gia thế mà không, bọn họ không cách nào giảng hòa, cứ như vậy một mực giằng co trước. Ta trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra giải quyết như thế nào!"

Mắt của Tần Phi khẽ nháy một cái, hấn lơ đãng nhìn Hoa Đào: "Theo như quy củ thì nếu cần làm gì thì cứ làm việc đó. Hai ta xuất thân nơi Phố chợ đã từng sợ ai đâu?"

Thành Tín cười hì hì: "Nếu Phi ca nhi đã nói phải làm thì ta cứ phóng tay mà làm. Có chuyện gì thì hai huynh đệ chúng ta cùng gánh chịu."

Tần Phi gật đầu rồi bước đi trở về phòng. Hấn nhìn từ trên xuống dưới vài lần để đánh giá Hoa Đào, sau rồi trầm giọng quát: "Người nào chơi bẩn bị sòng bạc bắt là phải chém tay. Những đứa như ngươi chính là hại người hại mình, nếu ngươi bị tóm tuy không đến mức thiến làm thái giám nhưng cũng sẽ bị đánh một trận thừa sống thiếu chết và phải bồi thường tiền tài."

Hoa Đào khinh miệt hừ lạnh một tiếng, y kênh kiệu ngẩng cao đầu: "Đòi tiền của ta hả? Tiền trong nhà Thiếu gia có cho người tiêu mười đời cũng không hết, nhưng người xứng để cầm sao?"

"Hay lắm!" Tần Phi nhún vai: "Người muốn vứt thể diện đi thì ta sẽ đáp ứng cái tâm nguyện nho nhỏ này."

Nói dứt lời, Tần Phi liền đưa tay nắm lấy đai lưng Hoa Đào, nhấc bổng y lên rồi nhẹ nhàng lao qua cửa sổ. Bàn tay hăn vịn lên mái hiên, mũi chân khê tì lên ống nước, trong chốc lát đã trượt từ lầu bảy xuống đất. Tốc độ lao xuống cực nhanh, khiến Hoa Đào đang lộn ngược người bị dọa sợ đến kêu cha gọi mẹ.

Dưới lầu có chừng mười người đang đứng chờ, bọn chúng nhìn thấy thiếu gia nhà mình bị người ta xách xuống. Người nọ cử trọng nhước khinh, nhảy từ lầu bảy xuống mà xem như không có gì nên biết là một vị cao thủ. Cả đám không dám chậm trễ cùng nhau xông lên, người nhất gan thậm chí đã cầm binh khí. Tất cả chuẩn bị sống mái với Tần Phi.

Tần Phi khẽ cười, đầu ngón tay huy động liên tục điểm hơn mười đại huyết trên người Hoa Đào. Một thoáng, thân thể của gã cứng ngắc giống hệt một khúc côn. Tần Phi một tay cầm cổ áo y một tay tóm thắt lưng, hăn định cho vị thiếu gia được nuông chiều từ bé trở thành một thanh 'Phục ma xử'.

Hoa Đào ăn phải đau khổ không nhẹ, vừa bị cộp phát trên đầu đã bị một phang dưới. Y đang choáng váng thì đột nhiên bên hông tê rần, hoá ra là bị Tần Phi giơ thân của y lên đỡ một cước của bọn thủ hạ.

Mới chỉ trong nháy mắt mà Hoa Đào cũng đã thương tích đầy mình. Y kêu be be liên thanh: "Dừng tay, các người muốn hại chết thiếu gia sao? Cút đi mau. . ."

Đám người kia là gia đình người hầu đi theo Hoa Đào, từ trước cho tới bây giờ bọn chúng toàn bắt nạt người khác chứ chưa có người nào dám hoàn thủ, chỗ nào gặp được người lấy thiếu gia làm binh khí chứ? Cả đám gia đình đều sợ đến tái cả mặt, thiếu chút nữa bọn chúng hại tính mạng của thiếu gia. Cả đám gia đình cất hết binh khí, chúng đứng vây quanh Tần Phi và Hoa Đào, cả đám cứ im lặng chăm chú đi theo.

Tần Phi tóm theo Hoa Đào cổ ý đi thật chậm, dù sao mắt mặt xấu hổ chính là bọn chúng. Hắn càng đi chậm thì người xem náo nhiệt càng nhiều.

Hoa Đào không thể chịu được nhục nhã như vậy liền nói: "Được rồi, coi như người thắng. Nói đi, muốn bao nhiêu tiền, ta sẽ cho người. . ."

"Bây giờ. . . Chỉ tiền thì không đủ dập tắt sự tức giận của ta." Tần Phi vừa cười vừa nói một cách tự nhiên: "Nếu như không cho người một lần dạy dỗ cả đời khó quên thì cả đời này người chỉ là phường ăn chơi trác táng. Cha mẹ người không dạy được con thì ta thay bọn họ dạy dỗ miễn phí một lần nhưng không cần họ cảm ơn ta."

Mặc kệ Hoa Đào luôn miệng cầu xin tha thứ, Tần Phi không chịu buông tay. Người xem càng lúc càng đông, cả đám người vây xung quanh chỉ trở bàn tán náo nhiệt. Con người vốn có cái tính thích quần tụ, nếu thấy có náo nhiệt thì chỉ cần một chỗ đã có một đông người vây quanh. Dù đây là đoạn đường bình thời vắng vẻ thế mà chỉ một chỗ đã có hàng trăm hàng ngàn người làm người ta không hiểu ngày thường họ trốn đi nơi nào.

Đám người tựa như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn. Tất cả đều nhìn Tần Phi xách Hoa Đào dần dần đi đến gần hoàng cung.

Bỗng nhiên thấy một đám đông di chuyển về phía hoàng cung, thần kinh đội Ngự Lâm Quân lập tức căng lên đến mức cao nhất. Các chiến sĩ nhanh chóng nài nịt giáp trụ nón sắt, tay quơ lấy vũ khí. Ai đó nhanh chân chạy tới bẩm báo Tướng quân, thủ vệ để chuẩn bị đóng đại môn hoàng cung.

Tần Phi dừng bước. Hắn ngẩng đầu nhìn long kỳ tung bay ở quảng trường phía trước hoàng cung rồi mỉm cười.

Mặc dù Tần Phi xách theo một người nhưng thân pháp vẫn nhẹ như chim yến. Mọi người chỉ thấy hoa mắt một cái, Tần Phi đã bỗng bành bay lên cột cờ.

Tay chân hắn lanh lẹ xé cái quần của Hoa Đào thành một dải. Vị thiếu gia quý phái này toàn dùng những đồ xa xỉ nên vải vóc cũng cực kỳ tinh xảo, dải quần được xé ra cũng bền chắc vô cùng. Hắn trói Hoa Đào lại rồi treo lên cột cờ.

Vị thiếu gia cành vàng lá ngọc này chưa từng trải qua kinh hiểm nên sợ tới mức khóc tu tu, nước mũi nước mắt chảy tràn mặt mũi.

Tay Tần Phi lôi tuột cái quần lót trắng ra rồi nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Hắn cười ha hả chấp tay với những người đang xem: "Hôm nay cho chư vị mở mang tầm mắt, muốn biết nam nhân bị bệnh hoa liễu như thế nào không? Mời mọi người hãy ngẩng đầu nhìn lên, vị thiếu gia này chính là tấm gương. Cho nên, nếu chư vị là đàn ông dù già dù trẻ nếu phát hiện mình có tình huống như vậy kính xin lập tức chạy chữa. Từ đại cô nương đến tiểu thiếp cũng có thể nhìn xem, nếu nam nhân trong nhà của người xuất hiện bệnh trạng như vậy tám chín phần mười là ra ngoài làm bậy. . ."

Chuyện một vị thiếu gia quý phải bị lột sạch treo trên cờ để thị chúng tại đối diện hoàng cung thật là một chuyện hoang đường mà mấy trăm năm qua chưa từng xảy ra ở Đông Đô. Mọi người đến xem còn đông hơn là có người bị chặt đầu, có người bị dẫn đi diễu phố. Lần đầu tiên thấy người bị lột quần treo trên trời.

Chỉ một chốc người trên quảng trường càng ngày càng nhiều, mấy người canh cửa rảnh rỗi bấm báo đã có vô số dân chúng đến quảng trường để xem, người thì khinh thường, người thì giễu cợt hoặc hả hê nhìn Hoa Đào. Các nữ nhân ngượng ngùng lấy bàn tay che mặt nhưng lại lặng lẽ tách ra khe hở giữa các ngón tay, từ giữa kẽ tay quan sát cẩn thận của quý của Hoa Đào để so sánh với nam nhân nhà mình về độ dài ngắn hắc bạch. . .

Giờ đây Hoa Đào chết đứng, gã lệ rơi đầy mặt chửi ầm lên: "Đồ khốn kiếp, người có dám để lại tên. Thiếu gia không giết chết người, thiếu gia cùng họ với người. . ."

"Ta còn rất trẻ nên không có tư cách nhận đứa con lớn như thế. Người muốn nhận cha nuôi, ta tâm lĩnh. Chuyện này miễn đi!" Tần Phi cười ha hả đứng ở dưới cột cờ làm người dẫn chương trình giảng giải kỹ càng cho quần chúng xung quanh về bệnh hoa liễu và các loại bệnh trạng. Thỉnh thoảng hắn hướng trên cột cờ chỉ chỉ, ý bảo chư vị hãy nhìn rõ phẩm hạnh của gã kia. . .

Ngự Lâm Quân biết chuyện chỉ có như vậy thì thở phào nhẹ nhàng, rất nhiều quan binh cũng ôm vũ khí xem náo nhiệt. Trên quảng trường chắc phải đến một hai vạn người?

Bọn gia đình Hoa gia hết sức hồi hộp nhìn thiếu gia. Bọn chúng không dám tiến lên, bản lĩnh của Tần Phi , bọn chúng đã lĩnh giáo qua. Nếu dám mạnh tay cứu người chỉ sợ thiếu gia cũng phải ăn nhiều đau khổ. . . Bọn chúng dù muốn đi về bẩm báo Hộ bộ Hoa Thượng thư nhưng hiện tại cũng không thể vì Hoa Thượng thư đang lâm triều nghị sự đến bây giờ còn chưa ra!

Một đội Ngự Lâm Quân gạt mọi người ra đi tới dưới cột cờ, viên tiểu tướng cầm nghiêm nghị quát: "Người là người phương nào?"

Tần Phi thản nhiên chấp tay nói: "Sát Sự Thính Tần Phi!"

Hoa Đào thấy Ngự Lâm Quân đã đến, vốn tưởng rằng cứu tinh đã tới, đột nhiên lại nghe thấy cái tên Tần Phi thì lập tức thét lên một tiếng bi thiết. Giới quý tộc Đông Đô giờ đây ai mà không biết danh tự Tần Phi? Người ta giao hảo với Đoan Vương sâu đậm đến mức có thể hô huynh gọi đệ, đại triển văn tài tại phủ đệ Phan Lăng Phong, sau lưng còn có lão bất tử Dịch lão đầu làm chỗ dựa. Thân phận như thế thì đám con cháu đời thứ hai của quan viên sao dám trêu vào.

Tiểu tướng nghe thấy cái tên Tần Phi thì thái độ cũng ôn hòa rất nhiều. Y cau mày nói: "Tần Trấn đốc, ngưỡng mộ đại danh đã lâu. . . Chỉ có điều, người đem người treo trên cột cờ, chỗ này dù sao cũng là hoàng cung yếu địa mà tụ tập đông người như vậy sẽ gây áp lực cực lớn cho Ngự Lâm Quân chúng ta. Tần Trấn đốc, thẳng xui xẻo này đắc tội Trấn đốc thì trừng phạt một chút rồi phạt tiền coi như xong. . ."

Tần Phi cười nói: "Ừ, treo đã lâu rồi cũng nên thả xuống."

Tiểu tướng thấy Tần Phi gật đầu thì mừng rỡ bèn vội vàng phân phó thủ hạ leo lên cột cờ thả Hoa Đào xuống.

Hoa Đào rơi xuống đất mặt, hai mắt oán độc cừ hận trực tiếp nhìn thẳng Tần Phi. Gã còn chưa mở miệng thì viên tiểu tướng Ngự Lâm Quân đã ghen ngào la hoảng lên: "Vị này không phải là công tử gia nhà Hoa Thượng thư sao?"

Hoa Đào quá xấu hổ. Giữa trường bị người ta gọi đúng tên tuổi, chỉ hận không có lỗ nẻ nào để chui. Y liên tục khua tay nói: "Người nhận lầm người rồi. . ."

Tiểu tướng từ trước đến nay là người thành thật liền đi tới bên cạnh Hoa Đào, gã kéo cánh tay của y ra đỉnh đặc hỏi: "Tiểu tướng làm sao có thể nhận lầm, đây không phải Hoa công tử thì là ai? Lần trước, lúc Cửu Công chúa gả cho Hoa phủ, tiểu tướng có đứng ở trong đội danh dự. Khi đó công tử hăng hái, thần thái chiếu người, tiểu tướng thập phần ngưỡng mộ nhớ kỹ trong lòng, về nhà còn bảo bà nương nhà ta búi cho kiểu tóc giống công tử nữa. . ."

Hoa Đào vẫn hờ mông, tóc tai bù xù, mặt mũi bầm dập, khí phách chạy đâu mất hết cả rồi. Y nghe vậy lại càng phải nén giận, vùi đầu trên mặt đất khóc lớn: "Người thật sự nhận lầm. . ."

Tần Phi biến sắc, Hoa Đào ư? Kết hôn với Cửu Công chúa hả?

Tần Phi ngồi xổm xuống nâng cái cằm của Hoa Đào lên dùng ánh mắt lạnh lùng đánh giá y rồi thấp giọng quát nói: "Người chính là cửu phò mã sắp thành thân hả?"

Hoa Đào dám nói dối Ngự Lâm Quân chứ không dám trợn mắt bịa đặt với Tần Phi. Y thì thầm cầu xin: "Người là người tốt mà, Tần Trấn đốc để cho tại hạ ba phần chút tình mọn. . . Van xin đừng gọi là."

"Hoá ra chính là người, rơi vào tay của ta xem như người vận khí không tốt." Tần Phi cười lạnh một tiếng, tiện tay hắt giật quần áo trên người y xuống ngang lưng rồi một tay nắm chân một tay nắm đai lưng vác y đi thẳng vào hoàng cung.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 133: Trừng phạt nhỏ, trả giá to

Q.2 - Chương 133: Trừng phạt nhỏ, trả giá to

Buổi triều sớm hôm nay do có nhiều việc cần thương nghị nên mới dài hơn thường lệ. Thời gian nghị triều kéo dài suốt kể từ khi trời còn chưa sáng hẳn cho tới khi đã quá Ngọ. Ở Kim Loan điện an tĩnh này có thể dễ dàng nhận ra các đại thần đã đói bụng đến mức đánh lô tô trong đó rồi. Sở Đế là một vị

Hoàng đế thấu hiểu lòng người nên đã ra lệnh cho Ngự Thiện Phòng chuẩn bị tiệc cho các vị đại thần ăn rồi sau giờ ngọ lại tiếp tục thương nghị.

Thức ăn lần lượt được đưa lên tựa như nước chảy, các vị đại thần mặc dù đã đói bụng đến hoa cả mắt rồi nhưng vẫn cố gắng giữ hình tượng mà không dám ăn uống quá mức càn rỡ trước mặt bệ hạ.

Một tên thị vệ hốt hải chạy tới cửa Yến Hội Sảnh, khễ thì thầm với tiểu thái giám thủ ở trước cửa vài câu. Thái giám liền biến sắc mặt, xoay người đi về phía thánh tọa, run rẩy nói với Sở Đế điều gì đó.

Đôi đũa trong tay Sở Đế ngưng lại trong không trung, nhưng ngay sau đó đập mạnh xuống, ánh mắt uy nghiêm pha cùng sự chán ghét nhìn xuống đám quần thần ngồi bên dưới.

Ước đoán ý cấp trên chính là con đường duy nhất của đạo làm quan, một khi đã thấy long nhan của bệ hạ không vui mà còn có người dám ăn uống thả cửa thì đúng là có mắt như mù rồi. Các đại thần rồi rít buông bát đũa trong tay xuống, cũng không cả dám thở mạnh một hơi nào, chỉ sợ khiến Sở Đế ghét bỏ sẽ không giữ nổi mũ ô sa nữa.

Đường Ẩn hơi kinh ngạc nhìn Sở Đế, hai người họ biết nhau đã lâu, mà vẻ mặt như thế này của hần mỗi khi xuất hiện là chắc chắn có kẻ phải rơi đầu rồi. Cơ mà đám quần thần ngồi đây cũng rất ngoan ngoãn mà, chẳng biết là tên nào lại gây chuyện thị phi nữa?

Sở Đế chậm rãi mở miệng nói: "Từ này tới giờ ăn cơm có hơi nhàm chán, vừa hay Đồng tri Trấn đốc Tần Phi ở Cự An Xử thuộc Hình Ngục Ty ở Sát Sự Thính đến báo cho trăm một việc vui, các vị khanh gia cũng nên cùng nghe xem rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Người đâu, tuyên Tần Phi vào bái kiến."

"Tuyên Tần Phi vào bái kiến!" Tiếng hô liên tiếp vang lên từ Yến Hội Sảnh tới tận ngoài cửa cung.

Các vị đại thần ngơ ngác nhìn nhau, cái tên Tần Phi này kể từ khi bắt được tú cầu đến giờ không bao giờ chịu ngoan ngoãn ở yên một chỗ, cứ ba ngày thì có hai ngày hần đi gây chuyện thị phi, liên tiếp có người nếm mùi đau khổ trong tay hần, hôm nay không biết là ai xúi quẩy đây.

Chỉ một lúc sau, Tần Phi ngông nghênh nắm mắt cá chân một người, kéo lết hẳn đến cửa Yến Hội Sảnh, hắng giọng kêu lớn: "Vi thần Tần Phi tham kiến bệ hạ."

"Vào đi!" Giọng nói của Sở Đế có hơi tức giận, các thái giám bên cạnh hẳn đồng loạt cúi đầu, thầm nhủ, ta không nghe thấy gì hết, ta không thấy gì hết, bệ hạ nói gì, ta sẽ làm theo ngay...

Tần Phi kéo người nọ vào Yến Hội Sảnh, bậc cửa ở cửa phòng hơi cao cao đập vào đầu người nọ đánh bốp một cái thật mạnh.

"Hoa Đào?" Một vị đại thần mặc cẩm y kinh hô từ chỗ ngồi rồi chồm dậy lao ra ngoài, đau lòng nhìn Hoa Đào mặt mũi sưng húp, áo quần rách bươm, giận dữ chỉ Tần Phi nói: "Cái gan chó của ngươi đúng là to lắm, ngươi dám vũ nhục con ta thế ư?"

Hắn cũng biết là ở trước thánh giá còn chưa tới phiên hắn làm chủ, liền xoay người thi lễ với Sở Đế nói: Bệ hạ, Hoa Thiên Thụ thần chỉ có một đứa con trai, khi trước nhờ được hoàng ân ban hôn, ít ngày nữa sẽ thành hôn với Cửu Công chúa điện hạ. Không ngờ nay lại bị Tần Phi vũ nhục thế này, bệ hạ, mong người làm chủ cho thần!"

Sở Đế lạnh lùng hừ một tiếng: "Hoa Thượng thư, sao ngươi không hỏi Tần Phi xem? Nếu con ngươi tốt đẹp thật thì sao hẳn lại bị Tần Phi lôi tới trước mặt trẫm thế này chứ?"

Hoa Thiên Thụ nhú chặt chân mày, nhi tử được hắn nuông chiều từ bé nhưng cũng chưa từng phạm tội gì quá lớn. Con cháu nhà quan lại thích vui chơi đánh bạc đua ngựa là chuyện rất bình thường, không thể nào có việc gì mà lại rơi vào tay Tần Phi thế này được, hắn trầm giọng quát: "Tần Trấn đốc, mặc dù Sát Sự Thính và Thư Lục Bộ Các của triều đình không có liên hệ gì với nhau, nhưng người phá án phải có căn cứ, con ta có thể gây ra chuyện gì thương thiên hại lý mà ngươi đối xử với hắn như thế?"

Sở Đế chen lời nói: "Tần Phi, ngươi nói đi."

Tần Phi nghiêm trang thi lễ sau đó đập một cước lên đầu Hoa Đào, mỉm cười nói: "Các vị đại nhân, việc Hoa Đào gây ra thoát nhìn tưởng không có gì to tát nhưng kỳ thực lại vô cùng tồi tệ. Hắn phong lưu thành tính khiến giờ đã mắc phải bệnh hoa liễu, giờ còn chưa trị hết bệnh nhưng đã tới thanh

lâu kỹ viện tìm hoa ghẹo liễu. Các chị em trong kỹ viện biết hẳn có bệnh, lại không chịu sử dụng bao ruột cá nên không chịu theo hẳn. Không ngờ Hoa Đào lại muốn cậy mạnh ép buộc họ nên bị người của kỹ viện bắt giữ lại. Đây cũng chính là phò mã tương lai. Hoa Thượng thư, khi đó Hoa công tử xin bệ hạ ban hôn có phải đã mắc bệnh hoa liễu hay không?"

Ánh mắt Tần Phi khẽ chuyển, nhìn thẳng vào mắt Hoa Thiên Thụ.

Hoa Thiên Thụ khẽ biến sắc mặt, từ trước tới giờ hẳn bọn bề công vụ nên cũng không có nhiều thời gian để hàn huyên cùng nhi tử. Hẳn biết nhi tử cũng hơi háo sắc nhưng con cháu nhà quan có đứa nào không háo sắc chứ? Ở Đông Đô lũ mới mười ba mười bốn tuổi đã khiến nha hoàn trong nhà mang thai, không kiểm được một nghìn cũng phải kiểm được tới tám trăm đứa. Nhưng một khi mắc phải bệnh hoa liễu thì lớn chuyện rồi, nhi tử có bệnh mà vẫn muốn kết hôn cùng công chúa là vũ nhục hoàng tộc, là đối gạt bệ hạ... Đây là trọng tội phải diệt tộc tịch biên tài sản.

Tần Phi thấy Hoa Thiên Thụ vẫn không trả lời thì hừ lạnh một tiếng, lấy tay hất tung y phục rách rưới của Hoa Đào, cao giọng nói: "Các vị đại nhân học rộng hiểu nhiều, hãy tự mình xem đi."

Sở Đế chỉ khẽ liếc mắt một lần rồi chậm rãi nhắm mắt lại. Phần đông các đại thần dù cho chưa từng ăn thịt heo cũng đã từng thấy heo chạy rồi, bệnh hoa liễu nó ra làm sao ít nhiều cũng đã từng nghe nói. Vừa nhìn thoáng qua chợt cảm thấy những thứ vừa ăn vào bụng như sôi trào lên, người ta gọi nó là chỉ muốn nôn mửa.

Hoa Đào kinh hãi vạn phần, nhưng đầu lại bị Tần Phi dẫm lên dí sát mặt đất nên chỉ biết liều mạng hô lớn: "Bệ hạ tha mạng... thần... hai ngày trước thần mới phát hiện bị mắc bệnh này, đang tìm thuốc cứu chữa. Tần Phi ăn nói xằng bậy, thần, thần chưa từng tới kỹ viện bao giờ mà chỉ đi uống rượu thôi... bệ hạ, người tin thần đi, tin thần đi."

Sở Đế thở một hơi thật dài: "Hoa Đào, người chưa từng gặp trăm bao giờ nên không biết tính trăm. Trăm thích nhất là những hán tử thực thụ không sợ chết chứ không phải là một tên hèn nhát chỉ biết trốn tránh trách nhiệm."

Hoa Đào mở lớn hai mắt, trực giác hẳn như bắt được một cọng rơm cứu mạng, hẳn luôn miệng thét gào: "Bệ hạ, thần biết sai rồi. Thần không nên

lừa gạt bệ hạ... thần..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Hoa Thiên Thụ đã tức giận mắng một tiếng "ngu xuẩn" rồi lao lên đá một cước vào miệng hắn, ngay lập tức Hoa Đào răng môi lẫn lộn, một câu cũng không nói nổi nữa.

Sở Đế nhìn Hoa Đào với ánh mắt thương hại, lại nheo mắt lại đang định mở miệng nói gì đó thì Hoa Thiên Thụ đã quỳ sụp xuống mặt đất, hai tay nâng mũ ô sa lên quá đỉnh đầu, mắt trào lệ nóng, thanh âm nghẹn ngào, cực kỳ chậm rãi nói: "Bệ hạ, Hoa Thiên Thụ thần trông coi quốc khố cho quốc gia hơn mười năm, tuân thủ pháp luật, tự răn mình phải thanh liêm. Mặc dù không có cống hiến gì kiệt xuất nhưng cũng không có sơ xuất hay sai lầm gì! Thần chỉ có một đứa con trai này, xin bệ hạ ban hôn cũng vì muốn cầu một con đường tốt đẹp cho nhi tử. Không ngờ được tên bất hiếu này lại gây ra những chuyện hoang đường như vậy, đã mắc bệnh mà lại không báo ra, hòng dối trời qua biển."

Hoa Thiên Thụ đưa tay áo lên gạt nước mắt, thương cảm nói: "Thần không còn mặt mũi nào đặt chân trong triều đình, nay xin nguyện gỡ mũ ô sa, mong bệ hạ tha cho con thần một mạng. Cho dù bệ hạ muốn lăng trì xử tử thần, hay ngũ mã phanh thây, thần cũng không hề oán trách..."

Sở Đế giơ ngón trỏ tay phải ra, nhẹ nhàng xua tay trước mặt: "Hoa Thượng thư, người nói sai rồi. Triều đình có quy tắc của triều đình, nếu như ai phạm tội cũng có thể dùng quan tước hoặc lời cha mẹ ra gánh tội thay thì chẳng phải quá buồn cười hay sao. Chúc quan là do triều đình ban cho người, người làm quan, triều đình ban cho người binh quyền, cho người bổng lộc, không bạc đãi người. Nhưng người lại muốn gánh tội thay cho nhi tử... trẫm thấy, nếu nhi tử để phụ thân gánh tội thay thì cho dù là tình sâu nghĩa nặng đi chăng nữa nhưng một tên nghịch tử muốn hy sinh phụ thân để được sống sót thì có sống cũng chỉ phí cơm nuôi mà thôi."

"Xin bệ hạ khai ân!" Hoa Thiên Thụ khóc hết nước mắt, hắn đặt mũ ô sa xuống, khấu đầu thật mạnh, đầu hắn đập vào nền gạch đá trong đại điện vang lên từng tiếng bang bang, khiến người ta cảm thấy đau xót.

"Hoa Thượng thư, người vất vả vì quốc gia đã nhiều năm, quả đúng như người nói, không có công cũng có lao. Trẫm không truy cứu tội nhân của

người nữa. Người hãy cáo lão về quê đi!" Sở Đế lạnh lùng nói.

"Đội ơn bệ hạ." Thanh âm của Hoa Thiên Thụ run rẩy, ánh mắt hấn tràn ngập hy vọng.

"Hoa Đào mắc bệnh hiển nhiên không phải mới chỉ một hai ngày, hấn lại giấu nhẹm đi không báo mà mưu đồ chờ cho công chúa xuất giá rồi để coi như gạo đã nấu thành cơm..."

Sở Đế còn chưa nói hết lời, Tần Phi đã chen vào: "Cũng còn may là chưa gả đi..."

Các đại thần trong sảnh đường đều biến sắc mặt, từ trước tới giờ có ai dám xen mồm vào khi bệ hạ đang nói chứ? Lá gan Tần Phi làm bằng sắt hay sao? Mà Đường Ẩn lại cười tủm tỉm nhìn Tần Phi, thầm nghĩ không biết tên này lại muốn nói gì đây.

Không ngờ, Sở Đế lại không hề tức giận mà lại nhìn Tần Phi thản nhiên nói: "Tần Trấn đốc, người muốn nói gì?"

"Vi thần cho là nếu Hoa Thượng thư quả thật chỉ có một đứa con trai độc nhất là Hoa Đào thì nếu giết hấn đi sẽ khiến Hoa gia bị tuyệt hậu, làm vậy cũng không khác gì giết Hoa Thượng thư là mấy. Mong bệ hạ nghĩ lại!"

Lời của Tần Phi rơi vào tai Sở Đế có phần dễ nghe. Hấn thấy người trẻ tuổi này càng lúc càng khiến hấn ưa thích. Nếu Tần Phi là một người hiểu sát, cây thế không tha người, lại thêm dầu vào lửa muốn giết Hoa Đào thì bụng dạ không khỏi quá hẹp hòi. Sở Đế luôn tâm đắc một câu nói là, một người đàn ông nếu muốn có thể thành được nghiệp lớn thì phải xem hấn có thể bao dung được đến đâu. Cách thức ứng xử của Tần Phi là luôn bảo hộ cho người của hấn nhưng đối với địch nhân thì lại khi lỏng khi chặt, cũng không hấn là điều mà đại trượng phu thường làm.

Sở Đế cũng không quyết định ngay mà chuyển ánh mắt về phía mấy vị đại thần có tư lịch nhất trong triều, tỉ dụ như Đường Ẩn hay Quán Tái Đức...

Lại thấy bọn họ cũng âm thầm gật đầu, bấy giờ Sở Đế mới lên tiếng: "Nếu Tần Phi cũng đã mở miệng cầu tình rồi thì trẫm quyết định bãi bỏ hôn ước giữa Hoa Đào và Cửu Công chúa, Hoa Đào sẽ bị ghi vào hồ sơ của Lễ bộ, suốt cuộc đời này cũng không được làm quan. Chờ khi khỏi bệnh hoàn toàn thì cho đi lưu vong ba nghìn dặm!"

Hoa Thiên Thụ mừng rỡ, nhi tử chỉ bị lưu vong không được làm quan, so với kết cục mà hãn nghĩ vẫn còn tốt hơn quá nhiều, liền khấu đầu tạ ơn. Hoa gia dù sao cũng có tiền, cho dù không thể làm quan cũng có thể làm một phú ông tiêu dao vui vẻ, cưới được Công chúa hay không có gì to tát đâu? Sau này hãn sẽ cưới cho nhi tử một trăm tiểu lão bà...

Tần Phi nhắc chân khỏi đầu Hoa Đào, đang định thi lễ cáo từ thì không ngờ Đường Ẩn bỗng nhiên đứng dậy cất cao giọng nói: "Hôm nay là một ngày thật tốt để giải trừ hôn ước, xin bệ hạ ân chuẩn bỏ đi hôn ước tú cầu giữa tiểu nữ Đại Nhi và Tần Phi."

Mấy trăm ánh mắt liền tập trung lên người Tần Phi, muốn xem hãn sẽ phản ứng ra sao.

Tần Phi không đổi sắc mặt, hết sức bình tĩnh chờ Sở Đế lên tiếng.

Sở Đế khẽ mỉm cười: "Hai người các ngươi theo trăm vào trong thương nghị!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 134: Âm mưu của đế vương!

Q.2 - Chương 134: Âm mưu của đế vương!

Sau yến hội có một gian phòng không lớn lắm, bên trong bày biện vô cùng đơn giản. Phía tường Bắc có một chiếc bàn vuông, mỗi bên có một chiếc ghế bành làm từ gỗ lim. Đối diện chiếc bàn là một chiếc bình cũ cao gần nửa người, trong đó có vài chiếc lông chim công.

Sở Đế chậm rãi đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, quay sang lẳng lặng nhìn Tần Phi.

Bầu không khí trong phòng yên tĩnh, Đường Ẩn cũng im lặng không nói gì. Ba người trầm mặc trong chốc lát, Sở Đế bỗng nhiên mắng:

- Tần Phi, tên tiểu tử thối này, không thềm nể mặt trăm một chút nào.
- Hoa Đào có bệnh hoa liễu, hành vi của hãn không tốt, nhưng người không nên bắt hãn thị chúng giữa sân Hoàng cung, vạch trần thân phận hãn, khiến toàn bộ Đông Đô đều biết vị hôn phu tương lai của Cữu công chúa là một

tên lưu manh háo sắc. Thế diện của Hoàng Tộc vì hành vi xằng bậy của người mà mất hết, Hoa thượng thư vì người mà cáo lão hồi hương, khiến cho Hộ Bộ nhất thời không có người tiếp quản. Mà con gái của trẫm vốn đã có hôn ước, người làm vậy khiến nó lại phải trở về khuê phòng, muốn kén chồng lần nữa, ít nhất cũng phải một hai năm sau. Đến lúc đó tuổi nó đã không nhỏ. Người làm lờ thì thanh xuân của một cô gái, người ăn nói thế nào đây?

Không ngờ Tần Phi lại ngạc nhiên, ta tần tần khổ khổ giúp người bắt một tên Phò mã lưu manh, một câu cảm ơn cũng không có, ngược lại còn bị mắng chửi?

Đường Ẩn cười ha hả nhìn Tần Phi, bữu bữu môi, ý bảo hăn ngoan ngoãn mà ngồi nghe.

Sở Đế nhẹ giọng thở dài:

- Tần Phi, người làm ra nhiều chuyện sai lầm như vậy trẫm thật sự không thể khoan dung cho người. Hoa thượng thư đi rồi, Hộ Bộ trẫm có thể tìm người tiếp quản, thế diện của Hoàng Tộc đã đánh mất, qua một thời gian, dân chúng sẽ không nhớ chuyện đáng chê cười này nữa. Thế nhưng tuổi thanh xuân của con gái trẫm, người làm sao mà bồi thường đây?

- Con cháu hậu duệ quý tộc của Đại Sở còn nhiều, công chúa còn trẻ tuổi lại xinh đẹp, còn sợ không tìm được lang quân như ý sao?

Tần Phi nghiêm trang hồi bẩm.

Trong mắt Sở Đế xẹt qua một tia giảo hoạt, nhàn nhạt nói:

- Người gặp qua A Cửu? Người biết nó còn trẻ tuổi, xinh đẹp?

Tần Phi nhất thời tỉnh ngộ, lời lẽ chẳng phải là bại lộ chuyện Cửu công chúa nửa đêm chạy đến giải sầu sao? Hăn cũng không muốn dùng một thiếu nữ để trahs tội, liền nói qua loa:

- Vi thần biết sai.

- Lớn mật, dung nhan của công chúa là thứ người có thể suy đoán lung tung sao?

Sở Đế tỏ ra tức giận, đập bàn một cái đình tai nhức óc, lập tức phần nộ quát:

- Tần Phi, người thực sự không ra thể thống gì, hoàng cung là nơi trẫm ở, thì ngay cả trong cung có thêm con chim con cá, cũng không thể qua được

mắt trẫm. Người cho là ngày ấy ở trên cầu trong cung, người và A Cửu thì thầm với nhau, thực sự không có ai biết? Nói dối trước mặt trẫm là tội khi quân. Hoa Đào lừa trẫm có kết quả như thế nào, người đã tận mắt thấy. Người cũng muốn giống hần?

Tần Phi bị Sở Đế gào thét một phen khiến cho hơi bất đắc dĩ, vô ý nhìn qua Đường Ân, nhưng phát giác Đường Ân một mực như cố nén cười, phảng phất đã biết cái gì đó từ lâu, nhưng không muốn nói ra mà thôi.

- Vì thần... cũng không có ý định muốn lừa gạt bệ hạ.

Tần Phi nghiêm trang nói:

- Đó cũng là vì danh dự của công chúa...

Sở Đế hừ lạnh một tiếng:

- Tần Phi, người trong thiên hạ đều nói trẫm thủ đoạn độc ác, kỳ thực không phải, trẫm luôn luôn nguyện ý cho kẻ khác cơ hội. Hôm nay, người và Hoa Đào đều lừa gạt trẫm, A Cửu cũng không biết thể thống, nửa đêm dám chạy loạn trong cung, đưa con gái như vậy, trẫm không có cũng được.

- Đường khanh gia, một lát nữa người soạn chỉ cho trẫm.

Sở Đế lạnh lùng quát:

- Tần Phi phạm tội khi quân, vốn tội không thể tha, niệm tình còn trẻ tuổi, lại lập nhiều công lao cho triều đình, tạm thời ghi nhớ, sau này kiểm tra, phạt một tháng lương. Về phần A Cửu, không ra thể thống gì, hoàn toàn đánh mất thể diện hoàng tộc, trục xuất khỏi Hoàng cung...

Vừa nghe Sở Đế muốn trục xuất Cửu công chúa, Tần Phi liền phản bác:

- Bệ hạ, đó là con gái thân sinh của ngài, chẳng qua là nửa đêm đi dạo một vòng, cũng là ở trong hoàng cung. Hoàng cung là nhà của cô ấy, nếu không rời khỏi cửa, không tính là trốn nhà đi chơi, không mang theo thái giám cung nữ đi cùng, chỉ là khẫu dụ mà thôi. Chỉ phạm vào chút chuyện như thế mà đem cô ấy trục xuất khỏi cung, cô ấy là một người con gái, nếu là không có thân phận công chúa, tùy tiện đi vào dân gian chẳng phải sẽ bị vô số ác nhân mơ ước?

Đường Ân nét cười càng đậm, đã dần dần sắp không che giấu được nữa rồi.

Sở Đế lạnh lùng liếc Tần Phi:

- Người nói năng hùng hồn có vẻ rất lý lẽ. Tốt lắm, sau khi A Cửu bị trục xuất khỏi cung, liền do người giám hộ. Người đi đâu nó phải đi nơi đó, trẫm cho người một cơ hội, người dạy nó lễ nghi phép tắc, nửa năm sau, trẫm sẽ kiểm tra xem nó đã hiểu lễ nghi phép tắc chưa. Nếu không được thì trị tội cả người!

Tần Phi đang muốn biện luận, Sở Đế đã khẽ quát một tiếng:

- Đi ra ngoài đi!

Đường Ẩn cười nhẹ, phát ống tay áo. Một nguồn lực mạnh cuốn vào Tần Phi, đẩy hắn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng rơi xuống bên ngoài hành lang hơn mười bước.

Tần Phi lúc này mới hoảng sợ, không ngờ Đường Ẩn cũng có bản lĩnh như vậy... Thế nhưng nghĩ lại, Liễu Kinh Dương chỉ là một ngoại tộc đệ tử, Đường Ẩn cho hắn nghiên cứu công pháp Đường gia tổ truyền đã có thành tựu như vậy. Thì cho dù thiên phú của Đường Ẩn không bằng Liễu Kinh Dương nhưng dù sao cũng là đệ tử dòng chính, ít nhiều có chút bí mật bất truyền, tu vi của lão so với Liễu Kinh Dương chỉ sợ cũng không hơn nhiều lắm!

Nghĩ như thế, Tần Phi nhú nhú mày, xoay người đi về phía ngoài Hoàng cung.

Cửa phòng chậm rãi khép kín, Đường Ẩn rốt cục không chịu nổi, hắn và Sở Đế cất tiếng cười to.

- Ta đã sớm biết, ngài phát hiện Hoa Đào là loại người đó, thì đã có chủ ý cho Tần Phi làm con rể rồi...

Đường Ẩn cười đến sắp chảy nước mắt, vội vả giơ tay áo lên lau khóe mắt, cố gắng nói bằng giọng bình thường, nói:

- Chỉ có điều lần này ngài bỏ nhiều vốn quá rồi. Trục xuất Cửu công chúa khỏi cung, thực sự bỏ được sao? Tuy trong cung có rất nhiều công chúa, nhưng Cửu công chúa vẫn là người mà ngài thương yêu nhất?

Sở Đế thản nhiên thở dài:

- Người phải biết rằng, tên tiểu tử Tần Phi tuy rằng không có bản lĩnh gì, nhưng hắn có một chút rất giống trẫm. Khi tuổi còn trẻ, tùy tiện đứng một chỗ liền có vô số giai nhân ái mộ... Tuy rằng hắn là ca ca của Đại nhi,

nhưng không phải con rể của người sao. Hẳn lại thân với Linh nhi của Quản gia... nếu như trăm cho Tần Phi làm phò mã, hẳn lại không thể lấy nữ nhân khác, Quản gia cũng chắc chắn mặc kệ Tần Phi... Đã như vậy, không bằng trực tiếp đưa A Cửu đến nhà hẳn là được rồi.

Đường Ẩn cười nói:

- Hơn hai mươi năm trước ta đã nói, nếu ngài đi buôn bán, chắc chắn sẽ không bị thua lỗ.

- Nói cái gì mà bảo Tần Phi phải dạy dỗ Cửu công chúa, đường đường là một công chúa, đến nhà một nam tử ở nửa năm, ngoại trừ gả cho hẳn ra, còn có con đường thứ hai đi sao? Nửa năm sau, nếu là ngài nói A Cửu không học được, thì tự nhiên làm cho cô ấy tiếp tục phải ở nhà Tần Phi. Nếu ngài nói cô ấy biết lễ phép rồi, để giữ gìn danh dự, cũng chỉ được gả cho Tần Phi. Sau khi xuất giá sẽ ban thưởng phong hào công chúa, thì Tần Phi sẽ không coi là Phò mã... Cũng sẽ không làm khó Quản gia. Tính toán rất hay.... Ha ha!

Đường Ẩn nói một phen, làm cho thần sắc cao ngạo của Sở Đế không khỏi hơi cứng lại, lập tức nói:

- Chuyện này đương nhiên phải nói rõ với A Cửu, nếu không với tính tình của nó còn không chạy đến tận cung bứt rìa mép của trăm sao? Haiz, nếu là nháo đến chỗ thái hậu, thái hậu nhất định sẽ cầm quả trượng đến đánh trăm... Làm phụ thân thật không phải một chuyện đơn giản.

- Yên tâm được rồi, nam nữ trẻ tuổi, ở cùng nhau lâu, tự nhiên sẽ có cảm tình.

Đường Ẩn trấn an nói:

- Cửu công chúa thông minh lanh lợi, lại hiếu lòng người, ở trong cung hay ngoài cung cũng khiến người ta yêu quý. Tần Phi cũng là tuần kiệt một thời, nếu hai người ở chung mà không hợp mới là quái sự rồi.

- Chỉ hy vọng như thế đi...

Sở Đế thở dài, cười khổ lắc đầu, lập tức hỏi:

- Chuyện của Hoa Đào, Hộ Bộ giao cho ai tiếp nhận thì thích hợp? Người có đề cử gì?

Hộ Bộ chưởng quản quốc khố, dự toán thu chi hàng năm đều phải thông qua Hộ Bộ, có thể nói quyền lực cực lớn, nhất là trước và sau chiến tranh. Trước chiến tranh phải chuẩn bị quân phí, tích góp lương thảo. Trong chiến tranh phải bổ sung chi, ứng đối các loại tình huống. Sau chiến tranh lại phải nghỉ ngơi lấy sức, trợ cấp an ủi quân... Nếu như không phải người thông minh tháo vát, tuyệt đối không thể đảm nhiệm được chức vị này.

Hoa Thiên Thụ tuy rằng không biết dạy con, nhưng khi nhậm chức thượng thư Hộ Bộ vẫn luôn cẩn trọng, được cho là một vị thượng thư Hộ Bộ hợp cách.

Đường Ân suy tư nói:

- Hiện nay cục diện Đại Sở tương đối phức tạp, Bắc cương là phải bình định, mà phía Nam cũng phải có đề phòng. Tây Vực tuy rằng không có chiến sự, nhưng quân phí của Tây Vực, nhất là toàn bộ lương thảo cần cung ứng từ trong nước, những chuyện này cũng cần Hộ Bộ xử lý. Trong lúc nhất thời tìm một vị có thể hoàn toàn đảm nhiệm được chức vị này, thật đúng là không dễ dàng...

- Ừm...

Sở Đế trầm ngâm nói:

- Khi Hoa Thiên Thụ cáo lão, trăm vốn từng muốn giữ lại hắn. Thế nhưng nghĩ lại, phong cách làm việc của hắn, cũng chỉ là miễn cưỡng hợp cách mà thôi, cũng không thể nói là làm tốt công việc. Nếu như cố giữ hắn, tới thời điểm mấu chốt, năng lực của hắn nhất định không thể toàn lực ứng phó, vậy là làm người khác thất vọng rồi. So với việc đến lúc đó truy cứu trách nhiệm của hắn, còn không bằng bây giờ cho hắn cáo lão hồi hương.

- Nhân tài Đại Sở xuất hiện lớp lớp, nói chung sẽ có thể tuyển được.

Đường Ân nhẹ giọng nói:

- Tạm thời để Hộ Bộ thị lang tạm giữ chức đi, trong vòng nửa năm hắn là có thể ứng phó. Chờ xem lần này Tần Phi đi Bắc cương, có thể thuận lợi trừng kiến trạm tình báo Bắc cương hay không, chỉ cần đường vận quân đến Bắc cương khôi phục, trách nhiệm của Hộ Bộ sẽ dễ dàng hơn.

Sở Đế có vẻ suy nghĩ nhìn ngoài cửa sổ, ánh dương quang xuyên qua song cửa vào phòng, bị song cửa chia cách thành từng tia sáng, tựa hồ có vô số

hạt bụi đang bay lượn. Những hạt bụi này xưa nay căn bản không thể nhìn thấy bằng mắt thường, thế nhưng dưới ánh sáng lại không thể che giấu được.

Cũng giống như con người, kẻ xưa nay không có tiếng tăm gì, dưới sự che phủ của hoàng đế, tài hoa của hãn có chỗ thiếu hụt đều sẽ lộ ra hết, không bỏ sót.

Sở Đế trầm mặc một lát rồi lẳng lặng nói:

- Chuyện Tần Phi đi bắc cương phải nhanh chóng tiến hành. Phân phó Sát Sự Thính gia tăng chuẩn bị... Chuẩn bị mọi thứ cần thiết để hãn đi Bắc Cương! Có đôi khi, trầm cũng hiểu được, Tần Phi ngang trời xuất thế, có thể là phúc khí của Đại Sở.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 135: Thiên tính của nữ nhân!

Q.2 - Chương 135: Thiên tính của nữ nhân!

Lôi Lôi từ buồng trong đi ra, cô ấy mặc một bộ quần áo màu xanh nhạt, thoát nhìn vô cùng tự nhiên.

Mắng Tần Phi hai câu, thấy hãn không hề phản ứng, Lôi Lôi cũng không muốn nhiều lời, nói tránh đi:

- Được rồi, có chuyện cần nói với đệ. Trước thái tử đã từng đưa cho đường đại nhi một phong thư, phong thư đó đã rơi vào tay chúng ta, nội dung là...

Tần Phi đáp lại với vẻ lười biếng:

- Chuyện cô lo lắng cũng đã phát sinh, hôm nay ta vẫn ở chỗ này thì tốt hơn. Cô không nên quấy rầy ta, ta ngủ một giấc!

Dứt lời, Tần Phi liền đi vào phòng, nặng nề ngã lên trên giường, trùm chăn kín từ đầu đến chân, lại dút hai cục bông vào hai lỗ tai, ra vẻ là cho dù sét đánh ngang tai cũng tuyệt đối không đứng dậy rồi.

Trong lúc đang mơ mơ màng màng, thật đúng là Tần Phi nghe có tiếng sét đánh, hãn mơ màng mở mắt, bỏ hai cục bông trong tai ra, chú ý lắng nghe, thanh âm kia càng thêm rõ ràng, tiếng động giống như tiếng dờ nhà vậy.

Tần Phi vội vàng sửa sang lại quần áo, vừa bước đi ra khỏi phòng liền cả kinh, mở trừng trừng hai mắt...

Không sai, đúng là đang phá nhà, chẳng qua cái nhà đang bị phá là nhà của mình, Lôi Lôi vẻ mặt bất đắc dĩ ngồi ở dưới mái hiên, nhìn một đám công nhân đang phá bỏ tường viện (viện: căn nhà lớn, có sân bên trong), hiện tại chỉ cần thổi một hơi, bức tường còn lại chỉ sợ sẽ đổ xuống nốt.

Dám đến phá nhà của ta? Một luồng lửa vô hình như đang dâng từ bàn chân lên đến đỉnh đầu Tần Phi, trong nháy mắt sắc mặt hắc biến thành màu đen, năm đấm cũng siết chặt lại, sát khí trong đôi mắt không hề che giấu, nhìn thẳng vào đoàn người đang phá nhà mình.

Sau một lát, năm tay của Tần Phi dần dần lỏng ra, trừng mắt hà mồm nhìn đoàn người đi vào cái sân đã bừa bộn như đồng hồ lộn, dẫn đầu chính là một tên thái giám trẻ tuổi, chỉ tầm hai mươi, mặt y đầy vẻ tươi cười, vào sân thì thi lễ với Tần Phi rồi nói:

- Tiểu Sơ Tử xin chào Tần trấn đốc.

Tần Phi nhú nhú mày:

- Lễ gặp mặt của Sơ công công cũng không nhỏ nhỉ, vừa đến liền phá hết tường nhà ta.

Lôi Lôi ngắt lời nói:

- Người nói chuyện tử tế đi, không thấy sư tỷ ta vẫn không nói lời nào sao?

Sơ công công cười cười, đi tới bên người Tần Phi giải thích:

- Tần trấn đốc, thật sự là có chút đường đột rồi, nhưng chuyện này không phải chúng ta có thể làm chủ được. Bệ hạ đã nói muốn đưa Cửu công chúa tới đây ở, chúng ta cũng nghĩ là lời nói đùa, nhưng không ngờ qua thời gian một chén trà đã có thánh chỉ, bệ hạ tự mình triệu Ngọc tỷ, trực xuất Cửu công chúa khỏi cung, giao cho Tần trấn đốc quản giáo. Chúng ta chỉ là người hộ tống Cửu công chúa tới đây...

Sắc mặt y có chút xấu hổ, làm thái giám có thể nhìn không ra chiêu lừa gạt này của bệ hạ sao? Cần phải biết khi làm công việc vô cùng có tiền đồ này một thời gian sẽ hiểu được khi cần giả ngu thì phải giả ngu, dù sao chúng ta cũng chỉ là người đưa công chúa ra khỏi cung, Tần trấn đốc ngài rộng lượng chấp nhận đi, nếu có tức giận thì tìm bệ hạ mà trút...

Sơ công công giỏi về sát ngôn quan sắc (nghe giọng điệu, xem sắc mặt để đoán ý đối phương), thấy sắc mặt Tần Phi có vẻ hòa hoãn hơn rất nhiều, liền nói tiếp:

- Tần trấn đốc, bệ hạ ngầm ban lệnh: Cửu công chúa từ nhỏ sống trong đại nội hoàng cung, đồ ăn uống, quần áo, son phấn đã sớm thành thói quen rồi, để tránh cho công chúa điện hạ không quen chỗ ở mới, xuất phát từ tấm lòng yêu thương con gái, bệ hạ đã đem khối đất xung quanh ban tặng Tần trấn đốc ngài, cho nên căn viện của ngài trở nên hơi nhỏ, để cho công chúa thoải mái, nên Đại nội thị vệ tự mình ra trận, phá bỏ tường bao căn viện của ngài, nhưng chờ một chút Công Bộ sẽ phái người đến tu sửa căn nhà Tần trấn đốc, bảo đảm ngài sẽ vừa lòng.

Tần Phi thật là có khổ không nói nên lời, không ngờ bệ hạ lại hoang đường như vậy, nói muốn trục xuất nữ nhi liền trục xuất ngay. Không thềm nói một câu nào đã phá hết tường nhà mình, nhìn đám thị vệ tay chân nhanh nhẹn đang phá bỏ tường vây đích thật cũng có vài phần thân thủ, Đại nội thị vệ đâu phải đồ bỏ đi.

- Cửu công chúa ít nhất cũng phải đợi sửa chữa nhà cửa xong mới đến chứ? Trong lòng Tần Phi còn lại một tia hy vọng mong manh, chỉ cần Cửu công chúa không đến đây ngay, hẳn lập tức dọn nhà, có thể chạy đến đâu thì chạy, cùng lắm thì ở Ôn Nhu Hương đi. Lúc đó coi như đấu với bệ hạ rồi, có bản lĩnh thì ngài đem con gái đến kỹ viện cho ta quản giáo đi...

Sơ công công cười cười một cách giảo hoạt, nhẹ giọng nói:

- Thảo nào bệ hạ muốn Cửu công chúa tới nơi này, Tần trấn đốc muốn công chúa nhanh chóng đến ở đây sao? Hắc hắc... Xa giá của Cửu công chúa ở ngay phía sau, chỉ chốc lát là vào đây.

Tần Phi thấy Sơ công công hiểu sai ý, đang muốn nói giải thích, nhưng suy nghĩ một chút lại thở dài một tiếng, thôi vậy, loại chuyện này là càng giải thích càng hiểu lầm, đơn giản không nói nữa là được rồi.

Đám Đại nội thị vệ đều tự có bản lĩnh võ nghệ riêng, phía Đông một cái Phách Sơn chường, một mảnh tường âm âm sập xuống. Phía Tây một đòan Lưu Tinh chuy, chùy vừa vung lên, bức tường vỡ ra tung tóe... Quả nhiên là chỉ trong chốc lát đã phá hết toàn bộ tường vây, không còn một mảnh.

Bọn thị vệ mỗi người mang theo một bao tải, nhanh chóng thu dọn một lần, dọn hết đá vụn cửa võ, lại vẩy nước thơm xung quanh, quả thực không phải Đại nội thị vệ mà dường như trời sinh chính là công nhân quét dọn vậy.

Sau một hồi, đoàn xe thật dài từ phía xa đi đến, Lôi Lôi miệng chữ o môi chữ a, cả nửa ngày cũng không ngậm lại nổi. Cho dù là Tần Phi kiến thức rộng rãi, cũng có chút choáng váng đầu óc, ít nhất có mười lăm cỗ xe ngựa đến đây, thị vệ tới đi theo cũng hơn trăm người.

Sơ công công đưa tay chỉ chỉ, giải thích:

- Tần trấn đốc, chiếc xe màu tím đi đầu tiên chính là đồ chơi mà công chúa thích nhất, thí dụ như đồ cổ và tranh chữ. Xe ở giữa là quần áo của công chúa... Xuân hạ thu đông cái gì cũng phải mang theo, nhưng vì đi quá gấp nên đã vứt đi tám phần mười...

Tần Phi thầm than một tiếng, nữ nhân ới là nữ nhân, bẩm sinh đã có nhiều quần áo, không có một nữ nhân nào ngại quần áo của mình quá nhiều. Thông thường các nàng cũng chẳng biết bản thân có bao nhiêu bộ quần áo, dù cho tủ quần áo đã không nhét nổi vào nữa thì vẫn suốt ngày than thở bản thân không có quần áo mặc... So sánh với các nam nhân mỗi mùa chỉ có năm ba bộ quần áo thay là chuyện đáng buồn đến mức nào đây... Vị công chúa này đây, bảy xe ngựa chở quần áo, mà chỉ là hai phần mười mà thôi... Cho dù mỗi ngày mặc một bộ khác nhau thì một năm có thể mặc hết sao?

- Ba cỗ xe kế tiếp chính là những đồ hoa quả, thịt cá do nước ngoài tiến cống, những sơn trân hải vị này rất khó mua được trong dân gian, cho dù mua được cũng không bằng đồ trong cung. Cho nên ngự thiện phòng vội vàng chuẩn bị cho công chúa một ít, đưa đến đây!

Sơ công công liếc xung quanh một cái, nhẹ giọng hỏi:

- Tần trấn đốc, nhà bếp của ngài đâu?

Lôi Lôi thở dài, nói giọng u buồn:

- Nhà bếp của chúng ta ngay cả nửa xe cũng không chứa nổi.

Sơ công công vội vàng nói:

- Chuyện đó đừng lo, chờ một chút chúng ta sẽ nói với người của Công Bộ, khi tu sửa căn viện thì xây lại một căn bếp lớn hơn.

- Cái xe cuối cùng kia hẳn là Cửu công chúa hả?

Tần Phi nheo mắt nhìn cỗ xe cuối cùng.

Sơ công công mỉm cười:

- Đương nhiên không phải, công chúa điện hạ sao có thể đi cùng với đồ ăn và quần áo được? Xe kia là xe chưa tiền. Đồ trang sức và ngân phiếu, vốn dùng vài cái rương là đủ rồi, nhưng nếu để cùng quần áo với đồ ăn thì lúc thu dọn lại bất tiện nên cho vào một chiếc xe ngựa...

Hai mắt Lôi Lôi liên phát sáng, cô ấy quay sang nhìn Tần Phi, hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt. Trong lòng Tần Phi xẹt qua hai chữ lớn —— "Phú bà" . Đây mới là phú bà chân chính, có thể dùng xe ngựa để chở vàng bạc châu báu và ngân phiếu, toàn bộ Đông Đô chỉ sợ không tìm nổi người thứ hai như vậy. Đây là nữ nhân kiểu mẫu mà bao nhiêu nam nhân tha thiết ước mơ đó... Một bước lên trời, đây không phải vấn đề phấn đấu bao nhiêu năm rồi, mà là cả đời này đừng phấn đấu nữa, dành thời gian mà nghĩ xem tiêu tiền thế nào đi!

Sơ công công nhẹ giọng nói:

- Đây là tấm lòng của hậu cung, tiền công chúa vốn cũng không nhiều. Nhưng khi biết Cửu công chúa bị trục xuất khỏi cung, từ thái hậu cho đến chư vị phi tần, còn có đám thái tử, hoàng tử, công chúa, cũng tặng không ít lễ vật. Chỉ riêng Hoàng thái hậu đã cho ngân phiếu mười vạn lượng, sinh hoạt ngoài cung không thể so với trong cung, Cửu công chúa không có tiền phòng thân thì mọi người đều lo lắng...

Tần Phi hắc hắc cười nói:

- Cũng tốt, hết tiền thì tìm Cửu công chúa vay, cô ấy chắc cũng không phải kẻ keo kiệt.

Xe ngựa đi đến chặn hết con đường trước cửa viện, sau khi bọn thị vệ quét dọn sạch sẽ liền nhanh chóng đi tới vận chuyển đồ đạc. Quần áo chồng chất như núi, sơn trân hải vị chất đầy trong viện. Một xe vàng bạc tài bảo kia thì Lôi Lôi muốn tự mình đi tìm nơi cất giữ.

- Để ta bảo quản đi...

Lôi Lôi tỏ vẻ đáng thương nhìn Tần Phi:

- Tỷ tỷ lớn như vậy rồi mà từ trước đến giờ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy. Cho dù không cho ta tiêu, đem ngân phiếu trải trên giường đi ngủ cũng

sẽ thoải mái hơn...

Tần Phi hơi nhú mào, trầm giọng nói:

- Tiền của người ta chúng ta không thể lấy cớ trông coi mà ăn trộm... Chẳng qua khi túng tiền thì dùng tạm dăm ba vạn lượng cũng không sao, bình thường không được lấy trộm tiền.

- Biết rồi...

Lôi Lôi cao hứng bưng bưng sai đám thị vệ đem mấy rương vàng bạc châu báu vào phòng mình.

Bận rộn suốt một ngày, trời cũng đã tối, mười lăm chiếc xe ngựa đã rời khỏi, trong viện chõng chất những thứ quần áo, đồ ăn. Bọn thị vệ dùng vải che mưa dầy mấy thứ này cẩn thận từng li từng tí, rồi đi ra ngoài đứng ở phía xa.

- Sao bọn họ còn không đi?

Tần Phi nhú mào nói.

Sơ công công cười khẽ một tiếng:

- Tần trấn đốc nói đùa, nhiều đồ như vậy, nếu có kẻ đui mù hại dân hại nước đến ăn trộm, chẳng phải là mất mặt hoàng thất sao? Trước khi sửa chữa xong, nơi này đã bị Phủ doãn Đông Đô liệt vào cấm địa, có hai trăm Ngự lâm quân và năm mươi Đại nội thị vệ canh giữ, bất cứ kẻ nào không liên quan cũng không được đi vào.

Dứt lời, Sơ công công chỉ về phía ngoài, nhẹ giọng nói:

- Kìa, Cửu công chúa tới!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 136: Mệnh lệnh của bộ hạ

Q.2 - Chương 136: Mệnh lệnh của bộ hạ

Một chiếc xe ngựa trang trí cũng không hoa lệ từ phía xa đi đến, chiếc xe cũng không quá rộng, so với những chiếc xe trước đó thì đơn giản hơn rất nhiều.

Vài tên thái giám và cung nữ đi theo bên cạnh, tới bên ngoài rồi Tần, xe ngựa chậm rãi dừng lại, bọn họ liền đỡ vị thiếu nữ từ trên xe xuống.

Chỉ có điều vị Cửu công chúa bị trục xuất khỏi cung kia thoát nhìn không có một chút thần sắc mất hứng nào, trái lại còn có vẻ vui sướng.

Cửu công chúa nói khẽ với thái giám cung nữ bên người vài câu, rồi tự mình đi vào trong viện, đôi mi thanh tú cau lại, nhìn đồng hồ chông chất như núi trước mắt, nhẹ giọng than thở:

- Trước đây nghe người ta nói, khi ở không cảm thấy gì, khi dọn nhà mới biết được có nhiều thứ. Quả thế ngay cả bản thân ta cũng không biết lại có nhiều quần áo như vậy...

Cảm khái xong, Cửu công chúa đi lên bậc thang, vừa ngẩng đầu liền thấy Tần Phi đứng ở bên cạnh Sơ công công, tỏ ra kinh ngạc hỏi:

- Ô, người không phải tên thái giám đi theo Tiểu Sơ Tử sao? Hừ, lá gan của người thật không nhỏ, ỷ vào Tiểu Sơ Tử coi trọng người, xuất cung lại dám mặc thường phục kia đấy.

Sơ công công vẻ mặt xấu hổ, cúi đầu nói:

- Điện hạ, vị này là Đồng Tri trấn đốc Sát Sự Thính Tần Phi.

Cửu công chúa còn chưa nói xong vội vàng ngừng lại, đôi mắt to trừng lên, không dám tin tưởng nhìn Tần Phi, sau một lát, mới ấp úng nói:

- Thì ra chính là người...

Tần Phi đưa năm tay che miệng, ho khan một tiếng, nói:

- Ty chúc Tần Phi tham kiến điện hạ.

- Hôm nay ta cũng không phải công chúa rồi, thân phận chỉ là một bình dân.

Cửu công chúa tiu nghỉu nói:

- Phải là dân nữ ra mắt Tần trấn đốc mới đúng.

Cô ấy cũng khom lưng cúi đầu chào, nhưng động tác lộ vẻ rất cứng nhắc.

- Công chúa điện hạ đã tới rồi, vậy chúng tôi xin cáo lui!

Sơ công công vừa dứt lời, vung tay lên, đám thái giám và cả bọn thị vệ liền chạy sạch sẽ như gió cuốn.

Trong căn viện vắng vẻ, ngoài đồng hồ chông chất như núi kia, chỉ còn mấy người Tần Phi nhìn nhau. Bầu không khí xấu hổ lặng lẽ tràn ngập trong màn đêm, Tần Phi và Lôi Lôi xưa nay là hai vị nhân vật da mặt dày như

núi, nhưng đối mặt với công chúa bị trục xuất khỏi gia môn cũng không biết nên nói cái gì mới tốt.

Có thể là không chịu nổi nữa, Lôi Lôi đến gần Cửu công chúa, nhẹ giọng nói:

- Hay là để tôi dẫn cô đi xem phòng ở đã, cô phải ở đây lâu thì cũng nên tự chọn một gian phòng.

Hai vị thiếu nữ vừa nói chuyện vừa đi vào phòng, bỏ lại một mình Tần Phi ở trong sân, nhìn đồng hồ khiến người ta đau đầu và tường viện đã bị phá hủy sạch sẽ, Tần Phi thật là có khổ không nói nên lời, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao, một nỗi buồn vô cớ dâng lên trong lòng, từ xưa xuân thương thu buồn, những lúc tâm sự cô đơn, khiến cho con người trở nên tao nhã, nổi hứng thi từ, lưu lại thiên cổ giai tác. Chỉ tiếc, Tần Phi nhìn bầu trời thưa thớt ánh sao, chỉ có thể rặn ra hai câu thơ tục!

Đêm Đông Đô, ngày hôm nay và những ngày khác không hề có gì khác biệt, tuyệt đại đa số người Đông Đô không biết có một vị Tần trấn đốc vừa bị người ta phá hết tường vây, bọn họ cũng không biết một vị công chúa vừa bị trục xuất khỏi gia môn, dưới tình huống còn chưa lập gia đình, đưa đến ột nam tử “chăm sóc huấn luyện”... À, phải gọi là dạy dỗ.

Màn đêm phủ xuống con đường yên tĩnh an bình, một thân ảnh nhàn nhã đi dạo, khi thì dừng chân, khi thì lại rẽ vào một ngách nhỏ, đi qua đi lại mấy vòng. Nếu là người trong nghề thấy tình huống như vậy, tất nhiên có thể nói được, năng lực phản trình sát của người này đã đạt tới cảnh giới nhất định. Nhất là dáng vẻ của cô ta vẫn như thường, không có một tia căng thẳng hay mất tự nhiên, phảng phất việc đi dạo trên đường phải vòng vèo như vậy mới đúng.

Không biết qua bao lâu, cô ấy đi vào một cửa hàng bán vải thô, chọn hai xấp vải thô, rồi muốn may bộ quần áo bó sát người.

Thợ may là một vị nam nhân gần năm mươi tuổi, trên vai ông ta vắt sợi thước dây, trong tay cầm thước gỗ, đi phía trước dẫn đường, đưa cô gái vào hậu đường.

Sai tên tiểu nhị ra trông coi tiền đường, lại cẩn thận từng li từng tí đóng cửa lớn hậu đường, gã thợ may lập tức trở nên cực kỳ cung kính, khom người

thì lễ nói:

- Thiên hộ, lần này Trấn Phủ ti phái ngài đến thật là phái đúng người. Từ sau khi Thiên Tình Tử hi sinh cho tổ quốc, người của Trấn Phủ ti chúng ta ở Đông Đô như một đồng cát rời rạc. Thiên hộ đại nhân tới thì không lâu sau có thể tụ tập lại những bộ hạ cũ này một lần nữa, xây dựng lại hệ thống tình báo. Với phần công lao này, tương lai khi luận công ban thưởng, Thiên hộ đại nhân tất nhiên có thể thăng chức lần nữa!

Lôi Lôi mỉm cười:

- Ít võ mộng ngựa thôi. Lần trước ta sai các người điều tra nghe ngóng tin tức kia, đã có đầu mối gì chưa?

Gã thợ may nghiêm trang đáp:

- Từ khi nhận được mệnh lệnh của Thiên hộ, chúng tôi ngày đêm không ngủ, trăm phương nghìn kế hỏi thăm, rốt cục tra được một ít đầu mối hữu dụng. Có người nói, Kim Thạch Ti Sát Sự Thính có vũ khí kiểu mới, loại vũ khí này uy lực cực lớn, đối phó với kỵ binh như gió thu cuốn hết lá vàng, càng không cần phải nói có bao nhiêu lợi hại với bộ binh. Ngô quân chúng ta chủ yếu là thủy quân và bộ quân, nếu Kim Thạch Ti thực sự có loại vũ khí này, thì cần phải đề phòng.

Đôi mắt xinh đẹp của Lôi Lôi hơi nheo lại, suy tư trong chốc lát, trầm ngâm nói:

- Thảo nào Tần Phi muốn đến Bắc Cương, dựa theo truyền thống của Sát Sự Thính, thì sẽ đến Bắc Cương thử vũ khí mới. Không ngờ lần này đến phiên Tần Phi...

Đôi mắt gã thợ may trông mong nhìn Lôi Lôi, mong muốn Thiên hộ có thể nói ra vài câu tán dương y.

Làm một Thiên hộ hiểu rõ thuộc hạ, Lôi Lôi biết cho dù người không thể cho bộ hạ chỗ tốt thực tế, thì cũng phải dùng ngôn ngữ đến khích lệ bọn họ, nếu thực sự không được, thì vẽ ra một khung cảnh mỹ lệ trong tương lai cho bọn họ. Thí dụ như hiện tại không cho người tiền, hiện tại không cho người cái gì, nhưng chỉ cần người theo ta, tương lai ta có thể cho người cái này, cái kia... Những kẻ tạo phản đều cầm những thứ hư vô mờ mịt này ra lừa dối dân chúng liều mạng cho bọn hắn.

Lôi Lôi ho nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng nói:

- Mạnh Nhai, lần này là người lập công. Ta sẽ ghi vào hồ sơ, đến lúc luận công ban thưởng, ta sẽ tiến cử người với Trấn Phủ ti làm Bách hộ, chương quản một phương. Người phải tiếp tục nỗ lực, hi sinh cho Đại Ngô, triều đình vĩnh viễn sẽ không bạc đãi những người thật lòng nỗ lực vì Đại Ngô.

Tuy rằng đây chỉ là một lời nói suông, căn bản không cho Mạnh Nhai lợi ích thực tế gì, nhưng đối với những kẻ đem đầu óc đặt vào đũng quần này thì cũng đủ để cho bọn họ cảm động đến rơi nước mắt, chỉ kém không quỳ xuống dập đầu với Lôi Lôi mà thôi.

- Sau khi ta đi tới Đông Đô, phát hiện nền móng mà Thiên Tình Tử lưu lại đúng là không tệ. Hẳn là người cẩn thận, bản thân là trung tâm tình báo, các trạm còn lại cũng không biết nhau. Cho nên, tuy rằng các trạm tình báo đã mất liên lạc sau khi hãn chết, nhưng cũng nhờ nguyên nhân đó mới không rút dây động rừng, không bị người nước Sở một lưới bắt hết. Chỉ cần ta tới, tiếp nhận vị trí hãn lưu lại, là lập tức có thể tổ chức lại một lần nữa. Đáng tiếc, Thiên Tình Tử cố gắng cống hiến vì Đại Ngô nhiều như vậy, nhưng không có mệnh hưởng phúc, triều đình chỉ có thể đối đãi tốt với người nhà của hãn, coi như an ủi hãn dưới suối vàng.

Lôi Lôi cảm khái một phen, rồi lập tức hồi phục uy nghiêm của thượng cấp, thấp giọng nói:

- Mạnh Nhai, tin tức của người có lẽ là thật. Như vậy, không lâu sau Tần Phi phải rời khỏi Đông Đô đến Bắc Cương thí nghiệm vũ khí. Với kinh nghiệm của người ở Đông Đô nhiều năm như vậy, người nghĩ nên cướp vũ khí mới từ chỗ nào thì tiện nhất?

Mạnh Nhai nhếch miệng cười, rồi cuộc Lôi Lôi hỏi đúng người.

- Thiên hộ đại nhân, nội bộ quân đội nước Sở không hợp, quân Bắc Cương chính là một nhánh quân cực mạnh của nước Sở, nhiều năm đối kháng với bọn mọi rợ thảo nguyên, sức chiến đấu vô cùng kinh người, từ vào nguyên nhân này, binh mã Bắc Cương luôn khinh thường quân mã của địa phương khác. Mà quân ở Tây Vực, đối thủ của bọn họ là ở trong cao nguyên Tuyết Sơn, tuy không tác chiến nhiều, nhưng ăn uống kham khổ. Sống được ở nơi chim không thèm ỉa đó, hầu như cũng là những người rắn rỏi.

- Tầm mắt của binh mã Tây Vực tự nhiên cũng rất cao, bọn họ cũng khinh thường Ngự Lâm quân và Cấm Vệ quân chỉ biết những động tác võ thuật đẹp mắt. Mà những binh mã này lại khinh thường thủy quân ở đại doanh Giang Nam. Cho nên, quân đội nước Sở nhân số đông đảo nhưng không đoàn kết. Vũ khí mới do quân đội trực tiếp dưới quyền Sát Sự Thính và Ngự Lâm quân cùng nhau hộ tống đến Bắc Cương, ty chức suy đoán, Yến Vương nhất định sẽ nhúng tay vào chuyện vũ khí mới. Có thể bình định đám kỵ binh mọi rợ, cũng đồng dạng có thể quét sạch thiết kỵ của Yến Vương hãn.

- Nếu như quân Bắc Cương thật sự nhận được những vũ khí này...

Mạnh Nhai cười nói:

- Vậy chúng ta sẽ không mất nhiều chi phí rồi, trực tiếp bỏ tiền ra mua của quân Bắc Cương là được. Cho dù bỏ ra một vạn lượng để mua, cũng vẫn có lời.

Mạnh Nhai bỗng nhiên phát giác lời lẽ, vội vàng ngậm miệng, vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, làm bộ bản thân chưa từng nói gì.

Lôi Lôi sao có thể không biết suy nghĩ của hãn? Nói đơn giản là chúng ta bỏ ra một vạn lượng bạc để mua, thì báo với Trấn Phủ ti là một vạn năm nghìn lượng, dù sao mua bán những thứ này quân Bắc Cương sẽ tuyệt đối không viết biên lai. Đến lúc đó làm trung gian cho hai phía cũng lời năm nghìn lượng, là tiền của công, không tham cũng hết, Thiên hộ đại nhân cầm bốn nghìn lượng, cũng phải phân cho đám thủ hạ một nghìn lượng chứ?

Lôi Lôi làm bộ không hiểu ý của hãn, nhàn nhạt nói:

- Vậy cũng tốt, vốn ta không thể hộ tống Tần Phi đến Bắc Cương. Người đi sắp xếp mấy người lạ mặt, đến Bắc Cương, và thu xếp với người nơi đó, xem bộ hạ của Yến Vương có tính toán gì không. Nếu có thể dùng tiền giải quyết, thì không ần tiếc tiền, phải tìm ra tin tức tin cậy, nếu có thể lấy được vũ khí mới thì bao nhiêu tiền cũng đáng giá.

Mạnh Nhai nghe vậy đại hỉ, đây là ngầm nói cho gã, tham tiền cũng không sao, vấn đề then chốt là người có thể làm được chuyện này. Lấy được vũ khí đến tay thì cái gì cũng dễ nói, cho dù người ra chợ mua một tờ phiếu thu chi giả về thanh toán, Thiên hộ đại nhân cũng gật đầu cho người.

Kỳ thực Lôi Lôi cũng lấy tiền của người khác, hôm nay Cửu công chúa đến, tùy thân mang theo không dưới hơn mười vạn lượng? Nhiều tiền đến mức sợ rằng bản thân Cửu công chúa cũng không biết có bao nhiêu, cô cứ mượn gió bẻ măng, lấy vài vạn lượng ra tiêu cũng không có vấn đề gì.

- Mặt khác, thông báo những người khác, sau khi Thất công chúa tiến nhập hoàng cung, vẫn không tìm được cấm cung.

Sắc mặt của Lôi Lôi nghiêm túc lên:

- Sắp xếp thêm vài người vào hoàng cung, vô luận làm đầu bếp hay làm cung nữ, dù cho tự thiện để làm thái giám, cũng phải tìm ra cấm cung ở nơi nào cho ta. Đây là mệnh lệnh của bệ hạ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 137: Dòng dõi quý tộc Đại Sở

Q.2 - Chương 137: Dòng dõi quý tộc Đại Sở

Nếu ột nam nhân cơ hội được ba vị thiếu nữ xinh đẹp bồi tiếp thì trăm phần trăm các nam nhân trên đời này đều sẽ tranh cướp lấy cơ hội ấy.

Nhưng hiện giờ, khi chuyện mà bao người tha thiết ước mơ ấy rơi vào người Tần Phi thì hẳn lại không vui nổi dù chỉ một chút.

Lôi Lôi nhàn nhã ngồi bên cửa sổ, tay cầm kim khâu, vùi đầu may vá y phục. Không phải là nàng có thói quen khâu vá y phục, chỉ là rảnh rỗi tới phát chán nên mới lôi một bộ quần áo của Tần Phi ra thử thêu một đóa hoa lên trên.

Cửu Công chúa ngồi bên bàn trà tỏ vẻ ngán ngẫm, tay nàng nâng một chén trà nóng, chốc chốc lại nhấp vài ngụm, hết rồi lại tự mình rót. Cơ mà uống nhiều thế nhưng vẫn chưa thấy nàng đi nhà cầu lần nào, điều này khiến Tần Phi không ngừng chép miệng, chẳng trách người ta bảo nữ nhân đúng là từ nước tạo thành...

Hôm nay Quản Linh Tư đến nhà Tần Phi để thị uy, vốn là cháu bên ngoại của Hoàng hậu nương nương nên khi Cửu Công chúa vẫn còn chưa được đưa đến nhà Tần Phi thì nàng vẫn duy trì mối quan hệ chị em họ tốt đẹp với

Cửu Công chúa. Nhưng khi thấy Cửu Công chúa đến đây mà không đoán được tâm tư của bệ hạ thì Linh Nhi cũng biến thành đồ ngốc rồi. Kết quả là sáng sớm hôm nay, vị Đại tiểu thư này giống trống mớ cờ mang theo điểm tâm tự làm đến nhà Tần Phi, giám sát Tần Phi cho tới khi hăn ăn sạch sẽ rồi lại ngồi đối diện với Cửu Công chúa, thỉnh thoảng lại tỏ vẻ: Bốn cô nương đây mới là chính chủ nhá!

"Khụ khụ!" Tần Phi gặng rặn ra được hai tiếng ho, phá vỡ bầu không khí trầm lắng trong phòng, trầm giọng nói: "Chán quá đi, hay là bốn người chúng ta chơi mạt chược đi!"

"Không chơi!" Ba vị cô nương đồng thanh nói.

Tần Phi chọc đúng phải việc khó giải quyết, biết điều im lặng, đành ngẩng đầu lên dòm xà ngang.

Vừa hay lúc này lại có tiếng một cô gái truyền từ ngoài cửa vào: "Tần Phi, mau ra đây nhanh!"

Ngay sau đó, Dịch Tiểu Uyển nhảy xổ vào, hoàn toàn không để ý tới nam nữ khác biệt mà chộp lấy cổ tay Tần Phi, nói liền thoảng: "Đi theo ta nhanh lên, đại sự không ổn rồi."

Tần Phi vốn đang buồn bực vì phải ở trong phòng, đột nhiên lại gặp vị cứu tinh Dịch Tiểu Uyển này, không chút chần chừ nhảy phốc lên chạy theo Dịch Tiểu Uyển.

Từ nhà Tần Phi đi thẳng về phía Bắc, Dịch Tiểu Uyển ba chân bốn cẳng chạy nhanh như gió, thần sắc có vẻ rất khẩn trương. Tu vi của Tần Phi còn cao hơn nàng nên đi lại rất nhẹ nhàng, bỗng hăn mở miệng hỏi: "Giám Sự đại nhân, đã lâu lắm không gặp ngài, ta còn tưởng ngài lập gia đình rồi cơ đấy. Hôm nay lại có việc gì thế? Chẳng lẽ Tổng đốc đại nhân không giải quyết được hay sao?"

Dịch Tiểu Uyển tức giận trách mắng: "Cô nương đây muốn tốt cho người thôi, ta thì sao có việc gì được, lần này là phiền phức của Sát Sự Thính, hơn nữa là phiền phức do người gây ra."

Tần Phi còn đang định mở miệng hỏi thì chợt nhận ra đoạn đường này dẫn về phía Bắc, phía Bắc hoàng thành chẳng phải là giáo trường của đại quân sao?

Quả nhiên Dịch Tiểu Uyển dẫn Tần Phi tới giáo trường. Quân số của Sở Quốc đông đảo nên giáo trường cũng có phong thái rất khác biệt, nghe nói khi cường thịnh nhất từng có mười sáu vạn đại quân tụ tập ở nơi này để tuyên thệ trước khi xuất binh phạt Ngụy. Vào thời điểm đó, thương nhiều như rừng, ngựa đẹp như rồng, khung cảnh tráng lệ tới hoa cả mắt, bao lão binh đã từng ở giáo trường khi đó hồi tưởng lại lần tuyên thệ trước khi xuất quân đó tới giờ vẫn kích động tới run rẩy, mười sáu người cùng hô vang, sát khí đằng đằng cả bầu trời dường như cũng âm sâu ảm đạm.

Hiện giờ không có chiến sự, giáo trường có vẻ hơi trống trải, mấy tên vệ binh tuần tra phía ngoài bỗng thấy có một nam một nữ hớt hơ hớt hải chạy đến liền lăm lăm ra quát tháo, sau khi thấy Dịch Tiểu Uyển đưa yêu bài ra liền ngoan ngoãn đứng sang một bên, hoàn toàn không dám đắc tội các đại gia của Sát Sự Thính.

Dịch Tiểu Uyển kéo Tần Phi chạy một mạch thẳng vào giáo trường, bấy giờ mới thở hắt hắt nói: "Tần Phi, hôm nay là ngày chọn người để đi Bắc Cương. Nhưng chọn người thế nào lại không phải do bên Sát Sự Thính chúng ta làm chủ..."

"Nói vậy là sao?" Tần Phi vội vàng hỏi.

Dịch Tiểu Uyển tức giận mắng: "Từ trước tới giờ việc Sát Sự Thính tới Bắc Cương thí nghiệm vũ khí mới đều là cơ hội tốt để lập công. Giết lũ người Man sao, đơn giản quá còn gì. Bởi thế nên có rất nhiều thế gia tranh thủ cơ hội này nhét lũ con cháu chẳng ra gì của bọn chúng vào trong đội ngũ đi Bắc Cương của chúng ta, để khi chúng ta đánh chết mấy trăm tên người Man thì bọn chúng cũng được tính một phần công lao không nhỏ. Có quân công hợp lý ở Đại Sở, ở nhà lại có người dọn sẵn thang cho bọn chúng thăng chức, chúng cứ thế mà hưởng thôi. Cái này đã trở thành bí mật bất thành văn rồi."

Tần Phi nhú mày, những chuyện như thế này cũng không phải mới mẻ gì trong triều đình, nhiệm vụ tới Bắc Cương thí nghiệm vũ khí vốn là nguy hiểm ít nhất nhưng công huân lại không hề nhỏ. Tính theo quân công thì chỉ cần chém được mười tên là đã có thể làm phó tướng được rồi, cho những tên thái tử kia tới Bắc Cương đi dạo một vòng, cho dù suốt ngày chỉ có

uống rượu ngủ ngáy đi nữa thì đến cuối cùng bọn chúng cũng vẫn dày mặt tới đòi. Vì không muốn đắc tội đám gạo cội trong triều nên các quan quân dẫn đội đi Bắc Cương trước đây đều mắt nhắm mắt mở bỏ qua chuyện này! Dịch Tiểu Uyển nói tiếp: "Lần này còn quá đáng hơn, do vũ khí mà chúng ta thí nghiệm có uy lực kinh người nên quân số xuất hành cũng không nhiều, chỉ có khoảng hơn trăm người mà thôi. Ngoại trừ các quan binh trực thuộc Sát Sự Thính phải điều khiển vũ khí ra thì số người còn lại đều bị các đại thế gia chia nhau sạch sẽ. Mà người đến nói giúp cũng rất nhiều, những người dựa vào quan hệ đi cửa sau tưởng như sắp kéo đổ cửa lớn nhà ta và nhà Binh Bộ Thượng thư ra ấy... người biết không chứ? Tất cả đám quan binh trực thuộc chúng ta chỉ có hai mươi người, còn lại toàn bộ là các thiếu gia đấy!"

"Không phải chứ?" Tần Phi trợn trắng mắt: "Triều đình quá quắt như thế sao?"

Dịch Tiểu Uyển mạnh mẽ gật đầu: "Nếu không thế thì ta vội vàng kéo người đến đây làm gì chứ. Lần này tới Bắc Cương người là trưởng quan cao nhất. Cho dù chỉ mang tính hình thức, nhưng đám thiếu gia kia cũng phải để người xem qua đã. Người nên rắn tay một chút, nếu không, tới Bắc Cương mà bị đánh bại thì người sẽ là quan quân đầu tiên của Sát Sự Thính bị mất mặt ở Bắc Cương rồi!"

Tần Phi lập tức nhận ra được tính nghiêm trọng của vấn đề. Đội ngũ có tổng số hơn một trăm người, trong đó chỉ có hai mươi quan binh là binh sĩ trực thuộc Sát Sự Thính, còn lại tất cả đều là các đại thiếu gia, đội ngũ đi thử nghiệm vũ khí như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành một đội ngũ đưa đầu cho lũ người Man ở thảo nguyên chặt chém.

"Ta ở đây xem thế nào đã..." Tần Phi suy nghĩ một chút, lại ghé vào tai Dịch Tiểu Uyển nói: "Người tới..."

Hai mắt Dịch Tiểu Uyển tỏa sáng, bất giác đưa tay lên vỗ vai Tần Phi, cười nói: "Người được lắm đó, tiểu tử thôi."

Sau khi thấy nàng lao ra khỏi giáo trường nhanh như chớp, Tần Phi chậm chậm thở dài, tự tìm một nơi ngồi xuống. Một lát sau, lác đác có vài người tiến vào trong giáo trường, phần lớn bọn họ mặc những trang phục lộng lẫy,

trong số đó có một vài gương mặt rất quen thuộc, những thứ bọn họ đang bàn tới cũng rất chi là cao cấp, chẳng hạn như mấy hôm trước công tử nhà Mã Thị lang và con trai của Trương ngự sử đánh bạc thua mất mấy vạn lượng, hay là vừa có một mỹ nữ từ Tây Vực tới, da nàng trắng như tuyết, ánh mắt lam như màu nước biển, hai chân dài như rắn có thể quăn chết người được, lại còn có những đường cong chết người nữa chứ...

Các thiếu gia hứng khởi nói chuyện tới say sưa, nhưng ẩn hiện giữa vầng trán là đôi chút sầu bi, mục đích bọn họ tới đây lần này chính là để tham gia đợt tuyển chọn của Sát Sự Thính. Ai được chọn sẽ phải đến Bắc Cương một chuyến. Mặc dù các thiếu gia đều biết việc tới Bắc Cương cũng chỉ là vấn đề hình thức thôi, đến đâu đi nữa thì tám phần cũng là uống rượu rồi ngủ ngáy, nhưng Bắc Cương là nơi nào chứ? Tuyết lớn mùa đông có thể dày tới cả thước, không có những cô nương xinh đẹp, không có rượu ngon đã ủ lâu năm, có chăng chỉ là bầu trời u tối mịt mờ, có chăng chỉ là đồng không mông quạnh...

Các thiếu gia càng hàn huyên lại càng rầu rĩ, có vài vị uất ức quá, thi hứng trào dâng, hai mắt rưng rưng ngấn lệ, nghiêng đầu một góc bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời, thuận miệng tuôn ra một bài về toàn ngôn ngữ hoa lệ trau chuốt khiến Tần Phi vừa nghe đã thấy nhức đầu.

"Tần Trấn đốc!" Một vị quan quân Sát Sự Thính nhanh nhẩu bước đến trước mặt Tần Phi, ngẩng đầu ưỡn ngực thi lễ rất đúng tiêu chuẩn, nói: "Ty chức Tùy Kiệt tới giúp ngài chọn quan binh để đi Bắc Cương."

Tần Phi chau mày, ngán ngẩm nhìn đám thiếu gia đang túm năm tụm ba, chỉ thẳng về phía chúng: "Chọn trong số bọn chúng sao?"

Tùy Kiệt cười khổ một tiếng, thấp giọng nói: "Tần Trấn đốc, cái này đã thành thói quen rồi, chẳng qua là lần này hơi quá nhiều thôi. Chúng ta cũng chỉ có thể chấp nhận, những chuyện Sát Sự Thính làm thường hay đặc tội với người khác nên thỉnh thoảng cũng phải dể dành các thế gia đại tộc một chút, nếu không thì ai ai trong triều đình cũng sẽ là địch nhân của chúng ta, bản thân Sát Sự Thính cũng sẽ không dễ gì hoạt động nữa."

"Ừm,.. cứ xem thế nào đã!" Tần Phi chấp hai tay sau lưng, thản nhiên nói: "Trước hết hãy tập trung lại đã!"

Tùy Kiệt xoay người bước ra vài bước, kêu lớn: "Những ai đến đây thì tuyển để xuất chinh đi Bắc Cương thì tập hợp lại đây!"

Hắn hô liên tiếp mấy tiếng, phần lớn các thiếu gia kia giả bộ không nghe thấy, mỗi tên đều đang hào hứng với câu chuyện đang dở. Mặc dù cũng có tên quay đầu lại nhìn Tùy Kiệt, nhưng trong ánh mắt những tên đó tràn ngập sự khinh thường, phảng phất như muốn nói: Người là cái thá gì mà cũng dám gọi lão tử tới đó tập hợp? Chỉ cần một tên quản gia trong nhà lão tử có khi cũng có thể diện lớn hơn người.

Tùy Kiệt cất cao giọng gọi thêm hai lần, những thiếu gia kia vẫn giả như không nghe thấy, bỗng có một tên hừ lạnh, nói: "Nơi rộng lớn như giáo trường đại quân này mà lại có chó hoang ở đâu đến sủa thế nhỉ? Đừng có quấy rầy bốn công tử tán gẫu, chờ chúng ta nói xong rồi tự chúng ta sẽ qua đó. Người cứ đứng chờ ở đó đi!"

Trong khi hắn nói lại có hai người cười toe toét rút thuốc từ trong túi ra hít hai hơi đầy sảng khoái, có vẻ như tỉnh táo cả người.

Tần Phi chậm rãi đi tới phía sau người nọ, thấp giọng nói: "Ôi, thật không phải, quấy rầy công tử nói chuyện rồi. Không biết vị công tử này xuất thân từ nhà nào vậy? Ngài tới đây là để dự tuyển để đi Bắc Cương sao?"

Người nọ quay đầu lại nhìn Tần Phi một chút, sắc mặt hắn có vẻ hơi kinh ngạc, sau khi quan sát Tần Phi một hồi bỗng hắn quay về phía Tùy Kiệt cười ha hả: "Tiểu tử, người nhìn đấy mà xem, chức quan của người ta còn to hơn người mà nói chuyện còn thuận tai hơn người nhiều. Nhìn đấy mà học hỏi, nếu người mà nói ôn tồn lễ độ thế này thì có khi bốn thiếu gia còn đáp lại người vài câu."

Tùy Kiệt tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, phùng mang trợn má mà không dám nói gì. Sáu ty của Sát Sự Thính có quyền lực rất lớn, nhưng cái này cũng không đồng nghĩa là ai ai ở Sát Sự Thính cũng đều có quyền. Địa vị thấp nhất ở Sát Sự Thính chính là binh sĩ trực thuộc Sát Sự Thính - 'Lang Nha'.

Nhân số của các binh sĩ Lang Nha không hề ít, ngoại trừ tổng bộ Đông Đô ra, các binh sĩ Lang Nha rải rác khắp nơi trên đất nước ước chừng khoảng hai, ba vạn người. Những binh sĩ này đều tuân theo biên chế tương tự như

quân đội nhưng lại hoàn toàn chịu sự quản lý của Tổng đốc Sát Sự Thính. Những nhiệm vụ do các binh sĩ Lang Nha đảm nhiệm thường là các nhiệm vụ mà quân đội bình thường không thể đảm nhiệm được, chẳng hạn như việc tới Bắc Cương thử nghiệm vũ khí lần này chính là chức trách của các binh sĩ Lang Nha.

Có điều các sĩ quan binh sĩ Lang Nha ngoại trừ quản lý lính của mình ra thì hoàn toàn không có một chút quyền lực gì đối với bên ngoài. Tùy Kiệt chính là một Đốc Sát của đội các binh sĩ Lang Nha, về cơ bản thì cũng không phải là một chức quan nhỏ nhưng nếu so với những tên con cháu thế gia giàu có kia thì một Đốc sát có sá gì chứ?

Người nọ ngẩng đầu nhìn lại, cười đều nhìn Tần Phi: "Người cũng là quan quân binh sĩ Lang Nha sao? Bốn công tử chính là con thứ sáu của Công Bộ Lý Viên Ngoại Lang, chính là Lý Diệu nổi danh khắp Đông Đô này đấy! Lần này tới Bắc Cương nếu mà người có thể phục vụ bốn công tử chu đáo thì sau này người cũng không cần phải chui rúc cùng với đám binh sĩ Lang Nha này nữa, bốn công tử có thể tìm cách kéo người ra ngoài."

"Lý công tử thật là khách khí!" Tần Phi mỉm cười nói: "Binh sĩ Lang Nha không mời nổi Lý công tử, xin mời ngài về cho!"

Lý Diệu biến sắc mặt, lớn tiếng quát mắng: "Đồ khốn kiếp, người có biết mình đang nói chuyện với ai không? Người không muốn làm binh sĩ Lang Nha nữa hay sao? Chỉ cần cha ta nói một câu thôi thì ngay cả Đồng Tri Đề đốc của đám binh sĩ Lang Nha các người cũng phải nể tình."

Tần Phi trầm mặc một lát, Lý Diệu khinh thường hừ lạnh một tiếng, tưởng Tần Phi sợ, liền muốn quay đầu lại tán chuyện với bằng hữu của mình.

Tần Phi chậm rãi ngẩng đầu, quay lại nói với Tùy Kiệt: "Tùy Đốc sát, nhớ kỹ tên họ, gia thế của Lý Diệu cho ta. Chờ lát nữa báo cho Hình Ngục Ty, bảo họ điều tra tất cả các chuyện Lý Diệu đã làm từ khi biết bò cho tới bây giờ, bất kể là nhìn trộm con gái tắm hay là nhặt được xu lẻ trên đường không nộp lại cho tuần kiểm, kể cả là thấy bà cụ nào đó ngã mà không đỡ cũng thế, sau đó bắt hãm lại cho ta, đưa hãm đến đại lao Hình Ngục Ty hưởng thụ một phen."

"Còn nữa, phái người báo cho Giam Tra Ty điều tra hết một lượt tất cả mọi chuyện về Công Bộ Lý Viên Ngoại Lang, hẳn dạy dỗ được một đứa con như thế này hẳn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì. Người ta bảo, cha nào con nấy!"

Ngừng lời một chút, Tần Phi thản nhiên quát lớn: "Nhớ kỹ, báo cho Hình Ngục Ty và Giam Tra Ty đây là do Tần Phi ta yêu cầu, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm!"

Lý Diệu đang tức muốn nổ đom đóm mắt, đột nhiên lại nghe thấy hai tiếng Tần Phi, tức thì hồn vía lên mây. Từ trước đến giờ hẳn mới chỉ nghe nói tới Tần Phi chứ chưa từng tận mắt nhìn thấy bao giờ, lần này hẳn cũng chỉ biết là đi theo các binh sĩ Lang Nha tới Bắc Cương, Tần Phi là trưởng quan dẫn đội. Khi trước Lý Viên Ngoại Lang còn cẩn thận dặn dò hẳn là Tần Phi là con cưng của Sát Sự Thính, vị trí Tổng đốc Sát Sự Thính tương lai tới tám phần mười không thoát khỏi tay Tần Phi, khi trước Tần Phi còn hại cho đám người Niệm Công Công, Hoa Thiên Thụ thê thảm ê chề. Hành trình đến Bắc Cương lần này nhất định phải chịu khó vượt đuôi hẳn, nếu như có thể đặt được chút quan hệ với Tần Phi thì tuyệt đối chỉ có lợi với Lý gia mà thôi.

Những lời này Lý Diệu vẫn luôn ghi nhớ trong lòng nhưng hẳn lại suy bụng ta ra bụng người, không sao ngờ được là việc chọn người vào đội binh sĩ Lang Nha vốn chỉ mang tính hình thức nhưng lại đụng trúng Tần Phi ở chỗ này... Giờ thì đúng là gây ra đại họa rồi.

Lý Diệu cũng không phải kẻ ngu, hẳn phản ứng nhanh nhất có thể, hai chân mềm nhũn ra, nặng nề quỳ xuống, dưới đầu gối hẳn đất cát bắn lên tung tóe, hẳn cao giọng hô lớn: "Tần Trấn đốc, mắt Lý Diệu đúng là mù rồi, người không biết không có tội, Lý Diệu đã đắc tội với Tần Trấn đốc, hiển nhiên phải bồi tội với ngài rồi..."

Tần Phi thản nhiên ngồi xồm xuống, nhìn Lý Diệu sắp sửa khóc đến nơi, khe khẽ nói: "Bồi tội? Bồi thế nào bây giờ?"

Lý Diệu suy nghĩ cực nhanh, dưới gầm trời này chưa từng có ai chê tiền cả, chỉ cần đưa một đồng bạc sáng choang đến trước mặt Tần Phi thì chẳng lẽ hẳn lại còn có thể đối xử với mình như thế này nữa hay sao? Người ta hay

bảo là, chó không cắn rác rưởi, người cần phải tặng lễ* mà. Của cải Lý gia không thiếu, mặc dù hấn đắc tội với Tần Phi nhưng chung quy cũng chỉ là đắc tội chứ không phải thâm cừu đại hận gì, nên một đồng bạc lớn vào thì ân oán gì mà chẳng thể cười xòa cho qua được chứ...

"Chỉ cần Trần đốc tha cho Lý Diệu, Lý Diệu cũng hiểu được đạo làm người mà!" Lý Diệu quỳ trên mặt đất, lồng hai ngón tay vào trong tay áo, kẹp ra một chồng ngân phiếu, len lén dúi vào tay Tần Phi, thấp giọng nói: "Hôm nay ra ngoài ta không mang nhiều lắm, chỉ có hơn một ngàn hai, chờ chút nữa về nhà ta sẽ mang tới cho Tần Trần đốc thêm năm ngàn lượng nữa."

Tần Phi cười ha hả nhận lấy ngân phiếu, đập phành phạch ở trên tay rồi nhẹ nhàng quạt ngân phiếu lên mặt Lý Diệu một cái.

Lý Diệu không hiểu dụng ý của Tần Phi, chỉ nghĩ là hấn đã tha thứ ình nên mừng rỡ trong lòng, vội vàng hớn hờ làm ra vẻ tươi cười nhìn về phía Tần Phi.

Tần Phi thở dài một tiếng, cầm ngân phiếu trong tay đưa cho Tùy Kiệt: "Công khai hối lộ Đồng Tri Trần đốc đương nhiệm của Sát Sự Thính, không cần tra các tội khác của hấn, tội này phải xử thế nào?"

Tùy Kiệt cất cao giọng nói: "Theo luật lệ của Đại Sở, người công khai đút lót với số tiền trên trăm lượng thì sẽ bị đánh ba trăm trượng, lưu đầy ba năm. Trên ngàn lượng sẽ bị đánh năm mươi trượng, đi lao dịch ba năm!"

"Đếm xem bao nhiêu!" Tần Phi ra lệnh.

Tùy Kiệt đếm cực nhanh: "Vừa đúng một ngàn không trăm năm mươi lượng!"

"Ừm!" Tần Phi tóm ngay lấy cổ Lý Diệu, cười lạnh nói: "Người hối lộ ta đúng là không may rồi, tiểu gia hiện giờ cũng khá là dư dả, nếu ta cần dùng bạc thì cho dù là mười mấy vạn lượng cũng không thành vấn đề. Mới có một ngàn lượng, tiểu gia còn chưa để vào mắt, người còn tự hại mình. Tự cầu phúc đi!"

Lúc này Lý Diệu mới thực sự sợ mất mật, hai mắt hấn rưng rưng nước mắt, lại một lần nữa co quắp, bấu chặt lấy bắp chân Tần Phi, ra sức kêu lớn: "Tần Trần đốc, ngài không thể nhử ta như vậy được... tại ngài hỏi ta nên ta mới đưa bạc mà..."

"Đúng là ta hỏi người, nhưng ta mới chỉ hỏi người bởi tội thế nào thì người đã nhét cho ta một tờ ngân phiếu. Giờ lại còn trách ta sao?" Tần Phi khinh thường trách mắng: "Thiếu gia như người có đi làm lao dịch mấy năm chẳng những có thể tạo phúc cho dân chúng mà còn có thể cải tạo bản thân mình. Người nên cảm ơn ta mới phải!"

Nhìn Lý Diệu còn đang khóc rống lên, Tần Phi có chút chán nản, hắc hắc giọng nói: "Phạt ba mươi trượng thì đánh luôn ở đây đi, ở đây cũng có nhiều người, tránh để họ nói Sát Sự Thính chúng ta đánh người không thêm tính toán. Tùy Đốc sát, đích thân người đến đánh đi!"

Nếu bảo Tùy Kiệt làm chuyện khác thì có thể hắn không quen tay chứ còn chuyện đánh Lý Diệu thì hắn lại hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Tùy Kiệt tức thì kiếm một cây gậy gỗ, gạt chân khiến Lý Diệu ngã lăn ra mặt đất, đánh mạnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng gió vun vút.

Tần Phi hờ hững nhìn các thiếu gia đang há hốc mồm, nói rất nhẹ nhàng: "Ta chỉ nói một lần thôi, ai muốn tới Bắc Cương, muốn vào đội binh sĩ Lang Nha, rút ra đây cho tiểu gia!"

Trong tiếng gào thét kêu cha gọi mẹ đau đớn của Lý Diệu, hơn trăm vị thiếu gia từ các phủ, trong chớp mắt đứng thẳng tắp như những cây trường thương!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 138: Huấn luyện Đặc Biệt

Q.2 - Chương 138: Huấn luyện Đặc Biệt

Lý Diệu tiếng kêu phiêu đảng tại trống trải trên giáo trường không, thể lương vô cùng, thiên không Trung Nam về chim nhận, phảng phất bị hắc tâm liệt phế gào thét lây, nguyên bản chinh tề phi hành đội ngũ, khi thì quấy nhiễu thành 'S', khi thì quấy nhiễu thành 'B'.

Nhà giàu các thiếu gia trong lòng run sợ đứng thẳng thân thể, thỉnh thoảng nhìn trộm nhìn xem Tần Phi, thậm chí nghĩ nhớ kỹ cái này thanh danh vang vọng Đông Đô nam nhân rốt cuộc là bộ dáng gì, lần sau trên đường gặp

được, nhất định phải đi trốn. Chẳng qua là lần đầu gặp mặt, Lý Diệu cả gan làm loạn chẳng những hủy chính mình, càng bả Lý gia cũng kéo xuống nước.

Dùng Tần Phi tại Sát Sự Thính phân lượng, hẳn thỉnh Giam Tra Tư đi thăm dò lý Viên Ngoại lang, Giam Tra Tư là nhất định sẽ tra. Đầu năm nay, làm quan không có một người nào, không có một cái nào cái mông là sạch sẽ, chỉ cần tra, tựu nhất định có thể tìm tới chứng cứ phạm tội. Cuối cùng nhất là không phải là bị cả ngược lại, vậy thì xem căn cơ trát có phải là thâm hậu, quan hệ có phải là vững chắc, quan trọng nhất là, có thể hay không tại Sát Sự Thính trước mặt làm người.

Người người cũng biết, trư trên mũi đâm hai cây thông, đây không phải là đại tượng. Các thiếu gia tuy nhiên cố gắng ngẩng đầu ưỡn ngực, có thể đứng thành một mảnh, y nguyên như là một đám trên đường phố kéo bè kéo lũ đánh nhau côn đồ, căn bản nhìn không ra một tia nanh sói bộ đội ý tứ.

Tần Phi lãnh nhân đảo qua cao thấp béo gầy đều không cùng các thiếu gia, bình thản trách mắng: "Cá đầu không có đến ta chóp mũi, cái bụng như năm tháng phụ nữ có thai, hay hoặc là gầy giống như cây gậy trúc. Chính mình đi về nhà a!"

Đội ngũ một hồi rối loạn, những này thiếu gia cũng biết, lần đi Bắc Cương tất nhiên là muốn chịu đau khổ. Có thể ném trái trong khổ đau, mới là người thượng nhân. Bắc Cương nhịn trên mấy tháng, sau khi trở về tiền đồ bừng sáng... Vì vậy, vô luận là nhiều ả hay là nhiều béo người, đều ngạnh sanh sanh đứng lại cước bộ, chết sống không chịu dịch chuyển khỏi một bước.

Sau một lát, thấy không có người ra khỏi hàng, Tần Phi cười lạnh nói: "Ta đây là quan tâm các người. Người khác làm sao dẫn đội đi Bắc Cương, ta không trông nom. Nhưng là các người như là theo chân ta đi, vậy thì nhất định phải trên chiến trường. Nhìn xem người..."

Tần Phi đi đến một vị thiếu gia trước mặt, hẳn dáng người khá cao, đáng tiếc gầy như que củi, vành mắt đen sẫm, sắc mặt xanh trắng, eo tựa hồ có chút thẳng không đứng dậy bộ dáng.

Tần Phi thân thủ vồ vồ cánh tay của hắn, thở dài nói: "Trên giường không cần phải như vậy liều mạng, người còn trẻ, rất nhiều ngày tốt lành tại phía sau. Nếu lại hành hạ như thế xuống dưới, ba năm thì giờ cảnh, người chỉ sợ tự tiện quan tài. Giống như người vậy thể trạng, cho người một thanh cương đao cũng vũ không đứng dậy, vạn nhất gặp đến man tử, làm sao người đối địch?"

Lướt qua người gầy, Tần Phi dừng bước tại một tên mập trước mặt, khẽ cười nói: "Vị công tử này, người cảm thấy, cầu đồng dạng hình thể cũng gọi là đáng người sao? Cùng man tử đối trận thời điểm, người là tính toán lẫn lộn trốn đâu? Vẫn là có ý định dùng một thân mỡ béo đi ngăn cản người ta đao?" Dừng một chút, Tần Phi không lưu tình chút nào mặt châm chọc nói: "Cho dù người xưng phong nhận việc muốn đi Bắc Cương, ta còn không nỡ những chiến mã kia đâu, cùng người đến Bắc Cương, một thốt thượng đẳng ngựa tốt, chỉ sợ muốn gầy xuống 30 cân."

Xẹt qua bên cạnh của hắn, Tần Phi cúi đầu nhìn xem một cái tiểu gã lùn, thật dài thở dài: "Nếu như mỗi lần lên ngựa đều được chuyển ghế lời nói, ngài hay là ở lại Đông Đô a!"

Xoay người lại, Tần Phi sắc mặt Như Sương, nghiêm nghị trách mắng: "Còn đứng trước làm gì? Cút cho ta!"

Hắn lười đây sớm mùa xuân, tựa như sét đánh nổ vang, nguyên bản tự toàn thân không được tự nhiên các thiếu gia, cẩn thận chu đáo một phen có chút tự kỷ hình thể, sau một lát, hơn ba mươi người yên lặng thối lui ra khỏi đội ngũ, chuẩn bị về nhà tìm lão gia tử tố khổ đi.

Còn lại các thiếu gia, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết Tần Phi sẽ như thế nào đối đãi bọn hắn.

Sau nửa ngày sau, rốt cục có người cố lấy dũng khí hỏi: "Tần Trấn đốc, người là muốn đích thân huấn luyện chúng ta sao?"

"Nghĩ khá lắm!" Tần Phi tức giận trách mắng: "Người cho rằng gia nhập nanh sói bộ đội là trò đùa đâu? Tân binh ít nhất cũng phải huấn luyện ba tháng tài năng phân phối đến nanh sói tất cả bộ đi, sau muốn tiến hành các loại chuyên môn thao luyện, thí dụ như mã chiến cùng bộ chiến, còn có các loại vũ khí sử dụng. Tự coi như các người tất cả đều tài trí hơn người,

không có năm ba cái nguyệt cũng không có khả năng trở thành hợp cách chiến sĩ, ta cũng không phải rảnh rỗi nhàn chán, chẳng muốn đi huấn luyện các người..."

Vừa nghe nói không cần huấn luyện, các thiếu gia lập tức vui vẻ ra mặt, đã Tần Trấn đốc biết rõ mọi người phải đi không lý tưởng, vậy là tốt rồi mở nhiều hơn.

Sàn vật xa xa đột nhiên truyền đến một hồi chinh tề và tiếng bước chân dồn dập, nghe thanh âm kia, hẳn là gần trăm người tại đủ bước chạy, có thể mỗi lần đều chỉ có thể nghe thấy một tiếng rơi xuống đất thanh âm, chinh tề làm lòng người sợ hãi.

Các thiếu gia đều quay đầu lại nhìn lại, nhưng thấy xa xa một đội bộ binh bước nhanh chạy tới, đội ngũ tại Tần Phi trước người dừng lại, cầm đầu đúng là giám sự dịch Tiểu Uyển.

Làm Đông Đô giới quý tộc tử lí nổi danh đại tiểu thư, dịch Tiểu Uyển danh khí đối với mấy cái này các thiếu gia quả thực là như sấm bên tai. Bọn họ những này cái gọi là quan nhị đại, tại dịch Tiểu Uyển trước mặt liền cái rắm cũng không dám phóng.

"Những thứ này tổng bộ lệ thuộc trực tiếp nanh sói bộ đội, ta theo gia gia phủ đệ trong vệ đội cho người kéo một trăm người đi tới. Tất cả đều là trải qua Giáo Tập Tư huấn luyện hảo thủ..." Dịch Tiểu Uyển quý bí cười, thấp giọng nói: "Cũng đều là hung ác tay."

Tần Phi nhẹ gạt đầu, đối các thiếu gia phân phó nói: "Đứng ở trước mặt các người nanh sói bộ đội quan binh, liền là chúng ta xuất phát đi Bắc Cương trước, quan huấn luyện của các người."

"Không phải nói không huấn luyện chúng ta ư, dù sao tựu vài ngày, cũng học không biết cái gì, Tần Trấn đốc người sẽ không thật sự trông cậy vào chúng ta đi cùng man tử đánh trận a..." Nghe được muốn huấn luyện, trời sinh đồ lười biếng các thiếu gia liền không vui.

Tần Phi cười ha hả lay động ngón trỏ, cất cao giọng nói: "Bọn họ không phải dạy người môn như thế nào đi đánh giặc đi hành quân... Theo giờ khắc này bắt đầu, bọn họ chính là Bắc Cương man tử; sàn vật, chính là Bắc

Cương chiến trường. Mà các người, muốn tại bọn hăn đuổi giết cùng đòn hiểm chi hạ còn sống sót. Ngô, bây giờ là giờ nào?"

Tùy Kiệt lập tức bước lên một bước: "Buổi trưa!"

"Đang lúc hoàng hôn ta sẽ đi qua nhìn xem, khi đó còn có thể đi động, không có bị đánh cho tàn phế, liền đi với ta Bắc Cương!" Tần Phi sau khi phân phó xong, thân nhiên ôn hoà Tiểu Uyển sóng vai đi ra ngoài.

"Tần Trấn đốc..." Các thiếu gia cùng kêu lên hô quát lên, chân tình ý cắt, bi thảm thê lương...

Tần Phi cũng không quay đầu lại quát: "Tùy Kiệt, người giám sát, cái nào không đủ hung ác, đem hăn theo nanh sói bộ đội cho ta đá ra đi."

Vừa dứt lời, một đội kia nanh sói tự nhanh chóng triển khai tác chiến đội hình, giống như một đám dã lang điên cuồng nhảy vào công tử ca bày trong...

Tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, dịch Tiểu Uyển nhịn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua, hỏi: "Làm như vậy, xảy ra chuyện như thế nào?"

"Tại nơi này bị đánh thương, không cách nào đi Bắc Cương, tổng tốt hơn đến nơi đó bị man tử giết chết." Tần Phi thân nhiên nói: "Kỳ thực, ta là vì bọn họ hảo. Trong này có chút thế gia đệ tử, bọn họ hăn là có chút tu vi, chỉ là xưa nay quá lười, hơn nữa cực nhỏ có động thủ cơ hội. Nếu như lần này có thể bả tiềm lực của bọn hăn cho kích phát ra đến, coi như là chuyện tốt một kiện."

Hai người đi ra sàn vật, trực tiếp trở lại Bắc Nhị môn phụ cận, nhìn xem phần hoa nhai đạo, nổi gót đám người, dịch Tiểu Uyển cười nói: "Người là phải về nhà sao?"

"Hay là không quay về hảo, trong nhà bầu không khí có chút quái dị, ta còn là trước trốn tránh nói sau." Tần Phi ngửa mặt lên trời thở dài, thần sắc không lắm phiền muộn: "Không bằng theo giúp ta đi uống một chén a."

Dịch Tiểu Uyển đôi mắt đẹp lưu chuyển: "Cũng tốt!"

Đông Đô vĩnh viễn sẽ không thiếu các màu tiệm tạp hóa, Đại Sở các nơi mọi người sẽ đến Đông Đô mở cửa tiệm, mang đến các nơi mỹ thực.

Một vị thiếu nữ xinh đẹp, cùng một vị mặc Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc quan phục nam tử ngồi cùng bàn mà thực, đưa tới vô số ghé mắt. Rất nhiều người ác độc suy đoán, nhất định là vậy cá xú nam nhân lợi dụng của mình chức quyền, không biết từ nơi này lừa gạt đến tuổi trẻ xinh đẹp cô nương. Trong lòng của bọn hắn lập tức tràn đầy đối quyền thế cừu hận, chỉ tiếc những này âm u oán giận, chỉ có thể ở trong nội tâm vượt qua.

Điểm tiểu nhị cẩn thận đưa tới dùng nước nóng bị phồng qua bát đĩa, lập tức mang lên quà vật.

Tần Phi nhìn xem đầy bàn mỹ thực, lại không có nhiều khẩu vị, nhịn không được lại thở dài.

"Tuổi còn trẻ, đừng làm giống như cá Lão đầu tử, mỹ thực phía trước, người thán cái gì khí a!" Dịch Tiểu Uyển cười tủm tỉm biết rõ còn cố hỏi.

Tần Phi nghiêm trang giải thích nói: "Rất kỳ quái, đối mặt người, ta liền một điểm áp lực đều không có. Giống như đem người trở thành thành huynh đệ bình thường, còn đối với trước các nàng... Ai, tóm lại một lời khó nói hết."

"Huynh đệ?" Dịch Tiểu Uyển lập tức lật ra mặt, mắt hạnh trợn lên, lông mày đứng đẫy, còn kém không có xiên trước eo mở mắt: "Từ nhỏ đến lớn, có mấy nam nhân chứng kiến lão nương không phải lập tức thần hồn điên đảo ? Lão nương lớn lên xấu sao? Lão nương không có tư thái sao? Lão nương tu vi sâu như vậy, lão nương phẩm vị cao như vậy, người rõ ràng đương lão nương là huynh đệ... Người, người dù là nói đương huynh muội, cũng không đến nỗi như vậy đả thương người!"

Nữ nhân cho tới bây giờ đều là như thế, rất hỉ hoan đặc chí, rất hỉ hoan tự kỷ một điểm, cho dù là một người nam nhân không thích chính mình, cũng tuyệt đối không thể dùng không thương thức chính mình.

Tần Phi một câu đắc tội vị này thiên chi kiều nữ, lập tức hồn phi phách tán, lúc này châm trà nói: "Đại tiểu thư, ngài tự xin bớt giận, coi như ta nói sai rồi... Đúng rồi, người cũng đã biết gần nhất cầu vượt xuống cá thuyết thư, quả thực trêu chọc người chết a..."

"Đừng đánh trống lảng với ta!" Dịch Tiểu Uyển tức giận trách mắng: "Nói, lão nương cái đó điểm tự thành huynh đệ?"

Tần Phi sâu hít một hơi thật sâu, đứng thẳng thân thể, uy nghiêm dọc theo quán ăn nhìn quét một vòng, lệnh những kia xem náo nhiệt chế giễu thực khách đều cảm như hến cúi đầu, lúc này mới chông chất nâng khuôn mặt tươi cười: "Là huynh muội, huynh muội!"

"Ít đến, ta cũng không muốn làm cho người ta đương cái gì muội muội."

Dịch Tiểu Uyển tâm tính lược qua từng, đột nhiên cười nói: "Bất quá... Người nếu là giúp ta một cái bề bộn, ta lại là có thể không sinh giận dữ với người."

"Dứt lời, dù là trên cửu thiên Lãm Nguyệt, hạ năm dương bắt con ba ba. Giam chuyện lớn người một câu, Tần Phi trong nước trong nước đi, trong lửa trong lửa đi." Tần Phi vỗ vỗ bộ ngực, cất cao giọng nói.

Dịch Tiểu Uyển sâu kín nói: "Điện hạ này vài vị công chúa, phần lớn cũng không tệ lắm. Hiện tại Cửu công chúa đến nhà của người, nàng cùng ta cũng coi như có chút quen thuộc, là hảo cô nương, người không cần phải khi dễ nàng. Bất quá, ta nhận được tin tức, có người chuẩn bị vì đưa con hươu Thập Tam Công chúa cầu hôn... Thập Tam Công chúa, nàng có chút... Dù sao là gièm pha, không đề cập tới cũng được..."

Tần Phi trong đầu hồi tưởng lại đêm đó nằm ở trên mặt thảm, uốn lượn trước một cặp chân dài, rên rỉ điên cuồng thiếu nữ, ngạc nhiên nói: "Là nàng!"

Q.2 - Chương 139: Người biết ta là ai

Q.2 - Chương 139: Người biết ta là ai

Trên đời này vốn cũng không có tuyệt đối bí mật. Thập Tam Công chúa trong cung những kia khuê phòng bí sự, trông cậy vào bên người nàng thái giám cung nữ có thể bảo thủ bí mật thì phải là việc là . Tầng dưới chót đã truyền ra, những thứ khác hoàng tử công chúa tự chưa hẳn không biết, mà như dịch Tiểu Uyển như vậy không có việc gì có thể tiến hoàng cung, cùng Thái hậu nói chuyện vài câu người, càng tin tức linh thông.

Chứng kiến Tần Phi một ít phó giật mình bộ dạng, dịch Tiểu Uyển khó được khuôn mặt đỏ lên, đối với một nữ hài tử mà nói, bà Thập Tam Công chúa những sự tình kia nhi cho nói ra miệng, thật sự là có chút khó xử. Chỉ là nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, Tần Phi cư nhiên còn biết rõ Thập Tam Công chúa rốt cuộc đã làm những thứ gì.

"Người nói trong triều có người muốn hướng Thập Tam Công chúa cầu thân? Chuyện này với người có quan hệ gì?" Tần Phi hỏi.

Dịch Tiểu Uyển giảm thấp xuống thanh âm, gần sát Tần Phi bên người nói: "Thập Tam Công chúa mặc dù có như vậy vấn đề như vậy, người có thể cưới nàng, thủy chung là nhiều hơn cá Phò mã danh hiệu, tương lai làm rất nhiều sự đều thuận tiện rất nhiều. Chuyện này, tạm thời còn không cấp, Cử công chúa vừa mới bị trục xuất cung, Bộ Hạ tâm tình chắc hẳn không thật là tốt. Người nọ cũng sẽ không tự đòi mất mặt, vì đưa con hướng Thập Tam Công chúa cầu thân. Chờ người theo Bắc Cương trở về, lại vì ta làm chuyện này tốt lắm."

Dịch Tiểu Uyển nói như thế thần bí hề hề, Tần Phi nhưng lại chẳng hề để ý bộ dạng, cái gì Phò mã, trong mắt hẳn, đơn giản là chính trị đám hỏi hay hoặc giả là dạng ăn cơm chùa hảo bảo đảm thôi. Đây là một thực lực vi tôn thế giới, nếu như có được Tôn Hạc, Bàng Chân, Dịch Tổng đốc thực lực như vậy, làm sao cần chính là một cái Phò mã danh đầu?

"Đúng rồi, thiếu chút nữa quên chuyện đứng đắn!" Dịch Tiểu Uyển bàn tay nhỏ bé tại trên trán vỗ: "Vừa rồi ta về nhà cho người cho điều vệ đội thời

điểm, gia gia làm cho ta cho người biết, đi Bắc Cương, có người chỉ sợ người cần dùng đến!"

"Ai?"

Dịch Tiểu Uyển cười dịu dàng nâng chung trà lên, câu câu Tần Phi khẩu vị, rồi mới lên tiếng: "Tại Đông Đô Hình bộ đại lao trọng hình giám sát trong phòng giam, có nhất danh năm nay đã ba mươi lăm tuổi tù phạm. Tên của hắn gọi là Lý Hồ Nô!"

Tần Phi cố gắng trong đầu tìm tòi tên, đột nhiên linh quang lóe lên, tại cựu án xử trong hồ sơ thật đúng là đã từng gặp hắn hồ sơ, không khỏi thốt ra nói: "Người nói rất đúng, cái kia bị người tại lão hồ trong động phát hiện, ăn hồ nãi lớn lên Lý Hồ Nô sao?"

Dịch Tiểu Uyển nhẹ gật đầu: "Lý Hồ Nô là cô nhi, không có ai biết lai lịch của hắn. Năm đó một người thợ săn truy tung một đầu cọp mẹ, cho đến hồ sào, lại tại đó phát hiện một cái đã ba bốn tuổi hài tử. Khi đó, hắn sẽ không nói chuyện, sẽ không đi đường, chỉ có thể dụng cả tay chân bò sát, nhìn thấy thợ săn, liền lộ ra um tùm Bạch Nha, làm bộ dục cắn. Đám kia thợ săn cảm thấy hết sức tò mò, liền dẫn hắn trở lại trong thôn. Kỳ quái chính là, đầu kia đã đào tẩu cọp mẹ, cư nhiên còn chạy đến trong thôn, ô ô kêu rên. Lý Hồ Nô nghe thấy sau, liền leo đến thôn ngoài, cọp mẹ dùng nãi. Nước ury hắn..."

"Lúc ấy người người lấy làm kỳ, đám thợ săn tiểu tâm cẩn thận bắt sống con cọp kia, khiến cho Lý Hồ Nô ăn hồ nãi lớn lên. Chậm rãi làm hắn biết chữ nói chuyện đi đường. Thời gian lâu, hắn cũng có thể giống người đồng dạng sinh sống." Dịch Tiểu Uyển tắc lưỡi nói: "Thiên hạ to lớn, vô kì bất hữu. Lý Hồ Nô tuy nhiên không rõ lai lịch, có thể hắn thiên phú dị bẩm, trời sinh tự lực lớn vô cùng, thường người tu hành đến cửu phẩm, cũng chưa chắc có thể lực cử động ngàn cân. Cái này đối với Lý Hồ Nô mà nói, chẳng qua là hắn mười một tuổi giờ khí lực mà thôi..."

Tần Phi chậm rãi nói ra: "Quả nhiên là cá truyền kỳ nam tử, về sau thì như thế nào rồi?"

"Cũng bởi vì hắn thiên phú rất cao, lại đang ở Bắc Cương, thanh danh lên cao sau, Yến Vương tự mình hạ lệnh đưa hắn triệu đến trước điện. Tuy

nhiên khi đó Lý Hồ Nô chỉ biết hộ săn bắn làm hản thô thiển võ nghệ, có thể biểu hiện ra ngoài thiên phú, đã đầy đủ làm cho Yến Vương ghé mắt. Vì vậy Yến Vương mệnh Lưu Nhậm Trọng tự mình điều giáo Lý Hồ Nô tu hành, cũng dốc hết sức tài bồi. Lý Hồ Nô không để cho Yến Vương thất vọng, nghe nói tu vi của hản rất nhanh tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, tại hản bị nắm thời điểm, đã là Tông Sư cấp cao thủ."

Tần Phi sắc mặt thay đổi, Lý Hồ Nô bị nắm thời điểm là hai mươi lăm tuổi. Một vị hai mươi lăm tuổi hạ phẩm Tông Sư, tại Sở quốc là bậc nào thiên tài? Dù là so về Bàn Chân Tần Phi dạng như vậy kỳ tài ngút trời, cũng chẳng qua là hơn một chút thôi.

Dịch Tiểu Uyển nói tiếp: "Lý Hồ Nô không hề chỉ là vũ phu, hản kỳ thực rất thông minh, tại Bắc Cương quân trong theo Thập trưởng bắt đầu làm lên, đều bước Thanh Vân. Đừng tưởng rằng là Yến Vương coi trọng hản, hản tài tấn chức nhanh. Thật sự là bởi vì hản quân công quá mạnh mẽ, trăm người đánh lén ban đêm Man tộc doanh địa, giết tiến giết ra, bộ hạ hao tổn ba người, chém đầu hơn trăm. Bắc Cương quân cùng man tử một vị Khả Hãn đại hội chiến, song phương giằng co không dưới, Lý Hồ Nô ra diệu kế, bốc lên kỳ hiểm, mang một đội cảm tử đội, theo vách núi đột nhiên rơi xuống, phá huỷ Khả Hãn trung quân lều lớn, do đó đại hoạch toàn thắng. Cho nên, hản hai mươi lăm tuổi năm đó, đã luận công đi phần thưởng đến Tổng binh !"

Tần Phi nhàn nhạt thở dài, như thế nhân vật thiên tài, hai mươi lăm tuổi bắt đầu từ tam phẩm Tổng binh, hạ phẩm Tông Sư, tại Bắc Cương rất được Yến Vương coi trọng, lại có Lưu Nhậm Trọng như vậy lợi hại lão sư dạy bảo, nghĩ đến thiên đô có chút đỏ mắt.

Dịch Tiểu Uyển liếc thấy xuyên Tần Phi tâm tư, cười trêu nói: "Đừng cảm thấy người ta lợi hại, tại rất nhiều người trong mắt, người mười bảy mười tám tuổi tiến vào tiên thiên, mười chín tuổi không đến đã là Sát Sư Thính Đồng tri Trấn đốc, chương quản một chỗ. Vài vị Đại Tông Sư đều đối với người có phần coi trọng, càng có siêu tuyệt vô song thiên phú... Nếu như nói, lão Thiên đỏ mắt Lý Hồ Nô lời nói, này gặp lại người, lão Thiên đều đã bắt đầu rơi nước mắt!"

Sấm mùa xuân tách ra, mây đen lổ mẫm, vài giọt xuân Victor Hugo nhưng đánh vào cửa sổ mái hiên mưa rơi trên.

Tần Phi khẽ cười một tiếng, hỏi: "Hồ sơ lí chỉ nói là, Lý Hồ Nô, Chính Xương mười ba năm hỏi tội bỏ tù, tóm tắt nội dung vụ án không rõ, Hình bộ cùng Yến Vương Phủ hội nghị, giam cầm chung thân."

Dịch Tiểu Uyển khinh thường trách mắng: "Đó là quan trên mặt lời nói, nói cho bên ngoài người nghe. Kỳ thực sự tình là như thế này... Năm đó Lý Hồ Nô làm trợ thủ xuất chinh, mang đánh tan Man tộc nhất bộ, sau đó trong núi phát hiện hơn một ngàn phụ nữ và trẻ em, đều là những kia Man tộc không kịp triệt tẩu người già yếu. Chủ tướng muốn đều tàn sát, có thể Lý Hồ Nô mặc kệ. Hắn nói, mình là một cô nhi, lão hồ đều không đành lòng ăn hắn, dùng nãi. Thủy tướng hắn nuôi lớn. Nếu là trên chiến trường gặp được cùng hung cực ác Man tộc sĩ tốt, cho dù toàn bộ giết, cũng là chiến sĩ vận mệnh. Nhưng hôm nay đối mặt một đám tay không tấc sắt, nơm nớp lo sợ phụ nữ và trẻ em, như thế nào đều không hạ thủ."

"Hắn không chịu giết, chủ soái cùng với hắn lật ra mặt, cường chế mệnh lệnh bộ đội giết hại. Bất quá, những kia quan binh phần lớn thập phần sùng bái Lý Hồ Nô, lần lượt kháng mệnh. Chủ soái dẫn đầu vệ đội muốn đích thân đi lên giết hại, Lý Hồ Nô liền ra tay ngăn trở. Hắn hạ tu vi, hời hợt tự làm bề chủ soái hé mở mặt, tha tánh mạng hắn không giết. Nhìn xem đám kia phụ nữ và trẻ em sau khi rời khỏi, Lý Hồ Nô tài mang trở lại Yến Đô."

Tần Phi kích án nói: "Lý Hồ Nô thảm ."

Hắn một cái tát vỗ vào trên mặt bàn, thanh thúy có tiếng, chúng thực khách không khỏi theo tiếng mà chú ý. Tần Phi lại lần nữa bày ra quan uy, ngạo nhiên đối mặt vây xem, như điện mắt thần công chúng thực khách nhãn quang bức lui.

Dịch Tiểu Uyển nói khẽ: "Người nói được đúng vậy. Yến Vương nhất đại kiêu hùng, đương nhiên biết là cái gì mới là trọng yếu nhất. Đó chính là hắn dựa vào là bản Bắc Cương đại quân, hôm nay quan binh đã bắt đầu vì Lý Hồ Nô cãi lời chủ soái mệnh lệnh... Tại Yến Vương trong quân đội chỉ có thể có một thanh âm, đó chính là thanh âm của hắn. Hắn quyết không cho

phép thủ hạ bất kỳ một cái nào tướng lãnh xuất hiện nghiêm trọng cá nhân sùng bái, như duy trì Lý Hồ Nô cãi lời chủ soái mệnh lệnh dạng như vậy hành vi, nếu không bóp chết, hẳn tương lai tựu không cách nào thống soái Bắc Cương đại quân, làm không được trên làm dưới theo, mệnh lệnh thông, lại có thể nào đánh thắng trận?"

"Vì Bắc Cương đại quân y nguyên một mực không chế nơi tay, Yến Vương không thể không tráng sĩ đứt cổ tay, hạ lệnh đem Lý Hồ Nô tru sát."

"Chấp hành cái này một mạng lệnh chính là Lưu Nhậm Trọng..." Dịch Tiểu Uyển cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Lưu Nhậm Trọng có thể không là vật gì tốt, đối đồ đệ của mình thật là nhẫn tâm ra tay. Dùng lúc ấy Lý Hồ Nô thực lực, tại sao có thể là Lưu Nhậm Trọng đối thủ? Lý Hồ Nô liều mạng ngăn cản, cũng thiếu chút chết. Thật vất vả Lý Hồ Nô một đường chạy ra Yến Đô, khi đó chúng ta Sát Sự Thính tại Bắc Cương còn có lực lượng đủ mức, nghe nói việc này, khi đó phụ trách Bắc Cương Đồng tri Đề đốc lập tức an bài nhân thủ đem Lý Hồ Nô cứu đi!"

Tần Phi mỉm cười nói: "Người để cho ta đoán đoán. Tám phần là Lý Hồ Nô trốn sau khi đi, Yến Vương truy xét đến là Sát Sự Thính động tay chân, liền từ Hình bộ tạo áp lực, yêu cầu xử quyết phản tướng. Ta hiểu kỳ chính là, lẽ ra Lý Hồ Nô phạm thật là tử tội, cãi lời quân lệnh, ấu đả chủ soái... Triều đình là dùng phương pháp gì bảo vệ hãn xuống đâu?"

Một nói đến vấn đề này, dịch Tiểu Uyển nhin không được khanh khách nở nụ cười, tiếng cười như chuông bạc thiếu chút nữa làm cho những kia không dài trí nhớ các thực khách lần nữa quay lại đầu.

"Chuyện này... Năm đó Bộ Hạ xử trí thủ đoạn thật sự là làm cho người vỗ án tán dương."

Dịch Tiểu Uyển thấp giọng nói: "Bộ Hạ nghe nói việc này, đã nói nói, phản bội đem? Đáng chết, phản hãn chết tội. Yến Vương thật không nghĩ đến Bộ Hạ tốt như vậy nói chuyện, còn không có thăm dò rõ ràng rốt cuộc là cá có ý tứ gì, Hình bộ đã trải qua phán quyết trăm lập quyết xuống. Sát Sự Thính liền lập tức đem người giao cho Hình bộ cùng đại nội thị vệ trông giữ."

"Mắt nhìn thấy nhanh đến xử trăm Lý Hồ Nô cuộc sống, Bộ Hạ bả chỉ có năm sáu tuổi Quân Linh Tư triệu vào trong cung, nói là thấy thế nào nàng

như thế nào yêu mến, liền cho quận chúa chi phong, vốn Bệ Hạ là Quản Linh Tư dưỡng, phong quận chúa liền xem như phụ thân rồi. Bệ Hạ nói, nếu là có hoàng tử công chúa sinh ra, là muốn đại xá thiên hạ. Hôm nay Quản Linh Tư thụ phong quận chúa, chẳng khác gì là nhiều nữ nhi. Chỉ có điều, không phải thân, cũng không cần đại xá thiên hạ, đại xá Đông Đô là được."

"Lý do này ghen được muốn vì Yến Vương hát đệm đại thần đều không phản bác được. Lý Hồ Nô cứ như vậy theo Quỷ Môn quan nhật được cái mạng, bất quá, bởi vì hãn phạm án thật sự quá nặng, tha tử tội, cũng muốn ngồi tù. Từ nay về sau hãn liền bị giam giữ tại Hình bộ đại lao, đảo mắt thập năm qua đi, rất nhiều người chỉ sợ đã quên lãng Lý Hồ Nô là ai..."

Tần Phi trên mặt cũng không nhin lộ ra tiểu dung, Bệ Hạ quả nhiên không là một nghiêm túc Hoàng Đế. Bất quá, chính là bởi vì như thế, Bệ Hạ có vẻ nhiều vài phần cảm giác thân thiết.

"Ông nội của ta nói, chính người nghĩ biện pháp bỏ Lý Hồ Nô theo trong đại lao nói ra. Chính là ta nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra, rốt cuộc có biện pháp nào, có thể theo Hình bộ đại lao đưa ra một cái chung thân giam giữ người đâu?" Dịch Tiểu Uyển một tay nâng lên má, lệch ra cái đầu chăm chú suy nghĩ thật lâu.

Tần Phi nhàn nhạt hỏi: "Ta đã cho Yến Vương mặt mũi sao?"

"Còn giống như thật không có!"

"Ta đây cần gì phải cùng hãn giải thích, trực tiếp đi Hình bộ xách người là được." Tần Phi nhún vai: "Nếu là Hình bộ không để cho người, vậy thì binh đối binh, tướng đối tướng. Hình bộ Thượng thư chỗ đó, gia gia của người đi nói. Hãn nếu là không đi, ta liền trực tiếp dẫn người đi, gọi Hình bộ Thượng thư đi tìm gia gia của người. Ty chức chức quan quá thấp, hoàn toàn không có cùng Thượng thư đối thoại tư cách."

"Người..." Dịch Tiểu Uyển nhất thời ghen lời, không nói gì dùng đáp.

Nhà tù làm cho người ta cảm giác vĩnh viễn là âm u ẩm ướt. Trong địa lao này mờ nhạt ẩm đậm ngọn đèn, trên mặt đất linh tinh thừa thớt rơm rạ, trên giường dơ bẩn không chịu nổi đệm chăn, cùng khi thì theo góc tường chạy vào chạy ra chuột, hãn là đại lao giọng chính.

Nhưng trước mắt nhà tù, làm cho Tần Phi hung hăng mở rộng ra một lần tầm mắt.

Sáng sửa sạch sẽ, đệm chăn trắng noãn, ngoài cửa bốn người cùng với nói là ngục tốt, không bằng nói là trông cửa. Tòa nhà tù, ngoại trừ bên trong người không thể đi ra bên ngoài, kỳ thực cuộc sống là man hưởng thụ.

Đứng ở cửa ra vào địa ngục tốt chậm rãi đối Tần Phi giải thích nói: "Hôm nay là buổi chiều dùng trà điểm canh giờ, Lý Tổng binh yêu mến một người lẳng lẳng ăn cơm, không muốn bị người quấy rầy. Nếu là Tần Trấn đốc muốn gặp hãn, còn phải kiên nhẫn chờ một thời gian ngắn."

Tần Phi bộ não một chóng mặt, đây là ngồi tù?

Dịch Tiểu Uyển sâu kín thở dài nói: "Hình bộ nhiều biết làm người a, khó trách Thượng thư đại nhân có thể một làm là được vài chục năm không chuyển ỗ. Biết rõ là Bộ Hạ muốn bảo vệ người, trong đại lao cũng cho hầu hạ hảo hảo mà."

Trong phòng giam truyền tới một thanh âm hùng hồn: "Hôm nay trà bánh quá đậm, ngày sau sai người làm cay một điểm. Tạm thời không ăn , có phải là có khách tới chơi? Gọi bọn hãn vào đi!"

Ngục tốt cười ha hả đáp: "Ty chúc cái này đi phòng bếp hung hăng huấn bọn họ, biết rõ Tổng binh đại nhân khẩu vị chếch cay, làm cái gì nhẹ... Đúng rồi, Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc Tần Phi đại nhân tới tìm hiểu, ty chúc dẫn hãn tiến đến."

Tần Phi ôn hoà Tiểu Uyển mang theo một tia hiếu kỳ tâm tình đi vào nhà tù. Trước mắt nam tử, khung xương rộng thùng thình, dáng người cực cao. Tần Phi đã so với người bình thường cũng cao hơn một chút, có thể đứng ở trước mặt của hãn, y nguyên thấp một lượng tấc nhiều. Hãn bả chòm râu chà xát được thập phần sạch sẽ, quai hàm cùng cái cằm trên lưu lại một phiến tái nhợt. Hai cái đen đặc lông mi, phảng phất hai chi nộ bạt kiếm, chọn tại một đôi nhìn quanh sinh uy mắt hổ phía trên. Người như vậy, đi trên đường, mặc cho ai chứng kiến đều khen một tiếng, quả nhiên là Bắc Cương hang hổ lí lớn lên hảo hán tử.

"Lý Tổng binh!" Tần Phi thi lễ nói: "Tại hạ Sát Sự Thính Đồng tri Trấn đốc Tần Phi, vị này chính là Dịch Tổng đốc đích cháu gái ruột dịch Tiểu Uyển

cô nương."

Lý Hồ Nô nhìn từ trên xuống dưới bọn họ, thản nhiên nói: "Sát Sự Thính người, từ trước đến nay không có gì hay sống chung. Hai người các người tuy còn trẻ tuổi, chắc hẳn cũng không phải đèn đã cạn dầu, tới tìm ta, có mục đích gì, nói bỏ đi."

Hắn đã như vậy trực tiếp, Tần Phi thì không vòng vo , đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lý Tổng binh tại nơi này ở thoải mái sao?"

Lý Hồ Nô khinh miệt cười: "Thoải mái, đương nhiên thoải mái. Mỗi ngày ba bữa cơm phong phú, trà bánh theo truyền theo đến. Ngực tốt đối đãi ta vô cùng tốt, ngẫu nhiên còn có thể mau tới cấp cho ta đấm bóp chân, xoa bóp bả vai, cho dù tắm rửa thời điểm, đều có người cướp giúp ta đấm bóp lưng. Nếu như ta cần nữ nhân, cũng sẽ có người theo bên ngoài dẫn một cái tiến đến, cao thấp mập ốm, ta thích gì chính là hình thức, tự có nhiều. Còn không dùng chính mình trả thù lao... Cuộc sống như vậy, thật tốt!"

Tần Phi hừ lạnh một tiếng: "Lý Tổng binh bảo ta đi thẳng vào vấn đề, có thể người lại theo ta vòng quanh. Nhà tù dù cho, cũng là lồng giam. Ta rất muốn biết, Lý Tổng binh trên thân liền một cái gông xiềng đều tìm không thấy, dùng tu vi của người, nghênh ngang mở cửa đi ra ngoài, Hình bộ ngực tốt có thiên đại lá gan cũng không dám cản trở người. Có thể người vì cái gì không dám ra đi đâu?"

Lý Hồ Nô kinh ngạc liếc Tần Phi liếc, tự lo tại bên cửa sổ ngồi xuống, thản nhiên nói: "Là, nếu là ta muốn đi, không người có thể ngăn đón ta. Ta không phải không dám, mà là không muốn đi."

"Trong này có cái gì làm cho Lý Tổng binh quyến luyến ?" Dịch Tiểu Uyển chen lời nói.

"Không phải nhớ nhung." Lý Hồ Nô chậm rãi nói ra: "Ta là bị lão hổ nuôi lớn, một bữa một nước, trúng mục tiêu đều có định số. Được nhân ân quả muốn nhớ ngàn năm. Nay chính nuôi lớn của ta lão hổ, tại ta Bắc Cương tòng quân một năm kia, bệnh chết. Lúc ấy, ta rất thương tâm, ta thề, bất luận cái gì rất tốt với ta người, ta đều muốn thập bội báo đáp hắn. Về sau, Yến Vương đối đãi ta không tệ, ta tự giác vì hắn tận tâm tận lực. Có thể trên

quan trường, không ai giảng ân oán. Hôm nay địch nhân có thể là ngày mai bằng hữu, hết thảy đều thành lập tại trên lợi ích."

"Ta dùng thiết tình báo đáp Yến Vương, chỉ vì ta cự tuyệt giết hại một đám phụ nữ và trẻ em, cũng đánh hấn có chút tin một bề thuộc cấp. Yến Vương tự muốn giết ta? Ta đây trước làm hết thảy, lại tính cái gì?"

Lý Hồ Nô lời nói, rơi vào Tần Phi trong tai, liền biết rõ hấn bi kịch là do thiên định. Một cái đối chính trị dốt đặc cán mai người, tiến vào quan trường, cho dù là trong quân đội, cũng khó có thể chỗ dựa. Hấn cảm giác mình tại báo đáp Yến Vương, cho nên lấy mạng đi bính... Có thể bởi vì như thế, hấn tại trong quân thành lập của mình uy vọng, mà không phải Yến Vương uy vọng. Cái này hoàn toàn là Bắc Cương chủ soái quyết không thể dễ dàng tha thứ !

"Ta tại Đông Đô vốn đã chết định rồi, rồi lại không giải thích được còn sống." Lý Hồ Nô mặt không biểu tình, phảng phất Phật nói trước cùng mình không quan hệ sự: " về sau, ta hiểu được một cái đạo lý. Hi vọng ta người còn sống sót, cũng là hi vọng ta vì hấn bán mạng thôi. Đạo lý tuy nhiên đơn giản, cũng rất bất đắc dĩ. Mạng của ta, y nguyên tại, cũng đã không là của ta. Đã mệnh đều đã không phải là của mình... Sao không tận tình hưởng thụ? Ra cửa, ta chưa hấn có thể sống được so với hiện tại nhanh hơn vui mừng!"

Vô cùng đơn giản trong lời nói, tràn đầy phần nộ cùng bi thương.

Có lẽ, Lý Hồ Nô thế giới là đơn giản như vậy, có thể trong mắt hấn, thấy được quá nhiều hấn không có thể hiểu được gì đó. Hấn không nghĩ ra, có thể trong tay thực lực lại không đủ để nát bấy đây hết thảy, liền lựa chọn tránh né. Tị thế người, vô luận người đang phổ xá sầm uất, còn là tại nhà tù, có cái gì khác nhau chớ đâu?

Tần Phi nhìn xem cái kia một đôi đã hơi có vẻ ảm đạm con mắt, từng chữ từng câu nói: "Người có hay không hận qua Yến Vương hoặc là Lưu Nhậm Trọng?"

"Hận?" Lý Hồ Nô hỏi ngược lại: "Nếu như hận có thể giết chết một người, ngày đó dưới cầu đánh tiểu nhân lão thái bà cũng sớm đã phát tài."

Tần Phi mỉm cười: "Ta không quản người rớt cuộc có thể hay không vì chính mình báo thù, nhưng là dưới mắt có một cái cơ hội. Người theo ta đi Bắc Cương, dù là người cái gì cũng không làm, chỉ cần ra hiện tại Bắc Cương, có ít người đã trải qua chán ghét ngủ không yên !"

"Người?" Lý Hồ Nô hiển nhiên bị giam áp quá lâu, không biết Tần Phi là ai, hỏi: "Người một cái Đồng tri Trấn đốc tặc dám mang ta đi sao?"

Dịch Tiểu Uyển ha ha cười nói: "Đẳng người biết hăn là ai , tặc cũng không hỏi như vậy !"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 140: Đường nhỏ gặp nhau, kẻ liều lĩnh thắng"

Q.2 - Chương 140: Đường nhỏ gặp nhau, kẻ liều lĩnh thắng"

Đại quân trên giáo trường một mảnh đồng bừa bộn, khắp nơi là mặt mũi bầm dập, y quan không ngay ngắn cậu ấm. Một trăm danh nanh sói chiến sĩ, chỉnh tề xếp thành bốn hàng. Dần dần hồng hoàng trời chiều, đem ấm áp dương quang hết sức huy sái tại nhung trang uy vũ chiến sĩ trên mặt, cùng những kia than thở cậu ấm hình thành mãnh liệt đối lập.

Rất xa, theo đại quân sà vật bên ngoài đi vào ba người. Hai nam một nữ!

Tùy Kiệt lập tức đứng thẳng thân thể, tại hăn kéo hạ, một trăm danh nanh sói chiến sĩ cũng ngẩng đầu ưỡn ngực, chuẩn bị nghênh đón Tần Phi đến.

"Còn có có thể đứng trước sao?" Tần Phi liếc qua rầm rì các thiếu gia, đối Tùy Kiệt hỏi.

Tùy Kiệt lắc đầu, lập tức bổ sung nói: "Tần Trấn đốc, tuy nhiên bọn họ phần lớn không chịu nổi một kích, nhưng là có vài vị xuất thân võ tướng thế gia, dưới tay thật là có vài phần công phu, mười mấy người miễn cưỡng chống cự một hồi, ty chức sau đó điều động vượt qua bọn họ nhân số nanh sói tài đưa bọn họ triệt để đánh tan."

Tần Phi trầm ngâm nói: "Cái này vài cái có thể được thông qua trước mang dẫn đội, còn lại giá áo túi cơm... Cũng chỉ có thể như thế. Tại đi Bắc Cương trước, cứ như vậy luyện a. Có thể ở nanh sói trong tay sống sót, đến Bắc

Cương cơ hội sống còn tự hơn phân. Có lẽ lấy trước kia những người này có thể không lý tưởng, nhặt công lao. Nhưng là đi với ta Bắc Cương, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của mình đến giây công lao."

Tùy Kiệt đáp ứng một tiếng, nhìn nhìn đứng ở Tần Phi sau lưng, cái kia nhìn quanh sinh uy nam tử, tuy nhiên không biết hắn là ai, có thể mơ hồ có thể cảm giác được trên người hắn bức người nhuệ khí cùng không ai bì nổi uy phong. Có như vậy khí độ nam tử, nhất định là cá khó lường nhân, Tùy Kiệt không dám chậm trễ, dựa vào cấp bậc lễ nghĩa đối đãi.

Tần Phi phát phát tay, làm cho nanh sói lui ra, đối Lý Hồ Nô nói ra: "Lý Tổng binh, đây chính là ta nhất định phải mời người rời núi nguyên nhân. Ta vốn chính là Yến Vương cái đinh trong mắt, lần này bắc thượng, vừa muốn mang theo nhiều như vậy con chồng trước. Nếu như không có người vị này quen thuộc Bắc Cương hoàn cảnh danh tướng tọa trấn, ta cảm thấy được, cái này hơn một trăm người, chính là bị ta mang đi chịu chết."

Lý Hồ Nô mặt không biểu tình quét mắt công tử ca môn, bị ánh mắt của hắn đảo qua người, tất cả đều kinh hãi.

"Nếu như bọn họ là bộ hạ của ta, sớm đã bị ta ném đi cho chó ăn." Lý Hồ Nô thản nhiên nói: "Bất quá, mang theo bọn họ đi Bắc Cương chạy một vòng, theo man tử dưới đao còn sống trở về, không nhiều lắm vấn đề."

Lý Hồ Nô có dạng như vậy tin tưởng, đương nhiên lệnh Tần Phi mừng rỡ. Không đợi Tần Phi mở miệng, Lý Hồ Nô liền giải thích nói: "Bắc Cương bởi vì thường niên cùng man tử tác chiến, có rất ít người nguyện ý qua đi vào trong đó, cho nên, rất nhiều người đối Bắc Cương tình huống không hiểu. Năm đó, Man tộc chỉ có một vị Đại Hãn, cái khác các bộ tộc phân biệt có Khả Hãn. Ước chừng một hơn trăm năm trước, ngay lúc đó Đại Hãn chết bất đắc kỳ tử, đưa con bên trong, tối có bản lĩnh hai người đều tự được đến một ít bộ tộc duy trì, tranh đoạt hãn vị tương xứng, đơn giản tự đánh nhau. Tiền tiền hậu hậu đánh đã hơn một năm, người này cũng không thể làm gì được người kia. Thảo nguyên do đó chia làm gì đó hai bộ. Phía Đông, chính là chúng ta xưa nay nói man tử. Mà tây bộ, hành vi càng thêm tàn bạo, cướp bóc một chỗ sau, thường thường hội tiến hành giết hại. Vì vậy, bị Bắc Cương người coi là Ma tộc!"

"Rất nhiều người cho rằng Man tộc chính là Ma tộc, kỳ thực như vậy lý giải cũng có thể. Chỉ có điều, tại Bắc Cương trong mắt người, man tử tuy nhiên dã man, thật cũng không là đáng sợ như vậy. Mà Ma tộc vừa đến, đó chính là phục thi khắp nơi trên đất. Bắc Cương quân đánh nhiều nhất, hay là Ma tộc! Thí nghiệm vũ khí lời nói, bình thường là tìm man tử." Lý Hồ Nô khoe miệng có chút giơ lên, mỉm cười nói: "Man tử tương đối mà nói, muốn dễ khi dễ một ít."

Lần này nói chuyện, làm cho Tần Phi đối Bắc Cương có cá thô sơ giản lược hình dáng, xem ra, muốn bình yên vô sự theo Bắc Cương trở về, còn có rất nhiều công khóa cần bù lại.

Tần Phi ôm quyền nói: "Lý Tổng binh, tạm thời kính xin người đang ở đây Hình bộ đại lao ở lại. Mấy ngày nay, ta sẽ thỉnh Sát Sự Thính quan lớn đi cùng Hình bộ can thiệp, nhất định có thể làm cho người quang minh chính đại đi ra."

Lý Hồ Nô như có điều suy nghĩ nhìn xem trống trải đại quân sà vật, trong này ẩn ẩn sát phạt khí, làm cho người không khỏi hồi tưởng lại tư thế hào hùng đại quân Như Long tràn cảnh. Hắn xuất thân Bắc Cương, tại quân lữ trong cuộc sống, bị nhốt Hình bộ mười năm, đứng ở trên giáo trường, cảm khái ngàn vạn. Tuy nhiên tuổi bất quá ba mươi lăm, lại ẩn có hơn 40 tuổi tâm tính. Mà, trên giáo trường hết thầy...

Những kia như lang tự hổ quan binh...

Những kia mình quang tranh sáng binh khí...

Những kia kiện tráng khiêu được chiến mã...

Phảng phất tại từng tiếng hô hoán Lý Hồ Nô ẩn sâu dưới đáy lòng cái kia phần tâm huyết.

"Nếu như..." Lý Hồ Nô dừng một chút: "Không có nếu như, ta với người đi!"

Tần Phi trịnh trọng ôm quyền, trầm giọng nói: "Đa tạ!"

... ..

Dương xuân ba tháng đúng là thảo trường oanh bay thời điểm, Bắc Cương không khí y nguyên mang theo sợi sợi hàn ý, bàn tiệc mà đến gió, tựa như một thanh chuôi Tiểu Dao tử theo thiếu gia binh non trên mặt xẹt qua. Theo

Đông Đô mà đến bọn họ, cũng không thể lập tức thích ứng Bắc Cương khô ráo khí hậu, môi rạn nứt, hai mắt xích hồng, cơn tức có thể không phải bình thường lớn.

Trăm cười nhanh nhẹn mà đến, hai mươi khung nỗ cơ chứa ở phong kín trong rừng, dùng ba cỗ xe xe ngựa lôi kéo. Tùy Kiệt mang theo một ít đội hàng thật giá thật nanh sói tại phía trước mở đường, mà đại đội nhân mã tự ở hậu phương quanh co khúc khuỷu mà đi. Bắc Cương cư dân cũng không phải rất nhiều, càng là một đường hướng bắc, càng là nhìn qua ít người, hôm nay, trên đường đã nhìn không tới vài người, ngẫu nhiên gặp được khách qua đường thương, nhìn thấy quân đội qua đường, tự nhiên đều là đi trốn.

Bắc Cương thường xuyên phát sinh chiến sự, vì hành quân thuận tiện, đường tự so với rất nhiều địa phương tu muốn tốt một chút. Cái này hay, là đối với hành quân mà nói, có thể cam đoan kỵ binh dùng tốc độ nhanh nhất đi chiến trường là được. Đường cũng không rộng, tứ cười sóng vai đã trải qua chiếm hết . Tần Phi thủ hạ chính là thiếu gia binh, hoàn toàn tự đối hàng ngũ không có nghiên cứu, đi loạn thất bát tao, mặc nhung trang, cười chiến mã, cũng đương mình ở Đông Đô đạp thanh đâu, càng có vẻ đội ngũ hỗn loạn mập mạp.

Lý Hồ Nô hoàn toàn sẽ không đương những này thiếu gia binh là chiến sĩ, dùng lời của hắn nói, Tần Trấn đốc a, chúng ta coi như mang theo tám mươi đầu sủng vật đi Bắc Cương a...

Đội ngũ sau lưng đột nhiên đề tiếng nỗ lớn, Tần Phi quay đầu lại nhìn lại, nhưng thấy bụi đất tung bay, một ít đội kỵ binh đâm ngang đâm dọc, vượt qua ba cỗ xe xe ngựa, liền muốn theo nanh sói bộ đội trong đội ngũ xuyên qua.

"Cái gì đội ngũ? Một điểm quy củ cũng không giảng sao?" Phồn Đóa Nhi làm nỗ cơ nhà thiết kế một trong, việc này tất nhiên đi theo. Phàm là làm khí giới, đều thập phần chú ý quy củ, hành vi cũng có chút quy phạm. Mắt nhìn thấy cái này một đội kỵ binh xông loạn, đương nhiên trong nội tâm bất mãn.

Lý Hồ Nô ngẩng đầu nhìn lên, nói khê: "Đây là Bắc Cương quân. Bắc Cương chiến mã so với nơi khác, Yến Vương đã từng hạ lệnh, vì quân đội thông thạo thuận lợi, giao phó quân Mã Đặc quyền. Quân mã có thể xuyên qua phố xá sầm uất, có thể thẳng qua đồng ruộng, kỵ quân mã người có thể gặp quan văn mà không ngừng. Người xem xem cái này một đội kỵ binh, mỗi người đều ngựa trên đều mang theo đồng xanh mã diện cụ, chính là Bắc Cương quân mã dấu hiệu đặc biệt."

"Nguyên lai là địa đầu xà, khó trách đâm ngang đâm dọc quen." Tần Phi mỉm cười nói.

Thiếu gia binh môn đội ngũ nguyên bản tự hỗn loạn, đột nhiên bị một đội kỵ binh xâm nhập, càng thêm loạn thất bát tao, ngược lại cản trở một đội kia Bắc Cương quân đường đi.

"Nơi nào đến quân đội? Dám ngăn cản ta Bắc Cương quân đường?" Cầm đầu một con ghim chặt chiến mã, con ngựa người đứng mà dậy, kỵ sĩ cao giọng quát hỏi.

Cái này vừa hỏi, làm cho các thiếu gia lập tức trong nội tâm tràn ngập khuất nhục. Phải biết rằng, những điều này là do trong nhà bảo bối vướng mắc, cha của bọn hắn, tại Đông Đô đều là nổi tiếng tên cửa hiệu. Bính cha khi đó, như là không có tam phẩm, đều không có ý tứ cùng người chào hỏi.

Cho tới bây giờ đều là các thiếu gia tiên quần áo nô mã xông mạnh đầu đường, cho tới bây giờ đều là các thiếu gia điều võ dương oai không quản bọn hắn. Đến Bắc Cương, cư nhiên bị một người tiểu binh đoạt đường, còn hỏi như thế nói năng hùng hồn đầy lý lẽ. Loại này sỉ nhục, làm cho thiếu gia binh môn như thế nào nhịn được đi?

"Đường là của người? Lão tử không thể đi?" Văn Uyên Các gì Học sĩ thiếu gia Hà Khôn, ngạo nhiên nhìn xem Bắc Cương quân mã, trả lời lại một cách mỉa mai nói: "Các người là Bắc Cương quân, lão tử cũng là nanh sói bộ đội. Cho tới bây giờ đều là người khác cho lão tử nhường đường, lão tử không có làm cho người ta nhường đường thói quen."

Hà Khôn lời nói, lập tức khiến cho các thiếu gia một hồi ủng hộ.

Bắc Cương quân mã trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, vài chục con chiến mã cúi đầu tê mình, những kia mặt nạ bằng đồng xanh, làm cho chiến mã có vẻ

phá lệ uy mãnh. Bọn kỵ binh lãnh nhân đánh giá thiếu gia binh, cầm đầu người nọ cất cao giọng nói: "Nanh sói bộ đội toán cá thí, bất quá là Sát Sự Thính dưỡng chó giữ nhà. Các người ăn nằm với chiến trường sao? Giết qua man tử sao? Chúng ta Bắc Cương quân mới là Đại Sở đệ nhất cường quân, tại Bắc Cương, chúng ta định đoạt, con đường này, chúng ta phải đi, các người phải làm cho!"

"Con mẹ nó người mới là Yến Vương dưỡng một con chó." Hà Khôn giận tím mặt, hấn xuất thân Học sĩ gia đình, trong bụng có vài phần mực nước, có thể mắng chửi người cũng không phải trường hạ, muốn mắng chút ít chanh chua, nhất thời bán hội còn thật nghĩ không ra cái gì sắc bén từ ngữ.

Lý Hồ Nô mỉm cười, đối Tần Phi thấp giọng nói: "Bắc Cương quân mắt cao hơn đầu, từ trước đến nay xem thường địa phương khác quân mã. Đây là nhân chi thường tình, năm đó ta tại Bắc Cương lúc, cũng hiểu được thiên hạ theo chúng ta cái này một chi quân, quét ngang thảo nguyên, độc ngăn cản Man tộc. Chứng kiến bọn họ, ngược lại nhớ tới ta thiếu niên lúc, cũng là bình thường kiêu ngạo a!"

"Nói đến kiêu ngạo, người có thể so sánh những này thiếu gia càng kiêu ngạo?" Tần Phi cười nói: "Lần này chính là cây kim so với cọng râu, hai bên trên đỉnh."

Phồn Đóa Nhi ngạc nhiên nói: "Tần Trấn đốc, người thân là dẫn đội trưởng quan, giờ này khắc này không ra đi điều đình ngăn lại, cứ nhiên còn ngồi xem biến cố?"

"Trông nom cái gì?" Tần Phi nhún vai: "Chúng ta mang thiếu gia binh, xưa nay ương ngạnh quen. Những này Bắc Cương quân mã, con mắt cũng dài lên đỉnh đầu trên. Ta lại là muốn nhìn một chút, rốt cuộc là Đông Đô thiếu gia lợi hại, hay là Bắc Cương hán tử cường hãn!"

Hôm nay tình huống đã loạn thành nhất đoàn, vài chục Bắc Cương quân mã cùng gần trăm nanh sói giằng co lấy, bả con đường chiếm tràn đầy, hai bên khoa tay múa chân, quát mắng không ngừng.

Bắc Cương quân ngựa lớn nhiều ra thân phố phường, mắng nâng người đến từ hợp thành muôn màu muôn vẻ, theo các thiếu gia bát đại tổ tông bắt đầu ân cần thăm hỏi, cho đến không che dấu chút nào ý đồ cùng các thiếu gia nữ

tính gia thuộc phát sinh vượt qua hữu nghị quan hệ, cũng thỉnh thoảng dùng các thiếu gia bậc cha chú tổ phụ bối tự ình là.

Điều này làm cho các thiếu gia chuyện làm sao chịu nổi? Mẹ của bọn hăn tối thiểu đều là tam phẩm phu nhân, tỷ muội của bọn hăn lớn nhỏ có một phong hào, bọn họ bậc cha chú tổ phụ bối, đều là triều đình và dân gian đại thần. Đến nơi này chút ít Bắc Cương quân mã trong miệng, đã thành ven đường cầu phần ...

Các thiếu gia không cam lòng yếu thế, chửi ầm lên, nhưng là so sánh dưới, tự yếu đi không ít. Lật qua lật lại chính là ý đồ đối với đối phương mẫu thân phạm tội, hay hoặc là đem có chút khí quan không ngừng nhắc đến lên. Tràng diện hỗn loạn không chịu nổi, thiếu gia bình dần dần lạc hạ phong...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 141: Nhổ cỏ nhổ tận gốc

Q.2 - Chương 141: Nhổ cỏ nhổ tận gốc

Cho dù sĩ khí không hề rơi xuống hạ phong, có điều dưới tình huống hoàn toàn không chiếm được ưu thế vì những từ ngữ chọi búa và giọng điệu què mùa, Thiếu gia bình liên tiếp bại lui trong cuộc khẩu chiến.

Vì vậy cuộc chiến lập tức tiến vào giai đoạn thứ hai, song phương đều tỏ ý "Có bản lĩnh thì đụng ta này!", "Người đụng vào ta thử xem?"

Trông thấy quân sĩ hai bên sắp dùng đến quyền cước, mùi thuốc súng càng lúc càng đậm, Tần Phi khẽ ho khan một tiếng, hăn giục ngựa tiến lên rồi cất cao giọng: "Chư vị, đường vốn chật chội, giành đường chỉ là việc nhỏ, không đáng để mất hòa khí. Dám hỏi Bắc Cương quân các người có việc quân trọng yếu không?"

Tần Phi đang mặc quan phục Trấn đốc Đồng tri, thật ra Bắc Cương quân cũng không phải là không có người nhận ra, chúng biết người này là một quan quân không nhỏ, tên kỵ binh dẫn đầu liền lạnh lùng quát: "Chỉ cần là xuất hành quân mã, đương nhiên là có quân vụ. Việc quân không chia lớn nhỏ, mọi sự đều có liên quan đến sự an nguy của Bắc Cương."

Chụp một cái mũ thật lớn, Tần Phi thản nhiên nói: "Vây được, chúng ta cũng có việc quân trên người, hơn nữa còn do đích thân bệ hạ điều động, người chịu trách nhiệm chính là Lang Nha quân của Sát Sự thính. Không biết nhiệm vụ của các người quan trọng hơn hay của chúng ta mới quan trọng!"

Tần Phi vốn là kẻ không dễ đối phó, vừa dứt lời liền trầm giọng phân phó: "Tất cả lên ngựa, tiếp tục đi tới. Khi hành quân phải giữ nguyên đội hình, nếu có kẻ không liên quan đến quấy nhiễu toàn quân, lập tức bắt cho ta!"

Đầu lĩnh đã lên tiếng, đám Thiệu gia binh lập tức trở nên kiêu ngạo, ánh mắt nhìn Bắc Cương quân cũng cao hơn trước vài phần, liên tục có người khiêu khích, thấp giọng nói: "Nghe thấy chưa, xông lên đi, bắt các người đưa đến Sát Sự thính hỏi tội bây giờ."

Về mặt đám Bắc Cương quân kia thay đổi liên tục, tên kỵ sĩ dẫn đầu liền cúi đầu trầm mặc một lát, sau đó phân phó: "Chúng ta đi đường vòng!"

Đội kỵ binh kia không thèm đi đường nhỏ mà cho ngựa xuyên thẳng qua rừng cây ven đường,

Lí Hồ Nô nhìn bọn họ khuất tầm mắt đến khi chỉ còn vài chấm bụi đất mới thản nhiên nói: "Tần trấn đốc, lần đầu tiên đến Bắc Cương, chắc hẳn người còn chưa biết tính nết của Bắc Cương quân. Mấy lời vừa rồi của người đã chọc vào ổ kiến lửa rồi. Ta dám cam đoan hành trình đến Yến đô này tuyệt đối sẽ không yên ổn, người nên cẩn thận đề phòng cho tốt."

Tần Phi mỉm cười, xem như đáp lời, nhưng trong đầu hẳn cũng bắt đầu nảy ra nhiều ý nghĩ. Hiện giờ Bắc Cương quân đã kiêu ngạo đến mức này, trong mắt bọn họ thậm chí còn chẳng có cả bệ hạ, chỉ có Yến vương. Hơn mười vạn đại quân ăn quân lương của triều đình nhưng lại nguyện trung thành với Yến vương, Bắc Cương đã hoàn toàn là một vương quốc độc lập rồi. Thân là quan quân Sát Sự thính, mang theo Lang Nha quân, đi trên đất Đại Sở không ngờ lại bị Bắc Cương quân miệt thị như vậy, thật khiến người ta khó có thể dễ dàng tha thứ.

Xem ra, việc kết thông gia của Đại Sở và Ngô quốc đã là tất yếu, giới quyền quý của Ngô quốc nếu cũng có người giống như Yến vương thì đó đúng là đại họa tâm phúc của hoàng tộc. Hai nước ngầm ký kết để cùng đạt được

một mục đích: muốn trừ ngoại phải an nội trước, không trừ được Yến vương, Sở quốc vĩnh viễn không có ngày mai.

Mãi lan man theo ý nghĩ vô cùng kỳ quái, Tần Phi đẩy nhanh tốc độ tiến về Yến đô. Nếu phải khai chiến với Yến vương, quân tình là việc quan trọng nhất, có điều Yến vương cũng chẳng phải tốn nhiều công sức, từ vài năm trước hẳn đã tổng cổ toàn bộ thế lực của Sát Sự thính ra khỏi Bắc Cương rồi. Hai lần bổ nhiệm Đồng tri Đề đốc tiếp theo cho Bắc Cương, Yến vương cũng nắm lấy cơ hội này trừ khử người được bổ nhiệm. Sau này hể nhắc tới chức quan Đồng tri Đề đốc của Bắc Cương, mọi người trong Sát Sự Thính đều biến sắc, gần như không một ai nguyện ý chủ động đến Bắc Cương xử lý cục diện rối rắm này. Một thời gian sau, lực lượng của Sát Sự thính ở Bắc Cương càng ngày càng nhỏ yếu, cho đến khi biến mất.

Lần này triều đình phái hẳn đến Bắc Cương, trong đó có một nhiệm vụ rất quan trọng, đó chính là muốn xây dựng lại Sát Sự thính ở Bắc Cương, thận trọng bố trí hệ thống quân tình khắp Bắc Cương. Nếu không làm được việc này, triều đình không còn cách nào đánh giá chính xác sự phân bố quân lực, cách sắp xếp tướng lĩnh, vật tư hậu cần của Bắc Cương. Một khi đại chiến nổ ra, tướng lĩnh chẳng khác nào là kẻ mù.

Tần Phi thở một hơi dài, chỉnh đốn tâm trạng. Trời vẫn còn sáng, ước chừng sau vài canh giờ nữa mới đến hoàng hôn, nếu tối nay không đến được thành trấn thì chỉ có thể đóng doanh trại ở ngoài. Cũng may là trong khoảng thời gian này, đám Thiếu gia binh đã dần quen với cuộc sống doanh trại, tiếng oán trách cũng ít đi nhiều. Nhớ đêm đóng doanh trại đầu tiên, đám Thiếu gia binh này suýt tí nữa trở mặt làm âm lên...

Đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên đội dò đường của Tùy Kiệt dò thúc ngựa quay về, vẻ mặt Tùy Kiệt hết sức hoảng hốt, giọng nơm nớp lo sợ: "Trần trấn đốc, nguy rồi... Một dặm trước có một đại đội quân mã Bắc Cương đang tập hợp, nhân số xấp xỉ năm trăm người. Ty chức vừa tiến lên hỏi, không ngờ phó tướng của đối phương lập tức hạ lệnh bắt giữ ty chức... May mà trời thương, không thì ty chức đã không cưỡi ngựa về được đến đây..."

Tần Phi nhướng mắt lên nhìn thì thấy trên lưng ngựa của Tùy Kiệt vẫn còn cắm hai mũi tên, hiển nhiên là y không nói dối.

"Sao lại thế này?" Phồn Đóa Nhi nhíu mày hỏi: "Bắc Cương quân muốn bắt người? Tốt xấu gì thì Sát Sự thính và Bắc Cương quân cũng là người của triều đình, bọn chúng muốn làm phản sao? Dám xuống tay với Lang Nha quân sao?"

Lí Hồ Nô trầm giọng nói: "Ban này ta cũng đã nói rồi đấy, việc này sẽ không yên đâu. Đám Bắc Cương quân đều tâm cao khí ngạo, làm sao nhịn được nổi uất ức đấy. Thái độ vừa rồi của Trần trấn đốc đã làm mất mặt tướng sĩ Bắc Cương, vì vậy mới có cục diện bị một đại đội binh mã chặn đường phía trước."

"Bọn chúng muốn làm gì?" Phồn Đóa Nhi liền hỏi.

Lí Hồ Nô nhẹ nhàng nói: "Nếu theo thói quen cũ, bọn hãn sẽ muốn tiêu diệt toàn bộ đội Lang Nha quân này, một người cũng không tha. Nếu phía trước đã xuất hiện năm trăm người thì phía sau nhất định cũng còn năm trăm người nữa, nếu không tin cứ cử Tùy Kiệt đi do thám đường lui. Bọn chúng sẽ đảm bảo chắc chắn không có một con cá nào lọt lưới khỏi chỗ này, sau khi giết chết sẽ báo lên có một đám Man tử tiến vào khu vực Bắc Cương, tập kích đội ngũ chúng ta, sau khi ra sức chống cự, chúng ta thế yếu không địch lại mạnh, cuối cùng toàn bộ đều chết trận. Còn Bắc Cương quân thì vì báo thù cho chúng ta mà lần theo Man tộc, anh dũng khổ chiến, đánh thẳng vào sào huyệt của Man tử, chém đầu được rất nhiều tên vân vân... Đương nhiên là bọn họ chỉ cần tìm một bộ lạc Man tộc để đồ sát là xong!"

Lí Hồ Nô vừa dứt lời, vẻ mặt đám Thiều gia binh ở phía sau lập tức trở nên tái nhợt, trong lòng khiếp sợ.

Khi còn ở Đông Đô, đám Thiều gia phát sinh mâu thuẫn liên động thủ đánh nhau hoặc hãm hại khiến người ta ngồi tù, loại chuyện này cũng xảy ra không ít. Có điều sau khi tiến vào Bắc Cương, Bắc Cương quân hoàn toàn không làm ra vẻ nhã nhặn lịch sự gì, nếu đã xảy ra tranh chấp với nhau sẽ lập tức quay sang diệt sạch đội ngũ kia, xem bộ dạng thì tướng lĩnh Bắc Cương hoàn toàn không tuân theo mệnh lệnh của triều đình, trái lại còn dung dưỡng cho loại hành vi này.

"Tần trấn đốc... Lí tổng binh... Các người nói đi, phải làm sao bây giờ..." Hà Khôn nơm nớp lo sợ hỏi: "Nếu bọn họ thật sự đến chém giết, chúng ta có đánh không? Tần trấn đốc không phải là kẻ dững mãnh hơn người, lấy một địch ngàn sao?"

Tần Phi cười nói: "Nếu là một ngàn dân thường thì ta còn có cơ may trốn thoát, còn nếu đối phó với một ngàn binh sĩ thường xuyên được huấn luyện, chỉ e rằng ta cũng phải phơi xác tại đây."

"Chạy thôi!" Hà Khôn nói như đinh đóng cột: "Non xanh còn đó lo gì thiếu củi đốt, hôm nay chúng ta không thềm chấp bọn chúng, cứ chạy trước đã sau này sẽ tính sổ với chúng nó..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 142: Gặp lại bạn cũ nơi đất khách

Q.2 - Chương 142: Gặp lại bạn cũ nơi đất khách

Dưới sự lôi kéo của Hà Khôn, đám Thiệu gia đều tỏ ý nào là quân tử báo thù mười năm cũng không muộn, anh hùng không tranh, hảo hán không chấp thua thiệt trước mắt, đồng thời cũng tích cực vứt bớt quân nhu dư thừa trên người, nhìn xung quanh tìm đường chạy trốn, chuẩn bị bơi mỡ lên lòng bàn chân để chuồn đi.

"Câm hết miệng chó lại cho ta!" Lí Hồ Nô hét to một tiếng: "Nếu năm xưa các người ở dưới trướng lão tử thì đã bị chém đầu hết rồi. Tần trấn đốc còn chưa lên tiếng, các người đã tính làm đào binh rồi ư?"

Lí Hồ Nô trời sinh đã uy phong, hăn gầm lên giận dữ làm cho đám Thiệu gia binh bắt đầu dần có nề nếp trở lại, chỉ dám đưa ánh mắt đã lưng tròng nước mắt nhìn Tần Phi, chỉ mong Tần trấn đốc có thể nói một câu - Chúng ta trốn thôi!

Tần Phi hờ hững nhìn bụi mù cuốn tung phía trước, thản nhiên nói: "Chúng ta đến đây để thử vũ khí, nếu không gặp phải Man tử thì thử với đám Bắc Cương quân này cũng không phải là không thể."

Tùy Kiệt lập tức chấn động tinh thần, chỉ huy thuộc hạ đem hai mươi cái nỗ cơ từ trên xe ngựa xuống, nhanh chóng trang bị đoàn nỗ, phía trước mười cái, phía sau mười cái, bày thế trận sẵn sàng đón địch, yên lặng chờ Bắc Cương quân tấn công.

Trong đại chiến Phồn Đóa Nhi vô cùng bình tĩnh, không hề hoảng loạn như những nữ tử bình thường mà nghiêm túc kiểm tra từng cái nỗ cơ một, xem xem nòng có trơn không, đoàn nỗ giáp có bị kẹt không. Sau khi nàng đưa tay ra hiệu đã sẵn sàng, Tần Phi hét lớn: "Chuẩn bị chiến đấu!"

Thiếu gia quân nhanh chóng trốn sau hai bên nỗ cơ, ôm chặt đủ loại vũ khí trong ngực, miệng thì lầm bầm, nếu không phải là chửi đám Bắc Cương quân chết không có chỗ chôn thì cũng là cầu nguyện ông trời cho kim giáp thần binh xuống đây cứu giúp. Hai mươi tên chiến sĩ Lang Nha nhìn không chớp mắt, vô cùng tập trung hỗ trợ nỗ cơ, vẻ mặt nghiêm trang, chờ đợi cuộc chiến bùng nổ.

Bụi đất trước sau càng lúc càng cuốn lên cao, tiếng vó ngựa vang lên đinh tai nhức óc như tiếng sấm, bên trong bụi đất mù mịt có thể thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng một đám kỵ binh cường tráng.

Phồn Đóa Nhi yên lặng giơ lá cờ trong tay lên, lá cờ nhỏ đỏ sẫm phấp phới theo gió. Cờ hạ, nỗ cơ lập tức bắn ra, thế không thể đỡ.

Lí Hồ Nô một người một người, tay cầm một thanh côn đồng vô cùng nặng, một cảm giác khát máu như sục sôi trong đầu hắc, cuộc sống mười năm lao tù tuy không tra tấn giày vò hắc, có điều bản tính chiến tướng của hắc lại bị áp chế suốt mười năm. Lúc này đây, chiến mã quen thuộc, tiếng "sát" như sấm quen thuộc đều kích động thần kinh của hắc, làm cho từ tận đáy lòng hắc nảy sinh một khát vọng phải đại khai sát giới.

Đám kỵ binh phía trước nhanh chóng tiến vào tầm bắn, lòng bàn tay Phồn Đóa Nhi cũng dần ướt đầm mồ hôi, thấm sang cả lá cờ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nỗ cơ được sử dụng với quy mô một trận chiến, thành bại ra sao, lòng nàng cũng tràn ngập kích động.

"Tần trấn đốc..." Hà Khôn đã muốn nức nở: "Vẫn còn đánh sao?" Hắc nhắm nghiền hai mắt lại, không dám mở mắt xem cuộc chiến, chỉ tiếng bước chân kinh hồn bạt vía đã làm cho Hà Không sợ đến run cả người rồi.

"Còn nói nhảm nữa ta sẽ giết ngươi tể cờ!" Tần Phi lạnh lùng quát.

Hà Khôn lập tức ngậm miệng lại không nói một lời, tay nắm chặt sợi dây cương, nếu cuộc chiến trở nên bất lợi, thiếu gia cũng mặc kệ, chạy trước tính sau.

Phồn Đóa Nhi nhìn thấy tốc độ tấn công và khoảng cách của Bắc Cương quân, lá cờ run lên vài lần, đang định vung xuống thì đột nhiên có một người trong Bắc Cương quân kinh hô: "Trời đất mẹ ơi, đây không phải là Lí tổng binh sao?"

Kỵ binh Bắc Cương đang hùng hổ tiến lên lập tức ghìm cương ngựa, chiến mã đau đớn hí dài, móng trước bốc lên cao. Một tên cầm đầu xoay người xuống ngựa, quan sát thật kỹ Lí Hồ Nô, hai đầu gối mềm nhũn liền quỳ trên mặt đất, dập đầu thật mạnh rồi nói: "Lí tổng binh, Hồ gia! Ngài còn nhớ ty chức không? Ta là Lục Phong, năm đó từng cùng ngài làm người gác cổng, ngài vẫn thường gọi ta là Tiểu Lục Tử..."

Biến hóa đột ngột khiến Lang Nha quân lập tức đề cao cảnh giác, có trời mới biết đám Bắc Lương quân tàn nhẫn này có chủ ý quái quỷ gì.

Tần Phi đưa mắt ra hiệu với Lí Hồ Nô, Lí Hồ Nô hiểu ý, thúc dây cương giục ngựa tiến lên phía trước, quân mã Bắc Cương lập tức xông xáo. Người quỳ trên mặt đất liền quay đầu quát: "Tất cả xuống ngựa hết cho lão tử, đầu các ngươi cũng là đầu ta, mẹ nó, mắt mù hết rồi, để cho lão tử đối phó với đầu của mình..."

Lí Hồ Nô im lặng không nói gì, ngựa đã đến gần người nọ, hần chậm rãi vươn đồng côn, nhẹ nhàng nâng cầm người nọ lên, cẩn thận quan sát hai mắt, trầm giọng nói: "Là Tiểu Lục Tử ư... Ta nhớ mười năm trước người chỉ mới vừa thăng chức làm giáo úy, bây giờ..."

Lục Phong mắt nhắm lệ, giọng run rẩy: "Đó là nhờ Hồ gia dìu dắt, ta vốn là cô nhi nhập ngũ, chính Hồ gia đã cho ta cơ hội, giúp ta có thể ra trận giết địch, chính Hồ gia đã cho ta làm thân binh, thăng ta lên làm giáo úy, hôm nay ta mới có cơ hội trở thành thiên tướng. Đại ân đại đức của Hồ gia, Tiểu Lục Tử suốt đời không quên..."

Lí Hồ Nô thản nhiên nói: "Công lao này là do người liều mạng mới có được, ta chỉ luận công ban thưởng mà thôi."

"Có công thì thưởng, vô tư công minh. Nếu Tiểu Lục Tử không có quà biếu, không bị người ta chiếm mất công lao thì sao có thể trở thành giáo úy, đó là đại ân đại đức của Hồ gia!" Lục Phong kích động nói: "Mấy năm nay Hồ gia có khỏe mạnh không? Rất nhiều huynh đệ vẫn nhớ đến Hồ gia..."

Tần Phi chậm rãi thúc ngựa đến bên cạnh Lí Hồ Nô, nhìn thì vị thiên tướng kia cùng lắm mới chỉ hai tám hai chín tuổi. Hắn giống như con trai tìm được người cha đã thất lạc nhiều năm, tựa như lão nông ba năm đại hán gặp được Thủy Long vương, vô cùng kích động khi gặp Lí Hồ Nô! Tần Phi lặng lẽ giơ ngón tay cái về phía Lí Hồ Nô, Hồ đi nhưng uy phong vẫn còn, không hổ là đệ nhất hãn tướng Bắc Cương năm đó!

"Vị này là..." Tần Phi khẽ giọng hỏi.

Lí Hồ Nô giải thích: "Khi ta còn là phó tướng, thấy tướng sĩ trong quân thường xuyên trêu chọc một tên tân binh. Hỏi ra mới biết tên tân binh kia không hậu trường, cũng chẳng có tiền bạc hiếu kính cho quan trên. Lúc ấy trong tay ta có quyền, đang muốn quét sạch tập tục tham lam này trong quân đội của mình, vì vậy lập tức xử lý mấy tên quan trên của hắn, điều hắn đến làm thân binh đội của ta... Tần trấn đốc, đừng cho rằng thân binh đội của ta là chỗ tốt, khi chiến đấu, ta thích xung phong liều chết nhất, vì vậy thân binh của ta cũng thường chịu thương vong nhiều nhất. Có thể sống sót, có thể chém địch kẻ thù đều là hảo hán tử."

"Từ một kẻ gác cửa, Tiểu Lục Tử ra trận giết địch tám trận, chém đầu hơn hai mươi tên. Ta thấy hắn có chiến công nên tiến cử hắn làm giáo úy. Tiếp đó ta được điều nhiệm làm tổng binh, rồi sau đó... Đã hơn mười năm không gặp, không ngờ Tiểu Lục Tử vẫn còn nhớ ta."

Tiểu Lục Tử lệ nóng doanh tròng, liên tục đập đầu nói: "Cho dù có một ngày mù hai mắt, điếc hai tai, Tiểu Lục Tử cũng tuyệt đối không quên giọng nói, vẻ mặt của Hồ gia..."

"Thúi lắm! Đừng có nói như điếu vắn!" Lí Hồ Nô ngạo nghễ quát: "Giờ tiểu tử nhà ngươi đã có tiến bộ, Lí Hồ Nô ta vừa trở lại Bắc Cương, ngươi đã tính tặng một phần đại lễ cho ta. Chỉ có điều nếu hôm nay ta không có mặt, ngươi cho rằng mình có thể giết toàn bộ người ở đây sao? Sai rồi, bộ hạ của ngươi đều sẽ bị chôn thân ở đây!"

Nói đến vấn đề này, Lục Phong lập tức trở nên nghiêm túc, không phục đứng lên tranh luận: "Hỗ gia, ta dẫn binh chính là làm theo sự dạy bảo của ngài năm đó. Mỗi một bộ hạ của ta đều dùng mãnh thiện chiến, liên tiếp chiến đấu với Man tử đều lập chiến công, nếu chỉ đối diện với một trăm Lang Nha quân, chỉ mình ta xung phong, đối diện sẽ chết xấp xỉ số đó..."

Lí Hồ Nô ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười vang tận trời xanh, lão chỉ tay vào Tần Phi nói: "Tiểu Lục Tử, người đúng là kẻ mù lòa, người có biết hăn là ai không?"

"Ai" Người của Sát Sự thánh... cũng chẳng có gì khác!" Lục Phong đánh giá Tần Phi từ trên xuống dưới vài lần, so sánh cả với mình, so ra thì đẹp trai hơn hăn một chút, nhưng quan phục trên người cũng chẳng có gì nổi bật.

Tần Phi khiêm tốn đáp: "Tiện danh không đáng nhắc đến, Hỗ gia không cần nói ra."

Lí Hồ Nô mỉm cười: "Tiểu Lục Tử, hôm nay ta dạy người nhận biết anh hùng thiên hạ. Người trước mặt người chính là kẻ kiệt xuất nhất từ trước đến nay của Sát Sự thánh, không đến hai mươi tuổi đã là Đồng tri Trấn đốc Hình Ngục ty - Tần Phi!"

Lục Phong như bị sét đánh, không dám tin người trước mặt mình là Tần Phi, sau một lúc lâu mới run rẩy: "Tần Phi - Tự tay giết chết Cơ Hưng?"

"Cơ Hưng... Aiz, sao ai cũng nói ta giết hăn nhỉ?" Tần Phi lập tức phủ nhận.

"Kẻ đánh thế tử ngay trên chợ - Tần Phi?"

"Việc này đúng là ta làm." Tần Phi trịnh trọng gật gật đầu.

"Trời đất mẹ ời..." Lục Phong sợ đến mức suýt tí nữa rớt cả cằm, hăn nhìn chăm chăm Tần Phi, đồng thời đứng lên, liên tục nói: "Tần trấn đốc... Việc hôm nay chỉ là hiểu lầm thôi..."

Tần Phi cười nhạt, chẳng nói gì mà thúc ngựa rời đi, để lại Lí Hồ Nô và Lục Phong và hai quân đứng đó.

Lục Phong vẫn còn sợ hãi, nơm nớp lo sợ hỏi: "Hỗ gia, Tần trấn đốc sẽ không ghi hận trong lòng chứ?"

Lí Hồ Nô kinh ngạc hỏi ngược lại: "Sao người lại sợ hăn như vậy? Hăn sẽ ăn thịt người sao?"

Lục Phong giậm chân đáp: "Hổ gia... Cái tên Tần Phi người nào trong Bắc Cương quân cũng biết cả, đánh thế tử, giết Cơ Hưng. Tiểu nhân từng nghe được một chút tin tức, có rất nhiều nhân vật lợi hại đều chịu thiệt dưới tay Tần Phi, ngay cả Yến vương... Aiz, mấy lần Yến vương cũng bị Tần Phi thọc gậy bánh xe. Người ta bây giờ đang là gió thổi thuyền lên, sau lưng có rất nhiều đại nhân vật chống đỡ, một tiểu nhân vật như ta đắc tội với hãn, chẳng phải là đi vào đường chết sao?"

"Ta thấy Tần Phi cũng không phải là một người quá đáng sợ." Lí Hổ Nô nhẹ nhàng nói: "Hãn cũng không phải là một người lòng dạ hẹp hòi như thế. Vì vậy ta mới nói hôm nay các người rất may mắn, nếu ta không có ở đây, các người đã trở thành vật tế đầu tiên cho vũ khí mới nhất của Sát Sự thánh - Nỗ cơ. Sau đó Tần Phi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ, hôm nay có quan thống binh xuất hiện, chính là bên trong các người, đều không có khả năng thoát khỏi sự đuổi giết của hãn. Nhưng nếu đã không có việc gì xảy ra... Ta lại đứng giữa hòa giải, có lẽ Tần trấn đốc sẽ tha thứ cho các người."

"Hy vọng là thế..." Lục Phong âm thầm lau mồ hôi. Có một chuyện hãn còn chưa nói, trước khi chết Cơ Hưng chính là người lãnh đạo trực tiếp của hãn, bản lĩnh của Cơ Hưng đương nhiên hãn cũng biết, hai mươi tên Lục Phong cũng không phải là đối thủ của Cơ Hưng. Có điều không ngờ được, Cơ Hưng và thế tử đi một vòng Đông Ngô lại chết không nhắm mắt trong tay vị thiếu niên hai mươi tuổi kia. Vậy, vị thiếu niên kia đáng sợ đến mức nào?

Lí Hổ Nô phân phó: "Mau thu lại binh mã của người, sau đó đi tìm Tần trấn đốc thỉnh tội!"

Lục Phong gật đầu lia lịa, đột nhiên nhớ đến việc gì đó, hãn chỉ nói một tiếng "đắc tội" rồi xoay người nhảy lên chiến mã, vừa chạy về phía sau trận địa của Lang Nha quân vừa kêu lớn: "Tên nào ở phía sau dám làm loạn, lão tử chém tên đó... Đại gia ở đây, tìm chỗ chết à, không được phép tấn công..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 143: Phá gia chi tử cũng là nhân tài

Q.2 - Chương 143: Phá gia chi tử cũng là nhân tài

Đội ngũ hành quân bắt đầu trở nên công kênh và dài dằng dặc, Lục Phong chỉ huy một ngàn tinh binh bộ hạ của mình cẩn thận hộ tống nhóm người Tần Phi đến Yến đô.

Đám Thiểu gia binh vô cùng nở này nở mặt, quan binh Bắc Cương hung hãn tàn bạo giờ lại hiền như cừu, thành thành thật thật đi theo ngay phía sau đội ngũ. Cho dù Thiểu gia binh có châm chọc khiêu khích, quan binh Bắc Cương cũng coi như bọn họ đang ca hát. Đối với Bắc Cương quân, trước mắt họ chính là người của mình, cứ nhìn bộ dáng Lục Phong thì biết, hẳn cung kính với Lí Hồ Nô như cha mình, đám quan binh bộ hạ nào ai dám gây chuyện?

Hơn nữa năm đó Lí Hồ Nô uy chấn Bắc Cương, tuy quan binh ở đây phần lớn là những kẻ nhập ngũ gần đây nhưng cũng là người bản xứ Bắc Cương, luôn luôn được nhắc đến cái tên Lí Hồ Nô. Nào là trăm kỵ binh ban đêm tập kích trưởng của Khả Hãn vương, nào là phi thân qua vách núi bất ngờ tập kích, đánh thẳng vào trung quân... Những chiến tích này đều là đề tài mà năm đó người dân Bắc Cương say sưa bàn tán.

Tuy Lí Hồ Nô cũng là người đáng sợ, nhưng so ra thì vẫn kém hơn kẻ khủng bố Tần Phi. Chỉ với hai sự kiện đánh thế tử, giết Cơ Hưng cũng đủ để quan binh Bắc Cương ngầm đặt biệt danh "Sát thần" cho Tần Phi. Lí Hồ Nô tuy lợi hại nhưng hẳn dám đánh với Sở Dương không? Năm đó hẳn cũng chỉ đánh chủ soái mà đã bị trừng trị chết đi sống lại. Trong khi đó Tần Phi dám chém đầu Cơ Hưng mà trái lại, đường làm quan càng rộng mở.

Với tâm trạng như vậy, nếu nói quan binh Bắc Cương xem Lí Hồ Nô là cha mình, thì ánh mắt họ nhìn Tần Phi chính là nhìn ông nội mình.

Bao vất vả mới đến được Yến đô, Lục Phong lưu luyến không muốn nói lời từ biệt với Lí Hồ Nô, hẹn nhau nhất định phải mời lão một bữa cơm, lúc này mới nước mắt tuôn trào mà từ biệt nhau.

Đối với việc Lang Nha quân của Sát Sự thỉnh đến đây, quan phương Bắc Cương vô cùng khinh thường, chỉ ột tên quan nhỏ cừu phẩm ra cửa thành

tiếp đón. Đúng vậy, Tần Phi không nhìn lầm, đó là chức quan văn thấp nhất Trấn thủ ti ở Yến đô, gần như chỉ là một kẻ chạy việc vặt.

Tên quan nhân run rẩy mặc quan phục chỉnh tề, lúc đi ra còn cố ý để lão bà lấy bàn là gõ ừ ừ vài lần, thế này thoạt nhìn mới không thất lễ. Hắn biết người mà mình phải tiếp đón là ai, cũng biết phụ tử Yến vương cố tình sai mình đến đây là có ác tâm với Tần Phi. Có điều hai bên đều là đại gia, hắn chẳng thể đắc tội với ai, chỉ cầu Tần Phi không quá tức giận mà tìm hân gây rắc rối là được rồi.

Sâu bên trong cổng tò vò, tên quan nhỏ kia đứng cúi đầu cung kính, trầm giọng nói: "Ty chức là Chấp bút của Trấn Phủ ti - Niên Bính. Phụng mệnh Yến vương đến tiếp đón Tần trấn đốc."

Chấp bút? Tần Phi còn chưa kịp phản ứng gì thì đám Thiếu gia binh đã không hài lòng, Hà Không thúc ngựa tiến về phía trước, đầu tiên là cười gượng hắc hắc hai tiếng, sau đó lập tức cao giọng trách mắng: "Chấp bút? Người có biết chỉ cần người hầu trong nhà ta tùy tiện đi ra ngoài, đám Chấp bút của cả Đông Ngô này vừa thấy sẽ lập tức cúi đầu khom lưng hay không? Người đến tiếp đón ta ư? À, không, người đến tiếp đón Tần trấn đốc, người đang muốn đâm vào mặt Tần trấn đốc của chúng ta hay sao? Cút về đi, chưa đến lượt người đi tiếp đón đâu!"

Niên Bính xấu hổ đứng đực ra ở cổng tò vò, chẳng biết tiến lùi thế nào, đành phải đưa mắt về phía Tần Phi xin hân dừng để bụng, vừa thanh minh rằng đám Yến vương đang bận rộn việc công vân vân.

Tần Phi khẽ lắc đầu, thấp giọng nói: "Thật ra, Niên Chấp bút, người cũng biết đấy, cho dù tất cả mọi người trong phủ Yến vương hoặc Trấn Phủ ti của Yến đô ddeif bận rộn thì tùy tiện sai một tên quan tứ ngũ phẩm đến tiếp đón cũng chẳng phải việc gì khó. Việc này nếu ta làm khó dễ người thì có vẻ Sát Sự thính chúng ta quá hẹp hòi, không thêm nề mặt quan phủ Bắc Cương. Vì vậy... Niên Chấp bút, ta chỉ muốn hỏi người một câu, trước khi người đến đây, Yến vương đã nói gì với người?"

Niên Bính thở phào nhẹ nhõm, xem là Tần Phi là một người biết nói đạo lý, cũng không phải là kẻ một lời không hợp liền rút đao giết người trong truyền thuyết.

"Trước khi ty chức đến đây có nhận được triệu kiến của Yến vương, Yến vương căn dặn ty chức tiếp đón rồi chiêu đãi các vị. Chư vị muốn ăn nhậu chơi bởi gì đều do phủ Yến vương chi trả, chỉ cần chư vị có thể vui vẻ là được rồi."

Niên Bính nói xong liền ngẩng đầu cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tần Phi, chỉ cầu Tần Phi không đột nhiên nổi giận.

"Ồ, vậy ý của người là Yến vương không thể phái quan cấp cao ra tiếp đón chúng ta nên cảm thấy xấu hổ, vì vậy sai người chiêu đãi nồng hậu chúng ta, dù sao cũng là xài công quỹ mà đúng không?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Niên Bính vội vàng nói: "Tần trấn đốc hiểu vậy cũng không phải là sai."

Tần Phi mỉm cười, quay đầu lại nhìn Hà Khôn với ánh mắt ám muội.

Ánh mắt này lập tức khiến cho Hà Khôn cảm thấy rùng mình. Từ sau khi thu phục được một ngàn binh mã của Lục Phong, tuy Thiếu gia binh vẫn tiếp tục khoắc lác nhưng trong lòng lại vô cùng bội phục Tần Phi và Lí Hồ Nô. Cứ nhìn uy phong của người ta là biết, hai người họ đi một vòng, một ngàn tên chiến sĩ tư thế hào hùng lập tức thành thành thật thật đi theo đuôi. Hiện giờ, khi bắt gặp ánh mắt của Tần Phi, Hà Khôn cảm thấy có chút gì đó ám muội... Hơn nữa dường như ánh mắt của Tần Phi đang nhìn vào mình... không thể nào, Tần trấn đốc có sở thích này sao?

Sắc mặt Hà Khôn trở nên đau khổ, hẳn biết mình hơi lớn, nếu Tần Phi là kẻ ái nam thì mình phải là thế nào đây, bản thân hẳn đương nhiên không phải là đối thủ mà chống cự, muốn tự sát giữ gìn sự trong sạch thì lại không có dũng khí đó, chẳng lẽ phải chịu nhục để Tần Phi giở trò cầm thú với mình sao?

Hà Khôn đang miên man suy nghĩ thì Tần Phi đã vẫy vẫy tay: "Hà Khôn, người lại đây!"

"Trấn đốc... người muốn mạo phạm ta ư..." Hà Khôn ập ứng: "Ta, ta, ta!"

Tần Phi thấp giọng thì thầm: "Hà Khôn, người thành thật nói cho ta biết, tám chín mươi tên thiếu gia này sở trường nhất là việc gì?"

Hà Khôn hơi bình tĩnh lại, vội vàng đáp: "Thằng thẩn mà nói, Tần trấn đốc, thực ra thì bọn họ cũng không lành nghề lắm. Có điều những thứ không đứng đắn như bài bạc, tìm phụ nữ, phàm ăn tục uống... bọn họ đều vô cùng

thông thạo. Đương nhiên Hà Khôn ta không phải là người như vậy, ta đọc nhiều sách, có hiểu biết...

Hà Khôn còn chưa nói xong thì Tần Phi đã ngắt lời hẳn: "Thứ ta muốn chính là bản lãnh này của họ!"

Dứt lời, Tần Phi liền nhảy lên lưng ngựa, nháy mắt với đám Thiệu gia binh: "Chư vị, để hoan nghênh mọi người, Yến vương đã đặc biệt sai Niên Chấp bút thịnh tình chiêu đãi, toàn bộ chi phí đều ghi vào sổ sách của phủ Yến vương. Các huynh đệ, Yến vương lão nhân gia đã có tâm, chúng ta còn ỡm ẹo từ chối thì thật mất mặt nam tử hán Đông Đô đúng không? Tất cả nghe đây..."

Hơn một trăm quan binh Lang Nha lập tức đứng nghiêm, Niên Chấp bút cũng nhìn Tần Phi với ánh mắt khó hiểu.

"Nội dung dưới đây chính là quân lệnh. Quan binh Lang Nha lập tức phân công nhau hoạt động, không hạn chế nhân số, có thể tụ ba tụ năm, tự do ra vào quán rượu, sòng bạc hoặc kỹ viện ở Yến đô!" Tần Phi cười lạnh: "Mỗi người lấy một ngàn lượng cho ta, xài hết sức có thể, nếu người nào không tiêu hết, ngày mai tự đến lĩnh năm mươi quân côn!"

Hà Khôn ngạo nghễ ưỡn ngực, cất cao giọng: "Tần trấn đốc, việc khác không dám nói, chứ một đêm không xài hết năm ba ngàn lượng bạc thì không phải là lão gia đến từ Đông Đô!"

"Được! Là suy nghĩ của ta hạn hẹp!" Tần Phi thản nhiên thừa nhận sai lầm: "Vậy mỗi người xài năm nghìn lượng cho ta. Hà Không, bản quan đã quen cần kiệm, tối nay người đích thân đưa ta đi tiêu tiền!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 144: Gặp lại không phải là bằng hữu.

Q.2 - Chương 144: Gặp lại không phải là bằng hữu.

"Ầm!" Hẳn đập tay thật mạnh lên bàn trà chạm trổ khiến nó liên tục lung lay, những tách trà trên bàn cũng run lập cập như sinh viên mới ra trường vào phòng phỏng vấn.

Niên Bính khổ sở nói: "Quả thực là ty chức bất lực, sau khi Tần trấn đốc dẫn quân đội vào Yến Đô thì lập tức giải tán ngay tại chỗ, tiếp đó liền ra lệnh cho thuộc hạ của mình tản ra khắp nơi ăn nhậu chơi bời. Tuy Yến Đô không thể so với Đông Đô nhưng cũng là thành lớn nhất tại Bắc Cương, muốn tiêu tiền thì có gì khó? Ngoài ra, để đề phòng sự gia phòng thu chi của phủ Yến vương không trả tiền, hẳn cố ý bảo bộ hạ ứng tiền trước, sau đó cười ha hả ngồi ngay tại Tiêu Kim quật chờ chúng ta trả tiền. Nếu chúng ta không đi, bọn họ cũng sẽ không đi..."

Cả đêm nay Niên Bính đã phải chạy toán loạn khắp Yến Đô, đến nỗi chân hằn gần như muốn gãy tới nơi. Gần trăm tên thuộc hạ phá gia chi tử của Tần Phi các khác không có, mỗi cái tiền thì không hề thiếu. Lúc đi ra khỏi cửa, không có ngót nghét một vạn lượng trong túi thì chẳng tên nào can đảm nói với người khác mình là quan nhị đại (1), hơn nữa, bản lĩnh tiêu tiền đúng là vô đối... thấy ai hề gặp tiểu nhị là móc túi thưởng năm lượng bạc trắng chưa? Thấy ai chi một lúc nghìn lượng để có hai mươi cô nương tắm tiên chung chưa? Xài tiền như đám phá gia chi tử của Đông Đô ở Yến Đô mới gọi là ném tiền qua cửa sổ!

Niên Bính dè dặt ngẩng đầu quan sát sắc mặt của Sở Dương, sau đó thấp giọng nói: "Ty chức không giám tự quyết định, xin thể tử ra lệnh!"

Dưới ánh nến mờ mờ, khuôn mặt anh tuấn của Sở Dương đã trở nên tái mét, hăn nghiêng chặt răng khiến gò má hiện rõ vết hằn. Hăn bật người dậy, gần từng tiếng một: "Đám tạp chủng kia tiêu hết bao nhiêu tiền?"

Niên Bính run rẩy đáp: "Lúc ty chức đi kiểm tra thì đã tiêu xấp xỉ bốn mươi vạn lượng, nếu còn không trả tiền thì bất cứ lúc nào chúng cũng có thể đốt quá năm mươi vạn lượng."

"Đúng là một đám phá gia chi tử!" Sở Dương tức tối mắng: "Năm mươi vạn lượng, số tiền này đủ để phát một tháng quân lương cho đại quân Bắc Cương của chúng ta đấy, không ngờ trong một đêm bọn khốn đó đã tiêu sạch... Ta ... Ta..."

Hăn giận sôi cả người, chẳng biết nói gì mới tốt, rồi lại tức mình đập tay lên bàn trà. Bàn trà không chống lại được lửa giận của Sở Dương, trong nháy

mắt đã tan xương nát thịt, những tách trà trên bàn rơi xuống đất rồi vỡ vụn thành nhiều mảnh.

"Niên Chấp bút, người ra ngoài trước đi!" Một giọng nói nghiêm nghị nhưng cũng xen lẫn chút ôn hòa vang lên từ ngoài cửa.

Cả người Niên Bính chấn động, giọng nói này rất quen thuộc đối với hắn, tuy hắn chưa từng có tư cách được hầu chuyện với vị đại nhân này nhưng vẫn thường xuyên nghe thấy giọng nói của người đó, đây chính là người đứng đầu Bắc Cương, đệ đệ ruột thịt của đương kim Sở đế, uy chấn đại mạc Bắc Cương, thống lĩnh hơn mười vạn hùng quân - Yến Vương.

Niên Bính vội vàng cúi người hành lễ, đầu cúi đến tận thắt lưng, cũng chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn rồi từ từ rời khỏi căn phòng.

Sở Dương sầm nã đứng dậy nghênh đón: "Phụ vương, nửa đêm sao người còn chưa ngủ? Việc còn con ấy cứ để nhi tử xử lý là được rồi."

Yến Vương có vóc người khá cao, khuôn mặt nghiêm nghị, mày rậm mắt nhỏ mũi ôi mỏng, chòm râu chình tề. Hắn mặc một bộ áo bào trắng, tự nhiên tiêu sái tiến vào trong sảnh, khi thấy nhi tử thì thành nhiên nói: "Nếu người thật sự có thể giải quyết thì ta cũng chẳng cần đích thân đến đây."

Sở Dương không phục, liền phản bác: "Không phải là tên khốn Tần Phi đến Yến Đô sao? Nhi tử tự thấy về võ công thì mình vẫn kém hắn một bậc, có điều Yến Đô lại chính là địa bàn của chúng ta, nếu ngay cả ở đây mà cũng chẳng thể làm gì được hắn thì sau này nhi tử cũng chẳng có mặt mũi nào sống ở Yến Đô nữa."

Yến Vương mỉm cười, chậm rãi đi đến thiên tọa (ghế vip ngày xưa ^_^), trầm giọng nói: "Tới lúc này rồi mà người vẫn mạnh miệng được sao. Đầu tiên là về võ công, người tuyệt đối không chỉ thua một bậc, Tần Phi có thể bất bại sau ba chiêu của Niệm công công, nếu đối lại là người, trong vòng một chiêu Niệm công công đã có thể lấy tính mạng của người rồi."

"Tiếp theo, phủ Yến Vương phái một tên Chấp bút đi tiếp đãi Trần Phi, vốn là khiến hắn mất mặt để ra oai phủ đầu, cho hắn biết Bắc Cương rốt cuộc là địa bàn của ai. Nhưng Tần Phi chỉ cần lợi dụng đám thủ hạ phế vật bại gia tử kia một chút lập tức có thể xoay chuyển thế cục. Hiện giờ kẻ bị động là chúng ta, nếu phủ Yến Vương không trả khoản nợ hơn bốn mươi vạn lượng

thì người mất mặt không ai khác chính là chúng ta. Có điều nếu là... hơn bốn mươi vạn lượng thì vi phụ cũng thấy có chút đau lòng. Một đao cắt da cắt thịt này của Tần Phi thật là tàn nhẫn!"

Sở Dương khép na khép nép đứng đối diện với phụ thân, nghe xong lời dạy bảo của phụ thân liền đáp: "Đối với bất kì ai thì mất một lúc hơn bốn mươi vạn lượng cũng đau đến tận xương thịt. Nếu đám bại gia tử này đã muốn đòi tiền, ta nghĩ không bằng bảo phòng thu chi tùy tiện chi ra ba năm vạn lượng để trợ cấp cho đám bại gia tử này là được rồi..."

Yến Vương nhẹ nhàng phát tay, ngắt lời của Sở Dương: "Người là trưởng tử của ta, ta lập người làm vương thế tử đương nhiên là gởi gắm rất nhiều kỳ vọng đối với người. Người không thể lấy ánh mắt của một người trẻ tuổi để xem xét vấn đề, mà phải nhìn nhận từ lâu dài. Mấy chục vạn lượng, thứ mua được chính là danh dự của phủ Yến vương. Câu kia, muốn chiêu đãi Lang Nha quân, những phí dụng cần thiết sẽ do phủ Yến vương chịu trách nhiệm. Những lời này đã ra khỏi miệng thì nhất định phải làm được."

"Vả lại người cũng biết đó là một đám phá gia chi tử, có thể phụ thân, gia gia, thúc bá của bọn họ cũng chẳng phải là kẻ thiện nam tín nữ, dù lớn hay nhỏ nhưng dù sao vẫn là nhân vật có chỗ đứng trong triều đình. Một khi phủ Yến vương không trả tiền, đám bại gia tử này sẽ thêm mắm thêm muối khi trở về, người trong triều đã chẳng nhìn phủ Yến vương bằng cặp mắt tốt lành gì, giờ lại càng xấu đi, vô hình trung cũng sẽ đắc tội với rất nhiều quan lại có thực quyền. Chẳng cần phải đối đầu với phủ Yến vương trong tất cả mọi chuyện, chỉ cần ngáng chân trong thời khắc mấu chốt thì chúng ta đã gặp rắc rối to rồi."

"Trộm gà không được còn mất năm thóc, Sở Dương, người phải nhớ kĩ bài học kinh nghiệm này!" Yến vương thở dài, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt vẫn còn tức giận của nhi tử: "Không được có những ý nghĩ hồ đồ đối với ân oán cá nhân của người và Tần Phi. Người mà phủ Yến vương... Thậm chí tương lai của nước Sở cần chính là một thống lĩnh cơ trí mà kiên nhẫn, quyết đoán mà không lỗ mẫn."

Sở Dương dần dần tỉnh táo lại, thấp giọng hỏi: "Phụ vương, người xem, hiện giờ nên làm sao đây?"

"Lấy bạc hiện có trong phòng thu chi để trả các khoản nợ khắp nơi." Yến Vương phân phó: "Người đích thân đi tìm Tần Phi, nói rằng phủ Yến vương tiếp đón không chu đáo thật sự là vì nhân thủ quá bận rộn. Làm người, cũng không nhất thiết phải vĩnh viễn ngẩng cao đầu, thỉnh thoảng cứ hạ thấp phong thái một lần, người phải xem xét vấn đề từ nhiều góc độ khác nhau. Tần Phi là một người rất đơn giản, chúng ta chấp nhận chịu thiệt thì hẳn sẽ rút tay về. Vấn đề hiện tại là nếu chúng ta đánh một quyền tới, Tần Phi sẽ vô cùng vui vẻ, bất cứ lúc nào hẳn cũng có thể cho trăm tên thuộc hạ bại gia tử của mình náo loạn Yến Đô đến mức gà chó cũng không yên. Người nên biết những việc này là sở trường của đám phế vật đó, phủ Yến vương không thể vì trừng phạt chúng mà mạo hiểm đắc tội với nhiều quan lớn như vậy."

"Vì vậy, việc chúng ta phải làm chính là cho Tần Phi ăn mật ngọt, chờ hẳn buông lỏng, lơ là thì lập tức ra một đao trí mạng. Nếu đâm một quyền, đá một cước gãi ngứa cho hẳn, chi bằng để dành sức lực ột kích."

Sở Dương lẳng lẳng suy nghĩ một lát, trên khóe miệng dần hiện ra một nụ cười.

Bên trong thùng gỗ nóng hôi hổi, Tần Phi trần truồng khoanh chân ngồi. Đây là một căn nhà gỗ nhỏ khá lịch sự tao nhã, cái nôi to ngoài phòng không ngừng đun nước nóng, điều chỉnh độ ấm của nước, liên tục rót nước vào thùng gỗ bên trong qua ống trúc. Phía sau Tần Phi là hai thiếu nữ trẻ trung tràn đầy sức sống, bốn cánh tay mảnh khảnh trắng nõn đang dịu dàng bóp vai cho hẳn.

Tần Phi nheo mắt lại, cười mẳg: "Hà Khôn ơi là Hà Khôn, người đúng là biết hưởng thụ đấy..."

Ở thùng gỗ trong một căn phòng khác, Hà Khôn đang cột nhả, sờ soạn vân vê nữ tử ở phía sau, vừa nghe trấn đốc lên tiếng liền nghiêm túc nói: "Hà Khôn là chính nhân quân tử, có điều nếu đưa trấn đốc đi hưởng thụ thì đương nhiên phải chọn nơi tốt nhất. Nói cách khác, chẳng phải là tiếp đón trấn đốc không được chu đáo sao?"

Tần Phi thoải mái ngã người về phía sau, một thiếu nữ sau lưng vô cùng ăn ý đỡ lấy hẳn, vừa vận dùng bộ ngực cao vút của mình đỡ sau đầu Tần Phi. Tần Phi đột nhiên cảm thấy mình tựa vào bên trong một nơi hết sức mềm

mại và co dãn, một đôi tay nhỏ bén chậm rãi đặt lên huyết thái dương, nhẹ nhàng xoa xoa.

"Ta nghe người ta trời sinh đã có những thiên phú khác nhau. Hà Khôn, đây cũng là lần đầu tiên đến Yến Đô nhưng sao người có thể tìm được một nơi như thế này vậy?" Tần Phi líu lười nói: "Chỉ sợ người cũng chẳng thua gì người địa phương đấy!"

Hà Khôn là người thẳng như ruột ngựa, cười hì hì: "Trấn đốc đại nhân, không phải nói ngoa chứ dù Hà Khôn ta đến một nơi xa lạ, chỉ cần đi vài vòng là lập tức nắm được đường nào có đồ nhậu ngon, nơi nào có giai nhân tuyệt sắc. Đời người chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, nếu không tận hưởng lạc thú trước mắt, cả ngày chỉ cầm đầu cắm cổ vào sách vở, hoặc là vung đao múa kiếm thì còn gì là thú vị nữa."

Nói đến đây, vẻ mặt Hà Khôn có chút phiền muộn: "Đời này dù có cố gắng hơn nữa, chỉ sợ ta cũng không thể trở thành quan to như cha ta. Đọc sách... ta vừa nhìn thấy sách vở là đau cả đầu, đương nhiên những loại sách như tiểu thuyết phong nguyệt (DG: Tự hiểu) thì ta vẫn có thể kiên trì mà đọc; còn tập võ... ta chẳng hợp với nó. Dù sao thì trong nhà cũng có nhiều tiền, tốt xấu gì cũng có thể tìm cho ta vài tên bảo vệ, cứ vậy là được rồi."

Tần Phi thản nhiên nói: "Biết tự hài lòng cũng không hẳn là việc xấu."

"Đúng vậy đúng vậy!" Hà Khôn lập tức đứng dậy vội vàng nói: "Sẵn nói luôn, trấn đốc đại nhân, nếu phải xuất phát đi thảo nguyên đánh Man tử, ty chức muốn xin nghỉ ốm, ở lại Yến Đô tĩnh dưỡng là được rồi."

"Không được, ta đã biết rồi, người dùng mũi mình là lập tức biết nơi nào có giai nhân tuyệt sắc. Khi đến thảo nguyên, ta cần người làm quân tiên phong, dùng mũi của người để tìm nơi đám Man tử trốn cho ta." Tần Phi mặt không hề thay đổi, nói.

Hà Khôn vừa nghe vậy, cả người còn đang ngâm trong nước ấm nhưng vẫn bất giác cảm thấy lạnh cả người, da gà nổi toàn thân, run rẩy: "Trấn đốc đại nhân, ngài đang nói chơi đúng không?"

"Tần Phi tuyệt đối không nói lời xằng bậy!"

Tần Phi xoay đầu nhìn khuôn mặt đã sắp trắng bệch của Hà Khôn, mỉm cười nói: "Câu vừa rồi là ngoại lệ!"

Hà Khôn nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực nói: "Ta biết trấn đốc không phải là một người nhẩn tâm như vậy. Vậy thì..."

"Tuy không cần làm quân tiên phong nhưng việc đánh Man tử thì vẫn phải đi. Người đừng mơ tưởng đến việc ta sẽ để người ở lại đây, nhưng nếu vẫn khẳng khăng không đi thì ta vẫn có biện pháp..."

Tần Phi dừng lại một chút, ra vẻ thần thần bí bí.

Hà Khôn vừa thấy có hi vọng, vội vàng nhoài về phía thùng gỗ bên cạnh hỏi: "Biện pháp gì?"

"Tự mình chặt tay hoặc chặt chân, tàn phế thì khỏi phải đi." Tần Phi lười biếng nói.

Vẻ mặt Hà Khôn trở nên náo nức, đang muốn nói gì đó thì bỗng nhiên bên ngoài cửa có người kêu lên: "Yến vương thế tử đến..."

(1) - Quan nhị đại: tương tự với phú nhị đại, nhưng chủ yếu để chỉ con cháu của quan lại (con ông cháu cha) để đạt được thành công, quyền lực...

Bonus: Phú nhị đại (Rich 2G), chỉ con cái nhà giàu sinh ra vào thập niên 80, kế thừa gia sản hơn trăm triệu. Phú nhị đại có người học cao, thành công, cũng có người trở thành thiếu gia ăn chơi đến phá sản, hoặc trở thành người bình thường cũng chiếm tỉ lệ lớn. Có chuyên gia cho rằng tài sản của người giàu có nên hiến cho xã hội chứ không nên cho con cái kế thừa toàn bộ, nếu không rất dễ làm tăng sự phân hóa giàu nghèo trong xã hội, gây bất lợi đối với sự ổn định của xã hội và phát triển của nền kinh tế.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 145: Ăn của ta thì nôn ra cho ta.

Q.2 - Chương 145: Ăn của ta thì nôn ra cho ta.

Nhà tắm nổi tiếng nhất của Yến Đỏ đương nhiên sẽ có màn chiêu đãi như vậy, một vài thiếu nữ tràn đầy sức sống bùng trà rót nước, mang điểm tâm lên rồi cáo lui lui xuống.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Sở Dương đến nơi này, hẳn đã phải cố gắng áp chế cơn tức giận của mình, đứng trong sương phòng chờ Tần Phi

đến.

Sau một lúc lâu, cửa phòng cuối cùng cũng khẽ vang lên, Sở Dương ngẩng đầu lên nhìn, sắc mặt lập tức sững sờ như thiết.

Hắn vẫn còn nhớ rõ khuôn mặt kia, tuy khi đó hắn chỉ mới có tám chín tuổi nhưng vẫn lưu lại trong kí ức. Hơn nữa lúc ấy đối phương là một vị đại tướng uy chấn Bắc Cương, thường xuyên ra vào phủ Yến vương. Thân là thế tử của Yến vương, hắn vô cùng quen thuộc với gương mặt uy phong khí phách này. Chẳng bao lâu sau, hắn chẳng biết vì nguyên nhân gì mà phụ thân lại nhịn đau từ bỏ những thứ mình yêu thích (1), hạ lệnh giết chết người nọ. Về sau hắn dần dần trưởng thành, cuối cùng cũng hiểu được ý đồ riêng của phụ thân, thậm chí còn âm thầm thề rằng sau khi mình chấp chương một phương, nếu gặp phải tình huống như vậy thì nhất định sẽ không chút do dự giết chết hắn.

Chỉ có điều đã nhiều năm như vậy trôi qua, Sở Dương cũng dần dần quên mất người này, nhưng không ngờ hôm nay gương mặt này lại xuất hiện trước mặt mình một lần nữa.

"Lí Hồ Nô..." Giọng Sở Dương run rẩy.

Lí Hồ Nô thản nhiên đáp lại: "Không ngờ thế tử vẫn còn nhớ rõ ta, thật hân hạnh. Còn nhớ hơn mười năm trước, lúc thế tử vẫn còn nhỏ, ta từng đưa thế tử đi cưỡi ngựa săn thú..."

Tần Phi thông thả đi từ cửa vào, nhẹ giọng: "Gặp lại cố nhân, thông thường đều có rất nhiều cảm xúc. Thế tử có thể nhớ rõ Lí tổng binh, quả thật là không dễ. Có điều ta nghĩ bất kể thế tử đến đây để gặp ta hay gặp Lí tổng binh thì tâm tình chắc cũng không được tốt lắm."

Sở Dương thu liễm tâm thần, nghiêm trang chấp tay nói: "Tần trấn đốc lận lợi đường xa từ Đông Đô đến Bắc Cương để quân mã Đại Sở thí nghiệm vũ khí, Sở Dương đương nhiên phải tận tình địa chủ, vì Tần trấn đốc mà tổ chức một bữa tiệc tẩy trần. Có điều mấy ngày vừa rồi chính vụ, quân vụ của Bắc Cương quá bận rộn, rất nhiều người không thể dứt ra được để nghênh đón, nếu có chỗ thất lễ thì mong Tần trấn đốc lượng thứ."

Trái với thái độ thường ngày, Sở Dương đã tự hạ thấp tư thái, điều này khiến Tần Phi cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tần Phi và Lí Hồ Nô phân biệt ngồi xuống ghế khách. Sờ Dương cao giọng hỏi: "Không phải Lí tổng binh vẫn còn bị giam giữ ở đại lao hình bộ sao? Tại sao lại đến được đây?"

"về chuyện này thì ta nói là thích hợp nhất!" Tần Phi cười hắc hắc: "Mở cửa, rời đi, rồi đến đây. về phần lý do thì chúng ta còn đang suy nghĩ, lúc nào nghĩ ra thì lúc đó bổ sung là được. Chẳng hay thế tử có vừa lòng với câu trả lời như vậy không?"

Sờ Dương kiềm nén lửa giận đang bắt đầu sôi trào dưới đáy lòng, Tần Phi đang cố tình khiêu khích mình. Đúng vậy, có lẽ sự xuất hiện của Lí Hồ Nô là vô cùng sơ hở (2), nhưng hẳn lại chẳng thêm dấu điểm, ánh mắt còn nhìn thẳng vào mặt mình như muốn nói người có bản lĩnh thì gô cổ Lí Hồ Nô lại đi! Sờ Dương đã dần dần không nhận được khiêu khích như vậy rồi.

"Cũng không cần phải gọi ta là Lí tổng binh." Lí Hồ Nô thản nhiên nói: "Từ hơn mười năm trước, chức tổng binh đã bị xóa bỏ rồi. Hiện giờ Lí Hồ Nô chỉ là một kẻ mang tội trên người, cứ gọi thẳng tên là được."

Sờ Dương hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh nói: "Một khi đã như vậy thì Sờ Dương cũng sẽ không nhiều lời. Hôm nay xin thanh toán chi phí cho chư vị, ngày mai chư vị cứ đến phủ Yến vương, đến lúc đó tự nhiên sẽ có quan lại chịu trách nhiệm việc quân vụ giải thích cho chư vị làm sao để thí nghiệm vũ khí."

"Vậy xin đa tạ thế tử đã chiêu đãi!" Tần Phi nhiệt tình vươn tay ra.

Tuy Sờ Dương không biết Tần Phi có ý gì nhưng bắt tay cũng là lễ tiết, vì vậy cũng đưa tay ra. Hai bàn tay nắm lấy nhau, đột nhiên cảm thấy một lực mạnh truyền đến, cả bàn tay lập tức đau nhức như bị kim châm, khung xương gần như muốn gãy vụn. Sờ Dương cố chịu đựng, cười nói: "Tu vi của Tần trấn đốc càng ngày càng khó lường, thật sự khiến người ta phải khâm phục."

Nụ cười trên mặt hắn đã trở nên khó coi còn hơn cả khi khóc lóc, chỉ cần hơi nhích mũi là đã đau đến mức chảy cả nước mắt, hắn chỉ miễn cưỡng gắng sức để mình không run rẩy.

Tần Phi cũng không có ý định khiến hắn quá mất mặt, lúc này liền buông tay ra, nhẹ giọng nói: "Năm ngoái ta và thế tử từng tỷ thí một trận, bởi vì

ngoài ý muốn nên cũng không tính là quá công bằng. Ta cũng chỉ tò mò muốn thử xem tu vi của thể tử có tăng lên hay không, nếu không chi bằng hôm nào ta và người lại tỷ thí một trận?"

"Không cần khách khí!" Sờ Dương oán hận nói.

"Ta tuyệt đối không khách khí!" vẻ mặt của Tần Phi trở nên thành khẩn: "Luận bàn một chút đi."

"Ta đi tính tiền..." Sờ Dương dấu bàn tay vẫn còn vô cùng đau nhức vào tay áo, ôm mối hận mà nhanh chóng rời đi.

Đợi đến khi cửa phòng đóng lại, Tần Phi lặng lẽ khuếch tán niệm lực ra xung quanh, xác nhận quanh mình không còn ai. Đến lúc này hãn và Lí Hồ Nô đều trở nên nghiêm túc.

"Tính cách của Sờ Dương không phải là như vậy. Trước khi hãn đến đây, nhất định Yến vương đã cảnh tỉnh hãn một lần, nếu không vừa rồi Sờ Dương nhất định sẽ chẳng nhìn được!" Tần Phi phân tích: "Hết lần này đến lần khác ta làm nhục hãn, không ngờ hãn vẫn có thể kiên nhẫn được... Lấy bản tâm của hãn, nếu không phải Yến vương đáp ứng có hậu chiêu lợi hại để đối phó chúng ta, hãn tuyệt đối sẽ rất dễ kích động."

Lí Hồ Nô trầm ngâm: "Người nói đúng. Yến vương là kẻ khá phức tạp, người yêu mến hãn sẽ cảm thấy hãn là một anh hùng, còn người không ưa hãn sẽ cảm thấy hãn vô cùng độc ác. Thật ra mọi việc hãn làm đều dựa trên lợi ích, đối với việc có lợi, hãn sẽ không tiếc mà trả giá hết thảy, một khi đã mất đi giá trị lợi dụng, hãn sẽ vứt đi mà không thèm đếm xỉa đến. Có lẽ người ngồi ở địa vị cao đều sẽ có tâm tính như vậy."

"Nếu như vậy, ta càng thêm lo lắng cho hành trình trên thảo nguyên của chúng ta." Tần Phi nghiêm túc nói: "Trước kia ta vẫn cho rằng mình không hề xem nhẹ Yến vương, hiện giờ xem ra ta lại hối hận mình đã không đánh giá hãn quá cao. Hãn thực sự là một đối thủ đáng sợ, sau khi ra oai phủ đầu phải ăn một tát của ta mà rút về, không ngờ lại có thể để thể tử ra mặt ăn nói nhũn nhặn. Ăn nhặn như vậy đương nhiên là vì trả thù một cách tàn khốc!"

Lí Hồ Nô đang định nói thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi, thấp giọng nói: "Có người đến đây!"

Nhiệm lực của Tần Phi cũng mơ hồ tìm được một luồng ý thức cường đại tiến vào dò xét nơi này. Hai người lập tức ngưng thần đề phòng!

"Hồ Nô, nếu đã trở lại Bắc Cương, chẳng lẽ lại không đến gặp ta sao?" Một âm thanh trầm hùng vang lên từ trong sân.

Về mặt Lí Hồ Nô khẽ thay đổi, hẳn đã dự liệu trước việc này sẽ xảy ra, chỉ là không ngờ nó lại đến nhanh như vậy thôi.

Hắn đứng dậy mở cửa phòng, đưa mắt nhìn ra ngoài sân, một vị hắc y nhân đang khoanh tay đứng trong đình viện, về mặt uy phong, khí độ bất phàm.

"Sư..."

Lí Hồ Nô chỉ kịp nói một chữ liền bị hắc y nhân lạnh lùng cắt lời: "Mười năm trước, lúc muốn lấy tính mạng của người ta đã từng nói chúng ta không còn là sư đồ. Không ngờ người lại dám trở lại Bắc Cương... Hừ!"

"Bắc Cương là đất của Đại Sờ, không phải là lãnh địa riêng của Yến vương, cũng chẳng phải là đất của Lưu Nhâm Trọng người. Vì sao hắn không thể trở về?" Tần Phi nhanh chóng bước ra ngoài cửa, mĩa mai.

"Trở về cũng được!" Lưu Nhâm Trọng âm trầm nói: "Lí Hồ Nô, tuy người có thiên phú dị bẩm, có thể học được một thân tu vi từ ta, nhưng hôm nay ta muốn thu hồi tu vi của người, đạo lý này chỉ cần Tần trấn đốc có đầu óc của một đứa nhóc ba tuổi là có thể nghĩ thông suốt!"

"Người tự phế hay muốn đợi ta động thủ?" Lưu Nhâm Trọng lạnh lùng quát.

(1) - Nhẫn thống cát ái: nhẫn thống - nhịn đau/chịu đựng nỗi đau đớn trong lòng; cát ái - từ bỏ thứ mà mình yêu thích.

(2) - Nguyên văn: Miêu nị - tiếng địa phương của Bắc Kinh xưa, cũng lưu truyền đến những nơi khác như Thiên Tân, Thượng Hải. Chỉ dấu vết thiếu sót/sơ hờ của sự việc, về phương diện không hợp với lẽ thường...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 146: "Sinh" xuất hiện..

Q.2 - Chương 146: "Sinh" xuất hiện..

Bầu không khí lập tức trở nên lạnh như băng, Tần Phi nhẹ nhàng bước từng bước một ra chắn phía trước Lí Hồ Nô, cười lạnh nói: "'Lưu Nhâm Trọng người chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi."

Lưu Nhâm Trọng điềm nhiên nói: "Nếu ta là người truyền thụ tu vi cho hắc dương nhiên cũng có thể thu hồi. Hồ Nô, người có lá gan không vậy?"

Lí Hồ Nô vòng qua người Tần Phi bước lên trước, trầm giọng nói: "Nếu người có bản lĩnh thì cứ lấy về. Mười năm trước chúng ta đã ân đoạn nghĩa tuyệt hiện giờ sao ta lại phải tự phế chỉ vì một câu của người?"

"Được!" Lưu Nhâm Trọng ngửa mặt lên trời cười dài, trong tiếng cười điên cuồng, hắc đưa tay sử ra một chương sấm sét.

Hắc vô cùng tin tưởng tu vi của mình, cũng hiểu rất rõ Lí Hồ Nô. Tuy người này là thiên tài nhưng đã bị nhốt ở đại lao hình bộ hơn mười năm, không có cơ hội luận bàn với cao thủ bên ngoài, càng không được tiếp xúc với những công pháp mới. Mười năm, thời gian này đã đủ để khiến một cao thủ trẻ tuổi bị mọi người lãng quên. Mà trong mười năm này, Lưu Nhâm Trọng chưa từng xao lãng, năm đó hắc có thể dễ dàng đánh trọng thương Lí Hồ Nô, thiếu chút nữa đã lấy mạng Lí Hồ Nô thì lúc này đương nhiên cũng có thể!

Kiểm quang lóe lên, sắc bén như sương, kiếm phong nhẹ nhàng lướt đến chương.

Kẻ xuất thủ đương nhiên là Tần Phi.

Lưu Nhâm Trọng còn chưa kịp kinh ngạc thì Tần Phi đã khẽ quát một tiếng "Trảm!"

Đoạn Ca lướt qua chương của Lưu Nhâm Trọng một cách quỷ mị, tránh được chương lực mạnh mẽ đáng sợ của hắc, lập tức một kiếm nộ trảm, kiếm ý VO cùng hào hùng cuộn cuộn tuôn ra.

Thiên địa biến sắc, cỏ cây ôm sâu. Thời tiết đầu xuân ở Bắc Cương vốn vô cùng giá rét, có điều khi một kiếm này hạ xuống lại đoạt hết mọi sinh cơ nơi đây. Một cành cỏ mới vươn ra từ góc tường trong khoảnh khắc đã trở nên khô vàng, một chồi non trên ngọn cây lá tả rơi xuống, mây mù khuất trắng, chẳng dám tỏ oai phong...

Lưu Nhâm Trọng thầm kêu một tiếng không tốt, ngàn tính vạn tính, cho dù có thêm Tan Phi thì hai người bọn họ cũng không phải là đối thủ của mình. Có điều hắn đã xem nhẹ một điểm, trong tay Tần Phi có kiếm ý của đại tông sư Đã lâu lắm rồi hắn chưa sử dụng nhưng không có nghĩa là hắn không còn đối với một tu hành giả không phải là đại tông sư “ kiếm ý đạt tới mức đại tông sư cũng đủ uy lực rồi.

Chường thể của Lưu Nhâm Trọng nhanh chóng xảy ra biến hóa theo một quy luật, nếp gấp trên mu bàn tay trong nháy mắt càng sâu thêm, mạch máu lồi lên, làn da trở nên khô ráp như tay của một ông lão bảy tám mươi tuổi. Nếp nhăn, vết bớt như ôn dịch lan ra khắp người.

Một kiếm này tên là "Sinh"! Vạn vật trong thiên địa sau cùng vẫn luôn cân bằng, có người sinh, sẽ có người tử, kiếm khí có sinh cơ, se lập tức muốn tước đoạt sinh cơ trong thân. kiếm là sinh, Lưu Nhâm Trọng chính là tử!

Thấy không ổn, Lưu Nhâm Trọng nhanh chóng lui về phía sau, mũi chân tựa như không chạm đất mà lướt đi mấy trượng. Thân ảnh của hắn vừa động, một thanh đồng côn ngấm đen nặng nề vung vào mặt, cương phong mạnh mẽ làm hai mắt hắn đau nhói, khiến hắn không dám mở to mắt. Khi đồng côn được thi triển, thậm chí theo côn, trong khoảnh khắc đã lách đến phía sau Lưu Nhâm Trọng, cắt đứt đường lui của hắn. Lí Hồ Nô ra tay không hề lưu tình - người muốn phế ta, ta sẽ giết người!

Trước, là kiếm sinh người tử! Sau, là côn sát người bất lực!

Lưu Nhâm Trọng gầm lên giận dữ, lưng va thật mạnh vào đầu côn, một ngụm máu phun về phía kiếm quang của Tần Phi, thân ảnh như khói nhẹ nhàng lướt qua mưa kiếm, chỉ trong nháy mắt đã thoát khỏi gọng kiếm của hai người.

Lưu Nhâm Trọng hoảng hồn vẫn chưa kịp bình tĩnh lại, nhìn thấy mớ tay bên tai đã trở nên bạc trắng, hắn cảm thấy làn da trên cơ thể cũng đã trở nên nhão nhẹt, thân thể mềm nhũn không chút sức lực. Vừa rồi hắn chỉ phân tâm một chút để đỡ một côn của Lí Hồ Nô, có điều kiếm này của Tần Phi gần như đã cướp hết toàn bộ sinh cơ của hắn, đại tông sư ra uy quả nhiên thế không thể đỡ.

Nhưng trọng lòng Lưu Nhâm Trọng lại rất rõ ràng, hẳn có thể còn sống không phải vì công lực của Tần Phi không đủ, cũng không phải kiếm ý một kiếm kia chưa đủ cường đại, lại càng không phải là do tu vi Lí Hồ Nô giam sát, trái lại Lí Hồ Nô còn tinh tiến không ít so với mười năm trước.

Hắn có thể sống, chính là vì một kiếm này. Hắn đã từng gặp qua kiếm ý đoạt sinh cơ, nếu không trước một kiếm ngưng tụ sinh cơ đến đỉnh điểm của Tần Phi, hẳn chẳng thể nào đánh bừa, bị ừ Hồ Nô đả thương mà thoát khỏi Sinh.

Nhiều năm về trước, hắn từng được gặp một cao thủ có tiếng tăm ngang ngửa với mình, hắn đã thách đấu với người đó, kết quả là bị người nọ một kiếm đoạt đi sinh cơ, biến thành một cái xác khô. Từ đó về sau Lưu Nhâm Trọng thề rằng nếu ngày nào mình vẫn chưa tiến vào cảnh giới đại tông sư quyết không trêu chọc người đó Có điều hẳn chẳng thể nghĩ tới việc lại nhìn thấy một kiếm này trong tay Tần Phi...

Toàn thân Lưu Nhâm Trọng đã ứa sùng mồ hôi, hắn run giọng hỏi: "Tần Phi, người và Thủy Tình Không có quan hệ gì?"

Tần Phi lạnh lùng nhìn hắn, không trả lời.

Lưu Nhâm Trọng lau mồ hôi trên trán, không dám ở lại, đạp mũi chân một cái rồi nhảy lên tường, nhanh chóng biến mất.

Tần Phi tức giận chà chà chân, mắng: "Cơ hội tốt như vậy mà lại không lấy được tính mạng của Lưu Nhâm Trọng, nghĩ đến lại thấy hối hận, cơ hội như thế có thể có mấy lần chứ?"

Lí Hồ Nô khẽ chớp mắt, đi đến cạnh Tần Phi thấp giọng hỏi: "Vừa rồi hẳn hỏi người và Thủy Tình Không có quan hệ gì là sao? Thủy Tình Không là ai?"

Tần Phi tức giận chau mày: "Việc này để nói sau, trước tiên là nói về một cơn vờ roi của người. Hắn đã liều mạng già của mình mà lao vào cơn của người chẳng lẽ người không thể dồn sức đánh chết hắn hay sao? Người nghĩ xem! hiện giờ đã chạy mất, tuy Lưu Nhâm Trọng phải mất một đoạn thời gian để điều tức mới khôi phục được nhưng chung quy vẫn thoát chết đúng không?"

Lí Hồ Nô hờ hững thờ dài, hăn cũng là cao thủ một thế hệ, đương nhiên hiểu rõ cơ hội vừa rồi rất khó để xảy ra lần nữa. Có điều đối địch trước sau gì cũng phải dùng thực lực của mình, Lí Hồ Nô cũng không vội vàng, chỉ cần mình tiến bộ nhanh hơn so với Lưu Nhâm Trọng, sẽ có một ngày mình sẽ vượt qua Lưu Nhâm Trọng.

"Thủy Tình Không là ai?" Lí Hồ Nô lại tiếp tục hỏi đến.

Tần Phi đặt móng ngồi lên lan can, nhẹ giọng đáp: "Rất ít người biết đến cái tên Thủy Tình Không, người này đã mai danh an tích từ rất nhiều năm về trước!"

Những người trọng phòng tắm cũng biết Tần Phi và Lưu Nhâm Trọng đánh nhau, có điều đối với bọn họ thì người như vậy chẳng khác nào là than tiên trên trời, nào dám mớ miệng nhiều chuyện? Cả đình viện trở nên im ắng không một ai đến đây quấy rầy.

Tần Phi từ tốn nói: "Sau khi gia nhập Sát Sự thánh, ta đã đọc qua rất nhiều hồ sơ cũ mới biết được chuyện này. Rất nhiều năm trước kia, lúc nước Ngụy còn chưa bị diệt vong, Ngụy đế từng tuyển một vị phò mã từ dân gian cho con gái mình, lúc ấy chuyện này bị rất nhiều hoàng thân quốc thích phản đối. Vị phò mã kia chính là Thủy Tình Không, khi đó hăn chỉ là một người dân thường tu vi không nổi trội, cũng chẳng có học thức hơn người, không một ai biết VI sao Ngụy đế lại chọn hăn làm con rể."

"Nhưng trong cuộc chiến diệt Đường, Thủy Tình Không theo quân xuất chinh. Lân đó hăn đại chiến thần uy, nói như the nào nhỉ? Bang Chan có bao nhiêu uy phong trong cuộc chiến phạt Ngụy thì Thủy Tình Không còn sáng chói hơn nhiều trong cuộc chiến diệt Đường. Có điều Thủy Tình Không lại mang mặt nạ ra trận, không ai biết cao thủ giết người như quỷ mị kia lại chính là con rể của Ngụy đế - Thủy Tình Không."

Lí Hồ Nô trở nên say mê, nhẹ giọng nói: "Xem ra nếu những nhân vật thiên tài như Thủy Tình Không, Bàn Chân có thể so tài với nhau thì thật là một sự kiến khiến nhiệt huyết sục sôi."

Tần Phi ho khan một tiếng, cắt đứt dâm ý của Lí Hồ Nô, tiếp tục nói: "Vài năm sau đó, cuộc chiến Sở Ngụy trở nên hết sức căng thẳng, thanh danh của Bàn Chân đã nổi lên từ vài năm trước. Vào thời điểm khai hòa chiến dịch

Thủy Tình Không đã ám sát vài vị đại tướng của nước Sở, khi hắn đang ám sát một trọng đương kim tam công ngự sử - đại phu Đường An, những cao thủ thanh niên như Bàng Chân và Liễu Khinh Dương cùng một đám thị vệ đại nội đã đánh một trận ác liệt với Thủy Tình Không. Không ai ngờ được tu vi của Thủy Tình Không lại cao như vậy, cũng trong trận chiến ấy, Bàng Chân đã chính thức đột phá công cùm xiềng xích tông sư, trở thành một vị đại tông sư! Vì vậy theo một phương diện nào đó, Thủy Tình Không còn được xem là nửa sư phụ của Bàng Chân!"

"Cũng trong hồi đại chiến đó, tuy Thủy Tình Không đã phá vây trốn thoát nhưng mặt nạ lại bị đánh rơi, thân phận cũng không cách nào dấu diếm được nữa. Ngoài ra hắn mang trọng thương trên người không thấy xuất hiện lần nữa trong các chiến dịch kế tiếp, về sau, khi nước Ngụy bị diệt, Thủy Tình Không liền mất tích. Có người đồn rằng sau trận chiến với Bàng Chân và Liễu Khinh Dương, Thủy Tình Không đã chết."

"Cho đến hơn mười năm trước, khi thấy Man tộc trên đại mạc thờ phụng một người làm võ tôn, Sát Sự thánh mới cảm thấy vô cùng hứng thú, nh lần phái người đến điều tra, sau khi tồn thất không ít cao thủ mới xác nhận được thân phận của người nọ, cũng chính là phò mã của nước Ngụy đã mất tích bấy lâu - Thủy Tình Không." Tần Phi thản nhiên nói: "Theo tirih toán thì Thủy Tình Không là người xấp xỉ năm mươi tuổi, Lưu Nhâm Trọng ở Bắc Cương Thủy Tình Không ở Man tộc, hai người từng giao thủ với nhau cũng là việc bình thường, nhưng ta cũng chẳng biết vì sao hắn lại hỏi ta và Thủy Tình Không có quan hệ gì?"

Những lời sau cùng là do Tần Phi cố tình nói để lừa gạt Lí Hồ Nô. Kiếm ý của hắn đến từ Tôn Hạc, đại tông sư thời nước Ngụy cùng Thủy Tình Không sao có thể không nhận ra? Một kiếm này có lẽ là do Tôn Hạc tự nghĩ ra, cũng có thể là kiệt tác của Thủy Tình Không. Có điều mối quan hệ này cũng không cần thiết phải nói cho Lí Hồ Nô biết.

Có điều Lí Hồ Nô có vẻ cũng không bị lừa gạt, hắn trầm giọng nói: "Lưu Nhâm Trọng đoán được mức độ nặng nhẹ khi ta xuất thủ, tránh được một kích sắc bén nhất của ta cũng không có gì kì quái. Có điều hắn có thể chạy trốn khỏi kiếm ý đã ngưng tụ đến đỉnh điểm của người, ngoại trừ bản lĩnh

của chính mình thì hẳn nhất định đã gặp qua một kiếm này! Tám phần chính là đến từ Thủy Tình Không!"

Hắn vừa nói vậy, Tần Phi cũng cảm thấy hứng thú, lăm lăm tự hỏi: "Nếu muôn Thủy Tình Không xuất một kiếm giết người này, mà Lưu Nhâm Trọng lại ở bên cạnh nhìn thấy, vậy đó là ai?"

Thân phận địa vị và tu vi của người bị giết nhất định sẽ không thấp, hai người đoán già đoán non nửa ngày nhưng vẫn không tìm được manh mối nào VI vậy cũng chẳng thêm quan tâm nữa.

Ngoài cổng đình viện, một bóng người nơm nớp lo sợ lộ ra, sau đó nhanh như chớp thu về.

Tần Phi nhẹ giọng nói: "Ra đi Hà Khôn, ta thấy người rồi!"

Hà Khôn mặt mày tái mét đi tới, đau khổ nói: "Tần trấn đốc, tấm với ngài xong vừa đi ra đã phải hoảng sợ như vậy, về sau có chuyện tốt chuyện xấu gì mong ngài đừng chiếu cố đến ta, ta chang phải kẻ tốt phúc, sợ là ăn khong t đâu..."

"Có chính sự gì thì nói đi." Tần Phi tức giận mắng.

Hà Khôn nghiêm trang bẩm báo: "Tần trấn đốc, vừa rồi có người của phủ Yến vương giao cho ty chức một bức thư mời, mời Tần trấn đốc giờ ngo ngày mai đến phủ Yến vương dự tiệc rượu, tiện thể thương lượng việc thi nghiêm vu khí."

Nói xong, hắn run rẩy hỏi: "Tần trấn đốc, xin ngài ột câu trả lời chắc chắn, ngày mai đi thì vẫn đánh sao?"

"Hên xui à..."

"Vậy ty chức xin mượn một thứ..."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 147: Lần đầu gặp Yến vương

Q.2 - Chương 147: Lần đầu gặp Yến vương

Phủ Yến vương tọa lạc ở trung tâm của Yến Đô, vương phủ chiếm một mảnh đất cực lớn, tọa bắc triều nam, vô cùng uy phong.

Trước cửa vương phủ có hai đội võ sĩ mặc kim giáp đứng gác, trong tay cầm binh khí.

Tần Phi mặc một bộ quan phục Đồng tri Trấn đốc gọn gàng, cùng với Phồn Đóa Nhi, Tùy Kiệt đi ngang qua võ sĩ kim giáp mà tiến vào phủ Yến vương. Hắn ung dung đi vào Yến Đô như đi ăn cơm tắm rửa mát xa, chẳng hề căng thẳng chút nào

Quản gia của vương phủ đích thân dẫn đường, đưa ba người Tần Phi đến phòng hội nghị.

Phòng hội nghị bài trí ba mươi hai chiếc ghế tựa, mười sáu cái bàn trà, bên trong đã có bảy tám vị quan viên tướng lãnh của Bắc Cương đang ngồi đó, Yến vương ung dung ngồi ở vị trí trung tâm, vừa thấy Tần Phi tiến vào liền cười ha hả, đứng dậy chào hỏi: "Tần trấn đốc không quản ngàn dặm đường xa để đến Bắc Cương, vì nước vì dân mà không nề hà khổ cực, thật là đáng kính nể."

Mới vào đã bị chụp mũ để áp chế, Tần Phi mỉm cười đáp lời: "Yến vương tọa trấn Bắc Cương, bảo vệ sự bình yên của biên cương, khiến Man tộc không dám xâm lấn, phần công lao này lớn đến đâu thì Tần Phi cũng chẳng dám nói."

Hai người hư tình giả ý thối phòng nhau một phen, Tần Phi nhẹ nhàng ngồi xuống ghế khách.

Yến vương đưa mắt ra hiệu, một vị tướng lãnh mặc quan phục phó tướng liền đứng dậy trải một tấm bản đồ trên mặt đất, phía trên có đánh dấu vị trí các con sông, ngọn núi, bản đồ sinh động vô cùng rõ ràng.

Vị phó tướng kia ôm quyền nói: "Tần trấn đốc, tại hạ là Thời Hưng Lưu, phó tướng trấn thủ tám của Bắc Cương, xin Tần trấn đốc xem xét bản đồ."

Hắn thò tay lấy một cái thước ngắn ra, chỉ về phía bên trái: "Phía đông là nơi cư trú của Man tộc, lệch về phía tây chính là nơi Ma tộc chiếm cứ. Ty chức nghĩ Tần trấn đốc đã vô cùng hiểu rõ địa bàn của Man tộc và Ma tộc rồi. Lúc đầu, khi Sát Sự thỉnh thí nghiệm vũ khí, chúng ta đều là người đưa Lang Nha quân tiến vào khu vực của Man tộc để thí nghiệm, bởi vì sức chiến đấu của Man tộc hơi yếu hơn Ma tộc một chút, về phương diện an

toàn thì tốt hơn. Có điều lần này chỉ sợ quân đội của Tần trấn đốc bắt buộc phải tiến vào khu vực tác chiến của Ma tộc."

"Vì sao?" Phồn Đóa Nhi không đợi Tần Phi lên tiếng đã hỏi trước.

Thời Hưng Lưu liền giải thích: "Năm ngoái, hai đại khả hãn của Ma tộc và Man tộc bùng nổ một trận đại chiến, sau khi Man tộc thất bại đã không ngừng co cụm lại về phía đại mạc. Hiện giờ muốn từ Bắc Cương tiến vào thảo nguyên để tìm được một đội lính hơn năm trăm người của Man tộc trong phạm vi năm trăm dặm trong thảo nguyên cũng rất khó! Mà quân mã Bắc Cương của chúng ta cũng không thể tiến vào thảo nguyên sâu hơn năm trăm dặm để thí nghiệm vũ khí, nếu tiến vào, một khi bị dị tộc phát hiện hành tung, muốn chạy thoát trở về gần như là bất khả thi."

"Còn Ma tộc thì khác, mọi người nhìn đây!"

Hắn lấy thước gỗ vài cái lên khu vực đánh dấu điểm đỏ ở phía bên phải của bản đồ, nói tiếp: "Những nơi này đều là khu vực bị Ma tộc chiếm cứ, mỗi nơi có khoảng một ngàn nhân mã của Ma tộc. Chúng ta có thể sử dụng cách dụ địch để khiến Ma tộc phái ra một đội binh mã một hai trăm người đuổi theo, sau đó chúng ta sẽ dẫn chúng vào vòng vây của mình, đợi Lang Nha quân của Tần trấn đốc sử dụng vũ khí mới để tiêu diệt chúng là có thể lui về nơi đại quân đóng quân."

Thời Hưng Lưu chỉ vào một điểm xanh: "Đây là trấn thứ tám mà mặt tướng đóng quân, khoảng cách giữa nó và những khu vực Ma tộc chiếm cứ vừa rồi chỉ hơn trăm dặm, thúc ngựa chạy nhanh thì chỉ cần nửa ngày là có thể quay trở về. Dù có nguy hiểm gì xảy ra thì tin tức qua lại cũng nhanh, trấn thứ tám cũng có thể lập tức tập hợp quân mã tìm cách cứu viện. Vì vậy theo mặt tướng nghĩ, đến những địa điểm này để thí nghiệm là tốt nhất."

Tần Phi ung dung bắc chân lên đài, không chút kiêng nể hỏi: "Nếu bộ hạ của phó tướng đến trễ, không kịp thời cứu viện thì sao?"

"Việc này..." Về mặt Thời Hưng Lưu hiện ra chút xấu hổ, vội vàng thanh minh: "Binh quý thần tốc, thiết kỵ dưới trướng ty chức có thể hành quân cấp tốc một ngày hai trăm dặm, tốc độ tuyệt đối không là vấn đề."

Tần Phi gật gật đầu, hỏi tiếp: "Vậy trấn thứ tám có quy củ gì vô cùng phức tạp không? Ví như, ta phái người đến cầu viện, đầu tiên là phải kiểm tra

giấy tờ, sau đó viết tờ khai, tiếp theo phải qua vòng tra hỏi của lính gác cổng, rồi phải đi tìm một vị phó tướng nào đó, sau lại phải qua kiểm tra. Phó tướng sẽ thông báo việc tập kết quân đội cần một khoảng thời gian, tập kết xong còn phải tốn thêm một canh giờ để động viên trước cuộc chiến..."

Thời Hưng Lưu mồ hôi tuôn ra như suối, đây đều là những chủ ý mà chính hãn và một vài vị tướng lĩnh đã hiến kế trước mặt Yến vương, nhằm khiến Tần Phi tiến vào thảo nguyên rồi một đi không trở lại, không ngờ vừa giáp mặt hãn đã hỏi ngay những điều này, thật khó để trả lời.

Yến vương ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Từ trước đến giờ bộ hạ của ta không có những quy củ rườm rà như vậy."

"Tùy Kiệt!" Tần Phi thấp giọng quát.

Quan quân Lang Nha đứng sau hãn lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng tắp.

"Nghe thấy không, hãy ghi nhớ những lời mà Thời phó tướng và Yến vương vừa nói rồi viết ra giấy, sau đó đưa cho Sát Sự thính. Nếu chúng ta xui xẻo gặp phải tình huống như vậy, nhớ phải để Dịch tổng đốc đến đòi công đạo cho chúng ta." Tần Phi thản nhiên nói.

Thời Hưng Lưu cười lạnh trong lòng, cho dù quân đội đến đúng lúc thì sao, chỉ cần xuất công bất xuất lực (DG: có mặt mà đứng chơi), quân mã rên vang rung trời nhưng không động thủ, mặc cho các người chết trước ở trong, đến lúc đó các người đã trở thành một đám oan hồn, còn có thể gây khó dễ cho ta như thế nào nữa?

Hãn vừa có tính toán riêng, Tần Phi đã đứng dậy nói: "Yến vương, để bày tỏ sự quan tâm của Bắc Cương đối với lần thực nghiệm vũ khí này, ty chức khẩn cầu Yến vương phái thế tử Sở Dương và phó tướng Thời Hưng Lưu cùng đi. Vừa rồi khi phó tướng thề son thề sắt, ty chức đã cẩn thận cân nhắc, nghĩ rằng nếu không có gì nguy hiểm thì không bằng mời thế tử và Thời phó tướng cùng đi. Đến lúc luận công phong thưởng, triều đình nhất định sẽ không bạc đãi phó tướng và thế tử."

Ánh mắt của Yến vương chợt lóe lên một tia chán ghét, thẳng nhai Tần Phi này thật sự là tên khốn nạn, thế này chẳng phải là muốn bắt Sở Dương làm con tin sao? Đường đường là Yến vương, sao có thể để việc này xảy ra?

"Gần đây thân thể của Sở Dương không tốt, phải ở nhà điều tức. Về phần Thờ phó tướng..."

Yến vương chưa nói xong, Tần Phi đã chen vào: "Yến vương, dù sao thì Thờ phó tướng chỉ là phó tướng, cũng chẳng phải là chủ tướng của trấn thứ tám, hắn đi theo ta hắn là không có vấn đề gì chứ? Hơn nữa nếu thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, Thờ phó tướng vì nước hi sinh thân mình, Yến vương cùng lắm cũng chỉ bớt đi một vị phó tướng mà thôi, trong các trấn của Bắc Cương bèo bèo cũng có vài chục vị phó tướng, chắc Yến vương không thiếu cái này đâu nhỉ..."

Về mặt Thờ Hưng Lưu gần như tái mét, hắn đã nhiều lần hại người nhưng chưa từng bị hại thảm như vậy.

"Tần Phi, người đừng nên quá phận. Thí nghiệm vũ khí vốn là việc của Lang Nha quân các người, binh mã Bắc Cương chỉ phối hợp mà thôi. Ta thân là phó tướng, trong tay có rất nhiều chuyện quan trọng cần xử lý, sao có thể cùng đến thảo nguyên với các người?" Thờ Hưng Lưu phẫn nộ trách mắng.

Tần Phi nhún vai: "Chẳng qua chỉ là mời người đi, người cần gì phải phản ứng mạnh vậy? Chẳng lẽ người biết đường đến thảo nguyên là tử lộ?"

Thờ Hưng Lưu lạnh lùng trừng mắt với Tần Phi, không thêm nói gì nữa.

"Tần trấn đốc, người quá đa nghi rồi!" Yến vương thản nhiên nói: "Tuổi còn trẻ mà đã có nhiều nghi ngờ như vậy cũng không phải là đạo làm người!"

"Tâm hại người không nên có, nhưng tâm phòng người không thể không!"

Tần Phi nhẹ nhàng ném lại một câu, tay áo phấp phới cuốn lại tấm bản đồ trên mặt đất, trong nháy mắt đã ra đến ngoài cửa: "Bản đồ không tồi, ta xin nhận. Về phần sự phối hợp của quân mã Bắc Cương, Tần Phi không dám hy vọng xa vời, mà hy vọng xa vời cũng chẳng có nổi."

Phồn Đóa Nhi và Tùy Kiệt sững sốt. Hai người không ngờ Tần Phi lại không nể tình như vậy, có điều hắn đã muốn rời khỏi đó thì hai người cũng chỉ có thể thi lễ mà đi theo.

Yến vương chăm chú dõi theo bóng dáng dần khuất của Tần Phi, đột nhiên nở một nụ cười nhạt, phất tay ra hiệu cho chúng tướng lui ra.

Sau một lát, Lưu Nhâm Trọng và Sở Dương xuất hiện từ phía sau tấm bình phong. Lúc này Lưu Nhâm Trọng đã không còn thần thái của Bắc Cương đệ nhất nhân, hắn quần tay kít mít trong tay áo như không muốn bị ai nhìn thấy. Đối với Lưu Nhâm Trọng, việc bị Tần Phi và Lí Hồ Nô tính kế là điều nhục nhã nhất trong đời, hắn có thể bại dưới tay Bàn Chân nhưng đó là thất bại đường đường chính chính, là do bản lĩnh không bằng người ta. Mà lần này rõ ràng thực lực của Tần Phi còn kém xa hắn, ai ngờ chỉ bằng một đạo kiếm ý đại tông sư đã buộc hắn phải chống đỡ một đòn của Lí Hồ Nô. Năm đó Lí Hồ Nô uy chấn Bắc Cương, công phu của hắn há lại là thứ được thối phòng? Một cơn kia của hắn tuy chưa thể khiến Lưu Nhâm Trọng té ngã nhưng cũng đã làm khí huyết hắn sôi trào, đến giờ chân khí vẫn chưa thông suốt. Mà một kiếm của Tần Phi lại càng đáng hận hơn, một kiếm đoạt thiên địa sinh cơ, khiến cho Lưu Nhâm Trọng phải bó tay toàn tập, hơn nữa còn khiến hắn nhớ lại ký ức về một kích vô cùng khủng bố của Thủy Tình Không.

"Rốt cuộc Tần Phi và Thủy Tình Không có quan hệ gì?" Yến vương nhíu mày: "Mọi người đều biết phía sau Tần Phi nhất định có một vị đại tông sư chống lưng, có người nói là Tôn Hạc, hiện giờ xem ra Thủy Tình Không chưa chắc đã không có khả năng."

Lưu Nhâm Trọng lắc đầu, nhẹ giọng nói: "Ta đã từng tận mắt chứng kiến uy lực một kiếm kia của Thủy Tình Không, một khi hắn xuất kiếm, trong nháy mắt sẽ cướp đoạt toàn bộ sinh cơ trong phạm vi trăm trượng. Dưới kiếm của Thủy Tình Không, vị cao thủ kia cũng chẳng thể chống đỡ được quá hai lần hít thở. Tần Phi vẫn chưa đủ công lực, nếu hắn có cảnh giới tông sư rồi sử một kiếm này, chỉ sợ vết thương của ta còn nặng hơn nhiều."

"Quan hệ giữa Tần Phi và Thủy Tình Không tạm thời chưa thể kết luận, không bằng gia tăng sự theo dõi đối với Tần Phi, xem xem sau khi tiến vào thảo nguyên hắn sẽ tiếp cận Man tộc hay Ma tộc."

Yến vương trầm ngâm: "Được, đây mới là lần đầu tiên ta gặp Tần Phi, tiểu tử này gây cho ta ấn tượng vô cùng thú vị. Hắn không hề sợ hãi, cũng chẳng ngán âm mưu quỷ kế gì. Hắn không nể mặt ta thì cũng chẳng nể mặt toàn bộ Bắc Cương quân. Tần Phi ở lại Bắc Cương, Sát Sự thánh sẽ giao cho hắn

nhiệm vụ nằm vùng, đóng chặt hãn ở Bắc Cương, một lần nữa bồi dưỡng hệ thống tình báo của Sát Sự thính đã từng bị chúng ta thanh trừ. Chỉ gặp một lần nhưng ta cảm thấy Tần Phi này là một người rất quyết đoán, cũng rất có đảm lượng!"

Sở Dương nghe phụ thân đánh giá cao Tần Phi thì trong lòng vô cùng ghen ghét, tuy hãn chưa nói ra ngoài miệng nhưng vẻ mặt giận dữ đã bán đứng hãn.

Yến vương đưa mắt nhìn hãn, hỏi: "Dương nhi, nếu ta cho người cùng đi thảo nguyên với Tần Phi, người có đi không?"

"Vì sao phải đi?" Sở Dương hỏi ngược lại: "Chỉ có hơn một trăm người đến thảo nguyên để tìm Ma tộc thí nghiệm vũ khí, nếu không có đại quân của Bắc Cương phối hợp, đó đương nhiên là tử lộ. Tần Phi hãn đi chịu chết, ta đi làm gì!"

Yến vương thở dài một hơi, ý vị thâm trường nói: "Nếu người gặp phải một việc mà tưởng chừng như nó là tử lộ, kẻ khác chắc chắn sẽ đẩy người vào tử lộ đó. Điểm này người còn phải học hỏi Tần Phi, hãn luôn biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn lên núi, có rủi ro thì mới có thu hoạch!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 148: Sinh ra từ một gốc

Q.2 - Chương 148: Sinh ra từ một gốc

Những bông tuyết li ti từ trên trời giáng xuống, thời tiết của thảo nguyên thật là quái dị, Đông Đô thì sắp tiến vào mùa xuân, chính là mùa mưa xuân rả rích không ngớt, Yến Đô của Bắc Cương cũng chưa thấy bóng dáng của tuyết trong một thời gian dài, nhưng ngay ngày thứ ba sau khi Tần Phi tiến vào thảo nguyên, đại mạc mệnh mệnh vô bờ không ngờ lại có tuyết rơi.

Tuyết phủ thành một lớp dày trên mặt đất khiến việc xác định phương hướng trở nên khó khăn, đưa mắt nhìn về phía xa chỉ thấy nơi nơi đều là một màu trắng xóa. Một bông tuyết bay vào cổ áo Tần Phi, hãn rụt cổ lại theo bản năng, quay đầu nói: "Tuy người của phủ Yến vương nói một câu

đều phải cắt đầu cắt đuôi nhưng lần này bọn hắc cũng không nói dối, chúng ta đã đi ba ngày mà vẫn chưa ra khỏi phạm vi thế lực của Ma tộc."

Đứng bên cạnh Tần Phi chỉ có mỗi Lí Hồ Nô. Bông tuyết lả tả rơi trên tóc hắc, thoạt nhìn cứ như đầu tóc bạc trắng.

"Vào mùa này, thông thường đám Man tử trên thảo nguyên đều dùng phương pháp đổi chác và cướp đoạt để có thức ăn qua mùa đông. Bọn họ rất ít khi phát động chiến tranh vào mùa đông, đợi đến khi xuân về hoa nở, lương thảo dồi dào mới xuất hiện việc điều động với quy mô lớn. Vì vậy nhân lúc này mà phát động một chiến dịch với quy mô nhỏ thì khá chắc chắn sẽ thành công, cũng sẽ không bị đại quân Ma tộc đuổi theo." Hiển nhiên là Lí Hồ Nô vô cùng hiểu rõ thảo nguyên, chuyến này hắc đang cùng Tần Phi tiến vào thảo nguyên dò xét thực hư như thế nào.

"Có điều đám Man tử này lên ngựa là binh, xuống ngựa lại là dân du mục, muốn tìm được một đội quân có cơ cấu tổ chức thật quá vất vả..." Tần Phi thở dài, bọn họ đã tiến vào thảo nguyên ba ngày nhưng ngoại trừ gặp vài đám dân du mục lẻ tẻ thì chưa hề nhìn thấy nhóm nào quá hai mươi người cùng hành tẩu.

Lí Hồ Nô cười khổ một tiếng, tình hình hiện giờ của Bắc Cương rất cuộc là gì thì đương nhiên phủ Yến vương là biết rõ nhất. Có điều vì nhân tố an toàn, bọn họ không thể dựa vào lực lượng của Yến vương, vì vậy Tần Phi đành tạm thời trở thành người mù kẻ điếc, chỉ có thể nhắm mắt mà tự tìm đường. Mà bản thân hắc cũng không có mặt ở Bắc Cương hơn mười năm, thời gian mười năm có thể khiến thiếu nữ trở thành thiếu phụ, cũng có thể khiến thằng nhóc trở thành thanh niên trai tráng, hiện giờ Lí Hồ Nô cũng không dám nói mình còn bao nhiêu hiểu biết về thảo nguyên này.

"Chúng ta không thể tiếp tục di chuyển như thế này nữa." Tần Phi nhíu mày: "Nên tìm một gia đình du mục để nghe ngóng tin tức thôi."

Đối với ý tưởng này của Tần Phi, không ngờ Lí Hồ Nô lại vô cùng ủng hộ. Phương pháp đơn giản nhất là dùng vũ lực, chính là bất ngờ tập kích vào một cái trướng bông riêng lẻ, gô cổ toàn bộ người bên trong để tra hỏi, chung quy thì vẫn có thể tìm được một vài manh mối."

Hai người đạp tuyết mà đi, không biết bao lâu sau bầu dần xám xịt, cuối cùng hai người cũng tìm được hai cái trướng bông giữa rừng tuyết trắng.

Lí Hồ Nô rút đồng côn trên lưng ra cầm trên tay, đang định gầm lên một tiếng rồi lao vào trướng bông thì bỗng nhiên thấy Tần Phi ung dung bước đến trước cửa trướng bông, nhẹ giọng hỏi: "Bên trong có ai không?"

Lí Hồ Nô không khỏi sửng sốt, khách khí vậy sao? Chẳng phải chúng ta đến để bắt sống chúng à?

Tấm rèm được vén lên, lộ ra một khuôn mặt từng trải phong sương, rất khó để nhận ra tuổi tác thật của người trên thảo nguyên, tiểu tử khoảng hai mươi tuổi thoát nhìn như hơn ba mươi là chuyện bình thường. Có điều người đối diện này tuyệt đối không ít hơn bốn mươi tuổi, những nếp nhăn trên trán hằn rất sâu, hai mắt mờ mờ. Hắn đưa tay kéo rèm che bên trong lại, nhìn nhìn Tần Phi rồi hỏi ngược lại: "Người là?"

Tần Phi đưa tay ra sau lưng ra hiệu với Lí Hồ Nô, ý bảo hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ, lúc này mới khẽ nói: "Chúng ta là thương nhân đến thảo nguyên đổi da dê, có điều hai ngày trước gặp phải du kỵ, bị bọn chúng cướp hết hàng hóa, hai người chúng ta may mắn thoát chết nhưng lại gặp phải bão tuyết, nếu không tìm thấy đường trở về chúng ta sẽ bị lạc ở thảo nguyên, tám phần sẽ chôn thây ở đây..."

"Đám trộm cướp chó chết kia!" Man nhân kia thấp giọng mắng một câu, lập tức nâng rèm lên cao: "Mau vào trong sưởi ấm đi."

Tần Phi và Lí Hồ Nô vừa âm thầm đề phòng vừa tiến vào trướng bông, đây là một gia đình điển hình trên thảo nguyên: một đôi vợ chồng trung niên Man tộc cùng bốn đứa nhỏ - ba trai một gái. Đứa con trai lớn nhất tầm mười bảy mười tám tuổi, vóc dáng to ạnh mẽ, cô con gái là nhỏ nhất, chỉ mới sáu bảy tuổi, làn da không được tốt lắm nhưng cũng khá tròn trịa, đen trắng rõ ràng. Cả gia đình nhìn Tần Phi và Lí Hồ Nô với ánh mắt tò mò.

"Ta tên là Đa Tang." Tên Man nhân kia chỉ vào mũi mình: "Còn bọn họ là thê tử và con cái của ta."

Đa Tang quay đầu nhìn về phía người thân, uy nghiêm nói: "Đem bếp lửa đến đây, lấy hai túi rượu sữa ngựa và nướng chút thịt dê để đãi khách."

Thê tử của Đa Tang nghe theo đem bếp lửa đến đó, nhưng đứa con cả của hắn thì vừa làu bàu vừa tìm kiếm gì đó, vẻ mặt có chút không cam lòng. Tần Phi lắc tai, nghe thấy hắn lẩm bẩm: "Rượu sữa ngựa trong nhà đã không còn nhiều lắm, còn thịt dê... hừ, ăn xong là cả nhà đói ăn..."

Vẻ mặt Đa Tang trở nên lúng túng, lớn tiếng trách mắng: "Đối đãi với khách nhân như thế nào thì ta đã dạy người từ nhỏ. Nhà Đa Tang chúng ta không bao giờ keo kiệt."

Tần Phi thản nhiên ngồi xuống bên cạnh bếp lửa, hỏi: "Làm sao? Mùa đông này không tốt à?"

Đa Tang nhú mày, thuận miệng nói: "Nhiều năm nay đều như vậy cả, quen rồi."

Tiểu cô nương cầm một túi rượu sữa ngựa lắc lư đi đến trước mặt Tần Phi rồi đưa cho hắn, tò mò đánh giá. Có lẽ nàng chưa từng được gặp người bên ngoài Man tộc, khi nhìn thấy quần áo và cách ăn mặc của Tần Phi rất lạ thì trong lòng vô cùng hiếu kỳ, cũng chẳng dấu diếm ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào Tần Phi.

"Này, tặng cho con." Tần Phi lấy một chiếc kim liên tử từ trong ngực ra, quan lại trung cao cấp của Sát Sự thỉnh rất thích mang theo một ít kim liên tử. Thứ nhất, nó có vẻ tao nhã hơn so với việc mang theo kim nguyên bảo, thứ hai, vào lúc cần thiết kim liên tử có thể được sử dụng như ám khí, sức nặng rất phù hợp.

Tiểu cô nương mím môi nhìn kim liên tử với vẻ chờ mong, bộ dáng như muốn đưa tay nhận nhưng lại theo bản năng quay lại nhìn vẻ mặt của Đa Tang.

"Đã chiêu đãi khách thì không thể nhận quà của khách." Đa Tang nghiêm mặt nói.

Tiểu cô nương trở nên ỉu xiu, quay trở lại chỗ ngồi. Tần Phi thở dài rồi bước đến cạnh cô bé, nhét kim liên tử vào tay nàng. Đa Tang khẳng khái tỏ ý không nhận lễ vật của khách còn Tần Phi thì ngây ngấy muốn tặng, hai người tranh luận nửa ngày, rốt cuộc Tần Phi cũng chiếm thượng phong. Cũng nhờ việc nhỏ này mà không khí trong trường bỗng trở nên hòa thuận, mọi người cũng bắt đầu bắt chuyện.

Nghe Đa Tang kể, nơi đây vốn là đất đai của khả hãn Man tộc Thác Bạt Liệt. Thác Bạt Liệt và khả hãn của Ma tộc Thác Bạt Hoảng được xem là huynh đệ cùng thế hệ. Có điều hai tộc tách ra đã lâu, trừ đánh nhau trên chiến trường thì gần như hai người không hề gặp nhau. Trong cuộc chiến giữa Man tộc và Ma tộc, phần lớn là Man tộc thất bại mà chết, đất đai mà bọn họ chiếm cứ cũng càng ngày càng ít đi, hiện giờ Thác Bạt Liệt đã phải di chuyển đến khu vực Viễn Đông (phía đông Châu Á), tạm thời không muốn chiến đấu với Thác Bạt Hoảng.

"Vì sao Thác Bạt Hoảng không thừa thắng xông lên, mỗi khi thắng một trận nhỏ thì lại lập tức thu binh?" Tần Phi liền hỏi.

Vẻ mặt Đa Tang trở nên thành kính, từ tận đáy lòng mà nói: "Đó là bởi vì chúng ta có võ tôn cường đại. Cho dù Thác Bạt Hoảng đánh bại được khả hãn cũng không dám làm quá đáng. Võ tôn đại nhân chuyên tâm tu vi, không quan tâm đến việc huynh đệ tranh chấp trên thảo nguyên, có điều dù sao hãn cũng là người được khả hãn của chúng ta cung phụng, nếu Thác Bạt Hoảng dám cuồng vọng, võ tôn đại nhân sẽ ra tay."

Tần Phi thầm suy nghĩ, võ tôn đại nhân chính là Thủy Tình Không, đối với Thủy Tình Không thì thảo nguyên mãi mãi không thống nhất được mới là tốt nhất, Man tộc và Ma tộc đánh nhau âm ỉ thì đương nhiên sẽ không có thời gian làm phiên dân chúng Trung Thổ. Còn hãn thì đương nhiên muốn đứng ở bên thế yếu, trợ giúp Man tộc không ngừng chống lại Ma tộc. Với tu vi của mình thì hãn có thể dễ dàng một kiếm chém chết khả hãn Ma tộc, nhưng hãn không lợi dụng sức mạnh của mình để gây ảnh hưởng đến sự thống nhất của thảo nguyên, ngược lại còn khiến cho Thác Bạt Hoảng thuận lợi lên ngôi, tiếp tục duy trì cục diện Ma tộc và Man tộc chống lại nhau.

Loại chính trị phức tạp này đương nhiên Đa Tang sẽ không hiểu. Trong lòng một người chất phát như hãn, võ tôn đại nhân giận dữ xuất kiếm là vì Thác Bạt Hoảng quấy rầy sự thanh tu của hãn, đây là chuyện hài hước đến cỡ nào đây. Mà Thác Bạt Liệt và Thác Bạt Hoảng chưa chắc đã không nhận ra ý đồ của Thủy Tình Không, có điều Thác Bạt Liệt cần vũ lực của Thủy Tình Không, còn Thác Bạt Hoảng thì chưa đủ sức để đối địch với cao thủ như Thủy Tình Không. Đây chính là điều người ta hay nói: trước vũ lực tuyệt

đối, mọi âm mưu quỷ kế đều là cái rắm. Biết rõ Thủy Tinh Không là nguyên nhân khiến Ma tộc và Man tộc chó cắn nhau, có điều bọn hãn không thể không cắn.

"Khả hãn của chúng ta cũng không muốn chiến tranh với Trung thổ." Đa Tang phiên muện nói: "Khả hãn đã từng nói chúng ta là người của thảo nguyên, nếu không đủ thức ăn thì có thể đổi thổ sản, ngựa, da lông với Trung thổ để lấy lương thực, căn bản là không cần phải đánh nhau. Chỉ cần bàn bạc giá cả giao dịch cho hợp lý là đủ rồi."

Tần Phi thở dài rồi gật đầu, năm đó vì chủ trương bất hòa cộng thêm đám con trai tranh vị nên Man nhân thống nhất mới bị rạn nứt. Quả thật rất ít khi Man tộc gây chiến tranh với nước Sở, trừ khi bọn họ không còn gì để ăn, bắt buộc phải dựa vào cuộc sống cướp bóc thì mới phải chiến đấu. Ma tộc thì khác, bọn họ thích cướp bóc, thích tàn sát mạng sống của người khác. Đây là chuyện rất kì quái, cùng một dân tộc không ngờ lại có hai xu hướng hoàn toàn trái ngược...

Tần Phi cũng chẳng thích nghiên cứu những vấn đề có tình triết học như vậy, nhưng hãn biết địch ý của Man tộc đối với nước Sở cũng không quá nặng, thỉnh thoảng vẫn có người của Man tộc và nước Sở lén lút thông thương. Nói cách khác, da thú hoa lệ trong nhà những vị quan to quý nhân, tuần mã cường tráng của thảo nguyên xuất hiện trên đường phố nước Sở là từ đâu đến?

Đây cũng là nguyên nhân mà Tần Phi dám nghênh ngang đến gõ cửa.

"Chúng ta muốn trở về nước Sở, có điều chỉ sợ gặp phải du kỵ của Ma tộc..." Tần Phi thành khẩn nói: "Đa Tang, người có biết du kỵ của bọn họ ở đâu không? Nếu biết thì huynh đệ chúng ta có tránh được bọn họ, về nhà an toàn."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 149: Bách phu trưởng khôn ngoan

Q.2 - Chương 149: Bách phu trưởng khôn ngoan

Dù bận rộn với kho quân nhu bên ngoài, bọn thủ vệ vẫn phải trợn mắt há mồm khi thấy đám thiếu gia binh đang chuẩn bị xuất chinh.

"Hà Khôn, người không sợ sao? Thật sự muốn đến thảo nguyên đánh nhau với Man tử sao?" Tên Tần Phi chết tiệt kia..." Một gã thiếu gia binh mặt như đĩa nói: "Ta còn chưa từng giết gà nữa là."

Hà Khôn nghiêm trang trách mắng: "Nếu trấn đốc đại nhân muốn đi đánh giặc thì nhất định phải đánh. Về phần sợ hãi... Người cho rằng ta không sợ sao. Chúng ta nên mang thêm ít rượu, xin rồi sẽ không sợ phải ra trận. Đúng rồi, quan quân nhu..." Hắn quay đầu nhìn quan quân nhu đang đứng trước cửa nhà kho, nghiêm túc nói: "Năm trăm túi rượu lâu năm ngon nhất, mau đi chuẩn bị cho tốt, nếu làm chậm trễ việc xuất chinh chúng ta sẽ bẩm báo lên Yến vương, xử phạt các người thật nặng."

Mệnh lệnh mà Yến vương ban xuống là phối hợp với mọi hành động của Lang Nha quân, cung cấp mọi thứ họ cần.

Đây là lần đầu tiên quan quân nhu chứng kiến cảnh hơn một trăm người xuất chinh mà mang theo năm trăm túi rượu, hắn còn đang ngơ ngác thì đám thiếu gia binh đã bắt đầu kêu réo.

"Đi thảo nguyên chúng ta cũng cần thức ăn ngon." Một vị thiếu gia binh nghiêm túc nói với quan quân nhu: "Ở Đông Đô, có một nhà bếp nổi tiếng phát minh ra phương pháp bảo quản đồ ăn là ướp lạnh. Vừa may Bắc Cương vào mùa rét mướt, lại có tuyết rơi, các người hãy dùng băng ướp lạnh thịt thà và các loại đồ ăn thật cẩn thận để chúng ta mang theo."

"Quan quân nhu, có nữ nhân tùy quân không? Trời ơi, chẳng biết phải đến thảo nguyên bao lâu, buổi tối lại không có ai làm ấm chân, một đám đại lão gia ngủ trong lều vải sớm muộn cũng xảy ra chuyện." Một tên thiếu gia binh gầy teo vội vàng quay đầu lại nhìn gương mặt của mình, mấy ngày nay chết dí bên trong quân doanh, đám thiếu gia binh trước giờ quen với việc ăn nhậu chơi bời đã sắp chịu hết nổi rồi, vạn nhất đến thảo nguyên không kiếm chế được mà >.

Đám thiếu gia lao nhao đưa ra một đồng các yêu cầu, Phồn Đóa Nhi đành ôm tai tránh sang một bên, làm bộ như mình không nghe thấy gì. Tuy nhóm thiếu gia bình diên diên khùng khùng nhưng bọn họ cũng biết Phồn Đóa Nhi là quan cao cấp của Sát Sự thánh - Kim thạch ty, là người tuyệt đối không thể dây vào. Ngay cả Huân Đoạn Tử cũng phải ngoan ngoãn trước mặt Phồn Đóa Nhi.

Hai bên cãi nhau làm náo loạn cả nhà kho suốt một buổi sáng rồi mới chịu lên đường xuất chinh.

Trước khi rời đi Tần Phi và Lí Hồ Nô đã dặn dò Tùy Kiệt bốn ngày sau hãy mang quân đội đến khu vực sát biên giới thảo nguyên để hội họp với bọn họ, sau đó lập tức phát động công kích với một nhóm Man tử nhỏ ở đâu đó.

Tùy Kiệt đích thân đi trước mở đường, còn đám thiếu gia binh thì ở sau bàn tán xôn xao, nhất trí với nhau nếu có việc gì không hay xảy ra chắc chắn sẽ khiến Tần Phi gặp rắc rối lớn. Có tên còn nói đám bắt những rường cột tương lai của quốc gia phải động dao động thương đến sứt mẻ tay chân, trong đầu Tần Phi nhất định toàn là rơm rạ.

Những câu kiểu như vậy nhiều lắm, Tùy Kiệt nghe mà chết lặng, dứt khoát mặc kệ bọn họ, chỉ tập trung chỉ huy đội quân tiến về phía trước. Cũng may là đám thiếu gia binh đã biết sự lợi hại của Tần Phi, không dám tự tiện đào ngũ.

Khi bọn họ tiến vào thảo nguyên thì trời đã tối, cả thảo nguyên bị phủ bởi tuyết trắng xóa, hơn mười chiếc trướng bông được dựng lên, để đề phòng bị người khác phát hiện nên bọn họ cũng không dám nhóm lửa. Đến lúc Tùy Kiệt sắp xếp nhân thủ đi tuần tra ban đêm, nhóm thiếu gia binh lại bắt đầu một mực từ chối, hết diễn trò đau bụng thì cũng là mắc bệnh quáng gà, có tên còn khoa trương hơn khi đưa ra lý do thức đêm sẽ không tốt cho làn da... nói tóm lại là không vị thiếu gia nào chịu hy sinh vì an toàn của mọi người mà ra ngoài tuần tra ban đêm.

Để đảm bảo sự an toàn cho nơi đóng quân, Tùy Kiệt giận dữ rút đao gầm lên. Dưới đao phong sáng như tuyết cùng lời chửi rửa sắc bén,

đám thiếu gia binh đành phải lựa chọn một giải pháp nghe có vẻ công bằng hơn - đổ xúc xắc bố trí người gác đêm, ra tiểu sẽ phải đi gác đêm. Khi hai mươi kẻ chiến bại ủ rũ rời khỏi nơi đóng quân ra ngoài canh gác, đám thiếu gia binh còn lại vội vàng phân công nhau tập trung lại trong một trướng bông, nổi lửa, vây quanh thảm, hò hét, nhậu nhét, đánh bạc...

"Phồn trấn đốc, ngài còn chưa ngủ sao?" Cả người rã rời sau khi an bài đám thiếu gia binh canh gác, Tùy Kiệt trở về thì thấy Phồn Đóa Nhi ôm hai chân, lẳng lặng ngồi dưới tuyết, đưa mắt nhìn lên bầu trời tối đen như mực, vì vậy ngạc nhiên mà hỏi.

Phồn Đóa Nhi khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nỗ cơ là tâm huyết của mấy đại công tượng Kim thạch ty, lần thí nghiệm này được trên dưới Kim thạch ty vô cùng coi trọng. Có điều người nhìn những tên phá gia chi tử này đi, có tên nào có bộ dáng xuất chinh đánh giặc không? Lúc này mà còn đánh bạc, haizz, có bọn họ ở đây, ta chỉ sợ hai mươi chiếc nỗ cơ sẽ trở thành lễ vật cho Man tử."

Bên trong trướng bông phía xa vang lên tiếng hô to: "Ba con sáu, Báo tử chết thảm rồi... Tới tới tới, lấy tiền lấy tiền!"

Tùy Kiệt cười khở một tiếng: "Giang sơn dễ đổi, bọn họ chính là người như vậy, chẳng lẽ còn có thể mong đợi bọn họ đột nhiên đổi tính, trở thành một chiến sĩ Lang Nha tuân thủ kỷ luật sao? Ta chưa bao giờ nuôi hy vọng đó cả."

Vừa dứt lời, một tên thiếu gia binh bị xếp đi canh gác hớn hờ chạy đến, thấp giọng nói: "Đại nhân, ta vừa nghĩ đến một việc, nhất định phải nói với ngài."

"Người nói đi!" Tùy Kiệt thản nhiên nói.

"Ngài xem, trời thì lạnh, ngồi trong lều còn thấy lạnh huống chi là đứng ở ngoài? Ta nghĩ chúng ta đều muốn chui vào chăn ấm ngủ, đám Man tử nhất định cũng chẳng khác gì. Mọi người đều đi ngủ thì đào đâu ra người tập kích chúng ta?" Hắn nhìn Tùy Kiệt với đôi mắt tha thiết, "Chỉ bằng chúng ta cứ trở về lều trại đi."

Tùy Kiệt hừ lạnh một tiếng: "Ta thấy người nghiện đánh bạc rồi, thành thành thật thật cú trở về đứng gác cho ta, nếu không xử trí theo quân pháp."

Thiếu gia binh ăn phải quả đắng, giận dữ quay trở lại, vừa đi vừa than thở: "Ta không tin trời lạnh thế này mà đám Man tử còn có tâm tình ăn no rừng mỡ đến đây tâm tình với chúng ta."

"Người xem!" Phồn Đóa Nhi rầu rĩ nói, "Lần này chúng ta không chỉ huy Lang Nha đi đánh giặc mà là hầu một đám đại ca đi du sơn ngoạn thủy."

Tùy Kiệt á khẩu thờ dài, học bộ dáng Phồn Đóa Nhi mà ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối như mực, im lặng không nói gì.

Bọn họ cũng không biết rằng chỉ cách nơi họ cắm trại khoảng hai mươi dặm là có một doanh trại nhỏ của Ma tộc, ở đây có hai trăm chiến sĩ Ma tộc, phân biệt do hai tên đội trưởng chỉ huy. Mỗi khi mùa đông đến, hai trăm tên du kỵ này thường lượn lờ quanh con đường từ Bắc Cương tiến vào thảo nguyên, một khi phát hiện có thương gia hoặc đội ngũ đi lạc qua lại sẽ lập tức chặn giết, cứ mỗi mùa đông lại tích cóp được một ít nên cướp được không ít tiền của.

Đội trưởng Thành Luật Quy là một tên chiến sĩ điển hình của Ma tộc, hăn chiến đấu dũng cảm, khát máu như mạng, trong tay chẳng biết đã dính máu biết bao người.

Sắc trời đã tối, Thành Luật Quy tay cầm chén rượu, còn mắt thì đảo qua trên người nữ nhân mà hôm nay thuộc hạ cướp về. Nữ nhân này thoạt nhìn chỉ hơn hai mươi tuổi một tí, nhưng đã không còn là một tiểu cô nương mặt hoa da phấn, tám chín phần là do đã từng có con. Có điều nàng sở hữu một làn da trắng nõn, khi trưởng thành cũng có chút nhan sắc. Mùa đông giá rét, đám thuộc hạ cũng lười tiến vào Bắc Cương để cướp những nữ nhân xinh đẹp, miễn cưỡng cướp được người như vậy ở một thôn nhỏ cũng không dễ dàng gì.

Thành Luật Quy dần bị luồng dục hỏa trong người thiêu đốt, nhất là mỗi khi hăn nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nữ nhân kia. Nàng càng sợ hãi, hăn càng cảm thấy hưng phấn, đặc biệt là sự tuyệt vọng của nữ

nhân này khi bị hấn điên cuồng giày vò, khiến nàng phải đau đớn xé lòng mà khóc lóc, phải liều mạng phản kháng nhưng không thay đổi được vận mệnh của mình, đó là điều mà Thành Luật Quy thích thú nhất.

Hắn ném chén rượu xuống thảm, chiếc chén lăn hai vòng dọc theo tấm thảm lông dê thật dày kia, rượu còn sót lại nhanh chóng làm ướt thảm. Đường như nữ nhân kia biết chuyện gì sắp xảy ra, nàng theo bản năng cuộn cơ thể mình lại, hai tay ôm trước ngực.

"Ta đến đây!" Thành Luật Quy đứng lên, tiện tay cởi ngoài bào ra.

"Đội trưởng..." Ngoài cửa vang lên một âm thanh dồn dập.

"Khốn kiếp, có việc gì quan trọng đến mức không thể để mai nói hay sao? Người tin ta lập tức chém đầu người không?" Thành Luật Quy đang cao hứng thì đột nhiên bị người chen ngang, trong lòng vô cùng phẫn nộ.

Người đứng ngoài vội vàng giải thích: "Đội trưởng, có quân tình trọng yếu."

"Lăn ra đây cho lão tử."

Rèm cửa được vén lên, một tên chiến sĩ tầm hai mươi tuổi tiến vào, hắn nhìn không chớp mắt, cũng không đưa mắt liếc sang nữ nhân đang run rẩy trong góc lều mà cúi đầu nói: "Đội trưởng, có tin tức từ nơi đó ở Bắc Cương truyền đến, báo rằng có một đội quân chừng hai trăm người theo phương hướng đã đoán trước tiến vào thảo nguyên, dường như muốn tìm nơi dừng chân của chúng ta."

Đây là tin tức do Bắc Cương quân cố tình tung ra, nếu Tần Phi đã không cần sự trợ giúp của bọn họ thì bọn họ chẳng tội gì mà không phá đám bằng cách mật báo hành tung của Lang Nha quân cho Man tử, mượn đao giết người, khiến Ma tộc và Lang Nha trâu bò húc nhau. Thành Luật Quy khẽ nhú mày, thông thường mỗi khi hắn nhú mày là mỗi lần có ý định giết người. Là bộ hạ nhiều năm sao có thể không rõ suy nghĩ của hắn chứ, tên thuộc hạ vội nói: "Đội trưởng, chúng ta hãy mau thịt chúng, xem xem có đoạt được thứ gì tốt không."

"Không, ta cảm thấy đây là một âm mưu!" Thành Luật Quy trách mắng: "Khi mùa đông vừa bắt đầu, Vạn phu trưởng đại nhân có nói rằng ta tuy có võ nghệ cao cường, chiến đấu dũng cảm nhưng chiến công thì như shit, đó là vì ta rất dễ xúc động, rất dễ rơi vào bẫy của kẻ địch, nếu không đã được đề bạt làm Thiên phu trưởng từ lâu rồi. Vì vậy ta muốn học bình tĩnh, không thể vừa nghe tin là lập tức động thủ được."

"Đội trưởng anh minh." Tên bộ hạ lập tức nịnh nọt.

Thành Luật Quy nhẹ giọng nói: "Tin tức đến từ đâu?"

"Bắc Cường quân!"

"Đệt cụ người!" Thành Luật Quy một cước đá tên bộ hạ ngã lăn lóc trên mặt đất, hắn đưa chân dẫm nát khuôn mặt của tên bộ hạ, suýt tí nữa thì ngón chân thối hoắc của hắn đã chọt vào mũi tên kia.

"Người dùng não của mình một chút cho ta nhờ với, Bắc Cường quân nói có một đội quân tiến vào thảo nguyên chính là để dụ chúng ta tấn công. Nếu chúng ta thật sự ngu ngốc mà đến đó, đại đội nhân mã của Bắc Cường quân sẽ xuất hiện, đánh cho hai trăm người chúng ta te tua đến không còn một manh giáp. Đến lúc đó đám thiên tướng của bọn chúng sẽ thăng quan phát tài. Người đứng là kẻ ngu xuẩn!" Thành Luật Quy mắng: "Những tên Bắc Cường què mùa luôn muốn hãm hại chúng ta, người phải ghi nhớ điều đó."

Tên bộ hạ chật vật tránh miệng khỏi bàn chân hắn, vẽ mặt nịnh nọt:

"Vâng, vâng!"

"Truyền lệnh, lập tức mặc giáp, tăng cường cảnh giới." Thành Luật Quy quát.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 150: Tính chính xác của tin tức được truyền đi

Q.2 - Chương 150: Tính chính xác của tin tức được truyền đi

Sau khi bài bạc cả đêm, đám thiếu gia binh tên nào tên nấy mắt đỏ au ngồi ăn điểm tâm, trong đầu chỉ nghĩ đến việc tìm chỗ nào để chui vào ngủ. Bọn họ còn chưa kịp tiến vào mộng đẹp đã bị Tùy Kiệt đá vào hông từng tên một: "Muốn chết thì cứ ngủ đi, trấn đốc đại nhân đã trở lại."

Vừa nghe Tần Phi trở về, đám thiếu gia binh lập tức tỉnh cả người, tiếng kêu la thảm thiết của Lí Diệu vẫn còn quanh quẩn bên tai nên chẳng ai muốn hứng rủi ro này cả. Đám quan binh uể oải cố gắng tập trung đội ngũ dưới tuyết, nghênh đón Tần Phi trở về.

Từ nhà Đa Tang trở về, trên người Tần Phi chỉ quấn một chiếc áo khoác da dê, thoát nhìn không khác gì một mục dân trên thảo nguyên. Hắn nghiêm nghị nhìn đám thiếu gia binh một vòng, cao giọng hỏi: "Các người mắt đỏ au, thoát nhìn thì tinh thần ủ rũ, có phải vì đây là lần đầu tiên tiến vào thảo nguyên, quá hồi hộp và sợ kẻ địch tập kích trong đêm nên không dám ngủ đúng không?"

Hồ Khôn vui vẻ nói: "Trấn đốc đại nhân anh minh thần vũ, ngài nói không sai chút nào, đúng là như vậy."

Tần Phi mỉm cười: "Nếu mọi người đã vất vả như vậy thì chúng ta nghỉ một ngày, hôm nay các người không cần làm gì cả, làm vài ván bài có được hay không?"

Vừa nghe đến bài bạc, đám thiếu gia binh đã đánh bạc suốt cả đêm lập tức có vẻ mặt như ăn phải... Cho dù bọn họ là ma bài bạc nhưng cả đêm không ngủ trong thời tiết lạnh giá, các ngón tay đã sắp tê cứng rồi. Chơi suốt đêm, giờ còn phải đứng ngoài lều trại run lẩy bẩy như thế này, làm gì có tên nào còn tâm trí tiếp tục đánh bạc?

"Chúng ta đã nhập ngũ thì phải tuân thủ quân kỷ, ban ngày ban mặt há có thể đánh bạc được?" Hà Không đường đường chính chính nói: "Trấn đốc đại nhân, ngài không cần thử thách chúng ta, chúng ta không oán bất cứ cái gì nào."

Tần Phi chậm rãi lắc đầu, thản nhiên nói: "Ta không lôi kéo các người vào con đường tội lỗi. Lời ta nói chính là mệnh lệnh, hôm nay tên nào

không đánh bạc thì tự đi nhận ba mươi quân côn. Ta đích thân ra tay xử phạt."

Đám thiếu gia binh ngỡ ngác nhìn nhau, bị Tần Phi đánh ba mươi côn? Chỉ sợ ba côn đã có người chết rồi. Rơi vào đường cùng, đám thiếu gia binh đành thở dài lấy xúc xắc ra, tụ lại thành nhóm dưới tuyết mà uể oải bắt đầu đánh cược.

Phồn Đóa Nhi cười khanh khách khi thấy cảnh này, nhẹ giọng nói: "Đầu người đúng toàn mưu mô, nếu không thì chẳng trị được bọn họ đâu."

Tần Phi cười khố nói: "Người nghĩ những biện pháp thông thường sẽ có tác dụng với bọn họ sao? Ta chỉ cầu bọn họ không gây rắc rối trên thảo nguyên, ngoan ngoãn nghe lời là được. Nếu đã nghiện cờ bạc đến mức vào thảo nguyên còn chơi suốt đêm, không bằng khiến bọn họ mỗi khi nghĩ đến cờ bạc là chạy té khói!"

Dứt lời, Tần Phi đi kiểm tra đám thiếu gia binh đang đổ xúc xắc, đồng thời khiển trách: "Chơi đi, chơi đến khi trời tối như mực cho ta, mặt trời chưa lặn xuống núi thì chưa được phép dừng lại. Không được ăn cơm, không được uống nước, không được đại tiểu tiện, khi nào đánh xong mới được trở về ăn cơm ngủ nghỉ."

Đám thiếu gia binh chua chát trong lòng, sớm biết có ngày hôm nay thì đêm qua đã không bài bạc rồi. Giờ thì sao, bị Tần Phi chụp được, mới gặp mặt đã đánh phủ đầu, hai tay tung xúc xắc đã cứng đờ, hai mắt chỉ muốn nhắm nghiền lại, thiếu chút nữa không đếm được điểm trên xúc xắc, không thấy rõ bốc được lá bài nào nữa...

"Tần trấn đốc, lần này ngài cùng Lí Hồ Nô đi liên tục bốn ngày, có thu hoạch được gì không?" Phồn Đóa Nhi tò mò hỏi.

Tần Phi gật đầu: "Chúng ta thăm dò được vài manh mối từ dân du mục, ở khu vực này có khoảng hai đội Ma tộc, mỗi nhóm chừng hai trăm người hoạt động, thỉnh thoảng bọn chúng lại đột nhập vào Bắc Cương để cướp bóc một phen, người dân vùng biên giới đã nếm phải rất nhiều đau khổ từ bọn chúng. Có nhiều người bị bắt đi làm nô lệ, có nữ nhân bị bắt đi để bọn chúng hưởng thụ... Mục tiêu của chúng ta

chính là bọn chúng, có điều dân du mục cũng không biết chính xác địa điểm bọn chúng dừng chân, chỉ biết là cách đây không xa, ban đêm chúng ta cần phái vài chiến sĩ có thân thủ tốt phân công nhau đi dò xét, sau khi phát hiện tung tích sẽ lập tức tiêu diệt bọn chúng, nhanh chóng trở về Bắc Cương."

Phồn Đóa Nhi cười nói: "Vậy là hay nhất."

xxx

Trên một sườn núi cách đó không xa, Thành Luật Quy khoác áo lông da dê trắng cùng một tên Bách phu trưởng khác là Xa Lục Quyển đang cẩn thận quan sát động tĩnh của quân sĩ Lang Nha.

Thành Luật Quy cười lạnh: "Người xem, đám Bắc Cương quê mùa này đang muốn dụ chúng ta xuất chiến, thủ đoạn của bọn chúng thật thấp kém. Trước kia còn biết dùng một vài kẻ già nua yếu ớt đến lừa chúng ta, giờ còn dùng cả chiêu đánh bạc ngay dưới mắt chúng ta. Hừ, bọn chúng nghĩ nếu làm như vậy thì chúng ta sẽ chủ động tấn công sao? Ta không ngốc như vậy đâu, nếu làm vậy chúng ta sẽ rơi vào một vòng vây khổng lồ, ít nhất sẽ có hai ngàn quan mã Bắc Cương được vũ trang hạng nặng chờ đón chúng ta. Sau đó đầu của chúng ta sẽ trở thành bảo bối để đám thiên tướng đó thăng quan tiến chức."

Xa Lục Quyển gật đầu khen: "Nhãn lực của lão ca quả là vô cùng lợi hại, mới đêm qua nhận được tin tức mà giờ đã biết đó chỉ là kế dụ địch. Bọn họ giả trang cũng hơi quá đáng, không ngờ lại đánh bạc giữa ban ngày ban mặt... Có điều, xung quanh đều là thảo nguyên mênh mông, chúng dấu phục binh ở nơi nào?"

Thành Luật Quy nhóm dậy, cẩn thận quan sát phía xa một lúc, nhưng hần cũng không thể nghĩ ra nếu Bắc Cương quân muốn mai phục thì sẽ mai phục ở đâu, cân nhắc nửa ngày rồi trầm ngâm: "Hần là một nơi bí mật."

Xa Lục Quyển càng thêm bội phục, câu này chứa đầy triết lý, tuyệt đối là chính xác. Hơn nữa nếu địch nhân đã muốn mai phục bọn họ, nhất định sẽ ẩn nấp ở một nơi không thể tưởng tượng được, nếu bị mình

nghe ra thì hẳn đã chẳng là một Bách phu trưởng mà đã thăng chức lên làm Thiên phu trưởng rồi.

"Lão ca, người nói chúng ta nên làm gì?" Xa Lục Quyển trầm giọng hỏi.

Thành Luật Quy nghiêm trang: "Thoạt nhìn thì đối phương chỉ có hơn trăm người, nhưng thật ra ít nhất cũng sẽ có hai nghìn người mai phục, chúng ta không thể đánh bừa, tốt nhất là bám báo với Thiên phu trưởng đại nhân để ngài định đoạt."

"Được, vậy làm theo lời lão ca."

...

Vạn phu trưởng Loan Hồn Nhân cẩn thận nghe tên thuộc hạ mang tin tức do Hạ Lộc Hội phái đến bám báo: "Vạn phu trưởng đại nhân, thuộc hạ của Hạ Lộc Hội đại nhân phát hiện có một nhóm Bắc Cương quân trên thảo nguyên, bọn chúng muốn dụ quân ta tiến công để nuốt gọn hai trăm nhân mã của chúng ta. Phục quân của bọn họ có khoảng năm nghìn người, xin Vạn phu trưởng đại nhân quyết định thượng sách để tiêu diệt kẻ thù."

...

Loan Hồn Nhân quỳ sát dưới chân Thác Bạt Hoằng, đầu tiên là kinh sợ mà hôn lên chiếc hài nhọn của Thác Bạt Hoằng, sau đó nằm rạp trên mặt đất, cầu nguyện sự phù hộ vĩnh viễn của thiên thần cho Thác Bạt Hoằng bệ hạ cùng Ma tộc, tiếp đó mới bám báo ý đồ của mình: "Khả hãn, Bắc Cương quân tiến vào thảo nguyên khiêu khích, bọn họ dùng phương pháp dụ địch xâm nhập, phái một đội quân nhỏ đi trước nhưng thật ra lại có không dưới một vạn minh mã mai phục. Khả hãn anh minh, trí tuệ của người bao la như trời cao, xin người ban cho chúng thần biện pháp để tiêu diệt đám Bắc Cương què mùa mà gian ác kia."

Thác Bạt Hoằng cầm lấy chén rượu vàng, hừ lạnh một tiếng: "Không ngờ tên họ Sở của Bắc Cương kia lại dám giở trò đó trước mặt ta. Truyền lệnh, tập hợp ba vạn quân mã, ta đích thân đi lấy đầu đám nhà què này về làm bồn cầu!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 151: Vì nước quên thân

Q.2 - Chương 151: Vì nước quên thân

Nếu Tần Phi biết chân tướng sự việc nhất định sẽ cười đến chết. Có điều quân đội Ma tộc lại thật sự nghiêm túc, dưới sự chỉ huy của khả hãn Thác Bạt Hoảng, ba đội quân vạn người nhanh chóng được tập hợp, chiến sĩ Ma tộc được trang bị lương thảo vật tư đến tận răng, bọn họ chia thành ba đường xuất phát đến khu vực của Tần Phi, vô số du kỵ rải khắp giao giới giữa thảo nguyên và Bắc Cương, mục đích chính là tìm ra phục quân Bắc Cương "vốn không tồn tại".

Sự di chuyển bất bình thường của quân đội Ma tộc nhanh chóng rơi vào mắt thám tử của Bắc Cương quân, bọn họ không dám chậm trễ, lập tức phản hồi tin tức này về phủ Yển vương.

Trong phòng nghị sự ở phủ Yển vương, đám tướng lĩnh Bắc Cương lão nháo chen chúc nhau, khi Yển vương bước ra ngồi ngay ngắn ở phía trên, các vị tướng lĩnh cấp bậc lớn hay nhỏ đều đứng thẳng vô cùng cung kính.

"Thác Bạt Hoảng điều động ba đội quân vạn người tiến về khu vực biên giới của Bắc Cương ta, đây là hành vi khiêu khích có quy mô lớn nhất trong gần hai năm nay. Rốt cuộc vì mục đích gì mà hãn muốn khai chiến?" Yển vương chậm rãi nói.

Bộ hạ chư tướng nhao nhao thảo luận nhưng đều không có manh mối gì. Bọn họ nghĩ nát óc cũng không thể đoán được phản ứng kịch liệt của Thác Bạt Hoảng lại là do phán đoán sai lầm của Ma tộc.

Thời Hưng Lưu là tướng của trấn thứ tám, nơi Ma tộc tiến về chính là khu vực phòng thủ của hãn, trấn thứ tám chỉ sở hữu tám ngàn quan binh, so với đại quân Ma tộc gấp gần bốn lần thì chút binh mã ấy cũng chẳng đủ để Thác Bạt Hoảng nhét kẽ răng. Thời Hưng Lưu cũng rất lo lắng, vạn nhất mục tiêu của Thác Bạt Hoảng chính là hãn, một khi

trấn thứ tám xảy ra sơ suất gì thì thân là tướng lĩnh, hãn không thể thoát được trách nhiệm lãnh đạo.

"Yến vương, Ma tộc là kẻ giảo hoạt tàn nhẫn, hành vi của bọn chúng không thể xét theo lễ thường. Nếu Thác Bạt Hoằng chỉ huy ba vạn đại quân đến độ sức với Bắc Cương quân của chúng ta, chúng ta cũng không ngại đánh phủ đầu hãn để ra oai. Ngay đầu xuân đã có thể áp chế nhuệ khí của hãn thì có thể giữ được sự bình an cho biên giới suốt cả năm." Thời Hưng Lưu bước ra phía trước, trầm giọng nói: "Mặt tướng cảm thấy không bằng triệu tậm quân mã tám trấn dồn sức đánh phủ đầu, nếu chúng ta may mắn không chừng còn có thể bắt sống được Thác Bạt Hoằng."

Yến vương chậm rãi lắc đầu: "Bốn vương đánh giặc chưa bao giờ dựa vào may mắn. Chúng ta nên giữ bình tĩnh rồi sau đó mới động! Điều động quan binh tám trấn, tổng số lên đến bảy vạn người, chúng ta hành quân đánh trận khác với Ma tộc, trước hết phải tính toán đến việc hậu cần tiếp tế quân nhu, trước sau điều động nhân thủ vượt quá mười lăm vạn. Nếu vội vàng động viên dễ khiến cho Ma tộc có đề phòng, đây là hai khái niệm hoàn toàn trái ngược nhau. Ném mùi thất bại, vậy..."

Yến vương cũng không tiếp tục nói nhưng chư tướng đều hiểu ý tứ của hãn. Mấy năm gần đây, Ma tộc và Bắc Cương rất ít khi bùng nổ đại chiến quy mô lớn, thông thường đều là người mang ra mấy trăm ngàn nhân mã, ta cũng bỏ ra xấp xỉ số đó, hai bên ồn ào huyên náo một phen. Vì Thác Bạt Hoằng muốn bảo tồn thực lực để nhanh chóng tiêu diệt người huynh đệ ruột thịt của hãn là Thác Bạt Liệt, vì vậy hãn không muốn tiêu hao thực lực trên người Bắc Cương quân. Còn Yến vương thì càng không muốn bị tiêu hao quân đội, dã tâm của hãn người qua đường cũng đều biết, một khi Bắc Cương xuất hiện chiến tranh với quy mô lớn, Sở dĩ sẽ vô cùng sung sướng gườm mắt nhìn Thác Bạt Hoằng, Thác Bạt Liệt tiêu diệt hơn phân nửa quân lực của Yến vương. Nói như vậy, Bắc Cương quân sẽ không còn là mối uy hiếp đối với triều đình nữa!

Chư tướng tiếp tục nhỏ giọng nghị luận một phen nhưng vẫn bó tay như trước. Đại chiến quy mô, Yến vương không muốn đánh nhưng ba vạn đại quân của Ma tộc đã triển khai quân ở biên giới là sự thật, cuối cùng cũng không thể không động đao thương. Nếu Ma tộc tiến ba bước, chúng ta cũng lùi ba bước, chính sách không chống cự như vậy sẽ bị người trong thiên hạ mắng chửi, đồng thời cũng tạo nên lý do để triều đình bóp chết Bắc Cương quân.

Thời Hưng Lưu nhìn phụ tử Yến vương với đôi mắt chờ mong, trấn thủ tám của hãn phải đứng mũi chịu sào, liên quan đến lợi hại thiệt hơn thì đương nhiên không muốn có tổn thất.

Sau khi bị phụ thân giáo huấn, Sở Dương đã trở nên lão luyện hơn một chút, không tùy tiện phát biểu cách nhìn của chính mình nữa. Có điều hiện giờ thấy chư tướng bàn bạc mà không nắm được trọng điểm, hãn cũng có chút không kiên nhẫn, đành bước ra trước cao giọng: "Phụ vương, quan quân trấn thủ tám của chúng ta chắc chắn không đủ để đối kháng với Thác Bạt Hoảng. Hiện giờ đại quân của Ma tộc đã tập trung hỏa lực ở biên giới, theo lý, không bằng trước tiên chúng ta phái sứ giả đến dò hỏi xem Thác Bạt Hoảng có ý định gì. Nếu hãn muốn chiến thì Bắc Cương quân chúng ta há chịu thế yếu, đánh thì đánh thôi."

Thời Hưng Lưu lớn tiếng nói: "Hãn muốn chiến thì chiến, Bắc Cương quân chúng ta có ngàn ngàn vạn vạn huynh đệ..."

Yến vương phất phất tay: "Kết thúc việc đó đi, hiện giờ không phải là động viên trước khi chiến, không cần người phải hô to gọi nhỏ."

Dứt lời, Yến vương đứng dậy, đặt tay sau lưng bước đến trước tấm bản đồ Bắc Cương treo trên tường, chỉ thấy trên tấm bản đồ rộng bằng cả mặt tường có dùng những cột mốc màu đỏ và xanh để đánh dấu sự phân bố quân lực của hai bên địch ta. Hãn thân là một vị lão tướng dày kinh nghiệm trên chiến trường, những màu sắc này rơi trong mắt hãn lập tức có thể phân tích ra tròng cảnh thiên quân vạn mã.

Quả thật hãn không đoán ra được ý đồ của Thác Bạt Hoảng, nhưng hãn cũng không muốn dùng ý kiến của nhi tử là phải người đến dò hỏi.

Yến vương hẳn chưa bao giờ phải tỏ ra yếu thế như vậy. Có điều thế cục triều đình hiện giờ khá phức tạp, Thất công chúa của Ngô quốc đến Đông Ngô để đính hôn với thái tử, Tần Phi thì mang người đến Bắc Cương, đây hoàn toàn là tín hiệu cho thấy triều đình đang chuẩn bị động thủ với Bắc Cương. Nhưng trong thời điểm mấu chốt này Thác Bạt Hoàng lại khư khư chọc một tay vào, điều này thật sự khiến lửa giận trong lòng Yến vương không thể không bùng cháy, gần như đã không thể kìm nén được nữa.

"Nếu Thác Bạt Hoàng dám tiến sâu vào Bắc Cương, há nào chúng ta lại không cho hắn biết tay?" Yến vương cũng không quay đầu lại nhìn bộ hạ mà tiếp tục quan sát tấm bản đồ kia, lạnh lùng quát: "Ta vẫn còn nhớ lần đầu tiên bốn vương đến Bắc Cương hai mươi năm trước. Lúc ấy cục diện Bắc Cương vô cùng thâm hiểm, quân đội Ma tộc như vào chỗ không người, đôi khi chỉ mục chục tên lính Ma tộc đã có thể dọa mấy trăm quan quân Bắc Cương loạn đến mức gà bay chó chạy, không một ai dám nghênh chiến!"

"Ở thời điểm đó, Bắc Cương quân như người sợ ma, chỉ cần nghe đồn quân đội Ma tộc sắp đến là vô số quan binh lập tức nhân lúc trời tối mà chạy trốn, trên đường hành quân thì lấy có đi tiểu, sau đó đi mất tăm mất dạng không trở về nữa, chuyện này kể cả ngày cũng chẳng hết. Quân đội không có lòng tự tin chiến đấu với Ma tộc, dân chúng vừa nghe tin Ma tộc đến là bỏ nhà bỏ cửa chạy trốn nơi chân trời góc biển."

"Cái gì đã thay đổi mọi thứ?" Yến vương trầm giọng nói: "Chính là bốn vương, ta dùng ba nghìn thân binh của mình làm cơ sở, mỗi lần chiến đấu đều anh dũng giết địch, năm lần dẫn đại quân xâm nhập thảo nguyên, vô luận là Man tộc hay Ma tộc, bốn vương đều xung phong đi đầu, giết địch vô số. Sau nhiều trận chiến, Bắc Cương quân từ từ lấy lại lòng tin. Về sau, chỉ cần Ma tộc dám đến đây, Bắc Cương quân đều cảm thấy bọn chúng mang quân công đến ỉnh! Không còn quan binh nào muốn đào ngũ, không còn người nào sợ hãi Ma tộc nữa. Khi dân chúng nghe nói Ma tộc sắp đến, chỉ cần thấy Bắc Cương quân

vẫn ở vùng lân cận thì bọn họ sẽ không dọn nhà đi, bởi vì bọn họ biết Bắc Cương quân chính là khắc tinh của Ma tộc."

Những lời nói này của Yến vương khiến các tướng lĩnh cúi đầu thật thấp. Đúng vậy, hai mươi mấy năm qua Yến vương cùng Bắc Cương quân uy chấn phương bắc chính là dựa vào uy danh của trận huyết chiến năm đó do Yến vương chỉ huy mà gây dựng nên. Tướng sĩ Bắc Cương đã tôn Yến vương thành thần, xem đó là tín ngưỡng của mình cũng không phải là không có lý do. Nhưng hôm nay thì sao, ba vạn quân mã của Thác Bạt Hoảng sắp đến gần, chứ tướng Bắc Cương chỉ mới hưởng thụ vài năm thái bình đã cảm thấy khó xử rồi sao?

Trong lòng bọn họ nhớ lại cảnh năm xưa mình chỉ là một tiểu binh, tiểu tướng đi theo Yến vương liều chết chiến đấu với Ma tộc. Cổ ngựa của bọn họ đã buộc vô số đầu lâu tướng lĩnh Ma tộc, trường đao cùng chiến phủ của bọn họ đã chém nát không biết bao nhiêu tên tướng lĩnh Ma tộc. Chẳng lẽ chỉ vài năm an nhàn đã khiến những kiêu tướng năm đó trở nên co vùi rồi sao?

Thời Hưng Lưu bước về phía trước hai bước, lớn tiếng nói: "Yến vương, Thác Bạt Hoảng dám đến, chúng ta dám chơi với hắn. Tám ngàn quan binh của trấn thứ tám nguyện làm tiên phong, đánh một trấn người chết ta sống với Thác Bạt Hoảng."

Yến vương cảm thấy được an ủi trong lòng, xem ra những lời vừa rồi của mình cũng không thất bại, đại bộ phận tướng lĩnh ngồi đây đều dựa vào công lao trong chiến đấu, được một tay mình đề bạt mà lên. Bọn họ đều là hảo hán tử giết địch vô số, trong đó không thiếu những nhân vật truyền kỳ đi từng bước từ tiểu binh lên đến phó tướng. Nếu đã khơi dậy được tâm huyết của bọn họ thì những chuyện tiếp theo cũng yên tâm hơn nhiều.

Yến vương thản nhiên nói: "Trấn thứ tám làm tiên phong? Bốn vương cảm thấy không cần thiết phải vậy. Muốn đánh Thác Bạt Hoảng thì phải tiêu hao rất nhiều binh lực, chúng ta sẽ tập trung binh lực, phân công nhau tiêu diệt địch. Ta cần binh mã của hai trấn, trừ trấn thứ tám thì còn ai dám đi?"

Một chữ "dám" này đã khiến nhiệt huyết của các tướng lĩnh trở nên sôi sục, rất nhiều người tranh nhau quyết một trận tử chiến với Ma tộc, cảnh tượng vô cùng lộn xộn.

Ánh mắt của Yến vương dừng lại trên người chủ tướng trấn thủ nhất - Du Long, thản nhiên nói: "Người dám đi không?"

Du Long vỗ vỗ ngực: "Chưa bao giờ sợ hãi."

Yến vương nhìn Du Long mà tán thưởng, trấn thủ nhất là nền tảng để hắn có chỗ đứng ở Bắc Cương, sĩ tốt nơi này đều là lão binh trải qua vô số trận chiến, kinh nghiệm tác chiến phong phú, được huấn luyện nghiêm khắc, trang bị hoàn mỹ, binh lính có tốt chất cao, các trấn khác không thể nào so sánh được. Du Long là chủ tướng của trấn thủ nhất, cũng là đại tướng tâm phúc của hắn, tinh thông binh pháp, tu vi hơn người. Trấn thủ nhất có một vạn quân mã, trong lòng Yến vương thì một vạn người này có thể so với quân đội hai ba vạn của người khác.

"Trấn thủ nhất cùng trấn thủ tám, cùng với hai ngàn thân binh tinh nhuệ của bốn vương, tổng cộng là hai vạn người." Yến vương khẽ nhún mày, không che dấu sát ý của mình chút nào: "Chúng ta sẽ dùng hai vạn quân này độ sức một phen với ba vạn thiết kỵ Ma tộc của Thác Bạt Hoàng."

"Tuân mệnh, mặt tướng xin trở về an bài." Du Long ôm quyền nói.

"Người hãy đợi một chút." Yến vương lại đưa mắt về phía tấm bản đồ kia, trong sự phân bố xen kẽ giữa địch và ta có một điểm màu đen khiến người ta chán ghét. Vị trí của điểm này chính là nơi mà ba vạn đại quân của Thác Bạt Hoàng vừa mới điều động bao vây bốn phía.

"Tại đây chính là một trăm quân Lang Nha." Thời Hưng Lưu giải thích: "Tần Phi và đám thiếu gia binh kia tổ chức một chiến dịch quy mô lớn ở đây, có điều chúng hoàn toàn là một đám phế vật, chẳng có thể trông cậy được gì. Chúng ta không cần phải để ý đến chúng."

Yến vương lặng lẽ nhìn điểm đen kia, dường như muốn nhìn đến choáng váng đầu óc. Sau một lúc lâu mới thản nhiên nói: "Ta cảm thấy rất có hứng thú, một khi đại chiến bùng nổ, Tần Phi và đám đại thiếu gia của hắn vừa vạn năm giữa nơi hai quân xung đột. Tu vi bản thân

hắn cũng không tệ nhưng đứng giữa trận chiến thì cũng vô dụng. Nếu trong trận chiến chúng ta gặp phải đội binh mã này, các người cho rằng nên làm gì?"

Thời Hưng Lưu đảo mắt vài vòng, đột nhiên hiểu được ý tứ của Yến vương, thấp giọng nói: "Tuy Tần Phi vũ dũng nhưng thực lực có hạn, vô tình bị cuốn vào chiến sự quy mô lớn của Bắc Cương, hi sinh cho đất nước cũng là việc khó tránh."

"Ừ!" Yến vương mỉm cười gật gật đầu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 152: Vùng đất binh gia tất tranh

Q.2 - Chương 152: Vùng đất binh gia tất tranh

Thảo nguyên mệnh mông nhìn có vẻ yên bình, nhưng thật ra dòng nước ngầm đã bắt đầu chảy rồi. Tần Phi dừng ngựa lại, ngắm nhìn thảo nguyên mệnh mông bát ngát, ý định tiếp cận bên trong Bích Thảo Thiên để tìm kiếm Ma tộc đâu có dễ làm được chứ?

Ba vạn đại quân Ma tộc phân ra thẳng tiến, đã sớm bày ra mấy lớp binh mã chặt chẽ xung quanh Tần Phi. Nhóm thiếu binh* cái gì cũng không biết, bọn hắn đã không còn dám làm linh tinh, mà miễn cưỡng đề cao tinh thần, đi theo Tần Phi khắp nơi tìm kiếm bóng dáng đội quân Ma tộc.

Trước mắt là một đồi đất nhỏ, Tần Phi giục ngựa đi lên, im lặng đứng ở triền núi, đưa mắt ngắm, vẻ mặt liên kịch biến.

Lý Hồ Nô đứng ở bên cạnh thấy bộ dạng hắn như thế, liền vội vàng chạy đến gần Tần Phi, nhìn dõi theo ánh mắt của hắn, cũng lập tức hít sâu một hơi.

Trước mặt bọn hắn là đội quân rợp trời, vô số cờ hiệu tung bay, hàng nghìn chiến mã gầm rít lao nhanh, tựa như một đám mây đen kịt đang phủ lên đồng cỏ, kiên quyết chạy về hướng bọn họ.

"Không kịp đi rồi!" Tần Phi dẫm chân. Với tốc độ của quân địch, nếu như giờ mình bắt đầu trốn đi thì tất nhiên sẽ bị đội quân tiên phong của Ma tộc phát hiện ra, dưới sự truy đuổi của đội quân lên đến hàng nghìn của Ma tộc, nhất định bọn thiếu binh sẽ không một ai có thể quay trở về Đông đô. Chỉ có thể đánh liều, xem xem có thể tìm được một chỗ ẩn thân an toàn trước khi bị quân đội Ma tộc phát hiện ra không.

Những tên thiếu binh đang cười toe toét kia không hề hay biết chuyện gì đang xảy ra, bọn hăn vừa cười cười nói nói vừa đi lên sườn núi, liền bắt gặp khuôn mặt căng thẳng của Lý Hồ Nô.

Lý Hồ Nô nghiêm nghị quát: "Tất cả xuống ngựa, tháo lục lạc, bọc móng ngựa, không được phép phát ra tiếng động, nhanh chóng tìm chỗ ẩn núp."

Hà Khôn kinh ngạc hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lý Hồ Nô lạnh lùng ném ra một câu: "Phía trước có ít nhất một vạn quân Ma tộc."

"Ôi "trời ơi!!..." Hà Khôn hai tay ôm chặt đầu, thiếu chút nữa rớt nước mắt, khàn giọng kêu lên: "Một vạn...chúng ta chỉ có một trăm. Thế tức là một trăm Ma tộc đánh một người chúng ta sao, cho dù cho ta ba đầu sáu tay cũng không lại đâu. Lý tổng binh, chúng ta chạy thôi, giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt..."

Lý Hồ Nô hừ nhẹ một cái: "Có thể chạy sao, người cho là ta không muốn chạy à? Đáng tiếc, hiện tại có muốn chạy cũng không thoát được."

Tần Phi bước nhanh qua bên đó, nhìn đám thiếu binh đang hoảng hốt, trầm giọng ra lệnh: "Cho dù các người có tự đào hố chôn mình cũng không được chạy. Chạy thì chỉ có đường chết."

Ẩn núp trên sườn núi là nguy hiểm nhất, vì trong lúc hành quân, nhất định đội quân tiên phong kia sẽ chiếm lấy một gò đất cao để dò xét tình hình xung quanh. Nhưng đoàn người bọn Tần Phi lại có hơn trăm con chiến mã cùng nô cơ* (xem lại dùm em) cồng kèn, muốn đi nhanh chút cũng khó. Nếu bây giờ rời khỏi sườn núi này thì lúc đội quan tiên

phong của Ma tộc xông lên sẽ chứng kiến được toàn bộ đường lui của bọn hãn, rồi sau đó, hàng ngàn kỵ binh Ma tộc sẽ điên cuồng lao lại đây...

Nhóm thiếu binh hoảng hốt tìm chỗ ẩn núp sau những lùm cây dại trên sườn núi, quả thật bọn hãn hận không thể đào một cái hang để trốn, không ít người đã lưng tròng nước mắt, nghẹn ngào dặn dò hậu sự, nói với bạn bè của mình rằng nếu như bọn họ có thể trở về, hãy nói cha mẹ mình vào ngày lễ tết nhớ đốt nhiều tiền giấy, nhà to, kiệu bụi, thiếu nữ xinh đẹp... Tất nhiên tiền giấy thì phải đốt nhiều nhiều thêm tí. Đời này xấu số, đành bỏ mình trên thảo nguyên thì xuống đất cũng muốn được làm con nhà giàu...

Hai chân Tần Phi phảng phất như run lên, hãn cảm thấy rất kỳ lạ, cho dù là lúc đối mặt với Niệm công công cũng không hề nhụt bước, sao giờ lại phát run được? Nhưng cảm giác này không phải là giả, hai chân mình thực sự đang run... Tần Phi hít một hơi thật dài, bình tĩnh ổn định tâm thần, lúc này mới phát hiện không phải hai chân mình đang run mà là mặt đất

Mặt đất thảo nguyên vốn bị ngày đông giá làm cho cứng sắt lại, đang run rẩy lên dưới tiếng vó dồn như sấm. Tần Phi quay đầu nhìn lại, một dòng sông sắt đen sì * (khó quá ^.^ dịch thế này cho hình tượng vậy) đang nhanh chóng cuốn về nơi đây với khí thế không thể cản, tấn công thẳng vào đại quân Ma tộc.

Nhóm thiếu binh lập tức hô lên: “Được cứu rồi!”

Tần Phi lạnh lùng quát: “Câm miệng. bảo vệ sườn núi thật tốt cho ta.” Lý Hồ Nô nhìn về phía Tần Phi tán dương, hãn biết rõ Tần Phi chưa trải qua chiến tranh, hiểu rất ít về hành quân chiến đấu. Thế nhưng trong thời khắc này Tần Phi vẫn đưa ra phán đoán chuẩn xác, xem cờ hiệu thì đoàn kỵ binh đang tiến lên chặn ngang đại quân Ma tộc là Đệ nhất trấn Bắc Cương quân (xem lại hộ em), đây là nhánh quân mạnh nhất trong Bắc cương quân, năm xưa Lý Hồ Nô chính là Tổng binh Đệ nhất trấn. Nếu không phải hãn xảy ra chuyện thì năm đó cũng không tới lượt phó tướng Du Long được thăng cấp làm Tổng binh.

Mảnh địa hình này cực kỳ trống trải, thuận lợi cho kỵ binh tranh đấu quyết chiến. Tại vùng địa hình bằng phẳng như thế này, sườn núi mà bọn Tần Phi đang đứng chính là yếu tố quyết định việc tranh đấu. Có thể kiểm soát một cao điểm* (có thể dịch là đồi cao, nhưng thế này nghe đậm chất quân sự hơn) như thế sẽ ảnh hưởng cực lớn tới cuộc chiến, Ma tộc bị đột ngột tập kích đang dần ổn định trận thế, hiển nhiên là muốn cướp lấy cao điểm để phản công. Nhưng Du Long là danh tướng Bắc Cương, kinh nghiệm tác chiến của hắn cực kỳ phong phú, sẽ không trở mắt nhìn Ma tộc chiếm cứ sườn đồi, quân đội hai bên liền vây lại xung quanh sườn núi, chẳng biết sẽ bày ra kịch chiến đẫm máu như thế nào.

Một khi đã ở trên sườn đồi thì đó chính chính là tiền vốn/con bài của Tần Phi, khống chế được chỗ này không khác gì chặn ngang cổ họng Ma tộc, đồng thời cũng khiến Du Long không thể không nhìn sắc mặt Tần Phi mà hành động. Nếu không, một khi Tần Phi chấp tay nhường sườn núi, rất có thể Ma tộc sẽ chiếm được địa thế có lợi này để cân bằng với ưu thế mà Đệ nhất trấn tập kích tạo thành.

Có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác nhanh như chớp như thế, Tần Phi quả nhiên là một nhân tài.

Lý Hồ Nô đang muốn vài lời khen ngợi thì đột nhiên nghe thấy Tần Phi nói: “Lý tổng binh, người phụ trách giám sát những thiếu binh này, nếu kẻ nào muốn chạy liền chém đầu không cần do dự.”

Các binh sĩ thoáng cái trở nên khẩn trương, không cần có “hung thần” Lý Hồ Nô thúc dục đã ba chân bốn cẳng đỡ nỏ cơ từ trên lưng ngựa xuống, dưới sự chỉ huy của Phồn Đóa đã lắp ráp với tốc độ nhanh nhất. Sau khi quỳ xuống dưới nỏ cơ, hai mươi chiến sĩ Lang Nha vịn tay vào cơ quan, tinh táo quan sát chiến sự dưới sườn núi. Mà dưới sự giám sát của Lý Hồ Nô, những thiếu binh kia mỗi người đang ôm trong ngực ít nhất năm, sáu cái tên nỏ kẹp, sẵn sàng tiếp tên.

Trong lúc nhất thời, trên sườn đồi lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng kêu la chiến đấu ác liệt bên dưới...

Phồn Đóa chậm rãi đi đến bên cạnh một cái nỏ cơ, khuôn mặt điểm lệ cực kỳ bình tĩnh, thản nhiên phất tay áo ý bảo tên chiến sĩ Lang Nha kia tránh ra, sau đó liền nửa ngồi nửa quỳ phía sau, nghiêng đầu, vịn vào nỏ cơ, nhắm vào phía trước.

Tần Phi ngấm ngầm vỗ tay, tuyệt lắm. Có những lúc, phong thái quân nhân của nữ nhân sẽ biểu hiện khác với nam nhân, một nam tử cường tráng, mồ hôi chảy dài trên cơ thể trần tui, ôm chặt lấy nỏ cơ, là một vẻ đẹp phóng khoáng nam tính! Còn một thiếu nữ, bình tĩnh lạnh lùng, cử chỉ quyết đoán quyết liệt, ngồi sau nỏ cơ, lại là một hình ảnh khiến người ta thấy mà thán phục.

"Nếu ta không hạ lệnh, không ai được làm bậy." Phồn Đóa không quay đầu lại ra lệnh.

Bên cạnh nàng bây giờ là hai mươi tên chiến sĩ Lang Nha đã được trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, có kỷ luật nghiêm minh, liền đáp: "Tuân lệnh!"

Trong lúc đang tiến quân, đại quân Ma tộc đột nhiên bị Đệ nhất trấn chặn ngang, do bất ngờ không kịp đề phòng nên lập tức trận hình bị đại loạn, mặc dù trên phương diện quân số chiếm ưu thế tuyệt đối, thế nhưng đội ngũ vừa loạn liền không cách nào tổ chức phản kích hữu hiệu được, còn tự chà đạp lẫn nhau, càng không biết đối phương đã đến bao nhiêu người, nhưng chỉ mới thấy cờ hiệu của Đệ nhất trấn bay lên đã kinh hồn bạt vía cả.

Thanh danh của Đệ nhất trấn vang dội là vì trong hai mươi năm gần đây, kể cả Lý Hồ Nô đã xuất ra mấy đời danh tướng, chiến kỳ của bọn họ dùng máu tươi Ma tộc để nhuộm đỏ, trường đao, chiến phủ được mài bén bằng xương Ma tộc... Việc Đệ nhất trấn đột nhiên xuất hiện là cú đả kích tinh thần lớn với những tên ma tộc đang đắc ý tự mãn kia - đúng vào lúc bất ngờ nhất, đối thủ đáng sợ nhất lại tập kích đội ngũ yếu nhất của bọn hắn.

Dưới sự bao bọc của thiên quân vạn mã, Thác Bạt Hoàng đang trong ở cỗ xe rộng lớn hoa lệ kia tạm thời vẫn còn rất an toàn.

Nhưng vị Khả Hãn Ma tộc lại chân không từ bên trong xe ấm áp nhảy ra ngoài, đứng ở càng xe, giật giọng quát: "Loan Hồn Nhi chết ở đâu rồi?"

Loan Hồn Nhi vừa chạy vừa té đến trước Thác Bạt Hoảng, còn chưa kịp nói gì đã bị Thác Bạt Hoảng dùng bàn chân to lớn đạp vào mặt: "Người mới hành quân lần đầu hả? Hai đội quân tiên phong tả hữu đâu rồi? Sao để bị tập kích dễ dàng như thế? Người ăn cái quái gì mà lớn lên thế?"

Đối với sự truy hỏi của Khả Hãn, nhất định phải thành thật và cung kính trả lời, Loan Hồn Nhi không dám chậm trễ, bịt ôm lấy một bên mặt sưng phù nói lớn: "Loan Hồn Nhi đã chuyên tâm hành quân hai mươi năm. Khi cách toàn quân ba trăm bước, hai đội tiên phong tả hữu đã không còn tin tức, nhất định là đã bị quân của Đệ nhất trấn tiêu diệt. Dù Loan Hồn Nhi đã quen chinh chiến nhiều năm nhưng cũng không tránh khỏi sai lầm."

"Cút!" Thác Bạt Hoảng cực kỳ tức giận quát lên: "Nhanh chóng chỉnh đốn đội ngũ lại lần nữa, làm thịt toàn bộ Đệ nhất trấn cho ta, không lấy được đầu Du Long, ta liền cho chém đầu người."

"Vâng!" Loan Hồn Nhi liền hắng giọng nói, sau đó giục ngựa chạy tới trước đội ngũ đang hỗn loạn, lạnh lùng trừng mắt nhìn Thiên phu trưởng Hạ Lộc Hội: "Khả Hãn ra lệnh, làm thịt toàn bộ Đệ nhất trấn, nếu không lấy được đầu Du Long, ta liền lấy đầu người."

Hạ Lộc Hội vỗ ngực đáp ứng, rồi lại đem nguyên xi những lời này truyền xuống cho Bách phu trưởng Thành Luật Quy.

Thành Luật Quy liền ngấn mặt ra, lấy đầu Du Long sao? Để ột Bách phu trưởng như hần đi lấy ư? Nhưng nếu không chấp hành mệnh lệnh của Khả Hãn tức là muốn chết. Thành Luật Quy cố lấy dũng khí, khua khua đại chùy, dẫn một trăm tên chiến sĩ Ma tộc trung dũng gào thét xông vào bên trong thiên quân vạn mã của Đệ nhất trấn...

Chỉ một lúc sau, liền có tiếng quan binh Đệ nhất trấn kêu lên vui sướng: "Ồ! là đầu của Bách phu trưởng này, lần này lên chức..."

Loan Hồn Nhi hiểu rất rõ rằng nếu cứ như thế này, chắc chắn mình sẽ không chiếm được lợi thế. Tuy rằng Đệ nhất trấn không có thực lực ngốn hết đội quân ba vạn người, thế nhưng lại có thể đánh cho quân mình rối loạn, rất khó để gây dựng lại trận hình trên thảo nguyên mịt mờ.

Hắn quyết đoán nhảy lên lưng ngựa, quan sát địa hình xung quanh, đột nhiên hai mắt hắn tỏa sáng, phía xa xa, một sườn đồi nhỏ im lìm, cao vút, nổi bật lên trên thảo nguyên.

"Hạ Lộc Hội, người dẫn theo một đội quân ngàn người, chiếm lấy sườn đồi kia cho ta, lập tức vẫy cờ ra hiệu, chinh đồn đội ngũ, phản công Đệ nhất trấn Bắc cương!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 153: Phong vân biến huyền hiển thần uy

Q.2 - Chương 153: Phong vân biến huyền hiển thần uy

Rất nhiều người cho rằng cách chiến đấu của kỵ binh là cưỡi ngựa rồi xông lên ồ ạt, thực ra không phải như vậy. Dựa vào tính cơ động cao, kỵ binh sẽ nhanh chóng xông đến chiến trường, chiếm cứ địa hình có lợi nhất hoặc phát động tập kích, gây xáo trộn đội hình hành quân tác chiến của đối phương, sau đó liền cùng các nhánh khác tiến hành cắt nhỏ và bao vây quân địch, rồi lợi dụng chút ưu thế này triệt hạ đối phương.

Đây là kiến thức chiến thuật cơ bản của kỵ binh, cũng là bài học nằm lòng của mỗi chỉ huy tướng lĩnh huy kỵ binh. Du Long chắc chắn là người nổi bật trong số đó, hắn không dốc toàn bộ lực lượng của Đệ nhất trấn. Hắn điều động sáu ngàn kỵ binh áp sát đội quân vạn người đang xông đến của Loan Hồn Nhi, còn bốn ngàn kỵ binh còn lại cho canh chừng đội quân hai vạn Ma tộc còn lại đang đến chi viện.

Đệ nhất trấn gánh một nhiệm vụ rất khó khăn, một vạn binh mã của bọn họ phải làm ba nhiệm vụ vừa cắt cánh, bao vây, vừa chặn đánh

viện binh. Mà đội quân của Yến Vương và đội quân của Đệ bát trấn vẫn chưa thấy bóng dáng. Du Long không hề sợ hãi, hẳn tin tưởng rằng tuy bây giờ chưa có ở đây, nhưng Yến vương sẽ xuất hiện vào thời cơ thỏa đáng nhất để nhẹ nhàng đè bẹp quân Ma tộc.

Tác chiến trên thảo nguyên sợ nhất là bị vỡ đội hình, một khi đội hình bị sụp đổ, bên kia sẽ bám đuôi đuổi giết, bình thường có thể giết cho quân địch không còn mảnh giáp, thảo nguyên mệnh mông bát ngát, gò đất rộng lớn, bên chạy trốn có muốn đoạn hậu cũng rất khó khăn.

Ánh mắt của Du Long rơi trên đội quân ngàn người của Hạ Lộc Hội, hàng trăm hàng ngàn kỵ binh Ma tộc đang điên cuồng lao tới một cái sườn đồi nhỏ, đó là cao điểm duy nhất ở đây, có thể giúp quan sát từ trên cao xuống nên là một ưu thế cực lớn đối với kỵ binh.

Đôi mày rậm của Du Long khẽ nhíu lại, trầm giọng ra lệnh: "Cử tám trăm người lên chiếm cứ sườn đồi."

Bốn ngàn quân kỳ phấp phới trong đội dự bị, một đội thiết kỵ lao ra nhanh như chớp giật, phóng đến sườn đồi lẻ loi trơ trọi kia.

Dưới sườn núi, khuôn mặt dữ tợn của chiến sĩ Ma tộc càng ngày càng áp sát, hai chân bọn Hà Khôn run lên, áp vào trên mặt cỏ, thở cũng không dám thở mạnh. Có kẻ nhát gan dùng dao rạch ngón tay, lấy máu tươi bôi lên mặt, sẵn sàng nằm im giả chết.

Khiến cho Tần Phi hết sức ca ngợi chính là Phồn Đóa Nhi, tuy là phận gái, lại là lần đầu lâm trận, nhưng không ngờ nàng xử sự bình tĩnh như thế. Có lẽ các thiên tài của mỗi khu vực đều thế, bọn họ chỉ chăm chú vào thế giới của mình mà thôi. Hôm nay, trong lòng Phồn Đóa Nhi chỉ quan tâm đến việc nỗ lực trong tay nàng có thể phát ra bao nhiêu uy lực, chẳng hề bận khoản về chuyện mình có phải chôn thân nơi này hay không. Chết, nếu như thế mà có thể để lại mấy vạn nỗ lực mạnh mẽ cho quân đội, thì cái chết của mình cũng có giá trị, tương lai sử sách sẽ nhớ tới nàng như số một.

Phồn Đóa Nhi đột nhiên đứng thẳng dậy, quát to: "Bắn!"

Đá lửa liên đánh vào nhau, kíp nổ bị tia lửa điên cuồng cắn nuốt, ngay sau đó, nổ tiễn từ trên trời phóng xuống dày đặc với thế không thể cản,

chọc thủng đội quân hàng ngàn người của Hạ Lộc Hội, thậm chí âm thanh "Vút vút" liên tục của nỏ còn át cả tiếng hô quát của huyết chiến đằng xa, chỉ trong giây lát, đã có mấy trăm cây nỏ lướt đi, trong đội có gần ngàn người chết ngựa đổ...

"Thay thế nỏ tiền, thay thế kíp nỏ!" Phồn Đóa Nhi vừa tự sửa sang lại nỏ cơ của mình, vừa cao giọng hạ lệnh.

Hạ Lộc Hội hoảng sợ nhìn sườn đồi, hắn vốn cho rằng đó là một sườn đồi không người, nhưng ngay thời điểm tiếp cận lại gặp phải mưa tên bắn đến, càng làm cho hắn hoảng sợ đó là đối phương dùng nỏ chứ không phải mũi tên bình thường. Thuộc hạ của hắn tuy mặc áo da dày, một số kỵ binh còn có áo giáp, nhưng dưới sự dày xéo của của trường nỏ lại dẹp lép như giấy...

Đội thiết kỵ Ma tộc vừa rồi còn dũng mãnh vô cùng đã trở thành cô hồn trên thảo nguyên!

Là một tên tướng chỉ biết có một, mười, một ngàn, một vạn, chứ chưa từng trải qua bất kỳ một trường lớp nào về toán nên mỗi khi tính toán hắn hoàn toàn phải nhờ đến các đầu ngón tay ngón chân, nếu của hắn không đủ dùng thì các thân binh bên cạnh hắn lập tức xòe tay, cời giày để Hạ Lộc bắt đầu tính cho dễ dàng.

"Trong nháy mắt bắn ra hơn hai trăm phát tiễn nỏ... Liên nỏ mạnh nhất của Bắc cương quân là Tam Liên, như vậy tức là... Để ta đếm một chút, ba cái, ba cái..." Hạ Lộc Hội dốc hết sức, đếm hết ngón tay và ngón chân thối của hơn mười tên thân binh, rốt cục đưa ra được kết luận: "Có ít nhất bảy, tám chục cái Tam Liên nỏ mai phục trên sườn đồi!"

Hắn hoảng sợ thở hắt ra, mờ mịt bất lực nhìn sườn đồi: "Trên đồi có bao nhiêu người vậy đây?"

Sau khi thay tên, Phồn Đóa Nhi vẫn duy trì dáng vẻ trầm tĩnh, gió nhẹ vuốt lên hàng tóc mai bóng mượt của nàng, rồi lướt qua gương mặt trắng ngần, vài sợi tóc đen nhánh bám lên trên mũi tên, tung bay trong gió.

Hạ Lộc Hội nghĩ lại muốn chạy, nhưng nhìn lại thấy mấy trăm kỵ binh Bắc cương đang liều chết xông về phía mình, hắn cũng coi như là dày dạn sa trường, biết rõ rằng bây giờ tuyệt đối không thể lùi về, dứt khoát kẻ địch phía sau sẽ liều mạng, liền lạnh lùng hô: "Các con, bất kể trên sườn núi có bao nhiêu cường nỏ, chỉ cần chúng ta xông qua tầm bắn là mấy tên Bắc cương nhà quê kia mất mạng dưới đao thôi. Thần linh phù hộ, Khả Hãn che chở! Đao thương bất nhập..."

Chiến sĩ Ma tộc cùng hô lên "Đao thương bất nhập" rồi bắt đầu vọt nhanh về phía sườn đồi. Thế nhưng, khi đến chân đồi, bọn hãn nhanh chóng ném lại găm trăm cỗ thi thể rồi rút lui.

"Thiên phu trường đại nhân, hình như chúng ta hô sai rồi, đúng ra phải hô...mũi tên bất nhập chứ?" Thân binh thấy cả thần linh lẫn Khả Hãn đều không thể bảo hộ, hắn không dám nghi ngờ Khả Hãn, đành phải thiện ý nhắc nhở Hạ Lộc Hội, thứ dùng trên sườn đồi là mũi tên.

Mặt Hạ Lộc Hội hơi đỏ lên, giọng cao trường đao trong tay, hô lớn: "Mũi tên bất nhập!"

"Mũi tên bất nhập!" Lần công kích thứ ba trong khẩu hiệu hào hùng của Ma tộc vẫn bỏ lại mấy chục cỗ thi thể như cũ....

Bất kể là Du Long hay là Thác Bạt Hoàng và Loan Hồn Nhi cũng đã chú ý tới chiến sự khác thường xảy ra ở sườn đồi này.

Trong lòng Du Long biết rõ rằng lần xuất hành này của Bắc cương quân, đồng loạt trang bị nhẹ nhàng, kèm theo lương khô cho bảy ngày, đúng là tìm đường sống trong cõi chết, quyết tâm đánh một trận đập tan đối thủ, sau đó trong vòng ba ngày truy kích sẽ mở rộng kết quả chiến đấu đến mức lớn nhất. Vì thế bọn hãn không có khả năng mang theo Tam Liên Trường Nỏ cồng kềnh được...

Không nghi ngờ chút nào, chắc chắn chỉ có Lang Nha quân có mang theo vô số rượu lâu năm, chăn lông, thịt khô mới có thể thực hiện việc đánh lén lần này.

Du Long lẳng lặng quét mắt lên sườn đồi kia, trong đầu hồi tưởng lại lời căn dặn của Yến vương: Trong lúc hỗn chiến, nếu gặp được đội

quân Lang Nha của Tần Phi thì nhất định phải giết sạch, không chừa một tên nào.

"Trên sườn đồi hình như là người của chúng ta!" Tên tiểu tướng ở bên cạnh nhảy lên lưng ngựa quan sát xung quanh.

"Không phải!" Du Long quay mặt lại, nhìn thuộc cấp thân tín của mình, trầm giọng nói: "Phất cờ hiệu, triệu hồi đội ngũ phía trước..."

Theo sự biến đổi của quân kỳ, tám trăm kỵ binh sắp phóng đến trước mặt Hạ Lộc Hội lại nhanh chóng lui về. Chuyện này càng làm cho Hạ Lộc Hội bất an không thôi, hẳn không hiểu được, trong đầu hỗn loạn vang lên vô số suy tưởng quái dị, vì sao Bắc cương quân đến trước mặt rồi lại rút? Bọn hắn có âm mưu gì đây? Có phải lần sau lại đến hai ngàn người?

Du Long nhắc trường thương lên, hoành thương hướng về thân vệ doanh quát: "Theo ta lên sườn đồi, chỉ cần là thứ có thể động đậy liền không lưu lại."

Thân Vệ doanh là đội quân trung thành nhất của Du Long, bọn hắn chịu huấn luyện gian khổ nhất và đương nhiên cũng được đãi ngộ tốt nhất, trước tới nay cho dù là gặp phải rắc rối gì, Du Long cũng sẽ gánh cho bọn họ. Nếu không có tiền tiêu, Thân Vệ doanh sẽ nhắm một hai nhà giàu rồi cải trang thành cường đạo đến cướp sạch, Du Long cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, quan lại địa phương cũng chả dám ho he gì. Nếu Thân Vệ doanh mà ham muốn nữ nhân đến phát cuồng rồi, lại đã chán ngấy mấy cô gái phục vụ của Bắc cương quân, thì sẽ chọn một cái thôn trang nào đó, nam thì giết sạch, nữ thì toàn gian. Loại chuyện đó, Du Long cùng làm như không biết!

Cũng chỉ có đội quân có tập tính như vậy mới có thể kiên định chấp hành mệnh lệnh của cấp trên, cho dù đó là mệnh lệnh vô lý nhất. Dù sao Lang Nha quân cũng là quân mình nên ngoại trừ Thân Vệ doanh của Du Long thì bất cứ nhóm quân nào đi giết họ đều sẽ có gánh nặng tâm lý. Nhưng Thân Vệ doanh sẽ không thế, bọn hắn chỉ biết là Du Long đã ra lệnh lên sườn đồi thẳng tay chém giết, vậy thì lát nữa bất kể kẻ nào trên đồi cũng sẽ thành xác chết hết.

Chiến mã cất vó phi nhanh cuốn theo sát ý ngập trời, đã có vô số vong hồn đã từng ngã xuống dưới thanh đao của Thân Vệ Doanh, nên chỉ mới xuất động dè ép mạnh mẽ chúng nhân.

Hạ Lộc Hội luống cuống tay chân quát: "Mau lui lại, mau lui lại!"

Hắn không phải dạng ngu xuẩn, sau khi quân mình tổn thất mấy trăm người thì đã không còn là đối thủ ngang hàng trong mắt đội quân Thân Vệ doanh năm trăm người. Đối phương khí thế mạnh mẽ, còn sĩ khí bên mình uế oải, nếu như không lập tức rời đi thì dưới một kích của Thân Vệ doanh, cho dù Hạ Lộc Hội bảo vệ được tính mạng cũng sẽ biến thành tướng không binh.

Chiến sĩ ma tộc thối lui như triều rút, giúp Thân Vệ Doanh thuận lợi mở ra một con đường hướng lên sườn đồi.

Hà Khôn từ trong lùm cây nhô dậy, mừng rỡ nhìn Thân Vệ Doanh đang tiến lại gần, nói run run: "Tổng trấn đại nhân, chúng ta được cứu rồi, đây là đại quân Sở..."

Tần Phi cắn chặt răng, cơ mặt căng cứng. Hắn nhô người lên, từ từ phun ra một chữ: "Đánh!"

"Không phải chứ?" Hà Khôn hoảng sợ nhìn Tần Phi: "Người một nhà mà cũng đánh sao?"

Phồn Đóa Nhi cũng nhìn về phía Tần Phi, Tần Phi liền giải thích: "Bọn họ thấy Ma tộc thối lui mà vẫn không đưa ra cờ hiệu báo sẽ lên núi, đồng thời chiến sĩ của bọn họ càng tới gần thì chiến ý càng dày đặc, trường đao lúc này cũng đã giơ lên, rõ ràng muốn lên núi giết người. quân Bắc cương cũng giống như Ma tộc, đều muốn chúng ta chết tại đây."

Hà Khôn hoàn toàn xui lơ trên mặt đất. Thiên quân vạn mã đang giao phong, vậy mà hai bên đều muốn Lang nha bộ đội chết. Đội này đúng là kết thù hận nhiều quá đi!

"Bắn!" Phồn Đóa Nhi không có ý kiến gì khác, rõ ràng Tần Phi đã nhận định được thế cục, vì đều là quân của Sát Sự Thính nên cho dù Tần Phi sai thì nhất định nàng vẫn sẽ ủng hộ. Đây chính là nguyên nhân làm cho Sát Sự Thính dù không quy lụy ai nhưng vẫn đứng vững

sừng sững trong triều đình! Không kẻ nào có thể công phá Sát Sự Thính từ bên trong được!

Hai mươi khung nổ cơ nhanh chóng được châm mồi lửa, kíp nổ được đốt cháy hết trong nháy mắt.

Trường nổ nằm trên đó như hùng ưng sổ lồng, bay về phía Thân Vệ Doanh dưới núi với khí thế khó đỡ, đầu tên bén nhọn xuyên thủng lớp áo giáp chắc chắn một cách tàn nhẫn, chọc thành một lỗ máu saau hoắm trên ngực bọn hăn.

Hạ Lộc Hội muốn phát điên lên rồi, rốt cục ai đang ở trên núi? Sao đánh mình xong lại đánh cả Bắc cương quân? Trên thảo nguyên này còn có một thế lực nào khác sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 154: Hồn loạn

Q.2 - Chương 154: Hồn loạn

Đột ngột bị tập kích, Thân vệ doanh lập tức hiểu ra vô luận người trên núi là ai thì người đó cũng đã nhìn thấu ý đồ của bọn họ, kế tiếp chỉ có thể đánh công kiên.

Năm trăm thân vệ đến từ những quân đội khác nhau, bọn họ đều là kẻ tù tội lưu vong, mỗi người đều cảm thấy như nhặt được tính mạng của mình một lần nữa. Bọn họ không sợ chết, chỉ sợ những ngày không sáng khoái, đánh giặc vị tất nhất định đã chết, chỉ cần sống sót thì những phần thưởng hậu hĩnh cùng những ngày tiêu dao khoái hoạt ở trấn thứ nhất chính là của bọn họ. Nhưng nếu bọn hăn lâm trận lui bước, cho dù không bị trảm đầu thì cũng bị đá ra khỏi Thân vệ doanh, mất đi bùa hộ mệnh Du Long này, sống những ngày đau khổ, bị bức bách thì đúng là không bằng chết cho rồi.

Cho dù mười mấy tên đồng đội đã ngã xuống, càng lúc càng có nhiều chiến sĩ của Thân vệ doanh gào thét lao lên núi.

Cũng không biết Phồn Đóa Nhi và hai mươi chiến sĩ Lang Nha đã lặp đi lặp lại việc đối Nỗ tiến giáp, đối kíp nổ bao nhiêu lần, hiện giờ có nhắm mắt lại nhóm bọn họ cũng có thể nhanh chóng hoàn thành công việc của mình, Thân vệ doanh cứ tới gần hai mươi bước thì lại bị một cơn mưa tên phủ xuống chặn đầu. Uy lực của mũi tên do nổ bắn ra hoàn toàn không phải thứ mà khôi giáp của bọn hãn có thể ngăn cản, rất nhiều người, gồm cả người và ngựa ngã lăn lóc trên mặt đất, cho dù bọn họ không chết thì cũng bị chiến mã phía sau chen chúc đến giẫm đạp thành một đồng thịt.

Loan Hồn Nhân kích động quỳ gối trước mặt Thác Bạt Hoảng, hai tay ôm lấy bàn chân trần hôi thối của Thác Bạt Hoảng, cao giọng ca ngợi: "Khả hãn có thiên thần che chở, người trên sườn núi đang giúp chúng ta đánh Bắc Cương quân đây mà!"

Thác Bạt Hoảng giơ chân lên cho hãn một cước, giận dữ nói: "Người điên rồi à? Bọn họ vừa mới giết chết ba trăm dũng sĩ của ta, ta không quan tâm bọn chúng có đánh nhau với Bắc Cương quân hay không, ta chỉ muốn mạng của bọn chúng!"

Thác Bạt Hoảng thở phì phò, đứng trên xe quan sát xung quanh, một đội quân hai vạn người khác của hãn cách nơi này không xa, chỉ cần trì hoãn một chút là bọn họ nhất định có thể đuổi tới. Có điều trấn thú nhất muốn nuốt sống cả đoàn quân vạn người sao? Thật nực cười, cho dù là một vạn con dê chạy loạn trên thảo nguyên thì cũng phải mất một ngày một đêm, huống chi đây còn là một vạn người sống?

Đội bảo vệ Thác Bạt Hoảng có ba ngàn người, vì vậy hãn không hề lo lắng cho sự an toàn của mình. Ngoài ra, ở khoảng cách này thì dù là cường cung ngạnh nổ cũng không thể làm hại đến hãn, trong tình huống yên tâm thoải mái, Thác Bạt Hoảng bắt đầu tính toán sau khi viện quân của mình đến thì sẽ xử lý đám nhà quê Bắc Cương chết tiệt này như thế nào.

Phía xa bụi đất cuốn lên, tiếng bước chân dồn dập vang lên, Thác Bạt Hoảng đưa mắt nhìn lại, quả nhiên là cờ hiệu của người mình, lúc này

vẻ vui mừng lộ rõ trên khuôn mặt. Đại hãn giờ ngọn hồng kỳ giữa quân lên, ra hiệu cho đội quân đến đây...

Một tên tướng lĩnh thương tích đầy mình xoay người xuống ngựa, quỳ sát trước mặt Thác Bạt Hoàng, xấu hổ nói: "Khả hãn, ta đã phụ lòng tín nhiệm của người, đội quân vạn người của ta đã bị Yển vương Bắc Cương đích thân dẫn quân đột kích, đánh cho quân lính tan rã, ta chỉ gom lại được khoảng hai ba nghìn tàn quân, liền hỏa tốc đến đây tiếp viện..."

"Hỗn đản, sao người không chết? Sao không chết luôn đi?" Thác Bạt Hoàng hỗn hển chỉ vào mũi hãn mà mắng: "Sở Minh có bao nhiêu nhân mã?"

"Không biết, không đếm được, phỏng chừng có khoảng mười vạn!" Vị Vạn phu trưởng kia nói với vẻ mặt như đưa đám.

Thác Bạt Hoàng đặt yêu đao lên cổ hãn, lạnh lùng quát: "Đừng tự dất vàng lên mặt, Sở Minh đích thân đánh người cần đến mười vạn đại quân? Còn để chạy thoát ba nghìn người các người?"

"Ít nhất năm sáu vạn!" Vạn phu trưởng khàn giọng kêu lên.

"Ta nghĩ không bằng người để đầu lại làm bôn cầu cho ta..." Thác Bạt Hoàng cười lạnh nói.

"Hình như... Cũng có một hai vạn!"

Thác Bạt Hoàng không kiên nhẫn được nữa, quát lên: "Kéo ra ngoài chém!"

Vạn phu trưởng quỳ trên mặt đất, ôm chặt lấy cẳng chân của Thác Bạt Hoàng, nức nở: "Có năm nghìn người..."

Thác Bạt Hoàng thở dài chán nản, cũng lười mắng hãn tiếp. Trong năm nghìn người này có chia quân ra nữa hay không cũng khó nói, nhưng việc Sở Minh dùng năm nghìn người tiêu diệt đại quân vạn người, khiến ột tên Vạn phu trưởng chỉ có thể mang theo ba nghìn liều mạng chạy trốn đã là một chiến tích vô cùng vang dội rồi. Thác Bạt Hoàng đã nhiều lần giao chiến với Yển vương trên thảo nguyên, biết rõ sự lợi hại của Yển vương, các đại tướng dưới trướng hãn không phải là đối thủ của Yển vương, chỉ có thể dùng ưu thế nhân số để áp chế đối

thủ. Thế nhưng hiện giờ một đội quân vạn người cũng không thể áp chế được năm nghìn quân Bắc Cương, sau này khát vọng chiếm lấy vùng đất trung thổ phồn hoa của mình phải làm sao?

Nếu Sở Minh đã có thể dùng năm nghìn người tiêu diệt đại quân vạn người, vậy thì đội quân vạn người còn lại cho dù không bị đánh cho tàn phế thì cũng bị quần lấy, trong thời gian ngắn không thể đến đây tiếp viện được.

Suy đoán này của Thác Bạt Hoằng rất chính xác, Thời Hưng Lưu mang theo năm nghìn binh mã cũng không hề tác chiến với đội quân vạn người thứ ba, hắn chỉ cho thuộc hạ gây rối dọc đường, khiến cho tốc độ hành quân của đội quân vạn người này còn chậm hơn cả ốc sên bò. Chỉ cần đội quân vạn người kia phái quân xung kích, Thời Hưng Lưu lập tức quyết đoán thịt luôn đội xung kích này, sau đó tiếp tục chiến thuật quấy rối, khiến cho đội quân vạn người không biết rõ rốt cuộc đối phương có bao nhiêu binh mã, đành phải co cụm binh lực lại một chỗ, cẩn thận và chậm chạp xuất phát.

"Chúng ta lui quân!" Thác Bạt Hoằng quyết đoán hạ lệnh. Nếu thật sự binh bại như núi lở có thể sẽ khiến cho chiến sự phát triển thành thế cục vô cùng xấu.

Loan Hồn Nhân chỉ chờ những lời này của Thác Bạt Hoằng, lập tức quát lớn: "Lui quân, mau thôi kèn hiệu lui quân."

"Người đoạn hậu!" Thác Bạt Hoằng lạnh lùng phân phó: "Dù có chết trận cũng không được để Sở quân đột phá đội quân của người."

Loan Hồn Nhân nhất thời choáng váng, đây mà là đoạn hậu sao? Cái này có khác gì bảo mình chui vào vòng vây của Yến vương cùng Du Long, đưa đầu mình cho Yến vương làm bồn cầu đâu!

Xa xa tiếng chém giết rung trời, có hiệu tung bay, một đội quân mạnh mẽ lao vào chiến trường, mỗi người trong số bọn họ đều dũng mãnh, long tinh hổ mãnh, thoạt nhìn thì thế không thể đỡ!

"Là Sở Minh đưa quân đến bao vây sao?" Loan Hồn Nhân kinh hồn bạt vía hỏi.

Thác Bạt Hoàng lập tức lên chiến xa, cẩn thận nhìn ra xa nửa ngày, sắc mặt không ngừng thay đổi, sau một lúc lâu mới cắn răng nói: "Hừ, tên huynh đệ kia của ta cũng không chịu thua kém, không ngờ cũng học được chút kiến thức, biết lúc này đến đây chiếm tiện nghi..."

Loan Hồn Nhân cũng tên Vạn phu trưởng kia đưa mắt nhìn nhau, việc này rốt cuộc là sao? Rõ ràng là mình đến để nuốt gọn đám Sở quân kia, thuận tay tóm luôn quân mai phục của bọn chúng, ai ngờ lại bị Sở Minh và Du Long lần lượt đánh không còn manh giáp. Hiện giờ đúng lúc chiến sự ác liệt nhất thì ngay cả Thác Bạt Liệt cũng mang theo nhân mã đến chiếm chỗ tốt. Man tộc, Ma tộc, Bắc Cương quân, cả ba thế lực lớn cùng loạn xạ ngẫu một chỗ là việc không biết đã bao nhiêu năm không xảy ra rồi.

"Lúc này lui quân sẽ bị Thác Bạt Liệt cắn chết!" Thác Bạt Hoàng chậm rãi thở dài, cúi đầu nhìn bắp chân to lớn và thô ráp của mình, trầm tư một lát rồi trầm giọng nói: "Chọn một người có tu vi cao, dùng phương pháp nào cũng được để trà trộn lên sườn núi, thăm dò xem bọn họ là ai, có thể hợp tác hay không? Lần này nếu chúng ta không chiếm được ngọn núi kia thì mọi người chuẩn bị đưa đầu cho Thác Bạt Liệt làm bồn cầu đi!"

"Khả hãn anh minh thần võ, vạn thọ vô cương, không cần nói như vậy!" Loan Hồn Nhân cao giọng nói: "Ta sẽ an bài thuộc hạ lên núi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 155: Không cần nôn nóng

Q.2 - Chương 155: Không cần nôn nóng

Cho dù Thân vệ doanh có dũng mãnh không sợ chết đến mức nào thì cũng vô lực để tổ chức công kích lần thứ hai. Cường nỗ trên sườn núi có đầy đủ nỗ tiễn, tuy đám Thiếu gia bình nơm nớp lo sợ, ngồi bệt dưới đất nhưng vẫn có thể nhanh chóng bổ sung nỗ tiễn. Trong lòng bọn họ, trận này không biết đến bao giờ mới kết thúc được, trước mắt thì số nỗ

cơ này chính là vật bảo hộ cho sinh mạng mình, một khi nổ cơ ngừng phóng, có lẽ tính mạng cũng bàn giao lại nơi này.

Tần Phi bình tĩnh xem xét thế cục của chiến trường, đột nhiên trên mặt chợt trở nên lạnh lạnh, hắn đưa tay sờ thì thấy bàn tay lỏng lẻo, ngẩng đầu lên nhìn không ngờ lại phát hiện trời đang đổ vài giọt mưa. Hắn lại nhìn về phía Phồn Đóa Nhi, sắc mặt của nàng đã trở nên xám xịt như tro tàn, trong thời tiết mưa gió không đánh được đá lửa, không có cách nào châm kíp nổ, số nổ cơ này lập tức trở thành thùng rỗng...

Tuy dốt nhưng đám Thiếu gia binh cũng biết đã xảy ra chuyện gì, bọn họ gần như gào lên rồi cởi quần áo ra che trên nổ cơ. Bản năng cầu sinh làm cho những đại thiếu gia vốn luôn sống an nhàn sung sướng không hề nề hà cực nhọc, không sợ hai tay đau xót, chỉ cầu hạt mưa không rơi trúng nổ cơ, không làm ướt kíp nổ.

"Không kiên trì được bao lâu đâu!" Lí Hồ Nô thản nhiên thở dài một hơi: "Quần áo cuối cùng cũng sẽ ướt nhẹp, nổ cơ cũng sẽ không có cách nào phát động."

Tần Phi cũng không lên tiếng, hắn nhắm nghiền hai mắt, cơ thể tựa như một mũi thương thẳng tắp đứng sừng sững trên triền núi, niệm lực miên man bất tận tản ra, như một luồng bình phong vô hình che mưa cho nổ cơ. Những hạt mưa li ti đột nhiên phát ra âm thanh "lộp độp", giống như là cơn mưa đang đập lên một mái hiên vô hình, sau đó bắt đầu chảy thành một dòng ở giữa không trung.

Tần Phi tập trung tinh thần, chân lực tuần hoàn bên trong khí hải, không ngừng cuộn cuộn để duy trì niệm lực. Từ sau khi dừng mảnh lao vào cấm cung, năng lực sử dụng niệm lực của Tần Phi đã lên đến một cảnh giới khác.

Lần đầu tiên chứng kiến Tần Phi ra tay khiến đám thiếu gia binh liên tục kinh hãi, niệm tu vốn vô cùng hiếm thấy, cho dù gia thế của bọn họ hơn người nhưng cũng không thể tùy tiện gặp được niệm tu. Mà Tần Phi lại có thể ngăn đứng một chỗ mà cản mưa phùn, khiến nổ cơ có thể tiếp tục ngăn cản địch nhân tiến công triền núi, được chứng kiến tu vi như thế này là quá đủ rồi.

Lí Hồ Nô biết Tần Phi không cách nào phân tâm, mọi việc trên núi đều do mình chủ trì đại cục, lúc này liền nhắc đồng côn lên, phân bố các vị trí canh gác, không để cho bất cứ kẻ nào tập kích lên núi. Phồn Đóa Nhi không biết Tần Phi kiên trì được bao lâu, nhưng nàng không dám lãng phí cục diện mà Tần Phi đã liều mạng mới tạo ra được, vì vậy nỗ lực được sử dụng liên tục nhằm đẩy lui đám Ma tộc và Thân vệ doanh.

Nhân lúc tạm nghỉ, Lí Hồ Nô chỉ tay về phía đông nam xa xa: "Phồn trấn đốc, người nhìn bên kia xem. Ma tộc đang có mặt ở hướng đó, đúng ra thì nơi đó không có quân đội của Ma tộc, mà trấn thủ nhất lại không dám tùy tiện sử dụng đội dự bị, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiến trường có thêm thế lực của Thác Bạt Liệt. Với cục diện lộn xộn như thế này thì bất cứ phương nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, còn chúng ta có thể nhân cơ hội này mà bỏ chạy."

Hắn nhìn nhìn Tần Phi, lo lắng nói: "Tần trấn đốc tâm chìm ý hải, khép kín lực thức để toàn lực phát huy niệm lực. Có điều ta lo hắn không thể kiên trì được lâu, sau khi đẩy lui được một lượt tiến công của Thân vệ doanh cùng Ma tộc, chúng ta lập tức phá vây từ hướng đông nam... Trừ khi ở đó phải đối mặt với Yến vương, nếu không cơ hội sống sót của chúng ta là rất lớn."

Hà Khôn nghe vậy vội vàng kêu lên: "Đi, đi, biết co biết đuổi mới là hảo hán."

"Câm miệng!" Phồn Đóa Nhi lớn tiếng trách mắng khiến Hà Khôn sợ đến mức câm như hến. Vị thiên chi kiều nữ này cẩn thận xem xét tình hình chiến sự dưới chân núi, quả nhiên đúng như lời Lí Hồ Nô, liền đáp: "Mọi việc đều nghe theo phân phó của Lí tổng binh."

... ..

Loan Hồn Nhân đang lựa chọn cao thủ để chuẩn bị lên lên sườn núi, đột nhiên chiến trường bỗng như trở nên im ắng. Hắn tưởng mình cảm giác sai, vô số người đang điên cuồng chiến đấu làm huyên náo cả chiến trường, sao có thể đột nhiên trở nên yên tĩnh cơ chứ? Có điều ngay khi hắn chuẩn bị mở miệng nói, chiến trường quả thật lại im ắng trong nháy mắt.

Vẻ mặt Loan Hồn Nhân trở nên tái nhợt, hắn quay đầu nhìn về phía Thác Bạt Hoàng, trên mặt hai người đều tràn ngập sự sợ hãi, ý đồ đào tẩu không hề che dấu chút nào, cho dù bị thiết kỵ của Thác Bạt Liệt truy kích, hoặc có bị Yến vương chặn đường mai phục thì bọn họ cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi vùng thảo nguyên này nữa.

Có thể làm cho cả chiến trường lập tức trở nên im ắng chỉ có một người, người này được Thác Bạt Liệt tôn sùng là võ tôn, được chiến sĩ Man tộc xem là thiên thần. Hắn có tu vi kinh thiên động địa, người trong thiên hạ có thể sánh vai với hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay, phụ thân của Thác Bạt Hoàng từng bị một kiếm của hắn trăm sát!

Một mình hắn không cách nào áp chế được vạn đại quân, như trong cục diễn hỗn loạn, hắn tuyệt đối có bản lĩnh mượn đầu bất cứ kẻ nào trong loạn quân.

"Mau lui quân!" Thác Bạt Hoàng đoạt lấy kèn hiệu liên quan lạc xe ngựa, liều mạng thổi lên.

Kỵ binh Ma tộc đang liều mạng với địch nhân, vừa nghe thấy tiếng kèn vội vàng liều chết chạy trốn về phía tây. Ý chí bỏ trốn của bọn họ vô cùng kiên định, thậm chí còn mạnh hơn cả lúc còn chiến đấu vài phần, quả thực thế không thể đỡ!

Quân đội Man tộc xung phong nhanh chóng lao vào chiến trường, bọn họ không quan tâm phía trước là ai, Bắc Cương quân cùng quân đội của Ma tộc đều là đối tượng mà bọn họ đồ sát. Trấn thủ nhất mặc dù tinh nhuệ nhưng cũng không đoán được quân đội Man tộc lại đột nhiên xuất hiện ở đây, trong lúc nhất thời trở tay không kịp, trận cười đại loạn. Du Long Cổ không thể đồ sát Lang Nha, vội vàng trở lại đội dự bị để chỉ huy việc chống cự.

Trong quân Man tộc có một người chậm rãi đi ra, hắn bước đi rất chậm, theo lý thuyết với tốc độ chậm như vậy thì hắn không đi được xa mới đúng, có điều chỉ trong nháy mắt hắn đã có mặt ở trước chiến trường. Thoạt nhìn thì hắn chỉ là một người trung niên bình thường, có dáng người cường tráng cùng khuôn mặt trầm ổn, chỉ là trong ánh mắt hắn ẩn chứa một nỗi sâu không thể xóa đi được.

Giữa thiên quân vạn mã, thiết giáp dẫm máu, bộ trưởng bào màu bạc của hắn có vẻ vô cùng bắt mắt. Ngẫu nhiên lại có một mũi tên không có mắt bay về phía hắn, hắn dường như không hề phát hiện ra điều đó, chỉ tiếp tục đi con đường của mình, còn mũi tên lạc kia chưa đến gần thì đã hóa thành tro tàn.

Dường như hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc, ánh mắt không khỏi dừng lại trên sườn núi le loi kia, sau đó lập tức bước về phía đó.

Không ai dám ngăn cản hắn, cho dù chiến sĩ có hung ác hơn nữa cũng không dám làm cản trước mặt người áo bạc khí định thần nhàn này. Bên hông hắn dắt một thanh bảo kiếm nhỏ dài theo phong cách cổ xưa, vỏ kiếm làm từ da hắc sa (cá mập đen), tuy không hoa lệ nhưng rất trang trọng, trên chuôi kiếm không có bất cứ đồ trang trí gì, đơn giản đến cực hạn.

Trên sườn núi, Tần Phi mở niệm lực để ngăn cản cơn mưa phùn, hắn khép kín lục thức nên hoàn toàn không biết có một người áo bạc đang bước lên triền núi.

Phồn Đóa Nhi khẩn trương nhìn người trung niên áo bạc kia, nàng không biết hắn là ai, có điều chỉ nhìn khí độ cũng biết hắn không phải là nhân vật tầm thường. Có thể ung dung như thường trong thiên quân vạn mã, nàng chỉ thấy qua một người là Dịch tổng đốc. Chẳng lẽ tu vi của người áo bạc này không hề dưới Dịch tổng đốc?

Hắn đi đến sườn núi, thong thả cất tiếng, âm thanh không lớn lắm nhưng tất cả mọi người trên sườn núi đều nghe thấy rõ ràng:

"Ta muốn lên núi, không cần căng thẳng, ta chỉ muốn nhìn vị niệm tu kia một chút mà thôi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 156: Ta muốn giết người

Q.2 - Chương 156: Ta muốn giết người

Khi người áo bạc bước lên sườn núi, các chiến sĩ Lang Nha vô cùng căng thẳng, có điều chưa có mệnh lệnh của Phồn Đóa Nhi nên không ai dám tùy tiện bắn tên.

Xuất phát từ trực giác của phụ nữ, Phồn Đóa Nhi cảm thấy người này không có ác ý đối với Tần Phi. Hơn nữa dù có ác ý, với thái độ ung dung giữa vạn quân của người ta thì trăm người bọn họ chỉ có thể bất lực.

Người áo bạc vẫn duy trì bộ dáng không nhanh không chậm, nhưng chỉ nháy mắt đã lên đến đỉnh triền núi. Hắn đưa mắt về phía Lí Hồ Nô một cái, trong mắt hiện ra chút kinh ngạc, nhẹ giọng nói: "Lí Hồ Nô?" Lí Hồ Nô đã đoán được hắn là ai, nhưng không ngờ hắn lại nhận ra mình, trong nhất thời không biết phải nói gì, chỉ đành đáp lại: "Võ tôn đại nhân!"

Người này chính là Thủy Tình Không, võ tôn đại mặc uy chấn Bắc Cương, hắn mỉm cười, chậm rãi nói: "Người không cần khó hiểu, năm xưa thanh danh của người ở Bắc Cương vang xa, ta cũng từng âm thầm quan sát người. Có điều vận khí của người không tốt lắm, với thiên phú của người, nếu không học phải mấy trò hề chẳng dùng được của Lưu Nhâm Trọng thì thành tựu hiện giờ còn cao hơn nhiều."

"Những gì hắn dạy, ta đã sớm quên rồi!" Lí Hồ Nô thản nhiên nói.

"Vậy thì rất tốt." Ánh mắt Thủy Tình Không lướt về phía Tần Phi đang khép kín lục thức, có chút hứng thú quan sát hồi lâu, dường như muốn từ khuôn mặt của hắn để tìm một người nào đó. Ánh mắt này, nếu là của nữ nhân nhìn về phía Tần Phi tất nhiên là của một người mê trai, có điều ánh mắt này lại xuất hiện ở một nam nhân đã không còn trẻ, việc này khiến đám Thiếu gia binh liên tưởng lung tung.

Thấy Lí Hồ Nô vô cùng khách khí với hắn, đám Thiếu gia binh cảm như hèn, không dám nhiều lời. Nhưng sau một lúc lâu Thủy Tình Không vẫn không nói gì, Hà Khôn không chịu được sự im lặng này nên mở miệng nói: "Ta nói này, trên mặt Tần trấn đốc có gì hay mà xem hoài vậy? Ngài nói gì đi chứ?"

Thủy Tình Không mỉm cười, cũng không chấp nhận với Hà Khôn, trái lại còn nhắm nghiền hai mắt cảm thụ niệm lực dao động bên người, lĩnh hội pháp môn vận hành chân khí của Tần Phi từ những biến hóa vô cùng nhỏ. Một lát sau, Thủy Tình Không đưa tay vỗ lên đầu vai Tần Phi, nhìn thì chỉ là một cái vỗ nhẹ nhàng băng quơ nhưng lại có thể kéo Tần Phi từ sâu trong ý hải ra.

Tấm bình phong trong hư không biến mất không để lại dấu vết, cơn mưa lập tức trút xuống, đám Thiệu gia binh sợ hãi chen chúc nhau lấy quần áo che cho nỡ cơ...

"Người là..." Tần Phi kinh ngạc nhìn người áo bạc phía trước.

"Đi theo ta!" Thủy Tình Không nắm lấy cổ tay của Tần Phi, với công lực hiện giờ của mình thì Tần Phi đương nhiên không thể động đậy, thân bất do kỷ bị hất kéo lên trên cao của sườn núi, trong lòng xuất hiện một loại tình cảm khó nói nên lời, có điều ở Bắc Cương cũng chỉ có một người có bản lĩnh như vậy mà thôi, Tần Phi lập tức nhận ra thân phận của hắn.

Hai người nhanh chóng đi được gần trăm trượng, khi hai bên không còn người nào Thủy Tình Không mới buông tay ra, trầm giọng hỏi: "Người đang tu luyện Thiên Ngân đúng không?"

"Hả..." Tần Phi còn đang suy nghĩ có nên nói với hắn hay không, trong đầu còn đang bịa ra những lời nói dối thì Thủy Tình Không cười lạnh một tiếng, khiến cho Tần Phi không cách nào tiếp tục bịa đặt,

"Thiên Ngân là công pháp chí cao vô thượng của Đại Ngụy ta, dù là người của hoàng tộc, nếu không đủ thiên phú cũng tuyệt đối không có cơ hội tu hành." Thủy Tình Không đưa tay chỉ vào mình: "Thứ ta luyện chính là Thiên Ngân!"

Mắt thấy không thể gạt được hắn, Tần Phi liền sáng khoái gật đầu: "Đúng vậy, sư huynh!"

"Tên tiểu tử này, nào người bị lừa ăn mất rồi sao. Ở đại mạc, mỗi người gặp ta đều phải cung kính hô to một tiếng vô tôn. Cho dù là Lưu Nhâm Trọng hay Sở Minh, chỉ cần là nơi ta có mặt thì bọn họ ít nhất cũng phải tránh xa năm mươi dặm mới dám hành tẩu. Nếu ta muốn

giết Lưu Nhâm Trọng, tuyệt đối không khó hơn giết một con gà. Người còn dám gọi ta là sư huynh?"

Tần Phi mỉm cười nói: "Vấn đề vai vế không thể nói lung tung được, nếu ta tôn kính ngài như tiền bối, ngài lại cố tình bảo không thích người khác nói mình già thì phải làm sao?"

"Thiên Ngân của người từ đâu mà có?" Thủy Tình Không hỏi.

"Tần Phi nương mày: "Đào được."

Thủy Tình Không cảm thấy không biết nên khóc hay cười, nghìn năm qua Thiên Ngân được xưng là thần công vô thượng, bao nhiêu người muốn chiếm lấy nó. Sở quân tấn công Ngụy chuyện quan trọng nhất chính là tìm kiếm Thiên Ngân, chỉ duy nhất đại tông sư Tôn Hạc mới không muốn sống khi đoạt được Thiên Ngân từ hoàng cung mà lại bỏ trốn mất dạng. Tên tiểu tử trước mắt lại nói là đào được? Có điều Tần Phi cũng không hề nói dối, tuy Tôn Hạc giao cho hắn nhưng lại chôn dưới đất, đúng là hắn đào được mà có.

"Thế cục hôm nay vô cùng bất lợi đối với người." Thủy Tình Không trầm ngâm nói: "Nếu người không thành thật một số việc thì trong loạn quân, người không có khả năng mang theo thuộc hạ còn sống mà rời khỏi đây."

"Vậy ta bỏ trốn một mình, sau này sẽ báo thù cho tính mạng bọn họ."

Tần Phi nghiêm túc nói: "Có người cảm thấy thế cục chắc chắn phải chết, họ nghĩ chết cùng nhau là cái chết vinh quang. Nhưng ta không nghĩ như vậy, với tu vi của mình thì ta nắm chắc ít nhất bảy thành có thể đơn thân độc mã trở về. Giữ lại tính mạng tương lai mới có thể đòi lại nợ máu. Nếu hôm nay ta chết cùng bọn họ chẳng phải không còn ai báo thù cho chúng ta sao, không phải là chết rất oan uổng sao?"

Thủy Tình Không bất giác sửng sốt một chút, một người thiếu niên có bộ dạng anh minh thần võ, thần thái cương nghị quyết tuyệt trước mặt hắn, không ngờ lại là một người có thể bỏ lại tất cả mà bỏ trốn? Một ý nghĩ nảy ra trong đầu, hắn liền vỗ tay cười ha hả: "Ta biết rồi, người có da mặt dày như thế, cho rằng việc vứt bỏ chiến hữu là hợp tình hợp

lý thì còn ai khác ngoài tên Tôn Hạc bỉ ổi hèn hạ kia chứ, người không phải là đồ đệ của hắn thì đúng là gặp quỷ rồi!"

Giờ phút này, Thủy Tình Không hoàn toàn không có phong thái của một vị đại tông sư, hắn nhìn Tần Phi với ánh mắt ám muội: "Người không phải là con trai Tôn Hạc đấy chứ?"

"Có nằm mơ hắn cũng muốn có một người con trai như ta, có điều hắn không có vận may này!" Tần Phi cười nói.

Thủy Tình Không nhú nhú mày, lí do bên trong có lẽ Tần Phi thật sự không biết, thế nhưng sao Tôn Hạc lại có thể phạm phải sai lầm như vậy? Đúng là vì phát hiện công pháp vận hành chân khí quen thuộc của Thiên Ngân nên hắn mới lên sườn núi quan sát Tần Phi. Có thể đạt được công lực tiên thiên thượng đẳng ở tuổi này, dù Thủy Tình Không ở nơi đại mạc xa xôi cũng từng nghe nói đến hai nhân vật đại thiên tài nam bắc trung thổ - Tần Phi của Sở quốc và Ngạn Thanh của Ngô quốc.

Ngạn Thanh là nữ nhân, người trước mắt đương nhiên là Tần Phi.

Thủy Tình Không khẽ thở dài: "Thiên Ngân công pháp chỉ có thể truyền cho người của hoàng tộc Đại Ngụy. Năm đó tiên đế rất tán thưởng thiên phú của ta nhưng cũng không dám vi phạm vi phạm tổ huấn, trước tiên chiêu ta làm phò mã, để ta có thân phận nửa hoàng tộc sau đó mới truyền thụ cho Thiên Ngân."

"Đại Ngụy đã diệt vong hơn hai mươi năm, hoàng tộc ngày xưa đã bị tàn sát không còn ai. Đáng ra Thiên Ngân sẽ cùng ta rời khỏi thế gian này, ta không biết Tôn Hạc có phải đã hồ đồ rồi hay không, dù thiên phú của người có cao đến đâu thì hắn cũng không nên vi phạm lời thề ngàn năm của hoàng tộc, truyền thụ công pháp này cho người. Người ngấm lại mà xem, tuy Tôn Hạc có tu vi thông thiên nhưng hắn có dùng Thiên Ngân làm công pháp sao?"

"Vì hoàng tộc, vì Thiên Ngân của Đại Ngụy!" Thủy Tình Không chua xót nói: "Ta phải giết người!"

Q.2 - Chương 157: Bi ai của Đại tông sư

Q.2 - Chương 157: Bi ai của Đại tông sư

Tiếng reo hò chém giết vẫn vang lên khắp nơi, tiếng binh khí va chạm, tiếng mũi tên xé gió, tiếng kêu thảm thiết khi gần chết không dứt bên tai. Tất cả những thứ này, đều kém một câu hời hợt của Thủy Tình Không. Khi một vị Đại tông sư nói muốn giết người trước mặt người, không ai có thể trấn định, cho dù thân là Cửu ngũ Chí tôn, chỉ sợ cũng không dám bước ra ngoài hoàng cung nửa bước.

Tần Phi không hề giả bộ, hắc thở dài, giương mắt lên nhìn Thủy Tình Không nói:

- Nếu sớm biết học được môn công pháp này sẽ bị người giết... Tám chín phần mười ta vẫn muốn học. Chỉ có điều, trước khi giết ta có lẽ người nên giết một người trước, và tìm một người.

- Giết ai? Tìm ai?

Thủy Tình Không cũng không vội lấy tánh mạng Tần Phi, trong mắt hắc, giết chết một vị Tiên thiên cao thủ cũng không khác gì đập chết một con muỗi.

- Người đầu tiên người nên giết là sư phụ ta, lão già chết tiết khẳng định dùng công pháp trong Thiên Ngân. Chỉ có điều, các người đều là Đại tông sư, khả năng người giết hắc quá thấp.

Tần Phi cười tủm tỉm nói:

- Người giết ta, lão đầu sẽ rất tức giận, nhưng tám phần là hắc cũng không giết được người, cũng chỉ có thể đến Đại sa mạc tìm đồ tử đồ tôn của người và bọn người Thác Bạt Liệt ủng hộ người để giết. Hai người các người, kẻ tới người đi, đến cuối cùng, đều trở thành kẻ cô đơn, sau đó thì so xem ai thọ hơn thôi.

- Người người muốn tìm, tên là Ngụy Bính Dần.

Tần Phi nói tiếp:

- Kẻ cuối cùng của Đại Ngụy hoàng tộc còn sống, chạy thoát khỏi Sở Cung, bây giờ là một trong thủ lĩnh Ngụy binh ở Sở quốc. Nhưng, quá

những người đang tìm Ngụy Bính Dần, người người quen biết ở Sở quốc chắc hẳn sẽ không quá nhiều, rất khó tìm được. Thật trùng hợp, người khá may mắn, ta lại có thể liên lạc với hắn.

- Ngụy Bính Dần không chết?

Thủy Tình Không nhíu mày kinh ngạc, hắn biết có lẽ Tần Phi nói không sai, năm đó Ngụy Quốc bị diệt, những đệ tử trẻ tuổi của Hoàng tộc năm đó, bị Sở đế bắt đi làm thái giám. Hắn đã từng âm thầm tới Đông đô dò hỏi, đáng tiếc, mỗi lần đều bị Bàng Chân và Dịch Tổng đốc phát hiện. Đã đến cấp độ của bọn họ, một vị Đại tông sư tuyệt đối không có khả năng chiến thắng hai vị Đại tông sư, cho dù cho hắn ăn Thông Thiên đại thuốc bổ, tối đa cũng chỉ có thể chống đỡ thêm vài hiệp mà thôi.

Bất quá, Thủy Tình Không ít nhiều vẫn có được một ít tin tức, thí dụ như những đệ tử hoàng tộc bị Sở đế bắt đi, cơ hồ cũng đã chết đến bảy tám phần, qua thời gian dài, chỉ sợ đã chết hết, trong đó có Ngụy Bính Dần. Tần Phi có thể nói ra cái tên Ngụy Bính Dần, chắc hẳn không phải giả. Bởi vì, Sở đế chắc chắn sẽ không công bố loại chuyện này.

- Tuy còn sống, nhưng cũng không khác gì đã chết, cả đời không dám lộ diện, mặt khác còn là một thái giám, cũng không trông cậy vào việc nối dõi tông đường cho Ngụy gia rồi...

Tần Phi hơi thở dài, cố ý kích thích Thủy Tình Không.

Thủy Tình Không cười lạnh nói:

- Người tuy có được Thiên Ngân, nhưng người còn trẻ tuổi, sao có thể hiểu được diệu dụng của Thiên Ngân. Đừng nói Ngụy Bính Dần chỉ bị thiến làm thái giám, chỉ cần hắn còn một hơi thở, Thiên Ngân cũng có thể kéo dài tánh mạng cho hắn. Để ta tìm được hắn, khôi phục nòi giống cho hắn có gì khó khăn?

Trong đầu Tần Phi lập tức hiện ra một hình ảnh tà ác. Chẳng lẽ, Thủy Tình Không chuẩn bị bắt một người tới cấy ghép cho Ngụy Bính Dần? Thế nhưng mà dù có thể cấy ghép bánh quẩy, còn hai quả trứng gà thì làm sao bây giờ? Dùng cái kia của người ta... sinh con còn tính là Ngụy

gia không? Vấn đề này, làm cho Tần Phi không khỏi lộ ra một tia tươi cười quái dị mập mờ trên mặt.

Thủy Tình Không là nhân vật bậc nào, nhìn mặt cũng biết Tần Phi đang suy nghĩ gì, nhưng hần lười giải thích, ngàn năm qua Thiên Ngân được xưng là công pháp đệ nhất, há lại hư danh?

- Thủy lão bản, làm giao dịch nha.

Tần Phi vẽ mặt chân chất:

- Ta giúp người tìm Ngụy Bính Dần, về phần chuyện ta tu luyện Thiên Ngân, phiền người tìm lão sư phụ chết tiệt của ta nghiên cứu một chút. Giết ta không có lợi với người!

Thủy Tình Không lẳng lặng đứng đó, không biết là ai không có mắt, một thanh phi lao bay tới, Thủy Tình Không không cần quay đầu lại, vung tay áo một cái, phi lao lập tức bay ngược lại, ghim tên vừa ném lao vào lưng ngựa, mũi thương xuyên qua bụng ngựa, ghim chặt một người một ngựa trên mặt đất.

- Tốt.

Thủy Tình Không trầm ngâm nói:

- Trước mắt tìm được Ngụy Bính Dần, là nhiệm vụ quan trọng nhất trong kế hoạch Đại Ngụy phục quốc, ta với người cùng đi Đông đô, người tìm Ngụy Bính Dần cho ta.

Tần Phi đang tươi cười đã, nghe vậy sắc mặt lập tức trắng bệch:

- Người không nói thật chứ? Đây, người là phò mã Ngụy Quốc, lại là Võ Tôn Man tộc, bất kỳ thân phận nào đều đối địch với chức vụ Trấn Đốc Sát Sự Thính của ta. Ta mang người trở về Đông đô... Vậy có thể gây ra phiền phức lớn hơn.

- Đồ đệ Tôn Hạc có thể làm Đồng Tri Trấn Đốc tại Sát Sự Thính, mang ta vào thì sợ cái gì?

Thủy Tình Không cười một cách giảo hoạt, bàn tay đặt trên vai Tần Phi vỗ nhẹ nhẹ:

- Người sống lâu rồi, thường thấy rõ rất nhiều chuyện, cũng không muốn so đo với tiểu bối. Nhưng cái này không có nghĩa là ta dễ bị gạt gẫm.

Tần Phi trừng hai mắt, bỗng nhiên vỗ tay cười nói:

- Cũng tốt, mang theo một vị Đại tông sư trở lại Đông đô, trên đường đi cũng không lo Yến vương phái người tới giết ta. Khi chưa tìm được Ngụy Bính Dần, người còn phải bảo vệ cho ta. Lão sư phụ chết tiệt của ta tuy có tu vi cao, nhưng ông ta rất ít ở bên cạnh ta, cho tới bây giờ chưa từng giúp ta bắt nạt kẻ khác. Dịch Tổng đốc tuy để mắt tới ta, nhưng hãn quyền cao chức trọng, thân phận đặc thù, cũng không có khả năng ra mặt giúp ta. Nhưng Võ Tôn các hạ lại khác... Ít nhất trước khi tìm được Ngụy Bính Dần, người khác động đến ta, người phải giúp ta đánh hãn, khi ta bắt nạt người khác... Ha ha ha ha!

Thủy Tình Không còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy Tần Phi xoay người nhảy lên một con ngựa đang hoảng sợ khi mất đi chủ nhân, hai chân kẹp vào bụng ngựa, cúi người nhặt một thanh trường đao trên mặt đất, tiện tay khua một vòng, đôn đao độc mã xông về phía Đệ nhất trấn, miệng hét lớn:

- Du Long, tiện nhân! Vừa rồi mi mang theo Thân Vệ doanh đánh tiểu gia rất vui vẻ phải không? Nạp mạng đi!

Cho dù là Lang Nha chiến sĩ trên sườn núi, hay là gần bốn ngàn quân đội dự bị Đệ nhất trấn phía xa đều sợ ngây người. Không ngờ có người điên như vậy? Đôn đao độc mã xông trận, còn muốn giết Du Long?

Tần Phi vung vẩy trường đao, thế không thể đỡ, chỉ còn cách quân trận của Đệ nhất trấn hơn ba trăm bước, rất nhiều kỵ binh giương cung cài tên, mưa tên từ trên trời giáng xuống dày đặc, Tần Phi trầm xuống, che chắn thân mình, con ngựa không giảm tốc độ, xông thẳng vào trận!

Thủy Tình Không tức giận dậm chân mắng:

- Tôn Hạc, con rùa già nhà người dạy được đồ đệ tốt lắm, giống hệt như nhau, khi có thể chiếm tiện nghi vĩnh viễn không chịu thiệt!

Mắng thì mắng, vì tìm được Ngụy Bính Dần, Thủy Tình Không vẫn không dám lại để cho Tần Phi gặp chuyện không may, tu vi Đại tông sư của hãn, đâu còn cần dùng đến chiến mã? Bóng người lóe lên, trong nháy mắt đã đuổi theo Tần Phi, bởi vì tốc độ quá nhanh, trong mắt rất

nhều người vẫn còn thấy bóng dáng Thủy Tình Không ở chỗ cũ, đã có rất nhiều người kinh hô lên:

- Trời ạ... Đó là người sao?

Tần Phi một mực tập trung vào Du Long, trường đao tung bay, máu của vô số kỵ binh trước mặt rơi xuống đám cỏ mới mọc trên đại sa mạc. Một vị cao thủ Tiên thiên thượng phẩm xông trận, không ai có thể cản nổi!

Đúng vậy, hoàn toàn chính xác là không ai cản nổi, bởi vì bên cạnh hắn có Thủy Tình Không. Phàm là địch nhân có chút khó giải quyết, Tần Phi quyết đoán kéo đầu ngựa, tiếp tục phóng về phía Du Long, mà Thủy Tình Không chỉ có thể bắt đắ dĩ thay hắn chém giết tên địch nhân kia! Đường đường Đại tông sư, lại bị Tần Phi lừa thành bảo tiêu! Trước mặt dù sao cũng là bốn ngàn thiết kỵ tinh nhuệ, đã được huấn luyện nghiêm khắc, là chiến sĩ giết người không chớp mắt. Cho dù Thủy Tình Không tu vi cao thâm, cũng không dám cưỡng ép túm Tần Phi xuống ngựa, nếu làm như thế, rất có thể hai người sẽ bị hãm trong quân trận. Nhưng hiện tại có đại đao Tần Phi mở đường, Thủy Tình Không bảo vệ hai bên, giết đến lưu loát sừng tay.

Mắt thấy chỉ còn cách Du Long không quá trăm bước, Tần Phi càng cao hứng, trong lúc cấp bách liếc qua thấy trường đao đã mẻ, bèn hét lớn một tiếng:

- Du Long, có giỏi dừng chạy!

Hắn vung tay, dồn chân lực vào trường đao, vận công ném mạnh một cái, trường đao như tia chớp xé trời, xẹt qua không trung, bay thẳng đến Du Long.

Du Long chỉ có chút tu vi, một đao kia của Tần Phi khí thế hung mãnh, Du Long nào dám đón đỡ? Lúc này cũng bất chấp hình tượng, vội vàng nhảy xuống ngựa, lăn trên mặt đất. Trường đao uy mãnh, chém đứt đôi con ngựa của hắn, đao khí tỏa ra bốn phía, chia năm xẻ bảy chiến mã, huyết nhục bay tứ tung.

Du Long kinh hồn táng đảm lau máu ngựa trên mặt, khàn giọng kêu lên:

- Ngăn hẳn lại cho ta!

Hàn mang lóe lên, một mũi thương đâm thẳng vào trước mặt Tần Phi, Tần Phi cười lạnh một tiếng, lật tay bắt lấy trường mâu, kéo luôn tên kỵ sĩ kia qua, tiện tay đập chết. Sau khi hẳn lấy được thương, đánh càng mạnh mẽ, những nơi hẳn đi qua, người ngã ngựa đổ.

Du Long thầm mắng một tiếng, chiến sĩ dưới tay mình xưa nay hung mãnh có thể đánh chết lão hổ, nhưng gặp hai người này xông trận, tất cả đều trở thành bùn đất. Nhìn thấy hai mắt Tần Phi sáng lên, chăm chăm muốn giết mình, Du Long chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, phảng phất sẽ phải rơi đầu ở chỗ này, liên tục nói:

- Lui binh, mau lui lại!

Kỵ binh đã có chút tán loạn thấy cờ hiệu chỉ dẫn, nhanh chóng kết thành trận hình lui quân, mấy trăm cây trường mâu chỉ về Tần Phi ở phía xa, chậm rãi thối lui về phía sau.

Tần Phi đang muốn đuổi giết, bỗng nhiên bên vai bị túm lại, cả người lẫn ngựa đều không thể nhúc nhích, thanh âm tức giận của Thủy Tình Không vang lên:

- Còn giết? Thực sự coi lão tử là hộ vệ sao? Người nghĩ ta và người là Thần Tiên, có thể giết sạch bốn ngàn thiết kỵ sao?

Tần Phi đương nhiên biết rõ, với bản lĩnh của Thủy Tình Không, nếu như hẳn muốn giết Du Long, cho dù Du Long có tám ngàn người bảo hộ, Thủy Tình Không cũng có tám phần cơ hội có thể đắc thủ. Nhưng Thủy Tình Không lại không muốn giết, chính mình thật sự là không có bản lĩnh đó, nhưng vừa rồi đang giết đến sảng khoái, nếu dừng tay như vậy thì có chút không cam lòng.

Mắt hẳn xoay chuyển, nhìn thấy quân đội Ma tộc đang lui bước, quân đội của Thác Bạt Liệt đang không ngừng chém giết quân đoạn hậu của Ma tộc, Tần Phi hét lớn một tiếng:

- Thác Bạt Hoàng, không phải tiểu tử ngươi vừa phái ngàn người xông lên núi sao? Có giỏi đừng chạy, nạp mạng cho tiểu gia đi!

Thủy Tình Không còn chưa kịp giữ Tần Phi lại, hẳn đã một người một ngựa phi ra ngoài, trường mâu vung lên, chỉ cần nhìn thấy chiến sĩ Ma

tộc là dân một thương. Chiến sĩ Ma tộc vốn đã không muốn chiến đấu, nhìn thấy Tần Phi giống như hổ điên, nhao nhao nhượng bộ lui binh. Mà quân đội Man tộc thấy Võ Tôn đại nhân đi bên cạnh Tần Phi, càng không dám ngăn trở.

Tần Phi đơn thương độc mã, tập trung vào cỗ xe ngựa hoa lệ của Thác Bạt Hoàng ở phía xa, khí hải cuồn cuộn, thanh âm vang vọng chiến trường:

- Thác Bạt Hoàng, rút lại đây cho tiểu gia!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 158: Đến đây để mất thể diện.

Q.2 - Chương 158: Đến đây để mất thể diện.

Trong cuộc đời Thác Bạt Hoàng, một khoảng thời gian rất dài, hẳn đều bị đối thủ của mình giễu cợt là ‘Kẻ không có con’.

Bắt nguồn từ lần đại hỗn chiến trên thảo nguyên kia, sau khi bị Tần Phi quát to một tiếng, Thác Bạt Hoàng mang theo hơn vạn chiến sĩ Ma tộc không dám quay đầu lại tự mình làm phu xe chạy đi, vì để xe ngựa chạy nhanh hơn một ít, hẳn không tiếc tự chân đá hai người thị thiếp âu yếm xuống xe ngựa, tất cả rượu ngon món ngon trong xe cũng ném hết ra ngoài.

Hỗn chiến trên thảo nguyên dần dần kết thúc, Yến vương thủy chung chưa xuất hiện, Tần Phi cũng có thể đoán ra nguyên nhân trong đó. Nếu như Yến vương biết Thủy Tình Không ở chỗ này, hẳn tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đến đây. Dù sao thân ca ca (anh ruột) hẳn đã suất quân diệt đại Ngụy. Tính toán thế nào thì Yến vương cũng là kwr thù của Thủy Tình Không, mặc dù bên người có hàng ngàn tướng sĩ bảo hộ, nhưng Lưu Nhâm Trọng không ở bên cạnh, trong lòng Yến vương vẫn không biết trước thế nào.

Đệ nhất trấn không được trợ giúp đầy đủ, vì bảo tồn thực lực, hơn nữa đã lấy được thành quả chiến đấu tương đối, Du Long lại chạy đầu tiên,

các chiến sĩ còn lại của Đệ nhất trấn đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà du dương trên thảo nguyên nữa. Quân đội Thác Bạt Liệt thì truy kích Thác Bạt Hoàng. Trên thảo nguyên vừa rồi còn đang ác chiến, thoáng cái trở nên vắng lặng.

Phồn Đóa Nhi buông nỏ, đứng dậy chậm rãi đi xuống theo dốc núi, đưa mắt nhìn lại, từng đốm lửa cháy, binh khí đứt gãy ném khắp nơi, trên thảo nguyên lớn như vậy, thi thể sĩ tốt cùng chiến mã nằm ngổn ngang lộn xộn, thỉnh thoảng có vài thớt chiến mã mất đi chủ nhân, cúi đầu đứng ở bên cạnh chủ nhân, thấp giọng hí lên, phảng phất đang kêu gọi những chủ nhân vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại. Chiến kỳ tổn hại, nghiêng nghiêng cắm vào mặt đất, cờ xí phất phới bay trong gió, xen lẫn tiếng thương binh rên rỉ thống khổ...

Hà Khôn kinh hồn bất định, đi sau lưng Phồn Đóa Nhi, thấp giọng nói:

- Đây... chính là chiến tranh? Đây... đánh xong rồi?

- Có lẽ đã đánh xong!

Phồn Đóa Nhi thản nhiên nói.

Hà Khôn lập tức đếm từ Lão Cao, đếm đi đếm lại mấy lần hơn trăm chiến sĩ Lang Nha, sau đó hần cười như điên:

- Lão tử không chết... Các huynh đệ không ai chết...

Lý Hồ Nô đã thấy nhiều tình huống như vậy, lần đầu mấy con chim non ra chiến trường, đánh giặc xong sẽ phát đủ loại điên. Có người sẽ gào khóc một cách khó hiểu, có người sẽ ngốc ngốc đứng đấy không biết muốn làm cái gì, có người sẽ đi lại khắp nơi, gặp ai cũng bảo tát mình một cái, xem chính mình có phải không chết thật hay không, có phải còn biết đau hay không? Tính ra tình huống của Hà Khôn đã xem như khá tốt.

- Nghỉ ngơi và hồi phục một lát chúng ta sẽ rời đi.

Lý Hồ Nô trầm giọng nói.

Phía xa, Tần Phi rốt cục cũng mệt mỏi, lưỡi biếng vớt trường mâu trong tay trên mặt đất, lăn từ trên lưng ngựa xuống, nằm dẹt tay chân trên bãi cỏ xanh non, hít sâu lấy không khí tươi mát này, muốn hòa tan mùi máu tươi tràn ngập trong không khí.

Thủy Tình Không ôm đầu gối ngồi xuống bên cạnh hắn, nói khẽ:

- Nhớ kỹ lời hứa của người, tìm được Ngụy Bính Dần cho ta.

- Yên tâm đi.

Tần Phi nhổ một cọng cỏ non, ngậm ở miệng, miễn cưỡng nói:

- Chỉ có điều người đi theo ta trở về Đông đô, mục đích thật sự quá rõ ràng. Những thứ khác không nói, chỉ cần đến Yến Đô, Yến vương cũng phải sợ tới mức không dám ra khỏi cửa.

Thủy Tình Không mỉm cười nói:

- Ta đã muốn đi, đương nhiên sẽ không ngêngh ngang gia nhập đội ngũ của người. Người chỉ cần biết rằng, ta vĩnh viễn đều ở phạm vi trăm trượng quanh người là được rồi.

Tần Phi chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân tựa như rã rời, liên tục trùng kích quân trận Đệ nhất trấn cùng Ma tộc, dù là hãn tu vi hơn người cũng không chịu nổi. Nhưng nhìn Thủy Tình Không người ta xem, Đại tông sư đúng là khác biệt, thoát nhìn vẫn nhẹ nhàng thoải mái, không hề có vẻ mệt mỏi. Tần Phi hữu khí vô lực lên tiếng, xem như trả lời cho Thủy Tình Không.

- Tần Trấn đốc, hiện tại chúng ta có trở về hay không?

Tùy Kiệt giục ngựa đến, kêu lớn.

Tần Phi thở dài, đám bộ hạ không hiểu việc này, mình đánh đến mệt mỏi như vậy, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát cũng tới quấy rầy, không hiểu chuyện như vậy, khó trách lẫn lộn đến bây giờ vẫn chỉ là Hậu Đốc sát.

- Đi, cũng cần phải trở về!

Tần Phi bò lên, quay đầu nhìn lại, Thủy Tình Không vừa rồi còn ôm gối ngồi đó đã không thấy bóng dáng. Loại thân pháp quỷ mị này làm cho người kinh hãi.

... ..

Chiến sĩ Lang Nha từ chiến trường trở về, trên đường đi cũng không vội vã, bọn hắn mang đủ loại mỹ vị hai hào và rượu lâu năm, vừa đi vừa nghỉ, trở lại Yến Đô chậm ba ngày so với quan binh Đệ nhất trấn.

Đợi đến lúc tiến vào đại môn Yến Đô, thoạt nhìn mỗi người tựa hồ đều béo lên một chút.

Yến vương vốn đang ngồi ngay ngắn ở vương phủ, chờ Tần Phi trở về giải thích. Không ngờ Tần Phi không tới phủ Yến vương, mà là mang theo đám gia binh, nghênh ngang tới nơi đóng quân Đệ nhất trấn, chặn ở cửa, không đi.

Trước cửa nơi đóng quân Đệ nhất trấn vô cùng náo nhiệt, không dưới mấy ngàn dân chúng cũng vây xem náo nhiệt.

Hà Khôn dùng rượu chứa rượu lâu năm, chồng lên thành một cái đài, nhảy lên, bắt đầu ba hoa:

- Chư vị đồng hương Bắc Cương, chờ bốn thiếu gia cho chư vị khoác lác... À nhầm, kể cho chư vị sự hung hiểm chúng ta gặp được ở Bắc Cương nha!

- Ngày đó, thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Đưa mắt nhìn lại, toàn là đại quân Ma tộc đông nghịt nha, ngài đoán có bao nhiêu người? 5000? Phi, lão đệ, đừng xem thường người ta! Cái gì? Một vạn? Lão gia tử, lá gan lớn chút đi! Mười vạn? Chúc mừng người, đáp đúng! Hắc hắc, bốn thiếu gia nghĩ cũng phải có mười vạn nha! Bọn hắc còn đông hơn kiến trên mặt đất, xông lên đỉnh núi của chúng ta, dưới sự suất lĩnh anh dũng của bốn thiếu gia, chiến sĩ Lang Nha chúng ta... Ai ai ai, ta nói mấy đại ca đừng đánh mà, ta sửa... Dưới sự lãnh đạo của Tần Trấn đốc cùng Phồn Trấn Đốc, chiến sĩ Lang Nha chúng ta phấn khởi chống cự, đánh lui làn sóng tiến công của Ma tộc!

Hà Khôn nói đến nước miếng bay khắp nơi, đồng dục, vung tay nói:

- Đáng hận, lúc này kỵ binh Đệ nhất trấn đuổi tới, bản thiếu gia cho là bọn họ tới cứu viện, không ngờ bọn hắc chĩa ngược đầu mâu, rõ ràng cũng tới phá núi. Đồng thất thao qua, tương tiên hà cấp! Cái gì? Hai câu này các người không hiểu? Ai, không có văn hóa thật đáng sợ. Là ý nói, con mẹ nó, người một nhà đánh nhau, gấp cái con em người à?

Tần Phi thản nhiên ngồi ở dưới đài, vẻ mặt tươi cười, nghe Hà Khôn kể chuyện.

Rất nhiều quan binh Đệ nhất trấn tức giận đứng tại cửa ra vào, nhưng Tần Phi cùng Lý Hồ Nô ngồi ở cửa, có ai dám đi qua trêu chọc hai vị hung thần này?

Phồn Đóa Nhi gác hai mươi bộ nỏ ở phía sau cái bàn Hà Khôn kể chuyện, vị mỹ nữ này vút một câu cho Đệ nhất trấn:

- Gọi Du Long lăn ra đây giải thích, nếu không, tên nào của Đệ nhất trấn đi ra khỏi cửa, bốn cô nương liền bắn tên đó.

Ngày ấy, Thân vệ doanh bị nỏ cơ đánh cho tơi bời, hoa rơi nước chảy. Rất nhiều quan binh Đệ nhất trấn đều nhìn thấy, không ai dám xông đến những nỏ cơ này, cho dù đắp một lớp thép trên người, bọn hăn cũng không dám đi đối phó những lợi khí giết người này.

Thế nhưng mà Du Long cũng không ngốc, mặc cho bộ hạ bẩm báo, nói Tần Phi liên tục muốn Du Long ra ngoài gặp mặt, Du Long cứ làm bộ ngủ trưa, không nghe thấy gì.

Chê cười, ngồi ở chính là lão trưởng quan Lý Hồ Nô cùng nhân vật thiên tài trẻ tuổi Tần Phi, nếu Du Long thật sự ra ngoài, trong ba hiệp đã bị hai người này bẻ hết xương cốt. Lại nói, Du Long cũng biết người ta có dụng ý khác, rõ ràng là làm lớn chuyện, buộc Yến vương tới đây. Chút trọng lượng của mình, thật đúng là không đáng để Tần Phi và Lý Hồ Nô mất công như vậy.

Dân chúng vây quanh xem náo nhiệt bị quân sĩ tản ra, một đoàn người ngựa chậm rãi đến trước cổng chính Đệ nhất trấn.

Yến vương cưỡi con ngựa cao to, con ngựa bước tới trước Tần Phi và Lý Hồ Nô.

Yến vương từ trên cao lẳng lẳng nhìn xuống hai người.

Tần Phi đứng dậy ôm quyền nói:

- Ty chức Tần Phi bái kiến Yến vương.

Lý Hồ Nô lập tức hành lễ.

Yến vương nói khẽ:

- Tần Phi, người dẫn mọi người ngăn chặn quân doanh Đệ nhất trấn, đã xúc phạm quân pháp. Bốn vương biết rõ nguyên nhân người có

hành vi như thế, không có ý định truy cứu người. Người nhanh chóng mang theo bộ hạ rời đi!

Tần Phi nhướng mắt, quả nhiên là Yến vương lợi hại, vừa thấy mặt đã tỏ vẻ cao cao tại thượng. Đánh một gậy vào đầu Tần Phi trước, tiểu tử, người phạm pháp. Sau đó là ột củ cà rốt, hiện tại xéo đi, lão tử sẽ không tìm người làm phiền.

Nếu là Tần Phi nghe lời mà đi như vậy, thì hẳn cũng cũng không phải là Tần Phi.

- Yến vương, Đệ nhất trấn tập kích Chiến sĩ Lang Nha của ta trên chiến trường, nếu không phải chúng ta may mắn, đã chôn vùi trong tay Đệ nhất trấn. Chuyện lớn như vậy, một câu nói của Yến vương liền cho qua sao? Cho dù ta đáp ứng, những bộ hạ tìm được đường sống trong chỗ chết này của ta cũng không đáp ứng!

Tần Phi quay mặt lại hô lên:

- Các người nói có phải hay không?

- Đó là đương nhiên!

Đám người Hà Khôn ngạo nghễ gào lên.

Yến vương cảm thấy một hồi nhức đầu, nếu như Đệ nhất trấn thật sự giết sạch bọn họ, vậy thì bớt việc rồi. Nhưng bây giờ chỉ nhìn thấy một đám con cháu nhà quan, mỗi gia tộc đều có thế lực xa xỉ, trên chiến trường đã không nắm lấy cơ hội tiêu diệt toàn bộ bọn họ, hôm nay cũng không thể giết bọn chúng ở Yến Đô! Nếu làm vậy cả triều đều thành đối thủ một mất một còn với Yến vương, thế lực Yến vương trong triều còn có thể sống yên ổn sao?

- Trên chiến trường, phán đoán thế cục chỉ là một ý niệm. Ta nghe nói, các người ở sườn núi cũng không có cờ hiệu. Du Long nghĩ lầm các người là quân đội Ma tộc, suất quân đến công có gì sai? Tất cả mọi người đã không có tổn thất gì, việc này liền xóa bỏ đi. Về sau nếu lên chiến trường, Tần Trấn đốc nhớ phải có cờ hiệu.

Yến vương liên tục chối bỏ, đá trách nhiệm sang cho Tần Phi.

Tần Phi trầm tư một lát, rất nghiêm túc nói:

- Yến vương vừa nói như vậy, ta thực sự cảm thấy mình sai rồi. Vậy làm phiền Yến vương gọi Du Long ra, ta bồi tội trước mặt hân.

Yến vương cau mày, Tần Phi người coi ta là kẻ ngốc? Gọi Du Long ra, nếu người không đánh cho hân tàn phế, đánh vào mặt mũi Bắc Cương ta, thì ta cho con ta đổi họ Tần với người.

- Chỉ sợ Du Long không tiện gặp người, bốn vương cảm thấy chuyện này dừng ở đây thôi!

Yến vương từ chối.

Tần Phi trừng hai mắt:

- Như vậy đi, sau thời gian một chén trà (sau 10 phút), chuyện này sẽ dừng ở đây, được không?

Thời gian một chén trà? Yến vương suy nghĩ, xem người còn có thể làm trò trống gì? Liền vô thức gật nhẹ đầu. Lại chưa từng nghĩ cái gật đầu này lập tức khiến cho sóng gió nổi lên!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 159: Đưa tiễn ngàn dặm

Q.2 - Chương 159: Đưa tiễn ngàn dặm

Ngay khi Yến vương còn chưa kịp phản ứng, trong nháy mắt Tần Phi đã bay lên trời, bàn tay chụp vào quân kỳ Đệ nhất trấn tung bay trong gió.

- Lớn mật!

Mấy người hét to, có cao thủ thị vệ bên người Yến vương, cũng có quan quân Đệ nhất trấn. Cơ hồ cùng lúc, mấy bóng người bay lên không trung, ý đồ kéo Tần Phi xuống. Nhưng cơn ảnh quét ngang, Lý Hồ Nô bỗng nhiên ra tay, chặn tất cả lại.

Tần Phi vừa chạm vào quân kỳ, liền nắm tay lại, kéo một lá cờ to như vậy xuống dưới. Thân hình hân nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, xé nát bấy lá cờ kia. Những mảnh cờ vụn rơi lả tả trong gió, rất thê lương!

- Cứ như vậy đi!

Tần Phi phúi tay, phảng phất làm một việc nhỏ không có ý nghĩa, nhìn bộ dáng kia của hắn, hình như là bảo Yến vương không cần cảm ơn hắn vậy, lập tức thản nhiên mang theo Chiến sĩ Lang Nha rời đi.

Yến vương nhìn lá cờ nát vụn trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt. Lão chủ chính ở Bắc Cương, dựa vào cường quân, mỗi một trấn binh mã đều có quân kỳ riêng. Kỳ còn người còn, kỳ hủy người vong! Nếu khi tác chiến ném quân kỳ đi, vậy trấn đó sẽ bị triệt tiêu, quân mã nhập vào những trấn khác. Chiến sĩ mỗi một trấn đều coi quân kỳ như tánh mạng, dù là chiến cuộc bất lợi, khí thế địch nhân hung mãnh, quân kỳ kia vẫn tung bay trên chiến trường, chưa từng ngã xuống, cũng chưa từng bị quân đội Ma tộc cướp đi.

Nhưng Tần Phi chỉ khẽ vươn tay, liền hủy quân kỳ Đệ nhất trấn. Rất nhiều quan quân cùng thị vệ đã không kìm nén được, muốn giữ lại đoàn người Tần Phi. Yến vương lạnh lùng giơ tay phải, trầm giọng nói:
- Để cho bọn hắn đi!

Đi ra hồi lâu, Hà Khôn quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy quân mã Đệ nhất trấn cùng thị vệ của Yến Vương không đuổi theo, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nói khẽ với Tần Phi:

- Tần Trấn đốc, lần này ngài cùng Đệ nhất trấn kết oán quá lớn, phá hủy quân kỳ của người ta, sau này Đệ nhất trấn sao có thể ngẩng đầu lên làm người?

Tần Phi thản nhiên nói:

- Hà Khôn, người phải nhớ kỹ một đạo lý. Đệ nhất trấn muốn giết chúng ta, từ thời khắc đó đã là kẻ địch không đội trời chung với chúng ta, với điều kiện tiên quyết này, hành hạ bọn hắn thế nào cũng được. Nếu là bọn hắn muốn kết thù, chúng ta cũng đừng sợ hãi, buông tay buông chân thống thống khoái khoái đấu một trận, xem bọn hắn làm gì được ta!

Đội ngũ cũng không trở về chỗ ở tại Yến đô, mà trực tiếp ra đại môn Yến đô, theo hướng nam, đi về phía Đông đô.

Đã xong nhiệm vụ thí nghiệm vũ khí, Chiến sĩ Lang Nha không muốn ở lại Bắc Cương dù chỉ một ngày. Trong lòng Tần Phi có chút khát

vọng, nếu Yến vương phái người đến đánh lén mình giữa đường thì mới đặc sắc. Bên cạnh có một Đại tông sư làm hộ vệ miễn phí, nếu là Lưu Nhâm Trọng đã điều trị xong mà chạy tới, hắc hắc, đó chẳng phải là đưa đầu ỉnh sao?

Chỉ tiếc trên đường đi một ngày một đêm, nguyện vọng của Tần Phi cũng không thành hiện thực. Yến vương chẳng những không phái người, mà ngay cả một con chó cũng không cho đuổi theo. Tần Phi rơi vào đường cùng đành phải rời đội ngũ, tìm Thủy Tình Không, mặt dày mày dạn lãnh giáo công pháp trong Thiên Ngân.

Tôn Hạc không tu luyện công pháp Thiên Ngân, mà chỉ dạy Thiên Ngân cho Tần Phi, cũng không thuần thục cách vận dụng Thiên Ngân. Trước mắt lại có một vị Đại tông sư tinh thông 《 Thiên Ngân 》 , nếu không tranh thủ thời gian thỉnh giáo, đó mới không phải Tần Phi.

Thủy Tình Không đã từng tức giận cự tuyệt Tần Phi:

- Cũng bởi vì tiểu tử ngươi học được thứ không nên học, ta mới phải bảo vệ tính mệnh cho ngươi. Ngươi còn tới hỏi ta cách vận dụng Thiên Ngân?

Nhưng Tần Phi cũng ngụy biện, hăn nghiêm trang nói với Thủy Tình Không:

- Buổi sáng ngộ đạo, tối chết cũng được. Trên đời này còn đi đâu tìm được một Đại tông sư tinh thông Thiên Ngân đây? Ta đã có chỗ không hiểu, đương nhiên phải hỏi ngươi. Cho dù ngươi muốn giết ta, cũng cho ta làm một con quỷ minh bạch. Hơn nữa, sau khi ngươi giải thích cho ta, ta có thể lập tức trở thành Đại tông sư sao? Với tu vi của ngươi, đấu với kẻ siêu cấp kém cỏi như ta, muốn giết ta chẳng phải như bóp chết một con kiến đúng không? Nào, trước tiên giải thích cái gì gọi là 'Khí ngưng thần tụ, Lục Mạch câu tức ...

Đối mặt gia hỏa có da mặt dày như Tần Phi, lại quẩn chặt lấy, xưa nay Thủy Tình Không đã quen sống với man tử thô lỗ, thật sự không chống đỡ nổi. Ngẫu nhiên không cẩn thận đã bị Tần Phi lừa ra mấy câu, lại một lần không cẩn thận, bị Tần Phi bắt được một điểm sơ hở trong lời nói, đem thân phận Đại tông sư của mình liều mạng áp chế. Điểm chết

người nhất chính là Tần Phi có thể mặt dày, nhưng Thủy Tình Không không thể so da mặt dày với hắn...

Đại tông sư trên đời này cơ bản đều có chút liêm sỉ, chỉ có Tôn Hạc là ngoại lệ. Quả nhiên, đồ đệ của Tôn Hạc cũng giống như vậy, da mặt dày như tường thành.

Cứ như vậy, mấy ngày đi đường, Thủy Tình Không coi như đã cam chịu. Đã không chịu nổi sự quấy rầy của Tần Phi, Thủy Tình Không tự an ủi mình rằng cứ giải thích cho hắn một chút, coi như mình ôn tập lại 《 Thiên Ngân 》 . Dù sao, mạng của Tần Phi nằm trong tay mình, muốn lấy lúc nào cũng được, chỉ giáo một chút cũng không sao.

Vì vậy, tốc độ đội ngũ trở về từ Bắc Cương càng ngày càng chậm, lúc đầu mỗi ngày có thể đi 50~60 dặm, về sau Tần Phi dứt khoát mỗi ngày chỉ đi khoảng mười dặm, liền hạ lệnh nghỉ ngơi, sau đó lại đi đâu mất. Không ai biết một vị Đại tông sư đi theo đội ngũ, càng không có ai biết mỗi ngày Tần Trấn đốc xuất quỹ nhập thần mất tích mấy canh giờ là đi làm gì...

Càng dạy Thủy Tình Không càng cảm thấy có chút không ổn rồi, năng lực lý giải của Tần Phi đối với 《 Thiên Ngân 》 hoàn toàn vượt quá tưởng tượng của lão. Rất nhiều pháp môn vận dụng, Tần Phi cũng có thể suy một ra ba. Thậm chí tư duy mới lạ độc đáo của hắn còn tùy ý, lớn mật hơn so với hiểu biết của Thủy Tình Không về 《 Thiên Ngân 》 . Nhưng cái đó cũng càng phù hợp với tư tưởng của 《 Thiên Ngân 》 hơn —— thiên nhược hữu ngân, ngã vi thiên bổ chi (nếu trời có vết nứt, ta sẽ bịt vết nứt đó giúp trời).

Nếu không có sự can đảm như vậy, sao có thể luyện thành Thiên Hạ Đệ Nhất thần công?

Sau một thời gian, Thủy Tình Không đã bắt đầu cảm thấy cùng thảo luận với Tần Phi về Thiên Ngân, so sánh tư tưởng của nhau, cũng đồng thời gợi ý nhiều điều cho lão. Đương nhiên, vì bảo trì thân phận Đại tông sư, Thủy Tình Không chỉ tỏ vẻ đội ngũ của Tần Phi đi vẫn hơi nhanh, không bằng đi chậm hơn một chút.

Sao Tần Phi có thể không đồng ý yêu cầu này của Thủy Tình Không, khi đi ngang qua một tòa thành nhỏ, bèn quyết định ở trong thành nửa tháng. Chuyện này lại làm Huyện lệnh tòa thành đó lo lắng vô cùng, ngày nào cũng chưa kịp tiến hành công vụ đã phải vội vàng hầu hạ gần trăm tên đại thiếu gia. Nhưng cho dù Huyện lệnh vô cùng lo lắng cũng không gặp được Tần Phi—— sao y có thể biết Tần Phi đang tu hành với một vị Đại tông sư?

Chiến sĩ Lang Nha đã quen với sự xuất quỷ nhập thần của Tần Phi, sau khi rời khỏi Bắc Cương, tất cả mọi người cũng hơi lười biếng, cũng không muốn đi nhanh quá, nghỉ ngơi một chút như thế lại là tốt nhất.

Trên đời không có bữa tiệc nào không tàn, Tần Phi ở trong thành nhỏ nửa tháng, các thiếu gia lại gây ra nhiều chuyện trong tòa thành hơn, trêu chọc vô số thiếu nữ, thật sự không thể ở lại nữa, liền cáo từ.

Cho dù đi chậm hơn cả ốc sên nhưng cuối cùng đội ngũ vẫn phải tới Đông đô. Bất tri bất giác đã qua gần hai tháng, lúc trước mặc áo cũng đã đổi thành trường sam. Trên đường đi, Thủy Tình Không và Tần Phi luận chứng 《 Thiên Ngân 》 , lại không để ý thời gian trôi qua nhanh như vậy! Cho đến khi người đưa tin của Sát Sự Thính ba lần bốn lượt đến thúc giục, Tần Phi mới cho hành quân nhanh hơn.

Vừa tiến vào đại môn Đông đô, đám thiếu gia bình lập tức giải tán, Hà Khôn rưng rưng nước mắt, kích động ngửa mặt lên trời bi thiết:

- Đông đô, cảnh xuân tươi đẹp, mỹ nữ váy dài, tóc đen, đuôi ngọc... của Đông đô, Hà Khôn ta đã trở về...

Quan binh thủ vệ trở mắt nhìn đám thiếu gia bình đang nổi điên, đầu năm nay loại điên nào cũng có, nhưng điên đến mức Hà Khôn thì thật đúng là không nhiều. Thật ra đám thiếu gia bình so với Hà Khôn cũng không khá hơn bao nhiêu, bọn hắn đi theo Tần Phi đến Bắc Cương, đánh một trận chiến, trở lại Đông đô mà không mất một sợi tóc nào, tương lai lúc tóc đã hoa râu, khoảng thời gian này chính là vốn liếng tốt để khoác lác với đám con cháu nhà.

Trong đám người lộn xộn, Tần Phi lặng lẽ tránh tai mắt mọi người đi vào một con hẻm nhỏ cạnh đó.

Thủy Tình Không chấp tay sau lưng đứng cuối hẻm, có chút hăng hái nhìn dân cư rõ ràng có phong cách của Sở quốc, thản nhiên mỉm cười.

- Đã đến Đông đô.

Tần Phi chậm rãi nói:

- Khi người muốn tìm Ngụy Bính Dần, đi tới ngõ nhỏ ở cửa bên thành Bắc. Chỗ ấy chỉ có một cửa hàng tạp hóa, là cứ điểm bí mật của binh sĩ nước Ngụy. Nhưng người đừng tưởng rằng quy mô của bọn họ rất lớn, biểu hiện chỉ là một cửa hàng nhỏ do đôi vợ chồng già mở mà thôi, họ đều không nói gì, cũng không biết chữ. Người đến đó, nói với bọn họ muốn mua một cân muối, một cân trứng gà. Ông lão sẽ xòe một bàn tay ra! Nếu như người đưa cho ông ta năm đồng tiền, đó là tìm đánh. Cho năm đỉnh bạc là vừa đủ, cần phải là năm lượng, ý là người muốn gặp Ngụy Bính Dần.

- Ông lão sinh hoạt không dễ dàng, năm lượng bạc phí hỏi đường hơi đắt nhưng có thể tìm được người cũng đáng giá.

Tần Phi ung dung nói:

- Tiếp đó, người nói nơi hẹn, ông lão tuy không biết nói biết viết, nhưng ông ấy có thể báo cho Ngụy Bính Dần. Người chờ ở chỗ đó. Nếu Ngụy Bính Dần bằng lòng gặp người, sẽ tự xuất hiện. Nếu không, vậy thì... ta đành tự đi một chuyến.

- Sao người không tìm hãn cho ta?

Thủy Tình Không hỏi ngược lại.

Tần Phi lập tức mở to mắt:

- Võ Tôn đại nhân ơi, người không biết thủ tục làm việc của nha môn rất phức tạp sao? Đầu tiên, ta phải tới Kim Thạch Ti giao lại những cái nỏ kia. Sau đó, cùng Phồn Đóa Nhi gặp Tổng đốc đại nhân bẩm báo tình hình cụ thể và tỉ mỉ, còn phải viết thành văn tự lưu vào sổ sách của Sát Sự Thính. Sau đó, phải tới Định Tình Ti và Bộ Binh, báo cáo về binh lực, chiến lực của Ma tộc, Man tộc. Tính sơ sơ, sau khi trở về, tối thiểu ta phải gặp mười, hai mươi người, chép gần chục quyển công văn... có thời gian rảnh sao?

Thủy Tình Không chần chờ một lát, lạnh lùng nói:

- Không phải người còn có chút không hiểu quyền cuối của Thiên Ngân sao? Hay là đêm mai ta tới gặp người, chúng ta bàn luận tiếp?

Tần Phi cười đùa nói:

- Khi dạy xong rồi, người lại tìm được Ngụy Bính Dân, thì sẽ giết ta. Ta không ngu như vậy!

Dứt lời, Tần Phi tỏ vẻ đáng thương hỏi:

- Không phải người vẫn muốn giết ta chứ?

- Đương nhiên, người... nhất định phải chết. Ủ, nhất định!

Thủy Tình Không nói.

Tần Phi thở dài, học bộ dáng của Thủy Tình Không, chấp tay sau lưng đi về phía cuối hẻm, thản nhiên nói:

- Lòng dạ thật ác độc, mà người và lão già chết tiết kia không khác nhau lắm, gặp được thiên tài người thấy người thích, hoa thấy hoa nở như ta, sao có thể nhẫn tâm ra tay?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 160: Liêu phát thiếu niên cuồng [DG: Thiếu niên chém gió trong lúc nói

Q.2 - Chương 160: Liều phát thiếu niên cuồng [DG: Thiếu niên chém gió trong lúc nói

Thủy Tinh Không thoải mái đi dạo trên đường phố Đông đô, tòa thành này trong hai mươi năm nước Sở hưng thịnh đã phát triển và mở rộng vô cùng to lớn. Trên đường mọi người bắt đầu đi lại đông như mắc cửi, cảnh phồn hoa đô thị thật đẹp nhìn mãi không chán mắt.

Bỗng nhiên đi ngang qua một hàng đậu phụ, mùi hương thoảng qua khiến Thủy Tinh Không cũng phải thèm thuồng, hẳn cũng muốn vào ăn bát đậu phụ, liền móc túi ra vài đồng rồi ngồi xuống bàn hòa cùng thực khách trong quán, cái miệng nhỏ nhâm nhi từng thìa đậu.

Đứng bán đậu phụ là một đôi vợ chồng đã có tuổi, nhìn vào thấy ông già có vẻ cảm thấy khó chịu, cứ mỗi lần vận động cánh tay là khoe miệng lại nhếch lên lộ ra một chút đau đớn, ai không để tâm chắc chả nhận ra.

Mấy vị khách có vẻ quen biết lão bán, có người hỏi: "bệnh phong thấp lại tái phát hả ông chủ".

"Bệnh cũ ấy mà, tại mấy ngày động trời, bả vai lại đau nhức. các người đi ra ngoài tốt nhất nên mang theo ô". nói rồi lão ngẩng lên nhìn trời, thấy ánh mặt trời le lói, rồi lão lại cười ha hả: "nói không chừng tí nữa trời chưa tối đã mưa".

"Đi Vương thị y quán đi, bên ấy chữa phong thấp là nhất rồi"-có người khuyên

Người còn lại nói: "lão ca người đã bao lâu chưa đi ra ngoài, Vương thị y quán đã lâu không làm nữa rồi"

Đối với những người dân bình thường mà nói việc hàng thuốc quen thuộc đóng cửa thu hút quan tâm hơn chuyện quốc gia đại sự nhiều, bây giờ cứ ra sức mà bàn luận. có người kia biết được nội tình sự việc cứ cầm lấy chén đậu phụ đặc ý nói: "Vương thị y quán tinh thông y thuật, nhưng tổ tiên bọn họ có gia huấn rằng y thuật không được truyền cho nữ giới. Đời trước không có con trai nối dõi, lão Vương thầy thuốc miễn cưỡng truyền thụ y thuật cho người con rể, cũng xem như đã được một đời. Nhưng mà con gái hẳn lại càng kém cỏi: sinh ra toàn

là con gái...chẳng lẽ dừng lại ở đây?Vẫn nói tiếp:Vương gia trị phong thấp trị hen suyễn (khí suyễn:chịu từ này) vốn có tiếng tại Đông đô.Tổ tiên của họ cũng đã từng là ngự y.bây giờ thì,ôi,còn nhắc đến làm gì.

Những người đó nghe xong liền cảm thấy tiếc nuối,sau một phen tai nạn kia,y quán liền mất đi sự tin cậy vốn có.

Thủy Tinh Không nghe xong lông mày nhíu lại,buông bát xuống.hỏi đường lão chủ quán xong liền thân nhiên đi tới ngõ hẻm hướng vào cửa ngách của Cung điện.

Trong ngõ hẻm có một cửa hàng tạp hóa nho nhỏ,nhà này cũng không phải hạng giàu có gì,tường hiên hiện lên một màu xanh rêu cò,có mấy đứa trẻ đang hồn nhiên chơi đùa trước sân .Thủy Tinh Không liền đi vào cửa tiệm,nhìn thì không lớn lắm nhưng cũng đầy đủ mọi thứ hàng hóa,từ cây kẹo của con trẻ cho tới đồ dao thớt nhà bếp,cái gì cũng có.đôi vợ chồng chủ tiệm đang lười biếng nằm phơi nắng cạnh cửa,dẫu nhìn như thế nào nơi đây cũng không giống như một cứ điểm bí mật của Ngụy Vũ (đây là tên riêng à).

Theo như phương pháp liên lạc mà Tần Phi đã dặn,Thủy Tinh Không liền xét hỏi vài câu,rồi móc ra năm lượng bạc,hạ giọng thông báo thời gian cùng địa điểm.

Chủ tiệm không thèm nhìn lên một lần,liền cứ thế thu lấy bạc của hắn,rồi đưa ra một túi muối và một bọc trứng gà(hay là trứng gà muối?) xong lại cứ tiếp tục lười biếng phơi nắng.

Thủy Tinh Không mặc dù không phải là gia thế bí mật,nhưng kiến thức cũng rộng rãi,biết mấy người này cũng là vì an toàn của mình,nếu là cứ đơn giản như vậy bị nhìn ra chân tướng thì đã không biết chết bao nhiêu lần.người lính của Ngụy Vũ đều rất trung thành với lão thần Ngụy Quốc.nhìn đôi vợ chồng thế này,rất có thể hai mươi năm trước người chồng đã từng là một vị dũng sĩ Ngụy quân đấy.Thủy Tinh Không nhìn hai con người đang chiến đấu trong lòng địch này với sự kính trọng từ nội tâm,rồi hắn liền thả người rời đi.

Ông chủ quán bị phong thấp kia nói quả đúng thật,bầu trời chỉ vừa mới chuyển xám,mưa phùn đã lất phất rơi.Khiến người ta sợ nhất là

thình thoảng lại ánh lên vài tia chớp xé ngang bầu trời, chả mấy chốc mà đã biến thành mưa rào. Thủy Tinh Không nếu muốn thì không một giọt mưa nào có thể thấm lên áo, nhưng hắn cũng không muốn bị chú ý nên mua một cái ô từ đám thương nhân bên đường (hắc tâm ?) rồi đi dọc theo con đường đá xanh theo về hướng tây thành.

Mưa rơi lộp độp xuống mặt ô, từng giọt nước cạnh nan (ô) chảy xuống. Thủy Tinh Không cũng là người chịu được tịch mịch, hắn yên lặng đứng một mình tựa như đang soi bóng xuống mặt hồ nơi tây thành. nếu có người đi ngang qua thấy hắn một mình dduwnwgs đó thì cũng sẽ không lấy gì làm lạ. chốn Đông đô này hạng người gì cũng có, một số thì nhân lại đặc biệt thích những lúc trời mưa gió ở nơi không người để vịn cảnh làm thơ.

Trong màn mưa, có một nam tử đầu đội mũ lớn rộng vành mình mặc áo tơi đội mưa bước tới cầu đá. Hắn cố gắng đi thật nhẹ nhàng, nhưng trong mắt vị tông sư Thủy Tinh Không này mỗi bước đi của hắn đều kích động, nhìn bộ dáng thân thể khi thì định tấn công lúc lại muốn bỏ chạy. tu vi của hắn cũng không cao, Thủy Tinh Không hoàn toàn có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Người đó bước lên cây cầu, khi cách Thủy Tinh Không ước 5 bước chân thì dừng lại hỏi: 'Sao bây giờ lại có sấm đánh'

'Sau giờ Ngọ nên có sấm đánh' Thủy Tinh Không đáp.

'Người là Thần sấm à' Người nọ cười nói.

Thủy Tinh Không nâng ô lên mặc dù nước mưa che tầm nhìn, nhưng trong mắt hắn tất cả đều hiện lên rõ ràng. đó là một người trẻ tuổi gương mặt đầy đặn, mang theo vài phần lệ khí (là tàn ác à), cũng có phần nhiệt huyết của tuổi trẻ. mà người đối diện cũng đang tò mò đánh giá hắn. câu nói của hắn thực ra cũng chả có nghĩa gì, chỉ là một câu nói mở đầu ám hiệu thân phận mà thôi, chỉ hắn chính là một người lính Ngụy.

'Người chính là Ngụy Bính Dần?' Thủy Tinh Không thản nhiên hỏi: 'mẹ người là ai'

‘Mẫu thân tên là Tuyên Phi vào Cung năm Cảnh Hồng thứ 7’-Ngụy Bính Dần thấp giọng đáp.

Thủy Tinh Không Trần Phong lúc sau mới nhớ lại,hắn thân là Ngụy phò mã,rất nhiều chuyện trong cung đều biết,Tuyên Phi là một nữ tử thông minh thanh tú,nàng quả thật là vào cung năm Cảnh Hồng thứ 7.vào năm Cảnh Hồng thứ 9 có sinh hạ một đứa con trai,vì năm ấy là Bính Dần nên cũng lấy luôn tên đứa nhỏ là Ngụy Bính Dần.lúc hắn còn nhỏ Thủy Tinh Không đã có lần ẵm bế,chỉ có điều đứa nhỏ hôm ấy còn đang khóc đòi bú bây giờ đã là người thanh niên trước mắt.

‘Người là...Ngụy Bính Dần hỏi ngược lại:’Biết rõ nơi để tìm ta,lại còn để lại 5 lượng bạc của việc quốc khố nước Ngụy năm đó.người là ai? Là ai nói cho người biết chỗ ấy có thể tìm được ta?’

Trần Phong không trả lời trực tiếp,chỉ nói khẽ:’ta là Thủy Tinh Không’

Vẻ mặt Ngụy Bính Dần hiện lên một nét cổ quái,tựa như đang vô cùng kích động,lại phang phất có theo một ít sự sợ hãi,thân mình hắn không tự chủ được bất giác run rẩy,hồi lâu sau mới nghẹn ngào thốt ra:’ta vốn tưởng rằng người đã chết”

‘Ta cũng tưởng là người chết rồi’Thủy Tinh Không bình thản nói:’rất tốt,chúng ta đều còn sống,hoàng tộc Đại Ngụy không bị tuyệt diệt’.

‘Không tuyệt diệt thì sao chứ,ta là một tên phế vật’Ngụy Bính Dần cười thảm:’ta là thái giám,có sống cũng không thể giao hợp để cho hoàng tộc phát triển lên.ta còn sống chỉ vì một mục đích duy nhất,chính là cùng Sở Phàm,Đường Ân liều mạng.

Thủy Tinh Không vẫn lơ đãng hỏi:’Người bị hoạn khi nào’

‘Khi ba tuổi’ Ngụy Bính Dần tức giận nói

‘Hoàng tộc Đại Ngụy có một thiên thần công,gọi là ‘Thiên Ngân’.lấy nghĩa là: dẫu trời có thủng ta cũng sẽ vá trời.Nghịch thiên cải mệnh,trời không làm được ta vẫn lại làm.Lai lịch của Thiên Ngân,đã không còn ai nhớ được.có lẽ là Thần Vũ để tự mình sang tạo,có lẽ ngài đúng ý trời,được trời ban cho.Thiên Ngân trong chảng những có pháp môn tu luyện,mà còn có rất nhiều công pháp tu luyện kỳ diệu khác.có

thể kéo dài tuổi thọ,cũng có thể chữa người phế thành lành.như nhà người yếu sinh lý,thì đành chịu nhưng đây là bị người hoạn ta vẫn có thể giúp người lại lần nữa được trở thành nam nhân.

Ngụy Bính Dần đột nhiên mở mắt thật lớn tràn đầy hi vọng nhìn Thủy Tinh Không:đó là sự thật’

‘đương nhiên’

Thủy Tinh Không cũng không có nói hết,hắn không muốn cho người này lại tuyệt vọng sau khi vớ được cây cọc.Thiên Ngân tuy rằng có thể như thế,nhưng cực kỳ hao tổn chân nguyên.người thi pháp nhất định phải đạt mức đại tông sư,phối hợp cùng Thiên Ngân công pháp toàn lực thúc đẩy bí pháp giống như lấy đi một phần sinh cơ,để trong một thời gian ngắn điên cuồng phát triển lại trở thành nam nhân chân chính.

Loại công pháp này quả thật rất kỳ dị,hơn nữa mức độ hao tổn quá khủng bố.một vị đại tông sư toàn lực thực hiện thì ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng nửa năm mới có thể khôi phục nguyên khí,mà sau khi thi pháp người đó cũng phải vận động ăn uống hợp lý,lại không được động vào nữ nhân ít nhất trong nửa năm thời gian.chờ qua hết thời gian mới thật là chân chính phục hồi.

Người đã thực hiện công pháp này,trong lịch sử nước Ngụy có 2 người.đầu tiên đó là một vị thái giám có công lớn với triều đình,lập nhiều công lao hiển hách.để ban thưởng,vị đại tông sư khi đó Hoàng đế đã tự mình thúc dục sinh cơ giúp người nọ trở lại thành một trang nam tử.Còn lần như hai,cũng hao hao như thế:một danh tướng trẻ tuổi,đang cùng các Man tộc phía nam giao tranh, anh dũng giết địch ,lập nhiều kỳ công,bỗng nhiên bị tên lạc bắn trúng cái huyết tử tôn (2`vc),mắt thấy nguy cơ tuyệt tự của nhà vị tướng giỏi,một đại tông sư khác đã đứng ra giúp hắn hồi phục cơ thể sau khi nhận được công pháp do bộ hạ ban tặng.

‘Nhà người có chỗ nào yên lặng không,để ta giúp người trị liệu’.Thủy Tinh Không hỏi

Ngụy Bính Dần ra sức gật đầu,mừn ra nét mặt.Dẫu là một nho sinh có đỗ Trạng Nguyên cũng không mừng bằng một thái giám nghe nói mình có thể khôi phục như thường.

Ngụy Bính Dần cũng không phải đầu đất,hắn đương nhiên biết Thủy Tinh Không là ai.phò mã Hoàng tộc Đại Ngụy,thần công cái thế.nếu như người nào khác nói như thế,Ngụy Bính Dần cũng sẽ cho là hắn nói mơ,nhưng đây là lời của Thủy Tinh Không thì không phải suy nghĩ nhiều nữa.

Thủy Tinh Không ngẩng đầu nhìn ra xa xôi,bỗng nhiên hỏi:’cái chỗ đèn chiếu sáng trưng kia là Hoàng cung nước Sở à?

‘Vâng đúng thế’

‘Ta vẫn chưa bao giờ cùng Bàng Chân đấu sức công bằng.đối với vị thiên tài kiệt xuất của nước Sở này...hà hả’. Thủy Tinh Không cảm thấy buồn cười,từng này tuổi rồi sao vẫn như trẻ con hiếu thắng.Nhưng mà quả thật mình vẫn muốn đấu cùng Bàng Chân một phen,để xem rốt cuộc là Ngụy quốc đại tông sư mạnh hay Sở quốc đại tông sư giỏi.

‘Bàng Chân,thật rất khó đối phó’ Ngụy Bính Dần tỏ vẻ lo lắng,dù sao,về thành tích mà nói,Bàng Chân mấy năm nay cơ hồ bất bại,uy danh hiển hách,quả thật tạo ấn tượng rất mạnh trong lòng mọi người. Thủy Tinh Không thản nhiên nói:’cứ đợi ta chữa trị cho người,rồi nghỉ ngơi cho tốt,xong sẽ tìm hắn đọ sức.đến cấp độ như bọn ta,ai giết được ai,cũng không hề dễ dàng’.

Một ánh chớp lóe lên,tia sáng xanh như đem bầu trời cắt ra làm đôi,trong giây lát đó,Ngụy Bính Dần thấy rõ một sự háo hức chờ mong tràn ngập khuôn mặt người đối diện.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 161: Vật bồi táng

Q.2 - Chương 161: Vật bồi táng

Tần Phi chạy đến rã cả chân, nha môn Đại Sở có thói quan liêu phát sợ. Mỗi việc giao hàng cho binh sĩ Lang nha mà phải đi báo các ty của Sát Sự Thính, bẩm lên Dịch Dịch Tổng đốc, đến Binh bộ, đến kho vũ khí, đến. . .

Hai ngày vừa qua ở Đông đô đều mưa nhỏ, Tần Phi không có thời gian ngay cả về nhà cũng chưa ghé mà ở luôn trong Sát Sự Thính. Đáng tiếc, ngay cả việc oán trách cũng không có thời gian bởi vì cả Sát Sự Thính đều đang nhiều việc bề bộn. Thông thường Giáo Tập Ty là nhân nhả nhất thế mà mấy ngày qua cũng là loay hoay làm gấp gáp, có gặp người quen cũng chỉ đủ để gật đầu chào có muốn dừng chân nói vài câu cũng tuyệt đối không đủ thời gian.

Ở Sát Sự Thính Tần Phi ăn qua quýt chút gì đó rồi hăn chợt nhớ phải về phòng viết tiếp công văn làm mãi vẫn chưa xong thì cảm thấy rất đau đầu. Nhìn nước mưa rơi xuống mái hiên, tâm tình của hăn ảm đạm giống hệt như thời tiết.

Hăn đi dọc theo hành lang về phòng của mình thì chợt nghe thấy có người gọi phía sau: "Tần Trấn đốc."

Tần Phi quay đầu lại nhìn thì thấy Chu Lễ Uyên đang vừa chân thấp chân cao chạy đến vừa há miệng hô to: "Tần Trấn đốc, Tổng đốc đại nhân có lệnh sai người hoả tốc tới Ban cư hồ đồng đường nhỏ số 8 ở phía thành Bắc."

"Chuyện gì mà cần vội vã như vậy?" Tần Phi hỏi.

"Tuyệt mật!" Chu Lễ Uyên đáp lại hai tiếng gọn lỏn xong liền quay người bỏ đi.

Tên Chu Lễ Uyên này làm việc có phần cứng nhắc, tuy nhiên cũng do tính tình như thế nên hai chữ tuyệt mật chính miệng y nói ra không phải là đùa giỡn. Tần Phi lập tức chạy như điên dọc theo hành lang vọt ra ngoài. Từ đây tới Ban cư hồ đồng đường nhỏ số 8 ở phía thành Bắc không gần. Với tu vi của Tần Phi, thỉnh thoảng phải nhảy lên nóc nhà người ta để đi tắt cũng phải mất cả buổi sáng. Đến khi Tần Phi chạy tới Ban cư hồ đồng đường nhỏ số 8 ở phía thành Bắc, nhất thời phải hít vào một luồng lương khí.

Trong ngõ hẻm này có ít nhất một ngàn tên Ngự Lâm quân đang phong toả, dân chúng tò mò muốn muốn xem náo nhiệt đều bị đuổi ra xa. Ngự Lâm quân cứng rắn, bọn họ hạ thủ vô cùng ác độc. Ai dám cả gan đến gần nhìn xem trong ngõ hẻm xảy ra chuyện gì, Ngự Lâm quân lập tức dùng cán thương đẩy mạnh, ai lui chậm sẽ bị đẩy ngã ra đất.

Bốn phía ngõ nhỏ toàn là cao thủ Sát Sự Thính và thị vệ đại nội, Tần Phi mặc quan phục Tổng trấn Đồng Tri nên nhiều người nhận ra hần là người Sát Sự Thính nên giãn ra thành cho hần vào. Sau một hồi chen lấn, Tần Phi cũng thấy một người quen. Đó là Đề đốc Giáo Tập Ty Quân Sơn Thủy, hần vội vàng chạy đến bên cạnh Quân Sơn Thủy rồi hỏi: "Quân Đề đốc, đã xảy ra chuyện gì? Làm sao phải giống trống khua chiêng như thế?"

"Chuyện phát sinh lần này rất nhiều người cả đời chưa chắc đã được gặp một lần!" Quân Sơn Thủy thì thầm: "Sát Sự Thính và đội thị vệ đại nội tình nhuệ được xuất ra hết chính là để một vị Đại Tông Sư không thể nào trốn thoát."

Trong lòng Tần Phi chấn động, hần nhẹ giọng hỏi: "Đại tông sư trên đời có thể đếm được trên đầu ngón tay, vị Đại Tông Sư kia là ai?"

"Phò mã tiền Ngụy, Võ Tôn đại mặc -- Thủy Tình Không!" Ngón trỏ của Quân Sơn Thủy chỉ vào một khu nhà trong ngõ hẻm: "Theo tin tình báo, Thủy Tình Không có thể đang xuất hiện ở trong này."

"Hần là đại tông sư. . . Cho dù toàn bộ chúng ta xông lên chỉ sợ cũng không bắt sống được hần!" Tâm tình của Tần Phi có hơi trăn trở, không biết là đang tìm lý do để Thủy Tình Không có thể chạy trốn an toàn, hay là lo sợ lão bị bắt sống.

Quân Sơn Thủy cười nhạt: "Chỉ với chúng ta, thật đúng là không nắm chắc mười phần bắt hần. . ." Lời của Quân Sơn Thủy dừng một chút, bỗng nhiên ngừng đầu ra xung quanh, sự vui mừng hiện rõ trên nét mặt: "Nếu tới, hần chạy không thoát!"

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, hai bóng người bay vút trên không, xuyên qua màn mưa, một trước một sau hạ xuống hai bờ tường

ban cưu hồ đồng. Mưa bụi cả ngày, một trận gió thổi qua, ở trong mưa gió, trông bóng dáng tựa hồ có tư thế xuất trần.

Rất nhiều người nhìn về phía hai người với ánh mắt tràn đầy sự sùng bái và kích động, đây là hai vị Đại Tông Sư mà ai ai ở Đông Đô cũng đều biết Bàng Chân và Dịch Tổng đốc. Bọn họ đã quá lâu rồi chưa ra tay, rất nhiều người cả đời còn chưa từng thấy đại tông sư xuất thủ. Hai vị như là nhân vật trong truyền thuyết đột nhiên hiện thân, nếu không phải cục diện cực kỳ khẩn trương thì chắc hẳn rất nhiều người cũng đã hoan hô ầm lên rồi.

Thấy Bàng Chân và Dịch Tổng đốc hiện thân, trong lòng Tần Phi hoàn toàn trầm xuống. Mặc dù hẳn ở với Thủy Tình Không chưa được bao lâu, nhưng hẳn đối với vị có phong độ đại tông sư này rất có hảo cảm, ở thảo nguyên bị mình gài bẫy phải chạy đi chạy lại một vòng mà không hề tức giận. Trên đường lão chỉ dẫn mình rất nhiều, nói là một nửa sư phụ cũng không quá đáng. Tần Phi cười đùa nghịch ngợm, Thủy Tình Không nghiêm trang, hai người ở cùng với nhau làm ra không ít chuyện lý thú nên cả hai hiểu thêm về nhau rất nhiều. Hơn nữa, lão và Tôn Hạc đều là Đại Tông sư còn sót lại của tiền Ngụy. Trong lòng Tần Phi đúng là không muốn lão chết ở chỗ này.

Sát Sự Thính đúng là có bản lĩnh ghê gớm, Tần Phi cũng không biết Thủy Tình Không ở đây. Làm sao mà Sát Sự Thính biết được?

Trong đầu Tần Phi bốn bề sóng dậy, đối diện với hai vị Đại tông sư cao cao tại thượng thì tâm tình làm sao mà bình tĩnh được đây? Thời điểm phạt Ngụy khi xưa, Ngụy quân đông đảo cao thủ nhiều như mây. Chỉ một cao thủ cấp đại tông sư cũng đủ để chống được liên minh Sở quốc và Ngô quốc. Khi đó mặc dù Bàng Chân và Dịch Tổng đốc liên thủ đối địch cũng chỉ là lấy nhược đối cường. Nhưng bây giờ, đối thủ chỉ trở trời một thân một mình thế mà xung quanh bố trí ngàn Ngự Lâm quân, thị vệ đại nội, cao thủ Sát Sự Thính, lại còn có hai vị Đại Tông Sư liên thủ!

Chuyện này nếu không phải ý chỉ của Sở để muốn bắt sống Thủy Tình Không, dù là Bàng Chân hay là Dịch Tổng đốc chắc hẳn thực lực cũng

không dưới lão này!

Mọi người trong Ban Cưu Hồ đồng đã bị đuổi hết ra ngoài từ lâu, bên trong hiện thời chỉ là trang viện vắng lặng cửa đóng then cài mặc mưa gió bên ngoài.

Một thanh âm quen thuộc từ trong trang viện bình tĩnh vang lên: "Bàng Chân, từ lâu ta muốn giao thủ với người một cách công bằng. Đáng tiếc, hai mươi năm trước, mỗi người đều vì chủ của mình mà hỗn chiến loạn bậy."

Bàng Chân trầm mặc trong chốc lát rồi chậm rãi thốt lên: "Thiên Ngân, quỷ thần khó lường. Một chọi một ta không nắm chắc thắng người!"

Thủy Tình Không thoải mái cười nói: "Người cũng thành thật. Nhưng mà, người là kỳ tài ngút trời, ta cũng không nắm chắc thắng người."

Lão nhảy lên nóc nhà, mặc cho nước mưa thấm ướt mái tóc dài mà chấp tay ngạo nghễ nhìn về Dịch Tổng đốc và Bàng Chân. Lão cất cao giọng: "Hai người các người cùng tiến lên sao?"

Bàng Chân cười khở một tiếng: "Tiền Ngụy đã tan thành mây khói, với địa vị Võ tôn đại mặc Võ người cần gì phải đến Đông Đô. Bệ hạ nói, nếu như người nguyện ý giao công pháp Thiên Ngân thì thả người rời khỏi Đông Đô, sau này không cho phép đặt chân vào đất Đại Sở nửa bước, nếu không giết ngay không cần hỏi."

Thủy Tình Không lạnh lùng đáp lại: "Nếu ta không giao Thiên Ngân thì sao?"

Dịch Tổng đốc và Bàng Chân cũng trầm mặc hồi lâu. Thật lâu sau, Dịch Tổng đốc mới thấp giọng nói: "Xin lỗi, chúng ta chịu lệnh của vua trong người, không thể cho người cơ hội đánh một trận công bằng."

Thủy Tình Không thản nhiên nói: "Ừ, hoàng đế của các người muốn lấy được « Thiên Ngân », ta sẽ dùng Thiên Ngân cùng các người đánh một trận. Thiên Ngân bác đại tinh thâm, nhất là quyền cuối cùng. Bởi vì, mấy cuốn trước đều là cách vận dụng chỉ có quyền cuối cùng mới dạy toàn bộ bí quyết một cách có hệ thống. Nói cách khác, chỉ có thông

hiếu công pháp Thiên Ngân mới có thể lĩnh hội hệ thống bí quyết. Sau đó, lại từ chỗ tổng quyết này bắt đầu tu hành, mới có thể làm ít công to!"

Tần Phi cố giương mắt nhìn lên, hẳn biết, này mấy câu này là Thủy Tình Không nói cho hắn nghe. Trong vòng vây của ngàn quan quân, thị vệ và đám cao thủ Sát Sự Thính, ánh mắt Thủy Tình Không dường như thoáng nhìn qua khuôn mặt hắn. Mắt của Tần Phi nóng lên, trong lòng dường như có vô số lời nói muốn thét lên.

"Coi trọng quá!" Thủy Tình Không trầm ngâm nói: "Công pháp là chết, người là sống, vận dụng kỳ diệu hay không là ở tại tâm!"

Vừa dứt lời, thân ảnh Thủy Tình Không chợt chớp động trong cơn mưa, trong khoảnh khắc đã lướt tới trước mặt Bàn Chân, tốc độ nhanh như thế làm cho người khác hoa cả mắt, nhưng một quyền của lão đánh ra vừa trầm trọng vừa chậm rãi, dường như trên tay lão là một quả núi lớn vậy. Thân hình Bàn Chân hơi hơi nghiêng một chút, đầy trời hoa rơi như mưa. Dưới chân khí tác động của hai người mỗi một giọt nước mưa đều trở thành vũ khí có thể giết người.

Dịch Tổng đốc lẳng lặng thở dài một hơi rồi nhảy lên vỗ ra một chưởng, chưởng lực cuồng dã thổi bay mưa gió, ngõ nhỏ cũ kỹ như cành khô củi mục, vách tường bị chưởng lực thổi qua ầm ầm sụp đổ, bụi đất còn chưa kịp bay lên đã bị nước mưa ép cho rơi xuống hóa thành vũng bùn.

Kinh khí bốn phía, thân ảnh như quỷ mị, ba vị Đại Tông Sư kịch chiến phá hủy hoàn toàn con ngõ nhỏ, Ngự Lâm quân nhanh chóng mở rộng vòng vây, quân đội không ngừng bổ sung bổ phòng. Không gian lớn như thế mà chỉ có ba người kịch đấu, không người nào dám tiến lên một bước. Dưới trời mưa gió, hư không cũng phảng phất bị xé nứt, chỉ cần trong lúc vô tình có một luồng kinh khí bắn ra cũng đã đủ để thường nhân tan xương nát thịt.

Quân Sơn Thủy thì thầm: "Hôm nay có thể chứng kiến trận chiến này coi như sống không uổng đời này rồi!"

Tự nhiên vành mắt của Tần Phi đỏ lên, nhìn thân ảnh của Thủy Tình Không tới lui như điện, mỗi một động tác của lão chính là chỉ ra cho thấy chỗ ảo diệu của Thiên Ngân. Trong trận chiến đấu với đại tông sư mỗi động tác của lão trông chân thực hơn nhiều so với chỉ dạy bằng miệng.

Lấy một địch hai, đối mặt với ngàn thị vệ cao thủ, Thủy Tình Không không có cơ hội sống sót. Tánh mạng của lão sắp tới thời khắc biến mất nên chói sáng một cách rực rỡ.

Một người đối mặt với hai vị đại tông sư thành danh lâu nay, kích đấu một lúc lâu không rơi xuống hạ phong, công lực đã đến mức như thế nào?

Thủy Tình Không gào to một tiếng, thân thể điên cuồng xoay tròn, bốn phía không gian bị kinh khí của lão kích động, giọt mưa bắn ra bốn phía, cả không gian bị lão tác động phảng phất lắc lư chao đảo, bầu trời mù hơi nước bị nén đến mức cùng cực, bỗng nhiên một luồng điện quan màu u lam lóe lên như phá vỡ phía chân trời, tia sét đẹp mắt từ trên trời giáng xuống đánh thẳng vào người Thủy Tình Không, nhưng ngay sau đó vỡ ra, những tia sét cuồng bạo đánh tới hai vị Đại Tông Sư!

Oai lực của Thiên địa làm cho Bàn Chân và Dịch Tổng đốc đều không dám đón đỡ. Cả hai bị một kích này bức lui.

Thủy Tình Không tranh thủ trong nháy mắt này, thân ảnh lão khựng lại nhảy vọt lên không, thủ chương phát ra chụp trúng hướng Quân Sơn Thủy.

Trong lòng Quân Sơn Thủy trầm xuống, chỉ trong nháy mắt, Thủy Tình Không từ trong trận chiến đã tới bên cạnh mình, một chương này y làm sao đỡ được?

Trong lòng lo sợ, Quân Sơn Thủy lùi gấp mấy bước liền, y không dám trực tiếp đón đỡ chiêu này.

Cổ tay của Thủy Tình Không chuyển một cái liền chế trụ cổ họng của Tần Phi. Lão xoay người cười vang: "Dịch Tổng đốc, nghe nói đây là

thiếu niên kiệt xuất nhất mấy trăm năm qua của Sở quốc các người phải không?"

Dịch Tổng đốc nhìn Tần Phi, nước mưa xóa mất nước mắt của Tần Phi mới vừa chảy ra!

"Dạ!" Dịch Tổng đốc khó khăn nói.

Tay nọ của Thủy Tình Không xách Tần Phi chuyển sang tay kia rồi giơ ra phía trước, nói rành rọt từng chữ từng câu: "Hay lắm, nếu ta đã cùng đường, vậy sẽ để thiên tài xuất thế của các người chôn cùng!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 162: Người quá mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút

Q.2 - Chương 162: Người quá mệt mỏi, cũng nên nghỉ ngơi một chút
Từng đạo tia chớp giống như Kinh Long từ trên không xẹt qua, mưa to như trút nước cũng không thể làm ấy vị Đại Tông Sư lộ ra một chút chật vật.

Ánh mắt của Dịch Tổng đốc thủy chung không rời ngón tay của Thủy Tình Không đang siết chặt lấy yết hầu Tần Phi, trầm mặc trong giây lát Dịch Tổng đốc khẽ nói: " đối với người giết chết một người trẻ tuổi không có cái gì tốt, cũng không phù hợp với thân phận của người."

"Thân phận!" Thủy Tình Không khinh thường cười nói: "Hôm nay cục diện, toàn bộ Đông Đô cao thủ ở đây vây công một mình ta, lại muốn ta chú ý đến thân phận của ta? Chê cười!"

Thủy Tình Không giữ lấy yết hầu Tần Phi chậm rãi thối lui về phía đã tan hoang sân nhỏ. Mỗi bước đi hẳn đều cực kỳ cẩn thận không dám lộ ra một tia sơ hở. Tại trước mắt hai vị Đại Tông Sư một tia sơ hở cũng có nghĩa là bản thân làm cái gì cũng không kịp sẽ bị hai người bọn hắn đánh gục ngay tại chỗ.

Cẩn thận từng li từng tí di chuyển vào phòng, nóc nhà đã bắt đầu rỉ nước sau cuộc chiến. Thủy Tình Không sàu kín thở dài một tiếng, buông lỏng yết hầu Tần Phi ra cười cười xin lỗi: "Hù dọa người rồi!"

**"Ta không có cảm giác đến sát ý của người" Tần Phi thản nhiên nói:
"Người biết ta không có bán đứng người."**

"Ta biết!" Thủy Tình Không bỗng nhiên ho khan một tiếng, khoe miệng tràn ra một ngụm máu tươi, làm ướt cổ áo đỏ thẫm một mảnh. Hắn khoát tay ý bảo Tần Phi không cần để ý, dồn dập nói: "Nếu như ta không mượn Thiên Địa oai căn bản không có cách nào bức lui Bàn Chân cùng Dịch lão đầu, mà người và ta cũng không có cơ hội này nói với nhau vài lời."

Thủy Tình Không tự biết thời gian không còn nhiều, Thiên Địa oái há có thể tốt như vậy mượn? Nếu không có Thiên Đạo cao thủ tu vi tự ý xúc động Thiên Địa thần uy tất nhiên sẽ dẫn đến trạng thái dầu hết đèn tắt. Hắn cố gắng làm ra bộ dạng như không có việc gì dùng chiêu không thành kế lừa gạt được Bàn Chân cùng Dịch Tổng đốc không dám tiếp tục động thủ mới có thể "cưỡng ép" Tần Phi vào trong phòng.

Vì khôi phục Nhân Đạo cho Ngụy Bính Dần đã làm Thủy Tình Không nguyên khí tổn thương nặng nề, mượn Kinh Lôi một kích cang làm cho hắn vô lực chống đỡ, tính mạng lực lượng theo thân thể từng chút từng chút trôi qua, có thể sống mỗi giây trên đời này là cỡ nào tốt đẹp? Chỉ tiếc bây giờ thời gian tốt đẹp đã không còn bao nhiêu rồi.

Tần Phi cho tay vào giày lấy ra Đoạn Ca hào quang sáng ngời kích thích hai mắt Thủy Tình Không tỏa sáng.

"Đây là Đoạn Ca, ta nghe người ta nói cho dù là cao thủ cấp Tông Sư cũng chưa chắc có thể ngăn cản được mũi nhọn." Tần Phi nghiêm mặt nói: "Tuy rằng ta không biết nó có thể đối phó được Đại Tông Sư hay không, bất quá tại trong tay của người uy lực của nó không phải bình thường. Cầm lên Đoạn Ca, cho dù vẫn như cũ không cách nào cùng Bàn Chân và Dịch Tổng đốc đối đầu, nhưng mà đột phá vòng vây có lẽ còn có một tia hi vọng."

Nhìn thấy Đoạn Ca Thủy Tình Không vẻ mặt hoảng hốt, hắn mê mang nhìn thanh đoản kiếm này, lại nhìn một chút Tần Phi, hỏi: "Như thế nào có được?"

"Lão đầu cho." Tần Phi lập tức đáp.

Trên mặt Thủy Tình Không hiện lên một tia dị sắc, sau một lát, cười khổ một tiếng: "Ta là người hản phải chết, Đoạn Ca ta không thể cầm. Người phải hảo hảo giữ gìn Đoạn Ca, nhất thiết không được để bất cứ kẻ nào biết người có Đoạn Ca, nếu như có người thấy được thì người phải giết hản!"

Tần Phi do dự nói: " Ngoài lão đầu ra, còn có một người biết... nhưng mà, ta cảm thấy hản sẽ không hại ta!"

"Chỉ có người chết mới có thể che giấu bí mật." Thủy Tình Không dồn dập nói: "Đoạn Ca ý nghĩa tuyệt không phải đơn giản như người tưởng tượng."

Thủy Tình Không đưa tay vào ngực lấy ra một quyển bút ký nhét vào tay Tần Phi: "Những năm này ta tại trên thảo nguyên nhìn Thiên Ngân có chút thể ngộ mới đều ghi lại, có người không đến Thiên Ngân mà đạt được bản bút ký này thì cho rằng đây là người điên nói mê. Nhưng người có thể hiểu được."

"Người cưỡng ép ta xông ra Đông Đô." Tần Phi nói như đinh chém sắt.

Một giọt nước mưa từ trên nóc nhà rơi xuống, lướt qua giữa hai người, BA một tiếng, rơi vào trong một cái vũng nước nho nhỏ trên mặt đất, lay động một vùng sóng gợn.

Thủy Tình Không mỉm cười nói: "Xú tiểu tử, đừng chó rằng mình rất trọng yêu. Bàng Chân cùng Dịch lão đầu bởi vì mệnh lệnh của Sở Đế, liền chẳng quan tâm đến thân phận Đại Tông Sư mà đến đây vây công một mình ta. Nếu như ta thật sự bắt người rời khỏi Đông Đô, Sở Đế thà giết người cũng sẽ không để cho ta sống ly khai nơi đây, về sau cũng không nên tự kỷ như vậy rồi!"

Đã sắp chết đến nơi rồi, Thủy Tình Không lại còn có tâm tư đùa giỡn. Tần Phi một chút cũng cười không nổi hản chỉ cảm thấy lỗ mũi có chút ê ẩm, dốc sức nháy mắt không cho nước mắt ở trong vành mắt rơi xuống.

"Cất kỹ bút ký cùng Đoạn Ca, gặp sư phụ của người thi nói rằng ta thật cao hứng khi nghe tin tức của hã, cũng thật hân hạnh khi gặp được đồ đệ của hã. Ta làm không xong sự tình, cho ta làm một người lười biếng, lại để cho sư phụ người tiếp tục hoàn thành a." Thủy Tình Không kéo qua một cái ghế tựa củ kỹ thông thả ngồi xuống, xúc động thở dài nói: "Vất vả bôn ba nửa đời lần này ngồi xuống thật sự là thoải mái!"

Giọng nói dần dần bé, hai mắt hơi đóng, một đời Đại Tông Sư cứ như vậy chết đi.

Tần Phi lệ nóng tràn ra, hai đầu gối mềm nhũn, nặng nề quỳ gối trước mặt Thủy Tình Không, trong vũng nước nhỏ chỗ đầu gối rời xuống sóng gợn kinh động tản ra, văng lên một nửa nước bùn. Hai tay hã hợp lại trên trán lạy ba cái, lẩm bẩm nói: "Ngai tuy chưa làm sư ta, nhưng đời nay Tần Phi dùng sư lễ tôn kính với ngài."

Thị vệ hết sức khẩn trương cùng nhau quan sát phòng sĩ quan, ngăn cách mưa bụi nhìn xem tan hoang tiểu viện.

Mê mang trong mưa, Tần Phi lẻ loi bóng dáng chậm rãi từ trong đi ra. Thị vệ thần kinh đã sắp sửa kéo căng đồng thời nhẹ nhàng thở ra, lúc này có người kêu: "Lão gia hóa nhất định chết rồi, đi vào chém thủ cấp của hã..."

Tần Phi trầm tĩnh một phen, sát cơ nhất thời.

Đột nhiên thấy hoa mắt, một người nhanh hơn lướt qua Tần Phi, thân ảnh như điện lướt đến trước mắt người nọ, vung chưởng đem người tên kia đại nội thị vệ đánh cho hồn phi phách tán. Cái kia thân ảnh có chút gầy yếu, lạnh lùng quát: "Hôm nay, vì Hoàng mệnh, Dịch lão đầu ta thanh danh nửa đời có thể không cần, nhưng Thủy Tình Không người này vô luận là tu vi hay nhân phẩm, có thể để cho các người những thứ này con mèo con chó làm bẩn hay sao?"

Dịch Tổng đốc nhìn về phía Bàn Chân thân nhiên nói: "Còn lại sự tình người tới xử lý, ta không còn mặt mũi ở lại chỗ này!"

Bàn Chân cao ngạo thân ảnh trong mưa thoạt nhìn có thêm vài phần cô đơn, khóe miệng của hã xẹt qua một tia lơ đãng cười khố -- Dịch

lão đầu cây già lên mặt, nói đi là đi, làm như chính mình còn có mặt mũi để ở lại nữa sao?

Bàn tay Bàn Chân mở ra, vài giọt mưa rơi lên trên lòng, trong khoảnh khắc sôi trào, ngay sau đó hóa thành một mảnh hơi nước. Bàn Chân xa thẳm nhìn về phía cô tịch sân nhỏ thấp giọng nói:" Thiên đế đều biết có mấy người, hôm nay lại thiếu mất một cái. Nhân sinh quả nhiên cô đơn lạnh lẽo!"

... ..

Tần Phi trong nhà, trên bàn có mấy cái thô ráp thức ăn, Lôi Lôi biết Tần Phi trở về nên cố ý xuống bếp giay vò làm ra. Tuy rằng màu sắc hương vị đều không đồng nhất nhưng so với hắc cháo trước kia thì tốt hơn rất nhiều.

Trên bàn còn để một bầu rượu, Tần Phi dựa vào cạnh bàn, tay nắm một cái tinh xảo mau xanh tiểu chén lẳng lẳng nhìn rượu trong chén, hồi lâu sau mới uống một hơi hết sạch.

Cửu công chúa cùng Lôi Lôi im lặng ngồi một bên, không ai tại thời điểm này đi xúc động Tần Phi, cho dù là Lôi Lôi không sợ trời không sợ đất cũng không dám.

Nếu như Tần Phi điên cuồng uống rượu, gào khóc thì Lôi Lôi ngược lại sẽ không lo lắng, một người chỉ cần có thể đem trong đáy lòng uất ức phát tiết ra ngoài thì sẽ không có vấn đề gì. Nhưng thoát nhìn Tần Phi rất bình thường, nhưng cử chỉ lại không bình thường chút nào, hẳn không có tận lực uống say, khổ tâm rượu vào không thấy vị, hẳn uống không nhiều cũng rất chậm, nhưng lại nhất thiết không bình luận về rượu ý tứ.

Cửu công chúa bị bầu không khí ngưng trọng trong nhà làm cho chân tay luống cuống, mấy ngày này Tần Phi không ở nhà, nàng đã dần làm quen với cuộc sống ngoài cung, cùng vui đùa, mắng giận với Lôi Lôi cũng có thể trò chuyện thích hợp với nhau, cứ tưởng rằng sinh hoạt là một việc đơn giản, không nghĩ tới, Tần Phi trở lại khiến cho sinh hoạt của hai nữ tử triệt để thay đổi, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào.

Lôi Lôi nhẹ nhàng ho khan một tiếng, cố lấy dũng khí cười nói: "Đệ đệ, có cái gì không vui sao, nói ra để cho chúng ta cùng chi sẻ thử xem?"

Tần Phi lạnh lùng nhìn nàng một cái đem rượu trong chén đổ vào trong miệng, cũng không có trả lời.

Lôi Lôi không mềm không cứng đụng phải cây đinh, cũng may mà nàng da mặt dày không để bụng. Sau một lát hướng Cửu công chúa nói: "Ta kể với người chuyện cười a."

Lôi Lôi muốn kể chuyện cười, Cửu công chúa lập tức gật đầu một cái.

"Chuyện kể rằng, một cặp tiểu hài tử là thân huynh đệ, bọn hăn mỗi ngày cùng chơi với nhau, cả hai đều cảm thấy rất thân. Có một ngày vì để cho quan hệ của hai người càng thân thiết hơn, người đoán bọn hăn làm thế nào?"

Cửu công chúa suy nghĩ một chút, rồi hỏi ngược lại: "Làm thế nào?"

"Bọn hăn kết bái làm anh em kết nghĩa!" Lôi Lôi nói xong cũng đã nhin không được cười lên.

Hai vị thiếu nữ cười đến mức mất hết dáng vẻ, thế nhưng Tần Phi vẫn là một bộ dạng thờ ơ. Lôi Lôi đành phải u ám thở dài, áp vào bên tai Cửu công chúa nói: "Nam nhân thương tâm, thật sự là khó đối phó hơn cả nữ nhân ta không có cách nào khác rồi, đi ngủ đây."

Nàng ngược lại rất tiêu sái, nói đi là đi. Lưu lại Cửu công chúa cùng Tần Phi một mình đứng ở trong sảnh.

Ngọn đèn vẫn như củ không ngừng nhảy lên, làm nổi bật sắc mặt có chút âm trầm của Tần Phi.

Cửu công chúa nhẹ giọng nói: "Tần Trấn đốc, ta hiện tại cũng xem như là người trong nhà, tiếp nhận người quản giáo. Ta và người cũng không tính là quen thuộc, cũng chỉ mới gặp mặt nhau hai ba lần. Nhưng ta nhớ rõ một đêm kia, ở trong cung, người mặc quần áo giống thái giám, bị ta tưởng lầm là tiểu thái giám. Nói chuyện phiếm với nhau, ta và người đều rất tự nhiên, ta nói rất nhiều tâm sự mà không nên để cho người biết, khi đó người là một người rất cởi mở, không quan tâm đến người là nam nhân. Mặc dù ta không biết người xảy ra

chuyện gì mà làm cho tâm trạng của người uất ức nặng nề như vậy, nhưng ta cảm thấy được, những thứ này không phải là gánh nặng của người."

Nàng thần nhiên đứng lên, đi qua bên người theo Tần Phi trực tiếp ra ngoài cửa thần nhiên nói: "Ngày ấy, người từng nói với ta, ngàn vạn không nên phạm phải sai lầm. Hôm nay, ta đem những lời này sửa đổi một chút trả lại cho người. Một người tại thời điểm bị thương hoặc cuồng hỉ rất dễ dàng phạm sai lầm. Nếu như người cảm thấy mình có sai thì cũng đừng mắc thêm sai lầm nữa mà hãy ngẫm lại mình sai nơi nào!"

Tách! chén nhỏ trong tay Tần Phi hóa thành từng mảnh sứ vỡ!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 163: Bề tôi công đầu

Q.2 - Chương 163: Bề tôi công đầu

Hoàng cung tràn ngập một thứ không khí khiến cho người ta cảm thấy áp lực. Tiểu sơ tử cứ nghĩ rằng hôm nay giết chết được Ngụy quốc đại tông sư Thủy Tinh Không thì thế nào bộ hạ cũng sẽ mở yến tiệc khoản đãi và chúc mừng mọi người. Nhưng bộ hạ lại chẳng nói năng câu gì dẫn đến việc dù ngự thiện phòng đã chuẩn bị rất nhiều món ngon lại béo ấy tên thái giám.

Giết chết được một vị đại tông sư là một việc cực kỳ gian khổ, trong vòng mấy chục năm qua, ngoại trừ năm đó là Sở xuất quân phạt Ngụy, khiến cho vài vị đại tông sư chết về vang nơi khói lửa chiến trường, còn lại mấy người khác đều trở thành huyền thoại cả. Bọn họ khiến cho người khác kính ngưỡng với tu vi và tâm cơ thâm hậu, đủ để chống đỡ những tình huống nguy hiểm, thậm chí chuyển nguy thành an.

Ngày hôm nay đại tông sư Thủy Tinh Không đã bị giết chết, nước Sở thắng lợi quá rõ ràng, không thể hiểu nổi Bộ Hạ vì sao lại không vui mừng.

trong cung điện đèn đuốc sáng trưng,ngồi giữa chính là Sở đế,Bàng Chân cùng Dịch tổng đốc phân biệt đứng 2 bên,phía dưới là Đường Ẩn và Liễu Khinh(có vị này không vậy).Năm người này có tu vi và quyền thế lớn nhất nước Sở,khi họ đã cùng ngồi lại với nhau như thế này thì tất có xảy ra đại sự.

Thái giám với cung nữ đã bị đuổi ra từ trước,không có một ai có thể đến gần chính điện của vua Sở.

năm người đều đang trầm mặc,dường như đang đợi ai đó xuất hiện.một lúc sau,có một người bước tới mở cửa thấp giọng nói vào:'nhi thần cầu kiến Phụ Hoàng'.

'Vào đi' Sở đế bình tĩnh nói.

Ánh mắt mọi người đều chú ý vào vị Hoàng tử mới đến,hắn có vẻ hơi gầy yếu,sắc mặt tái nhợt gần như được thay thế hết bằng sự hưng phấn ,hắn mặc một bộ bố sam màu xanh nhạt..Dịch tổng đốc liếc mắt nhìn sang bỗng hốt hoảng nói:'đó là Ngụy Bính Dần'

'Hắn họ Sở,là con trai thứ tư của ta'.Sở đế thở dài dằng dặc,ánh mắt hiền lành ngăm nhìn khắp người Ngụy Bính Dần:'trong mấy năm nay,người đã vất vả rồi'

'Vì đại nghiệp của Phụ Hoàng,nhi thần nguyện chết cũng không từ'Ngụy Bính Dần xoay người quỳ xuống dập đầu hành lễ.

Sở đế nhẹ nhàng gật đầu:' người thật là một người con tốt(hài tử có lòng tốt),đứng lên đi' rồi quay xuống nhìn mọi người:'các người biết vì sao ta lại có thể nắm rõ hành tung của Thủy Tinh Không không'?

Sở đế vươn người đứng dậy vỗ tay sau lưng cao giọng nói:' ngày xưa Đại Sở diệt Ngụy,hoàng tộc nước Ngụy bị diệt gần hết,nhưng lòng vẫn chỉ có hai mối bận tâm duy nhất:đó là Ngụy quốc nhất đại tông sư Tôn Hạc và phò mã Thủy Tinh Không.hai kẻ này tu vi cao thâm lại có sở trường riêng.Tôn Hạc mấy năm nay mai danh ẩn tích nên chưa nói.Chỉ riêng có một người Thủy Tinh Không đã khuấy động Man tộc phía nam(Man:nam) khiến cho khắp vùng thảo nguyên không thể thống nhất,vào lúc quân lực suy yếu,cân bằng Bắc Cương,làm thế lực ở giữa Ma tộc và Man tộc,qua đó có thể thấy sự tài giỏi của hắn'Một vị

đại tông sư nếu là nhất định trốn đi không ra gặp người thì thật sự khó tìm vô cùng. Biện pháp tốt nhất chính là dẫn răn rời hang' Sở đế cảm khái nói : ' các người cũng biết trăm không phải là một người tàn bạo.vào hai mươi năm trước trăm đã hạ lệnh đem hết trẻ con của hoàng tộc nước Ngụy dưới 3 tuổi đều phải đưa vào cung,bị bao nhiêu đại thần can gián các người có còn nhớ không?

Đám người Đường Ẩn sao có thể không nhớ được chứ.có vị học sĩ tóc bạc trắng xóa mang theo tấu chương cùng ô sa(? chịu câu này) quỳ gối trước cửa hoàng cung,nhất quyết không đứng dậy(thủy mễ bất tiến:không hiểu lắm dịch theo ý văn vậy) cầu khẩn bệ hạ thu hồi ý chỉ.Rất nhiều đại thần cùng nhau viết một tờ sớ tâu lên bệ hạ rằng những đứa trẻ chưa đầy 3 tuổi đây nếu có giết cũng chẳng sao vì đó là hoàng tộc địch quốc,nhưng nếu đem vào làm thái giám trong Hoàng cung bị mọi người khi nhục thì đây không phải đạo làm vua.

Rất nhiều kẻ gan lớn công khai chửi bậy 'hôn quân'.có người can gián bằng cái chết,có người từ quan,lại có người hằng ngày đứng trước cửa cung chửi ầm lên.những người như thế ắt không phải là những kẻ tầm thường,có gan làm thế tất phải là những lão học giả được dân gian kính ngưỡng.Năm đó Sở đế cũng không làm khó bọn họ:muốn liêu chết,có kẻ định nhảy xuống nước tức thì có thị vệ cứu lên.người muốn thắt cổ tự tử thì có phi tiêu cắt ngang dây thừng,muốn đập đầu vào tường,thì hóa ra lại đâm vào bụng của một tráng sĩ cao lớn,có người tuyệt thực thì bị mấy gã đại hán cạy miệng đổ cháo vào.

Còn những người từ quan,Sở đế thuyết phục bằng tình cảm và lý lẽ kết quả cũng giữa lại khoảng nửa số.còn những kẻ mắng chửi trước cửa thì Sở đế lệnh cho Ngự Lâm mang đủ bình trà bàn ghế,dịch thân hầu trà,thậm chí còn cầm ô che mưa hộ.Sở đế muốn nói với toàn thiên hạ rằng các người có mắng có chửi thế nào đi nữa thì trăm cũng không nghe.

Qua nhiều ngày những kẻ tìm chết và mắng chửi cũng cạn kiệt sức lực và sự quyết tâm:việc này đằng nào cũng không thể thay đổi được nữa rồi.

Thỉnh thoảng lại có tin truyền ra ngoài về những tiểu thái giám kia bị chết(? chắc hiểu sai),dần dần về sau có rất ít người còn chú ý đến bọn họ.

Sở đế trần giọng nói:' vì để dẫn Tôn Hạc và Thủy Tinh Không lộ diện,người con thứ tư của trẫm đây đã rất hiểu chuyện, mới 5 tuổi đã hiến kế xin trẫm được lẫn vào đám thái giám con cháu nước Ngụy kia.Thoáng cái đã 20 năm,con trai của trẫm đã trưởng thành,thì bọn hắc cũng chết gần hết.tất cả những chuyện của các Hoàng tử nước Ngụy hắc đã biết hết.Ngụy Bính Dần chính là thân phận do hắc tự lựa chọn sau đó rời Hoàng cung ra ngoài'.

Liễu Khinh khẽ thở dài:'Nhưng hắc chính là người đã giết Hoàng thái phi'

'không phải' Sở đế ngẩng đầu lên quát:'Hoàng thái phi vào ngày Trẫm xuất cung đi săn đã qua đời.vì nguyên nhân chính trên Trẫm tính kế sách suốt đêm, làm giả rằng tử Hoàng tử thừa cơ ám sát Thái tử phi rồi lập tức chạy trốn khỏi cung.

Đường Ẩn như vô tình nhìn Ngụy Bính Dần,con người trẻ tuổi này hết sức thu mình có lẽ là bởi trước kia hắc đã ở chung lâu ngày cùng đám Ngụy hoàng tử đấy.cái ngữ điệu giận giữ này có thể tùy ý hiện ra trên khuôn mặt hắc,chỉ có nhìn không ra một nét khát vọng với quyền lực nào(đoạn này không sát lắm).Mới nhìn đều nghĩ hắc là một con người tràn đầy thù hận nhưng thật ra không phải như thế.

Vị tử Hoàng tử này chắc phải là một con người đáng sợ,mới nhỏ tuổi mà đã có tâm kế sâu sắc như vậy: trà trộn vào một đám hoàng tử của nước Ngụy đã mất để ra sức chuẩn bị nhằm tiêu diệt tận gốc những thế lực còn sót lại của nước Ngụy.Đường Ẩn cũng cực kỳ khâm phục hắc :tử Hoàng tử quả là người tàn nhẫn,giờ nhìn lại Thái tử,Đoan vương,Tề vương thì có thể thấy ngay được ai hơn ai kém.

Ngụy Bính Dần lựa chọn một cách thức cạnh tranh khác hắc,hắc ra sức lập công vì nước Sở,một khi tiêu diệt thành công thế lực còn sót lại của Ngụy quốc thì công lao của hắc vượt lên trên tất cả các vị Hoàng tử còn lại.đến khi đó hắc cũng có ngang cơ hội kế thừa ngôi báu cùng

các vị huynh trưởng.Hơn nữa,để cho hãn phía ẩn núp khó sở suốt 20 năm trời khiến cho Sở đế cảm thấy rất áy náy khó có thể diễn tả bằng lời,tất nhiên sẽ cố gắng đền bù tổn thất vì đưa con trai này.thế nên dù hãn không có được quyền thừa kế đi nữa thì ít nhất cũng có thể thành Yến vương bá chủ một phương.

Đem so sánh được mất,tuy là hãn tự thiện nhưng sau đó nhận được trợ giúp từ Thủy Tinh Không hãn đã trở lại làm nam nhân.tuy rằng ẩn nấp 20 năm nhưng về lại được Sở đế áy náy mà sinh ra chiều chuộng.Lúc này sự việc tranh giành ngôi vị Hoàng đế lại xuất hiện thêm một người cạnh tranh,nên nhất thời vô cùng khó phán đoán ngôi vị Hoàng đế cuối cùng sẽ thuộc về ai.

Con đường Ngụy Bính Dân chọn lựa từ hi sinh cho tới hồi báo đã trải qua hơn nửa hành trình.

Bàng Chân cùng Dịch tổng đốc liền liếc mắt trao đổi cho nhau:hiếu biết của mọi người đối với kế hoạch của Sở đế vô cùng mơ hồ.Người trước mắt hãn là người mà Bộ hạ tín nhiệm nhất.Vậy rốt cuộc có bao nhiêu sự tình mà mọi người không biết? Đối với Bộ hạ,mọi người tuy đã làm thần tử mấy mươi năm nhưng vẫn không thể hiểu rõ Hoàng Thượng như thế nào,không thể lường trước được.

'Bọn lính Ngụy bên đó người thấy như thế nào?' Sở đế một lần nữa an tọa trên ghế rồng rồi quay người thần nhiên hỏi.

Ngụy Bính Dân hạ giọng nói;; thế lực lính Ngụy chủ yếu tập trung ở những nơi quận huyện xa xôi hòa vào trong binh lính bình thường.Theo nhi thần biết: tai trấn thứ năm ở Bắc Cương,trấn thứ hai và thứ bảy Tây vực,cũng có ở trấn thủy quân thứ ba Giang Nam,những nơi đó đều có khá nhiều lính Ngụy trà trộn,một vài nơi khác như bọn giặc cỏ Tây Sơn,lũ cướp biển Đông hải đều thuộc thế lực và do tàn binh Ngụy quốc tạo thành'

Dịch tổng đốc gật đầu khe khẽ,Ngụy Bính Dân nắm giữ thông tin tình báo về tình hình quân địch quả là chính xác,nhất là bọn giặc cướp Tây Sơn,cướp biển Đông Hải,kẻ thường không hề biết đó chính là thế lực

còn sót lại của Ngụy quốc.Xem ra lúc tiểu tử này ẩn nấp bên trong thế lực nước Ngụy xông pha tìm hiểu thật là tốt.

'Tứ Điện hạ quả nhiên xuất chúng,trong thời gian ngắn như vậy có thể thu thập được nhiều tin tức tình báo vậy hẳn tứ hoàng tử phải rất có địa vị ở trong lòng mấy thế lực đó phải không?

Ngụy Bính Dần lắc đầu nói : ' mấy tên lính Ngụy công khai lá cờ khôi phục Ngụy quốc,thực sự có rất nhiều người tâm tư kín đáo.có một số bè đảng tàn dư của Ngụy quốc muốn công khai quyền lực của mình,ta giả mạo thân phận làm Hoàng tử Ngụy quốc nên bọn họ chỉ lấy ta làm vỏ bọc công khai mà thôi,thực quyền và những thông tin quan trọng ta không được biết.Hơn nữa bọn họ biết ta là thái giám nên chỉ mang ta ra ngoài khi nào thành việc rồi thì sẽ không còn chút giá trị nào nữa.

Nói đến đây,Sở đế ân cần hỏi thăm:' Thủy Tinh Không giúp người khôi phục thân thể,trở lại nam nhân,người cảm thấy thế nào?'

'Thiên Ngân quả là danh bất hư truyền nếu không phải là chính mình được thử nhi thần thật nghi ngờ trên đời làm gì có loại công pháp thần kỳ như vậy.dù từ 'thần kỳ' cũng không thể hình dung được.Ngụy Bính Dần khen:' chỉ cần nghỉ ngơi nửa ngày sau là nhi thần đã cảm thấy khá lên,theo nhưe Thủy Tinh Không nói thì khoảng chừng nửa năm nữa nhi thần có thể lấy vợ sinh con được rồi'.

Sở đế mỉm cười nói:' nhà ngươi là Tứ hoàng của trăm mà,không thể lấy vợ sinh con một cách đơn giản được,muốn cưới cũng cần cha mẹ định đoạt.những năm nay ngươi vất vả chịu đựng như vậy nay lại được phục hồi như cũ âu cũng là nhờ trời xanh có mắt thương cảm sự hiếu thuận của ngươi'.

Ngụy Bính Dần do dự một lát rồi nói : 'nhi thần ngày đó rời khỏi Hoàng cung có đại chiến với Tần phi một lần ở Đường phủ.lúc đó hẳn đã có cơ hội bắt lấy nhi thần nhưng rồi lại cho nhi thần một con đường thoát.sau đó lại hẹn nhi thần gặp mặt rồi hỏi những vấn đề không đâu vào đâu.nhưng mà nhi thần cảm thấy hẳn với Đường phủ và nhất là Đường phu nhân rất có địch ý'.

Ngụy Bính Dần còn chưa nói hết câu đã bị Sở đế cắt ngang lời nói.hai người cũng biết mẹ nuôi của Tần Phi là Nguyệt Nhi,vì vậy hẳn có địch ý với Đường gia cũng là điều dễ hiểu.hơn nữa Tần Phi vốn có quan hệ với Tôn Hạc,sự việc này đã được Sở đế xem như bỏ qua,sao Ngụy Bính Dần lại đem những lời ấy nói ra?'

'Người tạm thời ra khỏi Hoàng Cung đi nghỉ ngơi điều dưỡng thân thể cho thật tốt,ngay sau đó chính là nhiệm vụ phải lọt vào được đầu não của bè đảng tàn dư Ngụy quốc để cho Trầm quảng lưới một mẻ bắt hết '

về phần sau khi một lưới bắt hết bước tiếp theo mọi người ở đây đều đã hiểu.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 164: So tài khoác lác

Q.2 - Chương 164: So tài khoác lác

Lang Nha đội thuận lợi trở về từ Bắc Cương và giải tán ngay tại chỗ, thiếu gia binh nhao nhao trở về nhà, ngủ trên giường cao gối ấm, tay ôm giai nhân như ngọc, ăn sơn hào hải vị, đánh bạc xóc đĩa.

Sau khi giải tán, Hà Khôn chủ trì cùng phần đông các thiếu gia, bao hết một tầng của một lầu nổi danh tại Đông Đô bày yến tiệc rồi mời Tần Phi, Phồn Đóa Nhi, Lý Hồ Nô, Tùy Kiệt đến, ngoài ra cũng mời rất nhiều con em quan lại nổi tiếng Đông Đô đến đây ăn mừng.

Cửa ra vào quán rượu giăng đèn kết hoa, người không biết còn tưởng rằng bên trong bày tiệc cưới cũng may cửa ra vào treo một cái bảng to "Chính Xương năm 23, chúc mừng Lang Nha đội từ Bắc Cương thuận lợi trở về" bên cạnh vẽ một con Ngựa Lang giương nanh múa vuốt, trông rất sống động.

Trong lầu, Hà Khôn kể lại tình hình chiến đấu lúc đó đến nước miếng bay tung tóe: "Các người không đi Bắc Cương thì không biết được độ hung hiểm như thế nào đâu. Người Ma tộc đều cùng hung cực

ác, cánh tay so với đùi các người còn to hơn. Cái búa trong tay bọn họ ít nhất cũng phải ba bốn mươi cân, thiên quân vạn mã của chúng ta đóng ở dốc núi cũng phải mãnh chiến một hồi.

Chưa từng đi đến Bắc Cương nên các thiếu gia Đông Đô nghe vậy đều hít một ngụm lương khí, tình hình nguy hiểm như thế thì Hà Khôn - xưa nay uống rượu bài bạc với bọn họ đã ứng phó như thế nào?

Hà Khôn nhìn thấy sắc mặt mọi người liền đắc ý tung người nhảy lên ghế, một chân giẫm lên bàn bát tiên cất cao giọng nói: "Lúc ấy, bốn thiếu gia tay trái cầm cương tay phải cầm đao làm gương cho binh sĩ hét lên một tiếng -- Ma tặc nạp mạng đi. Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trên trăm mũi tên bay thẳng vào mặt lão tử!"

"A...." Chúng thiếu gia lại một lần nữa kinh hô.

"Bốn thiếu gia được huấn luyện tại Lang Nha đội lại được Tàn Trấn đốc tự mình chỉ dạy, làm sao có thể bị bắn?" Hà Khôn tay phải vung lên, cười nói: "Lão tử vung đao lên, đinh đinh đang đang... cản hết những mũi tên bay tới rồi lập tức thúc ngựa xông lên phía trước, cùng với các huynh đệ xung phong giết cho thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang. Đầu ngựa bốn thiếu gia treo hơn mười cái thủ cấp ma tộc, về sau không có cách gì treo được nữa ta cũng lười chém."

"Không nghĩ tới, Lang Nha đội thần kỳ như thế, Hà thiếu gia đi không lâu chẳng những dũng khí tăng gấp đôi mà còn tu vi tinh tiến." Có người chân thành khen.

Hà Khôn cười ha hả chấp tay: "Không dám, không dám."

Hắn lại định nói khoác vài câu nhưng bên tai nghe thấy một người nói chuyện, sắc mặt lập tức thay đổi liền tức giận quay đầu đi. Lại một vị thiếu gia bình khác cùng đi Bắc Cương với hắn cũng nhảy lên một cái bàn bát tiên vênh váo tự đắc với đám thiếu gia vây quanh lớn tiếng nói: "Ngày ấy, gió bắc thổi hiu hiu, chiến mã đau đớn rên lên, mưa tên bay đầy trời, tiếng chém giết rung trời. Ma tặc gấp trăm lần ta nhưng ta không sợ chút nào, tay trái cầm thương tay phải cầm búa xông trận chém giết cướp cờ. Sao? Ta giết bao nhiêu thằng Ma tặc?"

Hừ, không 100 cũng 99. Về sau, chỉ cần bốn thiếu gia đi đến đâu, ma tặc trông thấy liền chuồn luôn..."

Hà Khôn vốn dĩ tưởng mình đã khoác lác lắm rồi rồi, không nghĩ tới gia hỏa này không biết xấu hổ không để ý đến lễ nghĩa liêm sỉ, ngay cả nói dối vô sỉ như thế cũng có thể nói ra. Mình có ý tốt chỉ nói chém hơn mười, hai mươi thủ cấp, hắn lại dám nói không 100 cũng 99, không phải là muốn đìm Hà thiếu xuống sao?

Hà Khôn cuộn cuộn tay áo, chuẩn bị tiến lên giáo huấn gia hỏa khoác lác coi trời bằng vung này bỗng nhiên chỗ góc cửa ở thang lầu có người hoan hô nói: "Tần Trấn đốc, Phồn tổng trấn, Lý tổng binh, Tùy đồn đốc, các người đã tới?"

Hà Khôn lập tức đổi một khuôn mặt tươi cười, bước nhanh tranh đứng ở đầu cầu thang, kính cẩn đón bốn người đi vào quán rồi lập tức ưỡn ngực hóp bụng đứng một bên Tần Phi, hắn chợt cảm thấy mình so với các thiếu gia binh khác cao hơn một bậc.

"Tần Trấn đốc!" Có thiếu gia đã từng cùng Tần Phi, Đoan Vương uống rượu một chỗ nên nhận ra Tần Phi liền tiến lên thi lễ nói chuyện: "Lúc này Hà thiếu nói hắn chém được hơn mười thủ cấp, có thật như vậy không?"

Tần phi thản nhiên liếc Hà Khôn, Hà Khôn mày dạn mặt dày mở trường hai mắt nhìn Tần Phi.

Phồn Đóa Nhi che miệng cười nói: "Đều là thật, quân công Lang Nha đội được tấu lên trên, chém ít nhất một đầu, cũng có mười hai cấp."

Lại nói, ngày đó cơ nỏ diệt vô số địch, Ma tộc lưu lại thi thể thật sự quá nhiều, cộng thêm người man tộc chết trận, thủ cấp gần 2000 cái. Mà Trấn quân mã đệ nhất đã bị Tần Phi dọa chạy, nhiều công lao như vậy lại tiện nghi cho Lang Nha đội, những thiếu gia binh kia không đồng ý phương thức phân phối binh quân, liền dùng những thủ cấp Ma tộc kia làm tiền đặt cược, hung hăng xóc đĩa đánh bạc. Người thắng lớn ít nhất hơn trăm thủ cấp, người thua nhiều cũng chỉ còn lại khoảng mười hai thủ cấp!

"Là thật sự..." Các thiếu gia nhao nhao nhìn về phía bọn người Hà Khôn với ánh mắt kính nể, thi lễ thật sâu nói: "Không nghĩ tới Hà thiếu vì nước giết địch không sợ sinh tử, lúc trước chúng ta còn tưởng rằng Hà thiếu chỉ biết đá gà đấu chó (*chơi bởi lêu lổng), thật sự là nhìn lầm rồi.."

"Không dám!" Hà Khôn đảo con mắt, trước mắt nhiều người như vậy mà Tần Phi không lên tiếng chính là mình có thể vượt mong ngựa rồi. Sau này Tần Phi thăng quan tiến chức mình cũng có thể đi theo thơm lây. Với cục diện triều đình bây giờ thì Tần Phi đang có tiền đồ sáng lạng. Nếu theo đúng người thì mình không phải họ hàng nhưng tiền đồ tương lai chưa hẳn đã kém hơn.

"Nói đến lợi hại vẫn là Tần Trấn đốc của chúng ta. Một mình hãn đơn thương độc mã xông trận, những nơi đi qua đều không có kẻ địch nổi, Khả Hãn Ma tộc sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Tần Trấn đốc lập tức hoành thương mạnh mẽ quát một tiếng --mang đem không nên. Ha ha ha,(thiếu)

Hà Khôn miêu tả phen này không có người nào dị nghị. Sự tình Tần Phi xông trận tại Bắc Cương tại thời điểm khi bọn hãn còn chưa trở lại Đông Đô đã truyền đến Đông Đô rồi. Sát Sự Thính nắm lấy cơ hội, rải tin tức khắp nơi, dốc hết sức tạo ra một hình tượng Tần Phi cao thủ vô địch. Dụng tâm của Dịch Tổng đốc lần này đã tạo thành sự nhìn nhận chung ở trong Ở Sát Sự Thính là bắt đầu nâng Tần Phi lên để cho hãn tiếp nhận Sát Sự Thính về sau.

Mà đi cùng với Tần Phi xông trận còn có Thủy Tình Không, bởi vì không cùng lập trường nên đã bị Sát Sự Thính tự động loại bỏ. Hiện tại ngay cả tiểu hài tử Đông Đô chơi trò chơi đều thường xuyên cười ngựa tre cầm gậy gỗ, hét lớn: "Ta chính là Sát Sự Thính Tần Trấn đốc, ma tộc (.....)"

"Sự tình này đừng nhắc đến nữa." Tần Phi hơi có chút không vui nói. Hà Khôn là người khôn khéo, lúc này dẫn bọn người Tần Phi tới ngôi chỗ thủ tọa. Nhưng chỉ trong nháy mắt khi hãn vừa mới hầu hạ Tần Phi ngồi xuống thì toàn bộ chỗ ngồi gần thủ tọa đã đầy người. Các

thiếu gia Đông Đô ai mà không muốn làm quen với Tần Phi? Hà Khôn giận tím mặt, bốn thiếu gia chủ trì, bốn thiếu gia xuất tiền, bốn thiếu gia hầu hạ Tần trấn đốc ngồi thì những con chó con các người lại đoạt mất chỗ ngồi của bốn thiếu gia?

Đang trước mặt Tần Phi nên Hà Khôn không dám nổi cáu làm bậy liền chuyển cái ghế bên cạnh ngồi chen vào bên người Tần Phi rồi ngồi xuống và tức giận với thiếu gia ngồi bên cạnh, quát: "Đi đi đi, dịch sang một bên, muốn chen cho Tần trấn đốc không cảm được đũa sao?"

Tần Phi nhìn thấy cử động như vậy liền vội vàng đứng dậy, cất cao giọng nói: "Chư vị mau mời an vị, chờ một chút Tần Phi nhất định mời rượu."

Tần Phi khách khí khiến các thiếu gia cảm thấy ngượng ngùng, nhao nhao tìm chỗ ngồi xuống trước rồi nói sau.

Trong tửu lâu, rượu và thức ăn được nối tiếp mang lên, Tần Phi thờ ơ không ăn chút gì, trong đầu hoàn toàn không chú ý tới bữa tiệc.

Thủy Tình Không đã chết, chỗ dựa hai mươi năm nay của Thác Bạt Liệt đã không còn tồn tại. Tuy nhiên trong một lần giao tranh, Thác Bạt Liệt lợi dụng Thác Bạt Hoằng chủ quan đã đánh tan ba vạn đại quân, nhưng chuyện này cũng không thay đổi được thực lực của hai bên. Ở vùng viễn đông Thác Bạt Liệt rơi vào tình thế xấu, không còn Thủy Tình Không uy hiếp nên Thác Bạt Hoằng xua quân tiến đánh mà không kiêng nể gì cả, không ngừng tiến đánh toàn bộ thảo nguyên.

Ma tộc thống nhất thảo nguyên sẽ trở thành mối họa lớn và là gánh nặng của Yến Vương. Khi Ma tộc thống nhất thảo nguyên thì dân chúng vô tội Bắc Cương sẽ gặp cảnh binh đao. Yến Vương có tâm cướp ngôi vua nên lúc đó hẳn có hai lựa chọn hoặc là lập tức khởi binh tạo phản xua quân tiến vào Trung thổ tranh đoạt thiên hạ hoặc là tập trung đánh trả tiêu hao dần thực lực, cho đến khi không còn là uy hiếp của Sở đế, lúc này hẳn sẽ bị Sở đế tập trung lực lượng tiêu diệt.

Mấy ngày qua Tần Phi còn mơ màng liền đột nhiên minh bạch nguyên nhân Sở đế nhất định phải giết chết Thủy Tình Không.

Thủy Tình Không là người có thể duy trì sự cân đối thảo nguyên cùng Bắc Cương, hãn chết thì sự cân đối này sẽ bị phá vỡ. Cho dù là cục diện nghiêng về bên nào thì đều có lợi cho Sở đế. Thủy Tình Không đi vào Đông Đô là một cơ hội, Sở đế nếu như không nắm bắt được thì không phải là một đế vương tọa trấn Đại Sở hơn hai mươi năm.

Nếu như giải quyết được Yến vương, kế tiếp, đại chiến Sở Ngô sẽ không thể tránh khỏi. Từ sau khi Sở đế phạt Ngụy thành công liền ần ần hai mươi năm, Tần Phi tuyệt đối không tin hãn chỉ hàng ngày nhàm chán ở trong cung chơi nữ nhân. Sở đế một đời anh hào hai mươi năm ần ần này chính là để phút cuối cùng bộc phát. Hãn hoặc là không động thủ, còn đã động thủ thì nhất định phải thành công - diệt Ngụy - đó là một minh chứng.

Thấy Tần Phi đang thất thần, Phồn Đóa Nhi liền nhỏ giọng nhắc nhở: "Tần Trấn đốc, nghĩ cái gì vậy?"

"Ah, không có gì!" Tần Phi nói lấy lệ.

Phồn Đóa Nhi khẽ cười nói: "Có phải đang suy nghĩ chuyện Sát Sự Thính sẽ điều động người như thế nào? Không cần lo lắng, lệ cũ mà thôi."

Dưới tổng trấn Sát Sự Thính đều là quan viên cấp thấp, một khi đã đến cấp tổng trấn có thể coi là quan viên tầng giữa rồi. Tại Đông đô, tổng trấn đầy đường đi, Đồng Tri nhiều như chó, không để vào mắt. Nhưng đã đến tỉnh ngoài một vị tổng trấn là trưởng quan tình báo cao nhất của một tỉnh, thân phận không phải chuyện đùa.

Tần Phi đi Bắc Cương thí nghiệm cơ nỏ, một người bức lui đại quân Ma tộc Trấn Hòa đệ nhất, trăm tướng giết địch, đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi. Phần công lao này đã rất lớn rồi huống hồ còn có Dịch Tổng đốc dốc hết sức tài bồi, bên trong Sát Sự Thính đã bắt đầu truyền lưu tin tức nói là Dịch Tổng đốc chuẩn bị thắng Tần Phi hai cấp.

Từ Tổng trấn Đồng Tri đến Đề đốc Đồng Tri đích thật là hai cấp. Nhưng trong đó có một chỗ không thông.

Quy định của Sát Sự Thính là ngoại trừ Kim Thạch Ty cần người có năng lực chuyên môn, còn quan viên năm ti còn lại lên đến cấp tổng trấn nhất định phải ra ngoài làm việc.

Chiến tích bên ngoài quyết định tiền đồ của quan viên Sát Sự Thính, tổng trấn trở về liền được thăng lên Đề đốc Đồng Tri, Đô đốc,.....

Làm không tốt thì đời này cũng chỉ là tổng trấn còn rất có thể bị triệu hồi về tổng bộ Đông đô Sát Sự Thính làm chức quan nhàn tản, không còn uy phong của một người chưởng quân quân tình một tỉnh nữa.

Tại Sát Sự Thính mọi người đang suy đoán Tần Phi sẽ bị điều đi làm tổng trấn của tỉnh nào.

Tần Phi nhướng mày nói: "Người có tin tức gì không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 165: Cùng đi

Q.2 - Chương 165: Cùng đi

Phồn Đóa Nhi cười nhu hòa, đảo ngược chiếc đĩa, nhẹ nhàng gắp ở đĩa nhỏ.....

Người thông minh với người thông minh thì không cần nói nhiều, Tần Phi hiểu rõ điều đó. Sở dĩ Sát Sự Thính phái Tần Phi đi Bắc Cương thí nghiệm vũ khí, chính là để hấn năm rõ thế cục Bắc Cương, một lần nữa bố trí lại mạng lưới tình báo Sát Sự Thính ở đây. Hiện tại, Tần Phi đã trở về Bắc Cương, Thủy Tình Không đã chết, bước tiếp theo Sát Sự Thính nhất định phải thiết lập đầy đủ nhân lực mới nắm được chủ động trong đại chiến sắp tới.

Lực lượng Sát Sự Thính ở Bắc Cương đã bị Yến vương thanh trừ, hiện tại nếu như Tần Phi cầm một tờ uỷ dụ đi Bắc Cương nhậm chức đảm bảo bị Yến Vương nhốt vào nha môn ật thám canh phòng cẩn mật. Vậy cũng chỉ có đi đường vòng, đường thứ nhất là qua Tây Vực, Tây Vực tiếp giáp với Bắc Cương đồng thời cũng qua lại với thế lực man tộc. Tại đây tỉ lệ tổng trấn Sát Sự Thính tử vong cực cao... Trong một

lần hành động vây bắt, tổng trấn tiền nhiệm bị man tộc phục kích ngay cả đầu cũng không tìm thấy.

Đường thứ hai là đi qua Đông Hải, vùng duyên hải phía Đông cũng tiếp giáp với Bắc Cương, cũng qua lại với thế lực man tộc. Ở đây tổng trấn Sát Sự Thính còn được an toàn nhưng không béo bở gì. Thăng quan [thì phải/nên] phát tài. . . Làm quan không quyền với tiền ở một địa phương không béo bở gì nên rất nhiều Tổng trấn Đồng Tri thà rằng tạm thời không thăng quan tiến chức cũng không muốn tới chỗ này làm tổng trấn.

Hai nơi này đều rất thuận tiện để thâm nhập Bắc Cương. Phồn Đóa Nhi chấm cái này xuống lặng lẽ ám chỉ cho Tần Phi nơi có thể đi.

Tần Phi cười khở một tiếng, thấp giọng nói: "Dịch Tổng đốc quá coi trọng ta rồi, nên mỗi lần đều giao nhiệm vụ khó cho ta."

"Người tài giỏi luôn có nhiều việc phải làm." Phồn Đóa Nhi cười ha ha nói.

Món ngon của quán rượu không ngừng được bưng lên, Hà Khôn sợ không đủ ăn, lại bồi rồi sợ đồ ăn trên bàn ít. Một bàn bát tiên đủ ười người ăn bế bụng thì ở mỗi bàn Hà Khôn đều chọn không dưới ba mươi món ăn...

"Đại nhân xin dừng, để cho tiểu nhân mang thức ăn lên."

Một âm thanh quen thuộc vang lên bên tai Tần Phi, Tần Phi mở trường hai mắt quay đầu nhìn lại, chính là một khuôn mặt trẻ tuổi, tuy đã thay trang phục nhưng Tần Phi liếc mắt đã nhận ra thân phận của hắn - Ngụy Bính Dần.

Hà Khôn giận tím mặt, chỉ vào Ngụy Bính Dần mắng to: "Ngày đầu tiên ngươi làm hầu bàn sao? Mang thức ăn lên đây sao? Cút xuống dưới ngay cho ta."

Ngụy Bính Dần nơm nớp lo sợ cúi đầu nói: "Xin lỗi, xin lỗi, tiểu nhân xin lui."

Nhìn thân ảnh của hắn biến mất ở cầu thang, Tần Phi đứng dậy đuổi lưng một cái, thản nhiên nói: "Uống quá nhiều rượu, đi tiểu cái."

Hà Khôn ân cần đưa mắt nhìn Tần Phi xuống lầu. Nhà xí ở trong hậu viện của quán rượu, Tần Phi chậm rãi đi vào hậu viện liếc nhìn hai bên, trong sân im ắng không có một người. Tần Phi nhắm mắt lại, niệm lực chậm rãi tỏa ra, gọi Ngụy Bính Dần đến.

Sau một lát, Ngụy Bính Dần ăn mặc kiểu tiểu nhị cúi đầu đi vào hậu viện, hẩn khiêm tốn lớn tiếng nói: "Đại nhân có gì phân phó?"

Tần Phi chấp hai tay sau lưng, nghênh ngang đi đến trước mặt Ngụy Bính Dần, hỏi: "Người cố ý tới tìm ta hay sao?"

"Đúng vậy!" Ngụy Bính Dần thấp giọng nói: "Đại tông sư Thủy Tình Không đã chết, chuyện này người nên biết."

"Ừ!" Tần Phi chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Trên mặt Ngụy Bính Dần dần dần lộ ra vẻ thống khổ: "Hắn là cố ý vì ta mà đến Đông đô. Ta không biết hắn từ đâu biết được chỗ ở của ta, nhưng là hắn làm cho ta rất nhiều sự tình. Có lẽ bởi vì thế mà hành tung của hắn bị phát hiện, Bàng Chân cùng Dịch lão đầu không biết xấu hổ, hai vị đại tông sư thành danh đã lâu liên thủ giáp công một người thì hắn sao có thể tìm được đường sống. Ngày ấy, ta ở ngay gần đó nhưng đang phải chữa thương ngay cả khí lực cũng không có, muốn cứu người cũng không có cách nào."

Ngụy Bính Dần chậm rãi ngẩng lên, ánh mắt thận trọng nhìn Tần Phi nói khẽ: "Nghe nói thời điểm ở Bắc Cương, Thủy Tình Không với người đã có duyên gặp mặt một lần. Mà ngày ấy Thủy Tình Không trước khi chết đã từng cưỡng ép người gia nhập Viện Lạc, hắn có nói với người cái gì không?"

Chuyện này Tần Phi giải thích với Sát Sự Thính là ngày đó chiến đấu mấy ngày liền thì Thủy Tình Không phát hiện ra mình là một vị niệm tu cho nên cảm thấy hứng thú rồi tìm tới tận cửa trò chuyện, hàn huyên về nhân sinh, tương lai nhưng sau đó không vừa ý. Thân là Đại tông sư nên Thủy Tình Không cũng không muốn giết một Tổng trấn Đồng Tri Sát Sự Thính nhỏ bé rồi một mình xông trận bỏ đi.

Mà cái ngày vây bắt kia, sau khi chính mình bị Thủy Tình Không cưỡng ép tiến vào Viện Lạc đã tận tình dùng lý lẽ nhiều lần khuyên bảo

Thủy Tình Không bỏ tối theo sáng, sau khi trì hoãn một lúc thì vết thương Thủy Tình Không phát tác nặng lại muốn giết mình nhưng lúc này có lòng mà không đủ sức cho nên giữ lại được tính mạng.

Nói dối thì cũng phải xem là dạng người nào. Đường Ẩn, Sở đế, Dịch Tổng đốc đều cho rằng Tần Phi là con trai của Nguyệt Nhi, chỉ cần hắc là con trai của Nguyệt Nhi thì sẽ không có lý do cấu kết với Ngụy Quốc, chỉ cần hắc là con trai Nguyệt Nhi nhất định sẽ ra sức phục vụ Đại Sở. Cái này không chỉ bởi phụ thân của hắc là Đường Ẩn mà còn vì cừu địch Nguyệt Nhi thống hận nhất là Ngụy Quốc.

Dù tu vi Tần Phi có khả năng đến từ Tôn Hạc thì cũng không đáng nhắc tới vì tình thầy trò lúc nào có thể hơn được cùng huyết mạch? Thiên - Địa - Quân - Thân - Sư, Sư chỉ có thể xếp hạng cuối cùng.

Nhưng những lời này nói với Ngụy Bính Dần khẳng định vô dụng.

Tần phi thản nhiên đáp lại nói: "Người hy vọng hắc nói với ta cái gì."

Ngụy Bính Dần thất vọng nói: "Bất kể như thế nào, hắc có ân đối với ta nên ta muốn biết hắc có nguyện vọng nào chưa hoàn thành, đời này kiếp này Ngụy Bính Dần ta cho dù chết cũng phải giúp hắc hoàn thành."

"Vậy chỉ sợ người phải thất vọng rồi." Tần Phi vẫn giữ bộ dạng điềm nhiên trả lời.

Ngụy Bính Dần cười khở một tiếng, dường như muốn quay người rời đi nhưng lại dừng bước nói khẽ với Tần Phi: "Người có phát hiện ta so với trước đây có gì khác nhau?"

Tần Phi cẩn thận nhìn chăm chăm vào mặt Ngụy Bính Dần, cằm của hắc đã mọc thêm râu tuy ít nhưng dù sao cũng gọi là chòm râu. Trên mặt của hắc có hai ba cái mụn màu hồng, Tần Phi không xa lạ gì cái thứ này, nó được gọi là Thanh Xuân Đậu. Chòm râu hay là Thanh Xuân Đậu đều không có ở trên mặt thái giám được.

Mặc dù kinh sợ sự thần kỳ của Thiên Ngân nhưng Tần Phi vẫn rất thản nhiên nói: "Trên người của người giống như không có chuyện gì. Gần đây người không còn đá ra quần?"

Ngụy Bính Dần trầm giọng nói: "Sau này cũng sẽ không. Thiên Ngân thần diệu vô cùng, Thủy đại tông sư giúp ta cải tạo nên ta xem như là nam nhân chân chính rồi, chỉ là còn thiếu một chút."

"Cái đó phải từng chút một?" Tần Phi hỏi ngược lại

Ngụy Bính Dần than thở nói: "Hắn nói, ta còn cần phải trị liệu một lần nữa mới phục hồi được như cũ nhưng hiện tại hắn đã chết, ta phải đi đâu tìm một người tu hành Thiên Ngân khác? Cho nên ta mới muốn tìm người dù sao người là người cuối cùng gặp hắn khi còn sống."

"Người biết ta là hoàng tử Ngụy Quốc cũng không có bắt ta. Như vậy người đối với phò mã Ngụy Quốc Thủy Tình Không có lẽ không có địch ý lớn. Nếu là hắn nói với người cái gì đó thì người cứ nói cho ta biết. Mặc dù người không hiểu nhưng đối với ta thì có chỗ dùng được."

Nhìn bộ dạng thành khẩn của Ngụy Bính Dần thì trong lòng Tần Phi khẽ động nhưng cái chết của Thủy Tình Không hết sức kỳ quặc, Ngụy Bính Dần cũng có thể bán đứng người của hắn. Cho dù không phải hắn thì Ngụy Vũ Tốt cũng không thoát được sự hiểm nghi. Nếu Tần Phi cứ nói thẳng ra như vậy thì thật đáng cười.

"Hắn nói, hắn có một cái bút ký..."

Ngụy Bính Dần tinh thần chấn động, mà Tần Phi cũng không nói tiếp nên hắn liền truy vấn: "Sau đó thì sao?"

"Không có!" Tần Phi ngậm miệng lại chỉ tay lên lầu: "Nơi này có rất nhiều quan viên Sát Sự Thính, nếu người bị phát hiện thì chỉ có chết."

Ngụy Bính Dần mỉm cười cất bước đi về hướng cửa sau của sân nhỏ. Tần Phi lên lầu cũng không quay đầu lại, mà nửa người Ngụy Bính Dần đã ở ngoài cửa thì hắn bỗng nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua đồng thời cười lạnh một tiếng.

Đi lên trên lầu, những người lính thiếu gia kia đã uống ật đồ tới mang tai, nói chuyện cũng lớn giọng hơn rất nhiều, nhiều người bắt đầu nói ra ý nghĩ trong lòng của mình.

Dưới tác dụng của rượu, thần trí sẽ trở nên mơ màng, mất đi năng lực phân tích là cực kỳ bình thường.

Tần Phi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, hắc cười bí hiểm, vẫy tay Hà Khôn.

Hà Khôn vội vàng chạy đến trước mặt Tần Phi, cười ha hả nói: "Tần Trấn đốc cần phân phó chuyện gì?"

Tần Phi thông dong nói: "Thấy các người ở chỗ này xưng huynh gọi đệ khiến trong lòng ta có chút chua xót thôi."

"Vì sao vậy?"

"Nhớ hồi xưa ta xuất thân bần hàn, muốn ăn một bữa cơm ngon thật khó. Sao có thể phong quang như các người được, một đám thiếu gia tụ tập ăn uống lại có giai nhân ngồi bên. Từ nhỏ đến lớn, vì đói ăn mà đã gặp rất nhiều người khinh bỉ cũng như bị người ta đánh." Tần Phi buồn bã nói: "Nếu ta có nhiều huynh đệ tốt như vậy liệu có phải đến mức như thế."

"Cái gì?" Hà Khôn nhảy cẫng lên, đầu thiếu chút nữa là đụng phải xà ngang, phần nộ quát: "Lại có người đánh Tần Trấn đốc? Tổng trấn đại nhân, người không phải ngại huynh đệ chúng ta không được ra mặt, về sau có chuyện gì người cứ lên tiếng, muốn tiền chúng ta đi kiếm tiền, muốn người chúng ta đi tìm người. Ai gây khó dễ cho Tần Trấn đốc chính là gây khó dễ chúng ta. Hà Khôn ta cái khác không dám nói nhưng rất xem trọng nghĩa khí, vì bằng hữu mà không tiếc cả mạng sống....."

Thấy Hà Khôn khoác lác, Tần Phi tranh thủ cắt ngang lời của hắn, trầm ngâm nói: "Ta biết rõ các người đều là người trọng tình trọng nghĩa. Không phải tục ngữ nói nam tử hán đại trượng phu ân oán phải rõ ràng sao? Những người năm đó xem thường ta, những người năm đó đánh chửi ta thì ngày hôm nay ta muốn đòi lại món nợ này nhưng chỉ sợ hai đám không địch lại bốn tay..."

Hà Khôn cảm giác say dâng lên, căn bản quên trước mặt là một vị cao thủ tiên thiên thượng phẩm, vỗ ngực quát: "Các huynh đệ, Tần Trấn đốc có món nợ muốn đòi lại, ai không đi là chó!"

"Đòi nợ? Cùng đi, cùng đi!" Các thiếu gia lập tức sôi trào lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 166: Lão đại của lão đại của lão đại

Q.2 - Chương 166: Lão đại của lão đại của lão đại

Trên đời này này luôn có một đám người như vậy, muốn cho bọn hắc làm những công việc có tính chất kiến thiết còn khó khăn hơn là muốn mạng sống của bọn hắc. Còn nếu như để cho bọn hắc phá hoại thì lại dễ như trở bàn tay. Không cần nghi ngờ gì, các thiếu gia Đông Đô là một trong những thành viên của nhóm người này. Các thiếu gia theo sau Tần Phi từ trong tửu lầu đi ra ngoài, tính cả gia đình, tùy tùng, bảo tiêu, người chặn ngựa vân vân thì có không dưới vài trăm người.

Theo lời dẫn dò của Tần Phi, các thiếu gia nhanh chóng chia nhau thành mấy chục đường chạy tới tất cả các khu vực của Đông Đô.

Các con đường đều đang rất náo nhiệt, mấy chục cửa hàng đối diện nhau hai bên đường, muốn mua bán cái gì cũng có, vô luận là quà vật, vải vóc, tạp hóa hay vẫn là cạo đầu, đều có thể tìm được trên con đường này. Ánh mắt Tần Phi rơi vào trên một cửa hàng súp thịt bò, hắc khế gặt đầu.

Hà Khôn hiểu ý giơ tay lên vẫy ra hiệu, một gã tùy tùng bên cạnh lập tức tiến lên khom người nói: "Thiếu gia!"

"Con đường này là sản nghiệp của ai?" Hà Khôn lấy ra dao cắt móng tay từ trong túi, một bên cắt móng tay một bên không để ý hỏi.

Tùy tùng hơi suy tư một chút, đáp: "Là sản nghiệp của Thành Đông Lý Bách Vạn."

"Lấy tên của ta nói cho Lý Bách Vạn rằng ở đây có mấy cửa hàng bốn thiếu gia muốn mua." Hà Khôn phân phó nói.

Tùy tùng không dám chậm trễ lập tức chạy đi ngay, sau thời gian khoảng chừng một bữa cơm, một thương nhân bụng phệ trung niên mồ hôi đầm đìa chạy theo tên tùy tùng kia đến trước mặt Hà Khôn khom lưng cúi đầu nói: "Hà công tử khoẻ không, mấy cái cửa hàng này của tiểu nhân có thể lọt vào mắt xanh của công tử là tốt rồi sao có

thể để cho Hà công tử bỏ tiền ra được, kể cả đem con đường nay tặng cho công tử cũng là phúc khí của tiểu nhân rồi."

Hà Khôn ngửa mặt lên trời phát ra tiếng cười ha ha rồi cười nói: "Bốn công tử bây giờ không giống như ngày xưa rồi, không trả tiền mà lấy thì không phải là cướp đoạt sao? Tiền, ta nhất định phải trả..." Hà Khôn chỉ chỉ về phía cửa hàng súp thịt bò cách đó không xa, thản nhiên nói: "Người có mang theo khế ước mua bán nhà của cửa hàng kia không? Ta muốn mua cửa hàng này."

"Mang theo mang theo" Trợ lý bên người Lý Bách Vạn vội vàng đưa lên một quyển khế ước mua bán nhà, Lý Bách Vạn cẩn thận chọn ra một tờ trong đó, mặt đầy tươi cười đưa cho Hà Khôn: "Nếu công tử thích nó thì cứ cầm đi, Lý mỗ tuy nghèo nhưng cũng không hẹp hòi số tiền nhỏ này."

Hà Khôn cầm lấy khế ước mua bán nhà, nhìn nhìn rồi lập tức nói: "Cửa hàng nay mặc dù có hơi tồi tàn nhưng vị trí không tệ, cũng có giá khoảng ngàn lượng bạc. Không đắt, mang theo Lý lão bản đi đến phòng thu chi của nhà ta lấy một ngàn lượng bạc, đi đi ở đây không có chuyện của các người nữa rồi."

Lý Bách Vạn không hiểu dụng ý của Hà Khôn, nhưng người ta là con cháu quan lại, ngón tay cũng còn to hơn một thương nhân như hắn, làm sao dám hỏi nhiều? Hà Khôn còn muốn trả tiền, việc này đối với hắn mà nói đã là tốt lắm rồi, vì vậy Lý Bách Vạn vừa cúi đầu khách khí nói không dám lại vừa nhanh chóng rời đi.

Hà Khôn cung kính đem khế ước mua bán nhà đưa đến trước mặt đến trước mặt Tần Phi, cười nói: "Hiện tại, chủ nhân của gian hàng này chính là Tần Trấn đốc rồi, Trấn đốc muốn làm như thế nào cũng được, cho dù là trước mặt Bộ hạ bẩm báo cũng có thể là cạnh tranh giữa người chủ và người thuê rồi. Không phải bàn cãi ở đây!"

Tần Phi thì thầm phân phó hai câu, hai mắt của Hà Khôn lập tức tỏa sáng, vỗ tay cười to.

Cửa hàng súp thịt bò này được xây dựng tại Đông Đô đã hơn mười năm rồi, tại con đường này cũng xem như là cửa hiệu lâu đời, sinh ý

cũng tốt hơn các cửa hàng bên cạnh nhiều, thương xuyên có nhiều khác hàng yêu thích mà đến ăn, trong tiệm suốt ngày đều rất náo nhiệt, luôn luôn tràn đầy khách.

Vào lúc xế chiều ngày hôm nay, khách nhân có ít hơn một chút, ba mươi hai ban người đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, bỗng nhiên nhìn thấy ngoài cửa đi tới mấy nam tử mặc trang phục gia đình, bọn họ mang theo một thùng nước sơn, một người cầm đầu cầm lấy một cái chổi lớn vênh váo hồng hách đi đến cửa tiệm.

Không đợi người trong tiệm kịp phản ứng, đến cùng là chuyện gì đang xảy ra, người cầm đầu kia đã đi đến bức tường trước cửa, đương đường chính chính vết xuống một chữ to -- "Pha hủy".

Chường quầy lập tức trợn mắt há mồm, đáng ba bước lại thành hai bước xông về phía trước, kéo người viết chữ kia quát hỏi: "Người ở trên tường nhà ta viết lung tung là cái gì?"

Gia đình kia cũng không tức giận, đẩy bàn tay đang nắm cổ áo hắt ra, cười ha hả đáp: "Thứ nhất, đây không phải là tường nhà người, cửa hàng này, Lý Bách Vạn đã chuyển nhượng lại cho thiếu gia nhà ta, hôm nay tường này là tường nhà ta, tiệm này là tiệm nhà ta."

"Thứ hai, thiếu gia nhà chúng ta chuẩn bị đem mặt ngoài của cửa hàng hủy đi rồi xây dựng lại, viết trước chữ này để nói cho các người biết mà tranh thủ thời gian thu xếp di chuyển. Bằng không đến lúc đó chúng ta đến động thủ phá hủy tạo ra tổn thất gì thì các người tự chịu trách nhiệm."

Chường quầy bị nghẹn một chữ cũng không nói lên được, sau nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Có kế ước mua bán không?"

"Chúng ta trả tiền cho người." Gia đình vẫn như cũ cười tủm tỉm, sau đó lập tức giảm âm thanh xuống nghe vào lỗ tai chường quầy thì thầm nói: "Đây là cho người mặt mũi, nếu như không nể mặt thì hiện tại lập tức động thủ đập phá cửa tiệm của người, trước mặt hủy đi, cho dù người đi cáo trạng thì chẳng qua là bồi thương tám mươi một trăm lượng, chút tiền ấy đối với thiếu gia nhà ta thì chẳng là cái gì."

Tần Phi ánh mắt lạnh nhìn xem tất cả sự việc phát sinh ở cửa hàng súp thịt bò. Ngụy Bính Dần đối với hắn có nhiều nghi ngờ, đồng dạng hắn cũng tràn đầy cảnh giác đối với Ngụy Bính Dần và Ngụy Vũ Tốt. Với tư cách một đời là Đại Tông Sư của Thủy Tình Không làm sao có thể tùy tiện bại lộ hành tung củ mình? Toàn bộ Đông Đô có tư cách theo dõi Thủy Tình Không mà có thể không bị phát hiện cũng chỉ có hai người mà thôi. Có rất nhiều khả năng là Ngụy Vũ Tốt xuất hiện vấn đề, mới đưa đến việc Thủy Tình Không bỏ mình.

Hiện tại việc mà Tần Phi muốn làm chính là đem tất cả điểm liên lạc của Ngụy Vũ Tốt tại Đông Đô mà hắn biết toàn bộ phá một lần.

Những địa điểm này, có một số là lúc hắn cùng Ngụy Bính Dần liên hệ bị tiết lộ ra, một số khác là hắn xem trong các tài liệu cơ mật. Tần Phi cũng không dự định bắt lại những người này đi thẩm vấn. Đã là một tổ chức tình báo muốn hoạt động lâu dài thì việc quan trọng nhất là phải có một cái quang minh chính đại nguy trang. Tiếp theo là không thể ba ngày lại đổi một địa phương khác, thời bây giờ thông tin chưa phát triển, đổi địa phương khác dẫn đến không liên lạc được với tình báo viên trước kia, hoặc là bại lộ thân phận. Cho nên, cứ điểm của Ngụy Vũ Tốt tại Đông Đô ít nhất cũng đã ẩn núp năm sáu năm.

Đem toàn bộ bọn hắn phá một lần, khiến cho bọn hắn không thể một lần nữa bố trí xuống, sau đó nhìn xem phản ứng của Ngụy Vũ Tốt, sau đó là kết luận thì khá đơn giản hơn rồi.

.....

Thành Bắc ngõ hẻm Tiểu Cung Môn tiệm tạp hóa, hai vợ chồng già nơm nớp lo sợ nhìn về trước mặt mấy người vô cùng hung ác.

Hai người bon họ đều không nói được một lời nào, cứ a a a cả buổi mà không biết nói cái gì, tiệm tạp hóa nhỏ đã bị người đập cho hoàn toàn thay đổi, bon lưu manh kia rất ngang ngược, trước khi đi còn buông lời nói: "Hoặc là mỗi ngày giao ra năm mươi lượng bạc tiền bảo hộ, hoặc là mỗi ngày bị đập một lần, hai lão cứ suy nghĩ thật cẩn thận!"

Thẳng đến khi bọn người kia đi xa, lão đầu mới từ vẽ mặt kinh hoàng đổi thành ức chế phần nộ cùng mãnh liệt sát ý.

.....

Thành Tây một cửa hàng cho thuê xe ngựa đón lấy một đám khách không mời mà đến, bọn hăn mỗi người lựa chọn một con ngựa hoặc một cỗ xe ngựa sau đó nghênh ngang rời đi, chẳng những không có nộp tiền thế chấp mà ngay cả việc cơ bản nhất là đăng ký vào sổ bọn hăn cũng không đăng ký. Xe ngựa vừa bắt đầu đi thì đám người làm chạy ra ngăn trở nhưng lại bị tùy tùng của bọn khách không mời này đánh cho lên bờ xuống ruộng, đau khổ rên rỉ.

Nhìn xem những thiếu niên đang giục ngựa đi xa, hai mắt chường quày híp lại thành một đường, ham răng nghiến kệt kệt rung động.

.....

Màn đêm buông xuống, ánh sao sáng lạn, quán rượu ca múa trong thái bình, kỹ viện không còn chỗ trống...

Thành Nam bên trong một tòa trường tư, chiếc bàn dành cho trẻ em viết chữ bị người trực tiếp ngồi ở trên, hơn mười người tụ tập ở trong phòng, gương mặt mỗi người đều tràn đầy phần nộ cùng nghi hoặc. Một người giáo viên thoát nhìn rất phong nhã, vẻ mặt đầy nghiêm khắc, bàn tay theo thói quen cầm một cái thước, lạnh lùng quát hỏi: "Chuyên ngày hôm nay là trùng hợp hay vẫn là âm mưu? Mọi người hăn đều có phán đoán của chính mình."

Phía dưới hơn mười người không có người nào dám thở gấp, tại trước mắt vị giáo viên này bọn hăn vô luận là chường quày cửa hàng xe ngựa, lão bản cửa hàng súp thịt bò hay là tiệm tạp hóa người câm, đều trung thực như trẻ em đi học.

"Rất tốt, nếu như là âm mưu các người có thể nói cho ta biết là âm mưu của triều đình Sở quốc hay là chúng ta Ngụy Vũ Tốt đã đắc tội với người nào mà không biết?" Giáo viên bình tĩnh hỏi.

Một tiếng rất nhỏ ho khan vang lên, lão già mà mọi người vẫn tưởng là câm của tiệm tạp hóa bỗng đứng mơ hồ không rõ mở miệng nói: "Xét về phong cách làm việc của Hoang cung tay sai thì bọn hăn trực tiếp bắt người là được hà tất phải tốn công tốn sức như vậy? Ta đoán hăn là người mà chúng ta đắc tội rồi. Hôm nay người đến quấy rối tiệm tạp

hóa của ta là người một bang hội nhỏ ở thành Bắc tên là Cuồng Ca hội. Cuồng Ca hội chỉ có khoảng bảy tám mươi người nắm giữ địa bàn chẳng qua là ba con phố mà thôi, tại thành Bắc là thấp nhất bang hội." Có lẽ bởi vì quá lâu rồi không nói chuyện nên ngữ điệu của hắn có chút kỳ quái. Nhưng hắn vừa mới mở miệng, Giáo viên liền dùng ánh mắt tôn kính nhìn hắn. Quả thật, một người có thể vì sự nghiệp phục hưng Đại Ngụy mà hai mươi năm không mở miệng nói với người ngoài câu nào, phần này nghị lực là rất khó có được.

Chủ tiệm súp thịt bò trầm giọng nói: "Cửa hàng mà ta thuê thuộc về Lý gia, từ Lý Lão Thực truyền cho con của hắn Lý Bách Vạn đã vài chục năm rồi. Tiên thuê tuy vẫn có tăng lên, mà cửa hàng cùng ta vẫn bình an vô sự, thỉnh thoảng Lý Bách Vạn cũng tới chỗ của ta uống súp, hắn không phải là người tùy tiện chuyển giao cửa hàng nhất định có người ép mua, nhưng rốt cuộc là ai mua thì ta lại không tra ra được. Lý Bách Vạn cũng coi như là giàu có, có thể khiến cho hắn rảnh cũng không dám phóng một cái liên đem cửa hàng chuyển giao mất, hắn phải là quan."

Chưởng quầy lưu thông xe ngựa hòa theo nói: ""Đúng vậy a, những người cưỡng đoạt xe ngựa của ta đều là thanh niên sáng sủa, có một số người nhìn có chút quen mắt, đều là Đông Đô nổi danh nhị thế tổ. Theo cách ăn mặc quần áo của bọn hắn, cũng như gia thế và tài sản thì một con ngựa trong mắt bọn hắn chỉ là tùy tiện một bữa tiền cơm mà thôi, đột nhiên đến cướp xe ngựa của ta, hành vi như vậy nếu nói không có ai sai khiến đó mới là điều kì quái."

Giáo viên nhẹ gật đầu, ánh mắt rơi vào trên thân hình một người ở trong góc: "Bính Dân, người biết Ngụy Vũ Tốt chúng ta đặc tội với người nào sao?"

Ngụy Bính Dân ở trước mặt những nguyên lão của Ngụy Vũ Tốt không tính là nhân vật trọng yếu, ngồi cũng không thể ngồi ở bên trong. Hắn nghe vậy lắc đầu nói: "Ngụy Vũ Tốt gần đây làm việc điều thấp, cũng không phai là không đặc tội với người đi đường nào hay quan phủ, rất khó đoán ra là đặc tội với người nào."

Giáo viên thở dài: "Đã như, vậy ta đây chỉ có thể tự mình đi một chuyến điều tra xem là người nào đang làm khó chúng ta."

Hắn nhìn phía dưới mọi người, điểm đầu nói: "Bây giờ đang là thời buổi rối loạn, mọi người cứ ở trong nhà, tận lực không nên sinh thêm sự cố. Chúng ta tại Đông Đô bố trí đã nhiều năm, thật vất vả mới có căn cứ như hôm nay không thể chôn vùi như vật được. Không điều tra ra người đứng ở phía sau màn thì tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 167: Thì ra là thế

Q.2 - Chương 167: Thì ra là thế

Từng tên trong nhóm Ngụy Vũ Tốt lặng lẽ bỏ đi. Trong màn đêm, Tần Phi âm thầm nhớ kỹ dung mạo mỗi người. Hắn theo dõi lão bản bị cầm của tiệm tạp hóa mà đến, với tư vị hiện nay của hắn thì đây chẳng qua là nhóm người liên lạc ở Đông Đô của Ngụy Vũ Tốt nên không ai có đủ tư cách phát hiện ra hành tung của hắn.

Tần Phi vui mừng hoàn thành bước đầu tiên giám sát Ngụy Vũ Tốt rồi thản nhiên đi về nhà.

Vừa đi trên đường vừa khẽ hát một tiểu khúc, cái tên đi kiêu ngạo nghiêng này chính là Tần Phi. Hắn vừa đi vào cửa chính liền lập tức cảm thấy không khí có chỗ không thích hợp, trước phòng ánh nến nhảy lên, lơ mờ có thể thấy được ba thân hình yếu điệu. Đùa sao? Trong nhà ta chỉ có hai nữ nhân, hơn nửa đêm rồi Quản Linh Tư không thể nào không về ngủ, chẳng lẽ? Tần Phi vô ý thức lấy Đoản Ca từ trong ống giày ra rồi giấu ở trong tay áo cất bước đi về phía trước sảnh.

"Tần Phi, người đứng ở đó." Một thanh âm lạnh lẽo nói ra, ngữ điệu có chút kỳ quái, lạnh như băng, cứng nhắc, tuy nhiên âm sắc nghe không

tệ. Nhưng cho người ta cảm giác giống như trước mặt là phán quan truy hồn muốn lấy mạng.

"Nghe khẩu âm của cô nương, không giống như người địa phương."

.....

Cảnh tượng Tần Phi nhìn thấy thiếu chút nữa khiến hấn chấn kinh, Cửu công chúa cùng Lôi Lôi bị trói sau lưng, hai người quỳ gối ngồi dưới đất, Lôi Lôi nháy mắt ra hiệu với Tần Phi, mà Cửu công chúa lệ rơi đầy, thân thể mềm mại run rẩy không ngừng, nàng là thiên chi ngọc điệp từ nhỏ đến lớn chưa phải gặp qua sự kinh hãi bậc này, sắc mặt tái nhợt gần như muốn ngất đi.

Ánh mắt Lôi Lôi rất dễ hiểu, bởi vì đứng sau lưng hai nàng là một thiếu nữ mặc áo hồng. Thoạt nhìn cô gái mới mười sáu mười bảy tuổi, người cao gần bằng Tần Phi, đôi chân dài thẳng tắp thon tròn, dù là ẩn sau chiếc quần vẫn hấp dẫn người nhìn. Hai tay nàng cầm hai thanh dao găm kè vào cổ hai vị nữ tử. Chỉ cần nàng đâm xuống, máu tươi phun ra ngoài thì đến cấp Đại tông sư cũng không thể cứu sống được.

Tần Phi biết rõ Lôi Lôi không phải là đèn cạn dầu, có thể trở thành đệ tử Tôn Hạc, đầu tiên nhân phẩm phải hèn mọn bỉ ổi, đánh không lại tuyệt đối sẽ chạy, làm sao lại có thể bị một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi trói trên mặt đất? Giải thích duy nhất chính là thiếu nữ kia đến quá đột ngột mà Lôi Lôi cũng không muốn bại lộ tu vi chân thật của mình trước mặt Cửu công chúa, hơn nữa nàng có lòng tin không chế cục diện cho nên để cho cô gái kia trói mình.

"Không nói nhiều lời." thiếu nữ áo hồng khuôn mặt tuy xinh đẹp nhưng tính tình lại không thể, cứng rắn nói: "Tần Phi, ta biết rõ ngươi rất lợi hại, lấy dây thừng gân trâu dưới cánh cửa tự trói mình lại

Tần Phi nhún vai: "nếu ta không trói thì sao?"

"Người đừng tưởng rằng ta sẽ không giết người." Thiếu nữ áo hồng hung dữ nói: "Trong mười hơi thở nếu người không tự trói mình ta liền giết một người cho người xem."

Tần Phi thở dài một tiếng dứt khoát ngồi xuống cạnh cánh cửa, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ áo hồng, thản nhiên nói: "Nghe nói nữ nhân lớn lên

xinh đẹp cho dù là nữ nhân khác chứng kiến chuyện này cũng sẽ cảm thấy yêu tiếc. Người trói chặt hai nữ tử sắc nước hương trời xinh đẹp không gì sánh được. Ta không tin người sẽ giết các nàng... Như vậy cũng tốt, trừ phi người có thể đánh cho bất tỉnh trước."

Khuôn mặt thiếu nữ áo hồng phát lạnh, trách mắng: "Đừng nói hươu nói vượn, ta xuống tay cực tàn nhẫn." Vừa dứt lời, nàng đảo ngược dao găm, đâm chuôi dao vào huyệt Thái Dương của Lôi Lôi.

"Đợi một chút!" Tần Phi vội vàng kêu lên: "Người đánh chính là tiểu muội muội của ta. Người bên cạnh không có quan hệ nào với ta, nếu người muốn đánh thì cứ đánh người bên cạnh nha."

Cửu công chúa bi phẫn quát: "Tần Phi, người sao dám làm thế? Có tin ta sẽ băm..."

Thiếu nữ áo hồng đảo ánh mắt, nàng vốn nghe Tần Phi không phải hạng tốt lành gì, giả hoạt tựa như hồ ly, cho tới bây giờ chỉ có hấn chiếm tiện nghi của người khác chứ hấn thà chết cũng không chịu thiệt.

Tần Phi nói mình không đánh tỷ tỷ của hấn.. hừ, đây là kế tránh chỗ mạnh đánh chỗ yếu. Trong hai nữ nhân, nhất định là hấn lại để ình đánh người quan trọng hơn, muốn lừa dối bốn cô nương tiếp tục đánh nữ nhân trước? ta sẽ không mắc mưu!

Vì vậy, Cửu công chúa chưa kịp nói: "băm phụ hoàng." đã bị đánh cho bất tỉnh.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bên này Cửu công chúa vừa ngã xuống. Tần Phi tựa như mũi tên nhọn được bắn ra bay về phía thiếu nữ áo hồng, hai tay phân biệt chỉ hướng cổ họng của nàng cùng bụng dưới, toàn là chỗ yếu hại. Thiếu nữ áo hồng cũng không phải bình thường, dao găm cắt ngang hướng về ngón tay Tần Phi, dao găm hàn quang lấp lánh là một vũ khí sắc bén, nếu cắt trúng thì Tần Phi nửa đời sau nghỉ ngơi mặt chước rồi!

Tần Phi nhìn dao găm đã tới gần ngón tay nhưng hấn không hề biến chiêu, thiếu nữ áo hồng kinh ngạc chưa kịp hiểu rõ chuyện gì thì hai

tay đã bị một đôi tay trắng nõn nhỏ bé chế trụ rồi cánh tay bị xoay ngược lại, một tiếng rắc vang khủy tay của nàng bị bẻ gập lại.

"Người?" Thiếu nữ áo hồng kinh hãi nhìn Lôi Lôi.

Tần Phi cười tủm tỉm nói: "Đừng nói người mười sáu mười bảy tuổi, cho dù người năm nay sáu bảy mươi tuổi thì luận mưu kế không thể bằng chị kết nghĩa này của ta nha..."

Lôi Lôi sảng giọng: "Người ta rất ngu rất ngây thơ nha, người nói như vậy ta không chịu nổi."

Thiếu nữ áo hồng tròn tròn mắt há hốc mồm, Tần Phi nhặt dây thừng gân trâu đang sau cánh cửa, trói chân tay nàng lại, tiện tay đánh ột cái rồi mới lên tiếng: "Tiểu muội muội, người thua trong tay hai chúng ta tuyệt không oan uổng, đừng để trong lòng."

'Người giết ta đi.' Thiếu nữ áo hồng buồn bã nói.

"Thấm vấn trước đã." Lôi Lôi hưng phấn nói: "Ta thích nhất thấm vấn người rồi, nếu có thể tra tấn thì không còn gì hay hơn."

"Người về điểm này có tiền đồ." Tần Phi khinh thường tròn mắt nhìn Lôi Lôi. Tay trái của hắn nắm lấy bả vai, tay phải tóm lấy cặp chân dài của thiếu nữ áo hồng rồi bế nàng đi vào phòng ngủ :X. Cửu công chúa nằm bất tỉnh trên mặt đất cũng được Lôi Lôi ôm vào sường phòng.

Trong phòng ngủ của Tần Phi tràn đầy mùi vị nam tính, cái gọi là mùi vị nam giới này chính là khí tức nam tính này chính là từ mùi của đôi tất vứt lung tung từ quần chần tản ra. Thông thường trước khi nam nhân tại lúc lấy được lão bà cũng đều tỏa ra mùi vị này.

Tần Phi ném hồng y thiếu nữ lên giường rồi kéo cái ghế lại ngồi bên cạnh. Hắn thản nhiên dọa dẫm: "Ta hỏi, người đáp. Thật thà sẽ được khoan hồng mà ngoan cố sẽ nghiêm trị."

"Có bản lĩnh thì người giết ta đi." Hồng y thiếu nữ bướng bỉnh quay đầu sang chỗ khác, vừa quay đầu sang thì nhìn ngay thấy cái tất đen sì, nhất thời trong lòng choáng váng bèn bất đắc dĩ quay đầu lại chỗ cũ.

"Sư tỷ!" Tần Phi nhìn về phía Lôi Lôi cầu mong sự giúp đỡ: " Có chuyện này sư đệ quả thật rất muốn làm nhưng sư phụ không có ở đây,

bây giờ sư tử chính là tôn trưởng. Ta mà làm thì sợ rằng sư tử nghĩ ta nhân phẩm thấp kém có lỗi với sư môn..."

Lôi Lôi khẽ cắn đầu ngón tay: "Thật ra sư môn chúng ta làm gì có quy củ gì, người cứ nói xem đó là chuyện gì đã."

"A!" Tần Phi nghiêm trang đáp: "Ta muốn lúc hỏi nữ phạm nhân này, nếu nàng nói láo ta sẽ cời một thứ trên người. Bây giờ không phải là mùa đông nên chẳng ai mặc nhiều ... Nhìn thử xem, chỉ có áo ngoài, áo lót, cái yếm, cái quần, ừ hừ. . . Cũng chỉ có bảy tám thứ để mà nói sai. Nghe nói khi nữ nhân không mặc gì sẽ dễ bảo hơn rất nhiều, có phải không nhỉ?"

Lôi Lôi ngấm hồng y thiếu nữ một cách say mê. Phải biết rằng, khi một nữ nhân nhìn ngấm một nữ nhân khác kiểu này còn đáng sợ hơn nhiều so với nam nhân nhìn.

"Sư đệ hay lắm, lần này sư tử đồng ý với người." Cái lưỡi mùi đinh hương của Lôi Lôi liếm môi: "Chẳng mấy nữ hài nhi chân dài như thế, ngay cả sư tử cũng rất động tâm muốn nhìn xem vóc dáng nàng ta như thế nào?"

Một đôi tử đệ hèn hạ nhìn nhau đầy ngụ ý. Cả hai cùng đồng thanh "Ừ" một tiếng đầy ám muội.

Hồng y thiếu nữ bị dọa đến mức choáng váng mất rồi. Xuất thân của nàng có hơi phức tạp nhưng những kẻ xấu nàng đều đã từng gặp rồi. Tuy thế, một nam một nữ này đem chuyện hèn hạ nói một cách lưu loát như vậy thì đúng là lần đầu tiên nàng gặp. Nàng từng nghe có người nói, có một số ít nữ nhân rất có hứng thú với nữ nhân, đúng là đồ quái thai...

Tần Phi ho nhẹ một tiếng: "Họ tên?"

"Cảnh Gia Lan ..." Hồng y thiếu nữ nơm nớp lo sợ bèn đáp luôn.

"Giả dối, cời đi!" Hai sư tử đệ đồng thời thốt lên, Lôi Lôi lập tức cời vạt áo trước của Hồng y thiếu nữ. Cái vai trần nõn nà trắng bóc lộ ra ngoài.

"Là thật..." Hồng y thiếu nữ rơi cả nước mắt.

Gương mặt Tần Phi sắt lại, hăn ngẩng đầu hai chân bắt chéo vào nhau rồi trầm giọng đe dọa: "Đừng có cố lừa gạt chúng ta, bây giờ chỉ là bỏ cái áo, nếu người còn không thành thật thì ..."

Lôi Lôi chen vào: " Cởi quần của nàng ta nhé, ta muốn nhìn chân của nàng ta một chút."

"Được, cứ vậy đi!" Tần Phi lập tức phụ họa. Ngay sau đó hăn quát lên: "Họ tên là gì?"

"Cảnh Gia Lan ..."

Tần Phi giận tím mặt, tay vỗ vào bàn thật mạnh: "Đã cho người cơ hội mà người không biết nắm bắt. Cái quần này coi như không giữ được. Sự tởn này để tiểu đệ làm cho. Tiểu đệ tự mình cởi!"

Hai hàng nước mắt của Hồng y thiếu nữ trào ra, nàng vừa khóc vừa kêu: "Thật sự là Cảnh Gia Lan...Cảnh Gia Lan! Đừng cởi! Xin người đừng cởi mà ..."

"Hình như không phải là giả." Lôi Lôi nhẹ giọng bảo: " Tiểu muội muội đã khóc, chúng ta cho nàng ta cơ hội đi."

Tần Phi ngồi phịch xuống, mắt hăn nhìn cái đai lưng gấm Cảnh Gia Lan đang đeo. Ánh mắt này làm cho tâm thần Cảnh Gia Lan bất định, chỉ cầu cho lần thăm vấn ác mộng này qua mau.

"Ở đâu tới? Thân phận gì? Tại sao tới nhà ta bắt người hả?" Ngón tay Tần Phi nhẹ nhàng sờ tới cái đai gấm Cảnh Gia Lan đang đeo. Hăn cười lạnh đe tiếp: "Chỉ cần đáp chậm thì ta lập tức cho người hờ mông."

Cảnh Gia Lan làm gì có thời gian để nghĩ cách thuê dật chuyện hoang đường. Nàng nói gấp gáp: " Ta đến từ phương Đông xa xôi của Đại mạc, là đệ tử của Võ Tôn đại nhân. Võ Tôn đại nhân rời thảo nguyên có để lại tin cho ta. Người bảo là muốn đến Đông đô làm vài chuyện, người còn bảo chúng ta đừng nên lo lắng. Trong thư có nhắc tới tên của người, ta lo sợ phụ đã lâu không rời thảo nguyên nên cần có người chăm sóc bên cùng đi phen này. Nhưng đến Đông Đô thì phân tán ra làm ta không còn thấy bóng dáng sư phụ, sau này lại biết sư phụ bị gian nhân hãm hại. Hôm đó, sư phụ từng bắt người đương trường,

theo ta đoán thì người không thoát khỏi có liên quan. Ta cũng biết sự lợi hại của người nên muốn bắt người tại nhà để ép hỏi người về chuyện của sư phụ..."

Một đoạn dài như vậy mà nàng lại nói liền một hơi, không ngừng một lần nào

Đột nhiên, Tần Phi thở ra thật dài rồi nói: "Thì ra là như vậy."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 168: Mũi tên kinh hoàng lúc nửa đêm

Q.2 - Chương 168: Mũi tên kinh hoàng lúc nửa đêm

Cảnh Gia Lan hồi hộp nhìn thần sắc hai người trước mặt mình, hai người đó giống như chúa tể vận mệnh nàng. Tuy rằng thân phận của nàng thực tế hơn xa những gì mà nàng nói ra, nhưng vào lúc này ở trước mặt hai người cũng không dám nói thêm cái gì. Ở Tần Phi cùng Lôi Lôi trước mặt, cho dù thân phận cao quý hơn nữa cũng vô dụng, bởi vậy hai người bọn họ nhìn Cảnh Gia Lan với ánh mắt giống như đồ tể nhìn miếng thịt dưới lưỡi dao.

"Ta không có nói láo." Cảnh Gia Lan giọng run run nói.

"Hù dọa một cô bé thế này tựa như có chút không tốt lắm." Lôi Lôi vẻ mặt hồn nhiên, phảng phất quên mất bộ dạng thiếu chút nữa nước miếng văng khắp nơi lúc trước.

Tần Phi tức giận tái mặt nhìn nàng một cái rồi thản nhiên nói: "Người ở lại trong nhà để chăm nom a Cửu, còn ta mang nha đầu này đi!"

"Người muốn mang ta đi nơi nào?" Trong lòng Cảnh Gia Lan thoáng cái trở nên căng thẳng, hai chân theo bản năng khép lại chung một chỗ, nói dối: "Người không nên làm loạn nhé. . . Thật ra ta không phải là cô gái tốt, đừng thấy ta tuổi còn nhỏ mà hiểu nhầm, sự thực ta đã "duyet qua" vô số nam nhân rồi, ta được sư phụ dạy theo con đường lấy dương bổ âm nhưng vì ta công lực còn yếu, lại không có cận thận

nên hiện tại cả người mang bệnh. Người. . . Người nếu là làm loạn, người sẽ bị lây bệnh."

"Đừng nhiều chuyện vô nghĩa!" vừa nói Tần Phi đưa hai ngón túm lấy sợi dây gân bò trên cổ tay nàng rồi dùng sức kéo một cái làm sợi dây gân bò gãy lìa, ngay sau đó liền giải khai trói buộc trên đùi nàng .

Hai người một trước một sau đi ra khỏi nhà Tần gia, Tần Phi thủy chung đi ở Cảnh Gia Lan phía sau gần hai bước đồng thời hướng dẫn phương hướng cho nàng.

Tâm lý phòng bị của Cảnh Gia Lan vẫn không hề giảm xuống, còn Tần Phi trầm mặc một lúc rồi chợt chậm rãi mở miệng nói: "Cảnh Gia Lan? Sự phụ của người chết đi làm ta rất đau lòng và cũng thật bất ngờ. Ta không điều tra ra được rốt cuộc là người nào đã tiết lộ cho triều đình hành tung của hãn. Nhưng thực sự chuyện này cũng không phải một mình người có thể tìm hiểu. Nếu như người có điều gì muốn biết cứ trực tiếp ta mà hỏi, đừng tiếp cận nhà ta để làm những điều quá sức. Người đàn bà kia trong nhà ta người chọc không được đâu. Cái nha đầu thường xuyên đến chơi kia bên người thường có hai vị cao thủ cấp bậc Tông Sư làm hộ vệ, Vận khí hôm nay của người thực sự tốt đấy, nếu như là nàng tới mà người vừa động thủ, có lẽ ngay cả mạng sống người cũng không còn."

Cảnh Gia Lan biết lời nói của Tần Phi không ngoa, mới vừa rồi nàng bị Tần Phi cùng Lôi Lôi liên thủ bắt lại chỉ sau một chiêu. Nhưng cho dù công bằng đối địch, chỉ một mình Lôi Lôi với thực lực cùng tốc độ, ít nhất cũng phải hơn nàng hai cấp bậc.

Nàng lôi kéo vạt áo trước, phảng phất mới vừa rồi bị Lôi Lôi tháo xuống y phục làm nút cài đã không còn dùng tốt được nữa rồi nhẹ giọng nói: "Người không biết được Võ Tôn đại nhân đối với tộc ta có ý nghĩa thế nào đâu, có thể nói nếu như không có hãn thì mấy chục năm trước Vương tộc đã tan thành mây khói rồi."

Tần Phi nhú mày, kể từ khi Ma tộc cùng man tộc tách ra, cả Thác Bạt Hoảng cùng Thác Bạt Liệt đều tự mình mới là Vương tộc chân chính, còn đối thủ chẳng qua là kẻ lừa đạo mượn danh để lấy tiếng mà thôi.

Thực sự trong truyện này gút mắc thế nào Tần Phi cũng lười đi quản, nhưng nếu thiếu nữ này nói Vương tộc một cách tự nhiên như thế chỉ sợ cũng xuất thân trong vương tộc .

Quả nhiên, Cảnh Gia Lan nói tiếp: "Thực không dám đấu diêm, tên ta là Thác Bạt Cảnh Gia Lan con gái của Khả Hãn. Võ Tôn đại nhân tại chúng ta trong tộc thu hơn mười vị đệ tử. Hãn nói, bởi vì công pháp hãn học không thể truyền thụ cho chúng ta, cho nên chỉ có thể đem sở học trước kia cùng những gì ngộ ra được ở thảo nguyên dạy chúng ta mà thôi. Mặc dù không phải là công pháp bác đại tinh thâm của hãn , nhưng Võ Tôn đại nhân là người nào chứ ? võ đạo mà hãn tùy ý sáng chế ra đã có thể cao thâm hơn nhiều công pháp khác trên thế gian.."

Thủy Tình Không học chính là « Thiên Ngân » , không thể truyền thụ cho người ngoài hoàng tộc Ngụy Quốc . Có lẽ, trên đời này chỉ có người duy nhất phá lệ đó là Tần Phi ! Cảnh Gia Lan nhắc tới chuyện này, trong lòng Tần Phi cảm thấy đau xót rồi chậm rãi gật đầu.

"Ta rất muốn ở lại Đông đô để điều tra kẻ hãm hại Võ Tôn đại nhân." Nói đến đây trên mặt Cảnh Gia Lan toát ra vẻ "bầu hãn" đặc biệt của người con gái vốn sinh ra từ thảo nguyên : "Mặc dù vương tộc chúng ta không có ai là đối thủ của hai kẻ đã giết hại Võ tôn đại nhân, nhưng ta tin tưởng sẽ có một ngày nào đó ta hoặc một người nào đó trong vương tộc có thể giết chết bọn họ để báo thù này."

Tần Phi thở dài nói: "Người đừng hi vọng vào chuyện này nữa. Hai kẻ này đã bước vào bán thần , chỉ cần một chiêu cũng đủ phá núi ngăn sông , hơn nữa bọn họ chẳng qua là nghe lời người khác làm việc mà thôi, tính ra mọi người cũng không có thâm cừ đại hận chẳng qua là lập trường bất đồng mà thôi. Võ Tôn muốn giết bệ hạ, bệ hạ cũng muốn giết Võ Tôn đây là chuyện rất bình thường. Nhưng kẻ đã bán đứng Võ Tôn mới thực sự là đáng chết, người đã xác định nhằm người rồi!"

Cảnh Gia Lan cúi đầu đi về phía trước mà không nói lời nào, có lẽ Tần Phi nói đúng. Thác Bạt Liệt cùng Thác Bạt Hoàng cũng đều muốn đối phương chết, nhưng nếu là bắt được đại tướng của đối phương làm tù

binh thì họ đều muốn chiêu dụ, cho dù là vị đại tướng kia mới ngày hôm qua diệt giết của mình cả đội quân ngàn người. . . Đứng ở trên lập trường quốc gia không có cái gọi là kẻ thù . Có một số người đã định trước không thể thay đổi lập trường, cũng có một số người dù chưa từng gặp mặt một lần nhưng ngay từ khi sinh ra đã không đội trời chung, người sống ta chết.

"Người đi hết con đường này rồi rõ phải là ra đến cửa thành" Tần Phi thân nhiên nói: " Sau khi đưa đến cửa thành người hãy trở về đại mạc đi. Võ Tôn đại nhân chết đi chắc chắn sẽ làm thảo nguyên đại loạn. Nếu như các người không thể thừa dịp tin tức về Võ Tôn đại nhân bỏ mình chưa có truyền tới tai Thác Bạt Hoàng, mượn uy thế mới vừa rồi đánh tan ba vạn quân đội của hắn để tiếp tục mở rộng đại chiến làm cho hắn trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục. Như vậy tiếp theo mà nói đến cái tư cách để đấu lại với Thác Bạt Hoàng các người cũng không có, chỉ cần hắn khôi phục lại như cũ sẽ lập tức thôn tóm các người".

"Người muốn ta rời khỏi Đông Đô sao?" Cảnh Gia Lan bỗng nhiên dừng bước , nàng khẽ xoay người đối mặt với Tần Phi rồi lạnh lùng nói: "Ta không đi, ta muốn ở lại điều tra kẻ đã bán đứng Võ Tôn."

"Nếu như người không đi. Ta lập tức bắt người đem vào phòng xét xử, để cho người thưởng thức hết mười tám loại cực hình, sau đó bán vào kỹ viện tiếp khách." Tần Phi nghiêm túc nói: "Những lời này của ta không phải nói chơi."

"Người dám?" Những lời này của Cảnh Gia Lan có chút ngoài mạnh trong yếu, mới vừa rồi nam tử đối diện thiếu chút nữa lộ sạch y phục của nàng, thì những chuyện kia có cái gì mà không dám ?

"Ta chỉ nói một lần, rời khỏi Đông Đô trở về đại mạc." Tần Phi khoát khoát tay chỉ: "Võ Tôn tuy đã chết nhưng hắn đối với ta có ân, ta không muốn trông thấy cảnh đệ tử của hắn ở Đông Đô bị chặt làm mấy khúc nên người cũng đừng ép ta!"

Nhìn thấy mặt Tần Phi như trở nên lạnh lẽo như thép bản, Cảnh Gia Lan chỉ có thể hung hăng dậm chân mà thôi, bởi trong lòng biết rõ

mình đã không còn biết pháp nào ở lại được Đông Đô nữa, không chừng nam nhân này còn bố trí tai mắt giám sát, chỉ cần mình quay trở về là đem tóm cổ lại. Một cô gái xinh đẹp, chân thon dài dù có cái trang cũng là một việc khó khăn.

Cửa thành tập trung rất nhiều ngự lâm quân tuần tra. Thấy hai người đi đến, một người trong số đó lớn tiếng quát hỏi: "Đứng lại, người nào?"

"Sát Sự Thính, có công chuyện cơ mật cần ra khỏi thành!" Tần Phi đưa lệnh bài cho quân sĩ trông coi cửa thành kiểm nghiệm.

Quân sĩ liền cầm lấy lệnh bài tra xét thật giả, cầm đầu đội trưởng làm khó nói: "Tổng trấn đại nhân, Hoàng Thành có quy tắc đóng cửa ban đêm, trừ phi có thánh chỉ hoặc là tam công (bao gồm thái sư, thái phó, thái bảo: đây là ba chức quan cao nhất) cùng nhau ký vào văn thư thì mới có thể mở cổng. Nếu không tổng trấn đại nhân chịu khó chờ trời sáng rồi hãy rời thành".

Tần Phi cười nói: "Chư vị không cần làm khó, chỉ cần các người đừng bắt tên là được."

Dứt lời, Tần Phi một tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Cảnh Gia Lan, chuyển người nhảy lên đầu tường, nhưng ngay sau đó nhẹ nhàng như loài Dạ Ưng nhảy vào lỗ cửa trên tường thành .

Quan binh thủ thành hâm mộ nhìn thân ảnh tiêu sái của Tần phi rồi lẩm bẩm nói: "Nếu là có một ngày được ôm một cô gái xinh đẹp như thế nhảy xuống dù có chết cũng cam tâm tình nguyện."

Mũi chân Tần Phi ở trên tường thành điểm nhẹ mấy lần làm cho tốc độ rơi xuống chậm lại rồi phiêu nhiên rơi trên mặt đất.

Cảnh Gia Lan đẩy cánh tay Tần Phi ra, nhẹ giọng nói: "Lấy thân thủ của người cho dù đi đến Vương tộc cũng có địa vị nhé."

"Ta không quen cuộc sống trên thảo nguyên." Tần Phi chỉ chỉ phương bắc: "Lấy thân thủ của người trên đường có gặp phải mấy tên tiểu tặc hại nước hại dân cũng không để vào mắt nhé , gắng nhanh trở về đi."

Cảnh Gia Lan đáp lại một tiếng rồi xoay người rời đi. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu của Tần Phi phía sau : "đợi một chút!"

Cảnh Gia Lan xoay người lại nói: "Còn có chuyện gì nữa?"

"Có mang theo tiền không?" Tần Phi cười cười, mới vừa rồi ôm lấy Cảnh Gia Lan hẳn liền phát hiện túi giấu trên người nha đầu này xẹp lép, như vậy chỉ còn lại chút tiền lẻ mà thôi.

Cảnh Gia Lan lúng túng sờ sờ túi giấu, mạnh miệng nói: "Đương nhiên là có tiền."

"Đường xá xa xôi, đi xe ngựa hay ở trọ ăn cơm cũng đều cần đến tiền, người cầm lấy đi!" Tần Phi từ trong ngực lấy ra hai thỏi vàng ròng, mở ra bàn tay to, đưa tới trước mặt Cảnh Gia Lan.

"Đây là người ép ta lấy chứ không phải là ta yêu cầu nhé." Cảnh Gia Lan mở trừng hai mắt, trước tiên đem việc này có quan hệ đến mình phải sạch sẽ liền ngay sau đó lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đem hai thỏi vàng ròng trong tay Tần Phi chộp lấy.

Đưa mắt nhìn theo thân ảnh Cảnh Gia Lan biến mất ở trong màn đêm, Tần Phi khẽ mỉm cười rồi dọc theo tường thành nhẹ nhàng leo lên.

Đội trưởng quân coi giữ thấy Tần Phi, bộ mặt tươi cười, thấp giọng nói: "Tổng trấn đại nhân, xin hỏi họ gì?"

"Họ tần tên Phi."

"Tần Trấn đốc. . ." Đội trưởng dấn đến bên người Tần Phi, thanh âm ép tới cực thấp: "Ngài thu đồ đệ không? tiểu nhân đời này chưa từng thấy ai có thân thủ giống như tổng trấn, nếu như tổng trấn chịu thu thiếu nhân làm đồ đệ, hắc hắc, sau này ta thấy ai không vừa mắt liền đánh người đó, hừ! cái tên Trần Ban Đầu ở bên cạnh doanh trại lúc nào cũng khi dễ ta. . ."

Tần Phi nhìn một chút người đội trưởng này, hẳn ít nhất cũng hơn mình mười tuổi, cười khổ nói: "Ách, bản thân tạm thời chưa có nghĩ đến thu đồ đệ."

Đội trưởng đang muốn xuất ra vài món tuyệt chiêu vô lại hoặc dùng tiền mở đường. . . Bỗng nhiên, bên trong thành thanh âm báo động vang lên một hồi bén nhọn, mấy mũi tên báo hiệu phóng vút lên cao. . .

Đội trưởng nhất thời biến sắc, kêu lớn: "Kiểm tra cửa thành, phong tỏa con đường ra vào thành. . ."

Tần Phi so với tên đội trưởng cũng khiếp sợ không ít, âm thanh báo động như vậy cực kỳ hiếm thấy, nếu không phải Vương Công đại thần gặp phải ám sát, Đông đô tuyệt sẽ không xuất hiện báo động như thế, nơi mà mấy mũi tên phóng lên chính là nơi mà thích khách tập kích. Cao thủ của Ngự Lâm Quân, Thị Vệ, Sát Sử Thính đều phải chạy tới cứu viện trước tiên.

Không đợi Tần Phi chạy xuống thành tường, lại có một mũi tên báo hiệu bay lên giữa không trung mang theo âm thanh cực kỳ thê lương làm bầu trời Đông Đô đang yên tĩnh bị xé thành phần vụn.

Tần Phi đang chạy như bay bỗng dừng lại, lẩm bẩm nói: "Nơi tên lệnh bay lên cách chỗ này sáu dặm. . . Đây không phải là Phòng Vương Các, chỗ ở của hoàng tử sao? Là phủ Đoan Vương gặp chuyện? Hay là phủ Tề Vương gặp chuyện?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 169: Đừng ngại hãy thử một lần

Q.2 - Chương 169: Đừng ngại hãy thử một lần

Hai chân của Tần Phi chạy như giẫm lên trên Phong Hỏa Luân vậy, gió lướt qua hai bên tai rất mạnh mẽ, xuyên đường phố qua ngõ hẻm, chạy cực nhanh về hướng vừa phát ra tên lệnh.

Khi hần còn chưa chạy đến vùng phụ cận thì đã thấy khói lửa bốc lên mạnh mẽ đem thiêu đỏ cả bầu trời đêm. Vô số ngự lâm quân, thị vệ, mật thám cấp tốc chạy đến, trước kia đêm khuya ở Đông Đô rất yên bình nhưng mà đêm hôm nay lại phi thường náo nhiệt.

Tần Phi sử dụng Lang Bài trong tay để chen vào giữa đám người đang đứng bên ngoài, nơi bị bao vây bởi ngọn lửa đang cháy mạnh mẽ kia đúng là Tề Vương phủ, những người bị thương hay chết không ngừng được đưa từ trong Vương phủ ra, lại có thêm nhiều quân sĩ dùng vải ướt bọc lấy miệng và mũi mang theo nhiều loại phương tiện tiến vào trong Vương phủ.

Giữa lúc Tần Phi đang nhìn xung quanh bỗng nhiên bà vại bị một người từ phía sau vỗ nhẹ vào một cái, đó là một người có khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn.

"Tại hạ họ Bồ, là người bên cạnh của Đao Vương. nếu như Tần Trấn đốc không ngại thì mời ngài đến Đao Vương phủ một chuyến, Vương gia nhà ta có mấy câu muốn nói một chút với Tần Trấn đốc." Bồ học sĩ cười ha hả nói.

Tần Phi nhẹ nhàng gật đầu, cũng may là khoảng cách giữa hai Vương phủ cũng không quá xa, lúc Tần Phi đi vào Đao Vương phủ thì Sở Trác đang ở trước viện đi dạo. Hắn đột nhiên ngẩng đầu lên thì thấy Tần Phi đang đi vào lập tức đại hỉ, tiến lên phía trước nghênh tiếp nói: "Tần huynh, vừa rồi Tiểu Vương thấy được tên lệnh liên đoán rằng Trấn đốc sẽ đến nên cố ý dặn dò Bồ học sĩ đi Tề Vương Phủ tìm kiếm xung quanh, quả nhiên đã tìm được Tần huynh."

"Cái này là có chuyện gì xảy ra?" Tần Phi đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Bồ học sĩ một bên thấp giọng giải thích: "Tần Trấn đốc, tối nay Tề Vương phủ đột nhiên phát ra cảnh báo sau đó thì liên tục truyền đến tiếng chém giết cùng với lửa nổi lên bốn phía. Duyên Nhai Các phủ nhao nhao tăng cường cảnh giới rồi còn phái ra cao thủ dò xét..."

Lúc này Sở Trác đã cắt ngang lời nói của Bồ học sĩ: "Tần Trấn đốc không phải là người ngoài nên Tiểu Vương liền nói thẳng vào vấn đề đi. Mỗi Vương phủ đều bị hạn chế về số lượng thị vệ. Ngoài số lượng thị vệ do phủ Nội Vụ phái tới thì Thân Vương cũng có thể tự mình chiêu mời thị vệ của riêng mình, số thị vệ này có nhiều giai cấp khác nhau, cao thủ cấp Tông sư thì không cho phép vượt quá 3 người, cao thủ cấp Tiên Thiên cũng không được phép vượt quá mười lăm người. Mà bởi vì lúc trước phủ Tề Vương có Niệm Công Công vị đại cao thủ này tọa trấn cho nên Bộ hạ đặt biệt chỉ định không cho phép phủ Tề Vương lại tiếp tục chào mời cao thủ cấp Tông sư khác để phòng ngừa phát sinh biến cố.

Đây là cân nhắc dựa trên tính an toàn, phải biết rằng Hoàng Đế tùy tùy tiện tiện cũng đã có hai ba mươi người con trai, thông thường cũng

có thể được phong Vương, chẳng qua chỉ phải xem xét có hay là không có thực quyền mà thôi. Nếu hai ba mươi người con này mỗi người đều mời chào mấy vị cao thủ cấp Tông sư, như vậy cộng lại sẽ là một cố lực lượng không thể coi thường. Năm đó thời đại Ngô quốc đã từng xuất hiện qua đại loạn, một vị hoàng tử lợi dụng thời cơ Phụ hoàng bỏ mình vì bạo bệnh vượt lên trước để đăng cơ, kết quả là các hoàng tử còn lại không phục nên liên hợp các thế lực riêng của mỗi người lại cùng với hoàng cung đại nội thị vệ tạo ra một cuộc đánh nhau lớn, toàn bộ Kinh thành trở thành một đồng hỗn loạn, chiến đấu giữa các cao thủ đã đem toàn bộ Hoàng cung cùng một nửa Kinh Thành trở thành đồng đổ nát. Vì lần đó mà bây giờ Sở quốc đã rút ra kinh nghiệm từ giáo huấn của Ngô quốc nghiêm khắc hạn chế số lượng cao thủ bên người các hoàng tử cùng vương gia để đảm bảo rằng cho dù tất cả các anh em con cháu có liên hợp lại với nhau thì cũng không thể là đối thủ của đại nội thị vệ được. Cho nên một khi xuất hiện loại cấp bậc cao thủ như Niệm Công Công, vậy thì thật xin lỗi ngài không thể tiếp tục mời chào cao thủ cấp Tông sư khác nữa, một cái là đủ rồi. Cho dù là nhân vật ngang ngược như Yến Vương, tuy rằng không biết hẳn còn có các thế lực khác ở trong bóng tối hay không, nhưng trước mắt cũng chỉ có một cao cấp Tông sư Lưu Nhâm Trọng một người mà thôi!

Tần Phi đã dần dần hiểu rõ ý của Sở Trác, chậm rãi gật đầu.

Sở Trác lại nói tiếp: "Cuộc ám sát hôm nay ở phủ Tề Vương xảy ra một cách rất kỳ lạ, các thế lực đối địch ở Đông Đô bất kể là Ngụy Vũ Tốt hay là người Ngô Quốc, thậm chí là đám người dã man của Thảo Nguyên cũng không có lý do nào để lựa chọn Tề Vương làm mục tiêu đầu tiên cho hành động ám sát. Hơn nữa lấy năng lực của đệ đệ ta thì đúng là người bình thường không ai có thể trêu chọc được hẳn. Cho nên ta hoài nghi việc này chính là do hẳn đứng một bên làm trò.

Tần Phi trầm ngâm một chút rồi nói: "Ý của người nói là Tề Vương muốn trở lại Hoàng cung sao?"

Sở Trác vỗ tay liên tục khen: "Tần huynh quả nhiên không phải là một người bình thường, Tiểu Vương cùng Bố học sĩ cũng phải thảo luận hồi

lâu mới cho ra được cái kết luận này mà không nghĩ tới một câu của Tần huynh liền nói toạc ra bí mật."

Tần Phi mỉm cười, để đưa ra được kết luận như vậy cũng không khó. Từ sau khi Niệm Công Công tự mình thiến lần thứ hai thì lực lượng của Tề Vương phủ đã suy yếu trên diện rộng, nếu như Tề Vương tự mình đốt Vương phủ và ngụy tạo thành cục diện có người tân công vậy mục đích đương nhiên là muốn trở lại Hoàng cung.

Theo như lệ thường của Sở quốc, các Hoàng tử trước khi trưởng thành, các Hoàng nữ trước khi xuất giá thì phải ở trong Hoàng cung. Sau khi trưởng thành các hoàng tử sẽ tiếp nhận sắc phong, có người thì phong làm Thân vương, có người thì phong làm Quận vương. Con các Nhân vương thì chính là những người như Tề Vương cùng Đoan Vương, tại Đông Đô ban thường ột cái Vương phủ suốt ngày toàn đi chơi gà đua chó, nhưng mà bọn hắc có tư cách lên triều thượng nghị quốc sự. Những Quận vương như Yên vương thì phải đi đến đất phong của mình rồi hàng năm trở về kinh châu mừng một lần, gặp phải đại sự cũng phải trở về Đô Thành.

Tề Vương tại trong cuộc chiến tranh giành giữa anh em dần dần bị yếu thế mà phụ tá đắc lực của hắn là Niệm Công Công lại tự mình phế bỏ cho nên Tề Vương đi một nước cờ hiểm thì cũng không phải là không thể. Các Hoàng tử phần lớn đã trưởng thành và chuyển ra Hoàng cung, con đăm trẻ con chưa trưởng thành thì Tề Vương không để vào trong mắt. Nếu như hắn có thể mượn cơ Vương phủ bị hủy và có người ám sát thành công phản hồi Hoàng Cung, như vậy thì hoàn toàn bất đồng!

Tình phụ tử giữa Hoàng đế và các con mình là điều rất khó để bồi dưỡng, cũng là bởi vì Hoàng đế mỗi ngày đều phải xử lý rất nhiều đại sự của quốc gia, lúc ăn cơm thì có vô số món ăn ngon đang chờ thưởng thức, trước khi đi ngủ thì có vô số nữ nhân chờ hắn đi sủng hạnh thật sự là không có bao nhiêu thời gian để dành cho các con đã chuyển ra Hoàng cung. Rất nhiều Vương gia có số lần nhìn thấy Hoàng đế còn không nhiều bằng một đại thần bình thường. Nếu Tề Vương có thể trở

lại Hoàng cung, cho dù là ở tạm mấy tháng thì đúng quan hệ giữa hân và Hoàng hậu, lấy sự thông minh tài trí của Tề Vương khẳng định sẽ tại trong vòng mấy tháng đó dốc hết sức liêu mạng để lấy Sở để niềm vui do đó vẫn hồi dần dần tình huống hạ phong của hân trong cuộc chiến.

Trong chính trị tại thời điểm mà mình không cách nào chống lại đối thủ thì bài đánh vào thân tình thường thường là một kế hay.

Sở Trác nhụ mà nói: "Trước mắt là một cái khốn cảnh, chúng ta biết rõ là hân muốn làm như vậy nhưng cũng không thể chạy đến trước mặt Phụ hoàng nói, lửa chính là do hân đốt đấy, thích khách cũng là do hân tìm người giả trang đấy, mục đích của hân là muốn quay về Hoàng cung ở tam."

**"Dựa theo quy củ thì xuất hiện tình huống như vậy sẽ xử lý thế nào?"
Tần Phi hỏi.**

Bố học sĩ rút cuộc cũng đã có không gian để phát huy: "Phủ của Thân Vương bị hủy thì phủ Nội Vụ sẽ lập tức tiếp nhận xây dựng Vương phủ mới ở một địa phương khác cho Thân Vương. Phủ cũ bị hủy thì sẽ cho rằng đó là điềm xấu. Việc xây dựng ít nhất cũng phải mất một năm nữa năm thời gian nên phủ Nội Vụ có thể cung cấp nhà khách cho Thân Vương ở tạm, đương nhiên Thân Vương cũng có thể tự mình tìm kiếm. Như Tề Vương, hân có thể lấy cớ bị ám sát và bên người không có cao thủ nào hộ vệ để xin trở lại Hoàng cung tạm lánh. Theo bình thường thì Bệ hạ sẽ đáp ứng."

Sở Trác bức bối nói: "Tần huynh, người phải nghĩ biện pháp a, Tề Vương vừa vào cung thì cục diện sẽ có biến đổi rất lớn. Những huynh đệ như chúng ta đây mỗi năm tối đa cũng chỉ gặp được Phụ hoàng vài chục lần nhưng nếu hân mỗi ngày đều được gặp vậy thì không phải là lật trời a? Nếu Tề Vương được sủng ái thì tất cả mọi người sẽ không có quả ngon mà ăn..."

Tần Phi suy nghĩ một chút rồi trầm giọng nói: "Ta ngược lại có một biện pháp, nếu không ngại thì có thể thử một lần."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 170: Tạ chủ long ân.

Q.2 - Chương 170: Tạ chủ long ân.

Ánh lửa ngút trời, trên đường vô số đôi đao thị vệ xuất hiện, tầm thường khó mà có thể nhìn thấy cảnh tượng thị vệ đến vương phủ náo nhiệt như vậy.

Tiểu Sơ Tử the thé giọng kêu lên: “Hoàng thượng giá lâm”

Còn đang mãi nói chuyện, Tần Phi cùng Sở Trác vội vàng chạy ra cửa ló đầu nhìn, quả nhiên là long vàng đã đến vương phủ.

Sở Đế từ trung tâm ngự liễn bước ra, thủ vệ xung quanh không dám chậm trễ.

Trước mắt là ngọn lửa cháy rừng rực nhưng Sở Đế nhìn tựa như một hồi pháo hoa đang phô diễn, khéo miệng khẽ cười mang theo một tia trào phúng.

“Ngọn lửa này có lan đến khu vực phụ cận không hay chỉ ở Tề vương phủ?” Sở Đế nhàn nhạt hỏi.

Thủ vệ là đội trưởng phụ trách việc cứu hỏa đi đến phía trước khom lưng bẩm báo:” Tề vương phủ cơ hồ đã bị thiêu hủy hoàn toàn, tặc tử phóng hỏa bốn phía, đêm nay hanh khô ngọn lửa lan tràn, thị vệ mang nước đến cứu hỏa lại không dễ chút nào, vi thần cứu viện không kịp. May mà vi thần tới nơi lập tức phân phó cấp dưới cách ly khu vực này, ngọn lửa to nhỏ đều khống chế ở nội Tề vương phủ.

Sở Đế khẽ hừ nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn vào vương phủ cách đó một đoạn không xa bước đến.

Bị Sở Đế nhìn thấy mình và Sở Trác nửa đêm ở cùng một chỗ hơn phân nửa không phải là chuyện tốt đẹp gì. Tần Phi quyết định thật nhanh, nhảy vào trong hòn giả sơn, nấp mình vào phiến đá lờm chờm giả thạch, rồi theo dõi động tĩnh bên ngoài.

Tiểu Sơ Tử luôn miệng truyền gọi, thủ vệ vương phủ rút nửa quỳ dưới đất, Sở Trác quần áo chỉnh tề cung kính ra nghênh đón.

Sở Đế cười ha hả nhìn hài nhi của mình nhẹ giọng nói: “ Đứng lên hết đi, mọi người xung quanh lui xuống, phụ tử ta nói mấy câu, tất không khiến nhiều người nghe như vậy”

Tiểu Sơ Tử biết điều liền mang theo thái giám thị vệ ra canh giữ ở ngoài cửa vương phủ, mà Bố học sĩ lập tức dẫn thủ vệ vương phủ thôi lui đến nội viện. Khổ nỗi Tần Phi trước đó nhào vào bên ngon hòn giả sơn, hiện tại không nghe trộm Sở Đế phụ tử hai người nói chuyện cũng không được.

“ Từ khi người được phong vương rời cung, trẫm chưa từng tới thăm vương phủ của người. ” Hai tay Sở Đế chấp sau lưng đi tản bộ trong đình viện rộng rãi rồi từ từ nói: “ Không tồi, không tồi, đúng rồi Tề Vương phủ cùng với Đao vương phủ của người cũng không có gì khác biệt lắm hả”

Sở Trác thành thật đáp: “Đao vương phủ của nhi thần lớn hơn một chút, bất quá Tề vương phủ lại xa hoa hơn vài phần.”

Sở Trác ngầm nói xấu đệ đệ của mình một câu làm sao có thể dấu diếm được Sở Đế? Hắn cũng không nói gì tay chỉ phía xa xa khói lửa dày đặc:” Trận hỏa hoạn này người nghĩ thế nào?”

Sở Trác hiện tại phải cảm ơn trời đất vừa rồi tìm được Tần Phi, hai người thương nghị, đây thời điểm có thể nói ra ý đồ xấu xa mà Tần Phi bày ỉn:” Phụ hoàng, phủ Tề Vương bị tập kích, phóng hỏa đốt hủy, hoàn toàn không có lực tự vệ. Phụ hoàng biết đấy phủ Tề vương còn có Niệm công công tọa trấn, lạc đà gãy còn tốt hơn ngựa. Vương phủ của nhi thần cao thủ không có, phủ Tề vương đã bị đốt nhi thần lo lắng về sự an toàn của vương phủ. Cho nên cả gan muốn phụ hoàng ân chuẩn cho nhi thần hồi cung như trước đây, đợi chiêu mộ thị vệ ổn thỏa sẽ trở lại vương phủ.”

Nếu là Tề vương ở trong này, chắc sẽ nổi giận đến mức tát một cái vào mặt Sở Trác, hắn mất sức chín trâu hai hổ, đốt nơi ở của mình, lại mang tiền thuê người giả thích khách, xuất tiền xuất lực vì muốn trở về hoàng cung bám chân phụ hoàng, Sở Trác lại thừa dịp hắn có chuyện mà tìm hiểu ngọn ngành rồi muốn quay về Hoàng cung? Làm người không thể vô sỉ như vậy.

Đáng tiếc, Tề vương không biết kế sách vô sỉ đó lại là của Tần Phi.

Sở Đế trầm mặc một lát trầm giọng hỏi:” Người thiết tình muốn quay về hoàng cung? Hay là sợ đệ đệ người hồi cung trước?”

Sở Trác trong lòng cả kinh, cúi đầu nói:” Nhi thần tuyệt đối không dám nghĩ như thế..”

Sở Đế khẽ cười nói:” Vậy người nói trẫm đã đoán sai?”

Như thế đỉnh đầu bị chụp mũ đè xuống, làm sao mà Sở Trác có thể đỡ được, gió đêm vi vu thế nhưng cả người toàn thân toát ra mồ hôi lạnh. Hai huynh đệ làm trò bịp người khác nhưng làm sao có thể qua mắt Sở Đế được.

Nhìn đứa con bị dọa thành như vậy, Sở Đế thần nhiên nói: “Tề vương phủ bị tập kích, tin tức này truyền đến trong cung, Bàng Chân đã tự mình đi đến nơi đây, thần không biết quý không hay bắt được một gã thích khách. Chuyện này chỉ sợ đệ đệ người đến bây giờ cũng chưa biết. Tên thích khách kia bị dẫn vào trong hoàng cung, sau một chén chà công phu thẩm vấn hẩn, nói vài ba câu rồi nhận tội. Tề Vương gần đây cảm thấy yếu thế, muốn hồi cung, cái này căn bản không có gì sai. Sai là sai ở chỗ hẩn có thể trực tiếp tìm đến trẫm nói muốn hồi cung, trẫm chưa chắc sẽ đồng ý nhưng có lẽ sẽ khen hẩn đối với Hoàng Thái Hậu có hiếu tâm. Đáng tiếc hết lần này tới lần khác hẩn làm ra sự việc ngu xuẩn như vậy làm trẫm có thất vọng.”

Sở Trác không dám nhiều lời, cúi đầu thành thật đi theo bên cạnh Sở Đế.

“ Trẫm cùng tổ tiên không giống nhau” Sở Đế ánh mắt sắc nhọn nhìn Sở Trác: “ Mỗi một thời đại, tổ tiên đều có nhiều các nhi tử, các đại thần muốn theo lệ cũ, con cả là người kế vị. Bọn họ luôn nói là nếu phế trưởng lập ấu sẽ rối loạn luân thường. Nhưng trẫm có được ngôi vị thế nào người biết không?”

Sở Trác khẽ trầm ngâm, Sở Đế ngày xưa tham gia đoạt vị, vẫn có Đường Ân, võ có Bàng Chân tương trợ ở trong hoàng tộc trở hết tài năng cuối cùng cũng lên ngôi vị đế vương. Chuyện này, Sở Trác sao có thể không biết?

“ Trẫm rất khó cùng các nhi tâm tình với nhau. Tối nay nếu đã đến phủ người, trẫm cũng khôn ngại nhiều lời cùng người” Sở Đế cười nói:” Thái Tử nhất định phải lập, nhưng không có nghĩa hẩn là người nhất định kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Nếu như thái tử biểu hiện không ra tư cách của một vị đế vương, trẫm không chút do dự mà bắt hẩn. Sở quốc muốn thịnh vượng lâu dài, quốc thái dân an, thì phải

cần lựa chọn một người có tài năng nổi nghiệp, so với cái gọi là trưởng tử càng hữu dụng hơn. Bất quá khiến trẫm cảm thấy chua xót là tuy thái tử hơi đáng thất vọng, nhưng đám bất hiếu các người càng làm ta thất vọng.”

“ Hơn nửa đêm mà tự đốt nhà mình đề cầu vào cung sự tình này cũng có thể làm ra!” Sở Đế khe khẽ thở dài: “Nếu hôm nay Sở quốc có một vị tân hoàng đế mà nói trẫm vẫn chọn thái tử mà không phải là các người”

Sở Trác thấp giọng than thở nói:” Nhi thần luôn an phận thủ thường, cũng không có bất cứ cái tham vọng xa vời đối với ngôi vị thái tử”

“ Làm tốt bốn phận của chính mình, sẽ đạt được mọi thứ!” Sở Đế mỉm cười nói:” Nếu Trẫm có một hài tử có tư cách làm Đế vương, trẫm nhất định sẽ chọn nó. Bởi vì nếu trẫm không chọn nó thì nhất định phải giết nó. Nếu không, sau này nó và huynh đệ sẽ tranh giành nhau ngôi vị, cái tên ngu ngốc mà trẫm trợn sao có thể là đối thủ của nó?”

“ Phụ hoàng vạn thọ vô cương, xuân thu chính thịnh việc này hà tất phải suy nghĩ ệt” Sở Trác cẩn thận vuốt mông ngựa.

Sở Đế thản nhiên không nói lời nào, kỳ thật ở trong lòng năm đó Yến Vương có cơ hội lên ngôi rất lớn. Bàn về tài hoa Yến Vương không kém hãn bao nhiêu. Bây giờ Yến Vương đóng quân ở Bắc Cương có thể ngăn chặn ma tộc, đối với triều đình tạo nên áp lực lớn như vậy cũng biết là một nhân tài. Đáng tiếc là Yến Vương vận khí không tốt như hãn. Hãn đã không chỉ một lần tưởng tượng qua nếu năm đó Yến Vương gặp được Bàng Chân, Đường Ẩn trước, mà người hãn gặp là Lưu Nhâm Trọng... thì giờ này đế vương sao có thể là hãn được.

Bất quá có thể trở thành vua của một nước, không có vận khí tốt làm sao có thể được?

Nghĩ đến người thừa kế trước mắt Sở Đế chợt xẹt qua một gương mặt tuần tú tái nhợt, Tứ hoàng tử vì nước vì hoàng thất đã trả giá nhiều như vậy, nó hãn là muốn cái gì đó? nó thỏa mãn với cái gì đây?

“ Triều đình chính sự nhiều việc rối ren, thời buổi loạn lạc, người mặc dù không có thực chức nhưng muốn tham gia triều chính, san sẻ với

trầm” Sở Đế dừng một chút đột nhiên nói câu khiến Tần Phi cùng Sở Trác giật nảy mình.

“ Tên nào ngu ngốc đang trốn tránh trong hòn giả sơn mau rút ra đây cho ta”

Tần phi xấu hổ từ trung tâm hòn giả sơn đi ra, Sở Đế phất tay ú bảo Sở Trác lui ra, đợi hần tiến vào hậu viện, lúc này mới thản nhiên nhìn Tần Phi, không nói một lời nào.

Tần Phi khom người thi lễ, lập tức khom người khuôn mặt tươi cười nói:” Vi thần đi Tề vương phủ cứu hỏa, nhưng thoát nhìn vương phủ không có gì sai biệt lắm, không nghĩ qua là nhảy vào hòn giả sơn, đang đi ra ngoại thì đúng lúc ấy bệ hạ giá lâm. Vi thần cả gan liền núp vào!”

“ Tần Phi” Sở Đế chăm rãi nói: “ Sát Sự Thính sắp phái người ra ngoài. Đạo trước Dịch tổng đốc vào cung hỏi qua ý tứ trầm, người có muốn biết mình bị phái đi đâu không?”

“ Đi nơi nào đều là vì nhân dân Đại Sở mà phục vụ” Tần Phi thẳng thắn nói.

Sở Đế mỉm cười:” Trầm cảm thấy rằng, người đi An Đông là rất thích hợp”

An Đông là một trấn nằm ở phía đông bắc Đại Sở, phía tây nương tựa địa hạt Yến Vương, mặt đông là biển rộng bao la, phương bắc lại là đại bản doanh của Man nhân, có thể nói là địa phương 3 mặt đều bị uy hiếp. An Đông lại là nơi hoang sơn cùng cốc hẻo lánh, không trồng được hoa màu tốt đẹp gì, đặc sản thì không có. Cứ 3 ngày thì 2 phía có hải tặc và Man tử đánh cướp. Lại rất gần Yến Vương, quân Bắc Cương lại nổi giận không đầu.

Sát Sự Thính lưu truyền lời đồn đi An Đông làm trấn đốc ước chừng có thể tồn thọ mười năm.

“ Bệ hạ, An Đông chính là trấn quan trọng của Đại Sở, gánh vác việc phòng ngự Bắc Cương. Vi thần còn trẻ người non dạ, kinh nghiệm nông cạn không đủ khả năng đảm đương trọng trách trấn đốc An Đông. Vi thần lại cảm thấy rằng đi phía Nam hoặc Đông Nam đều rấy tốt, nơi đó sơn minh thủy tú, dân chúng thuần phác, quản lý dễ dàng,

vi thần đi nơi đó tôi luyện dăm ba năm có kinh nghiệm rồi đi thì thích hợp hơn! Đúng rồi bộ hạ rất ít khi xuất cung, vi thần biết cách đây hai con phố ban đêm có bán bánh trôi nước chính là Đông đô nhất tuyệt, đợi một chút vi thần sẽ đi mua về cho bộ hạ thưởng thức...”

“Tần Phi trầm đã nói ra là sẽ không thay đổi” Sở Đế từ từ nói.

Tần Phi mở trừng hai mắt: “An Đông cần một người đức cao vọng trọng, kinh nghiệm phong phú làm trấn đốc”

“Trầm hoàn toàn cảm thấy rằng An Đông cần một người dám đánh, dám bạo gan liều mạng, từ trong đường tơ kẽ tóc mà sinh tồn, bị đánh chết cũng vui lòng làm trấn đốc”

“Vi thần tuyệt đối có thể bị đánh chết!” Tần Phi ưỡn ngực đáp: “Bộ hạ, Đại Sở không có một vạn cũng tám ngàn người có thể đánh chết vi thần, vua không nói chơi, An Đông...”

“Ta cho người chọn hai con đường hoặc là đi An Đông làm Trấn đốc hoặc ngay lập tức bị xử trảm” Sở Đế tức giận sắc mặt phát lánh.

Tần Phi khẽ thở dài, việc này đã không phải vấn đề chức quan nhất phẩm đề chế người, chậm rãi nói: “Vi thần tạ ơn long ân của bộ hạ”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 171: Ta tới lặng lẽ.

Q.2 - Chương 171: Ta tới lặng lẽ.

Tỉnh An Đông ở phía đông bắc Đại Sở, thủ phủ là An Châu. Diện tích tỉnh An Đông cũng không lớn, An Châu giống những thành thị bậc trung khác ở trong nội địa. Cứ đến mùa xuân, cuồng phong mang theo cát bay ầm ầm tại An Châu, trong vòng một đêm có thể bao phủ cả châu hơn một tấc cát. Bởi vì khí hậu An Châu khắc nghiệt, ba mặt trống trải, cho nên nghèo đói lắm. Hàng năm triều đình vẫn phải trợ giúp thuế ruộng, người dân mới có thể độ nhật qua ngày.

Có lẽ là do bị ảnh hưởng của bão cát nên cả tòa thành thị An Châu thoát nhìn rất cổ xưa. Nha môn tổng trấn Sát Sự Thính nằm tại phía

bắc đầu con đường lớn ở trung tâm An Châu. Đây là một nha môn rách nát nếu như không phải tên biển có viết bảy chữ to 'Sát Sự Thính phân sở An Châu', nếu như không phải ở cửa ra vào còn có hai tên lang nha của Sát Sự Thính uể oải cầm trường mâu, tựa cửa cản hạt dưa tán phét về chuyện nhà cửa rồi trên trời dưới biển thì cái chỗ này khác gì với mấy từ đường của gia tộc lụn bại.

Trên đường không có nhiều người đi lại, hai bên con đường ở trung tâm đều là nha môn phủ đệ của An Châu. Theo hướng nam đến bắc theo thứ tự là phủ tổng đốc An Đông, phủ nha An Châu, phủ tướng quân An Châu, phân sở Sát Sự Thính. Đừng nghĩ rằng chỉ có mỗi mặt tiền của phân sở Sát Sự Thính là trông rách nát, mà trên cả con đường có rất nhiều nha môn cũng trong tình trạng như vậy, thậm chí cả chữ trên biển cũng đã mờ đi nhìn không ra. Khi đẩy cửa lớn ra đẩy những âm thanh cọt ka cọt két, cánh cửa lung la lung lay gần như sắp rời ra khỏi khuôn.

Nhóm người Tần Phi cũng đoán được chắc chắn sẽ không được tiếp đãi long trọng.

Quan binh canh giữ cửa thành An Châu kiểm tra qua loa giấy uỷ nhiệm của Tần Phi, rồi giơ tay chỉ hướng đường cái xa xa không buồn hướng dẫn cụ thể.

Toàn bộ quan viên An Châu không ai đếm xỉa gì đến tân Trấn đốc Sát Sự Thính Tần Phi đến, sự lạnh nhạt này làm Tần Phi cảm thấy như là mình đang đến châu phủ Ngô quốc.

Đứng trước cửa phân sở Sát Sự Thính, Tần Phi quan sát cái nha môn rách nát này. Hắn ngửi thấy mùi gỗ mục nồng khắp, chân mày cau lại. Mấy tên lính lang nha đứng ở cửa nhìn thấy một người mặc trang phục Sát Sự Thính đến nên vẫn theo lễ nghi chào hỏi. Bọn họ biết rõ mấy ngày sắp tới nhất định sẽ có tân Trấn đốc tới nhậm chức, người đó tương lai sẽ đứng đầu ở đây nên bọn chúng không dám đắc tội.

Nhiệm vụ lần này của Tần Phi vô cùng đơn giản, cơ bản là duy trì sự cân bằng ở Bắc Cương.

Khi Lý Hồ Nô được Dịch Tổng đốc cho tiếp kiến, Dịch Tổng đốc thành tâm vỗ về Lý Hồ Nô: "Ta biết trước kia ngươi là Tổng binh, hiện tại để ngươi đến An Đông làm Trấn đốc Đồng tri là đại tài tiểu dụng. Nhưng vùng đất An Đông có ý nghĩa rất quan trọng, Sát Sự Thính cần một người thiện chiến có khả năng điều binh khiển tướng. Trấn đốc Đồng tri thống lĩnh lang nha của một tỉnh, hẳn phải quản lý được địa hạt của mình. Ta không muốn ép buộc ngươi. Ngươi cứ suy nghĩ cẩn thận xem có đồng ý đi An Đông hay không, ngươi ra đó hiệp trợ cho Tần Phi."

Không ngờ, Lý Hồ Nô chỉ hỏi lại một câu: "Có bao nhiêu lang nha ở An Đông? Ty chức không muốn thống lĩnh một dúm binh sĩ."

Dịch Tổng đốc cười nói: "Quân số An Đông không nhiều, tổng cộng có gần ba nghìn lang nha phân bố khắp An Đông. Trước kia ngươi đã là Tổng binh hạng nhất, cầm trong tay hơn một vạn binh sĩ. Ba nghìn người có lẽ không thấm vào đâu. Ta đồng ý cho ngươi trưng binh, tăng quân số lên năm nghìn."

Lúc ấy, Tần Phi đứng bên cạnh không cảm thấy có gì kỳ quái. Về sau mới biết số lượng lang nha bị hạn chế nghiêm ngặt. Điều này cũng do Sát Sự Thính có quyền lực quá lớn, nếu như để cho quân số quá nhiều thì con quái thú này không thể lực nào áp chế được. Dịch Tổng đốc đặc biệt cho phép An Đông tăng binh lên năm nghìn, nói cách khác lão phải nghĩ biện pháp sau này sắp xếp cho hai nghìn quân tăng thêm này. . . Tăng binh đơn giản, chỉ phải trả tiền cho người có nguyện vọng tòng quân còn giải giáp binh sĩ thì ...

Lý Hồ Nô hăm hở nhận chức Trấn đốc Đồng tri và trở thành thủ lĩnh lang nha An Đông.

Một nhân vật trọng yếu khác theo Tần Phi vào An Đông là Hà Khôn. Hà Khôn đã lập được công tại Bắc Cương, nguyên bản hẳn vốn có cơ hội làm một chức quan nhỏ ở một địa phương khác, nhưng do Hà Khôn tuổi còn trẻ kinh nghiệm thiếu thốn, tất nhiên điều này không có nghĩa là người Hà gia không có con mắt chính trị. Hà gia nhận định trong tương lai Tần Phi sẽ chương quản Sát Sự Thính. Hẳn sẽ là nhân vật hết sức quan trọng của triều đình sau này mà địa vị rất có thể sẽ

giống Dịch Tổng đốc hiện tại. Vì vậy, Hà gia nhất mực ép Hà Khôn về Sát Sự Thính. Hắn được thừa nhận là tinh khôn giáo hoạt cho nên vượt qua khảo hạch của Giáo Tập Ty đến nhận nhiệm vụ liên lạc cho phân sở.

Quan lại tại phân sở Sát Sự Thính có nhiệm vụ chủ yếu là giám sát để chống các quan viên ăn hối lộ làm việc trái pháp luật, quản chế quân đội, đồng thời chú ý động tĩnh trong dân gian. Nếu có người phá núi lập trại, vào rừng làm giặc cướp, Sát Sự Thính sẽ không có động thái gì, thông thường đều giao cho quan phủ và quân đội tiêu diệt. Nhưng nếu có người dựng cờ hiệu tạo phản, hay xưng vương xưng đế, dù chỉ là ba mươi năm mươi người, Sát Sự Thính ngay lập tức xuất đội lang nha tiêu diệt.

Chức năng của phân sở như vậy cho nên phải tiếp xúc với các nha môn khác ở An Đông. Việc giao tiếp cần một người liên lạc lỗi đời không sợ gặp phải chuyện lời thôi và còn phải láu cá để có thể thay mặt Trấn đốc.

Hà Khôn không phải người ngu ngốc, làm kẻ tiểu lại ở địa phương sao thể bằng được tương lai tươi sáng nếu ở bên Tần Phi. Tuy nhiên hiện giờ hắn phải đến An Đông cũng là xông pha gian khó gánh chịu phong hiểm, liệu có gì trên đời này không cần trả giá mà vẫn có chỗ ngon đây. Nhìn vẻ phong quang của đế vương ư? Hỏi hắn xem sự hung hiểm của việc tranh đoạt ngôi báu có kém hơn khi vạn quân giao tranh không!

Chu Lễ Uyên thành thực làm việc chắc chắn võ nghệ cũng khá lại là người quen cũ của Tần Phi. Chu Lễ Uyên là đội trưởng suất lĩnh mười tên hảo thủ Chấp Hành Ty hộ vệ cho Tần Phi.

Trên lý thuyết hộ vệ đội chỉ là trang trí mà thôi do ở An Đông rất khó tìm người có thể sánh với thân thủ của Tần Phi. Nhưng quan có tôn nghiêm của quan. Bàng Chân là đệ nhất thiên hạ cao thủ, nếu có người điên chạy đến trước mặt Bàng Chân hò hét muốn tử thí, chẳng lẽ Bàng Chân phải tự động thân tấn cho hắn một trận? Đương nhiên việc này sẽ là việc của người hộ vệ rồi! Lại nói mười người này không phải xuất

từ Giáo Tập Ty mà là Chấp Hành Ty do đó bọn chúng có thể là người bảo vệ mà cũng có thể là thích khách.!

Trong đội ngũ có một người hoàn toàn không có quan hệ gì với chuyến đi, chính là Cửu Công chúa đáng thương.

Bệ Hạ nói, Cửu Công chúa giám sát Tần Phi, đương nhiên là Tần Phi ở đâu, a Cửu ở đó. Kỳ thực, nội tâm Sở Đế có tính toán, An Đông là địa phương đến chim không muốn ỉa, muốn tìm một phụ nữ ưa nhìn thật không dễ dàng. A Cửu dù sao cũng là một mỹ nhân, lại cùng Tần Phi cô nam quả nữ tại An Đông chờ đợi một nhiệm kỳ thế nào cũng phải sinh ra một chút cảm tình, nếu Tần Phi dám dở trò Bá Vương ngạnh thượng cung [DG: đại khái là cưỡng hiếp]. Sở Đế sẽ không ngần ngại nghiêm mặt cho hấn hai con đường, một là làm Phò mã, hai là chém tại chỗ. Y tin tưởng Tần Phi biết phải chọn cái gì!

Cựu tổng binh số một Bắc Cương Lý Hồ Nô, Cửu Công chúa đế quốc Đại Sở, thiếu gia đời sau gia tộc Hà thị Hà Khôn cộng thêm thiên tài kiệt xuất nhất Sở quốc, Trấn đốc trẻ tuổi nhất Sát Sự Thính Tần Phi. . . Bốn người này đang đứng ở cửa ra vào phân sở, toàn bộ An Châu đều không đếm xỉa gì đến bọn hấn đường như coi bọn hấn không tồn tại!

Từ cửa lớn phân sở có một thân ảnh chạy ra kêu to làm đôi lông mày của Tần Phi giãn ra: "Quả nhiên Tần Trấn đốc đã đến. Làm lão ca ca trông mong quá trời."

Tần Phi đã xem qua tài liệu, Trấn đốc An Đông tên là Thái Tuyết Vô. Mặc dù danh tự có chút nữ tính nhưng lại là hán tử hết sức khôi ngô. Trong tư liệu của Sát Sự Thính có ghi, trước đây Thái Tuyết Vô trước kia là trinh sát của quân đội, do có biểu hiện cực kỳ xuất sắc nên bị điều về Sát Sự Thính nhận chức Hộ đốc sát, sau này do lẫn lộn trong giang hồ mà leo lên tới Trấn đốc. Nhưng tài năng của y chỉ đến mức làm được Trấn đốc thông thường. Tại cái địa phương phức tạp như An Đông, Thái Tuyết Vô đã ăn nhiều quả đắng, nhiều lần hấn viết báo cáo xin được điều về Đông Đô cho dù có bị hạ chức làm Đồng tri Trấn đốc hấn cũng cam tâm tình nguyện.

Bởi vì từ trước tới nay chưa chọn được người thích hợp đến An Đông, Thái Tuyết Vô lại hiểu rõ hoàn cảnh nên bị ép buộc phải ở lại An Đông. Sau khi Tần Phi đột nhiên quật khởi như một lưu tinh xẹt ngang trời khiến Dịch Tổng đốc cho hẳn thỏa mãn nguyện vọng giáng chức điều về Đông Đô thay thế chức vụ Tần Phi làm Trấn đốc Đồng tri Cựu án xử. Mà Tần Phi thì ngênh ngang đến An Đông.

Thái Tuyết Vô kéo cánh tay Tần Phi nhiệt tình chào hỏi mọi người phía sau: "Mời các vị vào, vào đi, chờ ta và Tần Trấn đốc bàn giao xong sẽ cùng mọi người gặp gỡ một phen!"

Tần Phi bị hẳn kéo tuột vào trong nha môn phân sở. Toàn bộ nha môn đều cũ kỹ và rách nát, rất nhiều giấy dán trên ô cửa sổ bị thủng lỗ chỗ, vôi trắng quét trên tường loang lổ từng mảng làm lộ cả màu gạch bên trong.

Thái Tuyết Vô đẩy một cánh cửa đã tróc hết sơn rồi đi vào, hẳn chỉ vào bốn chồng công văn trên bàn rồi nói: "Tần Trấn đốc, đây là các công văn ta đã xử lý rồi, từ trái qua phải theo thứ tự là tư liệu nhân thủ của bốn sở, hồ sơ quan viên An Đông, hồ sơ tướng lĩnh và bố trí quân mã An Đông, chồng cuối là hoạt động của bọn Ngụy Vũ Tốt ở An Đông và thám tử Bắc Cương."

Thái Tuyết Vô mở ngăn kéo lấy ấn tín ra đặt lên bàn như buông được cự thạch ngàn cân miệng thở ra một hơi dài, cười như điên: "Tần Trấn đốc, thật tốt là người đã đến, lão ca ca cuối cùng cũng bỏ được cái địa phương quỷ quái này rồi!"

"Không đến mức thế chứ?" Tần Phi nhú mày: "Ở đây dù sao người cũng là quan cao nhất một tỉnh, trở lại Đông Đô người bị giáng chức đấy!"

"Lão đệ. . . Ài, ta không cần nói thêm gì, người cứ ngồi trên chiếc ghế Trấn đốc vài ngày, người sẽ hiểu!" Tâm tình Thái Tuyết Vô hiển nhiên rất không vui nói như pháo liên châu: "An Đông là chỗ nào? Người xem quan phủ An Đông có để Sát Sự Thính vào trong mắt không? Người đến An Châu không ai nhìn người một cái. Đường hoạn lộ rất chú ý đến thể diện, nhưng bọn chúng hoàn toàn không nể mặt Sát Sự

Thính chúng ta. Ta không phải không định nghênh đón người mà do không ai thông báo cho ta. Sát Sự Thính là người của chúng ta mà cũng chưa từng thông báo cho ta một câu, người có hiểu một Trấn đốc sao chịu nổi bị đối xử như thế này?"

Tần Phi tự an ủi chính mình: "May mà ta có đem theo người của mình."

"Đừng tưởng rằng như vậy thì hay ho." Thái Tuyết Vô kéo một ngăn kéo khác lấy ra một cái hộp đưa tới trước mặt Tần Phi: "Lão đệ, người phải giải quyết vấn đề đầu tiên tức là tiền lương tháng này đâu."

"Có ý gì đây?"

Thái Tuyết Vô cười ha hả nói: "May mắn là chuyện này bây giờ không phải là việc của ta nữa, gánh nặng này trông cậy vào lão đệ thôi. Lương bổng tháng này của bản sở là khoảng một vạn chín ngàn bốn trăm năm mươi lượng. Trong hộp này là số tiền còn lại của phân sở chúng ta!"

"Bên trong là ngân phiếu sao?" Tần Phi đưa tay ra nhận cái hộp cỡ bàn tay.

"Đương nhiên không phải, bên trong là mười bảy lượng bạc ba tiền!" Thái Tuyết Vô cười ngoác miệng lộ ra mười tám cái răng.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 172: Long đàm hồ huyết

Q.2 - Chương 172: Long đàm hồ huyết

Nhìn Thái Tuyết Vô hai bên thái dương đã có tóc hoa râm, nhìn cái hộp ở trên tay, nhìn nha môn phân sở Sát Sự Thính rách nát, đột nhiên Tần Phi hiểu rõ trọng trách trên người nặng nhẹ thế nào.

Ở Đông Đô là dưới chân thiên tử tất nhiên quy củ nghiêm khắc đâu vào đó. Sát Sự Thính cao thủ nhiều như mây, lại có Dịch Tổng đốc tọa trấn vô luận tu vi hay là uy vọng trong triều đều đạt tới đỉnh phong, Sát Sự Thính đương nhiên không theo hướng bất lợi, không người nào

dám nói một chữ không đối với Sát Sự Thính. Nhưng tại hành tỉnh như An Đông, khắp nơi đều có các thế lực, Sát Sự Thính chỉ là một trong số nhiều thế lực mà có lẽ còn chưa được xếp vào hàng tiền tam. Tình trạng thế thì làm sao có địa vị đây?

Thái Tuyết Vô giải thích: "Tần Trấn đốc, bổng lộc phân sở mỗi tháng của chúng ta là do tổng thự phát, tất cả mọi người đều là người nhà quan cho nên ta cứ nói trắng ra nhé. Qua cửa thứ nhất còn lại chín thành! Theo lệ cũ Tổng thự giữ lại một thành. Cái lệ này cho dù Dịch Tổng đốc cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Đến được An Đông lại mất ba thành nữa cho quan quân các cấp. Số còn lại mới đến lượt đám mật thám và đám lang nha được hưởng. Tổng cộng là mất toi bốn năm thành gì đó. Bây giờ chưa tới cuối tháng, phân sở đã hết tiền rồi. Chờ đợi một thời gian nữa khi tiền tổng thự tới, có thể xuống đến đây chỉ khoảng một vạn lượng gì đó, đến phân sở chúng ta giải quyết thì còn lại tám chín ngàn lượng."

"Trước kia giải quyết việc này như thế nào?" Tần Phi khiêm tốn xin chỉ bảo.

Thái Tuyết Vô nhú mày dường như có điều gì phải cố kỵ.

Lúc này Tần Phi cười nói: "Thái Trấn đốc, đóng cửa lại chúng ta chính là người một nhà. Người Sát Sự Thính ra ngoài làm việc, nếu cứ dựa theo quy củ chắc chỉ có đi chứ không có về. Thực không dám đấu điểm, ta cho tới bây giờ hành động đều không theo quy củ, cho dù buộc phải gây họa cũng cần phải dàn xếp với Sát Sự Thính trước rồi mới nói sau. Có điều gì, đừng ngại nói thẳng chỉ bảo ta vài lời."

Thái Tuyết Vô thoáng yên tâm, nhìn ra cửa mấy lần nhưng thấy đám người Lý Hồ Nô ở tương đối xa, liền thấp giọng nói: "Phân sở muốn kiếm tiền thì có ba đường cơ bản."

"Thứ nhất, xử lý tranh vụ án của quan phủ An Đông. Ví dụ có hai gia tộc địa phương tranh chấp, mỗi gia tộc kéo trên dưới một trăm người cầm binh khí đánh nhau. Những chuyện thế này đều do nha môn quan phủ xử lý. Nhưng nếu hai gia tộc đều có tiền thì không thể để cho qua được. Lập tức phái người vào nha môn tìm cái cớ, ừm . . . Gán cho bọn

chúng tôi hội họp phi pháp có âm mưu kết bè kết đảng, việc này liên quan đến an ninh quốc gia. Phân sở nhận vụ án này đúng tình hợp lý, sau đó cứ gở đều hai bên phú hộ, mỗi nhà gở ngàn lượng bạc, sau đó chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không."

Tần Phi liên tục gật đầu: "Cũng là một biện pháp hay."

Thái Tuyết Vô cười cười nói tiếp: "Thứ hai, gở quan viên An Đông, làm quan không có mấy người sạch sẽ, nhất định thế nào cũng lòi ra cái thóp. Nhưng đã là quan thì thế nào cũng có chống lưng ở trên. Dù là quan viên bằng bản lãnh của mình mà khoa cử đỗ đạt đi nữa thì người ta ít nhất cũng phải gì gì với sư phụ và bạn đồng môn chứ? Động những người này muốn có tiền thì không nên loạn động. Phải theo dõi chặt chẽ để tìm ra chỗ yếu, tiếp theo sẽ chờ cơ hội."

"Cơ hội gì?"

Thái Tuyết Vô cười âm hiểm: "Đương nhiên là chờ đến lúc người chống lưng ở Đông Đô của bọn hắc bị sụp đổ. Mấy tháng trước có một quan viên ôm chân nhà ông ngoại của Tề Vương chính là ôm chân Cao gia đó. Tần Trấn đốc tự tay cào mặt mũi Cao gia đến Tề Vương cũng không thể tránh có liên quan. Danh vọng Cao gia nhất thời sụt thấp thê thảm, mấy người chúng ta lập tức bắt lấy cơ hội này mạnh tay gở hắc nôn ra một số đấy. Đụng tới chức quan của hắc thì làm hơi quá, nhưng bắt chẹt lấy của hắc ba nghìn, năm nghìn lượng để hù dọa vậy cũng được rồi."

Tần Phi nhẹ gật đầu: "Còn cách thứ ba nữa?"

Câu này làm cho Thái Tuyết Vô đấu tranh tư tưởng thật lâu, lại cẩn thận nhìn vẻ mặt ham học như khát của Tần Phi sau rồi cũng đành phải nói ra: "Biện pháp thứ ba, nếu không phải là hết mọi biện pháp thì đừng dùng."

"Mời nói!"

"Chúng ta là đơn vị lang nha, trang bị so với quân đội bình thường thì tốt hơn một ít. Man tộc thế yếu, bọn họ thường xuyên phái người để mua trang bị vũ khí của binh sĩ lang nha. Nếu gặp phải tình huống hầu bao ngặt nghèo, binh sĩ lang nha ở phân sở sẽ tổ chức một cuộc diễn

tập. . ." Nét mặt già nua của Thái Tuyết Vô ửng đỏ, dừng một chút rồi nói tiếp: " Chuyện này kỳ thực chính đưa binh lính lang nha vào trong núi cắm trại vài ngày, tiện tay đem vũ khí trang bị bán cho Man tộc lấy tiền. Những vũ khí trang bị đã bán thì cứ báo lên là do hỏng hóc mất mát khi diễn tập!"

Lúc này Tần Phi mới thật sự bị dọa cho hết hồn, buôn bán vũ khí với Di tộc, việc này khác gì bán nước. Nếu như nói, hoàn cảnh của phân sở tại An Đông đã kém đến nỗi cần phải duy trì nhờ bán nước thì cái chức Trấn đốc này đúng là ngồi ở miệng núi lửa, chỉ cần không cẩn thận một lần thì cái đầu cũng bị lấy xuống.

"Năm trước diễn tập bao nhiêu lần?" Tần Phi dè dặt hỏi.

"Mười bảy mười tám lần gì đó. . ." Thái Tuyết Vô lúng túng ấp úng nói: "Năm trước tình hình kinh tế quá khẩn cấp, nhưng mà Tần Trấn đốc phải hiểu rằng, vũ khí trang bị chúng ta bán cho Man tộc đều đã cũ kỹ lỗi thời chất lượng là kém rồi. Những thứ còn tốt ta không nỡ cũng không có khả năng bán cho bọn chúng. Còn nữa, Man tộc hiểm khi xông vào cướp bóc An Đông, những gì tinh tuý nhất thì bọn chúng giành để tranh đoạt quyền khống chế thảo nguyên với bọn Ma tộc."

Tần Phi hít thật sâu một luồng lương khí. Nói vậy cứ đều đặn hai tháng lại bán ba lượt vũ khí, thế chẳng phải hiện tại binh sĩ lang nha chỉ còn lại hai bàn tay trần thôi sao? Chẳng lẽ vào lúc xảy ra chiến sự thì mang răng đi cắn?

Thái Tuyết Vô trầm giọng giải thích rõ ràng: "Tần Trấn đốc, những sự tình này với hoàn cảnh của An Đông không thể không làm như vậy được. Dù có nhìn lại lần nữa thì việc chúng ta làm quá sức hoang đường. Cái chức Trấn đốc này quả là quá sức, cũng may lão ca ca phải về ngay gánh nặng này giao cho người. Tần Trấn đốc người là thiếu niên anh hùng, có khả năng quyết đoán lại có đại thần trong triều ủng hộ chắc chắn sẽ làm việc tốt hơn lão ca ca. Nhưng cứ nhắc nhở người trước, có một đám biến chất trong phân sở, cả đám đó đều không đem Trấn đốc để vào mắt, người phải từ từ thích ứng, chậm rãi thay đổi."

Tần Phi giận tím mặt, Sát Sự Thính cực kỳ chú ý quy củ, tôn ti cao thấp được phân chia rất rõ ràng. Có câu quan lớn hơn một cấp đề chết người là để chỉ Sát Sự Thính. Thái Tuyết Vô là Trấn đốc phân sở thế mà còn nói là có một đám không đem hấn để vào mắt. Đây còn là nha môn Sát Sự Thính ư?

Chứng kiến vẻ bất mãn của Tần Phi, Thái Tuyết Vô cười khố một tiếng: "Đứa lỏi đời kia cũng không trẻ trung gì, nó đã làm việc cho Sát Sự Thính hơn mười năm. Tục ngữ nói doanh trại là sắt, binh sỹ là nước chảy. Trấn đốc cách vài năm đổi một lần, quan quân phân sở có người hơn mười năm cũng chưa chắc có cơ hội điều chuyển. Quan muốn làm được việc phải trông cậy vào kẻ lại [DG: các chức dưới quyền quan gọi là lại]. Ở An Đông, bọn chúng có quan hệ rộng các cách thức chạy chọt đường ngang lối tắt đều quen rồi, hắc bạch lưỡng đạo thậm chí còn có người quen ở Bắc Cương và Man tộc, thế nên làm cái gì đều thuận tiện không thể làm mất lòng chúng."

"Ngoài ra, người cũng nên biết vài vị Trấn đốc trước đây ở An Đông là ai, ngoại trừ lão ca ca không dám tranh giành khẩu khí muốn giáng chức để được trở về. Còn vài vị khác đều đã có uy tín có danh ở Sát Sự Thính, cấp Đề đốc Đồng tri có vài vị, Nguyên Đề đốc Chấp Hành Ty cũng xuất thân là làm Trấn đốc ở An Đông. Mấy đứa lỏi kia ỷ vào mình là bộ hạ cũ của vị Đề đốc nên chẳng để mặt mũi cho ai. Người nếu làm hấn khó xử, hấn có thể chạy đến Đông Đô đi tìm lão thủ trưởng kêu khóc thảm thiết đó."

Thái Tuyết Vô thở dài một tiếng: "Phân sở có một tên Đốc sát, đứa này rất tiểu nhân, hấn trông nom tài vụ, chi thu đều phải qua tay của hấn. Người biết hấn bao nhiêu tuổi không?"

" Bao nhiêu?" Tần Phi kinh ngạc hỏi.

"Đã sáu mươi rồi mà vẫn ôm cứng cái ghế. Tại sao lại thế, vì hấn quản lý tiền nên có thể tiện tay moi tiền, lúc phát quân lương hấn có thể thụt két không ít. Người nhà bọn hấn từ trước đến nay, từ cháu nội đi mua mứt quả trên phố, hấn cũng có thể làm một tấm ngân phiếu để chi trả .

Dù sao chuyện chi trả cũng là một mình hăn xét và định đoạt chi trả, hăn tự ôm lấy hết mọi việc, tự mở khoản mục tự trả tiền."

Tần Phi cả giận nói: "Vô pháp vô thiên đến thế ư, Thái Trấn đốc sao người không nghiêm khắc dạy dỗ hăn?"

"Dạy dỗ sao đây? Đừng cho rằng hăn chỉ là Đốc sát, khi hăn còn là nội vệ ở Đông đô được đứng gác ở nhà Dịch Tổng đốc, hơn nữa còn đứng gác ở nội viện nữa. Mỗi lần hăn có tý hơi rượu lại khoác lác là năm đó Dịch Tổng đốc rất ưa thích hăn còn gọi hăn thân mật là tiểu phong. Người đừng cắt lời vội, ngày lễ ngày tết cái tên Phong lão đầu này đều gửi chút ít đặc sản đến phủ tổng đốc ở Đông Đô đó."

Thái Tuyết Vô uế oải nói: "Trấn đốc một tỉnh giống như ta mà đứng trước mặt Dịch Tổng đốc không ai dám thở mạnh. Người ta có thể đứng trước mặt Dịch Tổng đốc hỏi han việc nhà, đây là khác biệt lắm lắm!"

Tần Phi thở dài: "Thái Trấn đốc, nghe người nói như vậy, ta cũng chuẩn bị xách khăn gói về Đông Đô thôi. Ở lại nơi này thật là không tốt."

Thái Tuyết Vô hoảng sợ mặt biến sắc, lấy từ góc tường ra một cái bọc phóng ra ngoài không quay đầu lại, miệng hét to: "Bàn giao xong rồi, lão ca ca về Đông Đô đây không cần tiễn đâu."

Tần Phi thở dài chậm rãi ra khỏi phòng, tựa vào khung cửa hứng ánh nắng rực rỡ ấm áp, xem ra con đường An Đông đã bắt đầu rồi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 173: Minh tranh ám đấu

Q.2 - Chương 173: Minh tranh ám đấu

An Châu có một tửu lâu nổi danh tên là Túy Giang Nam. Bài trí bên trong dựa theo phong cảnh sông nước ở Giang Nam cũng giống đến năm phần. Nhân công dẫn nước chảy xuyên qua đại sảnh của tửu lâu, có nhiều con kim ngư bơi ở đó. Đại sảnh có cái bình phong tinh xảo,

bày biện cái bàn đáng dấp cổ xưa, là một nơi phù hợp để tụ tập giao lưu kết bạn.

Giá cả của tửu lâu cũng là đắt nhất An Châu, sở dĩ như vậy vì ở đây có thể để mời những vị có uy tín có danh tới dùng cơm. Nhưng nếu muốn dùng cơm phải phải người cầm danh thiệp đến đặt trước nếu không thì đến bữa dù có muốn ngồi tại cửa lớn ăn cơm cũng không tìm được chỗ. Hà Khôn tự thân xuất mã đặt một phòng ở Túy Giang Nam, Chu Lễ Uyên và bọn thị vệ chia nhau đưa thiệp mời cho các quan viên phân sở. Trên tấm thiệp đỏ thẫm chỉ có một câu: Canh ba giờ Dậu, Tần Phi cung thỉnh chấm chấm chấm tới dự tiệc tại sảnh Mẫu đơn Túy Giang Nam.

Sắc trời vừa âm ảm, Tần Phi đã mặc thường phục đứng ở cửa Túy Giang Nam, hắn muốn tự mình nghênh đón các quan viên phân sở.

Hắn đứng yên ở đó gần nửa canh giờ mà chưa thấy một người nào đến. Hà Khôn không nén được lửa giận trong lòng, nhưng Tần Phi tỉnh táo hơn nhiều, hắn vẫn cười tủm tỉm dằn dò Hà Khôn không nên tức giận mà cứ yên tâm chờ đợi. Nếu đến giờ Tuất vẫn không một bóng người thì mình cứ đường hoàng mà ăn bữa cơm này.

Một cỗ xe ngựa lớn chậm rãi đi tới Túy Giang, trong xe có tám người ngồi đối diện nhau. Ngồi ở vị trí trung tâm là một lão giả đã gần sáu mươi tuổi một đầu tóc trắng, mu bàn tay hiện đầy nếp nhăn nheo, nhưng tinh thần lại quắc thước [DG: người già mà sức vóc tinh thần còn khỏe mạnh gọi là quắc thước]. Xe ngựa hơi xóc nảy, hai mắt lão giả khép hờ dường như là dưỡng thần.

"Phong Đốc sát, xem ra tân nhậm Trấn đốc là người biết đối nhân xử thế. Dù chúng ta làm hắn khó xử như thế mà hắn vẫn còn mời chúng ta đến ăn cơm." Một gã đốc sát trung niên ngồi đối diện lão giả cười ha hả nói: "Ai làm Trấn đốc ở An Đông chẳng phải là đều phải nghe lời chúng ta sao? Nghe nói tên Tần Phi này tuổi không lớn lắm, nhưng thế cũng coi là người khôn ngoan. Đắc tội chúng ta, hắn làm được gì ở An Đông này."

Phong Đốc sát cười nhạt một tiếng, mở to hai mắt, trầm giọng nói: "Đến chậm một canh giờ, tên Tần Phi vẫn còn thiếu niên hấn khó lòng chịu nổi. Chúng ta có thể trêu chọc hấn nhưng cũng không nên quá mức. Thử phản ứng của hấn để xem hấn có thể chung hội kiếm tiền với chúng ta không, nếu biết nghe lời thì cùng hội với chúng ta. Nếu không nghe lời sẽ vô hiệu hóa hấn, để hấn làm Trấn đốc giấy, thủ hạ của hấn chỉ có mười người thì có thể làm được cái gì? Chúng ta cứ có rượu thì uống có tiền thì cầm!"

"Phong Đốc sát cao kiến." Mấy tên quan quân lên tiếng khen.

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, tám vị bước ra khỏi thùng xe. Phong Đốc sát đi trước nhìn thấy một người mặc thường phục Sát Sự Thính. Y đoán Tần Phi hấn chính là người này liền chấp tay nói: "Tần Trấn đốc, thật sự xin lỗi, chúng ta đến chậm."

"Công vụ Sát Sự Thính bề bộn, ăn cơm là chuyện nhỏ, muộn một tý cũng không sao." Tần Phi cười ha hả đáp.

Phong Đốc sát cười hắc hắc: "Tám người chúng ta bận chơi mạt chược, đã chơi là phải đánh cho đủ mười sáu ván, đánh hăng quá quên cả thời gian, cũng may Tần Trấn đốc đại nhân đại lượng không so đo với chúng ta."

Trong lòng Hà Khôn nổi lên cơn giận dữ, lão toét đến mức làm phản rồi? Trấn đốc mời các người ăn cơm, xế chiều các người không đến nghênh đón, phải chơi xong mạt chược mới đến hả? Giờ còn lớn tiếng nói ra khỏi miệng, quả thực không coi ai ra cái gì. Với tính tình của Hà Khôn đang muốn lớn giọng thì thấy tay trái Tần Phi vất chéo sau lưng rung vài cái ra hiệu hấn không nên nổi giận.

"Chơi mạt chược cũng là vận động, rèn luyện đầu óc mà!" Tần Phi lùi sang một bên mời: "Vào phòng đã! Hà Khôn đi báo nhà bếp là có thể mang thức ăn lên rồi."

Khuôn mặt tám tên hiện ra vẻ đắc ý, thấy Tần Phi cũng chỉ nhẹ nhàng như thế mà thôi. Tám người bọn chúng ở An Đông này ít nhất cũng mười năm, tại tổng thự Sát Sự Thính cũng có ít nhiều giao tình thân thiết, Trấn đốc vài nhiệm kỳ trước đều phải lựa chọn hoặc là theo chân

bọn chúng kiếm tiền, hoặc là chấp nhận bị mất tác dụng mà không làm gì được bọn chúng. Tên Tần Phi này, nghe nói là có chút thủ đoạn, nhưng cũng chỉ là tên tiểu tử chưa quá hai mươi cho dù có lợi hại, thì có năng lực gì? Còn không phải biết điều ngoan ngoãn hầu hạ các bậc tiền bối sao?

Trong sảnh Mẫu đơn có đặt một chiếc bàn tròn được chạm khắc ở trung tâm, xung quanh đặt mười hai cái ghế, tám vị quan quân không khách khí ngồi luôn vào tám chỗ để lại bốn chỗ trống cho bốn người Tần Phi, Chu Lễ Uyên, Hà Khôn, Lý Hồ Nô.

Tần Phi nâng ấm trà rót ổi người một chén rồi mới ngồi vào chỗ của mình, nói rằng: "Hôm nay là ngày đầu tiên Tần Phi đến An Châu, các vị đều là tiền bối lâu năm ở Sát Sự Thính An Châu, rượu không có nên Tần Phi dùng trà thay rượu kính các vị một ly."

Tám vị quan quân nâng chén trà lên nhấp môi một cái qua loa rồi đặt chén trà xuống, Phong Đốc sát thông thả tựa người vào ghế khoan thai mà rằng: "Sát Sự Thính thật sự là anh hùng xuất hiện lớp lớp, nhớ năm đó tại Đông Đô làm thị vệ cho Dịch Tổng đốc, Sát Sự Thính đều là những khuôn mặt cũ, người mới rất khó được thăng thưởng. Mười năm, hai mươi năm qua đi, không ít nhân vật kiệt xuất thiếu niên ngày đó ở Sát Sự Thính hiện giờ thanh danh lên cao, lão phu may mắn chứng kiến vài vị. Nhớ năm đó, nguyên Đề đốc làm Trấn đốc ở An Đông."

Tần Phi cười ha hả cắt đứt câu chuyện Phong Đốc sát đang định cậ già lên mặt, hần nhẹ giọng nói: "Phong Đốc sát là tiền bối Sát Sự Thính chúng ta, đã là thủ hạ của không ít Đề đốc Đồng tri, Trấn đốc. Ta nghĩ, Phong Đốc sát nhất định là tấm gương cung cúng tận tụy đến chết mới thôi của Sát Sự Thính."

"Việc này thì!" Phong lão đầu thản nhiên nói: "Khi ta ra sức vì Sát Sự Thính ... Hắc hắc, nói ra thì mất lòng, lúc đó không biết Tần Trấn đốc còn đang ở nơi đâu đây."

"Một khi đã như vậy, Tần Phi cũng nói thẳng luôn." Tần Phi nghiêm trang nói.

"Tần Trấn đốc nếu có điều gì cứ nói ra, lời nói của Phong lão ta ở mảnh đất An Đông này vẫn còn có chút sức nặng. Tần Trấn đốc mới đến nếu gặp chuyện khó xử gì mà ta có khả năng hỗ trợ nhất định ta sẽ giúp một tay."

Con mắt Hà Khôn đảo một vòng, hẳn hiểu ra ý vị trong lời nói của y chẳng khác gì muốn nói ta chính là địa đầu xà ở An Đông, những việc người không giải quyết được, cứ yên tâm ta có thể giải quyết. Nhưng người cũng đừng có bày đặt ra oai Trấn đốc gì đó với ta, mọi người cứ thành thật với nhau người cũng sẽ có lợi ích. Nếu không ta không giúp đỡ, chuyện khó khăn của người mãi không thể giải quyết.

Phong lão đầu chưa biết rằng chuyện Tần Phi am hiểu nhất đúng là đánh rắn da dày?

"Phong Đốc sát nói như vậy ta cũng an tâm." Tần Phi cảm kích nói: **"Phép tắc của triều đình quan viên dưới ngũ phẩm sau năm mươi tuổi sẽ phải lui về nhàn tản hưởng thụ bổng lộc triều đình cho đến sáu mươi tuổi, sau đó lĩnh bổng lộc hưu trí của triều đình. Ta thấy tuổi Phong Đốc sát cũng đã sáu mươi rồi mà vẫn còn tận tâm tận lực một lòng vì phân sở An Đông, nhưng sức lực con người có hạn, còn nghe con cháu Phong Đốc sát nhiều lắm, chắc trai đời thứ tư vừa mới sinh ra. Ta thấy không bằng cứ bỏ những trách nhiệm nặng nề để Phong Đốc sát an dưỡng tuổi già hưởng niềm vui con cháu đầy đàn thôi."**

Sắc mặt của Phong lão đầu và mấy vị quan quân trong phút chốc thay đổi! Còn tưởng rằng cái tên trẻ tuổi trước mặt để đối phó, tên tiểu tử hỗn xược này mới gặp nhau mà chuyện đầu tiên là muốn thu lại chức quan béo bở của Phong lão đầu.

Lời nói của Tần Phi rất thuyết phục, có thể hương vị không phải là tốt như vậy. Ý lời nói là: lão đầu, chớ đứng hằm cầu không sót phân, về nhà ôm chặt trai đi thôi.

"Ta sinh làm người Sát Sự Thính, chết làm quỷ Sát Sự Thính. Danh tướng ngày xưa bảy mươi tuổi vẫn còn có thể chém tướng đoạt cờ, Phong mới mới năm mươi chín tuổi, chưa thành lão được? Ta muốn trọn đời làm việc cho Sát Sự Thính, làm việc cho phân sở An Đông."

Tần Trấn đốc, hảo ý của người, lão phu tâm lĩnh. Nhưng mà thật sự không cần. Hiện tại tinh thần của ta vẫn cực kỳ tốt, mười năm nữa cũng không có vấn đề gì." Phong lão đầu không nóng không lạnh trả lại mũi nhọn cho Tần Phi.

"Phong Đốc sát không cần khách khí, ngày mai sẽ làm thủ tục bàn giao. Nhân sinh trên đời không chỉ có mỗi chuyện công việc, con cháu của người cũng rất cần người." Tần Phi thành khẩn nói.

Phong lão đầu thở dài nói: "Mệnh ta phải lao碌, một ngày không ở Sát Sự Thính toàn thân đều không khỏe."

Tần Phi nhẹ nhàng ho khan một tiếng bưng chén trà lên.

Hà Khôn biết đã đến lúc mình phải ra đi rồi. Hắn hắng giọng một cái cất cao giọng nói: "Phong Đốc sát, ngài nhiệt tình với Sát Sự Thính như vậy, ta là văn bồi cũng bội phục vô cùng. Chuyện này cứ sắp xếp thế này, ngày mai Phong Đốc sát bàn giao công việc rồi lui về, sau đó thỉnh Trấn đốc đại nhân lại mời Đốc sát trở lại bổ trí một chức vụ đặc biệt cho ngài tại phân sở An Đông. Cũng là để phát huy sức lực còn thừa, Phong Đốc sát đức cao vọng trọng chắc chắn sẽ không chú ý đến chức quyền làm gì, ta thấy tại phân sở còn thiếu người gác cổng có kinh nghiệm lại giỏi đối nhân xử thế, vừa có tài ăn nói lại làm tốt việc quản sự. Không bằng Phong Đốc sát làm việc đó vì phân sở An Đông dốc nốt sức thừa."

"Người tính toán kiểu gì đó? Đây là chỗ cho người chõ cái mồm hôi thối vào sao?" Một vị quan bên cạnh phong lão đầu giận tím mặt chỉ vào mũi Hà Khôn quát mắng.

Tần Phi cười nói: "Hắn là quan phụ trách liên lạc cho phân sở, tất nhiên không phải là đồ này đồ nọ, vị này chính là. . ."

Viên quan kia ngạo nghễ nói: "Đốc sát quân tình khoa Mai Phàm."

"Hóa ra là Mai Đốc sát." Cái miệng Hà Khôn ngoài ba hoa phét lác ra cũng không hề kiêng nể bất cứ ai, hắn cười nói: "Đương nhiên là Đốc sát có thể xen vào rồi. Ngài cứ thoải mái mà xen, ta chẳng phải là thứ gì cả, có ngài mới là thứ gì đó thôi."

Phong lão đầu thấy nơi này sắp thành chỗ cãi nhau, lão đuổi ngón trỏ gõ mặt bàn, cắt đứt tình thế giương cung bạt kiếm giữa hai người, thản nhiên nói: "Tần Trấn đốc, lão phu không phải là không muốn thôi. Nhưng An Đông khác những chỗ khác nhiều lắm, rất nhiều việc cần người có kinh nghiệm đi làm, nếu lão phu lui nhiều việc phân sở An Đông phân sở không ai làm nổi. Đến lúc đó tổng thư trách tội xuống, bất lợi vẫn là Trấn đốc ngài đó."

"Ví dụ xem nào?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Phong lão nhân mỉm cười: "Tần Trấn đốc, giả như hôm nay ở biên giới An Đông có phát hiện bọn Ngụy Vũ Tốt hoạt động, nếu chỉ dựa vào lang nha phân tán ở các nơi thì căn bản không có khả năng tập trung lại tiêu diệt, thế nên phải phối hợp giữa quân đội và quan lại địa phương. Nếu tự thân Tần Trấn đốc đến nha môn yêu cầu xuất binh thì, chao ôi, ngài không biết trong đó có bao nhiêu khó khăn đâu, những bọn đó mà nhìn thấy chỗ tốt thì liều mạng đoạt, có phong hiểm sẽ sống chết mà thoái thác. Tám phần là ngài sẽ không xin được một tên lính nào. Nếu như lão phu đem cái tấm mặt mo đã ở An Đông hơn bốn mươi năm này đi xin xỏ thì mọi người trên dưới còn nể mặt mấy phần có thể đưa cho ít nhiều cũng là vài tên lính."

Phong lão nhân hạ thanh âm xuống thấp: "Nếu như Trấn đốc bất lực trong việc tiêu diệt nghịch tặc bị Ngự sử buộc tội thì cho dù Tổng đốc đại nhân muốn che chở ngài chỉ sợ cũng phải tốn rất nhiều công."

"Thì ra là thế." Tần Phi cười tủm tỉm nói: "Vậy người đúng là có thể lui rồi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 174: Tiểu diện hồ

Q.2 - Chương 174: Tiểu diện hồ

Không khí trong sảnh Mẫu đơn đột nhiên lạnh băng, tám vị quan quân không có một người nào còn có thể ngồi yên được. Cái tên thanh niên

trước mắt nhìn như là vô hại thế mà lại có thể toát ra khí thế dọa người như thế này làm chân tay bọn chúng luống cuống. Mười mấy năm qua đã có vài vị Trấn đốc nhậm chức ở An Đông nhưng chưa từng có ai vô lễ với bọn chúng như thế?

"Tần Trấn đốc có lòng tin một người có thể giải quyết tất cả các quan hệ với quan phủ, quân đội và thế lực địa phương ở An Đông sao?" Trong giọng nói của Phong lão đầu mang ý vị dọa dẫm rõ ràng.

"Không giải quyết được thì ta mặc kệ." Tần Phi trả lời dừng dừng: "Ta còn chưa quá hai mươi tuổi, sau này còn có rất nhiều cơ hội. Tuổi ta còn trẻ như thế đã bị bắt làm Trấn đốc, cho dù ta làm hỏng chuyện tại An Đông thì sẽ được điều đi chỗ khác. Ta biết rõ người có quen biết Nguyên Đề đốc, ta cũng biết, có người rất thân với Dịch Tổng đốc, nhưng mà..."

Tần Phi dừng một chút rồi lạnh lùng quăng tiếp một câu: "Ta với họ còn thân thiết hơn. Trấn đốc khác đứng trước mặt họ không dám thờ mạnh, không có nghĩa là ta không dám."

Phong lão đầu cười lạnh nói: "Bữa cơm của Tần Trấn đốc thật đúng là không dễ dàng ăn, đồ ăn còn chưa tới, ta cũng đã bị giáng chức thành dân thường rồi. Ăn xong bữa cơm này lão đầu tử không biết còn mạng để về nhà hay không đây!"

"Cái này hẳn là có!" Tần Phi thản nhiên nói: "Chuyện giết người, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ ta sẽ không động thủ."

Mỗi người đều nghe ra trong lời nói của Tần Phi có chứa sát khí. Hẳn đã nói không nên ép ta cũng đừng có chọc ta, nếu không bất cứ lúc nào đều có thể là 'Vạn bất đắc dĩ'.

Mai Phàm ý vào người đông thể mạnh, hừ lạnh một tiếng nói: "Nếu Tần Trấn đốc muốn Phong Đốc sát lui về, không bằng cũng cách chức ta luôn đi."

"Lời này chính là Mai Đốc sát tự nói đấy nhé." Tần Phi nghiêng đầu sang chỗ khác tìm Chu Lễ Uyên: "Ghi lại, nếu Mai Đốc sát đã thỉnh cầu như thế ta nhất định cho hắn thỏa mãn."

"Người. . ." Một luồng lửa giận chạy thẳng từ bàn chân lên tận đỉnh đầu, bàn tay Mai Phàm đang để ở dưới mặt bàn bỗng chuẩn bị nhấc bổng cả cái bàn lên.

Một bàn tay đầy nếp nhăn đè chặt bàn tay của hắn, Phong lão đầu đưa mắt nhìn hắn, hai người bọn chúng không cần nói chuyện chỉ cần trao đổi ánh mắt là trong tâm đã nhận thức được. Mai Phàm cố nén tức giận, ngửa mặt lên trời cười ha ha: "Hay, quả nhiên là tân quan mới bổ nhiệm đã biết o ép người, liên tiếp cách chức của ta và Phong Đốc sát, có phải là muốn gây khó dễ cho toàn bộ bát đại Đốc sát phân sở?"

"A, không phải!" Tần Phi cười nụ: "Đã mời mọi người tới dùng cơm thì chính là muốn nhã nhặn thương lượng. Phong Đốc sát là vì lớn tuổi, ta thương cảm muốn Phong lão được hưởng sự ấm áp của tình cảm con cháu. Về phần Mai Đốc sát, chức quan là triều đình trao tặng người là muốn người vì nước xuất lực. Không phải để người lấy ra uy hiếp ta. Cho nên, người không nghĩ làm, ta nhất định giúp người đạt được mục đích."

"Sáu vị Đốc sát, còn ai không muốn làm nữa?" Ánh mắt Tần Phi quét qua từng người.

Không có ai dám vào lúc này động chạm Tần Phi để mà xui xẻo, bọn họ lặng im không trả lời tỏ ra chính mình không tức giận chút nào.

Cửa phòng vang lên hai tiếng gõ cửa, tiểu nhị đẩy cửa đi vào, rượu thịt được bưng lên liên tục.

"Ta tuyệt đối hoan nghênh mọi người ở lại ăn cơm." Tần Phi miễn cưỡng nói: "Muốn đi, ta cũng không miễn cưỡng."

"Lão phu sẽ không ăn." Phong lão đầu không còn lòng dạ nào mà ở lại xã giao với Tần Phi, trong đầu toàn là ý nghĩ làm sao để được phục chức trở lại, lúc này đứng dậy vừa chấp tay vừa xoay người đi luôn.

Bảy vị Đốc sát đều đứng dậy muốn cùng theo Phong lão đầu đi ra ngoài.

"Tiễn Phong lão đoạn đường." Tần Phi chậm rãi dặn dò.

Lý Hồ Nô rời khỏi chỗ ngồi. Vóc người hắn cao lớn vạm vỡ, không giận mà uy. Hắn bước ba bước đã đi đến bên cạnh Phong lão đầu, đưa

tay tóm lấy cổ áo Phong lão đầu, xách cả người lên đi ra cửa ném ra ngoài. Chỉ nghe 'Rầm' một tiếng. Theo lý mà nói, có thể đứng gác bên trong nhà Dịch Tổng đốc dù đã lớn tuổi cũng có thể còn có một ít bản lĩnh, đáng tiếc đối mặt với lão ta chính là đệ nhất mãnh tướng Bắc Cương Lý Hồ Nô, một trảo kia làm cho toàn thân lão không có chỗ phát lực ngã một cái thật mạnh. Nếu không phải thân thể Phong lão đầu không tệ thì cú ngã này thế nào cũng làm cho lão không bị bệnh tim đột phát thì cũng là tai biến nào.

"Bảy vị cũng muốn đi sao?" Tần Phi ngược mắt lên nhìn, nhàn nhạt hỏi.

"Ặc, chúng ta đưa tiễn Phong lão mà thôi." Ngay cả Mai Phàm cũng biết hiện tại muốn đối đầu với Tần Phi thì sẽ bị thiệt thòi ngay, bảy người len lén liếc mắt nhìn ra ngoài thấy Phong lão đầu vịn thắt lưng khó khăn bò dậy không nổi nên phải ngồi xuống.

Tần Phi cầm chén rượu lên: "Ta là người rất dễ nói chuyện. Nhưng ta lại có một cái tính xấu đó là, lúc ta đảm nhiệm vị trí thủ lĩnh thì ta thích tự mình tính toán/ vạch ra kế hoạch. Quy củ của ta thì chính là quy củ của bộ hạ ta. Nếu như có người cho rằng ta nên dựa theo quy củ của bọn hã mà làm việc vậy thì người đó nghĩ sai rồi. Tần Phi ta liền muốn cứng đối cứng với hã, xem thử đồ sứ của hã cứng hơn hay vạc sứ của ta rắn hơn."

"Dạ dạ dạ!" Bảy vị Đốc sát thấp giọng đáp.

"Ta cũng biết các người không phục. Nhưng ta có cả một bụng giận dữ đây!" Tần Phi đứng dậy chậm rãi đi vòng quanh cái bàn, đang lúc đi sau lưng mọi người: "Ta lớn nhỏ gì cũng là Trấn đốc, ta có uy tín danh dự ở Đông Đô. Khi ta đến An Đông không có một bộ hạ nào ra cửa nghênh đón ta, không một người nào làm tiệc tẩy trần cho ta đừng nói cái gì là tặng quà gặp mặt. Ta mời các người ăn cơm mà nguyên một đám còn lấy lý do vớ vẩn đến chậm một canh giờ."

"Thời gian chính là tính mạng, thời gian chính là tiền tài." Tần Phi thờ dãi nói: "Các người lãng phí một canh giờ tính mạng của ta, có những con sâu từ lúc sinh ra đến lúc chết đi mất có một canh giờ thôi đấy. Ta

rất muốn không tức giận nhưng ta không làm được. Ta biết nếu ta lấy tư cách cấp trên để dọa các người tất các người không phục. Nếu ta động thủ tấn các người một trận, hôm nay các người nhẫn nhục nhưng ngày mai không chừng sẽ thuê người đâm sau lưng ta. Cho nên, ta chỉ có thể giảng đạo lý với các người."

"Già rồi thì lui thôi. Phong Đốc sát quản lý tiền nong đã vài chục năm cũng không phải là chưa kiếm đủ tiền, đã vợ vét cả một bụng tiền rồi mà vẫn còn muốn vợ tiếp sao? Người phải, nên biết đủ." Tần Phi trầm ngâm nói: "Ta muốn hắt lui về là đã nể mặt hắt lắm rồi, nếu bảo là không nể tình thì ta gài bẫy hắt rồi bảo Chu Lễ Uyên đưa đến Giam Tra Ty ở Đông Đô hỏi tội. Các người nói đi Giam Tra Ty nể mặt ta hay nể mặt hắt hả?"

"Dạ dạ là!" Chúng Đốc sát nơm nớp lo sợ đáp.

"Những lời cần nói ta đều đã nói, các người thích nghe thì nghe. Sau này còn nhiều thời gian, chúng ta có rất nhiều cơ hội độ sức." Tần Phi cười nói: "Ta nói à biết cái chức Trấn đốc này nếu ta làm hỏng chuyện thì cùng lắm bị điều về Đông Đô. Nhưng con cái nhà cửa các người đều ở An Đông, nếu không cẩn thận bị ta làm hư chuyện thì các người đến chỗ nào đây?"

Mồ hôi từng giọt từ trên trán Mai Phàm chảy dài trên mặt rồi rớt xuống chén trà kê một tiếng nhỏ, nhưng hắt không dám đưa tay lên lau.

"Không cần lo lắng như vậy. Ăn cơm, ăn cơm đi!" Tần Phi ngồi xuống, cầm chiếc đĩa: "Để ta nếm thử món ăn của tửu lâu nổi tiếng nhất An Châu xem tay nghề như thế nào."

"Trấn đốc chúng ta thật đúng là nham hiểm." Hà Khôn ghé sát bên tay Chu Lễ Uyên thì thầm: "Đến lành làm gáo vỡ làm muối cũng mang ra hù dọa, hiện tại mấy tên Đốc sát đều thành thật như chó giữ nhà."

"Không dễ như vậy đâu, Nếu như bọn chúng dễ dàng bị thu phục như vậy thì chúng không còn xứng với danh Bát đại Thiên vương rồi." Chu Lễ Uyên ghé lỗ tai khẽ khàng: "Trấn đốc nói, chúng ta phải chuẩn bị

để chiến đấu lâu dài, lúc này An Đông như vũng nước đục phải tìm biện pháp làm cho nó trong sạch."

"Hai người các người đừng nói nhảm, ăn cơm đi!" Tần Phi nâng chén rượu lên, cụng một cái... Khách và chủ tận hoan.

Phòng ốc ở phân sở An Đông quá cũ nát không phải là nơi thích hợp để công chúa điện hạ cành vàng lá ngọc có thể ở lại, nàng bị mấy con muỗi bé li ti cắn cho nổi mấy cục u, Cửu Công chúa buồn bực tản bộ ở hành lang thì có một mùi rượu bay đến thơm nức mũi. Nàng quay lại nhìn thì thấy Tần Phi đã ăn uống no nê trở về.

"Tần Phi. . ." Cửu Công chúa cau mày nói: "Đứng xa ta ra, cả người toàn mùi rượu. Đứng rồi, nói cho người chuyện này, lúc nào người tìm vài tên thợ sửa sang lại chỗ này nhé. Nơi này mà người ở được à, trong phòng nhiều muỗi đến mức hút khô máu người, lại còn có chuột leo góc tường, thật đáng sợ."

"Ôi, trong quỹ của phân sở chỉ còn mười bảy lượng, khuya hôm nay ta mời mọi người ăn cơm còn phải ghi nợ thì làm sao có tiền để sửa phòng." Tần Phi kể khổ.

"Chút lòng thành!" Cửu Công chúa cười khanh khách: "Nha môn lớn như thế mà muốn sửa chữa hết cả chắc cũng phải tốn hai vạn ba vạn lượng, cần tiền cứ tới tìm ta."

Phú bà đúng là phú bà, hai ba vạn lượng đối với người ta cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, bây giờ trong mắt Tần Phi thì Cửu Công chúa không phải là cô bé xinh đẹp mà là một đồng vàng rồi!

"Nghĩ đi, nếu ta có tiền tu sửa nha môn mà không có tiền phát lương bổng cho bộ hạ thì chả mấy chốc binh sĩ lang nha binh biến mất." Tần Phi lắc đầu nói.

"Quân lương cũng thiếu ư?" Cửu Công chúa mở to hai mắt nhìn, nàng lớn lên ở chốn thâm cung, thường xuyên nghe phụ hoàng nói về việc quốc gia đại sự, nàng cũng biết quan viên tham ô, nhưng nàng không biết vấn đề quân lương có thể dẫn đến binh biến, vậy thì còn ai dám động?

"Cũng không phải tất cả bị tham ô, mỗi tháng chỉ thiếu hụt mất gần một vạn lượng."

Cửu Công chúa vỗ lên bộ ngực căng tròn thản nhiên nói: "Chỉ có một vạn lượng à, nếu người thiếu tiền ta có thể cho người mượn."

Tần Phi lắc đầu: "Không thể, chỉ một hay hai tháng thì cô thật sự có thể trả giúp. Thế nhưng một năm hai năm thì sao? Chẳng lẽ cô muốn bù hai chục ba chục vạn lượng? Số tiền này cũng không phải nhỏ đối với công chúa như cô. Hà huống chi, dùng tiền của mình để lấp đầy chỗ thiếu cho người khác cũng không phải là chính đạo."

Tần Phi nói rất đúng tình hình thực tế, Cửu Công chúa suy tư một lát thấp giọng hỏi: "Có cần ta gửi một phong thư về Đông Đô thông báo tình hình này để phụ hoàng phái khâm sai đại thần đến xử trí không?"

"Ngàn vạn đừng." Tần Phi cười cười, cô bé này chỉ ở trong thâm cung, ít hiểu biết thế sự. Lễ thường không có quan nào mà không tham, làm quan trăm cay nghìn đắng, nếu như có thể vơ vét được một khoản thì tại sao bản thân không làm? Quan viên công minh liêm khiết không phải là không có mà là quá ít. Đại đa số quan viên ít nhiều đều có những thu nhập không chính đáng. Địa phương như An Đông có những chỗ đặc biệt hơn địa phương khác, thế lực địa phương vượt ngoài tầm tay những quan viên mà triều đình phái tới, tình huống này tất nhiên là nghiêm trọng.

Cửu Công chúa im lặng không nói gì, nàng mặc một bộ quần áo trắng muốt, trong bóng đêm thoạt nhìn thanh lệ thoát tục. Nhưng đó không phải là lý do mà Tần Phi nhìn chăm chăm vào nàng.

"Công chúa, có một chuyện rất là thú vị, đêm dài dằng dặc không có tâm trạng để ngủ, chúng ta chuẩn bị một bình trà xanh gối đầu nói chuyện có được không?" Trong lời nói của Tần Phi có âm mưu đen tối.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 175: Vua màn ảnh và diễn viên xinh đẹp biểu diễn

Q.2 - Chương 175: Vua màn ảnh và diễn viên xinh đẹp biểu diễn

Sáng sớm, ánh sáng mặt trời xua tan màn đêm yên tĩnh, những tiếng ồn ào náo nhiệt trở lại nhân gian. Đạo này An Châu sống một cuộc sống không có bão cát nên rất nhiều người đi ra bên ngoài hoạt động thân thể đón một ngày bận rộn.

Trên trán Phong lão đầu có dán cao, cứ như ngày thường đi vào cửa lớn phân sở An Đông rồi hướng gian phòng của mình xưa nay đi đến. Dọc đường lão gặp rất nhiều quan quân Sát Sự Thính, những người này vẫn như trước đây cung kính vấn an Phong lão đầu. Ở phân sở, người nào tay cầm tài chính chính là nắm số mạng của đại đa số người. Con, cháu Người muốn thanh toán ra sao? Mời nịnh hót, bợ dút Phong Đốc sát!

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, Phong lão đầu lập tức sững sờ khi nhìn thấy một bạch y thiếu nữ. Thiếu nữ say sưa xem một quyển sổ, một bàn tay nhỏ bé mềm mại áp má, bàn tay kia cầm quyển sổ. Nàng ngẩng lên, mới chỉ thể thôi nhưng với năm mươi chín năm từng trải của Phong lão đầu càng xem càng thuận mắt, càng xem càng ưa thích, cái khí chất cao nhã, xuất trần thoát tục trong lúc nhất thời hai con mắt của lão nhìn không chớp mắt.

Có lẽ cảm thấy mình thất thố, Phong lão đầu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, thấp giọng hỏi: "Cô nương là con cái nhà ai sao không có khuôn phép nào thế, đến phòng làm việc của lão phu làm gì?"

Bạch y thiếu nữ thản nhiên cười, khép sổ sách lại, nhẹ nhàng nói: "Các hạ chẳng lẽ là Phong Đốc sát ư?"

"Chính là lão phu, cô nương là..." Phong lão đầu thấy nàng ta khí chất cao quý, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều không quá mức, trong lòng lão biết cô bé này không phải người bình thường có thể nuôi dưỡng được, địa vị gia tộc chắc phải cực cao cho nên nói chuyện cũng cẩn thận hơn mấy phần.

"Hôm qua, Tần Trấn đốc đã nói tuổi tác Phong Đốc sát đã cao cần phải nghỉ ngơi vui hưởng tuổi trời. Trong lúc gấp gáp chưa tìm được

người có khả năng quản lý ty Độ khoa nên mời bản cô nương tạm thời lĩnh chức Đốc sát đến ty Độ khoa làm việc. Hì hì, ta chưa bao giờ làm quan nên không biết làm quan có thú vị hay không." Bạch y thiếu nữ không trả lời câu hỏi của Phong lão đầu.

Lần này có thể chọc giận Phong lão đầu, với tư cách của lão tại An Đông cho dù Tổng đốc tỉnh An Đông thấy lão cũng phải khách khí mà gọi một tiếng Phong lão, Tri Phủ An Châu lại càng phải nể mặt lão. Thế mà cái cô nương này tự nhiên chẳng kể lớn bé không nói không rằng chiếm vị trí Đốc sát ty độ khoa của mình, lại còn lớn lối nói cái gì mà thú vị nữa. Chẳng lẽ lão phu mấy mươi năm làm việc cho Sát Sự Thính là đùa giỡn sao?

Bàn tay Phong lão đầu vỗ lên bàn gỗ nghiêm nghị trách mắng: "Dã nha đầu [DG: Nha đầu thôn quê kia], đừng tưởng dựa dẫm vào Tần Phi là lão phu sợ ngươi. Tư độ khoa chưa tới phiên một đứa con gái miệng còn hôi sữa đến làm chủ, cút ra ngoài cho ta, nếu không, lão phu gọi người giam ngươi lại giờ."

Nổi bực mình của Bạch y thiếu nữ hiện lên khuôn mặt xinh đẹp, nàng được nuôi dạy cẩn thận nên không muốn mở miệng mắng người ngược lại nàng bình tĩnh nói: "Phong Đốc sát, Tần Phi dù là Trấn đốc, nhưng hắn chưa thể làm chỗ dựa cho ta. Người cử thử gọi người bắt ta lại xem."

"Bắt ngươi thì sao?" Phong lão đầu cười lạnh nói.

Bạch y thiếu nữ thản nhiên nói: "Nếu không phải là tru di cửu tộc nhà ngươi thì ta không phải là họ Sở mà đổi sang họ Phong của ngươi."

Tru di cửu tộc? Họ Sở? Hai mắt Phong lão đầu trợn tròn đầu óc già nua nhanh chóng hoạt động, lão nhìn lại thiếu nữ cao nhã quý phái này, đột nhiên đoán được thân phận của nàng, lập tức hai đầu gối mềm nhũn quỳ trên mặt đất: "Chẳng lẽ là công chúa Điện hạ? Điện hạ sao lại tới cái nơi vắng vẻ như An Đông này?"

Cửu Công chúa u oán thở dài rồi thản nhiên nói: "Ta hiện tại đã bị tước sắc phong công chúa rồi không cần xưng hô điện hạ nữa."

Bây giờ chỉ có một vị công chúa bị tước sắc phong nên người nào sáng suốt cũng biết nó có ý nghĩa gì. Phong lão đầu làm sao mà biết được Tần Phi đến An Đông còn mang theo Cửu Công chúa. Kỳ thực, điều này cũng không thể trách lão, Tần Phi vừa nhậm chức lại phải đi ngay đến An Đông, hơn nữa không phải bệ hạ muốn cho Cửu Công chúa theo Tần Phi. Giờ đây hai người chưa có bất cứ quan hệ nào, không thể coi là gia quyến, đương nhiên sẽ không ghi ở trong thông cáo nhậm chức, chỉ có thể coi là nhân viên Tần Phi đem theo mà thôi, Phong lão đầu làm sao có thể biết rõ trước mắt chính là Cửu Công chúa? Người ta đường đường là công chúa trên cao đến cướp đoạt vị trí Đốc sát ty của mình, cho dù Phong lão đầu đứng canh ở nhà Dịch Tổng đốc thì sao, chẳng lẽ có thể hơn cả con gái ruột của bệ hạ sao?

"Cửu Công chúa, vi thần thật sự là mắt mù." Phong lão đầu ra sức tát vào má mình mấy cái. Chỗ này hôm qua đã bị Lý Hồ Nô làm cho ngã sừng bây giờ lập tức sừng cao hơn, lão hô lớn: "Đắc tội công chúa, thỉnh công chúa thứ tội."

"Phong Đốc sát..." Thanh âm Tần Phi từ ngoài cửa vọng vào, ngay sau đó đi vào phòng làm việc, hần nhìn cười Phong lão đầu rồi ha hả: "Ôi, mới sáng sớm đã vội vàng đến làm thủ tục bàn giao sao? A, Phong Đốc sát là lão tiền bối, những ấn tín gì đó, lão cứ nói một tiếng, ta phái người đi lấy là được. Lão nhân gia người tuổi cao đi xa như thế vạn nhất mệt mỏi có gì không hay ta không biết nói thế nào với người nhà của lão."

Phong lão đầu không dám tiếp tục ngang ngược trước mặt công chúa, người ta chỉ gửi một phong gia thư đến hoàng cung không may đề cập tới chuyện này thì sẽ có thị vệ đại nội cầm đao đến An Đông cắt đầu như chơi, chuyện này không nên để xảy ra, khuôn mặt cười tươi gập đầu liên tục.

Giao ấn tín xong, Phong lão đầu mồ hôi đầm đìa, đang muốn rời khỏi đây, đột nhiên nghe thấy Cửu Công chúa nói: "Trước khi đi, ta còn có vài chuyện muốn hỏi người."

"Công chúa xin cứ hỏi." Bộ dạng Phong lão đầu thành thật như trẻ ba tuổi.

"Mồng chín tháng ba, người chi bảy trăm lượng bạc, trong sổ ghi là mua sắm văn phòng tứ bảo." Cửu Công chúa vừa cười ha ha vừa nói: "Tuy ta xuất thân từ cung đình tự mình chưa bao giờ mua thứ đó nhưng không có nghĩa ta không biết những thứ này giá trị bao nhiêu. Bảy trăm lượng có thể mở được mười quầy hàng văn phòng tứ bảo, chẳng lẽ người muốn binh sĩ lang nha đều cầm bút lông đi đánh giặc sao?"

Không đợi Phong lão đầu giải thích, Cửu Công chúa di chuyển những ngón tay ngọc trên sổ sách rồi nói tiếp: "Mồng hai tháng tư, người báo ba trăm hai mươi lượng bạc trắng, ghi là tiền đi lại. Một ngày thuê xe ngựa đơn là bốn đồng bạc. Người thuê tám trăm con ngựa chắc? Chưa nói đến chuyện gộp tất cả các xe ngựa ở An Châu chưa chắc đã có đến tám trăm con ngựa, cho dù có người muốn mọi người đi đánh giặc à? Tám trăm con ngựa đủ trang bị ột đội một nghìn người đấy."

"Còn có. . ."

Cửu Công chúa định nói tiếp, Phong lão đầu đã đứng không yên thấp giọng nói: "Có thể do vì thần tuổi cao hồ đồ nhất thời nhớ lầm."

"Đã sai rồi, vậy thì đền đi." Đôi mắt đẹp của Cửu Công chúa chớp một cái, cười dịu dàng nói: "Một quyển sổ, ta kiểm tra thiếu hụt hơn một ngàn lượng. Thật không biết lão nhân gia người nhớ lầm bao nhiêu, bản cô nương cũng lười kiểm tra tiếp. Như vậy đi ta cứ coi như người mỗi quyển sổ thiếu hụt một ngàn lượng. Để ta đếm, một, ba, bảy... nơi này tổng cộng có mười ba quyển sổ, người chi ra một vạn ba ngàn lượng bạc xong thì được yên ổn cáo lão về quê."

"Điện hạ, ngài giết lão hán, lão hán cũng không lấy ra nổi một vạn ba ngàn lượng đâu." Phong lão đầu lệ rơi đầy mặt, cô nương này trông thì cao quý trang nhã, không biết có phải do sống cùng Tần Phi đã lâu hay không, tại sao nói với làm đều giống phong thái Tần Phi đến vậy. Mười ba quyển này đúng là sổ sách, mới ghi vào sổ sách hơn phân nửa, những gì không ghi được vào sổ sách lại coi là thâm hụt sao?

Tần Phi thở dài phê bình: "Công chúa nàng mới làm Đốc sát ngày đầu tiên hoàn toàn không có kinh nghiệm, đối đãi lão nhân gia không khách khí tẹo nào. Phong Đốc sát cả đời phục vụ Sát Sự Thính, cho dù lấy vài đồng bạc cũng là đúng theo lý thường. Nàng cho rằng mấy đồng bổng lộc là có thể mua bốn mươi năm thanh xuân của Phong Đốc sát, vì Sát Sự Thính mà bán mạng sao?"

"Ý người là gì?" Cửu Công chúa mở trừng hai mắt hỏi ngược lại.

Tần Phi lắc đầu nói: "Một vạn ba ngàn lượng thật sự là quá nhiều, ít đi một chút, để lão nhân gia lưu chút tiền dư an tâm về già."

"Vậy người cảm thấy bao nhiêu thì phù hợp?"

Phong lão đầu trơ mắt nhìn Tần Phi, lão quan sát Tần Phi từ lúc mới đến cho đến tận bây giờ, trong mắt lão chỉ có giờ khắc này Tần Phi nhìn như thế nào cũng thuận mắt, quả thực đáng yêu cực kỳ.

Tần Phi bấm ngón tay tính toán rồi nói ra: "Ta tính như vậy đi, một vạn hai nghìn chín trăm lượng."

Phong lão đầu ngòai phịch xuống đất, cắn chặt môi dưới để những lời lẽ bẩn thỉu của mình không vượt ra ngoài.

"Ừ, một trăm lượng đối với người tầm thường có thể ăn trong ba năm." Cửu Công chúa tận tình khuyên bảo: "Phong Đốc sát tiết kiệm một chút, một trăm lượng có thể ăn trong bốn năm năm đấy. Nếu Tần Trấn đốc đã mở miệng muốn giảm miễn cho người, vậy thì lấy con số này đi, bây giờ người về nhà chuẩn bị, ngày mai phái người đưa ngân phiếu tới đây là được, người lớn tuổi rồi không cần tự mình đến đây chuyển nữa đâu."

Nghe những lời quan tâm như vậy, Phong lão đầu rất muốn vả thật mạnh vào miệng đôi cậu nam nữ trước mắt này. Nhưng luận đánh, đánh không lại Tần Phi, luận quyền thế, bấp đuôi của mình không bằng một ngón tay của tiểu cô nương thanh tú động lòng người kia.

"Đa tạ ân điển Điện hạ, đa tạ Trấn đốc đại nhân nghĩ đến cái tình."

Hai mắt Phong lão đầu rưng rưng, chống tay đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Chờ một chút!" Cửu Công chúa kêu lên.

Phong lão đầu thật sự chịu không nổi, vừa rồi gọi mình đừng đi rồi dọa nạt mất luôn một vạn ba ngàn lượng bạc, hiện tại lại bảo mình chờ chút, còn cho người ta sống sao?

"Điện hạ có gì phân phó?" Về mặt Phong lão đầu như đưa đám thều thào nói.

"Trở về ôm cháu chắt, ở yên trong nhà chờ ta gọi. Ta là người đáng thương bị đuổi ra khỏi nhà nên đến An Đông ở tạm, ta không muốn chứng kiến phát sinh chuyện bất hòa." Cửu Công chúa thân nhiên nói: "Ta biết rõ người có nhiều quan hệ ở An Đông, nếu có người muốn gây khó dễ ta lại phải làm phiền Phong Đốc sát ngài chạy đi chạy lại. Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!" Mặt Phong lão đầu nhăn nhó như có gì khổ sở như có gì thâm thù, ý tứ của công chúa là, người đã không phải là Đốc sát đừng có nghĩ đến trò trả thù báo thù, hoặc là ngầm gây khó dễ cho phân sở. Chỉ cần có chuyện này chắc chắn sẽ tính trên đầu lão.

"Đi thôi!"

Đợi đến khi Phong lão đầu đi xa, Cửu Công chúa mở miệng thở một cái thật dài, nàng ngồi xuống cười tủm tỉm và hỏi: "Thế nào, lời người dạy ra buổi tối hôm qua ta không nói sai gì chứ?"

"Không sai chút nào." Tần Phi khen: "Khá hơn so với tưởng tượng của ta."

"Ta khổ cực như vậy, người nghĩ xem cần phải báo đáp ta như thế nào?" Cửu Công chúa hỏi.

Tần Phi mở trừng hai mắt: "Trong người vi thần không có đồng nào đành nguyện ý lấy thân báo đáp công chúa." Hắn lén liếc nhìn Cửu Công chúa thấy khuôn mặt xị xuống, trong lòng vui vẻ nói tiếp: "Chắc hẳn công chúa không đành lòng làm cho vi thần tự nhiên mất trình tiết vô ích, hay là nụ hôn đầu tiên tháng này của Tần Phi, không biết công chúa có vui lòng nhận không?"

Trong tiếng mắng mỏ của Cửu Công chúa, thân ảnh Tần Phi như điện, liên tiếp né tránh bút lông đoạt mệnh, nghiêng mực truy hồn, sổ sách tất sát, chúng bị ném tung tóe ra khỏi phòng làm việc.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 176: Tìm thú vui.

Q.2 - Chương 176: Tìm thú vui.

Đắc tội với công chúa không phải là việc nhỏ, người bình thường nếu gây sự với công chúa nhất định cái đầu không giữ được.

Tần Phi hiểu một cái đạo lý, không phải người đàn bà nào cũng giống Lôi Lôi - không biết hổ thẹn, cũng không phải mỗi người đàn bà đều giống như Quản Linh Tư, biết điều và nghe lời, dù ỉnh ra sức lợi dụng thì mặt nàng cũng chỉ đỏ lên, bộ dạng xấu hổ càng làm cho Tần Phi càng chiếm tiện nghi càng vui thích.

Cửu Công chúa cũng là một người như vậy, vì Tần Phi cười nhạo hơi quá đáng, công chúa Điện hạ quyết định ba ngày bất hòa không cùng tên xú nam nhân này nói một câu, ra vẻ mình rất giận dữ.

Nhoáng một cái hai ngày đã trôi qua, Tần Phi chưa cảm thấy có gì là lạ, dù sao công việc ở phân sở khá nhiều, nhưng Cửu Công chúa đã cảm thấy không thoải mái rồi. Mọi người đều biết rõ thân phận nàng nên lời nói hành động rất cung kính ngay cả những người chủ chốt cũng không muốn tranh luận với nàng. Mới có hai ngày nhưng Cửu Công chúa đã cảm thấy không thú vị, vì vậy nàng quyết định rút ngắn thời hạn trừng phạt đối với Tần Phi xuống còn hai ngày, nói cách khác khuya hôm nay Tần Phi được phóng thích tự do.

Bận bịu với công việc buồn tẻ bề bộn của ty độ khoa xong, Cửu Công chúa quyết tâm đi sang phòng làm việc của Tần Phi, trong nội tâm nàng thầm nghĩ hôm nay bản công chúa cho người mặt mũi, ta mở miệng trước. Nếu cái tên tiểu tử thối nhà người còn không biết đường tử tế mà báo đáp bản công chúa. Hừ, thì có phần quá không biết suy xét rồi, sau đó sẽ không quan tâm người nữa.

Phòng làm việc của Tần Phi đang mở rộng cửa, đường đường một vị Trấn đốc một tỉnh đang ngồi trên ghế dựa lớn, hai chân bắt chéo để

trên bàn hai mắt lim dim ngủ.

Nhìn thấy bộ dạng mỗi mặt của hăn, Cửu Công chúa không hiểu làm sao mà cơn tức giận ở trong lòng đột phát, nàng đứng ở cửa ra vào lãnh đạm giễu cợt: "Làm quan Đại Sở thật là hạnh phúc, cứ ba lạng nhặng ngủ gà ngủ gật cũng có thể hưởng bổng lộc mỗi tháng, khó trách nhiều người có bị đánh vỡ đầu cũng muốn làm quan."

"Ô, công chúa Điện hạ tới à!" Từ trên ghế Tần Phi giật nảy mình cười một điệu xấu xa: "Nói được là tốt rồi, ta còn tưởng rằng sớm hôm qua công chúa Điện hạ mắng ta đến quá sức bị 'mất tiếng' rồi!"

Tần Phi cố ý nhấn mạnh hai chữ mất tiếng, Cửu Công chúa thầm than một tiếng, quả nhiên là giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Coi như kế hoạch sửa chữa những lỗi lầm tuổi trẻ cho người của bản công chúa hủy bỏ thôi. Tên nam nhân trước mắt này quá bất trị rồi!

"Tần Trấn đốc!" Cửu Công chúa nghiêm mặt nói: "Nha môn tội tệ quá, ta đi qua phòng bếp nhìn thoáng qua thì trong phòng bếp có đầu bếp đã nhiều tuổi, móng tay để dài không cắt, ai biết trong móng tay có bao nhiêu bùn? Nói không chừng có thể trồng khoai tây đấy. Cơm nha môn ta không ăn. Từ lúc đến An Châu ta còn chưa đi ra ngoài tý nào, người biết chỗ nào có quán ăn ngon dẫn ta đến nếm thử. Nếu hương vị thật sự không tệ coi như người lập công chuộc tội."

"Ta chỉ mới nếm một chút ở Túy Giang Nam, nơi này cũng không tệ lắm, đi đến đó luôn đi." Tần Phi hoàn toàn không coi Cửu Công chúa là nữ nhân, hăn vừa nói chuyện vừa cời sạch quan phục ra rồi mặc thường phục vào.

Cửu Công chúa kêu một tiếng lấy hai tay che con mắt, nhưng là thân bất do kỷ hé mắt qua khe các ngón tay nhìn trộm, từ nhỏ đến lớn nàng còn chưa nhìn qua cánh tay trần của thái giám, đương nhiên không biết thân thể nam nhân như thế nào. Nàng nhìn thấy cơ bắp cuộn cuộn trên cơ thể Tần Phi đúng là mở rộng tầm mắt. Nhưng công chúa lại muốn giữ mình, nàng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, giả vờ không nhìn thấy gì tự mình đi ra khỏi phòng trước.

Hai người rời phân sở An Đông, trên đường cứ người này hỏi người kia đáp làm rất nhiều người đi đường phải liếc mắt nhìn. Một đôi nam nữ, nam tuấn lãng, nữ mỹ mạo, cả hai người lại có khí chất xuất chúng rất hiếm thấy, có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ. Rất nhiều người qua đường nhìn thấy hai người trong lòng tán thưởng mãi không thôi, tất nhiên cũng có vài người trong lòng đổ kị âm thầm nguyện rửa một đôi trời sinh này như: sau khi thành thân mới phát hiện cả hai là huynh muội ruột thịt đã nhiều năm thất lạc.

Đến cửa Túy Giang Nam, Tần Phi khách khí hỏi gã sai vặt: "Hôm nay ta không hẹn trước, bên trong có còn bàn không?"

Gã sai vặt làm sao nhận ra Tần Phi là ai? Y nhìn xung quanh đại sảnh, cau mày nói: "Quan nhân, đã đầy khách rồi, bên trong phòng đều đã có người hoặc đã được đặt trước. Nếu ngài có thể đợi được thì ghi số xếp hàng. Có người ăn xong liền chuẩn bị bàn cho ngài."

"Đói không?" Tần Phi quay đầu lại hỏi Cửu Công chúa.

"Không đói, chờ một chút cũng không sao." Cửu Công chúa mỉm cười nói.

Hai người lấy số hiệu rồi ngồi ở bên cạnh quầy hàng kiên nhẫn chờ đợi, Tần Phi kể sơ qua mấy chuyện lý thú xảy ra trong hai ngày qua, chọc cho Cửu Công chúa cười run rẩy hết cả người.

Một bàn ăn cách đó không xa có vài gã nam tử đang ăn uống, đột nhiên nghe thấy tiếng cười như chuông bạc liền đưa ánh mắt nhìn sang, gã nhìn thấy Cửu Công chúa dung nhan tuyệt mỹ, lập tức ghen hống nhìn trân trối, thiếu chút nữa cả nước miếng cũng rơi xuống. Gã nam tử ngồi ghế đầu vẫy tay gọi tiểu nhị, gã đợi tiểu nhị tới liền hỏi: "Đôi nam nữ ngồi ở bên quầy có lai lịch thế nào?"

"Nghe giọng nói không phải người địa phương, cũng chưa biết chừng có lẽ là đến thăm người thân." Tiểu nhị thành thật đáp.

"A, người đến chỗ bọn họ nói không phải chờ làm gì. Chúng ta có bốn người mà chiếm cả bàn bát tiên, không bằng cùng ăn uống với nhau." Hán tử kia trầm giọng nói.

Tiểu nhị biết rõ mấy gã đó là ai nên đang hơi khó xử, gã hán tử kia giận dữ quát: "Điếc à? Muốn ăn đòn phải không?"

Điểm tiểu nhị sợ tới mức toàn thân run lên, mấy gã ông nội này mà đánh thì chắc hẳn phải nằm trên giường hai tháng, y mang bộ mặt cầu xin đến cạnh Tần Phi thấp giọng nói: "Quan nhân, có mấy vị khách quan thấy hai người các người ở bàn bên này liền nói nếu các người không ngại có thể qua đó ăn uống cùng nhau cho vui."

"Xem ra, người phương bắc thật sự hiếu khách!" Cửu Công chúa ha ha cười: "VẬY phải đi."

Nếu công chúa nói muốn đi đương nhiên Tần Phi sẽ không làm mất hứng, hẳn đứng dậy, ôm quyền hướng về phía bốn nam tử rồi dẫn Cửu Công chúa đi tới.

Tiểu nhị dám chiêu ử đột nhìn đôi nam nữ trẻ tuổi không biết sống chết, trong lòng thầm nghĩ, các người tưởng bữa cơm này ngon lành thế sao?

Hai người đi tới, gã hán tử cầm đầu đứng dậy ngay rồi nói: "Hữu duyên tương kiến chính là khách, ngồi, ngồi!"

Tần Phi mỉm cười nói: "Vậy thì đa tạ tấm thịnh tình của các vị."

Tần Phi kéo hai cái ghế bên cạnh lại, đang định đỡ Cửu Công chúa ngồi xuống, gã hán tử cầm đầu đột nhiên cười nói: "Cô nương đương nhiên phải ngồi lên ghế đầu, đến đi, chỗ này là của ta."

Tần Phi nhú mày, còn cười nhạo: "Chúng ta đều ngồi ghế đầu cũng hay."

"Đừng thẹn thùng mà!" Gã hán tử kia hoàn toàn không để ý tới Tần Phi, đứng dậy kéo cánh tay Cửu Công chúa cánh tay, mặt cười đậm đàng.

Cửu Công chúa rút tay lại mặt biến sắc trách mắng: "Các người muốn làm cái gì?"

"Ơ kìa, chẳng qua chỉ là uống vài chén mà thôi!" Gã hán tử kia chẳng biết xấu hổ bưng chén rượu đến gần Cửu Công chúa cười ha hả nói: "Đương nhiên rồi, uống xong mọi người cùng nhau tìm chỗ chọc ghẹo đùa bỡn. Cái tên mặt trắng bên cạnh người có vẻ cũng dài dầy. Nhưng

muội muội à, người còn nhỏ tuổi chắc không biết rất nhiều nam nhân đều là ngân dạng sáp đầu thương nhìn thì tốt mà không dùng được. Ở lại vui vẻ cùng chúng ta đảm bảo người sẽ biết thế nào là sung sướng."

Cửu Công chúa nghe gã nói thô bỉ, khe khẽ hỏi Tần Phi: "ngân dạng sáp đầu thương là cái gì?"

Tần Phi ghé vào tai nàng nhỏ giọng giải thích vài câu, khuôn mặt xinh đẹp của Cửu Công chúa phát lạnh, cười nhạt: "Bốn tên này, chuyện vui này do các người tự tìm đến đấy nhé!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 177: Tâm sự thiếu nữ.

Q.2 - Chương 177: Tâm sự thiếu nữ.

Túy Giang Nam huyền ảo trong khoảnh khắc phong tiêu tản mát, phát sinh trong đại sảnh tiểu xung đột nhỏ đã hấp dẫn không ít thực khách nhãn quang.

Có thể đến Túy Giang Nam ăn cơm đều là những người có tiền trong túi, mấy gã đại hán này đã quen mặt ở đây nên rất nhiều người theo bản năng ngậm miệng không ăn gì, ánh mắt thương hại nhìn đôi nam nữ lẻ loi này, âm thầm thay bọn họ đổ mồ hôi hột, tại sao lại bất cẩn đi trêu chọc mấy gã sát tinh này?

Cửu Công chúa lạnh băng nói ra lại khiến bốn gã đại hán cười rộ, gã đại hán cầm đầu cợt nhả: "Thì ra là gặp được liệt nữ trong trắng, thế nhưng ta lại thích những cô bé kiểu như vậy. Các huynh đệ có nhớ ở hẻm cây liễu phủ An Châu có Điền quả phụ được tặng tấm biết trình tiết, buổi tối tháng trước lão tử một cước đạp vỡ cửa nhà nàng ta xông vào sung sướng một đêm. Phải nói, những cô nàng thủ thân như ngọc này hương vị ngon ngọt hơn mấy cô nương trong kỹ viện nhiều lắm."

"Để ta dạy dỗ bọn chúng, đừng nói chuyện sống chết với ta." Sát ý Cửu Công chúa đột ngột hiện rõ, nàng nói khẽ với Tần Phi.

Tần Phi có bận tối mắt vẫn thông dong, hần vẫn khoanh tay trước ngực khẽ cười nói: "Bọn chúng đang đùa giỡn nàng chứ có phải đùa giỡn ta đâu. Muốn dạy dỗ thì một mình nàng động thủ mới. Nhưng nếu muốn ta hỗ trợ cũng không phải là không thể được..."

Đôi lông mày nhỏ nhắn của Cửu Công bức bội nhú lại, nàng sáng giọng: "Người lại muốn đùa giỡn vô lại cái gì nữa?"

"Mặc dù ta không đến nỗi để cho nàng lấy thân báo đáp báo đáp ta, nhưng nếu muốn ta động thủ thì ít nhất gọi một tiếng Phi ca ca để ta nghe một chút đi." Mũi chân Tần Phi nhẹ nhàng vạch trên mặt đất vài cái: "Quyền cước không có mắt, vạn nhất ta bị người đánh trọng thương, ít nhất còn nhớ có một cô nương xinh đẹp ngọt ngào kêu ta một tiếng Phi ca ca, trong lòng dễ chịu một chút."

Đổi mặt với tên bại hoại như thế người có biện pháp gì? Người còn có thể làm cái gì?

"Phi ca ca!" Cửu Công chúa kéo ống tay áo Tần Phi ỏn ẻn gọi một tiếng.

"Ồ kìa, vừa mềm còn tê tái cả người, không chịu được nữa rồi..." Tần Phi giả vờ lung lay sắp ngã xuống, đột nhiên đánh ra một quyền.

Gã đại hán còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra đã bị một quyền của Tần Phi chấn bay, thân thể cao lớn ngã về phía sau liên tiếp làm đổ hai cái bàn, rượu và thức ăn bắn tung tóe lên ngoài, một nồi lẩu gồm nước nóng và than đỏ hồng rơi xuống làm gã kia bị bỏng, lập tức kêu lên thảm thiết.

"Muốn chết à!" Gã đại hán ngồi ghế đầu gầm lên rút một thanh đao sừng trâu đeo bên hông, thân đao sáng loáng làm loá con mắt, thực khách trong hành lang lập tức đều kinh hô.

Ánh đao bay lượn, lăng lệ vô cùng áp sát mặt Tần Phi, xem ra người ta chán nhìn cái tên mặt trắng trước mặt, đại hán cười hung tợn vung đao bổ xuống mạnh mẽ. Khi có được tấc sắt trong tay, gã lại có cảm giác quen thuộc thấm vào da thịt, từng tên thuộc hạ bị đánh bay nhưng lưỡi đao mãi vẫn chưa chém tới. Trước mắt hoa lên, đầu vai gã bị

người ta nhẹ nhàng vỗ, thanh âm của tên nam tử kia vang bên tai: "Xuất đao quá chậm."

Gã đại hán điên cuồng hét lên một tiếng, trong chớp mắt lại giơ đao lên chém xuống, đột nhiên có một bàn tay ở ngay trước mắt không ngừng phóng đại tát thật mạnh vào mặt gã. Bốp một tiếng giòn vang, mặt gã đại hán xám xịt lại, trên mặt lập tức có hình bàn tay năm ngón màu đỏ. May mà một kích này Tần Phi đã thu lại lực đạo, nếu không chỉ cần một cái tát này đầu của gã đã nát như tương.

Tất cả những động tác này đều diễn ra trong một chớp mắt chỉ còn hai người thấy rõ ràng tình huống hai người đồng bọn ngã xuống. Bọn họ hít vào một luồng lương khí, biết rõ gặp tay cứng cựa nên không dám liều mạng với Tần Phi, một tả một hữu chạy mau về hướng Cửu Công chúa để tóm nàng lại làm con tin.

Nhưng bàn tay bọn chúng còn chưa đến vai Cửu Công chúa, hai người đã bị Tần Phi ột cước bay xa một quãng ngã rầm xuống.

Bốn người đau đớn nằm trên mặt đất rên rỉ, nửa ngày cũng chưa đứng dậy được, thực khách trong nhà biết rõ mấy gã này là ai nhưng rất nhiều người buột miệng khen một tiếng 'Hào'. Nhiều người buột miệng liên tiếp nhau như vậy mà âm thanh khen kia lại cứ nghẹn mãi ở cổ làm không khí trong phòng rất quý dị, bốn gã kia cảm thấy cực kỳ khó chịu.

"Chỉ như vậy thôi sao?" Cửu Công chúa đậm chân nói: "Ta muốn tru di cửu tộc bọn chúng."

"Hay nhỉ, đừng động một chút lại dọa người ta tru di cửu tộc. Lưu manh ở Đại Sở lưu nhiều lắm, nếu đồng ý tru di cửu tộc mỗi gã thì cả nước chắc sẽ bị giết hơn phân nửa rồi." Tần Phi miễn cưỡng vỗ vỗ hai tay, dường như hân cảm giác mình động thủ đánh mấy người kia như bị dính bẩn vào tay.

Trong phòng yên tĩnh thì có âm thanh cầu thang gỗ rung lên do bàn chân đạp lên từ xa truyền tới, Tần Phi đưa mắt nhìn thì thấy có một nhóm người từ lầu hai đi xuống, đứng giữa là một nam tử tuổi chừng bốn mươi, dung mạo tầm thường, mặt có một vết sẹo chạy từ khóe mắt

thẳng đến mang tai, mặc dù vết sẹo đã mờ nhưng không giấu được con mắt Tần Phi, chính vì có vết sẹo này làm cho khuôn mặt nam tử này có nét tàn bạo.

Hắn kinh ngạc nhìn bốn gã nằm trên mặt đất sau đó quát hỏi: "Thiệt Đại Bàng? Có chuyện gì xảy ra?"

Gã đại hán đang rên rỉ đau đớn ôm một bên mặt bị tát, gắng gượng ngẩng đầu hướng nhìn sang khúc cua chỗ cầu thang khản giọng kêu lên: "Khổng chưởng quỹ...Tiểu tử này cứng quá."

Nhãn quang Khổng chưởng quỹ chiếu lên người Tần Phi, sắc mặt dần dần âm trầm, tay phải vung lên, trầm giọng quát: "Bắt lại cho ta!"

Hơn mười người nên cạnh y đột nhiên xông ra đi thẳng đến chỗ Tần Phi và Cửu Công chúa.

Cửu Công chúa vốn tưởng rằng còn có trò hay để xem, đột nhiên cái eo nhỏ nhắn bị xiết chặt, hoá ra là bị cánh tay Tần Phi ôm chặt. Nàng thất kinh hỏi: "Làm gì vậy? Không đánh nữa à?"

"Đánh cái gì đánh, chạy mau đi!" Tần Phi không nói hai lời, ôm Cửu Công chúa tông cửa xông ra, nhanh như chớp hai người chạy ra đường cái, hơn mười tên sau lưng thân thủ cũng khá í ới gọi nhau điên cuồng đuổi theo. Cho dù nhìn thấy bóng lưng Tần Phi càng ngày càng mờ hồ, tiếng kêu bọn chúng cũng không giảm mà ngược lại càng lớn tiếng hơn. Đuổi đã không kịp người ta cả đám gắng quát to một tiếng cơ bản là muốn lão đại biết rõ huynh đệ chúng cũng không an nhàn.

Những người đang đi trên đường thấy một đôi nam nữ xinh đẹp chạy nhanh như gió lốc bão táp thì kinh hãi thiếu chút nữa rơi mất tròng mắt. . .

Ngoặt ngang ngoặt dọc qua hai con đường, hai bàn tay của Cửu Công chúa nắm lại thành tiểu quyền gom hết sức lực đâm loạn vào đầu vai Tần Phi, miệng nàng mắng: "Buông tay ra, không được chạy. . ."

Kỳ thực ngay từ đầu nàng hoàn toàn không muốn chạy tí nào, tốc độ của Tần Phi làm cho người khác sợ hãi than thầm, cho dù dưới chân nàng có mọc ra bánh xe cũng không thể đuổi kịp, mà Tần Phi một tay ôm nàng ở trong ngực chạy một mạch lâu như vậy. Cửu Công chúa tức

giận, cũng không phải vì phải chạy trốn, mà là vì bị Tần Phi ôm trọn cả thân hình nàng như thế mà có những nơi không được đụng vào thì cả hai người đều đụng ít nhất một lần, hiện tại ngực Cửu Công chúa còn có cảm giác tê tê, nếu tiếp tục chạy nữa chỉ sợ sẽ thất thố mất!

Cửu Công chúa bị ôm chặt, mồ hôi ướt cả tóc, trên mặt hơi đỏ lên, nói lảng sang chủ đề khác: "Nói đi, vừa rồi bọn chúng nhảy ra có mười mấy người sao người không dám đánh? Cái chức Trấn đốc của người dùng tiền mua được sao?"

"Bây giờ, dân chúng An Châu còn chưa biết chúng ta là ai. Nhưng chẳng mấy chốc, dân chúng An Châu nhất định sẽ biết mặt, biết tên chúng ta. Chẳng lẽ nàng muốn khi quan Ngự sử đi ngang qua An Châu sẽ nghe được một chương ngăn ngăn đại loại như 'Phân sở Trấn đốc cùng lưu manh tranh giành tình nhân, vì công chúa xinh đẹp ra tay tại tửu lâu' à? Những chuyện thế này ta không quan tâm nhưng nếu gia gia cô bé đó mà nghe thấy thanh danh bất hảo này thì." Tần Phi cười nói.

Khuôn mặt Cửu Công chúa dài ra, một cước như điện giã mạnh vào ngón chân Tần Phi, ngay sau đó kêu lên một tiếng kinh hãi.

Nàng rất ngạc nhiên, nàng biết rõ tu vi Tần Phi, biết là có thiên tài mang tên Tần Phi được nhiều cao thủ Đại Sở tán thưởng, kể cả Bàng Chân với phụ hoàng khi nhắc tới Tần Phi đều là khen không dứt miệng. Một cước của mình nếu muốn Tần Phi tránh thì chỉ ít có một hai trăm cách né tránh cước của nàng, nhưng hắn lại không thèm né tránh trúng ngay một cước. Nàng thấy hôm nay chiếm được không ít tiện nghi, cơn giận bấy lâu cũng coi là hả được rồi.

Nhìn gương mặt Tần Phi cười tủm tỉm, dường như không có đau đớn gì, Cửu Công chúa bất giác có chút áy náy.

"Chưa ăn gì ở Túy Giang Nam, bây giờ đi đâu đây, ta đói bụng quá." Cửu Công chúa ngập ngừng hỏi.

"Các tiểu quán ven đường không phải không có món ngon." Tần Phi cười nói: "Tìm đồ ăn, ta cực kỳ có kinh nghiệm, đi theo ta!"

Hai người một trước một sau rời khỏi đường nhỏ, lại không biết xa xa sau lưng bị người nhìn chăm chú vào...

Người trung niên có một vết sẹo dài trên mặt lạnh lùng ngồi ở trong đình viện, tay nắm chặt một quả táo, nhưng mãi vẫn chưa đưa vào trong miệng, bốn gã hán tử bị đánh ập mũi bầm dập nơm nớp lo sợ quỳ trước mặt hắn, không ai dám thở mạnh.

"Cái tên Hòa Hưng Long đã tồn tại khá lâu ở An Châu. Từ lúc tổ sư đặt cái tên này đến nay đã được hai trăm năm ." Khổng chương quỹ thân nhiên nói: "Sáu năm trước ta tiêu diệt bọn Tân Thắng Hợp, chúng ta đứng đầu An Châu, có thể nói, ban ngày An Châu do quan phủ định đoạt. Đêm xuống An Châu là thiên hạ của ta. Các người theo ta nhiều năm như vậy, tự nhiên bị một đôi nam nữ từ đâu tới đánh thành bộ dáng như vậy, sau này còn muốn ra đường nhìn người sao?"

"Chương quỹ, chúng ta sai rồi!" Mồ hôi của Thiệu Đại Bằng rơi như mưa, hắn theo Khổng chương quỹ rất nhiều năm nên biết rõ tính tình của gã. Nếu Khổng chương quỹ nổi trận lôi đình chửi ầm lên sẽ không có việc gì nghiêm trọng, giận dữ cũng chỉ biểu hiện thế mà thôi. Nếu hắn phải nén lửa giận ung dung nói chuyện thì chính là tình hình hỏng bét đó.

"Sai rồi, không cần gấp gáp. Chúng ta kiếm tiền bằng mở sòng bạc, bao kỹ viện, bán ngũ thạch tán, cho vay nặng lãi, bắt người gán nợ. Kiếm được tiền như vậy thế nào cũng phải đắc tội với người khác. Cho nên, chúng ta không sợ đắc tội với người. Nhưng nhất định phải biết rõ lai lịch người đối đầu. Tên tiểu tử hôm nay, thân thủ không tệ, hắn tuổi còn trẻ như vậy mà đã lợi hại như thế chắc chắn sư môn vô cùng lợi hại." Khổng chương quỹ trầm ngâm rồi nói: "Nếu sư phụ của hắn hoặc là trong sư môn có một vị cao thủ cấp Tông Sư nghe theo lời hắn đi đến đây trả thù, vậy thì cái tên Hòa Hưng Long của chúng ta sẽ bị hủy. Hơn một ngàn huynh đệ đi uống gió tây bắc rồi."

"Ý của chương quỹ là..." Thiệu Đại Bằng hiểu ra một chút.

"Ta đã bố trí khắp cả thành để tìm đôi nam nữ này, tuyệt đối không để bọn nó còn sống sót rời khỏi An Châu. Còn về việc mấy người nhìn các

người hôm nay xung đột tại Túy Giang Nam, Đại Bằng người dẫn người lần lượt cảnh cáo bọn chúng một phen, nhất là lão bản Túy Giang Nam để sau này có ai hỏi về việc này phải nói là không nhớ rõ tránh hậu hoạn sau này cho chúng ta."

Khổng chường quỹ thờ ra thật dài, dáng vẻ như muốn nói sao lại xảy ra tình huống như thế này đây?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 178: Vương quốc của ta.

Q.2 - Chương 178: Vương quốc của ta.

Mỗi tòa thành thị dù lớn dù nhỏ đều có một phố ăn uống nổi tiếng, đây là đạo lý mãi mãi không thay đổi.

An Châu cũng có một dãy phố như vậy, con phố này chỉ dùng những tảng đá lớn lát đường nên gọi là Đại Thạch phố. Về sau, nơi này mở rất nhiều tiệm tạp hóa nên bị mọi người gọi thành 'Đại thực phố'.

Từng gian tiểu điểm nổi dài cả phố, lão bản hoặc lão bản nướng nhiệt tình đứng ở cửa ra vào, chỉ cần có người đi ngang qua sẽ cười ha hả mời chào: "Ăn cơm nhé, tiểu điểm có..."

Cho dù người qua đường chưa muốn ăn cơm, nụ cười của lão bản vẫn không giảm bớt chút nào, lòng hiếu khách như một mùi thơm lan toả không bao giờ được để cho tàn phai.

Cửu Công chúa lần đầu tiên đi tới những nơi không ra hồn như thế này, cái bát bị vài vết nứt nho nhỏ quanh miệng nhưng được rửa ráy rất sạch sẽ, chiếc đĩa cũng dùng nước nóng để rửa. Xiên thịt nướng có vị cay xè thơm ngào ngạt, cùng hương vị ngon ngọt của nước súp làm mọi người cứ phải há rộng miệng xuýt xoa.

Ban đầu Cửu Công chúa dùng đĩa cẩn thận tuốt thịt nướng ra khỏi xiên rồi gắp một miếng nhỏ cho vào trong miệng. Lúc sau, nàng chứng kiến Tần Phi cẩn từng miếng lớn, các thực khách khác cũng uống rượu bằng chén lớn, ăn một mồn thịt to, nàng cũng khoái chí ăn uống không

cần giữ ý nữa. Nàng cùng ăn to nói lớn với mọi người đến mức khóe miệng dính vài hạt vừng nhìn qua hết sức buồn cười.

"Nhìn người ăn kìa, ha ha ha!" Tần Phi cười như điên: "Đáng tiếc ở đây không có cái gương, bằng không để cho nàng tự nhìn mình, bột ột, hạt vừng dính đầy trên mặt."

Cửu Công chúa hoa dung thất sắc lăm lét nhìn xung quanh, nàng thấy người khác đều không để ý đến mình thì vội vàng móc ra khăn tay nhỏ lau khóe miệng.

Tần Phi trông rất hả hê, hắc cười nói: "Lau cũng không sạch, ở đây vẫn còn hạt vừng này."

Nói xong, ngón tay của Tần Phi cũng đã đưa tới, hắc định phỉ cho rơi hạt vừng trên quai hàm Cửu Công chúa. Khi ngón tay sắp chạm đến khuôn mặt, ban đầu Cửu Công chúa muốn tránh đi nhưng không biết vì sao trong nội tâm mê mang một hồi trong lúc vô thức còn đưa mặt gần sát một chút. Ngón tay chạm vào da thịt trắng nõn, trong lòng Tần Phi rung động. Lúc này hắc thu liễm tâm thần gẩy hạt vừng xuống đất, bưng chén canh lên, liên thanh nói: "Ăn canh đi, ăn canh đi."

"Ừ, ăn canh đi!" Cửu Công chúa lén liếc nhìn Tần Phi, bất giác ngượng ngùng, nàng lấy chén canh che mặt.

Đến lúc này Đại thực phố vẫn còn rất nhiều thực khách, người trên đường hôm này còn đông hơn ngày thường. Lão bản các quán ăn lại cảm thấy có gì không đúng lắm, đúng là trên đường có rất đông người nhưng khuôn mặt bọn họ đều rất quen. Đây chẳng phải là mấy cái mặt cứ đều đặn vào ngày mười lăm mỗi tháng đều đến từng cửa hàng thu phí bảo vệ lại còn toàn đến ăn mà không trả tiền. Chỉ khi nào rơi vào ngày đẹp tâm tình thật vui vẻ mới thường ấy đồng tiền, ngày đó lão bản phải tạ ơn trời đất.

Nhìn thấy những người này tập hợp ở đầu Đại thực phố, những lão bản nhát gan đã chuẩn bị đóng cửa cho sớm rồi!

Tần Phi bỏ xuống chén canh, tựa hồ phát giác không khí có phần quỷ dị, gã cười nói: "Ta có trò vui rồi, nàng có muốn xem không?"

"Là cái gì?"

Tần Phi ngồi trong tiệm ăn nhìn một vòng, hắn thấy có một cái lược được cài trên bím tóc của một thằng bé đang ngồi bên cạnh quầy, tay đang nghịch ngợm bàn tính. Trong đầu Tần Phi nảy ra ý nghĩ, hắn liền lấy tay vấy đưa bé kia. Thằng bé trong tiệm ăn ngày nào cũng nhìn thấy thực khách nên không biết sợ người lạ là gì? Đứa bé cầm bàn tính chân sáo đi tới, nó mở to đôi mắt nhìn Tần Phi, nghiêng đầu bắt chước kiểu nói của người lớn: "Khách quan cần gì?"

"Ta không muốn gì cả." Tần Phi đưa tay vào ngực lấy ra một cái ống bằng giấy bồi xinh xắn: "Đã thấy pháo hoa chưa?"

"Đã thấy rồi, phóng thẳng nhìn thích lắm. Phụ thân nói pháo hoa rất quý, phải đến lúc lễ mừng năm mới để cho ta phóng một cái, bình thường thì không mua đâu." Đứa bé nhìn cái ống bằng giấy trong tay Tần Phi mồm nuốt nước miếng đôi mắt trông mong.

"Đây, ca ca tặng người quả pháo hoa này có được không." Tần Phi sờ lên cái bím tóc vênh lên trời của nó cười nói: "Cầm lấy ra ngoài cửa mà đốt."

"Cảm ơn ca ca." Đứa trẻ cười hì hì nhận lấy quả pháo hoa rồi đi lấy que than chạy ra chỗ cắm một cái cọc buộc ngựa ở ngoài quán, nó để pháo hoa xuống rồi châm lửa ngay. Nó chạy hai bước rồi ngồi chồm hồm trên mặt đất, nôn nóng nhìn pháo hoa sắp sửa bay lên.

'Đùng', pháo hoa đột nhiên nổ vang, hơn mười đốm lửa nhỏ xông thẳng lên trời, sau đó nổ tung thành từng mảnh như cánh hoa rực sáng cả bầu trời, một hồi lâu mới dần dần trở lại như cũ. Rất nhiều người qua đường dừng chân đứng ngắm, tất cả đều cảm thấy mười phần đẹp đẽ.

"Con mẹ nó, con chó nhà ai ném lung tung thế? Dọa lão tử nhảy dựng." Một gã hán tử quát mắng.

Đứa bé tranh thủ thời gian chạy về trong tiệm, nó không dám trêu ghẹo gã nam nhân này. Nó vẫn nhớ rõ mặt mũi gã này, mười lăm tháng nào gã cũng xông vào quán làm cho cha mẹ nó sợ tới mức toàn thân phát run.

Khổng chương quỹ cũng có chút hưng phấn, hai tay chấp sau lưng nhìn lên bầu trời ánh lửa bập bùng, nhàn nhạt hỏi: "Hôm nay không phải ngày lễ gì à?"

"Là đứa trẻ nào đó vụng trộm phóng pháo hoa mà thôi." Tên hầu cận bên cạnh y đáp lại: "Cũng không biết có phải là còn thừa lại từ lễ mừng năm mới hay không."

"Lâu lắm rồi chưa ngắm pháo hoa." Khổng chương quỹ có chút trống vắng thờ dài. Với thân gia nhà y thì cho dù mua vài xe ngựa pháo hoa cũng không thành vấn đề, chỉ là y đã lớn tuổi công việc bề bộn lại luôn phải chạy theo công việc, những thú vui tuổi trẻ đã một đi không trở lại.

"Chương quỹ, đôi cầu nam nữ kia đã đi ra." Gã hầu thấp giọng nói.

Khổng chương quỹ nhìn thấy Tần Phi và Cửu Công chúa đi tới, trước mắt lập tức sáng ngời, đàn ông ở phương Bắc dũng cảm phóng khoáng nhưng lại thiếu cái vẻ kiết ngạo bất tuân giống Tần Phi, phụ nữ phương Bắc cao gầy đầy đặn lại không có cái thần miên lý tàng thâm của Cửu Công chúa. Con người, những gì quen thuộc thì thấy cũ kỹ nhưng lại rất thích thú nhìn những gì tươi mới, âu cũng là chuyện thường tình của con người. Đôi nam nữ trước mắt quả nhiên giống như Kim Đồng Ngọc Nữ, thật sự đẹp mắt vô cùng.

"Theo quy củ cũ, tiên lễ hậu binh." Khổng chương quỹ dặn dò một tiếng rồi cất bước đi tới.

Tần Phi dắt Cửu Công chúa rời khỏi quán cơm. Cả hai đi chưa được bao xa đã thấy người trung niên trên mặt có vết sẹo mờ ở trước mặt, bên cạnh y còn có hơn mười người đi theo, người nào người nấy dũng mãnh lực lưỡng, thân thủ tuyệt đối cũng không tầm thường.

"Anh bạn trẻ, chúng ta nói chuyện vài câu đi." Khổng chương quỹ mỉm cười nói: "Ta là chương quỹ Hòa Hưng Long Khổng Chương."

"Hòa Hưng Long?" Cửu Công chúa nhíu mày hỏi: "Cửa hiệu bán da hay là bán thịt?"

"Đứa con gái này to gan thật, Hòa Hưng Long là tên bang hội, người dám sỉ nhục ư?" Khổng Chương còn chưa mở miệng, người hầu bên

cạnh y đã thay chủ nhân quát mắng.

Khổng Chương mỉm cười lắc đầu, mọi người trên đường mau chóng rời đi, không có nhiều người dân An Châu dám chứng kiến chương quỹ Hòa Hưng Long nói chuyện, các cửa hàng xung quanh đều đã đóng cửa, thậm chí khách còn không lấy lại tiền chỉ mong quán lập tức đóng cửa tránh phiền phức cho bản thân.

"Hòa Hưng Long không phải là cửa hàng mà tên bang hội." Nói đến cơ nghiệp tổ tông, trên mặt Khổng Chương hiện ra nét tự hào, y thản nhiên nói: "Anh bạn trẻ, hôm nay ngươi đã xung đột với thủ hạ của ta. Hòa Hưng Long là địa đầu xà An Đông, chúng ta không muốn khi dễ người xứ khác, mọi người có thể chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không. Ta xem ngươi thân thủ không tệ, hẳn là xuất thân danh môn, xin hỏi sư thừa các hạ?"

Đây không phải là dò xét lai lịch sao? Tần Phi mỉm cười nói thật: "Sư môn của ta cũng chả phải danh môn gì. Ta có một sư phó nhưng lâu lắm rồi không thấy lão đâu, à còn có một sư tỉ da mặt rất dày với một tên huynh đệ cứ gặp là lại cãi nhau. Về phần thân thủ thì coi như chỉ đủ tự bảo vệ thôi."

"Ngươi khiêm tốn quá." Khổng Chương cười nói: "Theo ta nhìn, ngươi có thể nhanh chóng đánh ngã bốn gã thủ hạ của ta thì phải là cao thủ cửu phẩm. Anh hùng xuất thiếu niên, đừng lừa ta."

Cửu Công chúa nhăn cái mũi, mắt nhìn kiểu gì vậy? Cửu phẩm ư? Chuyện này lâu lắm rồi mà.

"Có lẽ Khổng chương quỹ nhìn lầm rồi, năm ngoái ta mới chỉ lục phẩm thôi." Tần Phi nghiêm trang nói.

Khổng Chương thấy sắc mặt Tần Phi rất chân thành, khẩu khí nghiêm túc không giống như nói linh tinh, lại nhìn thấy cô bé kia khi mình nói đến cửu phẩm tỏ vẻ rất kinh ngạc, lão không khỏi cực kỳ bức mình với mấy tên thủ hạ. Khốn khiếp thật, năm ngoái mới là lục phẩm năm tiếp theo giỏi lắm thì cũng chỉ là bát phẩm hạ mà thôi. Bốn người bị một người quát ngã, hẳn không phải là đối thủ quá lợi hại mà là bọn chúng quá ngu ngốc. Kể từ khi tiêu diệt Liễu Tân Thắng, Hòa Hưng Long

nhàn nhả đã lâu nên bản lãnh những tay thủ hạ vứt đi được rồi, võ đạo chi lộ, không tiến tức thoái, xem ra sau này phải dạy dỗ bọn chúng thường xuyên.

"Người là người từ xa đến à? Đến An Châu làm gì?" Khổng Chương hỏi.

"Ôi, quýt làm cam chịu, ta đến để gánh thay tội cho người khác." Tần Phi buồn bã thở dài.

Khổng Chương không muốn vòng vo, y đã rõ đưa trước mặt quá kém cỏi, sự môn cũng là một đồng *** chó, lo lắng lúc đầu giảm xuống khá nhiều, thản nhiên nói: "Người đã thương bốn tên thủ hạ của ta, Hòa Hưng Long là một bang hội nổi tiếng ở An Châu không ai được phép khinh nhờn. Nhưng giờ niệm các người là người bên ngoài, ta cũng không muốn coi khinh người quá đáng, các người cứ bỏ ra năm ngàn lượng bạc bồi thường thì việc này cho qua, nếu không..."

"Có nếu không là tốt rồi!" Tần Phi mỉm cười nói: "Ta còn sợ ngài chỉ cần tiền thôi, nếu không thì làm sao?"

"Người đúng là không muốn sống rời khỏi An Châu rồi?" Khổng Chương thần sắc bén nhọn, thấp giọng quát nói.

"An Châu là nơi có vương pháp." Tần Phi khoanh tay trước ngực, ung dung nói: "Hòa Hưng Long là bang hội lớn thì sao? An Châu không có phủ nha à? Không có phủ tổng đốc à? Không có Sát Sự Thính à?"

Ánh mắt Tần Phi quét một vòng Đại thực nhai, trên đường đã không còn bao nhiêu người, nhưng đứng chình ình giữa đường có hai tên nha dịch đeo đao, hai người này tay dè yêu đao, thần sắc nghiêm túc chú ý động thái bên này.

Tần Phi dùng một ngón tay để chỉ: "Ở đây có hai vị quan sai, Hòa Hưng Long các người có gan động thủ trước mặt quan sai không? Nếu vậy đúng là không coi vương pháp ra gì?"

Khổng Chương lạnh lùng cười gằn, chuyện này không cần mình phải trả lời. Gã hầu cận bên cạnh hẩn ngạo ngễ quát lên: "Mắt chó của người mù rồi à, hai vị quan sai này đang thay Hòa Hưng Long chúng ta trông chừng. Tại An Châu, Hòa Hưng Long cũng là quan phủ."

"Khi đêm xuống tất cả do ta định đoạt!" Khổng Chương thấp giọng nói: "Chàng trai, nơi này là chỗ của ta, thiên hạ của ta, vương quốc của ta."

"Miệng dám nói ra lời đại bất kính như vậy sao." Tần Phi nói.

"Đúng là phản rồi!" Cửu Công chúa lạnh lùng phán.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 179: Đòn cảnh cáo

Q.2 - Chương 179: Đòn cảnh cáo

Khổng Chương cười lạnh một tiếng, khẩu khí của đôi nam nữ trẻ tuổi trước mắt thật sự là quá lớn. Lời nói vụng trộm trong tối làm sao có thể truyền đến lỗ tai Hoàng Đế lão nhân. Hơn nữa, bọn họ cũng chỉ cố kiếm bữa cơm đạm bạc với củ cải muối, cái gì đại bất kính cái gì mưu nghịch, đến lượt hai đứa này vu không cho người lớn tuổi như mình sao?

Khổng Chương đang định dặn dò thuộc hạ phải bắt sống hai người này lại rồi xử trí theo quy củ Hòa Hưng Long thì đột nhiên có một loạt thanh âm kỳ quái truyền đến.

Người đi trên đường đã ít đi rất nhiều nhưng dù lúc còn nhiều người cũng không thể phát ra những nhịp chân chinh tề hùng tráng đến như thế. Đó phải là đội ngũ mấy trăm người hành quân mới có thể phát ra những thanh âm như vậy. Vô số bàn chân nhất tề đạp trên mặt đất, vô số tiếng bước chân rầm rập không ngừng quanh quẩn ở không trung. Mặt đất rung rinh tựa hồ cảm nhận được sự sợ hãi vô tận.

Sắc mặt Khổng Chương kịch biến, nhìn quanh hai bên thì thấy từng đội binh lính như thủy triều dũng mãnh từ hai bên đường tràn vào, chỉ một lát đã chật cứng Đại thực phố, hàng trăm cung thủ hiện thân trên các mái nhà, giương cung cài tên nhắm thẳng bọn người Khổng Chương. Tiếng các tướng lĩnh không ngừng hô quát, từ khẩu lệnh bọn chúng, đám sĩ tốt đồng loạt rút yêu đao. Thanh âm kim loại ma sát vô

đao làm lòng người sợ hãi, chấn nhiếp từng thành viên Hòa Hưng Long.

Hai gã sai như trông chừng trên Đại thực phố sợ hãi lùi dần đến bên cạnh Khổng Chương giọng run run nói: "Đây là binh sĩ lang nha Sát Sự Thính phân sở An Châu."

Khổng Chương lớn lên từ việc lăn lộn trên giang hồ. Y tâm địa độc ác thủ đoạn tàn bạo, nếu không thì không thể trở thành bang hội lớn nhất ở An Đông. Y đã qua những hồi sóng to gió lớn mà nhiều người không thể tưởng tượng được. Rõ ràng dù Khổng Chương có kiến thức rộng rãi nhưng giờ phút này cũng lúng túng mơ hồ. Hắc bạch lưỡng đạo ở An Đông hầu như đã bị y nắm trong tay, bên ngoài y dùng thân phận thương nhân, y ra vào phủ tổng đốc cũng không ít lần, tặng quà không biết bao nhiêu quan viên An Đông, hầu như trải rộng các nha môn. Duy chỉ có binh sĩ lang nha, Khổng Chương chưa có quan hệ gì.

Trách nhiệm của binh sĩ lang nha là bình định, đây cũng lý do duy nhất để bọn họ đóng quân tại địa phương. Trong phạm vi An Đông có rất ít tên ngốc dám kéo cờ tạo phản nên binh sĩ lang nha suốt ngày ở trong quân doanh chờ đợi làm cho rất nhiều người đều quên lãng sự hiện hữu của bọn hắn. Đội quân này không có bất kỳ dính dáng đến địa phương. Khổng Chương tự vấn lại mình, y có quan hệ cá nhân sâu sắc với đám Phong lão đầu ở phân sở Sát Sự Thính nên có lẽ không cần thiết phải đặt quan hệ với binh sĩ lang nha, cho nên hắn không biết nhiều về đám binh sĩ lang nha.

Nhưng đội quan trước mắt không phải là nói giỡn, mấy trăm lưỡi đao sáng như tuyết, mấy trăm cái cung đã kéo căng, tất cả đều chỉ hướng Hòa Hưng Long.

"Đến hỏi bọn quan quân xem là đã xảy ra chuyện gì?" Khổng Chương trầm giọng nói với hai gã quan sai: "Nếu có thể lẫn ra ngoài thì lập tức đi tìm Tào Tri phủ."

Hai gã này còn chưa động dậy gì thì binh sĩ lang nha tách ra một con đường, một hán tử khôi ngô cao lớn đi ra, hắn không mặc giáp trụ

nhung trang, chỉ mặc quan phục Trấn đốc Đồng tri Sát Sự Thính, hai bàn tay không cầm vũ khí, chầm chậm đi tới.

"Vị tướng quân này..." Khổng Chương đem thủ đoạn giao thiệp với quan phủ xưa nay hay dùng ra nhiệt tình kêu gọi.

Người nọ căn bản không đưa mắt nhìn hắn mà bước thẳng đến trước mặt Tần Phi ôm quyền báo cáo: "Lý Hồ Nô suất tám trăm năm mươi binh sĩ lang nha, thấy tín hiệu pháo hoa đã tập kết xong, thỉnh Trấn đốc đại nhân chỉ thị."

Khổng Chương duỗi ngón út đưa lên tai ra sức gãi, Trấn đốc? Không phải là đang đùa đấy chứ?

"Khổng chương quý..." Tần Phi thở ra một hơi dài: "Người nên biết Sát Sự Thính đang làm gì chứ?"

"Biết rõ." Đầu óc Khổng Chương suy nghĩ rất nhanh, y là người từng trải kinh nghiệm đầy mình, một cước đá vào miếng sắt, nếu mềm nhũn cầu xin tha thứ hay là bướng bỉnh cứng đầu đều là con đường chết, chỉ có tùy cơ ứng biến, theo gió trở cờ mới là chính đạo.

"Thủ hạ của người đùa giỡn công chúa Điện hạ. Hiện tại người lại dẫn một trăm tám mươi người tới tìm ta nói chuyện phiếm, Khổng chương quý rốt cuộc là có mục gì đây?"

Ngón tay của Khổng Chương vẫn còn cắm ở trong lỗ tai, thiếu chút nữa chọc thủng cả màng nhĩ: "Công chúa?"

Nếu như có thể quay ngược thời gian, Khổng Chương tình nguyện tóm bốn tên đám Thiệu Đại Bằng băm thành thịt vụn vứt cho chó ăn rồi đem phân chó bón cho đất làm cho bọn nó trọn đời không được siêu sinh.

"Người có thể từ từ suy nghĩ, chúng ta tính sổ lát nữa tổng kết."

Tần Phi cười tủm tỉm quăng lại một câu rồi quay mặt sang hai gã quan sai trước mặt, trầm giọng hỏi: "Hai vị là sai nha của nha môn nào?"

Hai gã quan sai đã sợ đến mặt không còn chút máu, lập cập không nói nên lời, sau nửa ngày mới có một người cả gan nói: "Tiểu nhân là tập tra đội thuộc nha môn Tri phủ."

"Các người ăn bổng lộc triều đình, chức trách là bảo vệ trị an địa phương, vì sao lại thành chó giữ nhà cho Hòa Hưng Long?" Tần Phi ra vẻ nghi ngờ hỏi.

"Tần Trấn đốc khai ân. Chúng ta chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh!" Hai gã quan sai quỳ rạp xuống đất, đau khổ cầu xin tha thứ.

Tần Phi cũng không để ý tới, thản nhiên nói: "Các người chính là hai tên sai nha biến chất, đương nhiên không đủ tư cách xưng huynh gọi đệ với chương quỹ Hòa Hưng Long. Y sai bảo thì các người nghe chắc hẳn Đô đầu tập tra đội, nha môn tri phủ các người hẳn là thân thiết với Khổng chương quỹ lắm đây?"

Hai gã quan sai nhìn nhau không dám đáp lại.

"Người tới đây!" Tần Phi vẫy vẫy tay: "Cầm danh thiếp của ta, thỉnh Tào Tri phủ và đầu não các nha môn lớn nhỏ tại An Châu đều đến Đại thực phố. Tất nhiên không phải thỉnh bọn chúng ăn cơm, hãy nói cho bọn chúng biết Khổng chương quỹ hiện đang ở trong tay ta. Bọn họ nếu đến ta sẽ không mang y về Sát Sự Thính, nếu không đến, ta liền chiếu trình tự làm việc. Theo Sát Sự Thính, không cần hỏi không cần manh mối, nếu Khổng chương quỹ không cẩn thận nói ra điều gì, đừng trách ta cứ theo việc công mà làm."

Tần Phi cứ trần trụi nói thành lời, sắc mặt Khổng Chương biến ảo bất định, hôm nay mình chính là tảng thịt bày dưới mũi dao đang mặc người chém giết, có thể nói cái gì?

Gần ngàn quan binh vây khốn Đại thực phố, làm cho cả thành An Châu sống trong sợ hãi. Đây là chuyện chưa từng xảy ra trong lịch sử An Châu, quan trường cũng tốt, hắc đạo cũng được, đều có cách giải quyết của riêng mình. Có nơi nào lại không nói lý lẽ như Tần Phi không? Động một tý thì đem gần ngàn binh lính phong tỏa đường phố, đây là muốn tàn sát sao?

Nghĩ đến các loại kết quả đáng sợ, Khổng Chương cố lấy dũng khí đi đến bên cạnh Tần Phi thấp giọng nói: "Tần Trấn đốc, tặc ngữ nói, người không biết là không có tội. Ngài thân là Trấn đốc ở mãi tên cao

cần gì chấp nhặt với tiểu nhân phải không? Hôm nay chỉ cần Trấn đốc giờ cao đánh khẽ, Hòa Hưng Long tất hậu tạ Trấn đốc."

"Người rất thức thời." Tần Phi cười nói: "Đừng nói ta không để cho người cơ hội, để chút nữa các quan lớn nha môn đến đây đã, phải xem bọn họ nói như thế nào."

Danh thiếp Tần Phi có lẽ không có uy lực lớn như vậy, nhưng chuyện Không Chương bị Tần Phi bắt ở Đại thực phố sẽ làm những quan viên kia không thể không tới. Trong thành An Châu chỉ cần có đội mũ cánh chuồn là có dính tiền phi pháp của y, có mấy vị không cầm tiền Không Chương? Sát Sự Thính sờ tới chuyện này tóm đúng cái thóp đã rồi từ từ thu dọn. Hơn nữa, Tần Phi mới đến có ba ngày đã tước chức của Phong Đốc sát, miễn nhiệm Mai Phàm. Lý Hồ Nô là mãnh tướng dẫn binh sĩ lang nha bắt mấy tên ranh kia để bọn chúng dễ bảo hơn. Đám quan viên An Châu không phải là kẻ ngốc, không ai dám dùng lấy cứng đối cứng.

Bọn họ dám ở sau lưng ngoắc chân Tần Phi, thậm chí còn dám giấu mặt thuê thích khách. Nhưng lại không dám giương cờ đối nghịch đường đường chính chính vạch mặt tại chỗ. Tại An Châu thành đặc tội một vị Tiên Thiên đỉnh phong cao thủ, khác gì đặc tội với Bằng Chân ở Đông Đô. Nói không chừng sau khi ngủ dậy thì đầu cũng chuyển sang nhà khác mất rồi.

Rất nhiều quan viên ngồi kiệu nhỏ, cỡi ngựa con đến Đại thực phố, binh sĩ lang nha mở một con đường để bọn họ đi vào.

Binh khí sáng ngời, sát khí bức nhân, đuốc cháy rừng rực, Tần Phi đứng đó cười đến nở hoa trên mặt.

An Châu Tri phủ họ Tào, tên là Tào Huyền, ở quan trường chìm chìm nổi nổi hơn mười năm, ngụp lặn đến hiện tại chỉ được điều đến cái nơi An Châu thâm sơn cùng cốc làm Tri phủ, con đường làm quan không gọi là thuận lợi. Chính là bởi vì như thế, Tào Huyền tham lam khác thường, y muốn dùng tiền tài để đền bù bản thân không được như ý tên con đường hoạn lộ. Hơn nữa, tiền kiếm nhiều, cũng để đến Đông Đô đập bể cửa một vị quan lớn, vạn nhất gặp may, y gõ trúng cánh cửa

ai dám chắc là Tào tri phủ mới hơn bốn mươi tuổi không thể thắng liền ba cấp?

Chuyện Hòa Hưng Long ở An Châu, trong lòng Tào Huyền có tính toán, y không chỉ biết rõ mà còn giúp đỡ chuyện làm ăn của Hòa Hưng Long không ít.

Năm trước, Tào Huyền phá bỏ hai con đường trong thành để xây lại, dân chúng chưa hẳn chịu bán. Hòa Hưng Long xông ra đảm đương việc này, bày ra rất nhiều thủ đoạn khiến người dân ở hai con đường không thể không đi. Tào đại nhân lại thông qua một người thân đoạt cả hai con đường này rồi xây lên rất nhiều cửa hàng, tính gộp lời lãi cả hai con đường thì kiếm được gấp năm lần chi phí đã bỏ ra.

Năm kia, trong tay Tào Huyền có hơn sáu vạn lượng bạc trong lúc nhất thời không biết làm gì để nó sinh sôi, liền ném cho Hòa Hưng Long, để Khổng Chương cho vay nặng lãi hộ hắn. Khổng Chương làm như thế nào y mặc kệ nhưng sau một năm phải trả lại chín vạn lượng. Khổng Chương là người biết làm ăn, đại nhân nói thu hồi chín vạn lượng, vậy thì có thể không gom góp cho đủ chăng?

Tào Huyền cùng Khổng Chương đã treo chung một sợi dây thừng, hôm nay Khổng Chương xảy ra chuyện, Tào Huyền không cứu thì khác gì bức tử chính mình.

Tào Huyền bước xuống chiếc kiệu, hướng Tần Phi thi lễ: "Tần Trấn đốc đi vào An Châu, bản quan có công vụ quần thân, không rảnh bái phỏng, thật không nghĩ tới, hôm nay lại tương kiến ở chỗ này."

"Quan viên phủ An Châu phủ đều đã tới đủ rồi sao?" Tần Phi nhìn thấy mười mấy quan viên lớn nhỏ theo sau lưng Tào Huyền.

"Đều đã đến đủ, kỳ thực chúng ta đến để bái kiến công chúa Điện hạ."

Tào Huyền cười ha hả nhìn về phía Cửu Công chúa.

A Cửu thản nhiên nói: "Ta bây giờ chỉ là dân nữ, các người bỏ qua cái lễ này đi. Phải là dân nữ chào chư vị đại nhân mới đúng."

Nói xong, Cửu Công chúa liền chấp tay vào eo nhún mình chào lại đám quan viên.

Lập tức, những quan viên này sợ tới mức mặt mày choáng váng, người nào không biết công chúa bị giáng chức chỉ là nguy trang, nếu nhận cái lễ này thì coi như con đường làm quan của mình coi như đứt gánh. Tào Huyền vội vàng quỳ xuống, nhưng hấn mập mạp quá cứ như là lặn ra đất, mặt đập liên hồi xuống đất, liên thanh nói: "Vi thần không dám nhận đại lễ của công chúa."

Quan viên phía sau hấn đồng loạt quỳ xuống.

Cửu Công chúa thuận thế thu lễ nghi, truyền đến bên tai Tần Phi một câu: " Đây mới là đòn cảnh cáo, tiếp theo cứ xem ta biểu diễn nhé."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 180: Tần trấn đốc tham lam

Q.2 - Chương 180: Tần trấn đốc tham lam

Không khí Đại thực phố dần dần ngưng trọng lên, các quan viên cảm thấy có chút quý dị. Biểu hiện của Tần Phi thật sự là quá kì quái. Từ cách làm việc của hấn thì không lý nào đối phó với bang hội lại dùng binh sĩ lang nha, đúng là dùng đao quan chém muỗi, chuyện này từ trước đến nay chưa từng xảy ra. Nhưng Tần Phi cứ như vậy mà chém, ai cũng không có cách ngăn hấn.

"Tào Tri phủ, chư vị đại nhân, các người cảm thấy chuyện ngày hôm nay làm thế nào mới phải?" Tần Phi hỏi.

"Thật nặng, thật nghiêm! Tại trước mặt công chúa hành động như thế quả thực là vô pháp vô thiên. Tần Trấn đốc, người đem toàn bộ những người này giao cho ta xử trí, bản phủ nhất định dựa theo luật lệ Đại Sở, làm cho bọn chúng nó biết thế nào gọi là vương pháp." Tào Huyền lòng đầy căm phẫn nói.

"Không cần, những người này ta muốn đích thân xử trí." Tần Phi tiêu sái cười cười: "Thỉnh chư vị đại nhân tới, không có ý tứ gì khác, chỉ là muốn cho các quan viên phụ mẫu biết rõ, hôm nay hắc bang An Châu đã hung hăng ngang ngược đến thế nào."

"Người đâu!" Tần Phi lạnh lùng phân phó nói: "Bắt tất cả về cho ta." Hơn một trăm tên thành viên Hòa Hưng Long bị binh sĩ lang nha áp giải đưa về, mà ngay cả chương quỹ Khổng Chương cũng không ngoại lệ. Lúc Khổng Chương đi ngang qua Tào Huyền, y đưa ánh mắt cầu cứu. Nhưng Tào Huyền đầu ngẩng lên cao, ánh mắt đưa lên bốn mươi lăm độ nhìn trăng sao vờ như không thấy.

Phân sở Sát Sự Thính không lớn, nhà tù cũng không có mấy buồng, nguyên bản quy định bốn người một gian nhà tù, bởi vì lần này bắt hơn một trăm phần tử bang hội mà trở nên chen chúc không chịu nổi. Mỗi cái gian phòng ít nhất cũng phải chứa bảy tám người, không gian nhỏ hẹp toàn người là người. Lũ chuột trong phòng bị kinh động chạy khắp nơi tìm ổ mới. Trên giường chỉ có hai tấm chăn mỏng đủ cho hai người đắp bụng.

Hòa Hưng Long có nhiều tên đã từng ngồi tù, đối với bọn người hắc đạo thì vào đại lao cũng không phải một loại sỉ nhục mà là một loại quang vinh. Sau khi đi ra tù lại có thể dương dương đắc ý khoác lác với tiểu đệ: "Năm đó lão tử đã nghỉ ngơi trong đó."

Một tên lưu manh mà chưa từng ở tù thì cũng như binh sĩ chưa trải qua chiến trường, nếu chưa trải qua thì chưa thể tự xưng là đàn ông được.

Nhưng dù những tên lưu manh đã ngồi các loại nhà tù kinh nghiệm phong phú nhưng lần đầu tiên vào đại lao Sát Sự Thính. Ở đây bọn họ chỉ chịu đựng một đêm, sáng hôm sau đã thấy đái ngộ hoàn toàn bất đồng với các nhà tù khác.

Sáng sớm hôm sau ngay lúc tờ mờ sáng, đội trưởng quản giáo và đầu bếp đẩy một cỗ xe trên đó là những hộp cơm tiến vào nhà tù, cái nắp hộp cơm vừa được mở ra thì một luồng thơm đậm đà của bánh bao vào thịt xông lên tỏa ra bốn phía, một cái thùng gỗ ở một bên xe chứa súp xương lợn được hầm cách thủy, đầu bếp ra sức quấy cái thìa lớn làm ùi thơm của nước súp không ngừng tán rộng xông về phía trong phòng giam đám côn đồ.

"Con mẹ nó, Sát Sự Thính chính là xa hoa, trước kia khổ sở ngồi ở phủ An Châu, ăn cơm thì được phát cho bát cháo loãng có thể nhìn thấy mặt người, một cái ổ bánh ngô đen thui cứng ngắc như tảng đá, thế là đã không tệ lắm rồi. Không nghĩ tới, điểm tâm tại đây lại là bánh bao thịt cùng súp xương lợn. Sau này nếu lão tử không sống được trong giang hồ nữa ba ngày hai bữa cứ gây sự với Sát Sự Thính, vào đây hưởng thụ cũng không tồi."Bọn côn đồ đều cảm thán.

"Ăn cơm nào."Đầu bếp hét rã cuống họng.

Nhìn thấy bên người đầu bếp chông chất những chông bát nước lớn cao nhất, rất nhiều lưu manh không nhịn được thèm thuồng mà chảy ra nước miếng, bọn họ dùng đế giày, đai lưng...hết thảy mọi thứ có thể vỗ rầm rầm vào hàng rào tạo ra những tạp âm điên cuồng.

Đội trưởng nhà lao giơ hai tay lên rồi hạ thấp xuống ý bảo mọi người im lặng. Hắn làm như thế cho đến khi bọn côn đồ yên tĩnh trở lại, lúc này mới mỉm cười nói: "Sát Sự Thính không ngược đãi phạm nhân đang bị giam giữ. Bánh bao thịt và súp xương lợn đều là do Tần Trấn đốc tự mình dặn dò nhà bếp làm, cố ý để mọi người bị giam tại nơi này thưởng thức."

"Tần Trấn đốc quả nhiên là người tốt."

"Nhìn dáng người văn nhả trắng trẻo là biết tiểu tử này không thể là người xấu."

"Nói như rằm, Tần Trấn đốc không gọi là văn nhả trắng trẻo, đó là khí phách nội liễm, anh khí bừng bừng. . ."

Đội trưởng nhà tù không có ngăn cản bọn họ điên cuồng thể hiện vượt mong ngựa, đợi đến khi bọn côn đồ khen ngợi hết lời xong, lúc này hắn mới thản nhiên nói: "Tần Trấn đốc nói, trên đời này không có bữa ăn nào miễn phí. Kinh phí Sát Sự Thính eo hẹp, các thực phẩm làm bánh bao thịt và súp xương lợn đều rất quý. Cho nên, ăn là bị thu phí. Đương nhiên, trong túi mọi người chắc không mang theo tiền bạc, nhưng mọi người đừng lo lắng trước khi được thả chư vị cứ truyền tin cho người nhà mang tiền tới là được."

Đang vượt mông ngựa lấy được đến mức văng đầu, bọn côn đồ lúc này mới tỉnh táo lại, ăn một bữa cơm trong tù còn muốn lấy tiền. Vị Tần Trấn đốc này tính toán cách gỡ cũng thật là hay, tuy nhiên đám côn đồ Hòa Hưng Long cho dù trên thân không có tiền nhưng trong nhà ít nhiều cũng có chút ngân lượng, ăn vài cái bánh bao thịt cũng không tính là gì.

Đội trưởng nhà tù cười tủm tỉm một câu, lập tức đánh nát mông đẹp bọn côn đồ: "Nếu mọi người không có ý kiến, ta tuyên bố bánh bao thịt mỗi cái một lượng bạc, súp sườn lợn năm lượng bạc một bát."

Bọn côn đồ giận tím mặt: "Thế không phải là giết người à?"

"Mấy người chẳng phải là đã từng ức hiếp người khác, cái gì cũng đều làm để mỗi cửa hàng mỗi tháng phải nộp phí bảo kê năm lượng sao? Bao năm rồi các ngài chẳng phải là ăn không lấy không của người ta, chưa từng thấy các người phải trả tiền? Hôm nay ngồi tù còn muốn ăn cơm chùa, Sát Sự Thính không có quy củ như vậy." Đội trưởng nhà lao vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: "Quy củ là Tần Trấn đốc đặt ra, Tần Trấn đốc nói, chê đắt đại khái có thể không ăn, đồ ăn Sát Sự Thính đều là công khai ghi giá, già trẻ không gạt."

"Không ăn!" "Chết đói cũng không ăn!" Bọn côn đồ phẫn nộ ra mặt.

Vẻ mặt quản ngục vẫn cười tủm tỉm, lấy bánh bao thịt và đồ súp sườn ra, các quản ngục và đầu bếp tụ tập lại một chỗ ăn uống thả cửa.

Mặt trời lên cao, đúng là thời điểm tốt nhất thời tiết không lạnh cũng không nóng, trong phòng giam ẩm ướt, bọn côn đồ nhìn ô cửa sổ rì rầm hát bài "thiết song lệ", cả đám thèm muốn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ. Thường ngày chúng không quý trọng ánh mặt trời, hôm nay thành phạm nhân thì mới biết đó là một hưởng thụ. Mới trong nhà lao chưa tới một ngày một đêm, bọn côn đồ đã cảm thấy toàn thân đều là một mùi mốc meo thiêu thối, nếu có thể ở bên ngoài phơi nắng thật là tốt biết bao.

"Đến giờ hóng gió." Một gã mặt thám đi vào đại lao, cao giọng quát: "Ai muốn ra ngoài hóng gió, chờ mở phòng giam, theo hàng lối đi ra

ngoài hóng gió nửa canh giờ, mọi người có thể tự do hoạt động trong nội viện đại lao!"

Bọn côn đồ mừng rỡ, khi trước ở trong tù chỉ được hóng gió một lát, đi phiết cá đại điều, thời gian phải dài một chút thì mới đủ được. Hiện tại có thể có một canh giờ đi phơi nắng mặt trời. Rất nhiều người đã ôm lấy chăn mền ấm ướt trên giường chuẩn bị cầm lấy đi phơi nắng. Ai mà biết còn phải ở trong phòng giam chết tiệt này trong bao lâu?

Mật thám thân nhiên nói: "Tần Trấn đốc nói, phí hóng gió năm lượng bạc. . ."

Vô số chăn mền rơi trên mặt đất mặc cho chuột điên cuồng vục chạy trên chăn. Bọn côn đồ trợn mắt há hốc mồm không thể ngờ được, Tần Phi quả thực lớn lên trong lũ cướp, đến phơi nắng cũng muốn lấy tiền, nếu ở trong lao mười ngày nửa tháng thì không thể không phá sản?

Kế hoạch hóng gió bị bạc đánh vụn, trong mắt bọn côn đồ vẫn còn lệ nóng thèm muốn nhìn qua song sắt, chúng thấy đám mật thám Sát Sự Thính đám mật thám ung dung ngồi trong sân sảnh khoải tay ánh mặt trời thì bực mình tới nhức cả trứng.

Sát Sự Thính từ trước đến nay là nha môn rất yên tĩnh, nguyên nhân rất đơn giản vì từ quan phủ đến dân chúng đối với cơ cấu quản chế tự nhiên có ác cảm. Nhưng hôm nay quang cảnh Sát Sự Thính rất khác thường, rất nhiều người tụ tập tại cửa lớn Sát Sự Thính. Lý do là Tần Phi đã phá ra không ít nhân thủ, thông cáo toàn thành, hôm nay tại phân sở Sát Sự Thính sẽ tuyên bố cách thức xử phạt đối với những người thuộc bang hội Hòa Hưng Long bị bắt hôm nọ.

Đám đông tụ tập nhiều người là thành viên của Hòa Hưng Long hoặc là người nhà của bọn hắc. Phần đông thì là dân thường An Châu đến xem Tần Trấn đốc tân nhiệm vừa xuất hiện sẽ xử lý Hòa Hưng Long ra sao. Dân chúng vừa tò mò lại vừa chờ mong. Quan lại An Châu đã cấu kết với bọn bang hội kia vơ vét mồ hôi và máu của dân chúng đã rất nhiều năm. Trước nay không có ai phá nổi cái màn cứng như sắt này thế mà Tần Trấn đốc mạnh mẽ một mình chống lại, không phải là một kỳ tích tại An Châu sao?

Vạn dân mong đợi, Tần Phi một thân màu đen quan phục đi ra cửa lớn Sát Sự Thính. Trang phục vừa vặn người làm hẳn có tư thế oai hùng chứa chan. Rất nhiều thiếu nữ An Châu đã lên tiếng kinh hô, trong lòng các nàng những vị quan cao chức trọng thế nào cũng phải là trung niên và có cái bụng phình ra như phụ nữ cho thai, thật không ngờ đây là một chàng thanh niên tuổi trẻ anh tuấn, hơn nữa còn không biết trời cao đất dày, trước nay không ai dám trêu chọc Hòa Hưng Long mà Tần Trấn đốc lại dám chọc ột chọc chí tử!

"Chư vị phụ lão hương thân, bản quan chính là tân nhậm Trấn đốc Sát Sự Thính phân sở An Châu, Tần Phi!" Tần Phi mỉm cười hướng bốn phía nhẹ gật đầu, một loạt tiếng vỗ tay như sấm lập tức vang lên.

"Hôm nay, Sát Sự Thính có một việc trọng yếu phi thường muốn tuyên bố." Tần Phi dừng một chút, đợi mọi người sau khi bình tĩnh, mới nói tiếp: "Đại Sở chưa bao giờ có tiền lệ thế này, nhưng bản quan bắt đầu làm thử ở An Châu, nếu như có thể liên hướng Bộ Hạ cùng Sát Sự Thính trình báo, đem kinh nghiệm này mở rộng ra toàn bộ Đại Sở."

"Cụ thể mà nói, chính là chế độ nộp tiền bảo lãnh."

"Mỗi phạm nhân sau khi bị Sát Sự Thính bắt được, có thể giao nộp một khoản tiền tài kim ngân nhất định làm đảm bảo. Phạm nhân có thể tạm thời tự do, nhưng phải ở một địa phương cố định, chấp hành cấm đi lại ban đêm, nghiêm cấm tùy ý bỏ đi, mỗi ngày trở lại Sát Sự Thính báo danh một lần, cho đến khi định tội mới thôi."

"Nói đơn giản một chút chính là hiện tại nếu người có liên quan đến vụ án nhưng đang là nghi phạm thì người cần phải giao nộp một ít tiền tài để được tự do tạm thời. Nếu như người không có liên quan thật, số tiền kia sau khi vụ án xong xuôi sẽ trả lại cho người. Nếu là người không theo quy củ có ý tẩu thoát, Sát Sự Thính sẽ lập tức bắt người đưa vào đại lao những tiền tài phi pháp và tiền bảo lãnh kia đều bị xung công."

Tần Phi giải thích xong, mỉm cười nói: "Lần này Hòa Hưng Long bị bắt rất nhiều nên sẽ áp dụng phương thức nộp tiền bảo lãnh."

Đám người tụ tập trước cửa phân sở Sát Sự Thính tranh luận với nhau, rất nhiều người đều không rõ chủ ý Tần Phi rốt cuộc là cái gì,

nhưng là nhiều người suy nghĩ cẩn thận muốn nộp tiền để đưa người nhà đang bị giam tại nhà lao Sát Sự Thính về.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 181: Người muốn mắc câu.

Q.2 - Chương 181: Người muốn mắc câu.

Rất nhiều người đều cho rằng, dưới sự dẫn dắt của Tần Phi, Sát Sự Thính đang làm một việc sấm rền gió cuốn, giải quyết dứt khoát cơ cấu. Nhưng từ lúc Tần Phi tuyên bố điều lệ nộp tiền bảo lãnh tại phân sở Sát Sự Thính An Châu thì phân sở rơi vào trạng thái trầm mặc. Vô số người mang theo ngân lượng muốn đến đại lao phân sở nộp tiền bảo lãnh người thân thì không mềm không cứng đụng phải cái đình.

Những quan viên mật thám Sát Sự Thính mặt vẫn còn ngái ngủ giọng hời hợt nói: " Trấn đốc đại nhân vừa mới công bố điều kiện nộp tiền bảo lãnh vẫn còn có một vài chi tiết vẫn chưa hoàn thiện, hiện tại đang tổ chức hội nghị nghiên cứu và thảo luận. Đợi đến khi hoàn toàn thống nhất sẽ cho các người nộp tiền bảo lãnh. Cứ bình tĩnh đừng vội, tốt nhất mỗi ngày đến Sát Sự Thính một lần, nhớ đâu lỡ mất cơ hội nộp tiền bảo lãnh."

Những người kia nào lại chịu tin ngay? Buổi sáng còn thấy Tần Phi ngồi ở quán đậu hũ, uống rượu phi thường cao hứng, giữa trưa còn chứng kiến hãn mã mua cần câu và mồi câu, hỏi chương quỹ xem tìm được hồ nước nào để buổi chiều tận hưởng thú nhân sinh. Hạp à? Đi hạp với cá mú sao?

Nhưng bọn họ có nghi ngờ gì đi nữa thì vẫn chỉ để trong lòng, thân hữu bọn họ là bọn họ lưu manh kia vẫn còn đang chịu khổ trong đại lao Sát Sự Thính, thế cho nên sao dám năm câu ba điều chê trách thủ lĩnh phân sở Sát Sự Thính An Châu đây?

Đúng vậy, không sai, người thân bọn họ đúng là đang chịu khổ. Giá tiền của bánh bao thịt với súp xương sườn đắt chả kém gì những tửu

lâu đình cấp ở Đông Đô, ngày qua ngày hai con mắt đòi khát của bọn côn đồ phải cố tình nhìn mà phải tưởng như là không thấy. Bọn chúng bụng đói sôi lục cục như các bạn chuột đói kêu chít chít liên hồi. Cuối cùng cũng có tên đầu tiên không chịu nổi, chỉ là năm lượng bạc thôi sao? Lão tử ra đại lao, còn có thể kiếm không trở lại? Mang năm cái bánh bao thịt tới đây.

Chỉ cần có người dẫn đầu, bánh bao Sát Sự Thính bán được rất nhiều. Hơn một trăm tên lưu manh, một ngày rồi chưa có gì vào bụng gọi đến mấy trăm cái bánh bao, uống gần hai ngàn bát súp. Cuối cùng cũng có người nhịn không nổi muốn được phơi nắng dưới ánh mặt trời, cái việc phơi nắng dầm dãi này là một khoản không nhỏ phải ký trong sổ nợ đại lao.

Năm ngày sau, trên cánh cửa phân sở Sát Sự Thính An Châu có dán thông cáo nội dung là: nộp tiền bảo lãnh đã có thể bắt đầu rồi.

Đám người nhà lũ lưu manh mang theo ngân lượng chạy tới Sát Sự Thính, họ tròn mắt kinh ngạc, không nói đến tiền bảo lãnh mà riêng tiền ăn cơm, phơi nắng mấy ngày qua của huynh đệ con cháu họ ít thì năm sáu chục lượng nhiều thì cả trăm lượng bạc. Trong nháy mắt hơn một vạn lượng bạc rơi vào túi Tần Phi. À, không, nộp vào ngân sách phân sở An Châu.

Một màu xanh hoa cỏ, đại thụ ven sườn núi chập trùng, Tần Phi ngồi trên ghế dưới bóng cây cạnh một cái bàn nhỏ, mặt mỉm cười, nhìn mặt nước tĩnh lặng. Trong tay hắn là cần câu ngả dài trên mặt nước phương, chỉ là tạm thời còn không có con cá mắc câu mà thôi.

Cửu Công chúa đang cầm một cuốn sổ đứng ngay bên cạnh hắn, vị công chúa Điện hạ này đang vui thích nói: "Cảm giác kiếm được tiền thật sự là thú vị, chỉ mới có vài ngày đã kiếm được gần hai vạn lượng bạc. Cứ thế này mấy tháng tới, Sát Sự Thính cũng không lo là không trả nổi luonwg. Nhưng bọn người Hòa Hưng Long người muốn thả bọn chúng đi sao?"

"Thả!" Tần Phi thấp giọng nói: "Công chúa ơi là công chúa, đừng lớn tiếng như vậy làm cá của ta chạy mất."

**"Này, bọn họ là phường du côn, thả ra là hại lắm." Công chúa bác bỏ:
"Người có phải là muốn kiếm tiền đến mức điên rồi hay không?"**

Tần Phi lắc đầu liên tục, nói khẽ: "Nếu công chúa chưa rõ thì ta giải thích cho nhé. Thiên hạ này vốn là có trật tự ngầm, mà triều đình cũng muốn trật tự này. Bởi vì, bọn họ có thể nộp thuế nhiều nên triều đình không cách nào gạt chúng ra. Trật tự ngầm phát triển phụ thuộc vào triều đình nhưng bọn chúng không có thực lực chống đối với triều đình. Đây cũng là tại sao mà Hòa Hưng Long ngang ngược càn rỡ khi ta điều binh sĩ lang nha đến lập tức mềm như cừ non."

"Triều đình có ưu thế lớn nhất là có thể liên tục không ngừng điều động các loại tài nguyên tiêu trừ tận gốc đối với thế lực một phương nào đó. Nếu thế lực Hòa Hưng Long mà binh sĩ lang nha phân sở An Châu không đủ để diệt trừ, ta có thể lập tức điều động toàn bộ binh sĩ lang nha An Đông đến tiêu diệt Hòa Hưng Long. Nếu đến như vậy còn không được thì ta sẽ báo cáo Chấp Hành Ty thỉnh vài vị thích khách hàng đầu đến tiêu diệt dần dần từng tên đầu sỏ Hòa Hưng Long làm cho cuối cùng tất cả đều chết không minh bạch."

"Hòa Hưng Long chính là thế lực ngầm lớn nhất ở An Châu dưới mặt đất trật tự trong thế lực lớn nhất, nếu như hiện tại nhờ Hòa Hưng Long, vô số tiểu nhân bang hội sẽ chia cắt địa bàn Hòa Hưng Long, đến lúc đó, mỗi khi đêm xuống đều có vô số tên cầm binh khí đánh nhau, An Châu không biết phải chết nhiều ít người. Cuộc sống thái bình của dân chúng từ đây sẽ không còn được đảm bảo. Những tiểu bang hội kia chỉ có hơn mười hai mươi người không đáng để Sát Sự Thính ra tay tiêu diệt. Cái kiểu dùng đại đao chém muối thế này, ngẫu nhiên chém một lần cũng thì thôi, mỗi ngày đều chém thì đồng liêu Sát Sự Thính mà biết sẽ cười ta chết mất."

Cửu Công chúa mở tròng hai mắt, ôm đầu gối ngồi xuống bên cạnh Tần Phi, váy dài tuyết trắng trùm lên đám cỏ màu xanh trông hết sức đẹp mắt.

Nàng ngấn người suy nghĩ cẩn thận rồi ôn nhu nói: "Cho nên, người chỉ là đả kích thế lực Hòa Hưng Long, để bọn chúng biết rõ ở An Châu Sát Sự Thính có khả năng tiêu diệt hoàn toàn các thế lực bang hội. Sau đó lợi dụng Hòa Hưng Long khống chế thế lực ngầm ở An Châu, đưa Hòa Hưng Long biến thành con chó giữ nhà cho phân sở An Châu."

"Người nói đại khái đúng. Nhưng một số chi tiết khác nữa ta phải nói rõ ràng." Tần Phi mỉm cười nói: "Đầu tiên, ta hung hăng gõ Hòa Hưng Long một ít tài vật là để giải quyết vấn đề kinh phí cho Sát Sự Thính. Đồng thời lập ra quy củ ai vào đại lao Sát Sự Thính, trừ phi người chuẩn bị tinh thần chết đói, nếu không thì phải dốc hết vốn ra mà mua bán. Cứ ngồi tù năm ba ngày ít nhất cũng phải ném đi một trăm bảy mươi hoặc một trăm tám mươi lượng bạc. Một đũa hai đũa Khổng gia còn có thể nuôi nhưng đến tám đũa mười đũa thì đau ngoài da, lần này bắt một trăm người, người nói xem bọn chúng có buốt ruột hay không?"

"Tiếp theo, lập được quy củ đòi tiền, phải lập nhiều quy củ làm việc. Ta không tiêu diệt Hòa Hưng Long mà để bọn chúng có thể tiếp tục kinh doanh các lĩnh vực để kiếm sống như cũ, thí dụ như mở sòng bạc vân vân. Nhưng quy củ phải không được nhiều dân, ví như vụ thu phí bảo kê, nếu ảnh hưởng việc buôn bán của dân chúng, ta liền lập tức động thủ, làm cho lợi nhuận bọn chúng không đủ để đền."

"Công chúa, nàng phải hiểu được, Hòa Hưng Long là một thanh đao trong tay đám Tào Huyền. Tất nhiên cái chuôi đao này không đủ để làm bị thương chúng ta nhưng có thể làm chúng ta chán ghét. Rất nhiều việc để các bang hội như thế làm sẽ thuận tiện hơn cho chúng ta. Cái chuôi đao này ta không định để cho đám Tào Huyền, ta muốn biến nó thành hữu dụng cho ta, đối dân là thanh đao vô hại. Về phần những chuyện khác. . . như thanh lâu và sòng bạc thì từ khi có người trên đời thì xuất hiện, có nhu cầu liền có đòi hỏi, chỉ cần không phải bắt ép nhau phải đánh bạc, bức lương dân thành kỹ nữ vậy là được rồi. Những cái gì trước kia có, hiện tại có, tương lai tất nhiên sẽ có. . ."

Cửu Công chúa nhíu cái mũi: "Vậy người dứt điểm Khổng Chương đi sao đối với y hờ hững vậy? Hoặc là gõ y tiền hoặc là tìm hãn nói chuyện một chút đi. Hay là, người định bụng giết hãn rồi? Dựng một tên tượng gỗ phục tùng hoàn toàn dự định của mình lên nắm quyền Hòa Hưng Long?"

"Đối với y phải hờ hững mới là hữu dụng nhất. Khổng Chương không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, để y một mực nghi thần nghi quỷ, nói không chừng ngờ vực vô căn cứ ta đã tiêu diệt Hòa Hưng Long, lại đoán rằng ta có phải là đang chuẩn bị dùng một loại cực hình gì đó để đối phó hãn. Một người thủy chung trong hoàn cảnh tin tức bị đoạn tuyệt thì sự nghi kỵ sẽ triệt để đánh bại hãn. Đợi cho hãn ở vào thời điểm không thể nào phòng bị ta sẽ tìm hãn, chẳng phải là làm ít mà công to sao?"

Tần Phi nói tiếp: "Tiền của Khổng Chương là tiền tài bất nghĩa, gõ là nhất định phải đập mạnh. Chúng ta cứ xử đối với y hoặc là không gõ nhưng đã gõ thì phải gõ mạnh. Ta muốn Sát Sự Thính đầy đủ, còn muốn có thể cứu tế dân chúng. An Đông là địa phương căn cỗi, thuế má cũng không nhẹ, cuộc sống của mọi người vốn không được tốt lắm, mấy năm nay Hòa Hưng Long vơ vét nhiều tiền như vậy cũng nên nhả ra một ít đi."

Cửu Công chúa bật cười, lần trước Tần Phi nói đang suy nghĩ chế độ nộp tiền bảo lãnh, cũng nói là 'một ít', kết quả là thiếu chút nữa làm cho những tên lưu manh kia rơi vào tình trạng tếu ngao phải bán nhà bán cửa. Sau đó, tình hình trị an ở An Châu cũng có vẻ tốt hơn nhiều, không phải là bọn chúng không dám phạm pháp, mà là không có nhiều tiền như vậy mà đi phạm pháp, nếu không may bị bắt vào đại lao Sát Sự Thính thì chết đói rồi. Hiện tại muốn Hòa Hưng Long cũng nhả ra một ít thì chỉ sợ Khổng Chương cũng đau lòng như thắt cổ rồi.

"Về phần những tên thuộc Hòa Hưng Long có nhiều tội ác tày trời, ta đã phân phó Chu Lễ Uyên toàn lực đuổi bắt. Tuyệt đối không để cho tên nào lọt lưới!" Tần Phi thần sắc chuyển sang nghiêm túc: "Những người này sẽ không được nộp tiền bảo lãnh cũng không chuyển giao

cho quan phủ mà sẽ dùng đặc quyền Sát Sự Thính tiên trăm hậu tấu. Những tên này sống lâu một ngày cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi."

Ở trước mặt công chúa, rất nhiều lời không nên nói đã ra khỏi miệng của Tần Phi. Hắn kể về cái tên Thiệu Đại Bằng đã từng đùa giỡn công chúa, tháng trước trong một đêm gã phá cửa nhà Điền quả phụ, Điền quả phụ đã kiên trinh thủ tiết mười năm tuổi trẻ nên được sắc phong trinh tiết, gã vũ nhục Điền quả phụ một đêm. Sau cái đêm bị đủ các loại vũ nhục vô nhân tính đó, Điền quả phụ quá kinh hoàng nên đã treo tự vẫn.

Người như vậy, nếu không giết không xoa được nổi căm phẫn của dân chúng.

"Các quan phủ An Châu người định làm như thế nào đây?" Cửu Công chúa ung dung hỏi.

"Quan phủ An Châu chỉ ra rất nhiều thế lực đan xen với nhau rất phức tạp rất khó nói được sáng tỏ. Ta tóm được Khổng Chương làm cho bọn chúng rất không vững tâm." Tần Phi chỉ chỉ cái mũi của mình: "Dù gì ta cũng là một vị Tiên Thiên đỉnh phong cao thủ, nếu như Khổng Chương khai báo rõ ràng, ta hoàn toàn có thể bằng lực lượng của mình làm một trận trời long đất lở đối với toàn bộ quan lại An Châu. Hiện tại bọn chúng đang thầm cầu thần bái Phật cầu xin Khổng Chương ngàn vạn không nên nói lung tung mới phải."

"Người đang xem thường nhóm Tào Huyền, chẳng lẽ bọn họ sẽ không phủ nhận sao?" Cửu Công chúa không phục nói.

Tần Phi cười lên ha hả: "Tin ta đi, chỗ dựa nhiều năm của một tên trùm hắc đạo tại An Châu, nếu gã không lưu lại ình bùa hộ mệnh để lúc cần thiết có thể đưa ra bằng chứng kéo toàn bộ quan trường An Châu cùng chết theo. Vậy mới thật sự là không uống công bưng bát nhiều năm như vậy!"

"Hừ!" Cửu Công chúa tức giận hừ một tiếng, đột nhiên kinh hô: "Có cá đã mắc câu, mau kéo!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cửu Công chúa dùng đôi bàn tay nhỏ bé với lên cần câu, hai người đồng tâm hiệp lực cầm cần kéo con cá lớn lên, con cá nặng trĩu không ngừng quẫy, bàn tay nhỏ nhắn của Cửu Công chúa còn chưa bắt được nó thì nó đã bị quăng xuống nước. Cửu Công chúa hơi có vẻ chật vật, nàng không cam lòng trừng mắt nhìn con cá dờ hơi kia, đột nhiên nàng đưa tay xuống té nước vào mặt Tần Phi.

"Công chúa, người là đang ép ta phạm thượng sao?" Tần Phi nghiêm nghị lau giọt nước trên mặt, nghiêm nghị quát.

"Cứu mạng." Cửu Công chúa vừa cười vui vừa cuống cuống chạy trốn ven bờ sông, dáng dấp công chúa bỏ hết ở đâu mất rồi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 182: Đăng Môn.

Q.2 - Chương 182: Đăng Môn.

Rất nhiều người đều cho rằng, dưới sự dẫn dắt của Tần Phi, Sát Sự Thính đang làm một việc sấm rền gió cuốn, giải quyết dứt khoát cơ cấu. Nhưng từ lúc Tần Phi tuyên bố điều lệ nộp tiền bảo lãnh tại phân sở Sát Sự Thính An Châu thì phân sở rơi vào trạng thái trầm mặc. Vô số người mang theo ngân lượng muốn đến đại lao phân sở nộp tiền bảo lãnh người thân thì không mềm không cứng đụng phải cái đình.

Những quan viên mật thám Sát Sự Thính mặt vẫn còn ngái ngủ giọng hời hợt nói: " Trấn đốc đại nhân vừa mới công bố điều kiện nộp tiền bảo lãnh vẫn còn có một vài chi tiết vẫn chưa hoàn thiện, hiện tại đang tổ chức hội nghị nghiên cứu và thảo luận. Đợi đến khi hoàn toàn thống nhất sẽ cho các người nộp tiền bảo lãnh. Cứ bình tĩnh đừng vội, tốt nhất mỗi ngày đến Sát Sự Thính một lần, nhớ đâu lỡ mất cơ hội nộp tiền bảo lãnh."

Những người kia nào lại chịu tin ngay? Buổi sáng còn thấy Tần Phi ngồi ở quán đậu hũ, uống rượu phi thường cao hứng, giữa trưa còn

chứng kiến hẳn mua cần câu và mỗi câu, hỏi chường quĩ xem tìm được hồ nước nào để buổi chiều tận hưởng thú nhân sinh. Hạp à? Đi hạp với cá mú sao?

Nhưng bọn họ có nghi ngờ gì đi nữa thì vẫn chỉ để trong lòng, thân hữu bọn họ là bọn họ lưu manh kia vẫn còn đang chịu khổ trong đại lao Sát Sự Thính, thế cho nên sao dám năm câu ba điều chê trách thủ lĩnh phân sở Sát Sự Thính An Châu đây?

Đúng vậy, không sai, người thân bọn họ đúng là đang chịu khổ. Giá tiền của bánh bao thịt với súp xương sườn đắt chả kém gì những tửu lâu đình cấp ở Đông Đô, ngày qua ngày hai con mắt đòi khát của bọn côn đồ phải cố tình nhìn mà phải tưởng như là không thấy. Bọn chúng bụng đói sôi lục cục như các bạn chuột đói kêu chít chít liên hồi. Cuối cùng cũng có tên đầu tiên không chịu nổi, chỉ là năm lượng bạc thôi sao? Lão tử ra đại lao, còn có thể kiếm không trở lại? Mang năm cái bánh bao thịt tới đây.

Chỉ cần có người dẫn đầu, bánh bao Sát Sự Thính bán được rất nhiều. Hơn một trăm tên lưu manh, một ngày rồi chưa có gì vào bụng gọi đến mấy trăm cái bánh bao, uống gần hai ngàn bát súp. Cuối cùng cũng có người nhịn không nổi muốn được phơi nắng dưới ánh mặt trời, cái việc phơi nắng đắt đỏ này là một khoản không nhỏ phải ký trong sổ nợ đại lao.

Năm ngày sau, trên cánh cửa phân sở Sát Sự Thính An Châu có dán thông cáo nội dung là: nộp tiền bảo lãnh đã có thể bắt đầu rồi.

Đám người nhà lũ lưu manh mang theo ngân lượng chạy tới Sát Sự Thính, họ tròn mắt kinh ngạc, không nói đến tiền bảo lãnh mà riêng tiền ăn cơm, phơi nắng mấy ngày qua của huynh đệ con cháu họ ít thì năm sáu chục lượng nhiều thì cả trăm lượng bạc. Trong nháy mắt hơn một vạn lượng bạc rơi vào túi Tần Phi. À, không, nộp vào ngân sách phân sở An Châu.

Một màu xanh hoa cỏ, đại thụ ven sườn núi chập trùng, Tần Phi ngồi trên ghế dưới bóng cây cạnh một cái bàn nhỏ, mặt mỉm cười, nhìn mặt

nước tĩnh lặng. Trong tay hắn là cần câu ngả dài trên mặt nước phương, chỉ là tạm thời còn không có con cá mắc câu mà thôi.

Cửu Công chúa đang cầm một cuốn sổ đứng ngay bên cạnh hắn, vị công chúa Điện hạ này đang vui thích nói: "Cảm giác kiếm được tiền thật sự là thú vị, chỉ mới có vài ngày đã kiếm được gần hai vạn lượng bạc. Cứ thế này mấy tháng tới, Sát Sự Thính cũng không lo là không trả nổi luonwg. Nhưng bọn người Hòa Hưng Long người muốn thả bọn chúng đi sao?"

"Thả!" Tần Phi thấp giọng nói: "Công chúa ới là công chúa, đừng lớn tiếng như vậy làm cá của ta chạy mất."

"Này, bọn họ là phường du côn, thả ra là hại lắm." Công chúa bác bỏ: "Người có phải là muốn kiếm tiền đến mức điên rồi hay không?"

Tần Phi lắc đầu liên tục, nói khẽ: "Nếu công chúa chưa rõ thì ta giải thích cho nhé. Thiên hạ này vốn là có trật tự ngầm, mà triều đình cũng muốn trật tự này. Bởi vì, bọn họ có thể nộp thuế nhiều nên triều đình không cách nào gạt chúng ra. Trật tự ngầm phát triển phụ thuộc vào triều đình nhưng bọn chúng không có thực lực chống đối với triều đình. Đây cũng là tại sao mà Hòa Hưng Long ngang ngược càn rỡ khi ta điều binh sĩ lang nha đến lập tức mềm như cừu non."

"Triều đình có ưu thế lớn nhất là có thể liên tục không ngừng điều động các loại tài nguyên tiêu trừ tận gốc đối với thế lực một phương nào đó. Nếu thế lực Hòa Hưng Long mà binh sĩ lang nha phân sở An Châu không đủ để diệt trừ, ta có thể lập tức điều động toàn bộ binh sĩ lang nha An Đông đến tiêu diệt Hòa Hưng Long. Nếu đến như vậy còn không được thì ta sẽ báo cáo Chấp Hành Ty thỉnh vài vị thích khách hàng đầu đến tiêu diệt dần dần từng tên đầu sỏ Hòa Hưng Long làm cho cuối cùng tất cả đều chết không minh bạch."

"Hòa Hưng Long chính là thế lực ngầm lớn nhất ở An Châu dưới mặt đất trật tự trong thế lực lớn nhất, nếu như hiện tại nhờ Hòa Hưng Long, vô số tiểu nhân bang hội sẽ chia cắt địa bàn Hòa Hưng Long, đến lúc đó, mỗi khi đêm xuống đều có vô số tên cầm binh khí đánh nhau, An Châu không biết phải chết nhiều ít người. Cuộc sống thái

bình của dân chúng từ đây sẽ không còn được đảm bảo. Những tiểu bang hội kia chỉ có hơn mười hai mươi người không đáng để Sát Sự Thính ra tay tiêu diệt. Cái kiểu dùng đại đao chém muỗi thế này, ngẫu nhiên chém một lần cũng thì thôi, mỗi ngày đều chém thì đồng liêu Sát Sự Thính mà biết sẽ cười ta chết mất."

Cửu Công chúa mở tròng hai mắt, ôm đầu gối ngồi xuống bên cạnh Tần Phi, váy dài tuyết trắng trùm lên đám cỏ màu xanh trông hết sức đẹp mắt.

Nàng ngẩn người suy nghĩ cẩn thận rồi ôn nhu nói: "Cho nên, người chỉ là đả kích thế lực Hòa Hưng Long, để bọn chúng biết rõ ở An Châu Sát Sự Thính có khả năng tiêu diệt hoàn toàn các thế lực bang hội. Sau đó lợi dụng Hòa Hưng Long khống chế thế lực ngầm ở An Châu, đưa Hòa Hưng Long biến thành con chó giữ nhà cho phân sở An Châu."

"Người nói đại khái đúng. Nhưng một số chi tiết khác nữa ta phải nói rõ ràng." Tần Phi mỉm cười nói: "Đầu tiên, ta hung hăng gõ Hòa Hưng Long một ít tài vật là để giải quyết vấn đề kinh phí cho Sát Sự Thính. Đồng thời lập ra quy củ ai vào đại lao Sát Sự Thính, trừ phi người chuẩn bị tinh thần chết đói, nếu không thì phải dốc hết vốn ra mà mua bán. Cứ ngồi tù năm ba ngày ít nhất cũng phải ném đi một trăm bảy mươi hoặc một trăm tám mươi lượng bạc. Một đũa hai đũa Khổng gia còn có thể nuôi nhưng đến tám đũa mười đũa thì đau ngoài da, lần này bắt một trăm người, người nói xem bọn chúng có buốt ruột hay không?"

"Tiếp theo, lập được quy củ đòi tiền, phải lập nhiều quy củ làm việc. Ta không tiêu diệt Hòa Hưng Long mà để bọn chúng có thể tiếp tục kinh doanh các lĩnh vực để kiếm sống như cũ, thí dụ như mở sòng bạc vân vân. Nhưng quy củ phải không được nhiều dân, ví như vụ thu phí bảo kê, nếu ảnh hưởng việc buôn bán của dân chúng, ta liền lập tức động thủ, làm cho lợi nhuận bọn chúng không đủ để đền."

"Công chúa, nàng phải hiểu được, Hòa Hưng Long là một thanh đao trong tay đám Tào Huyền. Tất nhiên cái chuôi đao này không đủ để làm bị thương chúng ta nhưng có thể làm chúng ta chán ghét. Rất

những việc để các bang hội như thế làm sẽ thuận tiện hơn cho chúng ta. Cái chuôi dao này ta không định để cho đám Tào Huyền, ta muốn biến nó thành hữu dụng cho ta, đối dân là thanh đao vô hại. Về phần những chuyện khác. . . như thanh lâu và sông bạc thì từ khi có người trên đời thì xuất hiện, có nhu cầu liền có đòi hỏi, chỉ cần không phải bắt ép nhau phải đánh bạc, bức lương dân thành kỹ nữ vậy là được rồi. Những cái gì trước kia có, hiện tại có, tương lai tất nhiên sẽ có. . ."

Cửu Công chúa nhíu cái mũi: "Vậy người dứt điểm Khổng Chương đi sao đối với y hờ hững vậy? Hoặc là gõ y tiền hoặc là tìm hắc nói chuyện một chút đi. Hay là, người định bụng giết hắc rồi? Dựng một tên tượng gỗ phục tùng hoàn toàn dự định của mình lên nắm quyền Hòa Hưng Long?"

"Đối với y phải hờ hững mới là hữu dụng nhất. Khổng Chương không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, để y một mực nghi thần nghi quỷ, nói không chừng ngờ vực vô căn cứ ta đã tiêu diệt Hòa Hưng Long, lại đoán rằng ta có phải là đang chuẩn bị dùng một loại cực hình gì đó để đối phó hắc. Một người thủy chung trong hoàn cảnh tin tức bị đoạn tuyệt thì sự nghi kỵ sẽ triệt để đánh bại hắc. Đợi cho hắc ở vào thời điểm không thể nào phòng bị ta sẽ tìm hắc, chẳng phải là làm ít mà công to sao?"

Tần Phi nói tiếp: "Tiền của Khổng Chương là tiền tài bất nghĩa, gõ là nhất định phải đập mạnh. Chúng ta cư xử đối với y hoặc là không gõ nhưng đã gõ thì phải gõ mạnh. Ta muốn Sát Sự Thính đầy đủ, còn muốn có thể cứu tế dân chúng. An Đông là địa phương cần cỗi, thuế má cũng không nhẹ, cuộc sống của mọi người vốn không được tốt lắm, mấy năm nay Hòa Hưng Long vơ vét nhiều tiền như vậy cũng nên nhả ra một ít đi."

Cửu Công chúa bật cười, lần trước Tần Phi nói đang suy nghĩ chế độ nộp tiền bảo lãnh, cũng nói là 'một ít', kết quả là thiếu chút nữa làm cho những tên lưu manh kia rơi vào tình trạng treo ngoe phải bán nhà bán cửa. Sau đó, tình hình trị an ở An Châu cũng có vẻ tốt hơn nhiều, không phải là bọn chúng không dám phạm pháp, mà là không có nhiều

tiền như vậy mà đi phạm pháp, nếu không may bị bắt vào đại lao Sát Sự Thính thì chết đói rồi. Hiện tại muốn Hòa Hưng Long cũng nhả ra một ít thì chỉ sợ Khổng Chương cũng đau lòng như thắt cổ rồi.

"Về phần những tên thuộc Hòa Hưng Long có nhiều tội ác tày trời, ta đã phân phó Chu Lễ Uyên toàn lực đuổi bắt. Tuyệt đối không để cho tên nào lọt lưới!" Tần Phi thần sắc chuyển sang nghiêm túc: "Những người này sẽ không được nộp tiền bảo lãnh cũng không chuyển giao cho quan phủ mà sẽ dùng đặc quyền Sát Sự Thính tiên trăm hậu tấu. Những tên này sống lâu một ngày cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi."

Ở trước mặt công chúa, rất nhiều lời không nên nói đã ra khỏi miệng của Tần Phi. Hắn kể về cái tên Thiệu Đại Bằng đã từng đùa giỡn công chúa, tháng trước trong một đêm gã phá cửa nhà Điền quả phụ, Điền quả phụ đã kiên trinh thủ tiết mười năm tuổi trẻ nên được sắc phong trinh tiết, gã vũ nhục Điền quả phụ một đêm. Sau cái đêm bị đủ các loại vũ nhục vô nhân tính đó, Điền quả phụ quá kinh hoàng nên đã treo tự vẫn.

Người như vậy, nếu không giết không xoa được nỗi căm phẫn của dân chúng.

"Các quan phủ An Châu người định làm như thế nào đây?" Cửu Công chúa ung dung hỏi.

"Quan phủ An Châu chỉ ra rất nhiều thế lực đan xen với nhau rất phức tạp rất khó nói được sáng tỏ. Ta tóm được Khổng Chương làm cho bọn chúng rất không vững tâm." Tần Phi chỉ chỉ cái mũi của mình: "Dù gì ta cũng là một vị Tiên Thiên đỉnh phong cao thủ, nếu như Khổng Chương khai báo rõ ràng, ta hoàn toàn có thể bằng lực lượng của mình làm một trận trời long đất lở đối với toàn bộ quan lại An Châu. Hiện tại bọn chúng đang thăm cầu thần bái Phật cầu xin Khổng Chương ngàn vạn không nên nói lung tung mới phải."

"Người đang xem thường nhóm Tào Huyền, chẳng lẽ bọn họ sẽ không phủ nhận sao?" Cửu Công chúa không phục nói.

Tần Phi cười lên ha hả: "Tin ta đi, chỗ dựa nhiều năm của một tên trùm hắc đạo tại An Châu, nếu gã không lưu lại ình bùa hộ mệnh để lúc cần thiết có thể đưa ra bằng chứng kéo toàn bộ quan trường An Châu cùng chết theo. Vậy mới thật sự là không uống công bưng bít nhiều năm như vậy!"

"Hừ!" Cửu Công chúa tức giận hừ một tiếng, đột nhiên kinh hô: "Có cá đã mắc câu, mau kéo!"

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cửu Công chúa dùng đôi bàn tay nhỏ bé với lên cần câu, hai người đồng tâm hiệp lực cầm cần kéo con cá lớn lên, con cá nặng trĩu không ngừng quẫy, bàn tay nhỏ nhắn của Cửu Công chúa còn chưa bắt được nó thì nó đã bị quăng xuống nước. Cửu Công chúa hơi có vẻ chật vật, nàng không cam lòng trừng mắt nhìn con cá dờ hơi kia, đột nhiên nàng đưa tay xuống té nước vào mặt Tần Phi.

"Công chúa, người là đang ép ta phạm thượng sao?" Tần Phi nghiêm nghị lau giọt nước trên mặt, nghiêm nghị quát.

"Cứu mạng." Cửu Công chúa vừa cười vui vừa cuống cuồng chạy trốn ven bờ sông, dáng dấp công chúa bỏ hết ở đâu mất rồi.

Từ xưa tới nay, người dân xem trọng đạo đức và chính nghĩa hơn người trong quan trường rất nhiều.

Sau khi Khổng Chương bị Sát Sự Thính tóm sống thì y một chữ đều không có thổ lộ. Đãi ngộ với y tất nhiên khác xa đám tiểu lâu la, Tần Phi miễn phí đồ ăn và cho y ở trong một phòng riêng khá thoải mái. Nhưng mà làm Khổng Chương cảm thấy thập phần bất an chính là sau khi bị Tần Phi bắt lại giống như bị bỏ quên. Ngoại trừ có một cao thủ Chấp Hành ty lẳng lặng đứng ở ngoài cửa, còn thì cứ cơm ba bữa đã có đầu bếp đưa đến. Ngoài hai người này thì y ở đây chưa gặp người Sát Sự Thính thứ ba.

Khổng Chương không phải là không có ý niệm đào tẩu trong đầu, nhưng cao thủ Chấp Hành ty đứng ở ngoài cửa, có lẽ là cảm thấy ngày nào cũng chỉ canh phòng như thế này vô cùng vô vị nên dùng lợi kiếm trong tay thoải mái đẽo một khối đá cao cỡ nửa thân người thành

tượng đá. Khi nhìn thấy như vậy Khổng Chương không dám có ý nghĩ đào tẩu. Có thể xử dụng kiếm để gọt đá lại có thể gọt hình người giống như thật thì vị cao thủ Chấp Hành Tư này phải là một trong những nhân vật nổi bật có tu vi ít nhất là tiên thiên cảnh, Khổng Chương tự biết rõ bản thân mình, đối phương có thể chỉ cần ba nhát kiếm là lấy được đầu của hắn nên cần gì phải mạo hiểm thò cái đầu độc nhất của mình ra đây?

Y không biết thủ hạ của mình đang bị Tần Phi bóc lột, càng không biết tiền bảo lãnh tính bằng đơn vị hàng nghìn liên tục không ngừng chảy vào Sát Sự Thính. Y cũng không biết những quan viên An Châu lâu nay vẫn nâng chén cụng ly với mình đang tính toán tình hình như thế nào. Y chỉ biết là từ lúc tiến vào Sát Sự Thính đã tám đêm bảy ngày rồi.

Không ngờ gã đầu bếp đưa cơm lúc đưa hộp cơm vào cửa thì mặt không biểu tình nhưng trong tích tắc xoay người vừa vặn dùng bóng lưng che khuất tầm mắt tên cao thủ Chấp Hành ty thì quý dị hướng về phía Khổng Chương trợn trừng hai mắt.

Là một người người từng trải, Khổng Chương bất động thanh sắc đem hộp cơm mang vào phòng giam. Bữa cơm trưa hôm nay có một đĩa tỏi nhưng xào rau củ, một đĩa thịt kho tàu, một âu cơm lớn, còn có một bát súp đậu hũ trứng gà.

Hắn chậm rãi gạt từng hạt cơm thì thấy một mẫu giấy dầu được vo tròn lại. Khổng Chương điềm nhiên như không lấy hai ngón tay cặp viên giấy dầu đưa vào trong tay áo giống như là nhặt một viên sạn nhỏ trong âu cơm.

Khổng Chương không có tâm tình ăn cơm nên bối loạn một hồi, ăn qua loa vài miếng rồi chạy vào chỗ đại tiện. Không ai thích xem người khác đi ngoài, kể cả cao thủ giám thị suốt mười hai canh giờ không ngừng cũng không ngoại lệ, vị cao thủ Chấp Hành Ty xoay người sang chỗ khác đi ra ngoài sân. Khổng Chương nhẹ nhàng thở phào lấy viên giấy dầu mở ra nhìn những chữ nhỏ li ti đầy trên trang giấy.

Mặc dù không có lạc khoản [DG: phần ghi chú ai gửi, ngày giờ viết], nhưng Khổng Chương đoán được đây là do Tào Huyền lợi dụng các

mối quan hệ đưa tới. Những chữ cực nhỏ kia kể rất rõ ràng những gì đang phát sinh bên ngoài cho Khổng Chương lại kín đáo cảnh cáo y không nên nói lung tung, ý tứ rằng mọi người đang suy nghĩ biện pháp đưa y ra khỏi nhà lao Sát Sự Thính, bảo y không cần phải lo lắng, phần cuối bức thư còn biểu đạt sự tức giận và cũng xa xôi nói là Tần Phi sẽ không được chết tử tế.

Khổng Chương nhét viên giấy dầu vào trong miệng, nuốt ực một tiếng trôi xuống cổ họng, tảng đá lớn trong lòng từ từ rơi xuống. Hoá ra các chiến hữu cùng đánh bạc chơi gái với y đã không vứt bỏ y, rất nhiều bạc của mình xuất ra tại thời khắc mấu chốt đã phát huy tác dụng. Hiện tại, Khổng Chương đã có đủ kiên nhẫn chờ đợi. Có lẽ là bởi vì trong nội tâm an ổn rất nhiều nên Khổng Chương đi đến bên song cửa sổ có những lưới sắt, hướng về phía người canh giữ chính mình hò hét: "Buổi trưa chưa ăn cơm, có thể cho ta chút cơm nữa hay không."

Tào Huyền ngồi trên một chiếc kiệu nhỏ mang theo hai gã quan viên đi vào Sát Sự Thính chủ động cầu kiến Tần Phi.

Tần Phi đương nhiên sẽ không cự người ngoài ngàn dặm, hăn tự mình xuất môn nghênh đón tại chính sảnh đãi khách.

Cái gọi là chính sảnh Sát Sự Thính chỉ là một gian phòng thoát nhìn chẳng khác phòng ở rách nát, bên trong đến một cái bàn cũng không hoàn chỉnh. Tào Huyền vừa mới ngồi xuống đã cảm thấy dưới mông dít mềm nhũn thiếu chút nữa không ngồi ngay ngắn được.

"Thật sự là xin lỗi Tào Tri phủ." Tần Phi xin lỗi: "Sát Sự Thính nghèo rớt, thực sự quá nghèo, muốn mua vài cái ghế cái bàn tạm tạm một chút cũng không biết lấy đâu ra tiền."

Mới vừa giàu to vì bao tiền tài cỡ mấy vạn lượng của Hòa Hưng Long đến tay mà hiện tại lại khóc than ư? Tào Huyền gặp quỷ mới tin, nhưng Tào tri phủ thật biết thông cảm cho người khác: "Sát Sự Thính thanh liêm trước sau như một nên không có bao nhiêu tiền dư, đó là bởi vì trên dưới Sát Sự Thính đều dùng tiền tại chỗ cần thiết nhất không có cá nhân nào ham hưởng lạc. Chỉ lấy điểm này mà so thì thấy nha môn của ta kém cỏi hơn nhiều so với phân sở Sát Sự Thính."

"Xem ra, Tào Tri phủ cũng là một vị quan tốt thanh liêm công chính."

Tần Phi nói ra: "Hai vị chưa quen này là."

Tào Huyền giới thiệu: "Vị bên tay trái là tra khám sử An Châu Tạ Sơ Đằng! Vị bên phải chính là phán quan An Châu Tống Loan."

Tần Phi cười cười, làm lễ ra mắt với mỗi vị. Tra khám sử cùng phán quan đều là quan viên cấp lục phẩm, một vị phụ trách chuyện kiện tụng ngục thất còn một vị phụ trách việc tuần tra truy nã kẻ phạm tội. Tào Huyền mang theo hai người này tới câu chuyện sắp nói đương nhiên rất dễ hiểu.

Quả nhiên, Tào Huyền đi thẳng vào vấn đề nói: "Tần Trấn đốc, có chuyện Tào mỗ giấu ở trong lòng bấy lâu nếu không nói thì rất không thoải mái. Tần Trấn đốc bỏ qua cho nhé, ta cứ nói trước cho thẳng thắn."

"Những việc Sát Sự Thính phụ trách đều là đại sự chỉ những vụ án địa phương không gánh vác được mới giao lại cho Sát Sự Thính làm. Tần Trấn đốc đại phát thần uy đánh cho thế lực phi pháp hung ác Hòa Hưng Long như hoa rơi nước chảy trừ hại cho dân chúng An Châu, bắt một lần hơn trăm tên chuyện này đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng đây là công việc của phán quan và tập tra sử. Tào mỗ hiểu là do Tần Trấn đốc một lòng vì việc công, nhưng nếu như Sát Sự Thính cái gì đều làm thì các nha môn khác sẽ làm việc gì đây? Dân chúng lại thấy tập tra sử và phán quan không khác làm cảnh có lẽ còn tưởng cả một đám chỉ ăn không ngồi rồi hưởng bổng lộc Đại Sở."

"Đám người Hòa Hưng Long không bằng đời giao cho bọn họ xử trí. Mọi người làm việc tại các ty sau này còn nhiều cơ hội hợp tác, nếu cứ dẫm chân lẫn nhau, Sát Sự Thính bận rộn bắt trộm, tập tra sử đi tìm Ngụy Vũ Tốt vậy thì rối loạn nháo nhào. Người nói thế đúng hay không?"

Tào Huyền nói đúng lý hợp tình nhưng inh ở chỗ hẳn muốn không phải chỉ một mình Khổng Chương mà là tất cả đám người Hòa Hưng Long, lại giương lá cờ trách nhiệm của từng bộ phận thật khiến người người ta không tiện phản bác. Tần Phi mỉm cười trở về chỗ ngồi của

mình, hần chậm rãi ngồi xuống thoải mái bắt chéo chân gác lên bàn rồi mới trầm giọng nói: "Đám người Hòa Hưng Long ta có thể giao cho người, duy chỉ có Khổng Chương là không được. Bởi vì, ta chuẩn bị phái người áp giải y đi Đông Đô, người này có âm mưu phản nghịch!"

"Không thể nào, một tên đầu lĩnh bang hội nho nhỏ có bản lĩnh gì mà mưu nghịch?" Tào Huyền cười nói: "Tần Trấn đốc mới đến có chỗ không biết, Hòa Hưng Long của y chưa chắc đã cấp nổi ổi người một đao, năm đó lúc ác chiến với bang hội khác không ít bang chúng cầm dao thái rau trong nhà thậm chí quơ lấy cục gạch trên đường liều mạng cùng đối thủ. Thực lực như vậy mà nói muốn tạo phản thì này trên đời này chỉ ít cũng phải có bốn năm trăm nhà xé cờ tạo phản rồi!"

"Có lẽ y không có tâm tạo phản nhưng những lời này đúng là của y nói rõ ràng trước mặt công chúa, An Châu là vương quốc của y!" Tần Phi thân nhiên nói: "Tâm tư thế này đã đáng phải giết."

"Sát Sự Thính không thể đợi trước người khác kéo cờ tạo phản rồi mới hành động mà là phải đem nghịch tặc bóp chết tại lúc mới nảy sinh. Hôm nay Khổng Chương dám nói An Châu là vương quốc của y, ngày mai sẽ dám nói An Đông là vương quốc của y, sau này dám nói Đại Sở là vương quốc của y lắm. Đây không phải mưu nghịch, vậy là cái gì?" Tần Phi hùng hổ dọa người, từng chữ từng chữ vu cho tội mưu nghịch làm Tào Huyền đa mưu túc trí cũng á khẩu không trả lời được.

"Nghe lý sự này giống như là trẻ con." Tạ Sơ Đằng nghe Tần Phi nói liên hồi nên có chút loạn, gã nhịn không được thốt ra lời, lập tức bị Tào Huyền trợn mắt nhìn một cái.

Quan văn đứng là giáo hoạt hơn, Tống Loan trầm giọng nói: "Tần Trấn đốc, miệng Khổng Chương nói lời cuồng ngôn nhưng ý đúng thực không có mưu nghịch. Tống Loan chức quan mặc dù nhỏ thế nhưng cũng được giao quản lý một châu vậy thì không bằng, Tần Trấn đốc cho Tống Loan cùng tham dự vụ án này, chúng ta cùng thẩm tra xử lý Khổng Chương được không?"

"Việc này, Tống phán quan có chỗ không biết, Khổng Chương thân là đầu sỏ hắc đạo tu vi cực cao. Bởi vì không phục quản giáo liên tiếp đả

thương vài vị mật thám Sát Sự Thính, tiếp cận y là một chuyện nguy hiểm. Bởi vậy, Khổng Chương bị ta dùng gân trâu trói chặt nhốt dưới hắc lao ngầm, đợi nhuệ khí của y giảm đã rồi tái thẩm vấn cũng không muện. Nhưng loại người này cùng hung cực ác, không thể nói trước được là ba tháng hay năm tháng mười phần hung ác của y có giảm xuống tý nào không, quá nguy hiểm, thật sự là quá nguy hiểm. . ." Tần Phi lắc đầu nói.

"Làm sao có thể? Hẳn rõ ràng bị giam tại..." Tống Loan thiếu chút nữa thốt ra, may mắn gã kịp thời ngừng lời lại. Mặt gã ửng đỏ vội vàng nói lái đi: "Y. . . rõ ràng bị giam ở hắc lao, tại sao có thể có nguy hiểm?"

"Tống huynh là quan văn đương nhiên không biết rõ, cao thủ như Khổng Chương hơi hột hét lên một tiếng Sư Tử Hồng có thể đánh chết người thường, hai mắt có thể nhiếp hồn. . ."

Tào Huyền nghe Tần Phi chém gió [càng nói] càng ngày càng thái quá, quả thực đã gần thành cao thủ cấp Tông Sư rồi. Nếu Khổng Chương có bản lĩnh như vậy đã không ở lại An Châu lẫn lộn, An Đông to như vậy há không phải là nơi đáng để Khổng Chương tung hoành?

Tào Huyền nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Tần Trấn đốc nếu không cho phép phán quan tham dự vụ án này thì không đúng với luật pháp của triều đình. Giả như chuyện này Ngự sử vạch trần tại triều đình, Tần Trấn đốc. . ."

"Cái này ta cũng không phải sợ." Tần Phi mở trừng hai mắt: "Ngự sử sao. . . Tào đại nhân hẳn là hiểu."

Tào Huyền thiếu chút nữa hồi hận muốn vả chính mình một cái, người cao nhất tòa Ngự sử chính là Đường Ấn, Đường Ấn vì muốn lấy lòng Tần Phi đã không ngại ra lệnh cho Liễu Khinh Dương tự mình ra tay tóm Niệm công công. Chính mình rõ ràng thuận miệng nói ra Ngự sử, đây không phải là cắn vào lưỡi sao?

"Hơn nữa, Khổng Chương sắp sửa bị đưa đến Đông Đô thẩm vấn rồi."

Tần Phi thản nhiên nói: "Lệ của Sát Sự Thính là những người như Khổng Chương trước giao cho Giam Tra Ty thẩm vấn, sau đó giao do

Hình Ngục Tư điều tra rõ những vụ án y có dính líu đến. Đến lúc đó chứng cứ vô cùng xác thực, các quan lại Ngự sử cũng sẽ không trách ta."

Nghe thấy ba chữ Giam Tra Ty, hai con mắt Tào Huyền giống như bị lửa thiêu đau nhói, hai mắt híp lại thành một cái đường. Đến Giam Tra Ty chỉ sợ trong bụng Khổng Chương có bao nhiêu hàng thì đều ngoan ngoãn móc ra. Mà Sát Sự Thính Đông Đô sẽ không cần khách khí lại chẳng cần cân nhắc gì với quan phủ An Châu. Người Giam Tra Ty suốt ngày chỉ nhằm nhằm bắt quan lại, chỉ có tóm được quan viên mới là chiến công của bọn chúng.

"Tần Trấn đốc còn trẻ tuổi đã biết gánh trách nhiệm làm cho Tào mỗ bội phục vô cùng. Lần trước còn chưa làm tiệc tẩy trần cho Tần Trấn đốc, hai ngày tới ta đã sắp xếp yến hội chiêu đãi Tần Trấn đốc, đến lúc đó kính mời, rất hân hạnh được đón tiếp!" Tào Huyền vỗ tay nói: "Thế nhé. một lời đã định!"

"Được, vậy thì về vang rồi!" Tần Phi ôm quyền nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 183: Gió thổi, nước sông Dịch lạnh ghê..

Q.2 - Chương 183: Gió thổi, nước sông Dịch lạnh ghê..

Từ khi Tần Phi đến làm việc ở phân sở An Châu, cuộc sống quan quân Sát Sự Thính khổ sở hơn rất nhiều. Trước kia đại đa số thời gian đều là nhàn rỗi, mà khi Tần Phi tới bắt mọi người làm rất nhiều việc. Chuyện khác không nói, riêng chuyện quang một mẻ lưới tóm hơn một trăm tên lưu manh Hòa Hưng Long cũng đã làm cho quan quân Sát Sự Thính bận tít tít rồi.

Tần Phi khơi lại rất nhiều vụ án yêu cầu bọn họ nhất định phải xử lý thỏa đáng. Với Hòa Hưng Long, những tội không quá nghiêm trọng có thể kéo dài, từ từ xem xét nhưng hễ là có liên quan tới những kiện cáo

án mạng (cũng như) những kẻ tay dính máu người thì phải truy bắt tất cả về quy án.

Quan quân Sát Sự Thính đã quen với việc nhàn rỗi cả ngày, thực lòng không muốn nghe mệnh lệnh Tần Phi, nhưng đã có vết xe đổ ngay trước mắt, Phong Đốc sát về nhà dưỡng lão, Mai Phàm chỉ nói mấy câu rớt cuộc bị tước chức vụ, một chút cơ hội cũng không nữa. Đám quan quân Sát Sự Thính còn lại vẫn còn muốn giữ được cái bát sắt trong tay, ai dám không ra sức ở trước mặt Tần Phi đây?

Một ngày bận rộn đã xong, Đốc sát Giang Chính Long lưng đau râm ran lão đảo đi tới chỗ hân thích nhất 'phòng tắm Lâm Hải'. Giang Chính Long tuổi không quá lớn, hiện mới ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, có thâm niên tại phân sở An Châu, từng làm thuộc hạ một vài vị có quyền lực ở Sát Sự Thính, gã biết ăn nói, biết nhìn mặt mà nói chuyện nên rất nhiều thượng cấp đều rất hài lòng với gã. Nhưng bởi vì năng lực có hạn cho nên dù muốn đề bạt gã lại thật sự không thể, nhưng bù lại ba phần đất ruộng tại An Châu này trong tay gã làm cho vai trò Giang Chính Long đã nặng lại càng thêm nặng.

Ngâm trong nước ấm một hồi lâu, tắm rửa sạch sẽ, Giang Chính Long trùm khăn tắm trở lại phòng chung, nơi đây đã có một nữ nhân trẻ tuổi dáng vóc đầy đặn chờ sẵn trong phòng. Nàng thuần thục dìu Giang Chính Long nằm xuống giường, bỏ khăn tắm ra, một đôi bàn tay nhỏ bé bắt đầu di chuyển trên thân hình Giang Chính Long, làm gã thả lỏng cơ thể.

Cơ thể mỏi nhừ được nữ tử mát xa dần dần giãn ra, cái mỏi mệt từ trong người Giang Chính Long làm hai mắt cũng bắt đầu không nghe sai sử nhắm lại. Không biết qua bao lâu, gã cảm thụ không thấy lực đạo mát xa, gã kinh ngạc mở to mắt, lại ngạc nhiên phát hiện, trong phòng có thêm mấy gã nam nhân, toàn là người quen biết cũ với gã.

"Tổng Phán quan như thế nào đến nơi đây rồi?" Giang Chính Long kinh ngạc hỏi.

Tổng Loan nằm ở trên một cái giường khác, hai tay đan sau gáy nhìn trần nhà trắng bóng thản nhiên nói: "Giang Đốc sát, những ngày an

nhàn của người đã chấm dứt. Tần Phi nói, sẽ đưa Khổng Chương giao cho Giam Tra Tư ở Đông Đô. Những năm vừa qua, Giang Đốc sát cầm không ít đồ của Khổng Chương hiếu kính. Người cũng biết quy củ của Sát Sự Thính rồi đấy. Nếu như là quan lại thông thường tham ô chỉ bị phế chức thành dân thường thì quan lại của Sát Sự Thính mà tham ô nhất định phải chém đầu. Giang Đốc sát vẫn còn lòng dạ tắm rửa, ta thật bội phục đó!"

Giang Chính Long gục đầu vào chiếc gối, thanh âm buồn bực đáp: "Tần Phi không dễ chọc, thực lực của hãn mạnh mẽ sau lưng còn nhiều thế lực giúp đỡ. Một trong Tam công của triều đình là Đường Ẩn rất coi trọng hãn; Dịch Tổng đốc muốn bồi dưỡng hãn thành người nổi nghiệp; bên cạnh hãn còn có công chúa nữa... Đây mới là cái làm cho người ta đau đầu nhất. Một nữ nhân tay trái gà không chặt lại là con ruột của Bộ Hạ. Đám chúng ta đều đồng lòng muốn đấu cùng Tần Phi một trận, nhưng Phong Đốc sát và Mai Đốc sát đã bị thua thiệt nhiều, tất cả mọi người không phải người ngu, bây giờ mà gây khó dễ với Tần Phi thì chẳng phải là chính mình tự tìm phiền phức."

"Nếu Tần Phi không khó đối phó, ta đã không tới tìm người ." Tống Loan ung dung nói: "Ta dùng thân phận Phán quan cùng Tào Tri châu đi gặp Tần Phi yêu cầu cùng được tham dự nhưng Tần Phi không đồng ý. Người thử nghĩ cẩn thận xem, Sát Sự Thính có cái quy củ gì có thể có sơ hở để chúng ta đưa phạm nhân ra ngoài không?"

Giang Chính Long đầu cũng không giơ lên đáp: "Không có, Sát Sự Thính đối với quy củ của triều đình hoàn toàn không đếm xỉa. Chỉ cần Tần Phi không nghĩ thả người, cho dù là Tổng Đốc An Đông đòi người, hãn cũng không thả."

"Giang Đốc sát hình như cảm thấy không liên quan tới mình hay sao, phải biết rằng chuyện này đối với quan viên An Châu đều là một sợi thừng treo lơ lửng trên đầu, Khổng Chương mà đến Giam Tra Ty, tất cả mọi người đều cùng chết." Trong giọng nói của Tống Loan có phần uy hiếp.

Giang Chính Long lầm bầm nói: "Tổng Phán quan biết rõ hản phải chết, nhất định sẽ nghĩ biện pháp. Ta là người đàn độn, chỉ có thể xuất lực, kiếm đâu ra kế sách đây? Lại nói, ta đã an bài đầu bếp truyền tin cho Khổng Chương còn những việc khác ta thật sự không thể giúp."

"Hả, chính là chỗ này." Tống Loan thanh âm vụt trở nên lãnh khốc: "Người có thể sắp xếp đầu bếp đưa tin cho Khổng Chương, chắc hản có thể xếp đặt cho đầu bếp hạ độc trong thức ăn. Khổng Chương chết, mọi người đều an toàn."

Giang Chính Long xoay người ngồi dậy, phủ thêm khăn tắm, cười lạnh nói: "Hạ độc? Người cho rằng Tần Phi là người ngu? Khổng Chương chết, đầu bếp không thoát khỏi tội lỗi tất nhiên sẽ bán đứng ta. Trừ phi, ta diệt khẩu tên đầu bếp sau đó. Người chết quá nhiều càng dễ dàng lộ ra chân tướng. Lại nói, Khổng Chương cũng không phải đèn đã cạn dầu, tu vi của gã cũng không thấp, muốn tùy tùy tiện tiện ra đường mua một cân thuốc diệt chuột đầu độc gã thì không khó quá xem thường người. Những chất độc hàng đầu không phải dễ tìm đâu. Không có sách lược vẹn toàn thì không nên loạn động."

"Tào đại nhân đã bỏ ra số tiền lớn tìm kiếm cao thủ, phải giải quyết cho gọn Khổng Chương." Tống Loan lạnh lùng nói: "Nếu có cơ hội, đem Tần Phi giải quyết cùng luôn thì đúng là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã."

Nói đến vấn đề này, Giang Chính Long cũng nghiêm túc lên: "Tần Phi cũng khó đối phó, nghe nói đã là Tiên Thiên đỉnh phong cao thủ, với tuổi của hản, tu vi như thế có thể nói thần kỳ. Chỉ có Bàn Chân năm xưa mới có thể so sánh được, Tào đại nhân nếu muốn động thủ, cần phải giết chết hản. Hản không chết, chúng ta đều cùng một con đường chết."

Tống Loan gật đầu nói: "Đó là tự nhiên, đã tìm tối thiểu phải tìm một vị cao thủ cấp Tông Sư."

Dừng một chút, Tống Loan nói tiếp: "Người nhà Khổng Chương chúng ta đã phái người tiếp xúc, trước mắt thì tâm tình bọn chúng đều ổn định. Nếu như Khổng Chương chết sẽ lựa chọn một người đời sau

trong Khổng gia mà chúng ta dễ dàng không chế để kế thừa Hòa Hưng Long. Tình huống hiện tại không phải quá xấu, chúng ta còn có cơ hội, cho nên, hôm nay ta tới tìm người, ngoại trừ bảo người tiếp tục không chế đầu bếp giữ liên lạc giữa Khổng Chương với bên ngoài, còn có một việc."

Giang Chính Long mở tròng hai mắt, suy tư chốc lát nói: "Không phải là người muốn ta đi thăm bọn người Phong lão và Mai Phàm..."

"Ừ, hiện tại chính là thời điểm phải đoàn kết hết thủy lực lượng, Phong lão và Mai Phàm đã là công khai trở mặt với Tần Phi, tạm thời, người của chúng ta tiếp xúc với hai người đó rất bất tiện. Người cùng bọn họ là đồng liêu có gặp mặt nhau thì cũng là sự thường. Theo ta tính toán, Tần Phi mới đến đây không lâu mà đắc tội với hơn nửa quan viên An Châu, nhiều địch nhân ở trước mặt như vậy, hẳn cho rằng ở An Châu hẳn có thể một tay che trời sao? Thật đáng cười!"

Giang Chính Long đáp: "Ta tìm cơ hội đi gặp đám Phong lão để xem bọn họ muốn xuất ra bao nhiêu lực."

"Phải làm hết sức. Hôm nay là thời khắc sinh tử tồn vong của chúng ta. Nếu Tần Phi không chết thì chúng ta chỉ có một đường chết! Nhớ lấy, nhớ lấy!" Ngữ khí của Tống Loan rất có phong vị "phong tiêu tiêu hề địch thủy hàn"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 184: An Châu bùng nổ

Q.2 - Chương 184: An Châu bùng nổ

Sơn cốc yên tĩnh bị một loạt tiếng vó ngựa làm náo động, lá cây run rẩy theo những tiếng vó ngựa, những chiếc lá khô rơi xuống không ngừng. Chúng bỗng bành bay lượn trên không trung mấy vòng rồi mới rơi xuống mặt đất.

Một người tiểu phu vào núi đốn củi tranh thủ thời gian đứng nghỉ ở ven đường, người sống trên núi chất phác không dám ngăn cản quân

đội đi đường mà chỉ ngược cặp mắt hăm mộ nhìn kỵ sĩ khôi giáp sáng ngời, chiến mã cao lớn rầm rập vụt qua người, rồi nhớ lại hồi còn bé chính mình cũng từng cưỡi một cây gậy trúc làm ngựa quơ mộc côn cùng chúng bạn chơi trò đánh giặc. Trong nội tâm mỗi bé trai đều từng có mộng tưởng trở thành quân nhân, có điều chỉ có vài người thực hiện được, thậm chí có vài người thì không bao giờ làm được.

Gã tò mò nhìn những kỵ binh, đột nhiên một loạt mưa tên bắn ra từ đoàn người ngựa đang chạy băng băng, một mũi tên trúng vào trán của gã. Người tiểu phu đáng thương vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra thì đã ngã thẳng xuống nằm ngửa mặt lên trời, máu tươi không ngừng chảy ra từ đầu mũi tên, chảy vào cặp mắt mở trừng trừng, đúng là chết không nhắm mắt.

Viên tướng lĩnh thu hồi cung tên nổi giận nói: "Phải đi đường nhỏ chính là vì tránh tai mắt của người, trên đường bất luận là gặp kẻ nào vì bảo vệ sự cơ mật của cuộc hành quân đều giết chết không hỏi!"

"Giết chết không hỏi!" Bọn kỵ binh đồng thanh quát lên, mã đội rất dài nhanh như chóng xuyên qua chân núi, bụi đất theo móng ngựa bay phất phơ giữa không trung rơi xuống thì thể lạnh băng.

... ..

Ở một chỗ nọ, cứ là người của phân sở Sát Sự Thính ai cũng biết mua bán hạng nhất gọi là 'Đả thung' . Bởi vì Sát Sự Thính có đặc quyền lùng bắt nên trên có thể quản chế quan viên dưới có thể giám sát dân chúng, quyền lực không bị hạn chế. Cho nên một khi bị túng thiếu sẽ có con sâu làm rầu nồi canh sẽ có người lấy việc công để kiếm thu nhập thêm.

Loại chuyện đả thung phát sinh tần suất không tính là cao nhưng cũng không thấp. Đây là muốn xem thái độ của Trấn đốc chủ quản, nếu Trấn đốc mà mắt mở mắt nhắm thì tên bộ hạ kia cứ yên tâm to gan đi đả thung. Khi kiếm được tiền sẽ có một phần hiếu kính cho Trấn đốc. Nhưng gặp phải Trấn đốc như Tần Phi thì đả thung sẽ biến thành chuyện nguy hiểm. Gần đây hẳn cảm giác hài lòng, Tần Phi cảm thấy

tinh thần trọng nghĩa lên rất cao nên rất chán ghét hành động 'Đả thung'.

Phía tây thành An Châu trong một tòa miếu thờ rách nát. Trên những tượng phật cổ hiện vẻ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, nước sơn thiếp vàng đã bị ai đó cạo đi sạch sẽ. Hôm nay thần bếp ngồi trong một chỗ tối tăm lằng lằng nhìn thế gian muôn màu. Hai bên màn che thần bếp đã vô cùng rách rưới bẩn thỉu, thường xuyên bị kẻ lang thang giật xuống làm quần áo che thân. Thời gian trôi đi màn che đã bị xé rách chỉ còn lại mấy dải nhỏ vải thôi.

Lư hương phía trước tượng phật bụi bặm không biết bao lâu không có người thắp hương, bồ đoàn cũ nát ban đêm làm gối cho kẻ lang thang thủ, cánh cửa miếu không thể nào đóng được. Bởi vì một cánh trong đó đã bị tháo xuống thành giường tên khất cái.

Một hán tử trẻ tuổi mặt mũi bầm dập đầy người máu đen mềm oặt nằm trên mặt đất, quanh người rơi lá tả ra hai khối bạc vụn cùng một vài đồng tiền.

Vây quanh hắn là bốn tên mật thám Sát Sự Thính, có lẽ đã đánh mỗi tay nên bốn người dừng tay, một người cầm đầu hừ lạnh nói: "Lão tử đi đả thung chưa từng thấy ai keo kiệt như thế, chỉ có bốn chỉ bạc hai mươi đồng tiền đã nghĩ đuổi được chúng ta sao? Coi huynh đệ chúng ta đi xin bố thí sao?"

Hán tử trẻ tuổi hừ khí vô lực hừ nhẹ một tiếng, trong miệng lẩm bẩm nói một câu gì không rõ ràng.

Tên mật thám ngồi chồm hổm xuống lạnh lùng nhìn hắn: "Tiểu tử suy nghĩ kỹ đi, tiền tài là vật ngoài thân, đừng bao giờ tiếc tiền bạc để mình phải chịu đau khổ, nếu không có tiền hiếu kính, chúng ta đưa người vào hắc lao Sát Sự Thính ghép vào cái tội nói ra những lời đại bất kính, người nói liên tục cũng không có chỗ mà đi, khi đó tiền cũng không phải là vấn đề."

Hán tử trẻ tuổi dường như cười khổ trên mặt hiện thần sắc còn khó coi hơn cả khóc. Hắn đương nhiên biết rõ đả thung là cái gì, chính là quan sai tùy tiện bắt một người xấu số kéo đến chỗ không có người đánh một

trận để xem có thể moi được bao nhiêu tiền. Nếu ít thì bọn chúng tự hưởng với nhau nếu nhiều thì chuẩn bị một phần hiếu kính cho cấp trên. Nếu quá ít hoặc là hoàn toàn không có thì phải tùy tâm tình lúc đó của đám mật thám, nếu tâm tình tốt thì chúng sẽ ra sức đâm đá một trận, nếu tâm tình không tốt có khả năng phải vào nhà lao nhận hết cực hình.

"Ta như thế này rồi. . . không phải người địa phương. . . nhiều hơn nữa cũng không có . . ." Hán tử trẻ tuổi quanh co nói vài câu, nhổ ra một búng máu ho, không nhịn được ho sặc sụa, có lẽ là đã bị thương ở phổi. "Tiếp tục đánh!" Gã mật thám nổi giận nói: "Để mặt mũi mà không biết đường."

"Chờ chút, đại ca giống như có người đến. . ." Một gã mật thám khác ra hiệu đừng có lên tiếng, bốn tên đều không nói năng gì nghiêng tai lắng nghe, quả nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dường như còn có mấy người đang nói chuyện.

"Coi như số người gặp may!" Gã mật thám cúi người nhặt ít bạc cùng vài đồng tiền rơi trên mặt đất, giận dữ đá hán tử trẻ tuổi một cước rồi theo đồng bọn nhanh chóng rút lui.

Trong lòng hán tử trẻ tuổi biết có một cơ hội sống sót, hẩn giã dựa ngòai dậy, từ bên ngoài ngòai miếu đổ nát tiến vào mấy người nhìn có vẻ giống thiện nam tín nữ. Mọi người đột nhiên nhìn thấy một hán tử trẻ tuổi mặt mũi tràn đầy máu tươi đều hiện ra thần sắc ngạc nhiên, có người lập tức xông tới đỡ người trẻ tuổi như sắp gục xuống hỏi dồn: "Người bị giặc hành hạ sao? Có cần chúng ta đưa đến y quán không?" Tuổi trẻ hán tử trên mặt xẹt qua một tia tàn khốc, oán độc nói: "Mặc dù không phải giặc cướp nhưng còn ác độc hơn cả giặc. Nếu không phải mấy bác đúng lúc đi qua thì tám phần là ta không giữ nổi mạng. Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, tiểu tử sau này tất có báo đáp. Y quán không phải đi chỉ phiền mấy bác đưa ta một đoạn đường, bây giờ ta không thể đi nổi."

"Đưa người là là chuyện nhỏ, không biết tiểu ca đang ở nơi nào?" Các thiện nam tín nữ hỏi.

"Thủ bị sở phía nam thành An Châu!"

... ..

Phong lão đầu bị buộc phải về hưu sống vai ngồi cùng Mai Phàm bị lột chức, cả hai đang buồn chán ngồi bên một hồ nước. Người lớn tuổi hơn sẽ kiên nhẫn hơn bình thường một chút, Phong lão đầu cầm cần câu bình tĩnh nhìn mặt nước. Mai Phàm tính tình nóng vội không thể chịu được lâu vừa quay đầu thấy Phong lão đầu lại câu được con cá lớn nên bực mình ném cần câu xuống nước rồi mắng lớn: "Người đã xui xẻo, câu cá cũng không có vận khí, lão câu từ trưa tới giờ cũng đủ để mở gian bán cá rồi đó. Ta ngay cả một con lươn cũng không câu được, chẳng lẽ là mỗi câu của ta bị thôi?"

Gã nhặt mỗi câu cho lên mũi người rồi chán nản ném xuống đất mà mắng rằng: "Đúng là thôi."

"Ta vào vị trí của người cũng sẽ bảo là mỗi câu thôi." Phong lão đầu cười ha hả gỡ cá ra ném vào thùng nước bên cạnh, vươn người đuổi tay đuổi lưng một cái: "Đã là người câu cá phải nhận được cô quạnh. Cá còn đang dòm mỗi câu, người đã vội vã nhắc cần đương nhiên câu không được cá. Kỳ thực chính là ta và cá cùng so kiên nhẫn, nó thử dò xét một hồi sẽ cho rằng mỗi câu không có chuyện gì dĩ nhiên là ăn vào bụng, lúc đó nó chẳng phải là lên mâm cơm sao."

Mai Phàm đã mất kiên nhẫn liền nhảy dựng lên: "Người là hòa thượng sao? Người là hòa thượng sao? Ta với người nhiều năm như vậy, cần gì phải nói chuyện động cả đến thiên cơ sao? Người nói ta tính tình nôn nóng làm không nên chuyện không phải là được sao?"

"Ta nói người sẽ sửa sao?" Phong lão đầu mỉm cười.

"Quả nhiên hai vị ở đây làm ta phải tìm kiếm một hồi." Từ xa truyền đến một cái thanh âm quen thuộc.

Phong Đốc sát không quay đầu lại chỉ hỏi: "Là Đốc sát Giang Chính Long à?"

"Lỗi tai Phong lão còn tinh lắm." Giang Chính Long cười ha hả đi tới tay ôm quyền nói: "Vài ngày không gặp Phong lão cùng Mai Đốc sát phong thái vẫn như xưa."

Phong lão đầu xoay người lại thì thấy bên cạnh Giang Chính Long có một vị nam tử mặc trường sam bằng gấm màu nâu tuổi chừng ba mươi, người nọ để râu hai chòm mặt mày như kiếm thần thái có chút ngạo khí đứng đằng sau Giang Chính Long hoàn toàn không có ý chào hỏi đám người Phong lão đầu.

"Vị này là..."

"Một người hầu mà thôi, đừng đề cập đến gã." Giang Chính Long nói tránh đi: "Phong lão, mấy ngày nay Tần Phi và mấy người Tào đại nhân đều tỏ ra rất không thoải mái. Khổng Chương bị bắt một nửa quan viên An Châu đứng ngồi không yên, tất cả đều sợ Tần Phi đưa y đến Sát Sự Thính Đông Đô, khi đó rất nhiều người sẽ gặp xui xẻo."

"Người tuổi trẻ chính là thiếu kiên nhẫn." Phong lão đầu cười nói: "Tần Phi dù tài năng lộ rõ nhưng đến chốn An Châu này gót chân còn chưa đứng vững đã làm như là lão đại ở đây, hắn cho là mình là Bàng Chân ư? Đất An Châu này tuy nói là không có nhân vật lợi hại nhưng trong tay mỗi người ít nhiều đều có chút thế lực, cũng có thể tìm người trong triều đình để thừa chuyện. Nếu bằng vũ lực áp người, An Châu đúng là không có cao thủ cấp Tông Sư nhưng chẳng lẽ không thể tìm ở bên ngoài sao? Tần Phi ời, vẫn còn quá non, đặc tội quá nhiều người thì không có kết cục gì hay ho đâu."

Giang Chính Long nhẹ gật đầu: "Ngày hôm nay nghe nói có một chuyện, phân sở có mấy mật thám trong lúc đi thung lại bắt đội mục của thủ bị sở đánh cho chết đi sống lại. Nhưng tiểu tử kia không chết được mọi người đưa về thủ bị sở. Ta thấy thủ bị sở cũng bị Tần Phi đặc tội rồi."

"Ha ha ha, vậy thì có trò hay để xem rồi. Thật không biết ở An Châu còn có mấy người thấy Tần Phi thuận mắt." Mai Phàm lập tức giảm thấp thanh âm: "Giang Đốc sát, người còn đang làm ở phân sở thì hãy nhìn cho kỹ Tần Phi. Phải biết rằng người đông lực lượng lớn, Tần Phi đặc tội nhiều người tất sẽ gây ra đại loạn, đến lúc đó mọi người đồng loạt nổi dậy, người và ta cùng ra sức làm cho hắn trọn đời không thể thoát thân."

"Đây cũng là mục đích ta tới tìm Phong lão và Mai Đốc sát." Giang Chính Long cười nói.

Phong lão đầu và Mai Phàm nhất thời nghe không hiểu ý tứ của Giang Chính Long, lại nghe thấy tên người hầu kia thần sắc kiêu căng nói ra một câu lạnh băng: "Xem ra hai vị còn chút chưa hiểu, kỳ thực sự tình rất đơn giản. Muốn xảy ra loạn ở An Châu, chỉ một hoả tuyến thủ bị sở tất nhiên không đủ, hai vị làm việc ở phân sở nhiều năm như vậy quan hệ thâm hậu, mỗi lửa ở phân sở trông vào hai vị xuất lực."

"Như thế nào xuất lực?" Mai Phàm lập tức vui mừng : "Chỉ cần lật được Tần Phi, dù có xuất tiền xuất người chỉ cần nói một câu là được!" Nam tử kiêu căng chậm rãi rút ra từ bên hông một thanh loan đao dài hơn thước, tay ôm quyền hướng về phía Mai Phàm cùng Phong lão đầu cười cười: "Không cần tiền chỉ cần hai vị ượng thủ cấp trên cổ, ta đảm bảo khi cũng thất tuần, ta nhất định dùng đầu Tần Phi tế lễ cho hai vị!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 185: An Châu loạn

Q.2 - Chương 185: An Châu loạn

Trời chiều buông ở đầu tường An Châu, một ngày bão cát chà xát làm cho cả thành thị thoát nhìn như được bao phủ trong tro bụi. Mặc dù ánh mặt trời mãnh liệt nhất vào buổi trưa cũng không thể xuyên thấu lớp tro bụi dày cộm nặng nề chớ nói chi là trời chiều. Ánh sáng ảm đạm làm cho sắc trời xem ra giống như là trời đầy mây, không khí nặng nề làm cho người ta hít thở cũng phải rất khó khăn.

Nha môn cũ nát của phân sở Sát Sự Thính tại An Châu vẫn có hai tên vệ binh tại gác. Bộ dáng bọn chúng đã có thay đổi rất nhiều, không dám lười nhác như trước, dưới con mắt Tần Phi không người nào dám lười biếng. Vệ binh đang đứng nghiêm mắt nhìn lỗ mũi của nhau, đột

nhiên vệ binh phía đông thấy miệng vệ binh phía tây vênh lên lại nhìn trân trân về phía sau và nháy mắt với y.

Vệ binh phía đông theo thói quen quay đầu lại nhìn, lập tức gã hoảng sợ. Rất nhiều nam tử mặc áo ngắn màu đen yên lặng tiến về phía phân sở An Châu, bọn họ căng ra một tấm biểu ngữ bên trên viết 'Sát Sự Thính vô lương, hãm hại Hòa Hưng Long' 'Lập tức phóng thích Khổng chương quỹ' . . . Biểu ngữ này căng hết cả đường cái. Cước bộ của bọn chúng thông thả mà kiên định, tựa như một đợt sóng màu đen, bao trùm lấy cả điều đường cái, đi qua phủ tổng đốc, đi qua phủ nha, ánh mắt bọn chúng kiên nghị nhằm phương hướng phân sở An Châu Sát Sự Thính.

"Đóng cửa lại. . . Mau chóng đi bẩm báo Trấn đốc đại nhân!" Vệ binh sợ hãi, nếu để đám đông phía trước xâm nhập sâu vào phân sở An Châu phân sở thì đúng là việc từ trước tới nay chưa bao giờ xảy ra.

"Có nên đốt pháo hoa thông tri cho binh sĩ lang nha." Hàm răng thủ vệ binh phía tây đã bắt đầu đập vào nhau.

"Đừng ham, cứ để Trấn đốc đại nhân quyết định, đóng cửa mau mau đã!"

Cửa lớn nha môn rách nát nhanh chóng khép lại, đám vệ binh đang hoảng hồn chạy ngược xuôi tìm các cái bàn để chặn cửa lớn lại. Ngay sau đó từ tường rào nhô lên nửa thân người cầm cung tên, những người này đứng trên các băng ghế lớn phía sau tường rào, cả nhóm tập trung chú ý bọn côn đồ đang bao vây phân sở An Châu.

Tần Phi được thuộc hạ bẩm báo vội chạy ngay đến tiền viện, vừa mới nhảy lên tường rào thì bị một hòn đá bay tới. Tần Phi nghiêng người lách mình né tránh. Trong nháy mắt, Tần Phi đã thấy rất rõ ràng, có hơn một ngàn tên lưu manh Hòa Hưng Long đứng trước phân sở An Châu. Những gã lưu manh này lớn nhất phải bốn mươi năm mươi tuổi, nhỏ nhất cỡ khoảng mười bốn mười lăm tuổi. Bọn chúng phấn khích đồng thanh hô to khẩu hiệu phóng thích Khổng Chương, có thể nhìn thấy bọn chúng đều mang theo vũ khí.

Tần Phi đang định ra lệnh cho thuộc hạ bắn pháo hoa gọi binh sĩ lang nha để xua đám đông biểu tình phía trước nhưng ánh mắt đột nhiên xoay chuyển khi nhìn thấy đại đội quan binh xa xa đang nhanh chóng tiến tới đây.

Đó là quan binh thủ bị sở, trong đội ngũ có một cáng, cáng khênh một vị binh sĩ trẻ tuổi nằm im không nhúc nhích, trên người y đầy những vết thương, y được cột chặt vào cáng bằng mấy băng vải, trên mặt lộ vẻ phần nộ.

"Chu Lễ Uyên!" Tần Phi quát to: "Người thủ bị sở đến xem cái gì?"

Chu Lễ Uyên nhảy lên đầu tường, cẩn thận nhìn quanh một chốc lát, trầm giọng nói: "Trấn đốc đại nhân, ta cảm thấy được có gì không hay rồi."

"Đương nhiên là không ổn nếu không hỏi người làm gì." Tần Phi tức giận nói.

Chu Lễ Uyên không dám tức giận, không phải là bởi vì Tần Phi là cấp trên của y, mà là y biết rõ dù Tần Phi tiến vào Sát Sự Thính sau nhưng lại được thăng quan liên tục nên quy củ của triều đình không biết nhiều bằng y, điều này cũng là do y ở lâu tại Giáo Tập Ty nên khá là rõ ràng.

"Trấn đốc đại nhân, chuyện này nhất định là có dự mưu, chắc chắn ngài cũng có thể đã nhìn ra." Chu Lễ Uyên thấp giọng nói: "Vấn đề là ở chỗ bọn chúng có dám động thủ hay không. Quan binh thủ vệ sở lại còn dám lưu manh Hòa Hưng Long, mấy ngàn người xông vào nha môn phân sở An Châu thì sẽ biến nơi này thành phế tích. Đến lúc đó, thương vong khó có thể không chế, chuyện lớn như thế thì đến Tổng đốc An Đông Tổng đốc sợ cũng hỏng bét luôn."

Hai mắt Tần Phi loé lên do câu nói của Chu Lễ Uyên chỉ đúng chỗ hiểm yếu, lúc này hần lạnh lùng nói tiếp: "Người nói là bọn chúng muốn dùng quần thể sự kiện văn trách chế độ để đối phó ta?"

"Vâng!"

Tần Phi im lặng không nói, bất kỳ một quốc gia nào, bất kỳ một triều đình nào đều kiêng kỵ việc xuất hiện một vụ quần thể sự kiện. Rất

những việc nhỏ thường thường sẽ diễn biến thành chuyện lớn không thể khống chế được. Nước Ngụy ngày trước có một vị quan viên nhất thời cao hứng nói triều đình nuôi quá đông sai dịch, muốn giảm chi thì cứ giảm một nửa số mười vạn sai dịch. Kết quả là đám sai dịch gây chuyện, tiếp theo kéo bè kéo lũ xé cờ tạo phản, công thành đoạt đất một hơi đánh hạ vài tòa châu huyện, bắt buộc Ngụy quân không thể không dàn trải khắp nơi dập tắt ngọn lửa.

Cho nên, triều đình vì để tránh xuất hiện tình huống như vậy, nằm định rồi hỏi trách chế độ. Tại nơi xảy ra thì bất kể là quan viên nào kích khởi quần thể sự kiện, trưởng quan địa phương cao nhất có quyền cách chức tạm thời giam giữ hậu thẩm. Nếu như phạm quan dám phản kháng thì được coi là tội phản quốc.

Hiện tại Tần Phi đang trên đầu sóng ngọn gió, hẳn thấy những nha môn cùng trên một con đường đều vắng lặng, Tần Phi cười lạnh một tiếng, có lẽ giờ phút này, bọn chúng đang ngồi với nhau phác thảo công văn chuẩn bị công khai thông báo muốn tóm gọn mình cho toàn An Châu. Những câu văn trong đó Tần Phi cũng có thể đọc vanh vách rõ: "Tháng này ngày này tại An Châu bởi vì Trấn đốc Sát Sự Thính Tần Phi xử sự không thoả đáng kích khởi động phần nộ của dân chúng gây ra nổi loạn. Tổng đốc An Đông, Tri châu An Châu cùng các quan viên khác quan tâm sâu sắc, nhanh chóng phản ứng, xử lý thích đáng. . . Trước mắt ổn định tình hình quân dân An Châu!"

Nếu chính mình nhẹ dạ rơi vào tay bọn chúng thì cơ bản sẽ không còn có cơ hội trở về Đông Đô mà sẽ chết ngay.

"Một đám địa đầu xà An Châu!" Tần Phi thản nhiên nói: "Ta sẽ cùng đám địa đầu xà đấu một trận lớn."

Về phía những quan binh thủ bị sở, Tần Phi hoàn toàn không nghĩ đến việc sẽ tìm đến cấp trên của bọn chúng.

Sĩ tốt bất ngờ làm phản, tướng lĩnh không thể không biết rõ tình hình nhưng ở tình hình hiện tại thì có lẽ đã được các tướng lĩnh ủng hộ, thậm chí còn có người cổ vũ khích lệ đằng sau như là: các người cứ yên

tâm làm loạn, pháp bất trách chúng [DG: pháp luật sẽ không thể xử phạt được tập thể], tất cả mọi người sẽ không có việc gì đâu.

Nếu như Tần Phi quả thật có đi thủ bị sở thì những quan viên cũng sẽ giả giọng quan viên vừa nói vừa giả vờ nhỏ lệ: "Quân đội binh biến là đáng sợ nhất, những binh lính kia đều là đồ nhà quê có nói đạo lý với bọn chúng cũng không được, chúng sinh ra chỉ biết đánh đánh giết giết, chúng ta là tướng cũng không có cách nào. Tần Trấn đốc. . . Thật sự là không giúp được người rồi."

"Bỏ nha môn, cho bọn chúng đập nát đi!" Tần Phi phân phó nói: "Chu Lễ Uyên, thống lĩnh thị vệ hộ tống công chúa đến quân doanh lang nha của Lý Hồ Nô. Bảo lão đóng cửa quân doanh không cho ai tiến vào. Người nào xông vào cứ giết chết không cần hỏi!"

"Trấn đốc ngài đi đâu?"

Tần Phi thở dài: "Tất nhiên ta muốn đưa Khổng Chương đi tìm đám quan viên kia để đàm phán. Mặc dù biết rõ bọn chúng đang thương lượng với nhau làm thế nào để đuổi cái đình trong mắt là chúng ta đi nhưng bề ngoài vẫn phải hành động như thế. Tương lai triều đình thế nào cũng tính sổ nên ta phải làm cho bản thân mình sạch sẽ mới được."

Trong khi hai người đang nói chuyện, trên đường tiếng khóc rung trời, mấy trăm người mang quan tài chạy tới phân sở Sát Sự Thính.

Tần Phi ghen hòng nhìn trôn trời: "Không phải nghiêm trọng như vậy chứ?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 186: Chạy là thượng sách.

Q.2 - Chương 186: Chạy là thượng sách.

Khóc tang là một truyền thống, bất luận kẻ nào nhìn thấy đội ngũ đốt giấy để tang đều khó mà thoải mái cho được. Thời điểm khóc tang luôn luôn có vài nữ nhân gào khóc, họ cùng sử dụng làn điệu nào đó mang

theo âm luật kỳ quái, kể đi kể lại những chuyện đã qua của người chết. Nhưng hiện tại chuyện được nói đến không phải về người chết mà là nói về Tần Phi.

Nằm trong hai cái quan tài là hai nhân vật trước đây không lâu nắm bá quyền một phương tại An Châu, chính là Phong lão đầu cùng Mai Phàm.

Gia quyến, bằng hữu bọn chúng đang đang khóc tang trong lời biếu đặt nghi vấn đối với Tần Phi. Đạo lý rất đơn giản, Phong lão đầu và Mai Phàm bị người chém chết chỉ bằng một chiêu ở cự ly gần. Phong lão đầu dù già nua thế nào thì cũng đã từng canh gác nhà cho Dịch Tổng đốc, thân thủ dù đã giảm nhưng cũng sẽ không giảm quá nhiều. Mai Phàm đang tuổi mạnh mẽ lại là Đốc sát Sát Sự Thính sao lại không có vài phần công phu?

Hiện tại người có thể được coi là cao thủ đứng trước mặt hai người này trong địa giới An Châu địa lại là người phải quen biết với hai vị này thì mới có thể tiến đến cự ly gần. Mà chỉ cần một chiêu là giết chết hai người thì tu vi hiển nhiên phải cao hơn rất nhiều. Ở An Châu có bốn sự này, điểm tới điểm lui đều chỉ có một người là Trấn đốc phân sở An Châu Tần Phi.

Thời điểm này chỉ có một người là nghi phạm, hơn nữa mấy người kích động dụng tâm kín đáo làm những gia thuộc thân bằng không hiểu rõ chân tướng cứ mang quan tài đến phân sở Sát Sự Thính tìm người nói chuyện.

"Trấn đốc, bọn chúng giở trò thế này hơi quá!" Chu Lễ Uyên cười khổ một tiếng: "Tại hạ đột nhiên cảm giác chúng ta ở An Châu giống như tứ phía thụ địch không đường để đi."

"Người có nắm chắc giết chết được Phong lão đầu và Mai Phàm không ột người đào tẩu không?" Tần Phi nhàn nhạt hỏi.

Chu Lễ Uyên suy tư một lát rồi lắc đầu nói: "Không có khả năng, nếu như là âm thầm đánh lén một người thật bất ngờ, giết y trong lúc không đề phòng trước rồi sau đó đổi phó tên kia thì có lẽ có cơ hội thành công. Nhưng hai người bọn chúng không phải người ngu, càng

không phải là hạng người có nghĩa khí sâu nặng. Nếu như ta động thủ với bất cứ tên nào, tên kia dứt khoát quay đầu bỏ chạy, cam đoan so với châm lửa vào mông còn nhanh hơn."

"Theo lý luận thì đúng lý chỉ có mình ta." Tần Phi ung dung thở dài: "Người xem, thủ đoạn của quan viên An Châu làm kéo đến đây đủ loại thành phần, lưu manh hắc đạo, quan quân thủ bị sở, đám quả phụ nhà Phong lão đầu, Mai Phàm, hầu như hết mọi thành phần có thể huy động được ở An Châu đều đến vây quanh ta. Đây đủ như thế nếu ta không phối hợp với bọn chúng diễn trò hay chả phải là phụ lòng người ư?"

Chu Lễ Uyên đột nhiên minh bạch lời nói mới rồi của Tần Phi, nha môn chắc chắn là bất lực rồi, phân sở An Châu vốn không thể hoàn toàn khống chế được cục diện. Bọn người Phong lão đầu chiếm giữ phân sở nhiều năm như vậy, rất nhiều người dựa vào bọn chúng kiếm cơm vì thế khó tránh khỏi có trong lòng người còn lưu luyến. Bên ngoài người đông nghìn nghịt, mấy ngàn người vây quanh phân sở chật như nêm cối, lúc này nếu bên trong có người nổi loạn thì so với giặc bên ngoài còn nguy hại nhiều hơn.

"Tần Phi. . ." Giọng Cửu Công chúa trong vắt gọi: "Đừng đứng cao như vậy, coi chừng bị đâm sau lưng."

Tần Phi nhảy xuống bức tường, thản nhiên nhún vai: "Không có nhiều người bắn tên lắm, bên ngoài đều không phải người ngu. Nàng không cần thu thập hành lý sao? Để Chu Lễ Uyên lập tức đưa nàng tới quân doanh."

"Ta không cần phải đi quân doanh." Cửu Công chúa mở trường hai mắt, thấp giọng nói: "Không bằng ta với người cùng đến chỗ Tổng đốc An Đông, có lẽ nghe ta kể chuyện hản là hản phải nghe chứ?"

Tần Phi nhin không được cười âm lên: "Chuyện này tạm thời cùng Tổng đốc không có gì liên quan, nếu hản thực muốn đối phó ta. . . Hoàn toàn có thể lờ nàng đi. Dù sao, hiện tại thân phận của nàng là dân nữ mà muốn cầu kiến Tổng đốc thì chỉ được điền tên vào bảng cầu kiến rồi đợi đến trưa, sau đó lại phải xếp hàng rồi lại chờ lúc Tổng đốc

rảnh rang. Lúc muốn giúp thì tám phần ta đã chết trương xác lên rồi ấy chứ."

"Phi phi, không cho phép nói lung tung." Cửu Công chúa bức mình sẵn giọng: "Đúng là miệng chó chẳng mọc được ngà voi."

Đang khi nói chuyện, Hà Khôn cồng một túi lớn trên lưng chạy ra, y nhìn thấy tất cả mọi người đứng ở tiền viện dặm chân nói: "Bà cô ời, mọi người lớn mật thật, giờ là lúc nào còn không chạy mau? Bên ngoài mọi người đang bức xúc, vạn nhất chúng phá tường xông vào, lúc đó muốn chạy thì chạy không thoát."

"Trong bao của ngươi chứa cái gì?" Tần Phi thò tay muốn tóm cái bao. Hà Khôn vô thức rút lại khuôn mặt đỏ bừng: "Đây là công văn."

"Đừng nói vớ vẩn." Tần Phi không khách khí tóm lấy cái bao, cánh tay trầm xuống, hiển nhiên trong bao là vàng bạc, hắn hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Những cái này đều là của ta, không có chút gì là của công quỹ!" Hà Khôn trơ mắt nhìn Tần Phi lấp bắp giải thích: "Ngài cũng biết rồi đấy, công khoản đều do công chúa trông coi và lại tất cả đều là ngân phiếu, ta..."

"Có năm ngàn lượng không?" Tần Phi hoàn toàn không để ý đến y.

Hà Khôn đáng thương nói: "Chỉ đủ năm trăm lượng."

"Chỗ này chắc chắn đều là vàng, Hà đại thiếu mà chỉ giắt túi có năm trăm lượng bạc sao? Kể chuyện cười à!" Tần Phi cầm cái bao ném cho Chu Lễ Uyên: "Mang túi vàng này đến quân doanh giao cho Lý Hồ Nô, bảo hắn lập tức phát cho quan binh lang nha, không có quân lương thì sao bảo người giao tranh? Hà Khôn, ngươi cũng đừng đau lòng, số tiền kia là mượn của ngươi, đợi chuyện này qua đi ta đảm bảo trả ngươi tám ngàn lượng."

Hà Khôn vốn đang đau lòng, nghe nói như thế tinh thần phấn chấn thấp giọng nói: "Thực không dám đấu điểm, trong đó là sáu trăm bốn mươi lượng vàng. Đại nhân cứ trả lại ta một vạn là được."

"Ta thay hắn trả." Cửu Công chúa cười nói: "Hà đại thiếu có tin bản công chúa không?"

Còn dám không tin sao? Tần Phi phân phó Chu Lễ Uyên mang theo thị vệ hộ tống Cửu Công chúa bọn người Hà Khôn bí mật chạy tới quân doanh, dọc đường ai dám ngăn trở cứ giết không tha. Với tu vi của Chu Lễ Uyên, Tần Phi thập phần hiểu rõ, lại còn mười tên cao thủ Chấp Hành Ty chọn lựa ra càng không phải chỉ biết ăn cơm trắng, người người đều có thực lực tiên thiên cảnh, tại cái địa phương chim không ỉa phân như An Châu, đối mặt với mười một vị Tiên Thiên cao thủ bảo đi ngang là phải đi ngang, nói đi xiên cũng phải đi xiên, cao hứng lên thì truyền tiến hai bước thối ba bước cũng không ai dám sai lời.

Tần Phi nói vài câu với mấy tên mật thám canh giữ ở trong nha môn rồi trực tiếp đi thẳng đến tiểu viện giam giữ Khổng Chương.

Khổng Chương vẫn không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, trên đường rất ồn náo, y chỉ có thể nghe thấy vô cùng ồn ào, nhưng không cách nào biết rõ chân tướng.

Nhìn thấy Tần Phi đi đến, trên mặt y giả bộ cười nhưng trong lòng không cười. Trong lòng Khổng Chương căng thẳng bèn hỏi một câu: "Trấn đốc gây nên sao?"

"Quan viên An Châu đều nhớ thương ngươi, vì ngươi suy nghĩ rất nhiều biện pháp." Tần Phi bình tĩnh nói: "Ngươi cảm thấy, bọn họ muốn mạng ngươi đó, muốn cứu ngươi ra ngoài?"

Khổng Chương cười lạnh một tiếng, cũng không đáp lại.

"Ngươi không đoán, ta sẽ cùng ngươi đi tìm đáp án." Tần Phi chỉ nơi xa xa ở phía Tây: "Từ đây mà leo tường một đoạn không xa xa chính là phủ nha, sau đó là phủ tổng đốc. Mang theo ngươi tới tìm bọn họ nói chuyện, nói không chừng mọi người có thể đạt thành một thỏa hiệp ai ai đều thích."

"Lần này chỉ sợ đã làm Trấn đốc đại nhân thất vọng rồi." Khổng Chương nhàn nhạt đáp lại.

Hắn đối với chuyện này có lòng tin rất lớn, trước mắt cực khổ nhưng nếu qua được lúc này thì chính mình sẽ có chỗ tốt nên nhất định không thể buông ta.

"Đến nơi chẳng phải sẽ biết sao?" Tần Phi cười rất giáo hoạt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 187: Rời thành.

Q.2 - Chương 187: Rời thành.

Phủ tổng đốc đề phòng sâm nghiêm, An Châu bắt đầu bạo động, thân là An Đông Tổng đốc, Mục Thanh Sơn cảm giác sâu sắc áp lực rất lớn. Hắn không phát ra mệnh lệnh dẹp loạn mà trước tiên tập hợp vệ đội phủ tổng đốc hộ vệ căn mật phủ đệ ba tầng trong ba tầng ngoài. Mục Thanh Sơn bỏ ra số tiền lớn mời cao thủ làm thị vệ, tay cầm lưỡi dao sắc bén ở trong phủ canh phòng căn mật.

Mũi nhọn đã chĩa vào Tần Phi, không ai biết Tần Phi chịu áp lực sẽ làm ra chuyện gì. Thở sắp chết còn muốn cản người, toàn bộ quan trường An Châu đều muốn đối phó Tần Phi, vạn nhất thăng nhải này xuống tất tay chẳng kể bất cứ giá nào, chỉ một mình hắn có thể kéo theo ít nhất một nửa quan viên An Châu chôn cùng. Cao thủ phủ tổng đốc đông đảo, trong mắt rất nhiều quan viên đây là chỗ an toàn nhất. Cho nên, không chỉ Mục Thanh Sơn mời người tới mà còn có nhiều quan viên lấy cớ có việc bẩm báo mang theo vợ con đến. Tóm lại cứ nương nhờ tại phủ tổng đốc không đi.

Mục Thanh Sơn ngồi ngay ngắn, hai con mắt híp lại. Y cho dù có vui vẻ thì trước sau vẫn làm dáng vẻ uy nghiêm trước mặt thuộc hạ, để tư thế sâu không lường được như thế sẽ làm cho thuộc hạ đối với y sinh ra tâm lý kính sợ, do đó đạt được rất nhiều chỗ tốt không tưởng được.

Tào Huyền đứng ngay bên cạnh y thoảng hạ thấp người, thấp giọng nói: "Mục Tổng đốc, thủ bị sở cũng đã động thủ, hiện giờ gạo nấu thành cơm, người xem. . ."

Mục Thanh Sơn nhàn nhạt liếc mắt nhìn gã, những hành động này của cấp dưới không thể gạt được y, gần đây lá gan của bọn thuộc hạ càng lúc càng lớn, tất nhiên muốn đối phó Tần Phi cũng không có vấn đề,

Mục Thanh Sơn cũng không thích một đứa Trấn đốc Sát Sự Thính cố chấp tại An Đông ảnh hưởng đến việc phát tài của mình. Nhưng bọn thuộc hạ ngay cả chào hỏi cũng không làm một lần đã đưa nhau đến cục diện như thế này, ép Tần Phi thành công địch của toàn dân mới xin chỉ thị của mình, muốn dùng đặc quyền Tổng đốc của mình lập tức bắt ngay Tần Phi. Nếu Mục Thanh Sơn không làm bộ làm tịch thì uống công ở quan trường lâu như vậy quá.

"Lão Tào à, đừng gây khó khăn cho ta như thế chứ. Tuy theo phẩm cấp thì ta là Tổng đốc hành tỉnh cũng là quan tam phẩm cùng cấp với Dịch Tổng đốc Sát Sự Thính. Nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ, Dịch Tổng đốc là ai? Ở trước mặt hân, lời nói của ta có phân lượng sao? Ký công văn tập nã Tần Phi chỉ là động động bút nhưng chính là đắc tội Dịch Tổng đốc." Mục Thanh Sơn nhẹ giọng giảng giải.

Tào Huyền sao lại không rõ cái ý của y trong lời nói? Mấy đứa cháu chắt bang hội chộc thế nào ra sự việc này làm lão tử oan uổng phải đưa lưng ra gánh? Ta đắc tội một trong vài người quyền lực nhất Sở quốc. Tuy nói tất cả mọi người là tam phẩm, y bề ngoài không có cách nào làm gì ta nhưng sẽ ngầm ngầm chơi xấu thì đúng là bản quan rất thua thiệt. Lợi ích. . . Chuyện này phải xem có gì ưu việt, nếu lợi ích không đủ thì có nói gì ta cũng không gánh oan việc này.

"Tổng đốc đại nhân. . ."

Thanh âm từ ngoài cửa truyền tới, hơn mười viên quan trong phòng lập tức cả kinh. Cửa phòng từ từ bị ai đó đẩy ra, Tần Phi một tay tóm Khổng Chương, mỉm cười đứng ở cửa ra vào, bên cạnh hân là rất nhiều thị vệ phủ tổng đốc bọn thị vệ, vệ binh bên ngoài khẩn trương giương cung nhắm đến Tần Phi, còn hơn mười loại vũ khí giương ra chỉ cách thân Tần Phi chỉ là vài bước mà thôi.

Tần Phi nhún vai: "Tổng đốc đại nhân chúng ta lần đầu tiên gặp mặt mà bài binh bố trận lớn thế sao?"

Mục Thanh Sơn nhíu mày, tu vi Tần Phi có chút vượt quá dự liệu của y, tuy nhiên tất cả vẫn nằm trong khống chế, đám thị vệ dưới tay mình cũng không phải chỉ biết ăn cơm uống rượu. Tại phủ tổng đốc, nếu

Tần Phi thật muốn gây bất lợi với những quan viên này thì vài chục cao thủ cùng mấy trăm quan binh sẽ cho Tần Phi biết thế nào là công đạo ở chỗ này.

"Tần Trấn đốc, người xông đến như vậy là có ý gì?" Mục Thanh Sơn nghiêm nghị quát hỏi.

"Không có gì. Ta đoán, hôm nay An Châu xảy ra đại sự như vậy, tám phần là vì người này trong tay của ta. Cũng được, ta đem hắn giao cho các người."

Nói xong, Tần Phi xuất một trảo nhắc cổ áo Khổng Chương ném sang chỗ Tào Huyền.

Khổng Chương như là bị Tần Phi chế trụ huyết đạo nên toàn thân mềm nhũn không thể động đậy. Trong nội tâm Tào Huyền loé lên sát khí, thằng nhãi Khổng Chương mà vẫn còn giữ lại chính là lưu lại mầm tai hoạ, chính y mới là nguyên nhân sâu xa làm mình phải gây ra chuyện lớn như vậy, không phải là vì phải giết chết cả Tần Phi sao? Vì mục đích này phải hy sinh cả Phong lão đầu và Mai Phàm nên cần gì phải quan tâm đến mỗi một Khổng Chương đây? Giết Khổng Chương, sau đó gán tội cho Tần Phi bắt Khổng Chương xông phủ tổng đốc rồi đem cái chết của Khổng Chương giá họa nốt cho Tần Phi làm cho đầu lĩnh Hòa Hưng Long nổi điên. . . Quả thực quá hoàn mỹ!

Rất nhiều ý niệm trong đầu Tào Huyền chỉ trong tích tắc thì thân thể Khổng Chương đã bay đến trước mặt. Tào Huyền nghiêm nghị quát: "Giết!"

Bên cạnh gã có một tên võ quan, hắn rút đao ra mạnh mẽ bổ xuống, đao phong rơi xuống cắt Khổng Chương thành hai khúc.

"Không đúng. . ." Tên võ quan hoảng sợ biến sắc, trong đời gã đã giết không biết bao nhiêu người. Cảm giác lưỡi dao sắc bén găm vào thịt làm gã hưng phấn không khác gì khi phá một thân xử nữ, cảm giác đó gã nhớ rất kỹ trong lòng nên cũng thi thoảng vẫn rèn luyện. Nhưng một đao kia đánh xuống gã tận mắt nhìn thấy Khổng Chương bị chặt thành hai khối nhưng cảm giác ở bàn tay lại trống rỗng như là một đao đó bổ vào không khí.

Tào Huyền tâm tư như điện rồi đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, kinh hô: "Hắn là niệm tu!"

Tần Phi ung dung thở dài. Nhiều người thấy hoa mắt, Khổng Chương vẫn trong tay Tần Phi như trước thế mà mới vừa rồi lại thấy y bị nhất đao lưỡng đoạn, thật đúng là không phải. Đây rõ ràng là do Tần Phi bày ra ảo cảnh lừa gạt đám đông. Sắc mặt Khổng Chương tái nhợt, không dám tin nhìn sự việc trước mắt, những người kia rất quen thuộc với y đột nhiên cảm giác xa lạ. Bọn chúng đã từng cùng nhau nâng chén cùng uống, từng cùng nhau vào kỹ viện chơi kỹ nữ, thậm chí còn cùng một cái giường cùng một kỹ nữ. . . Khổng Chương nhiều lần rải tiền tài ra khắp, mấy vạn lượng cũng không tiếc tiền để hầu hạ quan viên An Châu chính là bảo vệ địa vị Hòa Hưng Long cũng vì lúc mình gặp nạn các quan có thể xuất thủ tương trợ.

Nhưng ý niệm trong đầu của các quan lại là chém y.

"Nếu như ta là các người, ta cũng nghĩ phải giết Khổng Chương mới là tốt nhất cho toàn cục. Các người muốn giết ta đúng là ta không nên trách các người. Ta chết đi có thể làm nhiều người hạnh phúc như vậy cơ mà. . ." Khổng Chương oán độc nhìn mấy người đối diện rồi lạnh lùng nói: "Đáng tiếc ta là Khổng Chương! Ta không muốn chết. Ta lấy tiền nuôi chó, chó cũng biết giúp ta trông cửa. Nhưng ta lấy tiền dưỡng các người, các người chỉ nghĩ đến việc tự bảo vệ mình mà không cứu ta."

"Chân tướng thường thường đều làm cho người khó có thể tiếp nhận."

Tay Tần Phi vỗ vỗ vào vai Khổng Chương trấn an y: "Ta hiểu tâm tình của người, loại cảm giác này chẳng khác gì nam nhân về đến nhà thấy lão bà ăn ở cùng người khác."

Bị vạch mặt nên Tào Huyền không hề làm ra vẻ, y cười lạnh nói: "Tần Phi, người cho rằng người có thể còn sống mà rời phủ tổng đốc sao?"

Tần Phi mỉm cười không đáp lại, đột nhiên xuất một hư trào tóm vào không khí, trường đao đang trong tay một tên thị vệ rung mạnh, tuột khỏi bàn tay chủ nhân, trực tiếp bay vào trong tay Tần Phi.

Tần Phi thét dài một tiếng, thân như quỷ my hướng Mục Thanh Sơn đánh tới.

"Ngăn hẳn lại!" "Bảo vệ Tổng đốc!" Vô số thị vệ tán loạn chạy tới chỗ Tần Phi, các võ quan trong phòng liều mạng che trước người Mục Thanh Sơn. Bọn chúng la hét rung trời nhưng hai chân cũng đang phát run chỉ cầu có thể ngăn Tần Phi lại một lát để đại đội nhân mã bên ngoài tiến đến bắt giữ Tần Phi. Phủ tổng đốc có nhiều quan binh như vậy, chỉ còn đồn lại cũng có thể ép Tần Phi thành bánh thịt. . .

Tần Phi cười ha ha: "Một đám ngu ngốc trí nhớ ngắn quá!"

Tiếng cười xa dần, Tần Phi lại thừa dịp một khoảnh khắc những quan binh thị vệ bị chính mình bày ra ảo cảnh lừa gạt lao ra khỏi nội viện phủ tổng đốc.

Mặt Khổng Chương tái mét bị Tần Phi xách trong tay, đợi đến khi Tần Phi nhảy qua bức tường mới oán hận nói: "Tần Trấn đốc, cái tên Hòa Hưng Long xem như không giữ được. Trong tay của ta có rất nhiều chứng cứ về việc bọn chúng ăn hối lộ, làm chuyện trái pháp luật. Ta nguyện giao toàn bộ, thỉnh Trấn đốc một mẻ hốt gọn bọn chúng."

"Ta hiện tại cảm thấy hứng thú chính là, người còn có thể khống chế thế lực Hòa Hưng Long còn được bao nhiêu?" Tần Phi chân không ngừng bước, hần xông vào một cái ngõ nhỏ mới tiếp tục hỏi.

"Ta chết đi, Hòa Hưng Long coi như tan rã. Nhưng chỉ cần ta còn sống, ta chính là Hòa Hưng Long!" Khổng Chương nói như chém đinh chặt sắt.

"Rất tốt!" Tần Phi trầm ngâm nói: "Bây giờ ta sẽ đưa người đến quân doanh lang nha, có Lý Hồ Nô và Chu Lễ Uyên ở đó nên không ai dám tùy tiện đánh vào quân doanh lang nha. Tu vi của Lý Hồ Nô cao hơn ta rất nhiều!"

"Vậy còn người?" Khổng Chương hỏi ngược lại.

Tần Phi dựa lưng vào tường gạch miễn cưỡng nói: "Ta có cảm giác chuyện này không đơn giản, chỉ dựa vào Hòa Hưng Long và thủ bị sở mà dám động thủ với ta? Chẳng lẽ bọn họ đã quên trong tay của ta còn có lang nha sao? Tại An Đông, muốn tìm cao thủ có thể giết ta cũng

không dễ dàng. Huống chi, bên cạnh ta còn có vị Tông sư Lý Hồ Nô và mười một gã cao thủ cấp Tiên Thiên. Cuối cùng tiền vốn của Mục Thanh Sơn, Tào Huyền là gì?"

Khổng Chương lẫn lộn trên giang hồ một thời gian dài nên biết rõ một đạo lý, đã muốn giết người nhất định phải giết cho bằng được. Tùy tiện động thủ mà chỉ dả thảo kinh xà, khi nó quay đầu thì người phải chết là chính mình. Mục Thanh Sơn và Tào Huyền không phải là kẻ ngốc, bọn họ nhất định còn có chỗ dựa vững chắc.

"Chờ ta dò xét rõ ràng rồi mới tính toán bước tiếp theo." Tần Phi nhanh chóng quyết định, hẩn mang theo Khổng Chương, tránh né nơi hiểm yếu rồi đến quân doanh lang nha ở ngoại ô.

Ở đó binh sĩ gói giáo chờ sáng, người người nghiêm túc, đại kỳ chủ soái tung bay, tất cả đang trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Tần Phi lặng lẽ tới gần đưa Khổng Chương vào doanh trại xong thì rời đi luôn.

Trong thành vẫn những âm thanh hò hét hỗn loạn, dân chúng đóng cửa không dám tùy tiện ra ngoài, đám lưu manh Hòa Hưng Long, quan binh thủ bị sở, các goá phụ nhà Phong lão đầu và Mai Phàm đã đập nát nha môn phân sở rách nát. Mấy tên vệ binh lưu lại bên trong nha môn Sát Sự Thính đã chạy sạch, không ai làm động tác gì ngăn cản.

Tần Phi bí mật hoạt động nhưng cũng không phát hiện ra thế lực khả nghi nào khác nên trong nội tâm nghi hoặc khó hiểu bèn quyết định ra khỏi thành.

Ngoài thành An Châu chẳng biết lúc nào đã bị người phong tỏa, đại đội quan binh đã khống chế khả năng xuất nhập An Châu. Từ những chỗ rừng cây vắng vẻ đến những con đường nhỏ đều có người canh gác nghiêm mật.

Những quan binh kia, Tần Phi thoạt nhìn thì thấy rất quen mắt, bọn chúng không phải là lần đầu tiên mà Tần Phi nhìn thấy. Ở sa mạc thảo nguyên, Tần Phi đã từng đơn đao một mình một ngựa xông qua đại trận bọn chúng.

Mặc dù bọn chúng che giấu cờ hiệu nhưng Tần Phi vẫn nhận ra đó là quân đội tinh nhuệ nhất Bắc Cương-đệ nhất trấn!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 188: Bất động như núi.

Q.2 - Chương 188: Bất động như núi.

Tuy An Châu không thể so với đại thành nội địa nhưng cũng là trọng địa biên thủy, tường thành cao ngất, chu vi cũng tương đối lớn. Chỉ vẻn vẹn một trấn không thể vây đến mức nước chảy không lọt toàn bộ thành trì. Nhưng Du Long là một tướng lĩnh rất có kinh nghiệm, Tần Phi chạy nửa vòng quanh An Châu cũng có thể đại khái nhìn ra cách bố trí của Du Long.

Đầu tiên là tại con đường, con đường lớn nhỏ đều có trọng binh canh gác, như thế người bình thường muốn chọn lộ tuyến đi lại cũng rất khó khăn chỉ có thể vượt núi. Chuyện vượt núi đối với Tần Phi đương nhiên không có bất kỳ áp lực, Du Long cũng sẽ không dần đến mức phái nhiều người lên núi để khống chế cục diện, gã chọn cách giám thị khu vực, mỗi một tiểu đội phụ trách một khu vực, gã sắp xếp gần như hoàn mỹ, từng đội cảnh giới tuần tra không ngừng đi tới đi lui hoàn toàn có thể khống chế động tĩnh mỗi một tấc đất.

Dưới sự bố trí như vậy của Du Long, nếu Tần Phi chờ đợi tuần tra thứ nhất đi qua thì sẽ gặp đội thứ hai, cho dù may mắn tránh né được đội thứ hai thì đội thứ ba có thể phát hiện tung tích Tần Phi. Vì thế tất nhiên Tần Phi sẽ không đơn đao xông vào trận địa. Lần trước làm như vậy là vì bên cạnh có Hữu Thủy Tình Không bảo vệ hộ tống. Trong vạn quân, Hữu Thủy Tình Không có bản lĩnh lấy đầu thượng tướng như lấy đồ trong túi, nhưng bây giờ Tần Phi vẫn còn chưa có.

Trong đệ nhất trấn không thiếu tướng lĩnh tu vi tinh thâm, trong quân có rất nhiều cao thủ đơn độc tuần tra, trong tay bọn chúng cầm chắc cung tên. Dù động tác Tần Phi nhanh như quỷ mị cũng không có khả

năng trong nháy mắt cản được trúc tiến bắn ra. Tiếng mũi tên bằng trúc réo rất báo động thì chỉ trong một chốc sẽ triệu đến thiên quân vạn mã!

Nhìn rõ đệ nhất trấn phong tỏa An Châu, Tần Phi lại yên lòng, nỗi lo lắng bất an trong lòng hẳn đã được làm sáng tỏ. An Châu chính là giáp ranh giữa triều đình, Yến Vương, Man tộc. . . Ở giữa thế lực các phương, thế lực bản địa An Châu thuận lợi mọi bề tứ phía chu toàn. Nhưng vào lúc sinh tử quan đầu cần phải động thủ thì trợ lực lớn nhất đến từ Yến Vương Bắc Cương. Có thể thấy được, đám quan lại Tào Huyền đã tư thông với Yến Vương không phải mới ngày một ngày hai. Tạm thời không thể thoát ra được, Tần Phi không nóng nảy, hẳn tìm một gốc cây già trong rừng bên ngoài thành, mượn lá cây rậm rạp che phủ cứ đánh một giấc no say đã.

Có tiếng chim kêu lạnh lốt trong đêm đánh thức Tần Phi, ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua lá cây chiếu xuống làm ặt ặt đất có chút ánh sáng. Tần Phi dụi dụi con mắt từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống nhanh chóng xuyên qua rừng cây.

Không thể để đệ nhất trấn xua quân tiến vào An Châu. Lý Hổ Nô chỉ mới đến An Đông, bằng vào thủ đoạn và uy vọng của y thì không thể thu phục binh sĩ lang nha trong vòng có mấy ngày. Sức chiến đấu của binh sĩ lang nha chỉ là cặn bã, nhất là ở tại An Đông này, không biết đã bao lâu lang nha chưa thực hiện nhiệm vụ. Đến cả vũ khí trang bị cũng dám vụng trộm bán cho Man tộc, có thể nghĩ quân đội như vậy có thể có cái gì phân lượng . Nếu chỉ là thủ bị sở An Châu, đám lưu manh Hòa Hưng Long lưu manh còn có thể có dụng tâm nhỏ mọn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của thì đám lang nha dưới sự chỉ huy của Lý Hổ Nô có thể miễn cưỡng đối phó, ít nhất tự bảo vệ mình là không có vấn đề. Nhưng nếu đệ nhất trấn tiến vào An Châu, đội quân này có đến vạn người thiện chiến đã trải trăm trận, có lẽ chỉ cần công kích một lần có lẽ toàn bộ lang nha An Châu biến mất.

Những binh sĩ lão luyện đã qua những cuộc huyết chiến khác xa đám binh lính càn quấy như con sói đối với con chó nhà. Nếu như không thể

ngăn cản đệ nhất trấn vào thành, ít nhất Tần Phi cũng phải tìm được phương pháp an toàn để đám lang nha có thể nhanh chóng rút lui.

Về phần có tồn tại con đường lui này không thì phải xem vận khí của Tần Phi.

Trong lúc xuyên qua rừng rậm, tâm thần Tần Phi dần dần trầm tĩnh lại, xem ra cường độ tuần tra ban đêm của đệ nhất trấn cũng chỉ như thế mà thôi. Trong nội tâm vừa mới nảy lên ý nghĩ này, đột nhiên dưới chân chuẩn bị, hôm nay với thân thủ của Tần Phi làm sao có thể bị mấy cái bẫy rập đơn giản bó buộc? Lúc này hắn tung người nhảy lên, tư thế ưu mỹ, động tác tiêu sái. Nhưng tâm tư Tần Phi cũng cẩn thận hơn. . . Dưới chân đá vào cái thùng chờ sẵn, căn bản không phải bẫy rập mà là dây thùng cảnh báo.

Trong rừng, đệ nhất trấn vùi lấp rất nhiều dây thùng, phân biệt từng khu vực cảnh báo. Quan quân tuần tra biết rõ chỗ tất nhiên là tránh xa. Nhưng Tần Phi không biết, mũi chân mắc phải kéo căng sợi dây thùng, tiếng cảnh báo lập tức vang lên, tiếng chuông vang trong đêm khuya làm cho lưng người phát lạnh, như là tiếng chuông đòi mạng. . . Những tiếng bước chân rầm rập vang lên, vô số quan binh cầm chắc vũ khí đồng loạt chạy tới.

Tần Phi tát mình một cái, ai bảo trời tối, người đệ nhất trấn đều ngủ? Du Long dạy thuộc hạ là đi ngủ phải gối đầu lên cương đao thân vẫn mặc khôi giáp bình thường.

Chân Tần Phi không ngừng chạy sang phía bên phải, vừa mới chạy được một đoạn thì trước mặt có một đội quan binh, đội trưởng lạnh lùng khiển trách: "Khẩu lệnh!"

Thấy Tần Phi không đáp, gã đội trưởng kia chột quát lên: "Bắt lại! Sống chết đều được!"

Một đội quan binh chỉ có hai mươi người mà thôi, nhưng từ sự phối hợp của bọn chúng, hắn có thể nhìn ra chiến lược quân Bắc Cương cường hãn đến cỡ nào. Tám gã đao thuấn thủ nhanh chóng từ bốn phía, ngoài ra có tám gã tay cầm trường mâu đang vận sức chờ phát động. Chỉ cần đao thuấn thủ khống chế địch nhân ở trong một khu vực

nho nhỏ, tám mâu cùng đâm, ít nhất cũng phải chọc mười sáu cái lỗ thủng trên mình địch nhân. Lại có bốn gã quan binh phân tán tại bốn phía Đông Tây Nam Bắc để chống khả năng địch nhân có thể phá được vòng vây. Gã đội trưởng giữ chặt trúc tiễn, một khi thế cục không cách nào không chế sẽ lập tức kêu cứu.

Đáng tiếc, nếu như bọn chúng vây quanh chính là Sở Dương có lẽ vừa tầm. Tần Phi hiện tay làm sao mà hai mươi tên quan binh bình thường có thể đối phó được? Cho dù hai mươi quan binh này đều là tinh binh thân trải trăm trận cũng vô pháp làm Tần Phi bị thương một đầu ngón tay.

Bọn chúng chỉ cảm thấy hoa mắt, căn bản không thấy rõ bóng dáng Tần Phi, hăn phảng phất như một trận gió từ trong vòng vây lướt đi. Nội tâm gã đội trưởng trầm xuống, ngón tay vừa mới di chuyển đến cơ quan trúc tiễn nhưng vẫn chưa kịp đè nén xuống thì trúc tiễn đã không còn trong không chế mà rơi vào trong tay Tần Phi.

Tần Phi mỉm cười nhắc chân chạy như điên. Chân lực dồi dào nên chỉ trong nháy đã chạy ra rất xa, hăn xoay tay lại đuổi ngón tay bắn ra, một luồng chân khí phong kín chỗ trúc tiễn phát ra thanh âm. Trúc tiễn bay ra xa gần trăm trượng, lúc này mới phát ra tiếng kêu réo rất!

Lần này hăn lừa được một đồng quan binh đi ra một chỗ khác.

Tần Phi đang chạy gấp, bỗng nhiên dừng bước lại. Sâu trong rừng có một người đang đứng chờ sẵn, theo thân hình hăn là nam nhân. Bên hông của gã có đeo một thanh cương đao hình thức rất tầm thường, nhưng gã cứ đứng như thế ở đó đã làm cho người ta chịu áp lực tựa núi. Gã không động đậy nhưng Tần Phi có thể cảm giác được, nếu là vừa động thì thế như chẻ tre, lôi đình vạn quân.

Tần Phi ngón tay nhẹ nhàng phác thảo Đoạn Ca rồi thu ngược vào trong tay áo. Đối thủ này rất khó ứng phó đây là trực giác tự nhiên của cao thủ.

Thế cục đối với Tần Phi rất bất lợi. Người nam nhân kia có thể vẫn đứng như thế nhưng Tần Phi không thể. Truy binh chỉ là tạm thời bị lừa đi nơi khác nhưng sớm muộn gì chúng sẽ đến. Hăn rất rõ ràng

người nam nhân kia cũng không phải không nghĩ phải báo hiệu cho bọn kia mà là gã biết rõ Tần Phi cũng khó đối phó, toàn bộ tinh lực đã tụ lại, hiện giờ một cái lá cây bay qua người y cũng bị chân khí quanh thân thể y chấn thành bụi phấn. . .

Thanh âm đuổi theo sau lưng càng ngày càng gần. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 189: Hẹn gặp lại

Q.2 - Chương 189: Hẹn gặp lại

Thời gian không cho phép Tần Phi tiếp tục suy tư nữa, ý niệm trong đầu mới vừa hiện ra thì Đoạn Ca đã ra tay.

Hắn nhanh nhưng người cầm đao đối diện cũng không chậm. Trong khoảnh khắc rút đao ra, ánh đao sáng chói hoa hoè chói mắt. Thanh cương đao này bình thường nhìn thì không có gì lạ mà khi ra tay lại rực rỡ vô cùng. Trước mắt Tần Phi tối sầm, người nọ dường như tiêu thất không còn bóng dáng mà đao phong đã tới gần cổ họng, lúc này Tần Phi mới có thể thấy rõ ràng gã.

Nếu như nói, khoái kiếm Chu Lễ Uyên làm cho người ta hoa mắt, gã nam tử trước mắt ra tay không phải là nhanh nhưng tất cả động tác đều đã đạt đến cực hạn mà Tần Phi có thể tưởng tượng. Thân ảnh của gã nhanh đến mức làm cho người ta không thấy rõ, lối xuất thủ của gã càng làm cho không thể nắm bắt được.

Từng bóng đao ảnh bay múa xoay quanh trên không trung, mỗi một ánh đao đều đủ để khiến người hồn phi phách tán. Tần Phi dứt khoát nhắm mắt lại, tốc độ đối thủ đã nhanh đến mức có thể lừa gạt con mắt, đối thủ đã lựa chọn cách ra tay hoa mỹ để làm loạn tầm nhìn của mình vậy thì hoàn toàn dụng ý hải khóa gã lại, dùng niệm lực cảm thụ mỗi một lần di động, mỗi một lần ra tay của gã.

Đây cũng chỉ có Tần Phi mới có thể làm như vậy, thay đổi người khác hoặc là không có niệm lực hoặc là không có vũ lực, khi nhắm con mắt

lại thì cứ đợi cái chết đi.

Đoạn Ca dùng trường đao chiến đấu lại giống một con tiểu xà nghênh chiến một đầu mãnh hổ, mặc dù thể mãnh hổ hung dữ nhưng là tiểu xà luôn vào thời điểm quan trọng nhất vươn ra răng nọc mạnh mẽ mổ ảnh hổ ngã xuống, bắt nó phải thủ thế lại.

Cao thủ như vậy ở An Đông là cực kỳ hiếm thấy, có thể đẩy Tần Phi hiện đang ở trạng thái đỉnh phong xuống hạ phong thì ít nhất cũng là một vị hạ phẩm Tông Sư thành danh từ lâu. Tần Phi tin rằng chỉ cần mình hồi hạn một lúc sẽ có thể tra được gã là ai .

Tiếng bước chân của truy binh ở sau lưng càng ngày càng gần, Tần Phi không dám ham chiến. Từ trước đến nay Đoạn Ca chưa từng gặp đối thủ đòi đồng quy vu tận, gã đang cầm đao lại thượng phong, làm sao chịu cùng Tần Phi liều chết? Chỉ nhường có một đường liền bị Tần Phi bắt lấy cơ hội từ bên cạnh chạy đi. Người cầm đao thàn than một tiếng, xách đao đuổi theo. . .

Hai người này tu vi đều cực kỳ tinh thâm, một trước một sau chạy sâu vào rừng, cách nhau cũng chỉ có hơn mười trượng mà thôi, một lúc sau đã để quan binh đệ nhất trấn ở lại đằng sau mà vô tung vô ảnh. Tần Phi ở phía trước cứ liều mạng chạy mà người cầm đao cũng kiên nhẫn truy theo, cả hai chạy từ đêm tối đến sáng sớm, từ lúc ánh sáng mặt trời mới lên cho đến lúc mặt trời lên cao. . .

Tần Phi đã chẳng còn hình tượng gì, tóc rối tung, mồ hôi trên người làm ướt quần áo, với tu vi của hắn, nếu không phải đã tiêu hao chân lực làm sao có thể chật vật như thế.

Nhưng cái gã đuổi theo phía sau cũng không khá hơn chút nào. Người cầm đao cũng thở hồng hộc, khuôn mặt đỏ bừng, chạy trốn chẳng khác nào nông phu sau một ngày làm việc.

"Không chạy nữa!" Tần Phi ngồi bệt xuống dưới đất, cho dù phải một trận tử chiến thì cũng phải thở một hơi trước đã rồi hẵng nói, hắn thấy nếu tiếp tục chạy nữa thì mệt chết đi được ngay cả đánh cũng không thể đánh nổi nữa.

Không nghĩ tới, cái người cầm đao kia cũng nằm xụi lơ trên mặt đất, bốn vó chống lên trời ngay cả động đậy cũng không động đậy được. Hai người cứ như vậy cách xa nhau hơn mười trượng, đồng thời nghỉ ngơi một cách quý dị, đến tận khi người cầm đao khật khưỡng đứng dậy, Tần Phi dù không cam lòng nhưng cũng phải thở dài, cố gắng đứng dậy tiếp tục lao đao chạy về phía trước.

Hai người cứ như thế bảo trì tiết tấu quý dị chạy thẳng lên hướng bắc. Ngay từ đầu còn có thể gọi là chạy, về sau chỉ có thể gọi là đi. . . sau nữa đã có thể xưng là bò lên. Mỗi khi Tần Phi nghỉ ngơi, người cầm đao cũng yên lặng nghỉ ngơi. Mà khi người cầm đao không thể chạy nổi, Tần Phi cũng không có khí lực chạy nữa, tranh thủ thời gian thở vài cái.

Dần dần, hai người đều như nỏ mạnh hết đà. Sau hai ngày hai đêm lặn lội đường xa, hai người đều không biết mình chạy đi đến nơi nào . Hôm nay cục diện, hung hiểm vạn phần. Hai người hoàn toàn dựa vào ý chí chèo chống, ai ngã xuống trước thì chỉ còn đường chết. Nếu như người cầm đao lựa chọn thoái lui, chỉ sợ không cách nào thừa chuyện với chủ. . . Tần Phi cũng đã nghĩ quay lại quyết một trận tử chiến với gã, với hiện trạng như thế này thì cuộc chiến giữa hai vị cao thủ có lẽ được diễn ra không khác mấy tiểu hài tử kéo tóc kéo cổ uốn éo ôm nhau đánh lộn. . .

Đang vào giữa trưa ngày thứ hai, Tần Phi đầu vầng mắt hoa chỉ có thể thấy không còn một con đường nào, khắp nơi là bầu trời mênh mông, ngẫu nhiên có thể thấy mấy cái cây già. Người cầm đao phía sau hắt lưng lay sập đổ, cuối cùng phịch một tiếng té xuống.

Trong lòng Tần Phi nhẹ bẫng muốn cất bước đi qua, nhưng vừa mới nhắc được cái chân thì chợt cảm thấy quay cuồng, lập tức ngửa mặt lên trời nằm xuống.

... ..

Đến khi Tần Phi tỉnh dậy, hắt cảm thấy toàn thân vô lực. Đây là một gian phòng làm bằng gỗ khá rộng rãi. Hắt đang nằm trên một chiếc giường êm, trên người đắp một tấm chăn lông. Bên cạnh chiếc giường

có bày đĩa hoa quả và ấm trà. Tần Phi không nói hai lời ngọ nguậy ngồi dậy, tóm lấy ấm trà dốc thẳng vào miệng, cho dù bên trong bình có là kịch độc thì cũng giải khát đã rồi nói sau.

Cửa sương phòng cột kẹt một tiếng bị người mở ra, ánh sáng chói chang chiếu vào làm cho tất cả đồ đạc trong phòng đều rõ ràng, thân ảnh hiện ở cửa lại là người quen biết cũ của Tần Phi.

"Vận khí của ngươi thật là tốt đấy, ngày hôm qua thế nào lại gặp được ta. Nếu không tại nơi thảo nguyên này, ngươi hôn mê như thế tám chín phần mười sẽ trở thành bữa cơm cho hổ báo sài lang hổ." Một vị thiếu nữ xinh đẹp khẽ cười nói: "Có muốn ăn chút gì đó không?"

"Ăn chút ít hoa quả là được rồi." Tần Phi lầm bầm nói: "Ăn uống rượu chè quá độ đối với thân thể không có chỗ tốt. Đúng rồi, Cảnh Gia Lan, ngươi tới nơi này làm gì?"

Cảnh Gia Lan cười cười, đi đến bên cạnh Tần Phi khoanh chân ngồi xuống, thản nhiên nói: "Ngươi không cho rằng đây là phòng ở à? Đây thật ra là một chiếc xe ngựa có bảy tám con ngựa kéo. Phải dùng xe ngựa như thế này thì tất nhiên chuẩn bị một chuyến đi săn bắn ở thảo nguyên mấy ngày liền."

"Ngày hôm qua đội ngũ của chúng ta đi đến phụ cận, Liệp Ưng phát hiện ra người, vốn tưởng rằng là xuất hiện con mồi, thiếu chút nữa bắn chết người rồi. Cũng may bản cô nương nhìn thấy bộ dạng của người liền tiến tới xem xét, nếu không người đã thành oan hồn."

Tần Phi nhẹ gật đầu tỏ vẻ cảm tạ, lập tức hỏi: "Tại ta phụ cận, có phát hiện hay không những người khác?"

Cảnh Gia Lan sắc mặt hơi đổi, lập tức khôi phục bình thường, nói khẽ: "Lúc gặp người, cũng chỉ có mỗi mình người mà thôi."

Tần Phi cảm thấy có chút không đúng, nhưng là lại không muốn hỏi nhiều thò tay bốc lấy hoa quả thì thấy trên thân mình đang mặc một chiếc áo tơ lụa trắng nõn, cổ tay lộ ra da thịt rất sạch sẽ không có một vết bẩn nào. Tần Phi vẻ mặt cười xấu xa nhìn Cảnh Gia Lan rồi nói ra: "Thật sự là làm khó cho cô nương người, đêm qua lại giúp ta thay quần áo, lại giúp ta tắm rửa. . ."

"Nghĩ hay lắm!" Cảnh Gia Lan đỏ mặt lên, vội vàng giải thích: "Tắm rửa thay quần áo đều là tỳ nữ làm, ta làm sao có thể làm cho người những chuyện thế này?"

"Ừ!" Tần Phi ung dung thở dài nói: "Người bảo ta nên tin sao?"

"Người không nên nói lung tung nhé. . ." Cảnh Gia Lan bực mình hạ giọng nói: "Nói lung tung sẽ đưa tới đại phiền toái. Đúng rồi, có người muốn tìm người tâm sự, chờ người tinh thần tốt ta liền sắp xếp cho người."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 190: Lý tưởng.

Q.2 - Chương 190: Lý tưởng.

Tần Phi ngừng những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng rồi ngủ một giấc thật ngon. Màn đêm buông xuống hẳn lại tĩnh lại lần nữa, bên trong mã xa thấp một ngọn đèn, Cảnh Gia Lan ôm hai đầu gối ngồi bên cạnh hắn, nàng đang nhập thần vào một quyển sách không biết là tiểu thuyết phong nguyệt(tình cảm) hay là bí kíp võ công.

Thấy Tần Phi tỉnh lại, Cảnh Gia Lan để sách xuống, bưng bữa cơm tối đã chuẩn bị tới, cho dù đang ở Đại mạc nhưng bữa cơm vẫn rất phong phú, đủ các món thịt trâu thịt dê các loại, hoa quả thịt ngỗng và canh rau dưa rất thích hợp cho Tần Phi đang tĩnh dưỡng.

Đang ra sức càn quét bàn ăn, khước miệng Tần Phi vẫn dính đầy dầu mỡ thì cửa thùng xe bỗng nhiên mở ra một vị trung niên bước vào. Người này có khuôn mặt thanh tú nhìn lướt qua không giống người Man, chòm râu dài mượt tung bay, đôi mắt cơ trí bình tĩnh nhìn Tần Phi.

"Cha người à?" Tần Phi quay sang hỏi Cảnh Gia Lan.

Cảnh Gia Lan gật gật đầu tiến tới đỡ Khả hãn Man tộc Thác Bạt Liệt ngồi xuống.

"Đoán được ta là ai cũng không phải chuyện khó." Thác Bạt Liệt mỉm cười đáp lại: "Ta cố ý đến thăm ngươi, Vũ Tôn đại nhân vì ngươi mà đi Đông Đô, mà ngươi lại thả con gái ta cho nên ta có chút hiếu kỳ đối với ngươi!"

Tần Phi thả cái đùi dê chưa gặm hết trong tay xuống nghiêm trang nói: "Ta cũng rất hiếu kỳ, ngài thân là Khả hãn Man tộc lại không muốn mở mang bờ cõi cũng không tính kế tiêu diệt những người huynh đệ của ngài như Thác Bạt Hoảng, không hiểu ngài đang suy nghĩ cái gì?" Trong khi hai nam nhân nói chuyện Cảnh Gia Lan theo phép tắc yên lặng ngồi đó, nàng chỉ bưng trà rót nước không nói một lời, nàng ngoan ngoãn như một tỳ nữ.

Thác Bạt Liệt thản nhiên đáp lại: "Man tộc không giống như tưởng tượng của người đâu. Nghìn năm trước, chúng ta đã chiếm lĩnh trung thổ, nhưng kết quả thì sao? Bỗng nhiên xuất thế một vị cao thủ thiên đạo cùng mười hai long kỵ, họ hiệu lệnh thiên hạ thiếu chút nữa làm chúng ta diệt tộc. Chúng ta sinh hoạt tại thảo nguyên Đại mạc, vốn là dựa vào trời để kiếm cơm, chỉ cần một trận gió bão một trận tuyết hại cũng đủ để cho dê bò ngã chết khắp nơi. Mặc dù sau khi chiến tranh, số dân trung thổ cũng như số dân thảo nguyên đều giảm mạnh. Nhưng do các người lấy nghề nông làm cơ sở nên nhanh chóng lớn mạnh dù nhân khẩu có tăng gấp đôi vẫn có thể nuôi được."

"Với chúng ta thì phải mấy trăm năm mới khôi phục nguyên khí, nhưng thực lực thì đã kém rất nhiều. Võ học trung thổ bác đại tinh thâm cao thủ xuất hiện lớp lớp. Tướng lĩnh thiện chiến có thể xuất chinh tầng tầng lớp lớp. Chúng ta có ưu thế ở chỗ toàn dân đều là binh, một khi gặp chiến sự có thể cấp tốc trưng binh lên mấy vạn người thậm chí hơn mười vạn binh sĩ thậm chí có thể tập hợp được mấy chục vạn đại quân, hơn nữa chúng ta không cần quan tâm đến việc tiếp tế tiếp viện, chúng ta cứ chiếm được chỗ nào, nơi đó chính là nguồn tiếp tế tiếp viện của chúng ta."

"Nhưng đây cũng là nhân tố cái trí mạng. Chúng ta thua là không dậy nổi, thua một lần lụn bại phải hốt hoảng mà chạy. Nếu không chạy thì

sỹ tốt chỉ có chết đói. Trung thổ từ Ngụy quốc bắt đầu cho đến Sở Đường đánh với chúng ta đã mấy trăm năm. Chúng ta vẫn cứ ở Đại mạc, vẫn cứ sinh sống bằng chăn thả đánh cá và săn bắt, chẳng cần thay đổi cái gì? A, nếu như bảo thay đổi thì chỉ có thanh niên trai tráng của chúng ta chết dần chết mòn trong chiến tranh. Điều này làm cho nữ nhân và lão nhân càng ngày ở Đại mạc càng nhiều!"

Tần Phi tự nhiên đối với vị Khả hãn nho nhã này kính trọng thêm mấy phần. Hắn thường cho rằng Man tộc chính là Man tộc, tứ chi phát triển đầu óc giản đơn, suốt ngày tru lên muốn thôn tính thiên hạ mới là một Man tử bình thường. Có lẽ, Thác Bạt Liệt không phải là một Khả hãn đại diện cho Man tộc chăng?

"Các Khả hãn từ xưa đã cùng trung thổ tác chiến, sau này vì sao lại phân liệt thành Man tộc và Ma tộc vậy?" Thác Bạt Liệt nhìn nữ nhi đầy thâm ý, lão nhẹ giọng hỏi: "Người biết không?"

"Vương tộc chúng ra rất thích hòa bình sao?" Cảnh Gia Lan vừa mới nói nửa câu, nàng cảm thấy không thích hợp. Man tộc và Ma tộc suốt ngày đánh sống đánh chết, làm sao dính dáng đến hoà bình được? Nàng chỉ là nữ nhân, đối với sự phức tạp lằng nhằng của chính trị rất khó lý giải nên quay sang nhìn Tần Phi đầy thắc mắc.

Tần Phi nghiêm mặt nói: "Ta muốn biết câu trả lời của người."

"Kỳ thực rất đơn giản!" Thác Bạt Liệt cười nói: "Hai kết quả, cứ nghĩ đi khắc sẽ hiểu!"

"Kết quả đầu tiên, sau khi vương tộc chúng ta thống nhất thành một khối sẽ chiến tranh cùng trung thổ, triệt để chinh phục trung thổ, đem nhân dân các người biến thành nô lệ của chúng ta, đất đai ruộng vườn của các người biến thành bãi cỏ của chúng ta. Đúng vậy, dưới trời xanh đều là bãi cỏ của chúng ta, đây chính là mục tiêu vĩ đại! Nhưng nếu nền nông nghiệp của trung thổ mất đi cả thiên hạ đều là bãi cỏ, không phải là nhìn trời ăn cơm sao? Còn không phải là chỉ cần một trận thiên tai lớn là biết bao nhiêu dân du mục chết đói đây? Vậy thì ý nghĩa chinh phục trung thổ của chúng ta ở đâu?"

"Kết quả thứ hai, chúng ta chinh phục được trung thổ, cho nhân dân các người vẫn làm nghề nông để thỏa mãn nhu cầu sinh tồn. Nhưng trung thổ lớn như vậy, chỉ hai nước Sở Ngô thôi mà đã có hơn tám trăm đội quân châu mục, cứ cho là chúng ta sẽ dùng quân đội bản địa thì mỗi châu phủ cũng phải để lại quân của vương tộc đồn trú quản lý nữa phải không? Một châu cũng phải một đội trăm người. Vậy là đã phải có tám vạn người. Nhưng đội trăm người đủ sao được? Nếu như châu phủ sinh biến, mỗi người nhốt một bãi nước bọt là đủ ột trăm người chết đuối rồi, cho dù phái tới một đội nghìn người thì mỗi người một cục gạch vào đầu là xong! Quan viên có năng lực quản lý không? Đây lại càng là một bài toán khó. Hơn nữa, chúng ta đã quen với tập quán chăn thả mùa hát, vậy thì lấy vùng núi tây bắc với vùng sông nước Giang Nam làm gì chứ?"

Tần Phi tiếp lời: "Nếu như các người chinh phục không nổi, vậy lại càng không cần nói, rất có thể bị đánh cho nguyên khí đại thương giống như nghìn năm trước. Vậy thì cứ trốn ở sâu trong Đại mạc, chịu đựng điều kiện thiên nhiên khắc nghiệt, đau khổ nghỉ ngơi lấy lại sức, có lẽ mấy trăm năm nữa mới có thể trở lại nơi đây."

"Đúng vậy!" Thác Bạt Liệt trầm ngâm thốt lên: "Khi ta còn thiếu niên đã từng cải trang vào trung thổ học tập. Đã học được nhiều điều nên suy nghĩ được mở rộng rất nhiều. Chúng ta đã có thảo nguyên Đại mạc, người trung thổ thì lấy nông nghiệp sinh sống, cho dù ta hai tay dâng toàn bộ Đại mạc, chắc hẳn cũng không mấy người nguyện ý tới thảo nguyên sinh sống. Nếu đã vậy, các người không có ý đồ xâm lược thì ta sao phải mạo hiểm phát động chiến tranh?"

"Nếu như hai bên có thể hòa bình, thiết lập mậu dịch, trao đổi gạo lương với tuần mã ngư dương thì cả hai đều cùng có lợi. Thứ nhất, chúng ta có thể dự trữ rất nhiều lương thực, một khi gặp thiên tai có thể bình yên vượt qua. Thứ hai, trung thổ các người sẽ có được các loại da lông và thảo dược khó tìm. Như thế không phải là vẹn cả đôi đường sao?"

Thác Bạt Liệt nghiêm túc nhìn Tần Phi: "Người cảm thấy sao?"

Tần Phi nhẹ nhàng thở dài, vị Khả hân này đã học tập tại trung thổ nhiều năm đúng thật là một người nhìn xa trông rộng. Sở quốc chắc chắn không chủ động dụng binh đối với Đại mạc. Không ai biết rõ Đại mạc thực sự rộng lớn như thế nào, nếu thực sự đánh không thắng, Man tử có thể nhanh chóng chạy vào sâu trong Đại mạc. Mà Sở quân cũng không thể tạo thành một tuyến tiếp viện kéo dài vô hạn được! Thảo nguyên tuy sống dựa vào trời nhưng cần nhiều vật tư nhu yếu phẩm từ trung thổ. Quan trọng nhất là, nếu như lương quốc có hiệp nghị hòa bình, hàng năm Đại Sở có thể tiết kiệm được rất nhiều quân phí, số tiền này chuyển cho địa phương chi dùng vào những mục tiêu khác cần hơn, thí dụ như trường học, y quán vân vân!

"Rất nhiều người không lý giải như ngài, Đại mạc đã chiến tranh với trung thổ những nghìn năm, người ta chỉ nhớ đến cừu hận mà thôi. Ta nghĩ rằng trước ngài hân Man tộc còn có người có suy nghĩ giống vậy, nếu không cũng không đến mức phân liệt nhiều năm như vậy." Tần Phi nghiêm mặt nói: "Tuy thế, ta rất kính phục ngài. Tuy rằng suy nghĩ của ngài hơi lý tưởng hóa, nhưng là một mục tiêu đáng để phấn đấu."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 191: Trao đổi.

Q.2 - Chương 191: Trao đổi.

Cuộc sống luôn luôn đầy những chuyện hoang đường. Thác Bạt Liệt là người theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng, rất nhiều người bị lý tưởng đó tác động hoặc thuyết phục, sau đó đi theo và đề cử lão làm Khả Hân. Thế nhưng nhiều dân Man tộc cho rằng làm người lái phải sống với Liệt mã và trường đao, không có con đường thứ hai, hai suy nghĩ khác nhau hình thành sự đối đầu ở Đại mạc. Thác Bạt Liệt vì tương lai hòa bình chẳng lẽ phải tiến hành một cuộc chiến không thắng không bại

với huynh đệ của chính mình, nếu đúng như thế thì chẳng lẽ trở thành trò cười sao?

[DG: Liệt mã: ngựa dữ khó thuần phục -> chỉ ngựa mạnh]

Nhưng khởi nguồn của hòa bình chỉ có thể là chiến tranh. Chỉ có người thắng mới có thể ban tặng hòa bình cho người chiến bại.

Cho tới bây giờ vẫn là con cọp không thèm tìm chén sơn dương, chứ làm gì có chuyện sơn dương chủ động đi tìm con cọp quyết đấu.

Trong giọng nói trầm hùng của Thác Bạt Liệt có ý vị đau khổ cùng sự bất đắc dĩ: "Vũ Tôn đại nhân về trời là cho Vương tộc chịu sự đả kích lớn. Lúc đó thực lực đang rất thấp kém, Vương tộc chỉ trông vào y mới có thể chặn nhiếp các bộ lạc Đại mạc. Thác Bạt Hoàng không dám làm quá căng thẳng! Bây giờ, tin tức Vũ Tôn đại nhân thần qua đời lan truyền rất nhanh, Thác Bạt Hoàng bắt đầu rục rịch. Ta nghĩ, nếu như không có kỳ tích, Vương tộc chỉ có hai con đường. Một là trốn thật sâu vào phía Đông Đại mạc rồi phó mặc cho số phận, trong tuyệt cảnh tìm lại đất đai của chính mình. Hai, quyết một trận tử chiến với Thác Bạt Hoàng, phần thắng ước chừng chưa tới hai thành. Chúng ta mà phải độ sức thì cơ hội thật mong manh!"

"Vương tộc sẽ không thua cái tên Thác Bạt Hoàng nghịch tặc kia!"

Cảnh Gia Lan kiên nghị thốt lên: "Để con cùng các sư huynh đệ đến sao huyết Ma tộc kiếm cơ hội giết chết Thác Bạt Hoàng!"

Tần Phi bỗng nhiên cười ha hả, ánh mắt nhìn thẳng vào mặt Cảnh Gia Lan, cười đến mức chảy cả nước mắt ra.

"Có quyết tâm liều chết, cho dù không giết chết Thác Bạt Hoàng thì chí ít cũng có thể làm hắn không dám hành động thiếu suy nghĩ!"

Cảnh Gia Lan thấy Tần Phi cười rũ rượi đâm ra hết sức khinh bỉ, nàng ngạo nghễ nói: "Vương tộc đánh nhau với nghịch tặc cần sự hy sinh của hoàng kim huyết mạch."

Tần Phi cố nén cười, câu nói thốt lên đâm ra không tròn tiếng: "Xấu hổ, ta không thể nhịn cười. Cảnh Gia Lan tiểu cô nương, người nghĩ việc quân quốc đại sự thật đơn giản. Bên cạnh Thác Bạt Hoàng đương nhiên là có cao thủ mà người chỉ có công phu mấy miếng võ mèo quào,

có đến gần hãn thì, tám chín phần mười bị hãn bắt sống luôn. Sau đó có chuyện gì thì người có thể nghĩ đến chuyện xấu nhất đi. Trước đây khi Vũ Tôn đại nhân vẫn còn tại thế, Thác Bạt Hoàng đương nhiên không dám phái người tới trêu các người. Giờ đây không chừng, Thác Bạt Hoàng tuyển một đội cao thủ cường hãn chuẩn bị tới tận cửa bắt người của các người đấy."

Thác Bạt Liệt không phủ nhận, trên thực tế, lần này trên danh nghĩa là đi săn bắn du lịch, kỳ thực là muốn ẩn giấu hành tung một thời gian để xem Thác Bạt Hoàng có hành động mạnh gì hay không.

Tần Phi biết có hai cái biện pháp có thể giải quyết nan đề trước mắt. Phương pháp thứ nhất là lén bán máy bắn tên/nỏ ky cho Thác Bạt Liệt, để tăng cường trang bị siêu việt cho binh lực đang ở thế yếu của Thác Bạt Liệt. Nhưng làm như vậy nguy hiểm quá lớn, chưa nói đến việc tội danh bán trộm vũ khí tân tiến cực kỳ cường địa cho Man tử to như thế nào mà có trời mới biết được có hay không một ngày Man tử cầm nỏ ky xông vào trung thổ?

Tần Phi bỏ ngay suy nghĩ này. Biện pháp thứ hai là đi tìm một cao thủ có đẳng cấp ngang bằng với Thủy Tinh Không để toạ trấn Man tộc. Cao thủ cấp này đếm được trên đầu ngón tay, Bàn Chân, Dịch tổng đốc không được tính vào rồi! Chỉ có một người duy nhất có thể hy vọng là lão sư phụ hèn mọn của mình. Đáng tiếc, hiện giờ có thể Tôn Hạc đang ở ngõ ăn chơi nào đó ở vùng sông nước Giang Nam, lão đang ôm tiểu cô nương xinh đẹp thối sáo gầy đàn ấy chứ, làm sao để lão tới Đại mạc hít gió tây bắc đây? Lão này thấy khổ chắc chắn sẽ không làm!

Hai ý nghĩ dụ hoặc lần lượt bị loại hết, Tần Phi cũng cười không nổi. Từ đáy lòng, hãn rất thích những người như Thác Bạt Liệt. Lão không phải người kiêu hùng, nhưng đúng là người lãnh đạo có tài, có cái tâm là vì đông đảo con dân suy nghĩ. Như con người của Thiết Mộc Chân, khi còn sống thì kiêu ngạo hò hét, nhưng mấy trăm năm sau khi lão chết, người Mông Cổ là quốc gia bị coi nhẹ trên trái đất [DG: Cái này

chẳng liên quan gì. Tác giả trông thế mà vẫn thù hằn dân tộc lắm], bản đồ ngày xưa lớn đến thế giờ còn ý nghĩa gì đâu?

"Còn có một chuyện!" Thác Bạt Liệt chần chờ một chút rồi mới nói ra: "Tại lúc chúng ta phát hiện ra người, bên cạnh người còn có một nam nhân cũng đã ngất xỉu. Vệ sĩ của ta lục soát hắn thì tìm được trong người tên này có đồ vật của Yến Vương Phủ ở Bắc Cương. Ở thời điểm quan trọng bây giờ, Vương tộc dốc toàn lực ứng phó với Thác Bạt Hoảng còn chưa đủ nên không muốn trêu vào Yến Vương. Ta đã sai người để lại cho hắn một ít thực phẩm và nước, hắn có thể sống sót đi về hay không thì phải trông vào số phận thôi."

Tần Phi hào hiệp cười: "Đối với những người muốn giết ta, ta muốn tự mình đi tìm cừu."

Tần Phi đã không lưu tâm thì Thác Bạt Liệt âm thầm yên tâm. Lão cũng hiểu biết một chút về nội tình Sở quốc, Tần Phi là một ngôi sao mới nổi sáng chói ở Đông Đô. Hiện tại hắn đồn trú ở An Đông, tương lai Man tộc còn phải nhờ Tần Phi hỗ trợ không ít chuyện. Nếu có thể đạt quan hệ thật tốt thì đối với tình hình cực kỳ bất lợi của Man tộc coi như là có một nguồn viện trợ lớn trong tương lai.

"Ta có ý kiến như thế này nhưng không biết có dùng được hay không."

Tần Phi suy nghĩ một chút bèn nói ra: "Nếu như Man tộc muốn bảo đảm sự bình yên ình thì cách thích hợp nhất không có gì hơn là tìm một vị đại tông sư tọa trấn để tiếp tục áp chế Thác Bạt Hoảng."

"Đại tông sư trên đời này đều đếm được chỉ trên một bàn tay, lẽ nào người bảo chúng ta đi tìm hai tên hung thủ giết chết Vũ Tôn sao?"

Cảnh Gia Lan phản nộ nói ra.

Tần Phi lắc đầu: "Đương nhiên không phải như vậy. Hiện tại, ta phá lệ nói mấy lời thật tình đối với các người, trong lòng các người hiểu rõ là được, không được truyền ra ngoài, bằng không các người không gánh được hậu quả."

"Ta lấy sự tôn nghiêm của vương tộc ra đảm bảo, tuyệt không để lộ bí mật!" Thác Bạt Liệt quyết định một cách dứt khoát: "Tần huynh đệ

trợ giúp vương tộc chúng ta nếu ta hoặc Cảnh Gia Lan tiết lộ bí mật nguyên chết dưới đao kiếm của Tần huynh đệ."

"Không cần nghiêm trọng như thế, các người để lộ bí mật cũng chẳng cần ta phải chém giết, Thác Bạt Hoằng có thể giết các người." Tần Phi cười nói: "Ta có người sư phụ, ngày xưa là đại tông sư Ngụy quốc biệt hiệu Ổi Tỏa Dục Vi(muốn làm chuyện hèn mọc), lão sư phụ tên là Tôn Hạc. Giờ lão phải cách đây hơn vạn dặm, nếu được lão tới tọa trấn là được rồi. Tuy nhiên, lão đã vì ta phong ấn vài đạo kiếm ý đại tông sư!"

Tần Phi nói vậy, Thác Bạt Liệt và Cảnh Gia Lan hoàn toàn thông hiểu, tiểu cô nương tranh nói trước: "Ha, người muốn trá xưng Tôn đại tông sư đi tới Đại mạc tọa trấn Man tộc. Người sẽ lấy kiếm ý đại tông sư đang phong ấn chấn nhiếp các bộ lạc ở thảo nguyên. Mưu mẹo này được lắm, nếu Thác Bạt Hoằng tin là thật thì hẳn sẽ không dám động thủ đối với vương tộc rồi."

"Có sợ Tôn sư trách tội người tùy tiện mạo danh hay không?" Thác Bạt Liệt suy nghĩ lại lần nữa rồi hỏi.

"Lão á?" Tần Phi cười nói: "Lão cũng bắt ta chịu không biết bao nhiêu là oan ức rồi, nhất là cái vị sư tỷ kia... A, nhắc tới toàn là nước mắt, không nói đến nàng ta nữa. Dù sao để lão oan ức một lần, một văn tiền lão cũng có phải bỏ ra đâu, cái này là chuyện tốt đấy. Các người yên tâm đi!"

"Tần huynh đệ trợ giúp chúng ta như thế có phải muốn yêu cầu cái gì hay không?" Thác Bạt Liệt hỏi.

Tần Phi nghiêm túc hẳn lên: "Đúng vậy, ta có yêu cầu. Hiện tại rất nhiều huynh đệ sớm tối mong chờ ta ở An Châu. Binh mã Đệ nhất trấn vây quanh An Châu lúc nào cũng có thể phát động công kích, ta không biết bọn họ còn có thể kiên trì bao lâu nữa. Cho nên điều kiện trao đổi là mời người phái binh mã tinh nhuệ nhất hiệp trợ ta đánh tan Đệ nhất trấn Bắc cương!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 192: Mưa gió nổi lên.

Q.2 - Chương 192: Mưa gió nổi lên.

Ngoài An Châu là quân doanh của binh sĩ Lang Nha, khói thuốc súng từng đợt bay lên không trung biểu lộ rõ một trận chiến quy mô nhỏ vừa mới kết thúc. Dưới sự chỉ huy của Lý Hồ Nô, binh sĩ Lang Nha trong hoàn cảnh binh lực hạn chế vẫn dũng cảm liều chết ngăn chặn ý đồ xông vào quân doanh của Bắc cương Đệ nhất trấn.

Song phương mỗi bên có mấy mươi thi thể nằm im trước quân doanh, đội hậu cần lẳng lặng đi ra khỏi quân doanh đưa người bị thương về chữa trị.

Lý Hồ Nô mình khoác nhuỷễn giáp, tay cầm côn đồng, hai mắt nhìn chăm chú vào vòng vây của Đệ nhất trấn. Cuộc đời nhiều lúc trêu người con người. Sức chiến đấu của Đệ nhất trấn cường hãn như thế cũng là do tự tay mình huấn luyện ra năm xưa. Vừa rồi, thời điểm tiến công, chiến thuật tấn công cũng là do tự mình sáng tạo. Thật không ngờ thế sự xoay chuyển những chiến thuật này ứng dụng luôn lên bản thân tác giả rồi.

Trên phương diện binh lực, Đệ nhất trấn chiếm ưu thế tuyệt đối, Du Long thống lĩnh năm nghìn tinh nhuệ đi An Châu, gã phối hợp với các thế lực bản địa ở An Châu nên tổng số đạt tới sáu bảy ngàn người. Ở phía đối diện, binh sĩ lang nha An Châu chỉ có khoảng ngàn người. Quả thực cục diện quân số áp đảo. Binh sĩ lang nha đánh rất gian khổ, từ chuyện huấn luyện đến việc phối hợp, từ vũ khí đến binh lực, mặt nào cũng ở vào thế hạ phong, tuy thế bọn họ có hai cái lợi thế nên vẫn có thể chống đỡ tới hiện tại.

Thứ nhất, Lý Hồ Nô là danh tướng số một ở Bắc cương, cái danh này không phải là hảo huyền. Binh sĩ lang nha ít nên Lý Hồ Nô thu nhỏ phạm vi cần phải phòng ngự đến cực hạn, toàn bộ binh sĩ lui hết nhường toàn bộ vùng ngoại vi cho quân mã của Đệ nhất trấn.

Thứ hai là có sự trợ giúp của Chu Lễ Uyên và các cao thủ Chấp Hành Ty, ở cái nơi như An Châu này, tuy không phải lực lượng có tính quyết

định nhưng cũng là lực lượng hỗ trợ đáng kể. Bọn họ lẫn vào trong loạn quân, liều mạng chém đầu tướng lĩnh. Lúc mới giao chiến, vài tên quan tướng chỉ cần không lưu ý là sẽ bị thích khách Chấp hành ti cái trang lừa đến gần chém rơi đầu. Điều đáng hận nhất là những tên thích khách này sau khi lấy đầu người khác rồi thì vẫn còn sống trở về quân doanh, đến sợi lông sợi tóc trên người cũng không cho Đệ nhất trấn sợ được. Điều này thật sự làm cho Du Long mất hết mặt mũi.

Gió bắc cứ thổi vù vù, sắc trời hơi u ám, vàng thái dương bị mây đen ngăn trở nên mặt trời chỉ có thể chiếu cho những đám mây rực màu lên chứ không thể rọi những tia sáng ấm áp xuống dưới đất. Trên mặt đất từng đợt khói xanh bay giữa không trung nhưng dần mờ dần... Khuôn mặt của Lý Hồ Nô mang đậm sự lo âu, nếu như trời mưa to thì chống lại kẻ thù càng thêm vất vả.

Việc phòng ngự của quân Lang Nha hơn một nửa là nhờ vào cung tiễn thủ bắn dày đặc ngăn cản đối thủ, nhưng gặp phải ngày mưa sẽ làm cho cung tiễn mất đi tác dụng. Không sự trợ giúp của vũ khí mạnh về phòng thủ như thế, Đệ nhất trấn chắc sẽ không do dự phát động đánh giáp lá cà, cho dù là lấy hai đổi một, Đệ nhất trấn vẫn thắng lợi hoàn toàn, Lang Nha căn bản không có đủ tiền vốn mà chơi lại.

Trong lòng Du Long cũng có chút lo lắng, gã đến An Châu đã ba ngày rồi mà vẫn không thể dẹp được Lang Nha quân doanh. Gã kiêng kỵ nhất là Lý Hồ Nô, tuy rằng trong tay gã có thiên quân vạn mã, nhưng đối thủ là cấp trên vũ dũng ngày xưa, ấn tượng của người vẫn khắc sâu trong lòng gã y nguyên như trước. Lý Hồ Nô có tu vi rất cao, thần thoại trăm tướng đoạt kỳ diễn đi diễn lại không biết bao nhiêu lần. Gã vốn trông chờ vào cao thủ cấp tông sư đi cùng hẳn tới An Châu có thể đối kháng Lý Hồ Nô, nhưng tên cao thủ kia sau khi truy kích Tần Phi, không chỉ không thấy cầm đầu Tần Phi về mà khi trở về An Châu thật lòi thoi lếch thếch. Toàn bộ câu chuyện truy kích không thấy tên cao thủ tự kể ra, dường như nhắc tới chỉ thấy hồ thẹn.

Hiện tại, tên cao thủ vẫn chưa hồi phục sức lực, nếu miễn cưỡng ra trận thì khác gì đem đầu cống nạp Lý Hồ Nô.

"Trời lại sắp mưa sao?" Một thanh âm mạnh mẽ vang bên tai của Du Long.

Du Long quay người lại nhìn thì hai mắt mở to, trong lòng kinh ngạc.

"Lưu đại nhân, sao người lại tới đây?" Du Long cung kính thốt lên.

Đứng ở trước mặt gã chính là Bắc cương đệ nhất cao thủ Lưu Nhậm Trọng, từ sau khi bị Tần Phi và Lý Hồ Nô ám toán sau, Lưu Nhậm Trọng bế quan không xuất hiện. Ban đầu Du Long không trông mong Lưu Nhậm Trọng có thể đến đây tương trợ. Nhưng mà khi vị cao thủ cách đại tông sư chỉ có một bước ngăn này bỗng nhiên xuất hiện trước mắt làm cho Du Long mừng rỡ vô cùng.

Thiên quân vạn mã thì sao? Chỉ cần Lưu Nhậm Trọng nguyện ý, y có thể nghênh ngang đi lui đi tới ở bất kỳ quân doanh nào thuộc Bắc cương quân mà không ai dám ngăn trở. Y không cần chờ người khác đi thông báo ất thời gian, đồng thời cũng không có ai dám phản nản điều gì.

"Thương tích vừa khỏi liền tới đây xem sao."

Lưu Nhậm Trọng không nói thêm điều gì, kỳ thực là Yến Vương cảm thấy hơi lo lắng, hẳn đã phái một vị cao thủ cấp tông sư đến An Châu giải quyết Lý Hồ Nô và Tần Phi. Tuy nhiên, thực lực hai người này hẳn cũng hiểu nhiều hơn rồi, đến như Lưu Nhậm Trọng chỉ vì không đề phòng nên bất ngờ chịu thiệt thòi, lực lượng một người thực sự có chút không đủ. Vừa đúng lúc Lưu Nhậm Trọng trị xong tổn thương, Yến Vương liền thỉnh y tự mình xuất thủ.

"Cục diện không tốt lắm." Lưu Nhậm Trọng nhẹ giọng nói: "An Châu dù sao cũng là thủ phủ An Đông, các người liên tục đánh ba bốn ngày vẫn không giải quyết được binh tướng Lang Nha. Phải biết rằng, phong tỏa An Châu không phải kế lâu dài, tin tức một khi lộ ra, quan quân hoặc là binh sĩ lang nha địa phương đến đây trợ giúp thì công việc của Đệ nhất trấn sẽ tăng lên rất nhiều, phải tốc chiến tốc thắng mới được."

Du Long cười khở một tiếng, gã chẳng lẽ không muốn tốc chiến tốc thắng? Nếu Lý Hồ Nô dễ đối phó như thế thì đã không phải là danh

tướng số một ở Bắc cương rồi. Chính mình cũng do Lý Hồ Nô chỉ bảo, trong bụng có năng lực như thế nào Lý Hồ Nô cũng biết rõ, làm thế nào tốc chiến tốc thắng được đây?

"Lưu đại nhân tự thân xuất thủ, Đệ nhất trấn bệ phần vinh hạnh."

Du Long khiêm tốn nói: "Chỉ cần đại nhân ra tay thì lũ tôm tép nhãi nhép Lý Hồ Nô không phải là đồ trong túi sao?"

"Tần Phi ở đâu?" Lưu Nhậm Trọng hỏi ngược lại.

"Hắn đã trốn vào Đại mạc, tạm thời mất tung tích." Du Long trầm giọng nói: "Mặt tướng cho rằng, gã Tần Phi này rất coi trọng mặt mũi lại quen thói lễ mà lễ mề, khi cần quyết lại hay do dự. Với tính cách của hắn thì tám chín phần mười là sẽ quay lại giải cứu đám Lý Hồ Nô. Sau khi chúng ta giải quyết đám Lang Nha, dĩ dật dĩ lao, phân tán kỵ binh thám thính, khi phát hiện tung tích Tần Phi lập tức tập trung lực lượng bắt sống nó."

Lưu Nhậm Trọng đứng ở trung quân, ánh mắt nhìn quân doanh Lang Nha ở xa xa, nơi đó có Lý Hồ Nô đã từng là đồ đệ của y nhưng cũng chính tên đồ đệ này làm y đau xót không nguôi.

"Nếu phát hiện ra Tần Phi, đừng hành động thiếu suy nghĩ. Cứ báo cho ta biết ngay để ta tới giải quyết hắn." Lưu Nhậm Trọng hạ giọng: "Hắn quá xảo hoạt, đánh không lại sẽ chạy, người của các người rất khó mà bắt được Tần Phi."

Lưu Nhậm Trọng nhận trọng trách này làm Du Long thở phào nhẹ nhõm, trong lòng y thầm nghĩ: đây là chính người muốn nhận, vạn nhất không bắt được Tần Phi, không hoàn thành nhiệm vụ Yến Vương giao phó mà lại muốn đổ tội thì lúc đó mình đứng trước mặt Yến Vương sẽ nói mình đã hết sức cố gắng phối hợp với Lưu đại nhân.

Lưu Nhậm Trọng sao lại không đoán được ý nghĩ của gã? Chỉ là y không nói thẳng ra mà thôi. Y ngẩng đầu nhìn qua sắc trời, một giọt nước mưa rơi vào mặt.

"Trời mưa rồi, có thể động thủ được rồi!" Lưu Nhậm Trọng thản nhiên nói: "Lý Hồ Nô không xuất hiện thì thôi, chỉ cần hắn xuất hiện, ta sẽ tự tay giết chết hắn."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 193: Đột nhiên xuất hiện

Q.2 - Chương 193: Đột nhiên xuất hiện

Tiếng trống trận ngoài quân doanh vang lên từng tiếng ùng ùng, quan binh Đệ nhất trấn giơ cao tấm chắn, hàng ngũ chỉnh tề, từng bước từng bước thông thả mà kiên định tiến tới quân doanh Lang Nha, thuấn bài chắn tên cao quá đầu người. Phía sau đội Thuấn bài là đội cầm trường mâu và đội cầm đao. Đây là lần xung phong đầu tiên sau khi có một trận mưa to phủ xuống nhân gian.

Nước mưa rơi xuống mặt đất khô khốc làm ặt đất lở chỗ từng lỗ nhỏ. Mưa càng lúc càng lớn làm mặt đất thành bùn nhão hết cả, binh sĩ đi loại giày đi mưa, mỗi bước chân nện xuống bùn và nước bắn lên tung toé.

Cung tiễn mất hiệu quả trong màn mưa lớn, khuôn mặt Lý Hồ Nô đầy lo nghĩ, hẩn nhìn bầu trời với vẻ không cam lòng, sau rồi trầm giọng nói: "Nếu như quân doanh bị công phá, người Chấp Hành Ty các người hãy lập tức mang công chúa và Khổng Chương về Đông Đô."

Sau nhiều ngày, Cửu công chúa mới phát hiện, thân phận chính mình ở trước mặt quân mã Bắc cương chẳng có tác dụng gì. Ngoại trừ trông vào thân phận tôn quý ra, nàng không có vốn liếng gì khác nên không giúp được gì, mặt khác trong lòng còn có chút sợ hãi. Bây giờ nghe Lý Hồ Nô nói như vậy, công chúa xinh đẹp cắn chặt hàm răng trắng thốt lên đầy oán hận: "Những tên loạn thần tặc tử dám cấu kết với Yến Vương Bắc cương không để ý tới pháp luật của triều nữa. Nếu ta có thể sống trở về Đông Đô tất sẽ thỉnh phụ hoàng xuất binh, tiêu diệt bọn phản bội ở Bắc cương. Hôm nay quan viên An Đông cấu kết với Yến tặc, từng người đều sẽ tru cửu tộc!"

"Đại nhân không cần bi quan đến thế." Chu Lễ Uyên giơ tay lau hết nước mưa ở trên khuôn mặt, y cười rất tươi trấn an mọi người: " Kể

từ khi Tần trấn đốc chạy khỏi đây hoá ra vẫn không bị Đệ nhất trấn bắt được. Công chúa, đại nhân, các người nghĩ xem, nếu như Đệ nhất trấn giết chết hoặc là bắt được Tần trấn đốc, chẳng lẽ không đưa ra làm mất sĩ khí của chúng ta sao? Nếu Tần trấn đốc đã chạy được, chắc hẳn sẽ tìm viện quân nhanh chóng quay lại tiếp viện."

"Hắn á! Lòng bàn chân bơi dầu luôn chuồn nhanh hơn bất cứ ai!"
Cửu công chúa ngoái cổ lại phán một câu tỏ vẻ xem thường: "Hắn còn có Linh nhi của hắn ở Đông Đô đấy, người liệu có biết hiện giờ không phải là hắn đã quay về Đông Đô hay không, có khi còn đang ngồi cạnh tiểu thư nhà Quân gia đàm luận nhân sinh trò chuyện tương lai ấy chứ?"

Lý Hồ Nô nhìn Chu Lễ Uyên rồi cười ý nhị, Chu Lễ Uyên còn lén làm cái mặt quỷ. Nữ nhân mà phải lúc ghen thì không cứ lúc nào, không cần lý do gì. Chỉ cần trong lòng nàng chua (ghen) rồi thì cái miệng giấm chua cứ coi như là quân vây bốn mặt, cứ đánh một trận rồi nói sau.

Lý Hồ Nô chỉ lên bầu trời: "Trận mưa này của ông trời chính là muốn hại chúng ta sao chứ. An Đông là nơi ba mặt thụ địch, biết đi đâu để tìm viện quân? Tần trấn đốc dù có quan hệ rộng đi chăng nữa mà muốn tìm được viện quân, chí ít cũng phải chạy ra khỏi An Đông, vừa đi vừa về không biết phải tốn bao nhiêu thời gian." Hắn lại đưa tay chỉ quan binh Đệ nhất trấn dày đặc ngoài quân doanh: "Thế nhưng quân địch đã đến ngay phía dưới rồi!"

Lý Hồ Nô quay người lại vỗ vỗ vai Chu Lễ Uyên: "Tướng quân, khó tránh khỏi một trận thương vong, ta từ khi rời phòng gian đã dự tính sẽ có một ngày nguy cấp thế này. Chờ chút nữa chiến hỏa nổi lên, các người lập tức đào tẩu theo phía tây, ta tự dẫn quân đột phá mạnh ở sườn đông để hấp dẫn sự chú ý của Đệ nhất trấn. Các người nhớ kỹ không được ham chiến, trên đường gặp phải địch nhân ngăn cản nên nhanh chóng chạy thoát càng nhanh càng tốt, Đệ nhất trấn dù gì cũng là quan quân nên không dám truy quá xa. Bọn chúng còn muốn đồ chuyện rối rắm của An Châu lên trên đầu Man tộc nhân."

Trong cơn mưa dữ dội bước tiến của quan binh Đệ nhất trấn tuy rất thông thả, nhưng cứ từ từ bao phủ phiến đất trống trước quân doanh. Trên mặt đất những vệt máu do ác chiến lúc trước bị nước mưa không ngừng cọ rửa, hóa thành từng dòng nước màu hồng chảy xuống chỗ trũng.

Mưa tên bắn ra không có lực nên không còn tác dụng cản bước chân của quân địch dù chỉ trong phút chốc.

Lý Hồ Nô chụp lấy đại kỳ Lang Nha, hấn đứng trên đài nhìn ra xa, cánh tay ra sức huy vũ. Đại kỳ đã bị nước mưa làm cho ướt nhẹp rơi vào tay hấn vậy mà lại tung bay. Cờ hiệu có lệnh đột phá vòng vây!

Đệ nhất trấn đã tới gần quân doanh, bỗng nhiên từ trong bản trận có một thân ảnh như điện, như tiễn rời cung bay thẳng đến đài cao nơi có Lý Hồ Nô.

Người chưa đến nhưng trường thương trong tay gã đã đâm ra, thế đi sắc bén, uy mãnh không ai cản nổi. Dưới kinh khí điên cuồng của trường thương, nước mưa phảng phất dừng lại rồi nhanh chóng bắn ra xung quanh. Mỗi một giọt nước mưa bắn ra đều như phi tiễn bắn vào lan can trên đài cao làm ở đó xuất hiện vô số lỗ thủng.

Lý Hồ Nô nổi giận gầm lên một tiếng, đại kỳ đảo cuốn, quân kỳ to như vậy mà linh động như rắn, lá đại kỳ như định bọc người nọ bên trong. Không ngờ, khí thế xông tới của người nọ hung hãn là thế vậy mà lại không tránh không né, mặc cho đại kỳ của Lý Hồ Nô bao vào bên trong. Nhóm Chu Lễ Uyên đã xuống Đài, cả nhóm nhìn từ xa thấy vậy trong lòng rất vui. Lý Hồ Nô tu vi thế nào? Bị đại kỳ trong tay hấn quấn chặt thì thường nhân trực tiếp biến thành bánh nhân thịt, dù cho đối phương là một vị cao thủ cấp tông sư đi nữa mà bị Lý Hồ Nô cuốn vào thì cũng ăn không tiêu.

Nụ cười trên mặt còn chưa kịp tiêu tán, thần tình Chu Lễ Uyên đã lại hoảng hốt, người nọ tốc độ bỗng tăng vọt làm cho chiến kỳ Lang Nha bị đánh rách tả tơi. Trường thương trong tay y như rỗng, từng điểm hàn quang trong mưa khó mà thấy rõ đều nhằm trúng yết hầu Lý Hồ Nô.

"Chút tài mọn cũng dám làm càn trước mặt ta sao?" Người nọ cười dài nói: "Lần trước người cầu kết với tên Tần Phi ám toán ta, lần này để ta xem mạng người trốn ở đâu?"

Lý Hồ Nô ném cán cờ về phía ngực Lưu Nhậm Trọng, lật tay nắm đồng côn phía sau. Một tiếng gầm giận dữ vang lên thân hình bay lên trời, đồng côn phủ đầu đập mạnh xuống.

"Muốn chết!" Lưu Nhậm Trọng hừ lạnh một tiếng, trường thương vừa rút lại liền phóng ra, mũi thương đâm vào đồng côn toé lửa, thân thương vốn dẻo như thế vậy mà lại không cong lên mà thẳng tắp đánh bay đồng côn. Lý Hồ Nô thầm than hồng rồi nhưng cũng đã không kịp buông tay. Từ cánh tay đến tim đều như bị sét đánh, cổ họng chột ngọt, hắt ói ra một búng máu.

"Chúng ta quay lại giúp đi, tất cả cùng đánh hắn!" Cửu công chúa giậm chân, bùn và nước bắn tung toé lên ống quần nàng.

Chu Lễ Uyên cắn răng, thầm nghĩ trong lòng xin lỗi. Gã nhìn bộ hạ ra hiệu nhắc Cửu công chúa chạy sang hướng tây.

"Đồ khốn khiếp, đúng là một đám nhút nhát, nhiều người như vậy cùng tiến lên mà đánh không lại hắn sao?" Cửu công chúa ra sức giầy dụa, móng tay dài cào loạn lên bàn tay mấy người, miệng la mắng: "Đồ khốn khiếp, bỏ ta xuống, nếu không thả ta thì tru di cửu tộc..."

Chu Lễ Uyên cười khổ một tiếng, binh sĩ Lang Nha đang tập trung toàn bộ tinh lực ứng phó Đệ nhất trấn nên không thể tiếp ứng cho trên đài cao. Có thêm mình với mười một tên vệ sĩ cấp Tiên Thiên cũng chỉ để Lưu Nhậm Trọng luyện tập mà thôi. Hiện thời Lưu Nhậm Trọng toàn lực tấn công, sau khi nhảy lên Đài nhìn xa mỗi một kích đều không hề bảo lưu, y cố trong thời gian ngắn nhất giải quyết xong Lý Hồ Nô... Hiện giờ mà không chạy chỉ sợ chút nữa có vấp chân lên cỏ cũng không chạy thoát được. Về phần công chúa uy hiếp muốn tru di cửu tộc thì... Lửa cháy đến mi mắt, sâu ngày mai tới ngày mai lo!

Lý Hồ Nô tung mình nhảy lên, hai chân móc vào lan can Đài nhìn xa, cánh tay mở rộng bắt lấy đồng côn bay ra rồi xuống tấn đứng vững, đồng côn nâng lên ngang ngực, vẻ mặt lạnh liệt nhìn Lưu Nhậm Trọng.

"Người tự sát đi. Như vậy còn thoải mái!" Lưu Nhâm Trọng bóp tay, những thanh âm giòn tan vang lên át cả tiếng mưa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 194: Ta muốn người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ

Q.2 - Chương 194: Ta muốn người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ

Đại quân đệ nhất trấn chậm rãi tiến tới gần quân doanh, phá môn chùy khổng lồ nhằm nhe đập vỡ cổng quân doanh bất cứ lúc nào. Trên mặt những quan binh kia hiện rõ khát vọng khát máu dữ tợn, ở Bắc Cương, chỉ khi nào có được quân công mới có thể thăng quan phát tài. Chỉ cần bọn họ có thể mang thủ cấp về, bất kể địch nhân là quân đội Sở quốc hay tương tự như vậy, bọn họ cũng không quan tâm. Người mà quân Bắc cương thần phục chỉ có Yến vương mà thôi.

Lý Hồ Nô cũng như cấp dưới của hắn, tràn ngập tức giận và không cam lòng, bởi thực lực còn kém xa nên hắn có thể chống đỡ cho đến lúc này cũng không hề dễ dàng chút nào. Lang Nha vốn ý lại vào tu vi cường đại của Lý Hồ Nô, mà giờ phút này, trước mặt Lưu Nhâm Trọng, tu vi của hắn tỏ ra chẳng đáng kể chút nào.

"Ta không có thói quen tự sát." Lý Hồ Nô lạnh lùng nói: "Từ nhỏ ta đã tự nhủ, cho dù là bất kỳ ai khi dễ ta, cho dù ta không có bất kỳ cơ hội thắng nào, cho dù ta bị hắn đánh còn thảm hơn chó, nhưng ta cũng phải cắn lại cho hắn mấy miếng thật đau mới hả."

Lưu Nhâm Trọng khẽ nhếch mép: "Nói vậy cũng phải phải xem người có đủ khả năng cắn không mới được, chịu chết đi!"

Trường thương quét ngang, trong khoảnh khắc, từ mũi thương phóng ra vô số ngân liên, ngân liên đập chồm co rứt như hư như thực, mỗi một bóng thương đều có thể là thực, cũng có thể khi bị đón đỡ lại biến thành hư vô! Chỉ cần tính sai một bước là sẽ bước vào tử lộ!

Những quan binh đứng dưới vọng đài nhìn một cách phẫn nộ về phía những gì đang diễn ra trên đài, nhưng bọn họ không thể tranh thủ

được cơ hội nào để tiến lên hỗ trợ. Đột nhiên, đội ngũ Lang Nha đông nghịt bỗng trở nên náo loạn, rất nhiều người không nhịn được hô lớn một người từ phía sau hàng chen vào nhanh thoăn thoắt, hắt tung người bay lên, mũi chân khễ điểm lên đầu rất nhiều quan binh Lang Nha, như thể coi đầu bọn chúng là bậc thang, đi tới dưới vọng đài một cách hết sức mau lẹ, hắt hú lên một tiếng dài, uyển chuyển xoay người đáp xuống vọng đài.

Người còn chưa tới, chiến ý cường đại đã bao phủ một tắc vuông đất, dọc bàn tay hắc, một thanh đoản kiếm lao ra rơi vào lòng bàn tay, nơi mũi kiếm chỉ xuống, khóa chặt lấy Lưu Nhâm Trọng, nhưng ngay sau đó lại lảng không chém ngang, kiếm ý bàng bạc tuôn ra ào ạt như bẻ gãy cành khô (tôi khô lạp hủ).

Ánh mắt Lưu Nhâm Trọng nhất thời híp lại thành một đường, hắc cười rú lên nói: "Tần Phi, đúng là đi mòn gót sắt không kiếm được, người cũng đến đây chịu chết à? Người cho là lần này vẫn còn có thể ám toán ta được hay sao?"

Lần trước Lưu Nhâm Trọng nhất thời khinh địch, bị Tần Phi dùng kiếm ý của Đại Tông Sư ép phải dừng lại, Lý Hồ Nô giáp kích trước sau nên mới bị thương nặng. Hắc trối sinh có tính cao ngạo, tự phụ trước kia có đánh với Bàn Chân cũng chưa tới mức bị mất thể diện đến như vậy, vì vậy đương nhiên cảm thấy vô cùng nhục nhã. Bởi vì chuyện bị Tần Phi ám toán này mà Lưu Nhâm Trọng đánh bay cả lũ họ Tần trong phủ ra ngoài, khi đi uống rượu, có một cô nương nói: "Lưu đại nhân, chờ nô gia gảy đàn hầu ngài!" Liền bị Lưu Nhâm Trọng tát bay ra ngoài mà chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả, đó còn là Lưu Nhâm Trọng đã hạ thủ lưu tình, nếu không thì tiểu nương bì như hoa như ngọc kia cũng bị đánh nát bét đầu rồi.

Cho dù Yến vương không yêu cầu Lưu Nhâm Trọng tới An Châu thì với tính tình của Lưu Nhâm Trọng cũng nhất quyết phải tới An Châu cho bằng được. Sao hắc chịu để Tần Phi chết trong tay kẻ khác chứ? Mối thù của hắc, đương nhiên phải để chính tay hắc báo!

Vừa nhìn thấy Tần Phi gấp rút trở về tiếp viện, Lưu Nhâm Trọng cười lạnh trong lòng, một người, sẽ chỉ vấp ngã vì mỗi hòn đá một lần. Chỉ có kẻ thực sự lỗ mãng mới có thể cứ bị ngã mãi bởi cùng một tảng đá. Lưu Nhâm Trọng là kẻ lỗ mãng sao? Hiển nhiên là không phải!

Người vừa tới lặng im không nói, kiểm ý tung hoành, kiểm ảnh đầy trời bao phủ lấy Lưu Nhâm Trọng vào trong, đoàn kiểm linh hoạt tựa như một con rắn độc chỉ nhằm người châu chực mồi, vĩnh viễn không thể tiên đoán được khoảnh khắc tiếp theo liệu nó chui ra từ nơi nào.

Lưu Nhâm Trọng quát lớn một tiếng, cũng không buồn để tâm tới kiểm ảnh do Tần Phi đâm tới, hắn đã khóa chặt lấy Lý Hồ Nô, chỉ cần một đòn nữa là có thể lấy được tính mạng của Lý Hồ Nô, cơ hội tốt như vậy hiển nhiên hắn không thể bỏ qua được. Lại nói, với tu vi của hắn, cho dù Tần Phi thúc dục kiểm ý của Đại Tông Sư thì có thể làm gì được hắn chứ? Lần trước là bởi hắn chủ quan, lần này là hắn có chuẩn bị mà đến, chân khí trải rộng khắp toàn thân, bảo vệ lấy các nơi yếu hại. Với công lực chưa đến cấp Tông Sư như Tần Phi, cho dù có kiểm ý của Đại Tông Sư đi nữa thì cũng tuyệt đối không thể khiến hắn trọng thương được.

Lý Hồ Nô dường như biết được chết chắc đến nơi rồi nên không hề né tránh, côn đồng đâm ngược lại như trường mâu, tốc độ, lực lượng, phương vị đều đến đúng chỗ, đầu côn chọc vào bụng Lưu Nhâm Trọng, hắn muốn liều mình đồng quy vu tận.

Lưu Nhâm Trọng cười tàn nhẫn, rất nhiều người khi giãy chết muốn liều mình đồng quy vu tận với hắn. Nếu có thể dễ dàng đồng quy vu tận với Lưu Nhâm Trọng thế thì không biết hắn đã chết ở xó nào từ hai mươi, ba mươi năm về trước rồi. Với kinh nghiệm chiến đấu hết sức phong phú của hắn, với tu vi bí hiểm của hắn, hắn có ít nhất mười bảy mười tám phương pháp để né tránh Lý Hồ Nô vùng vẫy giãy chết, đồng thời còn có thể đâm xuyên tim Lý Hồ Nô ngay lập tức.

Một luồng hàn ý dâng lên từ bên hông Lưu Nhâm Trọng, đó là một cảm giác rất xa lạ. Từ rất nhiều năm trở về trước, chưa từng bao giờ có một lưỡi kiếm sắc bén nào có thể đâm vào trong thân thể Lưu Nhâm

Trọng. Cảm giác lạnh như băng của kim khí khi nó đâm vào trong máu thịt, cảm giác suy yếu vô lực do máu nóng chảy ra từ miệng vết thương, đối với Lưu Nhâm Trọng mà nói, đã quá lâu hẵn không còn được nếm trải.

Lần cuối cùng, Lưu Nhâm Trọng bị lưỡi kiếm sắc bén chém vào người, có phải là mười năm trước không? Hay là hai mươi năm trước?

Hắn tức giận hét lên điên cuồng, chân khí mạnh mẽ phong tỏa lấy vết thương, đồng thời muốn ngăn cản đoản kiếm tiếp tục đâm sâu hơn vào da thịt. Có điều cho dù tức giận cũng không thể thay đổi được điều gì, mà ngược lại lại càng khiến hắn thêm hoảng sợ, bởi hắn phát hiện, thanh đoản kiếm này vẫn y nguyên càng lúc càng đâm vào sâu. Ban đầu chẳng qua nó mới chỉ đâm vào da thịt, hiện giờ nó đã sắp đâm sâu tới chỗ có thể lấy mạng người ta được rồi...

Sắc mặt Lưu Nhâm Trọng kịch biến, trong lòng hắn biết có chỗ nào đó có vấn đề rồi, sao Tần Phi có thể trở nên lợi hại trong thoáng chốc đến thế được? Chân khí hộ thể của hắn lại vô lực như một trang giấy dưới tay Tần Phi.

Cục diện này đã không còn cho phép Lưu Nhâm Trọng tiếp tục đuổi giết Lý Hồ Nô, nhưng đồng côn của Lý Hồ Nô đã đâm tới, Lưu Nhâm Trọng quát lên một tiếng lớn, vận khí vào ngực, mạnh mẽ đẩy ngược lại Lý Hồ Nô một cái, hắn ra sức xoay người để kéo đoản kiếm bên hông ra ngoài, tức thì máu tươi phun ngang.

Cửu công chúa đang bị lũ thị vệ hộ tống chạy nhanh ra khỏi đó, thất thanh kinh hô lên: "Là Tần Phi đã trở về phải không?"

Đám người Chu Lễ Uyên cảm thấy cổ kiếm ý khí thế như cầu vồng kia liền rối rít dừng bước lại, ngoái đầu trở lại, sắc mặt tuyệt vọng mới dần dần dần ra.

Kèn lệnh phía ngoài quân doanh ồ lên như sấm động, không biết từ nơi nào, từng đội kỵ binh điên cuồng lao ra, những thanh mã đao sáng loáng như tuyết vô tình gạt hái lấy sinh mệnh trong mưa gió. Chuyện này cũng không thể nào trách Du Long được, cho dù có là tướng lĩnh cẩn thận đến thế nào đi nữa cũng không tài nào ngờ được, ở An Đông

này lại có thể gặp phải quân đội của quân địch cơ chứ. Quan binh từ đệ nhất trấn tới vốn đã không nhiều, lại trải qua tiêu hao chiến với Lang Nha bộ đội đã có phần mệt nhọc, giờ lại đột nhiên gặp phải kỵ binh đánh bất ngờ nên nhất thời náo loạn đội hình.

Lý Hồ Nô đứng ở vọng thai thấy mọi thứ hết sức rõ ràng, lập tức kêu lớn: "Mở cổng ra chiến đấu!"

Các chiến sĩ Lang nha đã tức nghẹn hồi lâu phá cổng ra, tiền hậu giáp kích với đội kỵ binh không biết tên kia, nhất thời đánh đến nỗi đệ nhất trấn như hoa rơi nước chảy.

"Nhất định là Tần Phi trở về rồi!" Cửu Công chúa cười khanh khách nói: "Không đi nữa, đi tìm hân!"

Ở trên đài cao, Lưu Nhâm Trọng vẻ mặt âm trầm đã không còn dám lưu lại thêm một giây một phút nào nữa, hân căn bản còn chưa kịp nhận ra là vừa xảy ra chuyện gì đã bị người ta đánh trọng thương. Khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán cũng là phong thái của cao thủ, Lưu Nhâm Trọng giả quơ một thương, cùng lúc đó tung người nhảy xuống đài cao, tiện tay chống lên mấy chiến sĩ Lang Nha đang chặn đường, cướp đường chạy mất.

Lý Hồ Nô đang muốn đuổi theo lại bị người kéo cánh tay lại...

Du Long hét lên điên cuồng nhưng cũng không thể nào ngăn cản được thế trận đã tan vỡ của đệ nhất trấn, kỵ binh lao tới không biết bao nhiêu người, bọn họ đan xen vào nhau, không ngừng chia cắt quan binh đệ nhất trấn vốn đã vô cùng tán loạn, một khi đã hình thành nên ưu thế cục bộ thì lập tức thắt cổ vô tình. Đây chính là chiến thuật mà các bộ lạc thảo nguyên thích nhất. Du Long ngẩng mặt lên, mặc cho nước mưa lạnh lẽo quất vào mặt, bại cục đã thành, cho dù là Gia Cát tái sinh* cũng không thể nào xoay chuyển trời đất được nữa.

Một đội tướng sĩ người Man rất nhanh lao vào trong quân doanh của Lang Nha, Thác Bạt Liệt đích thân dẫn quân đi đầu, lần này hân gấp rút suất lĩnh cận vệ xuất sắc nhất đến đây tiếp viện, đã biểu hiện đủ thành ý. Thế cục của người Man hiểm nghèo chỉ trong sớm chiều, bất cứ hy vọng nào cũng đủ để hân dốc toàn lực giữ lấy.

Cảnh Gia Loan lưng đeo loan đao, đi theo bên người phụ thân, đột nhiên thấy một đám người từ xa chạy tới, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Sắc mặt của nàng khó coi, sắc mặt của Cửu công chúa cũng khó coi. Hai vị mỹ nữ trong quân trận trừng mắt nhìn nhau, rồi cười khẩy lẫn nhau.

Ký ức của Cửu công chúa về khuôn mặt kia vẫn còn mới như nguyên, ngày ấy Cảnh Gia Lan đột nhập Tần gia, lại còn đánh nàng hôn mê bất tỉnh quả thực là vô cùng nhục nhã. Mà Cảnh Gia Lan vừa nhìn thấy Cửu công chúa đã lập tức nhớ đến chuyện ngày đó thiếu chút nữa bị Tần Phi và Lôi Lôi lột sạch sành sanh, trong lòng càng cảm thấy xấu hổ khó nói nên lời.

"Bắt nàng lại cho ta." Cửu công chúa lạnh lùng quát lớn: "Nữ tử này đã từng mạo phạm ta."

"Có bản lĩnh tự người đến đi." Cảnh Gia Lan đáp lại một cách mỉa mai: "Ta cũng muốn bắt người lại đây."

Vệ sĩ bên người Thác Bạt Liệt lập tức bảo vệ hai bên, mà mười một cao thủ bên người Cửu công chúa cũng không dám chậm trễ, lập tức đứng vây thành vòng, bảo vệ nàng ở bên trọng.

"Làm cái gì đấy?" Tần Phi thúc ngựa đến từ phía sau, ngẩng đầu nghiêm khắc giáo huấn: "Đối đầu với cường địch, hai nữ nhân các người vẫn còn đấu đá nhau được à?"

"Tần Phi?" Cửu công chúa vô cùng kinh ngạc hỏi: "Làm sao người xuống đây nhanh vậy?"

"Xuống đây?" Tần Phi ngạc nhiên nói.

Đám người Chu Lễ Uyên lập tức quay đầu nhìn về phía vọng đài, nam nhân đẩy lùi được Lưu Nhâm Trọng kia đang ngồi xồm trên mặt đất điều tức cho Lý Hồ Nô. Mới vừa rồi liên kích của Lưu Nhâm Trọng không dễ gì đối phó như vậy, Lý Hồ Nô dốc toàn lực ứng đối, nội tức của hắn đã hỗn loạn bất kham hồi lâu.

Cửu công chúa trỏ một ngón tay: "Kia là ai?"

Cảnh Gia Lan cũng có chút mơ hồ, mới vừa rồi Tần Phi còn đang nói ở trên đường, đến nơi này lập tức xuất thủ, đánh lui đệ nhất trấn lại giả trang đến đại mặc, nguy trang thành Tôn Hạc, chấn nhiếp bộ lạc này. Tới giờ lại thấy Lưu Nhâm Trọng chạy trốn chết, mọi người còn đang vô cùng kinh ngạc, nếu Lưu Nhâm Trọng đã đến đây rồi thì liệu có ai có thể đánh cho hắn tề ra quần như vậy được chứ?

Lý Hồ Nô ở trên vọng thai dần dần điều thuận được khí tức, hai tay hắn ôm quyền, bái tạ sau đó liền nhảy xuống khỏi đài cao, chỉ huy Lang Nha tác chiến.

Mà nam tử thần bí kia thì ngạo nghễ đứng ở trên đài cao, từ trên cao nhìn xuống đám người Tần Phi, bỗng hắn vươn tay xòe ra 2 ngón giữa, tạo thành một chữ 'V'.

Đôi mắt Tần Phi lập tức hí lại, hắn nghiêng răng kèn kẹt, gằn giọng quát lên từng tiếng: "Chờ ta lên đây coi. Cho người biết tay."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 195: Già mà không đáng kính

Q.2 - Chương 195: Già mà không đáng kính

Đồng thời khi Đệ Nhất Trấn lui lại có trật tự, các cận vệ người Man có ý định bảo toàn thực lực cũng không truy đuổi tới cùng mà hiệp trợ các chiến sĩ Lang Nha bắt đầu thu dọn chiến trường. Bởi mọi người đã từng có giao dịch với nhau nên giữa bộ đội Lang Nha và người Man có rất nhiều người quen, rất nhiều người vừa thấy mặt là bắt chuyện rầm rầm, ân cần thăm hỏi nhau một tiếng, thanh đao lần trước bán cho người có còn sắc không?

Nơi ở của Lý Hồ Nô trong quân doanh chồng đống đầy phòng toàn là người chết. Cửu công chúa bị cầm chỉ vào trong khiến vị thiên chi kiêu nữ này tức giận đá thúng đựng nia, ngay cả lọng che mà bọn thị vệ đưa tới cũng bị hất đổ xuống đất. Đám thị vệ xấu hổ đành phải cầm chắc

lấy lọng, đứng cách xa Công chúa một chút, làm lũ che mưa che gió cho nàng.

Ở trong phòng, cha con Thác Bạt Liệt, Tần Phi, còn có vị khách nhân thần bí kia đứng chật cả căn phòng nhỏ hẹp. Tất cả mọi người đều hào hứng nhìn vị khách nhân thần bí kia, trên mặt hắn đeo một chiến mặt nạ, ban đầu không thể nhìn ra biểu cảm gì. Cho tới khi đã vào phòng rồi, hắn mới bỏ mặt nạ xuống, để lộ ra khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn. Con mắt của lão rất nhỏ, con người nhỏ như đậu tương đảo tròn quanh viền mắt, trên cằm là một chòm râu như râu dê, thoạt nhìn có vẻ rất khôi hài. Khuôn mặt nhọn hoắt của hắn trông có vẻ hết sức nhỏ mọn bần tiện.

Tần Phi nhìn hắn như cười như không, khe khẽ mở miệng nói: "Hôm nay không biết là cơn gió nào thổi lão nhân gia người tới đây thế không biết? Ngày trước, mỗi lần lão đi, không phải là uống cạn một bầu rượu, rồi lại ném vỡ tan cái bầu rượu ấy khiến ta phải đền bạc cho tửu quán, còn cao giọng nói cái gì... lần này nếu không thể báo thù rửa hận là ta sẽ không trở lại nữa ấy nhỉ?"

"Ta nói thế sao?" Người nọ chớp chớp con mắt nhỏ như hạt đậu tương, cười nói: "Uống lắm hay nói linh tinh thật, từ trước đến giờ toàn không giữ lời hết cả."

Thác Bạt Liệt khẽ ho khan hai tiếng, nghiêm trang hỏi: "Vị này là..."

"Theo lý mà nói thì hắn cũng coi là sư phụ ta." Tần Phi thờ dãi: "Chỉ tiếc là, già mà không đáng kính, nên nếu bảo ta gọi một tiếng sư phụ, chắc trong lòng sẽ khó chịu một hồi lâu."

Thác Bạt Liệt hoảng sợ thất sắc, sư phụ của Tần Phi, đó không phải là Đại Tông Sư Tôn Hạc của triều Ngụy trước hay sao? Nhân vật tầm cỡ này không ngờ lại xuất hiện nơi đây, nếu nắm được cơ hội tốt này, tương lai của người Man đã có thể bảo đảm được rồi.

Đối với thần sắc như của Thác Bạt Liệt, cả đời Tôn Hạc không biết đã thấy bao nhiêu lần, hắn đã sớm không còn thấy lạ nữa. Hứng thú của hắn tập trung vào người Cảnh Gia Lan, hắn cười tủm tỉm nói với Cảnh Gia Lan: "Vị cô nương này, ta thấy người trời sinh đoan chính, khí độ

bất phàm, cốt cách thanh kỳ, trong cử chỉ hành vi mơ hồ có khí khái của bậc vương giả, sau này tất có phen nổi lên sóng lớn. Như vậy đi, người để ta sờ sờ... À không, người để lão nhân gia ta xem tay cho người, nếu như đoán chuẩn, người không cần cảm tạ ta. Nếu không chuẩn thì người cứ việc vật râu ta là được!"

Vừa nghe thấy thân phận Đại Tông Sư của lão, Cảnh Gia Lan ngỡ như đang nằm mơ, từ trước tới giờ nào nàng có từng được gặp vị Đại Tông Sư nào đâu cơ chứ, đã từng đi theo Thủy Tình Không bao lâu, nhãn giới của nàng sao có thể không cao. Có điều, Thủy Tình Không luôn giữ dáng vẻ nghiêm trang, nên vừa mới nghe câu này, nàng liền vô thức đưa tay ra, Tôn Hạc cười ha hả chuẩn bị cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô nương, bỗng một bàn tay lớn cùng lúc duỗi ra, cạnh bàn tay bỗng đánh xuống, nhằm thẳng vào cổ tay Tôn Hạc.

Tôn Hạc sao có thể là người bị đánh trúng dễ dàng như vậy được? Cổ tay hắn co lại lui về trong ống tay áo như một con linh xà.

Tần Phi thu hồi chưởng lực, nhàn nhạt nói: "Cảnh Gia Lan, lão lắm lời như vậy kỳ thực vốn chỉ là muốn sờ tay người thôi, cái trò này khi ta còn tí tuổi đã thấy lão ngồi xổm bên đường gạt tiểu cô nương nhà người ta suốt đến phát nhàm rồi."

"Tên nghịch đồ xấu xa này!" Tôn Hạc bất đắc dĩ lắc đầu, tự tìm lấy một cái ghế rồi ngồi xuống, vất chéo chân lên, chậm rãi ung dung lắc lư vài cái, ngửa đầu nói: "Đồ nhi này, vì sư từ xa chạy đến tận Bắc Cương cứu người mà người báo đáp ta thế đấy à?"

"Đừng nói linh tinh nữa đi, chuyện xảy ra ở An Châu, làm sao lão biết được? Ta còn lấy làm lạ là tại sao lại gặp lão ở chỗ này đấy." Tần Phi hỏi ngược lại.

Nói vào chính sự, Tôn Hạc cũng trở nên nghiêm túc: "Về tầm nhìn, ta vẫn còn rất bội phục Thủy Tình Không. Nếu không phải tu vi võ đạo hắn cực kỳ cao thì chắc là đi làm quan lâu rồi. Tầm nhìn chính trị của người này nhìn xa trông rộng không thua nhiều danh thần. Chỉ tiếc một điều, khi xưa có một quyết định lựa chọn khó khăn là để tu hành võ đạo thì hắn phải trở thành Phò mã. Mà Phò mã lại không được

tham chính, dẫn đến khoảng thời gian đại chiến với Sở quốc, rất nhiều ý kiến của hần đều bị phản đối ngay từ đầu. Ôi, mấy cái quy củ thật là hại chết người!"

"Khi Đại Ngụy mất nước, Thủy Tình Không một thân một mình đi tới thảo nguyên, với tu vi siêu phàm nhập thánh và tầm nhìn nhạy bén của hần, một mình hần đã làm chủ cả thế cục ở thảo nguyên. Ta nói có đúng không?" Tôn Hạc nhìn về phía Thác Bạt Liệt.

Thác Bạt Liệt biết hần nói không sai, Thủy Tình Không một mình chống người Man, khiến Thác Bạt Hoàng không còn cách nào khác, đồng thời cũng khiến cho Yển Vương không dám tùy tiện động binh xa về hướng Đông. Hần đích thực là đầu mối then chốt của toàn bộ thảo nguyên, là quả cân quan trọng nhất trên cái cân tiểu ly là toàn bộ vùng thảo nguyên này. Cũng bởi nguyên nhân này mà cái chết của hần đã dẫn đến hiểm họa gần như diệt tộc của người Man, cũng khiến Thác Bạt Hoàng rục rịch, mà Yển Vương thì phải chuẩn bị đối đầu với áp lực chưa từng có từ phương Bắc.

"Hần đã chết rồi, ta cũng không thể quá đau buồn." Tôn Hạc chậm rãi nói: "Từ vài chục năm trước, chúng ta cũng coi như đã chết rồi, kéo dài hơi tàn sống đến bây giờ cũng chỉ vì một tia hy vọng. Cuộc đời này, chúng ta sống lâu thêm một ngày hay sống ít đi một ngày cũng không khác gì nhau. Thủy Tình Không sống có thể ảnh hưởng đến đại cục của toàn bộ thảo nguyên. Ta biết được tin hần chết liền đoán được thảo nguyên sắp đại loạn rồi... Có điều ta không muốn để mấy tên ở Sở quốc chiếm tiện nghi, hơn nữa đợi đã nhiều năm ở phương Nam rồi nên cũng bắt đầu chán, lại muốn đến phương Bắc ngắm bầu trời tuyết trắng mênh mông."

Thác Bạt Liệt suốt đời đã quen nhìn sóng gió, nghe vậy cũng không khỏi trở nên kích động, hần run rẩy nói: "Có phải đại sư muốn tọa trấn Vương tộc ta không?"

"Ừm, đúng là ta có ý đó!"

Tần Phi nghe trong giọng nói của Tôn Hạc có một chút cô đơn. Có thể khi Thủy Tình Không còn sống, vì đủ loại nguyên nhân, Tôn Hạc

không muốn giáp mặt với hắn, nhưng khi hắn chết đi, Tôn Hạc lại cảm thấy tịch mịch. Người trên thế gian này có thể sóng vai với hắn vốn đã không nhiều lắm, cho dù là cao thủ của địch quốc, Tôn Hạc cũng có một chút cảm giác luyến tiếc, huống hồ lại là người đã từng cùng nhau chiến đấu nữa đây? Cái chết của Thủy Tinh Không khiến Tôn Hạc muốn đến Bắc Cương hoàn thành sự nghiệp hắn chưa hoàn thành, coi như là an ủi hắn đi.

"Ta có rất lắm tật bệnh, bình thường không có việc gì đừng tìm ta." Tôn Hạc chậm rãi nói: "Đôi khi có vài tháng không tìm được ta là rất bình thường, hơn nữa ta thích hưởng thụ, chi phí ăn mặc đều phải là tốt nhất. Cho dù trên thảo nguyên không có tiền cũng phải tìm cho được, nếu ta không có việc gì thì phải tìm thú vui đến cho ta. Ồ, nói lại nhớ đến Tiểu Đào Hồng ở Hồng Nguyệt Phường chốn Giang Đô, vừa đàn vừa hát thật là hay biết bao, hiếm có người hiểu lòng người đến thế, lại còn nấu ăn rất ngon nữa..."

"Khụ khụ." Tần Phi vội vã đặt tay lên miệng ho khẽ nhắc nhở hai tiếng.

Tôn Hạc không hề cảm thấy xấu hổ, lại nói tiếp: "Vương tộc các người có việc, chắc chắn ta sẽ ra mặt. Có điều, khi đối ngoại không được để lộ thân phận của ta."

"Đại sư yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nhiều lời!"

Chỉ cần có một vị Đại Tông Sư tọa trấn thì tình cảnh bị bao vây của người Man lập tức sẽ trở thành bình yên vô sự, vận may này quả thực là từ trên trời rơi xuống, quả thực Thác Bạt Liệt cho rằng mình đang nằm mơ, hắn hận không thể tự tát lên mặt mình hai cái, sao lại lắm miệng đắc tội vị Đại Tông Sư này được chứ?

"Chờ chút nữa các người thu binh quay về thảo nguyên đi, ta sẽ qua đó sau." Tôn Hạc phân phó xong liền phất phất tay, ý bảo cha con Thác Bạt Liệt cũng lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại có hai người Tần Phi và Tôn Hạc, hai thầy trò bốn mắt nhìn nhau, trong chốc lát không hề nói gì.

Một lát sau, Tần Phi mở miệng hỏi: "Võ tôn đại nhân từng nói, công pháp Thiên Ngân nếu không phải là hoàng tộc Đại Ngụy thì không thể luyện tập. Lão không thể nào không biết chuyện này, tại sao lại bảo ta học nó?"

Vừa nói đến vấn đề này, Tôn Hạc suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Lão nhăn nhó giải thích: "Khi trước ta cướp được Thiên Ngân và Đoạn Ca từ trong cung ra liền chạy trốn chết. Người phải biết, Thiên Ngân là gì cơ chứ? Người trong võ đạo, có ai không thấy nó mà bu như ruồi? Nó ở trong tay ta, sao ta có thể không mở nó ra xem được chứ?"

"Nhìn trộm cũng không phải tội lỗi lớn lao gì." Tần Phi hoàn toàn thấu hiểu tâm tình của lão.

"Đúng vậy, Thiên Ngân ở trong tay ta, như một đại mỹ nữ trần trụi rơi vào trong tay sắc lang, nếu không xem cho kỹ quả thực là có lỗi với tổ tông. Nhưng mà liệu sắc lang có thể nhìn mà không sờ được không chứ? Người hiểu vi sư, vi sư không phải là dạng có thể nhìn không luyện theo được. Sắc lang sờ xong có thể không... Ồ, ừm, người hiểu rồi chứ. Khi đó vi sư đã nghĩ, cho dù có quang minh chính đại học trộm cũng vẫn là học trộm, chẳng bằng quang minh chính đại xem xem ta có thể sử dụng cái nào không..."

Tôn Hạc nói một phen đạo lý hùng hồn xong.

Tần Phi buồn cười mà không nói gì, nếu Tôn Hạc mà giữ quy củ thì không có gì lại dạy dỗ ra đám đồ đệ như Tần Phi, Lôi Lôi chứ.

"Ờ, lão thì giỏi rồi." Tần Phi lẩm bẩm nói.

Tôn Hạc nhún vai: "Đằng nào ta cũng luyện trộm rồi, có gì lợi hiển nhiên sẽ cấp cho đồ đệ, luyện nó cũng không có gì là không được cả."

"Lôi Lôi sư tỷ cũng luyện sao?" Tần Phi hỏi.

Tôn Hạc bỗng trở nên nghiêm túc: "Tuyệt đối không. Trên thực tế, môn công pháp Thiên Ngân này bác đại tinh thâm, nếu ta mười tuổi hai mươi tuổi, hay Thủy Tình Không chiếm được Thiên Ngân ở tầm tuổi đó có thể luyện được nó từ đầu. Nhưng khi đó ta đã nhiều tuổi rồi, tu vi của ta đã thâm căn cố đế, không thể nào đạp đổ đi xây lại được. Bởi vậy ta chỉ luyện được da lông của nó thôi. Lai lịch của sư tỷ người,

sau này người sẽ biết, Thiên Ngân là do ta quyết định không truyền thụ cho nó."

"Địa vị rất lớn sao?"

Tôn Hạc mỉm cười: "Dù sao thì cũng không thể nào rất nhỏ được."

"Ta đi thẳng về phương Bắc, ngang qua An Châu vốn định vào thăm người, nhưng lại thấy Bắc Cương Đệ Nhất Trấn vây công An Châu, cảm giác thấy hơi quái lạ, mới lên bắt một quan quân nghe ngóng mới hiểu được là đã có loạn rồi. Đồ đệ gặp nạn, sư phụ không thể không hỗ trợ. Vừa hay khi ta tới đây, gặp bộ hạ của người bị Lưu Nhâm Trọng đánh ặt mũi bầm dập, liền xuất thủ tương trợ..."

Tần Phi chế nhạo: "Ngay cả một tên Lưu Nhâm Trọng lão còn không xử lý được, mấy năm nay lão thụt lùi gớm nhỉ?"

"Nói bậy!" Tôn Hạc giận tím mặt: "Nếu ta muốn giết hãn thì có mười tên Lưu Nhâm Trọng cũng không sống nổi. Chẳng qua ta không muốn giết hãn mà thôi, Lưu Nhâm Trọng mà chết thì bên người Yên Vương sẽ không còn cao thủ đứng đầu nào cả, tình cảnh của hãn sẽ rất nguy hiểm. Tên cầu hoàng đế Sở quốc kia sẽ rất hài lòng. Sao ta lại muốn cho tên cầu hoàng đế đó hài lòng cơ chứ?"

"Không cần viện cớ nữa, lần này lão tới An Châu, có chỗ tốt gì cho ta?" Tần Phi xòe lớn ta ra: "Mau đem ra đây đi. Nếu không có chỗ tốt gì, lão nhanh nhanh mà đi đại mặc đi, ta không giữ khách ở chỗ này!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 196: Giết quan tạo phản

Q.2 - Chương 196: Giết quan tạo phản

Vừa nghe thấy chỗ tốt, sắc mặt Tôn Hạc nhất thời khó coi, hãn thấp giọng nói: "Tới vội vội vàng vàng, sao mang được cái gì tốt tới cho người, để lần sau, lần sau vì sư mời người ăn đi."

"Thôi đi." Tần Phi còn lâu mới tin lời hãn nói: "Lúc rảnh thì tìm hiểu chút chuyện bên Ngụy Vũ Tốt đi, ta vẫn cho rằng có người bên Ngụy

Vũ Tốt đã bán đứng Thủy Tình Không. Tạm thời hoàn toàn không có đầu mối gì, chờ ta tìm ra hắn là ai, ta nhất định phải bầm thây hắn vạn đoạn!"

Giọng nói của Tôn Hạc rõ ràng mang theo một sự ghen ghét: "Mới biết Thủy Tình Không được có vài ngày thôi mà đã muốn báo thù rửa hận cho người ta rồi cơ đấy. Nếu vì sư chết ở bên ngoài, chỉ sợ tên tiểu tử người giúp ta khiêng quan tài một lúc cũng đã đủ tích phúc rồi mất."

"Thiên Ngân lão xem rồi học rồi thì cũng thôi đi, khi nào đến bái tế Vũ tôn đại nhân, tự lão đến nhận sai với hắn đi!" Tần Phi dứt lời liền xoay người ra cửa.

Nhìn bóng lưng Tần Phi ly khai, Tôn Hạc thấp giọng lầm bầm nói: "Nếu không phải vì sư học trộm được chút Thiên Ngân thì làm gì có tiểu tử người ở trên đời này?"

Tôn Hạc bước theo Tần Phi rời khỏi gian phòng, lão cũng không quên đeo lại mặt nạ lên mặt, ra tới cửa, lão đắm sầm vào Cửu công chúa đang sa sầm mặt mũi. Tuy rằng nàng cáu giận nhăn mặt nhăn mày nhưng vẫn không thể che giấu được dung nhan xinh đẹp. Tôn Hạc nhất thời vui vẻ ra mặt, lão bước tới phía trước, nói: "Vị cô nương này, ta thấy người trời sinh đoan chính, khí độ bất phàm, cốt cách thanh kỳ, trong cử chỉ mơ ồ có khí vương giả, sau này tất có một phen gây nên sóng gió. Như vậy đi, để [...]"

"Mặc xác người!" Cửu công chúa đoạt lấy cây dù trong tay thị vệ rồi đi về phía Tần Phi, chợt nghĩ tới gì đó, nàng lại thay đổi phương hướng, đi tới chỗ Cảnh Gia Lan đang ở ngoài phòng chờ.

Hai người đều có xuất thân hiển hách, từ nhỏ đến lớn đều được những người xung quanh cưng chiều hết mực, đều có tính không chịu thiệt bao giờ. Hai nữ hài tử đều nắm trong tay một cây dù, lẳng lặng đứng sững trong mưa gió, hai đôi tròng mắt mỹ lệ mang theo hàn ý nhìn chằm chằm vào nhau hằn học, không bên nào chịu nhường bên nào.

Cảnh Gia Lan hơi trừng mắt nhìn, châm chọc: "Sao nào? Người khác tu tập võ đạo đều luyện chân khí nội lực, chẳng lẽ người luyện dùng

mắt giết người phải không? Ái ui, tự dưng ta thấy ngực ta có hơi nhói lên, liệu có phải đã bị người đã thương rồi không?"

Cửu công chúa mồm mép sắc sảo cũng không chịu thua kém, nàng lãnh đạm nói: "Lúc trước người đánh ngất ta, món nợ này nhất định ta phải tính với người. Niệm tình hôm nay các người có ân giải vây đối với quân doanh Lang Nha, bản cô nương sẽ không làm khó người hôm nay, sau này người rơi vào tay ta, ta sẽ cho người đẹp mặt."

"Được lắm, ta ở ngay thảo nguyên chờ người." Cảnh Gia Lan ngạo nghễ đáp.

"Nói cái gì đấy?" Tần Phi bước nhanh tới, an bài: "Cảnh Gia Lan, người ở nơi này thật đúng lúc, đi hỗ trợ kiểm kê chiến trường đi."

Cảnh Gia Lan mỉm cười với Cửu công chúa như khiêu khích, xoay người rời khỏi, Tần Phi để nàng tới kiểm kê chiến trường, đương nhiên là có chỗ tốt rồi. Khi Đệ Nhất Trấn lui lại còn để lại rất nhiều chiến mã và vũ khí mất chủ. Những thứ này, đương nhiên là Lang Nha bộ đội sẽ không dùng được mà đưa cho người Man để ghi một món nhân tình. Tần Phi tọa trấn ở An Đông, Tôn Hạc trấn thủ tại Đại mạc, bất kể thế nào người man cũng sẽ không tiến vào hành tỉnh An Đông. Cho bọn chúng một ít vũ khí trang bị, đánh cho Thác Bạt Hoàng một gậy cũng tốt. Từ giác độ của Tần Phi mà nói thì, một Khả Hãn vô cùng yêu chuộng hòa bình, tận sức hình thành quan hệ hữu hảo đôi bên với trung thổ chắc chắn khả ái hơn nhiều so với Ma tộc cùng hung cực ác rồi.

"Ta thì sao?" Cửu công chúa kéo một bên tay áo Tần Phi hỏi.

"Đang muốn nói với người đây!" Tần Phi nắm ngược lại bàn tay nhỏ nhắn của Cửu công chúa, không hề ngần ngại kéo Cửu công chúa đến một nơi yên lặng, thấp giọng nói: "Lần này An Châu có hỗn loạn, người không nên lộ mặt ra bên ngoài, chờ sau khi ta viết xong công văn báo lên trên, người cứ nói theo ý ta là được."

Cửu công chúa không rõ ràng lắm về ý của Tần Phi, nàng giương đôi mắt to mỹ lệ mê man nhìn hắn.

Tần Phi kiên trì giải thích cả nửa ngày. Triều đình và Bắc Cương hiện giờ đang đấu cờ với nhau, sở dĩ triều đình không phát động đại quân phá tan Yến vương là bởi vì không nắm chắc tuyệt đối, đồng thời cũng là vì làm vậy sẽ dẫn đến sự nhăm nhe của Ma tộc và ngô quốc. Nếu có năng lực này thì lần trước khi Đệ Nhất Trấn muốn tiêu diệt đội quân các thiếu gia mà Tần Phi dẫn tại thảo nguyên cũng là đủ lý do để triều đình động binh rồi. Lúc đó không nắm chắc, hiện giờ cũng không nắm chắc, giả như Công chúa đứng ra, tuyên bố là Đệ Nhất Trấn vây công An Châu, ngang nhiên phản loạn. Vậy cũng đồng nghĩa với việc đưa triều đình vào thế bắt buộc phải quyết chiến với Yến Vương.

Tuy rằng hiện giờ có quyết chiến cũng không bị thua, nhưng muốn thắng lợi cũng không phải dễ dàng, hơn nữa cái giá phải trả cũng không hề nhỏ.

Đôi khi, trò trong triều đình hẳn cần phải có kiên trì. Người biết chắc mười mươi là một người muốn phản, nhưng một khi chưa hoàn toàn sắp xếp ổn thỏa hết thì nhất cử nhất động của hãn người đều phải theo dõi. Trước khi Ngô Tam Quế khởi binh, Khang Hi cũng đã nhin hãn rất nhiều năm. Tương tự như vậy, trước khi Chu Lệ khởi binh, thậm chí còn giả ngây giả dại lừa dối Chu Duẩn Văn. Mọi người so bì ở chữ nhẫn, nhẫn đủ cũng chính là đủ thực lực rồi. Đó chính là thúc thúc có thể nhẫn (nhin), mà thăm thăm thì không nhịn được.

Những đạo lý này giải thích cho Cửu công chúa nghe quả là rất vất vả, cũng may tài ăn nói của Tần Phi không tệ, Cửu công chúa cũng không ngốc, rốt cuộc cũng đã hiểu ra rồi.

"Tần Trấn đốc, người xem ta bắt được tên nào đến đây?"

Đi tới phụ cận, Hà Khôn chỉ vào một nam nhân đóng giả thành nữ nhân, cười ha hả nói: "Tần Trấn đốc, chắc người không thể ngờ được, đường đường là Tào Huyền của An Châu mà lại phải hóa trang thành nữ nhân, muốn trốn theo cửa sau. Hà Khôn ta đích thân ra tay, cho dù hãn có giả làm nữ nhân, ta cũng chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra hãn."

Tuy rằng Tào Huyền bị bắt nhưng vẫn mạnh miệng như trước, nhảy lên tranh cãi: "Trong thành rối loạn như thế, ta biết đánh với ai? Ta phải đi cũng là có nguyên do cả. Sát Sự Thính các người dựa vào cái gì mà bắt ta? Ta là mệnh quan triều đình..."

Tần Phi khoát tay áo: "Tào đại nhân, có rất nhiều việc, người biết ta biết. Không cần chứng cứ gì cả! Giữa người với ta không cần phải tốn hơi sức mồm mép làm gì, Khổng Chương cũng coi như là cái tà quy chính rồi, ta đã cho hắn một đường thoát. Còn người, người, nói dối liên miên thì đi xuống đất tìm Diêm Vương mà nói chuyện phiếm đi!"

Tần Phi đứng thẳng người lên, lạnh lùng ra lệnh: "Truyền lệnh xuống phía dưới, những quan viên tham dự vào việc gây náo loạn An Châu, cho về với đất ngay. Thi hành!"

Ánh mắt Tần Phi lướt qua những khuôn mặt kinh hoàng của Tào Huyền, Tống Loan, mỉm cười nói: "Chư vị, vĩnh biệt nhé!"

Một đám chiến sĩ Lang Nha như lang như hổ đẩy đám người Tào Huyền xuống chém đầu... Đám quan viên từ trước đến giờ ngang ngược giờ liều mạng giãy dụa, mặt dày mày dạn quỳ rạp xuống mặt đất, cho dù nói gì cũng không chịu để bị kéo xuống. Bụng mỗi người bọn chúng đều to như cái trống, chí ít cũng phải tới một trăm sáu bảy chục cân, vài người kéo cũng không ăn thua, cứ giằng co qua lại, nhất thời không thể kéo đi nổi.

"Tần Trấn đốc..."

Từ phía xa, một đội quan viên điên cuồng phi đến, người dẫn đầu chính là Tống đốc An Đông Mục Thanh sơn, hắn thở hổn hển dẫn đầu chạy tới.

Bên trong thành, khắp nơi đều là Sát Sự Thính và bộ đội Lang Nha đang bắt người, chỉ cần là quan viên tham dự lần gây náo loạn này hầu như đều bị bắt tới. Một vài tên còn chưa bị tóm đều hoảng hồn trốn vào trong Tống đốc phủ. Tạm thời còn chưa có người tới phủ Tống đốc quấy rầy. Dù sao, cấp bậc của Tống đốc đại nhân rất cao, Tống đốc của một tỉnh đương đương là quan lớn tam phẩm, cũng là người có thể bình khởi bình tọa (nói chuyện ngang hàng) với rất nhiều đại lão trong

triều đình. Người bình thường tới phủ Tổng đốc đều sợ đến không dám nói lời nào, vào đó bắt người ư... Đúng là ta không có can đảm.

Mục Thanh Sơn ở nhà cân nhắc hồi lâu, rốt cuộc vẫn nghĩ chuyện này không đúng. Lúc trước, khi cần phải đối phó Tần Phi, hắn là người biết đến sau cùng, đám người Tào Huyền đã nấu gạo thành cơm rồi mới nói cho hắn biết. Ngày đó, Tần Phi xông vào phủ Tổng đốc, bản thân hắn đứng lên hỏi Tần Phi một câu là có ý gì... Nói thế nào thì nói, bản thân hắn cũng không phải người khởi xướng bạo loạn mà?

Vậy mà hiện tại, một đám hỗn loạn cùng với Hưng Long đều bị Khổng Chương đuổi về nhà hết, quan binh phòng bị cho sở đều bị tước hết vũ khí. Lực lượng mà phủ Tổng đốc có thể vận dụng ít đến thương cảm, ngược lại Lang Nha bộ đội nắm giữ gần nghìn binh lực trở thành thế lực cường đại nhất ở An Châu. Người đang ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Mục Thanh Sơn cân nhắc thấy hắn vốn không tham dự âm mưu đối phó với Tần Phi, nên đích thân tới trước mặt Tần Phi, xem rốt cuộc hắn chuẩn bị làm gì.

Lúc này đây, nếu Mục Thanh Sơn bỏ trốn, khẳng định là không thoát được đi đâu, mà ngược lại còn cho thấy hắn đã chột dạ. Thà là tới nói chuyện một cách quang minh chính đại, lời mọi chuyện ra nói hết, để tránh bị hiểu nhầm.

Thấy Mục Thanh Sơn tới, Tần Phi hơi nhíu mày, hai tay chấp ra phía sau, làm bộ làm tịch lãnh đạm hỏi: "Sao Mục Tổng đốc lại rảnh rồi tới Lang Nha này thế?"

Trên mặt Mục Thanh Sơn không biết là mồ hôi hay là nước mưa, sắc mặt đỏ bừng, thở hổn hển vài hơi mới mở miệng nói được: "Tần Trấn đốc, cấp dưới của người trắng trợn lòng bất khắp nơi trong thành, bắt rất nhiều quan viên, người có đủ căn cứ chính xác không vậy?"

"Không có!" Tần Phi đáp: "Rất nhiều việc không cần có chứng cứ, ta cũng lười đi tìm chứng cứ."

Mục Thanh Sơn bị hắn chặn họng một câu không thể trả lời được, chần chờ trong chốc lát rồi đáp: "Thân phận của mệnh quan triều đình hoàn toàn khác, người tùy tiện bắt cũng thôi đi, nhưng chí ít cũng

phải thăm vấn rõ ràng, có tội thì giao cho quan phủ phán xét, vô tội thì phải thả ra. Thế nhưng cấp dưới của người bắt người khắp thành, lạm dụng tư hình, ta thấy tư thế của người là muốn dùng tư hình với bọn Tào đại nhân đúng không?"

"Đúng!" Tần Phi lãnh đạm nói: "Ta đang muốn chém bọn chúng."

"Người..." Mục Thanh Sơn làm quan cả đời, chưa từng bao giờ thấy một Trấn đốc nho nhỏ dám đứng trước mặt hăn lên mặt, tuy rằng hiện giờ trong thành An Châu thì nắm tay của Tần Phi là cứng nhất, nhưng hăn cũng đường đường là một Tổng đốc, nhất thời lửa bốc lên đầu, hét lớn: "Người làm hư hại đến pháp kỷ, làm sao lại có thể nhậm chức ở nha môn như Sát sự Tính được?"

"Pháp kỷ không phải để giáng vào lúc này." Tần Phi lạnh lùng nhìn Mục Thanh Sơn: "Không có ai đến phủ Tổng đốc là bởi vì ta ra lệnh cho cấp dưới không được đến đó, ta biết lão nhân gia người không chủ động đối phó ta. Vậy đã là ta nể mặt mũi người rồi. Nếu Tổng đốc đại nhân vẫn không cần nể mặt vậy thì..."

"Mục Tổng đốc, cứu mạng ta với!" Tào Huyền ôm cổ chân Mục Thanh Sơn, kêu xé họng: "Tần Phi cấu kết với người man, dẫn sói vào nhà, hăn muốn giết quan tạo phản đó!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 197: Ba vấn đề.

Q.2 - Chương 197: Ba vấn đề.

Mục Thanh Sơn bực mình tát một cái thật mạnh vào mặt Tào Huyền, lời như rầm thối thế mà cũng có thể nói ra thì y sắp chết đến nơi rồi.

Chuyện này xét đến cùng cũng là do Tào Huyền làm càn quấy. Làm quan mà dám diễn xiếc, từ trước đến nay nếu không phải đến mức bắt đắc dĩ thì không ai động dao động thớt. Một khi đã tới độ người chết ta sống thì tất nhiên không thể kết thúc một cách đơn giản được. Ở trong quan trường, có rất nhiều thủ đoạn có thể sát nhân vô hình. Có lẽ, đây

là nguyên nhân mà Mục Thanh Sơn có thể đảm đương chức vụ Tổng đốc, còn Tào Huyền chỉ có thể làm bộ hạ hăn mà thôi.

Tâm tình Mục Thanh Sơn rất tệ, nếu như bọn chúng đến đây thương lượng với mình ngay từ đầu thì hăn sẽ không đồng ý chuyện đến Yến Vương phủ cầu viện trợ để quyết chiến với Tần Phi. Mặc dù quyết chiến, cũng phải tìm cơ hội tối thích hợp, nhất định phải tóm được cái đầu của Tần Phi mới được. Không ai làm việc giống như Tào Huyền vậy, khiến cho chẳng ra cái gì cả, cuối cùng đem tất cả các thứ chôn sống.

Mưa vẫn đổ xuống âm âm, Tào Huyền trông hết sức thảm hại, trên mặt không chỉ có nước mắt hoà lẫn nước mưa mà còn có bùn. Dục vọng cầu sinh kích phát rồi phần sức mạnh cuối cùng, y ôm chặt chân Mục Thanh Sơn cứ như là cánh tay đó được mọc trên đùi hăn vậy cứ chết sống không chịu buông ra.

Mục Thanh Sơn hiểu lắm, tội danh mà Tào Huyền cho đối phương chẳng có một chút thuyết phục nào cả. Tần Phi đúng là có huy động binh mã Man tộc nhưng đó là do Tào Huyền đi cầu binh Bắc Cương trước. Muốn buộc cái tội này cho Tần Phi thì sẽ có liên quan đến việc Tào Huyền điều động binh mã Bắc cương. Trong mắt Sở đế, những tên Man tử luôn mong muốn hoà bình thì chẳng có gì đáng ghét, trái lại Yến Vương ngày ngày đỏ mắt nhìn ngắm ngôi vị hoàng đế mới là mỗi nghi ngại hàng đầu trong lòng Sở đế. Cái nào nhẹ cái nào nặng, chẳng phải vừa so đã biết kết quả ngay sao?

"Tần trấn đốc, có thể ra kia nói chuyện một lát được không?" Mục Thanh Sơn khách khí đề nghị.

Tần Phi không đáp nhưng lại chấp hai tay sau lưng đi tới một chỗ không người, coi như là hăn đã nể mặt Mục Thanh Sơn.

Mục Thanh Sơn thở dài một hơi rồi đi tới bên cạnh Tần Phi, y nhỏ giọng thì thầm: "Tần trấn đốc, người muốn giết bọn chúng, thậm chí là muốn giết ta, ta không có lời nào để giải thích. Thế cục như thế, đao thương đã mang ra thì đó là cục diện người sống ta chết. Bọn chúng có thua cũng không trách người khác được. Thực không dám dấu diếm,

chuyện này ta không biết chút gì, điều này không phải là ta bào chữa cho chính mình. Thân là cấp cao nhất ở được phương mà không thể khống chế được cục diện, dù nói thế nào cũng phải chịu trách nhiệm."

"Vậy ý tứ Tổng đốc đại nhân là sao?" Tần Phi nhàn nhạt hỏi.

Mục Thanh Sơn lại cúi đầu thờ dài, y bèn trầm giọng nói: "Tần trấn đốc, An Đông là một nơi tốt lành. Người hiểu ý ta nói chứ?"

"Không hiểu!" Tần Phi đáp lại như đinh đóng cột.

"Vị trí địa lý của An Đông chỉ rõ đây là cái địa phương cha không thương mẹ không thích. Cũng do nguyên nhân này mà gần như toàn bộ quan viên An Đông đều phải tự tìm nơi làm chỗ dựa. Hoặc là âm thầm gia nhập đảng Yến Vương, hoặc len lén cấu kết với Ngụy Vũ Tốt, nếu may mắn thì bám vào các vị tai to mặt lớn trong triều cầu sự bình an... Ngay cả Tần trấn đốc người, kỳ thực cũng có thể được coi là người phát ngôn của Dịch tổng đốc và Đường Ẩn đại nhân tại An Đông. Theo ta thấy thì cách quan viên An Đông tìm chỗ dựa là cách làm thông thường, Tào Huyền vừa vặn không cùng đường với Tần trấn đốc người nên có chết cũng là đáng đời. Tuy nhiên, người và ta thì lại có thể hợp tác với nhau." Mục Thanh Sơn bình tĩnh nói ra.

"Hợp tác?"

"Mặt ngoài thì Sát Sự tướng là gọng gàng ngăn nắp, kỳ thực nguy cơ trùng điệp. Lúc này chẳng có người ngoài, quyền khống chế cục diện lại trong tay Tần trấn đốc, mạng của ta đặt ở trong tay của người, người muốn giết, muốn róc xương xẻo thịt tùy ý của người, ta không dám ý kiến gì. Vì sao Bệ hạ muốn diệt trừ Yến Vương, Tần trấn đốc có biết rõ không?" Mục Thanh Sơn nghiêm túc hỏi.

Tần Phi sao lại không biết? Thái tử ư, hay là mấy vị được đề cử khác cũng vậy, nhìn dọc nhìn ngang thế nào cũng không phải là đối thủ của Yến Vương. Nếu Sở đế không diệt trừ Yến Vương, vạn nhất đến một ngày Sở đế chết toi mà Yến Vương vẫn sống nhăn thì dù ai lên ngôi báu cũng đều bị Yến Vương đánh cho hoa rơi nước chảy. Hơn nữa, nếu không còn cái uy của Sở đế, ngọn cờ của rất nhiều quan viên địa phương lúc đó bay theo hướng nào cũng rất khó nói.

Lịch sử đã nói rằng, nếu người tạo phản khác họ thì quan viên địa phương các nơi đều đồng loạt đứng lên, đoàn kết xung quanh hoàng thất, lấy bệ hạ làm trung tâm đánh cho những tên tạo phản tan xương nát thịt. Nhưng giả như phát sinh tranh chấp ngôi vị giữa Yến Vương và tân đế thì quan viên địa phương không dễ theo ai rồi. Hai đảng đều là họ Sở, theo lý mà nói đó là chuyện nội bộ của hoàng thất. Lúc này, ai đứng sai vị trí thì, tương lai sẽ rơi đầu. Cho nên, cứ quan sát cho thật tốt mới là biện pháp đúng.

Chỉ ngồi xem là bất lợi lớn nhất đối với hoàng thất, binh sĩ Đại Sở hơn sáu mươi vạn, trừ mười vạn quân Bắc cương, lại bỏ gần ba mươi vạn đóng giữ rải rác các nơi hiểm yếu thì trong tay hoàng thất chỉ có khoảng hai mươi vạn quân thôi. Thái tử ư? Sở Trác ư? hay là Sở Ly? Ai có thể dẫn hai mươi vạn quân chiến thắng được Bắc cương quân của Yến Vương? Thế cục một khi chênh lệch, quan viên địa phương sẽ lập tức tìm nơi nương tựa dưới cờ Yến Vương, thay y phất cờ hò reo, vì hăn liệt kê ra những tội lỗi của hoàng thất thí dụ như rất dâm loạn, rất mục nát, rất bất hiếu nữa... Vô số tội danh, sau đó ra sức đánh chó rơi xuống nước! [DG: nguyên văn là Thống đã lạc thủy cầu: tập trung/dốc sức đá kích một kẻ đã sa cơ]

Cho nên, Sở đế nhất định phải giết Yến Vương trước rồi mới có thể truyền ngôi cho nhi tử.

Nhìn thấy thần tình Tần Phi, trong lòng Mục Thanh Sơn liền đã có cân nhắc, y tiếp tục nói: "Tần trấn đốc, nếu như người cảm thấy bệ hạ lo lắng con nối ngôi không đánh được Yến Vương, vậy người tự không cảm thấy bệ hạ sẽ lo lắng con nối ngôi không thể khống chế được Sát Sự thánh sao?"

"Điều này có thể coi như là khích bác ly gián vụng về không?" Tần Phi mỉm cười.

Mục Thanh Sơn lắc đầu rồi nghiêm trang nói: "Tần trấn đốc chuyện của người được mọi người truyền tụng rộng rãi, lừa người khó lắm. Ta chỉ hỏi người ba sự kiện, người không cần đáp ta, chỉ cần suy nghĩ cho

kỹ là được. Nếu không phải ta làm quan đã vài chục năm đã tìm ra đạo làm quan thì cũng vị tất có thể nhìn ra được."

"Thứ nhất, Cừu công chúa đi theo Tần trấn đốc, cái này mọi người đều biết. Mấy trăm năm tới, hoàng thất còn cần cái uy của Sát Sự thính, thế nào gọi là mượn sức? Người đảm nhiệm vị trí Tổng đốc Sát Sự thính hầu như đều là người có kinh nghiệm phong phú, tu vi hàng đầu, lại không có quan hệ gì với hoàng thất. Sau trận diệt Ngụy kết thúc, sáu ty Sát Sự thính bành trướng tới cực đỉnh. Giáo Tập Ti tìm nhân tài khắp nơi, Địch Tình Ty còn đi sâu hơn cả mật thám của quân đội, Giam Tra Ty còn rộng hơn so với Ngự sử đài, Hình Ngục Ty chẳng phải làm cho Đại Lý tự của Hình bộ vừa mất mặt vừa không có việc sao? Giám sát quân khí so với Kim Thạch Ty thì chẳng khác đồ bỏ, thực lực của Chấp Hành Ty lại càng kinh khủng, rất nhiều người đều nói, vào đại nội làm thị vệ dễ hơn rất nhiều so với vào Chấp Hành Ty. Cục diện như thế, Sát Sự Thính bành trướng ra rộng như thế, nếu kế tiếp nhiệm Tổng đốc là Phò mã có phải là không chế càng tốt hơn sao?"

Mục Thanh Sơn cười lạnh nói: "Chuyện này dẫn tới vấn đề thứ hai, Tần trấn đốc lên như điều gặp gió ở Sát Sự thính, được rất nhiều người cho rằng chỉ một thời gian ngắn nữa thôi Tổng đốc sẽ chọn người. Nhưng thực ra chuyện này phải được bộ hạ chọn mới phải! Đề đốc Sáu ty ai cũng là nhân tài một mình đảm nhiệm một chuyện. Trước đây ai cũng cho là người được chọn là Nguyên đề đốc Chấp hành ti. Bọn họ sẽ cam tâm tình nguyện dâng chiếc ghế tổng đốc ột tiểu tử tuổi còn chưa bằng con của mình ư?"

"Vậy vấn đề thứ ba là gì đây?" Tần Phi hỏi...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 198: Người đã ra đi

Q.2 - Chương 198: Người đã ra đi

Mục Thanh Sơn cũng không kể ngay lại những vấn đề xảy ra, mà chỉ lẳng lẳng nhìn Tần Phi. Y là quan văn, y không biết chút võ công. Những hạt mưa rơi xuống gần Tần Phi, còn chưa kịp thấm ướt trang phục đã bị hộ thể chân khí của hần làm cho tan biến, nhưng Mục Thanh Sơn vì đứng dưới mưa rất lâu nên toàn thân ướt đẫm, y lại không hề lộ vẻ loi thôi lếch thếch mà sắc mặt chỉ hơi chút tiêu tụy.

"Tần Trấn đốc, người quang minh chính đại không nói sau lưng, người mượn binh từ Man tộc đã xem là không để luật pháp triều đình ở trong mắt. Vấn đề thứ ba của ta chính là, Tần Trấn đốc người thật sự trung thành với Đại Sở sao?"

Tần Phi khước miệng khẽ nhếch lên mỉm cười: "Trung thành vô hạn!"

Câu này dù là kẻ điếc cũng có thể nhận ra được là lời nói dối đương nhiên không thể gạt được Mục Thanh Sơn. Y cũng không thèm bắt bẻ mà chỉ liếc nhìn Tần Phi đầy thâm thúy. Y chấp tay sau lưng khẽ bảo: "Ta trở về phủ đây, Tần Trấn đốc muốn giết thì cứ ra tay đi."

Hần xoay người bỏ đi, Tần Phi nhìn theo bóng lưng của y thủy chung không nói một lời. Một lát sau, Tôn Hạc đi đến bên cạnh Tần Phi. Lão thần nhiên phán: "Mục Thanh Sơn nói không sai, chuyện trong quan trường mà, tiểu tử người vẫn còn “non” lắm. Ngẫm lại, nếu người là Sở Đế, người sẽ làm gì?"

Là một người có dã tâm, có khát vọng quân vương, mơ ước lớn nhất của Sở Đế chính là trong lúc còn sống có thể hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ. Sở Đế muốn trở thành một Đại Ngụy Thần Vũ Đế khác, nhất thống thiên hạ, giang sơn mãi mãi bền vững. Để thực hiện được mơ ước này, ngoài việc thảo phạt nước Ngô – loại bỏ các thế lực bên ngoài thì trước hết cần phải “an nội” - tiêu diệt thế lực Yến Vương. Sau khi làm xong cả hai chuyện này, Sở Đế đương nhiên cũng không thể giữ lại lực lượng Sát Sự Thính, cái lực lượng mà chỉ trong loạn thế mới có thể phát huy tác dụng cao nhất.

Không có một ai, không có một chính quyền nào là dựa vào hệ thống đặc vụ mạnh mẽ để sinh tồn, tạo thành một không khí khủng bố làm nền tảng cho đế quốc. Nếu mà như thế thì thật là mong manh, yếu ớt.

Một khi quân vương không đủ hùng mạnh, rất dễ xuất hiện tổ chức đặc vụ quân chủ ngầm, âm thầm thao túng quyền hành, thậm chí soán quyền đoạt vị - loại sự tình này cũng chẳng phải hiếm lạ. Sở Đế không đưa Sát Sự Thính liệt vào mục tiêu chủ yếu, một là vì tầm quan trọng của nó còn chưa đủ độ, hai là vì vị Dịch Tổng đốc Đại Tông Sư này. Tuy nhiên, thời gian sẽ khiến người ta già đi, Đại Tông Sư cũng không phải lão quái vật trường sinh bất tử. Sau khi thể lực của Dịch Tổng đốc suy yếu, Sát Sự Thính chắc chắn không còn khả năng sản sinh ra vị Đại Tông Sư thứ hai, như vậy thì dễ đối phó hơn nhiều.

Nhân sinh tàn khốc nhất là ngồi so tính mạng ai dài, xem xét thế cục bây giờ, Sở Đế trẻ trung khỏe mạnh, trên lý thuyết hẳn là còn sống lâu hơn Dịch Tổng đốc nhiều. Hơn nữa, Dịch Tổng đốc nhìn từ bên ngoài thì là một trung thần, lão luôn luôn vâng lệnh Sở Đế để bồi dưỡng kế hoạch của Tần Phi. Cho dù là dùng 'Phò mã' khống chế khiến cho Sát Sự Thính từ từ suy yếu, hoặc khiến cho sáu ty Đề đốc bằng mặt mà không bằng lòng đối với Tần Phi để sinh ra sự bất mãn, từ đó làm hao tổn thực lực của Sát Sự Thính, mục đích của Sở Đế đều từ từ được thực hiện từng bước một.

Tôn Hạc ung dung nói: "Có lẽ Dịch lão quái ngay từ đầu đã nhìn trúng tài năng của người, đưa người vào Sát Sự Thính, nhưng những diễn biến phát triển sau đó đã dần dần vượt ra khỏi sự khống chế của lão. Quan trường nước Sở này chẳng khác gì một vũng nước đục, càng lao vào thì càng lún sâu a, chỉ một chút bất cẩn là có thể tự chết đuối bên trong. Đồ nhi ngoan, người có tính toán gì không?"

"Có!" Tần Phi cười ha hả nói: "Đây là người dạy con, liều mạng chiếm tiện nghi dù có cận kề cái chết không thiệt thòi. Sát Sự Thính, nếu là bọn họ muốn tặng cho con, con đương nhiên sẽ nhận. Nếu Cửu công chúa chính là mỹ nhân kế của bộ hạ, vậy thì xin lỗi, mỹ nhân con chắc chắn sẽ nhận lấy, nhưng kế thì tuyệt đối sẽ không trúng phải đâu."

"Quả nhiên có phong phạm của vị sư, không uổng công ta dạy bảo người nhiều năm như vậy." Tôn Hạc cười hắc hắc, đưa tay vỗ nhẹ bả vai của Tần Phi: "Làm người, không cần phải quá thành thật, thành

thật quá chỉ chịu thiệt thòi mà thôi. Chỉ có chiếm không được tiện nghi của người khác mới tự biện hộ rằng chịu thiệt là may. [DG: cật khuy thị phúc /nhún nhường chịu thiệt mới là cái phúc]. Kỳ thực, chịu thiệt là cái rắm, chiếm tiện nghi mới thực là phúc."

"Từ sau khi con đi theo sư phụ, tự cảm thấy da mặt mình càng ngày càng dày , chiếm chút ít tiểu tiện nghi cũng chưa bao giờ cảm thấy trong nội tâm bất an. Đây đều là công lao của sư phụ ngài ban cho đấy!" Tần Phi khiêm tốn nói.

"Người so với sư tử của người còn kém xa lắm." Tôn Hạc hừ lạnh một tiếng: "Hiện tại người còn chưa được chứng kiến sự lợi hại của nàng. Một ngày kia, ta đảm bảo, người nhìn thấy nàng liền cảm thấy đau đầu, hận không thể né tránh ba đường phố mà đi. Vì sư hiện tại cũng chịu không nổi nó, chớ nói chi là tên đạo hạnh còn thấp như người."

Trong quân doanh người càng ngày càng nhiều, dần dần công việc bề bộn hẳn lên. Quét dọn chiến trường, sửa sang phế tích, thăm vấn tù binh, bận bịu chết đi được. Tần Phi nhìn những quân sĩ đang hối hả làm việc kia, nhàn nhạt hỏi: "Ta nói, lão đầu nhi a, năm đó có phải người đã dùng một trong những công pháp Thiên Ngân hay không, cho lão nương của ta. . ."

"Ta biết người muốn hỏi điều gì. Nhưng những chuyện này bây giờ chưa thể nói cho người biết được." Sắc mặt Tôn Hạc lập tức trở nên nghiêm túc hẳn, lão tận tình khuyên bảo: "Cố lên, chàng trai trẻ! Phải có thực lực mới có thể giải quyết triệt để hết thảy vấn đề."

"Có phải chỉ cần ta trở thành Đại Tông Sư là có đủ tư cách để biết?"

Tôn Hạc vẻ mặt khinh thường nói: "Đại Tông Sư là cái đích gì, người xem Thủy Tình Không ấy, lão đã chết! Vài vị Đại Tông Sư ở Đại Ngụy năm xưa đều người chết kẻ sống tán loạn khắp nơi. Bây giờ chỉ có một mình ta còn sống sót, không phải vì ta bản lĩnh cao cường, mà là vì ta đủ hèn mọn bỉ ổi, ta biết sống chung với lũ, an toàn là trên hết. Một khi đã chết thì cái gì cũng tan thành mây khói hết, chỉ có còn sống thì mới có hi vọng. Nếu khi đó ta học mấy tên ngốc, đã bị vạn quân bày trận bao vây mà còn gào lên muốn bảo vệ vinh quang Đại Ngụy thì hôm nay

còn đâu đứa nhóc nhà ngươi, Thiên Ngân tám phần là sẽ bị thất truyền. Thủy Tinh Không thò cái đuôi ra lại thành ra Đại Ngụy Tông Sư chết không còn một mống, vinh quang đó đáng giá mấy văn tiền hả? Bây giờ ở đâu hả? Ta còn sống, khiến cho rất nhiều người ngủ cũng chẳng thể yên giấc, hừ, đây chính là ý nghĩa của việc ta còn sống."

Tôn Hạc nghiêm trang nói: "Đại Tông Sư thực lực còn lâu mới đủ để nghịch thiên, âm mưu quỷ kế có thể hại chết Thủy Tinh Không, thiên quân vạn mã cũng có thể giết sư phụ của ngươi. Nhưng, nếu ngươi có thể trở thành cao thủ thiên đạo, vậy thì là chuyện khác rồi. Thiên đạo. . . Hắc hắc, quả thật là nhìn ai không vừa mắt là có thể đập nó luôn."

Đường đường là cao thủ thiên đạo mà từ trong miệng sư phụ nghe chẳng khác gì bọn lưu manh xó chợ, Tần Phi nhú mày buột miệng: "Hình như cả ngàn năm qua mới xuất hiện một vị cao thủ thiên đạo mà?"

"Đúng vậy!" Tôn Hạc cười tủm tỉm nhìn ngấm Tần Phi: "Vi sư nhận thấy ngươi rất có khả năng sẽ trở thành người thứ hai!"

"Nếu như ta thành thiên đạo cao thủ, sư phụ xem ai không vừa mắt, ta liền giúp ngươi đánh nhá." Tần Phi vỗ ngực.

"Có phần hiếu tâm này của ngươi là ta vui rồi, sư phụ bây giờ mà ra tay là gió lay cỏ động, ngoại trừ Bằng Chân cùng Dịch lão nhân vì sư không nắm chắc có thể đánh thắng, ngoài ra thì chẳng còn ai." Tôn Hạc cảm động đến nỗi hai hàng lệ đã bắt đầu chảy quanh hốc mắt, lão đưa tay giật giật áo Tần Phi: "Bộ thiên y làm bằng tơ tằm này của ngươi thật sự không tồi, sư phụ đi Đại Mạc không có quần áo gì để chống lạnh, không bằng ngươi nhường cho ta mặc được không?"

"Không bàn nữa! Sư phụ người uy chấn thiên hạ, tu vi thông thần. Người bình thường không dám chọc ngươi, dám trêu ngươi cũng chưa chắc đánh thắng được ngươi. Ta lại khác, vô số người có thể dùng một ngón tay bóp chết ta, bộ thiên y bằng tơ tằm này ngươi đừng hy vọng lấy được."

Tôn Hạc thở dài: "Xem ra, ta không thể không nghiên cứu một phen, lập ra môn quy rồi. Chứ không, cả nam đồ nữ đồ không một đứa nào ngoan ngoãn nghe lời sư phụ cả."

"Đúng rồi, vỏ kiếm của Đoạn Ca ở bên ngoài đã bị hủy, hiện tại Đoạn Ca lại gây chú ý quá mức, con cũng không dám xuất kiếm ra. Chỗ sư phụ có vỏ kiếm sơ cua không?" Tần Phi hỏi.

Tôn Hạc quắc mắt nhìn trừng trừng: "Ta có phải thợ rèn đâu, đi đâu tìm đây? Hơn nữa, người nghĩ thanh Đoạn Ca này đơn giản như vậy sao?"

"Không phải là người đã phong ấn vài đạo Đại Tông Sư kiếm ý trong đó sao?"

Tôn Hạc cười khở lắc đầu, lão cũng không giải thích nhiều. Đoạn Ca là trấn quốc chi bảo của Đại Ngụy hoàng tộc, từ đó đã phần nào nói lên rằng, bảo kiếm này so với “Thiên Ngân” cũng chẳng kém bao nhiêu. Từ sau khi Thần Vũ Đế lấy bội kiếm chế tạo thành Đoạn Ca, qua nhiều thế hệ Đại Tông Sư ở Ngụy Quốc, mỗi người đều lấy một đạo kiếm ý của mình phong ấn vào trong Đoạn Ca. Qua ngàn năm truyền thừa, bên trong Đoạn Ca đã được phong ấn trên trăm đạo Đại Tông Sư kiếm ý. Làm như vậy là phòng khi Ngụy Đế chưa đủ tu vi, vẫn có thể trông vào kiếm ý trong Đoạn Ca chiến đấu vượt cấp, bảo toàn tánh mạng của mình, thậm chí chuyển bại thành thắng, đánh bại đối thủ tu vi cao hơn mình.

Trong lịch sử, cũng không thiếu những trường hợp như vậy, đã từng có một vị Ngụy Đế bị một đám cao thủ phục kích, mà lại không mang theo bên mình nhiều thị vệ lắm, tên Ngụy Đế đó tu vi lúc bấy giờ cũng chỉ mới đến cảnh giới Tông Sư hạ phẩm, lúc đó tưởng phải bỏ mình. Thế mà trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, y rốt cuộc cũng tìm được cơ hội, xuất Đoạn Ca liên tiếp phóng thích mười đạo Đại Tông Sư kiếm ý, hao tổn hết chân khí của bản thân mình, nhưng đã chém chết hơn mười vị cao thủ thích khách. Nghe nói, trong hiện trường lúc ấy, ngay cả một phần thân thể còn nguyên vẹn cũng không tìm được .

"Chỉ cần người đối xử tử tế với thanh Đoạn Ca trong tay người, có lẽ một ngày kia, nó sẽ khiến cho người kinh ngạc vui mừng." Tôn Hạc có chút cảm khái, năm xưa khi lão còn rất trẻ, sau khi trở thành Đại Tông Sư, chuyện thứ nhất chính là bị Ngụy Đế triệu vào trong cung. Lần đầu tiên được nhìn tận mắt thanh Đoạn Ca trong truyền thuyết, lão cũng đã phong ấn một đạo kiếm ý vào trong đó.

Mà trước khi lão rời khỏi Đông Đô, đã khoát lác với Tần Phi rằng mình đã phong ấn vài đạo kiếm ý, kỳ thực chỉ là một đạo mà thôi. Có thể làm cho kiếm ý tách khỏi sự khống chế của chính mình, bảo tồn vào bên trong một thanh thần binh lợi khí, kể cả là Đại Tông Sư cũng phải hao phí rất nhiều tinh lực, nếu thật sự phải phong ấn mười đạo tám đạo vào trong, chính bản thân mình chắc cũng phải mệt mỏi đến chết chứ chẳng chơi à.

Lúc trước, Lưu Nhậm Trọng nhìn thấy đạo kiếm ý mà Tần Phi xuất ra kia giống hệt Thủy Tinh Không, kỳ thực đó chính là đạo kiếm ý mà Thủy Tinh Không đã phong ấn vào trong !

"An Châu còn có rất nhiều việc phải xử trí, người theo Thác Bạt Liệt đi thảo nguyên nhé, nếu rảnh con sẽ đến thảo nguyên thăm người. Một thời gian, con sẽ sai người đưa thư cho Lôi Lôi, nói cho nàng biết người đến thảo nguyên, hiện tại nàng cũng đang rảnh rồi, cho nàng cùng đi thảo nguyên phục thị người đi." Tần Phi nói ra.

Sắc mặt Tôn Hạc lập tức đại biến, dường như nghe phải chuyện kinh khủng nhất thiên hạ, lão liên tục khoát tay nói: "Ngàn vạn lần đừng làm thế, cứ tùy tiện tìm một nữ nhi nào đó đi thảo nguyên hầu hạ ta là được rồi, nha đầu kia ta hiện tại đã không thể trêu vào nàng. Nếu nó thật sự đến thảo nguyên, lão nhân gia ta đành phải cất bước bỏ chạy thôi. ."

Tần Phi khẽ cười một tiếng, hắn chẳng muốn quản chuyện hai thầy trò dở hơi này có gì bất hòa. Hắn cung kính xoay người cúi đầu chín mươi độ như trước, nhất định phải hành đại lễ, sau đó mới nhẹ lướt đi.

Tôn Hạc đưa tay sờ sờ chiếc mặt nạ y như thật trên mặt, nhìn bóng lưng Tần Phi biến mất trong mưa, đột nhiên thở dài, lẩm bầm nói:

"Con đường Thiên đạo, không phải dễ đi như vậy, bao nhiêu tuần kiệt anh tài, đều đã vấp ngã trên con đường này. Tiểu tử ngươi so với những người khác có hai ưu thế, còn lại phải trông vào tạo hóa nữa. Có một số việc, không thể lừa được người bao lâu!"

Lão thì thảo tự nói, Tần Phi không thể nghe thấy gì, tiếng mưa rơi tí tách bên tai đã át đi hết thảy!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 199: Khách phương xa tới

Q.2 - Chương 199: Khách phương xa tới

Có một câu châm ngôn gọi là đối trắng thay đen. Kỳ thực hắc, bạch không có gì là tuyệt đối, có rất nhiều chuyện phải xử lý theo chiều hắc thì muốn giữ thân là bạch phỏng có được chăng?

Sự tình phát sinh tại An Châu, chính là một ví dụ điển hình nhất. Chân tướng của sự thật là do đám quan lại Tào Huyền cấu kết với Yến Vương đưa Đệ nhất trấn vào với ý đồ giết chết Trấn đốc Sát Sự thánh Tần Phi. Y tạo ra lời đồn dẫn đến chuyện An Châu bạo loạn. Chính y làm cho quan phủ va chạm với người dân dẫn tới tình hình cực kỳ căng thẳng, tổn thất nghiêm trọng. Trấn đốc Sát Sự thánh Tần Phi mượn quân Man tộc giải trừ rối loạn bắt Tào Huyền và các quan viên xử nghiêm theo pháp luật. Nhưng trong công văn của Mục Thanh Sơn và Tần Phi đưa về Đông Đô thì câu chuyện lại trở nên khác hẳn.

Công văn viết, Man tộc ngang nhiên xâm lấn An Châu, quân dân An Châu trên dưới một lòng hăm hở chống cự, trên đến lão nhân bảy mươi, dưới đến hài đồng mười tuổi, thậm chí là tù nhân trong lao cũng hăng hái yêu cầu được tham gia cuộc chiến. Sau khi nhận được tin Man tộc đến quấy nhiễu, Đệ nhất trấn từ ngàn dặm xa xôi đến viện trợ, Bắc cương quân kết hợp với quân dân An Châu đã liều chết triển khai đội hình chiến đấu với quân Man tộc. Do được sự lãnh đạo tài tình của Tần Phi, Mục Thanh Sơn và các quan viên An Châu cùng với

sự đoàn kết lên quân dân, thế tiến công hung hãn của quân Man tộc đã bị đẩy lùi, bảo vệ vững chắc cố thành phía viễn Đông. Trong trận chiến đấu tuy có niềm vui thắng trận nhưng vẫn còn đó nỗi buồn người ra đi, đó là tri phủ Tào Huyền, phán quan Tống Loan... thậm chí cả Giang Chính Long Sát Sự thính cũng đã hiến dâng tính mạng quý báu!

Xét trên giấy tờ thì mọi chuyện rất tuyệt vời ổn thỏa. Sở dĩ ở mãi tít Đông Đô, sao có thời gian rỗi để nhận biết thật giả. Đối với hoàng đế, chỉ có hai tin tức cực kỳ quan trọng là Đệ nhất trấn đã tới An Châu và Man tộc cũng tới An Châu! An Châu ở viễn Đông nảy sinh chiến đấu kịch liệt, đúng là tin tức tốt mà Sở dĩ mong muốn.

Mâu thuẫn bùng phát mãnh liệt, khả năng Yến Vương phải bắt đắ dĩ động thủ lại càng cao, cơ hội thua trận tự nhiên càng lớn.

Đưa cái công văn vô nghĩa kia đi rồi, Tần Phi chỉnh đốn lại phân sở Sát Sự thính một lần nữa. Từ những nhân viên dưới đốc sát, hẩn tuyển chọn mấy người đáng tin vừa tuổi trẻ vừa có tâm chí mạnh mẽ làm đốc sát tạm thời. Tuổi Tần Phi còn trẻ nên hẩn biết rõ, thanh niên có nhiều nhiệt huyết, có cảm xúc mạnh dám đánh dám liều. Với một đám người trung niên già lão suốt ngày tụ tập đánh mạt chược mà nói phải thận trọng, phải lấy đại cục làm trọng, giữ sự ổn định hài hoà mới là chuyện quan trọng nhất... những câu nói này, Tần Phi nghe đến ong cả lỗ tai rồi.

Khi dùng những người trẻ tuổi, bộ mặt Sát Sự thính trở nên tươi mới. Chí ít, tạm thời hiệu quả cao hơn rất nhiều. Điều này làm cho Tần Phi vốn mệt mỏi vì công việc rất thích thú, trong lòng cực kỳ thoả mãn.

Mùa hè dần dần trôi qua, chẳng mấy chốc thời tiết chuyển sang trời thu mát mẻ. Hàng năm tới mùa này, gần như ngày nào An Châu cũng bị cuồng phong tối tối, cát bụi mù mịt không thấy mặt trời, làm cho Cửu công chúa nhìn da của mình than thở mãi không nguôi. Nghe tiếng gió rít gào ngoài cửa sổ, Tần Phi một tay chống má, ngơ ngẩn nhìn trần nhà. Thời tiết như vậy thì không có hy vọng ra ngoài câu cá.

"Trấn đốc!" Vệ binh gác cửa bấm báo: "Khổng chương quỹ Hòa Hưng Long cầu kiến."

"Cho hẳn vào đây."

Sau một lát, Khổng Chương mặc bộ quần áo màu đen ngay ngắn tiến vào, y khom người thi lễ: **"Thảo dân Khổng Chương, ra mắt Trấn đốc."**

"Miễn lễ đi..." Trấn Phi thốt lên một cách yếu ớt: "Mấy ngày hôm trước, không phải là người đã bắt cái tên thuộc hạ gây ra đại án án mạng mang giao cho ta đây ư? Giờ lại hối hận muốn cứu nó ra sao? Lão Khổng này, làm chuyện xấu, sớm muộn phải hoàn trả. Kiếm tiền bằng mọi cách mà không ảnh hưởng toàn cục cũng được, nhưng nếu làm việc gian ác chính là tự tìm đường chết đó."

Khổng Chương đã phục sát đất vị Trấn đốc trẻ tuổi này từ lâu rồi. Trấn Phi tu vi cao, thủ đoạn ác liệt, quan hệ với các thế lực rất phức tạp. Khi lão biết Tào Huyền cầu cứu Đệ nhất trấn, Khổng Chương cảm thấy cái thế là không thể xoay chuyển trời đất rồi, thế mà hẳn tự nhiên có thể đưa quân Man tộc của Khả hãn Thác Bạt Liệt đến đánh cho Đệ nhất trấn chạy dài ... Dám trêu vào người như thế thì Khổng Chương thà đi tìm cái gỏi đập đầu mà chết còn hơn.

Nghe Trấn Phi vừa hỏi xong, Khổng Chương thành thật nói: **"Trấn đốc đại nhân, thảo dân tới không phải là vì chuyện của những con lừa lừa kia. Mấy ngày vừa rồi bão cát quá nhiều, muốn kiếm tiền cũng không có cách nào, nghĩ trấn đốc chắc cũng buồn chán lắm. Thảo dân có mấy người bằng hữu ở ba thành Hoàng Tú, Hoài Thương, La Quang ở An Châu, họ nghe nói trấn đốc tới nhậm chức ở An Đông nên tới đây muốn bái kiến trấn đốc đại nhân. Thảo dân cả gan đã đặt yến tiệc, thỉnh trấn đốc vui lòng dự tiệc."**

Trấn Phi tròn tròn hai mắt, mời một bữa cơm là một chuyện rất bình thường. Tuy thế bằng hữu của Khổng Chương tám chín phần mười chính là mấy nhân vật bang chủ, đường chủ, chương quỹ nào đó ở ba cái thành trấn kia. Bọn họ muốn có cửa kiếm sống thì nhất định phải tạo quan hệ tốt với quan phủ. Hiện giờ quan phủ An Châu rồi như

canh hẹ, kẻ bị Tần Phi giết kẻ bị bỏ ngục, quan viên tân nhậm không phải là chuyện có thể bổ sung ngay được, chỉ cần không phải người mù đều biết trước kia quan to nhất ở tỉnh An Đông là Mục Thanh Sơn, còn hiện tại lớn nhất phải là Tần Phi rồi.

Một lũ muốn có cửa kiếm ăn muốn báỉ kiến Tần Phi sao dám đến mời đường hoàng? Đành phải quanh co lòng vòng tìm đến Khổng Chương. Chắc hẳn cũng cho Khổng Chương không ít chỗ tốt, bằng không làm sao Khổng Chương thoải mái đồng ý giúp đỡ như thế?

"Ăn cơm à... Để ta cân nhắc!" Tần Phi miễn cưỡng nói.

Khổng Chương tiến gần thêm vài bước, hạ giọng thì thầm: "Thực không dám dấu diếm Tần trấn đốc. Mấy người này đều là bằng hữu cùng nghề, Sát Sự thính là bạch, bọn họ là hắc. Theo lẽ thường, trấn đốc không muốn đến ăn bữa cơm này là phải. Tuy nhiên, mấy người bọn họ cũng có ích, một là xuất thủ hào phóng, nếu đã dám tới báỉ kiến trấn đốc thì tất có hậu lễ. Khoản tiền này, trấn đốc chu cấp cho huynh đệ Sát Sự thính cải thiện đời sống cũng là tốt. Đám mật thám cả tỉnh đều trông vào trấn đốc kiếm cơm, mỗi tháng mấy vạn lượng bạc như nước từ bên ngoài chảy vào cửa, không nên lãng phí mà không nhận!"

"Thu tiền của người là phải trừ tai họa hộ người đó." Tần Phi cười lạnh bảo: "Coi chừng chữ tham biến thành chữ bần!"

"Cho dù có thêm lá gan nữa bọn cũng không dám đâu." Khổng Chương cười nịnh nọt: "Lợi ích của chuyện này trong lòng Tần trấn đốc đã biết rõ rồi, thảo dân không dám nhiều lời."

Tần Phi nhú mày, làm việc với những người trong giang hồ tất nhiên dễ dàng hơn nhiều so với xử lý chuyện quan phủ. Đặc biệt là bây giờ trọng trách ở An Đông của mình là phải xây dựng lại Sát Sự thính đã bị mất hết cơ sở tại mất ở Bắc cương. Ai sống trên đời đều biết, tin tức muốn phát tán nhất chính là tửu lầu, kỹ viện, sòng bạc... Bất luận cái gì gọi là bí mật mà đến ba nơi này thì coi như không còn là bí mật. Mà ba nơi này đúng là nơi mà sự khống chế của quan phủ yếu nhất, thế lực hắc đạo tại đây lại mạnh nhất.

Thông qua thể lực hắc đạo để xây dựng lại cơ sở cũng là một cách làm rất hay, có gặp mặt những nhân vật giang hồ kia một lần cũng không có gì đáng ngại.

Tần Phi đứng dậy sửa sang lại y phục: "Cũng được, vậy thì đi gặp một lần đi."

Khổng Chương nhanh chóng bày một bữa yến tiệc tại Túy Giang Nam, lão cố ý chọn cái phòng tên là 'Trúc lễ thính'. Người làm ăn thích ăn ở Mẫu đơn thính vì Mẫu đơn được coi là loài hoa biểu tượng cho sự phú quý. Trúc tiết thính thì lại có ý nghĩa khác, cây trúc có đại diện cho chức quyền cứ từng bước thăng chức, người làm quan lại coi trọng nhất điều này.

Khổng Chương đi có một mình, Tần Phi dẫn Chu Lễ Uyên cùng mấy tên thị vệ tới bên ngoài Trúc Lễ thính thì bảo đám Chu Lễ Uyên ở bên ngoài chờ. Tần Phi liền cùng Khổng Chương đi vào.

Ở đại sảnh Trúc tiết thính có ba người đang ngồi. Ngồi bên tay trái là một nam tử cái tai to mặt lớn, da mặt trắng nõn, con mắt nho nhỏ, khi cười thích thú thì không nhìn thấy con mắt ở đâu. Khổng Chương giới thiệu: "Vị này là chương quỹ Hoàng Tú Hùng Thế Hải, ở Hoàng Tú có rất nhiều sinh ý, thường xuyên phải qua lại ở thảo nguyên Bắc Cương, là người quen biết rồi lại trọng nghĩa khí, là một hảo hán tử."

"Tần trấn đốc khỏe chứ!" Hùng Thế Hải đứng dậy ôm quyền mỉm cười chào hỏi: "Trấn đốc đại nhân cứ gọi ta một tiếng lão Hùng là được."

Nam tử ngồi giữa cao lớn khôi ngô, mặt mày nhẵn nhụi, hai bên mép có chòm râu thật dày, gã chủ động đứng dậy giới thiệu: "Trấn đốc đại nhân, thảo dân là Hồng lão lục ở Hoài Thương thành."

Người cuối cùng bên phải là một người đàn bà tầm bốn mươi tuổi, nếu như khước mắt xóa được nếp nhăn, phần da cổ trông không chảy sệ thì chẳng khác gì cô gái đương hai mươi. Bà ta vẫn còn hết sức diễm lệ, dáng vóc vẫn giữ được nét thời thiếu nữ, chỉ có hai lông mày có chút ý vị phong trần, bà ta đứng dậy khẽ cười: "Mọi người đều nói Tần trấn đốc chức quan cao, tu vi cường. Nghe cứ tưởng là một nam nhân nhiều

tuổi, không dè còn trẻ như thế lại anh tuấn như thế... Ta là Cơ Như Tích ở La Quang thành, xin làm lễ ra mắt đại nhân!"

"Ba vị không cần khách khí, mời ngồi!"

Ghế chủ vị luôn luôn để trống đợi Tần Phi, hẳn cũng không khách khí nhường đi nhường lại mà ngồi xuống luôn chỗ đó. Đúng là việc đáng làm thì phải làm thôi.

Ba người thấy Tần Phi như thế trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại con đường móc nối cũng không quá phức tạp, Tần Phi mạnh mẽ xử trí quan viên tỉnh An Đông, chỉ thoáng chốc đã diệt gần nửa quan viên lớn nhỏ của An Châu. Trước đây trên đất An Đông, thanh danh Khổng Chương vang dội, bây giờ đứng trước mặt Tần Phi không dám thở mạnh lấy một hơi. Thanh niên này tiền đồ vô lượng, hiện tại trấn thủ ở An Đông vài năm, mọi người nên đặt quan hệ tốt đừng để đến một ngày đao của Tần Phi gác trên cổ của mình mới hối thì đã muộn.

Sau khi chào hỏi mấy câu có lệ, đều là người trên giang hồ nên quen nhau rất nhanh, nâng chén uống rượu, nói nói cười cười.

Tần Phi dò hỏi vài câu là đoán được dụng ý đại khái của bọn họ. Bọn họ muốn làm quen với Tần Phi để tương lai nếu có chuyện gì, chí ít có thể có cơ hội nói chuyện.

Phạm vi thế lực của ba lão bản này đều tương đối khác nhau.

Lão Hùng khống chế việc buôn dược liệu, da thú và thảo dược, y mua từ các bộ lạc ở thảo nguyên giá thấp, vận chuyển vào nội địa bán giá cao, kiếm chênh lệch giá vài lần.

Hồng lão lục bán tin tức, thuộc hạ của y đều là người săn tin. Tin tức nơi y phát ra tương đối tin cậy, có người muốn trả thù hoặc điều tra vụ án cứ tìm đến y sẽ có kết quả nhanh hơn so với đến nha môn thưa chuyện. Hồng lão lục cũng rất thức thời, y biết rõ chuyện nào có thể thăm dò, chuyện nào vấp phải là muốn rơi đầu. Cho nên, sống được đến tận bây giờ cũng vì cẩn thận chặt chẽ, rất nhiều người muốn dựa vào y, trong số đó có không ít quan viên.

Cơ Như Tích xuất thân thanh lâu, nghe nói ngày xưa muốn chuộc thân lại bị kỹ viện làm khó dễ. Nữ tử này bề ngoài không nói gì, ngầm bỏ công bỏ sức sắp đặt ba năm. Sau này giết sạch tất cả những người người gây khó dễ không ình hoàn lương. Đúng là thủ đoạn cay độc, tâm tư cẩn thận! Bây giờ Cơ Như Tích kinh doanh các loại tiêu kim quật, bà ta kinh doanh rất thuận lợi, tin tức linh thông, có việc là có thể dùng quan hệ với quan viên để tác động. Bà ta có địa vị vững vàng ở tại An Đông.

"Tần trấn đốc, mấy người chúng ta đường đột đến đây chơi nên không biết sở thích của Tần trấn đốc. Mấy người chúng ta có chuẩn bị chút bạc. Hy vọng trấn đốc đại nhân vui lòng nhận cho!" Cơ Như Tích cười khanh khách nói ra.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.2 - Chương 200: Trò giỏi hơn thầy

Q.2 - Chương 200: Trò giỏi hơn thầy

Cơ Như Tích giơ bàn tay thon thon lên vỗ hai tiếng trong trẻo.

Sau một lát, mấy tên giống như người hầu đẩy cửa phòng bê vào một cái rương lớn và hai hộp gấm nhỏ nhỏ.

"Những lễ vật này là ba người chúng ta cùng chuẩn bị cho đại nhân."

Cơ Như Tích cười giải thích, nàng giơ tay cầm lấy một hộp gấm nhỏ nhỏ rồi từ từ mở ra. Bên trong hộp là hai mươi bốn hạt trân châu được đặt chỉnh tề. Chỉ là trân châu thì không đáng nhắc tới, nhưng hai mươi bốn hạt trân châu màu sắc giống nhau lại đều tằm tấp, trơn bóng êm dịu, nhìn phẩm chất thì chắc chắn là sản vật được khai thác từ mãi Đông Hải, giá trị một hạt đã không nhỏ, hai mươi bốn hạt đều nhau như thế thì giá trị đúng là không thể ước lượng được.

"Nghe nói Tần trấn đốc ở Đông Đô có vị hồng nhan tri kỷ thiên kim của gia tộc Quản thị. Phần lễ vật này kỳ thực là gửi cho Quản tiểu thư, tài sản Quản gia bậc nhất thiên hạ, có quyền thế, những thứ tầm

thường sợ rằng không vừa mắt Quán tiểu thư, những hạt trân châu tím thật không dễ dàng, hy vọng có thể làm cho Quán tiểu thư yêu thích." Cơ Như Tích không hổ là nữ nhân đã lăn lộn trong giang hồ đã lâu, cách nói chuyện làm việc rất có chừng mực làm cho Tần Phi cảm thấy rất là thoải mái.

Nàng bỏ hộp gấm trong tay xuống lại mở một cái hộp gấm khác ra. Trong hộp là một chồng ngân phiếu được xếp thật gọn gàng vuông vắn, tờ trên cùng có mệnh giá một ngàn lượng. Nếu như đều cùng một mệnh giá như tờ đầu thì số ngân phiếu này phải đến mười vạn lượng mất. Bình quân mỗi người phải móc ra ba vạn lượng, cái khoản này có thể nói là rất lớn, ba vị đại lão hắc đạo xuất thủ quả nhiên hào phóng khác thường.

Tần Phi chỉ mỉm cười, không cự tuyệt, cũng không có vẻ cực kỳ kinh ngạc. Khí độ này làm mấy vị đại lão âm thầm bội phục, mười vạn lượng ngân phiếu và mấy viên trân châu giá trị không nhỏ để trước mặt mà người ta vẫn điềm nhiên như là 'Lão tử nhìn cũng bình thường thôi', gã thanh niên này mà có sự trầm ổn đến vậy sao? Người bình thường nhìn thấy nhiều tiền như vậy thì đã sướng phát điên từ lâu rồi.

"Cái rương sau cùng này trông cũng lớn đấy. Nếu như toàn là ngân phiếu thì chỉ sợ lấy quốc khố bỏ đây cũng không đủ đâu." Tần Phi cười ha hả nói: "Trong này là cái gì vậy?"

Cơ Như Tích nhẹ nhàng ra lệnh: "Ra đi!"

Nắp rương từ từ bị nâng lên, một thiếu nữ mỹ lệ đứng lên, dáng vẻ là lướt với những đường cong hiện ra, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, khuôn mặt nhìn rất xinh đẹp làm cho người ta nhìn thấy không thể cưỡng được ham muốn ôm vào ngực yêu thương một phen. Nàng rụt rè đứng ở trong cái rương không dám bước ra, con mắt nhìn xuống đất, mái tóc như thác nước buông xuống!

"Đây là phần lễ vật thứ ba, hy vọng Tần trấn đốc thích!" Cơ Như Tích đến sát Tần Phi, dù chưa chạm vào nhưng hẵn có thể ngửi được hương thơm trên người bay vào mũi, những chỗ núi non cao vút lúc ẩn lúc hiện. Cơ Như Tích cúi người sát bên tai Tần Phi, khe răng trắng

nôn thật sâu trước ngực hấp dẫn mong muốn khám phá hoàn toàn hiện ra trước mắt Tần Phi.

"Đứa con gái là một tay ta nuôi dạy, nó hiểu thuật phòng the lại biết điều, hiện vẫn còn tấm thân xử nữ. Những nữ nhân như vậy thì dù đưa đến thanh lâu nổi tiếng nhất hoặc là Giang Nam cũng có thể sẽ là hoa khôi. Nghìn vàng dễ được, giai nhân khó cầu. Tần trấn đốc lẽ loi một mình tọa trấn An Châu, buổi tối buồn chán liền có người đâm lưng bóp chân cũng là tốt."

Dù Cơ Như Tích hạ thấp thanh âm nhưng Hồng lão lục và lão Hùng sao lại không biết nàng đang nói về cái gì chứ ? Ba người đều mở to mắt ngóng nhìn Tần Phi hy vọng hẩn đồng ý.

Tần Phi ngẩng nghĩa hai cái hộp gấm trên bàn đang mở. Hẩn giơ tay đóng lại rồi nói nhẹ bằng: "Trân châu nếu đã là muốn tặng Quản tiểu thư, ta thay nàng cảm tạ mấy vị. Về phần những tấm ngân phiếu này, phân sở An Châu đang muốn sửa sang cải tạo lại, chỗ nào đều phải dùng tiền, chứ vị đã có tâm, ta cũng không nên thờ ơ với lòng hảo tâm bừng bừng của dân chúng ủng hộ việc cải tạo phân sở An Châu. Còn cô nương này ... Hay là thôi đi!"

Tần Phi cầm hai cái hộp gấm đã đầy kín thản nhiên bước ra cửa, hẩn không để cho ba vị lão đại có cơ hội nói chuyện.

Trong mắt Cơ Như Tích lóe lên một tia tàn khốc, lặng yên ra hiệu với nữ nhân kia.

"Trấn đốc đại nhân, tiểu nữ tử cầu trấn đốc đại nhân thu nhận, có làm nô làm tỳ cũng cam tâm tình nguyện." Nàng kia dịu dàng quỳ gối hành lễ trong buồng.

Tần Phi dừng chân nhìn nàng rồi trầm giọng nói: "Nha môn Sát Sự thánh không phải ai cũng vào được, đừng nói một người thành niên sống sờ sờ như ngươi, đến như trẻ con bảy tám tuổi, nếu không được phê chuẩn không ai dám cho vào. Ngươi cứ trở về đi!"

"Thế nhưng ta..." Trong ánh mắt của nàng thoáng có một tia kinh sợ, len lén nhìn Cơ Như Tích một cái, lại đem lời nói muốn nói nuốt trở vào.

Cử chỉ này không giấu diếm được Tần Phi.

Tần Phi quay người, hai hàng lông mày nhướng lên hết nhìn Cơ Như Tích lại ngăm ngăm thiếu nữ kia. Sau rồi nhẹ giọng hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

Thiếu nữ nơm nớp lo sợ đáp: "Tiểu nữ tử tuy rằng xuất thân đê tiện, nhưng cũng tính là người có tên có tuổi. Luật lệ của Cơ đại nương rất nghiêm, nữ tử đem dâng nhưng nếu không được chấp nhận sẽ bị bán tháo vào quân doanh làm quân kỹ ..."

"Không nghiêm trọng như vậy chứ?" Tần Phi nhún vai: "Ta thấy người cũng không tệ, vóc người... chắc chắc cũng rất ưa nhìn. Nếu như người muốn chuộc thân, chắc sẽ có một bầy địa chủ ông chủ đánh nhau vỡ đầu, quơ gập ngân phiếu đá nát cửa nhà Cơ đại nương. Làm sao lại không ai muốn một người như thế? Bán tháo cấp quân doanh ư? Như vậy thì thâm hụt tiền vốn quá, ta không tin Cơ đại nương sẽ làm như vậy đâu."

"Trấn đốc đại nhân, quy củ của bang hội chúng ta là như thế, quy củ này đã truyền rất nhiều năm, không phải do ta đặt, không phải chỉ một câu nói của ta mà phá bỏ được." Cơ Như Tích thở dài u oán: "Vì cái quy củ này mà hại không biết bao nhiêu tử muội rồi. Ta cũng muốn sửa lại, thế nhưng có rất nhiều khó khăn trở ngại, có phải dễ như lời nói đâu?"

"Cầu trấn đốc đại nhân mang tiểu nữ tử đi. Dù cho phải làm những việc nặng nhọc khó khăn còn hơn tình cảnh tiểu nữ bị bán tháo đến quân doanh bị người ta tùy ý chà đạp..." Nàng mếu máo cơ hồ nước mắt sắp rơi xuống tới.

Tần Phi vuốt lông mày rồi búng ngón tay tách một cái: "Theo ta đi, đến phòng ăn nha môn làm người dọn rửa đồ đi!"

Hai người một trước một sau đi ra cửa phòng, Khổng Chương nói với mấy người vài câu rồi cũng đứng dậy cáo từ. Ba vị đại lão đều thở phào nhẹ nhõm. Đúng là gặp mặt Tần Phi thật không phải một việc thoải mái, tiểu nữ này bàn tay trơn tuột, lòng dạ lại thâm sâu, biết lựa thời điểm chiếm tiện nghi một cách dứt khoát, khi cảm nhận được có

chút gì phiền toái là chơi bay chơi biển. Một mỹ nữ sờ sờ trước mắt, vào mắt của Tần Phi biến thành chẳng ai thèm động dấy. Nếu đối là Hồng lão lục hoặc lão Hùng có khi cứ mang về nhà vui chơi mấy ngày rồi tính tiếp, nếu thật chơi đùa chán rồi thì bán cho người khác, có phải là chuyện gì lớn đâu?

Lễ vật đã đưa được rồi, người có quyền cao nhất tỉnh An Đông cũng đã gặp mặt rồi, mấy vị lão đại mỗi một rồi cũng nhanh chóng quay về.

Bang hội của Cơ Như Tích đương nhiên cũng có sản nghiệp ở An Châu, đó là một trang viện rộng rãi, bên trong không có nhiều người nhưng đều là thân tín của Cơ Như Tích. Theo ánh trăng sáng, Cơ Như Tích trở lại đình viện. Nàng vừa mới đi vào gian phòng của mình thì phía sau liền vang lên âm thanh một cơn gió mạnh, một người giang hai tay ôm chặt lấy ngang người.

Cơ Như Tích cũng không kinh hoàng, trái lại xoay người lại, dựa lưng vào tường, để hai tay người nọ siết chặt vòng eo nhỏ nhắn.

Nam tử kia nhào tới, thân thể nhanh chóng đè ép Cơ Như Tích, không ngừng chà sát lên thân thể đang phập phồng của nàng ta, nhiệt độ dần dần tăng lên, hai người ngày càng thờ dốc. Hai tay của y không để nguyên một chỗ mà chạy loạn trên thân thể Cơ Như Tích, thủ pháp hoặc nhẹ hoặc nặng, hoặc nắn hoặc vân vê, cái miệng nức chặt đôi môi lửa nóng của Cơ Như Tích, tham lam hút mút...

Cơ Như Tích rất thuần thực phối hợp với y, thỉnh thoảng lại dùng giọng mũi hừ nhẹ lại hoặc là gằm gừ trong cổ họng làm tâm tình người nọ bị khiêu khích càng thêm nóng bỏng.

Trò sờ soạng không làm thoả mãn được sự hưng phấn của y, người nọ thô bạo xé toang quần áo Cơ Như Tích, đẩy chúng lên trên vai, đầu chúi vào giữa hai con thỏ nhỏ màu mỡ thật lâu không chịu ngẩng đầu.

Cơ Như Tích thở hổn hển nho nhỏ, dẫn dắt hoặc là nói là dụ dỗ y đem lửa nóng kiên định đâm sâu vào chỗ thân thể đã sớm lầy lội...

Đêm khuya dần dần im ắng, sau kịch chiến, trên sàn phòng ngủ đâu cũng có y phục, Cơ Như Tích gối lên trên cánh tay nam tử kia. Bàn tay

nho nhỏ trơn tru nhẹ nhàng vuốt ve thân thể y, nàng dịu dàng nói: "Thiếu chút nữa lấy mạng ta rồi."

"Ha ha, nghìn vạn lần đừng nói như vậy, ta đúng là từng có không ít nữ nhân, nhưng so với Cơ chương quý đều không thú vị bằng. Nếu người trẻ lại độ hai mươi chắc ta sẽ lấy người về làm người của mình! Nói đến công phu trên giường, nam nhân nào hơi kém một chút có thể bị nười ăn tươi nuốt sống thành bộ xương khô!"

Cơ Như Tích sáng giọng: "Hiện tại không phải là của riêng rồi sao? Ta từ khi theo ngài luôn luôn thủ thân như ngọc!"

Nam tử kia cười hắc hắc rồi hỏi tiếp: "Tần Phi lấy Tiểu Ngọc Nhi mang về rồi hả?"

"Nhìn xem, nam nhân các người đều là đồ háo sắc, ta trở về lâu như vậy rồi mới hỏi chuyện kia đúng là không quan tâm chính sự chút nào." Cơ Như Tích thấp giọng nói: "Tần Phi lúc đầu không chịu thu Tiểu Ngọc Nhi. Về sau, Tiểu Ngọc Nhi nhõng nhẽo làm trò mềm rắn mới làm cho Tần Phi đồng ý thu nhận. Nhưng mà hắn bảo sẽ để Tiểu Ngọc Nhi đến trù phòng rửa chén... Không biết là thực hay là giả."

"Nói bậy thôi." Kia nam tử xem thường nói ra: "Nếu như Tiểu Ngọc Nhi không luyện môn công phu kia, ta đã chén nó lâu rồi. Luận tướng mạo, luận tư thái, có lẽ Tiểu Ngọc Nhi đều không phải cao nhất. Nhưng nàng do người tận tâm dạy bảo, thiên phú lại cao. Bản lĩnh mị hoặc nam nhân nó dám nhận đệ nhị thì đến sư phụ là người cũng không dám nói đệ nhất."

"Đó là đương nhiên, tuy rằng ta là sư phụ nàng, nhưng luận về tu vi, nó sắp thành sư tổ của ta rồi." Ngự khí của Cơ Như Tích rất tự nhiên, cũng không có chút ừ ừ trái lại còn tự hào đắc ý.

Kia nam tử than thở: "Buổi chiều trước lúc Tiểu Ngọc Nhi đi, cái ánh mắt, cái giọng nói làm ta suýt thì không thể kiềm chế được. Đáng tiếc, ta biết rõ không thể sờ vào nàng ta, trong lòng thật giận mà, nghe đến lúc người trở về mới coi là giải tỏa được một chút. Người cũng biết đấy trước lúc người trở về, ta đã tự xử hai lần rồi..."

"Nếu như phải vận dụng thân thể mới có thể câu dẫn nam nhân, vậy còn gọi bản lĩnh sao?" Cơ Như Tích cười lạnh nói: "Cởi hết quần áo, hai chân dặng ra, nghĩ nhớ đến nam nhân của lão nương quá, có thể ở An Châu mà loại được ở Đông Đô. Như Tiểu Ngọc Nhi mới gọi bản lĩnh, không rõ Tần Phi có tránh được chiêu của nàng."

"Chờ chút, người vừa rồi nói cái gì?" Cơ Như Tích lúc này mới phản ứng lại, nàng giận tím mặt nói: "Con mẹ nhà người, có đúng người đang dày vò lão nương lại tưởng tượng đến Tiểu Ngọc Nhi không? Thảo nào hăng như thế. Cút đi, đừng có ở trên giường của lão nương ... Cút ngay!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 201: Nam nhân chiến tranh lạnh với nữ nhân

Q.3 - Chương 201: Nam nhân chiến tranh lạnh với nữ nhân

Phẩm chất quan trọng nhất của một người nam nhân đó là nói được phải làm được, như Khôn Ca từng nói: Sống trong giang hồ, một khi đã nói muốn cả nhà người ta chết hết sạch sẽ, nhất định phải giết hết sạch.

Từ mức độ nào đó mà nói, Tần Phi cũng ảnh hưởng một phần phẩm chất như vậy, sau khi đưa Tiểu Ngọc về phân sở nha môn, Tần Phi không nói hai lời liền phân phó nàng ở nhà bếp. Mà đầu bếp ở đó thật là tốt bụng, dựng cho Tiểu Ngọc Nhi một cái giường nhỏ giản dị, để cho nàng có một chỗ để ngủ, cũng không dám trêu chọc quá mức với nàng. Đây chính là nữ nhân do tổng trấn mang về, nói không chừng có một ngày tổng trấn đại nhân cảm thấy cô đơn, đem nữ nhân này tới phòng dùng một lát, đột nhiên phát hiện cùng một người nào đó trong nha môn trở thành anh em đồng hao với mình,..Vướng vào bi kịch đó chỉ sợ không thể giữ nổi cái đầu.

Tiểu Ngọc Nhi cũng rất có phép tắc, nàng ở trong nhà bếp làm công việc rửa rau, hơn nữa nàng rửa vô cùng sạch sẽ, bộ dạng nàng làm việc

càng về sau càng cần trọng tỉ mỉ, giống như hồi nhỏ dường như đã làm công việc rửa rau đến thành thực rồi.

Trên đời này không có tường nào mà gió lại không lọt qua được, tuy rằng tin tức Tần Phi mang Tiểu Ngọc Nhi về không lộ ra nhưng là trong nha môn tự nhiên xuất hiện một cô nương trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp. Trong lúc đó ở mấy đại lão gia vẫn còn cô đơn thì làm sao có thể giấu diếm được đây?

Tin tức truyền đến tai của Cửu công chúa rất nhanh chóng. Điều này làm cho vị thiên chi kiều nữ cảm thấy rất kinh ngạc, nàng biết rõ Tần Phi không phải là một người có thể bị nữ sắc đánh bại, ít nhất cũng không háo sắc đến vậy. Mặc dù đường đường là một tổng trấn miệng mồm ba hoa, thi thoảng cũng ăn bột, từ xưa đến nay ở gần nhau dài như vậy, Tần Phi chưa bao giờ mò mẫm đến của phòng Cửu công chúa lúc nửa đêm. Hơn nữa theo tin tức của Cửu công chúa thu được, hẳn cũng không làm bậy với Linh Tư.

Nàng cũng hơi biết nhân phẩm của Tần Phi đạt được mức độ tu dưỡng cỡ nào nên Cửu công chúa đối với việc làm lần này của Tần Phi càng không thể hiểu nổi. Không thể giải thích được việc nhận vào một nữ hài tử, cũng không lấy người ta ra làm cái chuyện kia, mà lại cho đi rửa rau, quả thật là làm phí phạm của trời.

Cửu công chúa hạ quyết tâm, thay đổi trang phục hoa lệ bằng trang phục tầm thường. Nàng nhẹ nhàng bước mau tới nhà bếp.

Thông thường phòng bếp của quan phủ đều xây không quá xa ngã tư đường, cho dù là hoàng cung cũng như vậy. Cũng không thể đặt nhà bếp xây ở trong sân. Bởi nếu xây ở đó không lẽ mỗi ngày đưa đồ ăn, nhà bếp phải đi qua nửa vòng nha môn mới tới được chỗ cần hay sao?

Cửu công chúa không nôn nóng, nàng cứ thế chậm rãi đi. Các phiến đá xanh được rải thành con đường nhỏ, cỏ hai bên đường đã hơi ngả vàng, lá rơi rụng đầy trên phiến đá. Đương nhiên không phải do nha môn không có người quét dọn, mà là đã đến mùa lá rụng, buổi sáng đã quét sạch, đến xế chiều lá vàng vẫn rơi đầy mặt đất, thoạt nhìn cực kì thê lương.

"Cuối thu gió hiu quạnh, đầy đất lá rụng buồn..." Một thanh âm nhẹ nhàng ung dung, vang lên ở ven đường.

Cửu công chúa dừng bước lại, nàng quay đầu nhìn nơi phát ra âm thanh nhìn. Hóa ra đó là một thiếu nữ trẻ tuổi tay cầm một cái cán chổi dài, đang vừa quét sạch từng chiếc lá rụng vừa thong thả đọc vài câu thơ.

"Người là..." Cửu công chúa ngừng lại một chút rồi hỏi: "Là người vừa mới đến phải không?"

Tiểu Ngọc Nhi kinh ngạc quay đầu lại trông thấy Cửu công chúa, nhẹ giọng hỏi: "Ngài là.."

Cửu công chúa cố tình muốn che dấu thân phận, liền thuận miệng nói rằng: "Ta à, ta là nha hoàn trong nha môn, người chưa từng nhìn thấy sao."

Nha hoàn à? Trong lòng Tiểu Ngọc Nhi cười lạnh, thật sự là nữ hài tử lớn lên trong hoàng cung, cuộc sống hiểm ác đúng là chưa từng kinh qua chút nào. Dẫu rằng Cửu công chúa khoác lên mình bộ quần áo tầm thường, nhưng trên đầu nàng lại đeo một chiếc thoa Tử Kim Lưu Phượng, thoa này giá trị không rẻ chút nào. Ngoài ra trên cổ chân cổ tay còn có đeo chuỗi dây mã não, đó là những thứ nha hoàn có thể đeo trên người được sao?

Trong nha môn có rất ít nữ nhân, thân phận của Cửu công chúa hầu như được người ta miêu tả sinh động, như vậy mà còn muốn lừa gạt Tiểu Ngọc Nhi sao, thật xem thường người ta quá mà.

Trên mặt Tiểu Ngọc Nhi vẫn làm ra dáng vẻ thối khổ, nàng nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ gọi ta là Tiểu Ngọc Nhi đi, Ngọc Nhi mới đến nha môn thôi."

"À, ta cũng nghe nói là Tần tổng trấn có đem người vào, thế đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Tiểu Ngọc Nhi buông cái chổi ra, bộ dáng diêm dā đáng yêu đi đến bên người Cửu công chúa, thấp giọng nói: "Tiểu tỷ xuất thân trong gia đình nghèo khổ, nghèo đến mức sống không nổi nữa, người nhà bèn đưa ta bán cho thanh lâu, Ta ở lại trong lầu đã vài năm, chịu không ít

khổ sở. Mấy ngày trước bỗng chường quầy nói đem tiểu tỳ tặng cho Tần tổng trấn..."

Tần Phi, mi khá lắm! Ý niệm liền xoay chuyển nhanh chóng trong nội tâm của Cửu công chúa, lá gan càng lúc càng lớn rồi, ngang nhiên tiếp nhận thành ý người khác đưa tặng nô tỳ. Hừ, quả nhiên trên đời này nam nhân đều có lòng dạ này, nhìn thấy cô nương xinh đẹp liền bắt đầu dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, hoàn toàn không đếm xỉa gì đến quy củ của Sát sự thánh!

Tiểu Ngọc Nhi liền nói tiếp: "Ban đầu, Tần tổng trấn không chịu nhận tiểu tỳ, về sau nghe nói, nếu tiểu tỳ bị trả trở về sẽ phải bị bán rẻ cho quân doanh thì nổi thiện tâm rồi mới tiếp nhận nô tỳ vào nha môn."

"Người cũng là người quá đáng thương..." Bờ mi của Cửu công chúa đã hơi ươn ướt, nàng xuất thân vốn phú quý, chưa từng trải qua sự đời, dù nàng nghe nói dân gian khổ sở thì cũng chỉ là nghe kể lại. Trước mặt, gặp được một nữ tử mảnh mai đáng thương, gió thổi qua cũng có thể ngã sấp xuống, giọng nói run run kể lại những gì đã trải qua khiến Cửu công chúa mắt mọng nước.

"Công việc nhà bếp không phải để ột nữ tử yếu đuối như người có thể làm được...hãy thu dọn đồ đạc đến chỗ của ta. Vừa lúc ta cũng muốn tìm một thị nữ nhanh nhẹn tháo vát!" Cửu công chúa dụi dụi con mắt, lòng từ bi tuôn ra dào dạt.

Tiểu Ngọc Nhi liền ra vẻ kinh ngạc: "Ngài...Ngài không phải là thị nữ trong phủ sao?"

"Đó là ta lừa gạt người, kỳ thật...Ai, hiện tại không quản ta là thân phận gì, nhưng cứ đi theo ta thì không ai dám bạc đãi người." Cửu công chúa thương cảm nói: "Mỗi tháng ta cho người năm lượng bạc, nếu là một ngày nào đó người muốn lập gia đình hoặc là rời khỏi nơi đây, ta không những tặng quà cho người mà sẽ không làm gì để gây khó dễ cho người."

Tiểu Ngọc Nhi vui mừng nhảy dựng lên, vỗ vỗ bàn tay nói: "Tiểu tỳ gặp được bồ tát sống rồi sao?"

"Nhìn người kia..tiểu nha đầu ngốc này..."Ngón tay của cửu công chúa giơ lên trán nàng ta gõ một cái, cười trêu:"Theo ta trở về đi."

Tiểu Ngọc làm gì có đồ đạc gì đáng giá để thu dọn. Trong lòng vui rạo rực nhắm mắt đi theo sau lưng Cửu công chúa.

Sau khi hai người bọn họ rời khỏi đình viện, cảnh vật liền trở lại vẻ im lặng vốn có. Sau một hồi lâu, Tần Phi thần sắc nghiêm trọng từ phía sau một cây đại thụ đi ra, Chu Lễ Uyên ở bên cạnh cũng chau mày theo.

"Người buồn cái gì?" Tần Phi trầm giọng hỏi.

Chu Lễ Uyên hơi kinh ngạc bèn đáp:"Ta thấy Tổng trấn lo âu, cho nên ta cũng khắc khoải theo."

"Chuyện vừa rồi, có thấy rõ không? Người vốn ở Giáo tập ti lâu như vậy, đã đi theo Quân đề đốc nhiều năm, học được không ít chuyện, người đã thấy được điều gì rồi?"Tần Phi nghiêm túc hỏi.

Chu Lễ Uyên khom người đáp:"Nếu không phải Tổng trấn đại nhân chỉ điểm, ty chức cũng chưa chắc có thể nhận ra được.Nữ tử này hẳn là tu luyện một loại mị công. Ngàn năm qua, có rất nhiều chủng loại môn phái, bây giờ không thể xác định được nàng ra tu luyện loại mị công nào, nhưng tu vi có lẽ không tệ, người bình thường mà đối mặt với nàng có khi bị mê hoặc cũng không biết mà cứ theo ý nàng. Tuy nhiên, có một chuyện ty chức vẫn không thể hiểu được, đó là theo lẽ thường, tại sao Tổng trấn đại nhân lại biết được điều này?"

Tần Phi nói khẽ:"Ta từng đọc một bản bút kí của một vị tiên bối có thấy ghi chép về loại mị công. Môn công pháp đối với nữ tử có yêu cầu cực cao, luyện thành công cũng là cực kì ít. Một khi đại thành,...là hồng nhan họa thủy có hiểu không? Chính là chỉ một nữ nhân có thể chống được thiên quân vạn mã. Cười một tiếng làm khuynh thành, cười tiếng thứ hai làm khuynh quốc!Về phần, làm sao biết được, người không cần phải biết!"

Cũng không phải là Tần Phi cố ý không nói, thật sự là có chút không có ý tứ mở miệng nói được.Tần Phi vốn không phải là người thanh tâm quả dục (không có ham muốn), ngày ấy mang theo Tiểu Ngọc vào nha

môn, đi trên đường chỉ thuận miệng bắt chuyện, nhưng có cảm giác nữ tử này bất luận là làm cái gì nói cái nấy, rơi vào mắt mình đều ưng ý đến cực điểm, nhất là khi nàng ấy nói có hoàn cảnh chút cô đơn thê lương, Tần Phi lại có cảm giác muốn bảo vệ.

Phải nói rằng, Tần Phi kết giao với mỹ nữ thật sự không ít, cho dù là đối mặt với người được xưng là Đại Sở đệ nhất tuyệt sắc Đường Đại Nhi, trong lòng Tần Phi cũng không có một chút rối loạn. Nhưng đối mặt với thiếu nữ này, Tần Phi lại có chút rối loạn trận cước, nếu như không phải hấn tinh ý tỉnh táo mà để cho tinh trùng lên não thì gặp nữ nhân này nhất định là có vấn đề.

Coi như là thanh minh cho việc Tần Phi không phải là dùng nửa thân dưới để suy nghĩ. Trờ lại phân sở nha môn, hấn lập tức đem Tiểu Ngọc Nhi ném đến phòng bếp, liền sau đó cúi đầu tìm bút kí của Thủy Tình Không và Thiên Ngân, tìm kiếm dấu vết để lại. Rốt cục bên trong bút kí của Thủy Tình Không đã tìm được một đoạn ghi chép về lưu phái mị công. Một nữ tử mị công đơn giản nhất thì chỉ dùng nhan sắc, thân thể của mình kích thích dục vọng nam nhân, do đó không chế được đối tượng. Nhưng sau khi tiến giai lên cấp thì chính là như Tiểu Nhọc Nhi vậy, có thể dùng chính tư thái thần sắc, làm ột người nam nhân vô tri vô thức bị khống chế trong tay.

Mà bốn sự hiện tại của Tiểu Ngọc Nhi, theo như bên trong bút ký quả nhiên thuộc về bất nhập lưu. Chỉ khi tiến thêm một bước nữa, đạt tới mức vô sắc vô tướng, mê hoặc người một cách vô hình mới tính là trở thành một cao thủ chân chính. Nhưng bậc cao thủ như vậy rất khó để tu luyện đến. Thủy Tình Không ghi lại rằng: từng có một vị thượng phẩm tông sư, đối mặt với một vị nữ tử tinh thông mị công không có một thân tuyệt thế tu vi, không hiểu làm sao hấn lại không thể động thủ được với nàng kia, cảm giác chỉ khẽ đụng một đầu ngón tay vào nàng ta thì đó là một sự khinh nhờn lớn lao. Vẫn biết rõ nàng kia chính là đại cừu nhân của cả nhà hấn, nhưng cuối cùng lại trở mắt nhìn nàng từ từ bỏ đi!

Quả nhiên nàng ta chính là cảnh giới mị công cao nhất, có thể khiến chúng sinh điên đảo đến nhường này. Đúng thật là phường hại nước hại dân. Một cái nhàn mày, một nụ cười có thể làm cho quân vương phải phát động chiến hỏa, có thể làm cho đại tông sư phải rút kiếm quyết đấu! Vưu vật như vậy, có lẽ không nên xuất hiện ở trên đời...

Tần Phi không biết Tiểu Ngọc Nhi tiếp cận mình cuối cùng là có mục đích gì, trong lúc nhất thời cũng không có ý định làm khó nàng. Chỉ là để cho Chu Lễ Uyên đề cao cảnh giác, không nên bị nàng mị hoặc, hằng ngày theo dõi nàng.

Chu Lễ Uyên là người thành thật, nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh của Tần Phi, cho dù là thời điểm Tiểu Ngọc Nhi tắm rửa, Chu Lễ Uyên cũng kiên định mặc niệm 'Xem mỹ nữ như khô lâu' rồi lại lấy đôi mắt đờ đẫn nhìn chăm chăm vào cái thân thể mềm mại hoạt bát kia.

Hôm nay, Cửu công chúa cùng Tiểu Ngọc Nhi ngẫu nhiên gặp nhau, ngay lập tức bị Chu Lễ Uyên phát hiện, thông báo ngay cho Tần Phi, hai nam nhân liền cùng nấp trong hoa viên rình xem.

"Tạm thời ta vẫn chưa rõ nữ tử này có dụng ý gì." Tần Phi lắc đầu: "Chu Lễ Uyên, người ở trong phủ không chế nàng ta cho tốt, ta muốn tự mình đi La Quang một chuyến để tìm Cơ Như Tích để hỏi rõ thực hư."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 202: Chuyện cũ không cần phải nhắc lại

Q.3 - Chương 202: Chuyện cũ không cần phải nhắc lại

Toàn bộ thành thị của tỉnh lỵ An Đông là địa phương khốn cùng, La Quang đương nhiên cũng chẳng khá hơn chút nào. Thành La Quang tọa lạc ở phía đông An Châu, là một tiểu thành lớn cỡ bàn tay nằm sát ven biển.

Tại tiểu thành này, có bốn con phố đan lồng vào nhau. Quan quân đóng tại thành chỉ hơn một trăm người. Vài người như vậy, quân đội An

Đông đều cảm thấy lãng phí, bởi cái thành này tổng dân cư cũng chỉ hai vạn người mà thôi. Hơn một trăm binh sĩ hầu như có thể rải khắp toàn thành được rồi, nếu như không phải phòng bị hải tặc lên bờ cướp bóc, hơn một trăm người thế này có thể đem cất bớt đi.

Hiện tại Tần Phi cải trang thành một người khác, thoát nhìn giống như một vị thương gia bình thường. Hắn còn dán vào hai miếng ria mép nhỏ, mặc một đại hồng bào không thể thô tục hơn, trong tay còn làm bộ dạng nắm xoay hai cái thiết đảm, nhất là trên đầu mỗi ngón tay còn mang theo cả thiết chỉ, ban chỉ... Hắn hóa trang làm bộ phô trương như một gã nhà giàu mới nổi muốn khoe cho thiên hạ phải sáng mắt ra.

Thành nhỏ nên cái gì cũng nhỏ, cả thành La Quang cũng chỉ có vài ba khách điểm, cái gần giống với hình thức tửu lâu cũng chỉ có một hai tòa. Ngành nghề thịnh vượng nhất xem ra chỉ có kỹ viện với sòng bạc mà thôi. Vừa vào La Quang, đập vào mũi Tần Phi là một mùi cá nồng đậm, mỗi ngày đều có ngư dân ven biển vào trong thành bán cá, thức ăn của người dân La Quang sử dụng nguyên liệu hải sản là chính. Cuộc sống nhàn hạ, hoặc là đánh bạc, còn không thì vào kỹ viện, tìm một cô nương lớn tuổi để vui vẻ giết thời gian.

Tần Phi đứng ở ngã tư đường, nhìn thấy đường phố cũng không sầm uất tấp nập mấy nên có chút nhú mày. Nếu theo như lời của ba vị đại lão đưa tiền đến mà nói thì cũng không khác biệt lắm...Ba vạn hai đối với Cơ Như Tích thật không phải là số lượng nhỏ gì. Nàng ra tay hào phóng như vậy, lại còn đưa một nữ tử tinh thông mị thuật đến tiếp cận mình, toan tính nhất định không nhỏ.

"Khách quan, ngài từ nơi khác tới à, có muốn ở trọ phải không? Góc đường, một vị lão bản nương nhiệt tình chen đến bên cạnh Tần Phi, hạ giọng nói rằng: "Vào tửu điểm của ta đi, điểm mặc dù hơi nhỏ một chút, nhưng lại có biểu diễn tiết mục, buổi tối còn có các cô nương hầu hạ cho khách quan ấm chân. Giá tiền so với trong thanh lâu rẻ hơn rất nhiều, cam đoan đều là những cô nương trẻ trung xinh đẹp."

Cư nhiên ở trên đường cái chèo kéo khách, loại cảm giác này phảng phất làm cho Tần Phi nhớ lại hoàn cảnh của kiếp trước, lúc đi đến nhà ga, cũng có một lão bản nướng nhiệt tình thần thần bí bí chen đến bên cạnh, thấp giọng nói: "Trọ ở khách sạn hả, có muốn xem phim..."

Cảm giác rất quen thuộc, làm cho Tần Phi cảm thấy rất thân thiết, cười hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Một nén bạc ở một ngày, muốn tìm cô nướng, ăn cơm sẽ tính riêng." Lão bản nướng thấy Tần Phi có ý ở trọ, lập tức vui vẻ ra mặt.

"Đi, kiếm một phòng để ta lấy chỗ nghỉ ngơi." Tần Phi bèn theo lão bản nướng đi vào lữ điếm.

Khách điếm này thoạt nhìn có chút đơn sơ, tính gộp cả hai phía cũng chỉ có tám gian phòng, mỗi phòng đều có một giường, một bàn, một ghế dựa, căn bản không thể phân biệt đâu là phòng hảo hạng. Lúc đi ngang qua một gian phòng, phòng ốc thô sơ không giấu được âm thanh ở trong phòng rơi vào trong lỗ tai của Tần Phi, âm thanh bên trong rõ ràng là một cặp nam nữ đang ra sức làm chuyện đại sự với nhau. Tần Phi buồn bã ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời rực rỡ ở trên cao, những người thật là vô vị, giữa ban ngày liền làm chuyện không đứng đắn như vậy hả?

Lão bản nướng đẩy ra một cửa phòng, hô: "Khách quan ở gian phòng này nha, chần đệm đều là mới đổi, rất sạch sẽ."

"Tùy, thế nào cũng được." Tần Phi thản nhiên đi vào, trong lỗ mũi lập tức ngửi thấy được một mùi ẩm mốc, cũng không biết là ở đâu truyền tới.

"Muốn ăn chút gì không? Hay là muốn cô nướng nào tương bồi?" Lão bản nướng cười hì hì hỏi.

Tần Phi nhìn lên xuống dò xét dư âm phong vận của lão bản nướng vài lần bèn cười nói: "Lão bản nướng thật là ngay thẳng, ta yêu mến loại người thẳng tính này. Không biết lão bản nướng bồi tiếp được không nhỉ?"

Lập tức lão bản nướng lắp bắp kinh hãi, trượng phu chết lúc nàng hai mươi tuổi, nàng cứ vậy ở góa cho đến tận bây giờ. Nói thật lúc nửa

đêm, đôi khi nghĩ đến nam nhân cũng nhớ đến mức ướt át. Nhưng không biết đã quyết tâm chặt đứt bao nhiêu trái hoàng qua rồi, bây giờ có lẽ cũng sắp được mười năm rồi. Không phải nàng muốn thủ thân như ngọc, mà bởi vì không thuận mắt được ai. Khách nhân nào đến, dĩ nhiên là muốn tìm tiểu cô nương có vóc người trẻ đẹp, có ai đối với lão bà này cảm thấy hứng thú nữa? Hơn nữa, dù gì lão bản nương cũng là người mở ra cái cửa tiệm này, lớn nhỏ đều xem là lão bản, nếu là người bình thường, nàng cũng sẽ không tùy tiện tiện tiện bồi tiếp. Kết quả là mười năm nay, cùng với hoàng qua cam giá làm bạn, chưa bao giờ giải được đói khát.

Vị khách quan tuổi trẻ đứng trước mặt này, tuổi tối đa cũng chỉ là hai mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, cái đầu ngẩng cao. Tuy rằng hai chòm râu phía trên có hơi làm người ta bật cười, nhưng ngũ quan đúng thật là không tồi. Lập tức lão bản nương xuân tâm chợt động, hai ngón tay khẽ vuốt lên ngực Tần Phi, trên mặt lại nổi lên nét ửng hồng của thiếu nữ, thì thầm nói: "Khách quan quả thật không có chút đứng đắn, rõ ràng lại muốn trêu đùa lão nương."

"Củ cải hay rau xanh thứ nào cũng yêu..." Tần Phi cười ha hả nói: "Tiểu cô nương mặc dù tuổi trẻ, nhưng luận về hiểu biết cũng như kinh nghiệm phong phú làm sao có thể so được với ngựa cũ đã quen đường có phải không?"

Lão bản nương càng nghe nội tâm càng ngứa ngáy nói: "Khách quan đúng là một người xấu, lại đem người ta ra so với ngựa... Xem ra là muốn cưỡi ngựa quen..."

"Ta nằm đợi ở đây này..." Cái bọc hành lý Tần Phi cầm ở tay liền ném lên mặt bàn rồi dĩnh đạc mà nằm trên giường.

Lão bản nương đỏ mặt lên, tim trong lồng ngực đập nhanh hơn, giọng thì thầm nói: "Nô gia đi gột rửa bằng nước ấm một chút, cũng là chuẩn bị mang đến cho khách quan một chậu nước."

Tần Phi chẳng nói chẳng rằng, khẽ ừ một tiếng.

Qua một lúc sau, trên đầu lão bản nương ẩm ướt, bưng lấy một chậu nước ấm, bước vào gian phòng của Tần Phi ngượng ngùng đem nước

ấm đặt ở trên bàn, Tần Phi ngồi dậy đi lấy khăn lau mặt. Lão bản nương tắm rửa sạch sẽ, chui vào trong chăn chờ Tần Phi, cảm xúc bành trướng quá lâu khiến cho thân thể trống rỗng, bị nam tử cường tráng trước mắt này mãnh liệt khai mở.

Không biết có phải do ban ngày mệt mỏi quá hay không, lão bản nương gối đầu ướm lên gối, cảm thấy có chút hỗn loạn, trong cơn ngượng ngùng chứng kiến Tần Phi đi tới chỗ mình, tựa hồ còn nhìn thấy cơ ngực trắng kiện cùng da thịt màu đồng cổ mê người của hắn, lập tức hạ thân ướm át, hai chân cũng kìm lòng không được mở ra, dần dần nâng lên...

Trong lúc bối rối, tựa hồ Tần Phi đã tiến nhập vào thân thể của nàng, cái thô tráng của hắn hỏa nhiệt rắn chắc tạo nên cảm xúc dạt dào, làm cho lão bản nương nhịn không được thấp giọng hừ nhẹ...

Tần Phi một tay nâng má, nhìn vào trong chăn, cầm lấy một trái hoàng qua (dưa chuột) tự ngu tự nhạc lão bản nương, thấp giọng thở dài. Nếu như biết rõ mọi chuyện, Tần Phi cần gì phải đem niệm lực trân quý này, dùng để đối phó với lão bản Từ nương đắm chìm trong ảo tưởng của chính mình.

"Người ở thành La Quang này đã ở được bao lâu rồi?" Âm thanh của Tần Phi vang lên bên tai của lão bản nương.

Lão bản nương đã quên hết tất cả, thỉnh thoảng còn khẽ cắn môi dưới, đắm chìm trong vui sướng đã lâu, hầu như là không muốn nói. Nhưng nàng đã rơi vào ảo cảnh của Tần Phi, làm sao nàng có thể không nói được chứ? Nàng cơ hồ rên rỉ nói rằng: "Nô gia từ nhỏ đến giờ đều ở tại thành La Quang..."

Tần Phi nhẹ gật đầu, hỏi tiếp: "Người có biết ở thành La Quang có một nữ nhân tên là Cơ Như Tích không?"

"Như thế nào...lại...không biết..." Thanh âm của lão bản nương đứt quãng, hiển nhiên là từng làn sóng khoái cảm đang điên cuồng đánh thẳng vào nàng.

"Người nói rằng rất rõ nàng ta." Tần Phi trầm giọng nói.

Đã không biết đã trải qua bao nhiêu phong ba rồi, lão bản nương đã bị làm cho đến mê muội, triệt để bị lạc đi ý thức, hoàn toàn rơi vào tầm khống chế của Tần Phi, nàng khép hờ hai mắt lẩm bẩm nói: "Cơ Như Tích mười một mười hai tuổi bị đem bán đến thanh lâu ở La Quang, nghe người ta nói thì mười ba tuổi đã bắt đầu tiếp khách rồi, ở La Quang cũng từng được nhiều người chú ý. Sau vài năm, nàng cũng gom góp được một khoản tiền, muốn chuộc thân ình, hình như là quen biết với một vị thư sinh nào đó..."

"Nói tiếp đi!"

Trong đầu lão bản nương, những gì nàng ta không nhớ rõ ràng, dưới sự trợ giúp của Tần Phi, liền từng chút hiện ra.

"Khi đó, có một thư sinh rất si mê Cơ Như Tích, đem tiền phóng ra để gặp được nàng. Cơ Như Tích cũng rất yêu mến hắn, sợ hắn trầm mê nữ sắc, không có chí tiến thủ, liền đem tiền của mình đưa cho hắn để hắn đi Đông Đô thi khoa cử. Nàng nói với hắn rằng nếu thi đậu rồi, Cơ Như Tích liền tự mình chuộc thân, đến Đông Đô làm thiếp của hắn."

"Về sau, nghe nói người thu sinh kia thật sự thi đậu tiến sĩ, còn được bổ nhiệm một chức quan. Cơ Như Tích nghe được tin này, rất là vui vẻ, liền thu xếp chuộc thân ình, muốn đến Đông Đô tìm gặp hắn. Nhưng lão bản kỹ viện như thế nào lại để cho Cơ Như Tích ly khai, lão bản làm mọi chuyện để gây khó dễ. Cơ Như Tích bị bức đến không còn cách nào, nàng lập tức sai người đưa tin cho vị thư sinh kia cầu hắn cứu giúp. Thế nhưng thư sinh kia đã làm quan, bái nhập làm học trò của một vị quan lớn, vị kia tự ình thanh liêm, ghét nhất môn sinh có việc gì xấu. Thư sinh kia sợ lão sư biết chuyện hắn lưu luyến qua lại với hạng gái lầu xanh, bèn giả bộ không biết chuyện Cơ Như Tích, tỏ ra không quan tâm đến nàng nữa."

Hai hàng lông mày Tần Phi căng ra, như thế nào mà chuyện của nàng ta lại không dính một chút nào tới mị công vậy? Niệm lực của hắn tuôn ra, muốn đem trí nhớ phủ đầy bụi mờ của lão bản nương moi ra hết.

Tần Phi lựa chọn nàng làm mục tiêu là có lý do riêng của mình. Khách điểm vốn là nơi dòng người qua lại, các loại tin tức lan truyền cực

nhANH, thực khách ăn cơm lẫn lẫn khách ở trọ đều mang đến nhiều loại tin tức khác nhau. Nàng chưa hẳn ghi tạc trong lòng, tuy nhiên trong đầu nhất định sẽ có chút ít ấn tượng. Tần Phi có ý đưa nàng vào ảo cảnh, làm cho thân thể nàng vốn tịch tịch đã lâu, hưởng thụ khoái cảm trước nay chưa từng có, do đó kích phát tầng sâu nhất ở trong não hải, nàng tỉnh dậy liền nhớ lại một chút trí nhớ mơ hồ, trong ảo giác tiếp nhận thẩm vấn của mình, làm ít công to!

"Nói tiếp đi, về sau xảy ra chuyện gì?"

"Nghe nói thế, Cơ Như Tích dùng cái chết để đe dọa, lại phái nhiều người đưa tin cho thư sinh kia. Thư sinh sợ giấy không thể gói được lửa nên quyết định phái người đến La Quang giết chết Cơ Như Tích." Lão bản nương từ từ giống như đang nói mớ, nhưng vẫn là cảm thán nói: "Nam nhân nếu đáng tin thì heo mẹ cũng có thể leo cây..."

"Cơ Như Tích không chết sao?" Tần Phi hỏi.

"Nàng ta xem như mạng lớn, thích khách dùng độc, vừa vận ngày ấy Cơ Như Tích đang tiếp một vị khách nhân là lang trung hay là gì đấy nên cứu nàng thoát nạn. Vị khách nhân kia tựa hồ đối với Cơ Như Tích rất hứng thú, bao trọn nàng nhiều tháng liền, xung quanh thành La Quang điều biết rõ. Về sau, khi khách nhân kia rời đi, Cơ Như Tích tiếp tục làm công việc kỹ nữ của nàng, vài năm sau không biết xảy ra chuyện gì, trong kỹ viện có nhiều người chết bất đắc kỳ tử. Quan phủ phái người đến điều tra, nói là bệnh cấp tính, không có gì để giải quyết... Tiếp tục về sau, Cơ Như Tích trở thành lão bản của kỹ viện này, việc buôn bán của nàng càng làm càng phát triển, ở Thành La Quang cũng càng ngày càng có danh tiếng, chuyện cũng đã qua được nhiều năm lắm rồi..."

Hai mắt Tần Phi tròn xoe, chỗ mẫu chốt chính là chỗ này! Cơ Như Tích... Quả nhiên có vấn đề!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 203: Người lái lớn

Q.3 - Chương 203: Người lái lớn

Căn cứ vào những lời của lão bản nương nói, Tần Phi thấy có hai chỗ không hợp lý, có thể đây chính là bí mật của Cơ Như Tích. Một người đồ tiến sĩ và làm quan ở Đông Đô khi phái người đến tiểu thành La Quang để giết người đương nhiên sẽ không phái loại chó săn tầm thường. Chí ít phải là người có vài phần tu vi hoặc là tinh thông được vật.

Một người như vậy lại không thể giết chết Cơ Như Tích, nguyên nhân có thể là ở vị khách đang ở cùng Cơ Như Tích. Trong đầu Tần Phi dự đoán ra một loạt các sự kiện liên kết với nhau.

Một gã thích khách có ý đồ dùng độc dược giết chết Cơ Như Tích. Nhưng vừa lúc Cơ Như Tích đang sống chung với một người nào đó, người này có tu vi cao thâm. Người nọ giải trừ độc tố trên người của Cơ Như Tích, có lẽ trong quá trình trị liệu hoặc là tiếp xúc thì phát hiện Cơ Như Tích có tư chất mị công. Sau mấy tháng bảo vệ Cơ Như Tích, người nọ mới có thể ra tay thay Cơ Như Tích giết chết thích khách. Vài tháng đó đã đủ để Cơ Như Tích sơ nhập vào trường phái mị công. Vài năm sau công lực Cơ Như Tích đại thành, có thù báo thù, có oán trả oán. Nàng giết hết những kẻ không lành chuộc thân năm xưa. Nàng ta dùng mị công thì đương nhiên sẽ không bị quan phủ cũng như bọn người chỉ biết ngồi đánh bài ăn nhậu trong cửa tuần kiểm tra ra được mảnh khoe. Vì vậy chúng liền báo là chết bất đắc kỳ tử. Sau khi bình yên vô sự, Cơ Như Tích ngấm ngầm chiếm lấy kỹ viện, sau đó lợi dụng sức mạnh của thuật mị công, có lẽ còn có vị nam tử thần bí kia giúp sức, bất ngờ nổi lên trở thành bá chủ một phương của La Quang thành.

Dự đoán như vậy, Tần Phi tự cho là rất hợp tình hợp lý. Nhìn thấy lão bản nương từ từ chìm vào giấc ngủ, Tần Phi thở dài một hơi thoải mái. Hắn đến bên cạnh kéo chặn lại cho lão bản nương, lại giơ hai tay chạy dọc theo huyết thái dương của mục rồi thì thầm tự nói nhỏ: "Sau khi

tỉnh lại, người đừng có cố nhớ lại bất kỳ điều gì, cứ coi như là vừa trải qua một giấc mộng đi!"

Lão bản nương đương nhiên là không thể nghe được những gì Tần Phi nói, khuôn mặt mụ vẫn còn sắc đỏ vương lại, mũi vẫn thở đều.

Tần Phi khép cửa phòng, bước ra bên ngoài.

Hiện giờ trời đã chuyển sang tối dần, sau một ngày vất vả, ai cũng tự tìm một hoạt động giải trí ban đêm. Đương nhiên ở La Quang này, ban đêm cũng chỉ có ba cái để giải trí: một, đến trà quán nghe hí kịch. Hai, vào sòng bạc sát phạt nhau. Cuối cùng thì đi kỹ viện xả hơi.

Sòng bạc và kỹ viện ở La Quang đều bị Cơ Như Tích khống chế ở trong tay, muốn tới sòng bạc rất là đơn giản, cứ thấy chỗ nào có người đang đứng chào mời nhiệt tình như là : "Mua càng nhiều, thắng càng nhiều..." Đúng vậy, chính là nơi đó đấy.

Tần Phi thản nhiên đi tới một sòng bạc, các thứ bày biện ở đây có hơi cũ nát, tuy nhiên chim se sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn phải đầy đủ, các loại đồ cụ đều đã có sẵn ở đây.

Người trong sòng bạc nhìn thấy Tần Phi đi vào liền nhiệt tình kêu gọi, một gã sai vặt tiến lại dò hỏi: "Khách quan muốn đổi bao nhiêu trù mã?"

"Trước tiên đổi hai mươi lượng đã?" Tần Phi lấy ra một nén bạc đưa cho gã sai vặt.

Gã sai vặt tràn đầy vui sướng. Ở một tiểu thành như La Quang, ai mà một lần đổi đến hai mươi lượng bạc chính là khách hàng lớn đấy. Đối với một gia đình bình thường, hai mươi lượng bạc có thể đủ chi dùng trong một năm. Nếu hầu hạ Tần Phi thật tốt, không chừng khi cao hứng, lại được tiện tay khen thưởng cho vài cái trù mã (tiền để chơi đánh bạc) thì tiền thưởng tháng này của gã sai vặt có thể kiếm được kha khá.

Tần Phi nắm một nắm trù mã, thoải mái đi dạo trong sòng bạc. Hắn tùy hứng dừng ở chỗ đổ xúc xắc đánh vài lượng, sau lại chuyển đến chỗ bài cửu chơi vài tay, tổng thể mà nói thì không thắng được tiền, nhưng cũng không thua bao nhiêu. Ở trong sòng bạc, Tần Phi quan sát

hết thầy, ở đây ngoại trừ Hà quan (người chia bài, gieo xúc xắc) và mấy gã sai vặt thì chỉ có sáu người mặc quần áo bảo tiêu.

Sòng bạc là nơi dễ dàng phát sinh xung đột. Ngày nào cũng có người đánh nhau, thỉnh thoảng tóm được người chơi bần, việc nào cũng cần sòng bạc phải xử trí ngay. Vì thế đương nhiên cần một vài tay lưng tròn vai thô để chuyên làm những chuyện như thế này. Tần Phi có hơi thất vọng, sáu người này trông qua đều có chút ít khí lực, khả năng còn có vài ba món công phu mèo cào nhưng cấp bậc căn bản là quá thấp.

"Ta đặt cửa đại!" Tần Phi cầm trù mã trong tay đặt mạnh vào bên cạnh 'Đại'.

Hà quan cũng không phải là chưa từng gặp người to gan đặt một lần hơn một trăm lượng, mặt y không chút biểu lộ với món trù mã của Tần Phi. Y mở đầu chung (chén xúc xắc) ra, quả nhiên là đại-mười bốn điểm.

"Vẫn là đại!" Đồng thời Tần Phi đẩy trù mã trong tay.

"Đại!"

"Đại!"

... ..

Người trong sòng bạc đã ngừng việc đánh bạc từ lâu, chúng nhanh chóng tụ lại gần chỗ Tần Phi. Rất nhiều người nhìn Tần Phi một cách sùng bái. Phải biết rằng dân cờ bạc không bao giờ chịu nhận thua. Chúng chỉ bội phục một loại người, chính là người nghịch thiên có vận khí tốt. Nhưng mà trong sòng bạc liên tục mở ra đại khoảng mười mấy lần cũng không phải là chưa từng xảy ra. Nhưng không giống như trường hợp của Tần Phi, hắn ngồi xuống toàn đặt Đại. Tên Hà quan giống như phối hợp với hắn, mở ra toàn là Đại. Thật sự làm cho người ta không thể không hâm mộ. Trước mặt Tần Phi, số trù mã đã tăng gấp đôi, hắn không thể nắm toàn bộ bằng một tay nữa rồi. Dân cờ bạc nhìn thấy sự lạ đều tranh thủ xem và theo đuôi. Chỉ trong thời gian chưa hết một bữa cơm, Tần Phi đã thắng hơn một ngàn hai...

"Vẫn là đặt đại!" Tần Phi đặt toàn bộ trù mã ra.

Tất cả con bạc đều hô lên một lượt kinh ngạc, vung tiền như rác ở La Quang như vậy quả là hiếm thấy. Hơn hai ngàn trù mã, mở ra liên tục mấy chục ván toàn là Đại. Tần Phi vẫn tiếp tục đặt Đại, ai dám có đảm lược này. Đám con bạc đã nhanh chóng phong Tần Phi lên thành thần rồi, chỉ có phường thần tiên mới làm được như vậy thôi...

Không một con bạc nào do dự nữa, nếu đồ thần bảo đặt cửa 'Đại', đương nhiên bọn chúng không lý gì mà lại không theo. Toàn bộ trù mã đủ loại màu sắc đều đặt theo Tần Phi, đều đặt ở cửa Đại mà không do dự chút nào. Ở cửa 'Tiểu' kia hoàn toàn trống rỗng, không có một miếng trù mã nào.

Tay của Hà quan bắt đầu phát run, mồ hôi từ trán của y nhỏ chảy thành dòng, rơi xuống từng giọt. Y không phải không nghi ngờ Tần Phi chơi bẩn. Nhưng đầu chung ở trong tay của mình mà không phải Tần Phi làm nhà cái...Hà quan đối với thủ pháp của mình hoàn toàn tự tin, nhiều lần y cảm thấy nhất định là tiểu nhưng khi mở ra lại là đại. Chuyện này xảy ra đến mấy lần đúng là làm người ta phải tuyệt vọng mà! Một canh bạc này làm cho Hà quan mất niềm tin vào chính mình. Nhìn đồng trù mã chồng chất ở trước mắt, y không dám mở đầu chung ở trong tay ra...Vạn nhất nếu là Đại, sòng bạc sẽ lỗ vốn hơn mấy ngàn lượng, đối với việc này không phải một tên Hà quan nho nhỏ như y có thể gánh được trách nhiệm.

"Mở đi, lão còn che cái gì nữa? Lão có thể che cái đầu ra ngoài được không?" Rất nhiều con bạc sốt ruột quá đã kêu réo âm lên:"Bồi thường không nổi thì đừng mở sòng bạc...Từ lúc nào Cơ lão bản đã học được cách không dám mở đầu chung rồi?"

Mồ hôi của Hà quan rơi như mưa, y khế cắn môi trong lòng đã quyết. Lúc chuẩn bị mở đầu chung ra thì có một bàn tay lớn chặn đầu chung lại. Đó là tay của một người y rất quen thuộc. Lập tức, Hà quan thở phào nhẹ lòng, hạ giọng bảo:"Mạnh chương quý cuối cùng đã tới."

"Vị khách quan, ta thấy người ra tay hào phóng, không bằng thế này, ta cùng người đánh cuộc được không?" Người vừa đến là một nam tử mặc áo lam khoảng chừng bốn mươi tuổi, gã cười ha hả nhìn Tần Phi

rồi nói rằng: "Ta là chưởng quầy của gian sòng bạc này, những người quen biết gọi ta là lão Mạnh. Người có thể yên tâm, ta đánh cuộc với người tuyệt đối công bằng, cho dù người có đánh một vạn kim tiền, ta cũng trả cho người được."

"Hay lắm, ta hy vọng người cứ sáng khoái như vậy." Tần Phi cười ha hả nói: "Nếu là đánh cuộc, ta vẫn để người làm nhà cái như cũ."

... ..

Hằng ngày vào mỗi buổi tối, Cơ Như Tích đều dùng hoàng qua cắt lát từng miếng mỏng để đắp lên mặt. Tối hôm nay cũng không ngoại lệ, nàng nằm thẳng ở trên giường đắp hoàng qua đầy mặt, tấm chăn mỏng đang đắp làm lộ ra thân hình thon gọn, lả lướt. Vài tên nam nhân đang đứng xung quanh, tất cả bọn họ đều cung cung kính kính, không dám thất lễ.

"Từng người một lần lượt báo cáo đi." Cơ Như Tích uể oải nói.

"Hôm nay kỹ viện Tam Gia đã trả tiền công cho chị em, khấu trừ chi tiêu thường dùng, tổng cộng thu vào bảy trăm lượng. Thu chi không khác ngày thường nhiều lắm." Một tên nam tử trầm giọng nói: "Bạc đã niêm phong và đưa đến phòng thu chi."

"Từu quán trà lâu thu vào được khá nhiều, hai ngày nay đều kiếm được hơn sáu trăm lượng. Bạc chưa được niêm phong, thuộc hạ đang chuẩn bị chuyển theo quy củ, một ngàn lượng niêm phong một lần, hiện đã báo cho phòng thu chi ghi nhớ rồi." Một tên nam tử khác nói.

Cơ Như Tích không nói không rằng chỉ khẽ ừ một tiếng.

Tên nam tử đứng cạnh chân của nàng, mặt mày nhăn nhó nói nhỏ: "Hôm nay, sòng bạc sợ là bị lỗ vốn."

Cơ Như Tích biến sắc, vài miếng hoàng qua tỳ nữa bị rơi xuống. Nhà cái mở sòng bạc, chuyện bị lỗ vốn quả thực là chuyện cười. Phải biết rằng, sòng bạc vốn có rất nhiều cách kiếm tiền, như là tiền boa, tiền hồ, cung cấp đồ uống, cho vay nặng lãi vân vân và vân vân. Huống chi, nhà cái quy định cách chơi và quy củ, làm sao đến lượt nhà cái thua tiền được? Trừ phi là vận khí kém đến cùng cực mới lỗ một chút. Tuy nhiên tình huống như vậy mấy tháng may ra mới xuất hiện một lần.

"Thế đã xảy ra chuyện gì?" Cơ Như Tích lạnh lùng hỏi.

"Có một vị hào khách rảnh rỗi nhưng vận khí quá vượng. Ở Tràng Tử Lý phía tây hắn liên tục thắng, hiện giờ đang đánh cược với lão Mạnh. Lúc ta ra đi, hắn đã thắng hơn tám nghìn hai rồi, đã qua gần nửa canh giờ, không biết lão Mạnh còn thua tiếp bao nhiêu nữa..." Nam tử kia xấu hổ nói.

"Cơ Như Tích xoay người nhồm dậy, hoàng qua rơi trên mặt đất, tấm chăn trên người cũng bị rơi xuống, nàng nghiêm nghị trách mắng: "Người không có đầu để suy nghĩ sao? Gặp chuyện như vậy, hắn người phải ở chỗ đánh cược chứ, bảo lão Mạnh trở về bẩm báo với lão nương mới phải. Lão Mạnh kia vốn là người nhất định không chịu thua, nếu y không ngừng chơi mà cứ dây dưa mãi với người ta thì đáng lẽ có thể không chế thua lỗ, lại bị hắn kéo cho lớn hơn. Đến lúc đó người ta đặt cả tám ngàn lượng, hắn vẫn muốn tiếp tục thì...La Quang chúng ta là một địa phương nhỏ, không dễ gì gặp phải cao thủ. Nhưng cũng không thể chủ quan được, vạn nhất có cao nhân đến đây chỉ một chốc là lột sạch chúng ta...Đồ ngu! Đồ ngu!"

Cơ Như Tích giận tím mặt, vị nam tử kia cũng không dám đáp lại câu nào mà xấu hổ nhìn cầu cứu đám đồng bạn, hy vọng bọn họ có thể nói giúp vài lời.

Kỳ thật không phải là hắn không biết tính tình lão Mạnh, nhưng là đối với thuật gieo xúc xắc, lão Mạnh so với hắn đúng là có điểm hơn. Hắn cũng chỉ hy vọng, vạn nhất lão Mạnh có thể thắng được tên kia, vậy chẳng phải sẽ không có chuyện gì rồi sao?

"Lập tức phái người đi Tràng Tử Lý theo dõi, nếu như lão Mạnh tiếp tục thua, không cho phép hắn đánh cược nữa. Đồng thời điều tra rõ lai lịch người kia, không được hành động thiếu suy nghĩ." Cơ Như Tích lạnh lùng nói: "Nếu bối cảnh hắn không có gì thì lưu hắn lại, tiền của lão nương đừng tưởng có thể lấy dễ dàng như vậy."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 204: Ánh trăng về đêm

Q.3 - Chương 204: Ánh trăng về đêm

Là nữ lão đại La Quang thành, Cơ Như Tích rất hiểu thuộc hạ của mình tính cách như thế nào. Lúc mới đầu, Lão Mạnh còn có phong độ cùng Tần Phi đánh cược, thua đến nước này y đã hoàn toàn không để ý gì đến hình tượng nữa. Một chân y ghéech trên ghế, ống tay áo xoắn lên tận bả vai, một tay tóm lấy đầu chung ra sức lắc, nhìn tư thế giống như là muốn đánh nát con xúc xắc ra.

"Đại!" Tần Phi cười tùm tùm đẩy tất cả trù mã ra cửa cược.

Lão Mạnh nộ khí trùng thiên động mạnh đầu chung ở trên mặt bàn, một âm thanh rầm thật lớn phát ra. Ba hạt xúc xắc ở trong đầu chung quay tít, sau một lúc lâu mới dừng lại.

Lão Mạnh lạnh lùng nhìn Tần Phi, y nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Nếu mở ra lại là đại, lão tử liền theo họ của ngươi."

"Mở ra đi." Tần Phi thản nhiên nhún vai: "Không cần phải theo họ ta."

Lão Mạnh lén liếc nhìn đầu chung, y lắc xí ngẫu đã nhiều năm như vậy nên cảm giác rất quen thuộc, lần này năm chắc mười thành mở ra sẽ là tiểu. Nhưng nam tử đối diện này quả thật là quá quý dị. Vài ván trước y cũng có mười thành chắc chắn mở ra là tiểu, nhưng lúc mở ra lại nhiều hơn một hai điểm trở thành đại, đúng là làm cho lão Mạnh phải tức đến thổ huyết. Nhưng đầu chung là ở trong tay mình, muốn vu cho người ta ăn gian cũng không thể vu được. Còn tên nam tử đáng chán ghét kia cứ bình tĩnh ngồi trên ghế, lặp đi lặp lại động tác đẩy đồng trù mã càng ngày càng cao ra đặt.

Hai tay lão Mạnh run run mở đầu chung ra, ba hạt xúc xắc bên trong xếp thành một hàng thẳng tắp bốn năm sáu... Lại là đại.

Tần Phi nhắc chân lên bắt chéo: "Tổng cộng trù mã trước mặt của ta là một vạn ba ngàn lượng, tăng thêm sáu ngàn lượng mới vừa rồi đánh cuộc. Hiện tại các ngươi phải trả cho ta ba vạn tám ngàn lượng. Ta không muốn chơi tiếp, ngươi chuẩn bị tiền cho đủ rồi đưa ta."

Toàn bộ con bạc đứng ngoài xem đều cảm thấy hưng phấn, một đêm phất nhanh như thế xưa nay chỉ là giấc mơ của bọn chúng thế mà nay xuất hiện ví dụ sống sờ sờ ở trước mắt. Tần Phi chỉ cầm có hai mươi lượng trù mã sau một đêm lại trở thành đại phú hào bạc triệu quần quanh eo. Nhóm con bạc cuồng nhiệt bắt đầu la hét muốn lão Mạnh nhanh chóng trả tiền.

Lão Mạnh còn có thể có tiền sao? Lỗ đến hơn ba vạn hai, cho dù là Cơ Như Tích nguyện ý bổ sung vào khoản nợ này thì sau cũng phải vạn cổ y xuống. Mồ hôi to như hạt đậu theo thái dương của lão Mạnh chảy xuống làm cho tóc và chòm râu của y đều ướt nhẹp.

“Trả không nổi sao?” Tần Phi thản nhiên nói: “Thế này vậy, ta cho người thêm một cơ hội. Ta và người đánh một ván phân định thắng thua. Nếu như người thắng, ta trả lại tất cả số bạc cho người. Nếu như ta thắng...” Tần Phi đứng dậy, ghé sát lại lỗ tai lão Mạnh thì thầm: “Tiền ta có thể không cần, nhưng người phải thành thật trả lời ta mấy vấn đề. Có đồng ý hay không?”

Câu hỏi của Tần Phi như chém đinh chặt sắt, lão Mạnh tựa hồ như ôm lấy được cây cỏ cứu mạng cuối cùng, y hung hăng bảo: “Hay, ta quyết một trận tử chiến với người.”

Một tay y nhắc lấy đầu chung, con mắt nhìn chăm chăm vào Tần Phi: “Vẫn đặt là đại sao?”

“Không!” Tần Phi cười ha hả nói: “Lần này, ta đặt tiểu...”

... ..

Khi người áo đen chạy như điên đến sòng bạc, mồ hôi đầm đìa chảy ướt áo thì đã không nhìn thấy thân ảnh của lão Mạnh và Tần Phi đâu nữa. Những con bạc kia còn đang vừa đánh bạc vừa nói chuyện say sưa, rất hưng phấn. Gương mặt lơ đãng của vị trung niên áo đen, lạnh lùng nghe gã sai vặt kể xong tình hình, gương mặt dài của gã giống như là bị kéo ra thành mặt con lừa. Gã nghiêng chặt hàm răng ra lệnh: “Tìm lão Mạnh về đây cho ta.”

Lão Mạnh nghĩ kiểu gì cũng không hiểu. Ván cuối cùng y đem toàn lực dao động xúc xắc thành lớn, chẳng hiểu như thế nào lại trở thành

nhỏ...Tần Phi ung dung cầm trù mã đi ra khỏi sòng bạc, lão Mạnh cũng đành phải đi theo. Dù rằng y không biết Tần Phi muốn hỏi cái gì nhưng là vì Tần Phi đang giữ trong tay hơn vạn lượng trù mã cũng như tổng số vạn lượng của khoản nợ. Cho dù là Tần Phi làm cho lão rửa sạch mộng chờ đánh, lão Mạnh giờ khắc này cũng cam tâm tình nguyện cúi người xuống...

Y không thể không nghĩ tới việc đánh chết người trẻ tuổi này, nhưng lão Mạnh dù sao cũng ở trong giang hồ nhiều năm như vậy. Trước đây đánh bạc cũng từng điên cuồng, lão Mạnh tỉnh táo suy nghĩ. Người trước mắt này thoát nhìn cũng khó đối phó, nếu quả thật mình muốn động thủ thì sợ rằng còn chưa kịp chạm vào chéo áo của người ta cũng đã mất mạng rồi. Dù sao Tần Phi chỉ là muốn hỏi mấy vấn đề, trả lời vài vấn đề có thể chết người sao? Đương nhiên là không rồi!

Đi đến một con ngõ nhỏ hoang vắng, Tần Phi lấy một ít trù mã trong hầu bao ra, hắn xoay người lại nhìn vào lão Mạnh: "Con người của ta rất có đạo lý, người thành thật trả lời vấn đề của ta, mấy cái trù mã này người cứ cầm hết về."

"Người hỏi đi." Lão Mạnh vỗ vỗ bộ ngực: "Ta biết cái gì sẽ nói, người phải giữ lời nói."

Tần Phi nhẹ gật đầu bèn hỏi: "Người theo Cơ Như Tích đã được nhiều năm rồi phải không? Nếu không, nàng cũng không tùy tiện mà đưa một cái sòng bạc giao cho người quản lý."

"Đã được bảy năm rồi." Lão Mạnh nhớ lại thật cẩn thận rồi đáp.

"Rất tốt, Cơ Như Tích là một phụ nữ. Có câu nữ nhân ba mươi như lang, bốn mươi như hổ. Thực tế, Cơ Như Tích trước đây là nữ tử xuất thân thanh lâu, nhưng nàng cứ ở vậy không lập gia đình. Có phải là có nhân tình hay không?"

Lão Mạnh chần chờ một chút, đây là đời tư của lão đại, người biết cũng không phải là nhiều, y cũng chỉ biết sơ sơ bên ngoài mà thôi. Nam tử trước mắt hỏi là có dụng ý gì, sao lại tự nhiên muốn hỏi điều này?

Vì một ít túi trù mã, lão Mạnh hạ quyết tâm đáp gọn lỏn: "Cơ lão đại có một tình nhân, chúng ta dưới trướng đều không biết hắn là ai. Tu vi

người nọ hẳn là rất cao, hẳn lai vô ảnh khứ vô tung (đi lại đều không có vết tích). Mấy lần Cơ lão đại gặp khó đều do hẳn ra tay giải quyết."

"Bọn họ thường ngày ở đâu? Bao lâu gặp nhau một lần?" Tần Phi liền hỏi tiếp.

Lão Mạnh lầm bầm nói: "Cái này ai mà nói được. Ta đoán, hẳn nếu như không ở tại La Quang thành thì cũng không ở xa lắm. Bởi vì, mấy lần Cơ lão đại gặp phiền toái, hẳn đều chạy tới rất nhanh. Nếu như cách khá xa, cho dù biết được tin cũng khó mà tới kịp."

"Đi đi, trù mã người cứ mang về hết." Tần Phi ném túi trù mã vào trong tay lão. Hẳn phúi tay, thản nhiên bỏ đi dọc theo con ngõ để lại lão Mạnh đang đứng một mình đầu óc ngẩn ngơ.

Lúc lão Mạnh cầm túi trù mã trở lại sông bạc, khuôn mặt lạnh lùng của Cơ Như Tích đã ở trong phong thu chi.

Mấy vị hán tử đứng hai hàng trước mặt Cơ Như Tích, vẻ mặt nữ lão đại La Quang thành tràn đầy lệ khí ngồi ở trên ghế phía sau thư trác. Nàng lạnh lùng nhìn lão Mạnh từ cửa chính đi vào.

"Cơ lão đại..." Lão Mạnh tranh thủ thời gian cúi đầu khom lưng dâng lên, y cẩn thận đặt túi trù mã ra trước mặt Cơ Như Tích: "Tiểu nhân đã cầm hết trù mã về rồi, sông bạc không có tổn thất gì."

Cơ Như Tích thấy tất cả tiền đều được trả về, trong lòng liền thư thái một chút, nhưng vẻ mặt vẫn như cũ, trừng mắt nhìn lão Mạnh một cái. Nàng giễu cợt nói: "Người ngàn vạn lần đừng có nói với ta là người cầm gậy đánh bất tỉnh người ta rồi đem cướp tiền trở về nhé."

Lão Mạnh định nói là cướp lại được, nhưng trộm nhìn sắc mặt của Cơ Như Tích thì đành bỏ đi ý niệm khoác lác đó trong đầu. Y rũ mặt xuống đáp: "Nô tài nào có bản lĩnh đó, người nọ chỉ đến trên chóc sông bạc của chúng ta. Với thân thủ của hẳn, muốn cướp tiền chẳng phải còn dễ dàng hơn rất nhiều sao? Chắc hẳn không để ý đến mấy đồng trinh ấy, sông bạc La Quang chúng ta cũng không phải là sông bạc lớn ở Đông Đô mà tuy tiện cũng có thể giao ra mấy vạn lượng. Hẳn lấy đi chừng này tiền, nếu chúng ta trả không nổi có giết chết ta cũng không được gì..."

Lão Mạnh nói cũng có vài phần đạo lý. Cơ Như Tích cũng biết, có vài cao thủ lưu lạc giang hồ tự nhiên cảm hứng nổi lên muốn trêu đùa người khác, thắng thua đối với những cao thủ như vậy không coi là gì? Cơ Như Tích thả từng chữ chậm rãi rành rọt: "Người biết hiện giờ hẳn đi nơi nào không?"

"Cái này thuộc hạ quả thật là không biết."

Nhìn thấy lão Mạnh đáng thương, Cơ Như Tích cũng không muốn làm khó hắn. Dù sao đây cũng là thuộc hạ lâu năm theo mình, cũng có đúng mà cũng có sai, chả ai hoàn mỹ được cả, không thể cầu quá nhiều. Chuyện hôm nay quả có chút kì quặc, nhưng chỉ cần mình cẩn thận một chút, cẩn thận điều tra, sẽ có thể tìm thấy dấu vết để lại.

Một khi nghĩ thông suốt, tâm tình Cơ Như Tích trở nên tốt hơn. Nàng đột nhiên nhớ tới chỉ vì chuyện sòng bạc mà việc dùng hoàng qua đập mặt chưa làm xong thì lại nổi lên cơn giận dữ. Nàng hung hăng trợn mắt nhìn lão Mạnh một cái, nghiêm giọng trách mắng: "Tháng này người không cần đến phòng thu chi nhân tiền nữa. Nếu còn sai lầm nữa chứ chờ xem lão nương xử người thế nào."

Lão Mạnh nơm nớp lo sợ đứng nép một bên không dám nhiều lời.

Cơ Như Tích khẽ kéo rộng cổ áo ngoại bào. Nàng cất bước đi ra ngoài, vài tên người hầu vội vàng theo sau.

Gió ban đêm ở La Quang thổi mạnh. Tiết trời đã gần thu, gió đêm càng rét lạnh hơn, Cơ Như Tích đi trên đường, da thịt có cảm giác lạnh lạnh, nàng rút cổ lại, người hầu biết ý bèn khoác áo choàng lên người nàng. Lúc này, bầu trời trăng sáng sao thưa, đi ở trên con đường vắng của La Quang thành, trong lòng Cơ Như Tích không hiểu sao lại cảm thấy trống trải.

Một nữ nhân, lăn lộn khổ sở ở trên đời này nhiều năm như vậy, kỳ thật cũng muốn có một người giúp nàng tránh gió. Đáng vẻ Cơ Như Tích ưu buồn cười khổ, cũng không phải là không có nam nhân như vậy, chỉ là không biết khi nào mới ở cùng nhau mà thôi.

Nàng từ nhỏ đến lớn đều trải qua cực khổ, hầu như không có một ngày tốt lành. Sống ở La Quang hô phong hoán vũ, người khác thoát nhìn

không ngừng hâm mộ. Kì thật, trong lòng Cơ Như Tích vẫn còn có những ước mơ năm xưa. Đó là gặp được một nam nhân cảm kích nhất thời, có thể vì nàng che gió che mưa, có thể bảo vệ cho nàng. Nếu có thể như thế, nàng tình nguyện làm một tiểu nữ nhân, hàng ngày giặt áo nấu cơm, trở thành một thiếu phụ luống tuổi có chồng.

Chỉ là, hết thảy mọi chuyện đều là hy vọng xa vời! Nàng biết rõ, cuộc sống của hần có nhiều chuyện muốn làm, nhân sinh của hần cũng thập phần phong hiểm. Làm sao có thể cùng nàng sống một cuộc sống bình thường được?

Tuy nhiên, cho dù sống cuộc sống như vậy, Cơ Như Tích cũng có một chút thỏa mãn, dù sao còn hơn những năm cực khổ trước kia. Cuộc sống hiện tại, mỗi một ngày đều là hần ban cho, vì hần mà làm một nữ nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng thì đã sao?

Trong lòng tràn đầy ảo tưởng của tiểu cô nương, người đẹp hết thời Cơ Như Tích nhẹ nhàng rào bước, đi vào địa đạo ở trên đường đá. Ánh trăng đổ bóng của nàng dài ra phía trước, nàng tinh nghịch thử dùng chân giẫm lên cái bóng của mình, tuy rằng biết rõ là dẫm không được, nhưng lại giẫm phi thường cao hứng.

Chỉ là cái bóng đột nhiên lớn ra, nàng một cước đạp xuống dưới, muốn giẫm lên bóng dáng, thoáng cái bị cái bóng khổng lồ che khuất, biến mất không thấy gì nữa.

Cơ Như Tích hoảng sợ quay đầu lại nhìn. Một người một kiếm, phảng phất từ cung trăng rơi xuống ngăn ánh sáng lại đằng sau. Một kiếm sắc bén vô cùng như màn trời bao vây Cơ Như Tích vào trong, thiên địa tựa hồ trong nháy mắt lâm vào hắc ám khốn cùng...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 205: Không muốn cùng sinh, chỉ nguyện cùng chết.

Q.3 - Chương 205: Không muốn cùng sinh, chỉ nguyện cùng chết.

Trong phút chốc, sắc mặt Cơ Như Tích trở nên trắng bệch, một kiếm như vậy há có thể bình thường được sao? Nàng cơ hồ là phản ứng theo bản năng, đột ngột lui về sau hai bước, nhóm hộ vệ xung quanh đồng loạt tiến lên ngăn ở trước mặt Cơ Như Tích.

Người vừa tới nhẹ lay động trường kiếm, dùng ít đánh nhiều, vây cả đám hộ vệ vào trong kiếm ảnh. Chỉ khoảnh khắc hắc đã đã thương được mấy người. Ở các khe hở giữa sáu vị hộ vệ, mũi trường kiếm thỉnh thoảng bất ngờ đâm ra, mấy lần suýt đâm trúng Cơ Như Tích.

Một lúc lâu sau khi nữ lão đại La Quang thành Cơ Như Tích gặp chuyện, rất nhiều người vội vàng cầm côn bổng đao thương nhanh chóng chạy tới.

Thích khách huy động liên tục hai kiếm trở mình đâm hai gã hộ vệ, nhưng xem ra càng lúc càng có nhiều người chạy đến, hắc liền thu kiếm nhanh chóng thoái lui. Thân ảnh hắc như điện xẹt, nhanh chóng biến mất ở trong màn đêm. Dưới ánh trăng, phố dài trở nên lộn xộn. Những gã hộ vệ nằm lăn lộn trên mặt đất thống khổ rên rỉ. Vết máu loang lổ khắp nơi không ngừng nhắc nhở Cơ Như Tích rằng, vị thích khách kia chính là nhân vật đáng sợ đến bậc nào.

Cơ Như Tích có chút kinh hoàng, hai tay túm chặt áo choàng, có lẽ là bởi vì sợ, nàng khẽ cắn vào môi đến trắng bệch. Cho dù xung quanh có rất nhiều người cũng không thể làm cho nàng cảm giác an toàn. Giờ này khắc này, Cơ Như Tích giống như một người đang đứng ở đại mạc hoang tàn vắng vẻ, dường như không biết khi nào sẽ thoát khỏi con mãnh thú dồn đuổi nàng, thân thể lo sợ khẽ run lên. Kể từ khi gã tình nhân kia phái người từ Đông Đô trở về để giết nàng, nhiều năm trên bước đường giang hồ nàng chưa bao giờ gặp phải cao thủ thích khách như vậy.

Đối mặt với thích khách, nhân số dùng được cũng không có. Cơ Như Tích cũng không thể ăn cơm tắm rửa đều phải mang theo trên dưới một trăm người bảo vệ mình, một khi không cẩn thận có lẽ sẽ bị giết chết.

Chẳng biết tự lúc nào, Cơ Như Tích đến bên gã thân tín. Nàng thì thầm nói nhỏ: "Đi... Mời hẩn!"

Gã thân tín gật nhẹ, không cần phải nhiều lời nữa, gã biết rõ người Cơ Như Tích muốn tìm chính là ai. Người kia ở nơi nào chỉ có vài người ở La Quang thành biết rõ. Gã có thể biết rõ, chính là nhờ sự tín nhiệm của Cơ Như Tích.

Đám người vây xung quanh âm ỉ bảo vệ Cơ Như Tích đi vào trong nhà. Ở một góc tối yên tĩnh phía xa, Tần Phi đang lạnh lùng nhìn bóng lưng của bọn chúng, tiện tay hẩn vứt thanh phá kiếm trộm được trên mặt đất. Hẩn lặng lẽ thi triển khinh công lặng yên không một tiếng động lần theo. Nếu như hẩn thật sự muốn giết chết Cơ Như Tích, đừng nói là bên người có trên dưới một trăm người, cho dù nhiều hơn nữa cũng không thể ngăn được Tần Phi ám sát.

... ..

Bởi vì Cơ Như Tích gặp chuyện, La Quang thành đâm ra hỗn loạn liên hồi. Đám giang hồ, lưu manh ở các lộ đều xuất động điều tra tất cả những người khả nghi từ bên ngoài La Quang thành đến. Giờ này khắc này, chính là cơ hội tốt nhất để bọn chúng biểu hiện lòng trung

thành đối với Cơ Như Tích, còn có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cứ sao lại không làm chứ? Bọn họ không biết lật bao nhiêu sập, đập nát bao nhiêu quầy hàng, dọa khóc bao nhiêu đứa trẻ, lại còn bắt chẹt bao nhiêu tiền tài! Quan phủ chỉ giả vờ duy trì trật tự mà không cưỡng chế áp chế. Thậm chí đám tuần kiểm còn ở sau lưng giúp điều tra nghe ngóng, cuối cùng là ai muốn lấy mạng của Cơ Như Tích?

Tần Phi lắc lắc túi nước ở trong tay, bên trong không còn một giọt nước, hắn bắt đầu dúi treo túi nước lên trên ngọn cây. Hắn ngồi trên ngọn cây đã hai ngày rồi, Cơ Như Tích chỉ tăng cường bảo vệ trong sân, nàng lẳng lặng ngồi yên một mình ở trong nội viện mà không có bất kỳ tên thân tín nào ở cùng. Mấy tên thủ hạ ngẫu nhiên đến, đều là đứng ở ngoài sân, thành thành thật thật báo cáo không tìm được thích khách, sau đó bị Cơ Như Tích mắng chửi xối xả ột trận, bỏ chạy trời chết...

Tần Phi vốn không phải là người kiên nhẫn lắm, trong lòng gã đã nôn nóng không chịu nổi từ lâu. Hắn tự bảo với lòng một khi lão nhân tình Cơ Như Tích xuất hiện, nhất định phải đè gã đó ra, hung hăng nên cho nó một trận, tốt nhất là đánh đến cả mẹ hắn cũng không nhận ra mới hả giận được.

Trong lòng Tần Phi đang nghĩ cách phải tàn bạo như thế nào thì đột nhiên cảm giác trong sân dường như có điều gì không đúng.

Lúc này mới chỉ là hoàng hôn, nhưng Cơ Như Tích lại cho đóng chặt cửa nội viện, còn đuổi hết nha hoàn tì nữ đi chỗ khác. Giọng nàng không nhỏ, khoảng cách đến Tần Phi không xa. Hắn nhếch lỗ tai lên có thể nghe được đại khái...Không cho phép bất luận kẻ nào đến quấy rầy.

Có hy vọng rồi! Tinh thần Tần Phi phấn khởi, thân hình khẽ nấp vào trong lá cây, hai mắt nhìn chăm chăm vào nội viện.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, một lúc sau một người nam nhân như quỷ mị xuất hiện bên cạnh Cơ Như Tích. Tần Phi nhú mày, lập tức nghĩ đến một khả năng, có thể trong phòng Cơ Như Tích có một mật đạo thông hướng với bên ngoài để lão nhân tình của nàng lúc này thần

không biết quý không hay đi tới nhà nàng. Nữ nhân ới là nữ nhân, vẫn còn muốn mặt mũi. Tuy rằng cô đơn khó nhịn, thế nhưng không muốn người ta chỉ vào cột sống mình nói là quá tùy tiện, che dấu một chút cũng là việc tốt.

Nếu người đã xuất hiện, nội tâm Tần Phi liền cảm thấy thoải mái hơn nhiều, chẳng mấy chốc từ hoang hôn một mực chờ đến trời tối, thỉnh thoảng nhìn vào cửa phòng tối đen nơi phòng ngủ, tà ác suy đoán xem là đôi câu nam nữ rốt cuộc đang làm cái gì.

Ước chừng hai canh giờ sau, nam tử kia cùng với Cơ Như Tích ôm nhau đi ra ngồi trong sân lặng lặng nhìn ánh trăng trên bầu trời.

Tần Phi hít thật sâu một hơi, đem khí tức chuyển thành nội tức, cố gắng yên lặng không một tiếng động tiến lại gần bên cạnh hai người, vô thanh vô thức dung nhập vào trong màn đêm. Hắn đem niệm lực phóng ra, cam đoan có thể nghe mỗi một câu nói chuyện của bọn họ.

"Cơ Như Tích, người của nàng có tra ra được dấu vết gì để lại hay không?"

Cơ Như Tích yếu ớt thở dài: "Đều là một phường giá áo túi cơm, chỉ được cái điều võ dương oai, xảy ra chuyện rồi lại không trông cậy gì được. Có khả năng thích khách kia một kích không trúng đã rời khỏi La Quang thành rồi cũng nên."

Nam tử kia lắc đầu, y thản nhiên nói: "Ta cảm thấy tên thích khách này thân thủ không tệ, hẳn sẽ không buông tha dễ dàng như vậy. Một mình hắn dễ dàng ẩn núp, mà nàng cũng không thể lúc nào cũng mang theo bên mình một trăm tám mươi người được. Nguy hiểm vẫn không thể giải trừ. Tuy nhiên, lúc nàng bị ám sát, sao sức hoàn thủ sao lại không có? Có phải lúc tu luyện, có xảy ra vấn đề gì?"

Đầu lông mày của Cơ Như Tích kéo căng, đau khổ suy tư nửa ngày, lúc này mới thấp giọng nói: "Không phải là không có sức hoàn thủ, mà phản ứng không kịp. Hắn tới quá nhanh, rút đi cũng quá nhanh. Tuy nhiên đúng là việc tu luyện gần đây cũng có chút vấn đề, thiếp..."

Nam tử kia liền cắt đứt lời nói của Cơ Như Tích, sắc mặt có chút khó coi: "Nàng không cần phải kiên trì. Nàng cùng Tiểu Ngọc vốn là khác

xa nhau, nàng ta bắt đầu tu hành khi vẫn còn tấm thân xử nữ nên tất nhiên không có vấn đề gì. Nhưng lúc nàng tiếp xúc đến môn công pháp này, đã...Haizzz, có đôi khi nàng không cần phải bận tâm nhiều như vậy. Nàng cứ tìm một vài thiếu niên đồng nam. Chuyện này đối với nàng là chuyện tốt, nếu nàng một mực cứ chống đối như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện..."

Cơ Như Tích cười lạnh nói: "Thật là thú vị, lại có nam nhân khuyên nữ nhân của mình đi ra ngoài tìm hán tử. Vậy sao người không đội theo cái mũ xanh ra ngoài đi?"

Đây là vấn đề khó nói, nam tử kia nhất thời nghẹn lời, sau một lúc mới chậm rãi nói: "Nếu nàng không muốn thu lấy tinh túy của đồng nam, nàng...Nếu là có một ngày nàng chết, ta sống một mình còn nghĩa lý gì."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 206: Chi nguyện cùng chết.

Q.3 - Chương 206: Chi nguyện cùng chết.

Nghe thấy những lời này, Tần Phi không thể không cảm thấy kính nể. Ở cái thế giới này, một người nam nhân có thể nói với nữ nhân như vậy chính là tình thâm nghĩa trọng.

Tuy nhiên kính nể là một chuyện, còn đối phó với hai người như thế nào lại là một chuyện khác.

Lúc Tần Phi đang ngẩn ngơ thì một lời nói khác kéo hẳn tình lại.

"Theo lý mà nói, ở địa phương La Quang này không thể nào xuất hiện cao thủ quá lợi hại, càng không có khả năng nhằm vào nàng. Phải chăng là liên quan đến Tiểu Ngọc Nhi?" Nam tử kia thì thầm hỏi.

Cơ Như Tích ngờ ngàng nói: "Thiếp cũng từng nghĩ tới khả năng này. Tuy nhiên...Chàng cũng biết, Thủy đại sư chết đi, đối với chúng ta là một sự đả kích lớn. Dù rằng đại sư không phải là người của chúng ta, nhưng ở ngoài sáng âm thầm trợ giúp chúng ta không ít. An Đông

được thảo nguyên hậu thuẫn, nếu không phải có chiều cố của đại sư thì chúng ta cũng rất khó tồn tại ở An Đông. Đáng tiếc là, qua nhiều năm như vậy, thiếp chỉ có một lần đứng từ xa nhìn qua Thủy đại sư, đại sư phong thái nhẹ nhàng, thần thái phi dương, chính là long phượng trong loại người. Thật không ngờ lại chết sớm như vậy, tên cầu hoàng đế Sở quốc kia quả thực đáng chết!"

"Từ Đông Đô có lệnh, bọn họ đã đem tình huống phân tích và xác nhận Tần Phi và cái chết của Thủy đại sư không khỏi có liên quan. Đông Đô muốn chúng ta tiếp cận Tần Phi, chúng ta làm gì có bản lĩnh mà tiếp cận hẳn? Nếu không phải Tiểu Ngọc Nhi xung phong nhận việc thì..., đến tận bây giờ mới có thể an bài nàng ở bên cạnh Tần Phi. Tiểu Ngọc Nhi lén lút sai người mang thư tín trở về nói là Tần Phi đối với nàng ta đã có cảnh giác, hiện nay nàng ta chỉ đi theo Cửu công chúa, căn bản là không có cơ hội giáp mặt với Tần Phi. Hiện tại chỉ có thể đi một bước tính một bước."

Nam tử kia nói tiếp: "Gã Tần Phi này rất thận trọng, đối với Tiểu Ngọc Nhi nếu đã có lòng nghi ngờ thì để nàng ta ở tại phân sở An Châu sẽ nguy hiểm vô cùng. Không bằng đưa nàng ta rời khỏi đó, nếu có gì sơ xuất thì...Haizzz! Như đã nói, nguyên nhân có thể là do Tiểu Ngọc Nhi, nên Tần Phi cảnh giác với nàng rồi. Bên cạnh hẳn thiếu gì cao thủ, người của Chấp Hành Ty tinh thông ám sát. Hẳn tùy tiên phái một người đến chăm chăm chăm sóc nàng thì nàng không có một ngày tốt lành. Nếu cửa ải này không qua được, vậy thì rời khỏi La Quang này đi, nàng theo ta trở về..."

Cơ Như Tích cười lạnh nói: "Trở về sao? Bây giờ ngươi lại không sợ con sư tử ở nhà sao?"

Tần Phi lướt ra từ trong bóng tối giống như một con dạ ửng. Hắn tập kích về phía Cơ Như Tích chưa có phòng bị, năm ngón tay như cái móc, thân pháp thay đổi liên tục, chế trụ cổ họng của nàng lại.

Nam tử kia phản ứng cũng không chậm, không biết từ chỗ nào mà rút ra được một thanh nhuyễn kiếm, khéo léo phóng khoáng đâm một nhát vào ngực Tần Phi.

Tần Phi cười ha hả, hần vươn ngón trỏ đặt ở trên môi rồi thổi dài một tiếng. Nam tử kia vẻ mặt còn đang ngạc nhiên, sau rồi dậm chân thấp giọng nói: "Trên người hần có Thiên Ti Thiên Y..."

"Không cần phải lớn tiếng như vậy. Nếu có người xông vào, ta không cam đoan có thể sai khiến được tay ta đâu!" Ánh mắt Tần Phi nhìn cổ họng của Cơ Như Tích, da thịt phần cổ của nàng có chút nhão, nhưng lại chẳng có bao nhiêu nếp nhăn. Có thể là do quá sốt ruột, Cơ Như Tích không ngừng nuốt nước bọt, cũng không dám tự ý động dậy.

Nam tử kia ném nhuyễn kiếm trên mặt đất, khế bảo: "Nếu Như Tích đã rơi vào trong tay của Tần tổng trấn. Chắc hẳn những lời chúng ta nói vừa rồi, Tần tổng trấn cũng nghe được hết rồi. Chỉ một mình Thôi Khải Hiếu ta làm chuyện đó, muốn giết cứ giết một mình ta thôi."

Tần Phi lắc đầu, trong tay khế phát lực đẩy Cơ Như Tích vào trong phòng. Thôi Khải Hiếu cắn răng bước chân vào theo.

Đóng kín cửa phòng, Tần Phi rút bàn tay ra, để Cơ Như Tích ngồi trên một cái ghế. Hần khế nói: "Đừng lộn xộn, hiện giờ ta không có ý giết người, tuy nhiên nếu các người bức bách ta, vậy thì rất khó nói."

Thôi Khải Hiếu nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đáp: "Tần trấn đốc, người không nên hiểu lầm, ta..."

"Ta không hiểu lầm, lúc trước không biết rõ tên của người. Nghe thấy người tự xưng Thôi Khải Hiếu, ta cảm thấy cái tên này rất quen. . ."

Tần Phi mỉm cười nói: "Ta tới An Đông cũng không phải mỗi ngày đều uống rượu câu cá. Những hồ sơ Thái Tuyết Vô để lại ta đều đã nhìn qua được bảy tám phần. Với lại ta ở Đông Đô có xem qua tư liệu, thân phận của lão nhân gia người được miêu tả quả thực sinh động. Thôi Khải Hiếu là Nhị đương gia hải tặc Đông Hải. Tất nhiên, thân phận hải tặc chỉ là rầm chó. Hai mươi năm trước Thôi Khải Hiếu là Phó tướng phụ trách thủy sư Đông Hải Ngụy Quốc, thuộc hạ ở dưới trướng cũng phải quản đến mấy trăm thủy binh và bảy tám chiến thuyền đấy nhỉ."

Tần Phi chỉ ngón tay về Thôi Khải Hiếu: "Người chính là người của Ngụy Vũ Tốt, Nhị đương gia!"

"Đúng!" Thôi Khải Hiếu dứt khoát gật nhẹ đầu: "Như Tích không phải, nàng là bởi vì ta nên mới bị dính líu."

"Chà, không cần phải sĩ nhục trí tuệ của ta." Tần Phi khoát hai tay ra sau lưng thản nhiên đi lại thong thả: "Để ta đoán thử xem, năm đó Cơ Như Tích vốn muốn hoàn lương lấy chồng, không ngờ ý trung nhân của nàng lại muốn trở mặt, lại còn phái người đến diệt khẩu, che dấu chuyện phong lưu của mình năm xưa. Cơ Như Tích mệnh tốt. Lúc này, nàng gặp một vị khách có ân, người này có lẽ là vì mỹ mạo của nàng, với lại con cộp cái trong nhà quá dữ, thành ra đối với Cơ Như Tích vừa thấy đã yêu, mỗi ngày đều quần quýt si mê."

"Chính bởi như thế, Cơ Như Tích không bị giết bằng thuốc độc, còn vị khách kia đuổi giết thích khách rất lâu, sau rồi cũng giết được. Nhưng y lại e sợ Cơ Như Tích không tự bảo vệ được mình. Nhờ sau khi mình trở lại Đông Hải, mà còn có người muốn giết hại Cơ Như Tích. Y liền truyền thụ cho Cơ Như Tích một môn mị công, xảo hợp ở chỗ Cơ Như Tích năm xưa vốn là kỹ nữ, mị công này phải thái dương (kiểu như thái dương bổ âm, ngược lại thái âm bổ dương của nam nhân), chính là thích hợp với nàng. Vài năm sau, Cơ Như Tích có chút thành tựu, liền có thù báo thù, có oán trả oán, giết chết không ít người, từ từ che giấu trở thành chưởng quầy La Quang thành!"

"Vị khách kia cùng với Cơ Như Tích cứ thế dây dưa hơn nhiều năm, về sau còn đem thân phận của mình là người của Ngụy Vũ Tốt nói cho nữ nhân này. Đối với nữ nhân mà nói, một khi đã theo tên nam nhân nào thì cho dù hắn là tên súc sinh thì cũng vẫn đi theo. Huống chi, Cơ Như Tích cảm ơn cứu mệnh nên bất cứ giá nào cũng phải theo hắn, vì hắn mà làm việc."

"Cứ như vậy, cho đến lúc các người gặp được ta." Tần Phi nói xong, dừng bước lại. Hắn nghiêm túc nhìn Cơ Như Tích và Thôi Khải Hiếu: "Ta nói rất đúng có phải không?"

"Đại khái thì không khác biệt lắm!" Thôi Khải Hiếu thở dài nói: "Tần tổng trấn quả nhiên không phải dễ trêu vào, chuyện xảy ra nhiều năm

như thế, liền lúc này đem sự việc của Như Tích làm cho rõ ràng như vậy."

Việc đã đến nước này, Thôi Khải Hiếu thoải mái đứng lên, y đi đến bên cạnh Cơ Như Tích. Y thò tay giữ chặt tay nàng, mỉm cười nói: "Như ta đã nói, nếu nàng chết, ta cũng không muốn sống. Cái đó... chính là lúc này đây."

Ta chưa bảo là muốn giết các người." Tần Phi thản nhiên nói: "Ta có vài nghi vấn chưa có lời giải đáp, các người tốt nhất thành thật trả lời ta."

Tần Phi chỉ về phía Cơ Như Tích: "Ta không thích việc dùng nữ nhân để uy hiếp người, thế nên ta chỉ nói một lần----trả lời vấn đề của ta, không được phép chần chừ, nếu không ta lập tức xuống tay giết chết nàng!"

"Cái gì cũng không cần phải hỏi, chính là ta cam tâm tình nguyện chết cùng chàng." Cơ Như Tích bình tĩnh nói: "Khải Hiếu, hãy nhớ kĩ nhé. Chàng và ta cùng chết cùng tháng cùng năm, không phải là con cọp cái nhà chàng...Ta rất vui!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 207: Đại sự không ổn

Q.3 - Chương 207: Đại sự không ổn

Lời của Cơ như Tích không làm Tần Phi tức giận. Vị tổng trấn Sát sự thính này lòng dạ thâm sâu, nở một nụ cười quý dị về phía Cơ Như Tích.

Nụ cười này lập tức làm cho Thôi Khải Hiếu sồn tóc gáy, hẳn vốn là một nhân sĩ tạo phản, dù chưa rơi vào tay của Sát sự thính nhưng đã từng nghe nói rất nhiều chuyện về Sát sự thính. Đó vốn là địa phương khủng bố, một khi đi vào quả thật muốn sống cũng không được. Cơ Như Tích muốn được chết cùng tháng cùng năm...Nếu như Tần Phi không đồng ý, nguyện vọng này chỉ sợ không làm được.

Nam nhân nhiều lúc rất kiên cường, nhưng ở trước mặt nữ nhân, nam nhân bình thường đều bộc lộ ra tình cảm của chính mình.

Thôi Khải Hiếu than thở nói: "Tần tổng trấn, người hỏi đi. Nếu là chuyện bán đứng đạo hữu, Thôi Khải Hiếu ta tuyệt đối không làm, những vấn đề khác có thể trả lời người."

"Như vậy cũng đủ rồi." Tần Phi nhìn chăm chăm vào đôi mắt Thôi Khải Hiếu chậm rãi hỏi rõ: "Người nói Đông Đô có người phái các người theo dõi ta, đó là ai?"

"Không biết!" Thôi Khải Hiếu thành thật nói: "Thủ pháp liên lạc của Ngụy Vũ Tốt tự nhiên là có chỗ độc đáo, ta chỉ biết nhận mệnh lệnh từ bên trên. Còn đó là ai thì bọn họ không chủ động lộ mặt thì quả thật..., là ta không thể nào biết được."

Tần Phi nhìn thấy sắc mặt của hắn, cảm thấy không giống như là đang nói dối, liền hỏi tiếp: " Lai lịch của nha đầu Tiểu Ngọc Nhi kia ra sao? Các người đã rơi vào trong tay ta, kể cả sinh tử của Tiểu Ngọc Nhi đều do một câu của ta. Nếu có gì dấu diếm, đối với các người hay là nàng ta, đều không tốt chút nào."

Cơ Như Tích biến đổi sắc mặt, lúc này nàng hoàn toàn mất hết sự bình tĩnh, thốt ra: "Đừng phương hại đến nàng ta..."

Thời điểm khi Cơ Như Tích còn là kỹ nữ, có một tiểu cô nương chỉ vài tuổi bị người ta bán tổng vào kỹ viện. Kỹ viện rất thích mua được những tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy, nếu có nền tảng tốt, có nét trở thành mỹ nhân, ngay từ nhỏ sẽ được dạy cho cầm kỳ thư họa, đức trí thể mỹ phát triển đến khi toàn diện thì...ước chừng lên mười ba tuổi có thể tiếp khách, bắt đầu nổi tiếng, tương lai chính là cây hái ra tiền cho kỹ viện.

Tiểu Ngọc Nhi chính là có bối cảnh như vậy, khi đó Cơ Như Tích đang là hoa khôi, kỹ viện đem nàng cho Cơ Như Tích dạy một chút tài nghệ về hát, đánh đàn,...Về sau, Cơ Như Tích gặp biến cố, Tiểu Ngọc Nhi mới chỉ vài tuổi đương nhiên không cách nào giúp được nàng, nhưng vẫn luôn bên cạnh nàng. Đoạn thời gian nàng an dưỡng chữa độc, Tiểu

Ngọc Nhi khoảng bốn năm tuổi. Nó mỗi ngày đều hầu hạ nàng, điều này làm cho Cơ Như Tích rất cảm động.

Cơ Như Tích tu luyện mị công vốn không phải là do Thôi Khải Hiểu dạy cho chỉ là cùng hắc có quan hệ. Năm đó ở chỗ của Ngụy Vũ Tốt có một nữ tử tinh thông mị công, đúng lúc gặp gỡ bèn truyền thụ cho Cơ Như Tích. Đáng tiếc nữ tử kia mệnh ngắn, sau đó không lâu trong một lần làm nhiệm vụ gặp phải đại nội thị vệ liền bất hạnh bỏ mình. Cơ Như Tích biết rõ nữ nhân muốn tồn tại trên đời này sẽ rất khó khăn, liền lén lút đem mị công truyền thụ cho Tiểu Ngọc Nhi, hi vọng khi nàng lớn lên ít nhất có thể tự bảo vệ mình.

Hai người này nói là mẹ con cũng đúng, mà nói là thầy trò cũng chẳng sai.

"Nàng ta là một tiểu cô nương chuyện gì cũng không biết, cũng không biết được rõ Ngụy Vũ Tốt và Sở quốc rốt cuộc có quan hệ thế nào. Nàng chỉ là vì muốn giúp ta, mới xung phong nhận việc tiếp cận người. Tần tổng trấn, chúng ta cũng chỉ muốn điều tra quan hệ của người, người cũng không phải là một người tàn nhẫn hiếu sát. Cầu xin người giơ cao đánh khẽ, bỏ qua cho Tiểu Ngọc Nhi một lần, đưa nàng ta rời khỏi Định Châu." Cơ Như Tích đau khổ cầu khẩn.

Tần Phi nhíu nhíu mày, sự tình phát triển vượt ra khỏi dự đoán của hắc. Ngụy Vũ Tốt và hắc đều ở tại Đông Đô nghị kỵ, theo dõi lẫn nhau. Điều này cũng không có gì đáng trách nhưng mà phát triển đến tận tỉnh An Đông. Hắc không nổi sát cơ với hai người này và Tiểu Ngọc Nhi, hắc muốn biết chính là Ngụy Bính Dần ở trong chuyện này rốt cuộc đóng vai trò gì.

Cơ Như Tích thấy Tần Phi chần chừ, tưởng rằng hắc vẫn chưa giải tỏa được nghi vấn, khẽ cắn môi đem chuyện tiêng tư nhất nói ra.

Nữ tử kia lúc trước truyền thụ mị công cho Cơ Như Tích đã từng nói qua, môn mị công này uy lực cực lớn, nhất là khi đạt đến cảnh giới cao nhất, tuyệt đối có thể điên đảo chúng sinh. Chỉ là lúc khởi đầu rất gian nan vất vả, nếu không phải là thân xử nữ mà bắt đầu tu hành thì...không có thành tựu gì nhiều, ngược lại còn nguy hại đến bản thân.

Giống như Cơ Như Tích hiện tại, biểu hiện ra ngoài rất bình thường, kỳ thật trong cơ thể lại âm khí cực thịnh, nếu nàng chỉ trông vào một người nam nhân như Thôi Khải Hiếu thì...sợ là có đem y hấp thành cái xác khô cũng không cách nào điều hòa được âm dương. Biện pháp duy nhất chính là tìm kiếm càng nhiều nam nhân hoặc là nam nhân có nguyên dương cực kỳ cường đại. Nhưng hiện tại Cơ Như Tích rất kiên định, nàng không chịu tìm nam nhân khác, cũng không muốn làm cho Thôi Khải Hiếu hấp thành cái xác khô...Vậy nên, rất nguy hiểm!"

Mà cho dù một thân xử nữ như Tiểu Ngọc Nhi, khi bắt đầu tu hành cũng sẽ nguy hiểm. Theo từng giai đoạn, nàng cần thu thập nguyên dương, mới có thể chống đỡ được nguyên âm. Tuy nhiên, Tiểu Ngọc Nhi cũng kiên định giống như Cơ Như Tích, nàng luôn khẳng định: "Tổ sư gia nhất định là không phải muốn tạo ra ngàn vạn dâm phụ mới khai sáng ra môn công pháp này. Cho nên, muội không cần phải tìm nam nhân, cũng có thể tiến giai được."

Về mặt Cơ Như Tích đáng thương nhìn Tần Phi: "Nó chỉ là một nha đầu thuần chất, cả đời cũng không có hưởng được mấy ngày hạnh phúc, ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết, xin tổng trấn đại nhân thương xót, coi như là một ngày làm một việc thiện, buông tha cho nàng ta đi."

Tần Phi nhin không được cười rộ lên: "Một người tinh thông mị công có liên quan mật thiết với Ngụy Vũ Tốt, còn dám nhận việc tới tiếp cận tổng trấn Sát sự thánh. Có thể nàng ta còn nhỏ tuổi, nhưng người nói nàng ta là một người thuần chất thì chẳng phải là coi khinh bộ não của ta sao."

"Hai người các người từ nay về sau thu liễm chút ít, tâm tình hôm nay của ta cũng không tệ, bụng cũng hơi đói rồi, tìm đồ ăn đây rồi hẵng nói tiếp." Tần Phi cũng không nói có tha cho bọn họ hay không. Hắn thản nhiên khoát tay ra sau lưng đi ra khỏi cửa phòng và biến mất vào trong màn đêm tĩnh mịch.

Cơ Như Tích và Thôi Khải Hiếu đưa mắt nhìn nhau, phảng phất cảm thấy như vừa trải qua một cơn ác mộng. May mà sau khi tỉnh dậy hết

thầy đều trở về như cũ, trên người cả hai đã thấm đẫm mồ hôi. Hai người may mắn thoát chết liền cảm thấy quý trọng tính mạng, họ ôm chặt lấy nhau nguyện sống chết không bao giờ rời xa.

Nhưng bọn họ không biết Tần Phi sau khi đi ra khỏi đình viện, liền quay đầu lại nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ đang ôm nhau, cười như không cười thầm nghĩ, lần này Thôi Khải Hiếu trở về chỉ sợ sẽ gây áp lực lên con cọp cái trong nhà nhất định rước bằng được Cơ Như Tích về nhà...

Mà nha đầu Tiểu Ngọc Nhi kia có phải đúng như Cơ Như Tích nói là cả người lẫn vật đều vô hại, Tần Phi trong lòng không khỏi lo lắng. Tuy thế, hẳn biết Cơ Như Tích không nói dối. Thủy Tình Không năm đó nghiên cứu sâu rộng, ở trong bút kí của đại sư có đề cập tới mị công. Chính là bởi vì môn công pháp này có chỗ thiếu hụt cho nên người tu luyện được cực ít...Ít nhất, đối với nữ nhân mà nói, dù cho công lực đã thần thông mà nhìn thấy nam nhân mà mình đã từng ngủ cùng thì tâm tình chắc hẳn cũng không khá hơn chút nào!

Dựa vào tu vi của Thủy Tình Không, đại sư đối với mị công này có cách nhìn trái chiều, có một điểm chính là Tiểu Ngọc nhi cùng vị đại tông sư này đều giống nhau. Cả hai đều không tin người sáng tạo ra môn công pháp này vì muốn tạo ra vô số dân phụ. Có lẽ do hậu nhân lý giải sai hàm nghĩa của môn công pháp này cho nên mỗi ngày đều không ngừng hấp thụ nguyên dương. Đến cuối cùng, chính mình biến thành nhà vệ sinh công cộng mà tu vi cũng không đến mức kinh người. Ngẫm lại Cơ như Tích lúc trước làm kỹ nữ, vốn là hoa khôi, về sau tiếp khách nhiều lần, cũng chỉ luyện đến mức này, nếu là một nữ tử tầm thường mà muốn đạt được như Cơ như Tích, xem ra rất khó khăn.

Đột nhiên Tần Phi biến sắc, trong đầu liền hiện lên một đoạn văn tự trên bút kí của Thủy Tình Không lúc trước.

"Việc lớn hồng rồi!" Tần Phi liền giang chân chạy như điên!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 208: Cấp tốc

Q.3 - Chương 208: Cấp tốc

Rất nhiều năm sau đó, Tiểu Tứ Nhi ở La Quang vẫn còn kể cho người ta nghe về cảnh tượng nó gặp quỷ.

Nghe nói vào một đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa (ý nói thời gian thích hợp để làm chuyện xấu). Năm đó Tiểu Tứ Nhi vẫn còn làm tiểu tư (đầy tớ, người ở) tại Xa Mã hành, ban đêm lưu lại trong cửa hàng để trông coi. Khi nó đang nằm ngủ say ở trên giường, nó mơ thấy cùng với Quế Hoa bán đậu hũ ở cách vách bên đường kết hôn, sinh ra vài tên tiểu tử mập mập. Lúc ấy nước miếng của Tiểu Tứ Nhi chảy ra làm ướt đầm cả cái gối, vẻ mặt hạnh phúc lộ lên trên khuôn mặt...

Đột nhiên, cửa tiệm bị người ta một cước đạp ở toang. Tiểu Tứ Nhi bừng tỉnh, vô thức quơ lấy cây gỗ bên cạnh cái gối, run giọng quát: "Người nào đó?"

"Mua ngựa..." Người vừa tới giống như quỷ my, chỉ thấy một đạo nhân hình như ảo ảnh từ bên cạnh nó xẹt qua, bay thẳng vào chuồng ngựa sau hậu viện.

Tiểu Tứ Nhi sợ tới mức nhắm chặt hai mắt, liều mạng múa loạn cây gỗ, cứ thế quật liên tục vào không trung, trong miệng lầm nhảm chú ngữ, khẩn cầu thần linh trên trời phù hộ ình.

Trong hậu viện, con ngựa hí vang vài tiếng, ngay sau đó có tiếng bước chân, một trận gió khẽ xẹt qua bên cạnh hẳn, chỉ nghe âm thanh của người nọ vang lên: "Không kịp viết biên lai rồi, trả tiền cho người đây!"

Một lúc lâu sau, Tiểu Tứ Nhi cả gan mở mắt thì thấy cửa tiệm mở rộng ra, từng đợt gió đêm rét lạnh theo cửa trống lùa vào, làm cho nó toàn thân nổi cả da gà. Tất cả ngựa trong hậu viện đều đã bị làm cho kinh động, nhưng thiếu mất một thốt. Đó chính là thốt ngựa Tây Vực cao lớn cường tráng giá trị không hề rẻ. Tiểu Tứ Nhi khóc không ra nước mắt, cái này cho dù có bán cả cái nhà cũng đền không nổi đa...

Ngay khi chuẩn bị chạy trốn trong đêm, Tiểu Tứ Nhi đâm phải một vật cứng rắn gì đó làm cho nó suýt chút nữa thì té. Nó hô to gặp quỷ đang tính đá bay vật kia nhưng một tia sáng chói mắt lóe lên, Tiểu Tứ Nhi phúc chí tâm linh (phúc đến thì lòng cũng sáng ra (khi vận may đến, thì người ta linh hoạt khôn ngoan hơn) cầm lên nhìn kỹ. Thì ra đó là một thỏi vàng lớn cỡ nắm tay của tiểu hài nhi. Nó không dám tin vào hai mắt của mình, ra sức tát hai phát thật đau vào má, cầm cây gỗ gõ nhẹ lên trên đùi, đem thỏi vàng đưa lên miệng cắn một phát...

Dùng hết một lượt các biện pháp chứng minh mình không phải đang nằm mơ, thỏi vàng trước mắt cũng không phải là sắt vụn, Tiểu tứ Nhi liền mừng rỡ như điên.

Nhiều năm sau, Tiểu Tứ đã là một thương nhân giàu có, lấy được Quế Hoa về nhà, đúng là sinh ra được nhiều tên tiểu tử mập mạp. Mỗi lần ra ngoài nó đều đem chuyện tối hôm đó kể cho người ta nghe, Quế Hoa luôn cười khẩy không thôi, nói rằng nó giả thần giả quỷ, thậm chí năm lấy lỗi tai nó kéo về nhà. Nào ngờ, Tiểu Tứ Nhi trong lòng sớm đã đặc ý vận phần, nếu không phải có kỳ ngộ đêm hôm đó, lão tử có thể lấy được nàng sao?

Quả thật ban đêm se se lạnh giá, Tần Phi đánh ngựa chạy như điên, thốt ngựa tây Vực kia đã chạy đến miệng sùi cả bọt mép, trông như không thể chịu nổi hơn được nữa. Tần Phi thở dài một tiếng, nhảy ngay xuống ngựa. Hắn nhắm tính đường trở về An Châu ước chừng còn hơn ba mươi dặm nữa. Hắn liền sờ lên đầu ngựa, thấp giọng nói: " Đi đi, tự nghỉ ngơi, đoạn đường này thật vất vả cho người, người được tự do rồi!"

Tần Phi khẽ động thân hình, công lực trong nháy mắt vận hành đến đỉnh phong, thân ảnh như thiểm điện, biến mất vào trong màn đêm mênh mông, phương hướng chính là đến An Châu.

Trong lúc đó, nữ hài với nữ hài quả thật nói chuyện không hết chủ đề. Tâm sự của thiếu nữ chính là khó đoán nhất, cũng không thể nào nhìn được, một khi trong lòng có lời cần nói, dĩ nhiên phải tìm một người cùng nói chuyện mới thoải mái được. Năm xưa, Cửu công chúa ở trong

thâm cung, những cung nữ kia rất xem trọng tôn ti, tuy rằng Cửu công chúa không có một chút kiêu căng nhưng bọn tiểu cung nữ vẫn sợ nàng như sợ rắn rết, nên ngay cả ho khan cũng không dám làm lớn tiếng.

Tiểu Ngọc Nhi thì khác, cô bé này có lá gan rất lớn. Cửu công chúa cũng không che dấu thân phận của mình nữa, có lẽ niên kỉ hai người họ không khác biệt bao nhiêu nên nhanh chóng thân thiết. Bên ngoài, Tiểu Ngọc Nhi là một thị nữ, thành thật hầu hạ nàng. Chuyện riêng tư, hai người cái gì cũng dám nói, thậm chí Cửu công chúa còn dám nói với nàng chuyện của Tần Phi ở Đông Đô.

Quan hệ giữa người và người rất vi diệu, nhưng cũng hoàn toàn không có lý do gì có thể cưỡng cầu được. Có người lần đầu tiên gặp mặt liền cảm thấy rất thân thiết, phảng phất như đã từng quen biết ở kiếp trước vậy. Có người chỉ là mới nhìn thoáng qua, liền nhận định chính là người yêu suốt đời của mình. Cũng có người rõ ràng không làm gì cả, lại vô tình bị người ta ghét bỏ. Không phải trong chuyện xưa hay nhắc đến những người cả đời không bao giờ thêm nhìn nhau sao?

May mắn, Tiểu Ngọc Nhi cùng với Cửu công chúa đều không phải là người như thế. Buổi tối, hai người bọn họ chơi đùa vui vẻ ở trong phòng công chúa, lấy thiêu thừa làm vui. Cửu công chúa vụng về thêu ương ương như thành vệt hoang, thêu ra mảnh hổ xuống núi tựa như mèo nhỏ trong thượng phòng...Nhưng mà như thế cũng không ngăn cản nổi tinh thần chiến đấu cũng như niềm ham học hỏi của Cửu công chúa.

Thả cái bao đang may vá ở trong tay ra, Cửu công chúa mệt mỏi ngáp một cái, nghiêng tai nghe tiếng gõ mõ ở bên ngoài, đột nhiên kinh hô: "Cũng đã đến canh hai sáng rồi...Phải ngủ thôi, không thì hồng làn da mất. Lưu lại ở An Châu vốn đã có chút ít thô ráp rồi, nếu mà còn thức khuya thì..."

Tiểu Ngọc Nhi cười dịu dàng, đem đồng bao may vá cùng với vải bố đang để bừa bộn ở trên giường thu dọn sạch sẽ rồi cáo lui.

Cửu công chúa đã nằm xuống, nghiêng đầu trông thấy Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy có chút không đành lòng, một cô nương cùng mình nói

chuyện suốt đêm, còn phải mất một buổi trở lại căn phòng nhỏ để ngủ, nói không chừng còn gặp phải chuột gián thì sao, Cửu công chúa mở to hai mắt khẽ nói: "Khuya hôm nay người ngủ ở đây đi."

"Tiểu tỳ làm sao dám ạ..." Tiểu Ngọc Nhi lập tức kinh hô.

"Vậy thì có sao, sao lại không dám, ta hiện tại cũng không phải mang thân phận công chúa, hơn nữa, đã quá nửa đêm, ai còn có thể đến phòng để xem người đã ngủ hay chưa? Yên tâm đi, tẩy rửa nhanh lên còn đi ngủ!" Cửu công chúa trở mình, trong nháy mắt chìm vào giấc ngủ, hơi thở bình ổn nhẹ nhàng phả ra.

Tiểu Ngọc Nhi mỉm cười, tay cầm một vật gì đó cất kỹ, rửa mặt kỹ bằng nước ấm, sau đó leo lên trên giường của công chúa.

Tựa hồ cảm giác được Tiểu Ngọc Nhi lên nằm, Cửu công chúa nói mê hai tiếng, thân thể dịch vào bên trong. Tiểu Ngọc Nhi thổi tắt ngọn nến, lặng lẽ nằm xuống. Hoàn cảnh như vậy cũng không làm Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy buồn ngủ, ngược lại nàng càng ngày càng thanh tỉnh, hai mắt nhìn chăm chăm vào nóc giường.

Nàng biết rõ vấn đề của mình ở môn mị công này, nàng cũng có thể nói là một thiên tài, dùng tấm thân xử nữ, tuổi còn nhỏ mà đã sở hữu được thành tựu như vậy quả là cực kì hiếm thấy. Nếu như nữ tử năm xưa truyền thụ mị công cho Cơ Như Tích còn sống mà chứng kiến được thành tựu của Tiểu Ngọc Nhi, người nhất định sẽ mừng rỡ như điên, môn công pháp này không biết bao nhiêu năm rồi đều chưa xuất hiện qua kỳ tài ngút trời. Nhưng, cũng vì nàng tiến bộ quá nhanh, thực lực quá mạnh mẽ nên nguyên âm trong cơ thể đã lớn tới cực điểm, thậm chí mơ hồ xuất hiện dấu hiệu phản phệ.

Nếu thay một người khác luyện mị công, sợ là đã sớm làm theo thường lệ, bắt đầu hút lấy mười phần dương khí nam tử để điều hòa âm dương trong cơ thể nhằm giải trừ nguy cơ. Tiểu Ngọc Nhi ngược lại không làm như vậy, có lẽ là do từ nhỏ sống ở trong kỹ viện, đối với chuyện nam nữ trời sinh có chút kháng cự. Chuyện như vậy đúng quả là rất buồn cười, một tiểu cô nương xuất thân kỹ viện lại có một tính cách tinh khiết đến như vậy... Đây không phải là cái đạo lý vốn là nghề viết

phần mềm máy tính nhưng khi về nhà lại lười đụng vào con chuột hay sao?

Nguyên âm tựa như quái thai không ngừng bành trướng ở trong người, đè nén kỳ kinh bát mạch của Tiểu Ngọc Nhi, nhiều lúc khó chịu quá nàng hận không thể cầm dao chọc mười bảy mười tám cái lỗ thủng trên người mình để có thể dễ chịu một chút. Nhưng nàng vẫn kiên trì!

Cửu công chúa đã chìm vào giấc ngủ say, nằm im không nhúc nhích, Tiểu Ngọc Nhi từ từ ngồi dậy, bàn tay nhỏ bé nhu hòa đặt lên trên lưng của Cửu công chúa, điểm nhẹ ngón trỏ. Ở giữa lưng, một đạo chân khí yếu ớt theo đầu ngón tay lập tức tiến vào trong cơ thể của Cửu công chúa, chạy một vòng vào các chỗ yếu huyệt, sau đó dần dần biến mất.

Tiểu Ngọc Nhi nhẹ nhàng thở ra, Cửu công chúa không làm nàng thất vọng, quả nhiên cũng là tấm thân xử nữ. Chính xác mà nói, Cửu công chúa thân là hoàng tộc, dù sao trên người cũng tồn tại huyết mạch Thập Nhị Long Kỵ ngàn năm trước, kinh mạch trên thân thể của nàng hơn hẳn người thường, đương nhiên nguyên âm của nàng so với nữ tử tầm thường càng cường đại hơn.

Tiểu Ngọc Nhi âm khí đại thịnh dĩ nhiên sẽ không hấp thu nguyên âm của Cửu công chúa, làm như vậy chỉ khiến cho nàng ta chết nhanh hơn mà thôi. Cái nàng muốn làm chính là phương pháp xử lý mà mấy năm qua trầm tư suy nghĩ---chính là tìm kiếm một nữ nhân trong hoàng tộc hoặc vương tộc, đem âm khí mạnh mẽ trong cơ thể của mình cấp sang cho nàng ta. Đây chính là biện pháp duy nhất không cần sử dụng nguyên dương...Tiểu Ngọc Nhi có lẽ cũng không biết, mị công chân chính vốn chính là luyện theo cách này!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 209: Hiếu lằm

Q.3 - Chương 209: Hiếu lằm

Nhiều năm trước, vị nữ tử kia chính là vì muốn cứu giúp vị muội muội bị liệt bẩm sinh mới sáng tạo ra môn công pháp mị công này. Đầu tiên phải dùng thân thể của mình luyện đến nguyên âm cực đại, sau đó đem một phần nguyên âm đồng trình này độ nhập vào trong cơ thể của muội muội để kích khởi sinh cơ của kinh mạch trong cơ thể nàng ta, dùng nguyên âm gột rửa xương cốt (nguyên văn dịch cân tủy tủy), cải tạo lại thân xác! Rất may mắn là nàng đã thành công. muội muội của nàng đã khôi phục thân thể, hoạt động tự nhiên như người bình thường.

Điều thú vị là nữ tử này tưởng rằng đã xong, nhưng hơn hai mươi năm khổ công làm cho nàng hình thành thói quen ăn sâu, một ngày không luyện công liền cảm thấy bứt rứt khó chịu trong người. Nguyên âm của nàng đã mất, nhưng công pháp là do nàng tạo ra. Nàng bắt đầu tu luyện lại, tốc độ dĩ nhiên là đáng sợ hơn người. Trong thời gian chưa đến hai năm tu luyện đã hơn hẳn mười năm khổ công. Hơn nữa nàng luyện lại nguyên âm làm cho nó thủy chung vẫn bảo trì ở mức đỉnh phong hợp lý, tuyệt không để nửa phần bành trướng.

Dần dần, nàng phát hiện môn công pháp này có chỗ diệu kỳ, chính là tướng mạo của nàng vốn thường thường không có gì nổi bật, nhưng sau khi tu luyện càng ngày lại càng xinh đẹp ra. Mỗi cái nhăn mày hay mỗi nụ cười, nhất cử nhất động đều có thể làm cho vô số nam tử phải chết mê chết mệt. Khi đó tuổi nàng đã gần bốn mươi nhưng vẫn có nguyên một đám nam nhân tuổi từ mười lăm đến bảy mươi lăm như si như say, chỉ cầu nhận được một nụ cười của nàng.

Công pháp thần diệu như thế, nàng đương nhiên là không nỡ vứt bỏ. Đáng tiếc là trong lúc truyền bá môn công pháp này, không biết từ lúc nào lại thất truyền một bước mấu chốt kia. Từ đó trở đi, môn công pháp kì diệu này bắt đầu được xem là mị công. Những nữ nhân không thể khống chế được nguyên âm kia thì nảy ra suy nghĩ đầu tiên chính là muốn tìm nam nhân để điều hòa...Mị công này sớm đã mất đi ý niệm ban đầu của nó.

Tiểu Ngọc Nhi ở trên phương diện của môn công pháp này quả thật là một nhân vật thiên tài. Hơn nữa để đạt được đảm lượng và sự quyết đoán như nàng là cực kì khó khăn. Nàng cũng không tùy tiện tìm một nữ nhân vì không phải nữ nhân nào cũng có thể hấp thu được nguyên âm của nàng. Nàng lựa chọn Cửu công chúa là vì nàng ta là huyết mạch của hoàng tộc, có thiên phú dị bẩm, tuyệt đối có thể chịu đựng được phần đại lễ này.

Tiểu Ngọc Nhi là một người không chịu khuất phục, nàng nghĩ ra được biện pháp này để khẳng định một điều...Không phải nói ta không thể khống chế được nguyên âm sao? Được lắm, ta liền đem nguyên âm vất vả luyện thành chuyển qua người nàng ta, rồi bắt đầu luyện lại. Nếu đã từng có kinh nghiệm tu luyện lần thứ nhất, lần thứ hai còn sợ gặp khó khăn sao?

Không thể không nói rằng với câu nói trên nàng đã đánh cuộc rất đúng. Hơn nữa, nàng cũng có một ý định, xung phong nhận việc tiếp cận Tần Phi là bởi bên cạnh hẳn có một vị công chúa huyết mạch hoàng tộc. Cửu công chúa có thể hoàn thành tâm nguyện của nàng lúc trước, đồng thời không phải là sẽ biết được nhiều chuyện về Tần Phi hay sao? Tiểu Ngọc Nhi cũng không phải là vì Ngụy Vũ Tốt mà chui đầu vào nơi nước sôi lửa bỏng ai cũng quyết từ chối này.

Trong lòng nàng là bởi vì Cơ Như Tích nên mới giúp cho Ngụy Vũ Tốt. Nàng không tin tưởng vào đám người vong quốc này. Dựa vào một đám hải tặc, một đám sơn tặc thì có đánh với chỉ với một nhóm nhỏ Sở quân sợ rằng cũng không thắng được. Vậy thì ở đâu có khả năng đánh đổ đế quốc khổng lồ này đây. Có công phu, thì nên tiết kiệm sức lực mà làm chuyện khác đi! Trên đời này, người mà Tiểu Ngọc Nhi quan tâm nhất chỉ có mỗi Cơ Như Tích mà thôi.

Cho dù là Thôi Khải Hiếu, Tiểu Ngọc Nhi cũng chỉ thỉnh thoảng cùng y trêu chọc, như thế chẳng phải là làm y động chân tâm sao? Thôi Khải Hiếu biết rõ tiểu nha đầu này không thể động vào, lần đó y tức giận bất bình trốn vào trong nhà xí, một tay chống tường, nghiêng răng nghiêng lợi phát tiết. Quản được sao? Đồng thời hẳn âm thầm phát thề, nếu

nha đầu kia còn dám trêu chọc nữa thì lần sau cũng không cần chú ý đến thể diện nữa, phải tóm lấy nàng làm cho...quyết không thể không làm!

Nhưng mỗi một lần như vậy, Thôi Khải Hiếu vẫn là trở lại nhà xí, trong lòng bực dọc một tay chống tường, tay kia thì...

Tiểu Ngọc Nhi ôn nhu lẩm bẩm: "Cửu điện hạ, chờ một chút Tiểu Ngọc Nhi sẽ đem nguyên âm truyền cho ngươi. Nguyên âm to lớn như vậy, ắt hẳn lúc đầu có thể ngươi sẽ không quen, thân thể cũng sẽ bài xích, có chút đau đầu, tứ chi vô lực...Thậm chí, cái chuyện kinh nguyệt kia của nữ nhân sẽ xảy ra thất thường. Tuy nhiên, Tiểu Ngọc Nhi không có tâm tư làm hại ngươi, ta tin tưởng vào thể chất huyết mạch hoàng tộc của ngươi. Chỉ sau một thời gian thôn phệ hết phần nguyên âm này, đối với ngươi chỉ có tốt chứ không có xấu..."

"Ta biết rõ ngươi không thích tu luyện, nhưng nguyên âm ngoại trừ trợ giúp chân lực, cũng có công hiệu trú nhan hộ thể. Ngươi xem, có được nhiều lợi lắm đó! Chỉ phải chịu một hai năm không quen mà đổi lại được mỹ lệ cả đời."

Tiểu Ngọc Nhi vừa nói vừa dùng ngón tay huy động liên tục, điểm lên mười tám chỗ huyết đạo của Cửu công chúa. Công chúa vốn đã ngủ say, nay lại càng hôn mê, quyết không có khả năng tỉnh lại.

Tiểu Ngọc Nhi ngọt ngào cười, nàng nâng Cửu công chúa ngồi dậy, nhẹ nhàng cời nút thắt tiết y của nàng, tiết y tơ tằm theo làn da nhẵn nhụi trắng như tuyết dần dần rơi xuống, xuân quang hoàn toàn lộ ra.

"Dáng người của công chúa quả thật rất đẹp, làn da này, khuôn mặt này, dáng người này, Tiểu Ngọc Nhi mặc dù là nữ tử cũng không thể nhìn được phải động tâm." Tiểu Ngọc Nhi ha ha cười nói: "Cởi bỏ y phục của ngươi cũng không phải là ta có ý gì xấu đâu! Nguyên âm nhập vào cơ thể vốn không phải là hàn ý bức nhân, ngược lại là dục hỏa đốt thân. Ta và ngươi phải cùng nhau xích lửa mới có thể phát tán nhiệt hỏa trì trệ trong cơ thể. Nếu mặc quần áo sẽ gặp đại họa!"

Nàng cuối cùng vẫn là tính cách của một tiểu cô nương. Nàng tình nghịch đưa tay nhẹ nhàng sờ trước ngực của Cửu công chúa, lại đưa tay

so sánh với cái của mình, so ra có chút co dãn hơn nên không khỏi đổ kỵ mà lẩm bẩm nói: "Nữ nhân hoàng gia quả thật sung sướng, tử nhỏ ăn ngon, bồi dưỡng tốt. Ta vốn cảm giác được mình vốn đã đủ, không nghĩ tới so với ta còn muốn lớn hơn, đàn hồi hơn!."

Tuy nhiên, nữ nhân luôn biết tự an ủi mình, Tiểu Ngọc Nhi nghĩ lại, nhướn mày nói: "Nói không chừng là do Tần Phi đã từng sờ qua thì so với ta mới lớn hơn một chút. Lão nương tương lai sẽ lập gia đình, khi đó tất nhiên thẳng được người!"

Cửu công chúa mê man hoàn toàn không biết Tiểu Ngọc Nhi đang nói làm nhảm gì, y phục trên người nàng đã bị cởi ra hết, ngay cả chăn mền đều bị để qua một bên. Tiểu Ngọc Nhi không tiếp tục nói nữa, đem y phục trên người mình toàn bộ cởi ra, nàng trần truồng đi đến bên cạnh Cửu công chúa.

Quần áo, chăn mền, gối đầu bị vứt lung tung ở trên giường, Tiểu Ngọc Nhi đẩy chúng ra lấy một khoảng trống rồi đặt Cửu công chúa xuống đó. Chỉ cần ai nhìn thấy một cảnh này cũng đủ để huyết mạch sôi sục, không cách nào kiềm chế. Tiểu Ngọc Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ vẻ khinh thường.

Nàng vốn không phải xuất thân danh môn, cũng không có sư phụ ỉn, kiến thức thì hạn hẹp. Trên đời này, chí ít là có một trăm loại phương pháp truyền nguyên âm, đến ngay cả Tần Phi cũng chỉ biết đến mười bảy mười tám loại. Nhưng, Tiểu Ngọc Nhi chỉ biết có một loại--- Đó là hai người mặt đối mặt, rốn đối rốn...

Hài tử nào trước lúc sinh ra, khi ở trong cơ thể mẹ đều dựa vào cuống rốn để tiến hành nội tức. Sau khi sinh ra mới bắt đầu biết hô hấp! Vì thế cuống rốn vốn là nơi nguyên khí xuất nạp. Chỉ là sau khi sinh ra, không dùng đến nữa mà thôi.

Tiểu Ngọc Nhi đã từng được giới thiệu qua pháp môn trong mị công, chính là phương pháp điều hòa nguyên âm muốn hoàn thành phải bắt đầu từ rốn...

Chỉ có điều lúc này, Tiểu Ngọc Nhi làm phương pháp trái ngược, theo công pháp là muốn làm theo cách này để hấp thu nguyên âm của người

khác, nhưng Tiểu Ngọc Nhi lúc này lại đem nguyên âm của mình truyền ra.

Nàng hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại, hô hấp dần dần đình trệ mà chuyển thành hô hấp bằng nội tức. Nguyên âm bắt đầu chuyển động, không ngừng bành trướng tại khí hải.

Nàng cảm giác nguyên âm bên trong đã muốn bành trướng đến mức có thể bạo phát ra bất cứ lúc nào. Thoạt nhìn bên ngoài, Tiểu Ngọc Nhi trần truồng, tiểu phúc bằng phẳng, eo nhỏ lưng thon, dáng người nhỏ nhắn chữ S khiến người ta phải trợn mắt há mồm.

Nàng chậm rãi tiến dần tới sát Cửu công chúa, thân thể hai thiếu nữ tuyệt mỹ sát lại một chỗ, tiểu phúc dán chặt vào nhau.

Nguyên âm tựa hồ tìm được nơi phát tiết, không ngừng xoay chuyển muốn xông ra.

Trong lòng Tiểu Ngọc Nhi mừng thầm, xem ra ý nghĩ của mình không sai, quả nhiên có thể được!

Đang lúc cực kì vui vẻ, cửa phòng đột nhiên bị người ta đẩy ra, một người như thiểm điện lướt vào trong phòng.

Tiểu Ngọc Nhi hoảng sợ vạn phần, nhưng việc vận chuyển nguyên âm đang đến hồi khẩn yếu quan đầu, nàng không dám có một chút lơ là, động đậy. Nếu không, nhẹ thì chân khí hỗn loạn biến thành phế nhân, nặng thì nguyên âm bạo thể, chết vô cùng thê thảm.

Tiểu Ngọc Nhi hoa dung thất sắc mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn ra.

Khuôn mặt Tần Phi kinh ngạc nhìn Cửu công chúa nằm sấp ở trên người Tiểu Ngọc Nhi, hắn là một đại nam nhân, không thể không biết hai nữ nhân đang làm chuyện gì. Hô hấp của hắn có chút nặng nề, mồ hôi chảy ra làm ướt cả y phục. Trên đường hắn dùng tốc độ nhanh hơn ngựa Tây Vực để chạy về, liệu dễ dàng sao?

Tiểu Ngọc Nhi đột nhiên nghĩ đến một chuyện đáng sợ, nàng cố hết sức dùng thanh âm yếu ớt nói rằng: "Tổng trấn đại nhân, không phải như người nghĩ..."

Tần Phi một tay sờ lên cằm, nói: "Ta nghĩ cái gì hả? Ta chỉ nghĩ mị công quả nhiên kỳ diệu, chẳng những có hiệu quả với nam nhân, hiện

tại ngay cả nữ nhân cũng..."

Hắn giơ lên ngón tay cái: "Người được lắm!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 210: Biện pháp duy nhất

Q.3 - Chương 210: Biện pháp duy nhất

Trong phong trần ngập không khí quý dị, hai cổ thân thể mỹ diệu áp vào nhau cơ hồ có thể chọc mù tròng mắt của nam nhân, sau một khắc có thể sẽ có đổ máu, sẽ có người chết. Nhưng giờ khắc này chỉ có cảnh tượng ướt át, cảnh tượng kiều diễm!

Tiểu Ngọc Nhi biết không thể kéo dài hơn được nữa, lúc Tần Phi phá cửa xông vào, nguyên âm trong cơ thể nàng đã bành trướng tới cực điểm. Nếu như không lập tức truyền sang cho Cửu công chúa thì sẽ dẫn đến nguy hiểm, có thể bạo thể mà chết. Tuy nhiên, trong thời gian ngắn đang truyền nguyên khí qua Cửu công chúa thì nàng chính là một nữ tử yếu nhược trói gà không chặt, Tần Phi chỉ cần dùng một đầu ngón tay cũng có thể giết chết nàng.

Trái cũng chết, phải cũng chết. Tiểu Ngọc Nhi buồn bã ngẩng đầu nhìn Tần Phi, trong ánh mắt tràn đầy sự không cam lòng cùng với tuyệt vọng. Sợi lông mi dài khẽ run rẩy đọng vài giọt nước mắt trong suốt, khuôn mặt đầy vẻ chờ mong và hy vọng. Trên đời này không có nhiều nam nhân thấy được dung nhan kiều diễm như vậy mà thần sắc còn có thể bảo trì trấn định được.

Trong lòng Tần Phi mềm nhũn, tinh thần cơ hồ sẽ bị tước đoạt. Nếu không phải hắn thiên phú hơn người, hơn nữa lại là một niệm tu, sợ rằng sẽ bị mất đi phương hướng.

"Lớn mật, dám ở trước mặt ta giở trò đùa giỡn sao!" Tần Phi lập tức tỉnh táo lại, hắn khẽ giang tay ra, cách không cầm thân thể Cửu công chúa ở dưới thân của Tiểu Ngọc Nhi ném ra, thân thể là lướt mềm mại

trắng như tuyết kia rơi nhẹ xuống giường, Cửu công chúa tựa hồ thấp giọng hừ nhẹ một tiếng nhưng vẫn không tỉnh lại.

Tiểu Ngọc Nhi đã bị nguyên âm bức đến mức sắp phải phát điên, dưới thân đột nhiên trống rỗng, nguyên âm đang chuẩn bị xuất ra bên ngoài đột nhiên lại không có chỗ phát tiết, trong khoảnh khắc tràn vào trong kỳ kinh bát mạch. Nàng không phải là dạng người giống như Tần Phi nên đột nhiên bị nguyên âm phản phệ, ngay cả bất tử cũng muốn mất đi nửa cái mạng.

Tiểu Nguyệt Nhi mãnh liệt thả người bổ nhào về phía Tần Phi, bàn tay nhỏ khẽ vung lên, năm ngón tay chia ra nhắm về các nơi yếu huyệt của Tần Phi.

"Muốn chết sao!" Tần Phi bất động như sơn. Hắn đợi Tiểu Ngọc Nhi vừa bay lại gần, lập tức một chưởng đem nàng quất văng ra.

Tiểu Ngọc Nhi chỉ trông cậy vào mị công mà thôi, tu vi so với Tần Phi căn bản là cách nhau xa vạn dặm, cơ bản là chẳng có điểm võ vẽ gì. Một chưởng của Tần Phi nhìn như rất nhẹ nhàng lại đánh cho nàng ta hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Ngọc Nhi ngất xỉu ngã xuống giường, yên lặng nằm ở bên người Cửu công chúa, nhưng bên trong thân thể của nàng vẫn hoạt động, nguyên âm thả sức xoay chuyển khắp nơi trong kinh mạch. Thậm chí có thể thấy kinh mạch ở trên da thịt của nàng đang không ngừng bành trướng. Máu lưu thông nhanh hơn. Sắc mặt của Tiểu Ngọc Nhi càng ngày càng hồng, trông rất đáng sợ.

Tần Phi nhú chặt lông mày bèn đi đến trước giường rồi lập tức phong bế khí hải của Tiểu Ngọc Nhi. Ngón tay hắn vừa tiếp xúc vào yếu huyệt Tiểu Ngọc Nhi liền cảm thấy có chút không ổn liền nâng thân thể nàng nâng dậy rồi rót vào trong cơ thể nàng một cỗ chân khí. Sau khi cẩn thận kiểm tra sơ qua một vòng. Tần Phi cảm thấy xấu hổ khẽ cười một tiếng...Thì ra mình hiểu lầm, Tiểu Ngọc Nhi không phải hấp thu nguyên âm của Cửu công chúa mà là muốn đem nguyên âm của mình truyền ra ngoài.

Chuyện này rõ ràng làm cho Tần Phi cảm thấy an tâm hơn.

Ở trong bút kí của Thủy Tình Không đã từng ghi lại, môn mị công này có hai phương pháp tu luyện, đương nhiên đồng thời có thể tu luyện song song cả hai. Đó là người tu luyện có thể dùng nguyên dương của nam nhân để điều hòa, cũng như tăng cường, mặt khác cũng có thể hấp thu nguyên âm nữ nhân làm cho nguyên âm của mình càng cường đại hơn, đồng thời cũng có thể hấp thu càng nhiều nguyên dương của nam nhân.

Tần Phi là do lo lắng điều này, mới gấp rút chạy như điên từ thành La Quang về thành An Châu. Hắn được xem là người có kiến thức rộng rãi, công pháp thần bí ghi lại trong Thiên Ngân đều đã đọc qua, bút kí Thủy Tình Không bao quát toàn diện, ở trong cấm cung nhìn thấy kỹ nghệ của các tiên nhân lưu lại, hơn nữa còn được hun đúc trong giai đoạn huấn luyện ma quỷ ở Giáo Tập Ty. Chỉ cần dùng ánh mắt đọc lướt qua mà nói, Tần Phi ở trên đời này xếp thứ hai thì...quả thực không còn ai dám xưng đệ nhất.

Tần Phi đương nhiên cũng biết thân thể Cửu công chúa hoàn toàn có thể chứa được nguyên âm của Tiểu Ngọc Nhi, đối với Cửu công chúa mà nói thì hoàn toàn có lợi. Trước mắt, Tiểu Ngọc Nhi mặc dù đã bất tỉnh, nhưng vẫn là một bộ dáng diễm đam đáng yêu, quả thật làm cho người ta không thể nổi lên ác ý.

Tần Phi thở dài một hơi, kéo chăn mền qua đắp cho hai người, ngón tay liên tục điểm, làm cho Tiểu Ngọc Nhi tỉnh lại.

"Chân khí trong cơ thể người bạo phát, nguyên âm cường đại." Tần Phi nhún vai, nói: "Vừa rồi ta nghĩ người muốn làm hại nàng ta, cho nên...Nhưng mà người cũng không thể trách ta. Người tiến vào phân sở An Châu, tiếp cận ta vốn là có mục đích. Ta không biết biện pháp vận công của người, người nói cho ta biết, ta mới có thể cứu được người."

Tần Phi nói không khoa trương, kỳ thật hắn rất hiểu rõ, hoàn cảnh của Tiểu Ngọc Nhi bây giờ rất nguy hiểm, bất cứ lúc nào có thể bạo thể mà chết.

Tiểu Ngọc Nhi từ từ tỉnh dậy, hai mắt mọng nước, nàng trừng trừng nhìn Tần Phi. Nữ nhân vĩnh viễn không chịu nhận là mình sai, bất luận

nàng ta là nữ nhân mười sáu hay sáu mươi tuổi đều giống nhau. Tiểu Ngọc Nhi đương nhiên tức giận, vốn hết thảy đều nằm trong kế hoạch đột xuất nguyên âm, tất cả đều đang suôn sẻ, không nghĩ Tần Phi đột nhiên xuất hiện, ngăn chặn giai đoạn khẩn yếu nhất. Bây giờ tính mạng như ngàn cân treo sợi chỉ, lại hỏi làm sao để cứu mình---điều này không phải là vô nghĩa sao?

"Chết cũng chết rồi, cũng không có gì lớn lao." Tiểu Ngọc Nhi trách mắng: "Ngọc Nhi chỉ cầu được chết nhanh, tổng trấn đại nhân cho ta được chết thống khoái đi."

Tần Phi gãi nhẹ đầu, khẽ nói: "Để ta nghĩ thử biện pháp."

Cửa sổ đột nhiên vang lên vài tiếng động nhẹ. Đúng vậy, quả thật là tiếng động, Tần Phi kinh ngạc quay đầu nhìn lại, mấy tiếng này chính là lúc còn nhỏ, Tôn Hạc sử dụng làm ám hiệu gọi hắn ra ngoài luyện công. Hắn đương nhiên còn nhớ rất rõ ràng, chẳng lẽ lão tử đầu này lại tới đây?

Tần Phi biết rõ Tiểu Ngọc Nhi hiện tại nguy hiểm trong sớm tối, động nhẹ cũng sẽ gặp vấn đề. Hắn ra tay nhanh như điện, phong bế huyết khí đang sôi trào của Tiểu Ngọc Nhi, tạm thời giúp nàng khống chế cục diện, sau đó lách mình ra khỏi cửa phòng.

Người đứng trong sân quả nhiên là Tôn Hạc, trên mặt lão còn mang theo một bộ mặt nạ da người. Lão nhìn thấy Tần Phi ra ngoài, Tôn Hạc khẽ hỏi: "Rước lấy phiền phức à?"

Tần Phi kinh ngạc hỏi ngược lại: "Tại sao người vẫn lại ở An Châu, không phải đã đi đại mạc rồi sao?"

Tôn Hạc tức giận nói: "An Châu mặc dù là cái địa phương tồi tàn, nhưng cũng là cái thành trấn, cả đời này ta không chịu được khổ cực, muốn ta suốt ngày ngồi xổm trên thảo nguyên, đi theo những tên mọi rợ kia, ăn thịt nướng thì ta không quen. Còn bắt ta uống mã nãi tửu(DG: sữa ngựa) chua như dấm, không bằng giết ta đi thì hơn. Lão nhân gia ta đi một chuyến trên thảo nguyên, giúp Thác Bạt Liệt hù dọa vài tên tộc trưởng bộ tộc kia, xong liền lui về An Châu, quan tâm bảo vệ tiểu đồ đệ bảo bối của ta không được sao! Người đi mấy ngày nay,

lão nhân gia ta tất nhiên thỉnh thoảng đến phân sở xem, chuyện tiểu nha đầu phiến tử kia có thể dấu diếm được ta sao? Tuy nhiên, nàng đối với Cửu công chúa đúng là không có ác ý gì, cho nên lão nhân gia ta cũng chẳng muốn ra tay khiến trách nàng...Lại nói, đồ ăn Túy Giang Nam thật sự không tệ, các cô nương trong Đình Hương Hồ Đồng phía nam thành quả thật xinh đẹp, thủ pháp xoa bóp lại càng..."

Xem ra sư phụ lại bắt đầu không nghiêm chỉnh rồi, Tần Phi dứt khoát cắt đứt lời của lão: "Bên trong có người sắp chết, lão còn có tâm tình ở chỗ này nói chuyện sao?"

Tôn Hạc lười biếng ngồi chồm hổm xuống cái ghế đá ở trong sân, uể oải nói: "Đồ đệ ngoan, người vốn là chân truyền lão nhân gia ta, công lực không phải nhỏ. Vừa rồi phong bế nguyên âm trong khí hải của tiểu cô nương người ta, thủ pháp tương đối tốt. yên tâm, trừ phi người phong bế sai chỗ, nói cách khác, lão nhân gia ta dùng thanh danh cả đời đảm bảo, tối thiểu trước trời sáng nàng ta không thể chết được..."

Từ xa truyền lại tiếng gà gáy, sắc trời đang tối đưa tay ra không thấy được năm ngón, đây không phải là thời khắc bào hiệu trời sắp sáng sao?

"Nàng ta còn chưa đến mức phải chết." Tần Phi nói: "Chỉ tiếc ta không biết cứu nàng ấy như thế nào!" Tần Phi liếc Tôn Hạc một cái, tăng thêm ngữ khí: "Chỉ sợ lão nhân gia người cũng không biết chăng?"

Tôn Hạc cười lạnh nói: "Tiểu hài oánh rằm cũng đã học được chiêu khích tướng rồi sao? Trong bụng của sư phụ người chứa bao nhiêu thứ, há người có thể biết rõ sao? Biện pháp có rất nhiều, chỉ sợ người không dám dùng thôi."

"Chỉ cần người dám nói, ta việc gì lại không dám dùng." Tần Phi ngạo nghễ nói.

Tôn Hạc cười hắc hắc: "Người cũng biết là nàng ta tu luyện mị công, hơn nữa luyện không tồi. Cũng bởi vì tẩm thân xử nữ, tiến cảnh quá nhanh nên mới khó khống chế được nguyên âm tạo thành. Biện pháp

giải quyết có hai cái, một là dựa theo cách truyền mị công của nàng ta, đem nguyên âm của nàng ta chuyển qua Cửu công chúa."

"Cái này có lẽ không cần bàn nữa rồi!" Tôn Hạc nói tiếp: "Chưa nói đến việc thân thử nam nữ vốn bất đồng, riêng cách vận hành nguyên âm cùng chân khí quá khác biệt, chỉ cần sai một chút, nha đầu kia chỉ có một con đường chết. Đương nhiên Cửu công chúa cũng bị chôn theo cùng rồi, cái này rất nguy hiểm, hãn người cũng không muốn gánh vác trách nhiệm này đúng không?"

"Thế này không quá rõ ràng rồi sao?" Tần Phi nói: "Bỗng nhiên chết cả hai người, lão cho ta là kẻ điên sao?"

Tôn Hạc cười nói: "Vậy thì theo phương pháp thứ hai thôi, cái này rất đơn giản. Tuy rằng tiểu tử người trêu chọc rất nhiều cô nương, ở Đông Đô cũng rất phong lưu. Nhưng theo vi sư nhân thấy, người cũng chỉ mồm miệng ba hoa bốc phét, cũng chưa dám có hành động gì. Hiện tại hãn vẫn còn là một hoàng hoa khuê nam. Vậy thì tốt rồi, không cần Cửu công chúa phải xen vào. Người đem nguyên dương độ cho Tiểu Ngọc Nhi là sẽ lập tức sẽ cứu được nàng."

"Độ như thế nào?" Tần Phi cau mày nói.

Tôn Hạc nhảy lên cao, dùng thế sét đánh không kịp tránh, gõ một cái thật mạnh trên đầu Tần Phi, nhẹ giọng mắng: "Ngu ngốc, tiểu tử thú, thời điểm nên dần thì dần, lúc thông minh thì cần thông minh. Hiện tại cần thông minh, người lại biến thành dần độn...Nha đầu kia tu luyện vốn là mị công, chỉ cần người làm nam nhân tìm vui...Người hiểu không? Chính là...Ài, nha đầu kia sẽ đem nguyên dương của người mà hấp thu."

Tần Phi sờ lên cằm, hai mắt nhìn Tôn Hạc: "Lão đầu, ta đọc sách không ít, lão không cần phải lừa ta!"

"Nói nhảm, người cho rằng nữ tử tu luyện mị công nhiều năm như vậy, thái âm bổ dương là như thế nào? Hấp thu nguyên dương là như thế nào? Chẳng lẽ các nàng dùng ánh mắt sao? Còn không phải giang hai chân ra, ái chà chà rồi đem người hấp thu là được kha khá!" Tôn Hạc trừng mắt liếc hãn một cái: "Nhanh đi, sư phụ ở chỗ này canh chừng

cho người! Thề không nhìn lên người!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 211: Hoàn mỹ giao hòa

Q.3 - Chương 211: Hoàn mỹ giao hòa

Trong đình viện tối đen như mực, không khí tĩnh lặng, Tần Phi trầm mặc một lát rồi lập tức đi vào gian phòng.

Tôn Hạc ngồi xồm trên ghế đá, vuốt râu dưới cằm ra chiều đắc ý. Trong lòng lão thầm nghĩ, với công lực của lão nhân gia ta nếu muốn giúp người cứu tiểu nha đầu kia, chỉ cần nhấc một tay là xong chuyện. Nhưng ngược lại lão nhân ta lại không muốn làm, cho người đi tiêu hồn một chút. Tiểu tử thúì, chờ người biết rõ thân phận của mình, người mới hiểu rõ khổ tâm của lão nhân gia ta là như thế nào. Nguyên dương của người há lại để ột nữ tử mị công như nàng ta có thể thôn phệ được sao? Nàng ta có thể hấp thu được dễ dàng sao? Hừ! Việc này cũng có chỗ tốt, tương lai người sẽ phải cảm tạ lão nhân gia ta...

Tần Phi chậm rãi đi vào phòng, Tiểu Ngọc Nhi đang kiệt lực đối đầu với đám nguyên âm hỗn độn, mồ hôi rơi ra như mưa, làm cho chăn mền quần trên người đều ướt đẫm.

Cửu công chúa ngủ bên cạnh nàng căn bản không biết đêm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nên vẫn thờ nhíp nháng như cũ, mơ lấy giấc mơ đẹp của nàng.

Tần Phi đi đến bên giường, lẳng lặng nhìn Tiểu Ngọc Nhi, khẽ nói: "Nghe nói nguyên dương của ta có thể cứu được người. Nhưng đây là một lựa chọn nan giải. Không cứu người, người tất nhiên sẽ chết. Nhưng dùng phương pháp này cứu người, chỉ sợ người cũng sẽ thất cố. vậy ta hỏi người có đồng ý làm không? Hoặc là người có biện pháp nào khác chăng?"

Mồ hôi trên trán của Tiểu Ngọc Nhi cuồn cuộn chảy xuống, nghe thấy lời nói của Tần Phi, nàng bỗng tỉnh táo hẳn, mắt lạnh nhìn Tần Phi,

nghiến rằng nói: "Quá buồn cười, ai dạy người cái phương pháp xử lý dần dần như vậy? Người dám đụng đến một nữ nhân luyện mị công...Đừng cho ta bị như vậy là người có thể khi dễ ta, chỉ cần người thật sự dám...Ta nhất định làm dương khí của người mất sạch, biến người thành cái xác khô!"

"Quả nhiên là luyện mị công." Tần Phi chậm chậm thở dài, trêu chọc: "Ta còn tưởng rằng người nói nếu ta đụng người, người liền thắt cổ, nhảy xuống giếng hay đại loại là làm cái gì khác cơ đấy."

"Ta sẽ không làm vậy!" Tiểu Ngọc Nhi cười lạnh nói: "Nữ tử chúng ta há lại sợ đụng chạm với nam nhân. Chỉ có điều là nguyện ý hay không mà thôi, ta vốn không muốn, nhưng tình thế không thể làm được gì khác. Hôm nay ta không thể động đây, mặc cho người ta hiếp đáp. Người lại kiếm ra cái cớ để làm nhục ta. Ta nói cho người biết, hoặc là người giết ta ngay đi, có làm điều gì trên thân thể ta, ta cũng không biết được. Nhưng nếu người không giết ta, chỉ cần dám đụng chạm vào ta, ta cam đoan người phải chết chính là người."

"Người nghĩ ta muốn cùng người...làm chuyện này sao?" Tần Phi cười lạnh nói: "Với công phu này, không bằng ta làm với cô nương bên cạnh. Luận về dáng người, tướng mạo, khí chất, thân phận...Không phải là hơn người sao? Nhìn xem ngực của người ta kìa, nhìn lại người đi...Ta không phải đem cảm quan của mình vất đi sao?"

"Người..." Tiểu Ngọc Nhi then quá hóa giận, vừa rồi đã bị Tần Phi nhìn bằng hết, tuy rằng bây giờ có đắp chăn, tuy nhiên cảm giác so với trần như nhộng có gì khác nhau chứ, đâm ra trong lòng lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Đúng vậy, giờ phút này nàng muốn đưa nguyên âm xuất ra cũng không còn kịp nữa rồi. Biện pháp duy nhất chính là hấp thu nguyên dương của nam tử đang đứng trước mặt này, hẳn vốn là thiên tài, tu vi tinh thâm, tuổi trẻ mà đã có phong phạm cao thủ. Tiểu Ngọc Nhi có thể cảm nhận được nguyên dương của người này vô cùng cường đại. Chỉ cần nàng nhận được nguyên dương của Tần Phi, công lực không những hoàn hảo như lúc ban đầu mà còn có thể cao thêm một bậc!

Nguyên âm trong cơ thể nàng liên tục trùng kích, không ngừng đánh sâu vào trong khí hải, phá vỡ cấm chế của Tần Phi.

Trong nháy mắt, thủ cước của Tiểu Ngọc Nhi đã có chút nhúc nhích, cảm giác đã khôi phục được một ít khí lực. Nàng thu hồi lãnh ý trên mặt, thay vào đó là một bộ dạng thanh thuần, thẹn thùng, hoảng sợ. Đối với nam nhân mà nói, loại nữ nhân phong tình vạn chủng đương nhiên rất tuyệt, nhưng phải là nữ tính thành thực mới là hoàn mỹ. Tiểu cô nương mười mấy tuổi ở đây lại làm bộ cố gắng kháng cự, càng làm cho người ta không thể nào kiềm chế được bản thân.

Tần Phi hiểu Tiểu Ngọc Nhi muốn làm gì, hần ngạo mạn nhìn tiểu cô nương e lệ kia.

Loại ánh mắt này, chính là khinh蔑, chính là vũ nhục mỉa công! Lập tức tới đây ngay, ta đường đường là đại nam nhân, há có thể sợ một nữ nhân như người sao?

Tiểu Ngọc Nhi linh hoạt từ trong chăn chui ra, phong thái nhu hòa quý ở trên mặt đất, hai tay nhẹ nhàng vòng sau lưng Tần Phi, ngón tay linh động vẽ xuống dưới, lập tức giải khai dây dưng của Tần Phi. Sau đó, cái miệng anh đào khẽ mở, cái lưỡi đình hương ân thầm thả ra, cái đầu nhỏ nhắn đã hướng đến vị trí giữa hai chân của Tần Phi...

Tiểu Ngọc Nhi chưa từng làm qua chuyện như vậy, nhưng không có nghĩa là nàng không biết. Mỉ công vốn chính là công pháp lấy lòng nam nhân, một người nam nhân càng đạt đến đỉnh phong khoái hoạt, càng vô lực kháng cự. Cho dù là nữ nhân không có tu luyện mỉa công cũng đều biết, thời điểm nam nhân ở trên đỉnh phong, chính là lúc hưng phấn nhất, nhưng lại là lúc yếu ớt nhất.

Trong lúc bất tri bất giác, hai người đã nằm lên trên giường. Cửu công chúa trong lúc ngủ mơ, cảm thấy vướng tay vướng chân, bèn trở mình, mặt hướng vào vách tường, cái miệng nhẹ nhàng lầm bầm vài câu. Lập tức hai người có được một khoảng không gian lớn. Tần Phi cùng Tiểu Ngọc đều biết rõ, nếu bọn họ không ra tay, Cửu công chúa nhất định sẽ không tỉnh lại...Cho dù phát sinh kịch chiến ở bên cạnh như vậy, nàng vẫn không thể tỉnh lại!

Hỏa nhiệt tiến nhập nơi ẩm ướt, phá tan mọi trở ngại, khai phá đảo nguyên lạ lẫm...

Lúc này, xuân sắc vô cùng...

Tần Phi thủy chung vẫn là bào trì tư thái trấn định, hẳn cảm giác được một tia quái dị. Đúng như vậy, Tiểu Ngọc Nhi chính là đang không ngừng thôn phệ nguyên dương của hắn. Vấn đề ở chỗ, Tần Phi cảm giác được rằng, nói là thôn phệ không đúng lắm, phải nói là nàng ta chủ động đem nguyên âm của mình truyền ra, cùng với nguyên dương của Tần Phi hoàn mỹ không tì vết đan vào cùng một chỗ. Thậm chí mơ hồ có dấu hiệu bị Tần Phi thôn phệ lại!

Cục diện như vậy làm cho Tiểu Ngọc Nhi rất chấn động. Nàng vốn luyện mị công, đương nhiên sẽ không có cảm giác trầm mê trong nhục dục. Trong lòng nàng cùng với Tần Phi đều giống nhau, cả hai vẫn tỉnh táo lắm. Nàng cảm giác được rõ ràng, nguyên âm tu luyện nhiều năm của chính mình, đang không ngừng bị thất thoát vào trong người nam tử này, ngược lại nàng muốn hấp thu nguyên dương của hắn lại thành ra tổn công vô ích.

Thân thể của nàng đã rơi vào sự khống chế của Tần Phi. Nàng đã hoàn toàn vô kế khả thi!

Nguyên âm cùng nguyên dương kết hợp, ở trong khí hải của Tần Phi không ngừng lắng đọng, thăng hoa, ngưng kết, rồi lại gột rửa kinh mạch, xoay chuyển vòng quanh thân...

Rốt cuộc, hai người cùng lúc đạt đến cao trào, một khắc đó, âm dương hai người dung hòa, Tần Phi triệt để thôn phệ nguyên âm của Tiểu Ngọc Nhi, thuận theo tự nhiên dung nạp vào thân thể.

Tiểu Ngọc Nhi thật sự tuyệt vọng, nước mắt theo khóe mắt rơi xuống...Nàng không có một phản kháng nào.

Nhưng rất nhanh chóng nàng cũng cảm giác có gì không đúng.Tần Phi thôn phệ nguyên âm của nàng, cùng nguyên dương hòa hợp làm một thể, chính là liên tục không ngừng hỗ trợ nàng.

Trong khí hải trống trải, kinh mạch khô kiệt của nàng, được hợp khí âm dương từ Tần Phi rót vào cơ thể, một lần nữa lại khôi phục sinh

cơ...

"Người..." Đôi mắt Tiểu Ngọc Nhi nhìn thẳng vào hắn, nàng cố gắng nhìn rõ nam tử ở trên người mình.

"Đừng nói chuyện...Dồn về một mối đi, người không chết được đâu."
Tần Phi khẽ nói.

Sống chết ở trước mắt, Tiểu Ngọc Nhi còn làm gì quan tâm nhiều đến vậy nữa cơ chứ? Nàng lập tức nghe theo lời Tần Phi bảo, đem chân khí thu nạp vào trong cơ thể rồi hướng chúng về khí hải đan điền, loại cảm giác hoàn mỹ này gần như làm cho nàng trầm mê ở trong đó...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 212: Hòa nhau một ván

Q.3 - Chương 212: Hòa nhau một ván

Chăn mền sớm đã bị đá bay đi đến nơi nào rồi, quần áo rải rác ở khắp nơi trong phòng. Mồ hôi làm cho giường đệm đều trở nên ướt nhẹp. Một trận rung động này này cũng không thể nào làm cho Cửu công chúa có thể tỉnh lại được...

Tiểu Ngọc Nhi hít vào một hơi thật sâu, tuy rằng tứ chi vẫn vô lực như trước, nhưng nội tức đã khá hơn nhiều rồi. Nhất là lúc nguyên âm bị khống chế, lại tiến hành một phen vận hành vào ra, rõ ràng đã xảy ra biến hóa kỳ diệu. Có lẽ cái được gọi là âm dương điều hòa chính là đạo lý này đây.

Là một truyền nhân mị công, Tiểu Ngọc Nhi đối với sự việc này cũng không cho là quan trọng. Ở góc độ của nàng, chính mình dùng thân thể khiêu khích Tần Phi, cho nên hậu quả kia tự mình phải gánh chịu. Quá trình cứ lặp đi lặp lại, vừa không đạt được mục đích cướp lấy nguyên dương của Tần Phi mà còn đánh mất đi trình tiết của mình và nguyên âm rơi vào người hắn. Nhưng vẫn có thu hoạch, chí ít làm cho tình trạng hiểm nguy vừa qua được giải trừ.

Thậm chí nàng còn mơ hồ cảm giác được, nếu tiếp tục tu luyện theo cách này, tương lai thành tựu không thể lường hết được. Rõ ràng dương khí của Tần Phi quả thật cường đại, hoàn toàn bổ khuyết vào những phần còn thiếu của nàng.

Tiểu Ngọc Nhi không nói gì, nàng chậm rãi đứng dậy rồi xuống giường nhặt từng món y phục rơi lả tả ở trên mặt đất. Nàng mặc lại y phục cho thân thể cực kì mỹ diệu ấy.

Tần Phi đan bàn tay ra sau đầu. Hắn im lặng không nói mà nhìn theo từng cử chỉ của Tiểu Ngọc Nhi. Ánh nắng ban mai từ từ nhô lên ở đường chân trời xóa tan đi bóng đêm âm u, một vài tia nắng rơi vào trong phòng. Với nhãn lực của Tần Phi, hắn muốn nhìn cái gì cũng không cần phí sức nhiều. Hắn chỉ lẳng lặng nhìn nàng ta, sau một lúc lâu bèn mới chậm chậm nói ra: "Tốt xấu gì đây cũng là lần đầu tiên của ta, chẳng lẽ người không muốn nói điều gì đó để an ủi ta sao? Thí dụ như người sẽ chịu trách nhiệm với ta..."

Không nói gì thì thôi, Tiểu Ngọc Nhi nghe xong câu này lập tức giận dữ. Nàng nghiêng răng, chân mày dựng ngược nhưng cũng không dám nói lớn tiếng mà hạ giọng trách mắng: "Một đại nam nhân như người, nói như vậy không cảm thấy xấu hổ sao? Lời này, có nói thì cũng phải là ta mới đúng đó!"

"Ta nghĩ người chắc chắn là sẽ không nói gì." Tần Phi khẽ nhún vai, nói: "Theo lẽ thường, đối với chuyện vừa xảy ra nữ nhân sẽ có hai loại phản ứng, hoặc là khóc sướt mướt, liều sống liều chết nói muốn giết chết ta...Còn không chính là mềm yếu, cầu khẩn ta phải chịu trách nhiệm! Nhưng người lại rất đặc biệt, người không có phản ứng như những nữ nhân bình thường khác."

Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên nói: "Ta chỉ là dám đánh cuộc mà bị thua thôi. Tần tổng trấn tu vi tinh thâm. Muốn giao phong, ta không có cách nào đánh bại người. Là một nữ tử mị công, trên giường cũng không thể thu thập được người, xem như ta thua tâm phục khẩu phục. Người là dao thốt, ta là thịt cá, muốn nhào muốn nắn, dĩ nhiên làm cái gì cũng được..."

Nếu là nàng nói muốn chém giết muốn róc thịt thì không có gì lạ lắm. Nhưng từ đầu tới cuối chỉ có vuốt ve, thế chẳng phải là trong tâm có sự rung động đối với Tần Phi hay sao, nhớ tới hành động vuốt ve vừa rồi, nàng xấu hổ bèn cúi xuống nhìn bàn tay của mình.

Tiểu Ngọc Nhi u oán thở dài. Nàng nhìn thấy phản ứng của Tần Phi, rõ ràng là người đối với nữ sắc rất có hứng thú. Người như vậy, nếu ở trên giường hẳn sẽ là bại tướng dưới tay mình mới đúng...Có thể nào, là do mình làm chưa đúng!

"Người mặc y phục cho Cửu công chúa trước đi rồi theo ta ra ngoài!" Tần Phi nhanh nhẹn nhảy xuống giường. Hắn lấy quần áo trên mặt đất nhanh chóng mặc vào.

Tiểu Ngọc Nhi lặng lẽ mặc y phục vào cho Cửu công chúa rồi lập tức theo sau Tần Phi đến gian nhà chính.

Tổng trấn đại nhân thô lỗ ngồi xuống, nhìn Tiểu Ngọc Nhi từ trên xuống dưới đến vài lần rồi nói: "Có vài tin tức người nên biết. Cơ Như Tích và Thôi Khải Hiếu đều đã bị ta bắt được đêm hôm qua...Không cần khẩn trương như thế, không cần rơi lệ, người dùng mấy trò này đối với ta là vô dụng. Ta không gây khó dễ cho bọn họ."

"Thôi Khải Hiếu chính là Nhị Đường Gia Đông Hải hải tặc, chính là lão nhân tình của Cơ Như Tích, người thay mặt bọn họ tiếp cận là muốn giám sát ta, điều này ta không thể tha thứ dễ dàng được. Sau khi trở về, người cứ nói rõ ràng năm mười cho bọn chúng biết. Hãy thành thật làm một lương dân tốt ở An Đông, chuyện cũ ta liền bỏ qua. Còn nếu tiếp tục trêu chọc ta, chỉ có một con đường chết."

"Còn người...Ặc, cân nhắc lại thì người mặc dù đối với bốn trấn đốc là có ý đồ, nhưng cũng đã bỏ ra một cái giá lớn. Bốn trấn đốc cũng đã giúp người hóa giải nguy hiểm của nguyên âm bạo thể. Người không cần bù đắp trách nhiệm cho ta, muốn đi đâu thì đi."

Tiểu Ngọc Nhi bức dọc, hai hàng lông mày chau lại cau có. Nam tử này da mặt làm sao so với tường thành lại dày hơn thế này? Tấm thân xử nữ chính mình, cực khổ trân quý như nữ nhi hồng vài chục năm, cứ

thế bị hấn lấy mất. Kết quả lại nói như chính mình mới chiếm được tiện nghi lớn không bằng...

"Đại nhân đã biết rõ bọn họ là người của Ngụy Vũ Tốt, thân là tổng trấn của Sát sự thính, ít nhất cũng phải tróc nã quy án chứ?" Tiểu Ngọc Nhi dò xét hỏi.

Tần Phi trừng mắt nhìn nàng, nói: "Thứ nhất, mấy loại tiểu nhân vật như vậy không làm ta có hứng thú. Sát sự thính có hồ sơ ít nhất cũng phải vài trăm nhân vật như thế bên cạnh Ngụy Vũ Tốt. Bắt làm gì? Như Cơ Như Tích, như Thôi Khải Hiếu căn bản không được xem là nhân vật trọng yếu. Muốn bắt, thì phải bắt mấy người bên trên, muốn đánh, phải đánh con cọp lớn."

"Thứ hai...quân tình An Đông do ta chường quản, ta muốn làm cái gì, tự nhiên là có dụng ý. Các người nên sống cho tử tế, không cần gây ra phiền toái ở An Đông. Hãy làm tròn bản phận đi."

Tiểu Ngọc Nhi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thần sắc có chút phức tạp nhìn Tần Phi...

"Tần Phi..." Một tiếng hô một mẻ vang lên, Cửu công chúa quần áo nhàu nhĩ, một tay vịn vào cạnh cửa phòng ngủ, một tay khẽ dụi vào khóe mắt nhìn ra.

"Mới sáng sớm mơ mơ màng màng lại nghe thấy người nói chuyện." Cửu công chúa lầm bầm nói: "Chạy đến chỗ ta làm gì? Nói lung tung cái gì với nha đầu của ta vậy? Đừng có mà hù dọa nàng ấy nha..."

Tiểu Ngọc Nhi mở to hai mắt, cất bước đi tới chỗ Cửu công chúa, nhưng bước chân của nàng rất ngắn, hai chân khép lại, hai hàng lông mày nhú lại cùng một chỗ, thoát trông bộ dạng rất khổ sở.

"Người làm sao vậy?" Cửu công chúa kinh ngạc hỏi.

"Đau..." Tiểu Ngọc Nhi u oán quay lại nhìn Tần Phi một cái.

Tần Phi trong nháy mắt toát ra mồ hôi lạnh, dùng sức ho khan hai tiếng, ánh mắt sắc bén khẽ nhìn qua khuôn mặt của Tiểu Ngọc Nhi.

"Làm sao mà đau?" Cửu công chúa bây giờ mới tỉnh ngủ, trong đầu vẫn còn hỗn độn, hoàn toàn không có suy nghĩ xấu xa mà còn tự tình thông minh nói: "Không phải là mấy ngày nay sớm..."

Tiểu Ngọc Nhi mơ hồ ừ một tiếng, khẽ nói: "Kỳ thật, Tổng trấn sáng sớm nói là trong phân sở chi tiêu rất nhiều, trong khi đó việc kiếm tiền lại điều hiu. Nuôi một tỳ nữ không cần thiết, lại đòi ra thêm phần chi tiêu, mỗi ngày ngoài ăn uống cũng không giúp đỡ được gì. Ngài muốn đuổi ta đi..."

Ánh mắt Cửu công chúa thoáng chốc lạnh như băng, liếc Tần Phi nói giọng khinh thường: "Tần Phi, từ khi nào người lại trở thành kẻ nhỏ mọn như vậy? Một tiểu nha đầu một tháng có thể ăn của người vài lượng bạc sao? Hơn nữa, nàng lấy tiền là tiền của ta cho, có lấy của người một văn nào đâu? Muốn đuổi tỳ nữ của ta, nằm mơ đi! Có bản lĩnh mỗi ngày người chải đầu cho ta nha, múc nước rửa chân nha? Nếu người làm được những việc này ta lập tức đuổi nàng đi!"

Cái đầu của Tần Phi nhất thời lớn ra, liên tục khua tay nói: "Coi như là ta chưa nói gì, ta đi đây!"

"Còn muốn chạy sao?" Cửu công chúa đang muốn tóm lấy Tần Phi tranh luận phải trái, nhưng nam tử trước mắt đã lay động thân hình, như gió như điện bay nhanh ra khỏi gian phòng không dám quay đầu lại mà lập tức chạy trốn chết. Cửu công chúa hừ lạnh một tiếng, cầm lấy tay của Tiểu Ngọc Nhi: "Đừng sợ, Tần Phi có thể quản được ta chuyện này sao? Từ nay về sau, nếu hấn dám khi dễ người, liền nói cho ta biết."

Tiểu Ngọc Nhi suốt đêm đều không chiếm nửa điểm tiện nghi ở trên người Tần Phi, lúc này lại hòa nhau một ván, quả thật mở cờ trong bụng, lập tức cười ra tiếng, cầm lấy tay của Cửu công chúa, ôn nhu nói: "Tiểu tỳ đa tạ công chúa! Tiểu tỳ ra ngoài lấy nước ấm rửa mặt cho người nha!"

Nàng cất bước từ cửa ra ngoài. Hai chân vẫn khép vào nhau. Bộ dáng hai chân khép chặt như vậy, không có nghĩa gì khác...Mà là vốn quá thật là đau nha!"

Tần Phi nhanh như chớp chạy về phòng của mình. Hấn đẩy cửa bước vào thì thấy Tôn Hạc đang ngồi thưởng thức trà, đem trà thượng đẳng người ta biếu tặng ra mà nẫu.

"Xong rồi sao!" Tôn Hạc vẫn không ngẩng đầu lên nói: "Mới lần đầu nha, không cần phải liều mạng như vậy chứ. Mi hoạt động gì mà tiếng phát ra to như thế, rất may đó là sân nhỏ ở phòng công chúa, không cho phép nam tử đi lại ở xung quanh. Nói cách khác, để cho người ta nghe thấy được, lại tưởng là người nửa đêm chạy tới cường bạo công chúa đó."

Tần Phi thản nhiên ngồi xuống bên cạnh Tôn Hạc, bưng lên một ly trà, nhắc lên một hơi uống cạn rồi nói: "Lão đầu nhi, lão đã đoán được nàng ta không có biện pháp bắt chẹt được ta có phải không?"

"Đó là đương nhiên..." Tôn Hạc hí hai mắt lại cười hắc hắc, nói: "Tiểu tử thúì, đây xem như là vận khí của người đó, tiểu nha đầu này chính là thần nữ chi thể có mệnh công thượng thừa khó gặp, xem ra nàng ta cũng có chút thành tựu, hơn nữa cũng chưa từng động chạm với nam nhân. Có thể nói nguyên âm của nàng trân quý nhường nào. Giả như nàng trên đường phố gặp phải tên Lưu Nhâm Trọng không biết xấu hổ, khẳng định hẳn sẽ không nhiều lời bắt về nhà làm việc trước rồi nói sau."

"Nguyên âm của nàng ngang với người khổ luyện mười năm." Tôn Hạc lẩm miệng lẩm mồm nói: "Lại nói, sư phụ người lúc thiếu niên vốn là một nhân tài xuất chúng, anh tuấn, tiêu sái, lịch sự, giao du rộng lớn, kiến thức rộng rãi. Đáng tiếc, vận khí lại không tốt bằng người, khi đó ta có gặp được một nữ tử mệnh công. Nhưng đó lại là dân phụ nha, nhìn thấy lão nhân gia ta liền không ngăn nổi ý nghĩ muốn cưỡi cái quần. Nữ nhân như vậy, có cho ta cũng không dám đâu!"

"Lần này tiểu tử nhà người lấy được đại tiện nghi, tu vi sẽ được cao thêm một bậc. Sư phụ ta chúc mừng người trước ha!" Tôn Hạc cười tủm tỉm nói: "Người nghĩ sẽ an trí nàng ta thế nào đây?"

"Vốn định cho nàng ra rồi đi, không nghĩ nha đầu kia lại nương nhờ Cửu công chúa chơi xấu ta, hiện tại cứ ở lì trong phân sở nha môn không chịu đi..." Tần Phi cười khố nói: "Tương lai ta còn chưa nghĩ sẽ đối với nàng thế nào?"

Tôn Hạc đề xuất: "Rất đơn giản, người đã khám phá ra thân phận của bọn họ. Nha đầu kia đương nhiên sẽ không ngốc mà tiếp tục giám sát người, hoặc làm làm chuyện gì bất lợi. An Đông bây giờ chính là địa bàn của người, chỉ cần một câu của người, Cơ Như Tích và Thôi Khải Hiếu sẽ bị nhốt cở tận gốc. Đông hải hải tặc tuy rằng có thể lẫn trốn ngoài biển, không dễ gì tiêu diệt. Nhưng chúng cũng không dám lên bờ nếu không muốn chết. Nha đầu kia hả, ta nghĩ nàng ta đơn thuần là có tâm tư...Con đường mị công, tối kỵ nhất là thất bại bởi nam nhân, nếu nàng thủy chung không có cách nào chiếm được thượng phong đối với người, trừ phi khẳng khẳng một lòng đối với người, nếu không nàng sẽ gặp tâm ma, tu vi vĩnh viễn không cách nào đại thành."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 213: Công văn và thư nhà

Q.3 - Chương 213: Công văn và thư nhà

Tần Phi đưa ra mặt khổ mi sầu nhìn Tôn Hạc rồi lẩm bẩm nói: " Ý lão nói là nha đầu kia từ nay về sau luôn quán quýt lấy ta cho đến khi nàng ta chinh phục mới tính xong chuyện hả?"

"Sai rồi, bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi. Nó sẽ chinh phục người, làm cho tâm linh cùng thân thể của người không thoát khỏi tay nó. Sau đó nó sẽ đá dít người một phát rõ mạnh, làm tổn thương người, chà đạp người. Như vậy nó mới có thể thoát khỏi tâm ma! Đương nhiên, lúc đó người mới gọi là thê thảm!" Tôn Hạc vỗ vỗ vào bả vai Tần Phi: "Tuy nhiên, ta rất coi trọng người, nếu tiểu nha đầu kia mà không đối phó được, vậy người không phải là hảo đồ đệ do ta dạy dỗ. Sư phụ có rất nhiều ưu điểm, trong đó, tiểu tử người cũng học được một điểm ở ta phải không?"

"Da mặt ta rất mỏng, làm sao mà giống lão được!" Tần Phi khiêm tốn nói.

Tôn Hạc tức giận hừ lạnh một tiếng: "Người cho rằng lão nhân gia ta bốc phét sao? Ta nói chính là ta và người đều là nhân vật vạn hoa tòng trung tại, phiến điệp bất triêm thân (đi qua giữa vạn hoa, mảnh lá chẳng chạm thân)."

Đúng là:

**[dạo chơi khắp chốn sắc hương
một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng]**

[Một bước lên trên vạn hoa cúi

Lá vẫn rơi đều chẳng chạm thân]

"Tần tổng trấn..." Bên ngoài truyền đến tiếng thị vệ kêu.

Tôn Hạc liền khoát tay: "Rửa mặt xong rồi thì rút ra ngoài mau. Ta uống trà xong rồi cũng đi tìm thú vui ỉn. Người có trở lại, ta cũng không muốn ngồi nói chuyện trong một cái nha môn tồi tàn, rách nát này đâu. Khi nào có việc, sư phụ tự nhiên sẽ ra mặt giúp người, biến đi.."

Tần Phi bất đắc dĩ nhìn lão một cái, cuống cuống rửa mặt, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Bên ngoài có rất nhiều quan viên cùng thị vệ của phân sở, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ mặt quái lạ. Tần Phi tiến lên phía trước, tiện tay giữ chặt một người hỏi: "Ai vừa rồi mới gọi ta? Phân sở đã xảy ra chuyện gì sao?"

Từ trong đám người, Chu Lễ Uyên bước nhanh ra rồi nhỏ giọng báo cáo: "Tổng trấn đại nhân, phân sở không có việc gì, nhưng là An Châu chỉ sợ sắp có náo nhiệt."

"Ý tứ gì đây?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Triều đình vừa gửi công văn cấp tốc chuyển đến An Châu. Trong đó có nói đến hai việc. Công văn này đã được chuyển từ phủ tổng đốc tới nha môn chúng ta sáng hôm nay. Tổng trấn đại nhân, mời ngài xem!"

Chu Lễ Uyên lấy công văn ra đệ trình lên Tần Phi.

Đó là công văn thông dụng của triều đình đưa xuống các địa phương. Nhưng hai sự kiện ghi ở bên trong quả thật làm sắc mặt Tần Phi có chút khó coi.

Chuyện thứ nhất chính là hôn kỳ của thái tử và Thất công chúa sắp đến, không biết có phải do bận rộn quá hay không mà gần đây thân thể của hai người đều không được khỏe, nhất là Thất công chúa. Nàng ta cho rằng Giang Nam khắp nơi đều là sông nước hữu tình, đến chỗ nào cũng có thể thấy được. Nhưng ở Sở quốc, đôi mắt nhìn ra khắp nơi, nếu không phải triền núi thì lại là bình nguyên, quả thật làm Thất công chúa cảm thấy buồn bực.

Đại Sở đương nhiên không muốn bị mất mặt mũi ở phương diện này. Sau cùng thái tử cố ý chạy đến cầu xin bệ hạ. Y nói là muốn đưa Thất công chúa đến Đông hải du ngoạn... Vấn đề chính là ở chỗ này, ngoại trừ đại nội thị vệ và ngự lâm quân đi theo thì những việc an bài tiếp đón sẽ do tỉnh An Đông phụ trách. Gánh vác trách nhiệm nặng nề này, không còn nghi ngờ gì nữa đã chính thức rơi vào vai Tần Phi.

Nghĩ đến cô công chúa phiền toái và gã nhị thế tử* thái tử kia, tâm trạng Tần Phi từ từ trầm xuống.

Tiếp tục đọc xuống dòng dưới, tâm trạng Tần Phi cơ hồ bị chìm xuống tận đáy cốc.

An Châu nảy sinh chiến loạn nên nhiều ghế quan viên còn trống. Triều đình một mặt triệu tập nhân thủ bổ sung chức quan, mặt khác từ trong đồng con em quý tộc, đề cử người có tài đến An Châu làm quan. An Châu cũng chẳng phải nơi tốt lành gì, quan viên chỉ có cái tiếng. Lúc đầu, nghe nói là có ghế trống, ai cũng cao hứng phấn chấn chuẩn bị giết heo bái thần---đây là chuyện tốt con ạ, mình nếu không tặng lễ vượt mông ngựa thì quả thật thiếu sót. Nhưng khi nghe nói đó là An Châu, hầu như mỗi người đều xảy ra chuyện, hoặc là đột nhiên phát bệnh, hoặc là lão mẫu trong nhà đã qua cửu tuần, không thể đi xa được. Còn không thì lại báo chính mình chưa làm chức vị trống này, kinh nghiệm không đủ, tuyệt đối không thể đảm đương được chức vụ quan trọng này...?

Cả triều đình to như vậy, rốt cuộc không tìm thấy một vài người nguyện ý đến An Châu làm quan.

Mà con em quý tộc lại càng không ngu ngốc nha, đến An Châu hả? Nếu giống như Hà Khôn được đi theo Tần Phi nghênh ngang thì không sao. Còn khi không lại chạy đến An Châu để làm quan, đây không phải là tự mình tìm lấy phiền phức sao? Không đi! Vì vậy mấy vị con cháu của quý tộc đều tìm mọi cách như thủ tang giữ đạo hiếu hoặc là lúc đó kiếm chuyện đi du lịch để lánh tránh không đến...Để lấp vào chức quan còn trống ở An Châu, Gia gia của Quản Linh Tư là Quản Tái Đức phải dùng sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng điền vào được phân nửa nhân số đi nhậm chức.

Còn lại cái ghế trống của tri phủ An Châu thì ngay đến một người dám làm cũng không có.

Công văn Tần Phi gửi về có nói Tào Huyền chết do bị Man tộc tập kích. Nhưng các quan trong triều đều có đường tin tức của riêng mình, chuyện phát sinh ở An Châu ít nhiều đều có tin tức truyền vào tai của bọn họ. Tri phủ không phải là một chức quan nhỏ, nhưng tính mạng thì chỉ có một. Bây giờ, ai dám đến để trên đe dưới búa với sự đấu đá của mấy tập đoàn lớn chứ?

Ngược lại lúc này lại có một vị thân vương tiến cử con của mình.

Vị thân vương này không phải là người nào khác, chính là Yến vương! Người hản tiến cử, chính là Sở Dương!

Quản Tái Đức không biết nghĩ thế nào bèn cấp báo lên trên, Sở đế hưng tuyệt bút lên, phê vào chữ đỏ: "Chẳng còn cách nào khác"

Sở Dương lập tức cầm bốn chữ này, chuẩn bị đến An Châu nhậm chức. Tần Phi đã hiểu vì sao mà ánh mắt thuộc hạ nhìn mình lại quái dị như vậy. Năm đó mình ở phố chợ hành hung Sở Dương, về sau ở Bắc Cương lại tiếp tục giao phong, những cái này đều là chuyện nhỏ. Hôm nay lại đụng phải cùng một con ngõ, một người mới được bổ nhiệm chức tri phủ An Châu, một người lại là Trấn đốc tỉnh An Đông. Quả nhiên không phải oan gia không gặp nhau!

Thần sắc trên mặt Tần Phi còn chưa hoàn toàn khôi phục, Hà Khôn đã từ trong nhóm chui ra tiến tới gần Tần Phi, giọng nói vội vàng hoảng hốt: "Tổng trấn đại nhân, cái này mới thật náo nhiệt nha."

"Sợ quái gì? Ta vốn đã biết, không phải là thái tử muốn đến, không phải là Sở Dương đến nhậm chức sao?" Tần Phi tức giận trách mắng. Hà Khôn khẽ nheo cặp mắt, sống chết lôi kéo Tần Phi ra một bên, Tuy rằng, vị thiếu gia này xưa nay có chút không đứng đắn, nhưng chuyện đứng đắn vẫn còn có chút thái độ. Tần Phi không rõ nội tình bèn đi theo hẳn.

Hà Khôn dậm chân nói: "Tổng trấn đại nhân, Đại Nhi tiểu thư cũng muốn cùng thái tử đến An Châu."

Rất nhiều việc, ở trong mắt người khác là bí mật nhưng trong giới quyền tử quý tộc đã không còn là bí mật. Tần Phi đoạt được tú cầu, rồi sau đó thoát hôn. Nhưng thái độ của Đường Đại Nhi thay đổi không lừa được người khác. Quý tộc Đông Đô đều có phân lượng, hầu như ai ai cũng biết, Đại Nhi lần này chính là tự chạy đến tay Tần Phi rồi.

Có lẽ nàng ta quá lâu rồi không gặp Tần Phi, nên trong lòng có chút nhớ nhung. Đi theo bọn người Thất công chúa đến An Châu chỉ là ngụy trang, chẳng qua là muốn tìm lấy cái cớ để đến gặp mặt Tần Phi mà thôi.

Có lẽ nàng biết rõ đây là nghiệt duyên không có kết quả, một bầu tâm trạng tịch liêu không chỗ sắp đặt, chỉ muốn phiêu bạt theo gió (ý ở đây phớt mặt).

Nhưng nàng ta chung quy vẫn tới đây.

"Tin tức này ở đâu ra?" Tần Phi nghiêm nghị quát hỏi.

Hà Khôn từ trong lồng ngực móc ra một phong thư nhả nhúm: "Thư nhà ...là cha ta gửi, tuyệt đối không phải giả. Xe ngựa từ Đông Đô đã xuất hành rồi. Thời gian cũng không còn nhiều nữa. Trước tiên, chúng ta cần giải quyết gấp mấy việc còn tồn lại ở đây. Nhiều nhất là mười ngày nữa, thái tử sẽ đến An Châu. Cách không lâu sau đó, Sở Dương cũng sẽ đến! Tổng trấn đại nhân, cục diện này quả là có chút phức tạp. Rất nhiều việc, ty chức trước kia biết rõ xử lý như thế nào, bây giờ lại không thể xử lý như vậy được."

"Yên tâm đi!" Tần Phi thở dài: "Chúng ta cứ nhiệt tình nghênh đón bọn họ đến. Nguyên tắc của chúng ta chính là, bọn họ không chọn ta, ta

cũng không chủ động tìm bọn hản trên chóc. Nếu như có tình gây khó khăn cho ta, vậy thì cứ chờ chết đi. Gió thu nổi, trống trận vang, Tần Phi ta chưa biết sợ ai đâu!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 214: Đến đâu cũng gặp cảnh khốn cùng

Q.3 - Chương 214: Đến đâu cũng gặp cảnh khốn cùng

Một chiếc kiệu nhỏ dẫn đầu, đi theo phía sau là tám gã quan quân sĩ binh, bốn gã nha dịch, bốn gã đầy tớ tùy tùng, ngoài ra còn có xe ngựa chở gia quyến. Kiểu cách thông thường của người nhậm chức tri phủ là đây.

Sở Dương đi nhậm chức rõ ràng vượt ra khỏi quy cách, khuôn mẫu. Đường từ Bắc Cương đi đến An Châu vốn không xa, vì bảo vệ an toàn cho y, Bắc Cương quân đã bố trí hai đội một trăm người hộ tống dọc đường. Mặc dù Sở Dương chưa có gia quyến, nhưng lại có hơn bảy tám chục tùy nữ nô bộc. Ngay đến cả đầu bếp, đều là những lão nhân đã từng sử dụng ở Bắc Cương. Đội ngũ xếp thành một hàng dài dọc con đường cái, xe ngựa nối dài liên miên không dứt.

Bụi đất tung lên mù mịt trời, dấu chân ngựa, dấu bánh xe, hằn những vết sâu lưu lại trên mặt đất.

Mục Thanh Sơn đứng đợi trước cửa thành An Châu, gã đã chuẩn bị đầy đủ hương án trái cây nghênh đón Sở Dương đến. Mặc dù theo như cấp bậc chức quan mà nói thì Sở Dương chẳng qua là một tri phủ mà thôi. Nhưng thân phận khác của hản----thế tử vương gia, đủ khiến cho Mục Thanh Sơn khom lưng cúi đầu, hết mực cung kính.

Khác với quan viên đang đứng chờ ở đây, Tần Phi đỉnh đạc ngồi ở trên một cái ghế lớn đặt ở trong bóng râm trước cổng thành, tay cầm một ly trà mát. Đứng phía sau là bọn Hà Khôn, Chu Lễ Uyên. Mặc dù nói là ra nghênh đón, nếu Sở Dương chứng kiến bộ dạng không nề mặt của Tần Phi như vậy, tám phần là bị chóc cho tức chết.

Từ trong đám bụi ở xa xa, xe ngựa chậm chậm hiện ra trước mắt các quan viên, đám người còn đang buồn chán, thoáng chốc trở nên náo động hẳn ra. Có người sửa sang lại quần áo, có người lấy tay vuốt lại đầu tóc, còn có người lấy khăn lông lau lại giày, làm đủ mọi kiểu dáng, làm đủ mọi chuyện. Tần Phi không thèm đếm xỉa gì đến bọn họ, chỉ nheo mắt nhìn xa xa, âm thầm cười lạnh.

Rất nhiều người biết Tần Phi đối đầu với Sở Dương, đây chính là đề tài hàng đầu ở tại An Châu thành. Đại đa số vẫn chọn về với Sở Dương, không vì cái gì khác, bởi y chính là thế tử vương gia nổi tiếng. Chỉ cần Yến vương một ngày chưa công khai tạo phản, đi theo y chính là thượng sách. So sánh với Tần Phi, chẳng qua là một tổng trấn, làm sao đáng giá bằng được.

Sở Dương thích dùng xuất thân quân lữ vẻ vang của mình, y không muốn ngồi ở trong xe ngựa, mà ra roi giục ngựa chạy như bay, đám bộ hạ đằng sau cũng nhanh chóng đi đến cửa thành. Đến nơi y xoay người xuống ngựa, ôm quyền kêu lớn: "Làm phiền chư vị đại nhân phải chờ."

Mục Thanh Sơn khách khí nói: "Mới có đồng liêu đến nhậm chức, quan viên An Châu đứng đây đợi một chút, cũng là việc nên làm. Thế tử, mời qua bên này dùng trà."

Trên hương án đã có sẵn trà ngon nước mát, hai nữ tỳ đứng hầu hai bên. Thấy Sở Dương bước nhanh đến, ánh mắt hai vị nữ tử đều có chút khác thường.

"Hà Khôn à..." Tần Phi ngồi ở trên ghế lớn, một chút ý tứ đứng dậy cũng không có, miễn cưỡng nói: "Luận xuất thân của người, luận tướng mạo của người. Ở Đông Đô hay là An Châu, người cũng được coi là anh tuấn, cao lớn, con em quan lại nhiều tiền. Nói tóm lại, chính là cao lớn, giàu có, đẹp trai! Xem kìa! ánh mắt hai tỳ nữ kia, chắc hẳn lúc trước người cũng thường xuyên được chứng kiến. Chỉ có điều, hôm nay trong mắt các nàng, Sở Dương mới là cao lớn, giàu có, đẹp trai. Người thoáng cái lại trở thành ổ bánh ngô, không ai hỏi thăm."

Hà Khôn chép miệng, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Cùng Sở Dương so gia thế, so địa vị, xem ra chỉ có mấy đứa con Sở Đế mới so sánh được. Chứ mấy người khác, không phải là tự rước lấy nhục sao?

Sở Dương uống xong trà, lấy chén để vào cái khay ở trên tay tỳ nữ, chớp mắt thấy Tần Phi đang ngồi ở trong bóng râm ngay cửa thành, hai đầu lông mày hiện lên sự căm hận. Y thản nhiên đi đến chỗ Tần Phi, chấp tay nói: "Quả nhiên là đi đến chỗ nào cũng gặp được Tần tổng trấn. Ha ha ha, nói đến điều này, Tần tổng trấn cứ nhìn thấy bản thể tử một lần, lại thăng quan một lần. Nhớ một năm trước, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, Tần tổng trấn mới chỉ là một tuần kiểm phố chợ không hơn không kém. Đến khi gặp ở Bắc Cương, chính là đồng tri trấn đốc, chưa qua được mấy tháng, lại tiếp tục thăng lên tổng trấn. Quả thật đáng mừng nha!"

Tần Phi chẳng có ý định đứng lên theo lệ mà thản nhiên nói: "Hai lần trước gặp mặt, đều làm người phải sợ hãi. Hôm nay, thế tử thấy ta chắc cũng chẳng vui vẻ gì đâu nhỉ."

Sở Dương cười ha hả đến bên cạnh Tần Phi, thấp giọng nói: "Tần Phi, uống cho người ngạo khí ngất trời, còn không phải bây giờ thành thành thật thật cùng mấy vị quan viên ở nơi này đợi ta sao? Nói thì mạnh mẽ, không phải người cũng đến sao?"

Tần Phi lạnh lùng bật dậy liếc hắt một cái: "Biết rõ tại sao ta tới sao?"

Sở Dương còn chưa kịp phản ứng gì, Tần Phi đã một tay tát vào trên mặt hắn, cũng may chỉ là tiện tay đánh mà chưa vận chân lực. Nhưng lực đạo của Tần Phi cũng không vừa, hơn nữa với tu vi ngày nay của hắn, cảnh giới đã gần đạt đến tông sư rồi. Ra tay như thiểm điện, Sở Dương né tránh thế nào được chứ?

"Ôi chao, một con nhện thật là lớn đó nha." Tần Phi làm vẻ mặt hoảng sợ nhìn vào bàn tay của mình, một con nhện nho nhỏ đã chết, nằm quắt queo ở trong lòng bàn tay hắn: "Thật độc, thật độc quá đi."

Hà Khôn đưa mặt đến tiếp cận, nhìn thoáng qua, lập tức hô lớn: "Đây là Hương Tiêu Chu, một trong những loài nhện độc nhất thiên hạ đó. Một khi bị cắn dù chỉ mất một lớp da mỏng thì thần tiên có đến đây

cũng khó cứu. Ông trời của ta ời, thế tử người thật là không cẩn thận, làm thế nào lại để Hương Tiêu Chu leo lên trên mặt vậy?"

Sở Dương trong cơn giận dữ, nhất là khi trông thấy con nhện trong tay Tần Phi nhỏ bé, bình thường không có gì lạ lắm, lửa giận thành khí bốc lên từ đỉnh đầu bốc ra.

"Giúp người đánh chết Hương Tiêu Chu, không cần cảm ơn ta, dù sao cũng chỉ tiện tay thôi mà." Tần Phi bảo với vẻ bất cần: "Thế tử từ nay về sau phải cẩn thận một chút, An Châu vốn là địa phương thâm sơn cùng cốc nên những loài động vật gì cũng có. Một khi không cẩn thận, có thể bị mất mạng đó."

"Người muốn uy hiếp, ra oai phủ đầu với ta sao?" Sở Dương dè nén phần nộ, thấp giọng nói.

Tần Phi nhún vai: "Ta cho người biết, dù là ở Đông Đô, Bắc Cương hoặc là An Châu. Ta đã nói với tên tiểu tử người từ xưa rồi. Muốn đánh người ta đánh người, muốn cho người tròn tuyệt không cho người dẹp. Đừng tưởng rằng khoác lên mình thân phận thế tử vương gia thì có thể ở trước mặt ta mà uy phong, trong mắt ta, người chẳng qua cũng giống một tiểu hài tử chưa rậm lông mà thôi."

Sở Dương vốn muốn trở mặt với Tần Phi, nhưng ở đây có nhiều quan viên, y lại mới đến nên vừa rồi cũng không phô bày sức mạnh ra tại chỗ này. Y tức giận trừng mắt nhìn Tần Phi, trong nội tâm suy tính, trước tiên nên tìm ra phương hướng, về sau sẽ chậm rãi báo thù.

Tần Phi hoàn toàn không đếm xỉa gì tới Sở Dương, khoát hai tay ra sau lưng, quay người lại, cao giọng quát: "Đi thôi!"

Đám quan viên từ lớn đến nhỏ của Sát sự thính đi theo Tần Phi, đồng loạt hướng trở về phân sở nha môn, lưu lại một bóng lưng ngạo khí phóng thẳng lên trời.

Mục Thanh Sơn nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đi đến bên cạnh Sở Dương, cố ý làm cho thế tử vương gia bớt giận: "Ôi, Tần Phi vốn là người thô bỉ, Thái tử đại nhân đại lượng, cần gì phải so đo với hắn. Con Hương Tiêu Chu kia..."

"Tương lai còn dài." Sở Dương vuốt mặt: "Tiểu tử này xem ra muốn lãng nhăng với ta lắm đây."

... ..

Tuy rằng Sở Dương là thân phận thế tử vương gia, nhưng trong thành An Châu dù sao cũng có một vị công chúa. Lại nói, hai người vốn là quan hệ đường huynh, đường muội, về tình về lý, thân làm ca ca cũng phải nhanh chóng đến hỏi thăm muội muội của mình mới phải. Sở Dương mặc dù nhìn thấy phân sở Sát sự thính như nhìn thấy long đàm hổ huyệt, nhìn vào đại môn thâm sâu như nhìn vào miệng lớn của mãnh hổ, tuy nhiên vẫn kiên trì bước vào.

Sau khi Tần Phi quăng ột cái tát, sẽ không tiếp tục để ý gì tới y nữa. Sở Dương cũng không phải là người không có lòng dạ muốn báo thù ư? Như y đã nói, tương lai còn dài. Trước mắt trải qua một đoạn thời gian nữa, nhóm người Đại Nhi, Thái tử, Thất công chúa sẽ đến An Đông. Lúc này, Sở Dương sẽ không chủ động khiêu khích. Đợi Đại Nhi đến đây, Sở Dương còn phải làm vui lòng giai nhân, nhìn xem có thể làm cho nàng rung động hay không...

Sở Dương không phải là kẻ ngốc, y đương nhiên biết rõ Đại Nhi thật ra muốn gặp Tần Phi nên mới đến An Châu. Mỗi lần nghĩ đến việc này, y đều tức giận gọi hai tỳ nữ đến phòng của mình, đem các nàng tàn phá đến nói cũng không còn khí lực để nói mới hạ được hỏa. Nhưng Sở Dương cũng biết , Tần Phi đối với Đại Nhi cũng không có ý gì, chỉ cần hai người không thể trở thành vợ chồng, tức là mình vẫn còn có cơ hội. Đi vào trang viện của Cửu công chúa, Sở Dương liền kêu lớn: "Cửu muội, ca ca tới thăm ngươi đây."

"Chờ chút..." Cửu công chúa ở trong phòng kêu lên: "Tiểu muội còn chưa trang điểm xong đâu."

"Không sao, ta đi dạo trong sân một chút." Sở Dương cười nói.

Y rất rõ tình cảnh của mình, Sở đế cố ý đem Cửu công chúa gả cho Tần Phi, một khi hai người thật sự thành hôn, Tần Phi chính thức gia nhập vào tầng lớp quý tộc. Tần Phi vốn là một người được Sở đế cố ý nâng đỡ, lúc người ta có quyền có thế, lựa chọn cứng đối cứng, không

phải là hành động sáng suốt. Sở Dương có chút phiền muộn, nếu năm đó đăng cơ chính là phụ thân mình thì giờ này mình là đương kim thái tử, hà tất phải trú tại Bắc cương cơ chứ? Cũng chính vì thế, triều đình xem Bắc Cương như cái đinh chọc vào trong mắt, cái gai đâm vào trong thịt. Bên ngoài mọi người không có trở mặt, khách khách khí khí với nhau. Yển vương còn đang bảo vệ quốc gia, triều đình vẫn tiếp tục cung cấp, phân phối mọi thứ đến Bắc Cương. Nhưng tất cả mọi người đều biết rõ, cuộc sống như vậy, duy trì không được bao lâu nữa.

Tới gặp Cửu công chúa, Sở Dương còn chứa đựng một ý niệm khác trong đầu, đường muội vốn rất đơn thuần, có thể từ trên người nàng tìm thấy một chút ít thông tin hữu dụng ình thì sao?

Đang nghĩ đến xuất thần, một âm thanh dễ nghe khẽ vang lên bên tai: "Thế tử điện hạ, mời dùng trà."

Sở Dương ngạo mạn ừ một tiếng, xoay người lại đón trà, vừa quay đầu lại chợt thấy một khuôn mặt tú lệ tuyệt luân, liền cảm thất thất thần. Thân là Yển cương thế tử, không phải là chưa từng thấy mỹ nữ, thậm chí từ lúc mười ba tuổi cho đến bây giờ, mỹ nữ ngủ cùng y còn nhiều hơn người ta gặp người lạ. Nhưng, người như cô gái ở trước mắt này, quả thật lần đầu tiên mới nhìn thấy.

Ngũ quan của nàng ta cũng không phải tinh xảo đến độ không thể bắt bẻ, thân thể của nàng cũng không phải hoàn mỹ đến độ làm người ta phải phún huyết. Mà là thần sắc thẹn thùng của nàng, ánh mắt né tránh cùng với khát vọng, mọi cử động đều làm cho người ta cảm thấy kinh tâm động phách. Lúc nàng ta giơ khay trà lên, ống tay áo chậm rãi xò ra, làm lộ ra cánh tay nõn nà như ngọc, trắng như tuyết không tỳ vết, đường cong mê người, da thịt trắng nõn, phảng phất cái yếm cũng không thể bảo trụ được....

Nàng ăn mặc rất kín, không hề lộ ra khe rãnh trước ngực, càng không lộ ra đùi, nhưng loại cảm giác mê người này đã chiếm cứ trong lòng Sở Dương, khiến hần mê loạn không thôi. Thậm chí nếu có thể, hần muốn đem nàng bế lên giường lớn, ngẫu nhiên xử lý...

"Người là..." Sở Dương khô khốc hỏi. Hắn vừa nói ra, phát hiện cổ họng có chút khô khan, làm cho âm điệu nói ra thập phần khó nghe.

"Tiểu tỳ gọi là Ngọc Nhi." Tiểu Ngọc Nhi hạ thấp người thi lễ, nàng yên lặng giương mắt lên, khẽ liếc Sở Dương một cái, tựa như một con thỏ nhỏ, nàng nhanh chóng chuyển khai, dời mắt ra chỗ khác, nhưng ánh mắt long lanh như nước ấy đã gây ấn tượng sâu vào nội tâm của Sở Dương.

"Người bao nhiêu rồi? Là tỳ nữ Cửu công chúa sao? Đã có ý trung nhân hay..." Sở Dương sắp có chút thất thố.

"Ồ, đường huynh cùng tiểu tỳ của ta đang nói chuyện gì vậy? nói chuyện rất hợp ý nha." Cửu công chúa trang phục lộng lẫy từ trong phòng đi ra, cười khanh khách nói: "Nhớ rõ trước kia đường huynh nói với ta, tôn ti phải rõ ràng, thân là chủ tử, không thể cùng hạ nhân cười cười nói nói. Thế này là thế nào? Sao đường huynh lại phá hỏng cái quy củ của chính mình rồi?"

Sở Dương xấu hổ cười: "Cửu muội, tỳ nữ này của người thoát nhìn trông như tiểu thư khuê các, lại không biết người tìm được nơi nào. So sánh với tỳ nữ của người, ta thấy mấy nha hoàn trong phủ ta tất cả đều trở thành heo mẹ... Đường huynh có một yêu cầu hơi quá đáng, không biết..."

"Đường huynh xin mời nói, chỉ cần không phải là muốn người của ta, cái khác ta có thể cân nhắc!" Cửu công chúa cười hì hì liền cướp lời của Sở Dương.

Vốn là đánh trúng chủ ý muốn người, Sở Dương liền thất vọng thở dài. Quý tộc có thể trao đổi qua lại tỳ nữ với nhau, thậm chí sang tay thị thiếp đều là việc tầm thường, thế nhưng phải là sự nguyện ý của hai bên mới được. Nếu Tiểu Ngọc Nhi là tỳ nữ của nhà khác, Sở Dương nói muốn, ai dám không cho? Nhưng nếu là người bên cạnh Cửu công chúa thì,, Nếu muốn cũng không thể được.

Sở Dương lưu luyến nhìn không rời vào phần eo, mong làm người ta phún huyết của Tiểu Ngọc Nhi, hờn vía lên mây nói: "Cửu muội, cùng ôn lại chuyện cũ ha..."

... ..

Tiểu Ngọc Nhi thả ra khay trà ở trong tay, xuyên qua sân nhỏ, trực tiếp đến gian phòng của Tần Phi, đưa tay gõ cửa.

"Vào đi!"

Tiểu Ngọc Nhi đi vào gian phòng, đóng cửa lại, chấp tay sau thắt lưng, dựa lưng vào cửa, dịu dàng nhìn Tần Phi cười, khẽ nói: "Tên thế tử vương gia kia quả thật kém. Bốn cô nương mới chỉ dùng một thành công phu, cũng đã làm cho hắc thần hồn điên đảo. Nam nhân như vậy, thật sự quá nhàm chán."

"Cái gì?" Tần Phi đột nhiên ngẩng đầu, nghiêm nghị trách mắng: "Ai bảo ngươi trêu chọc hắc vậy?"

Tiểu Ngọc Nhi không hề sợ hãi Tần Phi, bước nhanh đến trước người hắc, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào Tần Phi, cười lạnh nói: "Tần tổng trấn không muốn giết ta, cũng không bắt giam ta. Ta thích trêu chọc ai, thì chọc người đó. Người quản được sao? Sở Dương đến An Châu làm tri phủ, ta liền giám sát hắc."

"Tốt, nói rõ mục đích của ngươi." Tần Phi thả công văn ở trong tay, hai tay khoanh ở trước ngực, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn Tiểu Ngọc Nhi: "Nếu như không thể cho ta một câu trả lời thuyết phục, ta liền đem ngươi đến La Quang, nếu rời La Quang nửa bước, ta liền đem Cơ Như Tích cùng các nàng thay ngươi chịu tội."

Tiểu Ngọc Nhi kéo qua một cái ghế, thành thật hạ thấp người ngồi xuống, khẽ nói: "Rất đơn giản, Sở Dương là ai, mọi người đều biết rõ. Mục đích của ta là giúp ngươi, ngươi muốn tuyển người sắp xếp ở bên cạnh Sở Dương, tiếp cận hắc, thám thính thực hư của hắc. Tìm người khác không bằng tìm ta, nam nhân như Sở Dương, ta tùy tiện ném ra ánh mắt cũng khiến cho hắc phải nói ra vanh vách."

"Sở Dương cùng với ngươi giống như không thù không oán sao?" Tần Phi cười lạnh nói: "Bánh nướng không phải từ trên trời rơi xuống, ngươi nghĩ tốt chỗ nào? Hay là ngươi từ trên người Sở Dương kiếm được chỗ tốt?"

"Ta nghĩ tốt chỗ nào không quan trọng, mấu chốt là người được lợi hay không." Tiểu Ngọc Nhi giờ này khắc này một chút cũng không giống một thiếu nữ, hoàn toàn tỉnh táo: "Lý do chính thức, ta nói, người tin sao?"

"Chỉ cần người nói ra! Ta tự nhiên sẽ biết thật giả." Tần Phi ngạo nghễ nói.

"Bởi vì Đường Đại Nhi sắp tới." Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên nói: "Trên đời này, mọi người đều nói Đại Nhi là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, còn nói Sở Dương đối với Đại Nhi là một mảnh si tình. Vốn là một nữ tử tự phụ, nhất là còn tu luyện mị công. Ta làm sao có thể phục được? Cho nên, ta nhất định trước khi Đại Nhi đến, phải tiếp cận Sở Dương. Dùng mị công của ta, khiêu chiến với Đại Nhi tuyệt sắc."

"Vô nghĩa!" Tần Phi tức giận nhìn nàng một cái.

"Tin hay không tùy người." Tiểu Ngọc Nhi đứng dậy hướng ngoài cửa phòng đi ra: "Chuyện này, đối với người chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu. Đúng rồi, nghe nói Đại Nhi đối với người cũng là một mối tình thăm thiết, ngược lại người đối với nàng lại không có cảm giác. Nếu người không muốn nàng ta quần quýt, ta có thể thay người làm giúp. Đôi khi nữ nhân câu dẫn nữ nhân, so với nam nhân thuận tiện hơn nhiều. Ta luyện chính là mị công, đương nhiên nam nữ có thể ăn sạch..."

Tần Phi nắm chặt tay, khớp xương kêu lên rắc rắc: "Muốn bị đánh sao?"

"Ha ha ha, thì ra Tần tổng trấn cũng có lúc không nở nha..." Tiểu Ngọc Nhi khẽ cười mở cửa phòng đi ra ngoài.

"Những nữ nhân này, thật đúng là nguy hiểm..." Tần Phi tức giận nghĩ, tạm thời mặc kệ động cơ của Tiểu Ngọc Nhi là gì, nhưng nàng làm như vậy đối với mình, quả thật một điểm xấu cũng không có. Chỉ cần nàng cung cấp tình báo chính xác, chính mình liền bớt được việc, ít nhất không phải lo lắng kiểm ai tiếp cận Sở Dương. Lại nói nàng nếu tiếp cận Sở Dương, đối với việc gây dựng lại tình báo của Sát sự thính ở Bắc Cương cũng có điểm tốt.

Mặc dù bây giờ chưa tìm thấy được nguyên nhân của Tiểu Ngọc Nhi, nhưng Tần Phi cũng không cảm thấy chỗ nào không ổn cả, nàng ta cũng không thoát khỏi tay của mình. Tạm thời, để cho hắn ta đi vậy!

Tần Phi bắt đầu mài miết phê duyệt công văn của Sát sự thánh tại An Đông hành tỉnh, không biết thời gian trải qua được bao lâu rồi.

"Tổng trấn đại nhân, Khổng Chương xin được cầu kiến!" Thị vệ ngoài cửa kêu lên.

"Cho hắn vào đây!"

Chỉ một lúc sau, Khổng Chương một thân trường bào, bước nhanh vào gian phòng Tần Phi, vừa vào liền mắt sầm mi khổ kêu lên: "Tần tổng trấn, đại sự lần này không tốt rồi, tánh mạng cả nhà tiểu nhân chỉ toàn bộ trông cậy vào tổng trấn thôi!"

"Chuyện gì?" Tần Phi ngẩng đầu hỏi.

Thì ra mấy năm nay Khổng Chương qua lại hắc đạo cũng không uống công, ở An Đông hành tỉnh đến Bắc Cương đều có không ít người quen. Sau khi Sở Dương đến nhậm chức, có một người quen cũ hiện giờ đang theo Sở Dương làm việc. Người nọ cũng là một nam nhi có nghĩa khí, sau khi nghe được chuyện cơ mật, mạo hiểm lén lút báo lại cho Khổng Chương, nói hắn nên sớm chuẩn bị.

Khổng Chương cau mày nói: "Tổng trấn đại nhân, lão bằng hữu ta nói Sở Dương trở thành tri phủ, muốn lập uy danh, muốn ra chiến tích. Đệ nhất đao đang chuẩn bị bổ lên người của ta rồi. Hắn nói, Hòa Hưng Long của ta là hắc đạo. Sở Dương muốn tiêu trừ hắc lão đại ta!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 215: Ta không biết người

Q.3 - Chương 215: Ta không biết người

Vốn có câu "tân quan thượng nhâm tam bả hỏa"*, Sở Dương mới đến An Châu, chuyện thứ nhất làm chính là giống trống khua chiêng, duy trì trật tự trị an của toàn thành.

Thân là thế tử vương gia, vị nam nhân này xưa nay con mắt đặt ở trên đầu, cứ nhiên hôm nay lại hạ xuống, mỗi ngày mang theo vài người hầu, đi sâu vào nhân gian tìm hiểu. Lúc thì hỏi lão bản về công việc buôn bán, có bị người ta đến thu phí bảo hộ hay không. Khi thì hỏi đại cô nương, tiểu tức phụ có bị người ta trêu ghẹo hay không...

Sở Dương bận rồi luôn tay luôn chân, hăn thu thập rất nhiều tin tức, tổng hợp lại quyết không làm lung lay cái danh tiếng vốn đã ăn sâu bám rễ kia. Hăn không giống như Tần Phi là một loại người không tuân thủ quy củ, làm việc luôn dựa vào tính cách của mình. Nhưng hăn cũng có những phương pháp xử lý công việc rất xấu.

Trần sở tuần kiểm Lý Tử Trần mắt sầm mi khô, mặt thần thờ nhìn ánh nắng bên ngoài cửa sổ, khẽ vuốt quan ấn trong tay.

Miếng quan ấn này vốn đã chưởng quản trong tay y nhiều năm rồi. Mặc dù nó chỉ bé xíu xiu nhưng là đại biểu cho quyền lực. Phần quyền lực này của Lý Tử Trần chỉ đứng sau vài vị quan lớn thành An Châu. Ngoài nhánh quân đội và Sát sự thính thì đây là nhánh lực lượng vũ trang tuần kiểm ở trong tay Lý Tử Trần. Mặc dù nhánh lực lượng tuần kiểm này là một đám bụng vượt mặt còn hơn cả phụ nữ mang thai, hắc ám xấu xa hơn cả lưu manh côn đồ.

Quan ấn nằm ở trong tay ai cũng hy vọng càng lớn một chút càng tốt, quyền lực nằm trong tay càng nhiều một chút càng tốt. Có quan viên nào lại muốn đột nhiên một ngày quan ấn sẽ không còn hay là nó đột nhiên bị nhỏ đi chứ. Lý Tử Trần nhắm mắt suy nghĩ về vấn đề Sở Dương đã bàn giao xuống. Sở Dương muốn đem đại lão hồ Hòa Hưng Long ra xử lý. Xử lý thế nào, Sở Dương không cần biết.

Lý Tử Trần vốn không phải kẻ điên, Khổng Chương đối với mình không tệ. Hơn nữa, trước kia Khổng Chương theo chân bọn người Tào Huyền, còn hôm nay, lão đại chính thức của Khổng Chương lại là Tần Phi.

Tần Phi nghiêm lệnh xuống dưới, sinh ý hiện tại của Hòa Hưng Long xét cho cùng chính là thông qua bằng cửa ngách. Mở sòng bạc cho vay, nhưng không cho phép cho vay nặng lãi. Mở kỹ viện, nhưng không cho

phép ép mua buộc bán, bức người lương thiện làm kỹ nữ. Nói tóm lại, hết thảy điều này chính là vì sinh ý. Ở trong mắt đám tuần kiểm đây là việc bình thường, là việc làm hợp pháp, trừ phi kiếm được đại án trong quá khứ, mới đem được Hòa Hưng Long ra xử đến nơi đến chốn.

Nhưng Tần Phi đã tóm toàn bộ những thuộc hạ của Khổng Chương tay vấy máu tươi, giết người, phóng hỏa, cưỡng gian giao cho Sát sự thính, một đao giết sạch sẽ. Tần Phi có tính cách lười như vậy, chỉ cần chứng cứ chính xác không có oan uổng, hắn cũng chả buồn hỏi lại một câu, trực tiếp giết chết. Dù sao Sát sự thính có quyền lực như vậy. Ở mỗi địa phương, tổng trấn có quyền lực tuyệt đối, có khả năng xử tử hình tội phạm! Cùng lắm sau đó gửi báo cáo về Sát sự thính ở Đông Đô thế là xong.

Tìm không thấy sơ hở của Khổng Chương, Lý Tử Trần thầm than không ổn. Cho dù tùy tiện gán cho Khổng Chương một tội danh cũng không qua được mặt Tần Phi. Cấp bậc của Lý Tử Trần vốn không thấp, nhưng ở trước cửa thành, chính mắt chứng kiến Tần Phi cho Sở Dương một cái bạt tai. Một bên là thế tử vương gia, một bên là người được Sở quốc trọng vọng. Thần tiên trên trời đánh nhau, không phải làm cho phạm nhân có liên quan cảm thấy khó xử sao?

Lý Tử Trần điên người chỉ muốn khóc, y nản lòng thoái chí vứt quan ấn sang một bên rồi thở dài: "Hai người bọn họ làm ầm như vậy, tâm ta ngay cả một chút muốn làm quan cũng đều thôi xong."

Trong gian phòng trống không có người thứ hai, Lý Tử Trần chỉ là làm bầm một tí, không nghĩ lại có người trả lời y: "Muốn làm quan quả không dễ dàng gì, có thể nghĩ sống sót như thế nào đã là điều khó khăn rồi."

Tu vi của Lý Tử Trần vốn không cao, chỉ cần thích khách có chút ít năng lực, muốn chui vào gian phòng của y quả thực rất dễ dàng. Vị lão gia này cũng không tùy tiện đắc tội với một ai bởi vì bản thân không có năng lực tự bảo vệ, liệu mình duy trì thì cũng có thể khi dễ được lưu manh côn đồ ở trên đường mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy tiếng người, Lý Tử Trần giật mình thiếu chút nữa muốn hô lên cứu mạng. Miệng y vừa mới mở ra đã có một bàn tay che vào. Lý Tử Trần hoảng sợ giương mắt nhìn lên thì thấy đó là Hà Khôn. Vị thiếu gia từ Đông Đô tới đang đứng ở trước mặt, một tay che miệng lão, tay kia đặt trước môi, nhẹ nhàng suýt nhẹ một tiếng.

"Hà đại thiếu..." Lá gan Lý Tử Trần trở nên lớn hơn, mặt dày lui về phía sau: "Người sao lại vào được đây?"

"Leo tường mà vào chứ sao" Hà Khôn buông tay ra, hẩn tìm một cái ghế thản nhiên ngồi xuống: "Lại nói tuần kiểm sở các người cũng quá kì cục. Ở phòng ngoài thì có một đám người đánh đập tử bài, trong hậu viện lại có vài lão tuần kiểm phơi nắng ngủ nướng. Nếu biết trước như vậy, ta cũng chẳng cần leo tường làm gì, cứ cửa chính mà nghênh ngang tiến vào, xem ra cũng chả có người thấy được ta."

"Hà đại thiếu gia có gì chỉ điểm sao?" Lý Tử Trần cười híp mắt hỏi.

"Nói đến chỉ điểm, ta làm sao xứng." Hà Khôn cười nói: "Người cũng biết, ta chính là đảm nhiệm chức quan liên lạc giữa Sát sự thính với các nha môn, còn không phải gió thổi cỏ xuôi theo sao, còn không phải ta đảm đương làm cái chân chạy sao. Ta không có bản lĩnh gì, cũng chỉ có thể bán mồm bán mép, để cho người ta phân công mà thôi."

Lý Tử Trần gượng cười, cũng không dám nhiều lời. Hà Khôn người ta có bối cảnh vững vàng, người trong gia tộc đều làm quan viên ở Đông Đô, há một tiểu tuần kiểm trấn sở như mình có thể trêu chọc vào sao?

Hà Khôn nhìn thái độ của lão tốt như vậy, trong lòng cảm thấy có chút thỏa mãn, liền nói tiếp: "Nghe nói tuần kiểm sở các người dạo này giám sát Hòa hưng Long tương đối chặt chẽ, đã tra ra được vấn đề gì rồi sao?"

Lý Tử Trần âm thầm kêu khổ, quả nhiên là vì chuyện này mà tới. Lúc này y bèn thấp giọng nói: "Đây không phải chủ ý của ta, vốn là thượng cấp truyền xuống, ta không muốn làm cũng không được. Chỉ là làm qua loa đại khái cho xong chuyện!"

"Đừng gấp gáp để trốn tránh trách nhiệm như vậy." Hà Khôn bắt chéo chân nói: "Kỳ thật, tình cảnh của người ta rất rõ ràng, làm quan

chính là như vậy, quá ít người mọi việc đều có thể thuận lợi. Có một vài thời điểm còn phải bắt đắ dĩ chọn một bên mà đứng. Người chọn bên nào thì đó là chuyện của người. Nhưng người phải nhớ kĩ, khi chọn xong sẽ chẳng có cơ hội để quay đầu lại. Chọn đúng đắn, người thăng chức rất nhanh, đường làm quan cũng suôn sẻ. Chọn sai lầm thì thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn."

Lý Tử Trần rung mình một cái, lời này của Hà Khôn quả thực rõ ràng rồi, quả thật làm cho lão không rét mà run.

"Cầu Hà đại thiếu gia chỉ điểm cho." Lý Tử Trần thiếu chút nữa muốn lôi kéo cánh tay Hà Khôn, chỉ sợ hấn muốn đứng dậy bỏ đi. Y giơ ra về mắt cầu xin: "Hạ quan vẫn luôn làm việc theo khuôn phép, ta ăn bổng lộc triều đình, mang chức chính là tuần kiểm triều đình. Ta toàn tâm toàn ý muốn làm quan của triều đình. Còn chọn lựa ủng hộ ai thì...quả thật không đến phiên một tiểu quan như ta có thể chọn!"

"Người nghĩ được như vậy quả thật không còn gì tốt hơn nữa." Hà Khôn cười ha hả nói: "Ta thấy người cũng là người trung hậu, thành thật nên cố ý chạy tới đây nhắc nhở người một tiếng. Chỉ cần công việc thuộc thẩm quyền bốn phận của sở tuần kiểm thì phải nghiêm túc nhận thức rõ ràng mà làm, có làm cũng không cần phải làm nhiều."

Lý Tử Trần chung quy làm quan cũng đã nhiều năm, lời của Hà Khôn có ý gì, y suy nghĩ một lát liền rõ ra hương vị. Ý của người ta chính là người không cần để ý nhiều, Sở Dương phái người điều tra Hòa Hưng Long, người cứ điều tra, nhưng giai đoạn này nếu xảy ra chuyện gì, người cứ tiếp tục chức trách của Tuần kiểm. Còn chuyện ngầm đấu đá hả? Chính là chuyện của hai vị đại tiên Tần Phi và Sở Dương, phạm nhân nho nhỏ tốt nhất đừng quan tâm.

"Ty chức lĩnh hội rồi!" Lý Tử Trần nhẹ nhàng thở ra, trong nội tâm cảm thấy an tâm hơn nhiều: "Ty chức có trà ngon thượng đẳng ở đây, nếu Hà đại thiếu gia không chê, làm một ly trà rồi hãy đi ạ?"

"Cũng được!"

...

Sở Dương thân mang đoản sam màu xanh thông thường đi ở trên đường. Thoạt nhìn, trông hẳn như một thương nhân tầm thường, nhưng xem ra còn có chút tay mơ. Vị thế tử này chẳng những đi trên đường phố, mà trong cái túi treo bên hông của hắn chứa chật ních toàn là vàng bạc. Chỉ cần người có chút ít kinh nghiệm liền nhận biết ngay. Đầu đường có một cái tiền trang mới nổi, Sở Dương chậm rãi đi vào rồi ném hầu bao lên mặt quầy, ra lệnh: "Vàng bạc mang theo không tiện. Đổi toàn bộ thành ngân phiếu cho ta."

Chưởng quầy vừa thấy một nhà giàu, đem một túi vàng bạc nặng trĩu đi đến tiền trang gửi, đó chính là bội thu vào đó nha. Lão liền bỏ dở mọi công việc trong tay, tự mình đến mời Sở Dương. Tính toán một lúc, liền đổi ngân phiếu cho Sở Dương.

Sở Dương ước lượng mấy tờ ngân phiếu rồi chậm rãi đi ra khỏi tiền trang. Hắn ngó xung quanh một lúc rồi thoải mái đi ra ngoài đường.

Đi chừng vài bước thì có vài người trẻ tuổi theo sau.

Chuyển qua hai con đường, đợi lúc Sở Dương đi ngang qua một con hẻm, mấy người đó đồng loạt xông lên, chúng bá vai bá cổ nhau tựa như bằng hữu nhiều năm vậy. Chúng đẩy Sở Dương vào con hẻm, một người cầm đầu quàng lên vai Sở Dương, thấp giọng nói: "Đừng kêu loạn, nếu không sẽ cho người nhuộm máu con dao này."

"Nhóm các người muốn cướp tiền sao?" Sở Dương làm ra bộ dạng sợ hãi, khẽ nói: "Đòi tiền thì nói, không cần phải đa thương người nha."

"Một tên gà mờ như người không biết thế nào lại mang theo nhiều tiền đến An Châu như vậy. Huynh đệ ta canh chừng người nửa ngày, biết điều thì đem hết đám ngân phiếu đáng giá trong túi áo lấy ra đây. Chúng ta sẽ không đa thương người...Nếu người không nghe lời, hừ hừ!"

Sở Dương đưa tay vào ngực, vài người tuổi trẻ chăm chú nhìn chăm chăm vào tay của hắn, dưới hông hắn là hai thanh trủy thủ, chỉ cần hắn dám giở trò, lập tức sẽ được nhận hai nhát.

"Các người là người của Hòa Hưng Long sao?" Sở Dương thấp giọng hỏi: "Ta có người quen trong Hòa Hưng, đầu đảng lão Thất, các người

đã nghe qua danh tự đó chưa?"

"Ha ha, tiểu tử ngươi thật sự là không may mắn rồi!" Nam tử đứng đối diện với Sở Dương, cười ha hả nói: "Ngươi biết ta sao? Ta sao lại không biết ngươi hả? Đầu đảng lão Thất chính là ta, mấy dãy phố này là địa bàn của ta. Ngươi muốn lừa ai lại réo đến tên của ta, thật sự muốn chết rồi."

Sở Dương mỉm cười: "Ngươi là đầu đảng lão Thất, vậy thì tốt quá. Ngươi không xứng để ta quen biết!"

"Muốn chết!" Ngươi nọ phẫn nộ quát: "Mẹ kiếp, lục soát lấy hết tiền của nó đi, sau đó cho nó gập thành hoàng."

"Muốn giết người sao?" Sở Dương cười nói: "Đa tạ, ngươi xem như đã để ta nắm thóp được chứng cứ phạm tội rồi."

Hắn đột nhiên hét lên một tiếng dài, làm hai gã trẻ tuổi bên cạnh hoảng sợ, đồng loạt đâm thanh trủy thủ vào, nhưng cánh tay lại bị cái gì đó chế trụ, một chút khí lực cũng không có. Không đợi bọn người đầu đảng lão Thất kịp phản ứng xem đã xảy ra chuyện gì, xung quanh hẻm nhảy ra vài người, như mãnh hổ vồ mồi đem bọn chúng chế trụ hoàn toàn.

"Các vị, lọt vào tay ta! Các vị quả thật có phúc!" Sở Dương nhe răng cười nói.

(*) "Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa"

Diễn cố: Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, thời ba nước phân tranh, khi Gia Cát Lượng làm quân sư cho Lưu Bị. Trong một đoạn thời gian ngắn đã liên tục ba lần dùng hỏa công đánh chiếm quân Tào Tháo. Lần đầu là hỏa thiêu sườn núi Bác Vọng Pha, khiến mười vạn tinh binh do Hạ Hầu Đôn thống lĩnh chết cháy không biết bao nhiêu mà kể. Lần thứ hai là ở Tân Dã, dùng hỏa công, Tào Nhân bỏ chạy trốn chết, mười vạn đại quân đều bị diệt. Lần thứ ba là hỏa thiêu Xích Bích, trăm vạn tào binh thảm bại, cuối cùng bỏ chạy cùng Tào Tháo chỉ còn đúng hai mươi bảy người. Khi ấy, mọi người gọi ba trận hỏa thiêu này là "Gia Cát Lượng thượng nhâm tam bả hỏa". Truyền lại về sau thành câu cửa miệng là "Tân quan thượng nhâm tam bả hỏa".

Tục ngữ nói “Tân quan thượng nhâm tam hỏa” ý nói là quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng. Hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã. “Ba bàn hỏa” ở đây là so sánh với ba lợi ích đầu tiên, giống như đốt lên ba đồng lửa để người khác chú ý, vừa có thanh vừa có sắc. Đây cũng là việc mà các huyện lệnh từ thời xưa thường làm, lâu dần thành câu tục ngữ cửa miệng

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 216: Dọa cho người giết mình

Q.3 - Chương 216: Dọa cho người giết mình

Trong hình phòng của tri phủ nha môn, ánh đèn dầu leo lắt tỏa ra chiếu rõ ràng từng vết máu đen trên mặt đầu đảng lão Thất. Nhìn từng vết thương trên người gã mà cảm thấy giết mình, bị quất bằng roi hơ qua lửa, mỗi lần bất tỉnh, lại bị dội vào một thùng nước lạnh, làm cho gã phải tỉnh lại.

Sở Dương bưng lấy một chén trà nóng, bắt chéo hai chân ngồi đối diện với đầu đảng lão Thất, thản nhiên nói: "Lão Thất, kí tên nhận tội đi."

"Vậy người cứ việc đánh tiếp đi!" Đầu đảng lão Thất cười thảm một tiếng, đầu mềm rũ sụp xuống, không biết là không muốn ngẩng đầu lên hay là xem thường Sở Dương nữa.

Sở Dương nổi giận, trong lòng mơ hồ có chút ý tứ nhịn không được. Hắn nghĩ ra kế sách này, vốn dĩ lấy bản thân làm mồi để dẫn dụ lưu manh ở mấy con phố động thủ với mình. Chuyện trước khi xảy ra, hắn đã điều tra rất kĩ càng, đầu đảng lão Thất chính là chiếu dưới của Hòa Hưng Long, lại là lão đại của mấy con phố, những vị khách thương lạ qua đây đều bị lão Thất dẫn người cướp đoạt. Cướp của người yếu thế, bợ đỡ kẻ cường quyền, vốn là chuyện bình thường.

Mưu kế của Sở Dương nửa phần đã thành công. Quả nhiên là dự đồ được đầu đảng lão Thất phải động thủ. Lúc tri phủ nha môn bắt được mấy người này, biểu hiện của bọn chúng quả vượt hơn ngoài dự liệu của Sở Dương.

Muốn xóa sạch danh tiếng của Hòa Hưng Long như vậy, cũng cần phải có đủ lý do. Bọn người này 'Tập kích tri phủ đương nhiệm, ý đồ cướp của giết người' là cũng đủ cấu thành tội trạng. Nhưng Sở Dương còn tính đem chuyện này khoét sâu thêm tội trạng, biến thành 'Tình tiết vụ án chính là lập tổ chức, bàn mưu tính, lập kế hoạch, tạo động cơ. Để cho thế lực hắc ám ở An Châu công nhiên đối đầu với quan phủ, bọn người Khổng Chương xem thường pháp luật, coi trời bằng vung, tự mình bành trướng thế lực lớn ra nhằm đạt kết quả'

Nếu như đầu đảng lão Thất nhận tội theo như những gì Sở Dương tính toán thì...chính là việc lớn đã thành.

Nhưng những tên lưu manh này biểu hiện sự cứng đầu, rõ ràng vượt xa dự đoán của mọi người. Đầu đảng lão Thất vẫn một mực khẳng định là do mình thấy tiền liền nổi lòng tham, chứ Hòa Hưng Long và Khổng Chương tuyệt đối không liên quan gì. Điều này làm cho Sở Dương cực kì buồn bực!

"Kỳ thật có thể cầm tay của bọn chúng ấn vào bản cung, chẳng phải xong hết mọi chuyện rồi sao?" Ngực tốt đứng bên cạnh Sở Dương nín thở, thấp giọng nói: "Trước kia đều đã làm như vậy!"

Sở Dương chậm chậm lắc đầu, nếu như Tần Phi làm tri phủ, dám chắc hẳn sẽ thay phạm nhân đồng ý. Nhưng Sở Dương không thể mạo hiểm như vậy bởi triều đình đang khắt khe đối với Bắc Cương. Nếu như phần khẩu cung nhận tội này không phải do đầu đảng lão Thất mà chính mình ghi, vậy thì không cách nào nhân tiện đem đầu đảng lão Thất giao cho Hình bộ được. Bởi vì nếu tự bản thân hắn nhận tội, cho dù đến hình bộ phản cung, cũng không có ai nghe hắn. Còn nếu chính bản thân hắn không đồng ý, vấn đề liền phức tạp hơn, một cái dấu tay, nếu chỉ cần ấn vào thì cũng không cần phải đánh bức cung nữa. Nhưng khẩu cung dù gì cũng do chính mình viết ra mà...

"Nếu như Tri phủ đại nhân lo lắng vấn đề bút tích, vậy thì nói là đầu đảng lão Thất không biết chữ..." Ngục tốt vẫn chưa từ bỏ ý định, liên tục cung cấp ý kiến chuyên nghiệp của mình. Vốn là ngục tốt, việc tra tấn bức cung vốn là chuyện thường ngày, cho nên y rất là quen thuộc.

"Lỡ như nó đến Hình bộ lại đột nhiên biết viết chữ thì sao?" Sở Dương thản nhiên nói.

Ngục tốt đưa tay phải ra, ra dấu một cái, nói: "Đại nhân, không làm thì thôi, còn đã làm thì phải làm cho xong, trước bắt hãn đóng dấu, về sau giết hãn ở trong phòng giam. Dễ dàng lấy một cái cớ, cái gì mà lúc rửa mặt, bị bạn tù chơi trò đìm nước, bị chết đuối trong chậu rửa mặt...Loại sự tình này hằng năm đều xảy ra vài vụ, có biết cũng không thể trách được."

Sở Dương vẫn lắc đầu: "Quá nhiều người nhìn chăm chăm vào ta nên không thể mạo hiểm như vậy được. Tiếp tục đánh đi, con người vốn không phải sắt thép. Cứ tiếp tục đánh đánh đi, thế nào cũng có lúc chịu không được."

Ngục tốt thở dài, lật roi da trở ra. Y lấy một hộp đinh ngắn ra rồi đặt từng cái vào roi da, sau đó ngẩng đầu lên nhìn đầu đảng lão Thất và hỏi theo lệ thường: "Nhận, hay là không nhận tội?"

"Ta nhận...Chủ mưu chính là con mẹ ngươi!" Đầu đảng lão Thất chửi ầm lên.

Sắc mặt ngục tối lập tức âm trầm xuống, roi da lẳng không vung lên, nặng nề quất lên trên người đầu đảng lão Thất, lập tức lộ ra mười bảy mười tám vết máu, da tróc thịt nát nhìn vô cùng thê thảm.

... ..

"Tần tổng trấn, chuyện của lão Thất, ngài xem!" Khổng Chương xoa xoa hai tay, khẩn trương đi tới đi lui ở trong phòng Tần Phi, hầu như một khắc cũng không chịu ngồi yên. Y nói gấp gáp: "Lão Thất, ta rất tin tưởng. Hãn vốn từ nhỏ lăn lộn trong giang hồ chẳng khác gì một nửa con trai của ta. Chỉ có điều tiểu tử này làm việc quá mức, chứng kiến người ta bên ngoài có tiền liền muốn ra tay. Vì thế, ta cũng đã nhiều lần nhắc nhở hãn. Lần này rốt cuộc bởi vì chữ 'Tham', mà bị Sở

Dương hăm hại. Nhưng hắn vốn là người có nghĩa khí, cho dù bị đánh đến tàn nhẫn, ta tin hắn tuyệt đối sẽ không nói lung tung."

Hai chân Tần Phi gác lên trên mặt bàn, ngả người về sau ghế, đùi rung lên: "Trên thực tế, đầu đảng lão Thất đúng là đã cướp tiền của Sở Dương lại còn lớn tiếng đe dọa. Điểm này không thể bàn cãi! Sở Dương muốn đem năm lửa ném vào Hòa Hưng Long mà đốt, đầu đảng lão Thất muốn chính mình gánh vác hết trách nhiệm. Người chạy đến tìm ta, phải chăng là muốn ta cứu một người đã định rõ hành vi phạm tội sao?"

Khổng Chương hơi chút sửng sốt, Tần Phi từ trước tới nay làm việc không đi theo đường thông thường, cái gì quy cũ trong mắt hắn đều là cái rắm. Cũng không biết Sở Dương đã bị Tần Phi tấn biết bao nhiêu lần rồi. Theo lý thuyết, đáng ra lần này hắn là phải bung ra mới đúng, vì cái gì mà Tần Phi lại hứng thú dâng tặng món nợ này chứ?

"Lão Thất đúng là có tội, nhưng xử phạt đúng tội của hắn là được rồi, có gì lại để cho hắn phải gánh chịu thêm tội danh nặng hơn, phải chăng quá tàn nhẫn. Thủ đoạn của Sở Dương, ta không rõ lắm, nhưng có thể tưởng tượng ra được mức độ nào." Khổng Chương cầu khẩn: "Nếu tổng trấn đại nhân không giúp đỡ thì ta cũng không còn cách nào khác."

Tần Phi vẫn ngồi trên ghế đung đưa như cũ, làm bộ dạng uể oải nói: "Nếu như ta không giúp đỡ, bây giờ người chuẩn bị làm thế nào?"

Khổng Chương thấp giọng nói: "Tổng trấn đại nhân muốn ta nói thật sao?"

"Đương nhiên!"

Khổng Chương hít vào một hơi thật sâu bảo: "Vẫn dựa theo lệ cũ, chúng ta sẽ dùng món tiền lớn kèm lễ vật thuê hảo thủ bên ngoài, mua chuộc ngục tốt trong địa lao. Sau khi nắm được rõ ràng tình huống sẽ nội ứng ngoại hợp cướp người đưa ra ngoài. Sau cùng sẽ tìm một vùng đất khác, ẩn mình hai ba năm, đợi quan viên bổ nhiệm bị điều đi rồi sẽ trở về."

Tần Phi nhẹ nhàng gật đầu: "Biện pháp này đúng là không tồi, thế thì không cần ta ra tay nữa!"

Khổng Chương lập tức mở to hai mắt nhìn: "Tổng trấn đại nhân, ngài không phải nói đùa sao? Sở Dương là ai đây, hắc trăm phương ngàn kế đối phó ngài, muốn ra tay từ Hòa Hưng Long của ta. Bên cạnh hắc còn mang theo cao thủ từ Bắc Cương tới, không một trăm thì cũng đạt đến tám mươi người. Tiên thiên cao thủ cũng khoảng vài chục nha, nói không chừng còn có cao thủ tông sư nữa. Ta đến nha môn cướp người, không phải là chôn vùi tính mạng các huynh đệ một cách vô ích hay sao?"

"Lão Khổng à!" Tần Phi thản nhiên nói: "Nếu người không thử động thủ một lần thì... Sở Dương làm sao mà tìm được chứng cứ chứ? Hắc không tìm được chứng cứ, như thế nào cùng với Hòa Hưng Long động thủ? Mà hắc không động thủ, ta làm thế nào để không biết thẹn tiếp tục khi dễ hắc chứ?"

Con mắt Khổng Chương dần sáng lên, lời của Tần Phi nói khiến lòng y như mở cờ, làm cho y cảm thấy hứng thú. Lúc này, y mới mỉm cười bảo: "Tổng trấn đại nhân...vậy ta sẽ chuẩn bị việc này."

"Người cứ lo chuyện của người, không liên quan gì đến ta." Tần Phi thản nhiên nói.

Khổng Chương mỉm cười, y cúi người hành lễ rồi xoay người đi ra khỏi cửa phòng. Đột nhiên nhìn thấy một nữ tử mỹ mạo trước mặt đang nhẹ nhàng bước đến gian phòng của Tần Phi. Khổng Chương nhận ra nàng chính là cô nương ngày trước Cơ Như Tích đưa đến, nhưng y lại không biết được bí mật của Cơ Như Tích và Thôi Khải Hiếu. Y còn tưởng rằng cô nương này đã bị Tần Phi thu vào trưởng phòng, liền cung cung kính kính hướng về Tiểu Ngọc Nhi cười, sau đó bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Ngọc Nhi đi đến trước cửa thì thấy cửa phòng mở rộng, Tần Phi thì đang uể oải ngồi ở trong phòng. Nàng liền không khách khí đi vào. Nàng khẽ gọi: "Tổng trấn đại nhân..."

"Chuyện gì thế?" Tần Phi uể oải đáp.

"Cũng đã được một thời gian, tiểu nữ tử mấy ngày nay không thấy đến tháng. Đợi tiếp hai ngày, bụng dưới vẫn chưa thấy đau, người cũng có chút mệt mỏi, uể oải. Tiểu nữ chỉ sợ là..."

Tần Phi lập tức tròn tròn mắt, la thất thanh: "Người...Người không phải là chạy tới nói với ta, người có ấy... sao?"

Tiểu Ngọc Nhi xấu hổ gật đầu, giọng nói mang theo sự hối hận: "Ngọc Nhi đúng là người số khổ, cho đến giờ cũng không dám yêu cầu điều gì. Chỉ có điều Tiểu Ngọc Nhi vừa ti tiện lại vừa xấu xa, vạn nhất trong bụng có hài tử, đứa bé kia chính là vô tội. Dù sao cũng là cốt nhục của tông trấn đại nhân, không biết đại nhân chuẩn bị xử trí thế nào..."

"Không phải là thật đấy chứ?" Tần Phi hơi hơi chột dạ.

Tiểu Ngọc Nhi thở dài nói: "Nếu đúng không phải thật sự, tông trấn đại nhân đương nhiên cao hứng rồi! Nam nhân đều là muốn ăn vụng nhưng lại không chịu trách nhiệm. Nếu là thật...ta cũng nói luôn, ta sẽ giữ hài tử trong bụng. Nếu người không định nuôi, ta sẽ đi kỹ viện làm kỹ nữ. Ta tự mình nuôi lớn nó."

Tần Phi gãi gãi đầu, lời của Tiểu Ngọc Nhi thật quá khoa trương. Với bản lãnh của nàng, lại có quan hệ thân thiết với Cơ Như Tích chỉ sợ tiền trong túi đủ sức nuôi tám mười đứa hài tử. Làm sao đến nỗi phải luân lạc đi làm kỹ nữ chứ? Chỉ là, mấy hôm trước chính mình đã làm ra chuyện này, nhớ đến trong y thuật có nói, chuyện nam nữ này, tỉ lệ thụ thai vốn rất cao. Lại nói, bấm tay tính toán, nếu mấy ngày nay Tiểu Ngọc Nhi đã đến tháng đến thì...đêm hôm đó... đúng là giai đoạn nguy hiểm.

"Người an tâm đi. Nếu như thật sự có gì...Những gì nên làm ta sẽ làm!" Tần Phi vỗ vỗ vào ngực: "Mẫu tử đều không việc gì đâu!"

Tiểu Ngọc Nhi u oán nhìn Tần Phi rồi than thở: "Chẳng lẽ ta đáng ghét như vậy sao, nếu trong bụng không có hài tử, người cũng chẳng muốn nhìn ta chứ gì?"

Tần Phi liên tục khoát tay: "Làm bộ dáng mỉa công đối với ta vô dụng, người không cần nói nhiều, ta biết rõ người không phải nữ nhân như vậy!"

Tiểu Ngọc Nhi ha ha cười nói: "Làm cho người sợ tới mức nào rồi kìa. Được rồi, ta nói thật đây nè, mặc dù chưa đến tháng nhưng ta vốn luyện mị công, có hài tử hay không, chính mình cũng không biết có thể cảm nhận được hay không? Tuy nhiên Tần tổng trấn người cũng không làm ta thất vọng, nếu người bảo ta bỏ tiểu hài tử hoặc là để chúng ta tự sinh tự diệt, ta sẽ xem thường người."

Đầu Tần Phi nổi đầy gân xanh, giận dữ hỏi ngược lại: "Lão đại người chạy đến đây chỉ là để đùa giỡn với ta sao?"

"Đương nhiên là không phải, ta đến cho người biết. Đêm nay, Sở Dương mời Cửu công chúa ăn cơm, ta vốn phải đi theo." Tiểu Ngọc Nhi cười khanh khách nói: "Có muốn ta hỗ trợ gì không? Nói mau!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 217: Bí mật của Ngô quốc

Q.3 - Chương 217: Bí mật của Ngô quốc

Trong tửu lâu đèn đuốc sáng rực, tiệc rượu đã tan chỉ còn một đồng bừa bộn trên bàn.

Ngồi ở đó chỉ có hai người Sở Dương và Cửu công chúa mà thôi. Những người đang đứng ước chừng khoảng trên dưới mười người. Cửu công chúa chỉ dẫn theo Tiểu Ngọc Nhi và một tên thị vệ. Còn Sở Dương đi ra khỏi đại môn giống như là ra trận chiến lớn. Cũng là bởi vì lão gia này không cảm thấy một chút an toàn nào ở An Châu. Nhỡ không cẩn thận một chút bị người ta tóm cổ, vậy có hối cũng không kịp rồi. Toàn bộ tám gã thị vệ dạt ra xung quanh giám thị động tĩnh ở cửa sổ, hàng hiên, hành lang, nóc nhà.

Khuôn mặt Cửu công chúa ửng đỏ. Nàng thả chén rượu ở trong tay ra, khẽ bảo: "Tửu lượng tiểu muội kém rồi"

Bề ngoài Sở Dương có ý mời Cửu công chúa ăn cơm, nhưng kỳ thật hơn một nửa thời gian đôi mắt dán chặt trên người Tiểu Ngọc Nhi. Hắn nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, trong

lòng lại miên man bất định. Sở Dương nghe thấy vậy liền nói ngay: "Cửu muội cũng không cần phải trở về gấp như vậy, chờ một chút ta tự mình đưa muội về cũng được."

Tiểu Ngọc Nhi nhẹ nhàng bước tới. Nàng dốc hết tàn trà trong chén ra ngoài, thêm vào trà mới rồi cười nói: "Vừa mới nghe thế tử nói đến chuyện lý thú ở Bắc Cương, quả nhiên thú vị vô cùng. Thế tử kiến thức mênh mông, tầm mắt lại cao xa, chắc hẳn còn biết nhiều chuyện bí mật nữa chẳng?"

Sở Dương vốn muốn có lòng khoe khoang trước mặt Tiểu Ngọc Nhi bèn cười ha hả bảo: "Đó là tất nhiên. Đúng rồi, Cửu muội, ta nói muội biết, lần này thái tử và Vũ Dương công chúa sẽ đến An Đông, bên trong chuyện này quả thật rất đáng cười."

Cửu công chúa có chút biến sắc: "Những chuyện như thế này sao có thể nói ra ở nơi đông người chứ?"

"Cũng không phải chuyện của Sở quốc chúng ta, đó đều là chuyện mất mặt của Ngô quốc. Người Sở quốc lấy Ngô quốc làm trò cười, cũng không phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa gì phải không?" Sở Dương cười hì hì liếc nhìn Tiểu Ngọc Nhi một cái. Tiểu Ngọc Nhi lập tức ném lại một nụ cười khế. Nụ cười này làm cho tâm tình Sở Dương như bỗng bồng bềnh trên mây, không thể kiềm chế được mình.

"Thừa tướng Ngô quốc là Quách Cú Văn với binh mã Đại nguyên soái Hàn Tịch, Cửu muội đã từng nghe nói qua về hai người này chưa?"

Cửu công chúa nhẹ nhàng gật đầu: "Quách Cú Văn vốn được xưng là tài tử, lúc còn trẻ dùng văn chương lay động cả Ngô Đô. Hàn Tịch xuất thân nghèo hèn, vốn là người xây dựng được nhiều chiến công. Chưa đến năm mươi, lão đã là thiên hạ binh mã Đại nguyên soái, trên triều đình cũng chỉ có Quách Cú Văn là đứng ngang hàng mà thôi. Hai vị này tiểu muội đương nhiên có nghe nói rồi."

Sở Dương làm ra vẻ thần bí kể tiếp: "Nói tiếp việc này mới thú vị. Nước Ngô đã lập thái tử từ lâu nhưng vị thái tử này lại là một người ngu ngốc. Ngô chủ muốn phế hẳn đi nhưng các thế lực trong triều ra sức ngăn cản. Các lão thần như Quách Cú Văn còn dễ chịu, lão chỉ

mang theo một đám văn nhân đến tìm Ngô chủ tàu bày mọi lễ, đại khái kiểu như không nên phạm vào cấm kỵ phế trường lập ấu. Thái tử đang còn trẻ, chỉ cần tìm vài lão sư tốt dạy bảo là cũng có thể thành tài. Nhưng bọn người Hàn Tịch lại không cho là như vậy, như quân chủ đương thời vốn có khí khái vương giả, trong khi thái tử nước ngô lại yếu ớt mọi mặt, tương lai nếu thật sự đăng cơ nhất định là hư bột hư đường nhiều hơn là thành công. Lại nói, Hàn Tịch vốn không có tư tâm, hẳn không ủng hộ hoàng tử, chỉ là đơn thuần cảm thấy thái tử không được việc."

"Những chuyện này, ta quả thật không biết!" Cửu công chúa che miệng thốt lên.

Trong lòng Sở Dương âm thầm đắc ý, đừng nói Cửu công chúa không biết, mà ngay cả người trong Sở quốc cũng không. Lúc này, hắc nói rất thoải mái, những chuyện bí mật này đều là do Yến vương tổn rất nhiều tinh thần và thể lực và phải trả một cái giá lớn mới thu được tin tức từ nước Ngô. Hiện tại Bắc Cương, Sở quốc, Ngô quốc đều đã đứt dây động rừng. Yến vương đương nhiên cần biết rõ tình hình của Ngô quốc.

Sở Dương nói tiếp: "Hai vị này đều là lão thần tử có thâm niên, hoàn toàn khác biệt so với những vị khác. Mỗi ngày trên triều đình, hai người đều giả vờ giả vịt hòa hợp êm thấm với nhau. Nhưng lúc thoái triều, lại bắt đầu lao nhao tranh đấu. Ai cũng tự mình có học, dùng chút ít văn vẻ châm chọc khiêu khích lẫn nhau, nội dung thì có hơi hướng ném đá giấu tay. Ngay từ đầu còn cho rằng Ngô chủ không biết! Kỳ thực, Ngô chủ sao lại không biết được?"

"Ngô chủ nghĩ, lòng bàn tay cũng là thịt, mà mu bàn tay cũng là thịt. Quốc gia này nếu thiếu đi một văn hay là một võ tướng giỏi cũng trở thành rối tinh rối mù. Lập tức, hắc gọi Hàn Tịch và Quách Cú Văn vào trong cung uống rượu. Ngô chủ tự mình tiếp khách, ba người nâng ly cạn chén, uống rất cao hứng. Đương nhiên, Ngô chủ là thủ lĩnh, hắc dĩ nhiên là rót cho người khác nhiều còn mình uống ít. Đợi cho hai người kia bắt đầu thấm rượu, Ngô chủ liền vỗ sau lưng hai người cảm khái nói ---- các người đều là phụ tá đắc lực của ta, là hòn đá tảng của Ngô quốc. Các người không nên đấu qua đấu lại, phải đồng tâm hiệp lực vì quốc gia mà công hiến."

"Lúc này, hai người vốn uống quá nhiều, nhất thời nổi lòng trở nên hỗn loạn, đều cảm thấy có lỗi với Ngô chủ. Liên tục khóc sụt sùi tỏ vẻ từ nay về sau sẽ không bao giờ tranh cãi nhau nữa, mọi người dĩ hòa vi quý. Sau đó liền tự về nhà để ngủ."

Cửu công chúa che miệng cười nói: "Hai vị đại thần này có thể nói là tính tình ngay thẳng."

Tiểu Ngọc Nhi tiếp lời nói: "Không dùng thiên uy, vị Ngô chủ này quả nhiên là người có tính cách tốt"

Sở Dương đắc ý nói: "Đừng cho rằng như vậy là không xảy ra việc gì nữa, trò hay còn đang ở phía sau. Lúc Hàn Tịch và Quách Cú Văn tỉnh rượu liền suy xét một lượt trong lòng, cả hai đều cảm thấy có cái gì đó không đúng. Ngay từ đầu cả hai vốn đã che dấu việc cãi nhau không để cho Ngô chủ biết rõ. Không ngờ như thế nào Ngô chủ lại sớm biết, hơn nữa, đã biết mà cũng chẳng phê bình, còn bày ra bàn rượu khuyên can. Không biết ý tứ gì đây? Phải chăng ý này là không muốn che giấu? Muốn làm cho náo loạn lên sao."

"Hai vị này cũng không phải là đèn đã cạn dầu, trước kia vốn là ngầm ngầm tranh đấu ngầm ngầm, hôm nay lại biến thành tranh đấu công khai. Trong triều đình cả hai ngang nhiên vuốt áo trừng mắt với nhau. Một bên tuyên bố muốn dùng ăn chương của mình ghi chép những việc sỉ nhục đã qua của đối phương lên trên kệ, còn bên kia thì nói nếu đối phương ở trên đường không cẩn thận gặp phải mình sẽ cho hẳn biết thế nào mới là cách giải quyết vấn đề của nam nhân..."

"Sau đó thì sao?" Cừu công chúa cảm thấy cuốn hút nên nhanh nhẩu hỏi tiếp.

Sở Dương cười lạnh nói: "Phụ tử nước Ngô kia quả thật là ngốc. Hẳn nhìn thấy thái tử tuổi càng lúc càng lớn, sớm muộn gì cũng phải kế thức ngôi vị hoàng đế, nếu quả thật là kẻ bất lực, khó tránh khỏi việc bại gia bại quốc (phá sản bán nước). Nếu phải thay đổi thái tử, tối thiểu phải có một cái cơ rõ ràng! Vì vậy bèn đưa ra một cái chủ ý bản, hẳn tự mình ra đề mục, quyết định đưa thái tử đến ngự thư phòng sát hạch."

"Vị thái tử kia vừa nghe qua liền sợ hãi, hẳn chính là cái gì cũng chẳng biết, chỉ có tài năng há miệng tán dóc là tài thôi. Lúc đó thiếu chút nữa dọa cho hẳn phải phát khóc, bỏ chạy đi tìm xin hoàng hậu giúp đỡ. Hoàng hậu nghĩ đến Quách Cú Văn đa mưu túc trí, bèn ời Quách Cú Văn. Sau một hồi thương lượng, Quách Cú Văn cho tất cả môn sinh tụ tập ở trong Quách phủ, một ngày một đêm không ngừng nghỉ, tiếp thu

mọi ý kiến số đông, suy đoán khả năng quốc chủ ra đề mục nào, sau đó đưa đến cho thái tử."

"Tiểu thuyết phong nguyệt thì vị thái tử gia kia còn có khả năng tiếp thu, nhưng dựa lưng đọc sách lược trị quốc, cương lĩnh thi chính, đọc đến một chữ cũng cảm thấy đau đầu. Rơi vào đường cùng, hoàng hậu bèn cho người đem đáp án làm thành bản nhỏ, lồng vào trong tay áo, cổ áo. Quả nhiên lần này, Quách Cú Văn cùng môn sinh đã đoán trúng phần lớn đề mục. Làm cho thái tử gia rất cao hứng."

Tiểu Ngọc Nhi nhẹ nhàng cười nói: "Hắn không phải sẽ vượt qua được kiểm tra hay sao?"

Sở Dương tùm tùm nhìn Tiểu Ngọc Nhi: "Hay không bằng may, vị thái tử gia này đối đáp quá suất sắc. Sau khi Ngô chủ nhìn đáp án, quả thực tâm hoa nộ phóng (mở cờ trong bụng), oa nhi này chẳng những không phải kẻ ngốc, mà còn là một nhân tài nha. Lúc ấy bèn cho gọi bọn người Hàn Tịch vào trong nội cung, liên tục thóa mạ. Kỳ thật, người cha nào mà không thương yêu hài tử của mình, bọn người Hàn Tịch suốt ngày ở ngoài đều nói thái tử gia là kẻ ngốc, trấn phủ ty của Ngô quốc cũng không phải bất tài, Ngô chủ làm sao không biết được? Hắn gọi Hàn Tịch đến mắng chính là để giấu võ dương oai một phen ----- Người không phải nói con ta bất tài sao? Ta liền đưa bài thi con ta làm chọc mù mắt chó của người."

"Nhưng ngược lại Hàn Tịch là một người rõ ràng, sống chết cũng không tin tưởng bài thi xuất sắc này chính là thủ bút của thái tử gia. Bèn tại chỗ mang ra hồ phù, thụ đại gì đó đều đem ra hết, vỗ ngực nói, nếu thái tử gia có thể mang đáp án ra giải thích lại một lần nữa, chính mình liền giao hết binh quyền từ quan không làm nữa, nếu cần thiết thì... sẽ mua một khối đậu hũ đập đầu mà chết."

Sở Dương cười nở hoa: "Ngược lại Ngô chủ cũng là người rõ ràng, trong lòng tự nhủ con ta vừa làm xong bài thi, nét mực còn chưa khô, giấy còn nóng hổi. Hàn Tịch người lại còn giám trả treo với ta sao? Được rồi, ời thái tử..."

"Sau đó thì sao?" Công chúa ha ha cười nói.

Sở Dương lại thấp giọng nói: "Đương nhiên sau đó không phải rõ ràng rồi sao..."

Hai vị cô nương cười đến nở hoa, một nam tử đứng trong góc sau lưng Cửu công chúa, biểu tình trên mặt không thể hiện ra ngoài.

Mặt hắc không biểu tình không phải do hắc là thị vệ Cửu công chúa, cũng không phải do hắc cảm thấy không thể cười. Mà bởi vì trên mặt hắc đang mang mặt nạ da người, hỉ lộ không thể lộ ra. Sở DƯơng khoe khoang bí mật cao cấp của Ngô quốc, hắc là chuyện trước đó không lâu, kết hợp với chuyện thái tử cùng Vũ Dương công chúa đi du lịch, liền bất chợt làm cho hắc suy xét cẩn thận.

Tần Phi là nam nhâm liên tường giỏi. Ngay từ đầu hán đã cảm thấy kì quái, cì cái gì mà thái tử cùng Vũ Dương công chúa còn chưa có lập gia đình, cô nam quả nữ lại điên cuồng chạy đến đây. Bây giờ xem lại, chính là Ngô quốc có ý muốn Vũ Dương mau gây khó dễ cho thái tử, gạo nấu thành cơm, hôn kỳ đến càng nhanh càng tốt ----- bởi vì, Ngô quốc lập tức muốn thay đổi thái tử.

Đổi thái tử không phải là một chuyện đùa, cùng lúc đắc tội với các đại thần bảo thủ trong triều, lại cùng lúc đắc tội với mấy người trong tộc. Mà thái tử dù sao cũng đã hơn hai mươi tuổi, nhìn vào mấy vị hoàng tử Sở quốc này, ai lại không có một điểm thế lực ình chứ? Thái tử nước Ngô cũng có một điểm thế lực ình. Dù là ô hợp, không chịu nổi một kích, nhưng chí ít đội này cũng là chất lượng hơn số lượng.

Ngô chủ không nghĩ nội tình sẽ rung chuyển lớn, thậm chí hắc chuẩn bị rất kĩ càng, một khi phát sinh biến cố, lập tức phái Hàn Tịch sử dụng vũ lực trấn áp mọi thế lực khác. Chỉ có một nơi hắc không thể trấn áp, chính là Sở quân! Đang nhắm nhe nhắm vào đại doanh Giang nam!

Nếu như vậy, Ngô quốc bởi vì phế bỏ thái tử mà dẫn tới nội loạn, thậm chí bộc phát nội chiến, quả thực hoàn toàn có thể! Cho nên, trước khi phế bỏ thái tử, Ngô quốc cần hoàn cảnh hòa bình ngoại giao với bên ngoài. Cơ hội tốt nhất chính là lúc công chúa Sở Dương và thái tử Sở quốc lập gia đình, lập tức đem thế lực Thái tử, thậm chí trong tộc, còn

có thể lực bọn người Quách Cú Văn, nhổ tận gốc! Sau đó, vị thái tử ngu ngốc đáng thương kia, chỉ là một nhánh bèo không rễ, muốn đổi khi nào, liền sẽ đổi khi ấy, muốn đổi ai, đều là chuyện trở nên quá dễ dàng rồi!

Tần Phi vô ý thức sờ lên chóp mũi, bỗng nhiên nghĩ đến một vấn đề. Chuyện quan trọng như vậy, Sát sự thánh có lẽ cũng chỉ có mấy người biết rõ mà thôi. yển vương đã nói cho Sở Dương, chẳng lẽ không làm cho hắn moi ra chút ít tin tức gì đó sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 218: Diệt khẩu

Q.3 - Chương 218: Diệt khẩu

Sở Dương liên tục nói những lời trêu chọc, dụ dỗ khiến hai vị mỹ nữ cười run rẩy cả người. Cử công chúa là người thân thích, Sở Dương đương nhiên sẽ không có ý đồ gì, nhưng nhìn Tiểu Ngọc nhi vẫn một bộ dáng ngẩn ngơ mất hồn như cũ, Sở Dương cũng có cảm giác ngứa ngáy đứng ngồi không yên.

Bầu không khí vui vẻ trong phòng khác vừa lên đến cao trào thì đột nhiên có một người tiến lại gần cửa phòng, khuôn mặt tỏ vẻ xấu hổ, khẽ ho khan hai tiếng.

"Vào đi." Sở Dương nghiêm sắc mặt, vẫy vẫy tay.

Người nọ run rẩy bước vào, bộ dáng sợ hãi bất an, nhìn ngó khắp xung quanh, tựa hồ ái ngại nơi này người có nhiều người không tiện bàn bạc công việc. Động thái này khiến Sở Dương cảm thấy không ưa. Thế tử vung tay lên: "Có chuyện gì cứ nói luôn ở đây đi, có gì không thể để người khác nghe thấy chứ?!"

Người mới tới chần chờ một lát bèn cũng mở miệng nói nhỏ: "Nha môn tri phủ bị tập kích. . ."

Những lời này nhất thời làm cả sảnh đường biến sắc. Theo như người này tường thuật lại, buổi tối sau khi Sở Dương đi ra ngoài dự tiệc, bên

ngoài nha môn có tên say rượu ẩu đả, mấy người bọn nó đứng ngay gần cửa lớn nha môn đánh nhau, dần dần tiến tới cửa Tri phủ nha môn. Người giữ cửa sợ không chế không nổi cục diện, liền mời vài người từ trong nội viện đi ra hỗ trợ. Thật không ngờ trong lúc không đề phòng, mấy tên say rượu này trực tiếp chống cự lại, hành động nóng nảy hung bạo giết luôn người giữ cửa và một số hộ vệ ở nội viện. Sau đó hơn hai mươi người từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo vào nha môn, thấy người liền chém giết, thậm chí cả gan xông thẳng vào trong bí lao của nha môn.

Theo lý, thông thường phạm nhân đều bị giam giữ ở trong quan lao, chỉ có một bộ phận cực nhỏ cần nghiêm mật canh giữ ở đây, ví dụ như băng đảng do lão Thất cầm đầu sẽ bị giam giữ tại bí lao trong nha môn. Những tên gây náo loạn nha môn kia hiển nhiên hiểu rất rõ toàn bộ hoạt động của phủ nha. Mục tiêu của bọn chúng rất rõ ràng, tính toán đúng thời điểm xông vào thiên lao. Trong ngục lĩnh canh còn chưa chuẩn bị sẵn sàng động thủ đối phó, làm sao có thể là đối thủ của những tên đạo tặc đã quen giết người không gớm tay này? Chỉ vài nhát dao của bọn chúng là tất cả đều ngã xuống!

Sở Dương nhíu mày hỏi: "Đám người lão Thất đều đã được cứu đi hết sao?"

Người nọ lắc đầu, thấp giọng nói: "Không, đều bị diệt khẩu tại chỗ."

Khuôn mặt Sở Dương biến sắc, ngay cả Tần Phi kia, dưới lớp mặt nạ da người, khuôn mặt cũng có chút khó coi. Hắn cũng chỉ dặn dò Khổng Chương dựa theo lệ cũ mà hành động, không nghĩ tới Khổng Chương vì sao lại ác như vậy. Lão đã không thêm cứu giúp thì thôi lại còn trực tiếp giết người diệt khẩu . . . Tuy nhiên chuyện này đối với một vị hào kiệt giang hồ mà nói, không phải là chuyện to tát gì cả. Nhưng xem ra, đây chính là cố tình không nghe theo lời chỉ huy mà làm bậy!

"Có bắt được người nào trong đám thích khách tập kích hay không?"

Sở Dương trầm giọng quát hỏi.

"Không có! Trong lúc kịch chiến, đối phương đã chết mất hai người, còn lại đều đã chạy thoát. Sau khi tra xét hai người chết kia cũng

không biết được lai lịch bọn chúng. Lý Tử Trần được phái tới mặc dù lão kinh nghiệm tuần kiểm đầy mình cũng không nhận ra là thần thánh phương nào." Người nọ quanh co nói: "Trong nha môn tổn thất nghiêm trọng, chết cả thầy mười bảy mươi tám người, bị thương hơn hai mươi người. . ."

Sở Dương phần nộ vỗ mạnh xuống bàn, quát lên: "Tất cả đều là một lũ vô dụng!"

Kỳ thật trong lòng người này cũng tràn đầy ủy khuất, Sở Dương vốn cẩn thận chặt chẽ, sợ tại An Châu gặp chuyện không may. Vì vậy, khi đi ra ngoài ăn bữa cơm, cũng dẫn theo bên người bát đại thị vệ thân thủ tốt nhất. Những người còn lại, có thể nói là hạng người tầm thường, gặp phải cao thủ, chỉ còn nước làm bia ngấm cho người ta, hạng chém dưa thái rau bình thường bị người ta chém một hai nhát là ngã xuống đất. Kỳ thật, người tới cũng chưa chắc đã là cao thủ phương nào, chỉ là may mắn xông vào Tri phủ nha môn đúng lúc không có cao thủ trong phủ mà thôi.

Bực mình chuyện nọ chông lên bực mình chuyện kia, hẳn không thể mở to miệng thóa mạ, nếu không, Sở Dương đã chửi mười bảy mươi tám đời con bà nó rồi.

Giờ phút này, chẳng ai còn tâm trạng mà vui vẻ ăn cơm nói chuyện phiếm nữa, Sở Dương miễn cưỡng đè nén cơn tức giận, đứng dậy nói: "Trong nha môn xảy ra chuyện, ta phải trở về xử trí. Cữu muội, ta sẽ phái người hộ tống muội trở về. Chúng ta gặp lại nhau sau vậy."

"Không cần đâu, muội có thể tự mình trở về mà." Cữu công chúa đứng dậy cáo từ. Sở Dương cũng không tiện chối từ, trực tiếp dẫn theo bát đại thị vệ nhanh chóng rời đi.

Ra khỏi khách sạn, đến một chỗ không người, Tần Phi bỗng ho khan một tiếng: "Các người về trước đi, ta có chút việc cần làm."

Không đợi Cữu công chúa nói gì, Tần Phi đã nhanh như chớp biến mất vào trong màn đêm. Hôm nay thật là một ngày tốt lành để giết người. Đêm tối đen đặc không có trăng sáng cũng không có ngôi sao nào. Nếu như trên đường không có ngọn đèn dầu nào hắt ra thì cả thiên địa

không chừng sẽ đều ngập trong thế giới hắc ám khôn cùng. Tần Phi vừa đi, chiếc mặt nạ da người trên mặt nhẹ nhàng được kéo xuống. Trong nháy mắt đã đến phủ đệ Hòa Hưng Long Khổng Chương. Hắn trực tiếp đẩy cửa đi vào.

"Đứng lại, ai đó?" Người gác cổng lên tiếng xét hỏi.

Tần Phi lạnh lùng vừa quay đầu lại, ánh mắt đảo qua đảo lại trên khuôn mặt người gác cổng. Người gác cổng kia đương nhiên nhận ra người này là bá chủ cả vùng An Châu Tần Trấn đốc nên bị dọa đến miệng cứng đờ im lặng, không dám thốt lên một tiếng.

Một đường không người dám ngăn trở, Tần Phi bước đi đến hậu viện, nghe được tiếng người ồn ào, trong mắt ngọn đèn sáng lạn, trong lòng tức giận, bước vào chéch sảnh.

Trong sảnh có khoảng hai mươi người đang ngồi, đều là những khuôn mặt xa lạ, đang nâng ly cạn chén, miệng lớn ăn thịt, miệng lớn uống rượu.

Nhìn thấy Tần Phi đi đến, rất nhiều người đều ném ánh mắt kinh ngạc đến hắn. Khổng Chương ngồi ở ghế chủ tọa tranh thủ thời gian đứng dậy đi đến trước mặt Tần Phi. Hai người gặp nhau ở một góc sảnh. Tần Phi tiến nhanh tới quát: "Khổng chương quý, lời nói của ta đều chỉ là gió thoảng bên tai người phải không? Ta phái người đi Tri phủ nha môn là để giết người sao?"

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Khổng Chương kinh ngạc đưa tay chỉ yến hội sảnh: "Những người kia mà những cao thủ lạ mặt ta mới tìm đến, họ ăn cơm tối còn chưa xong. Chúng ta vốn định trước lúc nửa đêm đến Tri phủ nha môn dạo một vòng, tiện thể dọa tiểu tử Sở Dương kia nhảy dựng. Sao vậy? Có người động thủ trước sao?"

Hai hàng lông mày của Tần Phi lập tức nhíu lại, bây giờ thì rõ rồi, Khổng Chương còn chưa động thủ! Vậy bọn người xông vào Tri phủ nha môn giết sạch bằng đảng của lão Thất để diệt khẩu là ai?

Những người có tâm cơ thủ đoạn như vậy, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thứ nhất, phải chỉ trong thời gian ngắn có thể tìm được một số hảo thủ lạ mặt ra tay giúp mình. Thứ hai, phải giỏi nắm bắt thời cơ,

ra tay đúng vào lúc Sở Dương ra ngoài dự tiệc mang theo bát đại hộ vệ. Thứ ba, phải biết rõ vị trí của bí lao trong nha môn, càng phải nắm rõ trong bí lao giam giữ những người nào, mới có thể một kích phải trúng, đem phạm nhân diệt khẩu.

"Có người muốn giá họa cho người. . ." Tần Phi lâm bẩm nói: "Còn muốn khiến cho Sở Dương tức giận đến mất đi lý trí."

Một khi gã Sở Dương đã quần trí thì không biết hắn sẽ làm cái trò gì đâu?

Khổng Chương mặt không đổi sắc, dường như đã biết được đáp án.

Màn đêm đen như mực bị vô số cây đuốc điểm lên những chấm đỏ rực rỡ. Tính ra cũng phải đến mấy trăm quan quân đang thủ bị ở nơi này, Sở Dương từ Bắc Cương mang đến bao nhiêu kỵ binh, còn có bọn thị vệ dưới tay hắn, đem toàn bộ số quan quân bao vây trọn cả Khổng phủ, một con kiến cũng không lọt ra được.

Sở Dương một thân trang phục sáng loáng, ghim ngựa dừng trước cửa phủ, cao giọng tuyên cáo: "Khổng Chương, người ý đồ mưu hại mệnh quan triều đình, thế là phạm thượng. Người cả gan phái người hành hung bản quan. Sau khi hung thủ bị bắt, càng thêm cả gan làm loạn, rõ ràng tụ tập nhân thủ, ban đêm lên tập kích Tri phủ nha môn. Người cho rằng, chỉ cần giết người diệt khẩu, bản quan sẽ không có biện pháp trừng trị người sao?"

Sở Dương lẳng không quát mạnh roi ngựa, pằng một tiếng nổ vang giữa không trung: "Đừng tưởng rằng chỉ có chủ tử nhà người biết giờ trò, Tiểu Vương cũng biết! Hôm nay, ta sẽ giết cả nhà người, san bằng Hòa Hưng Long các người. Trong công văn báo cáo gửi lên triều đình, ta sẽ có rất nhiều chuyện để viết ra đấy. Khổng Chương, lăn ra đây nhận chết đi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 219: Cuộc chiến không công bằng.

Q.3 - Chương 219: Cuộc chiến không công bằng.

Cánh cổng đã đóng chặt từ từ mở ra. Không giống với ý nghĩ của Sở Dương, trong sân không có mấy người, lại càng không có nhiều binh khí làm cho người ta hoa mắt.

Chỉ có một người, chậm rãi từ trong cửa lớn đi ra, hắc rất lạnh lùng, cũng rất kiêu ngạo. Hắc hờ hững liếc nhìn Sở Dương, rồi lẳng lặng đứng tại cửa ra vào, hai tay ôm ngực. Bộ dáng khoan thai kia, phảng phất như hắc đứng tại khu vườn xinh đẹp nhất thiên hạ vậy.

Nhưng tất cả quan binh canh giữ chung quanh Khổng phủ, dù là đến từ Bắc Cương hay là quân thủ bị đều yên tĩnh trở lại. Ngẫu nhiên có chiến mã bị sự yên tĩnh quý dị này quấy nhiễu, hí một tiếng bất an, lập tức kỵ sĩ sẽ khẩn trương kéo dây cương do sợ không khống chế được chiến mã sẽ gây ra phiền phức lớn.

Sở Dương thở rất nhẹ nhàng chậm rãi. Bàn tay y chột nhẹ, chột nặng thành ra không cầm được chuôi đao bên hông. Mấy lần, y muốn rút đao hô to một tiếng, suất lĩnh quan binh bắt tất cả mọi người trong phủ đệ bằm thành thịt nát. Nhưng khi suy nghĩ mê người kia đã lên đến đỉnh điểm, luôn bị chính y giới ột chậu nước lạnh. Y không dám! Thật sự không dám! Tất cả đều do nam tử phảng phất như thong dong đứng hóng mát trong đêm đen kia!

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua phố lớn, ngõ nhỏ, xuyên qua những chiến sĩ khoác chiến giáp kia, lướt qua những con chiến mã hùng tráng kia, mang theo những đốm lửa trên bó đuốc, vang lên những tiếng lách tách.

Ngoại trừ tiếng lửa cháy lách tách ra, cơ hồ không nghe thấy mảy may thanh âm gì xung quanh Khổng phủ. Toàn bộ đèn của Khổng phủ đều đã tắt, yên tĩnh như là một tòa nhà chết chóc.

Tần Phi ngạo nghễ lạnh lùng liếc nhìn Sở Dương. Hắc ghé mắt nhìn xuống quân tinh nhuệ Bắc Cương phía trước, thị vệ tinh tuyển của Yến vương phía trước, thế tử Vương gia phía trước. Hắc nhẹ nhàng ngồi trên bậc thang, bàn tay đặt lên đỉnh đầu con sư tử đá bên cạnh.

Hành động đầy ý khiêu khích này lại làm cho Sở Dương bắt đầu xao động lẫn nữa..., y nắm chặt roi ngựa trong tay, rất muốn vung lên để thiết kỵ tấn công.

Thế nhưng, ở chỗ sâu trong trí nhớ của y mang theo sự sợ hãi. Tại con đường dơ bẩn không chịu nổi đó, nơi những kẻ nghèo kiệt hủ lậu tụ tập kia, chính là nam tử trước mắt, hung hăng đánh cho Sở Dương vô cùng tự phụ chật vật không chịu nổi. Hắn muốn mệnh Sở Dương! Lúc đó, trên mặt Tần Phi không hề che dấu sát cơ, vô số lần làm Sở Dương bừng tỉnh trong cơn ác mộng. Thậm chí, khi tỉnh mộng nửa đêm, Sở Dương có cảm giác mình có phải đã bị Tần Phi giết từ lúc ở phố chợ bán thức ăn hay không...

Sự sợ hãi này đã sớm chôn ở đáy lòng của y. Nên khi Sở Dương chứng kiến Tần Phi không thèm để ý ngồi ở cửa ra vào Khổng phủ, y không hề nắm chắc sẽ đánh chết được Tần Phi.

Trái lại, trong lòng của y luôn nghĩ đến các loại tình huống. Có thể khi đội ngũ của mình vừa mới phát động, Tần Phi liền nổi giận, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai lấy tánh mạng mình thì sao?

Tất cả đều có khả năng!

Tiếng bước chân hỗn loạn từ đằng xa truyền đến, bọn quan binh vốn vô cùng khẩn trương nhao nhao quay đầu nhìn lại. Đó là một đội tuần kiểm vây quanh một chiếc kiệu nhỏ đang vù vù chạy đến. Đám kiệu phu giống bị đóng đinh ở hai chân, dừng bước trước cửa Khổng phủ. Màn kiệu vạch ra, Mục Thanh Sơn đầu đầy mồ hôi từ trong kiệu đi ra. Tâm trạng Mục Thanh Sơn rất rối loạn, loạn đến mức khuy áo của mình cài sai chỗ cũng chưa phát giác ra.

- Thế tử, Tần Trấn đốc, chờ một chút, chờ vội...

Mục Thanh Sơn lau mồ hôi trên trán, bước nhanh đi vào trong sân.

Một bên là trận địa quan quân sẵn sàng đón quân địch, bên kia, chỉ là một vị nam tử cao ngạo.

Mục Thanh Sơn nhìn trái nhìn phải, đôi môi nhúc nhích một hồi, thật vất vả mới nghẹn ra một câu:

- Hừng đông là xa giá của Thái tử đến An Châu rồi, không được đánh...

Vài vị quan binh vụng trộm bật cười, nghe ý của vị đại nhân này, là nếu xa giá thái tử không đến, có thể tùy tiện đánh sao?

Hai bên hiển nhiên đều không coi lời nói của Mục Thanh Sơn thành chuyện gì to tát. Tần Phi vẫn thoải mái ngồi trên bậc thang, thần sắc ngạo mạn tới cực điểm đó, không thấy hạ thấp chút nào. Mà Sở Dương mấy lần đưa thay sờ sờ chuôi đao, lại cắn răng rút về. Hắn không biết hậu quả khi rút đao, nhưng cũng không dám rút!

Đám chiến sĩ dũng mãnh trừ danh Bắc Cương, đám thủ bị binh nổi tiếng càn quấy bại hoại, đều có chút không kiên nhẫn được nữa. Dù sao nếu cứ đứng đấy không nhúc nhích, hay là ngồi trên lưng ngựa, cũng không phải việc thoải mái. Bọn hắn quay sang nhìn sắc mặt Sở Dương, chờ y hạ một mệnh lệnh. Đương nhiên, mọi người càng hi vọng mệnh lệnh của Sở Dương là —— lui lại! Thật sự không có mấy người dám mạo hiểm! Mạo hiểm chọc giận Tần Phi, mạo hiểm đại khai sát giới. Lửa giận của hắn, lúc nào cũng có thể khiến cho đường phố biến thành biển máu!

Mồ hôi trên trán Mục Thanh Sơn càng ngày càng nhiều, thỉnh thoảng móc khăn tay ra lau lau. Sự u sầu phủ kín khuôn mặt mập mạp, đứng cô đơn ở giữa hai bên, chờ đón tương lai mờ mịt.

Thời gian trôi qua chậm rãi, không biết đã qua bao lâu, bó đuốc đầu tiên đã hết dầu hỏa, sau khi vô lực bùng lên vài ánh lửa, hào quang lạng lẽ ảm đạm xuống. Không biết là gà trống nhà ai phát ra tiếng gáy đầu tiên... Mà mọi người, cả đời cũng chưa từng thấy trận chiến như vậy, đầy xe của họ, đứng ở giao lộ rất xa, mang theo một chút khăn trương một chút sợ hãi một chút hiếu kỳ, thò đầu nhìn, muốn xem các anh lính này hơn nửa đêm không ngủ còn đến đây bày trận làm gì?

Hai chân Mục Thanh Sơn cũng hơi đau nhức rồi, bao nhiêu lần muốn đặt mông ngồi ở bên cạnh Tần Phi, nhưng y còn phải bận tâm hình tượng, lại sợ cử động của mình gây ra hiểu lầm không tất yếu, đành kiên trì vẫn đứng đó, hiện tại hai chân run run, đã gần khụy xuống.

- Trời cũng sáng rồi, cơn giận của hai vị còn chưa tan sao?

Mục Thanh Sơn hỏi:

- Không bằng mỗi người nhường một bước, bỏ qua việc này đi.

- Bỏ qua ư? Tìm người đến hành thích nha môn Tri Phủ ta, giết người diệt khẩu, hung hăng càn quấy như thế, hôm trước còn không muốn đánh chết ta trên phố?

Sở Dương tru lên nói:

- Ta phải nói rõ chuyện này.

Tần Phi đứng dậy.

Cử động đơn giản này, nhất thời làm quan binh đầy đường không hện mà cùng lui về phía sau, những con ngựa đang ngủ gật kia phảng phất đột nhiên bừng tỉnh, không ngừng hí vang, trong lòng cho rằng đã khởi xướng công kích, lại phát hiện chủ nhân đang kéo nó lui về phía sau...

- Người muốn làm gì?

Giọng nói của Sở Dương rõ ràng đã yếu hơn rất nhiều.

Tần Phi không kiên nhẫn liếc mắt nhìn hắn, nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nói với Mục Thanh Sơn:

- Về chuyện này, ta...

- Tần Trấn đốc có gì muốn nói?

Mục Thanh Sơn hỏi.

- Không giải thích!

Dứt lời, Tần Phi thản nhiên đi về phía đầu phố, binh mã vây quanh Không phủ, vô thức mở ra một con đường, giống như là khai sơn Cự Phủ bổ vào biển người như thủy triều, vô cùng chỉnh tề, vô cùng nhanh nhẹn.

Tần Phi vừa đi, Mục Thanh Sơn thở phào nhẹ nhõm, chạy nhanh đến bên cạnh Sở Dương:

- Thế tử, còn bắt người sao?

- Ta...

Con người Sở Dương xoay động:

- Hôm nay thái tử sắp tới, trước hết ta làm việc công. Dù sao Không Chương cũng không chạy được, người đâu! Giám thị Không gia cho

ta..., cho dù một con chuột chạy qua, cũng phải báo cho ta. Hồi phủ, chinh đồn đình viện, chuẩn bị nghênh đón xa giá thái tử, công chúa Vũ Dương!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 220: Đùa giỡn từ trong ra ngoài

Q.3 - Chương 220: Đùa giỡn từ trong ra ngoài

Thái tử đến, làm cho An Châu oanh động. Ở thời đại này, người bình thường căn bản không có khả năng nhìn thấy hoàng đế, hơn nữa, bình thường hoàng đế đi tuần cũng sẽ không tới địa phương như An Châu. Lần trước bệ hạ đích thân tới An Châu là lúc nào? Một trăm năm trước hay là hai trăm năm trước?

Có thể chứng kiến thái tử quang lâm đã là một sự may mắn. Những dân chúng chất phác kia căn bản không biết trên triều đình đang tranh đấu sống chết. Bọn họ đơn thuần cho rằng, đã là thái tử, thì tương lai, khi hoàng đế băng hà, thái tử sẽ thuận lý thành chương nhận di chiếu, cầm ngọc tỷ, trở thành hoàng đế mới.

Mà những người lẫn lộn trong quan trường đã lâu, như Tần Phi và Mục Thanh Sơn, bọn họ đều rất rõ ràng, phía sau mỗi lần thay đổi ngôi vị hoàng đế, từ triều đình đến dân gian, từ hoàng cung đến biên cương, đều là một lần tranh đấu tinh phong huyết vũ. Một người lên được đế vị, trong tay cũng dính không biết bao nhiêu máu tươi. Coi như là nhi đồng ngây thơ đàng cơ, người ủng hộ hân hoặc là mẫu thân, tất nhiên cũng là người quyết đoán.

Thái tử vạch màn xe, lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn, mang theo khí tức quý tộc bẩm sinh, hài hòa thân thiện vẫy tay với dân chúng đang hưng phấn bên đường.

Rất nhiều người đã kích động đến rơi lệ, thậm chí có cụ già đã bất tỉnh. Các thiếu nữ xấu hổ sửa sang mái tóc, kỳ vọng có thể được thái tử nhìn trúng, từ nay về sau nhảy vào Long Môn...

Ngự Lâm quân và đại nội thị vệ đã quen với trường hợp như vậy, bọn họ lạnh lùng ngăn cách dân chúng với đoàn xe, cảnh giác tìm kiếm người có khả năng hành thích trong những dân chúng kêu trời kêu đất kia, sử dụng ánh mắt và động tác trao đổi về tin tức an toàn hoặc không an toàn.

Tần Phi gãi cằm, đứng rất xa trước cửa phủ tổng đốc, thấp giọng nói:

- Rõ ràng không có cáo trạng ngăn đón xa giá thái tử, người An Châu làm cho ta quá thất vọng rồi...

Vừa nói xong, mấy người đã chạy đến trước đoàn xe, bọn thị vệ thần kinh căng cứng, đao thương tuốt lên san sát như rừng, lập tức trên cổ mỗi người đều có ít nhất năm sáu thanh đao, tùy tiện nhúc nhích một đao, có thể cắt đứt cổ họng của bọn họ. Mấy người vốn đã chuẩn bị kể lễ, sợ tới mức không dám ho he gì nữa.

Mục Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Cản đường kêu oan không phải đơn giản như vậy, không có một trái tim kiên định, lúc nào cũng có thể bị bọn thị vệ hù chết. Lại nói năm đó, khi ta còn là một viên quan nhỏ, đã từng có người ngăn kiệu Ngự Sử dâng cáo trạng. Người vừa bò đến trước cỗ kiệu, bàn tay đưa vào ngực lấy đơn kiện, bị vệ sĩ nghĩ là muốn lấy ám khí, giết chết tại chỗ.

- Một quốc gia tất nhiên có luật pháp, theo lý thuyết, kêu oan theo từ thấp tới cao, cuối cùng có thể tìm được nơi nói rõ lý lẽ.

Tần Phi thở dài nhẹ nhàng nói:

- Bất quá, đó là dưới tình huống công chính liêm minh. Nếu như muốn giải oan theo đường tắt, vậy cũng chỉ có thể mạo hiểm cáo ngự trạng (kêu oan với hoàng đế) hoặc cản đường cáo trạng. Đây cũng là một loại đau khổ!

Mục Thanh Sơn trêu chọc nói:

- Thực tế Tần Trấn đốc còn chường quản Sát Sự Thính, nếu dân chúng không được giải oan ở quan phủ, còn có thể tới Sát Sự Thính. Mấy người này lại đi cản đường, khiến quan viên An Châu và Sát Sự Thính đều mất thể diện.

Mục Thanh Sơn nói cũng có chút đúng, thái tử vô cùng thích trường hợp như vậy, sau khi ra khỏi Đông đô, trên đường đi ít nhất thái tử gặp hai mươi lần cản đường cáo trạng. Mỗi lần, y đều rất vui mừng đi ra khỏi xe ngựa, ra lệnh cho thị vệ không nên làm dân chúng kinh sợ.

Y thích tỏ vẻ như vậy, ra vẻ mình rất thân dân. Y cũng thích dựng nên một hình tượng coi dân làm chủ, như vậy sẽ trợ giúp y có được được sự tín nhiệm của phụ hoàng. Nhất là những cáo trạng kia, tám chín phần mười đều là bị quan phủ hãm hại, với năng lực của thái tử, tiện tay xử lý mấy viên quan tham ô, chỉ là một bữa ăn sáng... Đi qua rất nhiều châu huyện, sau khi mang ơn thái tử, dân chúng truyền tụng, tương lai thái tử nhất định là một vị minh quân ...vân vân...!

Giống như thường ngày, thái tử xuống xe ngựa, vẻ mặt thân thiết mỉm cười, phất tay, ý bảo bọn thị vệ buông đao thương ra, cao giọng hỏi:

- Các người có gì ủy khuất à?

Mấy người thoát nhìn đều là dân chúng rất tầm thường, ăn mặc y phục vá víu, người lớn tuổi đã sắp 50 rồi, người nhỏ cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi mà thôi. Bọn hăn dường như bị đám thị vệ cùng hung cực ác dọa sợ, hơn nữa, những thị vệ kia chỉ buông đao kiếm, cách bọn họ chỉ vài bước, với thân thủ của đám thị vệ, chỉ nháy mắt có thể lao đến, nhanh chóng chặt đầu bọn họ.

- Tôi có oan uổng...

Nam tử cầm đầu chừng năm mươi tuổi sợ sệt nói. Thanh âm của y rất thấp, có chút run rẩy... Thái tử rất thoả mãn với cảm giác như vậy, mình cao cao tại thượng, dân chúng nhìn thấy mình nếu không hưng phấn đến chóng mặt thì cũng sợ hãi không biết nói gì cho phải. Đây mới là quý tộc, mới là biểu tượng của quyền lực...

- Không phải sợ, nếu thực sự có oan tình, bản thái tử sẽ làm chủ cho các người.

Thái tử nhìn về phía dân chúng, lên tiếng tuyên bố:

- Bản thái tử vô cùng thống hận bọn tham quan ô lại, bọn hăn ăn bổng lộc quốc gia, lại còn vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, quả thực không

bằng cầm thú. Chỉ cần bị bản thái tử biết kẻ nào là tham quan, tất sẽ xử lý nghiêm khắc. Tiểu An tử!

Tên thái giám tùy thân tiểu An tử lập tức mở cuốn sổ trong tay, giọng nói the thé:

- Thái tử đi tuần qua huyện Trường Kiều, phát hiện có mười bốn quan viên thực sự ăn hối lộ trái pháp luật, ức hiếp dân chúng. Thái tử xử trí theo luật, giao cho Hình bộ mười một người, ba tên tội ác tày trời thì tiền trăm hậu tấu...

Nghe tiểu An tử đọc sự tích huy hoàng của mình, nét cười trên mặt thái tử càng đậm, mà dân chúng càng thêm sôi trào, con mẹ nó, đây mới đúng là minh quân chứ...

Tần Phi mang theo một tia cười lạnh, nhìn vờ hài kịch thu mua nhân tâm này, trào phúng:

- Mấy cáo trạng đó không biết có phải là thái tử tự sắp xếp hay không đây.

Lỗ tai Mục Thanh Sơn lại rất thính, nghe vậy nói:

- Suy đoán của Tần Trấn đốc không chừng chính là sự thật.

- Ba quan lớn của An Châu, Tần Trấn đốc cậu, Tổng đốc ta, và Tri Phủ Sở Dương. Cậu cảm thấy mấy tên này có thể cáo trạng ai trong ba người chúng ta?

Tần Phi cười nhạt một tiếng, không trả lời, thái tử cũng không phải kẻ ngu xuẩn, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đối phó Sở Dương. Đó là cha y và cha Sở Dương độ sức, hai đứa con trai chỉ phất cờ hò reo thôi. Nếu như thái tử muốn sắp xếp mấy tên diễn viên quần chúng đến trêu chọc chính mình, thì cũng điên thật rồi. Nhưng suy đi tính lại thì thái tử cũng không có lý do gây phiền toái cho Mục Thanh Sơn?

- Thảo dân muốn tố cáo... tổng trấn Sát Sự Thính An Đông - Tần Phi...

Những lời này, trong tiếng người âm ỉ, vẫn rơi vào tai Tần Phi.

Mười cao thủ Sát Sự Thính đứng sau lưng Tần Phi đột nhiên nghe thấy Tần Phi hét to một tiếng:

- Bắt Thích khách.

Mục Thanh Sơn âm thầm buồn cười, không phải người ta mới nói muốn tố giác sao, đã vội kêu gào bọn họ là Thích khách? Nụ cười của y còn chưa kịp hiện lên, bên tai đã nghe thấy tiếng Tần Phi:

- Thái tử là kẻ lỗ mãng sao?

- Đương nhiên không phải...

Mục Thanh Sơn sững sờ, lập tức hoảng sợ nói:

- Có Thích khách!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 221: Trò đùa của Thái Tử

Q.3 - Chương 221: Trò đùa của Thái Tử

Người là một sinh vật dễ bị sợ hãi nhất, ngay khi tiếng hô Thích khách vang lên, đám người chen chúc trên đường liền bạo phát khủng hoảng cực lớn. Khắp nơi đều là người chạy trốn, tùy ý đều có thể thấy được người bị vấp ngã xuống đất, khóc lóc hô hào cầu xin người khác đừng giẫm đạp. Thế nhưng mà người vội vàng chạy trốn, đâu còn lo lắng cho bọn họ? Dứt khoát đạp lên bọn họ, giúp chính mình chạy nhanh hơn mới là chính đạo.

Mấy thích khách vừa bắt đầu phát động, Thái tử liền hô lớn, tay phải rút Thiên Tử Kiếm 'Thế trầm xuất tuần' giắt bên hông do bộ hạ ngự tứ. Kiếm quang lập loè, thân ảnh linh động, trong thời gian ngắn đã đâm thủng xương vai một tên. Đám thị vệ khẩn trương chạy về phía Thái tử, đã thấy trường kiếm của Thái tử phấp phới, đâm những tên kia đến lặn lộn trên mặt đất.

Chỉ đá thương, mà không giết!

Tần Phi đang phóng tới xa giá Thái tử bỗng nhiên dừng bước, cười lạnh khinh thường nhìn về phía Thái tử.

Lão cáo già Mục Thanh Sơn cũng đã nhìn ra mách khéo, lắc đầu cười khố, chậm rãi đi tới bên cạnh Tần Phi, thấp giọng nói:

- Tổng trấn đại nhân chuẩn bị xong chưa?

Tần Phi nhún vai:

- Chỉ cần Thái tử không tìm ta, đã vô cùng may mắn rồi. Nếu không... Mục Thanh Sơn hiểu ý của Tần Phi, nhưng y đã là lão cáo già, không hề nói thẳng ra, mà chỉ khẽ gật đầu, bước nhanh đến, mang tuần kiếm và quan binh đi thu thập tàn cuộc.

Lần đầu Thái tử đến An Châu đã đại phát thần uy, Thiên Tử Kiếm đã thương địch thủ mà không giết, lập uy mà giữ một tia nhân hậu. Dân chúng đang bối rối chạy như điên dần dần bình tĩnh trở lại, đủ loại ánh mắt sùng kính đến cuồng nhiệt nhìn về phía Thái tử. Rất nhiều người không nhịn được quỳ xuống hô to thiên tuế...

Nơi phía xa, Sở Dương đã chuẩn bị xong xuôi nghi thức ở cửa nha môn Tri Phủ hừ lạnh một tiếng. Vở kịch của Thái tử sao có thể dấu diếm được y? Đầu tiên là mượn việc ngăn kiệu cáo trạng, tuyên dương chiến công của mình, miêu tả một hình tượng Thái tử trong sạch hoá bộ máy chính trị thân dân, sau đó lại dùng thích khách giả để khoe khoang thân thủ. Tuy vài chiêu thức mèo cào kia không thể lọt vào mắt Tần Phi, nhưng so với Sở Dương cũng là kẻ tám lạng người nửa cân. Sở Dương chỉ cảm hận về làm bộ làm tịch của y.

Có người ngu xuẩn đến mức dùng mấy tên nông dân chỉ biết làm nông đến hành thích Thái tử sao? Tần Phi biết rõ là không, Sở Dương cũng biết là không! Nhưng dân chúng lại rất dễ bị gạt gẫm, bọn họ cho rằng “Có”!

Suy đoán xa hơn, Thái tử tự biên tự diễn một vở kịch hành thích, có lẽ là một chiêu dự bị khi chính đàn rung chuyển trong tương lai. Đây là một vụ ám sát công khai, khi cần trả đòn, hoặc cần vu oan cho người khác. Vụ ám sát này sẽ trở thành bằng chứng vững chắc.

Mà phát sinh ở An Châu, bất kể là Mục Thanh Sơn hay Sở Dương, đều khó có khả năng nói trước mặt Thái tử: Ngài hành động quá kém, đã bị chúng tôi nhìn thấu!

Vậy là Thái tử có thể nghênh ngang tát vào mặt toàn bộ An Châu—— nhìn trị an của các người đi, bản Thái tử đã đi qua nửa Đại Sở, ngay cả

một tên trộm cũng không gặp được, vừa đến đây liền gặp Thích khách. Quan viên An Châu ăn gì mà kém vậy?

Hiện trường hành thích đã bị thanh lý, Thích khách bị Thái tử đại phát thần uy đả thương, cũng bị áp giải đi. Đám thị vệ và Ngự Lâm quân tăng cường bảo an trên đường, quân đội đông nghịt, cơ hồ chèn ép dân chúng đến nỗi ngay cả đứng dưới mái hiên cũng không thể đứng thẳng được.

Quan binh An Châu đã ổn định, bọn họ triệt để bao phủ toàn bộ đường đi, vô số ánh mắt gắt gao chăm chăm vào đoàn xe Thái tử, lúc này, coi như là một con chó từ ven đường chạy tới, lập tức cũng bị vô số quan binh chém thành thịt băm.

Thái tử không quay lại xe ngựa, mà là đi cùng tiểu An tử, chậm rãi đi về phía trước.

- Thái tử ca ca!

Cửu công chúa thấy Thái tử, vành mắt đã đỏ lên, từ khi bị 'Đuổi khỏi' hoàng cung, đã lâu không gặp huynh đệ tỷ muội. Tuy năm đó ở trong nội cung, Cửu công chúa vào Thái tử cũng không hề thân thiết, nhưng ở cái đất An Châu chó ăn đá gà ăn sỏi này, có thể gặp được thân nhân, ai cũng có chút cảm động.

Thái tử bước nhanh tới, nâng muội muội đang muốn hành lễ lên, nói khẽ:

- Huynh muội chúng ta không cần đại lễ. Muội muội ngoan, em vất vả ở An Châu rồi.

Nghe được Thái tử trấn an như thế, nước mắt Cửu công chúa lăn chã rơi xuống. Cầm tay Thái tử, bắt đầu khóc sụt sùi, kể lể...

Tần Phi hai tay ôm ngực, có chút nhàm chán nhìn cảnh huynh muội người ta tương kiến đầy tình cảm, bỗng nhiên nghe thấy vô số quan binh và dân chúng sau lưng kêu la, chợt nghe còn tưởng là lại có Thích khách, Tần Phi vô thức xoay người lại, liền thấy một thiếu nữ xinh đẹp, quần đỏ đai đen, trang điểm nhạt, xinh đẹp không gì sánh được, làm cho người ta không thể không nhìn.

Nàng cũng hồng hồng vành mắt, nhút nhát e lệ, khi còn cách Tần Phi bảy tám bước đã ngừng lại. Quan binh dân chúng đầy đường trợn mắt há hốc mồm nhìn cô nương xinh đẹp mỹ mạo mà cả đời bọn họ đều chưa từng thấy qua. Đường phố tự nhiên yên tĩnh quỳ đi.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc dài của nàng, vài sợi tóc vương trên áo, nhẹ nhàng lay động trong gió một lát liền bị nàng đưa tay vuốt lại. Một bàn tay nhỏ bé như ngọc khác, lau nhẹ vành mắt đã hồng, miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười, nói khẽ:

- An Châu thật nhiều bụi, bay đầy vào mắt rồi.

- Bụi... à... nhiều thật, ngày nào cũng như vậy.

Tần Phi ngẩng đầu nhìn trời, hôm nay là một ngày đẹp trời hiếm thấy, gió nhẹ, mặt trời mới mọc, trời xanh, mây trắng... Con đường đã được quét sạch vấy nước, sao lại có cát bụi?

- Ta có thể gọi người là ca ca không?

Ánh mắt nàng nhìn đôi huynh muội đang tâm sự cách đó không xa kia, nhẹ nhàng nói.

Trong lòng Tần Phi buồn bã, thấp giọng nói:

- Thế thì không cần. Đại Nhi...

Đường Đại Nhi lặn lội đường xa, nhẹ nhàng cười cười, liền làm cho quân dân ven đường diên đảo thần hồn, không biết bao nhiêu người vụng trộm xiết chặt năm nắm, muốn nắm chết Tần Phi, sau đó đứng ở vị trí của hắn, cũng phong khinh vân đạm nói chuyện với vị tuyệt thế giai nhân kia như vậy. Lại càng không biết bao nhiêu người bắt đầu tà ác suy đoán quan hệ của Tần Phi và Đường Đại Nhi, âm thầm nguyên rủa sau ngày bọn họ kết hôn, mới phát hiện nàng cũng là một tên con trai...

Thái tử nói vài câu với Cửu công chúa, nghi thức nghênh đón liền chính thức bắt đầu. Cửu công chúa lau nước mắt, gặp người quen cũ là Đại Nhi, thì vô cùng cao hứng đi tới nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, cười hì hì nói:

- Đại Nhi đến An Châu thật là tốt quá, ta ở An Châu buồn chán vô cùng, có người ở đây, trong lúc rảnh rỗi tỷ muội chúng ta chơi vài ván

cờ, đi dạo phố, đi chơi... thì tốt hơn rất nhiều.

- Tần... Tần Phi không đưa người đi chơi sao?

Đại Nhi ôn nhu nói, thỉnh thoảng liếc nhìn Tần Phi đang chán ngắt làm nghi thức hoan nghênh.

Cửu công chúa bất mãn bĩu môi, ghé sát bên tai nàng, nói nhỏ:

- Đại Nhi, giờ ta biết rõ vì cái gì mà lúc trước người giải trừ hôn ước với Tần Phi rồi. Tiểu tử kia đâu phải người tốt lành gì chứ, đi câu cá thì té đầy nước vào người ta, tuy là ta có té nước hắt trước... Còn nữa, ta nói ra ngoài thành đi săn, hắt luôn nói không rảnh, kỳ thật chính hắt lại đi tìm người chơi mạt chược. Nhưng lần trước hắt làm cái mâm tròn, bên trên vẽ từng vòng tròn nhỏ, sau đó chế mấy chiếc phi tiêu đuôi lông vũ, chơi phi tiêu cũng rất thú vị, à, người ở cùng ta nhé, chúng ta cùng chơi.

Đường Đại Nhi nhìn Tần Phi một cách phức tạp, trong lòng bối rối, nếu Tần Phi đưa nàng đi câu cá, té nước vào nàng, còn làm phi tiêu cho nàng chơi... thì thật là tốt!

Nghi thức nghênh đón rườm rà, kết thúc mỹ mãn trong tiếng pháo nổ.

Sở Dương đứng trước mặt Thái tử, khẽ khom người nói:

- Tham kiến Thái tử.

Thái tử khóe miệng mỉm cười:

- Thế tử ở An Châu tốt không?

- Nơi khổ như Bắc Cương ta còn ở được, huống chi An Châu?

Sở Dương nghiêm trang nói:

- Phụ vương thường nói, cây xương rồng sinh trường quật cường trong đại sa mạc sẽ mạnh mẽ hơn bông hoa kiều diễm khổ tâm chăm sóc mà chưa chắc có thể sống sót kia nhiều.

Thái tử sao không hiểu ý trào phúng của y, thản nhiên nói:

- Bông hoa khó có thể sống mới là trân phẩm, khi nở rộ, vạn hoa thất sắc. Cây xương rồng cho dù có thể sống, cũng khó trèo lên nơi thanh nhã. Không có gì cao quý, chỉ là rác rưởi mà thôi.

Sở Dương chuyển động ánh mắt, nhìn về phía Tần Phi:

- Tần Trấn đốc xuất thân phố chợ bán thức ăn, một tay một chân cũng có địa vị hôm nay, vốn định dùng cây xương rồng so sánh với Tần Trấn đốc để bày tỏ sự khen ngợi, nếu Thái tử điện hạ nói như vậy, ta không thể so sánh như vậy nữa.

Tần Phi cười ha hả đi đến bên cạnh Sở Dương, ôm quyền nói:

- Tần Phi xuất thân hèn mọn, chỉ là một cây cỏ dại. Thế tử mới là cây xương rồng, cả nhà thế tử đều là cây xương rồng.

Thái tử vỗ tay cười nói:

- Đã lâu không gặp Tần Trấn đốc, vẫn là tính cách đó, dù chết không chịu hy sinh, một câu nói cũng không nhường người khác. Ta rất thích tính cách này của người.

- Không cần khách khí.

Tần Phi chấp tay nói:

- Thái tử lặn lội đường xa nhất định rất mệt, trước hết mời đi nghỉ ngơi, những Thích khách kia...

- Tự ta xử trí.

Thái tử trầm giọng nói.

Tần Phi gật nhẹ đầu:

- Vậy hạ quan cáo lui trước.

Tần Phi đi rồi, Sở Dương lại chưa đi, y hiếu kỳ nhìn chung quanh muốn xem xem công chúa Vũ Dương mà y chưa từng gặp mặt như thế nào. Lại nói, đoạn đường này dài đằng đẵng, Thái tử có nấu gạo thành cơm hay không đây? Đáng tiếc, chiếc xe ngựa kia lại đóng chặt cửa sổ, cản trở lòng hiếu kỳ của Sở Dương... Xe ngựa trực tiếp tiến vào phủ tổng đốc.

Tần Phi nhẹ nhàng trở lại phân đường An Châu, dù sao cũng không xa, Cử công chúa và Đại Nhi cười cười nói nói, sóng vai đi ở phía sau. Chu Lễ Uyên cẩn thận mang theo cao thủ Chấp Hành ti, bảo hộ hai cô gái đều có thân phận địa vị này.

Vừa đi vào nha môn, Tần Phi liền chạy vội về phía phòng công vụ, hét lớn:

- Ai cũng không được quấy rầy ta, ta có rất nhiều công việc phải làm, kẻ nào quấy nhiễu phạt năm mươi trượng.

Chạy vào phòng công vụ, Tần Phi đóng chặt cửa, còn chưa kịp thở, may mắn tạm thời có thể tránh được Đường Đại Nhi, thì chợt nghe ngoài cửa truyền đến thanh âm Đại Nhi:

- Muốn đánh năm mươi trượng thì người tự mình động thủ đánh đi, hơn nữa, Đại Nhi cũng có việc công muốn gặp người, lập tức mở cửa, nếu không... tự gánh lấy hậu quả.

Tần Phi thở dài, mở cửa phòng, xuôi tay bất đắc dĩ nói:

- Việc công sao?

- Thật sự là việc công!

Đại Nhi nói khẽ:

- Nhìn thấy Thái tử diễn kịch không? Biết y muốn trị ai không?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 222: Ngâm thi tác đối

Q.3 - Chương 222: Ngâm thi tác đối

Đại Nhi ung dung đi vào bên trong phòng, nàng thản nhiên đến góc tường ngồi xuống một cái ghế dài. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần cau lại yên lặng nhìn Tần Phi: "Người không phải là không biết gì chứ?"

"Nàng nói rõ hơn đi, ta xuất thân nơi Phố chợ đúng là có một số việc không rành bằng người sinh ra trong gia đình nhà quan" Tần Phi giả điệu bộ trở trên không ngại học hỏi kẻ kém cỏi hơn mình.

Đại Nhi khẽ cười: "Một chiêu này của Thái tử chiến không biết bao nhiêu lợi thế nhưng quan trọng nhất trong đó là ở Sát Sự Thính. Việc thăng chức ở Sát Sự Thính có thể nhanh nhưng lại vô cùng chặt chẽ. Lý lịch của các quan to từ bao đời nay ở Sát Sự Thính đều không có dù một chút vết nhơ. Nếu như thái tử muốn lập uy thì sau khi hấn rời Đông Đô là có cơ hội lớn để có thể lập uy mà không cần chờ đến An

Châu. Sở dĩ thái tử phải chờ đến lúc đó mới động thủ chính vì chỉ cần bôi một vết đen trong lý lịch của người."

"Dịch Tổng đốc mặc dù là Đại Tông Sư nhưng tuổi tác đã cao hơn nữa dâu và con của lão đều hy sinh vì Sát Sự Thính rồi. Ta nghe cha nói, lúc con của lão chết thì lão đã thoái chí. Nhưng khi đó chưa tìm được người thích hợp để thay thế lão ở Sát Sự Thính. Kể cả hiện tại đi nữa, Quân Đề đốc thì có độ trầm ổn nhưng không có sự quả cảm. Nguyên Đề đốc thì tàn nhẫn mà không có sự ung dung. Những người như Dịch Tổng đốc đều là những nhân vật tài năng vô song, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Đến đâu tìm người thứ hai đây?

Tần Phi gật đầu đồng ý, hẩn lấy một quả táo dùng con dao nhỏ gọt vỏ nhanh như chớp rồi đưa tới trước mặt Đại Nhi " Nói rất thuyết phục, đây là phần thưởng."

Đại Nhi khẽ cười nhận lấy quả táo, nàng chưa ăn vội mà tiếp tục nói:" Nếu ở thời điểm khác, Dịch Tổng đốc đã từ chức. Nhưng đúng lúc Sở diệt Ngụy, lúc này thực lực quốc gia đại thịnh. Luận về quân lực toàn quốc thì Sở quốc cũng chỉ ngang bằng với Ngô quốc. Hiện giờ chúng ta chọn lựa cách phòng ngự không hành động thiếu suy nghĩ. Man tử thảo nguyên bị đội quân Bắc Cương ép không thể cự quây, không còn cái cảnh tung hoành đại mạc ngày xưa, cái uy phong khi xâm lược Trung Nguyên đâu mất rồi? Bệ hạ đương tráng kiện lòng đầy hùng tâm, chí muốn thống nhất thiên hạ. Nhưng điều tiên quyết là Đại sở cần có một Sát Sự Thính có năng lực siêu cường chứ không phải là Sát Sự Thính thông thường. Cũng vì đó mà Dịch Tổng đốc không thể lui về được."

" Vận khí của lão cũng lớn, người ... đột nhiên xuất hiện. Mặc dù gốc gác, lai lịch của người mơ hồ không rõ ràng. Có lẽ một số ẩn tình ta cũng không biết thế mà cứ từ từ dù là bệ hạ hay Dịch Tổng đốc, kể cả cha ta cũng rất yên tâm khi nói đến người, thậm chí chỉ cần không phải là người mù thì ai cũng nhìn ra là Dịch Tổng đốc đang toàn lực bồi dưỡng người trở thành người nối nghiệp lão."

Tần Phi âm thầm cười khổ, bọn họ yên tâm như thế nhất định là do liên hệ đến lão mù. Mặc dù thân thể lão mù không minh bạch nhưng ít ra lão mù có ít nhiều giao tình với những quý tộc hậu duệ Đại Sở.

" Lập trường của người từ lúc đầu đến cuối ai cũng rõ. Người thân mật với Đao Vương, làm mất sĩ diện của Tề Vương, lại bắt Niệm Công Công tiến lần thứ hai, Tề Vương bị bắt phải chạy về hoàng cung cầu tình người thân." Đại Nhi cười khẽ:" Bây giờ danh tiếng Đao Vương đang lên cao, thái tử cũng kiêng kỵ. Đúng là phải hai mươi ba mươi năm nữa thì thái tử mới được kế nghiệp. Nhưng Tổng đốc Sát Sự Thính nhiều nhất thì cũng chỉ năm sáu năm nữa đã phải đổi rồi. Nếu như người chấp chương Sát Sự Thính thì với một cỗ máy khổng lồ đứng sau lưng Đao Vương, thái tử có muốn khóc cũng không khóc nổi. Hắn đương nhiên sẽ không thể để người yên ổn mà thăng chức. Ở địa hạt của người chỉ cần gây nên sự kiện thái tử bị hành thích mà người không phá được thì sẽ bôi xấu lý lịch của người, việc này thái tử nhất định phải làm."

Tần Phi trầm ngâm rồi nói:" Sát Sự Thính có không ít nhân vật lâu năm có tư cách, bọn họ cho dù không có công cũng có khổ lao, nhất là những vị tu vi càng tinh thâm thì lại càng vất vả và càng nhiều công lao. Bọn họ chắc cũng nhìn từng bước đi của ta, thái tử muốn vấy một vết mực những người đó cũng sẽ nắm lấy cơ hội mà làm lớn chuyện. Nếu Dịch Tổng đốc hoặc bệ hạ mà không giải quyết được việc này thì không nên dựng ta lên. Nếu không dù Sát Sự Thính có thành đồng vách sắt thì cũng sẽ chia năm sẻ bảy. Đến lúc đó vì đại cục đưa ta ra làm vật hy sinh hẳn là cũng có thể lắm."

Đại Nhi cắn một miếng táo, cười khanh khách vặn hỏi:" Vậy người sẽ chuẩn bị thế nào đây? Lại nói, lẽ ra thái tử phải chọn cách tốt nhất là giết người diệt khẩu, nhưng hẳn lại mấy lần cố tình để người sống sót hẳn là phải có âm mưu gì đó?"

" Kệ hẳn có âm mưu dương mưu gì, trước sức mạnh tuyệt đối thì tất cả đều là vô nghĩa." Tần Phi nắm bóp nắm tay:" Hãy xem ta đập nát hẳn thành mảnh vụn."

"Giết thái tử hả? Người sẽ không làm vậy." Đại Nhi không ngạc nhiên. Tần Phi lạnh lùng hít một hơi nghiêm túc nhìn Đại Nhi: " Nếu cần ta sẽ làm!"

Đại Nhi ngẩng đầu nhìn thần sắc của Tần Phi thì biết hẳn không nói ngoa, trong lòng đâm ra lại căng thẳng nên đành nói lảng sang việc khác: " Thái tử đi cùng công chúa Vũ Dương đến đây..."

Thật ra Đại Nhi không phải là người đa sự nhưng trên đường đi thái tử thể hiện có hơi quá thân phận. Lúc mới rời khỏi Đông Đô còn chưa có việc gì, thêm một thời gian nữa, thái tử và công chúa Vũ Dương bắt đầu cấu kết nhau làm bậy. Dù sao hai người đã có hôn ước, thỉnh thoảng thân mật một chút, đùa nghịch một chút như là nắm tay nhau đến bên dòng suối xem mặt trời buông xuống thì cũng bình thường. Nhưng trong một ngày cắm trại bỗng nhiên đội ngũ xôn xao hoá ra thị vệ phát hiện thái tử mất tích.

Thái tử mất tích là việc động trời, vạn nhất có điều gì không may xảy ra thì tất cả đám quan binh với thị vệ đi cùng sẽ bị chặt đầu, nếu xui xẻo quá còn bị tru di tam tộc. Bọn thị vệ kinh hoàng điên cuồng tìm kiếm, thậm chí có người đã có ý định nếu không tìm được thái tử thì sẽ trốn đi vào rừng làm giặc cướp. Sau thời gian một bữa cơm, thái tử quần áo xộc xệch bỗng nhiên hiện thân, nói là ban đêm nổi thi hứng nên đi ra ngoài ngắm trăng làm bảy tám bài thơ rồi quay về.

Nói dối như thế thì lừa được ai? Trong vòng năm dặm bọn thị vệ đi hỏi han, đến lão thử cũng đã hỏi qua rồi mà không thấy bóng dáng của thái tử. Chỗ thái tử hiện thân cách doanh trại công chúa Vũ Dương chỉ có hơn ba mươi bước chân. Bọn thị vệ đâu phải là trẻ con, chúng chỉ cần thấy sắc mặt y hồng hồng, cái trán vẫn còn mồ hôi, y phục thì xộc xệch là bọn chúng dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết là vị này sao lại ở đây. Tất nhiên bọn chúng là thị vệ nên hiểu rõ đạo lý biết thì biết thế, đoán thì đoán thế nhưng không dám nói lung tung.

Thế là chuyện thái tử nửa đêm ngâm thơ cứ thế mà bị im đi. Nhưng không ai đoán được là từ đó thi hứng của thái tử càng ngày càng nồng đậm, bình thường nửa đêm đi ngâm thơ làm thi đến mấy lần, đôi khi

còn ngâm luôn một đêm. Chẳng những thái tử ngâm mà thi thoảng còn có thể nghe thấy giọng nữ bị dồn nén đột nhiên ngâm thơ to lên, đương nhiên đây không phải là ngâm thơ ngâm phú rồi.

Bọn thị vệ mắt nhắm mắt mở, tự thân đội trưởng đội thị vệ chỉ tuần tra ban đêm từ doanh trưởng của thái tử đến doanh trưởng của công chúa Vũ Dương. Mọi người đều ngầm đem chuyện này đùa vui với nhau. Giả như hai tên thị vệ đến phiên trực mà buồn chán thì một người giả vờ cảm thán: sau khi rời Đông đô, đã lâu lắm rồi chưa có ngâm thơ. Một tên khác lại tung hứng là đến lúc dừng chân tại một thành thị nào đó đi kiểm vài cô nương ngâm hản một đêm cho đã đời, hay là ba người ngâm thơ cùng nhau, hoặc là ngâm xong đổi cho nhau ngâm tiếp...

Đại Nhi là cô nương con nhà lành chỉ dám nói xa xôi bóng gió nhưng rơi vào tai tên đại lưu manh như Tần Phi thì cũng tưởng tượng được hết mấy cái chân tướng tục tĩu kiểu này.

"Sau đó thì sao?" Tần Phi hào hứng hỏi.

Đại Nhi cẩn thận suy nghĩ một chút: "Gần đây không có tin tức gì mới. Nhưng mà ..."

"Có cái gì sao?" Tần Phi nóng vội truy hỏi kỹ càng sự việc, đối với những chuyện riêng tư bí mật của hoàng gia hẳn có một niềm say mê quái dị đầy hàm ý tà ác.

Đại Nhi nói khẽ: "Trước lúc đến An Châu, khi đoàn người đi qua Thương châu thì thái tử sai người mời một đại phu địa phương vào đoàn. Ta bí mật điều tra thì ra vị đại phu ở Thương châu này là người nổi tiếng nhất châu phủ đó về cách chẩn bệnh cho nữ nhân, thủ đoạn an thai, bảo vệ thai đều là nhất tuyệt. Cho nên ..."

Tần Phi ma mãnh sờ cằm, xem ra khả năng đàn ông của thái tử rất mạnh mẽ, chỉ từ Đông đô đến đây dù đi không nhanh cũng mới hơn một tháng, trừ đi thời kì an toàn khi rụng trứng thì cũng chỉ mới hoạt động chừng mười ngày. Vậy mà có thể thụ thai ... Có vẻ không lâu nữa bệ hạ sẽ có một hoàng tôn thứ nhất.

"Không đúng..." Tần Phi giơ một ngón tay lên trước trán bật ra lời đáp: " Hơi kỳ quái."

" Có gì không đúng?" Đại Nhi tò mò hỏi ngược lại.

Tần Phi lúng túng ho khan hai tiếng: " Chuyện này, cô nương nhà nào cũng biết mà, tương lại rồi nàng cũng sẽ rõ."

Mặt Đại Nhi đỏ lên, nàng đoán chuyện Tần Phi nghĩ đến không phải là chuyện hay. Không biết, Tần Phi bấm đốt ngón tay tính toán, thái tử từ lúc mười bốn tuổi đã được dạy về việc nam nữ. Bước đầu tiên là mọi người trong cung đều biết xuân cung họa quyển. Sau khi được thái giám giảng giải, lại nhìn tranh vẽ chắc hẳn thái tử biết phải làm chuyện ấy như thế nào. Bước thứ hai rất quan trọng là chọn ra cung nữ hầu hạ thái tử, thật ra thì trước hôn nhân tiến hành luyện tập thật trước. Dĩ nhiên những cung nữ được chọn phải được quản lý nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép mang thai, thậm chí trước đó phải tuyệt dục mới có thể cho hầu hạ thái tử. Không thể để thái tử còn chưa có đám cưới đã có một đàn con.

Sau khi hoàn thành hai bước này thì cuộc sống thái tử lại trở lại bình thường. Sau đó cứ định kỳ tiến hành luyện tập.

Trên lý thuyết, thái tử rất phong phú kinh nghiệm hẳn không nên vội vã dọc trên đường đi bận rộn việc luyện ái với công chúa Vũ Dương. Mặc dù công chúa Vũ Dương đúng là mỹ nhân nhưng nàng không phải là vưu vật tuổi trẻ nhẹ dạ bị dụ khí thành như kỹ nữ kia, mặt khác kinh nghiệm lại càng thiếu thốn ắt hẳn trước nay cũng chưa hiểu cách lấy lòng nam nhân. Nên chuyện để cho thái tử hằng đêm bày chuyện sênh ca, thậm chí còn không ngại để cho cả đoàn ngự vực chắc là không thể xảy ra.

Huống chi, nếu như nàng thu thai, vì bộ mặt của hoàng gia chắc chắn thái tử sẽ hủy bỏ chuyến đi tới An châu mà trở về Đông Đô làm đám cưới. Làm như vậy vẫn còn kịp thông báo ra ngoài tin tức sinh được thất tinh tử... Nếu để xuống đây rồi mới trở về Đông đô thì cái bụng đã lùm lùm làm sao hành lễ được? Làm sao đám cưới đây?

Trừ phi...

Tần Phi tròn mắt nhìn Đại Nhi rồi trầm giọng hỏi: " Thái tử có nói sẽ ở An Châu bao lâu không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 223: Ý vượt ngoài lời

Q.3 - Chương 223: Ý vượt ngoài lời

Cuộc sống của quan viên xung quanh thái tử sẽ không trôi qua yên lành.

Thái tử không nói câu nào mà chỉ lặng lẽ xem hồ sơ những năm gần đây của tỉnh An Đông. Tiểu An Tử ở bên cạnh nhẹ nhàng quạt xua đuổi bướm và muỗi. Hai cung nữ thuần thực pha trà, tài nghệ pha trà của các nàng hết sức cao siêu thường được thái tử yêu cầu pha quanh năm. Lần lượt rót vào từng chén từng chén nhưng không có một âm thanh nào phát ra.

Đầu Mục Thanh Sơn đã toát mồ hôi còn lưng của Lý Tử Trần đã ướt đầm... Hơn mười vị quan đã đứng trước mặt thái tử báo cáo hơn một canh giờ rồi, trong đám này không có Tần Phi và Sở Dương vì thái tử chưa muốn gặp hai người.

Cung nữ cầm tách trà được pha chế công phu đến trước mặt thái tử. Tiểu An Tử nhận lấy chén trà, ngón tay cái bàn tay trái lẳng lặng thò ra một cái ngân châm ngâm trong chén trà một lúc mà vẫn sáng ngời màu bạc. Sau đó, gã mới đưa đến trước mặt thái tử nói nhỏ nhẹ: " Thái tử gia, nhân lúc còn nóng uống đi."

Thái tử chậm rãi khếp hồ sơ, hai mắt lạnh lẽo nhìn lướt qua đám quan viên.

Ánh mắt của hắn dừng lại trên từng người một, người nào cũng sợ hãi mà rùng mình. Không phải ai cũng giống Tần Phi "mục trung vô nhân", cũng không phải ai cũng có tư cách nhìn thẳng vào mặt thái tử. Dù Mục Thanh Sơn là Tổng đốc nhưng hắn biết rõ Tổng đốc An Đông không được coi trọng bằng một Tri phủ giàu có ở trong nội địa, nhưng

nếu mình là Tổng đốc ở mấy vùng quan trọng ... Hừm, có lẽ khuôn mặt thái tử sẽ tươi cười tiếp đón.

" Đất An Đông chỉ hơi cần cỗi nhưng các vị đều hưởng bổng lộc triều đình, liệu tất cả đã tận tâm tận lực hay chưa?" Thái tử thông thả nói rồi nâng chén trà lên lấy tay che miệng uống một hơi cạn sạch.

Mục Thanh Sơn cung kính đáp: " Thân là mệnh quan triều đình, tự nhiên phải cúc cung tận tụy, tận trung vì nước."

"Nói hươu nói vượn!" Thái tử quát to lên, hất đổ đồng hồ sơ trước mặt xuống đất. Hắn đứng bật dậy đi xuống, vừa giơ tay chỉ đám quan viên vừa lớn tiếng khiển trách: " Thiệu Gia Tuyên là thủ bị An Đông, năm Chính Xương thứ mười lăm người được thăng chức điều nhiệm đến trấn thủ An Đông. Lúc đó hai mặt thủy bộ gần vạn binh sĩ. Nhưng sau tám năm, trộm cướp ở An Đông nổi lên như ong làm dân chúng thấy mà cảm thán. Những bọn giặc cướp tụ tập hơn trăm người có hơn hai mươi đám. Bọn hải tặc Đông Hải thực lực càng ngày càng lớn. Trong hồ sơ năm Chính Xương thứ mười lăm có viết, hải tặc mới tụ tập hơn ba trăm người có mười bảy con thuyền lớn nhỏ, bất ngờ đánh úp La Quang cướp bóc vô số lương thực vải vóc. Trong công văn năm Chính Xương thứ hai mươi hai lại viết hải tặc xuất động hơn một ngàn người với bốn mươi con thuyền lớn nhỏ, chúng đổ bộ từ bãi Bạch Sa xông vào đất liền diễu võ dương oai tấn công huyện Côn Lâm, huyện võ bọn chúng cướp sạch kho thóc và kho vũ khí rồi nghênh ngang bỏ đi."

Ngón tay Thái tử vung vẩy trước mặt Thiệu Gia Tuyên : " Suốt tám năm người đều báo cáo là đang trừ bọn phiến loạn. Tại sao càng diệt càng nhiều? Người giải thích cho bốn thái tử nghe coi! Giải thích luôn đi!"

Thiệu Gia Tuyên mồ hôi đầm đìa hai chân run rẩy đưa mắt cầu cứu Mục Thanh Sơn.

" Thái tử điện hạ, thật ra điều này không hoàn toàn thuộc trách nhiệm của Thiệu thủ bị. Bọn hải tặc Đông Hải hành tung bất định nay đây mai đó, bọn ty chức xuất binh tiêu trừ thì bọn nó trốn sâu trong biển. Phần lớn bọn hải tặc là binh sĩ lâu năm của thủy sư Ngụy quốc nên

kinh nghiệm phong phú lại biết cách sinh tồn trên biển. Vài thủy binh già cả còn biết cách nhìn trời ngắm gió có thể biết trời mưa to bão lớn. Chúng không dám giao phong với thủy binh triều đình nên cứ trốn đông núp tây. Bọn ty chức không thể một lần tiêu diệt được hết."

Mục Thanh Sơn phải ra mặt cứu lấy thuộc hạ, cũng để cho tâm lý quan viên An Đông ổn định lại. Phần lớn quan viên An Đông chưa từng gặp nhân vật thượng tầng như thái tử nên khi báo cáo cảm thấy vô cùng áp lực, ở đây chỉ có Mục Thanh Sơn đã từng diện kiến nhà vua mới có tư cách ra mặt nêu lên ý kiến. Tâm trạng Thiệu Gia Tuyên đã thoải mái hơn rất nhiều, y thầm nghĩ hai trăm lượng vàng kính biểu lần trước thật không uổng phí...

"Thái tử, hải tặc tụ lại không phải chỉ ngày một ngày hai. Những ngư dân lười biếng không muốn hành nghề đánh hoàng nhẹ dạ cả tin chỉ cần bị bọn hải tặc dụ dỗ bằng mộng tưởng uống chén rượu lớn ăn miếng thịt to là sẽ nhập bọn làm đạo tặc. Và lại trên biển có nhiều tộc người chưa xác định được. Có người nói cứ đi về phía đông thì sẽ tới một đảo quốc...Đại Sở chúng ta chưa qua đó nên ty chức không dám chắc chắn có thật là có hay không. Nhưng nếu có thì có thể đây là nơi hải tặc bổ sung binh lính cũng không biết chừng."

Thiệu Gia Tuyên nghe mấy câu đỡ lời của tổng đốc bèn lén ngược mắt nhìn sắc mặt thái tử rồi vội vã cúi đầu.

Thái tử nhìn sắc mặt của đám người câm như hến trong lòng âm thầm đắc ý, trên mặt cổ lạnh lùng vẫn hiện lên nụ cười rồi hắng giọng nhàn nhạt nói: "Các người biết đấy, bốn thái tử đến An Đông là muốn đưa công chúa Vũ Dương ra khơi ngắm cảnh. Đại Sở chúng ta hùng cứ thiên hạ, phía Tây đến ngọn Tuyết Sơn, phía bắc tiến tới đại mạc, bờ biển phía Đông dài vô tận tại sao mà so với thủy sư Ngô quốc lại kém hơn nhiều thế?"

Mục Thanh Sơn sợ run người, y bỗng nhiên hiểu dụng ý của thái tử. Hoá ra giáo huấn là giả, mục đích thực sự là đám hải tặc xúi quẩy kia. Công văn gửi triều đình luôn hoang báo số người chết để lấy công, khi bị thất bại thì viết đại ý là: "Không phải ty chức vô năng mà do đám

hải tặc quá ư giáo hoạt"! Thật ra vào năm Chính Xương thứ mười lăm, chỉ có mấy trăm hải tặc đột kích, nhưng đến năm Chính Xương thứ hai mươi hai việc hải tặc công thành đã được thôi phòng lên. Lúc ấy, chỉ có bốn trăm đến năm trăm tên hải tặc tấn công một huyện thành nhỏ coi như không có lực lượng phòng thủ, lực lượng canh gác thấy hải tặc đến liền bỏ chạy. Bên trong thành có hơn hai trăm quân coi giữ, nhưng vì an nhàn lâu quá nên thấy hải tặc lên bờ đã quá sợ hãi đến mức một mũi tên cũng không bắn nổi đã giơ tay đầu hàng. Đã vậy còn giúp hải tặc duy trì trật tự bên trong thành, giúp khiêng lương thực, vũ khí...

Vì thể diện của binh sĩ An Đông, quân đội ở An Đông nhất định phải thôi phòng, bốn năm trăm tên hải tặc sao đã đủ? Ít nhất cũng phải hơn một ngàn tên. Chỉ cầm đại đao với trường mâu thì không được? Ít nhất cũng phải có nổ công thành với phá thành chuy. [DG: Cái chuy phá cổng thành]

Đây là cách sống trong quan trường, thái tử chắc chắn sẽ không hiểu. Nhưng thái tử lại muốn đốt đám lửa này, nếu Mục Thanh Sơn chưa nhìn ra thì nên đập đầu vào đậu hũ mà tự tử.

Thái tử muốn quân công.

Vào lúc này các hoàng tử đều chỉ ăn chơi ở Đông Đô, nếu thái tử lập được quân công thì địa vị kế thừa sẽ vững chãi như núi. Thứ nhất là dù đánh hải tặc không phải là việc khó nhưng thân phận hải tặc lần này không giống như bình thường, triều đình ai cũng biết hải tặc Đông Hải chính là một phần của bọn phản tặc Ngụy Vũ Tốt. Công lao giết phản tặc còn hơn đánh dẹp mười nhóm đạo tặc.

Thứ hai, sau khi tiêu diệt đám hải tặc, trong phần báo công sẽ lựa chọn ra một nhóm người có công lao, nhóm người này sẽ cảm ơn ân đức của thái tử mà ủng hộ hết mình. Nhóm quan quân này sẽ được điều đến nhiều nơi trợ giúp thái tử bồi dưỡng thân tín để tăng thêm thế lực trong quân đội.

Tính xuôi ngược thế nào cũng là một vụ buôn bán vô cùng lời lãi, xem ra thái tử tính toán cơ hội này rất lâu rồi. Thâm chỉ có thể kế hoạch đi

thăm thú của hắn và công chúa Vũ Dương căn bản là vì việc tiêu diệt hải tặc mà thành.

Suy nghĩ thông suốt đạo lý này, Mục Thanh Sơn cảm thấy trên người nhẹ bẫng liền cao giọng nói: " Cường đạo hung hăng ngang ngược tàn sát bừa bãi bá tánh vùng duyên hải. Quan viên An Đông đều có lòng giết giặc nhưng không có cách nào sắp xếp một kế hoạch thống nhất nên khó tránh khỏi việc hiệu lệnh không thông... Hức ..."

Mục Thanh Sơn còn chưa nghĩ ra lời nói tiếp theo thì Thiệu Gia Tuyền đã nhìn thấy cơ hội liền thừa dịp chen vào: " Thái tử đại giá quang lâm An Đông, vậy không bằng mời thái tử điện hạ thân chinh cầm ấn soái, thái tử gia chỉ huy hai phía thủy bộ đồng loạt ra quân một mẻ tiêu diệt cái hoạ hải tặc hai mươi năm ròng."

Tất cả quan viên nhìn thấy ánh mắt Thiệu Gia Tuyền không giống như lúc trước, Thiệu Gia Tuyền còn chưa kịp phản ứng gì thì Tiểu An Tử đi nhanh xuống tát một cái thật mạnh vào mặt y rồi cất giọng the thé quát lên: " Đồ hỗn xược, lời này mà một thủ bị có thể nói hay sao? Thái tử gia là thân phận gì mà tự thân phải làm thống soái, ta thấy người chính là gian tế Ngụy Vũ Tốt, có thể mới nói những lời này?"

Đám quan viên lấy Mục Thanh Sơn làm chủ, tất cả đều tập trung ánh mắt thương hại Thiệu Gia Tuyền đang quỳ.

Đúng là đồ lỗ mãng! Mục Thanh Sơn thầm thở dài một cái rồi thì lễ: " Thái tử là tấm thân ngàn vàng không nên xông vào nơi nguy hiểm. Lúc giao chiến mũi tên không có mắt. Thái tử tu vi cái thể dĩ nhiên không sợ mấy tên hèn mọn hại dân hại nước. Nhưng làm thần tử khi lâm trận phải tiến lên phía trước sao có thể để thái tử thân lâm hiểm cảnh. Lại nói, bậc danh tướng xưa nay đều không cần phải xung phong hãm trận, thái tử tinh thông thao lược, tài trí hơn người chỉ cần chỉ điểm cách thức phá địch thì quân mã An Đông nhất định toàn thắng."

Thiệu Gia Tuyền ngoái cổ nhìn về phía Mục Thanh Sơn. Giờ y mới hiểu tại sao người ta là Tổng đốc còn mình mới chỉ là thủ bị.

Thái tử nghe những câu nói của Mục Thanh Sơn thì rất hài lòng, tâm tình vui vẻ nên không muốn bắt tội Thiệu Gia Tuyền. Hắn cười nói: "

Hay lắm, bốn thái tử cũng nên chia nỗi lo với phụ hoàng, vì hạnh phúc của dân chúng An Đông mà lập mưu tiêu diệt hải tặc. Cứ thế đi. Thiệu Gia Tuyên người trở về chinh đồn binh mã. Chuyện hôm nay tạm thời ghi lại cho người lập công chuộc tội."

Thiệu Gia Tuyên dập đầu bình bịch tạ ơn. Sau khi tạ ơn thì ngậm chặt miệng không dám nhiều lời.

"Sắc trời đã tối, ngày sau lại nghị luận tiếp." Tiểu An Tử hô lớn.

Mục Thanh Sơn và hơn mười vị quan viên nối đuôi nhau rời khỏi thư phòng.

Tiểu An Tử phát tay để cung nữ biết ý mà thu thập trà cụ rời khỏi phòng.

Thái tử nhẹ nhàng thở ra miệng một hơi:" Ta xem đi xem lại hồ sơ năm nay thì thấy Tần Phi ở An Đông gây sự với rất nhiều người. Mục Thanh Sơn đúng là tên ngu ngốc, hắn không đề được Tần Phi lại không có khả năng chán nhiếp Sở Dương. Ta cũng không thể cứ trở mắt nhìn Tần Phi và Sở Dương cứ thế phát triển. Tiểu An Tử..."

Tiểu An Tử cúi đầu nói:" Thái tử gia, chúng ta có một kế nhưng không biết có nên dùng hay không."

"Nói đi!"

Tiểu An Tử thì thầm:" Tần Phi thân là trấn đốc, sự uy hiếp so với Sở Dương lớn hơn rất nhiều. Việc cần nhất bây giờ là không để cho Tần Phi và Đoan Vương liên kết. Ta thấy hắn đã là Trấn đốc thì việc tiêu diệt hải tặc cũng không thể thiếu phần của hắn, hay là đem công lao này quảng cho hắn."

Thái tử nhăn mặt hỏi:"Sao lại cho hắn?"

Tiểu An Tử cười gian xảo:" Để cho Tần Trấn đốc đi chiêu hàng hải tặc trước. Những tên hải tặc là bọn Ngụy Vũ Tốt tất nhiên sẽ không đầu hàng. Vậy Tần Phi chỉ có hai con đường hoặc là bị hải tặc giết chết hoặc là không hoàn thành nhiệm vụ quay về cứ xử theo quân pháp. Đây chính là đúng tình hợp lý danh chính ngôn thuận đó."

Q.3 - Chương 224: Đến được về không được

Q.3 - Chương 224: Đến được về không được

"Để ta đi chiêu hàng hải tặc ư?" Tần Phi hờ hững trợn trừng con người nhìn tên Tiểu An Tử vênh vênh vào vào sau rồi thản nhiên nói: "Không có hứng thú."

Lỗ mũi Tiểu An Tử khẽ giật giật mấy cái. Ở trong cung y là tâm phúc bên cạnh thái tử, dù chưa phải là nhân vật đứng đầu nhưng cũng là nhân vật có danh. Quan viên bên ngoài nhìn thấy y cũng phải cung kính gọi một tiếng "An công công". Vào ngày lễ ngày Tết, quan viên dâng tặng lễ vật cho Tiểu An Tử không đến một trăm người thì cũng phải tám mươi người. Những Chấp sự thái giám trong cung khi nhìn thấy Tiểu An Tử cũng sợ như gặp phải rắn độc.

Nhân vật số một số hai đứng trước mặt Tần Phi một năm một mười chuyển đạt ý chỉ của Thái tử yêu cầu Tần Phi đi chiêu hàng hải tặc. Thế mà chỉ một Trấn đốc hàm ngũ phẩm ngạo mạn thốt lên câu: "Không có hứng thú."

Tiểu An Tử đè nén lửa giận trong lòng, tiếng nói choe choé được nâng đến mức chói tai: "Tần Trấn đốc, đây là đại sự của triều đình không thể thuận miệng mà nói lung tung. Thái tử gia phụng chỉ đi tuần, nói cách khác là thái tử gia có quyền ra quyết định đối với sự vụ của một tỉnh. Thân là mệnh quan của triều đình, người phải phục tùng mệnh lệnh của thái tử gia. Huống chi, chỉ là đi chiêu hàng hải tặc mà thôi, Tần Trấn đốc không nên sợ chứ?"

"Thái tử phụng chỉ đi tuần chứ không phải là phụng chỉ xuất chinh. Hãn muốn đánh hải tặc thì cứ thương nghị với Tổng đốc An Đông là được." Tần Phi uể oải nói: "Ta quản lý phân sở Sát Sự Thính, không phải chuyên đi đánh giặc như quân đội nên đừng tìm ta. Nếu có ý kiến gì khác thì đi tìm Dịch Tổng đốc mà trách cứ ta hay là cứ trực tiếp đi gặp bộ hạ mà buộc tội."

Tiểu An Tử thiếu chút nữa lỗ mũi không thở được, mắt thấy đối cứng đối mềm cũng không tác động được Tần Phi liền kêu lên : "Tần Phi, người không để vào mắt ngay cả Thái tử sao?"

Tần Phi từ từ đứng dậy, trong phòng công vụ trống trải chỉ có hai người là hắn và tên Tiểu An Tử. Không khí chột khăn trương, Tần Phi vừa động thân làm Tiểu An Tử hơi sợ hãi, theo bản năng y lùi lại mấy bước dựa lưng vào cửa phòng chuẩn bị chạy ra khỏi cửa nhưng vẫn mạnh miệng nói cứng : "Người muốn gì?"

"Hai chữ Tần Phi không phải để người gọi. Đồ thái giám chết bầm!" Tần Phi vuốt sống mũi lạnh lùng nói : "Đời này ta không ưa thái giám, nhìn những thứ người lưỡng tính như các người ta chỉ muốn quật ấy cái. Chỉ là một tên chấp sự thái giám lục phẩm cũng dám gọi thẳng tên ta ngay trước mặt. Người không bị đánh thì ai tin được?"

"Người dám?" Bàn tay Tiểu An Tử đã ở sau lưng sờ soạng tìm tay cầm cửa, y đang muốn mở cửa phòng kêu cứu mạng. Y trông vào mấy vị đại nội thị về và mấy tiểu thái giám đi cùng, hắn Tần Phi có muốn hành hung cũng không dám hành động trước mặt nhiều người như vậy.

Y còn chưa kịp làm gì đã thấy mắt hoa lên, Tần Phi vọt ngay đến trước mặt, bàn tay giơ cao tát xuống một cái không nhẹ. Tiểu An Tử muốn đưa tay cản lại nhưng bản lãnh của y thấp như thế làm sao có thể chống lại Tần Phi? Cánh tay vừa mới nhấc lên thì trên mặt đã lĩnh trọn một tát. Nhất thời mắt mũi choáng váng, thiên địa quay cuồng lao đảo như muốn ngã...

Y không mở được cửa phòng mà cửa phòng lại do Tần Phi tự mình mở ra.

Tần Phi nở nụ cười tươi nhìn đám thị vệ đại nội mặt mày căng thẳng đứng ở trong viện. Hắn ôm quyền nói : "Mấy vị có nghe thấy An công công đang gọi cái gì à?"

"Hức..." Mấy tên thị vệ mặc dù có chút công phu nhưng bọn chúng biết rõ nếu muốn đánh nhau với Tần Phi chả phải là đưa dê vào miệng cạp sao? Hiện tại đang ở trong địa bàn của Tần Phi, chỉ cần người ta

hô lên một tiếng : "Đóng cửa, thả chó!" thì không biết có bao nhiêu tên mật thám Sát Sự Thính nhảy vào liều mạng đánh cho thành đầu heo mất. Tần Phi hỏi như thế thì ai dám đáp lại.

Tiểu An Tử che cái mặt đang sưng tưng lên, xộc ra khỏi phòng, hai mặt đỏ hồng đầy ứ nước mắt. Y khản giọng kêu : "Không nghe thấy ta nói gì sao? Tần Phi đánh ta, hắn còn muốn tạo phản nữa..."

Mấy tên thị vệ nhìn Tiểu An Tử rồi lại quay sang nhìn Tần Phi nhưng không ai dám động dậy.

Tần Phi thở dài : " Tội vu khống mệnh quan triều đình tạo phản là một tội vô cùng nghiêm trọng, nếu như không có bằng chứng cụ thể thì người vu cáo sẽ phải chịu chính cái tội đã vu khống. Đây là pháp luật của Đại Sở. An công công không đọc sách mấy nên không biết pháp luật Đại Sở. Phạm phải sai lầm lớn như vậy thật sự là đáng giận nhưng cũng có chút đáng thương."

"Người!" Tiểu An Tử trợn mắt nhìn hắn.

Tần Phi nhảy lên đá một cước vào cằm Tiểu An Tử làm cái thân thể gầy ốm bay một vòng rồi ngã sấp xuống. Cái miệng y đang gặm đất, còn chưa kịp ngọ nguậy bò dậy nổi thì đã bị Tần Phi dẫm một chân trên đầu. Tần Phi không dùng sức nhưng cũng làm miệng và mũi của y dí sát trên mặt đất nhưng vẫn còn chừa lại một ít để y có thể thở được.

"Thị vệ đại ca!" Tần Phi cười ha hả nói : "An công công bảo là ta tạo phản, ta cho đây là vu cáo. Người thì ta cứ giữ lại đã, chờ An công công đưa ra chứng cứ tạo phản chính xác rồi hãy nói. Máy vị có thể trở về bẩm báo với Thái tử, cứ nói rằng Tần Phi đọc sách không nhiều, lớn lên như cây cỏ, tính tình trước nay rất không tốt nhưng không muốn chịu tiếng oan. Đột nhiên có một con quái vật nửa nam nửa nữ chạy đến bảo ta muốn tạo phản, lời này ta nuốt không trôi. Sát Sự Thính chúng ta cái gì không cũng không giỏi, chỉ biết mỗi một môn khôi cung. Nếu An công công không đưa ra chứng cứ chính xác việc tạo phản này thì thật là ngại. Bản quan sẽ phải mời An công công lần lượt thử từng thứ mà Sát Sự Thính chúng ta hay dùng để tiếp đãi mọi người vào đây.

Tiểu An Tử nhất thời rung mình một cái. Ý của Tần Phi rõ là muốn đối địch với thái tử nhưng lần này mình hớ một câu để hấn bắt được nhược điểm. Mạng nhỏ chính mình bị người ta nắm trong tay, lần này phải đối mặt với hiểm nguy rồi.

Bọn thị vệ đưa mắt nhìn nhau. Người không nói đạo lý bọn chúng thấy nhiều nhưng người dám cùng thái tử không nói đạo lý thì đây là lần đầu tiên trong đời chúng thấy. Thấy khí thế của Tần Phi như thế, chỉ cần hấn phát lực là đầu của Tiểu An Tử nát bấy nên mấy tên thị vệ không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Một người cầm đầu tiến lên mấy bước, ôm quyền nói : "Tần Trấn đốc, mấy người thị vệ chúng ta chẳng có phẩm cấp gì không dám hồ ngôn loạn ngữ. Nếu Tần Trấn đốc muốn giữ An công công lại thì xin bảo đảm an toàn cho An công công, đợi chúng ta về xin chỉ thị rồi hẵng xử trí tiếp."

"Đi đi, đi đi!" Tần Phi cười híp mắt phát tay.

Đợi đến khi bọn thị vệ ra hết, Tần Phi nhắc bàn chân lên rồi ngồi xổm xuống nhìn mặt mũi Tiểu An Tử sững vu, hấn thì thảo : "Chủ ý của các người đừng cho là ta không biết. Tối hôm qua mật nghị trong phủ Tổng đốc mặc dù ta không tham gia nhưng từng chữ từng câu các người nói ta đều rất rõ. An công công muốn hấn hại một người ăn cơm tình báo không phải là dễ dàng thế đâu. Tối thiểu lúc nói chuyện cũng nên xem xét nóc nhà, vách nhà có người hay không. Còn nữa, hãy suy nghĩ thật kỹ, mỗi người trong phòng không phải ai cũng đáng tin được đâu."

"Người..." Tiểu An Tử bị chẹn ngang nên nói một câu cũng không nên lời.

Tần Phi nhún vai : "Chuẩn bị tinh thần bị thẩm vấn đi, nhưng ta thẩm vấn người chuyện khác đấy."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 225: Trí tưởng tượng quá phong phú chưa chắc là

chuyện tốt

Q.3 - Chương 225: Trí tưởng tượng quá phong phú chưa chắc là chuyện tốt

Lâu nay đại lao Sát Sự Thính An Châu không cải tạo nên chả khác gì năm mồ chục năm rồi chưa mở, không khí trong đây ngột ngạt làm mọi người hít thở không nổi.

Hai tay hai chân của Tiểu An Tử bị kéo ra như hình chữ đại. Tay chân của y bị cố định trên tường. Phía trước y là một hàng hình cụ chờ sẵn. Thiết xoát tử ... y biết rõ cách hành hình của hình cụ này. Người bị hành hình sẽ bị dội nước sôi vào người, sau đó dùng Thiết xoát tử chà qua chà lại lột da phạm nhân, cuối cùng chỉ còn lại xương cốt. Lại còn thêm một công cụ hành hình chuyên dụng nữa bổ sung là lạc thiết, công cụ này trông thì bé nhỏ nhưng có thể để lại những vết sẹo vĩnh viễn trên thân. Còn một số những công cụ khác y chưa từng thấy, cũng chưa từng nghe nói. Đúng là càng nhìn càng thêm sợ.

Trước mặt Tiểu An Tử chỉ có một người đang ngồi ung dung, đó là Tần Phi. Hắn cầm lạc thiết lên ngắm nghía một lúc rồi thở dài đặt xuống, lại đứng lên đi tới chỗ thiết xoát tử nhắc lên thả xuống. Mỗi lần Tần Phi đi tới một loại hình cụ, Tiểu An Tử như bị thít cổ họng lại vì tưởng tượng tới thảm cảnh của chính mình. Mồ hôi trên người y toát ra như tắm làm ướt nhẹp cả y phục hoa lệ.

"Cuộc sống ở Đông cung rất thoải mái nên An công công lâu nay chưa phải chịu khổ đúng không?" Tần Phi thản nhiên nói : "Nếu không thế thì đúng là làm khó ta lắm. Những đồ chơi này chỉ dùng lúc cần thiết, sợ là An công công không chịu nổi, có lẽ ta chưa kịp hỏi thì An công công đã đáp rồi cũng nên.

Tiểu An Tử liên tục gật gù, luôn miệng cầu xin : " Ta không chịu nổi đâu."

"Nói chuyện một chút nhé." Tần Phi xê cái ghế cách Tiểu An Tử một đoạn. Hắn thấy y có chút kinh hoàng bèn cười nói: " An công công, người luôn bên cạnh thái tử có nhìn ta không thuận mắt đương nhiên

ta hiểu được. Nhưng quan điểm của ta thì ai định chơi xấu ta nhất định ta không chịu lỗ vốn."

Cái miệng của Tiểu An Tử méo xệch, y chưa hiểu nên trong đầu liên tục suy nghĩ. Y không hiểu, Tần Phi đã ăn phải tim gấu gan báo hay sao mà lại gây sự với thái tử gia. Phải biết rằng, mặc dù thái tử chưa có nhiều thực quyền nhưng luận về thân phận chính là một trong những nhân vật có thể nắm cả Đại Sở trong lòng bàn tay. Một ngày kia, khi thái tử đăng cơ thì chính là cầm quyền sát sinh của cả thiên hạ.

Tần Phi giả hoạt làm mọi thứ rồi tinh rồi mù. Hắn đưa Tiểu An Tử vào hình phòng căn bản không phải để ép cung tra khảo mà muốn hù dọa y thôi nên giọng nói cũng có hơi chút lễ tiết.

"Đông cung cũng chỉ là cung dù sao cũng không phải là hoàng cung, gần đây thái tử gia chắc cũng ít khi được bệ hạ gọi tới?"

Tiểu An Tử ngẩn người ra đáp lại theo bản năng : "Đúng là không thường được gọi."

"Nhưng theo như ta biết, đêm cái hôm Đông Đô hoả hoạn, bệ hạ tự mình qua phủ. An công công cảm thấy bệ hạ quan tâm đến Đoan Vương hay là quan tâm đến Tề Vương nên mới khởi giá đến thăm?"
Tần Phi thản nhiên hỏi.

Hai mắt của Tiểu An Tử tròn tròn. Hôm Đông Đô bị hoả hoạn bệ hạ rời cung là có việc đại sự. Để lường trước tất cả các tình huống nên đang đêm thái tử triệu tập tất cả những thủ hạ lắm mưu nhiều trí của mình thảo luận suốt tám canh giờ. Tất nhiên là thái giám thận cận thái tử, Tiểu An Tử may mắn được tham dự hội nghị trọng yếu này, y cũng đã nghe vô số âm mưu nham hiểm, độc ác cũng như những suy đoán kỳ lạ và những phân tích hơn trăm loại tình huống đối phó. Mặc dù đám túi khôn đó [DG: người lắm mưu nhiều trí] nói rất nhiều nhưng chung quy lại đều có chung một nhận định là hiện tại bệ hạ càng ngày càng coi trọng Đoan Vương, còn coi trọng đến đâu thì phải xem những hành động tiếp theo của bệ hạ mới biết được.

Liên quan tới việc tranh đoạt quyền kế thừa ngôi vị hoàng đế, làm sao thái tử lại để cho con vịt đã đun sôi lại bay mất đây? Những túi khôn

nhANH chóng đưa ra ba phương án để thái tử có thể luân phiên sử dụng tùy hoàn cảnh cụ thể. Thứ nhất, cần rời Đông Đô. Trên đường đi phải dụ dỗ công chúa Vũ Dương để gạo nấu thành cơm, tốt nhất là thụ thai hoàng tôn. Ai làm cha cũng yêu cháu của mình, tiện đó sẽ nhìn cha của nó thuận mắt hơn một chút. Trong lịch sử những người đoạt hoàng vị dựa vào con ruột không phải là không có [DG: điển hình là Ung Chính hoàng đế]. Chiêu này, thái tử không phản đối. Trên đường có một nữ nhân nói chuyện, buổi tối lại còn được diên loan đảo phượng chỉ tìm cách có bầu thì tính làm gì?

Thứ hai, dọc đường đi vì tạo thanh thế ình phải cố tỏ ra bộ dạng nhiệt tâm vì dân vì nước không e sợ điều gì để tạo hình tượng thái tử. Tốt nhất là đánh vào những tên tham quan ô lại. Đả phá những tên này, một mặt lấy vàng bạc đầy túi một mặt được dân chúng ca ngợi lại có thể nhân cơ hội để đám thân tín ở Đông Đô tìm hiểu nguồn gốc căn nguyên để đá bay những tên quan viên không vừa mắt và những tên quan viên không gia nhập vào phe ủng hộ thái tử [đảng Thái tử]. Nếu không phải vài ngày trước ở Đông đô bị vị Ngự sử dâng sớ tố cáo một vị là chú của em bà vợ thứ tám của đứa con thứ tư của một vị đại nhân nào đó đang làm huyện lệnh dám coi bá tánh như thịt cá bị thái tử bắt lại, sau đó thuận lý thành chương tố cáo cả vị đại nhân kia. Đúng là một công đôi ba việc làm thái tử hài lòng mãi.

Nói cách khác, lần này thái tử Đông lại cũng là vì vụ hoả hoạn ở Đông Đô hôm nọ. Trận hoả hoạn kia làm trường tranh đoạt của các bên càng thêm kịch liệt, hiện giờ đã vào giai đoạn quyết chiến, thêm được tý nào khả năng cũng có thể quyết định cuối cùng ngôi vị hoàng đế thuộc về ai. Nếu như có thể ở An Đông chém được Tần Phi cho đứt chỗ mà Đoan Vương khó khăn lắm mới đặt được quan hệ thì thái tử càng thích thú hơn. Thế lực đứng sau lưng Tần Phi rất nhiều nhưng đều không ủng hộ thái tử. Thái tử biết cá nhân Tần Phi rất thân cận Đoan Vương mà Dịch Tổng đốc với hoàng tử nào cũng lãnh đạm, lão không thể hiện lập trường ủng hộ ai. Còn Đường gia...trong mắt thái tử thì Đường gia dường như ủng hộ Yến Vương thì đúng hơn.

Những chuyện này, Tiểu An Tử đều nắm được nhưng để nói ra được thì lại không có lá gan đó.

Tần Phi thần bí nhìn Tiểu An Tử một cái rồi nhẹ giọng nói: " Cho dù người nghĩ vỡ đầu cũng không thể đoán được tại sao đêm hôm đó bệ hạ dời giá đến phủ Đoan Vương đâu. Bởi vì lúc đó ta đang ở đó."

"Đúng rồi còn có Sơ công công ...nói hay không nói đây."

Tần Phi giả bộ như muốn nói mà lại thôi để cho trong lòng Tiểu An Tử bất ổn không bình tĩnh được. Y chính là người có tâm tư cực kỳ linh hoạt, một khi não bộ đã khởi động là nhất thời mê mang suy tĩnh. Đúng vậy, trong cung trừ bệ hạ và những vị thê tử thì Sơ công công là người có quyền lớn nhất. Nhìn thì lão chỉ trông coi Ngự thiện phòng nhưng chính là nhân vật tai to mặt lớn trong cung. Với khả năng của Sơ công công tất nhiên là biết những bí mật mà người khác đoán vỡ đầu cũng không ra.

Nhưng Sơ công công với Tần Phi có quan hệ thế nào? Tiểu An Tử cũng có nghe nói đưa Cửu công chúa đến nhà Tần Phi chính là vị này, lại nghe trong hoàng cung có kể Sơ công công đã kết giao với Tần Phi, khi đó lão rất tự đắc. Như các thái giám khác, Tiểu An Tử rất hâm mộ những người có uy phong như vậy. Bây giờ tổng hợp lại thì chẳng lẽ bệ hạ đã thay đổi tâm tư sao?

Nếu chuyện này là thật thì lúc bệ hạ khởi giá đến phủ Đoan Vương là đã có quyết định rồi. Sơ công công có thể biết một số đầu mối có lẽ đã lén tiết lộ chút ít với Tần Phi. Lấy tính cách ngang ngược càn rỡ của Tần Phi thì đương nhiên sẽ không coi một Hoàng thái tử sắp hạ đài vào đâu.

Tiểu An Tử càng nghĩ trong lòng càng run sợ bèn thấp giọng hỏi: " Tần Trấn độc có phải đã biết chút gì về chuyện cái ghế kia hay không?"

Tần Phi khẽ mỉm cười rồi thần nhiên đáp : "Không biết!"

Hắn càng nói không biết thì Tiểu An Tử càng không tin. Vị ở trước mặt này một tay cầm đại quyền phân sở Sát Sự Thính, kết giao đều là cao tăng lại có thể hờ ra là tiếp kiến được với bệ hạ. Những chuyện

khác như cùng Đoan Vương tâm tình, vả vào mồm Sở Dương nếu y không biết thì còn ai có thể biết?

Người không vì mình thì trời tru đất diệt! Tiểu An Tử âm trầm liếc nhìn hình cụ rồi thanh âm khàn khàn từ trong miệng thốt ra thành lời : " Tần Trấn đốc, chúng ta chỉ là phế nhân, là người đần độn đã đắc tội Trấn đốc. Cầu Trấn đốc đại nhân không chấp nhậm với tên bỉ ổi đoạn tử tuyệt tôn này."

Tần Phi từ từ ghéch hai chân lên ghế rồi cười lạnh : "Người bày mưu tính kế muốn đối phó với ta mà bây giờ còn bảo ta là đừng chấp nhậm người sao? Tần Phi ta từ lúc lại lại thành người tốt thế?"

Tiểu An Tử lại càng chắc mẫm cái ghế thái tử này sẽ không còn ấm nồng quá lâu. Tần Phi càng trấn định càng kéo dài thời gian thì Tiểu An Tử càng thấy lợi hại. Phải biết rằng, thái tử sẽ nhanh chóng chạy tới thì xung đột chính diện sẽ xảy ra càng nhanh nhưng tại sao tên Tần Phi này lại có dáng vẻ ung dung không chút sợ hãi.

Sống lưng của Tiểu An Tử vốn ướt đầm mồ hôi đã bị nhiệt độ của mình hong khô, lưng áo dán chặt trên lưng làm y hết sức khó chịu. Trên người thái giám vốn dĩ có một mùi khó chịu, hiện giờ bốc lên làm Tiểu An Tử không thể ngửi được. Y cười cầu tình : "Nếu Tần Trấn đốc chừa cho tiểu nhân một con đường, sau này tiểu nhân nguyện làm thân trâu ngựa. Không, không, không sau này tiểu nhân làm một con chó cho Trấn đốc, Trấn đốc bảo ta cắn ai ta sẽ cắn người đó, bảo cắn bao nhiêu cái ta cắn từng đấy cái..."

"Thế chẳng phải tiện nghi cho người sao?" Tần Phi vẫn chăm chút móng tay của mình không chút động tâm: "An công công, cho dù ta không nói gì thì cái ngày vui vẻ của người hết rồi. Nếu ta che chở cho người thì tương lai người còn được sống những ngày thú vị. Người muốn làm việc cho ta thì cũng phải thể hiện thành ý đi chứ?"

"Dạ dạ dạ, Trấn đốc cần nói gì?" Tiểu An Tử âm thầm vân vê mồ hôi, y hạ quyết tâm nhưng vẫn cẩn thận nhìn ra cửa sổ cửa đi, lại nghe ngóng xem xung quanh có còn ai nữa không, sau đó mới thì thầm nói : " Tiểu An Tử đã quyết làm con chó cho Trấn đốc thì nhất định sẽ hết

mức trung thành. Có chuyện này nhất định Trấn đốc sẽ thấy có hứng thú."

"Nói đi!"

Tiểu An Tử nghiêng rằng vườn đầu ra kể: " Công chúa Vũ Dương và thái tử đã làm một số chuyện bừa bãi, chuyện nàng mang thai ..."

Thanh âm Tiểu An Tử càng lúc càng nhỏ. Vừa nghe khuôn mặt Tần Phi dần dần giãn ra. Đến khi Tiểu An Tử nói xong, Tần Phi đứng dậy nói lỏng xiềng xích và thản nhiên nói: " Sau này, người nhớ kỹ những lời ta đã nói hôm nay. Nếu một ngày kia cây đổ bầy khi tan, người khác không cứu người ta sẽ tới bảo vệ người."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 226: Tiến cử

Q.3 - Chương 226: Tiến cử

Thái tử gia giận dữ, y dùng dùng xông vào phân sở An Châu. Đám mật thám canh cửa không ai dám ngăn vị đại gia này lại. Thường ngày thái tử tỏ ra là một người văn nhã nhưng hiện giờ cái mặt hầm hầm không khác gì mấy tên lưu manh tìm đánh kẻ thù, nếu không có y phục hoa lệ trên người e rằng người khác lầm tưởng.

Đám thị vệ đại nội ưỡn ngực ngẩng cao đầu, tay nắm chuôi đao đi theo sau thái tử. Đám này ở lâu trong cung nên đã thành tính, bọn chúng biết chỉ cần ngày nào bệ hạ còn chưa phế thái tử thì ngày đó không một ai ở nước Sở dám động vào thái tử dù chỉ một ngón tay. Chỉ có thái tử thấy ai không vừa mắt thì gây khó dễ chứ có ai dám gây khó dễ với thái tử. Bọn chúng cũng dám chắc cho dù lớn lối như Tần Phi cũng sẽ không công khai làm mất mặt thái tử. Đám thị vệ cao lớn giả vờ uy phong để cho thái tử mát mặt tự cao chút thôi.

"Tần Phi đâu? Gọi hắn ra đây cho ta." Thái tử quát lớn.

Lời vừa dứt, Tần Phi ung dung từ trong viện đi ra, hắn cười híp mắt nhìn thái tử rồi hành lễ: "Vi thần khấu kiến thái tử."

Tần Phi bắt giữ Tiểu An Tử làm cho trận cước của thái tử loạn cào cào. Nổi nhục này làm sao thái tử nuốt nổi. Y thấy Tần Phi bước ra liền tính toán đánh phủ đầu luôn, y bước dài tới chỗ Tần Phi nhỏ giọng lạnh lùng : "Tần Phi, lá gan của người càng lúc càng lớn, ngay bản thái tử người cũng không để trong mắt sao?"

"Nhiều người tới như thế nếu như nói điều gì làm thái tử gia không hạ đài thì không biết ngài ăn không tiêu hay là ta ăn không tiêu đây?" Tần Phi thản nhiên nói.

Hai mắt thái tử lập tức nhú lại, cho dù là huynh đệ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hay Yến vương đã tâm bưng bưng thì khi nhìn thấy y cũng phải thừa bầm với y đầy đủ lẽ số. Tần Phi là người duy nhất không nề mặt mũi y. Một tên tiểu tuần kiểm bò lên từ Phố chợ rồi cuộc lá gan làm bằng cái gì? Lại dám lớn lối như thế với người thừa kế Đại Sở?"

"Người đã quyết đứng về phía Đoan Vương sao?" Thái tử hỏi không cần che giấu sự tức giận của mình.

Tần Phi nhún vai : "Nhìn các ngài đấu đã với nhau ta còn mệt hơn các người. Đây là ta nói thật, ta với Đoan vương chỉ là hàn huynh bạn hữu bình thường với nhau. Đối với chuyện huynh đệ các người tranh giành hoàng vị ta không có hứng thú lại cũng lười động não. Nhưng nếu thái tử gia muốn ta là người bên kia thì ta cũng đành cố mà làm người xấu một lần cho xong.

Thái tử chăm chú đánh giá Tần Phi, y thấy rõ ràng gã trẻ tuổi trước mắt này đúng là nhỏ tuổi hơn mình lại có dáng vẻ bất cần đời nhưng theo lời hắn nói thì hắn làm thế cũng không nhằm đâm vào ai sao?"

"Đừng quên, ta là thái tử còn người chỉ là một Trấn đốc nhỏ nhoi."

"Nếu nói về thân phận thì ta cũng nhắc thái tử một câu. Chuyện bổ nhiệm nhân sự Sát Sự Thính không liên quan bất kỳ nha môn nào, không do hoàng thân quốc thích nào can thiệp được. Chỉ có bộ hạ và Dịch tổng đốc đuổi thì ta mới phải biến thôi nhé. Về phần ngài thì ..."

Tần Phi lạnh lùng cười khế một tiếng: " Nếu đụng vào ta thì ...tối thiểu ngài còn phải chịu đựng vài năm nữa, chịu đến lúc có thể lên ngôi rồi. Lúc đó cũng chưa biết là ai đâu?"

"Người làm thế thì có gì tốt cho người. Ta không biết rốt cục người muốn gì!" Thái tử trầm giọng yêu cầu: "Cứ thả Tiểu An Tử ra trước đã chuyện khác ta sẽ từ từ tính sổ với người."

"Tiểu An Tử à?" Tần Phi chỉ vào cửa nội viên: "Thái tử gia cứ gọi to lên là có thể dẫn hần đi. Nha môn của ta nghèo lắm không đủ nuôi hần."

Quả nhiên, Tiểu An Tử đang chờ thái tử ở cửa. Gã vẫn bị trói chặt nhưng không bị áp tải. Mấy tên thị vệ xông lên phía trước cắt đứt dây trói rồi đỡ gã. Thái tử quay đầu lại liếc Tiểu An Tử rồi hừ lạnh một câu: "Đồ cầu nô tài vô dụng!"

Tần Phi vừa lúc đối mặt với Tiểu An Tử thấy tia phẫn hận cùng oán động trong mắt gã.

Thái tử không muốn nhiều lời, y đưa Tiểu An Tử nhanh chóng rời khỏi phân sở An Châu. Tần Phi đứng một mình trong sân thờ dài một hơi, miệng lẩm bầm bầm: "Ta nói ta làm như thế cũng chỉ vì muốn thấy bộ mặt thật, người tin à?"

...

Biển rộng sóng vỗ ì oạp, ánh mặt trời chiếu xuống làm hiện từng luồng kim quang nhấp nhô. Thịnh thoảng hải âu xẹt ngang trời xuống bắt những con cá nhảy lên khỏi mặt nước làm cho quang cảnh biển cả càng thêm nhộn nhịp.

Tần Phi thoải mái nằm trên một con thuyền nhỏ, hần thoải mái ngập trong ánh mặt trời. Hần hít một hơi để thưởng thức mùi vị mặn mặn của biển không không khí. Cánh buồm đã được cuộn gọn, cả sáng nay hần nương theo gió vượt trên sóng từ bờ biển tới nơi đây. Khoảng cách từ đây tới đích đã không còn xa nữa. Tần Phi uể oải nằm trên khoang thuyền hưởng thụ thời gian nhàn nhã.

Con thuyền nhỏ này được Tần Phi nhờ người có nhiều kinh nghiệm đặc chế, nó chỉ dựa vào sức gió cũng có thể đi rất xa. Nhưng tất nhiên thuyền này chỉ có thể đưa mình hần đi thôi. Làn ra biển này Tần Phi không muốn đưa theo nhiều người.

Mặt biển dường như nổi sóng, Tần Phi đang ở trạng thái nửa mê nửa tỉnh bỗng tỉnh lại. Hắn nằm trên khoang thuyền nhìn về nơi xa xa thì thấy có một chiến thuyền đang chạy tới. Trên thuyền lớn đang chuẩn bị hạ thủy một con thuyền ba lá, có mấy người từ trên thuyền miệng cắn cương đao lần theo dây thừng bò xuống.

Tần Phi dụi con mắt, hắn đứng dậy cầm mái chèo lên chống vào con thuyền nọ.

Vài cái thuyền ba lá bao vây con thuyền buồm của Tần Phi. Cả đám cảnh giác nhìn Tần Phi một thân một mình lái con thuyền buồm kỳ quái. Bọn chúng kiếm sống trên mặt nước đã lâu, bao chuyện kỳ kỳ quái quái đều đã gặp. Những ai có thể sống đến ngày hôm nay trừ những người mới gia nhập còn đâu đều là những người kinh nghiệm phong phú. Bọn chúng không dám xem thường bất kỳ ai nhất là những người thoát nhìn có chút kỳ quái.

Đột nhiên có một người lên tiếng kinh hô: "Là Tần ..." gã nuốt lại lời sắp sửa buột miệng ra, trợn mắt há mồm nhìn Tần Phi.

Tần Phi quay sang nhìn nơi phát ra tiếng gọi rồi mỉm cười thản nhiên nói: " Thôi nhị đương gia, thì ra là người quen, chúng ta lại gặp nhau."

Ngồi trên thuyền ba lá chính là Nhị đương gia hải tặc Đông Hải, cũng là phó tướng thủy sư Ngụy quốc Thôi Khải Hiếu. Khi gã ở thành La Quang đã rơi vào tay Tần Phi nhưng không biết tại sao được thả ra. Lúc đó trong lòng sợ hãi gã không dám chần chờ, ngay lập tức trở về nhà nói với người trong nhà cùng nhau đi tới hang ổ hải tặc lánh nạn. Hiện tại hai nữ nhân của gã đấu đá với nhau khí thế ngất trời làm gã bị kẹt ở giữa không có cách nào xử trí được liền bỏ đi tuần hải cho nhẹ gánh. Gã không ngờ hôm nay đi tuần hải lại gặp được người quen cũ là Tần Phi đang một thân một mình lênh đênh trên biển.

Thôi Khải Hiếu khẩn trương nhìn khắp mặt biển. Biển rộng mênh mông không thể mai phục được như trên đất liền. Đôi mắt quan sát xa xa thì gã thấy mặt biển bát ngát cũng chỉ có một chiếc thuyền nhỏ của Tần Phi mà thôi, không thấy dấu hiệu của đại đội quân Sở đến chinh phạt.

Trong lòng Thôi Khải Hiếu đã yên bèn hắng giọng hỏi: "Người đừng nói với ta là đến đây câu cá nhé."

Tần Phi cười phóng khoáng : "Nhị đương gia nếu không cần ý tứ gì thì cứ giới thiệu ta với thủ lĩnh của các người đi?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 227: Truyền thuyết Đông Hải

Q.3 - Chương 227: Truyền thuyết Đông Hải

Thuyền ba lá cùng với thuyền chiến vẫn đi theo phía sau thuyền buồm nhỏ, bọn hải tặc hơi có vẻ khẩn trương làm cho bàn tay nắm vũ khi lúc thì nắm chặt, lúc thì buông lỏng. Thôi Khải Hiếu tự mình cầm lấy mái chèo đưa thuyền buồm nhỏ thẳng hướng một hòn đảo đi tới.

Đã có người chèo thuyền, Tần Phi tự nhiên được nhàn hạ, hắn để hai bàn tay sau ót rồi ngả người tựa vào cột buồm, bộ dáng rất là thoải mái. Nhìn Thôi Khải Hiếu vung vẩy mái chèo một cách thuần thục và nhịp nhàng, hắn thân nhiên nói: "Những năm gần đây công phu trên nước của phó tướng không giảm nhỉ?"

"Phải dựa vào mấy kỹ năng này kiếm cơm mà." Thôi Khải Hiếu cười nói: "Nói đến công phu cao thì mười người Thôi Khải Hiếu cũng không phải là đối thủ của tổng trấn đại nhân . Bất quá, nếu là so sánh công phu đi lại trên nước thì mười người như tổng trấn cũng không vượt được ta."

Tần Phi chậm rãi hỏi: "Xem ra khả năng chiến đấu trên nước của Thôi phó tướng ở trong nhóm hải tặc kia cũng được coi là siêu quần bạt chúng nhỉ ?

Thôi Khải Hiếu đang muốn trả lời, bỗng nhiên tỉnh ngộ, những lời nói này của Tần Phi đang có ý thăm dò. Nếu mà nói cho hắn biết rằng khả năng ở trong nước của mình chỉ được xếp bậc trung mà thôi, thì với sự khôn khéo có thừa của Tần Phi, hắn có thể tính toán ra được lực chiến đấu của nhóm hải tặc rốt cuộc là bao nhiêu. Thôi Khải Hiếu thân nhiên

chuyển hướng đề tài: "Tổng trấn đại nhân, thật ra nếu bảo chúng ta hải tặc là không đúng."

"Chúng ta đường đường chánh chánh là lính thủy của Đại Ngụy. Năm đó khi đất nước gặp nạn, tướng sỹ lính thủy vớt bỏ thuyền lên bờ chiến đấu anh dũng cùng với bọn quý Sở Quốc. Bất quá kẻ địch mạnh trong khi chúng ta đã rơi vào thế yếu. Chiến đấu kịch liệt diễn ra hai ngày đêm, kéo dài từ An đông ra đến bờ biển. Dọc theo đường đi cơ hồ cứ mười bước chân lại có người người lính thủy ngã xuống. Máu tươi nhuộm đỏ ba trăm dặm thổ địa! Vì không để cho toàn quân thủy binh bị tiêu diệt, tướng quân đã hạ lệnh ột bộ phận tướng sỹ mang theo những chiến thuyền còn nguyên vẹn chày ra biển rộng. Những huynh đệ còn lại tất cả đều hi sinh thân mình cản bước quân địch."

"Tần Trấn đốc, Người đừng coi thường chúng ta là những kẻ mất nước. Tuy chỉ còn lại không đến ba phần lúc trước nhưng huynh đệ chúng ta cũng đủ quét tháo Đông Hải. Chiến thuyền chúng ta khi đi hướng Sở Quốc, Thủy binh Sở quốc bị làm cho sợ đến nỗi không dám ra cản. Không cần phải nói khoác, lão Thôi ta liền nói thật với người, chỉ cần bọn hăn đi ra một chiếc ta diệt một chiếc, đi ra hai chiếc ta diệt cả đôi. Hừ! Năm đó chỉ có Ngô Quốc tự xưng là thủy binh vô địch mới miễn cưỡng đấu với chúng ta vài hiệp còn Sở Quốc tuổi gì mà đòi chơi thủy binh? Hừ!"

Thôi Khải Hiếu vẻ mặt kiêu ngạo liên tục hừ lên hai tiếng. Tần Phi nhìn ra được lão binh đang tự hào về quá khứ, bất quá hăn nói cũng không sai chút nào. Sở quốc trước kia từ đầu đến cuối chạy dọc theo bờ biển, sau khi thống nhất Giang Bắc liền lấy những binh lính quy hàng của Ngụy Quốc làm trụ cột để xây dựng thủy binh Sở Quốc. Đáng tiếc những binh lính quy hàng kia vô luận trên phương diện chiến thuật hay kỹ thuật đều không cách nào so sánh được với thủy binh Ngụy Quốc trước kia. Ngoài ra Sở Quốc vì muốn áp chế ưu thế thủy binh của Ngô Quốc nên đặt doanh trại thủy binh ở Giang Nam còn vùng duyên hải chỉ để lại một số chiến thuyền cũ kỹ cùng với binh lính già nua bảo vệ. Thành ra như Thôi Khải Hiếu đã nói, nếu đám này

mà gặp phải bọn hãn thì chả khác gì dùng bánh bao ném chó, có đi không có về.

Những năm gần đây cả Sở Quốc từ trên xuống dưới đã thành thói quen . Chỉ cần thấy bóng dáng hải tặc Đông Hải vừa đến, ngay lập tức thủy binh liền đóng cửa không ra, sau đó gào thét đòi giúp đỡ. Nếu chỉ xem công văn cấp báo sẽ làm cho người ta cảm giác bọn hải tặc rất đông và vô cùng hung hãn, càn rỡ, bọn chúng sẽ nhanh chóng tiến vào bến cảng rồi đổ bộ lên đất liền cướp bóc. Những lần như thế kỵ binh cùng bộ binh lại hấp tấp chạy tới tăng viện, kết quả thấy chỉ có hai ba con thuyền hải tặc ở cảng ngoài lắc lư, trong khi ở trong cảng có đến hai mươi chiếc thuyền lại bị làm cho kinh sợ không giám động đậy. . Thời gian kéo dài thành quen. Bộ binh đã âm thầm đạt được hiệp nghị -- "mặc ấy tên thủy binh vô dụng kia bị hải tặc làm thịt, chỉ cần bọn hải tặc không lên bờ là được, còn nếu lên bờ thì với Kỵ binh mạnh nhất thiên hạ của Sở Quốc thì sợ cái gì".

Thế nên sau này mặc cho thủy binh kêu gào thảm thiết cũng không có ai thêm để ý.

Thôi Khải Hiếu đang lúc chuyện trò hăng say, nói tiếp: "Chúng ta ở trên biển nhiều năm như vậy nhưng chưa bao giờ cướp bóc của người dân sống ven biển hay thuyền buôn. Nếu thiếu cái gì đó bọn ta chỉ cần lượn một vòng qua các bến cảng thì lương thảo, vật dụng đều có đủ. Hắc hắc, cho dù người là tổng trấn của Sát Sự Thính , ta cũng không ngại để cho người biết rằng không ít tướng lĩnh thủy binh Sở Quốc đã âm thầm cùng bọn ta đạt thành hiệp ước: chỉ cần bọn ta không đi quấy rối bến cảng của hãn thì bọn hãn sẽ đều đặn cung cấp vật dụng cùng lương thực.

Những chuyện như vậy Tần Phi nghe nói qua không ít, Thủy binh vốn là một lũ bất lực. Nhưng tướng lĩnh thủy binh cũng muốn được thăng quan tiến chức. Kết quả là, nếu đã không đánh lại được thì cùng hải tặc thỏa hiệp, dùng lễ vật để đổi lấy bình yên. Chỉ cần tại thời điểm báo cáo công tác với Binh bộ một năm qua không bị hải tặc giày xéo là có

thể vênh váo tự đắc trước mặt những người bị hải tặc đánh cho tơi bời, còn có thể dùng ánh mắt thương hại cũng như nói vài câu an ủi.

Hải tặc Đông Hải thật ra cũng béo tốt nhỉ!

Tần Phi chậm rãi nói: "Các người có một số vấn đề không thể quyết được, nên ta muốn cùng người cầm đầu các người trực tiếp bàn bạc."

Thôi Khải Hiếu đang khoác lác cao hứng thì bị Tần Phi xiên một phát ức chế không chịu nổi. Hắn không nói không rằng vung mái chèo làm con thuyền tiến nhanh vào đảo.

Hải đảo rất lớn, do chiếm cứ nhiều năm nên bọn hải tặc đã xây dựng ình một nơi sinh hoạt có thể tự cung tự cấp. Bên bờ biển có tàu đánh cá, trên đảo có một cánh rừng lớn cây ăn quả. Trong rừng xây dựng rất nhiều chuồng chăn nuôi gà, heo..., Tần Phi cảm thấy hoa mắt -- Quá phủ, ở đây còn có cả ruộng lúa.

Thôi Khải Hiếu dương dương tự đắc giải thích: "không đối gặt Tần Trấn Đốc. Mười mấy năm qua chúng ta sinh sống ở đây đã làm cho đảo trở nên phong phú rất nhiều . Nếu hiện tại đảo bị vây khốn thì với lương thực dự trữ, cá ướp muối, rượu ủ cũng đủ để cho chúng ta chống đỡ rất lâu. Về phần bao lâu. . . Hắc hắc, không thể nói được. Tuy nhiên cũng đủ lâu ngoàii sức tưởng tượng của ngài"

"Trên bản đồ cái này là đảo Thuận Phong đúng không?" Tần Phi hỏi.

"Trước kia gọi là như vậy, nhưng vì nơi này là mảnh đất cuối cùng của Đại Ngụy, người Sở Quốc cũng chưa từng đặt chân đến nên về sau chúng ta đã cho sửa tên lại thành đảo Ngụy,

Tần Phi gật đầu, hai người chạy tới một chỗ sườn núi.

Trên sườn núi có một bầy trẻ nhỏ mười mấy tuổi đang tập võ luyện quyền , mấy tên trung niên thì nghiêm mặt quát tháo, chỉ cần những đứa trẻ kia động tác có chút không đúng liền bị đánh ột gậy. Đứa nhỏ nào bị đánh mặt liền đỏ bừng lên, cẩn thận theo chúng bạn tiếp tục tập luyện không dám có chút khinh thường.

Ở xa hơn một chút còn có đám trẻ nhỏ tuổi hơn một chút đang rung đùi đắc ý đọc sách. Thanh âm non nớt diễn cảm nghe như một bài đồng giao.

Thôi Khải Hiếu chỉ tay vào người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang cầm cuốn sách dạy bọn nhỏ rồi nói với Tần Phi: "Đó chính là đội phó chỉ huy hạm đội thủy binh Đại Ngụy , quan tứ phẩm, thú hải tướng quân -- Nhâm Bình Sinh."

Tần Phi tò mò đánh giá vị tướng quân đã thành danh từ lâu này. Trước đây hắn đã từng nghiên cứu Hồ sơ về Nhâm Bình Sinh. Trong Thủy binh Ngụy Quốc có một thiên tài xuất chúng, đó chính là Nhâm Bình Sinh. Những thông tin ghi lại có liên quan đến hắn như sau: sinh ra ở một thôn đánh cá nhỏ, thời niên thiếu thường gặp phải hải tặc vào làng cướp bóc. Năm mười ba tuổi Nhâm Bình Sinh hiến kế cho trưởng thôn để cùng hải tặc chu toàn mọi việc, không chỉ bảo vệ tất cả thôn dân tánh mạng mà còn làm chậm bước đi của hải tặc giúp cho thủy binh Đại Ngụy sau khi biết chuyện chảy đến có thể vây khốn tiêu diệt.

Tướng lĩnh thủy binh đối với thôn dân biểu hiện cực kỳ tán thưởng, vì chuẩn bị hưởng triều đình xin ban thưởng cho bọn họ mà hỏi thăm sự tình. Sau một lúc thì biết được hết thủy chuyện này đều do một thiếu niên mười mấy tuổi bày ra. Vị tướng lĩnh hết sức kinh ngạc liền cho gọi Nhâm Bình Sinh tới, hai người một hỏi một đáp. Thiếu niên Nhâm Bình Sinh đối đáp trôi chảy ngoài ra còn dựa vào hiểu biết của mình đưa ra rất nhiều đề nghị huấn luyện thủy quân khác với trước đây làm người khác không khỏi kinh ngạc.

Vị tướng lĩnh kia lúc ấy cực kỳ sợ hãi, lập tức hạ lệnh mang Nhâm Bình Sinh vào kinh thành đi học để có thể tiếp nhận đầy đủ hệ thống giáo dục cùng huấn luyện. Vài năm sau, mười sáu tuổi Nhâm Bình Sinh tiến vào thủy binh Đại Ngụy, làm chỉ huy một chiến hạm nhỏ. Ở san bằng hải tặc cùng với đối thủy binh Ngô Quốc đối kháng, Nhâm Bình Sinh đều lập được kỳ công, từ đó một bước lên mây, chức quan cũng được thăng tiến nhanh chóng, đến hai mươi tuổi đã là phó chỉ huy hạm đội Đông Hải. Nếu như không phải bởi vì chỉ huy hạm đội cả đời cống hiến, công lao quá nhiều thì Nhâm Bình Sinh đã có thể đảm đương chức vụ chỉ huy rồi.

Dù vậy, tất cả mọi người cũng rất rõ ràng. Vị chỉ huy kia đã sáu bảy chục tuổi sẽ rất nhanh cáo lão về quê, khi đó cả hạm đội đông hải chính là thiên hạ của Nhâm Bình Sinh.

Ngay vào lúc này, đại chiến giữa Sở Ngụy bộc phát. Ngụy quân mặc dù có thủy binh vô địch thiên hạ nhưng chiến tranh chủ yếu diễn ra ở đất liền nên thủy binh chỉ có thể giương mắt mà nhìn. Càng chiến đấu tình thế của quân Ngụy càng diễn ra bất lợi, đến khi binh bại như núi đổ thì chỉ huy mang theo thủy binh lên đất liền tác chiến, quyết chí hi sinh cho tổ quốc. Đến khi không còn cách nào chống đỡ bởi đại cục đã mất. Nhâm Bình Sinh mạnh mẽ dẫn dắt một bộ phận đồng đội lui vào biển rộng để giữ lại một phần lực lượng.

Về sau Nhâm Bình Sinh đem Đông Hải làm cho rối tinh rối mù, chỉ cần hạm đội của hắn ra biển thì ngay lập tức thủy binh Sở quốc biến thành con rùa đen rụt đầu. Hắn cũng xứng đáng để kiêu ngạo với một phần ghi chép về hắn như sau: từ khi nhập ngũ lúc mười sáu tuổi chiến đấu trên mặt nước chưa thất bại một lần.

Đối với những tư liệu như vậy Tần Phi liên liên tưởng đến hình ảnh một vị tướng quân thân hình cao lớn, bộ dáng uy phong. Lại không nghĩ rằng, thời điểm vừa nhìn Nhâm Bình Sinh làm hắn có cảm giác giống như một người gõ đầu trẻ. Vóc người hắn bình thường, hơi có vẻ gầy gò, da màu đồng đỏ đặc trưng của người dân vùng biển, nhìn vào cũng không thấy chút nào khí thế bá vương, cũng không phải là một nam tử tuấn mỹ, chẳng qua chỉ là một người hết sức bình thường với hai chòm râu chình tề cùng với bộ áo dài trên thân làm toát lên mấy phần nho nhã!

Thôi Khải Hiếu ho khan hai tiếng làm Tần Phi sức tỉnh.

"Tần Trấn đốc, nếu người muốn gặp Nhâm tướng quân ta có thể mang người đi. Nhưng có được gặp hay không còn do tướng quân quyết định. Còn nữa. . ." Thôi Khải Hiếu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Mặc dù người đã từng tha chết cho ta nhưng nếu như tướng quân hạ lệnh giết người ta không thể cãi lệnh được ... Nếu người chết ta sẽ chịu

trách nhiệm đem thi thể người về An Châu, sau đó tự vẫn để tạ lỗi với người."

"Hừ, tạm thời chưa cần nói đến việc đó." Tần Phi bất mãn hừ lên một tiếng: "Người đi báo cho Nhâm Bình Sinh biết ta một mình một ngựa tới đây gặp hắn, đã là nam nhân thì ra nói chuyện một chút."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 228: Sự khác nhau

Q.3 - Chương 228: Sự khác nhau

Thôi Khải Hiếu nghiêm trang đi đến bên cạnh Nhâm Bình Sinh rồi nhẹ giọng nói mấy câu gì đó khiến cho Nhâm Bình Sinh xoay đầu lại nhìn Tần Phi một chút. sau đó xoay người lại nói với lũ trẻ đang đọc sách: "Hiện tại đã đọc sách xong , tiếp theo mỗi người yên lặng viết một bài về bách gia trăm họ. Ai viết xong có thể về nhà chơi."

Nghe thấy thế những đứa trẻ hô lên thích thú, có mấy đứa nghịch ngợm còn cả gan kêu lên: ngài cùng chơi với chúng con chứ ?

Nhâm Bình Sinh không trả lời mà chỉ khẽ mỉm cười rồi xoay người đi về phía Tần Phi. Trông dáng vẻ hắn rất tự tin bởi ngoại trừ Thôi Khải Hiếu ra hắn không mang theo tùy tùng nào cả. Bước đi của hắn cũng rất trầm ổn, điều này cũng không có gì là lạ, với một người quanh năm sống ở trên thuyền nếu như bước chân không vững thì lên thuyền chả khác gì phế vật vứt đi, đứng còn không nổi chứ đừng nói đến chuyện chiến đấu. Nhâm Bình Sinh đi đến trước người Tần Phi rồi nhẹ giọng nói: "Tần Phi? Tần Trấn đốc? Tên của người rất vang dội, ta mới chỉ nghe nói đến không nghĩ rằng hôm nay một mình người lại tới đây."

Tần Phi cười nói: " Đem theo nhiều người chỉ để đánh nhau mà thôi, hiện tại ta không có hứng thú đánh nhau với ngài, ngược lại còn có chuyện muốn thương lượng."

Ánh mắt Nhâm Bình Sinh hơi động, thản nhiên nói: "Nói!"

"Ta hi vọng các người quy hàng ta!"

Lời nói vừa ra khỏi miệng làm Thôi Khải Hiếu trở nên biến sắc, nhưng Nhâm Bình Sinh thì điềm tĩnh như không , hỏi tiếp : "Tại sao?"

"Thái tử đi đến An đông, ngài bảo muốn cùng thái tử phi tương lai ra biển dạo chơi. Nhưng khi nghĩ đến hải tặc Đông Hải hết sức hung hãn nên vì sự an toàn, Thái Tử quyết định tiêu diệt các người trước. Cả thủy binh An Đông cùng với hạm đội các tỉnh xung quanh đã nhận được lệnh và đang trên đường tụ họp tại đây . Quân lực vô cùng lớn, nếu như tin tình báo của ta không lầm thì lần này thủy binh huy động binh lực cùng chiến hạm hơn hơn người gấp ba lần.

Tần phi thản nhiên thờ dãi: "Nếu lấy cứng chọi cứng thì cơ hội thủ thắng của ngài rất nhỏ."

"Tướng quân chưa bao giờ thất bại." Thôi Khải Hiếu nhắc nhở Tần Phi: "Chiến đấu trên mặt nước không phải cứ nhiều thuyền nhiều lính là có thể thắng. Nếu đơn giản chỉ cần lấy thịt đè người mà thắng thì Đại Ngụy đã sớm thống nhất thiên hạ rồi."

Tần Phi không để ý đến lời nói của Thôi Khải Hiếu, hắn vẫn nhìn Nhâm Bình Sinh và nói: "Ngoại trừ vứt bỏ đảo này mà chạy ra cho dù có huy động toàn lực ngài cũng không thể chống nổi. Nhưng đảo này các người khổ tâm xây dựng hơn mười năm chẳng lẽ để người khác lấy đi một cách đơn giản vậy sao?"

Nhâm Bình Sinh chậm rãi gật đầu, Tần Phi nói không sai. Nếu đánh nhau mà nói mình chưa chắc sẽ thua, nhưng mình cùng thủy binh Sở Quốc khác nhau. Thái Tử làm chủ soái thủy binh, nếu như thua cũng không có ai chỉ trích, lính của hắn có chết cũng được bổ sung , chiến hạm có hao tổn cũng được sản xuất để bù lại không ngừng. Trong khi đó mình không được như thế, người chết rất khó bổ sung nhất là những người giàu kinh nghiệm đi biển và chiến đấu, khả năng sản xuất chiến hạm cũng yếu kém, đặc biệt là cái đảo này không thể nào mà đi động, nếu thật sự chiến tranh nổ ra chỉ còn cách vứt bỏ mà thôi.

Một cơn gió mang theo vị mặn của biển lướt qua thân ba người, Nhâm Bình Sinh đầu óc hết sức rõ ràng, mỗi lần đến thời điểm cần quyết

định một vấn đề nào đó hẫng đường như thoát khỏi những ràng buộc, trong đầu chỉ quan tâm đến vấn đề hẫng cần suy nghĩ mà thôi.

"Tại sao lại quy hàng người? Chúng ta là người nước Ngụy, sẽ không quy hàng nước Sở."

Giọng nói Nhâm Bình Sinh mặc dù rất bình thản nhưng lại rất kiêu ngạo: "Nếu như muốn quy hàng, năm xưa ta đã quy hàng rồi. Khi đó hoàng đế Sở Quốc đưa ra điều kiện gì để chiêu hàng ta người biết không? Chủ soái đại doanh ở Giang Nam, quan tổng binh thủy binh Sở quốc, hàm binh bộ thị lang, mười ngàn lượng vàng, một trăm ngàn mẫu ruộng tốt... Những thứ khác ta cũng lười nói đến."

Ánh mắt trong suốt của Nhâm Bình Sinh rơi trên mặt Tần Phi, ý tứ của hẫng giống như là đang gẫng hẫng vừa giống như cười nhạo: năm đó điều kiện cao như vậy ta còn không đầu hàng hiện tại ta sẽ đầu hàng người, một ngũ phẩm tổng trấn nhỏ nhoi của Sát Sử Thính?

"Ta biết." Tần Phi thở dài nói: "Nhâm tướng quân, ta còn biết Sát Sử Thính treo giải thưởng một ngàn lượng vàng cho cái đầu của ngài, còn nếu như bắt sống được thì tiền thưởng gấp đôi, phong quan ngũ phẩm."

"Đầu của ta còn rất đáng giá." Nhâm Bình Sinh cười ha ha: "Nếu là bán theo cân mà nói thì một cân cũng đáng giá hơn một trăm lượng vàng đấy!"

"Nhâm tướng quân, còn có một vài vấn đề thực tế trước mắt, người có thể để ta nói cho xong chứ?"

Tần Phi thành khẩn nhìn Nhâm Bình Sinh.

"Người nói đi."

Tần Phi dừng lại một lát rồi nói: "Nhâm tướng quân, người sinh ra là một vị tướng tài, ở trên mặt nước tìm không ra đối thủ nhưng người có một vấn đề khó có thể vượt qua đó chính là năm tháng! năm đó một ít binh lính lòng mang nặng cố quốc còn giữ lại được đến nay người trẻ nhất cũng đã ngoài bốn mươi, chỉ một thời gian nữa thôi là trở nên già yếu rồi. Mà ta nhìn thấy những đứa trẻ kia tuổi còn nhỏ, chắc cũng chỉ mới sinh ra mấy năm gần đây mà thôi. Bọn chúng chỉ biết là được sinh

ra ở trên cái đảo này rồi hàng ngày cùng thủy binh Sở Quốc đánh nhau chứ trong đầu bọn chúng không hề có một chút ấn tượng nào về Ngụy Quốc cả'. Đợi một thời gian nữa, khi các người dần dần già đi, những người trẻ tuổi này sẽ tiếp quản hạm đội. Lúc đó, ta dám chắc với người rằng: Hạm đội Đông Hải của Ngụy Quốc trước đây sẽ biến thành hải tặc thực sự. Khi đó, một nhóm hạm đội này sẽ chẳng khác gì chó điên, vì tiền, vì đàn bà, vì vật dụng, cái gì bọn họ cũng có thể làm. Kết cục cuối cùng, nếu như không phải bị thủy binh của triều đình tiêu diệt thì cũng bị nhóm hải tặc khác thu tóm, thậm chí còn có thể bị chia rẽ nội bộ, tự tàn sát lẫn nhau."

"Đây chỉ là một tai họa ngầm mà thôi. Hiện tại trước mắt nếu bị thủy binh Sở Quốc vây đánh, các người có thể đánh cũng có thể trốn, thậm chí ta tin tưởng những tướng lĩnh thủy binh Sở Quốc còn không phải đối thủ của người. Người có thể một lần nữa lấy yếu thắng mạnh để tiếp tục truyền thuyết bất bại của mình. Nhưng như vậy chẳng khác gì giết người tự hại mình, dù người giết được một vạn thì cũng tự tổn hại tám ngàn rồi. Tổn thất như thế người sẽ xử lý thế nào đây? Thái tử là một kẻ thích sĩ diện. Vì tích lũy chiến công cũng như tăng thêm danh vọng hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào để điều binh khiển tướng vây công. Mười năm qua người tung hoành Đông Hải không một ai dám đứng ra khiêu khích uy phong của người, nhưng lần này lại khác, chỉ cần liên tục vây công, liên tục chiến đấu cho đến khi lực lượng của người tiêu hao không còn gì, lúc đó nơi này sẽ biến thành quân cảng của thủy binh".

Tần Phi từng câu từng chữ nói: "Quy hàng ta không có nghĩa là quy hàng Thái Tử. Đó chính là khác biệt ở đây."

"Người?" Nhâm Bình Sinh cười cười: "Con người ta đôi khi cũng không phải vì tồn tại mà sống. Người còn trẻ nên chưa chắc hiểu được đạo lý này. Có những người vì mất đi tín ngưỡng, mất đi mục đích mà sống không bằng chết. Ta chính là một người như thế. Ta vì Đại Ngụy nên mới kéo dài chút hơi tàn này, nếu không năm xưa ta đã cùng mọi người chết rồi. Người là tổng trấn Sát Sự Thính còn hắn là Thái Tử Sở

Quốc, đầu hàng người với đầu hàng hãn thì có gì khác nhau? Đối với ta mà nói tất cả đều giống nhau mà thôi."

Tần Phi giảo hoạt mở trường hai mắt: "Nếu là khác nhau thì sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 229: Chiêu hàng cao thủ

Q.3 - Chương 229: Chiêu hàng cao thủ

Lời nói Tần phi vừa ra khỏi miệng làm cả Nhâm Bình Sinh cùng Thôi Khải Hiếu lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Tần Phi hít vào một hơi thật sâu, thần niệm dâng lên bao phủ cả vùng đất lân cận, Hãn cận thận giám sát xung quanh cho đến khi chắc chắn dù là con kiến đang di chuyển trên mỗi tấc đất cũng không thoát khỏi được ý thức của hãn. Lúc này mới khẽ nói: "Ta cũng không biết mình rốt cuộc là ai, nếu như đơn thuần từ xuất thân mà nói thì cái thân xác này do cha mẹ đến từ Đường Quốc ban cho."

Thôi Khải Hiếu kìm nén không được chen lời nói: "Coi như là người Đường Quốc . . Đường Quốc cũng đã diệt vong từ lâu. Quý tộc cuối cùng nhà Đường là Đường Ẩn mang theo cả gia tộc dốc sức cho Sở Quốc, cái bất đồng mà người nói là gì?"

"Bất đồng ngay tại đây, sư phụ của ta là Tôn Hạc." Tần Phi nhìn Thôi Khải Hiếu một cái, bổ sung: "Đây là lần đầu tiên ở trước mặt hai người ta công khai thừa nhận sư môn của mình, xin hãy giữ kín chuyện này."

Tuy câu nói chỉ đến đây nhưng nhìn sắc mặt Tần Phi, Thôi Khải Hiếu cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Hãn hiểu được, nếu như tin tức bị tiết lộ, đón chờ hãn chính là hình phạt tàn khốc nhất: Thân xác bị băm thành thịt vụn sau đó bị ném cho chó ăn để cả đời này không được siêu sinh.

Nhâm Bình Sinh vừa nghe được cái tên Tôn Hạc, tựa hồ có một chút chấn động, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi: "Người nói là đồ đệ của Tôn đại

sư? Có chứng cứ gì không?"

Tần Phi thở dài, ngưng thần suy nghĩ một chút rồi đưa tay vào giày lấy ra Đoạn Ca, hai tay dâng lên: "Người nhìn xem!"

Nếu như vừa rồi khi Nhâm Bình Sinh nghe đến hai chữ Tôn Hạc chẳng qua trán hơi động một chút mà thôi, nhưng tại lúc vừa trông thấy Đoạn Ca, cả sắc mặt đều đã thay đổi. Hai bàn tay hăn rung rẩy cầm lấy Đoạn Ca, cẩn thận vuốt ve đường vân bên trên. Hăn cảm nhận được sát ý và kiếm ý mà Thần Vũ Đế lưu truyền trên thần binh này. Hai mắt hăn khép hờ, ánh mặt trời rơi xuống làm mái tóc hoa râm như được nhuộm vàng, hăn cau mày, cánh mũi khẽ phập phồng, chỉ chốc lát sau lại có một hàng nước mắt từ khóe mi lăn xuống. . .

Tần Phi không có lên tiếng, còn Thôi Khải Hiếu căn bản cũng không biết chuỗi đoạn kiếm này có gì kỳ quái mà có thể làm ột người không biết sợ hãi là gì như Nhâm Bình Sinh kích động như thế.

Một lúc lâu, Nhâm Bình Sinh thấp giọng nói: "Lần đầu tiên khi ta nhìn thấy thanh kiếm này là lúc ta vừa mới được phong tướng. Lúc đó bộ hạ men say đang nồng nê nên đã lấy Đoạn Ca ra cho các đại thần xem . Lần thứ hai nhìn thấy chính là trong cuộc đại chiến Sở-Ngụy vài năm sau đó. Trong cuộc chiến, thanh kiếm này đã giết mấy vị cao thủ của Sở Quốc. Hôm nay, là lần thứ ba ta nhìn thấy!"

"Lai lịch và địa vị rất lớn a!" Thôi Khải Hiếu chép miệng nói: "Tên gọi là gì?"

Nhâm Bình Sinh liếc hăn một cái: "Có một số việc không nên biết là tốt nhất." Nhưng ngay sau đó quay mặt lại, hoà nhã nhìn Tần Phi: "Thanh kiếm này là Tôn đại sư đưa cho người sao?"

"Ách. . ." Tần Phi quyết định nói thật vắn và tốt hơn: "Ngay từ đầu hăn cũng không nói cho ta. Sau này lão đầu nói muốn rời khỏi Đông Đô. Hăn sợ ta đơn độc không tự chăm sóc được bản thân khi gặp nguy hiểm nên khoác lác rằng kiếm này bên trong chứa đựng kiếm ý của đại tông sư rồi vứt cho ta cầm lấy tự vệ .Lần trước ta có gặp lão đầu, nhưng hăn không đòi lại nên ta vẫn còn giữ. Như vậy cứ coi là hăn cho ta đi".

Nhâm Bình Sinh trên mặt lộ ra một tia tươi cười quái dị, tựa hồ có chút vui mừng lại có một chút thương tâm. Ánh mắt của hắn từ trên xuống dưới đánh giá Tần Phi, phảng phất như trên mặt hắn xuất hiện một đóa hoa vậy. Loại ánh mắt này thường thường xuất hiện khi các cô gái nhìn thấy Tần Phi. Nếu không phải Tần Phi biết rõ Nhâm Bình Sinh là một hán tử sắt đá thì với biểu hiện như vậy chỉ sợ làm hắn sờn gai óc rồi.

"Đừng nhìn ta như vậy, không lẽ trên mặt ta có gì sao?" Tần Phi rất cục nịnh không được nói.

"Không có gì. . ." Nhâm Bình Sinh dùng sức lắc đầu, mỉm cười nói: "Ta đầu hàng!"

Tần Phi sững sốt. Hắn không nghĩ tới Nhâm Bình Sinh lại sảng khoái đáp ứng như vậy. Trước khi đến, Tần Phi đã chuẩn bị tốt ột cuộc khẩu chiến diễn ra, thậm chí hắn còn nghĩ đến chuyện dùng tới cả mối quan hệ với Thủy Tình Không. Nếu vẫn không được thì đem Tôn Hạc từ đại thảo nguyên kéo đến để thuyết phục mấy kẻ Ngụy Quốc còn sót lại này. Thật sự Tần Phi cũng không giám nghĩ đến chuyện chiêu dụ bọn họ, chẳng qua hắn không muốn thấy những thủy binh còn lại của Ngụy Quốc này làm đá kê chân cho Thái tử mà thôi. Những người này mặc dù là hải tặc nhưng cũng xem như là một đám trung thành nghĩa khí. Dùng đầu bọn họ để lập công lao cho Thái Tử không bằng mình thu lấy còn hơn.

Nhâm Bình Sinh trả lời nhanh như vậy là Tần Phi ứng phó có chút không kịp.

"Cứ thế mà hàng sao? không đòi hỏi điều kiện gì sao?" Tần Phi nhún vai: "Người bình thường không làm như vậy."

"Đối với người bình thường ta sẽ không làm như vậy." Nhâm Bình Sinh nhẹ giọng nói: "Tại vì người đã muốn chiêu hàng chúng ta, cho dù bảo nhảy xuống biển chúng ta cũng vui vẻ nhận lệnh."

Thôi Khải Hiếu trợn trừng hai mắt, đây là một Nhâm Bình Sinh mà hắn biết sao? Quát tháo Đông Hải không ai bì nổi, một vua hải tặc trăm trận trăm thắng lại có thể nói như vậy. Chẳng lẽ bây giờ Tần Phi mà nói người nhảy xuống biển đi! Nhâm Bình Sinh thật sự sẽ làm theo sao?

Tần Phi nhẹ nhàng ho khan một tiếng. Hắn biết là không nên chiếm nhiều tiện nghi của đối phương quá, liền giải thích: "Nhâm tướng quân, ta phải nói trước với người, cái gì mà chủ soái đại doanh ở Giang Nam, cái gì mà tổng binh thủy binh ta không hứa hẹn được. Ta chỉ có thể tạm thời báo lên cho tổng quản của Sát Sử Thính để Tổng đốc đại nhân hạ lệnh đem các người biên chế thành một chi đội La Nhang thủy binh của Sát Sử Thính do ta trực tiếp quản lý. Nhưng. . ."

Cái từ " nhưng" này để cho Thôi Khải Hiếu một hồi khẩn trương, liền vội vàng hỏi: "Bất quá cái gì?"

"Nhâm tướng quân uy danh thật sự quá lớn, một khi tin tức quy hàng đến được Đông Đô ta dám đánh cuộc triều đình chắc chắn sẽ động tâm. Nhâm tướng quân sẽ làm cho hệ thống quân đội Sở Quốc biến hóa cực lớn. Đại doanh ở Giang Nam hiện tại chủ soái là Quản Bình. . . Nếu như triều đình không có sự nghi ngờ thì Nhâm tướng quân sẽ bị điều về làm trợ thủ cho Quản Bình ở Giang Nam. Trải qua một thời gian nữa thậm chí có thể nắm giữ toàn diện đại doanh ở Giang Nam cũng không chừng."

Tần Phi dừng lại một chút rồi nói tiếp. "Quản Bình có thể điều trở về Đông Đô, cũng có thể điều đi một tỉnh khác. Bởi vậy sẽ khiến ột loạt biến hóa xảy ra khiến ta không thể nào đoán trước được, cho nên ta lo lắng chính là ngài có thể tiếp nhận lệnh của triều đình hay không."

Nhâm Bình Sinh liền nói: "Chúng ra sẽ không rời nhà khỏi Ngụy đảo, nếu như có người không muốn ở đây nữa thì có thể rời đi, đến lúc đó ta

tin tưởng Tần trấn đốc có thể dàn xếp cho bọn họ. Ngoài ra, hạm đội của chúng ta cũng không thể hủy đi, ta chỉ tín nhiệm bộ hạ cũ mà thôi."

"Nếu như triều đình nhất định phải hủy đi thì sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Nếu phải hủy đi thì ta sẽ giải tán bọn họ, một mình ta quy hàng người!" Nhâm Bình Sinh chậm rãi nói: "Không có ta thì Sở Quốc cũng chẳng cần phải dùng binh ở Đông Hải nữa."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 230: Chỉ chết mà thôi.

Q.3 - Chương 230: Chỉ chết mà thôi.

Trong lòng Tần Phi vẫn còn có chút băn khoăn chưa giải thích được nhưng khi nhìn thấy thái độ chém đĩnh chặt sắt của Nhâm Bình Sinh như vậy thì cũng không dám nói nhiều nữa. Hắn nhận lấy Đoạn Ca rồi cất kỹ. Buổi tối hắn ở lại trên đảo chứ không đi luôn, tiện thể hưởng thụ cuộc sống hải đảo một tý.

Nhâm Bình Sinh cũng không chào hỏi lằng nhằng Tần Phi nữa. Vị Tổng trấn đại nhân thân nhiên đi theo Thôi Khải Hiếu về căn nhà đã được chuẩn bị để hắn nghỉ ngơi.

Nói là nhà cho oai chứ thật ra chỉ là dựng sơ sơ mấy thanh gỗ làm cái khung. Trên hải đảo có nhiều rầm cho nên tầng dưới chỉ có mỗi mấy cái cột rồi để trống không, bên trên mới làm thành mấy gian phòng để người ở. Vốn là tiểu lâu ngoài cột kèo thì không có gì cả, hôm nay chỉ lợp nhanh một gian phòng cỏ tranh sử dụng tạm thời. Vì phòng ngừa rầm xông vào nên bốn phía của phòng có để lưu hoàng. Cửa phòng bốt lên từng trận khói bếp, mùi thơm nức mũi. Một mỹ phụ trung niên mặc tạp dề màu lam đang rang thức ăn. Nàng ta nghe thấy tiếng bước chân từ xa truyền lại, trong lòng vui rạo rực bèn quay đầu lại kêu to: "Người đã trở lại rồi ư?"

Nàng ta nhìn thấy Tần Phi thì mắt tròn, nhất thời hoa dung biến sắc, quay người theo bản năng định bỏ chạy vào trong nhà.

Tần Phi vội vàng la lên: "Cơ lão bản, đừng chạy, đều là người quen..."

Cơ Như Tích lúng túng quay lại rồi bước chậm tới bên cạnh Thôi Khải Hiếu, vẻ mặt rất bất an.

Thôi Khải Hiếu giải thích: " Sau sự việc lần trước, nhiều năm như thế nên ta muốn đối tốt với Như Tích nên định mang nàng về. Chỉ là con hổ mẹ nhà ta không cho nàng vào cửa, bây giờ chỉ cần hai người nhìn thấy nhau là lập tức gà bay chó chạy gọi đánh gọi giết. Ta cũng chịu thua nên tạm thời dựng tạm một mái lều tranh để nàng ở tạm rồi từ từ thuyết phục lại hổ mẹ.

Cơ Như Tích đến cạnh hai người, nàng nghe thấy Thôi Khải Hiếu nói thế khuôn mặt đỏ hồng lên ngượng ngùng.

Tần Phi nhẹ giọng cười nói: " Ta bảo Thôi Khải Hiếu ơ là Thôi Khải Hiếu, mặc dù người lớn tuổi hơn ta nhiều thế nhưng chuyện này sao lại dần dần như vậy hả?"

Hai mắt Thôi Khải Hiếu sáng lên, luôn miệng hỏi: " Tần Trấn đốc thì ra là cao nhân đang ở trước mặt à, ta sao lại không nghĩ tới nhỉ? Có chuyện kể rằng người ở Đông Đô thu thập khuê nữ nhà Đường gia, khuê nữ nhà Quân gia trở nên cực kỳ biết vâng lời, lại còn đưa công chúa đến An Đông... Những nữ nhân này chỉ một người đã rất khó đối phó rồi người lại dễ dàng đối phó nhiều đến như thế. Thật là sóng sau đè sóng trước, sóng trước đè bờ cát. Coi như nửa đời ta đã sống vô dụng rồi ... Tần Trấn đốc, người chỉ điểm cho ta một chút để xem nên làm gì với con hổ mẹ thì việc nhà mới xong?"

Tần Phi giơ ngón trỏ lên trước mặt lắc lắc: " Đừng nói như thế, mọi người trao đổi kinh nghiệm với nhau thôi. Thử nghĩ xem, nếu người là phụ nữ đi. Đột nhiên có một ngày, người đàn ông của người đưa một phụ nữ lạ mặt về nhà rồi nói là đã ăn ở với nhau những mười mấy năm, giờ muốn đưa vào nhà. Người đồng ý với chuyện đó mới là chuyện lạ đấy."

Thôi Khải Hiếu gật đầu như bồ cùi: "Tổng trấn nói có lý".

"Cái chòi kia chính là nhà của người à? Chị dâu cũng ở đó chứ?" Tần Phi chỉ một tiểu mộc lâu xa xa.

"Hỗ mẹ chắc ở nhà. Giờ này chắc đang nấu cơm cũng nên!" Thôi Khải Hiếu đáp.

"Hai người các người ngồi trong này chờ ta, ta đi gặp chị dâu cái đã." Tần Phi chấp tay sau lưng, hần thản nhiên ngửa mặt đón ánh nắng vàng màu trời chiều. Cả người hần được chiếu nắng vàng, cứ vậy hướng tiểu mộc lâu đi tới.

Tần Phi nhảy nhót nhanh chóng leo lên bậc thang, cứ ba bậc hần chỉ bước có hai. Đúng như Thôi Khải Hiếu nói, ở trong mộc lâu có một phụ nữ trung niên đang mổ cá. Nghe thấy tiếng bước chân trèo lên nàng quay đầu lại nhìn thì không thấy Tần Phi quen mặt bèn kinh ngạc dò hỏi: "Người trên đảo ta đều biết nhưng tại sao chưa nhìn thấy mặt người?"

"Ta là khách của Nhâm tướng quân, tên là Tần Phi. Vừa rồi ta đã gặp rồi nhưng hiện tại Nhâm tướng quân có việc nên không rảnh mà đón tiếp ta nên ta đến nhà Thôi phó tướng ngồi chơi." Tần Phi nhã nhặn đáp.

Nghe nói người kia là khách của Nhâm Bình Sinh, thái độ nàng ta cung kính hơn hần. Nhâm Bình Sinh như một vị thần ở trong tư tưởng mọi người. Có thể được gọi là khách của Nhâm Bình Sinh thì dù tên này còn nhỏ tuổi nhưng ắt hần lai lịch không nhỏ. Trên mặt của nàng lập tức nở một nụ cười rồi ân cần chào hỏi Tần Phi, mời hần ngồi xuống rồi đi pha trà ngon, cẩn thận rót ra chén.

Tần Phi cầm chén trà lên mỉm cười nói : "Chị dâu hiền lành như thế, Thôi đại ca thật là người có phúc đó. Đúng rồi, vừa rồi Thôi đại ca bảo ta đi sang chỗ này, thế mà sao bây giờ còn chưa về nhỉ?"

Vừa nhắc tới Thôi Khải Hiếu, bà vợ đã hần lên khuôn mặt khó chịu, sự hiếu khách vừa rồi biến mất, miệng lầm bầm : " Hần hả? Có lẽ là đang đi tới chỗ đó với con hồ ly tinh rồi. Bữa cơm tối nay chưa chắc hần đã về ăn đâu."

Tần Phi làm ra vẻ kinh ngạc: " Sao lại thế? Ta thấy chị dâu quản việc nhà có phép, tính tình rộng lượng lại khéo léo, dịu dàng hiền lành giỏi giang. Mặc dù sống cùng Thôi đại ca đã lâu mà như nữ tử mới ba mươi tuổi. Làm gì có con hồ ly tinh nào có thể mê hoặc nổi Thôi đại ca? Chị dâu đừng nói giỡn chơi như thế."

Bản tính của phụ nữ là như thế, làm gì có nữ nhân nào không thích người khác khen mình xinh đẹp? Vợ lão Thôi cúi đầu nhìn lại bản thân mình. Sống ở hải đảo nhiều năm như thế, phấn son không có lại vất vả chuyện nhà nên vóc người đã thay đổi từ lâu. Có đôi khi cũng nhìn mình nuối tiếc, nhưng nhìn những nữ tử khác trên đảo thì thấy nhiều người vẫn không bằng mình. Nghe Tần Phi nói thế, vợ lão Thôi nhất thời vui lên nhưng lại tò mò không hiểu tại sao đối phương lại nói thế bèn hạn giọng cười nói : "Tiểu huynh đệ đừng mang chị dâu ra mà đùa, đã là hoa tàn bướm nhạt rồi mà ..."

" Ta không tin trên đảo có chỗ nào có con hồ ly tinh." Tần Phi cố gợi ý: "Chị dâu, người kể chút xem nào!"

Vừa nói ra câu này, vợ lão Thôi mở lòng tích tỵ bấy lâu nay. Nàng như tóm được người tri kỷ bèn một hơi kể toàn bộ đầu đuôi Thôi Khải Hiếu đã lừa gạt nàng sống chung với Cơ Như Tích nhiều năm như thế nào, lại còn muốn công khai đưa con kia về nhà. Trong câu chuyện có thêm dầu thêm mỡ, có cả đánh giá chủ quan của mình vân vân.

Tần Phi chờ cho vợ lão Thôi nói xong mới mở miệng nói: " Chị dâu ời, cái này chị không đúng rồi. Thật ra nam nhân đơn giản lắm."

"Chẳng lẽ hẳn đi tìm hồ ly tinh là do ta sai lầm sao?" Vẻ mặt vợ lão Thôi tức giận nói giọng bất bình.

" Chuyện này đương nhiên chị không sai. Nhưng chị nghĩ lại đi, Thôi đại ca đưa người phụ nữ kia về cũng vì tôn trọng chị thôi, chắc hy vọng chị tiếp nhận người đàn bà kia. Nếu như đại ca ngang ngược không nói chuyện đạo lý mà ỷ vào mình là chủ gia đình cứ đưa người phụ nữ kia vào nhà thì sao? Ở ngoài thiếu gì người năm thê bảy thiếp, chẳng lẽ ai cũng về để lão bà đồng ý cả sao?" Tần Phi ra vẻ thâm trầm: " Từ chuyện này thì thấy là Thôi đại ca rất coi trọng chị."

"Nhưng chuyện tiếp theo chị làm lại có vấn đề, đầu tiên chị đuổi người đàn bà kia đi, còn bảo Thôi đại ca cũng cút đi. Chị nghĩ xem, đường đường là nam nhân thì làm sao chịu được chuyện này? Đại ca cũng có sĩ diện phải không? Cho nên chắc hẳn là đã đến ở cùng người đàn bà kia. Thế thì coi như là chị đã thành toàn cho họ ở cùng với nhau rồi. Nếu chị đồng ý thì dù người đàn bà kia có vào được cửa thì chị vẫn là cả mà họ chỉ là thứ, mỗi tháng có thể chung giường được mấy lần. Chuyện này chị tính thế là không ổn rồi."

Vợ lão Thôi bị Tần Phi thuyết phục cho chút nữa thì ngất, trong lòng bối rối lắm bầm: "Hình như là vậy ..."

"Hơn nữa, với nam nhân thì muốn bắt trái tim một người đàn ông thì phải tóm được cái dạ dày. Người đàn bà kia xuất thân thanh lâu nên chỉ là cảm kích nhất thời. Đệ dám đánh cuộc là nàng ta làm đồ ăn với lo liệu việc nhau không thể bằng chị dâu được đâu. Mấy ngày này hẳn Thôi đại ca ở bên đó không được ăn ngon, chắc chắn là đang nhớ thức ăn thường ngày trong nhà. Nếu chị dâu xuống nước một chút gọi họ trở về cho Thôi đại ca ăn thức ăn chị làm thì sau này có thể bỏ đi được nữa không?"

"Ừ ... hình như là vậy ..." Vợ lão Thôi đã bị cho uống bùa mê đến hồ đồ mất rồi.

"Cho nên nhé, chị đuổi Thôi đại ca đi là tiện nghi cho người đàn bà kia rồi. Ngược lại, chị cho hai người bọn họ vào nhà thì việc trong nhà chính tay chị định đoạt! Món lợi này, chị dâu cứ ngồi tính sẽ biết!"

Vợ lão Thôi bị Tần Phi cho ăn bữa tiệc toàn món súp lừa này làm cho chóng cả mặt, nàng ta bèn đứng dậy nhìn ra xa, khói bếp của mái lều tranh đã tắt liền hừ lạnh một tiếng: "Đứa đàn bà kia biết làm cơm sao? Miệng Khải Hiếu kén ăn như thế, ta khẳng định những ngày qua có ăn cũng không thích thú gì."

Tần Phi không nhịn được cười bèn nói: "Thế còn không ra gọi bọn họ về nhà sao?"

Vợ lão Thôi nhanh chóng bước xuống mộc lâu. Tần Phi lảng lạng đi theo sau, trong lòng tùm tùm cười chuẩn bị xem trò hay.

Sắp đi tới túp lều tranh thì thấy Thôi Khải Hiếu từ xa chạy tới, vợ y cúi đầu nhìn nhỏ, hai tay đan vào nhau nói nhỏ: "Khải Hiếu, ta làm bữa cơm ngon, là cháo cá tẩm chày thích nhất đó. Lát nữa về ăn đi. Nếu chày muốn đưa người đàn bà kia ... vào nhà thì cùng lắm sau này ta là cả nòng ta là thứ, phải nghe lời ta!"

Thôi Khải Hiếu không nghe thấy vợ nói gì, trong lòng đang lo lắng liền bảo Tần Phi: "Mau theo ta tới gặp tướng quân, Ôi lại sắp loạn rồi."

"Làm sao? Đã xảy ra chuyện gì?" Tần Phi lo lắng hỏi.

"Đừng nóng vội!" Thôi Khải Hiếu kinh ngạc quay đầu lại nhìn vợ mình: "Nàng vừa nói cái gì? Để Như Tích vào nhà à?" Ánh mắt của y ngạc nhiên nhìn lại Tần Phi, trong lòng hoảng hốt, chớp chớp đôi mắt. Tần Phi mỉm cười gật đầu.

"Đi về nhà đi!" Vợ lão Thôi ngọt ngào nói.

"A... Hay quá, Như Tích, nàng cứ về trước đi, ta trở về sau." Thôi Khải Hiếu hướng về túp lều tranh gọi to rồi kéo Tần Phi chạy.

"Tần Trấn đốc, người được lắm. Bà vợ nhà ta bị người nói xạo một hồi mà lại được việc ghê!" Thôi Khải Hiếu không thể không khen ngợi: "Nếu ta có cái miệng dẻo như thế, ôi..."

"Trước tiên nói chuyện chính sự đi, vội vàng tới định bảo ta cái gì?" Tần Phi nghiêm túc hỏi.

Thôi Khải Hiếu vỗ đầu: "Đúng rồi, vừa rồi Nhâm tướng quân triệu tập chúng thuộc hạ, người tuyên bố quy hàng Sát Sự Thính. Có vài người phản đối rất ghê làm mọi người tranh cãi nhau rồi tỉnh rồi mù. Cục diện hiện đang ngổn ngang có vẻ như vượt tầm kiểm soát nên phải vội gọi người cùng đến xem sao, hay là cứ ra ngoài đã rồi tính?"

Lông mày Tần Phi lập tức dựng lên, Nhâm Bình Sinh là danh tướng nên phép trị quân rất nghiêm. Theo lý mà nói thì chỉ cần chủ tướng nói một câu thì những tên thuộc hạ không dám nói nhiều lời chứ. Sao lại nảy sinh người công khai phản đối? Chẳng lẽ uy danh của hắn không bằng ngày trước nữa sao? Hay là có biến có gì rồi?

Trong khi đang ngẫm nghĩ thì hai người đã tới chỗ của Nhâm Bình Sinh. Trụ sở có sân rất rộng rãi, hiện giờ khoảng sân có rất nhiều

người. Thôi Khải Hiếu kéo Tần Phi lom khom chạy vào giữa đám đông. Vừa mới chen được vào đám đông thì nghe thấy có người lớn tiếng nói: "Đầu hàng nước sở vạ lần không được, người khác có thể đầu hàng chứ ta không bao giờ hàng. Cùng lắm thì chết mà thôi!"

Tần Phi đưa mắt nhìn thì thấy một người cầm ngang đao ngạo nghễ đứng đó.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 231: Tuyệt mật không thể tiết lộ ra ngoài

Q.3 - Chương 231: Tuyệt mật không thể tiết lộ ra ngoài

Người cầm ngang thanh đao kè cổ là một thiếu niên giỏi lắm chỉ mười sáu mười bảy tuổi. Khuôn mặt tuần tú, vóc người cao gầy. Hai đầu lông mày có vẻ cương quyết bướng bỉnh nhưng trong ánh mắt tràn đầy sự tức giận.

Ánh mắt Nhâm Bình Sinh nhìn lướt mọi người thì thấy Tần Phi đã đi vào, lão thản nhiên ra lệnh: "Được rồi, ai không quy hàng thì ở lại, còn lại ra ngoài hết đi."

Người ở trong sân ra ngoài quá nửa, ngay cả Thôi Khải Hiếu cũng đi ra ngoài. Còn lại khoảng mấy chục người đứng im không nhúc nhích tựa như nhập vào ánh sáng trời chiều. Tuổi của bọn họ không giống nhau, có người bốn năm mươi tuổi, cũng có người có mười mấy tuổi. Người nào cũng giống như nhau, trên khuôn mặt tỏ ra rất tức giận và bất mãn.

Nhâm Bình Sinh chậm rãi nói: "Những năm gần đây, kỷ luật của chúng ta nghiêm minh, chưa có ai dám làm trái ý của ta. Hôm nay là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng. Ta cho các người một cơ hội, nghe xong lời giải thích của ta nếu vẫn quyết định không đầu hàng thì có thể tự bỏ đi. Nhưng không được quay về đất liền. Trong biển rộng mênh mông có rất nhiều hải đảo chưa ai biết tên, xa hơn nữa nghe nói còn có nhiều tiểu quốc. Đại khái các người có thể bắt đầu một cuộc sống mới."

Nếu ta mà nghe thấy các người trở về nhất định sẽ tự tay xuất thủ, nhất định chém đầu các người. Nếu như ta nói xong mà quyết định quy hàng là tốt nhất, còn nếu không đồng ý được với ta thì cứ tự tử đi."

Nhâm Bình Sinh vừa nói xong những câu này. Tất cả mọi người trong sân bao gồm cả Tần Phi đều thay đổi sắc mặt. Lời của Nhâm Bình Sinh đã chỉ ấy chục người hai con đường hoặc là trốn vào biển rộng mênh mông, trọn đời lênh đênh trôi dạt hoặc là chết ở chỗ này ...

Thiếu niên kia cao giọng: "Nói đi, cũng chỉ một lần chết mà thôi, ta từ trước đến giờ chưa biết sợ là gì."

Nhâm Bình Sinh trầm giọng: "Ta đương nhiên biết các người không sợ chết. Các người nghe cho kỹ ..."

Lão dừng lại một chút rồi nói: "Ta quy hàng Tần Trấn đốc Tần Phi mà không phải là quy hàng nước Sở. Nguyên nhân quy hàng Tần Trấn đốc bởi vì hắn là đệ tử chân truyền của Tôn đại sư Tôn Hạc, còn có Đoạn Ca thần kiếm ... Câu này ta chỉ nói một lần, Đoạn Ca trước đây luôn là bội kiếm phòng thân của Ngụy đế các đời, chỉ những người được lập làm thái tử sau này mới được truyền. Ta tin rằng, nếu Tôn Hạc đã đưa Đoạn Ca cho Tần Phi thì dù hắn không phải là thái tử nước Ngụy thì cũng là người thuộc hoàng tộc còn sót lại. Nếu không, dù phải huỷ thanh kiếm này, Tôn đại sư cũng không dám tùy tiện giao ột ngoại nhân!"

Tần PHI tái mặt, miệng lẩm bẩm: "Sao lại có thể như thế?"

Nhâm Bình Sinh thở dài nói nhỏ: "Ý nghĩa tượng trưng của Đoạn Ca nếu chỉ là một thanh thần kiếm thì tại sao ta chỉ nhìn nó một lần lại quyết định đầu hàng người. Đầu hàng người, ta còn là một tướng quân Ngụy quốc làm sao có thể đầu hàng được."

"Người nói là ..." Trong lòng Tần Phi còn trăm ngàn chuyện muốn hỏi nhưng không biết phải hỏi từ đâu, ánh mắt mê man bất lực nhìn Nhâm Bình Sinh.

"Các người đang nghe những chuyện cực kỳ bí mật. Năm xưa rất ít người biết được ý nghĩa truyền thừa của thanh Đoạn Ca, mọi người chỉ biết là đó là Thiên tử kiếm mà thôi. Nếu như không phải ta có cơ duyên

xảo hợp, trước lúc lui vào trong biển rộng nghe được tin cơ mật thì ta cũng không biết đâu. Chuyện cơ mật này không thể tiết lộ, bây giờ là lúc các người quyết định." Nhâm Bình Sinh mặt không đổi sắc nói câu cuối cùng.

Thiếu niên kia bị kích động, nó quay người lại nhìn Tần Phi từ trên xuống dưới lại nhìn từ dưới lên trên rất cẩn thận một hồi lâu rồi run giọng nói: "Sinh thời có thể nhìn thấy một vị hoàng tộc Đại Ngụy, con cháu Thần Vũ Đế thì đã không sống uống kiếp này rồi."

Vừa dứt lời, cương đao trong tay thiếu niên đảo ngược rồi lướt xuống, hẵn là muốn cắt ngang cổ họng của chính mình. Bỗng nhiên hàn quang loé lên, một luồng sáng màu bạc vẽ một đường vòng cung quý dị xẹt đến đánh rơi cương đao xuống đất. Mọi người nhìn thấy chỉ là một bông hoa thì đã thấy tiếng thanh đao rơi xuống đất. Nhìn kỹ lại thì đã thấy Tần Phi đứng bên cạnh tên thiếu niên rồi. Hắn trầm giọng: "Cần gì phải chết?"

"Nó là con trai của ta, tên là Nhâm Đạo!" Nhâm Bình Sinh thản nhiên nói: "Với địa vị là con trai của ta mà dám chất vấn lại quyết định của phụ thân, phải chết! Với địa vị bộ hạ mà cãi lại hiệu lệnh của chủ tướng, cũng là chết. Biết chuyện bí mật không nên biết, phải chết!"

Tần Phi lắc đầu: "Thân phận của ta chưa có gì chứng nhận, cần gì phải tôn lên bề trên. Ai ở đây cũng là đàn ông cả, người quyết ý không hàng, chuyện sống chết đã không ở trong tâm. Cho dù lời người nói là thật đi chăng nữa ta cũng tin tưởng là bọn họ không bán đứng chuyện cơ mật này."

Những người đứng trong sân nghe thấy Nhâm Bình Sinh nói ra tin sét đánh như thế, ai ai cũng mặt xám như tro. Lại nhớ lại những lời mình đã chất vấn chủ soái, người đã dẫn dắt hiệu lệnh mọi người chiến đấu mấy chục năm nay thì lại càng cúi đầu xấu hổ không dám nhìn lên. Nhâm Đạo khụy chân quỳ rạp xuống trước mặt Nhâm Bình Sinh khóc mà rằng: "Nhi tử bất hiếu dám hoài nghi phụ thân, sống tạm thì sau này cũng không còn mặt mũi làm người, nhi tử không sợ chết chỉ cầu phụ thân tha thứ."

Hồ dữ không ăn thịt con, Nhâm Bình Sinh nhìn đứa con đã dưỡng dục nhiều năm làm sao mà không động tâm bèn cười khố: "Tình phụ tử ruột thịt, ta sao lại trách con?"

Mỗi người bèn lấy binh khí của mình ra, vẻ mặt ngưng trọng như muốn tự sát. "Xoẹt!" Đoạn Ca được rút ra, Tần Phi cầm kiếm đứng đó. Trong khoảnh khắc như có hàng nghìn hàng vạn bóng kiếm, những luồng gió lạnh lẽo thê lương thổi qua từng trận. Những tiếng đinh đinh đang đang không ngớt, trong nháy mắt đã đánh rơi hơi mười thanh binh khí. Tần Phi lớn tiếng quát: "Ta bảo không ai phải chết cả, các người coi lời ta như gió thoảng bên tai sao?"

Nhâm Bình Sinh thở dài: "Tần Trấn đốc ..."

"Không cần phải nói nữa. Ý ta đã quyết, hôm nay nếu bất cứ ai chết ở đây ta sẽ hỏi chuyện lão." Tần Phi trở tay thu lại Đoạn Ca rồi nói to: "Nếu như các người coi là là hậu duệ còn sót lại của hoàng tộc nước Ngụy. Vậy đi, mệnh lệnh của ta ai dám không theo?"

Nhâm Đạo vẫn quỳ gối trước mặt phụ thân, cặp mắt đỏ ửng ngược lên, từng câu từng chữ chắc nịch: "Ta đầu hàng!"

...

Năm Chính Xương thứ hai mươi ba, từ tỉnh An Đông có một công văn hết sức khẩn cấp đưa đến Đông Đô, công văn này là do tay thái tử viết. Thái tử nước Sở viết là: Sau khi đến An Đông liền triệu tập quan viên nghiên cứu, thảo luận quân tình của bọn hải tặc Đông Hải. Sau đó xác định thượng sách là điều động đại quân để tạo áp lực cho hải tặc sau đó phái Tổng trấn Sát Sự Thính tại An Đông Tần Phi đi chiêu hàng hải tặc Nhâm Bình Sinh. Tần Trấn đốc đến Thuận Phong đảo lấy ba tấc lưỡi thuyết phục thành công hải tặc quy hàng. Đây chính là thiên uy huy hoàng, quân uy cường thịnh dưới sự lãnh đạo của thái tử và được các quan viên An Đông hợp sức mà thành. Cuối cùng hải tặc chiếm cứ Đông Hải hơn mười năm đã bó gối quy hàng!.

Sau khi công văn thái tử đến Đông Đô một ngày thì Tổng trấn Sát sự thính phân sở An Đông Tần Phi cũng có mật báo ba phần đưa đến cho Dịch Tổng đốc, Đường Ẩn và Sở đế. Trong đó mật báo đưa đến hàng

cung là do Đại thái giám Ngự Thiện phòng Sơ công công tự mình chuyển giao! Nội dung của mật báo khác công văn của thái tử rất nhiều: Đó là thái tử định tiêu diệt hải tặc, nhưng Tần Phi nghĩ việc lao sư động chúng chưa chắc đã một lần là xong. Vì thế hấn một mình một ngựa mạo hiểm đi Thuận Phong Đảo. Đối với hải tặc dùng sách lược dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng tình cảm làm người ta cảm động (động chi dĩ tình hiểu chi dĩ lý), sau đó chiêu hàng thành công nhóm Nhân Bình Sinh.

Thật ra thì hai công văn chứa đựng hai tin tức hoàn toàn khác nhau. Thái tử nói là bởi vì thái tử lãnh đạo có phép tắc nên hải tặc quy hàng. Còn ý của Tần Phi là chuyện này do toàn bộ hấn làm, quan viên An Đông và thái tử chẳng tốn một đồng bạc nào."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 232: Vì một thiếu niên

Q.3 - Chương 232: Vì một thiếu niên

Xem xong hai cái công văn khác nhau hoàn toàn thế này, Sở đế cười ha hả ném phịch tờ sớ xuống bàn rồi nâng chén trà đã nguội ngắt từ lâu nhấp một ngụm nhỏ, đám đại thần Dịch Tổng đốc, Bàng Chân, Đường Ẩn, Quản Tái Đức, Lôi Thái Úy đang đứng trước mặt không dám nói gì, họ chỉ lặng lặng chờ Sở đế huấn thị.

Hiện giờ trời đã sang thu, tiết trời mát mẻ. Các đại thần đang đứng trong ngự hoa viên, mặc dù họ không được Sở Đế cho ngồi nhưng đứng cũng không khó chịu. Sở Đế thấy mọi người không lên tiếng liền mở miệng hỏi : "Chư vị , hai công văn này các người đều đã xem qua. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ. Nếu như Thái Tử nói thật thì Tần Phi đã phạm vào tội tham công nhận xằng, còn có ý gây nghi ngờ phỉ báng hình ảnh Thái Tử. Nếu như Tần Phi nói thật thì Thái Tử đã mạo nhận công lao. Hai người bọn chúng ai mới là người nói thật ?"

Dịch Tổng đốc mí mắt hơi sụp xuống, mắt nhìn mũi, mũi hướng tâm, phảng phất như ngồi thiền căn bản sẽ không nói gì.

Lôi Thái Úy có thể trở thành một trong Tam công nên không phải là đèn cạn dầu. Chuyện này nếu bảo Tần Phi sai coi như đắc tội với Dịch Tổng đốc và Đường Ẩn. Nhưng nếu nói Thái Tử không đúng thì có trời mới biết được trong lòng Sở Đế sẽ đánh giá thế nào .

Đường Ẩn hờ hững nhìn trời, lão đứng ở đó mà dường như hợp thành một thể với ngự hoa viên, lão cũng không có vẻ muốn mở miệng đáp lại.

Nếu Quản Tái Đức coi trọng Tần Phi, tự nhiên không muốn vì chuyện này mà Tần Phi gặp phải thiệt thòi gì, nhưng thân phận của lão không cho phép được nói bừa, dù gì lão cũng là quốc trưởng mà.

Bàng Chân nhìn một vị lão thần bên cạnh bèn nói trước: "Thừa Tướng đại nhân, lão là quan lại đứng đầu nên phán đoán tuyệt đối sáng suốt, chúng ta nhìn nhận vấn đề chắc chắn không bằng người. Phải chăng lão nên nói trước cái nhìn của mình?"

Tam công triều đình gồm có Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử đại nhân cùng nhau phân công quản lý quan văn, quan võ và giám sát. Cộng thêm Tổng Đốc Sát sự thỉnh vượt ngoài tam giới không trong ngũ hành, còn có đệ nhất cao thủ nước Sở kiêm tổng quản thị vệ đại nội Phong Hầu Bàng Chân... Coi như trong đây đã là những tinh túy bậc nhất trong triều rồi, người nào người nấy chỉ hắt hơi một cái thì nửa Đông Đô cũng phải náo loạn.

Thừa tướng nước Sở Lộ Việt Bình năm nay năm mươi tuổi, xuất thân của lão không phải từ gia tộc quyền thế . Lúc thiếu niên, Lộ Việt Bình khổ đọc thi thư, kiến thức và văn chương rất sâu sắc. Trong các khóa thi Hương, thi Hội, Thi Đình đều liên tiếp giành được Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên. Lão là một vị kỳ tài duy nhất thi cả ba khóa liên tiếp đều đứng đầu từ thời Đại Sở lập Quốc đến nay. Thời điểm Sở Đế đánh Ngụy, Lộ Việt Bình vẫn còn là Hộ Bộ viên Ngoại lang nhưng lúc ấy lão được trao cho trọng trách nặng nề là chuẩn bị hậu cần tiếp tế quân đội. Trước khi phạt Ngụy, lão đã khổ công trù tính

chuẩn bị cho bốn năm phạt Ngụy như tiền lương, đồ quân nhu, tiền tử tiền tuất an ủi thân nhân người đã hi sinh. Sau khi khai chiến, những tình huống bất ngờ đều được lão giải quyết nhẹ nhàng ổn thoả.

Sau khi phạt Ngụy thành công, Lộ Việt Bình với công trạng to lớn như thế cộng với Thừa tướng tại nhiệm lúc ấy vừa mới bị bệnh mà qua đời. Sở Đế khi còn trẻ đích thân tới bên giường bệnh thăm hỏi, bệ hạ rơi lệ nói : "Lão thừa tướng vì nước tận tụy, vất vả mấy chục năm. Bây giờ phạt Ngụy thành công còn chưa kịp hưởng thụ những ngày tháng yên bình lại muốn ra đi. Trăm tuổi còn trẻ, việc quản lý cả một quốc gia to lớn như vậy cảm giác thấy có cố gắng cũng không nổi, huống chi còn phải chinh phục một số vùng đất Đường Ngụy. Lão thừa tướng cười hạc về trời, chỉ sợ trăm có ra sức cũng không làm được tới nơi tới chốn đâu."

Lão Thừa tướng kia chỉ chỉ vào Lộ Việt Bình đứng bên cạnh Sở đế rồi khàn khàn giọng gắng gượng thốt lên: "Bệ hạ, có Lộ Việt Bình ở đây lo gì thiên hạ không định đoạt được."

Nói xong câu đó, lão Thừa tướng nấc lên một cái cứ thế mà đi. Không biết là lão tiến cử kẻ có năng lực hay là vận khí của Lộ Việt Bình tốt đến cực điểm. Ngay tại trước giường bệnh , Sở Đế đã quyết định bổ nhiệm vượt cấp Lộ Việt Bình, không cần phải qua Hộ Bộ Thị Lang mà lên thẳng đảm nhiệm chức vụ Thừa tướng.

Mệnh lệnh này làm cho các gia tộc quyền lực ở Đại Sở phát điên, lúc bấy giờ chức vụ Tam công luôn thuộc về thế gia đại tộc. Thế mà một kẻ xuất thân bần hàn mười mười lại nắm một trong ba chức vụ quan trọng đầu triều. Hẳn một thời gian sau Lộ gia sẽ trở thành một đại môn phiệt mới ở Sở Quốc. Thế gia đại tộc cầm giữ quốc gia sợ nhất là có một gia tộc mới quật khởi tranh giành quyền lực. Sau khi Lộ Việt Bình nhậm chức, tất cả các đại môn phiệt khác cùng Lộ Việt Bình tranh đấu rất nhiều năm.

Vị thừa tướng này cũng đích thực là có bản lĩnh, hoặc dùng đại bổng lộc hoặc dùng mật ngọt xoa dịu hết các môn phiệt. Chẳng mấy chốc, Lộ

Việt Bình đã đảm nhiệm chức Thừa tướng mười tám năm rồi. Trong triều đình có thể nói là nhân sĩ có thâm niên!

Bệ hạ đã hỏi thì kiểu gì cũng có người phải trả lời, mà trong lòng Lộ Việt Bình hiểu rất rõ ràng, người khác không nói lời nào thì không phải là vấn đề lớn nhưng nếu mình cũng không trả lời thì sẽ là một vấn đề nghiêm trọng.

"Bệ hạ!" Lộ Việt Bình tiến lên một bước bậm tấu : "Lão thần cảm thấy, hai tờ công văn đều có chỗ khuyếch đại. Theo như công văn thì người đi dụ hàng đích thật là một mình Tần Phi, nhưng nếu như Thái tử không bố trí nhiều binh lực như vậy tại bốn phía Thuận Phong đảo thì hải tặc cũng chưa chắc sẽ đầu hàng ngay lập tức. Tuy nhiên, Tần Phi dám đơn thương độc mã đi gặp hải tặc, cái phần dũng khí kia cũng là cực kỳ hiếm có."

Lôi Thái Úy nâng mí mắt lên trêu chọc nói : "Thừa tướng thật là khéo nói hiếm có".

Lộ Việt Bình không muốn đấu võ mồm với Lôi Thái Úy, lão bậm tấu tiếp : "Tần phi có lá gan gửi công văn này thì cũng cho thấy hành động của Thái tử ở An Đông có thể có những chỗ khiến người khác cảm thấy không đồng ý. Tuy nhiên chuyện liên quan đến Thái tử là gia sự của bệ hạ, chúng ta không nên nói nhiều về chuyện này."

Lộ Việt Bình chuyển được quả bóng cho Sở Đế, chư vị đại thần đều cảm thấy nhẹ nhõm. Ai cũng biết , Thái tử vội vã đoạt công lao, vội vã biểu hiện cũng vì tranh đoạt ngôi vị hoàng đế. Chuyện về ngôi vị hoàng đế thì Sở Đế nói cho ai thì cho người đó. Nếu như hoàng đế hạ quyết tâm phế Thái tử thì dù Thái tử có tranh thủ chuyện động trời cũng vô dụng. Nhưng nếu như bệ hạ không có ý định phế Thái tử, thì cái tội cướp công lao này thì tính làm gì.

Sở Đế đương nhiên là hiểu dụng ý của Lộ Việt Bình, lão chỉ là cười nhạt: "Thừa tướng đã thấy như vậy à? Vậy thì tốt , trẫm sẽ hạ lệnh xuống, chư vị ái khanh nhìn xem còn có cần bổ sung gì không."

"Tần Phi xin để bọn hải tặc vào đội ngũ phân sở SST An Đông, trẫm chuẩn y. Trẫm chỉ sửa một chút, phong Nhâm Bình Sinh lên Phó tổng

binh Thủy sư Đại Sở, điều chuyển sang đại doanh Giang Nam làm phó soái. Sau khi tiếp chỉ sẽ đến nhận nhiệm vụ giúp đỡ Quân Bình xử lý sự vụ Thủy sư ở Đại doanh Giang Nam. Để tiện cho hãn quản lý và luyện tập binh mã, trẫm cho phép hãn đưa một nửa bộ hạ cũ gia nhập vào đại doanh Giang Nam."

"Nếu đã quy hàng thì chính là thuộc quân đội Đại Sở, bổng lộc cứ dựa theo lộc của binh sĩ Lang nha, hơn nữa mỗi người thưởng thêm một ít vàng bạc. Cái này do bộ Hộ quyết định. Riêng Nhâm Bình Sinh, trẫm tự mình ban thưởng hãn vạn lượng hoàng kim, mười nàng mỹ nữ, ban thêm một toà nhà ở Đông Đô."

"Tần Phi có công chiêu hàng, trẫm chuẩn tấu hãn làm Tổng trấn ở An Đông nhưng đề bạt lên làm Đồng Tri Đề Đốc kiêm nhiệm Tổng trấn An Đông. Còn thái tử lần này lại để trẫm thất vọng, cứ chờ nó về kinh rồi hẵng liệu sau."

Sở đế nói thế làm cho các đại thần cảm thấy rất kỳ quái, có vẻ như nếu Thái tử trở về Đông Đô thì sẽ gặp một trận phong ba. Trước mắt trọng thần lại nói là thái tử làm cho trẫm thất vọng như thế thì còn nghi ngờ gì nữa, hãn là lão tử đã có ý đối người thừa kế rồi.

Trong lòng của mỗi người đều dự đoán là vị kia - Đoan Vương!

"Nếu như các người thấy không cần bổ sung lời trẫm nói thì cứ theo lời đó báo cho Ty Lễ Giám soạn chiếu thư!" Sở đế thản nhiên nói.

Lộ Việt Bình lập tức tiến lên tâu: "Thần phản đối."

"Người phản đối cái gì?" Sở đế kinh ngạc hỏi.

"Tần Phi tuổi còn trẻ đã là Tổng trấn, vốn chính là tiền đồ vô lượng. Bây giờ bộ hạ là bảo là thăng lên hàm Đồng Tri Đề đốc. Cả sst cũng chỉ có một vị Tổng đốc, sáu vị Đề đốc, mười mấy Đồng Tri Đề đốc mà thôi. Bây giờ phong cho Tần Phi lên quan cao như thế thì võ lực của hãn có thể làm phục chúng nhân không? Đức độ của hãn có thể làm phục chúng nhân không? Nếu như kết thúc nhiệm kỳ ở An Đông mà điều về Đông Đô có phải sẽ chường quản một ty không? Sau này cùng cầm quyền với đồng liêu sao được? Bộ hạ, mới hai mươi tuổi mà làm Đồng Tri Đề Đốc. Ba trăm năm Đại Sở, cừu thần thật không thể nghĩ lại có

thể có trường hợp này." Lộ Việt Bình đứng cảm râu lên ý kiến phản đối, lão không hề thấy đôi mắt của Dịch Tổng đốc và Đường Ẩn bắn ra lửa giận.

"Thừa tướng đại nhân ..." Dịch Tổng đốc như choàng tỉnh từ trong giấc mộng, lão bình thần thốt lên: "Người có năng lực sao lại so đo tuổi tác thế? Bệ hạ lúc hơn hai mươi tuổi cũng đã bình định nước Ngụy đó. Nói như người thì chẳng phải xem thường liệt tổ liệt tông nước Sở sao?"

Toàn thân Lộ Việt Bình toát mồ hôi, lão cũng chỉ nói lên ý kiến phản đối, lão cảm thấy đứa trẻ nhỏ tuổi thế đã là Đồng tri Đề đốc thì sau này biết lấy gì mà thăng thưởng? Hơn nữa Tần Phi gây nhiều chuyện náo loạn ở Đông Đô, Lộ Việt Bình dù không có ấn tượng xấu nhưng cũng không có ấn tượng tốt đẹp. Lão chỉ đơn thuần nói lên ý kiến dưới góc độ Thừa tướng, nếu Tần Phi với tuổi trẻ như thế lên như điều gặp gió thì khi Dịch Tổng đốc lui về, không còn nhân vật quân hãn nữa. Với tuổi của hãn mà thống soái sst thì có thể cầm quyền lực rất lâu. Người trẻ tuổi luôn có dã tâm, mà sst rơi vào tay người có dã tâm thì không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Rõ ràng lão vì dân vì nước vì quân vương mà khổ công suy nghĩ, thế mà sao lại bị Dịch Tổng Đốc và Đường Ẩn chụp mũ vào đầu? Lại còn động đến cả liệt tổ liệt tông nước Sở nữa đây.

Lôi Thái Úy ho khan một tiếng, thừa dịp không có ai để ý khẽ đẩy Quân Tái Đức một cái rồi thì thầm: "Lão Quân à, lên tầu đi ... Đó là cháu rể tương lai nhà ngươi đấy."

Quân Tái Đức ung dung trả lời một câu: "Mặc dù có thể là cháu rể nhà ta nhưng lúc này có hai vị cường nhân xông lên rồi. Nếu như ta cũng xông tới thì sợ Lộ Thừa tướng chịu không nổi mất. Thái Úy đại nhân, nghe nói cháu của ngươi cũng có quan hệ cá nhân với Tần Phi đó. Xem ra, ngươi cũng đứng về phía Tần Phi rồi à?"

Lôi Thái Úy hừ một tiếng, lão thấy phụ trợ thêm chút gió không thành công nên không nói thêm câu gì.

Sở Đế rất thích xem quần thần đấu võ mồm. Vì thế, hoàng đế cũng chỉ cười châm chọc mà không lên tiếng.

Lộ Việt Bình từ trước tới nay làm việc rất cẩn thận nên ít khi bị người khác tóm được gót chân, nhưng giờ gặp phải hai người này khác gì đá vào tảng sắt. Nếu như lão biết Tần Phi đối với Dịch Tổng đốc và Đường Ẩn có ý nghĩa như thế nào thì chỉ sợ hối hận cắn đứt lưỡi của mình.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 233: Người già nhưng tâm chưa già

Q.3 - Chương 233: Người già nhưng tâm chưa già

Lộ Việt Bình đứng ngẩn ra ở tại chỗ, thần tình có hơi lúng túng. Là một nhân vật làm chính trị, rất ít khi lão phán đoán sai lầm. Nhưng những chuyện của Tần Phi không nhiều người biết thực sự quá nhiều, ngay cả vua một nước cũng muốn trải bằng con đường cho hẳn. Chuyện mấu chốt trong đó làm sao một người ngoài cuộc như lão có thể biết được đây?

Nhìn lấy một đám lão đại thần hợp nhau công kích, Sở Đế nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi lên tiếng coi như giảng hòa : "Vậy thì đổi lại cách nói đi, vẫn là Tổng trấn An Đông nhưng cho đeo làm Đồng tri Đề đốc. Thừa tướng có còn phản đối nữa hay không?"

Cách nói này mặc dù là chẳng khác nhau nhưng bệ hạ đã cho cơ hội để xuống thang nếu lvb còn không biết nữa thì thật là quá ngu ngốc. [Nguyên văn là chẳng khác gì nói triều tam mộ tứ và triều tứ mộ tam*]. "Bệ hạ anh minh!" Lộ Việt Bình cung kính nói.

"Các người lui xuống trước đi, Dịch Tổng đốc và Đường ngự sử ở lại." Sở Đế chậm rãi nói.

Mấy vị trọng thần thối lui khỏi ngự hoa viên, Bàn Chân hai tay khoanh lại đi dạo trong hoa viên, thật ra thì lấy công lực của lão thì chỉ cần đứng nguyên một chỗ là có thể cảm nhận được tất cả việc phát sinh

chung quanh, nhưng lão lại thích đi tới đi lui như vậy. Lúc còn trẻ chưa phải là cao thủ đứng đầu lão vẫn thường đi tới đi lui như thế.

"Những người như Nhâm Bình Sinh sẽ không tùy tiện đầu hàng, trong tấu của Tần Phi cũng không nói cụ thể, trẫm không thể đoán được suy nghĩ có thật sự đầu hàng hay không. Trẫm muốn dùng người có đại tài như thế nhưng không thể không phòng bị. Dịch Tổng đốc, hãy báo cho Chấp Hành Ty Nguyên Đề Đốc tổ chức một nhóm giỏi về ám sát và bảo vệ, yêu cầu Nguyên Đề đốc tự mình đến đại doanh ở Giang Nam. Không thể để cho người Ngô Quốc ám sát Nhâm Bình Sinh, đồng thời cũng không thể để Nhâm Bình Sinh ở đại doanh ở Giang Nam dám làm việc gì khác thường!" Sở Đế dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu như lão có dị tâm, các người có thể tiền trảm hậu tấu. Một nhân tài, Đại Sở có thiếu cũng không việc gì".

Dịch Tổng đốc dạ một tiếng, cũng không có gì nhiều lời.

Sở Đế quay mặt lại nhìn Đường Ấn: "Thái tử tham công, trẫm có thể hiểu, nhưng Tần Phi lại dám tranh công với Thái tử một cách công khai như thế. Người có ý kiến gì không?"

"Người bên ngoài tưởng Tần Phi theo phe Đoan Vương. Thật ra thì thần biết, Tần Phi không phức tạp như trong tưởng tượng của mọi người, nó và Đoan Vương kết giao chẳng qua chỉ là tâm đầu ý hợp mà thôi. Nếu như Đoan Vương cần Tần Phi xuất lực làm việc gì, Tần Phi có thể vì tình bằng hữu giúp đỡ, nhưng nếu bảo quy phục Đoan Vương thì khác lắm. Thái tử phạm sai lầm chính là tưởng Tần Phi có quan hệ với Đoan Vương. Ở An Đông, Thái tử nhất định sẽ nghĩ biện pháp chèn ép Tần Phi." Đường Ấn thở dài: "Tần Phi sao lại chịu người khác tùy tiện chèn ép chứ?"

Sở Đế khẽ cười nói: "Mẹ nó cũng có tính khí ấy, Tần Phi làm sao có thể khác được? Chúng thích làm nhện thì cứ kệ chúng để xem bọn chúng có thể là ra được bao nhiêu trò? Trẫm không ra mặt phê ý quở trách Tần Phi, người tự viết một phong thư cho nó. Nhớ bảo nó phải khiêm cung lại một tý. Chuyện triều đình dù có đơn giản cũng không nên như trò đùa kéo có ngày tự hại bản thân."

"Thần quay về nhà sẽ viết!" Đường Ẩn liếc Dịch Tổng đốc một cái, lão định hỏi rõ mọi việc trước mặt Sở Đế: "Dịch Tổng đốc, nghe nói hai năm nữa người cáo lão từ quan, tin tức này có phải là thật hay không? Thật ra thì lấy tu vi của người, cho dù là làm thêm mười năm nữa cũng không phải là vấn đề. Ta sợ nếu người lui sớm, Sát Sự Thính sẽ có loạn."

Dịch Tổng đốc uể oải ngẩng đầu: "Ta mệt mỏi rồi."

Mệt mỏi là một cái cơ rất hay nhất là đối với một người đã cống hiến cả đời cho công tác tình báo. Lão biết nhiều bí mật gấp trăm lần, ngàn lần so với những người bình thường. Trong học tủ của Dịch Tổng đốc, nếu tùy tiện lấy một phong thư ném ra ngoài cũng có thể làm cho cả vua và dân chúng cùng bất ngờ với cái tin tức ấy. Thân thể chưa chắc là mệt mỏi, nhưng tâm nhất định là mệt chết đi được, mệt đến nỗi không muốn kiên trì nữa.

Sở Đế chậm rãi mở miệng nói: " Lúc nào người muốn lui, trăm sẽ không cản. Trước khi đi sắp xếp ổn thoả mọi việc là được."

"Thần có dự cảm! " Dịch Tổng đốc cúi đầu, hai tay giấu trong áo, thần nhiên nói: "Trước lúc ta lui, nhất định sẽ có một trường phong ba, danh tiếng của Sát Sự Thính còn có thể nổi bật y như những năm phạt Ngụy."

"Có lẽ chúng ta yên bình lâu lắm rồi phải không?" Sở Đế ngẩng đầu nhìn đám mây lững lờ trôi trên đầu, thần nhiên thốt lên: "Rất nhiều người cho rằng người có tuổi sẽ bảo thủ. Bọn họ sai lầm rồi..."

Trên bầu trời, từng đám mây nhẹ nhàng trôi qua. Nhiều đám mây kết lại với nhau trở nên dày hơn thỉnh thoảng che kín ánh mặt trời!

Khí trời An Đông không còn sáng sủa trong xanh như trước nữa. Lòng Thái tử lo lắng cùng cực. Nếu như không phải được bọn thuộc hạ cố gắng khuyên răn thì mấy lần y đã định xông vào cái phân sở Sát Sự Thính rách rưới để chỉ mặt Tần Phi mắng to một trận. Tiểu An Tử kể từ khi bị Tần Phi dọa ột trận tự nhiên ít nói hơn hẳn. Ngày nào gã cũng chạy sau đuôi Thái tử làm nhặng lên, giờ còn kém thông minh hơn mấy đứa cung nữ.

Thái tử phiền não đi tới cuối hành lang, y nhẹ nhàng gõ cửa rồi hạ giọng nói: "Ta vào nhé."

"Mời vào"

Thái tử quay người lại nói với bọn thị vệ và thái giám: " Ở ngoài này, cấm không cho ai vào."

Thái tử đẩy cửa phòng ra, ở trong phòng công chúa Vũ Dương đã thu dọn sạch sẽ để chờ thái tử vào.

"Người nên đi lại nhiều hơn một chút, suốt ngày ở trong trang viện buồn bức không tốt cho sức khoẻ đâu." Ánh mắt thái tử nhìn vào bụng của nàng nói: "Không tốt nhất cho con đó."

"Ta không dám tùy tiện ra ngoài, vạn nhất gặp phải ai tinh tường nhìn ra thì thảm rồi." Công chúa Vũ Dương ai oán nhìn thái tử như muốn nói còn không phải tại người mới nên cơ sự này à?

Thái tử chỉ có đến đây mới thấy tâm tình khá hơn một chút, y cười hì hì sấn tới cạnh công chúa Vũ Dương, nhẹ nhàng bảo: "Gần đây có còn cảm thấy nghén nữa không?"

"Cũng ổn rồi, tháng trước mới thật là khổ không thể tả, uống có ngụm nước cũng như là phun ra cả mật." Vũ Dương nhăn mặt đau khổ.

Thái tử kéo tay nàng, dìu nàng đi lại: "Người cố gắng chịu đựng. Vừa rồi khi viết tấu chương ta cũng đã viết thư ấu hậ. Chuyện này phải mẫu hậ nói cho phụ hoàng mới được. Theo phép tắc thì phủ nội vụ sẽ lập tức phái người tới An Đông hầu hạ. Nếu như chúng khám mà bảo sức khoẻ của nàng không thể lặn lội đường xa được thì sẽ phải ở lại An Đông sinh con xong rồi mới trở về. Chỉ có mỗi phiền toái là suốt cả thời gian này, phủ nội vụ sẽ giám sát toàn bộ mọi chuyện mà thôi."

Cũng là người trong hoàng tộc nên Vũ Dương công chúa đương nhiên biết quy củ của hoàng gia. Hoàng đế cũng như hoàng tử, phạm khi thê thiếp mang thai sẽ phải ghi vào trong hồ sơ. Đầu tiên sẽ phải điều tra rõ ràng để xem thai nhi có phải là dòng dõi của hoàng đế hay hoàng tử hay không. Tiếp đó, thời kỳ mang thai và sinh đẻ sẽ phải canh giữ nghiêm ngặt phòng huyết mạch hoàng thất bị đánh tráo. Phải biết rằng

mỗi một vị hoàng tử hoàng tôn đều có thể là người kế thừa ngôi vị hoàng đế. Việc này không phải là trò đùa đâu.

" Người phủ nội vụ tốt nhất nên đến sớm." Công chúa Vũ Dương thở dài: "Nếu thế thì ta mới có thể chính đại quang minh ra khỏi cửa,"

Thần sắc thái tử chuyển sang vẻ khó chịu: "Cái thai trong bụng nhất định phải là con trai, nếu không tương lai của chúng ta sẽ nguy hiểm vô cùng."

Giải thích từ quick translator: TRIÊU TAM MỘ TỬ thay đổi thất thường; sớm ba chiều bốn (một người rất thích khi thường cho khi ăn quả cây lịch, anh ta nói với bày khi, buổi sáng mỗi con được ba quả, buổi chiều mỗi con được bốn quả, bày khi rất vui mừng, sau đó anh ta lại nói, buổi sáng mỗi con được ăn bốn quả, buổi chiều ba quả. Sau này ví với người thông minh thường dùng thủ đoạn, người đại thường mắc lừa, nay ví với sự thay đổi thất thường)

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 234: Sinh con dưỡng cái.

Q.3 - Chương 234: Sinh con dưỡng cái.

Biện pháp đảm bảo sinh ra con trai, tuyệt đối là không có. Có điều, cũng có cách đề cao khả năng sinh con trai." Là bà đỡ cực kỳ nổi tiếng ở An Châu, cho dù cả đời bà chưa từng tới quan phủ, nhưng cũng đã từng tới đỡ đẻ cho thê thiếp của họ. Nhưng bà chưa từng nghĩ có thể ngồi ở trong phòng khách của quan viên ngũ phẩm, được hưởng vinh dự ngồi ở ghế trên. Trước mặt còn là Trấn đốc Sát Sự Thính cùng với công chúa của đế quốc, bên cạnh nàng còn có tiểu Ngọc Nhi ân cần bưng bê trà nước.

Bà đỡ ngẫm thấy đã vớ được cơ hội để khoe ra những tri thức chuyên nghiệm của mình đây rồi: "Tần Trấn đốc, lão bà ta biết được mấy phương thuốc bí truyền, thí dụ như có một phương thuốc, uống trước

khi mang thai một khoảng thời gian, thì khi sinh ít nhất cũng là sinh đôi. Tuy là không dám đảm bảo là trai hay gái, nhưng long phượng thai (thai song sinh cả trai gái) cũng không thể nói được nha. Còn có một phương thuốc khác, cũng để điều dưỡng cơ thể trước khi mang thai, tính được ra ngày, nếu như thụ thai trong mấy ngày đó thì có bảy thành cơ hội có thể chắc đó là nam hài. "

Tần Phi vẫn mỉm cười nghe bà nói chuyện, thái độ như thế khiến cho bà đỡ già cảm thấy rất thoải mái. Mặc dù bà đã từng đỡ đẻ cho Tổng đốc phu nhân, nhưng chưa từng có ai để mắt tới một bà đỡ địa vị thấp như bà. Ánh mắt Tần Phi rất nhu hòa, trong trẻo, ánh mắt ấy nhìn bà tựa như ánh mắt nhìn về phía một người bạn bình thường, sự tôn trọng như thế này rất khó có được, khiến cho bà đỡ có cảm giác lâng lâng, thậm chí ngay tới những ngón ruột của bà cũng muốn phun hết cả ra ngoài.

Cửu công chúa nghe những vấn đề về sinh con trai này, trong lòng hết sức phức tạp, mặc dù nàng hiểu rất rõ, ý tứ của hoàng thất là muốn gả nàng cho Tần Phi, nhưng Tần Phi tìm bà đỡ mà nói chuyện sinh con ngay trước mặt nàng, khiến cho nàng rất khó tiếp nhận... Giờ bái đường vẫn còn chưa làm mà đã bắt đầu nghĩ chuyện sinh con sao?

"Liệu có phải những tiệm thuốc bình thường cũng có những phương thuốc mà bà nói không?" Tần Phi ôn hòa hỏi.

Bà đỡ già sừng sốt, liên tục khoát tay: "Sao có chuyện đó được? Những phương thuốc như vậy rất khó có được, người bình thường có được chắc chắn sẽ cất giữ nó như là tính mạng mình. Trấn đốc đại nhân à, phương thuốc này chính là bảo vật gia truyền, đời này sang đời khác đều là nhờ vào phương thuốc này kiếm cơm, nếu là trên đời này cũng có người biết rồi, vậy không lẽ chúng ta phải nhịn đói sao? "

"Vậy người có biết, An Đông có bao nhiêu người có cái phương thuốc này? " Tần Phi tự nhiên hỏi.

Khuôn mặt bà đỡ già hơi ánh lên một vẻ ngạo nghễ, nhưng ngay sau đó nhỏ giọng nói: "Trấn đốc đại nhân, thật không dám giấu ngài, cả An Đông, có thể có được phương thuốc bí truyền để sinh con chỉ có một

mình ta mà thôi. Nếu như Trấn đốc đại nhân muốn sinh con, lão bà này sẽ tự mình chế thuốc cho đại nhân, không dám nói nắm chắc sinh được con trai, nhưng trong song thai mà không có con trai thì lão bà ta sẽ mua một sợi dây về treo cổ ngay cho ngài xem. "

Tần Phi ánh mắt lóe lên: "Bà nói vậy có nghĩa là, ở An Đông này, sẽ không tìm ra người thứ hai có phương thuốc bí truyền để sinh con rồi?"

"Chính xác là như thế. "

Tần Phi gật đầu, nét cười trên mặt càng đậm dần lên, hần bắt chéo hai chân, nâng tách trà lên, ý bảo bà lão dùng trà, lúc này mới hỏi: "Vậy phiền bà nhớ kỹ lại xem, hai tháng gần đây, có ai từng tới mua phương thuốc đó không. "

Bà đỡ đột nhiên bị hỏi, hơi ngẩn người ra. Phải biết rằng, đến độ tuổi sáu mươi mấy như bà, bảo nhớ lại có những chuyện gì phát sinh trong hai tháng vừa qua quả thật có hơi khó khăn. Cũng may, phương thuốc này đắt tới lè lưỡi, không phải ai tới cũng có thể mua được, bà đỡ cẩn thận suy nghĩ hồi lâu, rồi mới lên tiếng: "Nếu đúng là hai tháng vừa qua thì quả thật là có hai người tới mua. Một người là Mã Tài Chủ ở An Châu, sáu ngày trước vừa mới mua mấy thang thuốc. Người... "

Bà mở to hai mắt, có chút khó xử, thấp giọng nói: "Nếu ta nói, Trấn đốc đại nhân không được trách phạt ta đấy. "

"Không có chuyện gì đâu, cho dù bà có bán cho Thác Bạt Liệt, ta cũng không trách bà. " Tần Phi hào phóng vỗ bàn.

Lão bà từ nhất thời vui vẻ: "Đại nhân thật sự là tiên đoán như thần, đúng là có người Man trên thảo nguyên tới tìm ta. Nói là Khả Hãn của bọn chúng vừa mới cưới tiểu lão bà, muốn tiểu lão bà sinh con trai, cho nên đưa ta không ít tiền, đổi lấy thuốc về. Ta sợ đại nhân nói ta tư thông với Man tộc... "

Tần Phi nhất thời đầu đầy hắc tuyến (tức nổ đom đóm mắt), cau mày nói: "Không còn ai khác sao? "

"Không có!" Bà lão trả lời hết sức quyết liệt.

Tần Phi không hỏi những câu hỏi nghề nghiệp và chỉ hỏi vợ vẫn vài câu lấy lệ rồi cho bà lão trở về. Cửu công chúa không hiểu ý nên khi Tần Phi đứng dậy đi ra khỏi cửa nàng cũng lẻo đẻo theo sau như thế nếu Tần Phi có trốn vào nhà xí thì Cửu công chúa cũng sẽ đứng ở ngoài chờ cho hẩn ra như thế muốn nắm gọn trong lòng bàn tay.

Cửu công chúa hạ giọng hỏi vẻ rất ngượng nghịu: "Người tìm bà đỡ ... có phải đã làm chuyện gì xấu xa không?"

"Ặc ..." Tần Phi cảm thấy trong bụng rất buồn cười nhưng không dám lộ ra mặt bèn ngấm ngấm công chúa hồi lâu: "Người nghĩ đi đâu thế. Người nghĩ đến chuyện kia hả, đúng là để ta hơi ..."

Cửu công chúa thấy mình hiểu sai thì xấu hổ quá, bực mình định dẫm vào mũi chân của cho Tần Phi một cái nhưng Tần Phi rút chân nhanh như điện làm ột cước của nàng vô ích. Đã thế lại ngả nghiêng ngã vào ngực Tần Phi khiến hẩn phải ôm chầm lấy. Bị hẩn ôm, cửu công chúa đỏ bừng cả khuôn mặt nhưng không cự quây phản đối. Đầu nép trong ngực Tần Phi nàng hỏi nhỏ: "Vậy người tìm bà đỡ làm cái gì? Nói đi, hay là người lại nhìn trúng cô nương nhà nào rồi? Hay chẳng lẽ là Đại Nhi ..."

"Ngàn vạn lần đừng nói lung tung." Tần Phi dừng lại một chút rồi trầm giọng nói: "Thật ra thì đằng nào người cũng biết, nói cho người cũng không sao. Khi Thái tử đến An Đông, dọc đường đã xảy ra một số chuyện vượt quá lẽ nghi với công chúa Vũ Dương, thậm chí có tin là công chúa Vũ Dương có thể đã có tin mừng. Sau khi đến An Châu một thời gian, mọi thứ đã sắp đặt ổn thoả rồi người đã ra mắt thái tử lâu rồi, thế nhưng đã ra mắt công chúa Vũ Dương chưa?"

Cửu công chúa ngẩng đầu liếc nhìn Tần Phi một cái thì thấy thần sắc của hẩn không giống nói đùa bèn cẩn thận suy nghĩ: "Người nói cũng phải, ta đúng là đến giờ vẫn chưa thấy Vũ Dương."

"Tin tức kia chỉ sợ là thật, hiện tại thái tử đang bị thất sủng. Rất có thể hẩn muốn mượn đứa bé trong bụng công chúa Vũ Dương, muốn lợi dụng hoàng tôn thứ nhất để vẫn hồi ẩn tượng xấu trong lòng bề hạ. Nhưng mà ta tính đi tính lại thì trừ phi hẩn có thể có con trai thì may

ra mới có hy vọng. Vạn nhất sinh ra bé gái thì so với không sinh chẳng khác nhau là bao."

Cửu công chúa lăm lăm không phục:" Thì ra người cũng là người trọng nam khinh nữ sao?"

Tần Phi lắc đầu:" Không phải ý ta là như thế, trong lòng bệ hạ thì cháu đích tôn với cháu gái có phân lượng khác nhau rõ ràng. Cháu đích tôn sẽ làm bệ hạ cảm thấy đầy hy vọng với đế quốc của mình trong tương lai. Nếu là đứa bé thông minh biết điều nữa thì thái tử sẽ có càng nhiều cơ hội thủ thắng. Dù sao bệ hạ cũng đang tuổi đương tráng kiện. Mấy chục năm nữa cũng đừng có ai hy vọng ngồi vào cái ghế rồng."

Cửu công chúa không nói lời nào, từ phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thét kinh hãi. Tần Phi ngoái đầu lại nhìn thì thấy Tiểu Ngọc đang đến. Chắc hẳn nàng nhìn thấy hai người ôm nhau mới che mặt hét lên như thế:"Ta không nhìn thấy gì, ôi, sao hạt cát ở đâu tự nhiên bay vào mắt thế này."

"Ta đi trước đây ..." Cửu công chúa không muốn bị người khác nhìn thấy cùng Tần Phi ôm ôm ấp ấp. Tiểu Ngọc vừa xuất hiện nàng vội vàng, xấu hổ bỏ đi.

Tần Phi quay lại nhìn Tiểu Ngọc thì thấy ánh mắt nàng khẽ nheo lại, liếc hẳn một cái cực sắc.[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 235: Hải chiến thần xui quỷ khiến.

Q.3 - Chương 235: Hải chiến thần xui quỷ khiến.

Tiểu Ngọc Nhi chậm rãi đi đến bên người Tần Phi, khẽ cười nói: "Với tu vi của ngươi, đừng nói là ta tới đây, cho dù là có người trèo tường vào nha môn Sát Sự Thính, cũng không thể qua mắt được ngươi. Cửu công chúa lại không nghĩ tới... Thật không biết nên nói là nàng ngây thơ, hay là... "

Tần Phi thản nhiên chấp hai tay ra đằng sau, tựa mình lên một cây đại thụ phía sau. Trước khi gọi bà đỡ tới, hắn đã từng hỏi thăm qua Tiểu Ngọc Nhi. Là truyền nhân của Mỵ Công tâm pháp, về chuyện nam nữ, không ai có quyền lên tiếng hơn Tiểu Ngọc Nhi. Huống hồ hiện giờ hải tặc Đông Hải đã đầu hàng, Cơ Như Tích nghênh ngang tiến vào nhà của Thôi Khải Hiếu, Tiểu Ngọc Nhi ở nha môn Sát Sự Thính lại càng đường đường chính chính hơn.

Người chuyên nghiệp đương nhiên phải có kiến thức chuyên nghiệp, Tiểu Ngọc Nhi cẩn thận nhớ lại tất cả những ghi chép trong điển tịch về chuyện sinh nở trai gái, cuối cùng cho ra một kết luận rất đơn giản - nếu như nữ tử này không phải là người tu luyện mỵ công, căn bản không thể nào đẻ một lần được luôn con trai. Nói một cách khác, trong thế giới mà Tiểu Ngọc Nhi biết, chỉ có nàng mới có bốn sự này, bảo đảm có thể mang thai con trai.

Mặc dù vậy, Tần Phi vẫn cảm thấy có chút không yên lòng, cho nên mới tìm đến bà đỡ đẻ nổi tiếng nhất An Châu hỏi thăm, đúng như dự đoán, lão bà đỡ trả lời không chắc chắn, chẳng qua chỉ có thể đề cao cơ hội sinh con trai, chứ không thể nào đảm bảo nhất định sinh con trai.

Đối với Thái tử bây giờ không sinh được con trai sẽ là tử cục không cách nào phá giải, có lẽ Thái tử cũng không nắm chắc, nhưng còn công chúa Vũ Dương của Ngô Quốc thì phải làm sao?

"Chăm sóc tốt cho Cửu công chúa, khi nàng còn ở trong cung, Thái tử đối xử với nàng rất không tệ. Ta sợ nha đầu này lo lắng, bỏ chạy đi theo Thái tử nói dài nói ngắn." Tần Phi cẩn thận phân phó nói.

Tiểu Ngọc Nhi cong môi lên: "Người đã sợ Cửu công chúa nói lung tung, vậy thì đáng lẽ không nên cho nàng biết nhiều như thế. "

Tần Phi bí hiểm cười cười, đi thẳng về phía tiền viện. Tiểu Ngọc Nhi bỗng nhiên nghĩ, vốn dĩ Tần Phi không sợ Cửu công chúa nói gì với Thái tử, nếu như mượn miệng của Cửu công chúa, nhắc nhở thái tử rằng, nếu Vũ Dương không sinh được con trai cũng chẳng khác nào thái giám, thì ngược lại sẽ càng có sức thuyết phục hơn. Dĩ nhiên, nếu Cửu công chúa nói thật thì, Thái tử cũng biết chuyện của Vũ Dương đã

bại lộ rồi. Còn nếu Cửu công chúa không nói thì có thể thấy rõ ràng rằng nha đầu này một lòng một dạ đi theo Tần Phi, đuổi cũng không đi. Được cái này thì mất cái kia, nói hay không nói đều có điểm tốt cả. Phép tính nhỏ này của Tần Phi mới có thể coi là tinh vi đây!

"Kiếp trước sợ là tên này làm quản lý sổ sách ấy chứ, càn cuống chết đến đít vẫn còn cay, muốn kiếm lời bất kể mạng sống cơ đấy!" Tiểu Ngọc Nhi lầm bầm một tiếng, cũng bước theo về phía tiểu viện.

"Tần Trấn đốc..." Hai người cũng còn chưa đi ra khỏi tiểu viện, đã có người đến hô hoán khắp nơi tìm Tần Phi.

Người của Sát Sự Thính rất cung kính đối với Tần Phi, không dám làm gì thất lễ. Có thể kêu oang oang trong nha môn không kể gì đến lễ nghi như vậy cũng chỉ có mấy tên hải tặc vừa mới quy hàng thôi. Đám người Nhâm Bình Sinh còn đang ở đảo Thuận Phong thu dọn, sắp đặt. Để tỏ lòng trung thành, con hắc - Nhâm Đạo dẫn người đến Sát Sự Thính trước. Đây là diễn một tuồng kịch cho triều đình Sở Quốc xem, ngoài mặt để Nhâm Đạo tới làm con tin, thể hiện là đã ưng thuận với Tần Phi một chút mà thôi.

Tần Phi nhú mày: "Đừng hô hoán như vậy nữa, tới đây đi!"

Nhâm Đạo chạy tới nhanh như chớp, lại thấy ở phía xa Tiểu Ngọc Nhi đang thông thả, ung dung tiêu sái tới liền lập tức ngậm miệng.

Tần Phi biết hiện giờ hắc không hề tin tưởng bất cứ ai trong Sát Sự Thính, bảo Tiểu Ngọc Nhi đi trước, rồi dẫn hắc vào thư phòng, hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại làm náo loạn cả nha môn thế."

Nhâm Đạo bắt đầu miêu tả lại hết sức sinh động. Hóa ra là sau khi quy hàng Tần Phi, Nhâm Bình Sinh cũng đã triệu tập gia quyến cùng thuộc hạ ở Thuận Phong Đảo, chuẩn bị kiểm kê nhân số cùng với chiến thuyền. Khi một chiếc thuyền đang trên đường trở về Thuận Phong Đảo thì bất ngờ phát hiện ra một cái thuyền lớn.

Là những người quanh năm ở trên kiếm sống trên mặt nước, nhãn lực của bọn họ rất tốt. Ngoài mặt, đây là một con thuyền để buôn bán, nhưng thật ra thì không phải vậy, cái thuyền này đã được cải trang, thực chất nó là một cái thuyền chiến lớn. Một vị lão thủy thủ đoán

rằng, nếu như đánh nhau thật thì chiếc thuyền này có thể cởi bỏ tất cả nguy trang của nó chỉ trong vòng một chung trà để nhanh chóng biến trở thành một chiếc chiến hạm.

Phát hiện thấy tình hình kỳ lạ, bọn hải tặc cũng không hề có hành động gì thiếu suy nghĩ, mà là cẩn thận tìm kiếm xung quanh Hải vực một lượt. Quả nhiên, sau khi tìm kiếm trên một hải vực rộng, bọn họ tìm thấy một chiếc thuyền đã được nguy trang khác. Hai chiếc thuyền cách nhau một khoảng, bất quá, ở nơi này chỉ cần có chút ít kinh nghiệm là sẽ nhận ra được hai chiếc thuyền này giống y hệt nhau như cùng cha sinh mẹ đẻ. Nói không có quan hệ, ai tin được chứ?

Bọn hải tặc lập tức phái người quay lại Thuận Phong đảo báo cáo tình hình với Nhâm Bình Sinh. Nhâm Bình Sinh là một người vô cùng quyết đoán, chủ ý từ trước tới nay chưa bao giờ dài dòng dây dưa cả. Lão lập tức hạ lệnh cho chiến hạm xuất kích, tự mình đuổi bắt hai cái thuyền kia. Phải biết rằng, cho dù Nhâm Bình Sinh tự mình đồng ý quy hàng Tần Phi nhưng bọn họ cũng lo lắng nước Sở chơi trò dối lừa gì đó. Đột nhiên trên biển lại xuất hiện hai cái chiến hạm cải trang thì không bằng cứ đánh trước cho vững dạ rồi chuyện gì cũng có thể nói sau. Cho dù là chiến hạm của thủy sư nước Sở đi chăng nữa thì cũng không cần phải gấp gáp như thế. Theo lý mà nói thì một ngày chiếu thư của Sở để chưa tới thì bọn họ vẫn là hải tặc. Cho dù bọn họ có làm cái gì đi chăng nữa thì mấy ngày tới khi chiếu thư của Sở để tới thì ai cũng trở thành trong sách, dù trước đây có giết người, phạm tội cũng một lần xóa hết. Tần Phi kinh ngạc hỏi: "Hai cái thuyền này có điều gì cổ quái hay không?"

"Tần Trấn đốc đoán đúng rồi. Khi mà cha ta đã tự thân xuất mã thì phải có chuyện, chúng ta xuất động bảy chiếc thuyền, tam đại tứ tiểu đi vây bắt. Hai cái thuyền phát hiện ra ý đồ của chúng ta thì nhanh chóng hợp lại để cướp đường bỏ chạy. Đáng cười là khi cha ta đã tự mình chỉ huy hải chiến mà còn vọng tưởng chạy thoát thì có còn uy danh Nhâm đại tướng nữa không?"

Tần Phi cắt ngang lời y: "Ca ngợi hả, khoác lác hả. Những câu này để sau hãy nói nhé. Nói về chuyện chiến đấu trước đi."

Nhâm Đạo ồ lên một tiếng, y chỉnh lại giọng dàng hoàng nói: "Khi thuyền gần đến nơi thì đúng như chúng ta dự kiến, hai chiến hạm này lộ ra nguyên hình. Trên hai chiếc thuyền này có tổng cộng hơn năm trăm quan binh có trang bị máy ném đá loại nhỏ, có vũ khí hạng nặng là cường nổ. Hơn nữa thuyền bọn chúng đều là thuyền mới chế tạo nên hết sức chắc chắn. Thuyền của chúng ta đều là thuyền có từ rất lâu rồi. Bọn chúng nhìn thấy không đánh được, chạy không thoát thì chuyển sang chiến thuật lấy thuyền húc chúng ta... Máy cái thuyền già lão của chúng ta mà bị đụng thì thiệt là thua lỗ lắm. Cứ như vậy chạy loanh quanh trên biển bám đuổi chúng đã quá ba canh giờ."

Tần Phi kinh ngạc kêu lên: "Ba canh giờ hả? Không phải thế chứ? Đánh thủy sư nước Sở cần gì phí sức đến vậy mà."

Nhâm Đạo vỗ đùi: "Ta cũng nghĩ như thế, bấy giờ ta nóng ruột chờ cha trở lại Thuận Phong đảo để hỏi thăm tin tức, sau nghe cha ta kể lại tình huống lúc đó thì ra không đơn giản như vậy."

"Hai chiếc thuyền này hoá ra là thủy sư nước Ngô vừa được chế tạo xong gọi là Vô địch Đại tướng quân hạm. Nguyên tắc được dùng làm soái hạm cho tướng lãnh hàng đầu chỉ huy hạm đội thủy sư. Cũng chỉ chế tạo có năm chiếc mà thôi. Nếu như lúc đó không phải cha ta tự mình chỉ huy với lại thủ hạ toàn là những chiến binh tinh nhuệ bách chiến bách thắng thì đúng là nuốt không trôi bọn chúng." Nhâm Đạo sau cùng cũng lộ ra tính tình trẻ con, thối phồng bên mình nhưng không quên hạ thấp người nước Sở: "Nếu đối bằng Thủy sư Đông Hải của Sở quốc thì ... hừ, dù một hạm đội đi nữa cũng không ngăn nổi hai cái thuyền này."

"Sau thì sao?" Tần Phi hứng thú hỏi dồn, chiến hạm nước Ngô lại còn là soái hạm hạng nặng nữa. Sao chúng lại từ phía Nam xa xôi chạy tới An Đông rồi xuất hiện xung quanh Thuận Phong đảo. Xuất hiện vừa vặn lúc Nhâm Bình Sinh quy hàng, những người nước Ngô muốn làm cái gì đây?

Nhâm Đạo nói tiếp: "Cha ta chỉ huy chiến hạm, vừa tránh chỗ công kích cường đại của định nhân vừa vu hồi áp sát. Cuối cùng cũng có thể xông lên chiến hạm tác chiến. Khi người của chúng ta vừa lên thuyền thì ai cũng hít một luồng lương khí. Trên thuyền rất đông người, tất cả đều là chiến binh tinh tuyển của thủy sư Ngô quốc. Mặc dù mặc trang phục thủy thủ nhưng ai cũng mặc nhuyễn giáp lót trong. Hơn nữa vũ khí sắc bén huấn luyện nghiêm chỉnh. Trận chiến trên thuyền diễn ra quyết liệt, tranh nhau từng tấc từng tấc, từ boong tàu đánh tới khoang thuyền, từ mũi thuyền đánh tới đuôi thuyền. Ngay cả cha ta cũng phải tự mình xuất thủ thì mới đánh bại hoàn toàn đám người nước Ngô."

"Sau trận chiến, kiểm lại thì được biết hai chiến thuyền nhân thủ tổng cộng là năm trăm ba mươi người gồm cả binh sĩ và thủy thủ đoàn, chết trận tại chỗ là hai trăm bảy mươi người, hơn một trăm người mất tích. Ta đoán là nhảy xuống biển. Đám này chắc không bơi được tới bờ đâu, tám chín phần là làm mồi cho cá thôi. Những người còn lại hầu như bị đả thương và bị bắt làm tù binh cả. Trận đánh này thật khó khăn, ta thật tiếc khi không được tham dự."

"Người của chúng ta thương vong thế nào?" Tần Phi nghiêm túc hỏi.

Hai tiếng chúng ta này làm cho Nhâm Đạo hết sức thoải mái, hơn nữa Tần Phi không hỏi thăm lai lịch của mấy tên quan binh nước Ngô mà lại quan tâm đến thương vong của hải tặc trước. Điều này làm cho Nhâm Đạo cảm thấy Tần Phi như là một thành viên trong nhóm vậy.

Nhâm Đạo thở dài: "Hy sinh hơn tám mươi người, bị thương hơn một trăm. Thuyền nhỏ bị chìm mất một chiếc, còn một cái nữa thì bị hỏng nghiêm trọng. Cha bảo nó không thể sửa chữa được nữa, chuẩn bị thành củi đốt thôi."

"Làm báo cáo các huynh đệ bị tử nạn rồi gửi cho ta, ta sẽ gửi tử tuất cho từng người, người nhà bọn họ cứ hàng tháng đến Sát Sự Thính nhận tiền." Trên mặt Tần Phi hiện vẻ đau thương tiếc hận.

Nhâm Đạo gật đầu: "Ta nhớ rồi, đúng rồi chuyện còn chưa hết đâu. Trước khi tiêu diệt hai chiếc thuyền thì người nước Ngô ném một cái

rương sắt lớn xuống biển. Cha ta thấy cổ quái bèn cho người mò lên thì nó đã bị khoá từ bên trong."

Tần Phi tiếp lời:"Xem ra người trên thuyền không muốn bị người khác phát hiện ra thân phận thật của mình, hẳn không sợ chết nên tự khoá mình nhảy xuống biển."

"Sao lại dễ dàng như thế, muốn thoát khỏi tay của chúng ta bằng cách nhảy xuống biển như thế thì phải qua cửa ải thủy thủ bọn ta. Cái rương mới bị ngập khoảng một nửa thì người của chúng ta đã nhảy xuống hơn chục người để vớt lên rồi."

Nhâm Đạo cố ý tạo một nút thắt cho chuyện thêm phần hấp dẫn:"Trong rương đúng là có người thật, nhưng cha ta không để cho ai nhìn. Chỉ mỗi cha là nhìn thoáng qua rồi phái người bảo ta nói cho người biết, nhanh nhanh đi Thuận Phong đảo thôi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 236: Đột nhiên có chuyện.

Q.3 - Chương 236: Đột nhiên có chuyện.

Tiểu Ngọc Nhi chậm rãi đi đến bên người Tần Phi, khẽ cười nói: "Với tu vi của ngươi, đừng nói là ta tới đây, cho dù là có người trèo tường vào nha môn Sát Sự Thính, cũng không thể qua mắt được ngươi. Cứu công chúa lại không nghĩ tới... Thật không biết nên nói là nàng ngây thơ, hay là... "

Chiếu thư của bệ hạ đã đến An Đông từ lâu. Người ta đồn rằng khi thái tử đọc xong chiếu thư thì giận tím mặt, ăn không ngon nữa mà uống vài bầu rượu. Sự giận dữ cộng thêm mem rượu nên khi thấy cung nữ phục vụ phạm sai lầm bèn tự mình cầm cây gậy đánh cho đến chết. Nhất thời cung nữ và thái giám kề cận thái tử đều cảm thấy bất an, không khí sợ hãi bao phủ tất cả mọi kẻ hầu người hạ.

Tần Phi giở tờ giấy trong bàn tay. Trong tờ giấy có bốn chữ xiên xẹo vẹo vọ của Tiểu An Tử. Thứ nhất, cái tên tiểu thái giám này không có

được mấy ngày đọc sách viết chữ nên không thể nào viết được nét chữ đẹp. Lại phải nói tới việc vì phòng ngừa tờ giấy này đến tay kẻ khác, Tiểu An Tử dùng tay trái để viết nên càng không có chút cấu tứ. Tuy nhiên mấy chữ viết này rơi vào trong mắt Tần Phi vẫn có chút cảm giác thân thiết, không chỉ vì thông tin mà còn bởi vì chữ của Tần Phi cũng rồi tinh rồi mù.

Chưởng lực chậm rãi xuất ra, tờ giấy ở trong lòng bàn tay hóa thành bụi trắng rơi xuống mặt đất. Người ở hai bên đường phố đã bị đuổi đi từ lâu để quan binh Lang Nha phong toả cả An Châu. Quan binh thủ bị sở bởi vì không được Tần Phi tín nhiệm nên bị đám bộ binh Lang nha hung thần ác sát ngăn ở doanh phòng không cho phép ai ra ngoài. Chu Lễ Uyên mang theo cao thủ thị vệ đứng ở phía sau Tần phi, quan viên An Châu có chút thấp thỏm lẫn chút sợ hãi, kể cả Mục Thanh Sơn hay Thiệu Gia Tuyên, Lý Tử Trần cũng có bộ dáng bất an!

Tất cả bọn họ đang đứng là đại môn nơi Thái tử ở.

Sở Dương đứng ở góc đường rất xa nơi đây, Tần Phi không muốn mời gã, nhưng An Châu xuất hiện động tĩnh lớn như vậy thì làm sao có thể dấu diếm được Sở Dương? Gã thống suất cao thủ thị vệ từ Bắc Cương đến rồi cẩn thận chọn một ngã tư đường để xem cuộc vui. Một khi có điều gì dị biến, ít nhất thì Sở Dương có thể phui mờ rồi đi.

"Kẹt, kẹt, kẹt!" Đại môn từ từ mở ra, đại nội thị vệ và thái giám hầu cận bất ngờ nhìn thấy bên ngoài có rất nhiều người chờ sẵn.

"Tần Phi!" Cả người Thái tử bốc lên toàn mùi rượu, chân bước thấp bước cao lao ra khỏi cửa. Y giận dữ ném cái bình rượu trong tay xuống đất vỡ tan tành. Bình rượu vỡ tan trước mặt Tần Phi làm những mảnh vỡ bay tán loạn ra bốn phía. Những mảnh vỡ xẹt qua chân Tần Phi thì thành bụi cả, chuyện này chỉ những cao thủ đạt đến trình độ nhất định mới nhìn ra được.

Thái tử đang say lơ đãng chợt tỉnh táo lại. Y chỉ thẳng vào mặt Tần Phi chửi ầm lên: "Tìm đường chết sao? Bản thái tử đang chuẩn bị ngủ trưa, người mang theo nhiều người như vậy tới đây làm gì? Muốn tạo phản à? Hay là phụ hoàng cho người mật chỉ muốn bắt trói ta đưa về?"

Ta nhổ vào, phố chợ toàn những đồ nghèo hèn mặt rệp, cút cho ta, tránh xa ra. "

Tiểu An Tử vội vàng nâng đỡ thân hình loạng choạng của Thái tử, gã thì thầm: "Thái tử, người say rồi. "

"Cút ngay!" Thái tử quay người lại đá Tiểu An Tử nằm sấp trên mặt đất, sau đó đá bồi mấy cái vào bụng của gã rồi phun nước bọt lên người tiểu thái giám, y quát lên: " Tên thái giám chết bầm, cả người hôi như cú, bản thái tử để cho người hầu hạ đó là phúc phận của người tu mấy đời. Đâu đến phiên người quơ tay múa chân trước mặt ta?"

Tiểu An Tử lăn một vòng sau đó khó nhọc đứng lên. Gã trốn ở một bên không dám lên tiếng. Thái tử đang muốn tiến lên đánh, Tần phi đã nhảy lên phía trước hai bước, vung cánh tay lên cản lại. Hắn đỡ Thái tử sau đó thản nhiên nói: "Hành động lần này của Sát Sự Thính có thể tiền trăm hậu tấu, không cần triều đình ra lệnh và mật chỉ của bộ hạ. Thái tử, người đã say rồi thì đi nghỉ ngơi trước đi, chờ Sát Sự Thính chúng ta làm xong chuyện này đã rồi nói."

"To gan!" Thái tử trợn tròn con ngươi nhìn chằm chằm Tần Phi, đầu ngón tay huơ huơ ở trước mặt Tần Phi chỉ tới chỉ lui cơ hồ sẽ chạm phải vào mũi Tần Phi: "Đây là chỗ ở của ta, chính là hành cung Thái tử. Người bên trong đều là người cùng theo ta tới An Đông, người muốn làm gì? Người nên nói rõ ràng cho ta biết!"

"Chư vị đồng liêu cũng thấy rồi đấy, thái tử đã say mèm. Người đâu, đỡ thái tử đi nghỉ đi!" Tần Phi ra lệnh một tiếng là thấy mấy tên mật thám Sát sự Thính bước nhanh ra kéo mạnh Thái tử qua một bên.

Tần Phi nói với quan viên lớn nhỏ ở An Châu:"Chuyện rất khẩn cấp liên quan đến an nguy quốc gia. Sát sự Thính vốn là để giám sát là chính còn kiêm cả trách nhiệm về quân tình. Bây giờ chúng ta sẽ lục soát hành cung thái tử. Mời các vị đồng liêu nhìn tận mắt."

Mục Thanh Sơn buột miệng hỏi:" Tần Trấn đốc, thế là đã xảy ra chuyện gì?" Lão hạ giọng nhắc nhở:" Tốt xấu gì cũng là thái tử đó, có cần thiết phải làm thế không?"

"Đuổi bắt gian tế nước Ngô!" Tần Phi khoát tay: "Chính phạm là công chúa Vũ Dương bên trong hành cung thái tử, còn tông phạm thì phải hỏi mới biết được."

Lời vừa nói ra, chúng nhân biến đổi sắc mặt. Clu dẫn thị vệ xông vào. Những tên thị vệ đại nội thấy Sát sự Thính xông vào hung mãnh với khẩu hiệu bắt gian tế nước Ngô thì ai dám làm nhộn đây? Chủ nhân là thái tử cũng bị Tần Phi giữ lại rồi, bản thân là cá nhỏ tôm bé không dám xông ra làm loạn thêm.

Tần Phi thản nhiên đi tới cửa lớn. Nhìn qua thì hẳn chẳng có hành động gì cả nhưng từ lúc bắt đầu có mặt ở đây niệm lực đã tản ra bốn phía. Niệm lực bao phủ cả nhà cửa, cả cử động của mỗi người. Riêng công chúa Vũ Dương thì bị hắc khoá từ lâu.

Bọn thị vệ lục soát các nơi, chỉ cần nhìn thấy người là bắt lại hỏi sau sẽ tính. Tần Phi một mình đi vào hậu viện. Trong viện công chúa Vũ Dương nhếch môi cười ở dưới tán cây, sắc mặt nàng lạnh lùng dường như đã biết sẽ có ngày này.

"Người đang mang thai, đừng có động thủ với ta. Đứng ở phương diện của ta, bắt người là chuyện bắt buộc. Nhưng hài tử trong bụng người vô tội ta thật không muốn nó bị liên lụy." Tần Phi thản nhiên nói.

Công chúa Vũ Dương cười khinh thị: **"Ta chỉ là một cô gái yếu đuối sao có can đảm chống lại thiên tài nước Sở Tần Trấn đốc hử? Thay vì bị người đánh cho thê thảm đến mức ra cửa không ai nhận ra thì chẳng bằng đầu hàng giữ lại được dáng vẻ ra cửa cho thoải mái."**

Tần Phi hít vào một hơi thật sâu: **"Mặc dù lập trường của ta và người khác nhau nhưng ta rất bội phục người. Người dám vì quốc gia của mình hy sinh cái giá lớn như thế. Lần này thần xui quỷ khiến thì người mới thiệt thòi trong tay ta. Nếu như thời cơ của người tốt hơn một chút nữa thì có lẽ sẽ hoàn toàn thành công."**

Công chúa Vũ Dương buồn bã nói: **"Được làm vua thua làm giặc, thua chính là thua. Tần Trấn đốc là người thắng nên ở trên cao thương hại dĩ nhiên không để bụng mà nói thế. Nhưng ta thua người như thế, tuổi còn trẻ sẽ phải hôn phi phách tán, đứa con trong bụng có khi không có**

cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời. Lòng thương của Tống trấn tiểu nữ thật tâm ăn không tiêu."

Tần Phi cẩn thận tập trung vào công chúa Vũ Dương, hẩn đi từng bước tiếp cận nàng. Mặc dù nàng ta đang ở bên trong vòng vây của mình nhưng Tần Phi không dám buông lỏng cảnh giác, có trời mới biết được những người nước Ngô này có nhiều ý tưởng kỳ lạ sẽ dùng quỷ kế gì để đối phó với mình đây?

"Tống trấn muốn tự mình chế phục ta sao?" công chúa Vũ Dương điềm đạm hỏi một cách đáng yêu: "Không cần phiền Tống trấn xuất thủ, ta đã tự chuẩn bị dây thừng." Nàng chỉ một bó lớn dây thừng ở dưới chân.

Tần Phi nhún vai: "Người đã có chuẩn bị thì ta đỡ tốn công phu. Đi thôi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 237: Chi lời không lỗ

Q.3 - Chương 237: Chi lời không lỗ

Những ngày này ở An Châu phàm là quan viên đều rất rối rít hỏi han tin tức. Chỉ cần ai có người quen ở Sát Sự Thính là lập tức sai người đi hỏi thăm, tại sao Công chúa Vũ Dương nước Ngô lại biến thành gian tế? Tin tức của Tần Phi từ đâu tới? Có phải có mật chỉ từ Đông Đô đưa đến cho Tần Phi? Bảo tọa của Thái Tử còn có thể vững vàng được bao lâu, có thể vì chuyện này mà Thái tử bị kéo xuống đài hay không? Vô số vấn đề cần phải hỏi Sát Sự Thính phân sở An Châu, ngay cả đầu bếp mỗi khi ra khỏi đại môn cũng đều bị người quen kéo tay hỏi một tràng.

Nhưng cho dù là quan viên trung cấp hay là tạp dịch, ai gặp phải những câu hỏi về chuyện của thái tử đều lộ ra vẻ sầu khổ: "Huynh đệ, chúng ta giao tình nhiều năm như vậy, nếu có thể nói ta còn không lập

tức nói cho người biết à. Đúng là không thể nói, Tổng trấn hạ tử lệnh, người nào tiết lộ bí mật thì chính ngài sẽ xuống tay chém bỏ. "

"Tỷ phu... Người đừng hỏi ta nữa, đừng nói ta một việc mà ta không biết, cho dù có biết thì chuyện này mà là chuyện chúng ta có thể nói sao? Thái tử đấy, đó là nhân vật nào vậy... "

Tất cả vấn đề đều bị từ chối truyền ra bên ngoài nên điều này làm cho Sát Sự Thính càng thêm thần bí. Sau khi Thái tử tỉnh rượu đã dẫn người đến cửa Sát Sự Thính la hét, nhất định đòi Tần Phi thả người. Canh giữ ở cửa là Chu Lễ Uyên, gã hướng về phía Thái tử thì lễ nói giọng rất khó xử: "Điện hạ, Tổng trấn đại nhân nói, nếu như người tới làm khách thì mời tới phòng khách dùng trà. Muốn ở ngoài cửa la mắng, chúng ta có thể cấp nước trà và ghế ngồi. Nhưng là nếu như dẫn người đánh vào Sát Sự Thính thì cứ làm theo phép tắc. "

"Phép tắc là sao? " Thái tử hừ lạnh hỏi.

Chu Lễ Uyên đành hoảng nói: "Thái tử là thân thể ngàn vàng, chúng ta không dám động đến, cùng lắm thì khống chế ngài lại, những người còn lại chỉ xông vào Sát Sự Thính một bước là giết không tha! "

"Lời của Tần Phi cứ thế mà tuân theo sao?" Thái tử cười lạnh một hồi, y xoay người lại hướng về phía bọn thị vệ lớn tiếng quát : "Xông hết vào đem Công chúa Vũ Dương mang ra cho ta. Người nào dám phản kháng cứ chém đầu cho ta, có chuyện gì sau này ta chịu trách nhiệm. "

Ở trong lòng Thái tử thì đây chính là âm mưu của Tần Phi. Nhất định là bọn chúng biết việc Vũ Dương mang thai nên vì phòng ngừa mình sinh hoàng tôn, làm rối đại kế của Đao Vương đây. Vì thế nên Tần Phi to gan vu cáo Vũ Dương là gian tế nước Ngô rồi bắt nàng vào Sát Sự Thính mời nàng một ngụm thuốc sảy thai. Sau rồi thế nào cũng chơi bài thông báo là đã bắt nhầm người rồi thả ra. Toàn bộ mọi chuyện thế là tan thành mây khói... Nhiều lắm thì mình đi kiện củ khoai với mấy lão chỗ dựa của Tần Phi là Đường Ẩn và Dịch Tổng Đốc.

Thái tử không thể mạo hiểm như vậy, sau khi bị Sở đế khiển trách thì hài tử trong bụng của Vũ Dương chính là chiêu bài duy nhất mà y có

thể trông cậy vào. Nếu Tần Phi xuống tay với đứa bé thì Thái tử hận, không thể không tự mình xách cây đao đi tìm Tần Phi đòi nợ máu.

Vừa nghe Thái tử hạ lệnh đánh, Chu Lễ Uyên lập tức nghiêm túc lên, hàn quang lóe lên trường kiếm đã nằm trong tay. Gã hô to: "Sát Sự Thính không tha cho kẻ xông vào, dám xông lên thêm một bước, giết!"

Bọn thị vệ xưa nay đi theo Thái tử cũng có chút ngang ngược kiêu ngạo, chúng nghe thấy thái tử gia hò hét mọi người cùng nhau xông tới, chả lẽ tên kiếm thủ của Sát Sự Thính thật sự dám giết? Chẳng lẽ nó không sợ đắc tội với Thái tử thì sau này cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được chăng?

Xông vào đầu tiên là hai tên thị vệ, mũi chân hai tên vừa mới vọt qua cánh cửa thì mắt hoa lên toàn ánh chớp bạc. Chu Lễ Uyên lấy khoái kiếm thành danh, vừa ra tay liền như thủy ngân chảy, vừa giống như mưa phùn không ngớt, nhưng mỗi một giọt mưa đều là ánh sáng giết người. Trong nháy mắt, trên thân thể hai tên thị vệ đã trúng hơn mười kiếm, máu tươi chảy ra, may mà vết thương đều không phải là nơi trí mạng.

Chu Lễ Uyên thu kiếm đứng thẳng: "Kiếm thứ nhất, cảnh cáo một phen. Kế tiếp, chính là kiếm giết người!"

.....

Ngọn đèn dầu leo lét cháy soi sáng mặt thất, ở đây không có hình cụ, không có không khí ẩm ướt gây cảm giác không thở nổi. Công chúa Vũ Dương ngồi trên ghế dựa vào tường. Bên trong phòng có ba nữ nhân. Ngoài Tần Phi ra thì còn lại toàn nữ!

Tần Phi ngồi ở phía đối diện Công chúa Vũ Dương, hần mím cười hỏi: "Đến đây rồi thì mọi người chắc cũng thấy không cần phải quanh co làm gì đúng không?"

Công chúa Vũ Dương thở dài ai oán: "Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên. Lần này ông trời muốn hại ta, còn có biện pháp gì đây?"

Tần Phi nhấc hai chân lên ung dung đối tư thế ngồi, hần thản nhiên nói: "Phải nói là ta thật rất bội phục các người, các người lại có thể chu đáo chặt chẽ sắp sẵn một kế hoạch lâu dài. Nếu như không phải ta

ngẫu nhiên đến Thuận phong đảo gặp được người trong rừng sắt kia... thì kế hoạch này người đã thành công rồi!" Tần Phi chỉ chỉ một cô bé ngồi ở trong góc. Cô bé không bị trói nhưng nhìn qua cũng không thấy hoạt bát gì, có vẻ như đã bị phong bế khí hải nên không có chút uy hiếp nào cả.

"Ta đã thăm vấn qua nó nên coi như đã hiểu rõ tình huống rồi. Ta đã đoán được cả kế hoạch của các người, để ta kể từ đầu nhé. "Tần Phi ngưng thần suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Nếu như ta nói không đúng chỗ nào thì mời hai vị chỉ cho. "

"Ngàn năm trước có xuất hiện một môn công pháp tên là My công. Khi truyền thừa thì đã bị khuyết thiếu một ít bí quyết nhưng sau này cũng có người nghiên cứu ra cách thức mới, thí dụ như nam nhân cũng có thể luyện tập được công pháp này. Người tu hành My công vốn rất ít, hơn nữa không có mấy người thành công thậm chí còn bị người ta gọi là bàng môn tà đạo. Cho nên, My công gần như bị chặt đứt truyền thừa. Bây giờ số người tu luyện My công có lẽ chỉ cần một bàn tay cũng đủ để đếm. "

"Trong nước Sở đã có người tu luyện mị công thì chắc hẳn nước Ngô cũng có. Có một nhà chuyên tu luyện My công, năm nọ sinh ra được hai chị em sinh đôi. Hai tỷ muội lớn lên có những sở thích khác nhau. Một thích đọc sách viết chữ còn một thì rất thích My công. May là cha mẹ của các nàng khá sáng suốt nên không bắt ép nhất thiết phải đi học. Nàng thích đọc sách kia bởi vì thông minh lanh lợi lại khéo léo nên có thể đi học cùng đám công chúa. Mặt khác cha mẹ nàng có quan hệ thân thiết cùng hoàng thất nên sau này được phong làm công chúa."

"Dù làm công chúa lá ngọc cành vàng nhưng hoài bão của nàng rất lớn không chấp nhận chỉ là một nữ nhân bình thường ăn không ngồi rồi. Tình hình nước Ngô càng ngày càng xuống dốc, hoàng thất đã suy nghĩ nhiều cách chống đỡ. Địch nhân lớn nhất là nước Sở, chẳng hiểu sao hai ý nghĩ kỳ lạ của cô gái kia và gã Chỉ huy sức Trấn phủ ty nước Ngô thể nào mà giống nhau. Cả hai kết hợp nghĩ ra một kế hoạch thật đáng kinh ngạc."

Đôi môi Công chúa Vũ Dương khẽ mấp máy cứ như muốn nói điều gì đó rồi lại thôi. Nàng lại lạnh lùng nhìn Tần Phi xem hắn có thể kể thêm điều gì nữa không.

Tần Phi vẫn để mắt nhìn những biến hoá trên khuôn mặt của nàng bèn ung dung bảo: "Đừng gấp, chờ ta nói xong rồi thì hãy nói xem ta đã nói sai ở đâu."

"Ta đã bảo là gia tộc của nàng có quan hệ mật thiết với hoàng thất nên không ngần ngại gả nữ nhi nhà mình cho hoàng tử nước Ngô. Mà các hoàng tử hỏi cưới không phải chỉ một hai lần. Kế hoạch lớn mật là để cho cô bé đi học kia gả cho thái tử nước Sở. Đồng thời, cô bé tu luyện my công sẽ cùng với hoàng tử nước Ngô cùng lên vào nước Sở. Rồi cả đám chờ cơ hội lần này thái tử đưa công chúa Vũ Dương đi du lịch."

Tần Phi bổ sung thêm: "Lên vào hoàng cung quả thật quá nguy hiểm, không ai dám diễn ảo thuật dưới con mắt của Bàng Chân đại sư. Đương nhiên các người cũng không dám mạo hiểm, nếu như thái tử không mang theo Vũ Dương đi du lịch thì các người sẽ phải nghĩ biện pháp và chờ cơ hội khác."

Công chúa Vũ Dương thờ ơ đáp: "Chuyện người sáng tác hay lắm, kể tiếp đi!"

"Nếu khách nhân cảm thấy hay thì tiểu sinh sẽ kể tiếp!" Da mặt Tần Phi khá dày nên chẳng sợ người ta châm chọc, mà hắn lại cảm thấy như được tiếp thêm sinh khí kể tiếp: "Ta gọi nàng là công chúa Vũ Dương mới đúng. Cô bé ta đón ở bờ sông chính là nàng. Còn người thì..." Tần Phi chỉ vào 'Công chúa Vũ Dương' đang ngồi ở đối diện rồi lại tiếp tục nói: "Người là tỷ muội của nàng, tên gọi ra sao? Hay cứ gọi là hảo tiểu muội nhé."

"Thời điểm thái tử đi tuần thì có công chúa Vũ Dương đi theo. Dọc đường đi thỉnh thoảng xảy ra tình trạng chỉ có hai người cô nam quả nữ. Công chúa Vũ Dương sẽ cho y một số ám hiệu để thái tử khí huyết phương phương, dục tâm bừng bừng không nén được. Lúc này người tiểu muội đang tu luyện mị công kia sẽ cùng hoàng tử nước Ngô gấp gáp sản xuất người cho đến khi người cảm thấy có bầu." Tần Phi ngoái

đầu lại hỏi Tiểu Ngọc: "Có phải người tu luyện mị công khi có bầu sẽ có cảm giác ngay phải không?"

"Đúng vậy, Mị công có hai thời điểm không thể phát huy được mười phần uy lực. Một là khi kinh nguyệt, hai là thời điểm mang thai. Nếu như cảm thấy hành công trở ngại mà không phải thời điểm có kinh nguyệt thì chỉ có thể là có tin mừng." Tiểu Ngọc nghiêm trang đáp lại.

"Ừ!" Tần Phi gật đầu kể tiếp: "Tiểu muội mị công phát hiện thấy mình có thai liền lén vào trong trường tráo đổi thân phận với công chúa Vũ Dương. Rồi sắp xếp ập thám nước Ngô tiếp đón công chúa để nhanh chóng rời khỏi hành dinh thái tử. Sau đó, người dụ dỗ thái tử quan hệ nam nữ với nhau. Là một người tu luyện mị công nên người có nhiều cách để thái tử không thể phát hiện người không còn tấm thân xử nữ." Tần Phi thở dài: "Đó là một kế hoạch rất thâm hiểm. Người mà đẻ một lần ra con trai thì sẽ dựa vào nó để tăng thêm địa vị trong hoàng thất nước Sở. Nếu sinh được hoàng nhi thì bảo người và thái tử có thể hô phong hoán vũ cũng không quá đáng lắm. Nhưng sẽ không ai biết đứa trẻ đó là người nước Ngô, thậm chí là hoàng tử nước Ngô."

Cô gái được gọi là 'công chúa Vũ Dương' khế biến sắc nhưng vẫn nén nhịn không thốt lên lời nào.

Tần Phi khen: "Kế sách hay lắm. Cho dù có ngày Sở diệt Ngô nhưng đứa bé cũng có cơ hội lên ngôi rồng trở thành hoàng đế thống nhất thiên hạ. Trăm vạn tướng sĩ đánh nhau sống chết, cuối cùng dù người Sở cho rằng mình thắng nhưng người có thể cười lớn cuối cùng lại là người Ngô!"

Tiểu Ngọc thản nhiên nói: "Vậy nếu Sở Ngô không ai đủ sức tiêu diệt ai thì sao?"

"Vậy còn đơn giản hơn. Bởi vì đứa trẻ nên địa vị của thái tử và công chúa Vũ Dương sẽ tăng lên dẫn tới sẽ nắm được một số quyền lực quan trọng trong hoàng tộc. Vũ Dương trở thành hoàng hậu tương lai, chẳng phải đứa trẻ sẽ thuận lý thành chương trở thành thái tử tương lai?" Tần Phi rung đùi đắc ý nói: "Đây là một khoản lời, chỉ có lãi ròng không bao giờ lỗ hay không!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 238: Giải Ý, Giải Ngữ

Q.3 - Chương 238: Giải Ý, Giải Ngữ

Không khí trong mật thất có chút ngưng trọng. Hai cô bé đột nhiên nghe được lời nói của Tiểu Ngọc thì không thể nén nổi cùng nhìn người đối diện với cặp mắt khác lúc đầu. Từ xưa tới nay chưa có ai xem người luyện mị công ra cái gì cả, nhưng hai nữ tử này yếu đuối yêu kiều này dường như chuyện tà đình vậy.

Tần Phi đã đuổi chặn xuống từ lâu, hắt hất một hơi dài rồi nói: "Căn cứ vào khẩu cung và sự suy đoán, hai người nhận tội đi? Nếu như ta nói không chuẩn chỗ nào thì mời chỉ ra chỗ sai nhé. "

Vị Công chúa Vũ Dương chân chính người mà được Tần Phi đón từ đại doanh Giang nam đang ngồi dựa góc tường. Nàng từ tốn ngẩng đầu lên rồi nhỏ nhẹ nói: "Đại khái đúng là như vậy. Việc đã đến nước này, Tần trấn đốc có tính áp giải tử muội chúng ta về Đông Đô giao cho tổng thụ Sát Sự Thính thẩm vấn không? "

Nghe nàng hỏi vậy Tần Phi không đáp lại. Thật ra thì bắt được người rồi, Tần phi vẫn chưa có chủ ý. Hai chiếc đại tướng quân hạm vô địch nước Ngô không thể quay về đúng hạn nên chắc chắn hoàng thất nước Ngô đã biết hai tử muội này bại lộ thân phận. Nếu như đưa các nàng về Đông Đô thì có chuyện gì xảy ra? Là Sở để giận tím mặt bèn phá bỏ hiệp định với nước Ngô, điều đại doanh ở Giang Nam lập tức vượt sông tác chiến? Hay là Sở để nhẫn nhịn, tạm thời bất động thanh sắc, trước đã phá Yến Vương xong mới hỏi đến tội những kẻ bày mưu sâu kế hiểm kia?

Tần Phi không quan tâm đến chuyện nước Sở có chiến nước Ngô hay không mà quan tâm đến việc mình được cái gì từ chuyện này. Nếu không có lợi ích, cho dù là hứa hươu hứa vượn, cho dù là cả triều đình

văn võ cùng chạy đến Tần gia tỏ vẻ kính nể, hỏi han ân cần, Tần Phi cũng không hứng thú chút nào.

Vị tu hành my công giả danh Vũ Dương khẽ nói: "Chúng ta là tỷ muội song sinh, ta là muội muội tên là Giải ý. Nàng là tỷ tỷ của ta, tên là Giải Ngữ. "

"Nàng kia có sắc phong công chúa đã sửa thành họ Ngô, chẳng lẽ không có tên khác sao? "Tần Phi cười nói.

"Tên họ cũng chỉ là một cách gọi thôi, họ hay tên quan trọng cái gì.

"Giải Ngữ thản nhiên nói: "Thân phận công chúa ta cũng không xem trọng, tất cả đều vì phục vụ nước Ngô."

Đầu óc Tần Phi nhanh chóng tìm tòi, vô số tài liệu đã đọc ở Sát Sự Thính ngày trước nổi lên trong lòng. Giải gia... Đột nhiên, Tần phi vỗ tay một cái, kêu lên: "Ta nhớ ra rồi, Giải gia! "

Thanh danh của Giải gia ở Ngô quốc hiện thời không nổi bật lắm, nhưng nếu ngược dòng thời gian ba trăm năm trước hồi nước Ngô bắt đầu lập quốc, người đầu tiên đảm nhận chức Chỉ huy sứ đầu tiên của Trấn phủ ty cực kỳ nổi danh, vị này cũng là người duy nhất không phải là thái giám đảm nhiệm chức Chỉ huy sứ- Giải Lâm Phong. Chính người này một tay gây dựng lên tổ chức tình báo có danh tiếng phát dương quang đại ngang bằng với Sát Sự Thính nước Sở hay tổ chức tình báo mật thám đại nội của nước Ngụy. Giải Lâm Phong tận tâm tận lực cả đời vì Trấn phủ ty, khi tuổi đã hơn bảy mươi vẫn còn chiến đấu hăng say ở tiền tuyến. Hoàng đế nước Ngô từng ban cho đan thư Thiết cuốn phê rằng cho dù sau này con cháu có vướng vào đại tội mưu nghịch chỉ cần nhìn thấy Đan thư Thiết cuốn là tha mạng không giết. Việc này ba trăm năm trước đã nổi tiếng toàn nước Ngô, thế có thể thấy thanh danh Giải Lâm Phong lúc đó là như thế nào.

Nguyên bản rất nhiều người cho là Giải gia sẽ tiếp tục trông coi Trấn phủ ty nhưng không ai ngờ khi Giải Lâm Phong cáo lão thì tuyên bố con cháu Giải gia từ nay về sau không còn liên hệ gì với Trấn phủ ty. Vì muốn hoàng đế có thể tự mình cai quản Trấn phủ ty, Giải Lâm

Phong còn kiến nghị để Trấn phủ ty giao cho thái giám thân cận nhất của Hoàng đế quản lý.

Thái giám thống lĩnh Trấn phủ ty vừa có lợi vừa có hại. Cái hại ở chỗ hoạn quan thiếu một thứ rất quan trọng nên khi làm việc khó tránh khỏi khắc bạc âm độc. Cái lợi ở chỗ đó là chúng đã tuyệt tử tuyệt tôn nên Hoàng đế có thể tin tưởng giao cho toàn quyền xử lý, trừ được cái lo ngầm nắm lấy quyền lực của nhà vua. Do đó thái giám làm Chỉ huy sứ Trấn phủ ty căn bản không còn đường khác để đi. Muốn tạo phản ư? Nói đùa à, Hoàng tộc nước Ngô chẳng lẽ toàn là đồ bất tài cả sao?

Một thời gian dài Giải gia gần như biến mất trong dòng chảy lịch sử, thế nhưng họ vẫn có hồ sơ, tư liệu ở Sát Sự Thính. Tung tích của Giải gia vẫn phảng phất đâu đó trong nước Ngô, tỷ dụ như ba trăm năm qua nước Ngô có một hoàng hậu và hai quý phi là từ Giải gia, có bốn vị công chúa được gả cho Giải gia. Giải gia dù không nắm chức gì trong triều đình nhưng quyền lực không phải là không thể chi phối triều đình. Nhiều gia tộc trong triều cũng không dám nhiều chuyện với họ.

"Các người là hậu nhân của Giải Lâm Phong, uhm, chuyện này đã đơn giản hơn nhiều rồi." Tần Phi đưa tay lên sờ cằm rồi thản nhiên bảo: "Giải Lâm Phong nắm quyền Trấn phủ ty hơn bốn mươi năm, hẳn là trong lúc đó có nhật được công pháp mỵ công. Nếu trong nhà có người thích luyện vậy thì cho luyện cũng không sao, tối thiểu cũng có thể đảm bảo quyền lực sau này Giải gia sẽ không bị mất đi hẳn. Cho nên Giải Ngữ tiểu thư ngay từ nhỏ được học trong cung, hoàng đế nước Ngô sẽ không ngần ngại phong chức danh công chúa. Giải Ý thì có thể ngay từ nhỏ đã được gả cho hoàng tử nước Ngô, có thể là thái tử ý chứ?"

"Không phải vậy!" Giải Ý lắc đầu không ngại ngần phủ nhận chuyện này: "Chúng ta là bạn từ thừa thanh mai trúc mã, chơi với nhau từ nhỏ. Ta biết sẽ được gả cho chàng từ rất lâu rồi, chàng cũng biết sẽ phải lấy ta. Hai chúng đều rất vui mừng, cho dù chàng không phải là thái tử nhưng trong mắt ta chàng vẫn là người tốt nhất."

Tần Phi trợn trừng hai má, thiếu nữ trẻ tuổi thường có một bệnh chung đó là khi đã yêu thì không thể nào kiềm chế được lòng mình.

"Coi như hai người đã đoạn tuyệt mối lương duyên này, sự hy sinh này coi như không nhỏ." Tần Phi thương hại nhìn Giải Ý: "Một người đàn ông lại hai tay dâng cô gái mà mình yêu dấu, lại còn mang trong mình giọt máu của chính mình cho người đàn ông khác. Hẳn người đàn ông phải rối rắm trong lòng lắm. Mà người..."

"Vì quốc gia thì cái người vừa nói đã là cái gì?" Giải Ý nói như chém đinh chặt sắt.

"Não này bị tấy ..." Tần Phi nói chưa được nửa câu bèn nuốt trở vào, nếu hắn nói hết thì có thể xúc phạm người ta quá. Nữ hài xinh đẹp này quá sùng tín, mình bảo là tấy não chẳng phải là rất buồn cười sao?

"Tần trấn đốc..." Miệng Tiểu Ngọc kề vào tai hắn thì thầm: "Giải Ý tu luyện mị công giống ta, ta nghĩ nếu để ta nói chuyện vài câu không chừng có thể lấy thừa bù thiếu, dù gì nàng đã ở trong tay người, có muốn cũng chẳng chạy đi đâu được."

"Tuỳ người, người có một canh giờ!" Tần Phi vừa nói xong đi đến bên cạnh Giải Ngữ. Hắn kéo tay nàng lên rồi rời khỏi mật thất. Không khí ngoài mật thất trong mát, sắc trời đã tối đen, vì ngôi sao lơ mờ sáng trên bầu trời, gió đêm thổi xào xạc qua tiền viện.

Tần Phi nghiêng đầu lắng nghe một lát rồi cười bảo: "Hoá ra thái tử muốn đến cướp người."

Giải Ngữ nhẹ nhàng nói: "Có đôi khi ta không hiểu lá gan người làm bằng gì mà ghê gớm vậy. Người bình thường làm sao dám gây sự với thái tử? Thế mà người lại không có chuyện chọc cho thành có. Thái tử đến cướp người người cũng không chút lo lắng mới lạ chứ."

"Sao phải lo lắng, người của y vào cửa một đứa thì ngã xuống một đứa. Dù ta sẽ không bảo giết thái tử những sẽ đánh cho y không thể động đây là được." Tần Phi mỉm cười, nói chuyện này cứ như là một chuyện tầm thường.

Q.3 - Chương 239: Ca ca tri tâm

Q.3 - Chương 239: Ca ca tri tâm

Về mặt Giải Ngữ u ám, con người sợ nhất không phải là rơi vào tay kẻ sát nhân, biến thái hoặc là kẻ điên, mà là rơi vào tay một người không sợ trời không sợ đất. Một người như thế chỉ làm theo ý của mình không bị bên ngoài ảnh hưởng. Việc này đến Thái tử cũng không cứu được bất kỳ ai.

Tần Phi hạ giọng nói nhỏ: "Ta thấy kỳ lạ là trận kịch chiến trên biển diễn ra quyết liệt thế mà trên thuyền không thấy có hành tung củ vị hoàng tử nước Ngô? Nhâm Bình Sinh đã tra hỏi kỹ, thân phận của mỗi người trên thuyền đều đã biết cả. Đó mới là chuyện lạ, vị hoàng tử nước Ngô đang ở đâu? Chẳng lẽ, hắc nhênh ngang thông qua tất cả các trạm kiểm tra đã về nước Ngô rồi sao?"

Giải Ngữ khẽ mỉm cười: "Thế là vẫn có chuyện mà Tần Trấn đoán không ra sao? "

"Ta đoán... " Ánh mắt Tần Phi nhìn về phía Giải Ngữ: "Người hắc thích không phải người nên khi người lênh đèn trên biển trở về đất liền hắc không muốn đi theo. Hắc không bỏ được Giải Ý, nhất là chuyện ta vừa nói đó, hắc nghĩ tới cô gái mình yêu thích nhất mỗi khi màn đêm buông xuống là lại phụng bồi giấc ngủ của nam nhân khác, cơn giận này có thể nhịn được mới là lạ. Nếu như hoàng tử nước Ngô là người bình thường thì tám chín phần mười hiện giờ đang còn ở An Châu. "

"Không chừng khi hắc thấy chuyện này đã bại lộ còn mạo hiểm đi cứu Giải Ý cũng nên rồi đưa nàng ta trở về nước Ngô. Từ đó mang nàng trở về Ngô quốc từ nay như hình với bóng mãi không xa rời nhau."

Tần Phi thản nhiên nói: "Dĩ nhiên, đây chỉ là một khả năng mà thôi. "

Giải Ngữ biến sắc, Tần Phi dự đoán có thể không sai mấy. Đột nhiên nàng hiểu tại sao Tần Phi biết rõ Thái tử nhất định sẽ tới uy hiếp Sát Sự Thính nhưng chính hắc không lộ mặt mà chỉ để cho bộ hạ cãi vả

với Thái tử làm cho cửa trước ngày càng loạn. Thái tử không làm được gì, mà bộ hạ Sát Sự Thính đã có nghiêm lệnh sẽ tiếp tục chống lại Thái tử làm tình hình càng thẳng thêm. Đây chính là cái bẫy dụ dỗ tên hoàng tử Ngô quốc đa tình kia tới cứu người. Nếu như y thật sự tới... Vậy thì Tần Phi có cái gì đảm bảo để bắt giữ y?

"Thì ra chúng ta cũng là con cờ của người, người đã sớm đoán biết hẳn nhất định sẽ đến cứu người nên cố ý bố trí. " Giải Ngữ nhìn Tần Phi từ trên xuống dưới: "Nếu như không phải là ta đang ở trong tình huống này thì cho dù chết ta cũng không tin, một gã thanh niên hai mươi tuổi lại có thể nhân cơ hội nhỏ cỏ tận gốc bày ra lắm chuyện như vậy. "

"Ta nói chuyện đó cũng chỉ là một khả năng, không cứ sẽ diễn ra như vậy. " Tần Phi giải thích: "Nếu như hẳn không tới, ta bày ra hết thảy cũng là vô dụng. "

Giải Ngữ im lặng, cúi đầu nhìn hai chân của mình, ánh mắt mờ lung, trong lòng nổi lên hàng ngàn hàng vạn suy nghĩ. Nàng có tâm lý chờ đợi, nàng biết bên người vị hoàng tử nước Ngô kia còn có mấy vị cao thủ bảo vệ. Nếu y xông vào Sát Sự Thính có lẽ có thể cứu mình ra ngoài cũng không chừng. Dù sao, phân sở Sát Sự Thính cũng chỉ có Tần Phi là cao thủ, còn những người khác vẫn kém mấy cấp bậc. Mà cao thủ nước Ngô đến Sở hầu như đều là cấp bậc Tông Sư. Nhưng tâm lý nàng lại cũng có phần không muốn vị Hoàng tử kia hiện thân, trời mới biết Tần Phi có bố trí bẫy rập gì, vạn nhất sau khi bọn họ tới rơi vào bẫy của Tần Phi thì đúng là vạn kiếp bất phục, làm thế nào gánh được trách nhiệm đó đây?

Nàng không nói lời nào, Tần Phi cũng không nói chuyện, hai người lẳng lặng sóng vai nhau đứng trong bóng đêm, thời gian lặng lẽ trôi qua. Sau một hồi lâu, cửa mật thất từ từ mở ra, tiểu Ngọc nhẹ nhàng bước vội tới. Nàng nhỏ nhẹ nói: "Quả nhiên là có chút bất đồng, nói chuyện với Giải Ý quả thật khiến ta thông suốt ra rất nhiều chuyện mà trước kia dù suy nghĩ thế nào cũng không ra. "

"Nàng ta chịu nói chuyện à? "Tần Phi lộ vẻ kinh ngạc hỏi: "Ta còn tưởng rằng nàng ta sẽ không nói một câu nào đấy. "

"Làm sao lại thế, nữ nhân cùng nữ nhân thì tự nhiên có phương pháp xử lý. Nam nhân hỏi tất có thái độ e dè, con gái với nhau phải khác chứ. "Tiểu Ngọc cười hì hì nói: "Huống chi ta đáng yêu như thế này, những câu hỏi lại không phải là chuyện chính sự nên không khó khăn lắm mà. "

"Người là học của ai vậy? Hiện giờ da mặt đầy nhú đã bắt đầu biết tự biến tự diễn rồi cơ à? "Tần Phi nhú mày khó chịu.

"Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Kể từ khi tới phân sở Sát Sự Thính , ta cùng ở với đại nhân khá lâu nên cũng cảm giác được mình trở nên xấu xa không ít a,ai! Này, liệu có phải người đứng đây chờ gặp người không quen hay không?" Tiểu Ngọc không chút sợ hãi chê trách Tần Phi một câu.

Tần Phi đang nghĩ, chẳng lẽ suy đoán của mình sai sao? Tại sao phía trước đã náo loạn một giờ rồi mà hoàng tử nước Ngô vẫn bình thản như vậy? Hôm nay gây lớn chuyện thế, còn huy động quan binh toàn thành, tập trung tất cả các quan viên. Những việc này chính là muốn dư luận xôn xao ầm ĩ để cho vị hoàng tử nước Ngô kia bất kể là trốn ở trong góc ngách nào cũng biết tin tức hai vị tỷ muội Giải Ngữ Giải Ý bị bắt. Hắn cũng đã suy tính, vị hoàng tử nước Ngô kia sẽ không một thân một mình đến mà nhất định còn có cao thủ hỗ trợ. Tần Phi cũng có lá bài tẩy của mình vì thế mới không sợ những cao thủ kia. Chỉ sợ, y không đến!

Đột nhiên, hắn nghe thấy tiểu Ngọc nói đến "Gặp người không quen" Trong đầu Tần Phi sáng lên. Hắn bảo Tiểu Ngọc cứ đưa Giải Ngữ đi trước còn mình thì bước vào Mật Thất đóng kín cửa lại.

"Giải Ý!" Tần Phi thản nhiên đến trước mặt nàng. Hắn kéo xoạch cái ghế rồi ngồi xuống, nghiêm trang nói: "Vị tình lang kia của người làm cho ta thất vọng, ta bày ra thiên la địa võng chờ hắn dẫn người tới cứu người. Thế mà mãi lâu vẫn còn chưa có tới... Thật không phải là đàn ông. Thật không bằng Thái tử, Thái tử nước Sở của chúng ta mặc dù

chỉ có thể coi là chồng hờ vợ tạm nhưng coi như là có tình có nghĩa. Y đang mang theo đại nội thị vệ làm âm ỉ ngoài cửa kìa. "

"Hắn không đến, người không bắt được hắn, chuyện này đối với ta mà nói đương nhiên là tin tức tốt. " Giải Ý thần nhiên nói.

Tần Phi lắc đầu: "Hắn tới chưa chắc ta đã bắt được hắn. Hắn không đến với người cũng không phải là tin tức tốt. "

"Người dựa vào cái gì mà nói?" Giải Ý giận tím mặt, lớn tiếng hỏi ngược lại.

"Người còn trẻ, người không hiểu được nam nhân đâu." Tần Phi thở dài: "Mặc dù ta là nam nhân, đối với người cũng không thể không nói, nam nhân thời nào cũng có ít nhiều hoa tâm. Nam nhân không có hoa tâm không phải bởi vì hắn có ý chí kiên định mà là bởi vì người có đủ hấp dẫn chưa xuất hiện, hoặc là điều kiện chưa đầy. Người nhìn trên đời này mà xem phàm ai có tiền có thế mà chẳng năm thê bảy thiếp. Một chồng một vợ phần lớn là dân chúng cùng khổ, không là bởi vì không muốn cưới, mà là bởi vì ngay cả một người vợ cũng nuôi không nổi, cưới thêm người nữa ư? Người có tiền à?"

"Sinh hoạt của các hoàng tử ta biết rõ lắm." Mặc dù Tần Phi không nhìn Giải Ý nhưng niệm lực đã khoá chặt nàng rồi, dù nàng cau mày cũng hiện ra trong ý hải của Tần Phi: "Một vị hoàng tử từ lúc sinh ra sẽ phải học những lễ giáo trong cung, trong cung mặc dù rất nhiều nữ nhưng đều không phải của hắn. Đến khi trưởng thành, hắn sẽ phải rời cung ra sống ở bên ngoài dưới sự giám sát của phủ nội vụ. Thật ra thì, những thái giám kia cũng không có biện pháp, có làm cũng cho đủ trách nhiệm thôi, vạn nhất vị hoàng tử kia ở ngoài cờ bạc trai gái quá nhiều, chẳng lẽ tương lai đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hắn sao?"

" Trong lúc tranh đoạt hoàng vị thì ai cũng trong sáng cả, cho dù thích uống rượu, thích bài bạc, thích chơi gái đến mức nào đi chăng nữa, đều phải đè nén bản tính của mình, đằng hoàng ở nhà làm bé ngoan thôi. Vị hoàng tử của người tám chín phần mười cũng như thế, dù người với hắn thanh mai trúc mã, nhưng khi đó hắn chưa có cơ hội biết nữ hài tử khác."

"Lần này, hắn đưa người theo là muốn thực hiện nhiệm vụ để cho người mang thai. Hắn là trước khi lên đường, nhất định phải cùng mấy cung nữ thử đi thử lại một phen tránh cho khi vào cuộc không biết nên làm như thế nào. Nam nhân mà, một khi đã nếm món ngon thì phần lớn cũng sẽ làm không biết mệt. Nhất là khi thiếu niên, tinh lực tràn đầy, cứ đêm xuống phải tiêu phí thời gian, không tìm nữ nhân không uống rượu bài bạc, cũng phải làm cái gì đó chứ?"

Tần Phi nói càng lúc càng giống thật, Giải Ý vốn đã chuẩn bị tinh thần, nàng cho rằng bất kể Tần Phi nói gì cũng là đánh rắm. Nhưng từng câu từng chữ Tần Phi nói rơi vào lòng của nàng càng lúc càng làm nàng cảm thấy giống như là có chuyện như vậy.

"Người đi theo thái tử nước Sở rồi, hoàng tử nước Ngô có một thân một mình, biết làm cái gì đây? Bên cạnh hắn có người hộ vệ, trong túi áo có bó lớn Kim Ngân, dĩ nhiên phải ra ngoài tìm nguồn vui. Nam nhân mà, đã chơi là say sưa, cái gì là thanh mai trúc mã đều thành chó sủa hết. Tất cả đều thành mây trôi. Người phải biết rằng, người đến hầu thái tử thì nhất định sẽ không còn là người con gái của hắn nữa. Nếu như hắn thích khoe khoang là mình cầm được thì cũng buông được, hơn nữa muốn đi ra ngoài chơi một chút để biểu hiện mình rộng rãi."

"Người nói những điều này đơn giản là muốn nói cho ta biết, hôm nay hắn không có tới cứu ta, là bởi vì tâm của hắn đã thay đổi, hắn ở nước Sở đang chơi đùa tới chết đi sống lại. Rất có thể, ta đang ở trong mật thất bị người thẩm vấn, hắn đang ở kỹ viện ôm một cô bé xinh đẹp tầm hoan tác nhạc phải không?" Giải Ý không chút khách khí hỏi ngược lại.

Tần Phi vỗ tay ba cái: "Đây là người nói chứ không phải ta nhé. Người hiểu hắn rõ nhất, người cũng thử nghĩ xem, hắn có khả năng làm chuyện như vậy không?"

"Không thể nào!" Giải Ý oán hận nói.

"Ừ!" Tần Phi chẳng nói năng nhận xét gì mà chỉ nhìn Giải Ý và bảo: "Vậy hắn nhất định sẽ tới cứu người."

"Người đừng đoán có hay không." Giải Ý đã đè nén không được lửa giận trong lòng. Nàng tức giận nhìn Tần Phi, dậm chân nói: "Hắn có tới hay không là chuyện của hắn. Ta không cần hắn tới!"

"Là chính bản thân hắn không muốn." Tần Phi trêu chọc nói: "Người có nghĩ là trong lòng hắn người rất quan trọng không?"

"Đủ rồi!" Nếu không phải hai tay của Giải Ý bị trói lại thì nàng đã đưa tay lên bịt tai lại để khỏi phải nghe rồi.

"Chúng ta đánh cuộc đi." Tần Phi thản nhiên nói: "Bây giờ nhất định là hắn đang tầm hoan tác nhạc, người trong lòng hắn một chút cũng không có. Nếu như người không tin, ta đoán, người nhất định biết nơi ẩn thân của hắn ở An Châu. Ta đưa người đi, chỉ hai chúng ta đi xem thôi. Nếu như ta sai thì sẽ đưa người trả cho hắn."

Giải Ý nhìn Tần Phi không dám tin. Tại sao hắn dám cá cược như vậy? Đây không phải là thả hổ về rừng sao? Thế có phải là chiếm tiện nghi của mình đâu!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 240: Ai bị trúng kế?

Q.3 - Chương 240: Ai bị trúng kế?

Giải Ý lẳng lặng nhìn Tần Phi, thời gian hai người bên nhau bất tri bất giác trôi qua đi. Dần dần, đôi môi đỏ mọng của Giải Ý phảng phất rực rỡ hơn, kiêu diễm ướm át. Nàng cũng không nói một câu, hơi thở hơi chút gấp gáp. Hai người vốn ngồi không xa nhau, nàng theo bản năng muốn trốn tránh, muốn dịch ra xa Tần Phi nên người hơi ưỡn ra một chút làm cho bộ ngực cao vút càng thêm bắt mắt.

Nhìn qua một lỗ nhỏ vào mật thất, Tiểu Ngọc thích thú nhìn chuyện đang xảy ra bên trong, trong lòng không khỏi có chút hả hê: "Muội muội người thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà, ta cũng biết nàng nhất định sẽ tự phụ vào My Công để đối phó với Tần Phi. "

Giải Ngữ im lặng không nói mà nhìn chăm chú vào lỗ nhỏ. Không khí trong mật thất đã rất điểm tình rồi ở trong mắt nàng, không khí trong mật thất đã kiêu điểm. Hai chân của Giải Ý chụm lại, người hơi nghiêng về một bên làm lộ ra đôi chân cực kỳ xinh đẹp. Nàng cúi xuống chống tay vào thắt lưng, những vị trí uốn lượn đầy đặn từ chân trở lên phô ra không sót chút nào.

"Ta cao thủ như thế cũng bại bởi Tần Phi. Muội muội người chính là muốn chết rồi! "Tiểu Ngọc thương xót bảo: "Tên Tần Phi này rất lưu manh, giờ lại có thể chiếm tiện nghi rồi. "

Con người của Giải Ngữ như bị hút vào trong đó, bên trong mật thất Tần Phi dường như không cách nào khống chế được tâm tình của mình. Hắn đột nhiên ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Giải Ý rồi siết chặt cả tấm thân là lướt nhu nhược vào ngực. Vậy là hai nơi cao vút ở ngực đã bị cơ ngực của Tần Phi đè nén. Giải Ý rên ưm một tiếng, cái miệng nhỏ lập tức bị Tần Phi lấp lại.

"Người nhìn đi, ta đã nói rồi, cái tên Tần Phi này rất lưu manh. Có chỗ lời dăng tới là tuyệt đối không bỏ qua. "Tiểu Ngọc lắc đầu: "Muội muội người cho là My công đã thành công, nhưng thật ra là trúng bẫy của Tần Phi đó. "

Giải Ngữ nghe đầu không muốn tiếp tục nhìn. Cái đáng bi ai nhất trên cõi đời này chính là rõ ràng bước một chân vào bẫy của người ta mà còn tưởng rằng mình đang nắm được sinh mệnh của người khác. Hiện giờ, Giải Ý đúng là đang rơi vào tình huống như thế. Nàng cố gắng dùng My Công khống chế Tần Phi để thử dò xét lời của hắn nói rốt cuộc là thật hay giả.

Khẩu chiến liên tục, mũi miệng của Giải Ý thờ dốc liên tục nhưng trong lòng thì đặc ý dị thường. Tần Phi người là cao thủ thì sao hả? Nam nhân nào mà chả dùng nửa dưới để suy nghĩ. Lão nương vừa dùng My công đến lão nhân sáu mươi tuổi còn không đỡ nổi, huống chi là một tên thanh niên huyết khí phương cương như người. Hơn nữa Giải Ý đã không còn là xử nữ, nàng từng ăn ở cùng hai nam nhân, kết hợp với kiến thức phong phú từ trước nên rất thành thạo thuần thục.

So với nữ tử lém lỉnh láu cá thì nữ tử phong tình thành thực càng thêm mê người.

Một lúc lâu, sau khi rời môi, Tần Phi thoát nhìn có chút tình mê ý loạn, hai tay đã chui vào trong áo của Giải Ý tự lúc nào rồi.

"Người thực có can đảm cùng đi với ta tìm Hoàng tử hả? " Khuôn mặt Giải Ý tươi cười như hoa, nàng cười cười nhìn Tần Phi đã rơi vào bẫy.

...

Thấy hai người trong mật thất muốn ra, Tiểu Ngọc vội vàng kéo Giải Ngữ lui ra khỏi cái sân trong. Chỉ chốc lát sau cửa mật thất mở ra, Tần Phi và Giải Ý trước sau từ từ bước ra. Dây trói trên người Giải Ý đã được cởi bỏ, hai người không đi bằng cửa lớn mà vượt tường ra ngoài.

Tiểu Ngọc nhìn Giải Ngữ rất thương hại: " Đêm nay chắc bắt được vị hoàng tử nước Ngô đáng thương, ta lại là có thể đem tặng một bộ bài cho các người đuổi sự nhàm chán của kiếp sống lao ngục."

...

Gió ban đêm thổi mơn man mát rượi, trên con đường An Châu có hai người bước rất mau. Giải Ý đi trước dẫn đường, trên đường đi nàng cẩn thận quan sát hết sức tỉ mỉ hành động của Tần Phi, nhưng xem ra cũng không khác những tên nam nhân khác rơi vào trong tay mình. Dọc đường đi hai người đều chỉ gặp dân chúng mà không thấy bị ai theo dõi nên lúc này nàng mới tạm yên tâm trở lại.

Nàng rất tự tin với trình độ mị công của mình nhưng nàng cũng biết có thể nhất thời mê hoặc Tần Phi nhưng nếu mình không biết trời cao đất rộng mà vội vàng ra tay chế phục hẳn thì sự mê hoặc sẽ mất tác dụng ngay lập tức. Nếu Tần Phi mà thoát khỏi sự hấp dẫn của sắc đẹp kia thì có thể trong khoảnh khắc bóp chết mình ngay. Giải Ý tin rằng, một Tần Phi tinh táo minh mẫn sẽ không biết thương hương tiếc ngọc là gì! Kế sách hiện tại là mang tên Tần Phi đến chỗ của hoàng tử. Nơi đó đầy cao thủ, lại có mấy vị cao thủ cấp Tông sư rất lợi hại. Đến đó rồi thì chỉ có mỗi một Tần Phi còn không thúc thủ chịu trời sao?

Khi người ta có hy vọng thì động lực trở nên mạnh mẽ. Chẳng mấy chốc Giải Ý đã đưa Tần Phi đến một nơi thật xa trong một hẻm nhỏ

vắng vẻ ở phía bắc thành An Châu. Ở đây chỉ có mấy gian cửa hàng đã phá sản từ lâu. Giải Ý dẫn đường phía trước đột nhiên tung người bay lên mái nhà, nàng quay đầu lại nhìn thì thấy Tần Phi cũng tung người nhảy theo. Đứng trên nóc nhà mới có thể thấy rõ cái hẻm này thật ra được bố trí rất có hệ thống. Bốn phía của hẻm nhỏ đều là cửa hàng, bố trí vừa vặn làm thành chữ "Khẩu", mà chữ "Khẩu" này còn có một cái sân trong nho nhỏ nữa.

Muốn ra vào cái sân trong này thì chỉ có thể từ trên nóc nhà nhào xuống, chỗ này không có cửa nên vô hình trung tăng thêm hệ số an toàn cho chỗ này.

Giải Ý đang định tung người nhảy xuống thì bỗng nhiên có một trận kinh phong đánh tới, nàng chưa kịp phản ứng gì thì miệng đã bị bàn tay Tần Phi bịt kín. Ngay sau đó mấy huyết đạo trên người bị hắc điểm liên tục, thuận tay hắc điểm luôn huyết khí hải. Giải Ý kinh ngạc, mặt chuyển màu trắng bệch, mắt nhìn trừng trừng Tần Phi.

"Xin lỗi nhé, ta quên không nói cho người biết là trò mị công này không có hiệu quả đối với ta." Tần Phi xin lỗi thật chân thành, đầu hắc gật liên hồi: "Vừa rồi vừa hôn vừa sờ là do người diễn trò nên ta góp vui. Ta và người coi như là đều hy sinh cho nghệ thuật nhé."

Giải Ý tức giận đến độ không thốt ra được lời nào, nàng mở trừng cặp mắt giận dữ nhìn Tần Phi. Nhưng Tần Phi từ đầu tới giờ không thèm để ý tới sắc mặt của nàng mà giơ tay nhắc bổng nàng lên rồi nhẹ nhàng buông mình xuống sân. Hai người biến mất trong bóng đêm giống như bản thân có thể tan ra trong bóng đêm mờ mịt.

Bàn chân Tần Phi nhẹ nhàng chạm đất không một tiếng động, mặc dù hắc đang mang theo một nữ nhân nặng gần năm mươi cân. Động tác của hắc linh hoạt nhẹ nhàng như con báo mà lén gần đến một gian phòng đang sáng đèn. Hắc bèn tụ âm thành tuyến kề bên tai Giải Ý thốt lên: "Ta có cảm giác là bên trong nhà có nhân vật lợi hại. Có khi chỉ thờ thôi cũng bị chúng phát hiện vì thế để an toàn ta và người chỉ có thể dùng nội hô hấp. Lần này, không phải ta muốn chiếm tiện nghi

của người nhé ..." Hấn dừng lại một chút rồi bổ sung: "Người cứ coi như lại hy sinh vì nghệ thuật một lần nữa đi."

Giải Ý tức giận trợn tròn mắt thì đã bị Tần Phi dí sát mặt vào, tức thì hai người bị chặt đứt ngoại tức mà chuyển sang nội tức không ngừng. Lửa giận trong lòng Giải Ý không có cách nào dập tắt được nhưng nàng không chịu cũng không được, nội tức tuần hoàn chỉ có lợi cho tu vi của nàng. Huống chi, Tần Phi chỉ dùng mồm bịt miệng mình thôi mà có làm gì khác đâu.

Trong phòng truyền ra tiếng của một nam tử trẻ tuổi : "Thương nghị suốt buổi tối mà mọi người vẫn không thể thống nhất được với nhau sao?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 241: Tiễn người về trời

Q.3 - Chương 241: Tiễn người về trời

Khi nghe thấy cái thanh âm này, khóe mắt của Giải Ý mơ hồ đỏ lên. Cái thanh âm kia thật sự, quá quen thuộc đối với nàng, có một người đã từng theo nàng từ nhỏ đến lớn, cùng nàng... làm thanh mai trúc mã, cùng nàng.... nương tựa lẫn nhau. Vì tương lai của Ngô quốc, hai người đã chịu rất nhiều hy sinh. Nàng còn nhớ cái đêm đầu tiên ấy, hai người rất điên cuồng, không kiêng nể gì cả, tuy có đau một chút nhưng vô cùng vui vẻ. Có lẽ hai người biết rằng đời này kiếp này đây chính là lần được say sưa thỏa thích cuối cùng của cả hai.... Một lần lại thêm một lần, mồ hôi đã thấm ướt chăn đệm, thậm chí ngay cả tiếng nói của Giải Ý cũng bắt đầu khàn khàn...

Cho đến khi hoàng tử trẻ tuổi này kiệt sức, không cách nào vui vẻ thêm nữa thì mới được coi là kết thúc một đêm phong lưu khoái hoạt. Mà ngày hôm sau, Giải Ý đã hoán đổi lại thành Giải ngữ để ra ngoài. Hôm qua nàng đã thành công đưa thái tử vào trong doanh trướng của nàng. Nàng còn nhớ rõ cái đêm hôm ấy, cùng thái tử ở chung một chỗ, mắt

nàng nhắm nghiền, trong đầu nàng tràn ngập bóng hình của tình lang ngày xưa, hai hàng nước mắt nàng lăn dài trên đôi má nhưng không thể rơi xuống được. Thật buồn cười là cái tên Thái tử Sở Quốc ấy tưởng nàng bị đau a.....

Trong một căn phòng kín có một thanh âm của nam nhân vọng ra bên ngoài: "Ngũ hoàng tử, ta kể một câu chuyện xưa cho ngài nghe. Ngày xưa có một loài chim nọ, người ta hay gọi nó là cò trắng, nó luôn đem trứng của mình chôn dưới những cồn cát bên bờ sông nhưng con sông đó lại thường hay xuất hiện loài cá sấu hung tợn, chúng luôn luôn rình mồi. Nếu những con cá sấu ấy mà phát hiện ra những quả trứng thì nó sẽ nhai nuốt tất cả. Ngũ hoàng tử, ta đổ ngài con cò trắng đó làm cách nào để đẻ trứng đấy?"

Ngũ hoàng tử chưa lên tiếng thì có thanh âm nam nhân khác trách mắng xen vào : "Bảo vệ con cái là thiên chức của người làm cha làm mẹ. Cò trắng tất nhiên sẽ đánh nhau với con cá sấu để bảo vệ cho những quả trứng chưa nhìn thấy ánh mặt trời của nó"

Thanh âm của nam nhân trước lại cười lạnh bảo: "Thật tức cười..haha...cò trắng nếu như nhìn thấy con cá sấu ăn trứng của nó. Nó tuyệt đối sẽ không chiến đấu ngược lại còn quay đầu bỏ chạy, vì nó biết....cho dù có chiến đấu đi nữa thì cũng chỉ có con đường chết mà thôi. Nó sẽ giữ lại cái mạng này để chờ khi con cá sấu đã thật sự no mà bỏ đi thì nó quay lại... tìm kiếm những quả trứng may mắn còn sống và tiếp tục nuôi lớn. Ngũ hoàng tử, thế cục hiện tại chúng ta phải giống con cò trắng kia. Đừng hi sinh một cách vô ích."

Tần Phi chỉ đứng im lặng dùng ánh mắt hóa ái nhìn chứ không nói gì cả vì hẳn biết Ngũ hoàng tử chuẩn bị nói ra những lời cực kì quan trọng. Nếu như Ngũ hoàng tử thật sự quyết định muốn làm cò trắng thì tỷ muội Giải Ý Giải ngữ nhất định phải hy sinh. Thí con Sĩ, thí con xe để giữ lại con tướng thì đúng là một cách làm thông minh. Nếu như phía trước thật sự chỉ có con đường chết thì cho dù có hi sinh mệnh tướng cũng phải đánh một trận đầu rơi máu chảy. Là đại trượng phu thì phải lấy đại cuộc làm trọng, có việc nên làm có việc không nên làm,

một bên là tình nghĩa khi xưa một bên là sinh tử của mình. Có phải nên bỏ qua tình nghĩa?

“Ngũ hoàng tử, đừng suy nghĩ thêm gì nữa. Cô gái kia đã bị tên Thái tử Sở quốc cưỡng đoạt rồi, nó đã không còn trong trắng nữa. Cho dù cứu về Ngô Quốc cũng không thể công khai với mọi người bên ngoài được đâu. Nếu nó có ở bên cạnh Hoàng tử thì cũng chỉ làm một nữ nhân bình thường suốt ngày trong cung mà thôi. Tôn nghiêm của hoàng cung sao dễ dàng để ột nữ nhân đã bị người khác cưỡng đoạt tiến vào hoàng tộc được chứ. Nếu như vậy huyết mạch hoàng thất sẽ hỗn loạn a..”

Bên ngoài Giải Ý như bị năm đạo thiên lôi đánh trúng, cả người chấn động thiếu chút nữa là ói ra máu. Mình tận trung tận lực vì nước quên thân, ngay cả trinh tiết cũng hi sinh. Kết quả thì sao chứ, bọn họ lại xem mình giống như mấy ả kỹ nữ tầm thường kia.

Hai mắt Tần Phi trừng lên, sự đời vốn dĩ là như thế, có đôi khi, mình không tiếc cả mạng sống vì người khác, nhưng có người thì lại đứng sau lưng cười lên mà còn bảo người là con dao hai lưỡi. Lòng người mau thay đổi, tình cảm thì lúc lạnh lúc nóng, đạo lý đó Tần Phi đã sớm thấu hiểu. Hắn chỉ là người bình thường chứ có phải phật tổ đâu mà phổ độ chúng sanh cứu giúp người khác, hắn chỉ có thể bảo vệ mọi người, đối xử với họ cho thật tốt

Tên còn lại hồi thúc nói: “Ngũ hoàng tử, việc này không nên chậm trễ được đâu, chúng ta phải luôn đêm để rời thành, đừng lãng phí thời gian thêm nữa. Dựa vào võ công của chúng ta, trừ phi là những tên cao thủ đứng đầu đại nội Sở quốc hoặc là cả một đội quân nhân mã, bằng không, chúng ta nhất định sẽ đưa hoàng tử trở về Ngô Quốc một cách an toàn. Nữ nhân thôi mà, khi quay về Ngô Quốc, ngài muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không tốt hơn một đứa con gái này sao. Hơn nữa cho dù nó thật sự xinh đẹp thì sao chứ, Giang Nam chúng ta cái thứ gì mà không có?. Đến lúc đó, chỉ sợ ngài nhìn thôi cũng chóng mặt luôn a”

Một người khẽ cười nói: “Nói nhảm, những cô nương bên cạnh Ngũ hoàng tử có ai mà không phải là mỹ nữ quốc sắc thiên hương nghiêng

nuớc nghiêng thành hải? Tầm mắt Ngũ hoàng tử cao như vậy, những cô nương phấn hoa lòn lẹt tầm thường kia làm sao có thể lọt vào mắt của người chứ? “

“Đúng vậy a đúng vậy a, hôm trước Ngô Quốc, có một nữ học sĩ họ Lưu, nàng hết lần này tới lần khác nhờ ta chuyển cho Ngũ hoàng tử một bức thư, trong thư nói là ngày đêm tương tư, thương nhớ, trông ngóng người sớm ngày quay về, Ngũ hoàng tử nhanh nhanh quay về đi, đừng để nàng ta một mình trong căn phòng lạnh lẽo như vậy a”...

Vừa nói xong hần cười lên hắc hắc khoái ý nói tiếp:”Nữ học sĩ họ Lưu này dáng người toát lên vẻ đoan trang, cao quý, lại vô cùng xinh đẹp, hết mực chung thủy với người. Lần này quay về, nhất định hoàng thượng sẽ hỏi cưới nàng cho hoàng tử.”

Cuối cùng, sau khi để cho Giải Ý chờ đợi khá lâu, Ngũ hoàng tử lại lần thứ hai cất tiếng, nhưng lời nói ra lại không như mọi người nghĩ : "Nói nhảm, bây giờ thành hôn thì cũng chỉ kịp báo lên Thất tinh tử, mà nếu chậm hơn chút nữa thì chẳng lẽ ta phải nói là Lưu tiểu thư mang thai năm tháng là có thể sinh con sao?"

Hai mắt Tần Phi mở to thật sự kinh ngạc, cùng với sự kinh ngạc của Giải Ý thì hoàn toàn trái ngược nhau. Ấn ý trong ánh mắt của Tần Phi hoàn toàn là sự chắc chắn, ánh mắt khoa trương cùng với thần sắc kinh ngạc kia dường như vô tình nói với Giải Ý : "Người xem, suy đoán trước đó của ta đã hoàn toàn đúng. Tình lang kia của người cũng chỉ là một nam nhân ba hoa, thật ra hần ở Ngô Quốc đã có người khác (vợ) hơn nữa còn sắp có con rồi. Mà người lại hi sinh vì một người như vậy, người đúng là một cô nương ngốc lại còn không biết!"

Hai mắt của Giải Ý trừng lên, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Tần Phi đã bị nàng lăng trì chết hàng trăm lần rồi....Nếu như lửa giận trong lòng nàng có thể đốt cháy, thì có lẽ Tần Phi bây giờ đã thành que thối nướng mất rồi

Tần Phi cười cười, nói:“Cô nương, mau bước ra đi ! “

Tần Phi vừa nói xong, thì tất cả mọi người trong phòng lập tức cảnh giác lên, một nam tử khác lớn tiếng quát lên:”Ai?”, lập tức, có mấy

người nối đuôi nhau xông ra, những tên này này mặc dù ăn nói hạ lưu chẳng ra gì nhưng thân thủ thì vô cùng lợi hại. Trong nháy mắt chúng đã đứng ở bốn phía sân trong rồi, từng tên chia nhau không chế phương hướng có thể chạy trốn, có người còn nhảy ra ngoài tường để xem có mai phục bên ngoài hay không. Khi có người ra hiệu an toàn thì mấy vị Cao thủ nước Ngô thở phào nhẹ nhõm.

“Ngô Xương, mau bước ra đây “...Giải Ý lập tức lạnh lùng quát lên Một tiếng “cạch“ kêu lên, một vị nam tử cao gầy từ bên trong bước ra ngoài...Tần phi mỉm cười nhìn vị hoàng tử Ngô Quốc kia, không thể không nói cái tên hoàng tử này đúng là trời phú cho cái mã đẹp trai, từ nhỏ đến lớn y đã sống trong hoàng cung vì vậy chỉ cần một động tác nhỏ thôi cũng toát lên vẻ quyền cao chức trọng, toát lên vẻ kiêu ngạo.....

“Giải Ý, nàng là tự mình trốn ra được đây sao” Ngô Xương nhìn thấy Giải Ý, vẻ vui sướng hiện rõ trên gương mặt

Giải ý cười thầm trong bụng: “Nếu như không phải chính tai ta nghe thấy những lời này, thì chắc cả đời vẫn bị người lừa gạt. Nếu chỉ nói về Lưu tiểu thư kia thì không nói làm gì, đằng này cái đám hộ vệ khốn kiếp kia lại sau lưng nói xấu ta, người một câu giải thích hộ cũng không nói. Ta bỏ mặc cả liêm sỉ, dâng hiến tấm thân cho người ta, là vì ai, vì cái gì, chẳng lẽ người không biết?. Đứa bé trong bụng này, phải làm sao đây.....người thật sự khiến ta quá thất vọng”

Ngô xương nghe ra được trong câu nói của Giải Ý có kèm theo sự tức giận nhưng cũng không làm ra hành động giải thích nào. Ý bèn quay sang nhìn Tần Phi một cách hứng thú rồi thản nhiên nói :”Ồ ô, tưởng ai hóa ra là nàng, Giải gia Tam tiểu thư phải chăng đã phản bội Ngô Quốc, còn mang theo cả tông trấn Tần Phi Sát sự thính của nước Sở tới trước để bắt chúng ta. Các vị, phản quốc là một tội lớn, có thể giết ngay tại chỗ, sau khi quay trở về Ngô quốc ta sẽ đích thân đến Giải gia để giải thích, ta tin chắc rằng Giải gia gia chủ là một người hiểu chuyện, nếu như biết con gái của mình ở đây phản bội Ngô quốc, thì cho dù là con gái cũng sẽ giết chết nàng ta”

Tần phi thở dài một hơi :”Nói thật, người không biết xấu hổ ta đã thấy qua không ít, nhưng người như ngươi thì thật sự lần đầu tiên ta mới thấy, người trở mặt còn nhanh hơn người ta lật sách, da mặt thì dày còn hơn cả vách tường, thay đen đổi trắng, gài cả tang vật vào bức thư, một nhân vật như vậy, hôm nay ta đã được mở rộng tầm mắt a”

“Đấu võ mồm với ta, không có ích lợi gì đâu”. Ngô xương liếc mắt nhìn Giải Ý, lại nhìn xuống bụng nàng, miệng vẫn còn tiếp tục ra lệnh : “Không nên nói nhiều, giết chết bọn chúng rồi sau đó chúng ta lập tức trở về”

Giải Ý cắn chặt răng, gằn từng câu từng chữ hỏi : “Người mấy ngày này cũng không quay về Ngô quốc, nếu như đối với ta không có chút tình cảm nào thì rốt cuộc là vì lý do gì?”

Ngô xương vẫn im lặng không nói gì, Tần phi lại nói thay vào:”Sự thật lúc nào cũng tàn nhẫn, người thật sự muốn biết sao?”

“Người biết tại sao àh?” Giải Ý lạnh nhạt hỏi : “Phải chăng người là thần tiên”

Tần Phi khoe miệng hiện lên một tia cười mỉm mà nhìn Ngô xương khinh thường nói :”Ta vẫn cho rằng, một người đàn ông sống trong cung tâm lý ít nhiều cũng hơi bệnh hoạn. Điều thú vị là, nước Sở đối với các hoàng tử khi tới tuổi thành niên đều bị đuổi ra ngoài cung, tự sống ở ngoài, hoàng tử có thể gặp gỡ các thần dân của mình. Triều đình không can thiệp vào bất cứ hành động nào của hoàng tử. Nước Ngô lại khác, hoàng tử làm gì cũng đều bị quản lý.”

"Nếu như ta đoán không sai thì trong lòng Ngô Xương có ý niệm tà ác. Hắn không phải bởi vì người mà không nở rời An Châu mà là bởi vì hắn có một ý nghĩ rất lạ lùng trong đầu. Hắn biết ngày nào người cũng phải phục vụ thái tử nước sở, mà hắn vừa nghĩ tới người ngủ cùng nam nhân khác thì vô cùng hưng phấn. Loại hưng phấn này sẽ làm hắn cực kỳ mãnh liệt khi ở gần người. Có thể cả buổi hắn ôm kỹ nữ nhưng trong đầu luôn nghĩ đến chuyện người với thái tử làm."

Tần Phi chỉ thẳng vào mặt Ngô Xương:"Ta đánh cuộc là người có ý nghĩ kỳ quặc này, trừ chuyện đó ra thì không còn lý do gì mà người

phải ở lại An Châu nữa. Hơn nữa người có thể giả dạng làm ra vẻ đa tình không nỡ rời bỏ Giải Ý mà đi. Thật ra thì ... người chỉ là tên lưu manh có ý nghĩ hạ lưu biến thái tới cực điểm mà thôi."

"Vô liêm sỉ!" Sắc mặt Ngô Xương biến thành dữ tợn, y phất tay áo gần giọng ra lệnh: "Giết hắn đi!"

Mặc dù y ra vẻ cực kỳ phần nọ nhưng ai cũng thấy Tần Phi không nói sai. Ngô Xương do bị Tần Phi lật mặt mà thẹn quá hóa giận, đau đớn hạ đòn sát thủ.

"Trên đời này lại có chuyện hoang đường như thế, còn có người hoang đường như thế sao?" Giải Ý buồn bã thốt lên: "Ta sống còn có ý nghĩa gì? Người muốn chém giết hả? Thì giết ta đi!"

"Nói đùa kiểu gì vậy?" Tần Phi kéo Giải Ý lui về phía sau. Hắn cười ha hả với Ngô Xương mà rằng: "Người thật cho rằng chỉ bằng mấy tên binh tôm tướng tép này mà có thể giết ta sao?"

Tần Phi từ từ rút Đoạn Ca ra cầm ngược trong tay, nụ cười biến mất, ánh mắt trong veo kiên nghị lạnh lùng mà ngạo nghễ nói: "Để ta đưa hai vị Tông sư nước Ngô quy thiên!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 242: Thử nghiệm thân thủ

Q.3 - Chương 242: Thử nghiệm thân thủ

Tần Phi vừa dứt lời, một vệt đao màu đỏ thẫm đã trờ tới mặt, lưỡi đao vẽ một đường cong quý dị mà ánh sáng chiếu sáng cả ra xung quanh, nhưng mỗi tia sáng đều là đoạt mệnh. Một cái quạt giấy màu trắng từ trong đao ảnh hiện ra, nó mở ra từ từ, phiến cốt biến ảo hàng vạn hàng nghìn, trong khoảnh khắc những chỗ sơ hở của đao mang đều bị phong kín.

Đoạn Ca vào phải tình huống không thể lui được nữa, nó từ trong ánh đao phiến ảnh thể như chẻ tre xông ra.

Thân ảnh lui nhanh. Bên sân trong dường như xuất hiện mấy cái ảo ảnh quỷ mị. Chỉ thoáng chốc phân ròi lại hợp, hai vị cao thủ cấp Tông sư đã lui đến bên cạnh Ngô xương.

"Sao thế?" Mặt Ngô xương biến sắc, y rất có lòng tin với hai tên thủ hạ, hai người cũng đều là cao thủ cấp hạ phẩm tông sư đã từng liên thủ nhiều năm nên rất ăn ý với nhau. Có thể nói một vị tông sư trung phẩm giao thủ với hai người bọn họ cũng phải tốn công mất sức lắm. Thế mà mới giao thủ có một hiện hai người đã nhanh chóng lui về sát mình thì chẳng phải là quá quái dị sao?

"Tần Phi đã tấn nhập tông sư cảnh!" Một người thờ dốc: "Hắn còn là niệm tu nữa."

Ngô xương vốn là dòng dõi đế vương nên kiến thức rộng rãi. Y vừa nghe câu này cũng biết là chuyện đã tẻ lắm rồi. Niệm vũ song tu vốn là cực kỳ hiếm thấy, niệm lực phối hợp với võ lực dẫn đến công lực tăng trưởng không thể theo phẩm cấp thông thường mà tính toán. Nói nôm na thì chỉ cần Tần Phi tấn nhập cảnh giới tông sư, hắn có thể khiêu chiến vượt cấp tông sư trung phẩm, hơn nữa khả năng chiến thắng là rất lớn. Hơn nữa ai cũng biết hắn còn một món thiên ti thiên y. . .

Sắc mặt Ngô xương kịch biến, chân phản ứng còn nhanh hơn so sánh với đầu óc. Y tung người nhảy qua tường. Nhưng khi thân hình đang ở giữa không trung thì nghe Tần Phi cười dài một tiếng: "Bây giờ còn muốn chạy sao? Không kịp rồi, nghĩ ta đến An Đông nửa năm nay chỉ ăn cơm ư?"

Kiểm quang của đoàn kiếm toả ra bốn phía, nó nhập vào rồi lại xuất ra, như có như không, bay múa đâm chém khắp mọi nơi trong sân không để cho ai chạy trốn.

Tâm Ngô xương trầm xuống, Y liếc thấy Giải Ý vẫn đứng si ngốc bèn tung người nhào tới muốn bắt được nàng để làm con tin cùng Tần Phi đàm phán. Hàn mang ngừng lại một chút rồi biến mất, đạo kiếm ý bay loạn trước người, dường như chỉ cần cử động thì nó sẽ chém y thành hai nửa, âm thanh văng vẳng bên tai hai chữ : "Ngu ngốc!"

Ngô xương đột nhiên tỉnh ngộ, hành động của mình đúng là ngu ngốc. Giải Ý vốn chính là mật thám nước Ngô cài vào. Nàng rơi vào tay Tần Phi thì số phận khác gì con kiến con sâu, mình thật cạn nghĩ. Có lẽ y nghĩ Giải Ý đã hiến thân cho Tần Phi, lại cảm thấy hai người hẳn là có chút quan hệ. Chuyện tóm làm con tin để uy hiếp thiếu chút nữa thành chuyện cười!

Giải Ý lảng lạng đứng đó, nàng vẫn ngây người trong sân không có động đậy gì cả. Kiếm ý, đao mang phiến ảnh lướt qua cứ như không có quan hệ gì tới nàng. Sinh tử ư, hẳn nàng không có một chút khái niệm! Tình cảm và niềm tin bấy lâu nay, chỉ trong một đêm bị đánh tan tành. Cái gì là thanh mai trúc mã, hai đứa con trai và con gái thuở nhỏ chơi với nhau hồn nhiên vô tư, giờ cũng chỉ là cái cớ để đùa bỡn nàng mà thôi. Cái gì là trung quân ái quốc xông pha nơi nước sôi lửa bỏng bất chấp hiểm nguy hoá ra cũng chỉ là con cờ cho người khác thí, tùy thời có thể ném vào thùng rác, một con cờ không cần thiết.

Chết cũng đã chết rồi. Cho dù là chết ngay tại chỗ, nàng không muốn quên rất nhiều kí ức quá khứ. Cuộc ác chiến ngay bên cạnh đâm ra thành nực cười, chỉ có một điều làm tâm tư nàng như hoá đá chấn động đó là thân ảnh phiêu dật linh động của Tần Phi và kiếm ý cực kỳ cường đại!

Đại tỷ tề danh cùng hãn ư? Bây giờ nhìn thấy thì đúng là trò cười. Dù đại tỷ được coi là thiếu nữ thiên tài đệ nhất ở Giang Nam, nhưng là tỷ muội nàng sao có thể không biết sâu cạn. Nếu so sánh thì sự chênh lệch giữa đại tỷ và Tần Phi càng lúc càng lớn. Giải Ý biết, vòng nguyệt quế cho đệ nhất cao thủ trẻ tuổi đời nay đương nhiên rơi vào đầu Tần Phi.

Tâm tư của nàng hỗn loạn vặn xoắn như bánh quai chèo, giòn cũng giống như một cái bánh quai chèo, chỉ cần sờ nhẹ là tan vỡ.

Không biết từ lúc nào, không khí trong sân trong đã yên trở lại. Giải Ý từ từ ngược mắt lên thì thấy cả sân có mỗi một nam nhân đang đứng —— Tần Phi. Quần áo của hắn rách ở mấy chỗ, đầu tóc ướt nhẹp mồ hôi, bàn tay đỡ ngực thở hổn hển, khóe miệng hình như vương chút vết máu, nhìn thoáng qua cũng biết bị thương không nhẹ. Nhưng đối thủ

của hãn còn thảm hại hơn, chúng nằm ngổn ngang trên mặt đất, hoặc bị đâm trúng trái tim, hoặc bị kiếm ý chém nát cơ thể. Đường như tất cả đã chết hết rồi.

Gần như chết không có nghĩa là chết hết sạch. Ngô xương đang quỳ trên mặt đất, Đoạn Ca đang đặt trên cổ y.

"Tần Phi, người đừng giết ta." Khuôn mặt anh tuấn của Ngô xương giật giật, miệng lắp ba lắp bắp: "Nước Sở người có thể cho người cái gì? Đơn giản là danh lợi, nước Ngô chúng ta cũng có thể cho người. Người bỏ qua cho ta, ta sẽ dẫn người trở về Ngô quốc. Chuẩn bị cho người chức quan lớn, còn phân đất, tặng kim ngân mỹ nữ, người muốn bao nhiêu ta sẽ cho người bấy nhiêu. . ."

"Khi cầu xin thì ai cũng nói những câu đó, ta nghe quen lắm rồi." Tần Phi ho khan mấy tiếng, hai tên cao thủ cấp Tông sư vừa rồi đúng là khó thu thập. Tần Phi mới vừa tấn nhập tông sư cảnh không lâu nên trong lòng nghĩ phải thử công lực của mình nên không muốn sử dụng kiếm ý Đại Tông sư trong Đoạn Ca mà muốn dùng chân tài thực học của mình đại chiến với hai tên tông sư nước Ngô. Hai người kia thành danh đã lâu, bao vây tấn công rất ăn ý. Nhiều lần Tần Phi suýt bỏ mạng. Nếu như không phải trên người Tần Phi có thiên ti thiên y hộ thể, có một thanh Đoạn Ca sắc bén thì thi thể nằm úp sấp trên mặt đất ở đây có thể là hãn.

Mặc dù giết chết hai người nhưng Tần Phi cũng bị thương. Hiện giờ khí huyết sôi trào, khí hải hỗn loạn. Mới nói một câu mà cũng phải thở dốc, ho khan mấy tiếng mới có thể thoải mái một chút.

Ngô xương bị Tần Phi mắng thế bèn thay câu đối từ nhưng khổ nỗi người ta là kẻ mạnh nên không biết nói cái gì cho phải. Y vừa ngẩng đầu thấy Giải Ý còn đứng ở nơi đó thì nhất thời linh quang lóe lên: "Tần Trấn đốc, người đừng giết ta, người đã bắt được đứa con gái này cùng tỷ tỷ của nó, sau này bọn nó sẽ là gia kỹ của người, ta có bí mật của các nàng !"

"Quá ngu ngốc!" Tần Phi cười nói: "Người phải nói là ta còn trẻ, ta không muốn chết, thế giới này mỹ nữ như mây, màu sắc rực rỡ đáng

thường thức, ta còn chưa chơi đủ, ta còn muốn tiếp tục chơi tiếp tục. Nếu như người nói như vậy nói thì ta cũng đang tuổi trẻ sẽ có thể hiểu được tâm tình của người, có lẽ sẽ cảm thông mà tha không giết. Đáng tiếc người quá ngu ngốc."

Ngô xương mặt xám như tro tàn, ý của Tần Phi đã nói cho y biết chỉ có tử lộ mà thôi.

Cõi đời này, kẻ hèn cầu xin tha thứ cũng đều viện nhà có mẹ già tám mươi, con nhỏ ba tuổi, kẻ sang cầu xin tha thứ sẽ lấy vinh hoa phú quý để hy vọng có thể động tâm kẻ giết người. Đáng tiếc, Tần Phi không hề động tâm!

"Thua trong tay người, ta cam tâm. Ta là đường đường là hoàng tử nước Ngô, người áp giải ta đi Đông đô để nước Sở xử ta đi. Ta sẽ không oán không hận người." Ngô xương cúi đầu nói.

"Người nghĩ thật hay đấy." Tần Phi cười lên ha hả.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 243: Lão nhân gia vẫn còn rất nhiều bí mật người không biết

Q.3 - Chương 243: Lão nhân gia vẫn còn rất nhiều bí mật người không biết

Có câu nói: "đánh người không được đánh vào mặt", nhưng lời này đối với Tần Phi một chút hữu dụng cũng không có. Hắn dùng Đoạn Ca vỗ vỗ lên khuôn mặt của Ngô Xương: "Vị Ngũ hoàng tử ngu ngốc này, người cho rằng mình là cái thứ gì chứ? Ở Ngô quốc này người có địa vị chính trị sao? Người có quyền thừa kế sao? Người muốn làm hoàng đế Ngô quốc? Nói cách khác, người có thể nắm trong tay bí mật gì của Trần phủ ty sao? Người chẳng qua là có được một người cha tốt mà thôi, một kẻ bất tài chỉ biết ngồi ăn rồi chờ chết như người, lại còn muốn đưa ra điều kiện với ta sao?"

"Người có ý gì?" Ngô Xương hoảng sợ quay đầu lại hỏi.

Tần Phi nhún vai: "Ý của ta là, bắt người trở về chỉ lãng phí lương thực mà thôi. Đối với một tên hoàng tử không đáng một đồng một cắc như người, thì xách đầu người đem về hay bắt sống người trở về, lợi ích cũng như nhau cả thôi. Vì vậy. . . yên tâm lên đường đi!"

Ngô Xương há hốc mồm, cứng họng. Đường đường là thân phận Ngũ hoàng tử Ngô quốc, vào đến miện Tần Phi thì so với những tên ăn mày trên đường phố cũng chẳng sai biệt lắm, loại nhục nhã này người như Ngô Xương làm sao có thể chịu được?

Những giọt máu tươi chậm rãi rớt từ cổ Ngô Xương xuống mặt đất, mùi máu tươi gây mũi, khiến cho cuộc sống an nhàn sung sướng của Ngũ hoàng tử trở thành địa ngục u tối. Đôi mắt hằn ngược nhìn Giải Ý, ánh mắt tràn ngập sự mong đợi tha thiết, trong lúc này, hắn lại hi vọng Giải Ý có thể nói gì đó, tranh thủ cho hắn một đường sinh cơ. Thế nhưng, chính mắt hắn đã nhìn thấy rõ, Giải Ý bước chậm từng bước về phía hắn, bàn tay nhỏ bé của nàng giơ lên, nắm lấy tay Tần Phi, mà ở trong tay Tần Phi, chính là chuôi của thanh kiếm chém người như chém đậu hũ (DG: giống kiểu "chém sắt như chém bùn") - Đoạn Ca.

Đoạn Ca từng chút từng chút một cắt vào da thịt của hắn, Ngô Xương thậm chí có thể cảm giác được, máu trong huyết quản phun ra xối xả, khí quản hoàn toàn bị cắt đứt. . . Huyết vụ tuôn ra ào ạt, dường như cứ lơ lửng mãi ở trước mắt mà không hề tiêu tán. Song, suy nghĩ của hắn, cũng chỉ dừng lại ở đó mà thôi.

Giải Ý buông tay ra, ánh mắt cảm kích liếc nhìn Tần Phi trong chốc lát. Nàng biết, nếu như Tần Phi không muốn giúp nàng 'Mượn đao giết người' thì cho dù nàng sử dụng hết khí lực tích tụ từ lúc bú sữa mẹ đến giờ, cho dù nàng quỳ trên mặt đất khốn khổ cầu khẩn, cũng không có cách nào khiến cho nam tử trước mặt có chút cảm động. Sau khi một kiếm giết chết Ngô Xương, Giải Ý trong lòng bỗng nhiên hoàn toàn trống rỗng, trong đầu một mảnh hỗn độn, nàng cười khổ một tiếng, muốn nói gì đó nhưng chợt cảm thấy trời đất quay cuồng, chóng mặt rồi té xuống. . .

Rất lâu sau đó, đợi đến khi nàng tỉnh dậy, đã thấy mình đang nằm ở trong một phòng ngủ, Giải Ngữ ngồi ở bên giường, ánh mắt đỏ hoe thâm quầng, hiển nhiên là đã không ngủ suốt một đêm rồi.

"Nhị tỷ, ta. . ." Giải Ý tựa hồ có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại không biết phải nói ra khỏi miệng như thế nào.

Thấy muội muội của mình đang muốn ngồi dậy, Giải Ngữ nhẹ nhàng dùng sức ấn nàng nằm xuống, thấp giọng nói: "Không cần phải giải thích bất cứ cái gì cả, ta biết hết rồi. Tần Phi tên khốn kiếp này mặc dù bắt tỷ muội chúng ta, nhưng trong chuyện này, ta còn thiếu hẳn một lời cảm ơn."

"Hắn không giam tỷ lại sao?" Giải Ý kinh ngạc hỏi.

"Không!" Giải Ngữ thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ, cửa sổ mở ra, trong viện trống trơn không hề thấy một bóng người: "Tần Phi nói, căn nhà này tạm thời để tỷ muội chúng ta ở, chỉ cần không trốn đi, vậy thì cái gì cũng đều có thể hào hào mà thương lượng. Nhưng nếu chúng ta có bất cứ ý đồ bỏ chạy gì, hắn nói hắn cam đoan là chúng ta trốn cũng không thoát, hơn nữa. . . Tên khốn kiếp này nói, nếu tỷ tỷ chạy trước, liền giết muội muội. Muội muội chạy trước, liền giết tỷ tỷ! Đây là người nào a. . ."

Giải Ý cười thầm một tiếng, con cá đang nằm trên thớt chính là như vậy, đành phải chịu thôi chứ biết làm sao? Những tia nắng ban mai ấm áp xuyên qua cửa sổ, chiếu rọi xuống người nàng, khiến cho khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy của nàng tựa hồ rạng ngời thêm vài phần. Nhưng rạng rỡ hơn thì sao chứ, xem ra cũng chẳng thể làm phai mờ đi những nét tuyệt vọng trên khuôn mặt xinh đẹp.

"Đầu ta rất choáng váng, bụng cũng rất đau . . ." Giải Ý lẩm bẩm nói.

"Dĩ nhiên, muội sảy thai mà." Giải Ngữ oán hận nói: "Tên hài tử khốn kiếp kia, “chảy đi” là tốt nhất. Đúng rồi, buổi sáng tên khốn Tần Phi kia phái người đưa thuốc cùng cháo gà tới để ở trên bàn, vẫn còn nóng, để ta bưng tới uội."

Giải Ý bỗng nhiên lộ vẻ tươi cười: "Vậy sao, muội cảm thấy hắn cũng không phải quá đáng ghét."

... . . .

Tần Phi trên tay cầm một chiếc khăn mùi xoa, chiếc mũi đỏ ửng co giật. Hắn đã hắt xì từ tận sáng sớm đến giờ, không biết là bởi vì đêm qua bị thương hay là sáng nay bị người ta chửi mắng sau lưng quá nhiều. Chén thuốc kia đắng ngắt, tựa như thuốc kháng sinh vậy (VP: thuốc trừ sâu DDVP), may nhờ có Cửu công chúa liên tục dỗ dành, cuối cùng phải đỏ mặt, cũng chẳng thèm quan tâm đến khí chất của công chúa nữa, dùng sức đè Tần Phi xuống, hôn hắn một cái, mới khiến cho Tần Phi cau mày uống hết chén thuốc.

Giết chết một vị hoàng tử Ngô quốc cùng một nhóm cao thủ Ngô quốc, chuyện này đương nhiên phải cân nhắc, làm sao để bẩm báo lên cho thích hợp. Về chuyện thái tử á? Tần Phi đã sớm nhìn thấu bản tính miệng cộp gan thỏ của hắn, ở ngoài đại môn Sát Sự Thính náo loạn đến tận nửa đêm, chính mình vẫn không dám đạp cửa bước vào. Đợi đến lúc Tần Phi trở về, đang bị thương tổn nghiêm trọng, chỉ muốn đi ngủ một giấc, lại nghe thấy thái tử cùng bộ hạ còn đang đứng ngoài cửa la mắng, Tần Phi tâm phiền ý loạn cộng thêm chút bạo ngược sau khi vừa mới giết người, cầm theo một thanh trường đao rồi chạy ra khỏi đại môn Sát Sự Thính!

Vô luận là thái giám hay là thị vệ, vừa thấy Tần Phi một cánh tay trần nắm chặt trường đao bước tới, lập tức bị dọa cho sợ đến mức bỏ chạy tán loạn. Thái tử lúc ấy thì bị dọa cho sợ đến tái mặt, hai chân phát run, thiếu chút nữa là không còn khí lực chạy, gần như phải vịn tường mà lê đi, bất quá, thái tử gia vẫn ném lại hai câu chống đỡ để tỏ uy : "Tần Phi, người kẻ bề dưới dám phạm thượng, chờ xem ta hảo hảo mà thu thập người đi. . ."

Muốn thu thập cục diện hỗn loạn đến như vậy, cho dù là Tần Phi mưu kế hơn người, da mặt lại dày, cũng có chút chịu không nổi.

Trên cửa sổ truyền đến một tiếng vang nhỏ, Tần Phi ừ một tiếng, lập tức cửa sổ bị đẩy ra, một người giống như con linh xà chui vào, vừa vào tới cửa đã cười hì hì nói: "Hảo đồ đệ của ta, người thật là cấp cho vi sư chút mặt mũi a. Đêm hôm qua, từ trong ra ngoài An Châu thành

cũng có thể cảm giác được kiểm ý non nớt không thành thực kia của người. Thế nhưng, giết chết hai tông sư Ngô quốc, hảo đồ đệ, nói ra, người ta cũng sẽ nói là danh sư xuất cao đồ. . . Ta thấy như vậy là tốt rồi, sau này người cũng đừng có gặt người khác, cho dù là cầu hoàng đế Sở quốc hỏi người, người cũng cứ nói là đồ đệ của ta. Mát mặt quá, mát mặt quá. . ."

Tần Phi lạnh lùng đưa ánh mắt tràn đầy hàn ý nhìn Tôn Hạc: "Con tìm người hơn một tháng, người vẫn không hiện thân. Chẳng lẽ con phải dốc sức đi theo người liều mạng, thiếu chút nữa mất mạng, người mới chịu ra ngoài sao."

Tôn hạc liên tục khoát tay: "Đồ nhi a đồ nhi, vì sư vừa nghe nói tiểu tử người thu phục được tên Nhâm Bình Sinh kia, liền nghĩ thầm, hồng việc rồi. Nhâm Bình Sinh hẳn nói chuyện quá mức ngay thẳng, đầu óc không nhanh nhẹn, chắc chắn đã nói hết cho người cái gì hoàng tộc a, cái gì Đoạn Ca a, hồng hết rồi. Người nhất định vừa phán đoán, lại vừa muốn hỏi ta. Ta trong lúc nhất thời không biết làm sao để nói cho người biết, không thể làm gì khác hơn là trước hết cứ trốn đi vài ngày. Cũng may tiểu tử người tu vi hiện tại còn mỏng, nếu ta thật sự ẩn trốn, người cũng tìm không được ta."

"Sư phụ. . ." Tần Phi vẻ mặt đau khổ kêu lên: "Không đến mức như vậy chứ?"

"Sao lại không đến? Tốt, vậy người hứa đi, tuyệt đối không hỏi ta những chuyện phức tạp về Đoạn Ca nhé...." Tôn Hạc ngồi xồm trên ghế, thật chẳng hề khách khí chộp lấy quả táo trên bàn trà, vừa cắn vừa khen: "Hủ bại a, đồ đệ làm quan lớn, đến quả táo so với hoa quả ngoài chợ cũng ngon hơn không ít. . ."

"Vậy, Nhâm Bình Sinh nói có phải thật hay không?" Tần Phi chăm chú đánh giá sắc mặt Tôn Hạc.

"Thật làm giả thì giả cũng thật, giả làm thật thì thật cũng giả!" Tôn Hạc mập mờ nói.

"Vậy cuối cùng là có đúng hay không?" Tần Phi tính tình nhẫn nại hỏi.

"Người hỏi ta? Ta hỏi ai?" Tôn Hạc nhướn mắt: "Người cũng không phải là do ta sinh ra, hơn nữa, mẹ người sinh con, ta một đại nam nhân lại có thể đứng ở bên cạnh nhìn sao? Được rồi, ta chỉ có thể nói như vậy, dù sao nếu như người là Thành Tín, vậy người kia chính là hài tử của Đường Ân, nếu như người là hài tử của Đường Ân, người kia chính là Thành Tín. Dù sao những việc lộn xộn ta cũng lười giải thích, đem Đoạn Ca cho người, là bởi vì ta cảm thấy tu vi của người so với Thành Tín tốt hơn, kiếm này ở trong tay của người, có thể phát huy tác dụng nhiều hơn thôi."

Tần Phi nghe thấy sư phụ nói những lời không thành thật thì cũng biết không có cách nào ép hỏi lão đến cùng. Về tình về lý, Tôn hạc là trưởng bối, cũng là sư tôn, cũng không thể thật sự cứ nắm chặt râu ria của lão, không để cho lão ăn một quả táo chứ ?

"Được rồi, sư phụ nói đi, tới tìm con sớm như vậy hẳn là không phải để khen ngợi con đó chứ?" Tần Phi đổi đề tài.

"Chuyện chính sự !" Tôn Hạc ném quả táo sang một bên, nghiêm túc nói: "Giải gia có ba tỷ muội, Giải Ngữ Giải Ý bây giờ đang ở trong tay người. Còn đại tỷ của bọn nó là..."

"Đại tỷ hả? Ta không quen!" Tần Phi uể oải trả lời.

"Sai rồi, người rất quen." Tôn Hạc giải thích: "Đến hôm nay thì cũng không sợ để cho người biết. Chỉ chính trong thế hệ hậu bối của Giải gia này, nữ tử có ba người, đại tỷ tên là Giải Lôi Lôi, Ah.. . . Người đừng có làm ra cái vẻ mặt như vậy, ta biết người đã đoán được. Không sai, chính là ả nha đầu chết tiệt da mặt dày không kém so với người, hoàn toàn không để lão nhân gia ta vào trong mắt kia, cô nương kia cũng chính là người duy nhất mà cả người cũng không có biện pháp nắm bắt được."

Tần Phi vẻ mặt hết sức kích động, chỉ trong nháy mắt ngăn ngui đã biến hóa bảy tám lần. Nhân sinh a nhân sinh, vốn vẫn luôn tràn đầy tính hí kịch như vậy. Lúc nào đó khi người gặp được một người, ngoằn ngoèo loằng ngoằng thế nào lại có những mối quan hệ không thể ngờ được.

"Năm xưa khi Giải Lâm Phong chấp chương Trấn phủ ty, về sau hẳn lại không cho con cháu Giải gia ra làm quan, là có nguyên nhân. Tuy thế, Trấn phủ ty dần dần suy yếu, sắp đâu không lại đám người ở Sát Sự Thính rồi. Khi hoàng thất yêu cầu, thiếu nữ thiên tài của thế hệ này Giải Lôi Lôi liền dùng tên giả Ngạn Thanh, tiến vào Trấn phủ ty, cố gắng ngăn cơn sóng dữ! Ai, cái miệng người đừng ngoác lớn như vậy, coi chừng quai hàm rụng xuống đấy. . . Đúng rồi, trước kia khi người đi đón Công chúa Vũ Dương, cái tên Ngạn Thanh kia là giả đấy, đó là Lôi Lôi ở Trấn phủ ty ngụ trang. . ."

Tần Phi cố dùng sức ngậm miệng lại không nói một lời nhìn Tôn Hạc, cũng muốn nhìn xem lão còn có thể tuôn ra bao nhiêu bí mật nữa.

"Ba tỷ muội Giải gia rất có tình cảm với nhau. Thế này, Lôi Lôi là hảo đồ đệ của ta, ta ở Giang Nam, nàng cũng hầu hạ ta chu đáo. Không giống tiểu tử người, ngay cả đấm lưng cho lão nhân gia ta cũng một mực từ chối. Hiện tại Giải Ngữ Giải Ý đã rơi vào trong tay của người. Người đem thả hai nàng đi, lão nhân gia ta trước tiên đưa về thảo nguyên, sau một khoảng thời gian ngắn, lại để cho thủ hạ của Nhâm Bình Sinh đưa các nàng về Ngô quốc."

"Sư phụ. . ." Tần Phi thở dài: "Ta cùng hai nữ nhân kia không thù không oán, cũng không phải là muốn đùa chết các nàng. Ta tốt xấu gì cũng là một viên quan mà, làm quan sẽ phải viết báo cáo, hiện tại Ngô Xương bị ta giết, thái tử bị ta dọa ất "mật rùng" rồi. Dem thả hai nha đầu kia rồi, hành động bắt mật thám Ngô quốc lần này, người bảo con phải viết công văn như thế nào?"

"Chuyện viết công văn như vậy. . . Lão nhân gia ta tiến cử cho người một người đắc lực!" Tôn Hạc ra vẻ thần bí mở tròng hai mắt.

"Ai thế?"

"Đương nhiên là Đường Đại Nhi." Tôn Hạc cười nói: "Chớ xem thường nha đầu này, nó có thể dụ dỗ được bao người đấy. Cầu hoàng đế Sở quốc, Hoàng thái hậu, hoàng hậu nhiều người như vậy cũng đều ưa thích nó. Bốn sự cãi lộn của nhà đầu này, tuyệt đối là hạng nhất đấy."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 244: Nữ chính trị gia

Q.3 - Chương 244: Nữ chính trị gia

Chuyện đã xảy ra mấy ngày qua, Đường Đại Nhi cũng có nghe phong phanh. Nàng không cảm thấy có gì kỳ quái. Sinh trưởng ở Đường gia, lúc nàng bắt đầu hiểu đời đã nghe nhiều chuyện đấu đá trong hậu cung rồi. Người bình thường không thể hiểu nổi khi hôm qua còn thấy một vị vẫn còn là quan viên xanh xang không ai bì nổi thế mà nay sụp đổ ầm ầm. Nhưng đối với Đường Đại Nhi những chuyện Chính, Trị, Đấu, những mảnh lời thủ đoạn tranh giành cũng đều là do Đường Ẩn từ những năm xưa truyền lại nên những chuyện này nàng hiểu rõ không chút khó khăn nào.

Chuyện người lừa ta gạt trong hậu cung đối với Đại Nhi đã như mưa dầm thấm đất từ lâu lắm rồi. Khi còn bé, nàng có nhiều cơ hội vào cung. Những phi tần vì muốn lấy lòng bệ hạ, những hoàng tử muốn được bệ hạ chú ý . . . Thủ đoạn của bọn họ quả thực có thể nói là dùng bất kỳ thủ đoạn dù là tồi tệ ra sao.

Hiện giờ Thái tử bị đánh rơi xuống đáy vực. Đối với cái tên đã từng cầu hôn mình này, nàng không có chút hứng thú nào. Nàng biết rõ là về con đường chính trị thì thái tử có lẽ dừng ở chuyến đi An Đông này

rồi. Kể ra cũng thú vị, trước lúc vớt tú cầu chiêu phu thì có ba vị hoàng tử có hy vọng tranh đoạt hoàng vị, thái tử dẫn đầu cuộc đua, Đoan Vương và Tề vương bị cho rằng chỉ là trang sức thôi. Thời điểm tú cầu rơi vào tay Tần Phi thì mọi việc trở nên có biến hóa kinh người. Đoan Vương càng được coi trọng, thái tử và Tề vương lần lượt gãy trong tay Tần Phi.

Ánh nắng tươi sáng buổi sáng luôn dễ dàng làm cho người ta vui vẻ, Đại Nhi không phải là cô bé hay mày ủ mặt chau buồn bực không vui. Nàng có thể tự mình tìm thấy rất nhiều thú vui giết thời gian. Giả như, lúc này Đại Nhi đã chuẩn bị xong án thư trên hành lang, thị nữ đang mài mực rửa bút. Một tờ giấy khổ lớn được trải rộng trên bàn, Đại Nhi cầm bút ngưng thần chuẩn bị họa bức Tình nhật hoa khai đồ.

"A. . . Rất rảnh rồi nhàn hạ nhé." Tần Phi thò ra nửa cái đầu, hẩn nhìn thoáng qua liền kêu lên: "Vẽ tranh à? Hay luyện thư pháp thế?"

"Trong lúc rảnh rồi định vẽ bức tranh." Đại Nhi đặt bút xuống, đứng dậy đón chào.

Thị nữ đi theo Đại Nhi không phải là hạng người kém thông minh. Hai người vốn cúi đầu mài mực cơ hồ đồng thanh nói: "Tiểu thư, nô tỳ cáo lui trước."

Hai người đi ra tiểu viện tử, Tần Phi bước nhanh dọc hành lang, hẩn chọn đại một chỗ lan can rồi ngồi xuống: "Tất cả mọi người nói người thông minh nhất, người đoán thử đi, ta tới tìm người làm gì?"

Đôi mắt của Đại Nhi nhìn hẩn rồi khẽ cười bảo: "Mặt trời lên cao, dĩ nhiên không phải mời ta ăn điểm tâm. Ăn cơm trưa thì quá sớm! Mấy ngày qua An Châu xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ người không có lòng tìm ta cùng đi du sơn ngoạn thủy. Nghĩ tới nghĩ lui thì người tìm đến ta chỉ có mỗi một chuyện -- có phải là có chuyện ở An Châu trở nên vượt quá tầm hay không, giảng hòa có chút khó khăn nên muốn hỏi cách nhìn của ta hả?"

Tần Phi giơ ngón tay cái lên: "Người khá lắm."

Đại Nhi khẽ mỉm cười nhận lấy câu khen tặng.

"Ừ, thật ra thì là như vậy, Ngũ hoàng tử Ngô Xương nước Ngô bị ta giết đêm hôm qua. Tiện tay ta giết nổi hai vị tông sư và mấy người hầu nữa. Cái này thì không phải là chuyện nghiêm trọng, chỉ cần phải người đưa thi thể của bọn chúng về Đông đô là sẽ có Dịch Tổng đốc bọn họ lo lót hộ. Ta lo chuyện khác. Lần này ta bắt được hai tỷ muội sinh đôi, chính là tỷ muội Công chúa Vũ Dương. . . Người có thể chỉ biết ta bắt được một người nhưng trên thực tế còn thêm một người nữa. Ách, có một số chuyện chưa thể nói cho người biết nhưng ta muốn nghĩ cách thả hai nàng. . ."

Câu nói của hắn làm cho Đại Nhi nhẹ nhàng nhú mày, lòng dạ nữ nhân vốn đa tâm, câu nói của Tần Phi làm cho nàng cảm thấy hắn đang thương hương tiếc ngọc. Cảm giác này mang theo vị chua chua hết sức khó chịu trong lòng Đại Nhi. Nàng không nói rõ ý kiến của mình mà thản nhiên bảo: " Trong thành An Châu người bình thường ai dám trêu vào người. Ai cũng e ngại người hoặc ủng hộ người cả, người muốn thả người, có gì khó khăn?"

Tần Phi thở dài nói: "Khó khăn là khó khăn ở chỗ khác, thả người rất dễ dàng, nhưng khi cấp trên hỏi ta không biết phải báo ra sao. Triều đình hỏi ta, hai cô bé kia đâu? Ta nói là trốn sao? Bị cướp à? Hay là nói mình thả ư? Toàn những lý do phải chịu trách nhiệm cả. Người cũng biết ta là người không thích mang tiếng xấu oan mà."

"Lý do thả người người không có cách nào nói. . ." Cặp mắt Đại Nhi mở to: "Người không tin ta, tại sao ta phải giúp người?"

"Ta nói, người cũng khó mà tin được." Tần Phi nhìn thẳng vào mắt của nàng nghiêm trang bảo: "Hai cô bé này tỷ muội của nhau này là đồ đệ của hảo bằng hữu của người thân của ta đã thất lạc nhiều năm rồi. . ."

"Nói kiểu thế thì đừng có nói." Đại Nhi nghe hắn nói linh tinh thì không nhịn được cười bèn bảo: "Thật ra thì chuyện này không khó. Đầu tiên, nếu muốn thả hai cô bé này đi thì đừng bảo hai người còn sống, bảo là đã chết thì tốt nhất! Thứ hai, cái chết của các nàng đối với Sát Sự Thính cũng có lợi. Nó sẽ tạo ra hình tượng Tần Trấn đốc người

vĩ đại chói chang. Cuối cùng, mượn cái chết của các nàng mà giải quyết thế cục loạn cào cào làm người nhức cả đầu này."

"Có một số chuyện cần phải tổng hợp nghĩ cho kỹ. Người cứ viết công văn báo lên trên là đã bắt Công chúa Vũ Dương, đây là mật thám của nước Ngô. Sau khi được người tận tình khuyên bảo, dùng đạo lý làm người ta hiểu, dùng tình cảm chân thành đối xử. Cuối cùng đã cảm hoá được phần tử đặc vụ ngoan cố của địch. Công chúa Vũ Dương quyết định bỏ chỗ tối sang chỗ sáng. Nàng chủ động dẫn đường để Tần Trấn đốc có thể tìm được nơi tiềm phục tại An Châu của Ngũ hoàng tử Ngô Xương nước Ngô. Hành tung Ngô Xương bị bại lộ bèn dựa vào nơi hiểm yếu chống lại. Tần Trấn đốc chiêu hàng không có hiệu quả, đổi phương lại có ý đồ ỷ vào võ lực phá vòng vây. Bất đắc dĩ, Tần Trấn đốc người phải đích thân đánh gục Ngô Xương và tùy tùng. Trong tình huống nguy hiểm đó, công chúa Vũ Dương đã bị người cảm hoá lấy thân mình cứu người lúc hai vị cao thủ cấp tông sư của nước Ngô giáp công . . ." Đại Nhi cười cười: "Thế là bị chém đến tan thành mảnh vụn!"

"Người kể thế thì không khác gì chuyện thật nhỉ." Tần Phi suy nghĩ, đây mới là hàng thật giá đúng. Những người liên quan đã chết nếu để không ăn nói lung thì coi như không cần chịu chút trách nhiệm nào mà còn toàn đạt được những chỗ tốt. Giải Ngử có thể bại lộ, Giải Ý thì chưa bại lộ, chỉ cần khống chế được điểm này thì không lo tin tức tiết lộ ra ngoài."

"Ta chỉ thuận miệng nói, có được hay không còn phải nhìn ý tứ Dịch Tổng đốc." Đại Nhi không cười nữa nhưng khuôn mặt vẫn tươi như ngọc: "Chuyện người giết Ngô Xương là một chuyện lớn. Ngô Xương dù sao cũng có thân phận hoàng tử, muốn giấu cũng không giấu được. Cái chết của hắn rất có thể đưa đến chuyện ngoài mặt hai nước Sở Ngô vẫn hoà hợp nhưng sự bang giao của hai nước lâm vào hiểm cảnh. Hoàng đế nước Ngô bởi vì nhi tử bị Tổng trấn Sát Sự Thính giết chết ở Sở Quốc chắc chắn sẽ ra lệnh khai chiến ở nước Ngô. Mà bộ hạ chúng

ta cũng không thể cho qua dễ dàng âm mưu người nước Ngô định dùng nữ sắc quấy nhiễu hoàng tộc và triều đình."

Đại Nhi nói tiếp: "Nếu như người không giết Ngô Xương mà dùng thủ đoạn tầm thường để đối phó thì nước Sở có thể ra vẻ hào phóng mà thả hẳn ra, nước Ngô thì mắt nhắm mắt mở đưa sang ít lex phạt, hết thầy có thể dựa theo tầm thường thủ đoạn để giải quyết. Thí dụ như, Sở quốc có thể ra vẻ hào phóng, thả Ngô Xương. Ngô quốc nhắm một mắt mở một mắt, đưa chút lễ để xin thứ lỗi. Dù cho ai cũng buồn bực nhưng ai cũng có những phiền phức riêng mình nên đều không muốn đánh nhau. Hiện tại người đã giết Ngô Xương, mâu thuẫn của hai nước được đem lên mặt bàn. Nếu mà không chiến thì hai vị hoàng đế không thể ngẩng đầu trước mặt thần dân của mình được. Cho nên, ta đang lo lắng đến một tình huống."

"Tình huống gì?" Tần Phi tự biết bản thân đối với chính trị kém hiểu biết hơn vị quý nữ này nhiều nên làm bộ khiêm tốn thỉnh giáo.

Đại Nhi thản nhiên nói: "Nếu người chương quản Sở quốc mà xảy ra đại chiến với nước Ngô. Nhưng quốc nội lại có Yến vương đang là cái đinh trong mắt, cái dằm trong thịt cần phải thu thập thì người sẽ làm thế nào?"

Tần Phi suy nghĩ một chút bèn cười nói: "Nếu là ta thì..., ta sẽ hạ lệnh để cho Yến vương dẫn binh mã tiến xuống đại doanh ở Giang Nam rồi ra kỳ hạn tấn công Ngô."

Đại Nhi gật đầu: "Ta lo lắng đúng là tình huống như thế. Yến vương sở dĩ vẫn ẩn nhẫn không phát cờ là bởi vì binh lực đầy đủ nhưng cũng không đủ hậu cần trợ giúp. Ý tưởng của Lôi Thái Úy hẳn cũng gần giống như người, nhìn người khác chố cấn chố chính mình đắc lợi. Nhưng vạn nhất khi Yến vương đến Giang Nam lại cùng Ngô quốc gần bó một đường, với tài phú và lương thảo lớn như nước Ngô quốc mà trợ giúp hơn mười vạn thiết kỵ tinh nhuệ Bắc Cương . . . Hậu quả không thể tưởng tượng được."

"Bệ hạ chắc chắn sẽ không để cho tình huống như thế phát sinh." Tần Phi nhớ tới vị đế vương có tính khí quyết đoán kia. Dù thế nào bệ hạ

cũng không phạm sai lầm lớn như thế được.

"Cái khó của bệ hạ là không đánh nước Ngô sẽ mất quốc thể, mà đánh Ngô lại thành ra có lợi cho Yến Vương." Đại Nhi thở dài nói: "Ngồi trên long ý cũng không phải là thư thái lắm đâu nhỉ."

"Chuyện này không phải là chuyện của ta và người, sao phải nghĩ cho nhúc đầu hả?" Tần Phi hỏi ngược lại.

Đại Nhi cười cười: "Tần Phi ca ca, người tin ta sao?"

"Ừm, tin!" Tần Phi thầm nghĩ, tin hay không tin cũng không quan trọng mà là ..., phong độ đàn ông tuyệt đối không nên ở trước mặt nữ giới bảo không tin lời nàng ta.

Đại Nhi đi đến gần Tần Phi, nàng nghiêng người tựa vào lan can, cười khanh khách nhìn hắn: "Vậy ta sẽ cho người một phần thiên đại công lao, tuy có một chút nguy hiểm nhưng đối với người có lợi rất lớn."

"Người nói thử xem."

Đại Nhi nhẹ giọng nói: "Người xin điều trở về Đông Đô. Mặc dù nhiệm kỳ của người chưa mãn nhưng người có thể dùng một cớ -- Ngô Xương là đích thân người giết cho nên chuyện bang giao của hai nước dĩ nhiên không thể bỏ qua người. Sau đó, người đi tìm Dịch Tổng đốc và ta cha, nhờ hai người đề nghị trước mặt bệ hạ để cho người đi sứ Ngô quốc."

"Nghe thật giống như không có chuyện gì vậy. . ." Tần Phi lẩm bẩm nói: "Giết con nhà người ta sau đó đến gặp mặt cha nó hả? Người bình thường làm như vậy nhất định là cần ăn đòn."

Đại Nhi cười nói: "Người khi dễ thái tử và Tề vương đến sắp rơi nước mắt rồi vào cung không phải cũng giống thế hay sao? Người đánh Sở Dương đến mức thoi thóp sắp chết còn nghênh ngang đi đến Bắc Cương. Vậy sao lại sợ đến nước Ngô hả?"

"Không phải sợ, mà là ta còn chưa hiểu rõ việc ta đi sứ Ngô quốc đối với bang giao hai nước lại có nhiều ảnh hưởng thế?" Tần Phi trêu chọc nói: "Chẳng lẽ bảo ta ngàn dặm xa xôi đưa đầu của mình tới là quân thần Ngô quốc sẽ hết lửa giận rồi mọi người không đánh nữa sao?"

Đại Nhi thản nhiên nói: "Tin ta đi, người đi Ngô quốc thì Sở Ngô sẽ đánh nhau long trời lở đất không gượng dậy được. Mà bởi vì người lập

công lao này đủ để cho toàn Sát Sự Thính không ai dám đối với tư cách và sự từng trải của người nói một chữ không!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 245: Cổ nhân hiện ở phía Đông An Châu.

Q.3 - Chương 245: Cổ nhân hiện ở phía Đông An Châu.

Đường Đại Nhi từ trong tiểu viện đi ra. Trên mặt Tần Phi nở một nụ cười đắc ý. Đại Nhi chỉ ra con đường mặc dù rất khó đi, không cẩn thận thì vướng họa sát thân, nhưng Tần Phi tin tưởng mười phần đi Giang Nam một lần với mình có rất nhiều chỗ tốt.

Mấy ngày qua, ngoại trừ phải xử lý chuyện thái tử và hai tỷ muội Giải Ngữ, Giải Ý ra thì Tần Phi còn có một việc không dính dáng đến chính sự. Trước đây Nhâm Bình Sinh tung hoành tứ hải, làm cho tất cả tướng lĩnh Thủy sư Đông Hải nghe tin sợ mất mật, vì không muốn Nhâm Bình Sinh quấy rầy địa phận của mình thì những vị này cùng chọn dùng biện pháp giống nhau là tặng lễ cho Nhâm Bình Sinh.

Cái danh sách là do Nhâm Bình Sinh đưa tới tay Tần Phi, danh sách tên người dài đến mức làm cho người đọc hoa cả mắt. Tuy nhiên Tần Phi bất ngờ vui vẻ khi thấy có tên Thủ bị An Đông Thiệu Gia Tuyên trên đó!

Ánh sáng ban mai luôn làm người ta vui vẻ, nhìn bóng của mình đổ dưới ánh mặt trời, bước chân của Tần Phi dường như cũng nhẹ nhàng đi rất nhiều. Phía sau hắn là Chu Lễ Uyên và mấy thị vệ. Mục tiêu của hơn mười người này chính là phủ đệ Thiệu Gia Tuyên.

Cái danh Sát Sự Thính thật sự không tốt, hơn nữa hai ngày qua gây ra quá nhiều chuyện, lính gác cửa cho Thiệu Gia Tuyên thấy một đám mật thám áo đen Sát Sự Thính hùng hổ lao tới thì theo bản năng rung mình đóng cửa lớn lại.

Cánh cổng còn chưa kịp cài then thì bàn tay của Tần Phi đã chống vào cánh cửa, hắn cười ha hả bảo lính gác : "Đừng đóng cửa nhanh thế,

Thiệu thủ bị có ở nhà hay không?"

Đôi môi lính gác cửa cũng đã bắt đầu phát run, nơm nớp lo sợ nói không ra lời. Tần Phi không để ý tới mấy người này mà đi thẳng vào bên trong.

Nghe thấy tiền viện có tiếng náo động lớn như thế, Thiệu Gia Tuyên cuống cuống chạy ra. Khi y chạm mặt Tần Phi liền nặn ra nụ cười nói to: "Ngọn gió nào thổi Tần Trấn đốc đến đây vậy?"

**"Thiệu thủ bị, có mấy câu ta không muốn nói trước mặt mọi người."
Tần Phi đưa mắt liếc nhìn.**

Trong lòng Thiệu Gia Tuyên bỗng nhiên trầm xuống, y là cáo già nên mặt không thay đổi sắc: "Dạ dạ, Tần Trấn đốc tới, dĩ nhiên phải thử trà mới nhà ta chứ."

Bọn thị vệ và gia đình Thiệu gia đều đứng ở bên ngoài, chỉ có Tần Phi và Thiệu Gia Tuyên một trước một sau đi vào thư phòng. Cửa phòng mới vừa đóng lại, Tần Phi nghiêm sắc mặt: "Thiệu thủ bị, sau khi Nhâm Bình Sinh quy hàng ta tìm được một quyển sổ. Trên quyển sổ có ghi rõ ràng mấy năm qua người đều đưa lễ cho bọn chúng. Thiệu thủ bị, người thân là mệnh quan triều đình, nên biết cấu kết đạo tặc, quan hệ riêng tư là phạm vào tội danh gì!"

Mồ hôi trên trán Thiệu Gia Tuyên nhất thời rơi như mưa, kể từ khi Nhâm Bình Sinh báo muốn đầu hàng, y lo lắng nhất chuyện này. Y thật không ngờ, Tần Phi đang đấu với thái tử tới chết đi sống lại vẫn còn có thời gian rồi để ý tới chuyện nhỏ của mình. Hơn nữa, ở Đông Hải, thủ bị sở và Thủy sư tướng lãnh tặng lễ vật cho Nhâm Bình Sinh đã là luật bất thành văn rồi. Ai dám trêu vào cái lũ hải tặc có đánh cũng không thắng, muốn tiêu diệt cũng không xong? Ai nguyện ý đối địch với loại tướng lĩnh tài năng như Nhâm Bình Sinh?

"Tần Trấn đốc, người nhất định phải nghe ta giải thích. . ." Thiệu Gia Tuyên lau mồ hôi trên mặt.

"Nghe hay không cũng như vậy cả thôi." Tần Phi đi đến một chiếc ghế rồi ngồi xuống rồi từ từ bắt chân chữ ngũ, hắn vừa nhìn nhìn Thiệu Gia Tuyên vừa cười nụ: "Nếu như người muốn chống chế thì cũng

đừng vũ nhục đầu óc của ta nhé. Thật ra thì đứng ở lập trường của người, ta có thể hiểu được tại sao người tặng lễ vật cho Nhâm Bình Sinh. Làm Quan thủ bị không phải dễ dàng gì."

"Tổng trấn đại nhân hiểu là tốt rồi, những binh lính thủ bị chúng ta vừa ít và kém lại còn phải phân bố rộng khắp trong toàn tỉnh. Bọn hải tặc đến đi như gió, chúng tới bất ngờ không ai biết, khi chúng ta điều binh khiêu tướng thì bọn chúng đã cao chạy xa bay từ lâu rồi. Có thể thấy buồm của nó đã là đến sớm lắm rồi. Nhưng báo lên triều đình thì đó chính là tội danh của chúng ta. Ai, cuộc sống thật sự là khổ sở vô cùng mà..." Về mặt Thiệu Gia Tuyên đầy đau khổ nói.

Tần Phi cầm lấy tay vịn đứng lên, tiếng nói của hắn âm vang lên trong phòng: "Sát Sự Thính chúng ta nếu quanh năm suốt tháng không bắt được vị quan nào thì cũng khó mà sống được lắm."

Thiệu Gia Tuyên không chần chờ nữa, y bèn lấy một cái chìa khoá bên hông rồi kéo cái giá sách ra, sau giá sắt là một chỗ cơ quan bí mật. Y lấy từ đó một cái rương sắt rồi vội vàng mở ra. Y lấy từ trong đó ra một tập ngân phiếu dày và một vốc châu báu...

"Tổng trấn, đây là tấm lòng của hạ quan..." Thiệu Gia Tuyên tiếc đứt ruột vì đây là toàn bộ tài sản tích góp của y từ lâu đến nay. Tuy nhiên chết đã đến đít rồi thì còn quan tâm đến tiền nong gì nữa? Chỉ cần Tần Phi tha y một lần, sớm muộn gì chỗ tiền tài này vẫn còn có thể cướp đoạt trở lại. Nếu luyến tiếc, Tần Phi bắt y thì vận mạng của y chính là tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Chuyện đau khổ nhất chẳng phải là người đã chết, tiền còn chưa tiêu sao?

Tần Phi cười cười. Hắn không nhận những thứ được đẩy tới trước mặt mà chỉ thản nhiên nói: "Thiệu thủ bị, bắt hoặc là không bắt người chỉ cần một câu nói của ta. Mới vừa rồi, ta đã nói đứng ở lập trường của người, ta có thể lý giải hành động của người. Nếu như, người nguyện ý giúp ta một chuyện thì trên cái sổ kia dù có tên người ta cũng coi như chưa đọc được."

"Tổng trấn đại nhân xin nói, chỉ cần hạ quan có thể làm được cho dù có phải đi vào nơi nước sôi lửa bỏng ta cũng không chối từ." Lưng

Thiệu Gia Tuyên đã ướm nhệp. Cho dù bây giờ Tần Phi bảo y quỳ xuống ăn bần y cũng không do dự mà quỳ xuống.

Tần Phi không nói ngay điều kiện mà vẫn ung dung nhìn Thiệu Gia Tuyên cứ như trên mặt y có gì hay lắm.

"Mời đại nhân nói!"

"Thiệu thủ bị, người chịu trách nhiệm phòng ngự cả An Đông, có mấy lời này nói cho người đứng là thích hợp. Thí dụ như, kể từ khi thế tử của Yến Vương đến An Đông làm quan thì bên trong An Đông trộm cướp tăng lên thấy rõ. Một số nhóm trộm cướp được huấn luyện kỹ càng, vũ khí rất tốt. Hành động của chúng dường như luôn đi trước quan binh . . ."

Tần Phi nói ra để cho Thiệu Gia Tuyên dần dần hiểu rõ. Tần Phi muốn đối phó Sở Dương, nhưng lại thân là quan viên Sát Sự Thính, Tần Phi ngại trực tiếp đứng ra buộc tội Sở Dương. Dù sao, hai người từng động tay động chân với nhau, nếu phát công văn đưa đến triều đình, rất nhiều quan viên có thể cho là đây là oán cũ thù xưa. Họ sẽ cho là hai người tuổi vẫn còn trẻ nên vẫn còn hiếu thắng, ghen tỵ nhau. Cần phải đứng quan viên phụ trách bảo vệ trật tự của tỉnh báo cáo cho triều đình là Sở Dương có thể mượn tiếng là tri phủ An Châu đưa quân Bắc Cương giả dạng cường đạo xông vào An Đông cướp bóc tài phú. Việc này thì triều đình và dân chúng vẫn chưa biết.

Chỉ là, Yến vương đấu với Sở đế, chuyện này gọi là thần tiên đánh nhau, phạm nhân như y sao dám để trận phong ba này cuốn bản thân vào đây?

"Thiệu thủ bị, nếu đã hiểu thì cho ta một câu trả lời chắc chắn đi."

Tần Phi thản nhiên nói.

Thiệu Gia Tuyên nhỏ giọng thì thầm hỏi: "Tần Trấn đốc, ở đây không có người ngoài, ta mạo hiểm rơi đầu muốn hỏi một câu." Y giơ ngón tay lên trời rồi chỉ chỉ về phía bắc: "Vị kia đã chuẩn bị động thủ vị này sao?"

"Những vấn đề này không phải chuyện để cho người quan tâm." Tần Phi thản nhiên nói: "Người chỉ cần nói cho ta biết, viết hay là không

viết."

"Viết!" Thiệu Gia Tuyên hạ quyết tâm, cùng lắm thì chia rõ chiến tuyến với Sở Dương, dù sao mình không phải là thủ bị ở Bắc Cương. Đắc tội Yến vương cũng không lập tức chết ngay. Nếu đắc tội Tần Phi thì sẽ được ngồi trong đại lao ngay.

"Thông minh đấy!" Tần Phi đẩy cái rương sắt trở về: "Những đồ này, người giữ đi."

Nhìn tấm lưng Tần Phi đứng dậy rời đi, Thiệu Gia Tuyên chán nản co quắp té trên mặt đất, cả người không còn chút sức lực nào.

Trên đường vẫn náo nhiệt, suy nghĩ của Tần Phi có hơi sôi trào. Vì chuẩn bị cho chuyến đi Giang Nam nên hẳn thử dò xét thái độ của Yến vương. Đây cũng là thử dò xét xem triều đình có thực sự muốn động thủ ngay hay không. Bất Thiệu Gia Tuyên buộc tội Sở Dương có một chỗ được lớn nhất là khi mọi người muốn thỏa hiệp chỉ cần hy sinh mỗi một mình Thiệu Gia Tuyên mà không dính dáng đến bất cứ ai!

Kết quả vụ buộc tội Sở Dương có hai kiểu. Kiểu thứ nhất, Tần Phi tự mình cầm dao, đưa ra tội chứng không thể chối cãi của Sở Dương. Là Tổng trấn Sát Sự Thính, hẳn muốn giả tạo một số nhân chứng vật chứng rất đơn giản. Huống hồ chuyện này thì cái gọi là chứng cứ chỉ cần sắp xếp đơn giản cho dân chúng xem một chút mà thôi. Sau khi triều đình có chứng cứ sẽ động thủ với Sở Dương. Gã nhất định sẽ chạy về Bắc Cương. Sau đó, quân đội của triều đình lấy danh nghĩa đuổi bắt đào phạm tiến vào Bắc Cương rồi giải giáp vũ trang của Yến vương.

Dĩ nhiên, Yến vương sẽ không thúc thủ chịu trói, lão sẽ phản kháng, về mặt đạo lý sẽ hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Đây gọi là xuất sư phải có danh nghĩa, dân chúng sẽ tự biết nhìn nhận. Yên Vương dám đứng lên chống cự thì đương nhiên không ai ủng hộ. Lúc đó quan quân chiếm cứ thiên thời và nhân hòa còn quân Bắc cương chỉ có địa lợi, phần thắng tăng lên rất nhiều.

Kiểu thứ hai tình huống tựa đơn giản rất nhiều, nếu như Sở đế không muốn động thủ ngay với Sở Dương mà bác bỏ lời buộc tội thì Thiệu Gia Tuyên có thể rửa cái mông chuẩn bị ngồi tù.

Tuy nhiên, với cách nhìn nhận của Tần Phi, Sở để không có quyết tâm đoạt lấy Bắc Cương, đối với chuyến đi Giang Nam của mình là một chuyện xấu.

"Ta còn phải nghĩ biện pháp cưỡng bức triều đình phải động thủ với Yến vương đã!" Tần Phi càng nghĩ càng là nhức đầu. Hắn thấy ven đường có một gian hàng ăn vặt bèn đi tới định ngồi xuống nghỉ ngơi. Khi người ta muốn ăn cái gì đó vốn là muốn tâm tình dịu bớt, nếu không cũng sẽ không có nhiều cô bé muốn hóa buồn bực thành đồ ăn như vậy.

Bọn thị vệ tản ra, bọn chúng tự biết mình còn kém Tần Phi đến mấy con phố, nếu Tần Phi gặp nguy hiểm không giải quyết được thì dù bọn chúng hò reo cùng xông lên thì cũng chỉ là thêm vài quả pháo hôi mà thôi. Đi theo Tần Phi đến phủ Thiệu Gia Tuyên chỉ đơn giản là cho thêm uy thế để hù dọa người thôi.

Người trong gian hàng đồ vật nhìn thấy một vị tổng trấn áo đen ngồi ở đây cầm đầu ăn, không ai dám nhiều lời.

Một vị thư sinh tay vuốt chòm râu, khuôn mặt còn giữ những nốt trứng cá hồng hồng tuổi thanh niên, gã mặc trường bào màu trắng, tay cầm một cái chiết phiến, lưng còn đeo một sách giỏ. Người bình thường nhìn thấy gã sẽ tưởng là thư sinh tới An Châu tham gia dự thi.

Gã để giỏ sách xuống, dâng hoàng ngồi đối diện với Tần Phi. Gã không hề tỏ ra sợ hãi mà gọi mấy món điểm tâm rồi chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tần Phi cười cười.

Tần Phi chột ngắc đầu lên nhìn. Hắn còn tưởng là thư sinh cười lễ độ, nhưng hắn định thần nhìn lại thì thiếu chút nữa kêu thành tiếng. . .

Ngụy Bính Dần!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 246: Lộng xảo thành chân

Q.3 - Chương 246: Lộng xảo thành chân

Người đi đường chỉ cho người thư sinh đó ngẫu nhiên ngồi cùng bàn nên không có ai chú ý tới. Ngụy Bính Dần cười cười, vài mụn trứng cá màu đỏ đáng ghét trên mặt của y cũng cùng rung lên theo tiếng cười, dường như đang nhắc nhở Tần Phi rằng y đã là nam nhân chân chính. Không chỉ có như thế, mấy mụn trứng cá còn bao hàm ý tứ khác, thí dụ như, y đã có thể đi làm một ít chuyện giống như những nam nhân bình thường cùng tuổi khác, thậm chí làm còn có thể xuất sắc hơn những nam nhân đó.

Tần Phi hờ hững liếc y một cái, nhưng ngay sau đó lại cúi đầu cố gắng ăn hết đậu phụ trong bát.

Bây giờ, trong đầu của hắn chỉ có một câu hỏi là tại sao trong lúc mấu chốt này, Ngụy Bính Dần lại không ngại cực khổ chạy từ Đông Đô đến An Đông? Chắc chắn không phải là du sơn ngoạn thủy rồi.

"Tổng trấn, nhân lúc hoàng hôn tốt nhất nên đến hiệu sách trong ngõ Song Mã một chuyến." Thanh âm của Ngụy Bính Dần ép xuống tới cực thấp. Y không nhìn Tần Phi một cái mà chỉ rồi lại lặng lẽ ăn điểm tâm. Tần Phi không nói một tiếng, hắn nhanh chóng ăn hết mọi thứ, bỏ lại một ít bạc vụn rồi đứng dậy rời đi.

Bọn thị vệ mở đường trước sau thực là uy phong. Trên đường, người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, rất nhiều thiếu nữ thấy Tần Phi, hai mắt tức thì sáng rực lên, nhưng tất cả những điều này cũng chẳng thể ảnh hưởng tới tâm tư Tần Phi. Hắn đã nghĩ ra nguyên nhân Ngụy Bính Dần xuất hiện ở nơi này -- Hạm đội ở Đông Hải là một lực lượng trung thành với Ngụy Vũ Tốt là thế nhưng lại đầu hàng. Ngụy Bính Dần nhất định phải tới điều tra rõ chân tướng! Mà y hẹn là hoàng hôn hôm nay, điều đó nói rằng vô luận như thế nào mình cũng không thể đi trước báo cho Nhâm Bình Sinh. Xem ra, Ngụy Bính Dần chắc chắn đã đến An Châu từ lâu, tất cả đều đã được thu vào trong con mắt lạnh lùng của y.

Càng là hy vọng thời gian trôi qua mau thì dường như thời gian càng như trôi chậm lại. Thật suốt ruột khi đợi hoàng hôn đến. Trời chiều như máu, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời. Tường thành xưa cũ, mái nhà dốc đứng dưới ánh chiều tà để lộ ra dấu vết của ngàn năm sương gió.

Tần Phi một mình rời An Châu phân thự, lặng lẽ đi tới ngõ nhỏ Song Mã.

Bình thường, tình hình kinh doanh của hiệu sách không được tốt cho lắm, ông chủ là người không biết hai chữ nhịn và lịch sự viết thế nào, chỉ cần cầm quyển sách lật vài trang mà chưa đem ra quầy hỏi mua thì vị ông chủ tính nóng như lửa đỏ sẽ nhẩy Choi Choi lên chửi bới như con mẹ hàng cá và tổng cổ luôn tên khách hàng không chịu chi ấy ra khỏi cửa. Lúc ngày rộng tháng dài, những người muốn đọc vài trang sách sẽ chẳng bao giờ thềm mò đến cái quầy sách này lần thứ hai. Lão bản lấy một chiếc ghế dựa bằng mây, ra cửa ngồi, hưởng thụ chút ánh nắng chiều hôm. Khi Tần Phi đi qua trước mặt hắn, đôi mắt âm thầm kia, dường như bị kích thích, tinh quang lóe lên, nhưng ngay lập tức lặng lẽ biến mất, một lần nữa trở thành một lão đầu tử yếu ớt.

Tần Phi trực tiếp đi vào hậu viện, trong viện có hai người đang ngồi, trên bàn đá bày biện một bình trà và ba cái chén.

Nhâm Bình Sinh đứng dậy ôm quyền nói: "Tổng trấn đến thật đúng lúc, ta cũng vừa mới đến."

"Không cần khách khí." Tần Phi đáp lễ, tìm một cái ghế ngồi xuống. Ba người vừa vãn ngồi thành hình chữ phẩm, nhìn nhau không nói.

Ngụy Bính Dần cuối cùng phá vỡ không khí yên lặng, nhẹ giọng hỏi: "Nhâm tướng quân, ta sai người đưa tin cho người, hẹn người hôm nay tới đây gặp mặt là có một việc mà chúng ta ở Đông đô nghĩ đến nát óc cũng không ra. Năm xưa, Sở đế dùng quan to lộc hậu chiêu hàng người, người không mấy may suy chuyển. Chúng ta cũng biết, người là một người có tiết tháo có cốt khí chắc chắn sẽ không tùy tiện khuất phục dưới bất cứ ai."

Y dừng một chút, giọng điệu bình thản đến cực điểm nói: "Cho nên, Nhâm tướng quân, hôm nay ta tự mình đến gặp. Người cũng đã biết thân phận của ta, nếu như người thật sự quy hàng Sở quốc, vậy thì bây giờ hẳn là sẽ bắt ta, giết ta!"

Tần Phi lặng lẽ nhìn Ngụy Bính Dần nói, trong lúc đó, bỗng nhiên Tần Phi cảm giác mình vẫn luôn xem thường cái tên thái giám chết bầm

này. Ngụy Bính Dần đã làm việc, thì không có một chuyện nào là Tần Phi có thể bắt bẻ được. Hôm nay, Ngụy Bính Dần lấy thân phạm hiểm chiếu tướng Tần Phi. Nước cờ bức cung bức hiếp đến cửa nhà thế này có thể nói là rất cao tay.

Thực ra y làm thế cũng không có gì khó hiểu. Nếu như Nhâm Bình Sinh thật sự bắt hãn, rất tốt, cho thấy lực lượng còn sót lại của hạm đội Đông Hải đã hoàn toàn phản bội. Nếu vậy Đông đô cùng đầu não các nơi là người Ngụy Vũ Tốt phải lập tức chuyển sang hoạt động bí mật để bảo toàn thực lực. Đồng thời, Ngụy Bính Dần lấy thân phạm hiểm, danh vọng ở bên trong lực lượng Ngụy Vũ Tốt cũng sẽ được nâng cao chút đỉnh, chỉ cần Tần Phi cùng Nhâm Bình Sinh không đánh chết y tại chỗ, thì nhóm già trẻ của Ngụy Quốc nhất định sẽ mang tính mệnh ra đánh bạc để cứu "trái chín còn sót lại của hoàng tộc".

Nếu như Nhâm Bình Sinh không bắt hãn... thì nói lên Nhâm Bình Sinh quy hàng là một âm mưu, lão vẫn cùng chiến tuyến với người Ngụy Vũ Tốt, ít nhất là không cam tâm tình nguyện cùng Sở quốc đứng trên một con đường. Vậy... lão đầu hàng Tần Phi là có động cơ, đã có tính toán thiệt hơn .

Đối với Nhâm Bình Sinh mà nói, đó là một sự lựa chọn khó khăn. Trước mặt hai người, một rất có khả năng là nhận được quyền thừa kế, được đại tông sư Tôn Hạc thừa nhận là có huyết mạch hoàng gia; một người khác là hoàng tử nước Ngụy xưa đã trải qua trăm cay nghìn đắng từ trong hoàng cung Sở quốc chạy ra tìm đường sống. Ở trong mắt Nhâm Bình Sinh mà nói, bọn họ có thể là một đôi huynh đệ có cùng gốc, nhưng thân phận bí ẩn này lão không thể bóc trần được.

"Nhâm tướng quân không động thủ sao?" Ngụy Bính Dần cười cười: "Ta đây chỉ hỏi người một vấn đề, người còn có phải là người Ngụy Vũ Tốt hay không ?"

"Ta..." Nhâm Bình Sinh mơ hồ có cảm giác, đại giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước xô lên bờ cát. Những người tuổi trẻ này ăn cái gì mà lớn lên? Tại sao Tần Phi làm cho người ta cảm giác khó có thể ứng phó, mà Ngụy Bính Dần trước mỗi vấn đề cũng đều giống như tóm

chặt huyết mệnh môn, mình biết đáp lại thế nào đây? Thậm chí lão còn cảm thấy được, nếu Ngụy Quốc hai mươi năm trước có hai người trẻ tuổi này thì chưa chắc đã mất nước...

Tần Phi quyết đoán cướp lời Nhâm Bình Sinh, nói: "Lão không còn là thuộc hạ Ngụy Vũ Tốt, lão là bộ hạ của ta!"

"Vậy xin bắt ta." Ngụy Bính Dần giơ hai tay chậm rãi đưa đến trước mặt Tần Phi.

"Muốn bắt người, ở Đông đô, ta đã có thể bắt người hai mươi lần rồi."

Tần Phi giễu cợt, hần cười bảo: "Biết trò mèo vờn chuột không? Nếu như cắn chết ngay con chuột thì sẽ chẳng có gì để chơi cả. Ta không bắt người, bởi vì ta muốn bắt người là có thể bắt được."

Ngụy Bính Dần cứ để tay như thế mà không rút về. Y có cảm giác mối quan hệ của Thủy Tình Không và Tần Phi là không đơn giản, Tần Phi có thể chiêu hàng Nhâm Bình Sinh, có lẽ là do Thủy Tình Không đã để lại cho Tần Phi tín vật gì đó. Chỉ thế mới có thể khiến người một lòng trung thành như Nhâm Bình Sinh cam tâm tình nguyện nghe lời.

Và lại, y tới An Đông lần này, lưng gánh hai trọng trách nặng nề. Thứ nhất, y phải cho Ngụy Vũ Tốt biết Nhâm Bình Sinh có thật là đã phản bội hay không. Thứ hai, y muốn thay Sở để xem xét xem có phải Nhâm Bình Sinh muốn đầu hàng thật không.

"Hai vị thân là quan viên của Sở quốc, nhìn thấy người Ngụy Vũ Tốt ta đây sao lại thờ ơ. Triều đình Sở quốc đã nuôi được hai vị quan thật tốt a." Ngụy Bính Dần cười lên ha hả.

"Lần này, ta chưa nói là sẽ không bắt người." Tần Phi cười lạnh bảo.

Sắc mặt Ngụy Bính Dần lập tức thay đổi, y nhận ra hàm ý trong câu nói của Tần Phi. Hần không phải là nói giỡn với y. Bất kể là với thân phận là Tứ hoàng tử chân chính của Sở quốc hay hoàng tử giả của Ngụy Quốc, Ngụy Bính Dần cũng không thể để Tần Phi bắt lại.

Nhâm Bình Sinh thấy không khí đột nhiên thay đổi, vốn định lên tiếng khuyên can, nhưng chợt thấy Tần Phi nháy mắt ra hiệu với mình. Nhâm Bình Sinh không phải chỉ có lòng trung thành, mà cũng không phải là đần! Trong nháy mắt liền hiểu dụng ý Tần Phi.

Thật cũng tốt, giả cũng được! Chuyện mình đầu hàng Tần Phi, dầu thế nào cũng phải đi tiếp. Càng nhiều người biết mình là giả bộ đầu hàng thì khả năng truyền ra ngoài càng lớn, cho dù người biết là Ngụy Bính Dần thì sao chứ. Nghĩ thông suốt điều này, Nhâm Bình Sinh ra tay còn nhanh hơn so với Tần Phi, chưởng như phong lôi, đã bổ về phía Ngụy Bính Dần.

"Phản thật rồi..." Ngụy Bính Dần sợ run cả người, hai người trước mắt, dù là ai, hấn đánh cũng không ngại. Vốn dĩ, hấn định ninh rằng Tần Phi là dựa vào mối quan hệ với Thủy Tình Không mới thu nạp Nhâm Bình Sinh, mà với lòng trung thành của Nhâm Bình Sinh tuyệt đối sẽ không nays sinh sát ý với hoàng tử Ngụy Quốc, Tần Phi đã sớm có thể bắt y, nhưng vẫn không bắt, nói như thì vậy lần này cũng không ngoại lệ. Ngụy Bính Dần tự tin mười phần, do vậy mới sắp đặt cuộc gặp mặt ngày hôm nay.

Thật không ngờ, Tần Phi xuống tay mà ngay cả Nhâm Bình Sinh cũng động thủ. Mồ hôi lạnh trên người Ngụy Bính Dần nhất thời tuôn ra, y gào thét khàn giọng, lão bản ngoài cửa đã phát giác sự tình bất thường bèn uốn mình, lách vào trong viện xông tới cứu giúp, thân hình còn đang giữa không trung nhưng đao mang đã tới gần Nhâm Bình Sinh...

"Cút!" Tần Phi cũng cuốn ống tay áo, nhảy lên, xoay mình trên không. Lão bản dường như bị một dây thừng vô hình dẫn dắt, lực lượng toàn thân đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất, cả người ngã xuống đất. Những tảng gạch trên mặt đất cứng rắn là vậy cũng bị gã làm vỡ bảy tám tấm.

Ngụy Bính Dần nhanh chóng đem hết toàn lực tránh chưởng phong của Nhâm Bình Sinh, nhưng không ngờ vô tình lại hướng đến chỗ Tần Phi.

Tần Phi khẽ chuyển đại thủ, chế trụ cổ họng Ngụy Bính Dần, mỉm cười nói: "Người xem, khi ta nói không chơi, người liền không có tư cách để tiếp tục chơi nữa."

Nhâm Bình Sinh từ đầu đến giờ vẫn nghiêm túc, nhưng đến giờ phút này cũng nhịn không được thái độ chơi đùa của Tần Phi, dù sao, Ngụy

Bính Dần là người duy nhất được xác định là hoàng tử Ngụy Quốc. Nếu Tần Phi thật muốn giết chết hần tại chỗ, Nhâm Bình Sinh cũng không thể làm khác hơn là trước tiên ra mặt cứu Ngụy Bính Dần ra. Mỗi quan hệ của ba người hết sức phức tạp, chỉ một hành động thái quá liền có thể biến tình bằng hữu vừa hình thành trong nháy mắt biến thành cừ địch.

Tần Phi sao lại có thể không biết Nhâm Bình Sinh nghĩ gì? Tần Phi khẽ thở dài, hần phải dập tắt sự đắc ý của Ngụy Bính Dần, phải làm cho niệm lực của y không có chỗ phát huy. Nghĩ thế, Tần Phi liền nói: "Trước hết giam hần lại đã. Người trở về Ngụy đảo, một thời gian nữa ta sẽ đi tìm người."

Nhâm Bình Sinh gật đầu, không nhiều lời. Trong lòng lão đầy những suy đoán, Tần Phi hần biết thân phận Ngụy Bính Dần, hai người rất có thể là thân huynh đệ thì làm sao có thể hạ sát thủ đây? Lần này Tần Phi bắt y, chỉ sợ rằng sau đó cũng phải tìm cơ mà thả hần ra thôi. Đơn giản là diễn kịch hù dọa Ngụy Bính Dần mà thôi.

Tần Phi liếc Ngụy Bính Dần một cái, hần thật sự không biết thân phận thực của Ngụy Bính Dần. Trước hết giam y lại là một phương pháp xử lý tương đối thỏa đáng! Ít nhất, có thể tới tìm Tôn Hạc để kiểm tra xem thế nào.

Sau khi Ngụy Bính Dần bị bắt, y liền không nói một lời cứ như là đã bất tỉnh. Tần Phi một tay xách Ngụy Bính Dần, sải bước hướng tới phân sở An Châu.

Chân trước mới vừa bước vào cửa lớn của An Châu phân thự, Tần Phi liền ném Ngụy Bính Dần xuống đất bảo đảm mật thám: "Giải đến bí lao, canh phòng nghiêm ngặt."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên hậu viện có tiếng thét kinh hãi, theo sau đó là một tiếng hét thảm.

Thần sắc Tần Phi biến đổi, hần dẫn theo lính gác cửa quát lên: "Kẻ nào dám tới Sát Sự Thính làm loạn?"

Q.3 - Chương 247: Tần đại thiện nhân

Q.3 - Chương 247: Tần đại thiện nhân

Đáp án đã hiện rõ ngay trước mặt Tần Phi. Ai nhìn vào cũng thấy thật thê thảm không nỡ nhìn tiếp. Trong nội viện nha môn Sát Sự Thính đang diễn ra một màn giết mình. Thế tử Yến Vương, cao cao tại thượng đang đau đớn lăn lộn trên mặt đất, phía dưới chân đầy những vết máu làm người ta kinh sợ.

Bên trong nội viện, ba nữ tử khuôn mặt rất khác nhau. Họ vừa thấy Tần Phi vào thì Tiểu Ngọc lao vào lòng Tần Phi nước mắt lưng tròng, khó sụt sùi, miệng thì thầm bảo hân: "Sở Dương bị ta thiến rồi!".

Bụng Tần Phi cảm thấy run lên, theo bản năng lùi ra xa. Hân cúi xuống nhìn nữ tử nước mắt lưng tròng trong nhưng không thấy vẻ sợ hãi và tức giận của nàng ta, ngược lại còn cảm thấy có gì đặc ý, tự nhiên hân lạnh cả sống lưng.

Chuyện cũng không có gì phức tạp, hiện giờ Tần Phi bận rộn. Bên trong nha môn Sát Sự Thính ai cũng cười nói vui vẻ. Sở Dương tự mình lần mò đến cửa, y lấy cớ muốn gặp Đường Đại Nhi. Nhưng Đại Nhi làm gì có thời gian và lòng dạ mà nói chuyện lâu với y. Nàng nói với y vài câu thì lấy cớ muốn ngủ trưa để tiễn khách. Vấn đề là Sở Dương không chút biết điều, y lại bảo bản thân không thấy ngại ngùng mà muốn đến bếp của Sát Sự Thính để ăn một chút gì đó rồi chờ đến chiều khi Đại Nhi ngủ dậy sẽ tiếp tục nói chuyện tiếp.

Cho nên, Đường Đại Nhi muốn ngủ một mạch đến tối, cho dù có tỉnh dậy cũng không ra khỏi giường. Sở Dương buồn chán, cho dù có kiên nhẫn cũng không thể chịu nổi. Y dạo đông dạo tây muốn tìm Cửu công chúa hàn huyên. Đúng vậy, y muốn đến đó để nàng kia xoa dịu cho ông anh tội nghiệp vì tình.

Trong tiểu viện của Cửu công chúa chỉ có một cô bé, chính là cô bé làm cho Sở Dương tơ tưởng chết đi sống lại, chính là Tiểu Ngọc. Tần Phi

kết luận là Tiểu Ngọc đã vận dụng mị công làm cho Sở Dương thần hồn điên đảo tự cởi quần mình rồi một đao cắt của y.

Tiểu Ngọc không phải là một cô nương đơn giản, nàng tính toán thời cơ rất chuẩn. Nàng lựa vừa lúc Cửu công chúa cũng vừa vận quay lại phòng thì Sở Dương cởi xong quần. Tiếng người kinh hô là tiếng của Cửu công chúa, sau đó Tiểu Ngọc Nhi vung đao xuống.

"Cứu đã, đi gọi đại phu." Tần Phi ra lệnh ngắn gọn. Đám mật thám Sát Sự Thính đang trợn mắt há mồm lập tức tỉnh táo lại, chúng cuống cuồng chạy tới dỡ một cánh cửa ra, đặt Sở Dương lên đó rồi vơ lấy quần che thân dưới cho hẩn rồi đưa ra.

"Đi vào đây cùng ta!" Tần Phi nắm lấy Tiểu Ngọc Nhi đang khóc lóc kéo vào trong phòng.

Đóng cửa phòng lại, Tần Phi nghiêm sắc mặt hỏi: "Ai bảo người làm thế?"

Nữ nhân đúng là có thiên phú gọi nước mắt tới ngay, đuổi nước mắt đi luôn. Tiểu Ngọc Nhi nước mắt vẫn còn rưng rưng tên mặt mà nụ cười cũng có thể nở ra: "Tần Phi, nói thế nào thì người cũng là nam nhân của ta. Việc ta làm cũng là vì người cả thôi. Có lẽ người không cảm thấy chứ ai cũng thấy rất rõ con người người có một cái hồng là tâm không đủ độc."

"Một người đàn ông khi không làm thì thôi cứ đã làm là phải gòn gàng, cùng tận." Tiểu Ngọc Nhi khẽ cười bảo: "Ở cửa thành cho tên Sở Dương mấy bạt tai, gán cho hẩn mấy tội cũng chưa thể làm Yến Vương tạo phản sớm được. Nhưng một đao của ta chắc chắn làm Yến Vương đứng ngồi không yên."

Giết tuyệt tức là khi tiêu diệt cả nhà người ngay cả gà chó cũng không lưu lại.

Tần Phi nhú chặt mày, nộ khí dâng lên: "Đừng có xen vào chuyện của ta."

"Chuyện của triều đình ta không hiểu. Nhưng với ta đánh giặc chẳng khác gì nhiều người đánh nhau, triều đình chính là hàng xóm kéo bè kết phái hục hặc nhau thôi. Người muốn hàng xóm động thủ mà chỉ

đứng cửa chửi mấy tiếng mà gặp phải người bình tĩnh thì đến bao giờ mới động thủ. Nếu người cho nhà hấn một mồi lửa chắc hẳn không thể không động thủ." Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên nói: "Hơn nữa lần này người bị hại là ta."

"Nếu như năm xưa người giết chết Sở Dương ở giữa chợ thì Yên vương đã đứng ngồi không yên từ lâu."

Tần Phi nhún vai: "Ai bảo người ta không muốn giết? Do Bàn Chân xuất thủ ngăn cản ta lại!"

Tiểu Ngọc Nhi lập tức lè lưỡi, bộ dáng ngây thơ như thế không ai tưởng vừa rồi còn là người đàn bà chua ngoa biết biến người khác thành hoạn quan.

Cái tên Bàn Chân trong lòng nhiều người đã như thần như thánh! Cái tiếng thiên tài, cái danh bất bại. Nếu như không phải lão liên thủ với Dịch Tổng đốc đối phó Thủy Tình Không, lão công khai thừa nhận một đấu một không bắt được Thủy Tình Không thì danh tiếng còn bay cao nữa.

Nếu Bàn đại sư đã xen vào thì tiểu Ngọc Nhi sáng khoái nhận sai lầm: "Được rồi, ta thừa nhận người cũng là người có cái "tuyệt". Nhưng bây giờ ta đã thiện hấn rồi, theo người ta nên làm gì bây giờ?"

May cho nàng, Tần Phi là gã không có làm việc cứng nhắc theo luật pháp bao giờ.

Đang nghĩ ngợi làm sao để tiểu Ngọc Nhi hoàn toàn không chịu một tội danh nào thì Chu Lễ Uyên ba chân bốn cẳng chạy tới, y vừa gõ cửa vừa thở hổn hển nói với Tần Phi: "Lôi thôi to với thế tử rồi."

"Làm sao?" Tần Phi vội vàng hỏi.

"Đại phu bảo, vết đao cắt quá sâu không giống như thái giám thông thường thiện người khác. Bây giờ chỉ có thể cầm máu bởi vì vết cắt gọn gàng quá không làm gì được nữa..." Chu Lễ Uyên dừng lại rồi nói tiếp: "Đại phu bảo, sợ là tính mạng có chuyện."

Tần Phi nhướng mắt lên nhìn thì thấy con dao trên mặt đất vẫn còn rướm máu tươi, có một mẩu thịt lăn lóc ở giữa sân, hiển nhiên cái này là chỗ thịt vừa cắt trên người Sở Dương. Kiểu cắt này so với thái giám

thiến người thì độc hơn nhiều. Đương nhiên, dao này không được khử trùng, khi nàng ta dùng dao thì trên đao có lẽ còn có một ít bột nước. Cái này có thể làm vết thương chuyển biến xấu.

"Nói tiếp đi." Tần Phi nhỏ giọng hỏi tiếp.

Chu Lễ Uyên thở dài: "Ý của đại phu rất rõ, lão không dám chữa. Đó là một vị thể tử Vương gia, nếu chữa trị không tốt rất có thể sẽ phải bay đầu. Lão còn muốn giữ đầu lại ăn cơm thêm vài năm nữa."

Tần Phi gật đầu: "Vậy người ra nói cho lão biết, nếu không chịu chữa trị ngay thì tối nay khỏi cần ăn cơm nữa."

"Thật ra thì..." cly đứng nghiêm, dù sao đã được Sát Sự Thính huấn luyện đến năm sáu năm, y hô lớn: "Tổng trấn đại nhân muốn chữa trị thật sao?"

Tần Phi mỉm cười nhìn Chu Lễ Uyên, quả nhiên là người Sát Sự Thính, chuyện này đúng là ở Sát Sự Thính không có ai là người thực thà chân chất cả.

"Người có ý kiến gì không?" Tần Phi không quá để tâm mà vuốt vuốt móng tay.

Chu Lễ Uyên thì thầm: "Ty chức cho là phải mượn cơ hội này giết hẳn. Sau đó, Tổng trấn đại nhân đưa chúng ta hỏa tốc về Đông Đô báo cáo... Chỉ cần trở về thì không ai có thể bắt chúng ta được."

Tần Phi cười cười vỗ vào bả vai Chu Lễ Uyên: "Bây giờ ta mới phát hiện ra thì ra chỉ có ta là Tần đại thiện nhân."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 248: Nhất kiếm đoạn ân cừ

Q.3 - Chương 248: Nhất kiếm đoạn ân cừ

Nếu như đứng ở góc độ của tiểu Ngọc Nhi và cly thì giết chết Sở Dương căn bản không phải là chuyện mà đơn giản chỉ là bức bách Yến vương tạo phản mà thôi! Nhưng ở góc độ Tần Phi thì chuyện này không phải là chuyện đơn giản. Hiện giờ dù gì Yến Vương vẫn chưa tạo phản, Sở

Dương vẫn là thế tử vương gia. Theo luật nước Sở, nếu Vương thế tử có ý đồ với một thị nữ vượt quá lễ giáo thì chưa phải là vấn đề. Thị nữ căn bản không có quyền phản kháng, cho dù là tự vệ cũng không được. Vấn đề thực sự rất phức tạp, nếu hành động của Sở Dương được giới quý tộc coi là chuyện nhỏ nhặt thì hành động của tiểu Ngọc Nhi chính là trọng tội, tội thiên Vương thế tử. Trường hợp này trừ phi bảo tiểu Ngọc Nhi cao chạy xa bay, nếu không thì không có cách nào thích hợp để giải quyết tội danh của nàng.

Nếu như Sở Dương bị chết thì tình huống lại càng khó khăn, Yên vương có thể mượn chuyện nhi tử bị chết mà gây hấn, triều đình cũng không thể bảo là bởi vì con người chết mà ta chuẩn bị đánh người được?

Trong lòng vẫn mông lung với những suy nghĩ, Tần Phi đến đứng trước mặt Sở Dương. Gã đau đến toát mồ hôi nhưng vẫn còn giữ được ý thức. Máu tươi đã tạm ngừng chảy nhưng đại phu không dám làm bước khám chữa bệnh kế tiếp. Thậm chí người đại phu trông rất trung thực cả đời chưa bước chân ra khỏi An Châu đã có ý định mang theo gia đình trốn đi. Chữa bệnh cho Vương tử có phải là dễ mà sống được đây?

Bọn thị vệ của Sở Dương đang đứng ngoài cửa không ai dám xuất hiện trước mặt hần cả. Tần Phi dùng thân pháp quý mị tiến vào bên trong để không ai phát giác ra, người duy nhất có khả năng nhìn thấy Tần Phi là đại phu thì đang vội vàng chuẩn bị đồ tế nhuyễn để bỏ trốn. Lão đang vội vã thì thấy mắt hoa lên, còn chưa kịp hiểu có chuyện gì thì đã ngã xuống.

Tần Phi lẳng lặng đứng cạnh Sở Dương. Hần thương hại nhìn gã Vương tử xui xẻo này. Gã có phụ thân lòng đầy dã tâm nhưng bá phụ hần còn có bản lãnh và dã tâm lớn hơn rất nhiều. Gã yêu thích cô nương như cô nương đó từ bé đến lớn không ưa gã tí nào. Gã có đầy hoài bão muốn giúp đỡ chia sẻ với phụ thân để một ngày kia phụ thân leo được lên ngôi báu, gã sẽ là người thừa kế đế quốc tương lai ...

Ai hồi trẻ cũng có rất nhiều ước mơ, Sở Dương cũng không phải là ngoại lệ. Nhưng lúc này gã đã mất đi dấu hiệu đàn ông lại thành một người đáng thương hại mất rồi.

Sở Dương mặc dù đau sắp ngất nhưng gã biết tiếng kêu của mình chưa kịp lên môi có lẽ đã bị Tần Phi bóp chặt ở cổ họng. Gã chỉ thều thào đứt quãng hỏi: "Người tới giết ta sao?"

"Không sai" Tần Phi gật đầu.

"Giết ta thì thế cục phía bắc sẽ loạn hoàn toàn." Mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán Sở Dương lăn xuống, ánh mắt dường như có vẻ hoang mang nhìn Tần Phi. Gã kiêu ngạo với huyết thống hoàng tộc nên không muốn đau khổ cầu xin đổi phượng chừa ình một con đường sống, gã chỉ nói cho hắn biết cái chết của gã sẽ gây ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Tần Phi gật đầu một cái thông thả đáp lại: "Trên đường đi ta đã suy nghĩ vấn đề này, Lúc đầu ta cũng cảm thấy nhức đầu lắm nhưng sau lại đã đại triệt đại ngộ rồi."

"Giang sơn này không phải của ta, dù cho Yến Vương mang quân Bắc cương hay cả phương bắc biến thành một nồi thịt xáo thì cũng chẳng liên quan gì tới ta. Bệ hạ với mấy vị đại thần mới là người nhức đầu. Ta chỉ là một viên Tổng trấn hàm ngũ phẩm thì cần gì phải suy nghĩ nhiều thế cục phương Bắc, bang giao Ngô Sở. Ta mà nghĩ nhiều thế chẳng phải là sẽ phát điên mất sao? Chẳng phải là Hoàng đế không vội mà thái giám nhanh nhẩu à. Đại sự của giang sơn xã tắc thì cứ để những vị sang giàu quan tâm đi. Ta làm gì cũng là để ân cừu cho thật hả thôi!"

"Vậy thì hai ta cũng làm gì mà thù hận sâu ..." Sở Dương trở nên mềm mỏng. Như lời của Tần Phi thì gã cảm thấy có chuyện rồi. Gã nam nhân này căn bản chẳng coi ai vào đâu, chẳng úy kỵ thế lực nào. Nếu nói chuyện triều đình, nói chuyện thanh cao thì chẳng bằng lẫn vào người Phố chợ uống rượu tán dóc. Bởi thế nên khi thái tử muốn mượn hơi hắn thì như dấm phải đồng phân, mà Đoan Vương cư xử với hắn như bằng hữu thì lại tự nhiên có một đồng minh cực kỳ hữu ích.

Tần Phi nói không sai, giang sơn không phải của riêng ta, tại sao ta phải vì người khác mà lo lắng vậy? Nhưng đây là bạn của ta, đụng vào hẳn chính là coi rẻ ta. Đạo lý rất đơn giản nhưng rất thực dụng.

"Xoẹt!" Đoạn Ca xuất thủ, ánh sáng bạc bắn ra, kiếm mang mạnh mẽ sắc bén nhanh như chớp cắt đứt cổ họng Sở Dương.

"Ta cho người toàn thân trở về Bắc cương." Tần Phi thu Đoạn Ca lại thản nhiên nói.

...

Sở Dương chết chẳng khác gì ném một tảng đá khổng lồ vào nhà xí, việc này sẽ kích động vô số biến cố.

Bắc cương đệ nhất trấn, đệ tứ trấn, đệ bát trấn sau hai ngày nữa sẽ nhận được tin tức, thế nào chúng cũng bất ngờ cùng làm phản, giam quan lại địa phương, phong tỏa kho lương, tước vũ khí toàn bộ lực lượng không phải là quân Bắc cương rồi sẽ sung vào nhóm lao dịch. Đệ nhị trấn và đệ lục trấn sẽ chia hai đường thẳng tiến An Đông, mục tiêu trực chỉ An Châu.

Cùng lúc đó, Yến Vương tự mình viết một phong gia thư chứ không phải tấu chương gửi đến Sở đế ở Đông Đô. Trong đó sẽ nói một cách đơn giản là nhi tử của ta cũng là chất nhi của người. Nó đã chết, những tướng lĩnh có quan hệ tốt với nó rất tức giận nên bất ngờ làm phản. Chuyện này không liên quan đến ta. Ta là Yến vương là dòng dõi hoàng tộc, là lãnh đạo Bắc cương, cũng là đệ đệ của người. Ta ủng hộ người phái quân tiêu trừ bọn phản loạn. Nhưng mà gần như tất cả bộ hạ của ta đều bất ngờ làm phản nên ta không có cách nào đối phó với bọn chúng. Nếu như người không có nhiều việc khẩn cấp, có thể phái ra du binh tán dừng thì người mau dẹp bọn chúng đi.

Mặc dù Yến Vương không ban bố lệnh truy sát giống như giang hồ thường hay làm nhưng ai ở Bắc cương cũng đều biết có một giải thưởng cực lớn đủ làm người ta động tâm là ai lấy được đầu Tần Phi thưởng mười vạn lượng hoàng kim.

Bởi thế bây giờ ngay những tên tiểu lưu manh hạ đẳng nhất cũng thủ sẵn trong túi một viên gạch lớn. Nhỡ đâu trời thương, vạn nhất những

vị cao thủ vì giải thưởng đuổi giết Tần trấn đốc làm hấn bị thương đầy mình gặp phải đường cùng chỉ còn một hơi thở thì có phải tương cho cục gạch là có thể một bước lên tiên không.

Bọn côn đồ cũng rõ mình không thể có bản lĩnh để tìm Tần Phi của Sát Sự Thỉnh, nhưng cứ chuẩn bị mỗi người cục gạch. Biết đâu ...

Triều đình không có loan báo tin tức - Yến Vương giương cờ tạo phản, mà chỉ bảo là đám thuộc hạ liên kết với nhau tạo binh biến. Triều đình xuất binh chỉ có thể lấy cớ là đánh binh sĩ tạo phản mà không thể nào thảo phạt Yến Vương. Nhưng dù không đánh thì những binh sĩ làm phản kia cũng đã không chế hoàn toàn Bắc Cương. Hơn nữa còn binh lực của hai trấn đi bắt Tần Phi báo thù cho thế tử cũng chuẩn bị nuốt nốt An Đông.

An Đông nguy rồi! Tần Phi nguy rồi!

"Hấn chẳng có gì nguy cả!" Sở đế thờ ơ bảo:" Tiểu tử kia đã chọc ra phiền toái hấn đã nghĩ ra đường lui. Đừng nói là binh mã có hai trấn, kể cả động viên toàn thể quân Bắc cương hay đại quân triều đình phối hợp với Yến Vương cũng không làm gì được nó."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 249: Hải đối không

Q.3 - Chương 249: Hải đối không

Quân đóng giữ tại An Đông vốn không nhiều bởi vì phía Đông Bắc đã có quân đội Bắc Cương áp chế. Binh sĩ Bắc cương rất đông nên triều đình không bố trí lực lượng nhiều ở đây làm gì bởi vì dù có tăng cường cho An Đông bao nhiêu binh mã cũng không thể chống nổi quân Bắc cương. Thế nên thay vì đặt binh lực ở nơi không có gì hiểm yếu như ở An Đông chỉ bằng thu binh lực đặt tại nơi có thể không chế và phòng ngừa quân Bắc cương Nam hạ.

Binh mã hai trấn thế như chẻ tre tiến vào An Đông, thực ra cũng không thể nói được là thế như chẻ tre vì khi bọn chúng đến thì thành

đã gần như trống trơn. Trong thành chỉ còn lại dân chúng không hiểu chuyện gì còn quan phủ và quân đồn trú đều chạy trước từ lâu, trước khi đi họ không quên đốt sạch những gì trong kho tàng, kho lương thực không đem đi theo được.

Dù Yến Vương chưa dựng cờ tạo phản nhưng ai cũng hiểu thế cục thế là coi như tuyên chiến rồi.

Sở dĩ đoán không sai, binh mã hai trấn cũng vô dụng với Tần Phi. Bởi vì hần đã leo lên hạm đội của Nhâm Bình Sinh, trên mặt biển Nhâm Bình Sinh nhận là đệ nhị thì ai dám nhận là đệ nhất. Thiết kỵ Bắc cương dám lên thuyền thì Nhâm Bình Sinh có ngàn biện pháp cho bọn chúng vào bụng cá. Có lẽ cũng không cần Nhâm Bình Sinh động thủ mà những gã phương bắc này có thể chịu được sóng biển hay không đã không thể nói trước được rồi. Có lẽ chỉ cần một cơn sóng trời tới cũng làm ấy trăm người ôm mép thuyền nôn thốc nôn tháo.

Tốc độ quân Bắc cương rất nhanh, sau khi nhận được tin khẩn cấp là sd bỏ mình thì lập tức có ba nghìn kỵ binh tiền trạm lao thẳng đến An Châu. Bọn chúng mang theo lương khô đủ cho bảy ngày với quân lệnh là trước khi Tần Phi đào tẩu phải tóm hết được quan lại An Châu. Những đội quân xong việc sẽ thừa thế gió thổi mà khống chế toàn bộ tỉnh An Đông.

Phải mất thời gian bảy ngày, Tần Phi mới có thể chuyển hồ sơ và tài vật của phân sở, sắp xếp cho quan binh thủ hạ an toàn được, lại còn một số người đi theo thái tử không thể không đưa đi cùng. Nếu như không lường trước được khi quân đội tiên tiêu ập đến mà Tần Phi còn chưa đi thì đúng là khôi nói. Khi đội tiên phong đến An Châu thì nơi đây đã biến thành cái thành rỗng ròi. Tướng lĩnh chỉ huy hoả tốc chạy tới La Quang thì khi đến bờ biển vừa kịp nhìn thấy Tần Phi đứng phơi nắng ở đầu thuyền. Việc này làm bọn chúng hết sức tiu nghỉu.

tiểu Ngọc Nhi đứng bên cạnh Tần Phi, miệng nở nụ cười như tắm gió xuân. Bỗng nhiên khuôn mặt thiếu nữ này chợt lạnh lẽo, nụ cười đã biến đi đâu mất.

Đội quân tiên phong của Bắc cương rồi rít tản ra thì thấy hơn mười người đẩy một sàng nỗ công thành. Chiếc nỗ này được đỡ từ trên tường thành La Quang xuống. Mũi tên của nó là cái trường mâu dài cỡ một trượng, đường kính cỡ khoảng cái bát ăn cơm.

Nhâm Bình Sinh cau mày nói: "Dùng sàng nỗ đánh chiến hạm hả? Có phải bọn nó điên quá rồi hay không?"

"Không điên đâu!" Tần Phi không nói lời thứ hai liền vọt vào khoang thuyền, lúc đi ra thì tay cầm một cái trường cung, bên hông có treo một túi tên lớn.

Sàng nỗ khổng lồ đã được căng lên, một người trong đám binh sĩ Bắc cương quát lớn: "Phóng!"

Vô số bánh răng chuyển động kéo theo nhau, máy móc đưa đến một lực cực kỳ to lớn không tưởng nổi làm cái trường mâu dài hơn một trượng phóng ra tựa tia chớp.

Trong khoảnh khắc cự tiễn rời sàng nỗ, người ra hiệu lệnh hợp hai tay lại ôm lấy cự tiễn. Thân hình nhất thời bay thẳng đến soái hạm Đại tướng quân vô địch.

Cả hạm đội đều lên tiếng kinh hô, rất nhiều người đến giờ mới thấy tận mắt hành động của cao thủ, họ có thể lợi dụng sàng nỗ, cứng rắn ôm cự tiễn để bay lên chiến hạm. Điểm quan trọng là người bay đến kia không phải là tên ngu ngốc đần độn, y thế nào cũng rõ là trên chiến hạm có vài trăm người. Khi y vừa chạm chân xuống boong tàu thì chờ y chỉ có đao quang kiếm ảnh. Trừ phi y tin rằng có thể giết hết tất cả mọi người trên thuyền.

Hai mắt Tần Phi nhắm nghiền, cự tiễn xé gió rít lên. Chỉ chốc lát đã bay đến điểm cao nhất. Trong ý hải, linh quang hiện ra, ý hải với tốc độ cực nhanh đã xác định được tia sáng như lưu tinh kia. Các ngón tay hần kéo dây cung bắn lên trên không, chân khí toàn thân được rót vào một kích cực đại này, mũi tên bay thẳng tắp đối đầu với cự tiễn.

Lần này, đến phiên quân Bắc cương trên bờ biển kinh hô, lấy mũi tên đối đầu với cự tiễn, lấy chân khí chọi lại sàng nỗ. Tên Tần Phi này từ lúc nào trở nên lợi hại thế? Chỉ có cao thủ cấp tông sư mới có thể lấy

sức mạnh của mình đối kháng với sàng nỗ mới không thua được. Phải biết rằng khi Tần Phi ở trên đường vì bảo hộ Đại Nhi phải đánh một trận thì mới bước vào cảnh giới thiên tiên, lúc này hần phải nghĩ mọi biện pháp, phải vận hết khí lực đến mức không còn sức mà bú mẹ cũng chỉ miễn cưỡng chống lại cái sàng nỗ còn chưa cường đại như cái này. Khi đó nếu sàng nỗ có thể tăng lực xoắn hoặc tăng sức mạnh lên một chút nữa thì hần phải chết ngay tại chỗ.

Vậy mà bây giờ hần lại có thể dùng cung tên đối kháng với nỗ không chút sợ hãi.

Mũi tên đụng vào cự tiễn phát ra ánh lửa chói mắt toả bốn bề. Dù là người ở trên cự tiễn hay là quan binh trên bờ biển cũng không rõ dụng ý của phát tên này, chẳng lẽ tổng trấn muốn dùng mũi tên bắt thùng cự tiễn sao? Thế chẳng phải là đáng cười chê lắm sao?

Tần Phi muốn trì hoãn chốc lát mà thôi. Hần thò tay vào ống tên lấy ra ba mũi tên rồi nhanh chóng kéo dây cung. Trong khoảnh khắc cung như trăng đầy tháng.

Ba mũi tên xạ vào không trung. Một mũi tên nhằm vào đầu tên kia, một mũi nhằm vào bụng dưới, mũi cuối cùng bắn giữa người.

Mũi tên sắc bén ản chứa chân khí cường đại, tiếng kêu chói tai tựa xé rách không khí. Hải âu hoảng sợ bay tán loạn, cá dưới biển nhảy lên xem có chuyện gì làm bắn tứ tung những giọt nước.

Người trên cự tiễn thân thủ cao đến bậc nào? Chưởng lực y bắn ra một mũi tên hoá thành tro bay. Mũi tên nhằm vào bụng dưới gần đến nơi thì như khựng lại, nó bị cạnh bàn tay chém thành hai đoạn. Tiếc rằng y ở trên không nên không thể làm động tác tiêu sái tự nhiên. Đầu mũi tên kia không bắn về phía y nên ý cũng chẳng quan tâm nữa.

Đầu mũi tên bị bắn đến thân mâu, làm thân mâu bị gãy thành hai đoạn.

Thân mâu chợt gãy lìa nên không thể bay tiếp về phía trước nữa mà rơi xuống dưới biển. Lúc này nó chỉ cách chiến hạn một đoạn ngắn nữa thôi.

Người kia tài cao gan lớn, lấy tay bắt nửa đoạn mâu, vừa phát lực ra đã gãy thành vài đoạn rồi ném xuống biển. Y đợi ấy cột nước bắn lên thì thân hình mới rơi xuống. Mũi chân đứng trên thân mâu, cả thân hình lướt nhẹ khuôn mặt ngạo nghễ khiêu khích nhìn về phía Tần Phi. Hai mắt Tần Phi vẫn nhắm nghiền, lại thò tay rút ra bốn mũi tên dài nữa!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 250: Dài có sở đoản, ngắn có sở trường.

Q.3 - Chương 250: Dài có sở đoản, ngắn có sở trường.

Không gì cơ thể mô tả được sự rung động tận trong lòng của mọi người, phần lớn mọi người sống nửa đời rồi nhưng mới chỉ xem được cao thủ cấp Tiên Thiên chiến đấu. Bây giờ trước mắt có một người sống sờ sờ lướt sóng đến, nửa đoạn mâu dưới chân y cứ như tấm ván lướt gió vượt sóng chạy băng băng đến gần chiến hạm.

Hai mắt tp vẫn không mở ra mà chỉ dựa vào ý hải khoá chặt người nọ lại. Đột nhiên, tp mở to hai mắt, bốn phát tiễn liên châu bắn ra, dường như chẳng phân biệt trước sau trên dưới đoạn tuyệt tất cả đường lui. Ngay sau đó thần tốc rút ra một mũi tên, ngưng thần giương cung ngắm thẳng đến trái tim.

Dường như trước mắt mọi người xuất hiện ảo giác, người nọ triển khai thân hình vạn vẹo nghiêng ngả những động tác cực kỳ lạ lùng mà con người không thể làm được, thế mà tránh được hết năm tiễn của tp, nhất thời người trên thuyền đồng loạt kinh hô.

"Chuẩn bị pháo hạm!" tp lạnh lùng ra lệnh.

Nhâm Đạo đứng ở phía sau tp chưa hiểu chuyện gì nên buột miệng hỏi: "Để hấn lên thuyền, tất cả chúng ta cùng tiến lên chả lẽ không đánh lại một mình hấn sao?"

"Đây là cái tay cao thủ gỏi nhất của yv, Lưu Nhâm Trọng!" tp bỏ Thiên Mục thần cung xuống. Tu vi của lnt quá cao, cung tên cũng vô

dung với y. Bàn tay hần mò tới đc, lúc cần thiết chỉ có thể dùng đồ vật không thể lộ ra này để đối phó với Int.

"Int hả?" Nhâm Đạo ở trên hải đảo từ nhỏ nên với nhân vật nổi danh này cũng chỉ nghe thấy hơi quen quen.

nbs lạnh lùng liếc nhĩ tử một cái: "Nếu như Int lên thuyền mà không có gì bất ngờ thì đúng là những người trên thuyền bị giết hết còn chưa đã tay hần."

Từ bên mạn thuyền có mấy ô cửa mở ra, các khẩu pháo được đẩy tới. Hoả pháo ở sáu cửa thò ra đen nhánh, tất cả nhằm vào Int. Binh sĩ vội vã nhét hoả dược và chuẩn bị châm ngòi.

nbs nheo mắt lại, lão ngược mắt lên nhìn trời để phán đoán phương hướng tránh né của Int, tính toán khoảng bao phủ của đạn pháo rồi đích thân chỉnh góc độ của đại pháo. Cây đánh lửa được chà sát, tức thì ngọn lửa màu lam bốc lên. Ngọn lửa được đưa đến chỗ ngòi nổ. Tất cả ngừng thở, nhìn người nọ đang chạy trên biển thật căng thẳng.

Chỉ còn cách chiến hạm chỉ vài chục trượng, Int đương nhiên cũng nhìn thấy mấy khẩu hoả pháo. Y ở trên mặt biển, muốn lui cũng không lui được, đang định quán chú chân khí xuống dưới chân để phát lực, định bằng mấy chục năm khổ tu trước khi đạn pháo oanh kích nhảy ra khỏi phạm vi xạ trình.

Rầm, rầm, rầm!

Sáu khẩu hoả pháo bộc phát uy lực, chiến hạm lớn vậy mà cũng bị lực nổ chấn rung mạnh mẽ. Một chùm lửa và khói bao phủ mặt biển, nhất nhiều mảnh sắt viên bi thép không chui vào biển mà bắn tung toé khắp nơi.

Chiến hạm đã kéo căng buồm từ lâu, nhanh chóng dong buồm theo phía Nam. tp cảnh giác nhìn chăm chú trên mặt biển. Khi chiến hạm chạy chừng mười trượng thì trên mặt biển bỗng nổi lên một người, thân hình của y lênh phênh trong nước biển, y cứ buông thả để thân thể như nước chảy bèo trôi không dám vọng động.

"Không nổ chết hần thật là đáng tiếc". tp thở dài, nếu hần vào trường hợp thế cũng sẽ làm giống như Int, khi đạn pháo oanh kích sẽ hít sâu

một hơi lặn thật sâu. Lặn ít nhất cũng phải mười thước mới có thể đảm bảo an toàn.

nbs bỗng nhiên cười rộ:" Đường đường là cao thủ cấp Tông sư đỉnh phong, nghe bảo thiếu chút nữa thì có thể sánh vai với những nhân vật như Bàng Chân thế mà chẳng khác vệt lên cặn thế này."

"Dài có sở đoản, ngắn có sở trường. Không nên coi thường hử. Hử độc tôn Bắc cương đã hai mươi năm, cái danh không phải là hảo huyền đâu." tp nhật Thiên mục thần cung trên mặt đất lên rồi xoay người bỏ vào khoang thuyền.

Trong khoang thuyền có một gian phòng nhỏ, tp cúi đầu bước vào trong đó.

Trong phòng ánh sáng lờ mờ, chỉ có một ô cửa sổ nho nhỏ đón ánh sáng mặt trời. Thái tử ngơ ngác ngồi bên cửa sổ, mắt nhìn ra xa xa. Cả trời đất là một màu xanh thăm thẳm, có lẽ hiện giờ tâm tình của y cũng màu xanh màu da trời vậy.

"Người đáng ra không nên đưa ta ra khỏi An Đông." Thái tử không ngoái lại cũng biết tp đã đến, y bình tĩnh bảo:" Thân là con cháu hoàng gia, là Đông cung thái tử. Đáng ra ta nên ở lại An Đông cùng nghịch tặc đánh một trận. Mặc dù phải chết thì ít ra ta vẫn còn là thái tử, có thể được an táng ở lăng mộ hoàng gia. Người đưa ta về, bên ngoài thì tưởng là bảo vệ tính mạng của ta nhưng thực ra thì vì cái ghế kia chuyện gì cũng có thể xảy ra? Ta biết rõ khi trở về ngôi vị thái tử khó mà giữ được. Thái tử bị phế thì địa vị không bằng thái giám được sủng ái. Những môn khách Đông cung ngày trước sẽ lại chạy sang chỗ khác cao sang hơn. Đến lúc đó dù là Đoan Vương hay Tề Vương đắc thế cũng có thể bóp chết ta đơn giản như bóp chết một con kiến."

"Ta mang người đi khỏi An Đông không phải bởi vì người là thái tử." tp lấy từ trong ngực ra một phong thư bảo:"Linh Nhi phái người đưa tin cho ta bảo dù có thế nào thì người cũng là biểu ca của nàng. Nàng dặn ta khi An Đông có biến nhất định phải đưa người về."

Thái tử cười khở một tiếng, mắt đăm đăm nhìn biển mênh mông:" Đường đường là thái tử lại phải nhờ biểu muội bảo toàn cho sao?"

tp sờ trong ngực, thật ra thì trong ngực của hắn còn có một phong thư khác. Phong thư này lời lẽ vô cùng inh, dẫn kinh dất điên, mười tám cách hiểu muốn hiểu thế nào cũng được, tất cả đều bảo giống thật mà giả, tưởng đúng mà sai. Phong thư này được tự tay Đaoan Vương viết, nói bóng nói gió, cho dù tp có đem cho người khác đọc thì Đaoan Vương có thể chối bỏ hoàn toàn không liên quan đến chuyện chính sự. Nội dung chỉ gồm một câu mà thôi: Thái tử du ngoạn xong, không còn sức sống nữa.

Đaoan Vương có lẽ không biết rằng hắn đọc xong có cảm giác như là yêu cầu bằng hữu. Nhưng tp xem thì lại hiểu theo nghĩa khác! Cuộc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế đúng là quá tàn khốc, không phải người chết thì là ta vong. Cần phải cầu tp kiếm cơ để đưa thái tử chết rồi về là vượt quá tình bằng hữu giữa hai người rồi.

Nếu ta không phải là thuộc hạ của người, không ăn cơm của người thì tại sao phải giúp người giết huynh đệ ruột thịt?

Năm xưa Sở để không yêu cầu Bàng Chân bắt yv có lẽ đây là chỗ inh của Sở đế.

"Mặc dù hoàng hậu có quan hệ không tốt đối với Quân gia, nhưng dù sao nàng cũng là người của Quân gia, người xảy ra chuyện sẽ dính dáng đến nàng, người Quân gia sẽ không ngồi yên mà phớt lờ được." tp thản nhiên nói: "Quân gia là một vọng tộc của nước Sở, nếu muốn bảo hộ đặc biệt ột cá nhân nào thì không có chuyện gì đâu."

"Người không hiểu phụ hoàng đâu, nếu người muốn mạng của ai thì ai dám che chở cho ta thì người đó phải chết. Đừng nói Quân gia cho dù ba nhà Quân, Lôi, Đường cùng tiến lên cũng sẽ bị giết cả thôi. Từ hồi lập quốc tới nay, chưa có một đế vương nào có danh vọng cao hơn phụ hoàng. Nhất thống Giang Bắc rồi, có cơ hội thống nhất thiên hạ nữa. Chỉ với uy vọng này không người nào ở nước Sở có thể làm chuyện lật trời!" Thái tử cười lạnh: "Nếu như người quyết định đem ngôi vị hoàng đế truyền cho đứa con trai nào thì không cần hắn phải động thủ, phụ hoàng sẽ thay hắn giải quyết sạch sẽ những đối thủ còn lại, người không muốn tái xuất hiện một yv nữa."

"Có ngoại lệ gì không?" tp hỏi

"Có! Tuy nhiên cũng có thể bảo là không có!" Thái tử cười bảo: "Hiện tại ta không chết, về đến Đông Đô ta nhất định phải nghĩ cách để tiếp tục sống."

Tô Tụng gián lập Khiết Đan Vương (Tô Tụng can lập Khế Đan Vương) Thời Tống Triết Tông, có lần Nguyên soái biên thủy cử Chung Phác (1) về kinh tấu với vua rằng:” Theo báo cáo của gián điệp, vua Khế Đan là A Li Cốt(2) đã chết, bá tánh không biết ai sẽ kế vị, đại thần Khế Đan Triệu Thuần Trung, là con người trung thực nghiêm khắc, có thể cho chiêu hàng, hạ thần định đưa vài ngàn quân sang bên đó, phò Triệu thuần Trung lên làm vua Khế Đan.” Đa số đại thần trong triều tán thành ý kiến đó, chỉ có Hữu Phá xạ kiêm Trung thư môn hạ thị lang Tô Tụng có ý kiến ngược lại, ông tấu rằng:”Trong khi còn chưa rõ đầu đuôi câu chuyện, đã vội vàng đưa quân sang bên kia, để lập vua cho nước khác. Nhỡ phía Khế Đan không chịu, chẳng phải tổn hại đến uy tín của triều đình sao? Thà quan sát kỹ tình thế, chờ ọi chuyện rõ ràng hơn, mới đưa ra biện pháp xử lý vẫn chưa muộn”. Vua đã nghe lời đề nghị của ông, không bao lâu thì phát hiện A Li Cốt vẫn khỏe mạnh.

Chú giải:

Chung Phác: người Lạc Dương, là cháu của danh tướng Chung Thế Hoàn, con của Phụng Châu Đoàn huyện Chung Ngạc, nối chức cha làm tri phủ Hà Châu.

A Li Cốt: tức Liên Thiên Tác Đế Da Luật Diên Hy, trị vì năm 1101-1125. A Li Cốt là một tên dịch âm khác.

Lời bình:

Giữa hai nước nên có quan hệ hữu nghị với nhau, nhất là nước lân cận, cần phải tương trợ lẫn nhau, chỉ trong không khí yên ổn, hòa bình như vậy, các nước mới mong được phát triển.

Khi vua nước bạn qua đời, nước láng giềng cần phái sứ thần đến phúng điếu và gửi thư chia buồn, mới thể hiện thâm tình hữu nghị, đâu có thể thừa cơ mang quan để đô hộ nước bạn? Làm như vậy chẳng

khác gì hành vi xâm lược của chủ nghĩa bá quyền, thực dân ngày nay? Càng lỗ bịch hơn vì tình báo sai, vua nước bạn vẫn sống khỏe mạnh, nếu thực sự đưa quân sang thì sự việc sẽ ra sao? Hậu quả ra sao? Còn chi uy tín của một nước lớn? Cho nên, lời khuyên can của thị Lang Tô Tụng thật sáng suốt.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 251: Mục tiêu.

Q.3 - Chương 251: Mục tiêu.

Trên biển mênh mông, thuyền đội rẽ sóng vượt gió chạy băng băng về hướng Đông Đô. Tướng lĩnh các lộ tranh nhau tâu bày yêu cầu xuất binh bình định Bắc cương với Sở đế. Nhưng Sở đế từ tốn làm những ngôn từ phần nộ như chiến thư kia bị áp chế lại. Sở đế chỉ ngồi yên xem Yến Vương nuốt trọn An Đông.

Quân đồn trú An Đông rút lui về phía sau theo nhiều đường nhỏ, Lý Hồ Nô dẫn binh sĩ Lang nha khẩn cấp triệt thoái. Khi binh mã Yến Vương mới vừa đến An Đông thì Lý Hồ Nô đã dẫn binh lui về cách An Châu hai trăm dặm rồi. Hiện giờ toàn An Đông chỉ là một nơi trống rỗng, không có quân đội phòng thủ, không có lương thực, chỉ có dân chúng chạy nạn dẫn theo gia quyến.

Chiến lược của Sở đế rất rõ ràng, mảnh đất An Đông vốn rất cần cỗi, ta muốn tặng cho người. Binh mã của Yến Vương mặc dù tinh nhuệ, lực chiến đấu rất mạnh nhưng khổ nổi nhân số chưa đủ dùng. Mười vạn nhân mã nếu muốn chia ra đóng quân tại tất cả các nơi ở An Đông thì sẽ bị đại quân Sở đế bẻ gãy từng phần. Huống chi, mảnh đất này có còn gì nữa đâu. Vừa muốn lấy vào túi của mình, còn muốn quan tâm đến việc sinh sống của trăm vạn dân chúng thì cái số thâm hụt này Yến Vương không biết móc ở đâu ra bù vào.

Hai huynh đệ dường như đang chơi một ván cờ cực lớn. Sở đế bỏ một góc, Yến Vương lại không dám chiếm cứ cái góc ấy, mục tiêu của y là

tiếng thẳng vào trung tâm ăn luôn con rồng lớn kia cơ.

Tất cả các tướng lĩnh trốn về không một ai bị quở mắng trách phạt, ai chạy nhanh còn được khen ngợi. Đây là chuyện chưa từng có kể từ thời nước Sở lập quốc. Phải biết rằng, nước Sở rất đề cao quân công, nếu ngày trước mà chưa lâm chiến đã lui thế này thì sẽ bị tru di tam tộc.

Các quan viên trong triều không thoải mái như Sở đế, Binh bộ phải điều động tướng lĩnh, tập kết quân đội, bộ Hộ chuẩn bị tiền tài quân lương, bộ Công kiểm tra lại khả năng phòng thủ và xây dựng thêm công sự, bộ Lễ tranh cãi âm ỉ cả ngày. Các quan viên bộ Lễ lại dẫn sách, soi điển cố để lấy lý do hợp lý xuất quân công cáo thiên hạ thì quân đội mới dễ dàng bạt tai Yến Vương. Bộ Hình còn bận rộn hơn, những tù nhân bị giam tới tấp được đặc xá để bổ sung binh lính thiếu hụt. Bởi thế nên đào binh và phạm án các nơi bỗng nhiều lên gấp bội.

Làm người ta bất ngờ là Lại bộ, đây là bộ có quyền lực và trách nhiệm nặng nhất, thế mà lúc này lại thấy thanh nhàn. Công tác của bộ này đơn giản là sắp xếp lại các quan viên từ An Đông trốn về, rồi lại lựa một nhóm quan viên tiếp nhận chức mới sau khi bình định Bắc cương. Quản Tái Đức ngồi trên kiệu nhỏ về nhà, về đến nhà thì đi thẳng đến hậu viện.

Quản Linh Tư đang cười khanh khách với Trần Tiểu Cửu về một vấn đề gì đó. Bỗng thấy gia gia đi vào bèn vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Tiểu Cửu à!" Về mặt Quản Tái Đức hết sức nghiêm túc bảo: "Quanh đây không có ai chứ?"

Trần Tiểu Cửu ngưng thần dò xét một hồi rồi gật đầu xác nhận nhưng ngay sau đó y bước ra bên ngoài phòng. Y biết, lão gia tử nhất định có chuyện cơ mật nói cho Quản Linh Tư, nếu không phải thế thì sẽ không thận trọng như vậy. Ở Quản phủ nhiều năm, Trần Tiểu Cửu không có nhiều cơ hội tự mình trấn cửa cho lão gia tử. Lần này cũng là lần đầu tiên trong vòng năm năm trở lại đây.

Quản Linh Tư bê cái ghế dựa trên hành lang cho gia gia ngồi, nàng nhẹ nhàng hỏi: "Trong triều đã có chuyện ọ?"

"Chuyện ta nói với cháu, cháu nghe và giữ trong lòng, nếu có cơ hội thì bí mật nói với Tần Phi." Quản Tái Đức ngồi xuống nói thì thầm: "Tần Phi làm ra một chuyện bất ngờ, có lẽ mạng sống của nó chưa được xác định rõ ràng."

"Linh Nhi biết rồi ạ."

Quản Tái Đức do dự một lúc rồi nói tiếp: "Năm xưa bác người làm náo loạn trong nhà, ai cũng không bằng lòng nhưng dù sao nó cũng là con của ta, là người Quản gia. Hơn nữa nó là hoàng hậu, lại sinh được trưởng tử. Theo lễ pháp thái tử là người đương nhiên có quyền thừa kế đế quốc. Bệ hạ có văn trị có võ công, không thích nữ sắc. Cung tần mỹ nữ trong cung không nhiều, không có ai được sủng ái đặc biệt. Cho nên, ta vẫn cho rằng vị trí của hoàng hậu vẫn hết sức vững chắc."

"Từ lúc còn niên thiếu thái tử đã được chọn làm người thừa kế, đã phải chọn người học cùng và người dạy thái tử đọc sách. Người dạy không phải là trọng thần trong triều thì cũng là người đoạt giải trong khoa cử. Mặc dù ta ở quan trường nhiều năm coi như đã trải qua bao phong ba nhưng xem ra khi xưa bệ hạ đúng là có lòng chuẩn bị nhân lực vì thái tử ngày sau. Những vị thư đồng và sư phụ ngày trước đều là những vị trọng thần cả."

Lời nói của Quản Tái Đức dần nhanh hơn, trên khuôn mặt già nua dần đỏ: "Ân sủng với Quản gia vẫn chưa bị mất. Cha người muốn bỏ văn theo võ, bệ hạ giao ngay cho y đại doanh ở Giang Nam. Phải biết rằng tuy đại doanh ở Giang Nam có hơi kém nhưng dù sao cũng là tám vạn thủy quân và năm ngàn thiết kỵ. Dù thủy quân toàn heo cả đi nữa thì tám vạn đầu heo cũng có thể giết chết rất nhiều người đó. Trong mắt người ngoài thì sự vinh quang của Quản gia còn có thể lâu dài hơn nữa."

"Vấn đề ở nơi nào ạ?" Quản Linh Tư nhẹ nhàng hỏi, theo thói quen nàng giơ ngón út lên môi, đầu suy nghĩ lời nói của gia gia.

Quản Tái Đức thở dài một hơi: "Ta tỉnh ra quá muộn, đến khi Yến Vương tạo phản mới biết được chỗ đáng sợ của bệ hạ. Đúng là bởi vì người rất có niềm tin với bản thân lại nắm chắc tình thế mới tạo ra cục

diện hiện nay. Ai cũng biết năm xưa các hoàng tử tranh ngôi báu, bệ hạ được Đường Ân, Bàn Chân tương trợ mới thắng được, thật ra Quản gia chúng ta cũng xuất lực không ít. Quản gia gốc rễ vững vàng, các đời đều có người làm quan to, môn sinh đệ tử có ở khắp nơi, lại là hậu tộc (DG: gia tộc bên ngoại). Có thể bảo giang sơn Đại Sở có hai thành ở trong tay Quản gia cũng không quá đáng. Hơn nữa khi xưa bác người được gả cho bệ hạ nên chúng ta không xuất lực không được?"

"Bệ hạ là một quân chủ anh minh thần võ, khi người đắc thế mà muốn giết Yến Vương hẳn không quá khó khăn. Nhưng nếu lúc đó tiêu diệt Yến Vương thì nội bộ nước Sở không yên, sau khi đánh nhau thì không còn sức mà phạt Ngụy. Người lựa chọn nhẫn nhịn để phạt Ngụy, cho Ma tộc Bắc cương kiềm chế Yến Vương để tập trung lực lượng phạt Ngụy thành công. Từ đó danh vọng lên đỉnh cao, chiến công Yến Vương chống chọi Ma tộc mà ở các đời hoàng tộc đều là chiến công rất lớn nhưng làm sao sánh được với chuyện bệ hạ diệt Ngụy. Nước Ngụy bị tiêu diệt thì việc chống lại Ma tộc đã là cái gì?"

"Sau khi diệt Ngụy, trong mắt của người lại dõi xuống nước Ngô phía Nam. Trừ phi thống nhất thiên hạ nếu không người không thể hoàn thành giấc mộng bá nghiệp to lớn của mình. Tất cả đều căn cứ vào điều kiện tiên quyết này, cho nên bệ hạ mới nghỉ ngơi dưỡng sức hai mươi năm, nhẫn nhịn cười nói những chuyện Yến Vương ở Bắc cương chống đối. Hiện giờ Yến Vương xuất thủ, bệ hạ không nghĩ ngợi gì đã tặng An Đông, ném củ khoai nóng này cho Yến Vương. Tin tức mới nhất, quân đội Yến Vương đã rút khỏi An Đông. Kết quả Yến Vương đã thực sự tạo phản mà không chiếm được chút tiện nghi nào lại còn chết mất đứa con. Nhìn thế nào cũng thấy Yến Vương quả là lỗ vốn."

"Yến Vương không phải là đối thủ của bệ hạ, nếu bệ hạ làm cho nước Ngô yên thì ta dám cá bệ hạ sẽ lấy tốc độ nhanh nhất để quét sạch Bắc cương, phương pháp xử lý đã chuẩn bị nhiều năm rồi. Mục tiêu sau của người chính là ..."

"Nước Ngô sao ạ?" Quản Linh Tư nhanh nhẩu hỏi.

"Không phải!" Quản Tái Đức cười khở một tiếng: **"Là Quản gia chúng ta**
[I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 252: Phóng tay loại bỏ

Q.3 - Chương 252: Phóng tay loại bỏ

Lời nói của Quản Tái Đức không làm Quản Linh Tư lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc. Biết được điều này, thiếu nữ lại tỏ ra trầm tĩnh, cẩn thận suy nghĩ xem lời nói này có bao nhiêu khả năng.

"Ta nói bệ hạ thực sự là một con người hùng tài đại lược. Vấn đề nằm ở chỗ bây giờ bệ hạ thật sự quá mạnh mẽ. Tới một lúc nào đó, khi người hoàn thành đại nghiệp thống nhất thiên hạ, khi đó thì thanh danh có thể sánh ngang với Đại Ngụy Thần Vũ Đế ngàn năm trước. Mà trong khoảng thời gian này cũng sinh ra rất nhiều công thần. Khi mà người còn sống thì không một ai có thể leo lên được. Một khi đế quốc truyền cho đế vương đời sau, thì dù danh tiếng vẫn còn nhưng so với bệ hạ thì thua kém không ít. Lúc đó thì đám công thần kia thật quá mức cường thế rồi !"

Quản Linh Tư nhú mày nói: "Đường Ẩn là nhất đại công thần diệt Ngụy. Khó trách quan hệ của bệ hạ và Đường Ẩn lại kém như vậy."

"Người lắm rồi. Quan hệ của hai người thoát nhìn ngoài mặt rất kém nhưng bên trong thì thật khó nói." Quản Tái Đức cười cười: "Điểm này ta không nắm chắc nên cũng không có dám đoán bừa. Nhưng Đường Ẩn là ngày xưa là Quý tộc Đường Quốc lưu vong đến đây. Gốc rễ chưa vững, cành lá cũng chưa tươi tốt. Hẳn không giống như Quản Gia chúng ta, tùy tiện đến một cái châu phủ nào cũng có thể tìm tới một nhà họ Quản hoặc là cùng Quản gia có quan hệ ngoại giao. Môn phiệt thế gia như thế mới là thứ bệ hạ kiêng kỵ nhất."

"Vốn là ta cũng không chú ý. Nhưng hôm nay, bệ hạ thông qua thừa tướng truyền xuống ý chỉ, nói rằng hiện tại, Lại Bộ Thị Lang tuổi tác đã cao, để cho lão về quê tĩnh dưỡng và cất nhắc thám hoa khoa thi năm Chính Xương thứ sáu Nghiêm Chung Cầm lên làm Lại Bộ Thị Lang."

"Nghiêm Chung Cầm sao? Hẳn không phải là Đô Sát viện tả phó Ngự Sử sao?" Quản Linh Tư đối với quan lớn trong triều hết sức quen thuộc.

Quản Tái Đức vỗ tay cười nói: "Cháu cũng nhìn ra vấn đề sao? Bản thân Nghiêm Chung Cầm không có bất kỳ căn cơ gì, cho nên con đường làm quan dù vô cùng ổn định nhưng rất chậm. Mười bảy năm trôi qua, hẳn cũng chỉ là tả phó Ngự Sử thôi. Người này không xuất thân từ danh môn vọng tộc mà chỉ là một tên quan lẻo mép. Người này kỹ thuật chửi mắng có thể nói đệ nhất thiên hạ, khẩu giác cũng hết sức nhạy bén. Thường thường bệ hạ mới vừa muốn động tới người nào, ngay cả chúng ta cũng không nắm chắc mười phần là ai thì Nghiêm Chung Cầm cũng đã mở miệng la mắng. Tấu chương viết rất đanh thép, tài ăn nói lại tốt. Nhiều lần ở đình nghị, hẳn làm cho quan viên bị buộc tội mắng tới khi không ngẩng đầu lên được."

"Chính vì hẳn biết được tâm tư của bệ hạ mới có thể làm đến tả phó Ngự Sử." Quản Linh Tư không nhịn được khẽ cười một tiếng, nói đến Nghiêm Chung Cầm, người này tiếng tăm rất lớn ở Đông đô, năng lực mắng chửi không phải là tầm thường. Cái loại này chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, mà là mắng chửi người khác cũng không có lỗi liểu. Chợt nhìn, cảm thấy là đang khen người, nhưng nghĩ lại mới phát hiện đã đem người mắng chửi đến tận xương cốt. Trên thực tế, năm đó khi hẳn thi đình, vốn có tài văn chương có thể làm Trạng nguyên. Nhưng bởi vì sở trường hơi có chút đặc tội với mọi người, hơn nữa trong câu chữ luôn luôn có một tia cay nghiệt, mới bị bệ hạ cách làm Thám hoa. Quản Tái Đức nói ra vấn đề ở chỗ người này trong triều không kết bè đảng. Y vẫn cho rằng bệ hạ ghét nhất thủ hạ quần thần kết bè kết cánh. Mà quyền lực của quan viên hoàn toàn đến từ Sở đế. Cho dù là

sáu Bộ Thượng Thư có câu kết với nhau, nếu là đắc tội với bệ hạ cũng bị bắt lại toàn bộ. Cho nên, Nghiêm Chung Cầm vui vẻ đi một đường dưới chân bệ hạ, làm một con chó điên. Quả nhiên là, bệ định để cho y cắn người nào là y cắn vài nhát.

Cái đó chính là dấu hiệu của Sở để chứng tỏ để y là nhân vật tiếp nhận trọng trách Lại Bộ Thị Lang. Trong đó có hàm ý không phải là việc điều động bình thường. Mà là chứng minh Sở để có ý nghĩ muốn nắm Lại bộ trong tay. Lại bộ luôn luôn được gọi là bộ đứng đầu sáu bộ, trong tay nắm đại quyền nhận đuôi, điều động, khảo hạch đủ loại quan lại. Quản Tái Đức đã trông coi Lại bộ mấy chục năm, không biết phân công bao nhiêu thân tín đi ra ngoài. Nếu như một ngày kia Nghiêm Chung Cầm nắm quyền, tất nhiên sẽ có một cuộc thanh lọc lớn.

"Tình huống đáng sợ nhất chính là mượn sự kiện lần này của thái tử ..." Quản Tái Đức thở dài: "Thái tử lần này thật sự là cầm tảng đá tự đập chân của mình. Nó bị người Ngô Quốc lợi dụng không nói đến nhưng mưu toan tiêu diệt Đông Hải hải tặc nhằm đề cao uy vọng của mình, quả thực là nằm mơ. Nếu như Nhâm Bình Sinh có thể tiêu diệt dễ dàng như thế mà Sở quốc có nhiều tướng lĩnh như vậy thì làm sao lại để Nhâm Bình Sinh lộng hành hai mươi năm ở Đông Hải?"

Nếu Thái tử về đến Đông Đô khả năng bị tước vị rất cao. Ngay tiếp theo, hoàng hậu cũng có khả năng bị dính tội không giáo dục được con. Mặc dù phế lập hoàng hậu là một đại sự, nhưng đối với tính cách mạnh mẽ của bệ hạ, chỉ cần người nghĩ thì không có gì là không làm được. Cho dù là quần thần cùng kháng nghị, bãi công, cũng không có một chút tác dụng. Các người không muốn làm quan hả? Trên đời này người muốn làm quan còn rất nhiều...

Hoàng hậu một khi suy sụp, lửa có thể cháy đến tận Quản Gia.

"Tần Phi đã nói, hẳn không thể coi là người của Quản Gia" Quản Linh Tư nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Phiêu lưu như vậy, cháu không yên tâm..."

"Cháu không cần lo lắng. Tần Phi là người thông minh. Nếu như bệ hạ có ý định động tới Quản Gia thì Sát Sự Thính cũng nhất định không

thể may mắn thoát khỏi. Cơ cấu của chỗ này thực sự quá kinh khủng, lôi kéo được nhiều cao thủ như thế ở trong đó. Còn có Giáo Tập Ti liên tục tuyển mộ lính mới, tìm kiếm trong nhân gian những người có tiềm lực đưa vào Sát Sự Thính. Có thể nói, nếu để cho toàn bộ thị vệ đại nội xuất ra ngoài đối đầu với những cao thủ Chấp Hành Ty với điều kiện Bàng Chân và Dịch lão đầu không tham dự. Ta đánh cuộc Chấp Hành Ty có thể chém giết hết thị vệ đại nội máu chảy thành sông."

"Ở thời kỳ phân tranh, Sát Sự Thính có thể trợ giúp đế vương khống chế quần thần, có thể tiêu diệt mật thám địch quốc, có thể dò hỏi quân tình đối phương. Một khi thiên hạ thống nhất, loại tổ chức bí mật này tồn tại, cũng chỉ có thể là mua dây buộc mình, làm cho đại thần người người cảm thấy bất an. Thậm chí rất có thể thoát khỏi sự khống chế của hoàng đế, tạo nên một người có dã tâm li khai."

"Sát Sự Thính chọn trúng Tần Phi là người nổi nghiệp. Nếu như Sát Sự Thính không còn, hẳn là người nổi nghiệp cũng vô dụng. Cũng có khả năng khác, chính là sau khi Dịch Tổng đốc về hưu, Tần Phi lên nắm quyền, dưới áp lực mạnh của bộ hạ, Sát Sự Thính dần dần biến thành vô hại, khiến hẳn thành một người không có thực quyền. Dĩ nhiên, Tần Phi chưa chắc sẽ bị tổn thất như vậy. Chúng ta cũng nhìn ra được, bộ hạ đối với Tần Phi là có mấy phần coi trọng, chẳng qua chỉ là còn chưa biết vì cái gì."

"Gia gia, mọi thứ người nói, chứng tỏ là trên căn bản bộ hạ có mười phần nắm chắc bình định Bắc Cương, tiêu diệt hết Đông Ngô. Có điều... Bình định Bắc Cương cũng là có thể có, nhưng thủy quân yếu như vậy, tiêu diệt hết Đông Ngô, cũng không thể nắm chắc được..."
Quản Linh Tư hỏi.

"Ta đang thấy điểm này có chút kì quái. Tại sao bộ hạ lộ ra vẻ nắm chắc như vậy, hay là người có lực lượng bí mật nào đó chưa từng có bộc lộ ra với mọi người?" Quản Tái Đức lắc đầu: "Hiện tại cũng chẳng quan tâm đoán những thứ này, Nghiêm Chung Cầm sắp nhậm chức, Quản Gia chúng ta sắp gặp nguy. Tần Phi sắp về đến Đông Đô rồi, cháu hãy bí mật đi đón nó. Đem những tin tức này nói cho nó biết, sau

đó, xem cái tên tiểu tử không sợ trời không sợ đất này rốt cuộc đi con đường nào."

[I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.3 - Chương 253: Ngọn nguồn.

Q.3 - Chương 253: Ngọn nguồn.

Đoàn người chậm rãi đi vòng vèo trên sườn núi quanh co. Từ khi rời thuyền đi lên đất liền, ai cũng cảm thấy khó chịu. Ở trên biển, dù có sóng gió chòng chênh nhưng mọi người đã quen với việc ới mưa. Giờ đột nhiên đi lên đất liền vững chắc ai cũng có cảm giác lằng lằng.

Tần Phi dẫn đầu một đội ngũ khổng lồ bao gồm hạm đội Đông Hải và vô số quan viên cùng quan binh An Châu. Số lượng lên tới hàng ngàn người cùng rút lui khỏi bản địa quen thuộc. Chính là bởi vì quá nhiều người cùng lên trên thuyền nên gần như đã ăn sạch lương thực dự trữ không còn một mống. Đến cảng họ dừng chân, do bụng đang đói nên cũng làm cho đầu bếp trên cảng phải bận rộn cả một ngày. Ăn no bụng rồi bọn họ mang theo đủ loại lương khô rồi lại tiếp tục đi về Đông Đô.

Vì để tránh quấy rầy người địa phương, phá nát ruộng đồng, Tần Phi và các bộ hạ phải đi đường vòng, xuyên núi vượt đèo vô cùng cực khổ.

Thái tử ở trên biển tỏ ra buồn rầu nhưng khi lên tới đất liền thì ngược lại, liên tục chỉ trỏ đây đó nói chuyện phiếm, tâm tình thoát nhin thì thật là tốt.

Tần Phi và thái tử đi ở giữa đội ngũ. Bọn họ cũng là một trong số rất ít người có ngựa. Binh sĩ do thám phía trước chạy nhanh như bay trở lại đúng phép tắc chào Tần Phi rồi lớn tiếng bẩm báo: "Khởi bẩm tống trấn đại nhân, chúng ta đã tới Tương Tư Nhai. Đi qua chỗ này sẽ đến Phiến Đoạn Nhai. Hai ngày tới cứ theo đường cái lớn là có thể đến Đông Đô."

Tần Phi ngẩng đầu nhìn trời. Mặt trời còn chưa có lên tới đỉnh, bầu trời trong xanh không một gợn mây. Gió nhẹ thổi mơn man, làm cho người đi trên đường ai cũng cảm thấy hết sức thoải mái. Tần Phi liền bảo: "Tiếp tục dẫn đường. Tranh thủ trước khi trời tối, đại đội nhân mã đi qua được Tương Tư Nhai. Buổi tối dựng trại tạm thời ở trên đường."

Thái tử quay đầu lại nhìn Cửu công chúa và Đại Nhi đang theo ở phía sau. Y nhìn lên sườn núi phía trước bị mây mù bao phủ bèn hắng giọng bảo: "Chúng ta đi thẳng đến đường cái nên sẽ không đi đến chỗ này. Hai người có biết cái này từ đâu tới không?"

Đại Nhi đọc nhiều sách vở nên cũng biết sự tích về chuyện này. Nhưng Cửu công chúa còn bé tất nhiên là không biết tý gì rồi.

Thái tử mỉm cười nói: "Cách Tương Tư nhai mấy trăm năm có một thác nước rất nổi tiếng. Dòng nước chảy thẳng xuống dưới trong vắt như ngân hoa ngọc dịch. Mặc dù vị trí heo hút vắng vẻ nhưng vẫn có rất nhiều văn nhân mặc khách, đại lão ở xa tới văn cảnh. Lúc ấy thiên hạ vẫn còn thống nhất, chính là thời điểm Ngụy Quốc cường thịnh, ngay cả các hoàng tử trong cung đình cũng thỉnh thoảng tới nơi này du ngoạn."

Tần Phi nghe y kể chuyện thấy thú vị bèn đề ngựa ghì cương đi chậm lại với thái tử.

Thái tử nói tiếp: "Khoảng hơn trăm năm trước, cách nơi này không xa có một trấn nhỏ. Dân cư của trấn không nhiều và cũng không có nhiều quy củ. Có một thiếu niên học hành rất là thông minh, mặc dù sinh ra trong nhà nghèo, nhưng mười hai tuổi thi đậu đồng sinh, mười tám tuổi trúng cử nhân. Lúc bấy giờ chuyện ấy là một chấn động suốt một thời gian dài. Hẳn lập chí muốn thi đậu để có công danh, quang tông diệu tổ."

"Một nhân vật thiên tài như thế thì việc thi đậu công danh có cái gì là khó?" Cửu công chúa cười nói.

Tần Phi lắc đầu: "Cửu công chúa, câu này thì đúng là có chút to gan lớn mật rồi. Núi này cao còn có núi khác cao hơn. Cứ ba năm một kỳ

thi thì trong đó cũng chỉ lấy có hơn hai trăm người. Ở một địa phương nhỏ, hẳn có thể coi là thiên tài, nhưng so với cả thiên hạ này thi có lẽ hẳn cũng chỉ như một người bình thường mà thôi. Nếu tính trong cả nước, cũng không biết còn có bao nhiêu người lợi hại. Huống chi, giáo dục ở mỗi địa phương lại một khác. Nơi đây là người đứng đầu, nhưng đến chỗ khác, có lẽ ngay cả nhóm một trăm người đầu tiên cũng khó mà chạm đến."

Thái tử thấy Tần Phi có thể nói ra những lời này, xem ra cũng hết sức tán thưởng, y gật đầu nói: "Muội muội, nơi đó cách Đông Đô không xa, chúng ta muốn đến đó cũng dễ. Những người có học thức ở đây, so với người thiên hạ rộng lớn này còn cách xa nhiều lắm. Người thiếu niên kia mặc dù mười tám đã nổi lên ở trong đám người này, coi như là không tệ. Nhưng Tần Phi nói đúng, nếu tính trong toàn bộ Đại Ngụy Quốc thời ấy, người biết cả nước có bao nhiêu nhân vật lợi hại không?"

"Ca ca, người nói sao ! Cái chuyện xưa này ta còn chưa từng nghe thấy." Cừu công chúa vội vàng kéo kéo tay áo của thái tử .

"Đúng ! Thiếu niên kia mười chín tuổi tham gia khoa cử lần đầu tiên. Kết quả thất bại trở về. Người trong trấn vốn tràn đầy hi vọng, cảm thấy trấn nhỏ lần này có thể có một người vươn ra được khỏi nơi đây, không hề nghĩ hẳn sẽ thất bại thảm hại. Lời nói của con người thật đáng sợ lắm đấy. Trong chốc lát, những lời đồn đại vô căn cứ cũng xuất hiện. Có người nói hẳn chỉ là do vận khí tốt mới trúng cử khi còn thiếu niên. Có người nói hẳn trúng cử liền đắc ý vênh váo, không biết mình có bao nhiêu cân lượng. Thiếu niên này rất là đau khổ. May sao vào lúc này có một cô bé hết sức khích lệ hẳn, nàng len lén phái thị nữ tặng khăn thêu của mình cho hẳn, còn viết mấy câu khích lệ."

"Hai người bọn họ cứ như vậy. Hơn một năm sau này, cha mẹ của thiếu niên này cố lấy dũng khí đến nhà cô bé cầu hôn. Nhưng lại bị nhà tiểu địa chủ đóng cửa không cho gặp, còn bảo họ đừng có mơ tưởng."

Tiểu Ngọc Nhi u uất thở dài: "Quan niệm từ trước đến nay, muốn cái gì cũng phải chú ý môn đăng hộ đối. Hẳn là cảm thấy cùng nhà này kết

thân là thấp kém rồi, nhà kia là trèo cao. Thật ra thì, cuộc sống của hai người chính là chuyện của hai người, chỉ cần mình vui vẻ, làm sao quản được nhiều chuyện như vậy."

Tần Phi ngạc nhiên nhìn tiểu Ngọc Nhi. Xem ra ở cùng mình lâu như thế nên tiểu nha đầu này giờ không sợ trời không sợ đất, thậm chí ngay cả yêu đương và hôn nhân cũng bị mình cải tạo cho thành lung tung xoè rồi. Một thời gian nữa, nha đầu này thật là có hi vọng trở thành người phụ nữ vận động khởi xướng ở cái thế giới này rồi. . .

Thái tử không nghĩ nhiều như vậy, y cười cười bảo: "Chuyện xưa có chút khuôn sáo, nhưng chuyện trong thiên hạ vốn là như vậy, trước kia có, hiện tại có, sau này cũng còn sẽ có. Gia đình thiếu niên bị cự tuyệt, họ cảm thấy rằng không có cơ hội nên không đề cập đến nữa. Nhưng thiếu nữ kia lại len lén nói cho thiếu niên kia biết rằng mình tuyệt đối sẽ không thay lòng đổi dạ, cũng sẽ không đi lập gia đình để cho hãn an tâm đi học. Chuyện này trở lại nhất định phải lấy được công danh làm cho cha mẹ phải nhìn mình với cặp mắt khác xưa."

"Thiếu niên kia được khích lệ như vậy liền hăng hái khổ học. Hãn vốn là người rất thông minh, khi hãn hai mươi hai tuổi tham gia khoa cử, cuối cùng đã tới cửa ải thi đình. Khi đó hoàng đế nước Ngụy là người trẻ tuổi. Điều thú vị là, mọi lần người trúng tuyển thường khá cao tuổi, bình thường cũng đều là ba bốn mươi tuổi rồi. Hoàng đế thấy người trẻ tuổi này thì hết sức thích thú. Lúc thi đình, đối đáp trôi chảy, Ngụy Quốc hoàng đế nhất thời cao hứng, liền cho hãn làm Trạng nguyên."

"Trạng nguyên. . . Lợi hại như thế ư !" Cừu công chúa lè lưỡi. Từ khi Ngụy Quốc khai quốc, thiết lập khoa cử đến bây giờ cũng mới một ngàn năm, ba năm một lần khoa cử, cho dù cộng thêm ba trăm năm sau khi tách ra, cũng có khoảng hơn sáu trăm Trạng nguyên thôi. Ngàn năm qua, Trạng nguyên cũng chỉ có từng này người, dĩ nhiên cũng coi là lợi hại.

"Vấn đề nằm ở chỗ này. . ." Thái tử thở dài nói: "Hãn trúng Trạng nguyên, tin mừng đưa về nhà. Quan viên trên trấn cũng chạy tới chúc mừng. Cha mẹ hãn nguyên vốn là người nghèo, trong lúc bất chợt thấy

nhì tử uy phong, tự nhiên cũng có chút lằng lằng. Đối với việc lúc trước mình đi cầu hôn bị vũ nhục lại cảm thấy khó có thể chịu được."

"Hơn nữa, thiếu niên kia thật sự rất hợp mắt Ngụy Quốc hoàng đế. Dựa theo phép tắc thì sau khi hãn trúng Trạng nguyên thì đầu tiên phải đi báo cáo Hàn Lâm viện. Nửa tháng sau vinh quy bái tổ, sắp xếp chuyện nhà xong liền trở lại Hàn Lâm viện để nhậm chức. Nhưng Hoàng đế cùng hãn hàn huyên rất là vui vẻ, trong lúc nhất thời cũng không rời Đô thành mà đi được. Vốn hãn định ở một tháng, hàng ngày Hoàng đế đều gọi hãn vào cung, đàm luận văn chương, cũng hàn huyên quốc sự."

Đại Nhi khẽ mỉm cười, liền giải thích đôi chút khó hiểu của Cửu Công Chúa và Tiểu Ngọc: "Cái này bệ hạ có chút khổ tâm. Hãn còn rất trẻ tuổi, Trạng nguyên trước mắt cũng rất trẻ tuổi, cái nữa là lại rất hợp nhau. Cũng không có điều gì lạ kỳ, vị vua này cũng gọi là khá chu đáo muốn bồi dưỡng vị Trạng nguyên này thành thân tín của mình. Một người có thể bàn bạc với mình thật là tốt, nhưng cũng chỉ là lâu dài trên cát, muốn làm quan giỏi phải cần kinh nghiệm. Ngụy Quốc hoàng đế một là không nỡ để hãn đi, hai là sợ hãn sau khi vào Hàn Lâm viện thì mất phương hướng mục tiêu vì thế liền chủ động dạy hãn làm quan, làm chính trị phải như thế nào."

"Thì ra là như vậy. . ." Cửu công chúa gật đầu.

Thái tử cười nói: "Muội muội, chuyện người không biết còn nhiều đây. Nhớ khi còn bé, phụ hoàng từng nói cho ta biết, quan viên chia làm vài loại. Một loại là miệng lưỡi lợi hại, cán bút cũng lợi hại, nhưng không làm việc được. Một loại là biết làm việc nhưng không biết đối nhân xử thế, có lý tưởng cùng tài hoa nhưng vô ích, cả đời quanh quẩn tại chức quan nhỏ không thể thăng cấp. Ở thời đại Vua anh minh, những người chân chính mà lên được chức thì đều vừa làm được việc, vừa biết đối nhân xử thế. Nhưng những người như thế không ai là đơn giản cả."

"Tin mừng đưa đến trấn nhỏ, nhưng người thì mãi không thấy trở về. Ai còn chưa lập gia thất mà trúng Trạng Nguyên thì có không biết bao nhiêu quan lại và người thường nhìn chăm chăm vào, ai cũng dốc sức

muốn gả con gái cho để kéo hẳn về nhà của mình. Nhất là hẳn còn rất được bề hạ yêu mến, chỉ tính ở Đô thành cũng đã có tất cả lớn nhỏ đến gần hai mươi nhà quan lại từng đề cập tới chuyện này, nhưng hẳn đều nhất nhất cự tuyệt."

"Hẳn đã có người yêu, đương nhiên sẽ không cùng nữ nhân khác tùy tiện kết hôn. Cho dù là ngay lúc đó cả Đại học sĩ đều có ý muốn hẳn làm con rể, hẳn đâu khéo léo từ chối. Chỉ tiếc, cha mẹ của hẳn không nói như vậy. Dường như cha mẹ hẳn vẫn cảm thấy sự ủy khuất vì chuyện năm xưa, giờ đều nói với mọi người xung quanh cái trấn nhỏ rằng những người nào muốn cùng nhà mình cầu hôn đều là những nhà quan lại, những nhân vật lợi hại uy phong . . .Chỉ hận không đến tai nhà cô gái kia!"

Thái tử thở dài nói: "Đáng tiếc đúng là hẳn vẫn không thể về nhà. Cha mẹ cô gái cũng cảm thấy tính sai, nếu tính trước được hẳn có thể trúng Trạng Nguyên mà đem nữ nhi gả cho hẳn thì thật tốt. Nhưng chuyện tới giờ thì ai cũng nhìn thấy hai nhà trở mặt thành thù. Hiện tại muốn ăn nói khép nép đi cầu xin đối phương, bọn họ không cúi đầu như vậy được. Liền định nói cho nữ nhi rằng tiểu tử kia tại Đô thành đã lấy vợ rồi. Để nàng chặt đứt ý nghĩ này, tìm một người tốt khác."

"Đây chính là do hai bên cha mẹ không đúng!" Đại Nhi thở dài nói: "Vì hạnh phúc của con gái, thỉnh thoảng cúi thấp đầu một chút thì có làm sao?"

"Nếu như ai cũng nghĩ được như thế thì thiên hạ thái bình!" Tần Phi tiếp lời.

[I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 254: Một ngày kinh biến

Q.4 - Chương 254: Một ngày kinh biến

Nhân mã vẫn chậm rãi đi trên con đường, đi quá cái trạm canh phía trước là ra đầu nhai khẩu, bọn quan binh nhìn thấy dòng nước trong veo không nhịn được chạy vội đến rửa mặt, uống nước.

Các tướng lĩnh dẫn đội lớn tiếng hối thúc thủ hạ nhưng nhìn thấy thác nước trong bên sườn núi trong lòng cũng có chút rợn rùng. . .

Thái tử thản nhiên kể tiếp: " Chuyện trên đời này có nhiều chỗ không được như ý. Truyện kể rằng có một cô gái không tin rằng ý trung nhân của mình dễ thay lòng đổi dạ lên len lén chạy đến đây chỉ dẫn theo mấy đứa thị nữ. Nàng muốn ngồi ở đây ngóng chờ đợi khua chiêng gióng trống mừng tân khoa trạng nguyên trở về vinh quy bái tổ. Đợi chờ mãi mòn trong một tháng cũng không thấy một bóng người nào, nàng tuyệt vọng nhảy xuống thác nước tự tử."

"A!A!"Mấy nữ hài tử nghe chuyện đến đoạn này tâm trạng không khỏi hét lên kinh hãi.

"Từ đây nhảy xuống nhất định là không sống nổi, thác nước này nước chảy mạnh thế có trời mới biết là người trôi về đâu. Mà đúng là trời trêu người khi nàng vừa mới nhảy xuống ít lâu sau Trạng Nguyên đã xuất hiện ở chân núi. . ."

"Thật là bi kịch!" Cửu công chúa chậm rãi lắc đầu cảm thán.

Thái tử dừng một chút rồi nói tiếp: "Đúng là bi kịch. Vị Trạng Nguyên kia biết được tin tức cực kì bi thương thiếu chút nữa cũng nhảy từ sườn núi xuống nhưng may có mọi người cố sức kéo lại. Để mọi người bất ngờ là hắn từ quan rồi tới đây dựng một mái nhà tranh, cả đời không màng chuyện cưới xin mà gửi gắm tình cảm của mình vào non nước sơn thủy, lấy tên là Tương tư tiên sinh vì người mình yêu đợi chờ đến chết."

Đại Nhi bỗng nhiên cười nhạt, khoé miệng vẽ lên một đường vòng cung xinh đẹp: " Ta biết thái tử đang nói tới ai. Kẻ tương tư kia là Tiết Trữ. Mấy trăm năm trước là một đại văn nhân vô cùng nổi danh, đã lưu lại không biết bao nhiêu câu thơ và những bài văn bất hủ. Nữ tử kia không biết rằng nàng mất đi làm cho Ngụy Quốc mất một vị quan tốt

nhưng cũng không một ai có thể làm cho vị đại văn nhân đó động lòng thêm một lần nữa. Nhân sinh kì ngộ có nhiều điểm kì lạ."

Trong lòng Tần Phi có chút bi thương .Đoạn đường này Thái tử đột nhiên trở lên hay nói, hẳn là y biết về đến Đông Đô số phận của mình hết sức thê thảm. Đoạn đường này là cơ hội cuối cùng để tận hưởng cuộc sống, vì sau này cuộc sống của y sẽ cực kì bế tắc. Sau này không có ai quan tâm đến một thái tử thất thế cả. Khi tân đế đăng cơ sẽ lấy cớ để lén giết y . . .

"Nhìn kìa trên sườn núi có người?"Mấy tên quan binh đang rửa mặt bỗng nhiên hét tướng lên.

Từ sườn núi nhìn lên thì ngọn núi cao vút tựa như xuyên tận trời xanh. Nếu Tần Phi mà nhìn kĩ thì thấy trên sườn núi mơ hồ có một bóng người.

"Mấy trăm năm qua không biết bao nhiêu kẻ đều đến đây tự tử vì tình. Chẳng lẽ kẻ này cũng là một người như thế?" Thái tử lẩm bẩm thở dài nói:" Đến con kiến hôi còn tham sống tại sao nhiều kẻ không xem mạng sống của mình ra gì vậy? Nam nhân hay nữ nhân trên đời này cũng không phải chỉ có một mạng thôi sao. Vì một người mà chết như thế có đáng hay không?"

Y vừa dứt lời trên người kia bỗng tung người nhảy từ sườn núi xuống.

"Nhảy xuống rồi!" Vô số quan binh kinh hô.

Tần Phi chăm chú nhìn theo thác nước, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại. Hắn nhìn thấy rõ ràng người nọ nhảy xuống nhưng không phải là tự sát. Nói chuẩn xác là gã đang nương theo dòng nước nhảy xuống, thân thể như chiếc lá vô lực bồng bềnh. Bất kể lực chảy của thác nước như thế nào gã thủy chung vẫn lơ lửng trên mặt nước, thảnh thơi còn vớt một hòn đá nặng để giảm bớt lực xuống.

Thác nước này cao hơn trăm mét. Ai có thể từ đó bay xuống tuyệt đối là một cao thủ đương thời. Trong lòng Tần Phi đã rõ bèn lớn tiếng quát:"Bắn tên!"

Bọn quan binh không được tỉnh táo, ai ai đều nghĩ người ta đã nhảy núi tự sát rồi người còn đòi bắn tên. Chả phải tuyệt hết đường sống

của người ta hay sao? Thế không phải là quá tàn nhẫn đó chứ? Nhưng Tần Phi đã ra lệnh thì dù thủy quân hay bộ binh đều phải nghe lệnh, mọi người vội vàng lấy lên nhưng không thể kéo dây cung để bắn.

Khoảng cách trăm mét cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi. Rất nhiều người chưa kịp lấy cung tên ra thì người kia đã sắp tiếp mặt nước. Đột nhiên người nọ đưa một bàn tay ra, nước trên thác vốn chảy xuống âm âm bỗng nhiên nổi sóng to. Cột sóng khổng lồ giống như một con thủy long từ dưới nước ngoi lên. Nó vòng quanh thân thể người nọ, đẩy người nọ đang rơi thẳng xuống bắn thẳng lên bờ.

Rơi xuống từ hơn trăm mét lại bị cột nước đánh, nếu là người bình thường chắc sẽ tan xương nát thịt. Nhưng Tần Phi biết người nọ sẽ không có vấn đề gì hơn nữa y lấy phương thức này xuất hiện quả thật là không có hảo ý gì. Nhất là những tên cao thủ như thế này Tần Phi đã biết không ít nhưng tới giờ tên kia vẫn chưa có ra mặt. . .

...

Đối mặt với Đường Ẩn lạnh lùng như thiết bản, Đại Nhi nức nở nói: "Lúc ấy, sự việc xảy ra quá nhanh. Lúc đầu chúng con nghĩ là có người nhảy núi vốn đang cảm thông không nghĩ rằng người nọ sắp rơi xuống mặt nước ai ngờ lại nổi lên một con rồng nước đập không hướng bay đến chỗ chúng con. Đội ngũ xao động, người nọ xông tới tình thế lập tức rối tinh rối mù. Tần Phi kêu mọi người bảo vệ Thái tử rồi hăn chạy tới nghênh chiến. . . Sau rồi hăn biến mất khỏi tầm mắt mọi người."

Hai tay Đường Ẩn chấp sau lưng, bàn tay trắng nõn siết chặt, dường như cơn giận dữ làm bàn tay hiện rõ những đường gân và mạch máu.

"Tiểu thư người phải nhớ rõ xem Tần Phi có giao thủ với người nọ hay không, hay là căn bản không có sức hoàn thủ mà bị bắt đi?" Liễu Khinh Dương đưa cho Đại Nhi một chiếc khăn tay trắng tinh nhẹ nhàng bảo.

Đại Nhi cẩn thận suy nghĩ lại một chút, nước mắt từ trên khoé mắt chảy xuống: "Ta không thấy rõ lắm. . .Sớm biết như thế này ta đã theo

thế thúc tu hành rồi, ta thật là vô dụng, cái gì cũng không thấy rõ ràng."

"Hay là trước hết hãy để tiểu thư về nghỉ ngơi, tiểu thư đã bị chấn động không nhỏ rồi." Liễu Khinh Dương đưa ra ý kiến.

Liễu Thiên Kỳ vẫy vẫy tay hai đứa thị nữ lập tức dìu Đại Nhi vào trong hậu viện.

Trong đình viện chỉ lại ba người là Đường Ấn và cha con Liễu thị mà thôi.

"Trong đoàn người này có thái tử, công chúa còn có Đại Nhi. . .Xem ra kẻ này động thủ không nhằm về những người có thân phận này mà chỉ đơn giản muốn bắt Tần Phi đi mà thôi." Đường Ấn thản nhiên nói.

Liễu Thiên Kỳ liếc nhìn phụ thân thì thấy lão không có ý ngăn cản bèn lớn mật nêu ý kiến: "Lão gia, tu vi như Tần Phi hiện giờ cũng có thể xem là cao thủ rồi, người mà có thể trong nháy mắt bắt hãn mà không ai hiểu rõ thì thật sự có thể đếm trên đầu ngón tay. Trừ mấy vị đại tông sư thành danh đã lâu, những người còn lại có được bản lĩnh này thật sự quá ít. Ta nghĩ nếu cha có tự mình xuất thủ thì Tần Phi cũng có thể chống đỡ năm ba chiêu mới có thể bị bắt."

"Nếu nói đến cái loại thâm tàng bất lộ cũng chỉ hơn chục người. Theo ta biết, ở Sở quốc tuyệt đối không có nhân vật như thế này. Trừ khi đến từ Tây Vực hoặc là Ngô quốc. Người Tây Vực với Tần Phi không thù không oán không đáng phải đường xa đến đây chọc phiền toái. Mà cao thủ Ngô quốc có hạn ta cũng không nghe có người nào đột nhiên đến Sở quốc, ít nhất là hệ thống tình báo không có tin tức gì. Cái này thú vị đấy, cái tên bắt Tần Phi đi chẳng hiểu nghĩ thế nào? Chẳng lẽ hãn không biết bắt Tần Phi sẽ đắc tội với hai vị đại tông sư sao?"

Đường Ấn gật đầu nói: "Người Ngô quốc đúng là rất có thể, thay ta đưa một phong thư cho hoàng đế Ngô quốc. Thiên Kỳ người thay ta viết. Hãy bảo Tần Phi là con của cố nhân ta nếu như người Ngô quốc bắt thì phải thả hãn liền. Nếu Tần Phi có chuyện gì không may ta sẽ làm cho tất cả Hoàng tử cùng Hoàng tôn của hãn phải trốn trong cung."

Đường Ân ta trong những năm tháng còn lại sẽ giết sạch người của Ngô gia."

.....

Hai hàng lông mày của Bàn Chân nhíu chặt lại, đương nhiên là lão đã biết tin Tần Phi bị bắt. Lão không ngờ người mà Sở đế triệu kiến không phải là thái tử mà là Ngụy Bính Dần.

"Con là thừa dịp chạy loạn đến. Không nghĩ tới Tần Phi lại ác như vậy. Nó gặp con ở An Đông thì bắt giữ lại ngay." Ngụy Bính Dần oán hận nói.

Sở đế mỉm cười khoát tay : "Người phải biết rằng dù sao nó cũng là thần tử của Trẫm, là người ăn bổng lộc của sở quốc. Gặp phải người thân là Ngụy quốc hoàng tử không bắt người lại mới là lạ."

"Vậy sao lúc trước hãn không bắt, tên này chắc chắn mắt không trông." Ngụy Bính Dần tức giận kêu lên.

"Khi đó bắt người đối với Ngụy Vũ Tốt là sự đả kích. Người chỉ là tiểu tốt thôi Tần Phi muốn buông cần dài để câu con cá lớn. Về điểm này Trẫm cũng rất hài lòng về hãn. Một con mèo giỏi cũng không phải thấy chuột là lập tức bắt đi phải tính toán rõ ràng là bắt vào thời điểm nào mới là thoả đáng nhất." Sở đế dạy dỗ.

Ngụy Bính Dần cúi đầu, gãi không nói về chuyện của Tần Phi nữa mà chuyển sang chuyện khác: "Phụ hoàng, người bắt hãn đi con thấy dường như là phụ nữ..."

Bàn Chân và Sở đế đều nhíu chặt lông mày nhìn Ngụy Bính Dần đầy vẻ không tin.

"Lúc ấy Tần Phi nghênh đón hãn con bị giam ở trong xe ngựa, con nhìn qua cửa sổ thấy rất rõ ràng. Bản lĩnh người kia thật lớn, hãn cố ý dùng rồng nước để che đi thân phận của mình. Có thể nói nhìn thấy chân diện mục của hãn chỉ có Tần Phi mà thôi. Nhưng con chú ý đến một chi tiết!"

"Một chi tiết có thể xác định người đó là nam hay nữ sao?" Sở đế trầm giọng hỏi.

"Đúng ! Mặc dù hơi nước tràn ngập nhưng con vẫn có thể thấy loáng thoáng bóng người, Tần Phi đúng là không phải địch thủ của người kia. Chỉ trong một chiêu đã bị người kia bắt đi. Kỳ thật là người kia chỉ một chiêu đã bắt Tần Phi lại!"Ngụy Bính Dần đứng dậy khoa chân múa tay:" Hắn chỉ cần giơ cánh tay ra một trảo có thể kẹp chặt Tần Phi ở mạn sườn. Nhưng hắn không làm như vậy ngược lại thả ra một chiêu sau đó mới tóm Tần Phi lại rồi mới chạy đi."

Ngụy Bính Dần cười quỷ dị : " Nam nhân dĩ nhiên không ngại kẹp Tần Phi ở mạn sườn nhưng nữ nhân xem ra không thích việc đó!"

Tay của y đặt ở lồng ngực, lại khoa chân múa tay thêm hai cái nữa.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 255: Lão tình nhân

Q.4 - Chương 255: Lão tình nhân

Chu Lễ Uyên ra vẻ hiểu biết liền khoa chân múa tay, ánh mắt và tốc độ của y sắc bén hơn người bình thường rất nhiều.

Những người đứng đầu của Sát Sự Thính đều tập trung ở đây, Dịch Tổng đốc, các Đề đốc và quan viên các ty đều tề tụ đông đủ, đây là chuyện mất mặt nhất của Sát Sự Thính. Mấy trăm năm qua cho dù tổng trấn của Sát Sự Thính bị đánh chết thậm chí Đề đốc bị ám sát đều không phải quái sự gì. Nhưng thân phận của họ khác Tần Phi nhiều lắm, người thông minh hẳn đều hiểu hẳn là người được bồi dưỡng, tương lai sẽ là kẻ được kế nghiệp Dịch lão đầu. Nếu như nói thái tử là người kế thừa Sở quốc thì Tần phi là người kế thừa Sát Sự Thính !

Dịch tổng đốc bình tĩnh nghe Chu Lê Uyên hồi báo xong liền phất tay ý bảo y đi ra ngoài.

Mấy vị Đề đốc lập tức yên lặng, họ biết Dịch Tổng đốc có việc giao phó. "Sơn Thuỷ hôm nay người tạm thời lên giữ chức vụ Tổng đốc xử lý hết thay mọi việc của Sát Sự Thính." Dịch Tổng đốc thản nhiên nói: "Đi

ồn vì chủ, bắt cầu hữu công dẫn cầu vô quá"[DG: "Lấy ổn định làm chủ, không cầu công lao chỉ cầu không xảy ra chuyện lớn."]

Quân Thủy Sơn nặng nề gật đầu đáp ứng.

Đối với việc nhận nhiệm vụ tạm thời nặng nề này, không có ai nhìn y hấn ước ao cả, ngay cả ý nghĩ thêm muốn cũng không có. Tạm thời giữ chức vụ Tổng đốc không có gì tốt cả, vào lúc này nhận trách nhiệm này sẽ gặp rất nhiều phiền toái. Huống chi chữ tạm thời này không phải là vĩnh viễn, sớm muộn gì cũng phải trả lại.

Ánh mắt Dịch Tổng đốc nhìn về phía Nguyên Hâm một cách thâm sâu, dường như có một tia bén nhọn trong đó. Không người nào dám nhìn thẳng vào Dịch lão đầu cho nên không có ai biết được Dịch lão đầu lộ ra ánh mắt như vậy, chuyện này đã lâu lắm rồi mới xảy ra. Đó là khi xưa một tay lão lập ra cái địa ngục trần gian này.

"Nguyên Hâm, người quản lý Chấp Hành ty lâu như vậy có lẽ cũng bắt đầu buồn chán rồi hả?" Trong giọng nói già nua lộ chút sát khí.

"Kiếm mà không uống máu, nếu chỉ treo trên tường khác gì một thanh sắt vụn." Nguyên Hâm lớn tiếng đáp.

"Hay lắm, để cho người trông coi Chấp Hành ty chính là với người là một việc đúng với năng lực." Dịch lão đầu chậm rãi nói: "Mấy ngày tới ta sẽ đi ra ngoài, người là người duy nhất ở Chấp Hành ty không bị Quân Đề đốc quản lí. Thả hết những thủ hạ tốt nhất của người ra ngoài đi, lần này không có mục tiêu. Chỉ cần không phải là người nước Sở, chỉ cần là cảm thấy có sự uy hiếp hay bất hợp tác, dù cho địa vị hiển hách hay là đang được sủng ái của bất cứ ai, bất kể quan hay dân hay là thái giám cũng chém hết!"

Trên khuôn mặt của Nguyên Hâm dần nở một nụ cười tàn bạo: "Ý của Tổng đốc có phải là vô dù cho kẻ nào bắt Tần Phi, dù là bất kì thế lực đối đầu nào với nước Sở đều phải trả giá thật đắt."

"Đúng giết nhằm một vạn còn hơn bỏ sót một tên." Dịch Tổng đốc hồ hững thờ dãi nói: "Có thể là ta đã ở trong tổng thự quá lâu nên người bên ngoài càng ngày càng không để Sát Sự Thính ở trong lòng rồi. Thường ngày chúng cũng chỉ giám hoạt động bí mật chúng không dám

khinh thị, thế mà hôm nay có kẻ dám ở nơi cách Đông Đô hai ngày đường bắt Tần Phi đi, ha hả hãnh nghĩ lão già này đã vô dụng sao?"

Nguyên Hâm cả gan hỏi: "Xin hỏi Tổng đốc muốn đi đâu? Chúng ta nếu gặp chuyện gì không xử lí được cũng cần kịp thời thông báo cho Tổng đốc."

Dịch lão đầu cười nói: "Thiên hạ lớn như vậy ta đi đâu mà không được? Các người cứ phóng tay đi làm đi, việc đại sự thì để ta xử lý!"

Trong tiếng cười dài, dưới ánh nến chập chờn cùng ngọn đèn dầu không còn ai thấy được thân ảnh của Dịch lão đầu đã biến mất từ lúc nào. Các Đề đốc nhìn nhau nhất tề thở dài một tiếng rồi chia tay nhau đi làm việc.

Chính Xương năm thứ hai mươi ba, Sát Sự Thính từ đó có biệt hiệu: Quái tử thủ!

...

Bị kẻ khác tóm gọn dĩ nhiên cảm giác sẽ không dễ chịu, bây giờ trước mắt Tần Phi chỉ có cỏ xanh, tảng đá và đàn kiến... Những thứ này từ xưa đến nay hẳn không quá để ý, bây giờ bị bắt đi với tốc độ thật nhanh, nhiều lần đầu va phải đá, đất cứng! Nếu không phải Tần Phi có tu vi cao thì mặt mũi hẳn đã sưng vù từ lâu rồi!

Bắt hẳn đi chính là người kia. Đó là người mà bình sinh lần đầu tiên Tần Phi mới thấy một cao thủ như thế. Có thể một chiêu mà bắt hẳn, người có bốn sự như vậy mà bắt được hẳn cũng chỉ bảy tám người. Họ cũng chỉ là mấy vị đại tông sư mà thôi hoặc là nhân vật giống như Liễu Khinh Dương. Đột nhiên xuất hiện một vị cao thủ như thế này thật khiến Tần Phi cảm thán đúng là người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn.

Dĩ nhiên Tần Phi rất hối hận. Hắn biết rõ đối thủ rất cường đại nhưng mà vẫn có chút khinh địch ý vào mình đã bước vào tông sư cảnh lại niệm vũ song tu, xung quanh còn có đến mấy ngàn quan binh và thị vệ, hẳn còn sợ bị gì sao? Kết quả là ngay cả Đoạn ca cũng không kịp lấy ra đã bị rơi vào tay địch. Những thị vệ và đám quan binh kia cũng không kịp xem là có chuyện gì đã xảy ra thì hẳn đã bị người kia bắt được.

Người nọ cấp hấn rồi nhảy vào trong nước. Sau đó đánh tan thác nước, ngược dòng thác mà leo lên sườn núi. Điều này có thể thấy người này thần thông bậc nào?

Hiện giờ hai người đang chạy trên con đường nhỏ. Con đường nhỏ vắng vẻ nên người nọ chạy như bay. Tần Phi cũng không phân biệt được đông tây nam bắc gì hết lại càng không biết mình đang ở nơi nào. Con người của hấn đảo lia lịa và ra sức kêu lên: "Cao nhân! Ngài từ xa tới bắt ta. Bây giờ đã chạy đi rất xa muốn chém muốn giết hay róc thịt chặt xương cũng cần nói một câu chứ. Bây giờ bốn bề vắng lặng không một bóng người chính là nơi lí tưởng để giết người diệt khẩu phi tang xác chết đó. Nếu là người không có kinh nghiệm ta cũng không ngại trước khi chết mà chỉ bảo người một phen. Tiểu gia cũng chả muốn bị thế này mãi."

Vừa dứt lời thân thể Tần Phi đã bị ném mạnh xuống mặt đất, cả người dính đầy tro bụi. Một giọng nói mang theo ý khinh miệt và trách cứ vang ở trong tai: "Quả nhiên có mấy phần bản lãnh. Thời gian chưa được bao lâu đã phá được phong ấn của ta để mở mồm nói chuyện rồi a?"

Tần Phi cố sức ngồi dậy. Hấn dựa lưng vào một gốc cây cổ thụ già nua, hốn hển thở mấy hơi. Hấn bị phong ấn khí hải, có thể nói được cũng phải mất chín trâu hai hổ. Hiện tại hấn cũng chỉ như dê bò để mặc người ta chém giết, thật sự là vô lực phản kháng. Nhưng nếu hấn có thể lấy Đoạn Ca ra thì có lẽ còn có một ít cơ hội.

Cách hấn mấy bước có một cô gái. Cô gái vóc người cao gầy lạnh lùng nhìn hấn từ trên xuống dưới, dường như sắp giết Tần Phi vậy. Dung mạo nàng xinh đẹp nhưng hết sức lãnh lẽo kiêu ngạo, một bộ bạch y không nhiễm một hạt bụi nào. Thác nước dội xuống cũng không làm quần áo nàng ướt, trên đường chạy như bay nhưng không dính hạt bụi, dưới chân nàng là chiếc giày thêu nhỏ bé vẫn còn sạch sẽ như mới trên quầy lấy xuống.

Để cho Tần Phi thấy bất ngờ là nàng thoạt nhìn mới chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi mà thôi. Nhưng mà Tần Phi hiểu rõ là tu vi của

người này như thế lại còn là nữ nhân thì ít nhất nàng cũng phải tầm ba mươi năm tuổi trở lên.

"Tiểu thư họ gì?" Tần Phi lầm bầm

Nàng kia chỉ hững hờ nhìn qua Tần Phi một chút rồi trầm mặc bảo: "Nếu người không muốn bị câm thì biết điều ngậm mồm lại."

"Được, được ta không nói!" Tần Phi mở trừng hai mắt: "Ta muốn tiểu tiện, a, dùng văn từ của con người có văn hoá mà nói chính là ta muốn cởi quần. Nam nữ hữu biệt, dù người không ngần ngại nhưng ta không muốn làm trò không tốt trước mặt người. . ."

"Ta không ngại, người không cần giữ ý." Bạch y nữ tử giễu cợt cười đùa: "Không nên trước mặt ta mà đùa bỡn. Người có thể chịu rất nhiều đau khổ đó."

Tần Phi giận tím mặt đưa tay kéo dây lưng của mình bực tức tụt xuống quát lên: "Xem đi, xem đi. Tiểu gia coi như đối diện với con gà mái, không thiết thòi thì không thiết thòi!"

Bạch y nữ tử chẳng những ánh mắt không rời đi ngược lại còn cười vỗ tay cười khanh khách. Nàng vẫn ung dung nhìn quần Tần Phi: "Tin đồn Tần Trấn đốc ở Đông Đô cướp được vô số trái tim mỹ nữ trong đó có Sở quốc đệ nhất mỹ nữ Đường Đại Nhi, hòn ngọc quý trên tay Quân gia Quân Linh Tư, hoàng tộc Cửu công chúa đối với người cũng yêu thầm thiết. Thế nhưng rất nhiều nam nhân trông thì ngon nhưng dùng thì không dùng được, người cứ cởi đi, ta vừa lúc có thể xem xem người có phải là dạng của quý bằng quả ớt hay không."

"Coi như là thua người vậy!" Tần Phi thở dài, lại buộc lại đai lưng.

Bạch y nữ tử chăm chú nhìn Tần Phi, nhìn từ đầu tới chân rồi lại nhìn từ chân lên đầu tựa như ngắm nhìn một đoá hoa.

"Giết người cũng chỉ là đầu rơi xuống đất, người rốt cuộc là ai? Bắt ta làm gì?" Tần Phi không chút sợ hãi đối nhãn cùng nàng: "Cướp tiền ta không có tiền, cướp sắc đối với ta không mất mát gì. Tiểu gia không sợ người!"

"Câm miệng." Bạch y nữ tử lớn tiếng trách mắng: "Người đưa hai đứa cháu gái của ta đi đâu hả?"

"Cháu gái?" Tần Phi ngạc nhiên hỏi.

"Giải Ngữ, Giải Ý!"

Tần Phi bỗng mở to hai mắt nhìn. Hắn đưa tay chỉ vào bạch y nữ tử, miệng lắp bắp kêu lên "Giải Linh , người là Giải Linh. . .Linh Ly Nhi!"

Linh Ly Nhi ba chữ vừa bật ra khỏi miệng Tần Phi làm sắc mặt bạch y nữ tử đột nhiên chuyển sang hồng như hoàng hôn, nhưng ngay sau đó thần sắc nàng nghiêm lại trách mắng:" Ba chữ Ly Linh Nhi, người cũng có thể gọi sao? Có tin ta giết người không?"

Tần Phi này chẳng có ưu điểm gì chỉ có mỗi cái mặt dày hơn bình thường rất nhiều là nổi bật, hắn thấy bạch y nữ tử bộ dáng ngoài mạnh trong yếu lập tức hạ giọng. Hắn chậm rãi hướng đến phía nàng miệng cung kính nói:" Hoá ra phải gọi là sư nương rồi. . . Ai nha , thật là nước lớn trôi miếu long vương*, người trong nhà đánh người trong nhà. Nếu chuyện này truyền đi chẳng phải để cho người khác cười chết à. Ai. . .Sau này ta cho. . ."

Tần Phi rốt cuộc không nói được tiếp, Giải Linh lấy một thanh tu mi đao nho nhỏ kề vào cổ họng Tần Phi.

"Không nghiêm trọng như vậy chứ. . .Không phải chuyển thành sư nương rồi sao?..." Tần Phi thấp giọng lầm bầm.

"Phì, lão không phải sư phó của người cũng không có tên đệ tử vô lại như người, ta lại càng không phải là sư nương gì cả. Nếu còn nói loạn nữa ta sẽ giết người tại chỗ." Giải Linh nổi giận nói.

Tần Phi mở to hai mắt coi như là đồng ý.

Tu mi đao cũng từ từ rời khỏi cổ họng Tần Phi.

"Lão là bị hai lão thất phu Bàng Chân và Dịch lão đầu liên thủ giết chết. Ta biết cõi đời này không một kẻ nào một mình mà có thể chiến thắng lão." Đôi mắt Giải Linh dường như ứa nước.

Lần này thật hiếm thấy Tần Phi không lảm mồm.

Trong nhật ký của Thuỷ Tình Không ngoại trừ tu vi tâm đắc của mình, còn có một chuyện ân hận. Năm xưa Thuỷ Tình Không cưới công chúa nước Ngụy làm vợ, sau đó thanh danh lên cao tu vi ngày một mạnh.

Một lần tình cờ lão và thiếu nữ tầm mười năm mười sáu tuổi gặp nhau. Hai người như vừa gặp đã yêu, hận là gặp nhau quá muộn. Đáng tiếc lúc ấy Thuỷ Tinh Không đã lập gia đình. Lão không muốn làm tàn tuổi thanh xuân một thiếu nữ. Hai người đồng cảm nhưng tình của họ chỉ dừng ở lễ. Hai tháng trời họ cùng nhau du lịch bàn chuyện trên trời dưới đất, đi qua bao nhiêu danh lam thắng cảnh. Đúng là một thời gian tiêu dao, khoái hoạt.

Trước khi chia tay cô gái kia bộc lộ thân phận mình chính là Giải Linh là Giải gia ở nước Ngô. Thân là Phò mã Đại Ngụy quốc Thuỷ Tinh Không lại càng chỉ có thể tôn kính mà không thể gần gũi.

Đại thủy trôi miếu Long Vương: Tuy là người trong một nhà nhưng lại không thừa nhận quan hệ hoặc không muốn quen biết nhau, hoặc không biết đến nhau nên phát sinh hiểu lầm hoặc xung đột không nên có.

Truyền thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một con quái vật bay ra, nó giang đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái. Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu

lâm.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 256: Giao Dịch

Q.4 - Chương 256: Giao Dịch

Linh Ly Nhi chính là tên giả mà Giải Linh dùng lúc mới quen Thuỷ Tình Không.

Trên đời này chỉ có một người có thể gọi nàng là Linh Ly Nhi và nàng cũng không cho bất cứ ai gọi nàng bằng ba chữ kia.

Nếu như chỉ là một tình nhân của sư phó thì không nói làm gì nhưng Tần Phi biết nữ nhân trước mắt này rất đáng sợ. Giải gia ở Ngô quốc là một gia tộc cực kì thần bí, trong nhật kí của Thuỷ Tình Không thì mọi người ở trung nguyên cực kì sùng bái Giải Linh. Theo như chú giải của lão thì Giải Linh năm xưa thực lực không kém gì lão bây giờ. Sau một thời gian tất nhiên nàng ta đã tiến giai lên nhiều. Mấy trăm năm qua nàng là nữ đại tông sư duy nhất. Hơn nữa nàng tu luyện pháp quyết cực kì quý dị uy lực cực lớn, hiển nhiên thành tựu sau này rất cao.

Tính ra Giải Linh năm nay khoảng ba mươi năm, ba mươi sáu tuổi rồi nhưng thoát nhìn nàng hết sức trẻ tuổi, dung nhan xinh đẹp làm người ta không dám nhìn gần. So với ba đứa cháu gái của nàng nhìn nàng càng thêm vẻ thành thực quyến rũ .

Sau khi Sở Ngụy đại chiến, Giải Linh liên tục tìm kiếm rốt cục nàng cũng tìm được Thuỷ Tình Không ở thảo nguyên. Giải Linh ở trên thảo nguyên làm bạn với lão, một lòng khuyên nhủ lão trở về Giang Nam với mình. Mặc dù Thuỷ Tình Không không đồng ý thì nàng cũng hi vọng được ở lại thảo nguyên cùng. Nhưng Thuỷ Tình Không không về Giang Nam cũng không cho nàng ở lại chăm sóc lão.

Thuỷ Tình Không viết trong nhật kí là không phải lão không yêu Giải Linh, chẳng qua thân là một kẻ mất nước lòng mang tử chí. Cuộc đời

lão đã phụ một người càng không muốn nợ thêm một người con gái khác. Huống chi nếu Giải Linh ở lại thảo nguyên thì không có lợi ôn pháp nàng luyện, e rằng tương lai không thể tiến thêm bước nào nữa . .

.

"Ta biết người vì sao lại bắt ta." Tần Phi lẩm bẩm nói.

**Khoé miệng Giải Linh chột vòng lên một đường cong xinh đẹp :"
Người cũng không ngu ngốc lắm."**

"Giải Ngữ và Giải Ý ta đã lén thả ra khi chúng ta đang ở trên biển. Ta nhờ Nhâm Bình Sinh phái người đưa hai nàng về Giang Nam. Khi người về nhà hẳn có thể gặp được các nàng ấy." Tần Phi thật tình nói: " Nhưng người bắt ta không phải là mục đích chính."

"Đúng! Bắt người ta có thể ép lão bắt tử Dịch lão đầu ra ngoài quyết chiến." Vẻ mặt xinh đẹp của Giải Linh đầy vẻ quyết liệt: " Lão bắt tử kia không biết xấu hổ cư nhiên mang theo nhóm thủ hạ không biết sông chết cùng với lão Bàn Chân không biết xấu hổ liên thủ đối phó ta. Nhưng ta cũng không ngại. Sống hay chết ta cũng muốn cho người chôn cùng."

Nghe thấy Bàn Chân cùng Dịch lão đầu bị Giải Linh không e dè gọi là lão không biết xấu hổ và lão bắt tử Tần Phi không thể không kính nể nàng, trên đời này kẻ đủ tư cách nói như thế không nhiều lắm. Dĩ nhiên kẻ đầu đường xó chợ cũng có thể nói như vậy nhưng những tên ấy có tu luyện mấy trăm năm cũng không thể một trảo bắt được hẳn và muốn cùng Dịch lão đầu quyết chiến.

Giải Linh dựa lưng vào gốc cây già, ánh mặt trời xuyên qua vòm lá, có vài ánh nắng tinh nghịch đùa trên bạch y của nàng nhìn như những ấn kí trên áo.

Nàng có kế hoạch của mình, kẻ đứng mũi chịu sào phải là Dịch lão đầu. Danh tiếng nhiều năm trước của Dịch lão đầu chưa bao giờ áp đảo được Bàn Chân. Danh hiệu cao thủ đệ nhất thiên hạ vẫn do Bàn Chân nắm giữ.

Mặc dù đến cấp bậc đại tông sư này danh tiếng không thể nói lên được điều gì. Thí dụ như Thuỷ Tình Không tu vi tựa như không thua gì một

đại tông sư đương thời. Nhưng cái danh khí hạo này cũng nói được một vấn đề, đó là tuổi tác. Bàn về tuổi tác Dịch lão đầu tương đối lớn tuổi, quy luật tự nhiên không ai có thể phá vỡ và cũng không phải đại tông sư là quái vật bất tử bất diệt. Bàn về thiên phú Thuỷ Tinh Không và Bàn chân có vẻ nhỉnh hơn Dịch lão đầu .

Giải Linh tự tin nếu vào lúc đỉnh cao, nếu như giao đấu chính diện nàng có thể diệt sát được Dịch lão đầu. Không ai nghi ngờ là cái chết của Dịch lão đầu sẽ mang đến cho Sở quốc một sự đả kích lớn cũng như sẽ mang áp lực đến cho Bàn Chân.

Kể từ khi Thuỷ Tinh Không chết đi, mặc dù hơn mười năm chưa gặp nhau nhưng Giải Linh vẫn cảm thấy dường như đất trời sụp xuống. Nàng ở Giang Nam một lòng tu luyện không màng thế sự, ngay cả người trong gia tộc nàng cũng không thông cảm nhiều. Ngày đó tin tức Thuỷ Tinh Không chết đi truyền tới Giang Nam làm nữ nhân luôn luôn lạnh lùng ngạo mạn như Giải Linh giống hệt một cô bé núp ở bờ sông khóc suốt một ngày.

Suốt mấy ngày hôm đó tâm tình Giải Linh rất kém. Nàng đi lên phương bắc, trên đường gặp mấy tên cướp đường có mắt không trông cản đường, kết quả của bọn đạo tặc đó rất cũng chỉ có một chữ : chết!" Mấy ngày đó đám tuần kiếm chạy sấp chạy ngựa đi kiểm tra trong rừng muốn tìm hung thủ. Một vị tuần kiếm già giàu kinh nghiệm nhìn thấy hiện trường bị ới ngay tại chỗ, khi có người hỏi lão, lão chỉ xua tay ý bảo không cần nói. Mãi sau này có một vị tuần kiếm say rượu mới phun ra:" Quả là địa ngục trần gian, giống như lò giết mổ. Khắp nơi chỉ có toàn máu là máu thôi muốn tìm một mảnh thịt nguyên vẹn bằng bàn tay cũng không tìm được. . "

Tần Phi ý niệm vòng vo trong đầu nhẹ giọng hỏi:" Người chuẩn bị mang ta đi đâu?"

"Ta muốn chờ tin tức đưa tới, nếu thật sự Giải Ngử và Giải Ý đã trở lại Giang Nam, ta sẽ lưu i một mạng. Ngoài ra mi còn là mối nhử Dịch lão đầu của ta, hẳn có xuất hiện hay không còn xem vào mi đó." Giải Linh cười lạnh nói.

Tần Phi nhất thời nói: " Người biết Sát Sự Thính có bao nhiêu tổng trấn không? Người hiểu Dịch lão đầu nói gì với ta không? Người bắt ta để dụ lão ra ngoài ư, người không quá xem trọng ta đấy chứ?"

"Đừng tưởng ta đây không biết, với người ta biết một chuyện rất thú vị." Giải Linh thản nhiên nói: " Người không phải quên rồi chứ, Tôn Hạc ở Giang Nam cũng đã lâu rồi. Lão ta còn thu Giải Lôi Lôi làm đồ đệ. Người này bản lãnh không tồi nhưng có hai khuyết điểm, thứ nhất là không đứng đắn, thứ hai không giữ được bí mật. Bí mật gì ở chỗ lão ta một hai năm còn được nhưng sang năm thứ ba chỉ cần khai thác lâu một chút lão liền để lộ ra chút dấu vết. Người còn nhớ rõ dường mẫu người là ai chứ?"

Nhắc tới mẫu thân sắc mặt Tần Phi lập tức thay đổi

"Yên tâm thật ra nàng chỉ là dưỡng mẫu của người thôi, mà mẹ đẻ của người đã chết trước đó rồi." Giải Linh không thèm để ý nói : " Người không cần kinh ngạc cũng đừng tưởng Thành Tín là con trai ruột của dưỡng mẫu người. Trên thực tế con trai nàng đã chết trong lúc nàng mang thai. Lúc đó, nàng rất đau khổ, mang theo người ra ngoài Phố chợ thì vừa lúc nhặt được đứa trẻ tầm một tuổi bị vứt bỏ, lòng mẫu tử nổi lên nàng thu nuôi cả Thành Tín. Hai người các người không ai là con ruột nàng."

"Vậy thì sao? Mẹ ruột không phải nhưng là dưỡng mẫu, mười mấy năm công ơn nuôi nấng so với mẹ ruột có gì khác nhau?" Tần Phi trả lời một cách mỉa mai

Giải Linh khinh thường nhìn Tần Phi: " Người mặc dù thiên phú cực cao nhưng từ xưa tới nay người có thiên phú cao còn ít sao? Sở vương vì sao lại nhìn trúng người? Đường Ấn tại sao lại coi trọng người? Người ở Đông đô gây ra phiền toái, ai thu dọn tàn cuộc cho người. Người cho rằng mình lớn lên đẹp mắt lắm sao? Hừ đó là vì bọn họ tưởng mi là con trai ruột của Nguyệt Nhi."

Giải Linh nói xong bèn im lặng, thật ra thì hồi trẻ nàng cùng Nguyệt Nhi có duyên gặp mặt một lần. Lúc đó nhìn thấy Nguyệt Nhi nàng

cũng phải giết mình. Nữ nhân thường tự phụ về vẻ đẹp của mình nhưng đứng trước Nguyệt Nhi nàng cũng có chút tự ti mặc cảm . . .

Hai nữ nhân xinh đẹp rất khó trở thành bằng hữu. Giải Linh cũng Nguyệt Nhi gặp mặt một lần duy nhất không có lần thứ hai nhưng Giải Linh lại biết rõ thiếu nữ này vô cùng không đơn giản. Tuy một tay trời gà không chặt cũng không có bối cảnh danh gia vọng tộc nhưng từ xưa tới nay hồng nhan hoạ thủy, bao nhiêu nam tử qua được ả mỹ nhân

"Sư nương. . ."

"Câm miệng!"

"Sư nương. . ."

"Nếu còn nói có tin ta giết người không!"

"Sư nương. . ."

"Có gì thì nói đi, có. . .Nói nhanh!" Giải Linh nộ khí trùng thiên nhưng không xuất thủ.

Tần Phi mặt dày nói:" Mặc dù ta không đập đầu kính trà bái sư với Thuỷ đại sư, nhưng trong lòng ta đã coi người là sư phó".

"Nếu coi hần là sư phó thì người phải đi giết Bàn Chân và Dịch lão đầu báo thù cho hần" Giải Linh cười lạnh nói:" Cứ nói mà không làm thì có ý nghĩa gì?"

"Thứ nhất ta không đánh lại được, có đi là chịu chết." Tần Phi giờ ngón tay trở lên nói.

Giờ tiếp ngón giữa hần nói:" Thứ hai ta nói thật ta gặp Bàn Chân rất ít nhưng Dịch lão đầu đúng là đối xử với ta rất tốt."

" Thứ ba oan có đầu nợ có chủ ta muốn báo thù thì ta sẽ tìm kẻ chủ mưu, cần gì tốn thời gian tìm bọn tay chân."

"Người muốn ám sát Sở đế hả?" Giải Linh cười như điên, rất ít người khi cười có thể giữ được hình tượng nhưng nàng thì ngoại lệ. Tần Phi chỉ cảm thấy nàng cười rất đẹp và tự nhiên không có bộ dáng cuồng vọng.

"Đúng là trong đầu ta có nghĩ đến việc ám sát, nhưng ta sẽ không làm mà không suy nghĩ thật kỹ trước." Tần Phi lắc đầu nói" Ta tự có kế hoạch của mình!"

"Ta muốn biết là tại sao ta sống với dưỡng mẫu mười mấy năm cũng không hiểu mẹ bằng người?" Tần Phi buồn rầu nói : " Lai lịch của mẹ rốt cuộc là như thế nào? Tại sao vừa biết Đường Ẩn vừa biết Sở đế. Người nói mẹ xuất thân thấp hèn thì làm sao có thể giao thiệp với những kẻ có quyền nhất?"

"Người muốn biết sao?" Giải Linh lạnh lùng nói: " Biết rồi người sẽ có rất nhiều phiền toái. Trên đời này vốn kẻ không biết gì mới là kẻ hạnh phúc nhất. Người được ưu ái thì nên biết hưởng thụ thế nào cho tốt, khỏi cần đi tìm căn nguyên vấn đề làm gì.

"Ta cần phải biết. Vô luận thế nào mẹ cũng dưỡng dục ta nhiều năm như thế."Tần Phi kiên quyết nói.

"Muốn biết cũng được nhưng mi phải đáp ứng ta một điều kiện."Giải Linh nhìn sâu vào hai mắt Tần Phi, ánh mắt có vẻ uy hiếp:" Thuỷ đại sư để cho người bất cứ cái gì, người đều phải đưa cho ta."

Đây là bản bút ký!

Tần Phi đã nhớ kỹ trong lòng nên lập tức lấy ra ngoài đưa cho Giải Linh không chút nghĩ ngợi:" Đây chính là di vật của Thuỷ đại sư, người có tư cách nhận và hãy trân trọng nó!"

Giải Linh nhìn bản bút kí cũ kĩ đột nhiên nước mắt không cầm được trào ra.

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 257: Năm xưa, chúng ta cùng theo đuổi cô bé.

Q.4 - Chương 257: Năm xưa, chúng ta cùng theo đuổi cô bé.

Phàm là nữ nhân thì ai cũng đều đa sầu đa cảm. Từ các thiếu nữ mới cao bằng cửa sổ tầm mười lăm, mười sáu tuổi đến những lão bà tóc đã hoa râu năm, sáu chục tuổi đều có một điểm giống nhau là sẵn sàng rơi nước mắt. Nếu nói rằng nữ nhân nào đó không bao giờ khóc thì thật khó có thể tin.

Tần Phi yên lặng, chăm chú nhìn Giải Linh. Hắn chỉ lặng lặng đứng bên cạnh nhìn nước mắt của nàng tuôn như suối, vẻ mặt của nàng cực kì bi ai mà không nói một lời nào.

Một lúc sau, Giải Linh không khóc nữa, nàng cẩn thận đem bút ký cất kỹ rồi mới lên tiếng: "Về chuyện cũ của Nguyệt Nhi, xuất phát từ rất nhiều lý do mà những người biết rõ nội tình sẽ không nói cho người biết quá nhiều. Đối lại trước kia thì ta cũng sẽ giấu diếm điều này. Nhưng nay hắn đã chết, ta cũng không ngại mà nói ra với người. Thậm chí sau khi người biết có thể cũng giống ta muốn cho thiên hạ một trận long trời lở đất."

Tần Phi chậm rãi gật đầu mà không nói năng gì:

" Trước kia ở vùng biên ải Ngự Đường có một tiểu sơn thôn. Trong thôn chỉ có mấy chục hộ gia đình, có một nhà không biết có phải là được tổ tiên phù hộ hay không [Nguyên văn: phần mộ tổ tiên bốc lên một làn khói xanh hay không] mà sinh hạ được hai người con gái đẹp như băng ngọc. Trong thôn không biết có bao nhiêu người đến cầu hôn."

Giải Linh ôm gối, dựa lưng vào gốc cây đại thụ rồi ngồi xuống. Trên mặt nàng mang theo một cảm xúc khó tả. Nàng mỉm cười nói: "Hai tỉ muội họ rất thông minh. Từ nhỏ các nàng đã thích chạy nhảy khắp núi. Bởi vì nơi đây phong cảnh hữu tình nên thường xuyên có các văn nhân mặc khách đến du ngoạn, chính họ đã dạy các nàng học chữ, đọc sách. Đối với những người quanh năm sống trên núi thì chỉ với mấy chữ này hai nàng đã có thể được gọi là tài nữ."

"Nhưng trên đời này, cái gọi là văn sĩ phần lớn đều rất hữu danh vô thực. Cho đến một năm, có hai người lần lượt đến đó và đã thay đổi vận mệnh của hai cô bé."

Tần Phi nhìn thẳng vào Giải Linh hỏi: "Hai người nào?"

"Người thứ nhất chính là thiếu niên tên là Đường Ân, người thứ hai còn lợi hại hơn hẳn." Giải Linh mỉm cười nói: "Đường Ân tài hoa hơn người, lúc ấy là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, trên người hắn không có cái khí tức cao ngạo của con nhà quan lại mà hết sức bình dị gần gũi, nói năng tao nhã. Không biết hắn gặp được Nguyệt Nhi ở nơi nào nhưng hai người vừa gặp đã yêu. Sau khi trở về, Đường Ân muốn cưới Nguyệt Nhi làm vợ nhưng bị gia tộc kịch liệt phản đối. Sau đó chiến tranh Đường - Ngụy nổ ra. Chuyện sau này người nên biết một chút."

"Xem ra vấn đề là ở người thứ hai à?" Tần Phi thản nhiên hỏi.

Giải Linh gật nhẹ chiếc cổ trắng ngần thon dài tuyệt đẹp. Nàng nhẹ nhàng nói: "Ta nói người kia lợi hại hơn, không phải chỉ vì địa vị của hắn mà là kiến thức, tu vi, học vấn, phẩm vị, tu dưỡng đạo đức của hắn... Không có chỗ nào không phải là siêu quần bạt tụy. Hoàng tộc Ngụy Quốc kể từ khi bị phân liệt thì có thể nói hắn là người giỏi nhất trong mấy trăm năm sau này. Vì thế hắn chiếm được ngôi vị hoàng đế. Hắn là một nam tử đích thực. Việc đấu tranh trong cung đình đối với hắn chẳng qua là một việc nhẹ nhàng như ăn một bữa cơm. Những lão cáo già trong triều đình đều bị hắn thu thập trở lên hết sức ngoan ngoãn. Tu vi của hắn rất cao, chỉ thiếu chút nữa là đặt chân vào cảnh giới của bậc đại tông sư. Người như thế bá đạo bậc nào, oai phong bậc nào? Hắn đã phát động chiến tranh với Đường Quốc. Hắn chuyên tâm

một lòng xua mấy chục vạn Ngụy quân tấn công nên chỉ trong một năm, đất đai của Đường quốc đã ly khai nước Ngụy được hơn ba trăm năm lại một lần nữa sáp nhập vào bản đồ nước Ngụy."

"Hoàng đế cuối cùng của Ngụy Quốc..." Tần Phi thở dài than.

"Đúng vậy, hãn... hãn đã thất bại, nhưng không phải hoàn toàn do hãn, mà là hãn đã gặp phải sự phản kích của những con người giỏi nhất thời bấy giờ. Dù là Sở Đế hay Đường Ấn, là Bàn Chân hay Dịch Lão Đầu, là Liễu Khinh Dương hay Lôi Thái Úy, bất cứ người nào cũng không thể bằng hãn. Nhưng họ kết hợp lại với nhau thì trở thành sức mạnh vô địch. Mà vừa vặn đúng lúc đất nước suy yếu, vài vị tướng tài bất hạnh mắc bệnh mà chết, mưa gió thất thường làm ấy năm liền nhân dân mất mùa thất thu. Hãn miễn thuế nhưng lại làm cho quốc khố trống không nên chưa thể chuẩn bị đủ lực lượng để chiến đấu.

Giải Linh cười lạnh nói: "Ông trời không giúp hãn, vận khí cũng ủng hộ hãn. Mà trong lúc này, Sở đế dốc hết quốc lực phát động chiến tranh với Ngụy quốc. Người có biết khi đó chuyện gì đã xảy ra không?"

"Cái này... thật sự ta không biết."

Trong mắt Giải Linh thoáng qua một tia trào phúng: "Sử sách của Sở Quốc dĩ nhiên sẽ không viết rõ ràng, chuyện này đối với bọn họ cũng chẳng vẻ vang gì. Còn nhớ năm xưa, Ma tộc phát động công cuộc Nam chinh đại quy mô lần cuối. Lần cuối cùng đó chúng kéo 20 vạn thiết kỵ đến quan ải. Ngụy Quốc điều động binh mã nghênh chiến, Sở đế nhân cơ hội đó nổi lên. Năm đó Thủy đại sư làm sứ giả của Ngụy Quốc đến gặp mặt Sở Đế để thông báo Ma Tộc tiến vào Trung Nguyên. Hai nước muốn tranh bá hay báo thù cũng nên chờ Ngụy Quốc đánh đuổi xong Ma Tộc rồi hãy tính."

"Sở Đế dĩ nhiên sẽ không đáp ứng vì đây là cơ hội ngàn năm có một. Hãn phải tâm phúc đến chỗ Ma Tộc thương thuyết, bảo bọn chúng yên tâm tấn công tiêu diệt Ngụy Quốc, sau đó sẽ chia đều thiên hạ. Bọn Ma Tộc đúng là một lũ ngốc nên mới bị kích động, cũng do bọn họ mơ ước trở lại chốn phồn hoa từ lâu nên lập tức dùng hết sức lực tấn công

Ngụy Quốc. Quân Sở cũng xua quân xông thẳng tạo thành thế tiền hậu giáp kích. Vậy là Ngụy Quốc lớn mạnh là thế cũng bị sụp đổ."

Tần Phi lắc đầu: "Mặc dù nói tranh bá thiên hạ không phải là việc nhân nghĩa, nhưng chuyện bảo hổ lột da, dẫn sói vào nhà này thì thật là không còn gì để nói."

Giải Linh lạnh lùng quát lên: "Đâu chỉ dừng lại như thế ? Ngụy Quốc đúng là đã bị diệt vong rồi nhưng dân chúng phương bắc mười phần chết chín. Bách tính bị tàn sát, bị bắt đi không biết bao nhiêu người, hơn nữa còn hơn nữa nạn dân chết đói, xương trắng phơi đầy đường, kéo dài cả ngàn dặm. Sở Đế tâm ngoan thủ lạt, hăn trở mặt như lật bàn tay (Nguyên văn: hơn cả lật trang sách). Sau khi tiêu diệt Ngụy Quốc lập tức quay ra đánh cho Ma Tộc nguyên khí đại thương, tiện thể chiếm lại vùng đất Ma Tộc đang giữ. Ngoài mặt thì hăn không có gì tổn thất mà dân chúng phương Bắc còn mang ơn hăn. Nhưng thật ra, nếu không phải do hăn thì mấy trăm vạn dân chúng phương Bắc vì đâu phải chết?"

"Ta cho người biết những chuyện này là muốn người biết được rằng, khi người đối mặt với Sở Đế, bất luận bây giờ hăn có thể đối đãi với người tốt như thế nào nhưng hăn có thể trở mặt bất cứ lúc nào. Thử nhìn con hăn xem, Thái Tử nước Sở khi xưa phong quang thế nào, giờ thì ở đâu ? Đừng nhìn hiện giờ Đao Vương đang đắc thế, nói không chừng một ngày kia Đao Vương cũng theo huynh trưởng trở thành tù nhân mà thôi. Hăn còn rất nhiều năm tháng để có thể lựa chọn người nối ngôi... Thật ra thì..." Giải Linh dừng lại một chút, chậm rãi nói từng chữ: "Trong con mắt của ta, hăn chẳng qua chỉ lợi dụng một đứa con đi tranh đấu cùng một đứa con trai khác, bản tâm chắc không để cho bọn chúng có cơ hội trưởng thành uy hiếp được ngai vàng của mình. Như vậy, hăn có thể toàn tâm toàn ý cho nghiệp lớn diệt Ngô, hoàn thành giấc mơ trở thành Thần Vũ Đế."

"Cái đó và thân thế của ta có liên quan sao?" Tần Phi hỏi ngược lại.

"Có !" Giải Linh bình tĩnh nói: "Tỷ tỷ của Nguyệt Nhi năm đó kết giao với Ngụy Đế, Ngụy Đế sau khi lên ngôi phải mất một thời gian dài mới

giải quyết được sự phản đối của mọi người để đưa nàng vào cung. Sau đó không lâu, Sở quân phạt Ngụy, hai người gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều. Đến ngày Ngụy Quốc bị tiêu diệt, nàng ở trong cung bị Sở Đế nhìn trúng liền cưỡng bức đem về Sở Quốc. Trên đường đi nàng phát hiện ra mình đang mang bầu. Nàng đang không biết xử lý ra sao thì gặp được Đường Ân..."

"Người cũng biết nữ nhân có bầu chỉ che dấu cái bụng được nhiều nhất là ba tháng. Cũng may Tôn Hạc lén tìm nàng rồi dùng một loại pháp môn đặc thù, mạnh mẽ áp chế được một thời gian ngắn. Mấy ngày này quả thực khiến nàng kinh tâm động phách. Nguyệt Nhi gặp lại được tỷ tỷ, mà trong cung rất nhiều người bởi vì cảm thấy bị uy hiếp khi nàng đến nên tìm trăm phương ngàn kế muốn giết nàng. Nàng không sợ cái chết nhưng lại sợ mình không giữ được huyết mạch hoàng tộc Ngụy Quốc. Dù sao đây cũng là thứ kỷ niệm còn sót lại của nàng với nam nhân nàng yêu thương nhất."

"Trong cung khó lòng mà phòng bị được việc ám sát, mà Nguyệt Nhi cũng gặp đủ loại nguy cơ. Hai người liên tương kế tựu kế. Trước tiên nàng giả trúng độc Giảo Hồn Sát để trốn ra khỏi hoàng cung. Dưới sự trợ giúp của Tôn Hạc đại sư, nàng đã trốn ra và gặp được Nguyệt Nhi. Nhờ vào Thiên Ngân, nàng đem thai nhi trong bụng chuyển sang cho Nguyệt Nhi. Tất nhiên sau đó nàng đã chết !"

"Lôi Thái Úy vẫn còn tìm đến nàng ta cơ mà." Tần Phi lạnh lùng nói.

"Dĩ nhiên, Sở đế đã ra lệnh thì ai dám chậm trễ ? Huống chi... Sở đế nói không chừng còn tưởng rằng người đúng là con hắc đẩu... Quân đội, mật thám, tuần kiểm, thị vệ... lật tung hết tất cả mọi thứ. Liệu chỉ tìm một cỗ thi thể mà không được ư ?" Giải Linh lạnh lạnh nhìn Tần Phi: "Người chính là huyết mạch hoàng tộc Ngụy Quốc còn lưu lại trên đời này."

"Còn Ngụy Bính Dân !" Tần Phi chậm rãi nói.

"Hắn là cái gì chứ." Trong mắt Giải Linh hiện lên một tia tàn khốc: "Nếu không phải do hắn thì Thủy Đại Sư căn bản đã không phải chết."

"Người là người Ngô Quốc, tại sao đối với chuyện Ngụy Quốc lại dụng tâm tìm hiểu thế?" Tần Phi nhún vai: "Theo lý thuyết, người phải muốn giết chết người Ngụy Quốc."

Giải Linh nhìn đám cỏ trên mặt đất, ngọn cỏ đã úa vàng, khi cơn gió nhẹ thổi qua cả đám cỏ cứ như thể đồng thời cúi người xuống thăm hỏi nàng. Nàng không có bất kỳ động tác gì mà chỉ dùng vô hình chân khí dần dần phát ra. Từng ngọn cỏ nhỏ lại đứng thẳng ngạo nghễ trong gió.

"Không. . . Mặc dù Giải gia rất gần gũi với hoàng tộc Ngô quốc, nhưng Giải gia là Giải gia, chúng ta không nghe lệnh của Ngô quốc." Giải Linh bứt một ngọn cỏ lên ngắm nhìn: "Trong mười hai long kỵ năm đó có tổ tiên Giải gia chúng ta. Rất nhiều người cũng vì huyết mạch của chúng ta mà chặt đứt, thật ra thì. . . vào thời điểm Ngụy Quốc phân liệt, tổ tiên của chúng ta không muốn cùng tham dự dù lúc đó cũng thấy vị hoàng đế Ngụy quốc bất lực khi đó thật chán ghét. Chúng ta bèn đổi tên đổi họ ẩn cư ở Giang Nam. Người Giải gia tựa như cọng cỏ này, cho dù chỉ là một gốc cỏ nhưng một đời phục một đời, cũng không đoạn tuyệt cũng không cúi đầu."

Tần Phi đột nhiên hiểu dụng ý Giải Linh.

Thân phận của hãn nếu quả thật giống như những gì Giải Linh nói thì hãn có thể không cần cố kỵ chút nào trước mặt người Sở quốc.

Ân huệ của Dịch lão đầu sao? Sự ngưỡng mộ của Sở đế ư? Chỉ điểm của Bàng Chân? Hết thấy trôi qua hết. . . Giờ là địch nhân bất cộng đái thiên.

Trong lúc nhất thời, Tần Phi lâm vào mê mang. Hai nữ tử xuất sắc bậc nào mới có thể điên đảo chúng sinh đây? Có người nói, hồng nhan họa thủy, nghiêng nước nghiêng thành. Những người đứng đầu mấy đại quốc kia thì ra muốn vây bắt hai nữ tử này, thế mà cứ chạy vòng vòng càng ngày càng có nhiều phiền toái liên miên bất tuyệt.

Giải Linh im lặng nhìn Tần Phi, những thay đổi dù nhỏ nhất trên khuôn mặt hãn cũng rơi vào trong mắt của nàng.

Đối với việc ngày hôm nay đối với Giải Linh thì vẫn có cái gì nàng nhìn không ra, nhìn không thấu đây?

"Tần Phi. . ."

"Hờ?"

"Chúng ta đi, nếu như ta không có cảm giác sai thì. . . Dịch lão đầu đã theo kịp rồi!"

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 258: Hành Tung Hiện Ra

Q.4 - Chương 258: Hành Tung Hiện Ra

Đất ở dưới chân bỗng chốc trở nên cứng rắn vô cùng, bằng giá phủ xuống làm cho đất cát dường như bị đông cứng như sắt thép vậy. Người đi đường ai nấy đều mặc quần áo dày cộm, như muốn đem mình bao bọc chặt chẽ, thỉnh thoảng họ ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời bị bao phủ trong tầng mây trên đỉnh đầu, từng luồng nhiệt khí phun ra từ trong miệng bọn họ trong nháy mắt tan thành một mảng sương trắng và biến mất.

Tại một thị trấn nhỏ thuộc phạm vi Sở Quốc, trước cổng nha môn tầm thường lại bất ngờ có một lão giả, khoác trên mình cái áo choàng đen. Lão thoát nhìn cũng không có gì xuất chúng, vải mặc trên người cũng chỉ là loại tầm thường mà thôi, nhưng những nếp nhăn theo năm tháng hằn lên trên mặt lão toát lên vẻ tang thương, hiểu thấu sự đời.

Quan sát trước cổng nha môn, không có người gác, bên trong cũng không có một bóng người. Ánh mắt lão chớp động, thần sắc kiên định chậm rãi bước vào trong đại sảnh của nha môn.

Trong đại sảnh phủ đầy rêu xanh, đồ đạc vứt bừa bãi, bên trong chánh đường bỗng nhiên truyền ra tiếng cười nói.

Lão giả trực tiếp đi vào trong chánh đường, hai tay đẩy mạnh cửa phòng, một luồng hơi nóng bỗng nhiên bay đến trước mặt. Trong

phòng có hai ba cái lò than được đặt lên trên bàn lớn xung quanh bày biện đầy thức ăn đồ uống. Một cái lò than đặt ở giữa bàn, bảy tám tên thám tử ngồi quay quần xung quanh, đang cao hứng thưởng thức món ăn trong nồi.

Có lẽ lão đẩy cửa làm hơi lạnh tràn vào ảnh hưởng đến bọn hăn, ánh mắt bọn chúng đồng loạt hướng về phía lão giả. Một tên trong đó đập ghế đứng lên, đôi đũa trong tay còn kẹp miếng thịt bò nóng hổi, mắt nhìn về phía sảnh nghiêm nghị quát: " Là kẻ nào? Dám cả gan làm loạn tại nha môn? Nếu vào nhầm chỗ thì mau biến đi."

" Đông Đô đến." Lão giả lấy ra một khối lệnh bài thông hành, tiện tay ném qua.

Tên quan tiếp nhận xem xét quả nhiên là lệnh bài từ trên ban xuống, tuy nhiên chức quan của hăn quá nhỏ, tại tiểu trấn xa xôi nơi biên thùy này, hăn chẳng qua chỉ là một viên quan chỉ huy nhỏ bé, nhưng tốt xấu gì hăn cũng là người có học thức, nên lệnh bài thực giả hăn có thể phân biệt được. Người nắm giữ lệnh bài này dĩ nhiên là có nhiệm vụ khẩn cấp, nha môn địa phương có nghĩa vụ phải toàn lực giúp đỡ người nắm giữ lệnh bài này. Cho dù người giữ lệnh bài này là có thể là một viên quan cao cấp hay là một tên chỉ huy thấp kém, nhưng nhiệm vụ của hăn rõ ràng là khẩn cấp.

Tên quan chỉ huy này lúc này mới lộ ra bộ mặt tươi cười: " Nguyên lai là đồng liêu từ Đông Đô đến, bên ngoài trời đông gió rét, trên đường chắc ngài chịu không ít cực khổ nhỉ? Ta nói lão nghe này đại thúc à, lão cũng đến tuổi về hưu rồi, những người ở Đông Đô có phải quá đáng lắm không, sao lại để lão gia ngài phải bôn ba vất vả thế này? Nhanh đến đây, ngồi xuống nào, gặp thời tiết quý quái như thế này, cả nha môn lạnh cóng, ăn thức ăn nóng như vậy là tuyệt nhất."

Mấy tên nha sai khác dĩ nhiên đều đối với vị đồng liêu đến từ Đông Đô vô cùng nhiệt tình, bọn hăn nhanh chóng mang đến một chiếc ghế lớn, còn cẩn thận đặt lên trên một cái gối êm nữa. cũng không phải là bọn hăn xu nịnh gì lão, chúng cũng đánh giá được nếu lão từng ấy tuổi mà còn phải đi xa đến tận chỗ biên thùy này thì chắc cũng chỉ là một chân

sai vật mà thôi, nhưng đều là người trong nha môn thì giúp đỡ lẫn nhau cũng là phải đạo.

Lão giả cũng không chối từ, ra về biết ơn ngồi xuống, ánh mắt quét nhanh lên mặt bàn, chỉ là một ít thịt dê bò, không thấy chút rượu.

Tựa hồ đọc được ý nghĩ của lão, tên chỉ huy cười ha hả đứng dậy đến chiếc bàn khác lấy từ trong ngăn kéo ra một cái hủ nhỏ, đặt trước mặt lão giả: "Nha môn không cho uống trong giờ làm, nhưng lúc này huynh đệ chúng ta ăn lẩu cũng đã vi phạm, nhưng thời tiết giá rét thế này không có việc gì làm, ăn coi như xong rồi nhưng bọn ta cũng không dám uống. Lão thúc người uống chút đi, không việc gì đâu, quan giám sát chỗ ta sẽ không quản đến người Đông Đô bọn người."

Lão giả mỉm cười, mở nắp hủ rượu ra, một loại mùi vị rượu kém chất bay thoảng qua mũi lão, lão làm như lơ đãng, uống một hớp nhỏ, chợt cảm thấy một luồng hơi nóng dào dạt chạy dọc cổ họng thẳng xuống bụng. buông bầu rượu, lão cười nói:

"Quan giám sát ở đây thoải mái quá nhỉ"

Tên quan chỉ huy liên tục khoát tay, lấy hai miếng thịt nóng đặt vào trong chén của lão: "Không phải là thoải mái như vậy đâu, bất quá mọi người đều xem nhau như người một nhà. Đất ở đây gà không đẻ trứng, một năm thì có đến bảy tháng đều là mùa đông. Đi qua thành này thì phía trước là khu quân tây bắc chiếm đóng, trộm cắp không có, gian tế cũng không, công việc nha môn cũng không có bao nhiêu. Người cũng thấy đó, trong cái nha môn này, lớn nhất chính là chỉ huy quèn ta đây, toàn bộ thị trấn chỉ có một quan giám sát, mà toàn bộ thuộc hạ thì đều ở đây rồi. mọi việc thì cũng mắt nhắm mắt mở cho qua thôi, người cho rằng đông đô lại bận tâm đến chốn khỉ ho cò gáy này sao?"

Lão giả cũng không có lập tức nói tiếp, mà đem hai miếng thịt chậm rãi ăn hết, tuy rượu có mùi vị rất tệ nhưng thức ăn thì cũng tạm tạm. Lão buông đũa xuống, hỏi: Ta đến nơi đây là muốn truy tung tội phạm, chúng có hai người, không có khả năng là chúng đi qua khu vực quân Tây Bắc chiếm đóng, càng không có khả năng vào thành. Ta mới nhớ

ra tại Tây Vực này, phía trước khu đóng quân, có một trạm gác chuyên môn giám sát đường thủy, đường bộ này. Các người gần đây có thấy người nào khả nghi đi ngang qua đây không?"

Viên chỉ huy sững người, suy nghĩ trong chốc lát, bỗng quay qua nói với một người bên cạnh: Viên Dận, hai ngày trước người bẩm báo với ta chính là vụ kia..."

Lão giả quay đầu sang nhìn tên thám tử trẻ tuổi, nhìn đồng phục trên người hắn thì chẳng qua chỉ là một tên thám tử cấp thấp mà thôi.

Lão giả tươi cười mang theo một ma lực không thể kháng cự hỏi: "Người tên là Viên Dận? Vậy người cho ta biết một chút, người đã nhìn thấy được cái gì?"

Viên Dận đưa mắt nhìn tên chỉ huy, rồi lên tiếng: " Bẩm Đông Đô đại nhân, người biết tại tây vực này núi rất nhiều, đường mòn dĩ nhiên cũng rất nhiều. Có rất nhiều người từ nơi khác đến hoặc là đào phạm, hoặc là do nguyên nhân nào đó mà không dám đi đường lớn hay qua chốn đông người, bọn họ sẽ trèo đèo lội suối, lặn lội đến khu đóng quân, sau đó lợi dụng địa hình khu vực rộng lớn phía tây ẩn nấp hành tung. Do chúng ta nhân lực đơn bạc, nên không có khả năng giám sát hết tất cả đường mòn, mà thực tế là năm đó khi quân Tây Bắc đến đóng quân ở đây cũng từng điều động quân đội, dùng mười người làm một tổ để tuần tra đường núi. Cuối cùng cũng đành bỏ cuộc vì đội quân mấy ngàn người nhưng đến đó cũng như ly nước đổ xuống sông, căn bản là không làm được gì."

" Cho nên chỉ huy của chúng ta mới suy nghĩ ra biện pháp, xin một ít kinh phí, thuê mấy thợ săn, mua mấy con liệp ưng, lợi dụng khả năng bay trên trời mà giám sát những người đi lên núi."

Lão giả không khỏi nhìn lại tên chỉ huy kia đánh giá lại một lần: " Vị chỉ huy này, người tên gọi là gì?"

" Ta... " Viên chỉ huy kia có chút ấp úng, hắn không biết chức quan của lão giả, tựa hồ trong cách xưng hô thì mình thấp một chút, bởi lão ta gọi chức quan của mình với giọng khá hời hợt, chứng tỏ lão ta chắc

chức quan to hơn gã. Chần chờ một lúc, hăn với vẻ mặt không kiên, không nịnh nói: "Đội trưởng chỉ huy thành Tứ Giác, Quách Hưởng."

Lão giả nhẹ gật đầu, quay sáng viên dân nói: "Người tiếp tục"

Viên Dân trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo nói: "Những con Liệp Ưng kia đều đã trải qua huấn luyện, chúng có khả năng phân biệt được thợ săn, quân đội cùng thường dân. Dĩ nhiên chúng ta không quản đến quân đội, mà dị tộc cũng không có khả năng tổ chức quân đội tiến vào Tây Vực. Thợ săn tất nhiên cũng không có vấn đề gì, nhưng nếu có thường dân tiến lên núi, Liệp Ưng phát hiện lập tức báo ngay, khi đó chúng ta lập tức lên núi xem xét rốt cục là kẻ nào."

Quách Hưởng bung lên tách trà, hớp một ngụm, cười đắc ý nói: "Chúng ta dựa vào chiêu này đã bắt được hai tên tặc phi."

Lão giả khen: "Không tệ, vậy hai ngày trước Liệp Ưng của các người đã thấy những gì?"

" Sau khi liệp ưng trở về, ta thông qua thói quen trong quá trình huấn luyện của nó, xác nhận là có hai người khả nghi tiến vào cửa phía nam ngọn Ngọa Hồ Sơn, chỗ đó là một ngọn núi bỏ hoang, rất là khả nghi. Ta liền bấm báo đại nhân. sau đó đội trưởng liền mang chúng ta vào xem. Tiếc là khi chúng ta đi vào, không thấy bóng dáng ai cả, quý dị hơn là cho Liệp Ưng tìm trong phạm vi hai mươi dặm cũng không có phát hiện gì." Viên Dân thở dài: "Hại bọn ta đều tưởng rằng Liệp Ưng nhìn sai, phải biết rằng với thời tiết như vậy, hai người làm sao có thể trong nháy mắt chạy ra ngoài hai mươi dặm, nếu vậy còn là người nữa sao? Nhưng khi ta nghe lão nhân gia vừa nói như vậy, hăn là có hai người như vậy."

Lão giả nhin cười không được, hăn biết rõ hai người này chắc chắn là người, hơn nữa còn là nhân trung chi long. Tuy nói là do thời tiết khắc nghiệt làm đường xá khó đi, nhưng lão biết đối với bản lãnh của họ, nói cho cùng cũng chỉ đơn giản như đi dạo trong hoa viên nhà mình.

Từ trong lời nói của mấy thám tử này, lão biết là phán đoán của mình hoàn toàn chính xác.

Từ lúc lão bắt đầu rời khỏi Đông Đô, lão luôn có cảm giác có một lực lượng phi thường cực đại cố ý dẫn lão về phía tây. Tính cách của hãn chính là như vậy, sống ở đâu thì theo phong tục đó, trên đời này hầu như không có địa phương nào mà hãn không dám đến, há gì Liệp Ưng chứ?

"Người ở chỗ này có cực khổ không?" Lão giả hòa ái hỏi.

Quách Hưởng cười ha hả: " Khổ, kỳ thật ta thực sự cũng không biết khổ nhiều hay ít, hoàn cảnh tại đây đúng là không được tốt lắm, nhưng được cái tự do tự tại. người xem, người Đông Đô các người suốt ngày loay hoay công cán, đến thời gian lấy hơi cũng không có. ở chỗ ta đây, các huynh đệ còn có thể rảnh rỗi cùng nhau ăn nôi lẩu. Sau khi xong việc có thể đi uống vài chén, về nhà vui vầy với lão bà, nếu không thì đi đến lầu xanh kiếm các cô nương giải khuây."

Hãn cười cười nhìn lão giả nói: "Khổ cực cũng có chứ... Nhưng khổ nhất chính là không kiếm được cô nương nào vừa mắt cả."

Cả đám thám tử trẻ tuổi cũng cười theo, tìm kiếm thú vui qua ngày ở cái nơi khi ho cò gáy này, bọn họ cũng từng nghĩ đến việc lên kinh đô, không cần nói lý do gì, nơi ấy có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp đã đủ là nguyên nhân rồi.

"Liệp Ưng là người nghĩ ra? Hai người kia là người phát hiện?" Lão giả cũng không có cười theo bọn hãn, ngược lại lấy tay vỗ hai người Quách Hưởng cùng Viên Dận hỏi.

Hai người sừng sốt, đều gật đầu.

Lão giả mở ngăn kéo, tìm được một tờ công văn, một cây viết, nhúng mực viết mấy hàng chữ, tiện tay đưa cho Quách Hưởng.

"Quách Hưởng, người thân là quan chỉ huy, có thể nhập gia tùy tục, nghĩ ra biện pháp mới, có thể vui vẻ trong khổ cực, cũng không oán trời trách đất, là nhân tài có thể đào tạo. Ngay hôm nay người lên Đông Đô tập huấn ba tháng. quan đề đốc sẽ cho người làm quan Tổng Trấn huyện Đồng Tri. còn Viên Dận người cùng hộ tống theo, nếu luyện tập tốt thì có thể để người làm quan chỉ huy, còn như luyện không tốt thì rút trở về làm thám tử của nhà người."

Lão giả chậm rãi đứng dậy, hướng cửa bước tới, thản nhiên nói: " Đa tạ các vị khoản đãi ta rượu thịt, nhưng mà nhờ chuyển cáo tới quan giám sát của các người, nói hẩn đến tổng trấn Đồng Tri mà chịu ba mươi hèo. Các người có thể ăn thịt trong giờ công chính là do hẩn giám sát bất lực!"

nhìn bóng lưng lão rời đi, Quách Hưởng nhin không được cất tiếng cười to, thiếu chút nữa nước mắt nước mũi cũng rớt ra: " Các huynh đệ, lão đầu ở Đông Đô này chắc là bị thần kinh rồi, bị bắt rồi nhà đến đây, khẩu khí tựa như là đề đốc, ah không, tổng đốc chứ. Dùng mực đỏ viết mấy chữ lại bắt lão tử di huấn luyện, thiệt là tức cười, haha "

Viên Dận chỉ chỉ tờ giấy, vẻ mặt biến sắc.

Quách Hưởng theo bản năng cúi đầu nhìn lại, bên trái phía dưới là bút ký như rồng bay phượng múa " Hộ Dịch "

Xem trên Sở Ty chắc không chỉ có một hộ Dịch, nhưng lại dám kí như vậy thì chỉ có một.

Quách Hưởng chợt cảm thấy toàn thân có một trận ớn lạnh, hai chân cơ hồ đứng không vững, thân thể lung lay hướng ra cửa đuổi theo, miệng la lớn: " Tổng Đốc đại nhân..."

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 259: Giết Không Tha!

Q.4 - Chương 259: Giết Không Tha!

Trên mặt đất bao phủ một lớp tuyết thật mỏng, chỉ cần đạp một chân xuống đất là mặt tuyết đã không chịu nổi mà vỡ ra phát ra âm thanh thanh thúy. Y phục trên mình Tần Phi có chút đơn bạc, nhưng lấy tu vi hẩn hiện tại cho dù là cởi hết y phục đứng ở đây cũng không thấy lạnh. Điều duy nhất hẩn không thể thích ứng chính là hiện giờ thời tiết ở Đông Đô cũng chỉ là mùa thu mà thôi, nhưng ở đây tuyết đã bắt đầu rơi. Khí hậu Tây Vực quả nhiên cùng nội địa bất đồng.

Giải Linh vẫn vận bộ trang phục màu trắng đi bên cạnh Tần Phi, đồ dùng tùy thân của nàng chỉ có một gói nhỏ, cho dù có muốn cũng không mang thêm được gì, những ngày vừa qua, nàng vẫn vận bộ quần áo màu trắng này, nhìn nàng giống như là chuẩn bị đi dự dạ hội ở nơi nào đó chứ đâu có giống bộ dạng lặn lội từ xa đến Tây Vực này ngắm người tuyết chứ?

Cả vùng đất mênh mông xung quanh đều phủ đầy tuyết trắng, trời đất trắng ngất một màu, che đậy hết thảy những đơ bản, bấy rập của vùng đất, chỉ có trời tuyết như vậy mới làm con người lĩnh hội được cái gì mới là bao la hùng vĩ. Phương bắc có thảo nguyên, cũng có nét phóng khoáng như vậy, nhưng lại thiếu mất vẻ thanh nhã. Ở đất liền tuy phần hoa gấm vóc, nhưng nào có thể so sánh được với sự bình lặng nơi đây?

"Chúng ta vượt qua Ngọa Hồ Sơn này liền tiến vào nơi đồn đóng của Quân Tây Bắc. Chỗ đấy sẽ làm người rất ngạc nhiên đấy." Giải Linh thản nhiên nói.

Tần Phi mặc dù không biết ý nàng muốn nói là gì, với lại hắn cũng lười mở miệng, xem đoạn đường này biến thành một lần khổ tu cũng hay! Cũng không phải ai cũng có cơ hội được cùng với một vị nhất đại tông sư chạy loạn khắp nơi, tính tình Giải Linh mặc dù khó gần, nhưng dù sao nàng cũng là một vị nhất đại tông sư hàng thật giá thật, đã từng ngao du đến nơi sơn cùng thủy tận, kiến văn uyên bác, người bình thường không thể nào tưởng tượng được.

Nhìn từ xa có thể thấy mơ hồ tuyết trắng bao phủ khắp đỉnh núi, đây cũng là lần đầu tiên Tần Phi đi đến Tây Vực, nghe nói Tây Vực có rất nhiều ngọn núi cao, quanh năm tuyết phủ. Những núi tuyết này đã làm bao nhiêu người phải chùn chân, không thể tiếp tục lên hướng tây. Từ cổ chí kim, cũng không ai biết bên kia ngọn núi là những gì, cũng không có ai có thể vượt qua dãy Tuyết Sơn vô tận đó. Từng có một nhóm cao thủ lập thành một đội ngũ, muốn thăm dò thế giới bên kia đỉnh núi, bọn họ mang theo hi vọng cùng dũng khí lên đường, nhưng đã không có ai toàn mạng trở ra. Vì thế dân bản xứ đem dãy tuyết sơn không thể vượt qua này xếp vào tử địa.

Tần Phi tò mò đánh giá thế giới xa lạ trước mắt, đột nhiên hân kinh ngạc nhìn đằng xa, tay chỉ hướng tây bắc: "Đám cháy thật lớn..."

Mấy cột lửa phóng thẳng lên trời cao, từng cuộn khói đen bay thẳng lên. Giải Linh như không có kinh ngạc, ngược lại môi điểm nụ cười lãnh khốc nói: " Đúng là tuổi trẻ khí thịnh, những chuyện này hai mươi năm trước khi ta đi cùng Thủy Đại Sư đã từng chứng kiến. Hôm nay, cho người kiến thức một chút..."

Trong mây đông tuyết nhìn không thấy điểm cuối bỗng có mấy đạo hỏa quang bắt mắt, như muốn chạy đến nơi xuất hiện ánh lửa gần đó. Tần Phi và Giải Linh cả hai đều là tay cao thủ, hai người nhẹ nhàng lướt trên mặt tuyết, cơ hồ trong chốc lát đã xuất hiện bên cạnh nơi đó.

Liền thấy trong đám lửa ngất trời là nơi ở của một bộ lạc, tất cả tài sản, lều trại của họ đều đã bị thiêu rụi. Xung quanh có gần trăm con chiến mã chậm rãi chuyển động tạo thành vòng tròn, bên trong là ngổn ngang xác chết. Những người may mắn còn sống đều là nữ nhân, tuổi tác không lớn, các nàng ở chung một chỗ, hoảng sợ than khóc.

Bên cạnh bọn kị sỹ dương dương tự đắc, tay cầm thanh đao phủ đầy máu huyết, từng giọt máu tươi đua nhau nhỏ vào đông tuyết, máu nóng làm tuyết tan chảy, bị vó ngựa dẫm lên tạo thành một đông hỗn độn.

Bọn kị binh đều mặc khôi giáp quân Sở, đai lưng màu hồng, mặc áo choàng trắng sau lưng, chứng minh thân phận của bọn họ là quân Tây Bắc nước Sở.

"Các người đứng lên cho ta!" Một gã kị binh trong đám người đi ra, quơ roi hung dữ hướng về những cô gái kia quát lớn: "Các người còn than vãn nữa là lão tử ta một đao tiễn người lên đường ngay."

Các thiếu nữ đang than khóc, thấp thỏm lo âu mà đứng lên, trước mặt các nàng cách đó không xa chính là hơn hai trăm cổ thi thể, trong đó có phụ thân, huynh đệ, trượng phu của các nàng, cũng có con em của các nàng trong đó... Những người đó mới lúc này còn sống sờ sờ, mà giờ đây lại nằm im bất động trong đông máu huyết kia, vĩnh viễn không trở lại.

"Cởi áo quần ra mau." Tên kỵ binh đó kêu lớn: "Mau cởi ra."

Tuy rằng do cả đám kia kêu ầm lên nên Tần Phi không nghe rõ, nhưng nhìn ánh mắt các nàng, hẳn cũng có thể đoán ra được các nàng đang nói cái gì.

Tên kỵ binh kia mặt bừng bừng sát khí, nói xong nhảy vào trong đám người, vung đao hướng hai nữ tử lớn tiếng nhất chém xuống. Thuật cởi ngựa của hắn cùng đao pháp hắn đều bất phàm, trong nháy mắt đã đem hai nữ tử chém thành bốn đoạn. Máu huyết phun đầy mặt hắn, hắn cũng mặc kệ lấy một tay lau mặt, tay kia chỉ đao vào những nạn nhân còn lại may mắn sống sót, quát lên: "Còn có ai không chịu cởi?"

Có lẽ do bị cái chết của hai người kia, cũng có lẽ do khát vọng sinh tồn đã chiến thắng bản năng hổ thẹn, những nữ nhân kia lần lượt cởi bỏ y phục trên người ra. Da thịt các nàng mới lộ ra đã bị gió rét làm cho tím tái, toàn thân rét run, các nàng liều mạng che đậy nhưng nơi đáng hổ thẹn, loay hoay trên dưới.

Bọn kỵ binh được thể lại lớn tiếng càn rỡ cười như điên, sau đó dùng ánh mắt tham lam không chút kiêng kỵ quét qua đám nữ nhân.

"Bọn họ là quân Tây Bắc sao!" Tần Phi thấp giọng nói: "Hiện Tại kỷ luật quân Tây Bắc đã bại hoại đến vậy sao?"

Giải Linh cười lạnh nói: "Quân Tây Bắc vẫn như thế, người thân là quan viên cao cấp ở sở ty, vậy mà hôm nay mới biết sao?"

Tần Phi lắc đầu, không có nói gì thêm, nín thở ngưng thần, thần niệm mở rộng, tiếng gió thổi mây bay, bàn luận xung quanh cũng không lọt ngoài tai hắn.

"Lần này thu hoạch không tệ, hai nha đầu này nhìn rất khá, Phó Tướng đại nhân hẳn là rất vừa lòng. Hai người bọn họ, từ chân tay, thắt lưng cho đến cái mông kia, hắc! hắc! Tám chín phần là còn trinh đây. Ha Ha Ha..."

"Phó Tướng đại nhân đã quen hưởng thụ rồi, mà ở nơi biên thù này cho dù là chúng ta cũng không thể chịu được? Bất quá, đây cũng là cơ hội của chúng ta, hầu hạ Phó Tướng đại nhân cho tốt, tương lai khi hắn trở về Đông Đô, chỉ cần dùng vài câu... Thăng quan phát tài dù

là không tới, ít nhất cũng được triệu hồi về đất liền, chốn phồn hoa đô hội, không cần ở lại nơi này mỗi ngày nhìn tuyết trắng, làm ắt lão tử ta cũng muốn mù."

"Cái này là dĩ nhiên, khi mà Phó Tướng đại nhân đến Đông Đô, thì sẽ tha hồ mà lựa chọn các loại nữ nhân. Còn hơn là ở tại khu Tây Bắc này, e hèm, đúng là quá khan hiếm đi... Ai da, nếu đổi lại ta là Phó Tướng đại nhân, ta cũng không muốn trải qua mấy ngàn lần với cùng một nữ nhân. Khí hậu vùng tây bắc này quá lạnh đi, không có nơi nào ăn chơi cả, nếu có thể ôm mỹ nhân đúng là hưởng phước a!"

"Đội trưởng, hai người này để cho phó tướng đại nhân vậy, còn dám còn lại..."

"Theo lệ cũ, ai nhanh tay thì có trước, nếu không thì xếp hàng đi. Xong là giết ngay."

"Đội Trưởng, lãng phí quá đi, trong này không phải có mấy mỹ nhân đó sao. Chỉ bằng mang về doanh trại từ từ thưởng thức..."

"Người muốn chết sao? Trở về doanh trại tìm kỹ viện đi, mẹ kiếp, các người tưởng mình là Phó Tướng đại nhân sao? Không Biết thân biết phận, còn dám nghĩ đến việc chơi gái trong doanh trại nữa sao..."

Các cô gái đáng thương đang rét run trong giá lạnh kia hoàn toàn không biết vận mệnh của mình được quyết định bởi vài câu nói của các tên kỵ binh ở đây. Có người còn quỳ gối trong đồng tuyết liều mạng dập đầu, cũng có người vẽ mặt đờ đẫn, quên cả việc che đậy thân thể của mình, cả người rũ xuống trong tuyết vọng.

Bọn kỵ binh ầm ầm xuống ngựa, nghe tiếng cười lớn hướng đám con gái lơ lửng phóng đến. Chúng sợ nếu không nhanh chóng đoạt được thì sẽ phải qua bên kia, vừa nôn nóng vừa buồn bực mà xếp hàng.

Trừ hai cô gái mà đã dành cho Phó Tướng đại nhân thì họ không dám động đến, còn lại những cô gái van xin không ngăn được bọn chúng bộc phát thú tính lao đến, các nàng chỉ có thể kêu la trong tuyết vọng, nhưng điều đó cũng chỉ làm bọn chúng thêm hưng phấn hơn.

Bỗng một đạo thân ảnh lao lên từ trong tuyết trắng, tên đội trưởng định lôi hai nữ tử kia ra, trước mắt hắt bỗng hoa lên, hắt còn chưa

kịp mở miệng hỏi , trên cổ bỗng run lên.

Hắn theo bản năng đưa tay lên xoa cổ, bỗng thấy nóng nóng, dính dính ở cổ, toàn là máu!

Tại sao lại có thể? Là máu của ta?

Suy nghĩ của hắn bỗng dừng lại.

Hai cô gái trần truồng che miệng la hoảng lên, các nàng chỉ kịp thấy một cái bóng mờ mờ, như u linh dạ quỷ, lướt đến bên cạnh đội trưởng, theo sau là một tia sáng chói mắt, từ trong tay người đó phát ra, nhanh như điện, xẹt qua cổ họng của tên đội trưởng. máu huyết bắn xa cả thước.

Bóng dáng quỷ mị kia lao vào trong đám binh lính, đám lính mới vừa rồi như lang như hổ, nhưng trong tay hắn thì giống như bầy dê đợi làm thịt, đều không có sức chống cự. Có chăng chăng qua là tiếng kêu thảm liên tiếp cùng máu huyết bắn tung tóe...

Vừa mới bắt đầu thì đám quan binh kia cũng đã không dám chống cự, bọn họ không biết bóng dáng nọ là từ đâu mà dũng mãnh phi thường, mỗi một chiêu đều có thể lấy tính mạng bọn họ, mỗi một bước là lưu lại một vết máu...

Thậm chí còn có người nghĩ đến thần giữ cửa của dị tộc kia trong truyền thuyết...

Quan binh không kịp tìm lại ngựa bỏ chạy tán loạn, nhưng động tác của người kia quá nhanh, động tác như bay. Ở trong mắt chúng chỉ lưu lại một tàn ảnh là ở trên người bọn họ lưu lại một vết đao trí mạng.

Chiến mã hoảng sợ hí vang, chúng không muốn rời xa chủ nhân đã chết của mình. Bầu trời vẫn dày đặc khói lửa, không trung biến ảo tựa như đang cười nhạo bọn chúng.

Còn lại tên kỵ binh cuối cùng, miệng há hốc quỳ trên mặt đất, trước cổ họng của hắn là một thanh đoản kiếm sắc bén, lúc này đứng trước mặt hắn là một nam tử trẻ tuổi.

Trong chốc lát Tần Phi đã giết chết cả trăm mạng người, sát khí đã bành trướng đến cực điểm làm cho tên quan binh kia ngay cả thở cũng

không dám. Tay hắn vẫn vững như núi, không run rẩy chút nào, chỉ vừa chạm ngoài da tên lính kia.

"Bốn nhân là Quan tổng trấn Tần Phi thi hành quân pháp!" Tần Phi lạnh lùng nói: " Vì binh lính không tuân theo quân kỷ! Giết không tha!"

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 260: Nửa Đêm Trên Cánh Đồng Tuyết

Q.4 - Chương 260: Nửa Đêm Trên Cánh Đồng Tuyết

Giải Linh thông thả đi tới, nàng chứng kiến toàn bộ màn động thủ của Tần Phi. Thiếu niên này thiên phú cực cao, tu vi thâm sâu, hạ thủ tàn độc, đều có chút ngoài dự liệu của nàng. Phải nói là kể từ khi nàng bắt Tần Phi mang đi, tu vi của hắn đã tiến lên một bậc.

Tần Phi tu luyện Thiên Ngân công pháp, thân pháp như nước chảy mây trôi, có thể dễ dàng giết chết một người mà không phải lãng phí một phân khí lực, cũng không vì đối phương người đông thế mạnh mà hỗn loạn. Hắn như mảnh hổ lao vào bầy cừu, tùy ý cũng có thể tiêu diệt gọn gàng.

Hai người thiếu niên giống nhau, đều cùng tu luyện Thiên Ngân công pháp, đều cùng đi đến Tây Vực Tuyết Sơn, đều cùng xuất thủ tàn sát bừa bãi đám kỵ binh.

Trong mắt nàng, Tần Phi dần dần mờ hồ lại từ từ trở nên rõ ràng, phảng phất hình bóng của thiếu niên kia hai mươi năm trước, gương mũi kiếm chia vào đám kỵ binh, lớn tiếng trách mắng: "Người mà ngay cả cầm thú cũng không bằng thì sao có thể sống trong trời đất?"

" Tình Không..." Giải Linh thở nhẹ thốt.

"A?" Tần Phi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Giải Linh: "Là ta!"

Thì ra cuối cùng cũng không phải là hắn, hình bóng kia mờ dần, Giải Linh tự giễu cười, nhặt y phục tả tơi trên mặt đất, đi đến an ủi những

cô gái hồn phi phách tán kia.

"Người là lính của quân doanh?" Tần Phi quát hỏi tên quan binh cuối cùng còn sống sót.

"Phân đội số tám, đại đội khinh kỵ kinh số ba, quân đoàn Tây Bắc Quân số sáu..." Tên quan binh kia khó khăn nuốt từng ngụm nước miếng, nhìn ánh mắt tràn đầy sát ý của Tần Phi, nơm nớp lo sợ nói: "Tổng trấn đại nhân, ta cầu xin ngài giơ cao đánh khẽ, đừng giết ta... đừng giết ta..." Thanh âm yếu ớt của hắn khẽ vang lên.

"Mới vừa rồi người nói phó tướng đại nhân, vậy hắn là ai vậy? Dám ngang nhiên hành động dâm ô như vậy trong quân doanh?" Tần Phi lớn tiếng hỏi.

Tên lính kia nuốt nước bọt xuống, thấp giọng nói: "Hắn... Hắn là Đường gia đại công tử Đường Hiên..."

Trong lòng Tần Phi trầm xuống, thiên hạ quả thật nhỏ bé, Đường Hiên bị phạt đến tây vực nhập ngũ, chính là cùng với hắn trước kia có quan hệ. Nhưng lại không nghĩ tới chính là sao khi đến quân doanh Tây Bắc, thoát khỏi sự quản thúc của Đường ẩn, lại cả gan dám làm loạn. Dám dung túng bộ hạ ra ngoài cướp đoạt, dấu diếm nữ nhân dâm ô trong quân doanh,... Phải biết chỉ cần phạm vào một trong những tội này, dựa theo quân pháp Sở Quốc, chỉ có một con đường là chết!

"Tổng trấn đại nhân, ngài..."

"Quân pháp như sơn." Tần Phi đem đoạn kiếm gãy ở phía trước nhẹ nhàng chặt đứt cổ họng của hắn.

... ..

Trong một túp lều của doanh trại, ở giữa có một cái bếp lửa thật ấm áp. Đường Hiên vận chiếc áo bào thật dày, lười biếng nằm trên giường êm, tay cầm một cuốn tiểu thuyết chăm chú đến nhập thần. Hắn tay phải cầm sách, nhưng tay trái đưa vào trong áo bào, ở vị trí như là giữa thắt lưng, nắm thứ gì đó, sau đó thân thể lên xuống nhịp nhàng...

"Đường phó tướng ...Phó tướng đại nhân..." Ngoài cửa đột nhiên có tiếng kêu vọng vào, nghe như tiếng khóc than nước nỡ.

Đường Hiên cả kinh, tay trái nhanh như chớp, rút từ trong đũng quần về, tay phải nhét vội cuốn tiểu thuyết xuống dưới đệm, sau đó hẩn ngồi nghiêm chỉnh, hắng giọng kêu lên: "Vào đi, than khóc cái gì? Chẳng lẽ đại quân dị tộc đánh tới rồi sao?"

Cửa phòng gần như là bị đụng vỡ, một tên lính hốt ha hốt hải té lăn ra đất.

"Phó tướng đại nhân, việc lớn không ổn rồi..." Tên lính kêu gào lên: các huynh đệ của phân đội số tám của đại đội khinh kỵ binh số ba, toàn bộ đã bị giết sạch!"

Đường Hiên nhảy căng lên, lao đến túm cổ áo tên lính kia quát lên: "Làm sao có thể? Bọn họ chỉ là đi tập kích bộ tộc Xích Vũ, chẳng qua chỉ là một bộ lạc hơn bốn trăm người. Chẳng lẽ là âm mưu của dị tộc? Dùng một tiểu bộ tộc để dụ chúng ta tiến công, rồi cho đại quân bao vây xung quanh? Vậy cũng không thể nào a, Xích Vũ tộc cách chúng ta không xa, chỉ cần bọn chúng phát tín hiệu cầu cứu, lập tức cả đại đội số ba sẽ đến liền... lại còn điều này nữa, nếu dị tộc điều động binh mã, sao có thể dấu diếm thám báo cùng Liệp Ưng của chúng ta?"

Tên lính đáng thương ở trong tay đường hiên, meo máo nói: "Bẩm phó tướng đại nhân, không phải là dị tộc... bọn họ bị giết bởi... chỉ một người!"

Khi phân đội số tám của đại đội khinh kỵ binh số ba đi ra ngoài, đến đêm không về. đây là chuyện bất bình thường, cho nên phân đội bốn xuất động, đi trước đến chỗ Xích Vũ tộc tìm kiếm. Sau khi đến hiện trường, quân lính dù dày dặn kinh nghiệm chiến trường cũng chịu không được mà nôn mửa... Mảng tuyết trên mặt đất đã nhuộm đầy máu huyết, đêm xuống băng giá phủ lên những xác chết ngổn ngang, khắp nơi chân gãy tay đoạn, cảnh tượng thê thảm làm bọn chúng không nỡ nhìn.

Bọn họ vốn cho là phân đội số tám bị Xích Vũ tộc cùng các bộ tộc khác mai phục, nhưng sau khi cẩn thận dò xét, phát hiện là phần lớn chiến mã cũng chết ngay tại chỗ. Đối với các dị tộc nghèo nàn kia, họa chẳng có diên mới làm như vậy? Sau đó bọn họ kiếm được một nắm mồ cực

lớn, sau khi đào lên, kiểm tra bên trong có gần trăm cổ thi thể, toàn bộ đều là người của Xích Vũ tộc.

Nếu Xích Vũ tộc đã bị phân đội số tám giết sạch, vậy thì ai giết cả phân đội số tám đây?

Phân đội bốn tí mĩ tìm kiếm lại, rốt cục cũng kiếm được một phong thơ bằng máu, tên đầu lĩnh chậm rãi đọc to lên cho tất cả bọn chúng nghe, nghe xong tất cả đều biến sắc. Bọn họ bất chấp nguy hiểm ban đêm đi lại trên cánh đồng tuyết, lập tức chạy về đại đội khinh kỵ binh số ba, hướng quan chỉ huy là Đường Hiên báo cáo.

Đường Hiên cả người run rẩy mở phong huyết thư ra đọc.

"Đường Hiên, ta là Tần Phi! Phân đội số tám của đại đội khinh kỵ binh số ba dưới trướng của người đã bị ta thi hành quân pháp, về phần những tên có liên quan đến vụ án, ta sẽ thông báo cho Giám Sát Ty tiếp tục điều tra. Nếu như lúc ta trở về, người vẫn còn ở tại Tây Bắc Quân, chúng ta sẽ thanh toán cho xong khoản nợ này!"

Đường Hiên tức giận xé nát phong huyết thư thành mảnh vụn, nhưng sự sợ hãi đã xâm chiếm toàn thân hắn rồi. trước kia Tần Phi không bán đứng Đường Gia bọn họ là đã may mắn rồi, mà cha hắn lại buộc Tần Phi chịu tội thay hắn. Nếu như Tần Phi nói muốn thanh toán cái khoản nợ này, chắc chắn là không nói giỡn rồi. Tên tiểu tử này.. Người khác thì không biết chứ Đường Hiên hắn sao lại không? Ngay cả bạn tốt nhất của hắn là Sở Dương mà hắn cũng giết thì còn có gì mà hắn chẳng thể làm?

Tên lính kia quỳ trên mặt đất hoảng sợ nhìn sắc mặt của Đường Hiên.

"Tiểu Dũng tử, người thấy ta đối đãi với người như thế nào?" Đường Hiên bỗng nhiên hỏi chuyên không đâu.

"Phó tướng đại nhân đối với ta ân trọng như núi, quả thực như là phụ mẫu tái sinh vậy, ngay cả cha mẹ ruột cũng không bằng, trời đất bao la cũng không bằng ân đức của phó tướng đại nhân ngài...Tiểu nhân nếu là nữ nhân, nhất định lấy thân báo đáp, đáng tiếc kiếp này ta là nam nhân, chỉ có thể đi theo ngài làm tùy tùng mà thôi... Nhưng chỉ cần một

câu nói của ngài, cho dù lên núi đao xuống chảo dầu, ta cũng không nhú mày!" Tiểu Dũng tử hăng giọng đáp.

Thật ra thì hắc đã cần thận tính toán, Đường Hiên đối với hắc cũng có chỗ tốt. Ví như khi hắc giúp Đường Hiên một việc nhỏ thì sẽ được thưởng tiền, khi đưa món ăn lên thì sẽ được ăn ké. Nhưng ân đức như vậy mà nếu tiểu dũng tử hắc xả thân báo đáp... thì hắc trước sau đã chết muôn ngàn lần rồi.

Vì thế nên khi phó tướng đại nhân nhắc đến vấn đề thâm tình như vậy, Tiểu Dũng tử hắc cũng dứt khoát cao giọng nói.

"Tiểu Dũng tử, ta cho phép người được rời doanh trại!" Đường Hiên nhỏ giọng, kề sát bên tai hắc nói: "Cho người bốn thớt ngựa tốt, ngày đêm không ngừng, lấy tốc độ nhanh nhất trở về Đông Đô, đền Đường Phủ cầu kiến cha ta... Người lấy ngọc bội tùy thân của ta theo làm tín vật."

"Đường đại nhân?" Tiểu Dũng tử hai mắt sáng lên, đây chính là đại nhân vật trong thần thoại à nha, chính mình cũng có cơ hội nhìn thấy sao?

"ừ, gặp cha ta rồi, hẳn lấy lời ta! người nghe cho rõ đây."

"Phó tướng đại nhân xin nói, tiểu nhân cho dù quên tên họ của mình cũng nhất quyết nhớ lời nhủ của ngài."

Đường Hiên hít một hơi thật sâu nói: "Tần Phi muốn giết ta, mau phái Liễu thúc đến cứu."

Tiểu Dũng tử nhận lấy ngọc bội xong liền ra ngoài, hắc nghĩ Tần Phi có thật sự giết chết Đường Hiên hay không cũng không có liên hệ gì với hắc. Cho dù Đường Hiên chết đi thì đơn giản chỉ là tiếp tục vuốt mông tên phó tướng kế tiếp thôi, phó tướng quân quân đoàn tây bắc đa phần là có quan hệ với triều đình, vì bình thường thì cũng phải là quan nhị phẩm mới lĩnh chức này được chứ ai đâu mà trẻ như hắc. hắc cao hứng chính là, dọc đường mang theo bốn con tuần mã, sau khi đến đông đô, sẽ bán đi ba cỗ, có thể có được không ít tiền, sau đó khi không còn ngựa nữa, Đường đại nhân sao không thể an bài cho hắc chứ? Hơn

nữa, cái này chính là phủ đệ của ngự sử đại nhân, tiền thưởng một phần nhỏ cũng là hơn mười lạng bạc.

Còn cái ngọc bội thiếp thân này... đương nhiên là bán đi rồi!, sau khi trở về, ta nói là trên đường gặp đạo tặc...

Tiểu Dũng tử rất cao hứng chuẩn bị lương khô cùng ngựa, chuẩn bị lên đường. Đường Hiên ở trong phòng lòng thấp thỏm không yên cứ đi tới đi lui, một hồi sau lại đứng lên kêu lớn: "Có ai không?"

Một tên vệ binh bước nhanh ra cửa nói: "Đại nhân có gì phân phó ạ?"

"Từ ngày hôm nay, đại đội khinh kỵ binh số ba không ai được ra ngoài, toàn bộ ở trong doanh trại." Đường Hiên cắn răng nói: "Gác giáo chờ trời sáng, coi như là đánh một trận sau cùng."

"Nhưng đó là khi mà cả trấn ban bố lệnh tổng động viên mới có thể..."

Tên vệ binh nơm nớp lo sợ đáp.

"Người muốn chết phải không? Lời của ta là mệnh lệnh! Bây giờ cho dù ngủ cũng phải gối đầu lên đao, đi nhà xí cũng phải mặc trụ giáp."

Đường Hiên đem sợ hãi trong lòng hóa thành tức giận quát: "Kẻ nào không nghe, giết ngay lập tức."

"Tuân lệnh!"

... ..

Đoàn người cưỡi ngựa chậm rãi đi đến, trong đội ngũ có một cô gái còn nước nở.

"Người viết như vậy, làm cho Đường Hiên lo sợ, sẽ chạy về Đông Đô, hay là cầu người tới cứu. Chẳng lẽ là người muốn đem Liễu Khinh Dương đến đây?" Tần Phi hỏi.

Giải Linh trầm mặc trong chốc lát: "Ta càng hi vọng kẻ đến là Đường ẩn..."

Tần Phi thản nhiên nói: "Mặc dù ta không biết là tu vi của người rốt cục là đến cỡ nào, nhưng dù sao cũng chỉ có một người, người lại dẫn dụ nhiều người đến như vậy, chẳng lẽ người cho là mình có thể chiến thắng nhiều cao thủ đỉnh phong như vậy sao?"

"Có lẽ đối với người ta không thể đánh bại họ, nhưng ta cũng có thể kéo họ cùng chết!" Giải Linh nhìn lên bầu trời đêm, mấy ngôi sao như

thương cảm nháy mắt cúng nàng, tựa hồ như đem theo ánh sao lạnh lẽo rơi trên thân thể mềm mại của nàng, mơ hồ còn thấy mấy vầng sáng!

"Tần Phi... "Giải Linh thấp giọng nói: "Nếu như ta chết, xin người hãy đem ta cùng hợp táng với Tình Không, được không?"

Tần Phi ra sức lắc đầu nói: "Không!"

"Khốn kiếp!"

Tần Phi yên lặng nhìn Giải Linh: " Trước khi đại sư chết đi, hẳn hi vọng người có thể vui vẻ mà sống tiếp. Ta mặc dù sức lực nhỏ bé, trong mắt đám cao thủ các người, chỉ như con kiến hôi không đáng kể, một cái giở tay nhắc chân cũng có thể giết chết được. Nhưng đối với ý nguyện của đại sư trước khi chết nói ta bảo vệ người, thì trước khi ta chết đi, người tuyệt đối không được chết."

Giải Linh nhếch mép im lặng, trong một khắc, nàng chợt quay trở về hai mươi năm trước kia, một thiếu niên mi kiếm mắt sáng, hốc mắt ngập tràn nước mắt, bộ dạng đầy hối lỗi, nhìn nàng, âu sầu nói: "Tiểu Linh à, ta thành thật xin lỗi muội.. Đáp ứng với ta, vô luận như thế nào, người cũng phải sống thật vui vẻ."

"Hận sao không gặp nhau khi muội chưa thành thân! Những lời này đối với nam nhân cũng như vậy!"

" Lần đầu gặp, muốn chung thân!" Giải Linh nhẹ nhàng phủ ra sáu chữ, sau đó giục ngựa đi về phía trước!

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 261: Tây vực

Q.4 - Chương 261: Tây vực

Không biết đoàn người ngựa đã đi trong cánh đồng tuyết này bao lâu rồi, màu tuyết trắng mênh mông không bờ bến dễ khiến người đi đường lạc phương hướng. Giải Linh dường như đã từng tới nơi này

rồi, cưỡi ngựa đi phía trước dẫn đường, những cô gái Xích Vũ Tộc kia có lẽ do đã trải qua mấy ngày lộ trình nên đã dần quên đi nỗi đau vừa qua. Mặc dù thỉnh thoảng còn có tiếng nức nở nhưng so với trước kia thì đã đỡ hơn nhiều rồi.

Đột nhiên hai bên đồng tuyết nhảy ra mấy trăm người, bọn họ giương cung tên, cảnh giác nhắm vào mấy người.

Lấy tu vi Tần Phi thì đã sớm phát hiện nơi này có mai phục, nhưng do Giải Linh không nói nên Tần Phi cũng lười mở miệng. Thật sự thì hắc cũng biết, mấy trăm người kia mai phục mà nếu có nguy hiểm gì thì đương nhiên Giải Linh cũng đứng ra giải quyết.

Mấy cô gái Xích Vũ Tộc kia lại một lần nữa hoảng sợ khóc thét lên.

Giải Linh ghìm cương ngựa, nói lớn: "Là bộ tộc Quyển Tu sao? Tộc trưởng các người bây giờ là Ngã Ni hay là Cáp Lý Khắc hả?"

Mấy trăm người ngơ ngác nhìn nhau, không ai nghĩ tới một cô gái Giang Nam xa lạ mà chỉ mở miệng là nói ra tên tộc trưởng của bọn họ! Khi bọn chúng đang chần chờ, một người trong bọn chúng lớn tiếng đáp: "hôm nay tộc trưởng bộ tộc Quyển Tu không phải là Ngã Ni hay Cáp Lý Khắc mà là ta ... Ba Đồ Nhĩ! Hà... Trời ơi, là Giải Linh tỷ tỷ sao? Tuyết Sơn Thần phù hộ, tỷ tỷ thật sự quay trở lại..."

giải linh nhìn hắc mỉm cười gật đầu, nhẹ giọng nói: "Nguyên lai là Ba Đồ Nhĩ đệ đệ năm đó, hiện tại đã trưởng thành, còn là tộc trưởng nữa chứ!"

Người đó bước tới trước mặt Giải Linh, vạn phần kích động. Tần Phi âm thầm đánh giá hắc, bộ tộc Quyển Tu quả nhiên danh bất hư truyền, nam tử này khuôn mặt có bộ râu quai nón phủ gần nửa mặt, chòm râu quăn tít, lúc hắc nói chuyện cơ hồ không thấy hắc mở miệng, vóc người hắc cao lớn vạm vỡ, trong tay là cây Lang Nha Bổng sáng long lanh dài hơn bốn thước, làm cho người nhìn không rét mà run, sức nặng tuyệt không dưới bốn năm mươi cân, đối với dị tộc mà nói, có thể vũ động được vũ khí nặng như vậy là rất khó.

Ba Đồ Nhĩ sa sầm nét mặt khế nói với Giải Linh: "Giải Linh tỷ tỷ, cũng đều là do Sở Quốc ghê tởm kia, làm ông nội của ta chết trận, phụ

thân cũng vậy. Ngày hôm nay, ta cũng chỉ có thể dẫn dắt Tộc Quyền Tu tiếp tục chiến đấu thôi. Cho đến khi nào toàn bộ Quyền Tu Bộ Tộc chết hết hay là Sở Quốc ghê tởm kia chết hết thì mới kết thúc được."

"Thì ra Ngã Ni cùng Cáp Lý Khắc đều đã chết..." Nghĩ đến hai người quen cũ đã không còn nữa, Giải Linh không khỏi có chút thương cảm. Tần Phi cũng bị Ba Đồ Nhĩ gọi Giải Linh là tỷ tỷ làm cho hấn muốn nổi da gà. nếu như nhìn bề ngoài mà nói thì Giải Linh cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi, còn Ba Đồ Nhĩ thoạt nhìn chắc khoảng bốn mươi...

"Thủy thúc thúc đâu? Hấn không có tới sao?" Ba Đồ Nhĩ tò mò hỏi, vừa đưa mắt đánh giá Tần Phi.

"Hấn ...Hấn bị kẻ gian ám toán, đã mất rồi!" Giải Linh thần sắc buồn bã thốt: "Vị này là Tần Phi, xem như là truyền nhân của Tình Không." [DG: vậy tên đó là Thủy Tình Không ah!]

"Làm sao có thể? Thủy thúc thúc tu vi cao như vậy, cho dù là một toán quân đội cũng không thể làm gì hấn... Nhất định là gian kế của Sở Quốc rồi! Thật là đáng hận! Ta muốn nhanh chóng báo thù cho thúc thúc... Là kẻ nào đã sát hại Thủy thúc thúc..."

Ba Đồ Nhĩ tức giận hét lên, Giải Linh bình thản nói: "Báo thù? Đương nhiên là ta sẽ báo, người trước hết cùng Tần Phi làm quen đi!"

"Tần huynh đệ!" Ba Đồ Nhĩ đi tới mạnh mẽ ôm lấy Tần Phi.

Tần Phi ít nhất cũng có mấy chục phương pháp để né tránh, thậm chí đơn giản là đẩy Ba Đồ Nhĩ ra, nhưng nhìn ánh mắt Giải Linh đang trợn trừng nhìn mình, Tổng trấn đại nhân hấn cũng đành phải tình nguyện để Ba Đồ Nhĩ ôm lấy.

"Ba Đồ Nhĩ, còn các cô gái này!" Giải Linh chỉ những cô gái phía sau nói: "Các nàng là tộc nhân còn sống sót của Xích Vũ Tộc. Tây Bắc quân ở Xích Vũ Tộc đại khai sát giới, đúng lúc ta và Tần Phi đi ngang qua, là Tần Phi xuất thủ cứu các nàng ấy. Sau này, những cô gái đáng thương này, hi vọng Quyền Tu Bộ Tộc người có thể thu nhận. không để cho các nàng thành đầy tớ các bộ khác!"

"Yên tâm đi tỷ tỷ!" Ba Đồ Nhĩ buông Tần Phi ra, quay đầu hướng những cung thủ kia lớn tiếng quát mắng: "Hãy để cung tên xuống,

đem khách nhân tôn quý của chúng ta nghênh đón trở về, nhanh lên, phải người trở về chuẩn bị rượu thịt sẵn sàng đi..."

Giải Linh mỉm cười lắc đầu: " Không cần khách khí thế!"

"Nhất định phải vậy chứ!" Ba Đồ Nhĩ cười cười cướp lời Giải Linh.

Nơi này đến nơi cư trú quyền tu bộ cũng không xa, đoàn người chậm rãi mà đi. Giải Linh và Ba Đồ Nhĩ chạy trước dẫn đường, lúc này mới nói với Tần Phi: "Hai mươi năm trước khi ta cùng Tình Không chu du qua các nước, nghe danh tiếng của dãy núi Đại Tuyết Sơn này, nơi chưa từng có ai vượt qua được làm chúng ta rất tò mò. Trên đường đến Đại Tuyết Sơn cũng có gặp qua quân Tây Bắc man rợ, nhưng cũng kết giao bằng hữu với rất nhiều bộ lạc. Tộc Quyền Tu là một trong số đó. lần đầu tiên ta đến Tộc Quyền Tu, lúc đó ta mới mười sáu tuổi, còn Ba Đồ Nhĩ chỉ là một hài tử mười hai tuổi, tộc trưởng lúc đó là Ngã Ni, gia gia hân.

"Người nói hân mới có ba mươi tuổi? Có lầm lẫn không đây?" Tần Phi lẩm bẩm: "Ta cảm thấy nhìn tuổi hân có thể làm phụ thân người..."

"Muốn bị đánh sao!" Giải Linh giơ roi ngựa lên làm bộ muốn đánh, nhưng cuối cùng vẫn để xuống: " Đại Tuyết Sơn này quả là không người nào có thể vượt qua, năm đó tu vi ta còn thấp, còn Tình Không thì vừa bước vào cảnh giới Đại Tông Sư.

leo chưa đến nửa sườn núi mà ta đã chịu không nổi. Tình Không định đi thử một mình xem, nhưng cũng không có thành công. Hân nói với ta rằng lúc lên núi, mới đầu có thể đi nhanh được, cảm thấy Đại Tuyết Sơn chẳng qua cũng bình thường mà thôi, nhưng mà càng về sau, cơ hồ mỗi bước đi sẽ phải hao phí đại lượng khí lực. Hân cảm thấy ăn không tiêu, cũng đành xuống núi,..."

Giải Linh mỉm cười, ánh mặt trời chiếu rọi dãy Tuyết Sơn chiếu sáng khuôn mặt nàng, thoạt nhìn vô cùng thánh thiện.

"Khi đó chúng ta ước hẹn, chờ khi ta đạt đến cảnh giới Đại Tông Sư, sẽ cùng nhau chinh phục dãy Đại Tuyết Sơn lần nữa. Hôm nay, ta ở đây còn hân thì đã không còn!"

"Giả như Thủy đại sư còn tại thế, lấy tu vi của hắn bây giờ thì cơ hội chinh phục thành công dãy Đại Tuyết Sơn là rất lớn." Tần Phi bùi ngùi thở dài nói.

Giải Linh buồn bã cười một tiếng, lặng lẽ chuyển đề tài: " Tây Bắc quân đối với Xích Vũ Tộc như vậy, người thấy thế nào?"

"Đây chỉ là hành động của một đám binh lính hay là thường ngày Tây Bắc quân cũng như thế?" Tần Phi hỏi.

Giải Linh cười lạnh không ngớt, sau đó nói ra một tin tức kinh người.

Số là năm đó lúc Sở Quốc lập quốc, cùng ba nước Ngụy Đường Ngô ba mặt tiếp giáp, luôn có chiến tranh. Binh mã Sở Quốc vẫn chưa tinh tráng như hiện giờ, luôn là kẻ thua cuộc. Sau đó chừng hơn một trăm năm trước, một vị Sở Đế mới vắt óc nghĩ ra một kế sách, còn lưu lại đến bây giờ, Sở Quốc đầu tiên động viên lính tráng khắp nơi, sau khi trải qua mấy tháng huấn luyện, liền bổ sung vào quân Tây Bắc, khi đó khu vực tây bắc này căn bản không có chiến tranh xảy ra, dị tộc nhân ở đây vẫn còn sống kiểu du mục săn bắn chăn nuôi, sử dụng vũ khí bằng đồng, cuộc sống ở Cánh Đồng Tuyết này vốn dĩ rất yên bình.

bọn họ dựa vào săn bắn chăn nuôi mà sống, các bộ tộc thỉnh thoảng cũng có phát sinh chiến tranh, nhưng họ hoàn toàn không có gây chiến với Quân Tây Bắc Sở Quốc, vì lúc này Quân Tây Bắc nhìn vô cùng hùng mạnh, mà khi đó quân tây bắc cũng không có nhiệm vụ trấn thủ biên cương như bây giờ, nhiều nhất chỉ là giao thương, trao đổi chiến mã, vật phẩm với dị tộc nhân.

Vị sở đế kia bỗng nảy ra ý định, biến vùng tây bắc thành nơi luyện binh. Tân binh mới nhập ngũ thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nếu trực tiếp phái đi đại bản doanh ở Giang Nam hay biên giới hai nước Ngụy Đường, rất dễ dàng bị binh lính dày dạn kinh nghiệm chiến trường của đối phương đánh tan rã. Nhưng nếu đưa tân binh lên phía tây bắc, trước tiên phát động chiến tranh quy mô nhỏ tiêu diệt các bộ tộc dị nhân, lấy máu huyết trên người bọn họ để huấn luyện thực chiến...

"Cái Đây..." Tần Phi ngạc nhiên ngắt lời.

Giải Linh vẫn lạnh lùng nói tiếp: "Nơi nào có áp bức thì nơi đó có phản kháng. Mới đầu thì Quân Sở có thể dễ dàng đem Dị Tộc Nhân đánh cho tan tác, cướp đoạt súc vật, bắt cướp nữ nhân, bán con bọn họ làm nô lệ. Dị Tộc Nhân sử dụng những thứ vũ khí lỗi thời kia căn bản không là đối thủ của bọn họ.

"Nhưng sau đó hơn trăm năm, Quân Sở đánh ngày càng kém đi, còn Dị Tộc Nhân tuy không phải là đối thủ của Quân Sở nhưng sau trăm năm chiến tranh, họ cũng đã thành thạo việc chế tạo và sử dụng vũ khí. Họ cũng biết tổ chức tộc nhân theo hàng ngũ, một khi phát hiện Quân Sở, cũng hăng hái xông lên, chiến đấu hết mình. kết quả thì cũng năm ăn năm thua."

"Tình hình hiện tại thì lại khác, trong các bộ tộc dần dần xuất hiện các vị lãnh tụ giỏi cách dùng binh. Họ biết cách dụ địch vào bẫy rồi bao vây tiêu diệt từng toán nhỏ Quân Sở, bọn họ cũng biết tránh xung đột trực tiếp với Quân Tây Bắc. Giống như là cảnh tượng vừa rồi, dùng thám tử phát hiện các đoàn người ngựa dị thường, sau đó các chiến sĩ mặc áo choàng phục kích trong đồng tuyết. Nếu hồi này đối mười người chúng ta là Quân Sở, thì lấy hơn một trăm người bất ngờ đánh đến, chỉ một trận mưa tên là đã quét sạch không còn một móng!"

Tần Phi chậm rãi nói: "Cao thủ cũng là do đánh nhau mà có, tướng lĩnh hiển nhiên cũng là sinh ra từ trong chiến trận."

"Cái này cũng chưa tính là gì." Giải Linh cười nói: "Nghe nói các bộ lạc Tây Bắc đang có ý định liên minh với nhau, lựa chọn ra Đại Hãn lãnh đạo bọn họ đối đầu với quân tây bắc, đoạt lại Cánh Đồng Tuyết về mình. Không nên xem thường a, nếu như tất cả các bộ tộc hợp sức lại, quân của Đại Hãn sẽ là hơn mười vạn, hơn nữa đều là kỵ binh. Khi đó biên cương tây bắc đối với Sở Quốc thật sự là một vấn đề nhức đầu..."

Tần Phi bấm tay tính toán, Quân Tây Bắc bình thường chỉ có bảy tám vạn mà thôi, mà phần lớn lại là tân binh. Nếu để các Bộ Tộc Dị Nhân liên minh thành công... Tây Vực sớm muộn gì cũng biến thành Bắc Cương thứ hai.

Giải Linh bỗng nhiên hỏi Ba Đồ Nhĩ: "Này Ba Đồ Nhĩ, các Bộ Tộc Tây Vực muốn chọn Đại Hãn, ước chừng là khi nào vậy? Người có nắm chắc được chọn không?"

Ba Đồ Nhĩ liên tục khoát tay: " Tỷ Tỷ không nên giỡn chơi a, Tộc Quyển Tu của ta toàn bộ chiến sĩ cũng chỉ hơn bảy nghìn người, ở Cánh Đồng Tuyết chỉ đứng hạng thứ tư. luận về võ công hay uy vọng, hay thực lực bộ tộc đều không đủ để khiến cho kẻ khác phục tùng, vị trí Đại Hãn này, khi nào mới đến phiên ta?"

Tần Phi vẻ mặt xấu xa chỉ vào Giải Linh nói với Ba Đồ Nhĩ: "Nếu như Giải Linh tỷ tỷ của người nguyện ý giúp người một tay, ngôi vị Đại Hãn kia đối với nàng mà nói, chẳng qua cũng chỉ là cái cất tay thôi."

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 262: Đánh Bậy Đánh Bạ

Q.4 - Chương 262: Đánh Bậy Đánh Bạ

Đại đội khinh kỵ binh thuộc Quân Đoàn Sáu đóng tại phía đông Cánh Đồng Tuyết, quân doanh xây dựng đã lâu, hơi có vẻ cũ kỹ. Khí hậu vùng tây bắc rất lạnh, binh lính không được phép mở nhiều cửa, miễn cưỡng chỉ có dân bản địa ở đây mới có thể chịu được.

Kể từ khi Đường Hiên ban ra quân lệnh lúc đó, binh lính đại đội số ba phải chịu bao nhiêu khổ cực. Mang khô giáp nặng hơn hai mươi cân trên người, làm cái gì cũng bất tiện, hơn nữa khô giáp không thể là áo bông, căn bản là không thể chống lạnh, ngược lại càng thêm lạnh thêm. Đến lúc đi nhà xí, một tay vén áo giáp vừa nặng vừa lạnh, một tay tìm lấy tiểu đệ, đó quả là cực hình. Rất nhiều quan binh chưa kịp lấy từ trong khô giáp ra thì đã tè ra quần rồi.

Hiện tại trong đại đội ba đã thành thói quen, cách một thời gian là lại đi nhà xí một lần, tránh trường hợp cấp bách quá mà tè ra quần.

Bên ngoài quân doanh bầu trời đầy tuyết, tuyết bay mờ mịt làm tầm nhìn bị hạn chế. Một tên vệ binh đang bức mình bỗng phát hiện một bóng người xuất hiện bên ngoài quân doanh, tay vội vàng nắm chặt chuôi đao, miệng quát hỏi: "Là ai?" Những vệ binh khác sẵn sàng kèn lệnh, tùy thời gọi người đến giúp.

Thấy Quân Tây Bắc có biểu hiện như vậy, Dịch lão khẽ gật đầu, cất giọng nói: "Quan chỉ huy đại đội ba ở đâu, ta ở Sở Công Vụ là..."

"Sở Công Vụ?" Cả đại đội ba đều biết, Phân Đội Tám đã bị tên ở Sở Công Vụ kia tiêu diệt, hơn nữa tên quan tổng trấn kia còn muốn mang phiền toái đến cho Đường Hiên. Cho nên bọn họ đối với ba chữ kia vô cùng nhạy cảm, Dịch lão đầu còn chưa dứt lời, lính trinh sát đã dồn dập thổi kèn hiệu. Binh lính cả đại đội tay cầm đao, cưỡi ngựa cùng lao ra doanh trại, cung thủ nhanh chóng xuất hiện xung quanh, tất cả đều nhắm ngay đầu Dịch lão.

Dịch lão đầu thân mặc áo khoác, đầu đội nón lá, lão tỏ vẻ kinh ngạc. Cái nón lá rộng vành che đi khuôn mặt của hắn, binh lính khẩn trương nhắm lấy hắn, kỵ binh cưỡi chiến mã cũng không an phận bào chân đem tuyết dưới chân đào cho sạch sẽ, chuẩn bị cho thời điểm xung phong.

Đường Hiên vừa ăn trưa xong, đang nằm nghỉ ngơi một chút, bỗng nghe tiếng bước kèn lệnh trước doanh trại kêu vang, vội vàng tung mình ra khỏi giường, tên thị vệ đang mặc giáp trụ lão đảo chạy vào trong phòng, lắp bắp nói: "Phó tướng đại nhân... Không xong rồi, có người từ Sở Công Vụ đến..."

Đường Hiên đang mặc khôi giáp giữa chừng nghe vậy bỗng run tay đánh rơi cả khôi giáp xuống đất, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi mẹ mồ hôi con thay nhau rỉ từ trên trán hắn, run giọng hỏi: "Tối bao nhiêu người, là ai?"

"Bẩm, chỉ có một người, không thấy rõ diện mạo, xin đợi lệnh của đại nhân..."

Đường Hiên cắn chặt răng, rút đao ra, lớn tiếng quát: "Truyền lệnh của ta, kẻ này chắc là kẻ giả mạo làm người của Sở Công Vụ, các

tướng sĩ nghe lệnh toàn thể xuất quân, đem tiêu diệt hắc tại chỗ, bất luận chuyện gì."

"Đối phó với một người... có cần phải toàn quân?" Tên thị vệ há hốc mồm kinh ngạc hỏi.

"Người thì biết cái gì, ta lo là một đại đội chỉ sợ chưa đủ, còn đứng đó sao?" Đường hiên biết hai năm trước người kia chỉ là một tuần kiểm phố chợ không có tiếng tăm gì, nhưng giờ đã một bước lên mây, tiến cảnh của hắc không dùng lẽ thường để nói được, từ năm đó mới Lục Phẩm, rồi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, tiến giai lên cảnh giới Tông Sư, hai năm thời gian mà hắc đã có được thành tựu mà có người cả đời cũng không dám mơ tới.

Tiếng binh lính dồn dập kêu vang, bọn kỵ binh càng tập trung tinh thần, tay nâng cao trường đao, trường thương đứng thẳng trên lưng ngựa, hét to: "Giết!"

Mấy trăm chiến mã lao ra từ trong doanh trại, vó ngựa làm tuyết trắng tung bay, chiến mã hưng phấn thở mạnh, lấp lánh ánh đao khắp nơi. Đây chính là đội hình kỵ binh tiêu chuẩn đang dũng mãnh xung phong, nếu như đối diện với những dị tộc nhân kia, chỉ cần vung nhẹ đao chém xuống, tức người bị chém làm hai đoạn.

Đến trước đoàn kỵ binh là những loạt tên do Cung Thủ nhanh chóng bắn ra, bọn chúng biết nếu đường hiên vận dụng toàn quân để đối phó với một người tức đối phương khẳng định rất khó đối phó. Cung Thủ bọn họ cũng không trông đợi vào một làn mưa tên là có thể lấy được tánh mạng hắc, bọn chúng chủ yếu chỉ là muốn chặn đường tháo lui của đối phương, buộc đối phương phải nghênh tiếp đợt tấn công của Thiết Kỵ Binh.

Dịch lão đầu hồ hững ngẩng đầu, nhìn vô số mũi tên bay đến trong mưa tuyết, trong một thoáng lão bỗng thấy mình như trở về thời thanh niên trai tráng thuở hai mươi. Lúc đó lão theo quân phạt Ngụy, trận tiền hai bên cũng là như vậy, áp trận cũng là ngàn vạn cung thủ, mưa tên cũng dày đặc bay đến, ngay cả cao thủ bậc Tông Sư cũng không

may mắn thoát khỏi... Bao nhiêu danh tướng, cao thủ, đều bị vạn tiễn xuyên tim!

Lão chậm rãi lấy xuống chiếc nón rộng vành, tay xoay hai vòng, chiếc nón cấp tốc xoay tròn, mang theo uy áp mạnh mẽ, trên bầu trời dường như xuất hiện một tấm bình phong vô hình, lấy phạm vi mười trượng quanh lão, mưa tên rơi xuống đều hóa thành bụi phấn, rơi xuống cùng với bông tuyết, trên mặt đất chỉ còn lưu lại một màu xám tro...

"Giết!"

Mắt thấy đám cung thủ tấn công không hiệu quả, máu huyết bọn kỵ binh sôi lên, nháy mắt xông đến trước mặt Dịch lão, toàn bộ mã tấu nhất tề chém xuống...

Trong nháy mắt, bọn kỵ binh bỗng thấy hoa mắt, theo bản năng ngẩng cao đầu nhìn lên, bỗng thấy một thân ảnh màu đen từ trên trời giáng xuống.

Một gã kỵ binh kêu thảm một tiếng rơi xuống từ lưng ngựa, Dịch lão đầu chân chạm nhẹ trên lưng ngựa hướng đám kỵ binh phía sau lao tới, nơi lão đi qua, đao gãy ngựa đổ, tiếng kêu la gấp nơi.

Dù sao cũng là quân đội Sở Quốc cho nên lão không có hạ sát thủ. chứ nếu không thì nơi này đã sớm không còn một mống.

Cung thủ, kỵ binh cũng không ngăn được hẳn. Cả đại đội quan binh phía sau kinh hãi nhìn nhau, giờ chúng mới phát hiện ra tên kia đang đứng ở trước mặt bọn họ, phía sau hẳn là một đám quan binh đang thống khổ rên la. mặc dù Dịch lão không có ra sát chiêu nhưng đòn thế của cấp bậc Đại Tông Sư, bọn chúng sao thừa nhận được chứ.

"Nếu là trước kia, một tên ta cũng không tha, nhưng giờ đây ta không muốn giết người nữa." Dịch lão thản nhiên nói: "Quan chỉ huy của các người ở đâu?"

Một gã cung thủ gần lão sớm đã bị uy thế của lão hớp hồn, nhìn thấy lão đang nhìn mình, hẳn theo bản năng đưa ngón tay chỉ ra phía sau doanh trại: "Gian thứ ba, phòng ở giữa."

"Cám ơn!"

...

Mặc dù có đánh chết Đường Hiên hấn cũng không nhận, nhưng lúc đó có hơn ngàn tên quan binh trông thấy hấn mặc trang phục nữ nhân, đang chải tóc, bởi vì gấp quá nên hấn dùng dao cạo râu, còn lấy ra luôn mấy khối da.

Khi Dịch lão tìm được hấn là lúc hấn đang vênh cái mông định chui ra ngoài hậu viện từ cái lỗ trong chuồng heo.

"Đường Hiên hả?" Dịch lão kinh ngạc nhìn hấn trong tay cầm bột phấn sáp của nữ nhân, trên người mặc trang phục nữ nhân.

Đường Hiên hận không tự đào được hố chôn mình xuống, cũng may là hấn đầu óc nhanh nhẹn, nói gấp: " Ta cứ tưởng là rồng nào đến nhà tôm, hóa ra là Dịch Tổng Đốc đại nhân ngài, a ...Tiểu chất đang tập luyện lễ mừng năm mới, để đến lúc đó ra diễn hài trước quân doanh, cháu đang tính diễn vai nữ nhân chờ chồng tòng quân Tây Bắc..."

"Vậy còn chuồng heo kia..."

"Cháu thấy con heo mẹ sắp sinh nên qua đó bắt mạch nó thôi!"

Dịch lão mỉm cười gật đầu nói: "Vậy tại sao bộ hạ của người vừa thấy ta không nói tiếng nào liền triển khai thế trận đánh giết? Nếu không phải là ta, đổi lại là người khác, chỉ cần một vòng mưa tên lúc đầu, không phải là thành một con nhím sao?"

Đường Hiên toàn thân đổ mồ hôi như tắm, liên tục nói láo đối với hấn thì dễ, và tuy Dịch lão hiểu rõ nhưng lão cũng không nói toạc ra chân tướng, vì còn giữ thể diện cho nhau. Nhưng Dịch lão còn nghiêm khắc hơn Tần Phi nữa, lỡ mà lão tra ra ngọn ngành thì Đường Hiên hấn...

Vì thế hấn không thể nói," Dịch bá bá là do cháu phái người ra ngoài cướp bóc giết người, đốt nhà, mang nữ nhân về đây, giữa chừng thì gặp Tần Phi, đem tất cả giết đi. Hấn còn muốn uy hiếp cháu, làm cháu sợ đến nỗi tè ra quần. Hôm nay lại nghe nói có người trong Sở Công Vụ đến cho nên cháu ra lệnh giết trước tấu sau!"

Nếu nói như vậy, thì quả thật hấn là kẻ thiếu năng rồi.

"Đây hoàn toàn là hiểu lầm a... Do đạo này có rất nhiều thám tử dị tộc lén vào quân doanh hỏi thăm, chúng ta cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ..."

Đường Hiên mới nói được nửa đường, đã thấy Dịch lão lắc đầu nhếch mép: "Đường Hiên, ta biết người đã lâu, trước kia người không phải như thế. năm xưa tuy người rất ngang tàng, nhưng dám làm dám chịu, lúc đó ta rất coi trọng người. thậm chí khi người phái người đi truy giết Tần Phi, ta coi như người tuổi trẻ khí thịnh mà bỏ qua. Khi người đến Tây Bắc này, ta còn tưởng người sẽ làm nên chuyện, không ngờ người càng ngày càng không nên nết như vậy."

"Vốn là ta đi qua cánh đồng tuyết, nhìn thấy một bộ lạc bị tàn sát, ta cảm thấy có gì không đúng, cố ý qua nơi đóng quân này hỏi thăm, nhưng mà không ngờ tới, chỉ huy nơi này chính là người." Dịch lão chậm rãi nói: "Có thể tàn sát một bộ tộc, nếu không phải là quân đội gây ra, thì người làm cũng phải có tu vi rất cao..."

Đường Hiên mắt khẽ động, nổi sợ sệt giảm đi, gan dạ bỗng tăng thêm vài phần, thấp giọng nói: " Dịch tổng đốc, ta nói thật, ngài có thể bảo vệ ta không?"

"Người nói đi."

Đường Hiên cắn răng nói: "Tổng Đốc đại nhân, cái làng bị tàn sát kia là Tộc Xích Vũ, thỉnh thoảng có giao chiến với quân ta. Trước đó không lâu, ta nghe thám tử hồi báo rằng các chiến sĩ Xích Vũ Tộc tập hợp, có thể gây bất lợi cho chúng ta. ta liền phái nhân mã chuẩn bị nghênh chiến, chờ Tộc Xích Vũ đến, lại phát hiện..."

Hắn cố ý dừng lại một chút, nhìn sắc mặt dịch lão.

"Không sao, nói hết đi!"

"Ta nhìn thấy Tần Phi! Hắn không biết bị cái gì, nổi điên lên, đem đám Xích Vũ Tộc giết sạch. Ta lúc ấy mang theo hai đám nhân mã, nhìn thấy hắn định gọi lại. không nghĩ tới bên cạnh hắn lại có trợ thủ..."

Dịch lão đầu nhướng mày: "Trợ thủ? Hắn có ra tay không?"

"Ách..." Đường Hiên tính toán trong chốc lát rồi nói: "Không có, Tần Phi lúc ấy đã điên rồi, thấy người là giết, còn quay đầu lại định chém binh lính ta. Bọn họ nào phải đối thủ của hắn. Trong nháy mắt hắn đã giết toàn bộ một phân đội của ta. ta thấy tình hình không ổn, sợ rằng

trợ thủ của hắn cũng ra tay, tức thì toàn quân bị diệt, liền lập tức rút lui. Sau đó phái thám tử cũng không tìm thấy tung tích Tần Phi."

"Mấy ngày vừa qua, ta sợ Tần Phi nổi điên đến tập kích quân doanh ta, cho nên hạ lệnh cho quân sĩ, khi phát hiện hành tung của hắn, không cần nghe lệnh ta liền tiến trăm hậu tấu, chắc là vừa rồi thủ hạ của ta nhận nhầm ngài là Tần Phi đó thôi!"

Dịch lão nhìn ánh mắt Đường Hiên nói: "Lời người nói, ta nhớ kỹ."

Đường Hiên mồ hôi lạnh túa ra, mạnh miệng nói: "Cháu tuyệt không dám lừa gạt, tổng đốc đại nhân ngài nếu gặp Tần Phi, phải tuyệt đối cẩn thận nha!"

Hắn nói xong một câu, ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng Dịch lão đâu, chỉ còn lại hơn ngàn quan binh đang ngơ ngác nhìn nhau cùng tên đang vận trang phục nữ nhân Đường Hiên hắn.

[/I]

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 263: Hồ phụ sinh Khuyển tử

Q.4 - Chương 263: Hồ phụ sinh Khuyển tử

Hai tay cung kính dâng lên ngọc bội, Tiểu Dũng Tử từ khi sinh ra đến giờ là lần đầu tiên được vào tòa nhà lớn đến như vậy. Phía trước mặt tòa nhà nhìn còn to lớn gấp ba bốn lần doanh trại, Tiểu Dũng Tử chắc lưỡi không dứt, người có tiền chính là biết hưởng thụ a.. Hắn ngó ngang liếc dọc khắp nơi, cảm thấy cái gì cũng thật mới lạ, Đại Đầu quân gia bên cạnh lạnh lùng trừng mắt liếc hắn một cái , làm Tiểu Dũng Tử cẩn thận dè chừng lại. Dù sao thân phận cũng là một trong tam công của phụ đệ ngự sử đại phu, vô lễ quá sẽ sinh ra lăm chuyen mang họa vào thân.

“Thưa Lão gia, có người của Tây Bắc quân, nói là truyền tin của Đại thiếu gia.”

Liễu Thiên Kỳ đứng ngoài cửa thừa vọng vào trong thư phòng.

Cửa thư phòng không có gió bỗng bật mở, Liễu Thiên Kỳ bước nhanh vào trong phòng, hai tay để ở phía sau ngoắc ngoắc ra dấu cho Tiểu Dũng Tử theo vào. Hắn lúc này mới choàng tỉnh, hồi phục tinh thần vội vàng cúi thấp đầu đi theo vào trong.

Bên trong thư phòng có ba người, hai nam một nữ đang ngồi nói chuyện với nhau, Tiểu Dũng Tử ngược đầu lên nhìn thì thấy ngồi giữa là một trung niên nam tử tướng mạo hiền lành thanh tú, bên tay trái là một vị nam tử bộ dạng nhàn nhã phiêu dật, bên phải là một cô gái tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần khiến cho người ta không dám nhìn thẳng.

Hắn nghĩ thầm, có tiền đúng là sướng nhất, có một nữ nhân xinh đẹp đến thế mà cũng có thể ở đây. Nế có kiếp sau nhất định phải đầu thai phải đầu thai vào đúng nhà giàu để mà hưởng phúc.

“Phụ thân”, nữ nhân kia mở miệng nói: “Hay là trước nghe một chút xem đại ca cho người mang tin tức gì đến?”

Tiểu Dũng Tử nuốt một ngụm nước miếng, nguyên lai là muội muội của Đường Hiên, hắn ngẩng đầu lên, vừa lúc cùng chạm phải ánh mắt của Đường Ẩn đang nhìn về phía mình, ánh mắt không giận mà uy khiến hắn chột dạ.

“Người mang tin tức gì từ Hiên nhi đến cho ta?”

Đường Ẩn nhàn nhạt hỏi Tiểu Dũng Tử.

“Bẩm đại nhân, phó tướng đại nhân sai tiểu nhân chỉ nói có một câu với đại nhân rằng: Tần Phi muốn giết cháu, kính xin Liễu thúc thúc mau tới cứu cháu.”

Đường Ẩn nhíu mày, cẩn thận đưa ra những nghi vấn cho Tiểu Dũng Tử. Vừa bắt đầu Tiểu Dũng Tử còn muốn nói đỡ cho Đường Hiên, nhưng Đường Ẩn và Liễu Khinh Dương mấy người này há lại dễ bị gạt. Lá gan của hắn to mấy cũng không dám đắc tội với những người này nên vừa hỏi mấy câu hắn liền mang chuyện Tần Phi cùng Tây Bắc quân xung đột thành thật nói hết ra.

"Người đi xuống trước, đến phòng thu chi chi tiền thưởng, bọn họ sẽ an bài người nghỉ ngơi." Đường Ẩn mặt không biểu tình phân phó.

Tiểu Dũng Tử đầu đầy mồ hôi, cảm tạ rồi rút vội vàng lui ra cửa, vẫn cẩn thận giữ lễ phép, không dám sơ suất.

Bỗng nhiên thanh âm “răng rắc...” vang lên, ánh mắt Đại Nhi chuyển hướng về phía phụ thân, thấy phụ thân nắm lấy tay vịn ghế, trong tay nắm một đoạn gỗ vụn, vụn gỗ thành bụi phấn rơi lả tả xuống đất. Trước mặt người ngoài hẳn đè nén cơn giận, bây giờ mới bộc phát. Đại Nhi trong lòng cả kinh nghĩ thầm, nếu bây giờ Đường Hiên xuất hiện ở đây chắc là sẽ rất thê thảm a...

Xin lão gia bớt giận. Đại thiếu gia vẫn còn tính cách nông nổi, nóng tính, Tây Bắc là vùng đất với cái lạnh ghê người, có khả năng là Đại thiếu gia bị mấy tên lính già làm cho sinh ra như vậy thôi. không bằng lão gia viết một bức thư, trong đó giáo huấn, khiến trách, như vậy thiếu gia có khi sẽ tỉnh ngộ thôi. Liễu Khinh Dương nhẹ nhàng khuyên nhủ Đường Ẩn.

Đường Ẩn mở nắm tay, nhìn từng mảnh nhỏ gỗ vụn theo kẽ tay rơi xuống, lắc đầu thở dài “Không thể nghĩ tới, Đường Ẩn ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu mà lại sinh ra đứa con như vậy. Đường gia bây giờ có lợi bại, nhưng lúc xưa vẫn là dòng dõi hoàng tộc. Người nhà Đường gia bất kể thân phận, cho dù không thể giúp đỡ mọi người thì cũng không thể để lại tiếng xấu ọi người được. Đây đúng là loại súc sinh!”

“Doanh trại luyện quân ở Tây Bắc là một trong những chính sách của triều đình, Đại thiếu gia phái binh tiêu diệt Xích vũ bộ cũng chưa chắc đã hoàn toàn là sai lầm”. Liễu Thiên Kỳ vội vàng lên tiếng nói giúp cho Đường Hiên.

“Không, luyện binh là một lẽ mà chuyện hẳn làm lại là chuyện khác.” Đường Ẩn sâu kín thở dài nói. Những năm gần đây mình đi theo Sở đế nam chinh bắc chiến, lo nhiều việc triều đình, dân chúng...nên việc dạy dỗ con gái còn khiếm khuyết rất lớn. Nhưng hẳn cũng chẳng thể nghĩ tới là nhi tử của mình vì phạm sai lầm mới chạy đến Tây Bắc, giờ đây ở Tây Bắc vẫn không chịu an phận mà gây ra tai họa.

Đại Nhi vẻ mặt hiện rõ nét khăn trương, nàng bây giờ rơi vào tình thế rất khó xử vì một bên là đại ca của nàng, bên kia lại là Tần ca ca. Hai người ở ngoài kia muốn chém giết lẫn nhau, bảo nàng phải làm sao đây?

Nàng nghĩ thế liền nói: “Phụ thân, vậy tính như thế này, đưa đại ca từ Tây Bắc quân gọi về đây có được không? Tính tình của Tần Phi đại ca, con hiểu rất rõ, nếu hắn muốn đưa đại ca ra thì hành quân pháp thì không ai có thể cản được. Đại ca cho dù đã làm chuyện sai trái nhưng vẫn là người của Đường gia...”

Đường Ấn phát tay, cắt ngang lời Đại Nhi rồi trầm ngâm một lúc nói: “Khinh Dương, lần này cần người đi một chuyến rồi.”

“Xin lão gia cứ yên tâm, việc này đâu khó khăn gì?”

Liễu Khinh Dương đứng dậy ôm quyền nói.

“Nếu vậy hãy thay ta đi Tây Bắc một chuyến.”

“Có cần thiết phải đem Đại thiếu gia trở về không Lão gia?” Liễu Khinh Dương hỏi lại.

Đường Ấn cười lạnh lắc đầu “Người đi theo ta nhiều năm rồi, sao không biết được tâm tư của ta cơ chứ? Ta cho người đi đến đấy, gặp Hiên nhi, đánh gãy chân nó, để nó lại quân doanh hai ngày hai đêm. Nếu nó không chết thì nói với Tần Phi là nó đã bị ta trừng phạt rồi.”

“Nếu như Tần Phi khẳng khẳng phải làm theo quân lệnh, vậy lúc đấy phải làm sao?”

Liễu Thiên Kỳ trầm ngâm nói: “Lúc cần thiết có cần hay không cha ta xuất thủ ngăn cản?”

“Không đến nỗi như vậy đâu, Tần Phi là người trọng tình trọng nghĩa, hắn cũng dễ mềm lòng, ngoài miệng nói mạnh thế thôi. Đường gia vẫn đối xử với hắn không tệ bạc gì, giữa hắn và Đường gia còn có nhiều khúc triết nữa. Tần Phi nói cho Hiên nhi chẳng qua chỉ là dọa nó một chút thôi, tuyệt đối sẽ không lấy đi tính mạng của hắn đâu. Là Hiên nhi nó lá gan nhỏ, bị Tần Phi dọa làm cho sợ hết hồn mà thôi. Đường Ấn cười than: “Mọi người đều nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Không nghĩ tới sự việc lại đến thế này...Hổ phụ lại đi sinh ra khuyển

tử, sau này ta có chết đi, cơ nghiệp của Đường gia không biết giao cho ai quản lý đây?”

Liễu Khinh Dương nghiêm mặt nói: “Lão gia vẫn còn trẻ,những lời đấy ngàn vạn lần xin đừng nhắc đến nữa.”

“Khinh Dương,tất cả trông chờ vào một mình ngươi đấy, Thiên Kỳ, Đại Nhi, hai người các người về nghỉ ngơi đi.”

Trong căn phòng vắng lặng,giờ chỉ còn lại một mình Liễu Khinh Dương với Đường Ấn.

Đường Ấn chợt thấp giọng nói: “Khinh Dương, lần này đi Tây Bắc, ngoài ra ngươi còn có nhiệm vụ rất quan trọng.”

“Hôm qua ta vừa vào cung gặp hoàng thượng mới biết được tin bệ hạ đã điều Bàn Chân ra Đông Đô, chính là tiến về phía Tây Bắc.”

Liễu Khinh Dương nét mặt kinh ngạc hỏi lại: “Dịch đại sư tu vi thông thiên, đã bước chân vào cảnh giới đại tông sư mấy chục năm, uy danh lẫy lừng thiên hạ. Chẳng lẽ Bệ hạ kiêng kỵ, đánh giá cao đối với người định ra tay bắt cóc Tần Phi? Không yên tâm khi để Dịch đại sư một mình đi ngăn cản hẳn? “

“Vấn đề chính là ở đây, chú tâm quá thì sẽ bị loạn. Kinh Dương tu hành võ đạo từ trước đến giờ không có gì là theo thứ tự trước sau cả, có người luyện cả đời cũng chỉ đạt được bảy,tám phẩm tu vi cảnh giới thôi, có người ngắn ngủi mấy năm trời đã có thể tiến vào cảnh giới Tiên Thiên của võ đạo rồi. Nếu mà khổ tu trong thời gian dài,công lực tiến triển cao thì đã là đệ nhất cao thủ ngàn năm có một, mà Bàn Chân chính là loại người đấy. Chúng ta có tin đưa về nước Sở cùng với tin tức ta thu thập được thì đối phương có thể là nữ nhân, tuổi chắc chắn không quá bốn mươi tuổi mà tu vi đã bước vào cảnh giới đại tông sư rồi. “

“Nữ nhân...” Liễu Kinh Dương buông tiếng cảm khái thở dài, chính mình đi theo con đường võ đạo khổ tu nhiều năm ròng, cũng được coi là người có thiên phú cực cao. Nhưng bọn hắn, Trần Tiểu Cửu, Lưu Nhâm Trọng đã ngoài bốn mươi,nhưng cũng không thể bước lên con đường cuối cùng của võ đạo. Hôm nay nghe nói người đó vừa mới

bước vào cảnh giới đại tông sư của nước Tấn mà lại là một nữ nhân, điều này càng làm cho hắn thấy buồn rầu, lòng càng đau khổ không nguôi.”

Đường Ẩn vỗ vỗ lên bờ vai của Liễu Kinh Dương nói tiếng an ủi hắn: “Người không cần tự trách mình làm gì. Thật ra tất cả là do số trời định đoạt cả rồi, đáng lẽ người có thể tiến giai đến đại tông sư cảnh giới lâu rồi, chỉ đáng tiếc nhưng năm đấy người lại thay ta lo công việc, chính vì ta đã làm cho tu vi của người không tăng lên được. Nếu như người chăm chỉ tu luyện lại mà không bị chi phối chuyện bên ngoài, thì sẽ rất nhanh thôi là có thể có thể thanh danh lan xa trở thành một đại tông sư hiếm có từ trước đến nay. “

Đường Ẩn nói cũng đâu có sai, Liễu Kinh Dương cùng bọn Lưu Nhâm Trọng đúng là như vậy, bọn họ thật đúng là đã bị chi phối vào quá nhiều việc của Đường Ẩn, chẳng phải Giải Linh bị thương do chuyện tình, nhất định đóng cửa bế quan, một lòng luyện công quyết tâm tiến giai cảnh giới nhanh.

“Bệ hạ lo lắng Dịch đại sư tuổi tác đã cao, hôm nay Yến Vương dấy binh tạo phản, mặc dù là quân đội quay cờ tạo phản, điều đó đã thành sự thật. Ngô quốc thì đang chăm chú theo dõi diễn biến, nên vì Ngũ Điện hạ mà báo thù rửa hận. Hiện nay quân Ngô có mười vạn Thủy sư đang tập trung tại bờ sông, lại có thêm khoảng hai mươi vạn đại quân bất kỳ lúc nào cũng có vượt sông ứng chiến. Nếu như thời tiết ở phương bắc mà không phải lạnh giá như hiện nay, cùng với quân Ngô chưa thể thích nghi được ngay với khí hậu của phương bắc, với lại lương thảo còn chưa được tích lũy nhiều, thì quân Ngô đã tiến binh rồi. Dù vậy, doanh trại Quân Bình ở Giang Nam cũng đang yêu cầu triều đình điều động thêm binh lính tăng cường cho doanh trại ở Giang Nam nữa.”

‘Bây giờ phía Tây Bắc dị tộc muốn kết làm liên minh, phương bắc thì Yến vương làm phản, quân Ngô thì lại muốn khởi binh đánh. Suy cho cùng bây giờ nước Sở đang trong tình thế vô cùng nguy cấp, quân Tây Bắc có được mấy vạn người, lại không thể di chuyển được, quân Bắc

Cương dũng mãnh thiện chiến vô cùng, phía bắc cần thêm ít nhất hai mươi năm vạn quân Mã Lai mới có thể chống cự được. Triều đình điều thêm binh mã nhưng không được nhiều. Ngay cả Nhâm Bình Sinh vừa mới quy hàng ta, bộ hạ cũng phải để hãnh mang theo hạm đội tàu Đông Hải đang trên đường đi đến doanh trại ở Giang Nam tăng cường viện quân.”

“Rất may là người có danh như cây có bóng. Nhâm Bình Sinh sau khi đến Doanh trại ở Giang Nam, thủy sư nước Ngô hơn nửa tháng nay vẫn chưa dám vượt sông khiêu chiến, việc này lại là chuyện hay cho ta.”

Liễu Khinh Dương gật gù nói: “Ta biết được việc này, triều đình hiện nay đang gặp rất nhiều khó khăn từ mọi phía, Dịch đại sư truy đuổi theo nữ nhân đại tông sư việc này phải quyết tâm giành chiến thắng không thể thua được. Nếu Dịch đại sư có việc gì sơ suất mà để thua thì là việc đối với cả nước Sở từ vua quan, đến quân đội, dân chúng rơi vào vòng nguy hiểm, nên việc này có ảnh hưởng rất lớn đến đại cục.”

“Chính vì như thế, nên bộ hạ nói thế này, cái gì là đơn đả độc đấu mà không cần mang theo trợ thủ, việc đấy là của quy củ giang hồ mới phải làm. Còn chúng ta là những người làm quan, tại sao lại có thể cùng đám giang hồ nói chuyện quy củ được chứ? Cứ theo thế mà làm, tập trung lực lượng tiêu diệt địch nhân đơn thân độc mã sao chiến thuật đấy lại không thể dùng được? Đường Ẩn bắt chước lời nói của Sở để nói kiểu hài hước.”

“Nhân cơ hội Hiên nhi ở quân doanh gây ra chuyện lớn, người phải đi Tây Bắc một chuyến, trực tiếp gặp Tần Phi. Bảo vệ Tần Phi tránh để nữ nhân đại tông sư nước tấn hãm hại. Nếu có cơ hội để giết nàng thì phải cùng Bàng Chân, Dịch lão đầu giết chết nữ nhân này ngay. “

“Nữ tử này rõ ràng đối với chúng ta rất có nhiều thù hận, người này có thù sâu thì càng phải chết sớm bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Hơn nữa, đây là việc tranh đấu của ba Đại Tông Sư, lần trước Thủy Tinh Không đã cùng bọn họ hai người đánh một trận không có hơn thua. Lần này, nếu người có cơ hội nhìn thấy ba người cảnh giới cao thủ bậc nhất

quyết đấu, tất cả đều đang ở thời kỳ đỉnh cao, ta tin tưởng đây là cơ hội tốt nhất, đối với người vô cùng có lợi. Thậm chí, sau trận chiến này, chưa biết chừng cơ hội tiến giai của người sẽ rộng mở hơn nữa.”

Đường Ẩn nói xong, đưa tấm ngọc bội của Đường Hiên cầm trong tay ra nhìn vừa thấp giọng nói: “Tất nhiên phải xử lý cái chân chó của tên súc sinh này, người nhất định phải chặt hai chân của nó cho ta.”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 264: Tần Phi nghỉ ngơi

Q.4 - Chương 264: Tần Phi nghỉ ngơi

Đường Hiên trong lòng thấp thỏm lo âu, tại trong quân doanh chờ đợi tin tức, Tiểu Dũng Tử vẫn chưa về, hắn vẫn đang chờ một bức công văn.

Mở ra công văn nhìn kỹ vào, sắc mặt Đường Hiên dần dần từ vẻ lo lắng biến thành vui sướng, nhanh chóng phóng ra ngoài doanh trại, nghiêm nghị quát: "Thối kèn, tập hợp."

Tiếng kèn ô ô vang vọng trong doanh trại, khinh kỵ binh võ trang đầy đủ tay dắt theo chiến mã, nâng lên thương nhọn, đeo mã tấu, hàng ngũ chỉnh tề theo từng phân đội. Đương nhiên, phân đội thứ tám là vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa rồi, tất cả hơn một trăm người kia đều đã trở thành vong hồn dưới kiếm của Tần Phi.

Bông tuyết theo gió bay bay thối qua trước mặt chiến sĩ trẻ tuổi, bông bông rơi đầy trên mặt đất, lấp đầy dấu chân do ủng da cùng móng ngựa vừa mới giẫm ra. Trong gió lạnh, binh lính trải qua huấn luyện nghiêm trang không chút suy suyển, tiếp nhận Đường Hiên duyệt quân.

"Đại đội ba chú ý, trong tay của ta chính là quân lệnh từ soái trưởng quân Tây Bắc phát ra." Trong gió tuyết, Đường Hiên cầm trong tay công văn mở ra: "Đại soái hạ lệnh, chúng ta nhanh chóng hành quân đến cánh đồng tuyết."

"Bây giờ trên đất liền đang là mùa thu, nhưng tại nơi đây đã đã bắt đầu có tuyết. Nếu như lúc này không tiến quân, vậy thì chỉ sau nửa năm, tuyết rơi trên mặt đất đã dày hơn một xích, tuyết đọng khiến cho kỵ binh của chúng ta nửa bước cũng khó di chuyển. Quân nhu rất khó cung ứng được lương thảo. Lính bộ hai chân lún sâu vào tuyết sẽ không cách nào chiến đấu. Hiện tại, chính là cơ hội cuối cùng để chúng ta xuất binh, trước khi tuyết rơi dày, cần phải để cho dị tộc tây bắc nhận đả kích thật trầm trọng."

Giọng của Đường Hiên càng lúc càng lớn, tay trái nắm chặt, nâng lên, quát lớn: "Đám dị tộc kia ăn phải gan hùm mật gấu. Bọn chúng muốn liên minh, muốn đối kháng với quân đội đại Sở của chúng ta. Đây là si tâm vọng tưởng!"

"Si tâm vọng tưởng!" Gần ngàn quân binh cùng hét lên.

"Tuy bọn chúng là một đám phế vật, nhưng một khi bọn chúng liên minh, đã có sự thống nhất trong điều phối cùng bố trí binh mã, sẽ để cho quân Tây Bắc chúng ta mang đến phiền toái. Chúng ta không sợ phiền toái, nhưng chúng ta không muốn để áu tưởi của đồng bào chảy một cách vô ích, để cho nhiều đàn ông mạnh khỏe phải hi sinh trên cánh đồng tuyết. Đại soái ra lệnh, tập kết gần năm vạn binh mã của bốn trấn, chia làm hai đường tiến quân đến cánh đồng tuyết. Trên đường gặp được bất cứ bộ tộc dị tộc nào, giết chết không bị luận tội. Vật tư thu được, nộp lên theo tỉ lệ bốn một. . ."

Đội hình đang nghiêm trang tự nhiên trở nên xôn xao hẳn lên, tỉ lệ 4:1, nói cách khác, thu được năm lượng bạc chỉ cần nộp lên trên một lượng cho quân Tây Bắc, còn lại có thể bỏ vào túi của mình. Tỉ lệ cao như vậy, là lần đầu tiên kể từ khi quân Tây Bắc thành lập đến nay, xem ra, quân Tây Bắc đã quyết định, nhất định phải đem những dị tộc kia giết đến khiến chúng phải sợ vỡ mật. Liên minh? Vậy để bọn chúng đến địa ngục mà liên minh đi.

Đường Hiên cười thầm, binh lính vẫn chỉ là binh lính, một chút lợi nhỏ đã để cho bọn họ hưng phấn, kế tiếp có thứ càng khiến các người kích động nữa đây: "Phàm là chém được đầu năm tên có thể thăng quan

một cấp. Chém đầu hai mươi tên đề bạt lên thiên tướng. Giết trưởng lão các bộ tộc, thưởng trăm lượng, thăng quan ba cấp!"

Trong đội ngũ có mấy tên võ nghệ hơn người, hay chiến sĩ “thừa sức khỏe”, đều vô ý thức xiết chặt cây thương trong tay! Thăng quan phát tài, cho tới bây giờ luôn là thứ hấp dẫn con người nhất.

"Chuẩn bị tốt vũ khí trang bị của bản thân, mang theo khẩu phần lương thực của bảy ngày, lập tức xuất phát, tập kết tại nơi trú quân trấn thủ nhất." Đường Hiên thật thỏa mãn nói to: "Nuôi quân ba năm dùng một giờ, mọi người, cơ hội thăng quan phát tài ngay tại trước mắt, mong toàn quân anh dũng giết địch, vì đại đội ba đánh cho tên tuổi vang dội."

"Giết! Giết! Giết!"

.....

Nghe thấy tiếng hò hét của những chiến sĩ bộ tộc bên ngoài lều trại, Tần Phi uể oải trở mình, đầu dán chặt trên gối lại tiến vào mộng đẹp. Bỗng nhiên, cửa lều bị ai đó kéo ra, một luồng gió lạnh thốc vào trong doanh trướng đang ấm áp, lò than ở trong góc từng đốm lửa bay lên tung tóe.

"Bắt đầu!" Giải Linh thò tay tóm lấy lỗ tai của Tần Phi, đây cũng không phải động tác âu yếm gì, mà trên tay Giải Linh ẩn chứa chân lực đẩy, nếu như Tần Phi không đứng dậy, cam đoan lỗ tai sẽ bị kéo rách.

"Dù sao cũng không có việc gì, làm gì mà nhất định phải bắt đầu." Tần Phi giãy dụa ngồi dậy, xoa xoa lấy lỗ tai bị véo, cười khổ nói: "Bụng mấy tên tộc trưởng kia không biết làm từ gì nữa, uống ghê quá. Rượu sữa chua như dấm kia có cái gì ngon? Rõ ràng có thể uống hết hơn mười chén. . . Ta thiếu chút nữa là đã phun ra, bây giờ dạ dày còn đau đây, có thể ngủ tiếp hay không?"

"Ngủ? Có tin ta cho người ngủ say vĩnh viễn hay không?" Giải Linh nghiêm mặt, giơ lên bàn tay.

Tần Phi tức giận nói lảm nhảm: "May mắn Thủy đại sư năm đó không có lấy người, bằng không cũng là lấy phải cạp cái."

"Nói cái gì?" Hai mắt Giải Linh tròn tròn, lộ ra sát khí.

Tần Phi cười hì hì nói: "Ta khen sư nương xinh đẹp như hoa, thùy mị dịu dàng, không khi nhỏ hiếp yếu, lại càng không bao giờ làm người khác khó chịu. Vừa vào phòng khách là xuống bếp ngay, đánh thắng lưu manh. . . Quả thực là người vợ đảm đang, người mẹ hiền thực hiếm có. Năm đó Thủy đại sư nếu lấy người, tất nhiên rất thoải mái, sẽ được tiêu diêu tự tại."

"Không được nói xấu sau lưng ta." Giải Linh lạnh lùng quát: "Mới có tí tuổi đã leo mép, những điểm tốt của Thủy đại sư không học được một chút, mà lại học theo bản lĩnh ba hoa bốc phét của lão bất tử Tôn Hạc kia."

Nhìn thấy Tần Phi còn chần chờ mãi không chịu đứng lên, Giải Linh nhin được bắt đầu nổi giận: "Còn nằm ỳ nữa hả? Xem lời của lão nương không ra gì sao?"

"Sư nương. . . ta thích ngủ khóa thân . . ." Tần Phi u oán ôm chần về mặt rất là ủy khuất nhìn Giải Linh.

Giải Linh lập tức thấy lạnh cả sống lưng, nhanh như gió từ trong lều vải phóng ra ngoài.

Đợi Tần Phi rửa mặt xong, ăn mặc chỉnh tề từ trong lều đi tới, ngay chính hăn đều thấy giật mình. Nơi bộ lạc Quyển Tu trú quân là dưới chân núi tuyết, ở nơi vô cùng sâu trên cánh đồng tuyết. Cũng có thể nói, bộ lạc Quyển Tu hoàn toàn không có đường lui, trừ phi bọn hăn có thể vượt qua núi tuyết. Chính là bởi vì như thế, nơi trú quân của bọn họ tương đối an toàn, quân Sở bình thường chỉ tập kích các bộ lạc ở bên ngoài cánh đồng tuyết, rất ít khi xâm nhập tới đây. Bất quá, hiện tại bộ lạc ở phía ngoài chịu không được Sở quân tiến công, cũng dần dần chuyển vào sâu trong cánh đồng tuyết. Ý đồ kéo dài đường tiếp tế của Sở quân, để cho bọn chúng tiến quân trở nên cực kỳ khó khăn.

Bên ngoài khắp nơi là người, trước mấy ngày tộc trưởng của mấy bộ tộc đã đến, hôm nay xem ra người cũng đã đến đông đủ. Bên ngoài người hô ngựa hý, liếc nhìn qua, ít nhất cũng có một hai vạn chiến sĩ di

tộc trang phục bất đồng. Mỗi người tối thiểu mang theo hai con ngựa, thoát nhìn, chỉ thấy ngựa, không thấy người.

Chẳng biết lúc nào Giải Linh đã đi đến bên cạnh Tần Phi, thản nhiên nói: "Bộ lạc Quyển Tu bởi vì vị trí tốt, cho nên hội nghị liên minh lần này, chọn địa điểm tại bộ lạc Quyển Tu. Nhưng là một đám đại tộc trưởng, không yên lòng. Đều mang theo chiến sĩ tinh nhuệ của các tộc đến đây. Hừ! Mấy tên mọi rợ này sắp chết đến nơi rồi còn để ý như vậy. Đề phòng này nọ, không thể đoàn kết nhất trí, cuối cùng không phải là tiện nghi đám quý nước Sở?"

Thật sự là nằm tránh cũng trúng đạn, Tần Phi với 'quý nước Sở' nhú mày: "Bọn họ họ không liên quan đến chúng ta. . . Vậy ta đi ngủ tiếp đây."

Hiếm khi thấy Giải Linh không mắng chửi, mà dùng lời lẽ thâm thúy: "Tần Phi, dị tộc liên minh để đối kháng quân Tây Bắc, ý nghĩ này, là từ hai mươi năm trước Thủy đại sư đã đề xuất. Lúc ấy, tất cả bộ lạc đều vỗ tay khen hay, có thể không có một bộ lạc nào nguyện ý hành động. Nguyên nhân rất đơn giản, trong từng tộc, bọn hãn mới là vương giả. Một khi liên minh, chỉ có thể có một Đại Hãn, còn lại đều trở thành bộ hạ. Bọn chúng trong hai mươi năm nay đang làm gì, người biết không?"

Tần Phi mở to hai mắt: "Nếu ta đoán không lầm, bọn chúng hãn là phát triển chiến sĩ trong bộ tộc của mình để tăng cường thực lực. Để bộ lạc có cơ hội đạt được vị trí Đại Hãn, chèn ép lẫn nhau, mưu đồ đoạt quyền, thậm chí không tiếc mượn đao giết người, bán tin tức cho quân Tây Bắc để suy yếu thực lực đối thủ của mình."

"Đúng thế. . ." Giải Linh cười nhạo nói: "Cho nên ta nói, sắp chết đến nơi rồi mà bọn chúng vẫn chỉ biết giữ khư khư lấy chút lợi ích nhỏ."

"Hai mươi năm nay, quân Tây Bắc lợi dụng tâm lý này của bọn họ đã phá hủy không biết bao nhiêu bộ tộc. Trước kia bộ lạc Quyển Tu với mấy ngàn chiến sĩ căn bản không được coi là gì, hôm nay tại trên cánh đồng tuyết đã có thể được xếp thứ tư. Cũng không phải là bọn hãn trở nên mạnh hơn, mà là tất cả các bộ lạc khác đều đã yếu đi. Càng đáng

buồn là đám Ngải Ni, có thể nói một nửa là chết ở trong tay của bộ lạc Hà Hợp. Là bộ lạc Hà Hợp bán rẻ bọn hăn, đám quý Sở quốc tập trung binh lực tập kích thành công, giết chết hai vị tộc trưởng của bọn họ. Hiện nay, nếu không phải tất cả bộ tộc đều sắp hết đường sống, thì lần liên minh này cũng chưa chắc có thể thành công đâu!"

"Bộ lạc Hà Hợp tới rồi sao?" Tần Phi hỏi.

Giải Linh khẽ gật đầu: "Chuyện này, không có chứng cứ, nhưng Ba Đồ Nhĩ rất rõ ràng. Hăn xin ta trợ giúp, lần liên minh này, vô luận ai thành Đại Hãn đều được, chỉ là quyết không để cho bộ lạc Hà Hợp làm."

Tần Phi nhìn mấy lá chiến kỳ đang tung bay trong gió, lại đến nhìn đám chiến sĩ dũng mãnh, thản nhiên nói: "Giải đại sư ra tay giết tộc trưởng của bộ lạc Hà Hợp, chẳng phải mọi chuyện đều xong hết sao?"

"Không thể được!" Giải Linh chỉ trước mặt đám chiến sĩ được tính bằng đơn vị hàng nghìn: "Người thấy được từng này chiến sĩ thì trong đó có một nửa là của bộ lạc Hà Hợp đấy. Chiến sĩ của bọn chúng đạt tới hai vạn, lần này tới đây đều là tinh nhuệ, ước chừng hơn năm ngàn người. Nếu như ta giết tộc trưởng của bọn họ, ta đương nhiên không sợ, có thể bộ lạc Hà Hợp sẽ cùng bộ lạc Quyển Tu khai chiến. Trừ phi ta giúp đỡ Ba Đồ Nhĩ giết sạch bộ lạc Hà Hợp. . . Có thể hai vạn chiến sĩ, coi như là hai vạn con heo, một người một đao ta cũng cần rất nhiều ngày để chém hết. Huống chi, ta còn không có cái năng lực một người tiêu diệt hai vạn quân đội."

Giải Linh thở dài: "Càng khó chính là, trên cánh đồng tuyết số chiến sĩ cộng lại cũng chỉ hơn mười vạn. Một khi lại để cho hai vạn chiến sĩ bộ lạc Hà Hợp tách ra, lần liên minh đã vô vọng rồi. Thậm chí bọn họ còn có thể đào ngũ tập thể, đầu hàng quân Tây Bắc. Vậy thì. . . trên cánh đồng tuyết tất cả các bộ lạc thật sự là không còn đường sống."

Tần Phi chỉ vào cái mũi của mình: "Sư nương, ta thế nhưng là 'quý Sở quốc', bọn họ nếu như đầu hàng quân Tây Bắc, đối với ta cũng không sao cả a...."

"Khốn kiếp. Nhớ kỹ, người là Đại Ngụy hoàng tộc! Là hoàng tộc!"

"Hoàng tộc đã bị mất nước không đáng tiền. . ." Tần Phi lẩm bẩm.
Giải Linh biết rõ hãn bại hoại, cũng lười lãng phí nước bọt, nói khẽ:
"Chuyện phải suy nghĩ, ta không thích làm. Kêu người ra, chính là để
người suy nghĩ biện pháp. Thứ nhất, là để cho bộ lạc Hà Hợp có thực
lực mạnh nhất không làm được Đại Hãn; Hai, là nghĩ biện pháp cho bộ
lạc Quyển Tu xả giận. Cần ta động thủ, người có thể trực tiếp nói cho
ta biết."

Tần Phi buồn bã nói: "Kỳ thật ta rất dằn dấy, nếu được thì đừng đem
việc nặng nhọc như vậy giao cho ta?"

"Không được!"

Giải Linh thấy hoa mắt, nhìn lại đã thấy Tần Phi đã khoanh chân ngồi
xuống nhắm mắt, hai ngón tay đặt ở trên ót xoa vài vòng, trong miệng
còn nói lẩm bẩm:

"Người lại muốn làm gì?" Giải Linh hỏi.

Tần Phi mở to mắt, miệng cười nói: "Có biện pháp rồi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 265: Ôn Tuyền hội minh.

Q.4 - Chương 265: Ôn Tuyền hội minh.

Đồng lửa vẫn nhảy múa trong trời tuyết, những quan binh thắng lợi
trong cuộc cướp bóc bộ tộc đang liêu mạng cướp bóc tài phú. Những
chén đĩa vàng, những đồ ngọc ngà châu báu bị bọn chúng tham lam
nhét hết vào hầu bao. Vì một cái chén vàng có khi đồng bào khi xưa
cũng rút dao khiêu chiến.

Thi thể trai tráng ngổn ngang, máu tươi đọng trên lớp tuyết. Tuyết bay
phất phơ từ trên trời xuống dần che kín thân thể bọn họ. Các nữ nhân
bị Sở binh làm nhục vẫn tụ ở đó, người kêu gào thảm thiết, người thút
thít nỉ non.

"Đại soái có lệnh, không cho phép dừng lại. Tiếp tục tiến binh!" Lính
liên lạc tay cầm lệnh kỳ vẫy loạn, miệng không ngừng hô hét phát hiệu

lệnh. Gã chẳng thèm để ý những binh lính không dừng tay, những binh sĩ không giật cương để tiếp tục tiến binh. Những tên thực hiện quân lệnh chậm sẽ có người phụ trách quân pháp xử lý.

Binh lính cướp đoạt đầy một bao vẫn còn chưa thoả mà còn châm lửa đốt cháy các doanh trướng, sửa soạn binh khí mã cụ rồi mới thúc ngựa bỏ đi.

Phía sau bọn chúng là máu tươi, là thi thể, là khói lửa mịt mù ... Địa ngục ư, cũng chỉ đến thế này mà thôi.

...

"Thật là một nơi thần kỳ." Tần Phi đang đứng trên sườn một ngọn núi nhỏ, hai mắt sáng trưng. Chỗ này giống như trong sa mạc bỗng hiện ốc đảo. Đỉnh núi quanh năm có tuyết đọng lại có một dòng Ôn Tuyền nóng hôi hổi. Nước suối chảy quanh những tảng đá lờm chờm với những hình thù kỳ quặc. Cỏ cây ở đây tươi tốt. Đây là hồng lục giao nhau lốm đốm chen giữa màu trắng mênh mông vô bờ tạo thành một cảnh khác gì nơi tiên ở.

Giải Linh mỉm cười bảo: "Ta với Thuỷ đại sư đã từng đến nơi đây."

Trong đầu Tần Phi nhất thời hiện những hình ảnh đầy tà ý. Một đôi thiếu niên, thiếu nữ nhẵn nhụi nhảy vào Ôn Tuyền, người để ta đắm bóp chà xát, ta cho người xoa bóp chân, tình chàng ý thiếp, không thể vẫn hồi...

Có lẽ nhìn thấy Tần Phi lộ mặt hèn mọn, khuôn mặt Giải Linh lập tức phủ băng: "Tiểu tử thôi, đừng có nghĩ bậy."

"Ặc... ta đang nghĩ đến chuyện hai người tới đây, nhìn thấy Ôn tuyền chắc không thể không xuống tắm rửa chứ. Không biết sư nương có giúp Thuỷ đại sư đắm bóp lưng không nhỉ." Tần Phi thành thật nói ra ý nghĩ.

"Vô sỉ, người cho Thuỷ đại sư là người vô sỉ vậy sao? Không có chuyện đấy, tuyệt đối không có." Khuôn mặt Giải Linh đỏ ửng. Hai mươi năm trước, mình vẫn là cô bé. Khi nhìn thấy Ôn tuyền đúng là tự nhiên ngứa ngáy nên xuống tắm rửa. Thuỷ đại sư thủ phía ngoài, y khoanh chân ngồi đó, kiếm đặt trên đầu gối, hai mắt nhìn thẳng. Khi đó ...

mình có hy vọng y nhìn lên hay không? Vạn nhất, nếu y nhìn lên có tốt hơn bây giờ không?

Thủy Tình Không đúng là chính nhân quân tử, từ đầu tới cuối một mực thẳng lưng không ngoái đầu. Điều này làm cho Giải Linh càng thêm khâm phục nhân cách của y, nhưng cũng hơi có một chút thất vọng ... Nếu khi đó y ngoái đầu có thể tất thấy đều khác.

Nhìn thấy khuôn mặt Giải Linh hơi hồng, Tần Phi đã giám định xong: khẳng định có xoa bóp.

Giải Linh đang nhập thần hồi tưởng chuyện cũ thì thấy văng vẳng bên tai có câu nói thật hoang đường: "Sư nương, người và Thủy đại sư đều là người tốt. Nhưng hai người quá tuân thủ lễ nghi làm cho tình nhân không thể thành quyến thuộc. Kỳ thực, ta đã đoán hai người sẽ không cùng nhau nhảy xuống nước. Nhưng giả sử khi sư nương ở dưới nước bỗng nổi tiếng kinh hô thì có phải là Thủy đại sư quan tâm tất loạn, nhất định người sẽ quay đầu lại nhìn. Lúc ấy người đã có vợ không còn là thiếu niên chưa thành nhân thì làm sao có thể nhìn được? Một khi gạo đã nấu thành thì với bản tính của Thủy đại sư thì nhất định sẽ để cho người một cái danh phận hoàn hảo. Tiếc là ... cơ hội tốt như thế mà lại cứ vậy trôi qua."

"Hạ lưu, còn nói tiếp ta sẽ rút lưỡi của người." Giải Linh lớn tiếng trách mắng nhưng trong lòng của nàng thì có chút hối tiếc sao không làm theo câu chuyện của Tần Phi. Đúng là lúc ấy hai người đã có tư tình nhưng dừng ở lễ nghĩa, mọi thứ đều cố gắng theo quy củ. Giả sử như lá gan của mình lớn thêm một chút có lẽ có thể thành giai thoại một phen ... Tiếc là hết thủy là chuyện xưa rồi!

Tần Phi lắc đầu không cho là vậy rồi cất bước đi thẳng về phía trước. Lần này các bộ tộc hội minh chắc sẽ chọn chỗ Ôn tuyền này. Vì lần hội minh này mà dựng nên một doanh trường cực lớn đủ để chứa hai trăm người. Trên nền là các loại thảm da dê đã được thêu dệt, giữa trường là một cái hoà lò. Trong trường có đặt các cái bàn, trên bàn là các tấm khăn, các tấm khăn đều là tinh phẩm tốt nhất của các bộ tộc. Có tất cả

năm mươi thị nữ xinh đẹp hầu hạ, sắp đặt như thế để cho người đứng đầu các bộ tộc có cảm giác vẫn như ở nhà.

Bên ngoài doanh trường được thân vệ của Ba Đồ Nhĩ canh gác. Họ thấy Giải Linh và Tần Phi đi tới thì không dám ngăn cản mà đồng loạt lui lại nhường đường.

Tần Phi gạt trường màn mời Giải Linh vào. Ánh mắt của hơn trăm tộc trưởng trong doanh trường đều nhìn vào Giải Linh, nhìn được một tuyệt sắc giai nhân như thế khiến vài vị tộc trưởng không nén nổi mà kinh ngạc hô lớn.

"Đây là hội minh các bộ tộc Tây Bắc chúng ta, tại sao lại có một nữ nhân và một nam nhân Trung Nguyên hả?" Một tộc trưởng người cao gầy đứng dậy quát lên: "Ba Đồ Nhĩ, người phải lập tức giải thích cho ta biết."

Khuôn mặt Ba Đồ Nhĩ hiện vẻ bối rối. Người cao gầy kia chừng ba mươi tuổi là tộc trưởng bộ tộc Hà Hợp Dã Hồ Hưởng Nam. Lần hội minh này, Dã Hồ Hưởng Nam nhất định phải đoạt ngôi cao. Sau đó bộ tộc Quyển Tu cũng hươ tay múa chân, nghiêm nhiên coi mình là Đại Hãn. Hiện giờ, trước mặt trên trăm vị tộc trưởng, Dã Hồ Hưởng Nam ra vẻ từ trên cao nhìn xuống, giọng nói như ra lệnh làm cho Ba Đồ Nhĩ không thể chịu nổi.

Trước mắt Dã Hồ Hưởng Nam với cái chết của gia gia và phụ thân y khó mà thoát khỏi không có liên quan. Rất nhiều dấu vết cho thấy, bộ tộc Quyển Tu đã hai lần rời tận sâu trong Tuyết Nguyên để ra ngoài kiếm lương thảo làm cho thiệt mạng một vị tộc trưởng. Người bán tin tình báo cho quân Tây Bắc rất có thể chính là Dã Hồ Hưởng Nam. Chỉ tiếc là ở Tuyết Nguyên vẫn lấy thực lực làm đầu. Bộ tộc Quyển Tu chỉ có bảy ngàn chiến sĩ nên căn bản không có khả năng chiến thắng bộ tộc Hà Hợp đông đảo. Dù có huyết hải thâm cừu thì Ba Đồ Nhĩ cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà chờ đến một ngày nào đó có cơ hội.

"Vị này, chắc là tộc trưởng bộ tộc Hà Hợp Dã Hồ Hưởng Nam." Giải Linh thì thầm với Tần Phi.

Tần Phi gật đầu bước nhanh vào thì mới nhìn ra Dĩ Hồ Hưởng Nam rất cao, còn cao hơn Tần Phi nửa cái đầu. Tần Phi lạnh lùng cười ta một tiếng, huyết khí hải trào lên, chân khí vô hình tuôn ra. Người ngoài không thể nào nhìn thấy Dĩ Hồ Hưởng Nam đang bị một áp lực như núi đè lên người, đầu gối của gã không thể chịu được sức mạnh kinh khiếp như thế, đầu gối dần dần cong lại.

Nếu như trước mặt của nhiều vị tộc trưởng như thế mà bị thiếu niên Trung Nguyên xa lạ đẩy ngã thì cái ngôi Đại Hãn không cần suy nghĩ nhiều nữa. Dĩ Hồ Hưởng Nam biết rằng đã gặp phải cao thủ nên không thể đối cứng được nên ứng biến rất nhanh. Gã giả vờ ngã nhào, khi móng vừa chạm đất thì lớn tiếng kêu lên : " Ba Đồ Nhĩ, người bôi dầu mỡ gì vào tấm thảm này thế hả? "

"Người bảo ta không có tư cách tham gia hội minh này sao?" Tần Phi nhìn thẳng vào cặp mắt của Dĩ Hồ Hưởng Nam : "Đầu tiên là ta không thích ngửa đầu nói chuyện cùng người khác. Sau nữa, ta là người Trung Nguyên nhưng thân phận của ta không cho người bất kính được."

"Thật tà môn!" Trong lòng Dĩ Hồ Hưởng Nam thầm nghĩ. Không biết từ đâu lại thò ra một gã thiếu niên lạ mặt lại có tu vi cao như vậy nhỉ? Nhưng Dĩ Hồ Hưởng Nam vẫn mạnh miệng hét to : "Được lắm, vậy người nói đi, người là ai? Tại sao người lại tới tham gia hội minh các bộ tộc vùng Tây Bắc chúng ta?"

"Ta từ Bắc Cương đến! Đại mạc trước đây có một vị Võ Tôn Thuỷ Tình Không. Thuỷ đại sư là sư phụ của ta, tuy người đã bất hạnh bỏ mình nhưng một vị sư phụ khác của ta lại trở thành một vị Võ Tôn mới. Ta đại biểu cho ý nguyện của người! Tiện thể xem xét xem các bộ tộc Tây Bắc có ý niệm giao hảo với Man Tộc Bắc Cương hay không?."

Cho dù Dĩ Hồ Hưởng Nam là người điếc thì hẳn cũng phải biết đến Võ Tôn ở Đại mạc Bắc Cương, lấy sức cá nhân chống đỡ cả Man tộc, bách chiến bách thắng, chưa từng thất bại. Mặc dù bị tập kích ở Đông Đô nhưng tình huống chiến đấu không như thông thường mà là lấy một

chiến hai vị Đại Tông sư mà không rơi xuống thế hạ phong, dù chết mà vẫn vinh quang.

Thiếu niên này là đệ tử của lão ... khó trách tại sao tu vi lại cao tới mức như vậy.

Dã Hồ Hưởng Nam lập tức thay đổi sắc mặt, gã bèn vừa đứng dậy vừa cười ha hả. Nguyên bản gã định đứng thẳng nhưng bỗng nhớ tới Tần Phi nói không thích ngẩng đầu nói chuyện nên khom người xuống bảo : "Hoá ra là đệ tử Thuỷ đại sư. Năm xưa ngài đã từng tới Tây Bắc, các bộ tộc đều cực kỳ ngưỡng mộ. Chỉ tiếc rằng khi đó ta còn quá nhỏ lại không có mặt tại bộ tộc nên không thể ngắm nhìn dung nhan phong thái của đại sư, nhưng hiện tại nhìn được đồ đệ đích truyền của Thuỷ đại sư, Dã Hồ Hưởng Nam này coi như sống không uổng rồi. Mời ngồi, mời ngồi."

Tần Phi làm gì không biết chủ ý của bọn họ là thế nào. Sau khi hội minh Tây Bắc có thể nói là có binh, có ngựa có tướng, chỉ còn thiếu vị cao thủ trấn giữ một phương như Thuỷ Tình Không mà thôi. Nên hiểu là khi vùng Tây Bắc chọn được Đại Hãn thì lập tức người đó sẽ là nhân vật đầu bảng bị ám sát của Chấp Hành Ty Sát Sự Thính. Nếu không có cao thủ trợ giúp đắc lực thì chức vị Đại Hãn này chỉ sợ chưa được mấy ngày sẽ bị Tuyết sơn thần chiếu rọi mang đi.

Dã Hồ Hưởng Nam cũng có dã tâm tính toán giống hệt như Ba Đồ Nhĩ, cả hai đều âm thầm chiêu dụ một số cao thủ. Nhưng Dã Hồ Hưởng Nam chiêu dụ cao thủ toàn những ngoại hiệu gian tà vang dội như "Nhất đao đoạn kiếm giang" "Thiết tí vô địch" "Thần quyền chấn đông nam" . . . Tuy thế công phu thuộc hạ của gã cũng thật đáng thương vô cùng. Thậm chí có vị cao thủ ngoại hiệu là 'Đao kiếm vô song, giang nam nhất phách' đi uống rượu quá nhiều va phải một nàng hầu, gã định cướp sắc nữ nhân đó. Kết cục bị hai mươi tên tuần kiếm vây bắt được rồi nhốt vào nhà lao.

Dã Hồ Hưởng Nam tự biết mình chỉ là miếu nhỏ nên tạm thời không tìm được cao thủ trâu bò. Nhưng nếu hãn mà làm Đại Hãn thì sẽ lập

tức bỏ ra rất nhiều hoàng kim mời mấy vị cao thủ cấp Tông sư tọa trấn.

Thiếu niên trước mặt khí độ bất phàm, tu vi tinh thâm lại là đệ tử của Võ Tôn Bắc Cương. Nếu có thể quan hệ với hắn thì chính là có quan hệ với Võ Tôn ở Đại Mạc. Có cái bùa hộ mệnh này thì ... hà hà, cuộc sống sau này cũng đỡ phải lo lắng nhiều.

"Năm xưa Thuỷ đại sư đi du lịch Tây Bắc cùng Giải đại sư, thế mà người không nhận ra. Ta xem ra người thì ... không bằng móc luôn hai mắt của mình xuống đi." Tần Phi không chút lưu tình chế giễu.

Giải Linh cũng phối hợp với hắn. Nàng tháo kim hoàn buộc tóc xuống làm cho bộ tóc như thác nước chảy xuống. Mái tóc dài mượt làm nàng giống hệt thiếu nữ. bạch y như tuyết, tóc đen dài mượt, xinh đẹp vô song. Dung nhan làm người ta không dám nhìn gần.

Một vị tộc trưởng lớn tuổi đột nhiên kinh hô: "Đúng là Giải Linh ... Giờ ta mới nhớ, thảo nào trong quen mặt như thế."

"Giải Linh ... A, đó là tình nhân trong mộng của bao thiếu niên thời của ta tư tưởng đến. Ai da, đứa nào quất ta vậy?"

"Thối lắm, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga ... Giải Linh là của ta ... ai da má ới!"

Trong đại trường bỗng nhất thời loạn cả lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 266: Cường bức

Q.4 - Chương 266: Cường bức

Thân ảnh của Giải Linh như điện, gió thổi tung trong doanh trường. Tay nàng phát ra nhằm vào các vị tộc trưởng nói bậy ối người hai cái tát tai. Cũng may nàng không sử dụng chân lực, chỉ là hơi hợt đánh vào hai gò má của bọn họ sưng lên để trừng phạt.

Dù là như vậy, có người còn dám sờ lên chỗ sưng trên mặt mình ngán ngơ bảo: "Giải Linh nàng đánh ta rồi, thật sự là đánh ta...Bàn tay quá

thật mềm mại quá..."

Giải Linh nhanh nhẹn hạ xuống bên người của Ba Đồ Nhĩ, sắc mặt băng hàn. Nàng lạnh lùng nói: "Ta trở lại chốn cũ cũng không nghĩ nhiều chuyện, tên nào còn dám nói năng lung tung thì không phải chỉ là hai cái bạt tai đâu. Giải Linh ta dùng danh nghĩa của Thủy đại sư lập thế, quyết giết không tha."

Thủy Tình Không đã chết...Ai ai cũng biết một lời này không phải đùa giỡn, tộc trưởng cho dù có háo sắc cũng phải ngồi xuống đàng hoàng nhìn Giải Linh và Tần Phi ngồi ở ghế khách ở phía bên trái, không một ai dám lăm miệng nữa.

"Hay là chúng ta nói tiếp vấn đề liên kết đi." Ba Đồ Nhĩ vội vàng chuyển hướng chủ đề.

Dã Hồ Hưởng Nam cười nói: "Hội mình sao? Kỳ thật không còn gì để bàn, bộ tộc nào có thực lực mạnh nhất, tộc trưởng của bộ tộc đó chính là Đại Hãn, chẳng lẽ hai vạn tám ngàn chiến sĩ nổi danh bộ tộc Hà Hợp của ta lại phải nghe theo Ba Đồ Nhĩ người chỉ có bảy ngàn tàn binh già nua yếu ớt của tộc Quyển Tu hay sao?"

Gã nhấn mạnh bốn chữ 'hai vạn tám ngàn', có ý khoe khoang thực lực. Không thể không nói, trải qua hai mươi năm loạn lạc ở trên Tuyết Nguyên, Bộ tộc Hà Hợp là một nhánh bộ tộc xuất chúng có hai vạn tám ngàn chiến sĩ tinh nhuệ, hơn nữa ngoài chín thành đều là tráng niên trẻ trung, mỗi người đều có thể vừa cười ngựa vừa bắn cung. Ở Tuyết Nguyên, ngoại trừ Quân Tây Bắc thì Bộ tộc Hà Hợp có thực lực mạnh nhất, cho dù Bộ tộc Song Tây xếp hạng thứ hai cũng chỉ có một vạn một ngàn chiến sĩ mà thôi, về khí thế và sự tinh nhuệ còn kém xa Bộ tộc Hà.

Thế nhưng, thực lực yếu hơn không có nghĩa là không có dã tâm, nếu không thì hội mình mà làm gì?

Tộc trưởng Bộ tộc Song Tây Ngột Na Lợi hừ lạnh một tiếng: "Tộc trưởng Dã Hồ nói lời ấy sai rồi, xứng danh Đại Hãn phải làm sao có thể liên kết được các bộ tộc thành một đại gia đình, có thể mới đưa Tuyết Nguyên đi đến giai đoạn hưng thịnh. Cái gì mà lính nhiều binh ít? Sau

khi tuyển chọn Đại Hãn, tất cả chiến sĩ Tuyết Nguyên đều không phải trở thành binh lính của Đại Hãn sao, vẫn còn muốn phân cái gì Bộ tộc Hà Hợp? Bộ tộc Quyển Tu? Bộ tộc Song Tây làm gì nữa?"

"Lời này quả thật rất đúng." Tần Phi âm thầm khen một câu.

Dã Hồ Hưởng Nam đã có chuẩn bị tình huống này nên không hoảng hốt. Gã liền hăng giọng phản bác: "Đương nhiên là không phải, có một vài bộ tộc tính cả già trẻ trai gái chỉ vài trăm người, chiến sĩ lại không đủ trăm người. Chẳng lẽ chúng ta lại chọn họ làm tộc trưởng sao? Uy vọng không thể phục chúng, thực lực không đủ để kinh sợ. Đại hãn như vậy lại thành ra cái dạng gì chứ? Ngày hôm nay ta đến đây cũng không ngại nói ra trước mặt các vị. Trước khi ta tới, bộ hạ binh sĩ đều nói nếu Hà Hợp bộ tộc không lấy được chức Đại Hãn, các người cũng giải tán đi thôi, còn liên kết cái rắm gì nữa?"

Lời nói của Dã Hồ Hưởng Nam mang tính uy hiếp, phải biết rằng binh sĩ Tuyết Nguyên có thể chiến đấu cũng chỉ mười vạn, trong đó hai vạn tám ngàn người của Bộ tộc Hà Hợp là chủ lực. Nếu thiếu những người này thì kết minh đúng là không còn ý nghĩa gì nữa. Thế nhưng, đem chức Đại Hãn dâng cho Dã Hồ Hưởng Nam thì không ai cam tâm tình nguyện cả.

Trong lúc nhất thời, không khí trong đại trường trở nên tĩnh lặng. Dã Hồ Hưởng Nam thừa cơ lấn tới. Gã kêu lớn: "Để cho Bộ tộc Hà Hợp trở thành hoàng kim tộc, Dã Hồ Hưởng Nam sẽ đưa mọi người đi đến hưng thịnh, chiến thắng bọn xâm lược Sở quốc. Có người nào không đồng ý? Ai không phục, thỉnh ra đây nói chuyện."

Các tộc trưởng nhỏ yếu nào dám chọc giận Dã Hồ Hưởng Nam? Gã chỉ cần búng nhẹ tay, phái một nhánh quân ngàn người lập tức sẽ san bằng những bộ tộc nhỏ bé kia thành bình địa. Trong hội trường, chỉ có Ba Đồ Nhĩ, Ngột Na Lợi cùng lác đác vài người là có thanh âm tỏ vẻ phản đối.

"Ta thấy phản đối chỉ có dăm ba người, còn lại đều đồng ý, việc này có thể định được rồi phải không?" Dã Hồ Hưởng Nam nắm chắc thắng lợi ở trong tay bèn cười ha ha hỏi.

"Đương nhiên không thể như vậy." Tàn Phi thản nhiên nói: "Tộc trưởng Dã Hồ Hưởng Nam, xin hỏi người, phải làm thế nào để dẫn dắt tất cả bộ tộc Tuyết Nguyên đi đến hưng thịnh? Làm thế nào mới có thể phản kháng lại quân Tây Bắc?"

Dã Hồ Hưởng Nam đã có chuẩn bị bèn giải thích một phen: "Khách nhân tôn quý, Dã Hồ Hưởng Nam ta nếu chưa có kế hoạch thì cũng không dám nói như vậy đâu. Sau khi liên kết được tất cả các bộ tộc, ta sẽ căn cứ vào nhân khẩu từng nơi tiến hành một lần phân phối lại. Tinh tuyển chiến sĩ tinh nhuệ của các bộ tộc, kiến tổ thành đạo quân mới, về điểm này chúng ta sẽ học tập theo quân Tây Bắc. Phải hoàn thiện quân chế cùng hệ thống chỉ huy. Sau đó chúng ta tích cực tiến quân, đánh cho quân Tây Bắc phải lui ra bên ngoài Tuyết Nguyên. Chỉ cần chúng tiến vào chúng ta sẽ tập trung ưu thế binh lực tiêu diệt. Sau một thời gian nữa, quân Tây Bắc không thể không tính toán lại mà lui về tứ giác thành Dĩ Đông. Sau khi chúng ta khôi phục được Tuyết Nguyên sẽ tiến hành xây dựng pháo đài cứ điểm, bố trí trạm kiểm soát, bố trí tầng tầng phòng vệ làm cho quân Tây Bắc không thể giống như bây giờ, xua quân ngàn dặm không kiêng nể gì cả."

"Ý tưởng của người đúng là rất tuyệt." Tàn Phi thở dài nói: "Đáng tiếc, người có một vấn đề."

"Xin chỉ giáo."

Tàn Phi trào phúng nhìn Dã Hồ Hưởng Nam: "Không phải chỉ mỗi quân Tây Bắc mạnh, mà là Sở quốc mạnh. Bọn họ có mấy ngàn vạn thần dân, hằng năm thuế má toàn tính bằng hàng ngàn vạn bạc. Quân đối được cải tiến đổi mới vũ khí từng ngày, liên tục bổ sung lính mới không ngừng. Mà người thì sao? sau khi tập kết hơn mười vạn đại quân, người nghĩ một trận có thể chiến thắng sao? Thế chế quân đội ngày một ngày hai liên có thể thành lập sao? Trong lúc đó các bộ tộc đều có thể lập tức thực hiện được sao? Người có thể tự mình giám sát quân khí được sao? Người có hậu cần lớn đủ để chèo chống được chiến tranh lâu dài hay sao?"

"Trừ phi người có thể đánh vào nội địa, lấy chiến đường chiến, cướp đoạt tài nguyên để bổ sung cho quân đội. Nếu không, người căn bản không có tư cách cùng quân Tây Bắc khai chiến ... Nhưng, một khi người đánh vào nội địa thì không phải chỉ đối mặt với quân Tây Bắc đâu, mà là đối mặt với lửa giận của sáu mươi vạn đại quân Sở quốc. Phải biết rằng, Sở quốc đã gần trăm năm không có kẻ thù bên ngoài bước vào quốc thổ nửa bước."

Tần Phi cười lạnh nói: "Cho người làm Đại Hãn như vậy, không phải mang các bộ tộc Tây Bắc đi tới hưng thịnh mà là mang bọn họ đi tìm chết! Chết rất thê thảm!"

Lời nói của Tần Phi làm cho toàn thân các tộc trưởng phải đổ mồ hôi lạnh, rất nhiều người muốn liên minh với Dã Hồ Hưởng Nam đều nghĩ, cho rằng liên kết rồi quân đội sẽ nhiều hơn, có thể cùng bảy tám vạn quân Tây Bắc toàn diện khai chiến. Bọn họ lý giải chiến tranh vẫn như cũ đều dựa vào cơ sở hơn nhau ở số lượng người. Nhưng dân tộc du mục bọn họ bản tính vốn thích đánh cá và săn bắt, làm cho họ quên rằng nhiều người thì lực lượng lớn, nhưng tiêu hao cũng lớn, hơn mười vạn nhân khẩu, mỗi ngày ăn uống với số lượng lớn, còn phải mang thêm ba mươi bốn mươi vạn con chiến mã lại càng tiêu hao. Ở tại Tuyết Nguyên này cùng với Quân Tây Bắc chỉ là đánh trận nhỏ, không phải lo lắng quá nhiều, nhưng nếu phải liên kết để tiến quân, vậy thì hậu cần thế nào? Hậu cần ở đâu ra?

Tần Phi căn bản không lưu tình bèn nói tiếp: "Sau khi khai chiến, quân Tây Bắc không sợ tiêu hao, bọn họ nếu tổn thất sĩ tốt, lập tức sẽ có tân binh thay vào. Kho lúa chông chất như núi ở các nơi đảm bảo cho sĩ tốt được ăn no, chiến mã được cường tráng. Bọn họ có thể dùng thể trận đồi núi lấp biển làm tiêu hao kỵ binh của các người. Mà chiến sĩ của các người, đánh một người liền thiếu mất một người, bộ tộc lại mất đi một thanh niên cường tráng, lập tức cũng sẽ bị Tuyết Nguyên đào thải, hoặc là phải phụ thuộc vào các bộ tộc khác, hoặc là hoàn toàn bị diệt vong. Với tài nguyên như vậy chỉ có thể miễn cưỡng duy trì

cuộc sống như bây giờ, nếu các người không thể cướp được Sở quốc, hết thảy đều là vô căn cứ!"

Dã Hồ Hưởng Nam muốn phản bác lại cảm thấy đuối lý, căn bản không thể nào nói được.

Ba Đồ Nhĩ đứng dậy, ra sức vỗ tay, lớn tiếng kêu: "Lời này của Tần huynh đệ quả thật làm ọi người được mở rộng tầm mắt, quả thật Tuyết Nguyên chúng ta đã tưởng tượng chiến tranh ra thành đơn giản. Nếu làm theo như tộc trưởng Dã Hồ thì chỉ sợ chưa đến vài năm, cả Tuyết Nguyên không tìm ra được một người sống."

Tâm sự của các tộc trưởng trở nên nặng nề, uể oải vỗ tay hưởng ứng Ba Đồ Nhĩ.

Dã Hồ Hưởng Nam phần nộ trong lòng, nhưng lại không dám đắc tội Tần Phi, liền hỏi ngược lại: "Vậy người nói xem phải làm thế nào?"

Tần Phi thản nhiên ngồi xuống, cười nói: "Ta không phải Đại Hãn, chuyện này liên quan gì tới ta."

Câu này nghe qua thì rất chương tai nhưng kỳ thật lại là chân lý, chuyện ở đây làm sao mình quản được. Tần Phi nói rất đúng, Tuyết Nguyên vốn không phải của hãn vậy thì mắc mớ gì tới hãn chứ?

Sắc mặt của Dã Hồ Hưởng Nam lúc đỏ lúc trắng, mặt mũi lần này là bị ném cho chó ăn rồi, dứt khoát nói: "Hay lắm, có liên kết cũng đánh không lại quân Tây Bắc, vậy còn liên kết làm cái rắm gì nữa? Ai về nhà nấy, vợ ai nấy tìm. Tốt nhất là trở lại như cũ, đợi khi nào Bộ tộc Hà Hợp chúng ta xong đời, lúc đó mọi người đến chỗ tuyết sơn thần cùng nhau thương lượng nêes!"

"Hơi gặp khó khăn liền quẳng gánh lo đi, chức Đại Hãn lớn như vậy quả thật là...Chắc chắc!" Tần Phi chắt lưỡi nói: "Rất may Dã Hồ Hưởng Nam không phải là Đại Hãn của các người đó nhé."

Giải Linh nhin không được che miệng mà cười, Tần Phi đã thay đổi tác phong của ngày xưa, hôm nay lại không chừa một chút mặt mũi nào cho Dã Hồ Hưởng Nam, đối phó với thủ đoạn như vậy của Dã Hồ Hưởng Nam quả thật rất có tác dụng. Nàng lại thầm nghĩ, giả như Thủy Tình Không còn sống, giả như Thủy Tình Không hôm nay ở

trong này, nàng ta sẽ làm gì để ngăn cản Dã Hồ Hưởng Nam đoạt ngôi báu?

"Muốn kết thì các người cứ việc kết, Bộ tộc Hà Hợp chúng ta mặc kệ."

Dã Hồ Hưởng Nam tức giận đứng dậy đi ra ngoài doanh trường.

Ngột Na Lợi vội vàng kêu lên: "Tộc trưởng Dã Hồ xin dừng bước..."

Nếu bộ tộc Hà Hợp bỏ đi thì thực lực của Tuyết Nguyên sẽ giảm mạnh, nếu có liên kết thì đội ngũ phân tán rời rạc cũng chả có thành tựu, vậy thì còn ý nghĩa gì nữa.

Dã Hồ Hưởng Nam quay đầu lại cười lạnh nói: "Dù sao binh sĩ của ta cũng không phục những Đại Hán kiêu ngạo khác, Bộ tộc Hà Hợp của ta có hai vạn tám ngàn chiến sĩ, tự mình bảo vệ là đủ. Còn cần ta làm cái gì nữa? Muốn ta ở lại để tiếp sức cho các người được thêm can đảm sao?"

Tần Phi nhíu mày: "Tộc trưởng Dã Hồ, ta rất ít khi giáp mặt với những người ngu xuẩn, bởi vì ta cảm thấy làm cho người ngu xuẩn càng ngu xuẩn thêm còn tốt hơn so với việc dạy cho họ thông minh. Nhưng lần này đối với người, ta sẽ phá lệ."

Dã Hồ Hưởng Nam bị Tần Phi mắng như vậy, giận quá hóa cười. Gã ngửa mặt lên trời cười ha hả rồi nói: "Được lắm, Ta đường đường là tộc trưởng của Bộ tộc Hà Hợp lại có thể ngu xuẩn sao? Người dám ở trước mặt thủ hạ binh sĩ của ta nói như vậy sao?"

"Đương nhiên!" Tần Phi lạnh lùng nói: "Ta hiện tại còn dám giết người, mang theo cái đầu của người đến chỗ bọn họ mà nói."

"Người..." Dã Hồ Hưởng Nam chợt lóe lên vẻ hoảng sợ.

Tần Phi lắc đầu nói: "Tổ chim bị phá mà còn mong trứng lành, Bộ tộc Hà Hợp không liên kết cũng không quan trọng, những bộ tộc còn lại không có thành tựu thì cũng sẽ bị quân Tây Bắc tiêu diệt hoàn toàn. Không có các bộ tộc khác kiềm chế, chính là lúc hơn hai vạn chiến sĩ Bộ tộc Hà Hợp bị tiêu diệt. Lúc đó bộ tộc Hà Hợp căn bản là không đủ một miếng ăn cho quân Tây Bắc. Khi đó Tuyết Nguyên không còn bộ tộc nào, nam nhân bị giết chết, nữ nhân thì sa vào quân kỷ. Bộ tộc Hà Hợp của người cũng không tránh khỏi! Nghe nói Tộc trưởng Dã Hồ có

mười mấy lão bà trẻ tuổi xinh đẹp, cũng tốt, người đi đi, trở về trước tiên an bài các nàng ấy cho thất tốt. Miễn cho sau này bị quân Tây Bắc mang vào làm quân kỹ, quả thật sống không bằng chết."

Dã Hồ Hưởng Nam nghiêng rằng nghiêng lợi nói: "Người uy hiếp ta sao?"

"Không..." Tần Phi bắt chân chữ ngũ: "Nếu như liên kết đúng như lời tộc trưởng, ta nghĩ nhiều người của Bộ tộc Hà Hợp không ngại Tộc trưởng Dĩ Hồ đi tìm chết."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 267: Anh hùng Tuyết Nguyên

Q.4 - Chương 267: Anh hùng Tuyết Nguyên

Một lời này của Tần Phi không phải chỉ để uy hiếp, Dĩ Hồ Hướng Nam trong lòng vô cùng minh bạch, vị trí tộc trưởng này không phải là không có người dòm ngó vào, giả như hôm nay chính mình vì không chịu liên kết mà bị Tần Phi giết chết tại đường trường coi như là tạo điều kiện cho Tần Phi được mọi người suy tôn hẳn lên như một vị thần.

Bầu không khí trong doanh trường thoáng chốc trở nên đóng băng, mọi ánh mắt đều tập hợp lên người Dĩ Hồ Hướng Nam, xem hẳn đến cùng có gan phân khai hay không, rất nhiều người cũng muốn nhìn xem Tần Phi đến cùng có dám đem hẳn ra giết chết hay không.

Bỗng nhiên bên ngoài doanh trường có một người xông vào. Người này gương mặt hoảng hốt, có lẽ là do chân vẫn còn dính lớp tuyết, khi tiến vào trong dẫm lên thảm da dê nên bị ngã chống vồ.

Các tộc trưởng sắc mặt rất khó coi, đây không phải là làm bọn họ mất mặt sao?

"Các vị tộc trưởng, đại sự không tốt." Người vừa tới thở hổn hển nói: "Tây Bắc quân đoàn chia làm hai cánh quân, mỗi cánh hơn hai vạn người, xua quân thẳng vào, trực tiếp áp sát Tuyết Phong. Những nơi chúng đi qua, đều không chừa một ai. Miệt Khất bộ tộc, Tích Vượng bộ tộc,... tất cả mười bộ tộc lớn nhỏ đều bị diệt vong. Ba nghìn quân tiên phong Tây Bắc quân đoàn còn cách Tuyết Phong không đến hai trăm dặm."

Các vị tộc trưởng của bộ tộc được hăn kể tên suýt chút nữa nói không thành lời. Một ngày trước, trong bộ tộc còn có tới mấy ngàn người, thật không ngờ mới chỉ vài ngày chính mình chỉ còn cái gốc là gần một trăm kỵ binh mang theo căn bản không còn một tộc nhân nào. Thời gian tới, nếu không xin gia nhập được vào bộ tộc khác thì chỉ có thể đi làm mã tặc mà thôi.

“Tây Bắc quân đoàn tới đúng lúc lắm, tốt lắm...” Ba Đồ Nhĩ nhanh chóng đi lên phía trước, đem người báo tin đỡ lên. Y biết người này, người này là thủ lĩnh của một bộ tộc nhỏ bên ngoài Tuyết Phong.

Thân thể hăn dính đầy máu, còn có các vết thương tích, thần sắc uest oải, chắc là xuất hết toàn lực mới chạy được đến đây.

Ba Đồ Nhĩ lấy trong tay thị nữ ra một bình rượu lên men từ sữa cho uống vài ngụm rồi hỏi: “Việc quân tiền phong Tây Bắc quân đoàn cách Tuyết Phong hai trăm dặm xảy ra khi nào?”

“Giữa trưa ngày hôm qua!” Người nọ đáp, hăn lúc này mới kịp sức nhớ, hôm nay đã qua giữa trưa. Một ngày một đêm, nếu Tây Bắc quân đoàn hành quân với tốc độ nhanh, sợ rằng hiện tại chỉ còn cách Tuyết Phong hơn một trăm dặm. Rất có thể trước hoàng hôn ngày mai sẽ đến Tuyết Phong, lúc đó lưỡng quân sẽ triển khai giao chiến.

Sắc mặt các vị tộc trưởng đang ngồi kinh hoàng, đây là lần đầu tiên Tây Bắc quân đoàn xuất động gần năm mươi vạn binh lực tiến vào Tuyết Phong. Có thể nói gần 10 năm, đây là chiến dịch có quy mô lớn nhất. Một trận chiến này, nếu để Tây Bắc quân đoàn đánh thắng, các bộ tộc tinh nhuệ tựa hồ đều bị làm gỏi hết, về sau các bộ tộc Tuyết Nguyên còn lại cũng vô lực đối kháng cùng Tây Bắc quân đoàn.

“Mọi người đi mau, trở về tìm tộc nhân của mình, chạy trốn càng xa càng tốt, Tây Bắc quân đoàn mà đánh tới...” Một vị tộc trưởng thất thần kêu lên: “Trở về mau, ít nhất có thể cùng tộc nhân của mình chết cùng một chỗ a!”

Ba Đồ Nhĩ bỗng nhiên bước nhanh đến bên cạnh người nọ, một quyền vật ngã rồi tiện tay rút thanh loan đao bên hông đâm vào bàn gỗ, nghiêm nghị quát: “Lúc này làm rối lòng người tức là muốn chết, nếu

hắn bị Tây Bắc quân đoàn giết chết chi bằng để Ba Đồ Nhĩ ta tiến hẳn xuống địa ngục.”

Vị tộc trưởng bị đánh phần nộ đứng dậy, lấy từ trong ngực ra một cái sừng trâu nhỏ làm hiệu, y có hơn một ngàn kỵ binh tinh nhuệ ở bên ngoài, một khi nghe được tiếng kèn, lập tức tiến vào chém giết để giải cứu.

Đám tộc trưởng bọn họ mỗi người đều u ám, mắt thấy Tây Bắc quân đoàn còn chưa tới, mà các bộ tộc ở Tuyết Phong tựa hồ muốn tàn sát lẫn nhau.

Ba Đồ Nhĩ kêu lớn:”Tây Bắc quân đoàn hai cánh là năm vạn người. Các người muốn lui, có thể lui đi đâu? Sau lưng chúng ta lại là ngọn Tuyết Sơn chứa đầy tuyết trèo mãi vẫn chưa lên ngọn, lạnh đến thấu xương. Người bình thường bỏ lại ở giữa sườn núi cũng bị đông lạnh cho đến chết, chúng ta không có đường lui rồi! Chỉ còn cách quyết chiến một trận! Ai có ý hèn nhát sợ chết, lập tức rút khỏi nơi đây. Ai nguyện ý kề vai chiến đấu thì ở lại đây với ta!”

Tần Phi thấp giọng nói:”Tên Ba Đồ Nhĩ lúc này thoạt nhìn rất có phong phạm Đại Hãn.”

Giải Linh gật đầu nhẹ:” Năm đó, Thủy đại sư cũng đánh giá cao hắn. Nếu lúc đó bọn hắn bị thất bại, nhân tiện chúng ta nhúng tay giúp đỡ chút ít, có thể cứu tên Ba Đồ Nhĩ. Tuy nhiên, với tính tình của hắn, nếu thất bại, hắn tuyệt không bỏ tộc nhân để được sống một mình.”

Các tộc trưởng từ hoang mang dần lấy lại bình tĩnh, không ít người kêu lên:”Nghe theo lời Ba Đồ Nhĩ, cùng Tây Bắc quân đoàn quyết chiến một phen.”

“Bị Tây Bắc quân đoàn sỉ nhục một thời gian dài, lần này quyết một trận oanh oanh liệt liệt, chết cũng không thẹn là tín đồ của thần tuyết sơn.”

Dã Hồ Hương Nam chọn đúng thời cơ bèn nói:”Đánh? Được đó, vậy chúng ta nghe theo ai chỉ huy? Chẳng lẽ nghe theo Ba Đồ Nhĩ người?”

Dã Hồ Hương Nam vừa mới nói xong, bỗng nhiên trước mắt nở hoa, thân thể chợt nhẹ, rõ ràng bị người ta nắm lấy cổ áo nhấc lên, tiện tay

ném té xuống mặt đất, tứ chi hẫng như nhũn ra, không còn sức nhúc nhích. Nhìn kĩ lại, hoá ra Tần Phi đứng tại trước mặt hẫng, lạnh lùng nói ra:”Nếu còn nói nhảm, ta lập tức đưa ngươi xuống địa ngục.”

Dã Hồ Hưởng Nam sợ run cả người, hạng cao thủ như Tần Phi căn bản không thể chống lại, cái mạng nhỏ nằm trong tay người ta, tốt hơn hết là ngoan ngoãn một chút.

Ba Đồ Nhĩ rút...loan đao ra khỏi mặt bàn, nghiêm mặt nói:”Ba Đồ Nhĩ ta còn trẻ, không dám lãnh đạo mọi người. Nhưng một vùng Tuyết Phong này là nơi bộ tộc Quyển Tu của ta đóng quân, địa hình địa thế ta đều rất quen thuộc. Đã muốn tiến hành, mời các vị vứt bỏ thành kiến, hãy để ta chỉ huy trận này. Một khi giành được chiến thắng, chúng ta lại bàn tính ai mới là Đại Hãn.”

”Tốt, làm theo ý người đi!”Ngột Na Lợi nghiêm nghị nói:”Một khi đánh thua tất cả mọi người đều chết hết, cái gì Đại Hãn đều là thứ chó má. Ba Đồ Nhĩ, ta mang đến bốn ngàn kỵ binh, tất cả đều nghe theo ngươi.”

Ba Đồ Nhĩ ôm quyền:”Đa tạ tộc trưởng Song Tây.”

Các tộc trưởng khác thấy Ngột Na Lợi dẫn đầu, vùng đất này đúng thật chỉ có Ba Đồ Nhĩ là quen thuộc, liền nhao nhao tỏ vẻ nguyện ý giao ra binh quyền, toàn bộ một lòng nghe theo sự chỉ huy của Ba Đồ Nhĩ.

Ba Đồ Nhĩ bước nhanh đến giữa đại trưởng, quỳ xuống, đối mặt với trăm vị tộc trưởng, nghiêm nghị nói:”Chư vị đã tín nhiệm ta như thế, đem bộ hạ tinh nhuệ nhất của mình giao cho ta, Ba Đồ Nhĩ không dám làm gì sai, lại không dám có tư tâm, thần Tuyết Sơn ở trên cao phù hộ chúng ta đánh thắng trận này!”

”Khi quân Tây Bắc động binh, nếu cưỡi ngựa chạy thẳng một mạch không ngừng nghỉ thì cũng phải mất sáu ngày đêm mới từ đại bản doanh tới được Tuyết phong. Như vậy, tính thêm thời gian chiến đấu và nghỉ ngơi dọc đường thì quân Tây Bắc ít nhất đã xuất phát được nửa tháng rồi.”

Một lời của Ba Đồ Nhĩ nói ra, trong doanh trường yên tĩnh trở lại:”Nửa tháng liên tục xuất chinh, muốn xâm nhập sâu vào trong Tuyết

Nguyên, binh lính của chúng cho dù tinh nhuệ cũng trở nên mỏi mệt. Nhất là ba ngàn quân tiên phong kia, trên đường đi phải chiến đấu vô số, gặp núi mở đường, gặp sông làm cầu. Chúng ta không thể ngồi chờ Tây Bắc quân đoàn đánh tới, nếu như quân tiên phong cách chúng ta chỉ hơn một trăm dặm, vậy chúng ta lúc này xuất phát, đến đêm có thể bắt gặp doanh trại. Chúng ta sẽ bất ngờ tập kích tiêu diệt bọn chúng.”

“Trước hết tiêu diệt quân tiên phong Tây Bắc quân đoàn, làm giảm nhuệ khí địch, sau đó chuẩn bị quyết chiến.”

“Tây Bắc quân đoàn chia hai hướng tiến đến, binh mã mỗi hướng đều hơn hai mươi vạn người. Tổng binh lực so với chúng ta cao hơn! Cho nên, chúng ta không có khả năng chia nhỏ quân, cần phải tập trung binh lực, ta suất lĩnh bảy ngàn binh mã, cộng thêm chư vị tộc trưởng mang đến hơn hai vạn binh mã, tổng cộng có hơn ba vạn người, cho nên bất luận cái gì cùng với Tây Bắc quân đều không rơi vào thế hạ phong. Chúng ta chỉ có thể dùng chiến thuật để tiêu diệt từng bộ phận địch.”

“Đội trinh sát sẽ do Quyển Tu bộ tộc chúng ta đảm nhiệm, vì phòng ngừa hai hướng quân Tây Bắc vây kín, bất cứ lúc nào cũng phải nắm rõ động thái đối phương. Ngoài ra, hy vọng mỗi tộc trưởng đều có thể phái ra thân tín của mình về nơi đóng quân, nhanh chóng đem những đội quân khác bắt đầu tập hợp lại. Nếu như chúng ta mở màn trận chiến được thuận lợi, cùng quân Tây Bắc chiến đấu kéo dài thời gian. Đại quân của chúng ta bên ngoài một khi hoàn tất bao vây, dùng hơn mười vạn binh mã thanh toán bốn năm vạn người Tây Bắc quân, nhất định giành được đại thắng.”

Ba Đồ Nhĩ phân tích có lý, các tộc trưởng nhao nhao gật đầu, lúc này dựa theo sự an bài của Ba Đồ Nhĩ, điều binh khiển tướng, an bài nhân thủ đi.

Ba Đồ Nhĩ rất áy náy đi đến trước người Giải Linh và Tần Phi bèn cúi đầu nói: “Giải Linh tỉ tỉ, Tần huynh đệ, vốn nghĩ lần này có thể tiếp đãi tốt các người. Nhưng lần lại gặp Tây Bắc quân. Đánh xong trận này, Ba Đồ Nhĩ không biết còn có toàn mệnh hay không. Các người đi trước

đi, mặc dù không lo tí ti có thể tự bảo vệ mình nhưng vạn nhất có thể bị người khác làm tổn thương đệ cảm thấy áy náy.”

Ba Đồ Nhĩ mang một bầu rượu tới rót đầy ba ly rồi nâng lên: "Tỷ tỷ, Tần huynh đệ, nếu như Ba Đồ Nhĩ còn sống, tương lai nhất định đến Giang Nam gặp các người."

Y một hơi uống cạn rồi cười ha hả nhìn Giải Linh và Tần Phi.

Tần Phi nhận thấy được hào khí của y, mặc dù không thích mùi vị của rượu lên men từ sữa cũng ngửa cổ uống vào một ngụm, từng giọt rượu cay nóng thiêu đốt từ cuống họng đến tận dạ dày. Giải Linh nở một nụ cười, nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ.

“Ba Đồ Nhĩ, ta sẽ không bỏ đi. Ta tại Tuyết Nguyên vốn là có sự tình muốn làm! Ta ở lại đây bảo vệ người, giúp người chân chính trở thành người đứng đầu, đánh thẳng trận này, vì tộc nhân của người, hoàn thành lời tiên đoán của Thủy đại sư năm đó!” Giải Linh thản nhiên nói. Ba Đồ Nhĩ là người phóng khoáng, thấy bọn họ không đi liền không nhiều lời mà cười nói:”Thủy đại sư khi đó nói ta về sau là anh hùng của Tuyết Nguyên, đáng tiếc, Ba Đồ Nhĩ ta sống uống công 30 năm vẫn là một phế vật. Lúc này, cùng quân Tây Bắc hảo hảo đánh một trận, vì Tuyết Nguyên, vì Quyển Tu bộ tộc, vì Thủy đại sư, tất thắng!”

Bên ngoài doanh trường, một loạt tiếng hí của chiến mã vang lên, tất cả chiến sĩ các bộ tộc đã nhận tin tức tấn công quân Tây Bắc. Vô số chiến sĩ tập trung ở dưới đỉnh Tuyết Phong, tinh kì tung bay, ý chí chiến đấu sục sôi.

.....

Dịch lão lạng lẽ đứng trước doanh trường đã bị cháy khét. Tin tức quân Tây bắc tiến quân đương nhiên không thể dấu được lão, nhưng lần tấn công này làm lão không đồng ý chút nào. Trước kia trong các trận chiến quân Sở quốc chinh phạt Ngụy quốc đều đánh nhau đến thiên hôn địa ám, hai bên có thắng có thua nhưng chưa có ghi chép nào nói họ giết hại tất cả thường dân.

Khi đó, Dịch lão đầu đang còn là một tráng niên, vốn là Tổng Quan Sát Sử, dưới tay lão là quan viên các sở của Sát sự thỉnh được cử vào nơi

quân đội đồn trú, nếu phát hiện lạm sát người, hết thả theo quân pháp xử trí.

Bây giờ thì sao? Chẳng lẽ không còn cách nào khác?

Tây Bắc chỉ có dùng phương pháp như vậy mới có thể kích thích những tân binh kia khát khao chiến đấu. Danh vọng ư? Tây Bắc quân chẳng lẽ phải dựa vào sự chém giết để trở thành một đạo quân được lưu danh?

Dịch lão đầu chậm rãi thở dài, nhặt từ dưới đất lên một nửa con rối nhỏ làm bằng gỗ, nó có thể là món đồ chơi của đứa bé nào đó. Mà có lẽ đứa bé kia đã thành đồng tro vùi sâu trong mảnh đất khô cằn này rồi.

Cầm trong tay con rối nhỏ được chế tạo thô sơ, dầm gỗ đâm vào tay gây đau nhức.

“Còn có một tên...”

“Giết chết hẳn!”

Một đội kỵ binh không biết từ đâu xuất hiện. Chúng nhìn thấy Dịch lão đầu đứng một mình ở trong đồng trống vắng, hưng phấn khua mã đao, rầm rập lao đến.

Dịch lão đầu bỗng nhiên quay đầu lại, sát cơ phút chốc lộ ra!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 268: Quân Uy

Q.4 - Chương 268: Quân Uy

Bất luận từ góc độ nào mà nói, một trường chiến đấu phát sinh vào cuối mùa thu năm Chính Xương thứ hai mươi ba này xứng đáng được ghi vào sử sách. Nhưng khiến người ta dở khóc dở cười, nguyên nhân là dị tộc Tây Bắc lần đầu tiên với với quân số ít ỏi dám chống lại quân Tây Bắc, sau một thời gian đã chiến giành được thắng lợi mà không theo sách lược nào.

Ba Đồ Nhĩ vì biểu hiện mình không có tư tâm, tự mình lãnh suất ba nghìn năm trăm kỵ binh tinh nhuệ trong tộc làm tiên phong, phía sau

có Ngột Na Lợi lãnh suất bảy nghìn binh mã bọc hậu, đập tuyết suốt đêm gấp rút lên đường, ý đồ một hơi giết chết tiên phong Sở.

Trong bóng đêm mờ mịt, lác đác hiện ra vài ngôi sao sáng lấp lánh, đoàn kỵ binh giục ngựa chạy dài, thần thái trang nghiêm. Không ai nói một lời, binh khí nắm chắc trong tay chờ đợi cuộc chiến sắp đến.

Không ai ngờ được, sau khi xuyên qua một ngọn núi nhỏ đến một sơn đạo chật hẹp thì chiến sĩ Quyển Tu bộ tộc nhìn thấy một toán nhân mã đón đầu phía trước. Nhìn kỹ lại thì thấy bọn chúng mặc khôi giáp quân Sở. Nhân mã hai bên không nghĩ rằng nửa đêm gặp nhau ngay tại sơn lộ, sợ tới mức oa oa kêu to. Vừa hô hoán xong, nhưng còn phải chiến đấu, vì vậy chưa hết hoảng sợ, binh sĩ hai bên lập tức lao đầu vào nhau chém giết.

Bởi vì khoảng cách hai bên quá gần, cung tiễn hoàn toàn không có tác dụng, uy lực trùng kích của chiến mã cũng không thể nào phát huy, Sở quân đâm thương nhọn tới, chiến sĩ Quyển Tu bộ tộc vung trường đao lên, đường đường chính chính bắt đầu chém giết. Sơn bộ chật hẹp làm cho các chiến sĩ ở sau muốn xông lên trợ giúp cũng khó, người phía trước được người phía sau chen lên trợ giúp, bọn họ căn bản không nhận rõ được đối phương, chỉ là huy động vũ khí trong tay một cách theo cảm tính, đón đỡ công kích địch quân, thành linh giết chết chính người của mình, sau đó...chính mình bị giết!

Ở giữa đường, xác binh sĩ cùng chiến mã chồng chất càng lúc càng cao, tình hình đó làm cho binh sĩ hai bên đồng loạt thực hiện hành động - xuống ngựa, cầm vũ khí trèo lên đồng người chết tiếp tục đánh.

Vì vậy, đồng người chết càng lúc càng tăng, thi thể binh sĩ hai bên đan xen lồng vào nhau cùng một chỗ, nhiều người thậm chí là cùng ôm nhau chết. Thời điểm Ba Đồ Nhĩ nhận được tin tức, phía trước đã đánh được một lúc, hơn một trăm người đã hy sinh. Bộ hạ nhìn nhân tình của Ba Đồ Nhĩ hỏi: "Tộc trưởng, tiếp tục đánh hay là rút lui?"

"Rút lui cái rắm, gặp kẻ thù nơi đường hẻm, chỉ có liều mạng mới có cơ may sống sót, theo ta tiến lên!" Ba Đồ Nhĩ xoay mình xuống ngựa, cầm lang nha bổng xông lên phía trước, chỉ sợ tộc trưởng nếu có mệnh

hệ gì, chiến sĩ Quyển Tu bộ tộc không tiếp nhận nổi khả năng mất đi ba vị tộc trưởng trong thời gian ngắn, bọn họ nguyên một đám so với Ba Đồ Nhĩ chạy lên còn nhanh hơn, chỉ có thể điên cuồng cưỡi ngựa sóng vai hướng về giao lộ mà dừng mảnh lao tới.

Tướng tiên phong Sở quân Thường Định Diêu đối mặt vấn đề trước mắt, bản thân vốn trải qua trăm trận, sau một khoảng suy tư cẩn thận, liền trầm giọng nói:"Đây là âm mưu của địch nhân, chúng ta cô quân xâm nhập, căn bản không biết sẽ đối đầu bao nhiêu dị tộc nhân.Vạn nhất bọn chúng có hơn vạn đại quân hoặc giả như bọn chúng đã bày ra đại trận phía sau sơn lộ thì sao?

Dựa vào nguyên tắc không cầu công lao chỉ cầu không thất bại, Thường Định Diêu thúc ngựa lên trước, hướng về phía sau sơn lộ triệt thoái.

Quân lính Sở quân vốn đang một trận tử chiến, đột nhiên phát hiện chủ tướng thoái lui, sĩ khí lập tức bị tiêu tan. Ba Đồ Nhĩ tận dụng thời cơ, tự mình dẫn đầu bất ngờ chém giết, ba nghìn năm trăm chiến sĩ Quyển Tu bộ tộc đuổi theo hơn ba nghìn quân tiên phong Tây Bắc liên tục chém giết đến khi sắc trời lờ mờ sáng mới chịu thu binh, dọc đường chém giết vô số. Biết chạy không kịp, binh sĩ Sở Quân bèn quỳ gối bên đường, giơ vũ khí trong tay lên ý muốn đầu hàng, lại bị chiến sĩ Quyển Tu bộ không muốn tiếp nhận tù binh, trực tiếp chặt đầu treo trên lưng ngựa làm chiến lợi phẩm.

Thường Định Diêu không dám sơ suất, một hơi chạy hơn 60 dặm, rốt cuộc cùng đại quân tụ họp.

Dẫn đầu đại quân ở đây là chủ soái của Tây Bắc quân, tên là Tây Vực đồ tể Thiết Huyết Tướng quân Phòng Vô Lượng. Bởi vì tại Tây Bắc hẳn thực sự giết người quá nhiều, được người dị tộc gán cho cái danh hiệu gọi là "Vô lương tướng quân".

Mặc kệ hẳn là vô lượng hay là vô lương. Đối với Sở quốc mà nói, hẳn tuyệt đối là người có công. Hai mươi năm trước, hẳn vẫn còn là một gã thập trưởng, tham gia đại chiến phạt Ngụy, tích lũy được công trạng. Phạt Ngụy thành công, lúc luận công ban thưởng, hẳn được thăng lên

chức phó tướng, thủ hạ hơn một ngàn người, điều đến Tây Bắc làm nhiệm vụ.

Tại Tây Bắc, quân đội do hãn đứng đầu dám đánh dám liều, nhiều lần cùng dị tộc chiến đấu, thậm chí có ít lần giành được thắng lợi hoàn toàn, đã từng dùng 500 kỵ binh tập kích gần vạn người của các bộ tộc lớn, chém đầu qua ngàn tên tướng, lại đem các bộ tộc từng có tiếng trên tuyết nguyên một loạt làm biến mất khỏi thế gian. Dựa vào một đường công lao tích lũy, hãn từ chức phó tướng được thăng cấp lên một loạt thành trấn tướng, phó soái Tây Bắc quân, Tây Bắc trấn thủ sứ kiêm uy vũ Tướng quân... Từ nay về sau, toàn bộ vùng Tây Bắc đều phải hạ mình dưới gót sắt cùng trường kiếm của hãn.

Phòng Vô Lượng cũng không hành quân suốt đêm, hãn chỉ thị binh lính canh bốn rời giường nấu cơm, canh năm bắt đầu xuất phát. Lại không ngờ rằng, đội ngũ còn chưa chuẩn bị xong, Thường Định Diêu trên người đầm máu, đã trở về cầu cứu rồi.

Ánh sáng trong soái trường trở nên mờ mờ, tên thị vệ cẩn thận thắp ngọn đèn lên, vừa ăn xong điểm tâm, các tướng lĩnh tụ tập ở trong doanh trường, có người mang theo ánh mắt hoặc có chút hả hê hoặc cảm thông hoặc thờ ơ chẳng liên quan đến mình, liếc nhìn kẻ đáng thương Thường Định Diêu.

Phòng Vô Lượng hí mắt, nhãn tình khẽ liếc, hãn là người có kinh nghiệm chiến trận, phàm là binh sĩ từ lúc tham gia đến hôm nay, nếu trong quân đội diễn trò lừa bịp có thể dấu điểm được hãn sao? Thường Định Diêu thoạt nhìn trông có vẻ thâm trầm, kì thật trên người một điểm tổn thương đều không có, trong khi trên người lại đầy máu. Cho dù cá nhân hãn có chém đầu liên tục hai mươi ba mươi người, phía sau mông cũng không đến nổi nhiều máu như vậy.

Rất nhiều tướng lĩnh tự làm thất bại vì sợ bị xử phạt, đem mình làm thành bộ dáng thâm trầm một chút biểu hiện như vừa trải qua một trận huyết chiến dữ dội, là chuyện xảy ra không ít.

"Binh mã gặp phải quân tiên phong hồi tối là của bộ tộc nào?"

Thường Định Diêu nơm nớp lo sợ đáp: "Không biết!"

"Quân tiên phong hao tổn bao nhiêu?Giết địch được bao nhiêu?"

Thường Định Diêu ngẫm nghĩ, cả gan đáp:"quân tiên phong 3200 người, bây giờ về đến trại doanh ước chừng 500 người...Đại soái bớt giận, bọn chúng nhất định là đã chạy thoát, chỉ cần phái ra trinh sát đi thu gom tàn binh, tối thiểu có thể tìm trở về 2000 người. Về phần giết địch thì... Trong đêm hỗn loạn như vậy chỉ có đoán bừa, tuy nhiên binh sĩ bên ta lấy một địch mười, ít nhất cũng đã giết khoảng một hai ngàn người"

Phòng Vô Lượng mỉm cười, từ chỗ ngồi đứng lên, tiên lại gần bên người Thường Định Diêu, thủ chưởng hướng trên đầu vai gõ vỗ nhẹ hai cái. Lực đạo tuy nhẹ nhàng, nhưng lại làm cho Thường Định Diêu sợ tới mức cơ hồ tê liệt ngã xuống quỳ trên mặt đất.

"Định Diêu à, người tuổi hãy còn rất trẻ, quá ngây thơ! mở miệng nói dối cũng phải gần đúng một chút, chân chính nói dối mười câu tối thiểu phải có chín câu đúng sự thật, sau đó chân chính đem một câu nói dối vào, sẽ khiến người ta khó phát hiện ra. Đại Soái ta từ lúc là một chiến sĩ tầm thường cho đến bây giờ, cảm bản kinh nghiệm đã quá phong phú rồi, hôm nay không ngại dạy dỗ người, cũng làm cho tướng lĩnh ở đây học được chút ít."

"Bình thường chiến trường thương vong vượt quá bốn thành, đội quân tựa hồ tan rã. Dị tộc nhân không phải là quân chính quy gì cả, thông thường không đạt quá bốn thành cũng đã kêu cha gọi mẹ tự động phân rã. Người nói đã sát thương địch nhân từ một đến hai ngàn người, nói cách khác, người dùng ba nghìn hai trăm binh sĩ chống lại với ít nhất ngoài tám nghìn địch nhân, không phải dễ dàng a!"

"Người tổn thất hai nghìn bảy trăm sĩ tốt, nhất định là dọc đường bị đuổi giết. Bị giết như con chó, ngay cả đối thủ cũng không biết là ai, chỉ có một khả năng, chính là người dẫn đầu chạy trốn, căn bản không có dũng khí để quay đầu lại nhìn. Mà những quân binh chiến đấu ở tuyến đầu, cứ như vậy liền bị người bỏ rơi."

"Đại soái, người nghe ta giải thích..."Thường Định Diêu vẻ mặt cầu xin kêu lên.

Phòng Vô Lượng lắc đầu: "Ta vẫn chưa nói xong, trong lúc chiến đấu, địch nhân bị chém phun ra huyết tích, phần lớn là phun hướng bên trên, thành hình dáng rơi lả tả, loang lổ từng dấu vết nhỏ. Về phần người, sau khi trở về sợ bị ta trách phạt, không biết là giết đầu heo hay giết ngựa, đưa huyết thủy vào trong người đập vỡ rồi mới đến gặp ta! Nhà người đánh giá quá thấp trí tuệ của bản soái rồi!"

"Đại soái..."

"Đưa ra ngoài chém, bêu đầu trước ba quân!" Phòng Vô Lượng nghiêm nghị quát.

Thị vệ lập tức tóm gọn, một tay xách Thường Định Diêu đang khóc cha gọi mẹ kéo ra bên ngoài trường.

Bên ngoài doanh trường, gã kêu khóc đến mức tê tâm liệt phế, mềm yếu vô lực cầu xin tha thứ, cầu khẩn đến khàn cả giọng, khiến cho người ta nghe thấy cũng phải thương tâm đến độ rơi nước mắt. Nhưng tướng lĩnh ở đây nào ai dám mở miệng khuyên can, ai cũng biết Thiết Huyết Tướng quân đã ra lệnh chém đầu, cho dù đến cả Lôi Thái úy có mở miệng cầu tình cũng chưa chắc có tác dụng. Trước kia khi Lôi Ca ở trong Tây Bắc quân, bên ngoài điên cuồng như sói, nhưng ngay trước mặt Phòng Vô Lượng, lập tức ngoan ngoãn như một tiểu bạch thỏ ngây thơ hồn nhiên.

"Lần này hội chiến, xuất động gần năm mươi vạn binh mã, chính là muốn tiêu diệt hoàn toàn lực lượng chính của dị tộc phía Tây Bắc Tuyết Nguyên. Thường Định Diêu xung phong đảm nhận chức tiên phong, vốn có thể dễ dàng chiến thắng, gặp phải cường ngạnh của địch nhân lại bỏ chạy trốn chết, làm giảm quân uy, chết không có gì đáng tiếc. Chư vị về sau nhìn vào Thường Định Diêu lấy làm gương, tướng quân Tây Bắc quân tử chiến nơi chiến trường mới là quang vinh, tướng quân chạy trốn trở về bị lão tử chém mới là đáng xấu hổ!" Phòng Vô Lượng nghiêm nghị quát.

Rất nhiều tướng lĩnh cố lấy dũng khí, đồng thanh hưởng ứng.

"Quân tiên phong đã bị tiêu diệt, chứng tỏ địch nhân có sự chuẩn bị kỹ càng, kế tiếp là một trận thật ác liệt. Chúng ta nam bắc hai lộ cùng tiến,

có lẽ sẽ đánh lừa được dị tộc nhân. Chuẩn bị cho tốt vào! Là chiến công hay sỉ nhục, chính do các người tự chọn!"

Ánh mắt của Phòng Vô Lượng lướt qua trên người chư tướng, không ít tướng lĩnh ở đây đều xuất thân từ hào môn, có uy vũ và khí phách của cha mình, gia đình gốc gác vững chắc. So với những tướng lĩnh này thì người có cha là người chăn trâu, mẹ bán rau quả như Phòng Vô Lượng, quả thật chỉ là một tên dân đen bình thường mà thôi!

Nhưng ánh mắt của Phòng Vô Lượng lại khiến đám tướng lĩnh sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng trong miệng này không rét mà run.

Ánh mắt của hắn cuối cùng dừng lại trên người của phó tướng đại đội ba kỵ binh Đường Hiên, tựa hồ là đối với hắn, hoặc với tất cả mọi người nói: "Ở chỗ của ta, có công tất được thưởng, có tội tất bị xử phạt. Lúc sắp chết đến nơi, đừng mong lão tử xuất hiện cứu mạng! Vô dụng thôi Phòng Vô Lượng xuất thân dê tiện, cho tới bây giờ chưa nhận biết được nhiều quan lớn, cũng không phải dựa vào kết thân quan hệ mới có vị trí như ngày hôm nay. Ta không ngại chém con của ai, trở lại triều đình lại cùng với cha của hắn đấu lý. Nếu hiện tại cảm thấy quý trọng sinh mạng, liền cắt khỏi dây cho ta, về sau ta sẽ xử lí."

"Có ai nguyện ý cắt không?" Phòng Vô Lượng uy nghiêm hỏi.

"Nguyện vì đại soái cống hiến!" Chư tướng đồng thanh đáp.

"Rất tốt!" Phòng Vô Lượng cười lạnh nói: "Vậy hãy để chúng ta từ nhuệ khí hao tổn của Tây Bắc quân mang cả vốn lẫn lời về!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 269: Bụi về với bụi mà đất về với đất, chỉ có nô tài là đau khổ!

Q.4 - Chương 269: Bụi về với bụi mà đất về với đất, chỉ có nô tài là đau khổ!

Bấy giờ trong doanh trường kết thúc một hồi thảo luận, các tướng lĩnh đầu đầu mồm mồm chia nhau trở lại đội ngũ của mình, chuẩn bị truyền

đặt một loạt các ý chính mệnh lệnh của đại soái xuống dưới. Đường Hiên tinh thần có chút ngẩn ngơ, không biết có phải là do đêm hôm qua ngủ không được ngon giấc, vừa mới sáng sớm lại cảm thấy tâm sự nặng nề, dường như có chuyện trọng yếu gì đó phát sinh.

Vừa mới trở lại nơi đóng quân của mình, lập tức có quân lính tiến đến bẩm báo: "Phó tướng đại nhân, có người đến từ Đông Đô nói là muốn tìm người."

"Đông Đô à?" Lập tức Đường Hiên lộ rõ nét mặt vui mừng, chắc là phụ thân phái Liễu Khinh Dương tới để bảo vệ mình đây.

Thế nhưng chỉ một lúc sau, xuất hiện hai người sóng vai đi vào quân doanh, một vị trung niên tướng mạo phiêu dật tiêu sái cùng một lão già thoạt nhìn có chút già nua trầm mặc.

Sắc mặt hai người bọn họ đều không được tốt, trong tay lão già kia còn mang theo một cái gói to.

Lần này Đường Hiên thật sự là thay đổi sắc mặt: "Liễu thế thúc... Dịch tổng đốc?"

Dịch lão đầu hờ hững gật nhẹ đầu: "Ta không tới tìm người, Phòng Vô Lượng ở chỗ nào?"

"Y ở... Đại soái đang ở trong soái trướng." Đường Hiên lắp bắp đáp.

Dịch lão đầu mang theo gói to, đi thẳng theo phía soái trướng không quay đầu lại.

Đường Hiên nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh đến bên cạnh Liễu Khinh Dương, hân cười ha hả hỏi: "Liễu thế thúc đến đây đường xa vất vả, phụ thân đại nhân có nhờ người gửi thông báo gì không? Có ai không, mau đi pha một bình trà, an bài thêm vài món điểm tâm..."

"Không cần!" Liễu Khinh Dương thản nhiên nói: "Lão gia đúng là có an bài, nhưng là phái ta tới cắt đứt kinh mạch của người, treo lên đầu kì hai ngày hai đêm."

Đường Hiên lập tức nhảy chồm ra ngoài xa ba thước, nghẹn ngào kêu lên: "Điều này sao lại như vậy?"

"Đích xác chính miệng lão gia phân phó, ta không nói sai." Liễu Khinh Dương nhè nhẹ nói: "Thiếu gia, ủy khuất cho người rồi."

"Người đâu..." Đường Hiên cắt ngang tâm tư, nghiêm nghị hô to.

Quân lính vừa mới mang ấm trà ra tới nơi cho rằng Đường Hiên muốn uống trà, gã chưa kịp hỏi, lại nghe thấy Đường Hiên quát: "Kết trận!"

Mặc dù không rõ dụng ý của Đường Hiên nhưng được chủ tướng ra lệnh thì dường như là có chuyện gì hệ trọng xảy ra, tất cả đại đội ba kỵ binh lập tức phi thân lên ngựa, qua lại tới lui, trong phút chốc đã sắp xếp thành hàng ngũ chỉnh tề ở bên cạnh Đường Hiên. Thương nhon ngạo nghễ chĩa ra, trường đao sáng như tuyết!

Liễu Khinh Dương nhíu mày, thấp giọng hỏi: "Thiếu gia, người làm như vậy là ý gì?"

"Ha ha ha, ta không biết vì cái gì khiến các người đều phát điên. Cha ta hay lắm, người cũng được lắm, ai nhìn thấy Tần Phi cũng thấy cực kì thuận mắt. Hắn muốn tìm ta gây phiền toái, các người không một ai chịu tới giúp ta thì chớ lại còn giúp hắn. Giờ đòi cắt đứt chân của ta? Liễu thế thúc, đắc tội rồi. Đây là quân doanh của ta, có thuộc hạ của ta. Muốn cắt đứt chân của ta ở chỗ này sao? Nằm mơ đi! Trừ phi trước tiên giết chết toàn bộ một ngàn tướng sĩ thủ hạ của ta rồi hăng hay," Đường Hiên giận quá cười rộ, trở tay rút trường đao bên hông ra.

"Được lão gia dặn dò, Khinh Dương không thể không theo." Liễu Khinh Dương khẽ thở dài.

"Cha ta bảo người liền nghe, lời của ta người sẽ không nghe sao? Liễu Khinh Dương người cũng chỉ là nô tài của Đường gia. Năm xưa nếu cha ta không thương hại người, cảm thấy thiên phú người không tồi, luyện tài mà lấy tuyệt học gia truyền Đường gia truyền thụ cho người, nếu không bây giờ người có gì khác với những tên nô tài trong nhà? Đường gia đối với người có ân tái tạo, ta là con trưởng của Đường gia, Đường gia từ nay về sau chính là của ta. Người vốn là một nô tài, lại đánh chủ nhân của mình, có phải người điên rồi hay không?" Đường Hiên lửa giận bùng bùng, nói chuyện dần dần mất đi sự chừng mực, nước miếng tung tóe, thần sắc kích động.

Hai hàng lông mày Liễu Khinh Dương hơi nhíu lại. Đúng vậy, xét thân phận mà nói, lão thực sự là nô bộc của Đường gia. Nhưng cái chính là từ nhỏ đến lớn, Đường Ẩn và lão lớn lên cho đến bây giờ chưa bao giờ coi lão là nô tài, là do chính bản thân hắn muốn kiên trì gọi Đường Ẩn là lão gia. Khi không có người, Đường Ẩn vẫn đối xử với lão như huynh đệ. Ba chữ Liễu Khinh Dương này, dù là ở Đông Đô hay là ở Sở quốc rồi đến Giang Nam, thậm chí đến cả đại mạc Tây Vực có ai dám xem lão là một nô tài. Còn chuyện gì có thể nào khiến Liễu Khinh Dương đau lòng hay không?

Trông thấy gương mặt anh tuấn kia của Đường Hiên, trong lòng Liễu Khinh Dương kích động. Nhớ thuở Đường Hiên còn bi bô tập nói, mình ngồi xổm bên cạnh hắn, từng chữ từng chữ dạy hắn nói chuyện. Khi đó Đường Hiên mới học đi, suốt ngày chỉ thích bước thấp bước cao. Sợ hắn bị ngã, Liễu Khinh Dương không lúc nào là không túc trực ở bên cạnh, hắn nói muốn có chim sẻ, Liễu Khinh Dương không hề chậm trễ nhảy vọt lên ngọn cây, vì hắn mà bắt xuống dễ dàng. Hắn nói mùa hè ve sầu kêu rất ồn ào, Liễu Khinh Dương tiện tay cầm lấy cây kim trên tay của nhà hoàn đang may túi, mỗi con một kim lão giết hết tất cả ve sầu.

Chẳng bao lâu sau, Đường Hiên đặt chân vào võ đạo. Hắn kéo góc áo của mình cộc lốc nói muốn học. Nhưng hắn không chịu nổi khổ cực, tập luyện vất vả được một thời gian bèn cầu khẩn mình nói lòng chuyện luyện tập, cho hắn được nghỉ ngơi một chút. Bản thân mình khi đó, vì cái gì mà mềm lòng như vậy, nếu không với tư chất của Đường Hiên tại sao chỉ có vài ba miếng võ mèo cào như bây giờ.

Liễu Khinh Dương cười khổ một tiếng, chính mình nhiều lần ra ngoài làm việc, đi đến bất kì nơi nào trông thấy món đồ chơi gì lạ mắt luôn phải mua về hai cái, một cái cho đứa con Liễu Thiên Kỳ, một cái khác chính là cho Đường Hiên. Nô bộc lớn nhỏ trong Đường gia, không một ai xem Liễu Khinh Dương là nô bộc như họ. Đường Ẩn, Đường phu nhân, Đường Đại Nhi cũng không xem lão là nô bộc! Chỉ có tiểu tử trước mắt này, do một tay mình chăm lớn, lúc thiếu niên chính mình

dẫn vào con đường vô đạo, không nghĩ hẳn dứt khoát ở giữa, lạnh lùng nói ra từ 'Nô tài!'

Hóa ra, chính mình chung quy vẫn là nô tài!

Người như Đường Ẩn tính ra cũng không nhiều, tính ra trên đời này cũng chỉ có một người như vậy mà thôi. Cái mệnh này vốn đã giao phó cho Đường gia, cũng vì ơn tri ngộ cùng việc không tiếc công truyền thụ của Đường Ẩn năm xưa. Chẳng lẽ lại hồi đầu chỉ là bị người ta xem như nô tài?

Liễu Khinh Dương thở ra một hơi thật dài, một làn khói trắng từ trong miệng phả ra dần dần biến mất vào trong gió rét, hai đầu lông mày không biểu lộ rõ thần sắc phức tạp lúc này, khiến người ta khó đoán.

Bọn quân binh không biết Đường Hiên gặp chuyện gì mà lại nổi điên lên như thế, đột nhiên lại tập kết toàn quân để đối phó một người. Trên đời này có bao nhiêu người một mình địch được ngàn binh sĩ như vậy hả?

Bọn họ quả thực không biết người ở trước mắt vốn là tiếng tăm lẫy lừng tại Sở quốc, theo như kể lại thì đây là người chỉ dưới đệ nhất nhân Dịch lão đầu và Bàng Chân! Bọn họ cũng không biết, nam tử bộ dáng thư sinh tiêu soái ở trước mắt này nhẹ nhàng đánh bại Niệm công công đã thành danh mấy chục năm để cho Tần Phi thoải mái thiến lão lần thứ hai.

Nếu như bọn họ biết đó là Liễu Khinh Dương, chỉ lo là sợ tới mức đá ra quần! Trên đời này, dám đứng trước mặt Liễu Khinh Dương đối đầu liệu có mấy người?

"Thiếu gia!" Liễu Khinh Dương tựa hồ trong nháy mắt già thêm vài tuổi, âm thanh có chút khàn đặc: "Người nói rất đúng, ta vốn là nô bộc của Đường gia, làm gì có tư cách thay lão gia xử phạt được người? Người..."

Đường Hiên dần dần tỉnh táo lại, tự biết mình lỡ lời, nhưng không biết làm thế nào cho phải. Nhận thấy Liễu Khinh Dương có vài phần dao động, hẳn vội vàng nói rằng: "Tuyệt Nguyên rối loạn, người...Người hay là về lại Đông Đô đi."

"Lão gia giao cho ta hai sự việc, trách phạt người thật sự là ta không đủ tư cách. Nhưng còn một việc khác, ta muốn thay lão gia làm cho xong!" Liễu Khinh Dương thản nhiên nói xong xoay người bỏ đi.

Đường Hiên đuổi theo hai bước, rồi lại không dám rời khỏi đội ngũ của mình quá xa, chỉ có thể từ xa hướng về bóng lưng của Liễu Khinh Dương kêu lên: "Người trở về nói cho cha ta biết, ta mới chính là con của ông ấy, ta mới là Đường gia trưởng tử! Còn nữa, Liễu...thế thúc..."

Thanh âm hai chữ thế thúc không biết tại sao lại nói xuống thấp, cũng không biết Liễu Khinh Dương cuối cùng là có nghe được hay không.

Trông thấy hai ống tay áo của lão tung bay, cước bộ nhẹ nhàng đập tuyết mà đi, Đường Hiên đột nhiên hiểu rõ là chính mình vừa gây ra đại họa. Nếu lúc trước phụ thân chỉ là muốn đánh gãy hai chân của mình, một câu này nói ra cơ hồ đem vết nứt trong quan hệ giữa Liễu Khinh Dương với Đường gia khó mà lấp đầy được. Mấy chục năm qua, Liễu Khinh Dương vẫn âm thầm theo sau Đường gia mà tận lực, giả sử Liễu Khinh Dương không tiếp tục góp sức cho Đường gia nữa,...Đường gia nếu không có Liễu Khinh Dương, liệu có thể được như ngày hôm nay, liệu làm mọi việc đều có thể được thuận lợi nữa sao?

Giả sử Liễu Khinh Dương đầu quân ôn phiệt khác, sẽ làm cán cân lực lượng của các thế lực có sự khác nhau rất lớn.

Giả sử lần này Đường Ẩn quyết truy cứu tới cùng lời của hắn...Hai cái chân có thể đủ sao? Cho dù có tám cái chân như con cua liệu có đủ?

"Phó tướng đại nhân, cái này..."Quan binh bên cạnh gọi Đường Hiên đang thất thần gọi trở về.

Đường Hiên cắn răng một cái: "Mặc kệ, lão tử dù sao cũng là trưởng tử, hổ dữ còn không dám ăn thịt con, ta không tin lão gia tử sẽ làm gì ta, cùng lắm thì gọi mẫu thân cùng muội muội đến cầu tình. Ăn một trận đòn, rồi bị đày đến sung quân vào đại doanh Giang Nam chứ gì."

... ..

Bên trong soái trưởng, Phòng Vô Lượng cung cung kính kính đứng trước Dịch Tổng đốc.

Thân là chủ soái của quân Tây Bắc vậy mà Phòng Vô Lượng một chút kiêu ngạo cũng không có, y ngoan ngoãn giống như là con của Dịch lão đầu vậy.

"Phòng Vô Lượng, chúng ta không gặp mặt nhau bao lâu rồi?" Dịch lão đầu nhàn nhạt hỏi.

Phòng Vô Lượng lên tiếng bấm ngón tay nhẩm tính: "Lần gần nhất gặp mặt Tổng đốc đại nhân đã là 8 năm trước. Ba năm trước đây, tại hạ đi Đông Đô báo cáo công vụ có chuẩn bị cho Tổng đốc đại nhân vài tấm da Tây Vực, đáng tiếc lần đó Tổng đốc đại nhân có việc ra ngoài nên không gặp mặt được. Giờ nghĩ đến thật vô cùng đáng tiếc!"

Dịch lão đầu gật đầu cười: "Người rất có tâm, đúng là có vài món da lông, một kiện da hổ ta dùng làm thảm lót êm giường, ngủ ở bên trên rất là thoải mái. Còn mấy thứ khác, ta cho đưa cháu gái nghịch ngợm làm áo da cùng ủng da. Nó cũng rất thích, còn thường xuyên nói là muốn gặp mặt để cảm ơn người!"

"Uyển Nhi tiểu thư năm nay cũng đã mười bảy mười tám tuổi rồi phải không? Ba năm về trước lúc tại hạ gặp nàng ta thì vẫn là một tiểu nữ hài mười ba mười bốn tuổi, tướng mạo thập phần xinh đẹp, đối nhân xử thế rất có quy củ, không hổ là cháu gái của Tổng đốc đại nhân."

Phòng Vô Lượng khen.

"Nó...không gây phiền toái cho ta là may lắm rồi."

Dịch lão đầu cười khố, lão bước đi bước lại, bắt đầu nói: "Vô Lượng, lúc ngươi làm thập trưởng, trong một lần chiến đấu, ngươi lại dẫn binh thoái lui làm hơn bốn trăm chiến sĩ và vài vị quan quân chết trận. Lần đó, ngươi bị bắt đến trước mặt ta, là lần đầu tiên ta gặp ngươi. Ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói cái gì không?"

Phòng Vô Lượng khép hai chân làm một, đứng thẳng như cây lao, nói: "Tổng đốc đại nhân đã nói, kẻ làm tướng ở trên chiến trường phải giỏi nắm bắt, một khi nắm được chiến cơ, nếu như đối với toàn cục có lợi, nếu có vi phạm quân lệnh cũng không bỏ qua."

"Lúc ấy ngươi mới chỉ là thập trưởng mà thôi. Ta còn nói, nhìn vào ánh mắt của ngươi, tương lai sẽ là Đại tướng quân trấn thủ một

phương! Chỉ cần người có thể sống sót! Hôm nay nghĩ lại ta không nói sai." Dịch lão đầu thở dài.

"Là do Tổng đốc đại nhân có ân không giết, là do Tổng đốc đại nhân tài bồi!" Phòng Vô Lượng lớn tiếng nói.

"Còn nhớ rõ chuyện vì người mà vị giám quan kia chết trận phải không?" Dịch lão đầu bình tĩnh nói.

Phòng Vô Lượng thần sắc kịch biến!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 270: Chuyện cũ như mây khói!

Q.4 - Chương 270: Chuyện cũ như mây khói!

Phòng Vô Lượng nhớ rất rõ ràng, khi đó chính mình vốn chỉ là một thập trưởng nho nhỏ, đi theo vị tướng lĩnh cùng ra xuất chiến.

Đi theo vị giám quan kia vốn không dám kiêu ngạo chút nào, không những không sợ chiến đấu, ngược lại còn nhiều lần thiếu khuyết nhân thủ, lập tức mang cả thủ hạ giám sát quân ra gia nhập vào trận chiến. Phòng Vô Lượng căn bản không quan tâm ai là binh sĩ gì, cứ thế mấy lần hần cùng mọi người uống rượu, mỗi lần như vậy lại trò chuyện cực kì vui vẻ. Vị giám quan kia tự xưng là họ Lý, còn Lý cái gì thì không ai biết được.

Sau này trong một trận đại chiến, hai bên Sở Ngụy xuất động binh mã, tổng cộng lại vượt quá hai mươi vạn. Cả hai đụng độ nhau tại giải đất bình nguyên. Mới đầu, hai quân đều cẩn thận từng li từng tí dò xét lẫn nhau, cùng phái ra trinh sát. Chủ tướng hai bên đấu trí đấu dũng, cố gắng bao vây và chống bao vây, không ngừng dụ dỗ đối phương phạm phải sai lầm. Một trận chiến diễn ra liên tiếp bốn mươi ngày như thế mà chỉ có hơn hai trăm trinh sát chém giết lẫn nhau...

Mà trận đại chiến lại tới bất ngờ và gấp rút! Trong trí nhớ của Phòng Vô Lượng, ngày đó hần vừa mới ăn điểm tâm xong đang dự định sẽ tắm rửa cho ngựa, đột nhiên thấy lính liên lạc đi ngang qua doanh, sau

đó là vô số quan binh mặc giáp lên ngựa, tập kết thành trận. Năm đó Phòng Vô Lượng trú tại cánh quân bên phải, đến giờ hăn vẫn không thể quên được cảnh tượng đó, quân cứu viện của hai bên đều đến đây, trải rộng cả một vùng đất. Tất cả hơn ba mươi vạn binh mã tập kết tại đây. Đội hình Sở quân đông nghịt trông giống như một mảng mây đen, mà phóng mắt nhìn sang bên đại trận của Ngụy quân, quân phục đều là một màu đỏ rực, rất đỏ, tựa như là một vùng lửa cháy!

Một loạt tên bắt đầu được phóng từ trên hướng xuống làm che khuất cả bầu trời, từng đội kỵ binh nhiều lần trùng kích, ý đồ tạo một lỗ hổng trong đại trận đối phương, bộ binh mang giáp nặng giờ một cái tấm chắn cao hơn người, kèm theo thương nhọn dài hai trượng, kiên định và thông thả tiến về phía trước, hướng thẳng đến trận quân của đối phương mà công kích. Hai đại quân đâm sầm vào nhau, kích khởi vô số bọt nước. Mỗi một đám bọt nước đều là máu tươi, mỗi một vùng gợn sóng đều là vũng máu...

Lần lượt từng đội dự bị được gia nhập vào trận chiến, tình hình cuộc chiến từ đầu đến giờ vẫn đang ở thế giằng co. Đột nhiên, quân lệnh truyền đến, yêu cầu đại đội kỵ binh của Phòng Vô Lượng phải đánh hạ cánh quân bên phải của địch trên một vùng dốc núi kia.

Quân lệnh như sơn, hơn một ngàn kỵ binh gào thét mà đi, Ngụy quân trấn giữ trên đó thập phần ương ngạnh. Song phương kịch chiến hết thời gian của một bữa cơm đã bỏ lại trên dưới trăm cỗ thi thể. Tuy nhiên, chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đội dự bị Ngụy quân từ một vùng khác hướng về khu vực này bắt đầu gia nhập vào trận chiến. Ngụy quân xung phong liều chết xông đến tính bằng đơn vị ngàn quân, cùng quân trấn giữ phối hợp, trong ứng ngoài hợp muốn tạo thế gọng kìm đem đội kỵ binh một hơi ăn hết.

Bọn quan binh bị vây cùng một chỗ, mọi người ở đây đều liều chết chiến đấu, mỗi một người đều mang theo thương tích. Không ngừng có vài người bị đánh rơi xuống ngựa, ngay lập tức biến thành một cỗ thi thể. Phó tướng hạ lệnh xông vào hướng Đông đột phá vòng vây, nhưng giống như là bướm bướm nhảy vào mạng nhện, muốn liều mạng giãy

dựa cũng giãy không xong. Hắn nhìn thấy các chiến sĩ hy sinh ngày càng nhiều, Phòng Vô Lượng phụ trách bọc hậu, đột nhiên phát hiện tướng kỳ địch quân gần ngay trước mắt. Tướng kỳ này có lẽ là của một vị tướng lãnh Ngụy quân cảm thấy trận địa này thắng bại đã phân mất đi cảnh giác, mặc nhiên đi tới trước tiên tuyến.

Phòng Vô Lượng căn rằng một cái, dù sao cũng chết, nếu như có thể giết chết tên tướng quân này, vậy thì quá lời to. Hơn nữa, chém chết một viên tướng lãnh của địch nhân thì ảnh hưởng đối với tinh thần quân địch khó có thể lường trước được. Phòng Vô Lượng lúc này bỏ qua nhiệm vụ bọc hậu, suất lĩnh mười mấy tên chiến sĩ hướng đến tướng kỳ...

Chuyện xảy ra sau đó khiến Phòng Vô Lượng mới nghĩ mà sợ, hắn vừa xông lên sườn núi lập tức có vô số Ngụy quân vây tới. Hắn chỉ có thể liều mạng giết, chỉ là người nước Ngụy đông như kiến cỏ, như thế nào cũng không giết hết được. Một người ngã xuống, lại càng có nhiều người xông lại. Khôi giáp của hắn bị đánh đến rách tả tơi, trên dưới toàn thân đều bị thương, đều bị chảy máu! Hắn vẫn trừng trừng nhìn tướng kỳ, bước từng bước một tới gần, chiến mã đã chết rồi, hắn liền đoạt ngựa của địch nhân. Chiến hữu xung quanh đã ngã xuống cả, hắn cũng bất chấp, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng tiếp cận tướng kỳ...

Trong lúc hỗn loạn, hắn dường như nghe được có người đang kinh hô: "Tướng quân chết rồi..." Hắn mới mơ hồ nhìn lại chính mình hình như đang cầm cái đầu lâu của tướng quân đang đội nón trụ màu vàng. Ngay sau đó, hắn thấy trời đất như quay cuồng rồi té xuống!

Khi hắn tỉnh táo lại, toàn thân trên dưới đều bị băng bó nhìn như là một cái xác ướp. Thầy thuốc trong quân liên tục tặc lưỡi, nói là bị thương như vậy mà còn có thể sống sót, lão cả đời chưa từng nhìn thấy, kỳ quái hơn là hắn cũng chẳng tàn phế!

Chính lần đó, trên người hắn mang tất cả hơn một trăm vết thương có lớn có nhỏ, cứ gặp thời tiết mưa dầm liền thấy đau nhức toàn thân, đau đến mức không thể ngủ nổi. Chỉ là, những việc này không ai biết rõ. Toàn quân chỉ biết có một vị thập trưởng, một mình chiến đấu tới

cùng, khắp người đầm máu, lại có thể lập được kì tích giết chết một tên đại tướng Ngụy quân. Từ đó dẫn tới phản ứng dây chuyền, sụp đổ từ cánh quân bên phải lan đến toàn quân, nhờ đó Sở quân mới giành được toàn thắng.

Sau khi có thể xuống giường, hãn liền bị mang đến trước mặt Tổng giám quan Dịch lão đầu.

Dịch lão đầu nghe hãn bẩm báo xong, lại cẩn thận đọc qua một lượt lời khai của người chiến đấu may mắn sống sót, phán hãn có công không tội và đề bạt lên chức phó tướng!

Lúc đang vui mừng chuẩn bị rời khỏi phòng quân pháp, hãn nghe thấy thanh âm của Dịch lão đầu: "Trong đại đội của ngươi, tất cả mọi người từ phó tướng, giám quan đến các đội trưởng đều đã tử trận rồi! Bởi vì ngươi không bọc hậu cho bọn họ. Hơn bốn trăm người, đều không một ai chạy thoát!"

Lúc đó, Phòng Vô Lượng biến sắc, đôi môi mấp máy như muốn nói ra điều gì đó. Dịch lão đầu thản nhiên nói: "Vị giám quan kia vốn không phải họ Lý, hãn chính là con trai duy nhất của ta, nó tên là Dịch Thiện Lam. Hôm nay, ta vừa mới nhận được thư nhà, con dâu nói từ khi nó về thăm người thân liền cảm thấy không khỏe bèn đến Kim Thạch Ty điều tra, nói là có tin vui, lại cố ý ghi phong gia gửi thư đến báo hi vọng con ta lập được công huân."

Phòng Vô Lượng nhớ rõ rằng, từ đầu đến giờ tổng giám quan một mực lạnh lùng. Lúc này chỉ là hai hàng lông mày khó đẽ nên được bi thương, có lẽ ngay cả khóe mắt cũng đã đỏ hoe.

Đã nhiều năm trôi qua, Phòng Vô Lượng vẫn luôn để tay lên ngực tự suy ngẫm, nếu đó là con của mình, bởi vì bị thuộc hạ làm trái quân lệnh, tự tiện hành động mà chết, liệu mình có thể đủ độ lượng tha thứ cho hãn không, còn đề bạt hãn nữa? Rất đáng tiếc là Phòng Vô Lượng không thể có cái độ lượng đó!

Khi đó, Phòng Vô Lượng mới ngoài hai mươi, hãn quỳ trên mặt đất hướng Dịch Tổng đốc dập đầu ba cái, sau đó cất bước đi ra khỏi phòng quân pháp.

Đã nhiều năm trôi qua, Phòng Vô Lượng đối với Dịch lão đầu vẫn một lòng tôn kính, mấy ngày lễ tết hẳn đều phải người mang lễ vật đến tặng cho Dịch lão đầu. Con của hắn lại lấy tên là Phòng Hoài Dịch. Đáng tiếc đã nhiều năm không gặp lại, không ngờ lần tiến quân lên Tuyết Phong này lại gặp được Dịch lão đầu.

"Tổng đốc đại nhân..." Phòng Vô Lượng run giọng kêu lên.

Dịch lão đầu lắc đầu. Lão cầm cái gói to đặt lên trên bàn rồi mở ra, bên trong toàn là tai, là tai người!

"Ta tới Tây Vực làm việc, đi ngang qua một bộ tộc bị tàn sát, lại để bọn chúng phát hiện, tất cả người của cái phân đội đó tựa hồ giết người đến đỏ cả con mắt rồi, ngay cả ta cũng muốn giết!" Dịch lão đầu làm bộ mặt thản nhiên nói: "Ta tự thấy mình không phải là dị tộc nhân, những binh sĩ kia vẫn muốn giết, Vì vậy...tai của bọn hắn đều ở nơi này."

Phòng Vô Lượng toàn thân run lên, tai của bọn chúng nếu đã ở hết trong đây, tính mạng, hiển nhiên là không còn!

"Trước đó ta nhìn thấy một bộ tộc bị tiêu diệt! Ta nhớ rõ khi còn làm Tổng giám quan xưa kia, ta mặc dù nói, đối với địch nhân, cho dù là chôn giết tù binh cũng không sao. Bởi vì, chúng ta không nhất thiết phải nuôi sống địch nhân! Tuy nhiên, đối với phụ nữ và trẻ em, phải mở một con đường sống. Trừ phi là bệ hạ đích thân hạ thánh chỉ, phải triệt để đem các tộc Tuyết Nguyên toàn bộ ra giết sạch. Còn không, đó là chuyện trời không dung đất không tha, ta tuyệt đối sẽ không cho phép."

Dịch Tổng đốc gương mặt lên, bình tĩnh nhìn Phòng Vô Lượng: "Đây là binh lính do người dẫn dắt phải không?"

"Tại hạ..." Phòng Vô Lượng hai đầu gối mềm nhũn, một vị tướng quân không sợ trời không sợ đất lại đang phải quỳ rạp xuống trước mặt Dịch Tổng đốc: "Tổng đốc đại nhân tùy ý trách phạt!"

"Người đã là trấn thủ sứ Tây Bắc, là chức quan nhị phẩm. Sát sự thánh chỉ có thể xử phạt quan viên dưới tam phẩm. Đây là quy củ của triều đình, ta không thể làm sai."

Dịch lão đầu cắt hứng nói: "Quản tốt lính của người đi, thủ lĩnh có bộ dạng gì, liền thuộc hạ có bộ dạng đó."

"Đại nhân giáo huấn rất đúng!"

Phòng Vô Lượng suy nghĩ một chút vẫn nói cứng rằng: "Tây Bắc khác với những vùng đất khác nhiều lắm, Tuyết Nguyên có địa hình rất phức tạp. Lúc mới đến, tại hạ cũng không cho bộ hạ lạm sát như vậy. Nhưng về sau phát hiện ra người nơi này đối với chúng ta tràn đầy cừu hận. Có lần, một phân đội ở Tuyết Nguyên bị lạc đường. Mãi sau mới gặp được một thằng bé chăn dê chỉ có mười một mười hai tuổi. Phân đội thỉnh cầu thằng bé dẫn bọn họ ra ngoài. Kết quả thằng bé kia lại dẫn họ đến một đại bộ tộc. Cả phân đội hơn một trăm người rốt cuộc chỉ có ba người còn sống trốn thoát, những người còn lại toàn bộ đều bị giết chết, đã vậy còn bị bọn chúng lột hết da. Những đầu mục kia còn dùng hộp sọ của bọn họ làm bát rượu!"

"Có một lần, một bộ hạ thiên tướng của tại hạ, nhìn thấy binh lính của hãn muốn xâm phạm một nữ nhân một bộ tộc liền đi đến ngăn lại. Hãn muốn thả nữ nhân kia trở về! Không nghĩ tới, nữ nhân kia lúc ở gần hãn, đột nhiên nhổ cây thiết soa ở trên đầu, trực tiếp đâm xuyên qua cổ họng của hãn."

Phòng Vô Lượng thấp giọng nói: "Từ đó về sau, thuộc hạ liền hạ lệnh, thà giết lầm còn hơn buông tha. Bọn chúng chết, so với toàn bộ chúng ta chết còn tốt hơn."

"Nợ máu, luôn phải trả bằng máu. Tây Bắc chiến hỏa trăm năm, người giết ta, ta giết người, có thể nói ai đúng ai sai được?" Dịch Tổng đốc trào phúng cười cười.

Phòng Vô Lượng trầm mặc một lát, dò hỏi: "Đại nhân tới Tuyết Nguyên có chuyện gì quan trọng sao? Cần quân Tây Bắc làm gì xin cứ ra lệnh, Phòng Vô Lượng quyết không chối từ."

"Chuyện của ta người không thể giúp được gì." Dịch lão đầu thở dài: "Vô Lượng, lần này ta tới Tuyết Nguyên, luôn luôn có dự cảm không tốt. Người ta thường nói, thời điểm trước lúc chết, dự cảm luôn

rất chuẩn. Ta cảm thấy lần này tới Tuyết Nguyên lạnh ít dữ nhiều. Nếu như..."

Phòng Vô Lượng mạnh mẽ khẩu đầu:"Tổng đốc đại nhân ngàn vạn lần không nên nói như vậy, ngài tu vi cái thế, kiến thức sâu rộng tuyết đối sẽ không gặp chuyện gì ngoài ý muốn."

Dịch lão đầu cười nói:"Làm gì có người nào không chết? Thủy Tinh Không một đời nhân kiệt, còn không phải đã chết rồi sao, những đại tông sư của Ngụy quốc không phải tất cả đều chết hết. Là ta nói, nếu như!"

"Nếu ta gặp chuyện gì không hay xảy ra, người nhất định phải phái nhân thủ ra khắp nơi Tuyết Nguyên tìm cho được Trấn đốc Sát sự thính Tần Phi! Nếu như hắn không có chuyện gì thì xong việc, còn như hắn bị thương hoặc không thể tự bảo vệ được, người lập tức hộ tống hắn trở lại Đông Đô, tiếp nhận chức Tổng đốc."

Phòng Vô Lượng giật mình nói:"Là tên tiến giai thiên tiên, bảy lần ra bảy lần vào Bắc Cương đuổi giết, khiến cho Đại Hãn ma tộc phải đề phòng mà chạy trốn, chính là Tần Phi sao? Nghe nói hắn ta mới chỉ là một thiếu niên a!"

"Chính là nó!" Dịch lão đầu thoải mái cười nói:"Có điều là, so với ta lúc thiếu niên, xem ra nó còn lợi hại hơn nhiều!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 271: Truyền thừa ngàn năm

Q.4 - Chương 271: Truyền thừa ngàn năm

Những bông tuyết bay bay vương vất vào mặt người đi đường, tuy làm người lạnh lẽo nhưng lại cũng làm tỉnh táo lại. Dịch lão đầu và Liễu Khinh Dương sóng vai đi trên đường. Cả trời là tuyết trắng, trên đường lưu lại hai vệt dài những dấu chân.

"Nếu như phát hiện gã đại tông sư bắt sống Tần Phi thì người đừng nên động thủ." Dịch lão đầu hạ giọng bảo nhỏ.

Liễu Khinh Dương chần chờ một chốc rồi đáp lại: "Dù tại hạ không phải là đối thủ của hãn nhưng cơ hội được giao thủ với đại tông sư thật khó mà có được, tại hạ sợ đến lúc đó kìm lòng không đậu mà xông tới."

Dịch lão đầu tức giận xì một tiếng khinh miệt: "Muốn cùng đại tông sư giao thủ hả? Được lắm, ở đây xung quanh không có ai, ta đánh cho tên tiểu tử nhà ngươi rằng rơi đầy đất rồi nói sau."

Dịch lão đầu gọi Liễu Khinh Dương là tiểu tử không phải là mới gần đây. Năm xưa khi Đường Ẩn và Liễu Khinh Dương vẫn còn thiếu niên gặp Sở đế thì Dịch lão đã hơn bốn mươi tuổi rồi. Luận về tuổi tác thì có bảo là cha Liễu Khinh Dương cũng thừa sức, lão kêu một tiếng tiểu tử thật không quá phận chút nào. Nhưng mà, bây giờ Liễu Khinh Dương đã bốn mươi tuổi rồi nghe bị gọi là tiểu tử thì thật là có cảm giác không biết nên khóc hay nên cười đây.

"Lão gia bảo, lần tới Tuyết Nguyên này không được để sơ xuất, nước Sở đang thời rối loạn, Tổng đốc đại nhân cần phải cẩn thận hơn nữa nhé." Liễu Khinh Dương khẽ bảo.

Dịch lão đầu khoát tay : "Đừng nhắc ta câu đó, khi Thuỷ Tình Không chết ta đã bỏ hết chuyện mặt mũi sinh tử rồi. Lại nói, năm xưa phạt Ngụy chẳng phải là Đại Tông sư nước Ngụy còn nhiều hơn chúng ta sao, hình như bọn họ không hạ thấp giá trị để làm những chuyện thế này đâu. Người thấy nếu Tôn Hạc và Thuỷ Tình Không cùng giáp công ta thì ta có thể sống sót được không? Cái chết của Thuỷ Tình Không làm ta cảm thấy cực kỳ chán nản. Ta tự tìm ình vô số lý do như chuyện ân oán của hai quốc gia hay hoàng mạng khó mà từ chối để làm cơ an ủi. Nhưng mà thực tình ta hiểu lắm, chuyện này sẽ trở thành tâm ma của ta. Nếu như không thể giải được tâm ma thì tu vi của ta đừng mong tiến triển."

"Lão gia còn bảo, rất có thể Bàng đại sư cũng đã tới Tuyết Nguyên!" Liễu Khinh Dương không trả lời câu hỏi mà chuyển sang chuyện khác. "Ta nhất định phải đoạt người trước khi hãn tới để có thể cùng vị Đại tông sư kia giao thủ một phen".

Dịch lão đầu cười rất thoải mái cũng không hỏi lại, chân bước nhanh hơn: "Đường sinh tử, đã là con người ai không phải trải qua, sống có gì vui, chết sao phải buồn?"

"Lại nói, Tần Phi không giống như bị bắt cóc lắm. Nếu quả thật hấn bị chế ngự thì làm sao có thể xuất thủ với bạo binh Tây Bắc?" Liễu Khinh Dương hỏi.

Dịch lão đầu khẽ gật: "Tiểu tử Tần Phi thân thể rất khó làm sáng tỏ, nó có thể là hậu nhân Đường gia. Chuyện khác không nói, nhưng mấy đại tông sư còn sống trên cõi đời dường như đều có quan hệ ít nhiều với nó thì phải. Ta với Bàn Chân thì không kể nhưng lại còn với hai vị đại tông sư còn sót lại của nước Ngụy xưa nữa. Ta có thể kết luận Tôn Hạc là sư phụ hấn, Thuỷ Tình Không có liên hệ gì đó với nó mà ta không thể đoán ra được. Thậm chí, có thể Thuỷ Tình Không đã đem tuyệt học bình sinh một đời truyền thụ cho nó. Con người sống cả đời đều nhất mệnh nhị vận tam phong thủy *. Mặc dù ta không tìm hiểu sâu thuật phong thủy nhưng mệnh và vận khí của Tần Phi thật sự là tốt không hạn lượng.

"Ngày trước chẳng hiểu thế nào mà tú cầu gieo ở Phố chợ lại đập trúng đầu nó, người có thấy chuyện này kỳ quái không?" Dịch lão đầu giảo hoạt cười cười: "Bàn đại sư chỉ nhớ là có đánh một trảo vào không trung, trong nghìn vạn người chọn đúng Tần Phi. Có lẽ, trong tối tăm vẫn có ý trời sao?"

"Cái gã Tôn Hạc nữa, người này thích dạo chơi nhân gian, già mà không đứng đắn, nhưng tu vi của bọn thuộc hạ thì không thể khinh thường. Rất nhiều người cho rằng tu vi của lão không bằng ta, cũng không bằng Bàn đại sư. Thật ra thì không phải như vậy, nếu người nhìn thấy ai liên tiếp giao thủ với ta và Bàn đại sư mà không rụng một cọng lông, đang đánh mà thấy động thì bỏ chạy ngay, bản lĩnh chạy trốn thì ta cũng không đuổi kịp. Lão chả coi cái danh đại tông sư ra cái gì. Nếu thật sự đặt lên bàn cân thì tiếng tăm của lão không dám nói là vượt qua Bàn Chân nhưng chắc chắn là ở trên ta.

"Thiên phú của Tần Phi vô cùng tốt. Nếu ta là Tôn Hạc mà vô tình gặp được Tần Phi thì cũng sẽ lập tức thu nhận nó làm đồ đệ. Theo tin tức ta biết thì năm nay Tần Phi chưa tròn hai mươi tuổi đã đột phá cảnh giới Tông sư. Vào tuổi của nó đến cả Bằng Chân lẫn ta vẫn còn đang khổ luyện mồ hôi đầm đìa đây! Chỉ tiếc là ta đã tìm cả đời vẫn chưa thấy đồ đệ đủ để truyền y bát."

Liễu Khinh Dương cười bảo: "Tiểu Uyển tiểu thư thì sao?"

Nhắc tới Dịch Tiểu Uyển, Dịch lão đầu trầm ngâm bảo rằng: "Kính Dương à, có mấy lời ta để trong lòng bao nhiêu năm rồi. Bây giờ mà không nói thì không biết sau này có cơ hội để nói không đây."

"Ta chỉ có một đứa con là Dịch Thiện Lam. Thiên phú của nó tất nhiên không bằng Tần Phi nhưng cũng là một lựa chọn rất được, so với ta lúc còn niên thiếu tốt hơn rất nhiều. Ta rất kỳ vọng vào nó, đáng tiếc là trong đại chiến phạt Ngụy nó đã chết! Ta nhớ là khi Thiện Lam tuổi cũng xấp xỉ người lại chơi với nhau khá thân. Người thử nói xem tư chất Thiện Lam thế nào?"

Liễu Khinh Dương lập tức nghiêm sắc mặt, cẩn thận nhớ lại một hồi lâu rồi lặng lẽ bảo: "Tại hạ không bằng hẳn."

"Người cũng quá khiên tốn rồi, dù người không bằng nó nhưng cũng không cách nhau bao nhiêu. Khi Thiện Lam tử trận, ta và con dâu đau lòng lắm. Chưa đầy tháng sau nó sinh ra Tiểu Uyển. Ta cho rằng khi có con cái nó sẽ kiên cường để sống. Thế mà không ngờ nó lại tự vẫn đi theo chồng, để lại Tiểu Uyển cho ta, một lão già đầu bạc chăm nom cháu."

"Ta làm sao mà chăm nổi cháu nhỏ? sst nhiều chuyện như thế nên ta cũng không có đủ lực mà chăm nom Tiểu Uyển chu đáo. Nó được nuôi chiều từ bé, với cái uy danh và cái thế của ta nên trước giờ có ai dám khi dễ nó mà chỉ có nó đi bắt nạt người khác. Mặc dù tư chất của nó đúng là không tệ nhưng lại không thể dụng tâm mà rèn luyện. Bây giờ thì cao không thối thấp không thông. Ta giờ cao tuổi lắm rồi cũng không biết lúc nào sẽ đi. Nó là đứa cháu gái duy nhất, cha mẹ chết sớm

nếu ta mà mất với tính tình hiếu động của nó như thế không biết sẽ gây ra bao nhiêu tai hoạ đây, ai có thể chiếu cố cho nó?"

Liễu Khinh Dương chợt có cảm giác là lạ. Lời của Dịch lão đầu dường như có ý uy thác cho hắn. Hắn kinh ngạc quay sang nhìn Dịch lão.

"Khinh Dương, lần đầu tiên ta nhìn thấy người ta cũng rất vừa ý. Người khiêm tốn lễ độ, dụng công chăm chỉ, đối đãi người thân thiện, tâm địa thuần lương. Nếu như người chưa học tuyệt học gia truyền của Đường gia ta có lẽ sẽ dốc túi truyền thụ cho người sở trường cả đời. Chỉ tiếc là lộ số và tâm pháp của ta lại rất xung đột với sở học của người, nếu cưỡng cầu chưa chắc đã là chuyện tốt. Cho nên khi đó chỉ có Bàn Chân tỷ thí và chỉ điểm cho người còn ta chưa từng cho người chút ý kiến nào."

Liễu Khinh Dương khẽ cười nói giỡn: "Đúng rồi, có lúc trong lòng tại hạ thấy thật không thoải mái, cảm thấy ngại giấu nghề không muốn chỉ điểm. Sau này tỷ thí với Thiện Lam thì mới biết rằng thì ra lộ số và tâm pháp hai nhà có xung đột."

"Trong lòng người hoá ra cũng có lúc không thoải mái cơ à? Ha ha ha!" Dịch lão đầu cười lớn, trong tiếng cười cuồn cuộn đã có một câu làm Liễu Khinh Dương khiếp sợ :

"Khinh Dương, người nguyện ý làm con trai ta không?"

"Ta biết yêu cầu này hơi đường đột, ta chẳng thể cho người cái gì nhưng lại muốn người gánh vác trọng trách chiếu cố cho Tiểu Uyển!"

Liễu Khinh Dương không nghĩ ngợi gì, hắn tung mình quỳ gối trong đồng tuyết rồi dập đầu bảo: "Khinh Dương là cô nhi từ nhỏ, chưa bao giờ biết đến tình thương của cha mẹ. Từ lúc sinh ra đến giờ, người có thể lấy ân cha như núi đãi đã là cái may cho Khinh Dương rồi."

"Cảm ơn!"

Dịch lão đầu chân tình bảo : "Cảm ơn người!"

Dịch lão đầu đưa tay ra đỡ Liễu Khinh Dương đang quỳ trong đồng tuyết dậy và bảo rằng : "Hiện tại Dịch gia dù rất neo người, sau Tiểu Uyển coi như là hết hương hoá nhưng tổ tiên Dịch gia vinh quang một thời."

"Năm xưa Thần Vũ Đế mở mang bờ cõi thành lập đại đế quốc. Tổ tiên Dịch gia chính là một trong mười hai long kỵ đi theo Thần Vũ Đế! Truyền thừa một ngàn năm tới nay, đã có mấy nhà đứt đường hương hoả, vài nhà mai danh ẩn tích không biết đi ẩn nơi nào. Nhưng theo tin tức tình báo và phán đoán của ta thì Giải gia ở Giang Nam rất có thể cũng là hậu nhân của mười hai long kỵ khi xưa. Sở gia, Ngô gia, Đường gia cũng là gia tộc thịnh vượng sau cùng tách rời nước Ngụy."

"Thần Vũ Đế kiêu hùng một thời nếu biết hậu nhân của mười hai long kỵ khi xưa chia cắt đại đế quốc do một tay mình tạo ra khi xưa thì không biết sẽ có cảm giác gì?"

Liễu Khinh Dương đương nhiên biết cái năm mà bao cao thủ lớp lớp xuất hiện. Ngàn năm trước có một vị cao thủ Thiên Đạo có một không hai trong thiên hạ và mười hai vị Đại tông sư cùng chung chí hướng đánh đuổi Man tộc chiếm đóng Trung Nguyên. Về sau đánh cho Man tộc nguyên khí tổn thất nặng nề phải lui vào sâu trong thảo nguyên, Đại mạc không dám xông vào Trung Nguyên. Ngàn năm rồi cũng chỉ có một cao thủ thiên đạo duy nhất Thần Vũ Đế, huyết mạch của cao thủ này coi như cũng đã bị đứt. Huyết mạch của mười hai long kỵ thì vẫn còn rải rác khắp chốn!

"Dịch gia có thể không có hậu nhân nhưng Dịch gia cũng có tuyệt học truyền thừa ngàn năm. Người có thể đứt đoạn nhưng tuyệt học là truyền thống là tinh túy ngàn năm của lớp lớp Dịch gia thì không được đứt đoạn! Khinh Dương người mặc dù không thể học được nữa rồi nhưng người còn có con, tuổi người còn trẻ vẫn có thể có thêm con nữa. Sau này để hậu nhân của người truyền thừa võ học Dịch gia! Trông cậy vào người đó!"

Nhớ tới đứa con to đầu của mình, Liễu Khinh Dương cười khổ. Nếu Liễu Thiên Kỳ có thể học được võ thì đã học từ lâu. Nhưng mà Dịch lão đầu nói cũng không sai, dù cho hương hoả của Dịch gia đứt đoạn nhưng chẳng lẽ truyền thừa ngàn năm cũng như kinh nghiệm tinh túy của vô số đời Dịch gia chùng chөн vùi theo sao?

"Khinh Dương sẽ gắng hết sức!"

"Trong thư phòng tại nhà của ta có một hốc ngầm ..." Dịch lão đầu nói chỗ cất tàng thư của mình rồi lại thản nhiên bảo: "Lời Đường Hiên nói hôm nọ, ta cũng đã nghe!"

Nô tài! Là hai chữ nô tài không chút lưu tình.

Trên khuôn mặt của Liễu Khinh Dương có xẹt qua một vết tối đen.

"Người không phải là nô bộc của Đường gia. Trước kia không phải bởi vì người là huynh đệ với Đường Ân, sau này lại càng không phải bởi vì người là con trai của ta. Người Dịch gia không có một ai phải là nô cả! Người cầm truyền thừa ngàn năm của một gia tộc vinh quang, ai dám nhìn người hèn kém?"

Liễu Khinh Dương dường như trong phút chốc đã hiểu dụng ý tại sao Dịch lão đầu thu nhận hẳn làm nghĩa tử. Trong lòng dâng lên nỗi niềm cảm kích khó nói thành lời, hẳn không phải là người mà hỷ nộ hiện lên sắc mặt nhưng lần này cũng khó lòng đè nén nổi.

"Bất kể ngày trước có liên hệ gì, người cũng phải giúp ta chiếu cố cho Tần Phi. Sát Sự Thính là tâm huyết của ta, truyền thừa của ta có thể tặng người nhưng tâm huyết một đời của ta nhất định phải có người đảm đương. Người đủ ngoan độc, đủ giáo hoạt, lại phải có một điểm là kiên trì với nguyên tắc của mình mới có thể kế thừa được ta. Người này chỉ có thể là Tần Phi!"

"Quân Sơn Thủy không đủ độ ngoan lạt làm việc thì quá quang minh chính đại. Nguyên Hâm ngoan độc, giáo hoạt đủ cả nhưng vì đạt được mục đích có thể không từ một thủ đoạn này. Cho Quân Sơn Thủy lãnh đạo Sát sự thính thì chỗ này sẽ trở thành đài Ngự sử mà cho Nguyên Hâm lãnh đạo thì thành một tổ rắn độc. Cẩn người khắp nơi rồi cuối cùng cũng chôn vùi mình theo luôn."

Liễu Khinh Dương trầm giọng hỏi: "Tần Phi có thể phục chúng nhân hay không?"

"Còn phải hỏi!" Dịch lão đầu cười bảo: "Tiểu tử này với khoảng cách đại tông sư càng ngày càng gần rồi. Trên đời này có Đại tông sư nào không thể phục chúng nhân không hả?"

*** Từ ngàn xưa, các đại sư phong thủy cũng như các vị Thánh hiền đã từng nói: “ Nhất mệnh, nhị vận, tam phong thủy, tứ tích âm đức, ngũ độc thư “. Có nghĩa là: Thứ nhất là sinh mệnh, thứ hai là vận khí, thứ ba là phong thủy, thứ tư là tích công đức và thứ năm là đọc sách Thánh hiền.**

Năm yếu tố này là nguyên nhân chủ yếu ảnh hưởng đến sự thành đạt trong cuộc đời của mỗi con người. Tuy rằng mọi người khi mới sinh ra thì vận mệnh đã được định rồi và rất khó thay đổi, nhưng trên một phương diện tích cực tiến hành nghiên cứu, chúng ta có thể thay đổi được phần nào nhờ vào phong thủy.

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 272: Lời cảm ơn hoàn hảo

Q.4 - Chương 272: Lời cảm ơn hoàn hảo

Tuyệt Nguyên địa hình cũng không thích hợp chặn đánh tác chiến, ngoại trừ kéo tuyết sơn bên ngoài, cơ hồ tìm không thấy có thể giấu người địa phương. Cần phải những cái...kia ăn mặc khô giáp chiến sĩ mai phục tại tuyết sơn lên, căn bản không cần địch nhân động thủ, giá lạnh có thể đem bọn họ toàn bộ chết cống.

Đã trải qua tao ngộ chiến về sau, Ba Đồ Nhĩ đã biết rõ quyết chiến không thể tránh né. Dùng Ngột Na Lợi, Dã Hồ Hướng Nam, Ba Đồ Nhĩ cầm đầu Tuyệt Nguyên các tộc quân đội trận địa sẵn sàng đón quân địch, mấy vạn chiến sĩ rậm rạp tuyết phong phía dưới, cờ hiệu tung bay, quân uy nghiêm cả. Bọn hãn tại vườn nhà mình chiến đấu, cũng đã không có đường lui. Sau lưng cái kia cao không thể chạm tuyết sơn, cả trên trời chim bay cũng vô lực xuyên việt.

Phương xa, tuyết trắng mịt mù ở bên trong, ngăm đen thiết giáp đem đất tuyết hào quang phản xạ trở về, hết sức chói mắt. Liếc trông không đến bên cạnh màu đen thiết lưu tựa như một mảnh hồng

thủy, theo đường chân trời nhảy ra, xới tái lấy trắng phau phau đại địa, thẳng đến một mảnh kia sắt thép rừng nhiệt đới hoàn toàn đứng lạng tại đất tuyết người này ở giữa.

Thương như rừng, mã như rồng, vô số trường đao lóng lánh, Cung Tiễn Thủ đạp trên chinh tề bước chân, theo hai cánh đi ra, kiên định bước chân tại trong thiên địa oanh ra cực lớn tiếng vang, theo trung quân cờ hiệu biến ảo, gần vạn cung thủ cùng kêu lên hét lớn: chiến! Lập tức nửa ngời cùng đẩy, trường cung nới tay, mũi tên đã lên dây cung, xa xa đem hai quân ở giữa khu vực nhét vào tầm bắn.

Vụt qua lính liên lạc xuôi theo các quân chạy vội, nhiều đội nước Sở kỵ binh xếp thành công kích đội ngũ, thật dài thương nhọn nghiêng treo trước ngựa, cánh tay trái giương bên trên hộ thuẫn, chuẩn bị vật che chắn công kích lúc tất nhiên sẽ gặp gặp mưa tên.

Nhìn thấy Sở Quân cường đại như thế quân uy, rất nhiều tộc trưởng đều đã thay đổi sắc mặt, nhát gan thậm chí hai chân run lên. Bọn hãn cùng Sở Quân tác chiến bình thường đều là đã chiến, thường thường mấy ngàn người chiến đấu là được cực hạn. Rồi đột nhiên nhìn thấy mấy vạn đại quân đến đây, đội hình cường thịnh, sĩ khí dạt dào, có thể nào không sợ?

Ba Đồ Nhĩ bình tĩnh nói: "Sợ hãi cũng không thể trốn tránh tử vong! Trên chiến trường, chỉ có kẻ mạnh mới có thể sinh tồn!"

Ba Đồ Nhĩ nhảy lên lưng ngựa, nhìn xem những năm kia nhẹ đích các chiến sĩ, thấy được bọn hãn thấp thỏm lo âu, thấy được bọn hãn hồi hộp sợ hãi. Ba Đồ Nhĩ đột nhiên rút ra bên hông trường đao, giơ lên cao nơi tay, nghiêm nghị quát: "Nơi này là Tuyết Nguyên, gia viên của chúng ta! Chúng ta sanh ở tại đây, sinh trưởng ở tại đây, chết, cũng phải chết ở chỗ này! Chúng ta không có đường lui, cũng không có viện quân! Các tộc tinh nhuệ đều đã lúc này, nếu như chúng ta chiến bại, Tuyết Nguyên đem từ nay về sau chưa gượng dậy nổi, người nhà của các người đem biến thành nước Sở người nô lệ, vợ của các người nữ tướng trở thành nước Sở người doanh kỹ (nữ), đầu lâu của các người sẽ là bọn hãn đổi lấy chiến công thẻ đánh bạc!"

"Sở Quân bên ngoài chia ra hai đường, cũng tại nơi đây đem chúng ta vây kín. Bọn hãn quân giỏi tốt, nghiêm chỉnh huấn luyện, bọn hãn chiến tướng như mây, sĩ tốt tháo vát. Ta và các người đồng dạng, không phải không thừa nhận, địch nhân hoàn toàn chính xác so với chúng ta càng cường đại hơn. Có lẽ, trốn chết có thể bảo trụ tánh mạng của mình, thậm chí sống đến già chết. Nhưng là, cuối cùng cả đời, chúng ta đều muốn đối mặt chính mình lương tâm trách móc nặng nề, thân là một cái chiến sĩ, không thể bảo hộ vườn nhà mình, thân là một người nam nhân, không cách nào thủ hộ vợ của mình nữ. Tại các nàng cần chiến sĩ thời điểm, chúng ta đáng xấu hổ hợp lý đào binh."

"Có ai nguyện ý đem làm người nhu nhược?" Ba Đồ Nhĩ kêu lên.

"Không!" Mấy vạn chiến sĩ gào thét tại tuyết phong hạ vờn quanh.

"Hôm nay chiến đấu, là chúng ta cơ hội duy nhất! Chiến thắng, chúng ta mới có thể đem vụn cát đồng dạng Tuyết Nguyên ngưng tụ cùng một chỗ, từ nay về sau có được cùng tây bắc quân đối kháng vốn liếng. Các dũng sĩ, dùng trong tay các người đao kiếm, nói cho địch nhân của chúng ta! Bọn hãn có thể cướp đi tánh mạng của chúng ta, lại vĩnh viễn không thể chinh phục Tuyết Nguyên con dân!"

Nhiệt huyết sôi trào Tuyết Nguyên các tộc chiến sĩ đồng loạt rút đao nơi tay. Vô số lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ thanh âm, hội tụ thành một đạo rợn người cực lớn nổ vang!

Sở Quân trung quân đại trận chậm rãi đẩy mạnh, ăn mặc trọng đại bốn mươi cân nặng khái chiến sĩ, trong tay nắm chặt lợi búa, giơ lên cao tấc chắn! Từng bước một bước vào thật sâu tuyết động!

Hai cánh kỵ binh rực rịch, chỉ cần Tuyết Nguyên kỵ binh đối với trọng giáp bộ quân phát động tiến công, bọn hãn lập tức có thể chặt đứt đối phương đường lui, đem đột nhập địch nhân làm văn thần.

Dã Hồ Hưởng Nam sắc mặt tái nhợt, lẩm bẩm nói: "Tây bắc quân quá giáo hoạt. Như vậy bộ quân đại trận căn bản không nhìn mũi tên. Chúng ta lại khuyết thiếu cường lực nổ. . . Bọn hãn đẩy mạnh vô cùng chậm, hai cánh Cung Tiễn Thủ cùng kỵ binh đi theo bảo trì trận hình. Một khi lại để cho bọn hãn đẩy mạnh được đến chúng ta trước trận

300 bước, kỵ binh của chúng ta tự triệt để đã mất đi công kích khoảng cách. Hỗn chiến, căn bản không có khả năng đánh thắng được trọng giáp bộ quân! Có thể, nếu hiện tại phái kỵ binh công kích, cái kia chính là có đi không về cục diện!"

"Làm sao bây giờ?" Dã Hồ Hưởng Nam vô ý thức nhìn xem Ba Đồ Nhĩ, cái lúc này, vô kể khả thi hãn, chỉ có thể đem hy vọng đều ký thác vào Ba Đồ Nhĩ trên người.

Ba Đồ Nhĩ hí mắt, nhìn xem đối diện như sắt thép trách thú bình thường gần vạn trọng trang bộ quân đại trận, lạnh lùng theo trong kẽ răng nhảy ra một câu: "Đã có đi không về, vậy trực tiếp quyết chiến a!"

Dã Hồ Hưởng Nam ngược lại rút một luồng lương khí, không đợi hãn nói chuyện, Ba Đồ Nhĩ đã ra lệnh:

"Song Tây Bộ, công kích cánh quân bên trái, không tiếc bất cứ giá nào, đột nhập cánh quân bên trái Cung Tiễn Thủ trận doanh. Chỉ cần xông đi vào, bọn hãn tự là một đám dê đợi làm thịt."

"Hà Hợp Bộ, kỵ binh đối phương đi lên vây kín, các người nhất định phải chặn đứng bọn hãn, cho chúng ta lưu lại tăng binh cùng điều động không gian."

Dã Hồ Hưởng Nam giễu cợt nói: "Khổ hoạt việc cực đều chúng ta đối kháng, người Quyển Tu Bộ đâu này?"

Ba Đồ Nhĩ thật sâu hít và một hơi, hoành đao tại ngực: "Quyển Tu Bộ, cùng ta đánh thắng vào trung quân!"

"Trúc Na Bộ. . ."

...

Nguyên một đám bị Ba Đồ Nhĩ gọi vào tộc trường nhao nhao trong đám người kia mà ra, coi như là một mực châm chọc khiêu khích Dã Hồ Hưởng Nam cũng chăm chú ngậm miệng lại. Ai cũng biết rõ, dùng bảy ngàn binh mã trùng kích trọng giáp bộ quân đại trận, tổn thất sẽ có cỡ nào thảm trọng, còn sống cơ hội đến cỡ nào xa vời. Mỗi một đôi nhìn về phía Ba Đồ Nhĩ con mắt, đều tràn đầy tôn trọng!

Ba Đồ Nhĩ mang lên trầm trọng mũ bảo hiểm, chỉ lộ ra một đôi trăn ngập sát khí con mắt. Hắn ra sức nhắc tới dây cương, chiến mã đạp đề mà ra, sau lưng Quyển Tu Bộ kỵ binh theo sát phía sau, một đạo thể không thể đỡ nước lũ, như cuồng phong hướng trọng giáp bộ quân đại trận bay tới.

Hàng đầu quan binh lập tức nửa ngồi đầy đất, một cái cao hơn người tấm chắn, trùng trùng điệp điệp tiết nhập trong đồng tuyết, trượng hai thương nhọn theo trên tấm chắn thò ra. Thứ hai liệt quan binh đem thương nhọn gác ở hàng đầu trên bờ vai, chỉ phía xa về phía trước. Đệ tam liệt y dạng họa hồ lô (*đồ lên vật có sẵn mà ra hình vẽ), ba liệt thương nhọn im im lặng lặng tại trong đồng tuyết lóng lánh lấy đoạt mệnh hàn mang, chờ Quyển Tu Bộ kỵ binh trùng kích. Sau liệt quan binh vứt bỏ tấm chắn, hai tay nắm búa, đằng đằng sát khí chuẩn bị chước Sát!

Phòng Vô Lượng nghiêm nghị đứng tại trung quân, dưới cao nhìn xuống nhìn xem ba cỗ kỵ binh lao xuống, thần nhiên nói: "Bọn hãn vô kế khả thi, muốn phải liều mạng!"

"Bọn hãn có thể liều địch, cũng chỉ có mệnh!"

Như thủy triều kỵ binh trùng trùng điệp điệp đụng vào thương nhọn trận, vô số chiến mã cùng kỵ sĩ phủ lên mũi thương, máu chảy như rót. Bọn hãn dùng tánh mạng cùng dũng khí làm hậu người đến sáng tạo phá trận cơ hội, có thể là vừa mới thấu trận mà vào kỵ binh, liền chứng kiến sáng như tuyết lớn búa chiếu vào đầu ngựa đánh xuống, lập tức đem ngã xuống tại mà kỵ binh một búa bị mất mạng! Điên cuồng kỵ binh dốc sức liều mạng vung vẩy lấy trường đao trong tay, Lang Nha bổng, cùng khoác lên trọng giáp Sở Quân ác chiến. . .

"Đại soái! Xuất động sao?" Một thành viên tướng lĩnh dồn dập mà hỏi, xem hãn thần sắc đã gấp khó dần nổi.

Phòng Vô Lượng lắc đầu, chỉ phía xa phương xa một mảng lớn đông nghịt chưa từng nhúc nhích kỵ binh: "Đối thủ cũng không phải không có đầu óc, hãn lựa chọn quyết chiến, cũng không có được ăn cả ngã về không. Tướng lĩnh ưu tú, hãn là tại mấu chốt nhất thời khắc, chính

xác nhất địa phương, phái bên trên cuối cùng một chi đội dự bị. Mục đích đối thủ rất rõ ràng, hẳn ý đồ dùng lẫn xé nhau đấu pháp, trùng kích Cung Tiễn Thủ đại trận, đoạn đường này, chỉ cần cận thân sẽ không có uy hiếp. Hồng mất quân ta cánh quân bên trái, có thể đem bây giờ nhìn lại rất hoàn mỹ đội hình đánh tan, sau đó lại đầu nhập toàn bộ binh lực quyết chiến!"

"Chúng ta chờ bọn chúng!"

"Tiên phát vị tất chế nhân!"

Phòng Vô Lượng bình thản mấy câu, lại để cho bên người tướng lĩnh âm thầm gật đầu. Dù sao, đây là một vị thật dựa chiến công thắng lên đến đại soái, không có một chút quan hệ!

Ngột Na Lợi bộ hạ không biết hy sinh bao nhiêu người, rốt cục tiếp cận được đến cung tiễn đại trận trăm bước khoảng, cự ly này chút ít đợi làm thịt quần áo nhẹ Cung Tiễn Thủ chỉ cách một chút!

Ngột Na Lợi hưng phấn giơ lên trường thương: "Sát! Cho ta hung hăng Sát!" Song Tây Bộ chiến sĩ cùng kêu lên tiếng kêu giết, âm thanh chấn khắp nơi. Áp trận các tộc kỵ binh thúc dục chiến mã, phải tất yếu phá trận thành công!

Sở Quân hậu trận một tiếng pháo hiệu, Cung Tiễn Thủ đại trận như thủy triều tách ra. . .

Phòng Vô Lượng mỉm cười nói: "Chính là lúc này!"

Như sóng triều giống như rạn nứt cung tiễn đại trận, trung tâm sáng lên một mặt cao gầy màu đen quân kỳ. Vô số thiết giáp kỵ binh chen chúc mà ra, bọn hắn từ đầu đến chân bao trùm lấy trầm trọng thiết giáp, chỉ lộ ra một đôi mắt. Dưới háng chiến mã khoác lên chắc chắn mã giáp (áo giáp cho ngựa), đầu ngựa bên trên mang theo dữ tợn đầu hổ mũ sắt! Trong tay của bọn hắn, thuần một sắc dẫn theo hai mươi cân Lang Nha bổng. Bọn hắn tựa như một đạo màu đen sóng lớn, đón đầu chụp về phía vệt vàng không kịp chuẩn bị Tuyết Nguyên kỵ binh!

"Đại soái dùng binh như thần, mặt tướng bội phục!" Một thành viên tướng lĩnh vui lòng phục tùng khen.

Phòng Vô Lượng Cung Tiễn Thủ đại trận vốn là kế dụ địch, 3000 trọng giáp, giáp nặng kỵ binh, xen lẫn trong sáu bảy ngàn Cung Tiễn Thủ người này ở giữa, vì giấu kín đối thủ, bọn hãn toàn bộ đi bộ, lại để cho chiến mã nằm ngã xuống đất, thẳng đến Tuyết Nguyên kỵ binh đốc toàn bộ lực lượng, lúc này mới đón đầu đánh một cái phản xung phong!

Sắc bén trọng giáp, giáp nặng kỵ binh tựa như một thanh phá núi lợi búa, ngành sanh sanh đụng vào Song Tây Bộ kỵ binh người này ở giữa, Lang Nha bỗng vung lên, vô tình thu gặt lấy tánh mạng.

Tuyết Nguyên kỵ binh lập tức đại loạn, vốn là muốn đánh vỡ Sở Quân trận thế, lại không nghĩ trong khoảnh khắc tình thế nghịch chuyển, bị đối thủ đánh chính là chặt vật không chịu nổi.

Ngột Na Lợi chăm chú căn môi dưới, khoe môi sớm đã đổ máu, bộ hạ đang tụt lui về phía sau, từng chiến sĩ trên mặt đều lộ ra không thể ức chế e sợ ý, cái này cũng không có thể trách cứ hãn nhóm. Bốn ngàn kỵ binh nhẹ, căn bản không đủ trọng giáp, giáp nặng kỵ binh xem.

"Song Tây Bộ, mình phía dưới, chiến đến người cuối cùng, quyết không lui về phía sau!"

Ngột Na Lợi trường thương trở tay đâm vào mặt đất, lạnh lùng nói:

"Coi đây là giới, lui một bước người, ta tự tay giết cái đó!"

Kinh hồn chưa định Song Tây Bộ chiến sĩ, chứng kiến bọn hãn tộc trường như thế dũng mãnh gan dạ, cố lấy dũng khí lại giết đi lên.

Phòng Vô Lượng mỉm cười chỉ hướng cánh quân bên trái: "Chỗ đó không biết là đối diện vị nào tộc trưởng chỉ huy, rất có dũng khí, cũng rất thông minh. Hãn biết rõ nếu hãn lui, toàn bộ đội hình muốn sụp đổ, dứt khoát liều chết một trận chiến, có lẽ cũng có thể cho phía sau binh mã thắng được một ít cơ hội."

"Đáng tiếc, đối thủ của hãn là ta, ta cũng không cho địch nhân bất cứ cơ hội nào." Phòng Vô Lượng nhàn nhạt hạ lệnh: "Truyền ta quân lệnh, trọng giáp, giáp nặng kỵ binh, toàn diệt cánh quân bên trái quân địch, đoạn tuyệt trung quân quân địch đường lui."

Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời: "Hôm nay, để cho chúng ta triệt để vì Tuyết Nguyên trăm năm chiến hỏa làm một cái hoàn mỹ chào cảm ơn!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 273: Xin chỉ giáo

Q.4 - Chương 273: Xin chỉ giáo

Trên chiến trường hét hò bay thẳng tầng mây, Giải Linh nhưng lại ngay cả lông mày cũng chưa từng nhăn thoáng một phát, y nguyên im im lặng lặng ngồi ở tuyết phong giữa sườn núi.

Tần Phi hôm nay mới biết được năm đó Giải Linh cùng Thủy Tình Không có bao nhiêu nghị lực. Ở đây quả thực cũng không phải là người đời địa phương, thê lương gió lạnh như dao găm đồng dạng theo khuôn mặt đã đậm, dùng hẳn giờ này ngày này tu vị, chỉ là đứng tại giữa sườn núi, phải không ngừng hoạt động, nếu đứng đấy bất động, không được bao lâu, hai cái đùi có thể bị động ngoặt (khum) không đi xuống. Ngày xưa Giải Linh, tu vị xa không kịp hôm nay Tần Phi, nàng tại giữa sườn núi chờ Thủy Tình Không, có thể nghĩ, muốn ăn nhiều lớn đau khổ.

Có lẽ là đi vào quen thuộc địa phương, Giải Linh khuôn mặt mang theo mỉm cười thản nhiên, gió lạnh đem nàng tay áo thổi bay, thật dài mái tóc rối tung ở sau ót, từng sợi tóc xanh trong gió bay múa.

"Bọn hắn có lẽ đến rồi!" Giải Linh nhìn như nói chuyện không đâu nói một câu.

Tần Phi lập tức đã minh bạch ý của nàng.

"Hôm nay, là tốt thời gian ah!" Giải Linh mỉm cười.

Chiến hỏa mấy ngày liền, nhưng là Phòng Vô Lượng lại thủy chung không có đầu nhập toàn bộ binh lực, hắn kiên trì đem cuối cùng sáu ngàn người đội dự bị một mực đặt tại trận địa bên trên. Hắn tựa như

một cái nhảy cảm thộ sẵn, tìm kiếm lấy thời cơ thỏa đáng nhất, bắn ra mấu chốt nhất một mũi tên. Cái này sáu ngàn người, chính là của hãn cuối cùng một mũi tên, đả thương địch thủ? Đã không cần phải, hãn muốn chính là, một kích bị mất mạng!

Tán lạc tại chiến trường bên ngoài trinh sát y nguyên khẩn trương, bọn hãn quan trắc lấy chung quanh tổng trái Tuyết Nguyên, thần kinh kéo căng đến cực hạn. Tại lớn như vậy trong chiến đấu, bất luận cái gì khả năng xuất hiện ngoài ý muốn, đều đủ để làm cho thất bại. Nếu như có một chi không muốn người biết Tuyết Nguyên quân đội lặng yên lén vào chiến trường, đối với ác chiến bên trong Sở Quân phát động tiến công, lập tức có thể lại để cho chiến cuộc nghịch chuyển, đem tây bắc quân chăm chú nằm trong tay ưu thế, đồn biến mất dần nhị.

Có lẽ là nhìn một mảnh vô biên vô hạn nhìn không được quá lâu, trinh sát Lưu Tam Dao con mắt đều chảy ra nước mắt, hãn dùng lực xoa xoa khóe mắt, chuyển bỗng nhúc nhích sắp bị đông cứng cương thân thể, thật dài mở miệng khí. Đột nhiên, hãn một phát bắt được bên người lão trinh sát Hạ Tuân cánh tay: "Hạ đại ca, ta phải hay là không con mắt bỏ ra? Bên kia phải hay là không hai người?"

Hạ Tuân nghe vậy nhìn lại, vẻ mặt thần sắc khẩn trương chậm rãi tiêu giảm, tức giận hướng về phía hãn cái ót vỗ một cái: "Ta nhìn người là nên mù. Hai người, đi về phía còn không phải chiến trường. Người lo lắng cái gì? Chẳng lẽ đi báo cáo đại soái, phát hiện hai người hướng đi không rõ, phải trọng binh dự bị? Chỉ là hai người mà thôi, người cho rằng là hai vị tông sư? Có lẽ, hai vị tông sư cấp cao thủ tới đây, cũng có thể đối với cục diện chiến đấu có chút biến hóa."

Lưu Tam Dao khúm núm đáp ứng một tiếng, không dám nói nữa ngữ. Hạ Tuân nếu như biết rõ cái kia thân phận của hai người, chỉ sợ hãn sẽ đem mặt mình cho đánh sưng. Hai người kia, nếu quả thật ra tay, đủ để cải biến chiến cuộc. Bởi vì, cái kia tuổi trẻ điểm, sớm được vinh dự thưởng phẩm tông sư bên trong đệ nhất nhân. Mà cái kia nhìn như một trận gió có thể thổi đi khô gầy lão đầu tử, sớm vài thập niên trước tựu siêu việt tông sư cảnh. Dịch lão đầu cùng Liễu Khinh Dương, tùy

tiện dậm chân một cái, Tuyết Nguyên cũng muốn run ba run, bọn hắc nếu là gia nhập chiến đấu, đã đến bên vách núi Tuyết Nguyên quân đội, lập tức muốn sụp đổ. Nếu như bọn hắc nổi điên giúp Tuyết Nguyên một thanh, tây bắc quân nhìn như không gì phá nổi ưu thế, cũng sẽ trong khoảnh khắc biến thành khổ không thể tả hoàn cảnh xấu.

Giải Linh đỡ xuống trên lưng gói nhỏ, tại trên mặt tuyết một tầng tầng mở ra, lộ ra một thanh chỉ có dài hơn thước tiểu kiếm. Vỏ kiếm dùng da cá mập đen chế thành, trang nhã đại khí lại không khoa trương. Chuôi kiếm dùng hai khối ngàn năm viên mộc hợp thành, phần che tay chỗ thép tinh lên, có khắc một cái nho nhỏ 'Linh' .

"Chuôi kiếm này ta chưa từng có vận dụng qua." Giải Linh bình tĩnh nhìn kiếm trong tay, chậm rãi nói ra: "Kỳ thật, tương lai người sẽ biết rõ, đã đến chúng ta cảnh giới này, trong tay có vũ khí, hay hoặc là không có vũ khí, căn bản không có khác nhau. Người khi nào bá kiến Dịch lão đầu hay hoặc là Bàn Chân mang theo đao kiếm đầy đường chạy?"

"Chuôi kiếm này cũng coi như không được cái gì hảo kiếm, dùng thiết là từ tiệm thợ rèn mua sắt thường. Khi đó, ta cùng Thủy đại sư đi ngang qua một cái trấn nhỏ, tá túc tại một cái tiệm thợ rèn. Thủy đại sư thấy kia cái thợ rèn luyện kiếm luyện rất là thú vị, liền muốn học lấy luyện một thanh. Ta. . . Ta đã giúp hắn kéo ống bễ."

Giải Linh đem chuôi này kiếm rút ra, Tần Phi thiếu chút nữa không có đem con mắt cho rơi ra đến. Như thế xinh đẹp vỏ kiếm cùng chuôi kiếm, lại là một thanh độ dày không đồng nhất, liền phong khẩu đều mở đích méo miệng.

Tần Phi không phải không thừa nhận, đây thật là một cái gà mờ cấp thợ rèn đánh đi ra đệ nhất đem thiết kiếm.

"Đã có không có vũ khí đều không có khác nhau, hôm nay, ta tự dùng chuôi kiếm này vì hắn báo thù."

Ngọn núi ngẫu nhiên bay xuống vài miếng bông tuyết, rơi vào sáng lóng lánh trên thân kiếm, sáu múi bông tuyết kéo dài không tiêu tan,

phảng phất là trời sinh tại cạnh trên tựa như.

Giải Linh ngón tay nhẹ nhàng nắm chặt lấy thân kiếm, nhìn như đầy không thềm để ý, có thể chịu đựng không dậy nổi nòng lực lượng mũi kiếm, thuận theo cuộn lại mà bắt đầu..., hết sức nhỏ thon dài ngón tay ngọc lạnh yên buông ra, gà mờ kiếm vậy mà phát ra từng tiếng càng vô cùng, thẳng truyền tầng mây kiếm mình!

Thanh thúy ngâm nga xuyên việt toàn bộ chiến trường, đang tại quên cả sống chết ác chiến song phương chiến sĩ rành mạch nghe thấy cái này âm thanh kiếm mình, chiến hỏa bay tán loạn, kim đao nảy ra, hơi chút cách khá xa điểm, thậm chí nghe không được chiến hữu kêu gọi. Nhưng là cái kia một tiếng Kiếm Minh, tựa là như thế rõ ràng bay vào mỗi người lỗ tai.

"Hắn tại tuyết phong lên!" Dịch lão đầu hồ hững giương mắt, nhìn xem cao vút trong mây, nổi liền thiên địa tuyết sơn, thản nhiên nói: "Ta không có đoán sai!"

Vừa dứt lời, Dịch lão đầu cùng Liễu Khinh Dương đã không hẹn mà cùng nhanh hơn bước chân, cơ hồ tựa như hai cái phi ưng bình thường, nhanh chóng như cơn lốc hướng tuyết sơn phóng đi.

Leo tuyết phong, không thể có nửa điểm hư giả, tu vị bên trên chênh lệch, giờ này khắc này thể hiện đặc biệt rõ ràng, cho dù đã là nhân trung long phượng, Liễu Khinh Dương vẫn là bị Dịch lão đầu vung càng ngày càng xa. Trong mắt hắn, Dịch lão đầu đã chạm vào tuyết phong bên trong, trở thành một cái cơ hồ thấy không rõ lắm chấm đen nhỏ thời điểm, Liễu Khinh Dương gần kề mới đặt chân tuyết phong không đến trăm trượng.

Dịch lão đầu bước chân cũng dần dần chậm lại, cũng không phải tuyết phong giá lạnh cản trở hắn, mà là thành tích một cái chiến đấu cả đời cao thủ, hắn đối với chính mình trạng thái phi thường tinh tường. Đại địch phía trước, sinh tử sớm đã không để ý, nhưng là mỗi một phần thể lực, tại cuối cùng quyết chiến thời khắc, đều đủ để quyết định thắng bại. Thua, cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là, mình không thể dùng

tốt nhất trạng thái đi ngiênh đón một lần có thể nói kinh điển chiến đấu.

Giữa sườn núi đối với Dịch lão đầu mà nói, cũng không tính khó khăn, sau đó không lâu, cái kia khô gầy thân ảnh, đã ra hiện tại giữa sườn núi.

Nhìn thấy cái kia áo trắng như tuyết mỹ mạo nữ tử, Dịch lão đầu cũng không khỏi có chút lộ ra kinh ngạc, suy tư một lát sau, hỏi: "Cô nương có thể là họ Giải?"

Giải Linh khẽ gật đầu, hỏi ngược lại: "Dịch tổng đốc?"

"Sống đến cái này một thanh niên kỷ còn chưa có chết đại tông sư, cũng theo ta một cái." Dịch lão đầu tiêu sái cười cười.

Như thế thật sự, tuy nói nóng lạnh bất xâm, bách bệnh khó sinh, có thể đại tông sư vẫn là cái nghề nghiệp có tính nguy hiểm cao. Tựu Tần Phi biết đến đại tông sư mà nói, theo Đường Ngự chiến tranh bắt đầu, thẳng đến Thủy Tinh Không tại Đông đô quy tiên. Hai mươi năm đến, thành danh đại tông sư đã bị chết sáu thành đã ngoài. Rất nhiều đại tông sư thậm chí không có dân chúng bình thường sống được dài!

Mỗi lần nghĩ đến, chợ bán thức ăn phố cái kia trở thành cả đời tên côn đồ, thẳng đến tám mươi hai tuổi trước khi chết một ngày vẫn còn tưởng tượng lấy trở thành song hoa hồng côn (côn đồ) chính là cái kia lão côn đồ. Tần Phi đã cảm thấy đặc biệt buồn cười, như vậy gà mờ sống đến tám mươi hai, có thể những cái...kia đại tông sư bình thường ngay tại nhất cường thịnh thời điểm điêu linh.

Cho nên, Tần Phi đặc biệt lý giải Tôn Hạc cái kia hèn mọn bỉ ổi không chịu nổi tính cách, sống sót, mới có cơ hội thực hiện rất nhiều sự tình. Chết rồi, vậy chỉ có thể trông cậy vào người khác, nếu như trông cậy vào người không đáng tin cậy, vậy cũng thật sự là chết không nhắm mắt.

Đồng dạng, rất nhiều năm qua, Tôn Hạc đối với Tần Phi lời nói và việc làm đều mẫu mực vẫn là: đi ra lăn lộn, an toàn đệ nhất.

"Không nghĩ tới, người thật đúng là bởi vì một cái tiểu tử, theo Đông đô một mực đuổi tới tây bắc tuyết phong." Giải Linh chỉ chỉ đứng ở

một bên Tần Phi: "Xem ra, ta không có trảo lầm người!"

"Từ vừa mới bắt đầu, ta đã cảm thấy bắt đi Tần Phi người, đối với hãn không có sát ý. Về sau Tần Phi đem tây bắc quân một cái phân đội hành quyết, càng thêm xác nhận phán đoán của ta. Vì vậy, ta liền suy nghĩ, ta không ngại đi chậm một chút, tính toán một chút xung quanh. Phải biết rằng, như Tần Phi như vậy niên kỷ, có thể nhiều kiến thức mấy vị đại tông sư, đi theo tại bên cạnh của bọn hãn, đối với tu vi của hãn cùng tầm mắt, là phi thường phi thường có trợ giúp. Ta ở vào tuổi của hãn thời điểm, thậm chí không có cơ hội cùng tông sư lời nói lời nói đây này."

Dịch lão đầu cười vô cùng là vui vẻ, một bộ chiếm được tiện nghi bộ dáng.

Hãn véo bắt tay vào làm đầu ngón tay tính một cái: "Tiểu tử này Sư phó hãn là Tôn Hạc, một cái! Tại Bắc Cương bá kiến Thủy Tình Không, cũng lôi kéo Thủy Tình Không đi hưởng về trận, khiến cho, bắt buộc Thủy Tình Không một đời đại sư cho hãn làm trợ thủ việc. Hai cái! Tần Phi đi hoàng cung cái kia lần, Bằng Chân cũng ra lực. Ba cái! Tính cả ta, tựu là bốn cái. Hiện tại cũng đi theo bên cạnh người chờ đợi hai ba tháng. Trên đời này còn sống đại tông sư cũng có mấy người? Một mình hãn tựu cùng qua bá kiến năm người, bảo ta sao có thể nhìn không tốt cái này tên tiểu tử thú."

Giải Linh từ chối cho ý kiến chớp chớp đôi mi thanh tú.

"Tần Phi, người tới!" Dịch lão đầu hướng về phía Tần Phi vẫy vẫy tay. Tần Phi yên lặng đi đến Dịch lão đầu trước mặt.

"Đây là một lần khó được độ sức. Ta đã lại tới đây, tựu đã làm tốt toàn bộ ý định. Sát Sự Thính trong tay ta chấp chương đã mấy chục năm. Ta già rồi, sớm đã không có tinh thần phấn chấn cùng bốc đồng. Ngày xưa cường thịnh nhất thời Sát Sự Thính, dần dần lộ ra dấu hiệu đi xuống. Người nhất định phải minh bạch, Sát Sự Thính không thể ngược lại. Ngô quốc trấn phủ tư chỉ là một cái tổ chức tình báo, nhưng là Sát Sự Thính bất đồng. Chúng ta có thể giám sát đủ loại quan lại, chỉ cần đối với bệ hạ phụ trách mà thôi!"

Dịch lão đầu trên mặt lộ ra kiêu ngạo thần sắc: "Chúng ta không theo hộ bộ cầm một phân tiền, chúng ta không nên Lại bộ phê chuẩn dùng người, chúng ta cũng không cần xem bất luận cái gì quan viên sắc mặt. Tay cầm mười vạn hùng binh tướng lãnh, nhìn thấy Sát Sự Thính Đô đốc tựa như chuột thấy mèo."

"Hết thầy, đều là bởi vì chúng ta độc lập cùng cường đại. Đoàn kết Sát Sự Thính mới được là không gặp phải bất lợi. Chúng ta không bố trí cánh cửa, đừng tưởng rằng người Sư phó là Tôn Hạc, ta cũng không dám dùng người. Quân Sơn Thủy cùng nguyên Hâm bọn hắn, mỗi người đều có lưng của mình cảnh, tương lai người tự nhiên sẽ biết rõ. Nhưng là, tiến vào Sát Sự Thính, mọi người tựa là người một nhà. Người sẽ dần dần minh bạch cái này đoàn thể ý nghĩa!"

"Nước Sở có thể diệt Ngụy, Giang Bắc nhất thống, khu trục Man tộc. Sát Sự Thính cư công chí vĩ, chỉ là người bình thường chứng kiến, thêm nữa... Là danh tướng danh thần bỏ đi."

"Nếu như không phải chúng ta thanh lý lại trị, không phải chúng ta quét sạch gian tể, không phải chúng ta bảo vệ xung quanh yếu nhân. Nước Sở khả năng đã sớm mục nát không chịu nổi, thói quen khó sửa. Cũng nói cái gì thống nhất thiên hạ? Quốc, vong tại thói nát! Vong tại chiến! Nhưng, binh hung chiến nguy, vong quốc chính là chuyện thường. Bởi vì thói nát vong quốc, mới được là để cho nhất người buồn nôn được đến muốn ói! Đó là hạng gì không chịu nổi quốc gia?"

Dịch lão đầu thở dài, nghiêm trang nhìn xem Tần Phi: "Ngày hôm đó lên, người là được thay mặt Tổng đốc! Sau ngày hôm nay, nếu ta chết, người liền dẫn ta hài cốt trở về Đông đô tiếp nhận. Nếu ta sinh, ta liền bảo dưỡng tuổi thọ đi, cho ăn bế bụng cho tiểu tử người làm cái phía sau màn quân sự. Người để lại tay đi làm đi."

Tần Phi cau mày, trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Dịch lão đầu cũng đã chuyển hướng Giải Linh, đã bình ổn bởi cái đó lễ, khẽ khom người nói: "Thỉnh, chỉ giáo!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 274: Cùng chết

Q.4 - Chương 274: Cùng chết

Hai vị thâm bất khả trắc cao nhân lẳng lẳng tương đối, không khí khẩn trương không thua gì dưới núi mười vạn đại quân ác chiến. Tần Phi nhất thời không nói gì, trận này chiến đấu, hẳn biết là không thể tránh né. Giải Linh quyết tâm muốn vì Thủy Tình Không báo thù, mà Dịch lão đầu cũng rất vui mừng có thể cùng nàng một trận chiến. Hơn nữa, hai người kia bốn sự thật sự lớn muốn chết, muốn cỡi bỏ bọn hắn ân cừ, trừ phi có so với bọn hắn rất cao bản lĩnh. Phần này bốn sự, Tần Phi hiện tại thật đúng là không có.

Giải Linh cũng không có lập tức động thủ, mà là nhìn xem phương xa, ung dung thở dài: "Cũng chỉ đi lên một mình người sao?"

Dịch lão đầu đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên trong nội tâm một cái quái dị dị ý niệm hiện lên, theo Giải Linh ánh mắt quay đầu nhìn lại, xa xa, một đạo thân ảnh như gió bay điện chớp hướng tuyết phong chạy đến. Cái loại này tốc độ, cũng không phải Liễu Khinh Dương có thể có được!

"Nước Sở hoàng đế sợ người lớn tuổi có sơ xuất, một khi người có một không hay xảy ra, đối với nước Sở cao thấp đã kích quá lớn, cho nên, hẳn phải Bàng Chân để làm giúp đỡ." Giải Linh u nhưng nói nói: "Tuy nói đại tông sư chiến đấu, hai người giáp công một người có chút vô si. Có thể không hồ thẹn chuyện làm qua một lần, cũng tự tâm an lý đắc. Bán qua thân kỹ nữ đương nhiên không ngại lại bán một lần. . . Phải hay là không đạo lý này?"

Miệng lưỡi bén nhọn Giải Linh chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, ác độc chửi bới lại để cho Dịch lão đầu sắc mặt thật sự có chút không nhìn được, vô luận như thế nào, ngày đó hắn và Bàng Chân cùng một chỗ giáp công Thủy Tình Không, chính là nhân sinh một lớn vết nhơ, rất khó tẩy đi.

Dịch lão đầu thân ảnh lóe lên, Tần Phi thấy hoa mắt, còn chưa kịp ra tay, đã bị Dịch lão đầu dẫn theo cổ áo ném đến phía trên một khối lồi ra trên mặt đá.

"Thành thành thật thật ở đằng kia đợi, chúng ta chiến đấu cùng người không quan hệ. Trợn to ánh mắt của người, có lẽ người có thể học được rất nhiều việc." Dịch lão đầu kêu lớn.

Sau một lát, chạy vội mà đến Bàn Chân cùng tân tân khổ khổ đi đến giữa sườn núi Liễu Kinh Dương, cơ hồ là đồng thời ra hiện tại Giải Linh trước mặt. Bàn Chân một bộ đồ thẩm cảm bào, giống như một đoàn hỏa diễm. Dịch lão đầu khô gầy thân ảnh khóa lại màu đen áo khoác bên trong, tựa như tuyết phong bên trong một gốc cây nhỏ gầy quái thụ. Liễu Kinh Dương thanh y phiêu động, dáng vẻ tiêu sái, mặc dù đôi mắt cao hơn đối thủ của mình, y nguyên thần sắc tự nhiên. Mà áo trắng như tuyết Giải Linh, đón gió mà đứng, như tuyết càn.

"Nước Sở thật sự là nhân tài Điều Linh." Giải Linh cười lạnh nói: "Trải qua sóng gió còn lại hai vị đại tông sư, hôm nay đều muốn chôn vùi ở chỗ này, thật là khiến người thở dài."

Chính là một kẻ con gái yếu ớt, khẩu khí nhưng lại lớn làm cho người kinh ngạc. Bàn Chân cả đời nhìn quen phong vân, không chút nào để ý, Liễu Kinh Dương lại có chút kinh ngạc. Phải biết rằng, xác định dùng Thủy Tinh Không mạnh, đôi mắt hai vị đại tông sư giáp công, cũng chỉ có thể ôm hận mà vong. Trước mắt cái này mỹ mạo nữ tử, vậy mà tuyên bố muốn đem Bàn Chân cùng Dịch lão đầu tận diệt. Nếu như nàng không phải đại tông sư thân phận, Liễu Kinh Dương nhất định sẽ cho rằng nàng chỉ là rất xinh đẹp điểm tên diên.

Dịch lão đầu lắc đầu, nói ra: "Giải cô nương, nước Sở tàng long ngọa hổ, xuất đầu lộ diện đại tông sư, hoàn toàn chính xác cũng chỉ có ta cùng Bàn Chân hai người mà thôi. Có thể tư dưới mặt đất, như thế nào lại không có mặt khác đại tông sư tồn tại? Tựa như cô nương người, nếu không là thác nước tập kích Tần Phi, dẫn chúng ta tới đây, ai có thể biết rõ, dưới đời này lại ra một vị đại tông sư? Ta cùng Bàn Chân đều vi danh lợi ràng buộc, đều có các không được thoát thân lý

do. Rất nhiều người một lòng truy tìm Thiên đạo, lại nơi nào sẽ mua danh chuộc tiếng, khắp nơi khoe khoang đâu này?"

"Có hoặc là không có, các người là mắt mạng thấy được." Giải Linh lạnh lùng cười cười, chuôi này kiếm mẽ trong tay run rẩy, chỉ phía xa ba người.

Dịch lão đầu dưới chân khinh động, nhưng lại bay tới Giải Linh bên trái, đối mặt Bàn Chân, nhàn nhạt mà hỏi: "Người muốn ra tay sao?"

"Dịch đại sư, trận này, liền để cho ta làm thay a." Bàn Chân thành khẩn nói.

Hắn thành danh thiên hạ gần hai mươi năm, được vinh dự đệ nhất cao thủ. Mặc dù Thủy Tinh Không cái kia các loại tu vị, càng có Thiên Ngân tương trợ, cũng không dám nói có thể đánh bại Bàn Chân. Tại một đối một dưới tình huống, có thể chiến thắng Bàn Chân người, ít nhất bây giờ là không có! Bàn Chân đích thật là phụng hoàng mệnh tây đến. Sở dĩ ra nghiêm lệnh, quyết không cho phép Dịch lão đầu xuất hiện bất kỳ ngoài ý muốn! Bàn Chân không có lựa chọn giáp công, mà là xung phong nhận việc muốn thay Dịch lão đầu đánh trước một hồi, đã xem như rất có đạo đức.

Dịch lão đầu cười hắc hắc nói: "Các người đều đã cho ta già rồi, tinh lực suy yếu, nếu không có thể chính mình đối địch rồi hả?"

"Người biết ta không phải ý tứ này." Bàn Chân bình tĩnh nói.

Dịch lão đầu cười nói: "Vậy đi, ta đánh ta, người không cần lo cho ta. Nếu như người ra tay, ta liền đánh người. Người cũng biết, ta cho tới bây giờ là bất loạn hay nói giỡn."

Liễu Khinh Dương bất đắc dĩ nhìn Bàn Chân liếc, mặc dù là Bàn Chân, cũng không thể nhẹ nhõm đối mặt hai vị đại tông sư công kích. Trên thực tế, đã đến đại tông sư cái này mặt, mọi người mặc dù phân biệt cách, cũng không có khả năng quá không hợp thói thường. Trước mắt ba người, vô luận cái đó hai cái giáp công cái khác, đều có tám phần phần thắng. Hơn nữa, nơi này là tử địa, cao không thể chạm tuyết phong, căn bản không có khả năng có người vượt qua. Đã không có đường lui, cái kia liền chỉ có thể quyết nhất tử chiến!

Bàng Chân suy tư một lát, đáp: "Tốt, Dịch đại sư người xuất thủ trước, nếu là thắng, tự nhiên không lời nào để nói. Nếu như nếu có cái gì sơ xuất, ta làm cho nàng nghỉ ngơi một canh giờ lại ra tay."

Ở đây kể cả Tần Phi ở bên trong, mỗi người đều là người tinh. Bàng Chân mà nói nói hàm hồ, vừa ý tứ nhưng lại rành mạch, hắn tự chấp tay sau lưng ở một bên lược trận, nếu Dịch lão đầu trở thành hiện tượng thất bại, Bàng Chân không nói hai lời muốn xuất thủ cứu. Sau đó, lại bày cái công bình tư thái, cùng Giải Linh đại chiến một hồi. Có thể là, người nào có thể đang cùng Dịch lão đầu ác chiến về sau, một canh giờ có thể khôi phục lại? Cho là trên đường côn đồ đánh nhau sao?

Giải Linh cười lạnh không nói, dưới chân điểm nhẹ, phiêu nhiên nhảy lên nham thạch, nàng đưa lưng về phía Bàng Chân Dịch lão đầu bọn người, nói khẽ với Tần Phi nói ra: "Người đi đi, nhanh xuống núi."

"Tuy nhiên ta vô lực ngăn cản một trận chiến này, nhưng là ta nói rồi, tại ta chết trước, sẽ không để cho người chết. Đây cũng là ta đối với Thủy đại sư hứa hẹn!" Tần Phi kiên trì nói: "Sát Sư Thỉnh Tổng đốc ta có thể không làm, tùy tiện nhúng tay đại tông sư chiến đấu, khả năng phần thân toái cốt, ta cũng không sợ. Thủy đại sư ở trên đời này lo lắng không nhiều lắm, ta đã nói ra miệng, tự cũng không hối cải."

"Người xưa nay thoát nhìn rất giống Tôn Hạc, đã đến lúc này thời điểm, thật đúng là không quá giống. Người Sư phó nguyên tắc, vẫn luôn là an toàn đệ nhất. Nếu hử ah. . . Bàng Chân cùng Dịch lão đầu còn chưa tới, hử tự lòng bàn chân bơi mỡ, chạy không biết so với ai khác đều nhanh đây này." Giải Linh không biết vì cái gì, lời nói đột nhiên nhiều hơn, mang theo tiếc hận thần sắc, nhìn xem Tần Phi: "Đã không đi, ta đây cũng không miễn cưỡng người, chết sống có số, nếu là chết rồi, trên đường hoàng tuyền, ta và người làm bạn, đi bắt đầu cũng không tịch mịch, nhìn thấy Tình Không, người cũng sẽ giúp ta đối phó cái kia cái điều ngoa lão bà a?"

"Cái kia có thể là chính quy sư mẫu. . ." Tần Phi trong nội tâm thầm nghĩ, dù sao cũng là phía trước Ngụy công chúa, thật sự rất điều ngoa

sao? Chỉ sợ là hai nữ tranh giành phu, thấy thế nào đối phương đều không vừa mắt a?

Giải Linh gặp Tần Phi không nói, đoán cũng đoán được hắn đang suy nghĩ gì, ăn ăn cười nói: "Xú tiểu tử rất có ý tứ, những ngày này chỗ xuống, ta ngược lại là thực cảm thấy người rất không tệ. Giả như về sau người còn sống lời mà nói..., giúp ta chiếu khán hạ Giải gia mấy cái nha đầu, nếu thấy có thuận mắt, liền lấy cái về nhà, Giải gia nữ nhi tuyệt sẽ không bôi nhọ người. . ."

Điên điên khùng khùng, có thể đem Tần Phi khiến cho không phản bác được Giải Lôi Lôi?

Vẫn là liên hoàn kế muốn gài bẫy Thái tử Giải Ngữ, Giải Ý, vậy đối với kẻ dờ hơi song bào thai?

Tần Phi lập tức rung mình một cái, nghĩ cũng không dám còn muốn xuống dưới, vẫn là Quân Linh Tư tốt. . .

"Có lẽ. . ." Giải Linh muốn nói lại thôi, ngẩng đầu nhìn vẻ lo lắng sắc trời, cười khổ nói: "Mỗi người đều có vận mệnh của mình, nếu như người mệnh trung chú định, hôm nay phải chết ở chỗ này, ta cần gì phải cường làm người?"

Giải Linh nhanh nhẹn nhảy xuống nham thạch, áo trắng nhẹ giương, thẳng như tiên nữ hàng lâm, trong tay kiếm mẽ nhưng lại đông một kiếm, tây một kiếm, hai đạo lăng lệ ác liệt kiếm khí, đánh thẳng Bàn Chân cùng Dịch lão đầu.

Kình khí bức người hai kiếm xẹt qua, Giải Linh kiếm ý bay vút, vậy mà đồng thời đem Bàn Chân ôn hoà lão đầu (ba lô) bao khóa ở bên trong.

"Đừng chậm trễ lão nương thời gian, cùng đi chết đi."

Kiểm mẽ một túi một chuyển, thuận tay đem Liễu Khinh Dương cũng vòng tiến đến.

Bàn Chân cười khổ một tiếng, hai tay hợp lại, vỗ nhẹ phía dưới, đem kiếm khí đập tán, hắn chỉ ít có bảy tám loại phương thức có thể trở về kích, giờ này khắc này lại lựa chọn thủ thế.

Dịch lão đầu cùng Bàn Chân làm ra đồng dạng lựa chọn, chỉ thủ chớ không tấn công, tại Thủy Tinh Không sau khi chết, hai người cũng đã không thể thừa nhận giáp công một vị đại tông sư đối với chính mình nội tâm áy náy.

Liễu Khinh Dương sẽ không dễ dàng như thế, rõ ràng phải kém sắc không ít hần, nhìn như cử trọng nhược khinh đánh tan tập (kích) thân kiếm khí, kỳ thật có khổ tự mình biết, Giải Linh thoát nhìn vẫn nhược, cái kia một đạo kiếm khí nhưng lại lăng lệ ác liệt cực kỳ, cơ hồ tại trong nháy mắt đã đột phá hần hộ thể chân khí, nghịch nhập kinh mạch. Liễu Khinh Dương đau khổ ngăn cản, liên tiếp sáu bảy lần cố động chân nguyên, lúc này mới tại kiếm khí phá vỡ mà vào Khí Hải trước khi, đem hần tỏ khắp. Chỉ là tu vi của hần, vẫn luôn là phiêu dật tiêu sái đường đi, thoát nhìn cũng không có chặt vật như vậy bỏ đi.

Một kích này, cũng làm cho ba vị đại tông sư đối với hần lau mắt mà nhìn, có thể như thường đánh tan Giải Linh kiếm khí, đã không phụ 'Đệ nhất nhân dưới đại tông sư' danh xưng.

"Chỉ thủ chớ không tấn công? Các người là tại tìm chết!" Giải Linh nghiêm nghị trách mắng. Kiếm mẽ quay lại, bóng kiếm trùng trùng điệp điệp, tựa như quỹ ảnh chớp động, điện quang giống như đánh úp lại, ven đường hàn băng bạo liệt, tuyết đọng bay tán loạn, rối loạn mắt người!

Giải Linh sát cơ tất hiện, kiếm khí tung hoành, khí thế kinh người, thân kiếm đã mang tiếng sấm nổ mạnh. Nàng mỗi một kiếm dường như nặng như núi cao, nhưng lại nhanh đến như là tia chớp. Cái này làm cho người phún huyết tương phản, chỉ là xem, cũng đã lại để cho Tần Phi thấy đầu chóng váng não trường.

Ba đại ca thủ chân vạc mà đứng, Giải Linh như chim bồ câu trắng giống như tại ba người người này ở giữa bay tán loạn, sáng như tuyết kiếm mẽ mang đến từng đạo tử vong khí tức. Nếu như nói, Đoạn Ca Trung Phong tồn tại đại tông sư kiếm ý, chỉ là hình mà nói. Giờ phút này Giải Linh mỗi một kiếm, đều mang theo hồn, kiếm hồn!

Phong lôi động, bóng kiếm trọng. Băng nổi vỡ tan, bay nhanh bắn ra bốn phía! Mỗi đạo kiếm ý những nơi đi qua, ngàn năm hàn băng dễ như trở bàn tay nổ bung, mỗi một mảnh vụn băng đều đủ để bắt đi người tánh mạng!

Tần Phi mở to hai mắt, nhìn xem cái này khó được một trận chiến.

Đột nhiên, hắc tựa hồ nghe gặp thanh âm gì, kinh ngạc quay đầu lại nhìn lại, liếc nhìn lại, thần sắc kịch biến!

Như như sóng biển tuyết lưu theo đỉnh núi cấp tốc lao xuống, khổng lồ khí lưu xoáy lên vô số tuyết động, bông tuyết như sóng hoa giống như bay múa, mấy trượng cao tuyết lưu giương nanh múa vuốt, như sóng to gió lớn chụp được dốc núi!

Khối lớn khối lớn tuyết động chảy xuống, thôi động tuyết lưu, xoáy lên trên sườn núi bình tĩnh tuyết động, hình thành càng lớn tuyết lưu, tứ không kiêng sợ căn nuốt tuyết phong bên trên hết thảy!

Trong nháy mắt, Tần Phi đột nhiên đã minh bạch Giải Linh mà nói: "Ta có thể mang theo bọn hắc cùng đi chết!"

Trong nháy mắt, Tần Phi đã biết vì cái gì Giải Linh muốn đem quyết chiến chi địa tuyển tại tuyết phong giữa sườn núi!

Trong nháy mắt, Tần Phi hiểu được, Giải Linh vì cái gì vừa ra tay là được thanh thế to lớn kiếm ý!

Nàng bản không có ý định sống, nàng chính là muốn dùng cái này tòa tuyết sơn, mang theo Bàn Chân, Dịch lão đầu, Liễu Khinh Dương cùng đi chết!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 275: Tiềm năng của con người

Q.4 - Chương 275: Tiềm năng của con người

Tuyết sơn đã rất nhiều năm không có phát sinh qua tuyết lở, mà ngay cả ở tại chân núi Quyển Tu Bộ nhiều tuổi nhất lão giả cũng khó có thể

nhớ lần trước phát sinh tuyết lở thời điểm, hẳn là không phải tài học rất biết nói chuyện. Sinh hoạt ở bên trong lục địa người, căn bản cũng không biết dưới đời này cũng có lớn như vậy uy lực thiên tai.

Nhưng là Tần Phi biết rõ, đã từng có một chi quân đội tiến vào tuyết sơn, chín vạn bộ binh, hai vạn kỵ binh, bốn mươi đầu chiến tượng. Đi ra tuyết sơn thời điểm, chỉ còn lại có hai vạn bộ binh, 1500 kỵ binh cùng trải qua sóng gió còn lại một đầu chiến tượng. Những thứ khác, toàn bộ bị tuyết lở nuốt hết!

Nếu như là liên tiếp phát sinh tiểu tuyết lở, có lẽ không cách nào đối với mấy cái này tu vi đã đạt tới nhân gian cực hạn cao thủ tạo thành bao nhiêu tổn thương. Có thể đã hơn mấy chục năm không có phát sinh qua tuyết lở ngọn núi, chỗ cao tuyết đọng căn bản là không biết có nhiều dày. Lần này bị Giải Linh kiểm ý chấn động, toàn diện sụp xuống xuống, mãnh liệt tuyết lở đủ để đem trên núi người triệt để bao phủ. Coi như là tại chân núi ác chiến hai quân, ít nhất cũng có hơn phân nửa phải chết tại trong tuyết, nhất là lưng (vác) núi một trận chiến Tuyết Nguyên các bộ, hoàn toàn tìm không thấy còn sống lý do.

Giải Linh lộ ra một hồi lãnh khốc vui vẻ, dùng tu vi của nàng, đương nhiên không có khả năng lấy một địch ba, toàn bộ giết chết. Coi như là một đối một, nàng cũng chỉ có giết chết Liễu Khinh Dương nắm chắc mà thôi. Nhưng là, thiếu nữ lúc, đã từng cùng Thủy Tình Không trèo lên tuyết phong, nghe khi đó một vị trăm tuổi lão nhân nói lên tuyết lở uy lực, nàng liền một mực ghi tạc trong nội tâm. Loại này có thể nhân lực dẫn phát thiên tai, là được nàng báo thù rửa hận lợi khí.

Nhìn xem đón đầu tuyết lở đổ xuống, mặc dù là Dịch lão đầu cùng Bàn Chân cũng không khỏi biến sắc, tại thiên địa cái đó uy trước mặt, nhân lực lộ ra là như vậy gầy yếu vô lực. So sóng biển còn cao tuyết lở, giương nanh múa vuốt từ trên trời giáng xuống, những nơi đi qua, tan thành mây khói.

Làm cho người hít thở không thông tử vong ngay tại trước mắt, Giải Linh ngược lại ngừng tay. Đợi cho tuyết lở đã đến, tất cả mọi người sẽ chết, giờ này khắc này cũng muốn tranh đấu mấy thứ gì đó đâu này?

Giữa sườn núi lên, ai cũng không có khả năng trong nháy mắt trở về được đến lục địa, người tốc độ, mặc dù là đại tông sư tốc độ, lại có thể nào so tuyết lở nhanh hơn? Khối lớn khối lớn tuyết động sụp xuống chảy xuống, khổng lồ tuyết lở phảng phất Hồng Hoang trách thú, cắn nuốt hết thảy!

Dịch lão đầu cười khở một tiếng, lăm bầm nói: "Nguyên lai, hết thảy dừng ở đây!"

"Cho dù chết, chỉ sợ các người cũng không có thể diện nhìn thấy Thủy Tinh Không!" Giải Linh lạnh lùng giễu cợt nói.

Ầm ầm tuyết lở đã tới gần, Giải Linh mỉm cười quay đầu lại nhìn lại, lại đột nhiên thay đổi sắc mặt. Trắng noãn tuyết phong lên, một cái chấm đen nhỏ đang tại rất nhanh đón tuyết lở di động. Hẳn rất nhanh, tuyết lở nhanh hơn, sau một lát, điểm đen đã đi tới tuyết lở trước khi.

Tần Phi hướng về phía đón đầu đánh tới tuyết lở, Đoạn Ca xoay ngược lại mà ra, một đạo kiếm ý dùng không thể ngăn cản xu thế ngênh hướng tuyết lở. Có thể là, cái kia chất chứa tại Đoạn Ca bên trong kiếm ý, đủ để cho người phẫn thân toái cốt, đủ để ột mảnh phồn hoa hóa thành phế tích, lại vô lực ngăn cản tuyết lở tiến lên bước chân. Kiếm ý trong nháy mắt bị tuyết lở thôn phệ, dồn dập khí lãng thiếu chút nữa đem Tần Phi lao xuống núi đi. . .

Tần Phi thật sâu hít và một hơi, hai chân một mực đứng tại tuyết nham phía trên, đem hết toàn lực, một kiếm lại một kiếm lăng không chém tới. Trăm ngàn năm qua, không biết bao nhiêu đại tông sư kiếm ý chất chứa tại đây chuỗi nho nhỏ Đoạn Ca bên trong. Hôm nay, đều bị Tần Phi dùng tánh mạng lực lượng thúc dục đi ra. Bàng bạc khôn cùng kiếm ý, phảng phất vô cùng vô tận dòng nước xiết, một lần lại một lần ngênh tiếp tuyết lở!

Những cái...kia kiếm ý hoặc rầm rộ, hoặc không ngớt không dứt, hoặc nhẹ xảo Linh Động, hoặc quỷ dị hay thay đổi. . . Tầm thường một đạo kiếm ý đều đủ có thể khiến người nghiên cứu nhiều năm, lĩnh hội trong đó tinh hoa chỗ. Nhưng hôm nay, tựa như không cần tiền tựa như, bị

Tần Phi tùy ý huy sai, vì cái gì, là được ngăn trở cái này hủy thiên diệt địa tuyết lở.

Giữa sườn núi lên, bốn vị cao thủ đứng đầu, đều có đăm chiêu nhìn xem Tần Phi.

Ngay cả là Bàn Chân, cũng không có khả năng vô cùng vô tận ngăn cản tuyết lở. Hắn tối đa ngăn trở tuyết lở một lát, sẽ bị triệt để thôn phệ. Chỉ có Đoạn Ca, ẩn chứa ngàn năm qua lịch đại đại tông sư kiếm ý, mới có thể nhìn như vĩnh viễn không chừng mực ngăn cản.

Dịch lão đầu híp mắt liếc trông mắt, niên kỷ của hắn tuy lớn, nhãn lực lại may mắn một chút không giảm, Tần Phi trong tay chuôi này quỹ di đoán kiếm, một đạo lại một đạo huy sai lấy đại tông sư kiếm ý đoán kiếm, đúng là sở để hai mươi năm đến một mực đang tìm kiếm Ngụy cung di bảo —— Đoạn Ca! Mấy chục năm qua, hắn một mực thân là tình báo đầu lĩnh, Đoạn Ca bí mật cùng đại biểu hàm nghĩa, người khác có lẽ không biết, Dịch lão đầu lại làm sao có thể không biết?

Liễu Khinh Dương âm thầm lú lờ, Tần Phi tuổi còn trẻ liền đã đặt chân tông sư cảnh, nếu như hắn có thể sống qua trận này tuyết lở, tiền đồ cũng có thể số lượng có hạn sao?

Giải Linh nhưng lại trùng trùng điệp điệp nhún chân, mắng chửi nói: "Xú tiểu tử, làm hỏng đại sự của ta."

Nàng thân hình giương động, liền muốn bay thân trên xuống, bắt giữ Tần Phi. Còn lại ba vị cao thủ một chỗ dành trên xuống, lúc này, chỉ có Tần Phi cùng trong tay hắn Đoạn Ca mới có thể cứu mọi người tánh mạng, nếu như bị Giải Linh bắt giữ Tần Phi, mọi người tự cùng một chỗ đem làm băng điêu được rồi. Cũng may ba người tuy nhiên đồng loạt ra tay, lại không có sát ý, chỉ là vây khốn Giải Linh, làm cho nàng không thể ngăn trở Tần Phi bỏ đi.

Ác chiến đại quân nhao nhao tránh lui, Tần Phi tuy nhiên ra sức mà làm, có thể hắn chỉ có thể ngăn trở một mảnh tuyết lở mà thôi. Toàn bộ tuyết sơn đều đang chấn động, gào thét mà ở dưới tuyết lở sớm đã lao xuống dốc núi. Né tránh không kịp chiến sĩ, vô luận là Tuyết Nguyên người vẫn là nước Sở mọi người bị cuốn vào trong tuyết, biến mất

không thấy gì nữa. Hoảng sợ chiến mã không nghe chủ nhân mệnh lệnh, điên cuồng hướng phương xa chạy thục mạng. Đã chiếm hết ưu thế tây bắc quân cùng đau khổ ngăn cản Tuyết Nguyên các bộ, trong khoảnh khắc lại có hơn vạn đội ngũ bị nuốt vào trong tuyết!

Phòng Vô Lượng hoảng sợ biến sắc, phản ứng của hắn cực nhanh, lúc này hạ lệnh: "Thu binh!"

Kỳ thật, đã không cần hắn ra lệnh, từng xông lên tiền tuyến tây bắc quân đều tại trở về chạy, không có người chứng kiến như sóng biển tuyết lở còn dám dừng bước. Giờ phút này, vô luận là tử chiến không lùi Tuyết Nguyên người, vẫn là giết được cao hứng tây bắc quân, đều chỉ hận cha mẹ thiếu sinh ra hai cái đùi. Chiến hữu của bọn hắn, thậm chí liền hô một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, đã bị cuốn vào tuyết lở bên trong, ngẫu nhiên có thể ở quay cuồng tuyết lãng (cơn sóng tuyết) trôi được được đến bọn hắn khô giáp binh khí, lại không có bất kỳ người có thể đem bọn hắn cứu ra.

May mắn chạy ra tìm đường sống chiến sĩ, kinh hồn chưa định nhìn xem trên núi cái kia bay múa thân ảnh, khi bọn hắn xem ra, đây chẳng qua là một cái mơ hồ có thể thấy được điểm đen mà thôi. Nhưng lại tại cái điểm đen kia phía trên, bàng bạc tuyết lở đã bị hắn một người ngạnh sanh sanh ngăn trở. Trầm trọng tuyết lở chồng chất như núi, càng có vô cùng vô tận tuyết lở tiếp tục tuôn ra đến.

Nếu như không phải Tần Phi ngăn trở chính diện tuyết lở, dưới núi Tuyết Nguyên người sớm đã bị cuốn vào tuyết lãng (cơn sóng tuyết) bên trong, biến thành vô số cỗ băng thi.

Toàn lực làm Tần Phi có khổ tự mình biết, muốn đem Đoạn Ca bên trong đại tông sư kiếm ý toàn bộ phát huy ra đến, căn bản không phải hắn có thể thừa nhận lực lượng. Hắn nhìn như dồi dào chân nguyên, nhìn như cường đại tu vi, tại kiếm ý vô biên vô hạn rút ra ở bên trong, dần dần dầu hết đèn tắt. Trong kinh mạch chân khí sớm đã khô kiệt, Khí Hải dĩ nhiên khô cạn!

Hắn vẫn còn ra sức ngăn cản, chỉ có hắn có thể đem dưới núi tất cả mọi người, kể cả chính mình, toàn bộ cứu.

Tần Phi trong đầu ần ần có một thanh âm đang gọi, tuyết lở sẽ không tiếp tục quá lâu. Hắn là tại dùng tánh mạng cùng tuyết lở liều thời gian, nếu như hắn có thể kiên trì được đến tuyết lở chấm dứt, tất cả mọi người có thể còn sống sót. Nếu như không thể. . .

Tần Phi khàn giọng hò hét, một ngụm máu tươi phun tại Đoạn Ca lên, lại một đạo kiếm ý chém ra, như núi giống như chồng chất tuyết, vốn là bị hắn ngăn trở ở trên không mấy trượng chỗ. Hôm nay, khoảng cách đỉnh đầu của hắn bất quá ba thước xa! Trầm trọng áp lực, lại để cho Tần Phi kinh mạch muốn ngừng. Mỗi một kiếm, đều là tánh mạng của hắn chi lực!

Liễu Khinh Dương trong lúc cấp bách hướng lên nhìn lại, bỗng nhiên hoảng sợ nói: "Chuyện gì xảy ra?"

Bàng Chân một chương bức lui Giải Linh, vội vàng quay đầu lại. Hắn rành mạch chứng kiến, Tần Phi thân thể bao phủ tại một tầng quang mang màu vàng bên trong, Đoạn Ca cái kia vô biên vô hạn kiếm ý, theo kim quang bên trong bắn ra bốn phía bay ra, ngạnh sanh sanh đem đã tiếp cận đỉnh đầu tuyết lở, lại lần nữa đẩy cao hơn một xích.

Giải Linh phiêu nhiên lui ra phía sau vài bước, lẳng lặng nhìn Tần Phi cái kia bay vút thân ảnh. Sau nửa ngày, mới đẳng chát nói: "Các người thắng!"

Đúng vậy, tuyết lở rốt cục đình chỉ, không có cái mới tuyết động lao xuống, hết thảy mọi người, cũng có thể sống sót, ngoại trừ Tần Phi! Một mình hắn, đón lấy sở hữu tất cả tuyết động! Hắn không thể ngừng, chỉ cần dừng lại, đã xếp thành núi tuyết sẽ đưa hắn sống sờ sờ đập chết. Mà đã mất đi tuyết lở uy hiếp ba vị cao thủ, có thể nhẹ nhõm đem Giải Linh giết chết ở chỗ này!

Tần Phi chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, chỉ dựa vào dụng tâm chí vẫn còn vung vẩy lấy Đoạn Ca. Có thể là đã lâm vào Hỗn Độn Tần Phi cũng không biết, Đoạn Ca ở bên trong, sớm đã rỗng tuếch, liền một đạo kiếm ý cũng không có.

Trầm trọng tuyết động y nguyên bị hắn ngăn trở lên đỉnh đầu lên, trên người hắn kim quang càng ngày càng chói mắt, lập tức chậm rãi biến

hồng, hồng giống như một đoàn lửa cháy mạnh.

Tần Phi sớm đã mất đi ý thức, hần căn bản không biết trên người đã phát sanh đây hết thảy. Trong ngưỡng ngừng, hần cảm thấy rất nhiệt [nóng]! Nhiệt [nóng]? Đích thật là rất khó lại để cho người lý giải! Có thể rơi vào mấy người khác trong mắt, là được nghe rộn cả người biến cố!

Dịch lão đầu phức tạp nhìn xem cái kia đoàn lửa cháy mạnh, thật là một đoàn lửa cháy mạnh. Bất trụ mở rộng ánh sáng màu đỏ, đến mức, băng tuyết tan rã, hóa thành tuyết nước. Nước chảy mang theo tuyết động cùng khối băng, theo trũng chỗ lặng yên chảy xuống!

"Dịch đại sư, Bàng đại sư, Tần Phi đây là làm sao vậy?"

Bàng Chân cùng Dịch lão đầu hoảng sợ đối mặt, tuy nhiên cũng ngay ngắn hướng đã trầm mặc xuống dưới.

Sau một lát, Bàng Chân khàn khàn lấy cuống họng: "Nguyên lai, Thiên đạo thật sự tồn tại."

Dịch lão đầu thở dài nói: "Trong nháy mắt đó, chỉ sợ liền Tần Phi chính mình cũng không biết, hần toàn bộ tiềm lực đều bắn ra, tại sống còn thời khắc, đạt đến Thiên đạo. Thiên chi đạo, tương sinh tương khắc, dùng thiên địa lực lượng vì chính mình sử dụng. Những...này, trước kia cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi. Hôm nay, chúng ta mới tính toán tận mắt thấy, dù là như vậy chết đi, cũng không uổng công cuộc đời này."

"Hần. . . Tiến giai Thiên đạo cao thủ?" Liễu Khinh Dương quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

Dịch lão đầu chậm rãi lắc đầu: "Không, Tần Phi vẫn là cái kia Tần Phi, chỉ là tại thời khắc này, hần một cước đã giẫm vào Thiên đạo bên cạnh. Nguyên lai. . ." Hần đem thanh âm ép tới cực thấp, cơ hồ là trong lòng nói ra: "Nguyên lai, chỉ có Thiên đạo huyết mạch, mới có thể đạt tới Thiên đạo."

Bàng Chân giải thích nói: "Khinh Dương, một cái tay trời gà không chặt nữ tử, tại trâu điên sắp đánh lên nàng con út thời điểm, rõ ràng có thể ngạnh sanh sanh đem ngư giữ chặt. Như vậy câu chuyện, người có

lễ nghe nói qua không ít. Sau đó, nữ nhân kia vẫn là như cũ, đừng nói kéo ngư, xác định kéo con dê cũng chưa chắc có thể. Có thể, nàng lại đã chứng minh, người tiềm lực là vô cùng. Chỉ cần có thể đem tiềm lực của nàng kích phát ra đến, tùy thời giữ chặt một đầu ngư cũng không phải Thần Thoại."

"Tần Phi tình huống cùng nàng không sai biệt lắm, chỉ có điều, hãn thể hiện ra đủ để đạt tới Thiên đạo tiềm lực." Bàng Chân có chút hâm mộ nói: "Nếu như hãn có cơ hội thích hợp cùng khổ tu, ngàn năm qua thứ hai Thiên đạo cao thủ, muốn tin tức mạnh mẽ tại hãn trên người."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 276: Điều là kẻ có tâm tư phản bội

Q.4 - Chương 276: Điều là kẻ có tâm tư phản bội

Chậm rãi chảy xuống tuyết khối mang theo Tần Phi thân thể theo tuyết nam bên trên rơi xuống. Liễu Khinh Dương xông về phía trước vài bước, đem Tần Phi ôm lấy, cúi đầu nhìn lại, tuy nhiên hãn sắc mặt tái nhợt, khóe miệng lỗ mũi chảy ra không ít máu tươi. Có thể lấy tay nắm chặt, nhưng cảm giác hãn trong kinh mạch chân khí cổ dâng, sinh cơ dạt dào, thậm chí so trước kia còn mạnh hơn kính nhiều. Liễu Khinh Dương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ôm Tần Phi theo chỗ cao nhảy xuống.

Dịch lão đầu thấp giọng thở dài, nhìn vẻ mặt tức giận Giải Linh, ung dung nói: "Giải cô nương, hôm nay, người chỉ sợ ai cũng giết không được."

"Cái kia tốt, ta chúc người sống lâu trăm tuổi, hảo hảo còn sống, chờ ta tới lấy tánh mạng của người!" Giải Linh cười dài một tiếng, áo trắng bông bành, Đạp Tuyết mà đi, trong nháy mắt, biến mất tại tuyết phong giữa đó.

Dịch lão đầu cùng Bàng Chân cười khỏ nhìn nhau, cùng Giải Linh thù oán là như thế nào đều hóa không mở đích. Nàng ở trong tối, Bàng Chân cùng Dịch lão đầu ở ngoài sáng, sau này quả nhiên là một ngày chưa chết, một ngày muốn đề phòng lấy Giải Linh ám sát. Cuộc sống như vậy, nhớ tới đều đau đầu. Hơn nữa, nữ nhân cho tới bây giờ là không giảng đạo lý, hôm nay nàng có thể bắt cóc Tần Phi, ngày mai đương nhiên có thể cầm Dịch Tiểu Uyển khai đao. Bàng Chân thân cư hoàng cung, ngược lại là không có gì trở ngại, có thể nữ nhân kia nếu nhàn rỗi không có việc gì tự đi hoàng cung đuổi theo điểm, thuận tay làm thịt hai cái hoàng tử hoàng nữ cái gì, cũng thật sự lại để cho người chịu không được.

Nhưng này cũng không có biện pháp, như là đã kết thù, cũng chỉ có thể thừa nhận hậu quả như vậy.

Liễu Khinh Dương đem Tần Phi ôm xuống, trực tiếp hướng dưới núi đi đến. Hai vị đại tông sư lại vẫn còn giữa sườn núi, không chịu rời đi. Bàng Chân tùy ý lờ mờ trong hôn mê Tần Phi liếc, thản nhiên nói: "Người này, người ý định xử trí như thế nào?"

"Đoạn Ca có thể là Tôn Hạc cho hắn, nhưng Đoạn Ca đại biểu là có ý gì, người bình thường không biết, ta và người cũng có thể không biết rõ? Hắn vừa mới trong nháy mắt biểu hiện ra Thiên đạo cao thủ tiềm lực, càng thêm bằng chứng hắn vô cùng có khả năng là Ngụy quốc trải qua sóng gió còn lại Hoàng tộc huyết mạch. Cổ xưa tương truyền, chỉ có thần võ đế tử tôn mới có thể tái nhập Thiên đạo. Ngàn năm qua, vô số kinh thái tuyệt diệu thế hệ, cùng cực cả đời, cũng không thể đặt chân Thiên đạo cánh cửa. Kể cả người, kể cả ta, đời này còn có cơ hội nhòm ngó Thiên đạo sao?"

"Ta là nhất đẳng hầu, đại nội thị vệ tổng quản. Người là Sát Sự Thính Tổng đốc, siêu nhiên tại cửu phẩm bên ngoài. Tần Phi. . . Rốt cuộc là lưu vẫn là không lưu?"

"Đoạn Ca kiếm ý đã không, chỉ là một thanh so tầm thường bảo kiếm muốn sắc bén chút ít khoái kiếm bỏ đi. Về phần Tần Phi thân phận. . . Người thật đúng coi trọng như vậy?" Dịch lão đầu đi dạo, tản bộ, đi

đến bên cạnh một khối hơi chút hình thành trên tảng đá ngồi xuống, ngẩng đầu, cười ha hả nhìn xem Bàn Chân: "Thủy Tình Không chết rồi, người không phải cũng đồng dạng khổ sở? Tuy nhiên là địch nhân, có thể không luận là nhân phẩm vẫn là tu vị, hễ đều đủ để thắng được bất luận kẻ nào tôn trọng."

"Thật sự là hễ rất có thể là Ngụy quốc cuối cùng một cái chính thống Hoàng tộc, nhưng cái này thì thế nào? Ngụy quốc đã mưa rơi gió thổi đi. Đường Ẩn có thể là chính thống Đường quốc Hoàng tộc, không phải cũng đồng dạng làm ngự sử đại phu làm hảo hảo. Thiên hạ này ở giữa thị thị phi phi, ở đâu có nhiều như vậy đúng sai, ở đâu có nhiều như vậy ân cừ? Nếu là Tần Phi thật sự muốn phản sở phục Ngụy, hễ dựa vào cái gì? Dựa những cái...kia chia rẽ Ngụy võ tốt? Vẫn là dựa hễ hiện tại không nên thân tu vị?"

"Giả như có một ngày, hễ thật sự tiến giai Thiên đạo. Khi đó ta và người phải hay là không còn sống cũng khó nói vô cùng. Sau khi ta chết, quản hễ khi gió hồng thủy ngập trời. Hễ muốn phục quốc cũng tốt, muốn báo thù cũng thế. Ta chỉ biết rõ, ta sống lấy thời điểm, để lại một quả Thiên đạo cao thủ hạt giống. Nay nhân thế ở giữa, cũng có thể tái xuất hiện một vị Thiên đạo!"

Bàn Chân ánh mắt lập lòe, lời nói này nếu như rơi vào sở đề trong tai, tuyệt đối là đại nghịch bất đạo. Nói đùa gì vậy? Phía trước Ngụy hoàng tử ngay tại trước mắt, kết quả thân là Sát Sự Thính Tổng đốc Dịch lão đầu, rõ ràng chẳng những không giết, cũng muốn cho hễ cơ hội, lại để cho hễ phát triển?

"Dưới gầm trời này sự tình, có thể dấu diếm được Sát Sự Thính cũng không nhiều. Nhưng là ta biết đến sự tình, chưa hễ mỗi một kiện đều nói cho bộ hạ. Đúng hay không?" Dịch lão đầu cặp kia lưỡi biếng con mắt, tựa hồ mềm nhũn không đến lực nhìn xem Bàn Chân, có thể trên mặt của hễ, lại mang theo không có hảo ý vui vẻ.

"Người muốn nói cái gì?" Bàn Chân hỏi.

Dịch lão đầu mỉm cười: "Ta biết rõ người vốn không họ bàn, người hễ là họ Long."

"Đi, không cần phải nói." Bàng Chân lập tức nhấc tay, đã cắt đứt Dịch lão đầu lời mà nói..., cười khố nói: "Trên đời này thật đúng là không có bức tường không lọt gió ah."

"Không không không, ta biết rõ chuyện này, chỉ là ngoài ý muốn." Dịch lão đầu cười vô cùng là giáo hoạt: "Về sau ta cần thận xác minh, mới bưng tỉnh đại ngộ. Dưới gầm trời này như thế nào sẽ tự nhảy ra một thiên tài thiếu niên, phải biết rằng, thiên tài cái đồ chơi này thực không phải rất nhiều. Chẳng những phải có tốt thiên phú, càng phải có tốt kỳ ngộ. Thí dụ như, một đứa bé có thể là thư pháp thiên tài, có thể là từ nhỏ trong nhà hắc cùng liền ăn cơm chén cũng mua không nổi, ở đâu có thể mua giấy và bút mực? Chớ nói chi là lại để cho hắc đi học bài. Hắc khả năng cầm nhánh cây, chính mình trên mặt đất hoa mấy chữ, có thể hoạch xuất tên của mình cũng không tệ rồi. Một thiên tài cứ như vậy bị mai một."

"Hồi tưởng người Bàng đại sư thanh danh lên cao tuế nguyệt, đủ loại cơ duyên xảo hợp, thật là khiến người xem thế là đủ rồi. Về sau, ta biết rõ người là Long gia người, liền cái gì đều rõ ràng."

"Người xem, Long gia người có thể làm nhất đẳng hầu, làm đại nội thị vệ tổng quản. Cái kia Tần Phi làm sao lại không thể tiếp của ta lớp, làm Sát Sự Thính Tổng đốc đâu này?"

Nếu như nói lời này không phải Dịch đại sư, mà là tùy tùy tiện tiện một người, Bàng Chân lúc này tuyệt đối có giết người diệt khẩu tâm. Long gia lịch sử phi thường đã lâu, từ lúc ngàn năm trước khi, thần võ đế còn không có có ngang trời xuất thế thời điểm, Long gia tự ẩn ẩn là Trung nguyên phản kháng lực lượng đứng đầu. Mấy trăm năm đến, vô số Long gia đệ tử vì đem Man tộc khu trục đi ra ngoài, ném đầu lâu rơi vãi nhiệt huyết. Đáng tiếc, bọn hắc khuyết thiếu đủ thực lực.

Về sau, thần võ đế xuất hiện, trực tiếp phá vỡ toàn bộ Trung nguyên cách cục. Một vị Thiên đạo cao thủ cùng mười hai vị đại tông sư lực lượng, còn hơn thiên quân vạn mã. Trước kia vụng trộm chống cự mọi người đoàn kết tại thần võ đế dưới cờ, cùng Man tộc đẫm máu chiến

đầu hăng hái, rốt cục lấy được tính quyết định thắng lợi, đã thành lập nên đại nhất thống Ngụy quốc.

Nhưng là, Long gia lại lặng yên biến mất. Bọn hãn cảm thấy rất ủy khuất, gia tộc của mình cố gắng mấy trăm năm, hy sinh nhiều người như vậy, cũng ra không ít kỳ tài ngút trời, có thể chưa từng có người nào có thể đạt tới thần võ để cao độ. Hôm nay, người ta đại nhất chỉ huy, người ta trở thành hoàng đế. Long gia dứt khoát mai danh ẩn tích, trốn vào núi rừng.

Đối với cái này cái hi sinh thật lớn gia tộc, thần võ để cũng một mực nhớ thương lấy, phái ra không ít nhân thủ tìm kiếm, hy vọng bọn hãn có thể vì trăm phế đời hưng Ngụy quốc ra một phần lực. Có thể mặc dù Long gia người bị tìm được, bọn hãn cũng tuyệt không ra làm quan. Thời gian lâu rồi, Ngụy quốc các hoàng đế cũng tự dần dần phai nhạt tâm tư.

Có thể bọn hãn không có chú ý tới, Long gia hậu nhân nhóm, vẫn muốn một lần nữa đoạt lại trên phiên đại lục này lãnh đạo quyền. Hành động của bọn hãn cực kỳ ẩn nấp, cũng đang đợi thời cơ thích hợp. Thẳng đến sáu bảy trăm năm sau, Long gia người rốt cục chờ đến cơ hội, bọn hãn thành công phân liệt Đường gia, sở gia cùng Ngô gia. Tại Long gia âm thầm phát lực xuống, to như vậy Ngụy quốc rốt cục chia năm xẻ bảy, lâm vào chinh chiến bên trong.

Long gia người đương nhiên sẽ không bỏ qua tốt như vậy cơ hội, bọn hãn ý đồ đục nước béo cò, thắng được chính mình quốc gia. Có thể bọn hãn như thế nào cũng không nghĩ tới chính là, đã toàn bộ đại lục đều lâm vào chinh chiến, bọn hãn quật khởi y nguyên xa xa không hẹn, thậm chí thoáng vừa lộ đầu, cũng sẽ bị mấy gia hợp lại đánh.

Cái này đã không thể gọi bi kịch, có lẽ đây là vận mệnh, ông trời nhất định Long gia sẽ không có nhất thống thiên hạ mệnh. Bọn hãn phong quang nhất thời điểm, cũng chẳng qua là chiếm cứ năm thành chi địa, sau đó đã bị như thủy triều chạy đến Ngụy quân cho tiêu diệt.

Từ phía trên hạ bốn phần được đến ba phần lại đến hiện tại hai phần, cho tới bây giờ cũng không phải Long gia sân khấu.

Cái này đã từng hiển hách một thời gia tộc, dần dần biến mất tại mọi người trong tầm mắt. Có thể làm cho người ngoài ý muốn chính là, hôm nay danh vọng cao không thể chạm Bàn Chân, rõ ràng xuất thân Long gia. Mà cái này lớn nhất bí mật, rõ ràng bị Dịch lão đầu đã biết. .

"Các người Long gia hiện tại cũng không thừa nổi bao nhiêu người đi à nha?" Dịch lão đầu nhẹ ung dung hỏi ngược lại.

Bàn Chân lắc đầu: "Không, Long gia kỳ thật một mực nhân khẩu thịnh vượng. Đã người đã biết lai lịch của ta, chắc hẳn có thể đoán ra rất nhiều thứ a?"

"Ân. . . Nếu ta là Long gia gia chủ, đau khổ ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, thủy chung nhìn không tới cơ hội. Ta đây sẽ làm như thế nào đâu này?" Dịch lão đầu thanh thúy vỗ tay phát ra tiếng: "Đã có, ta sẽ đem trẻ tuổi một đời tài năng nổi bật nhất hài tử đều cho ném ra bên ngoài, cho bọn hắn thân phận mới, vì hắn nhóm sáng tạo cơ hội, tại từng cái quốc gia trở nên nổi bật. Theo thời gian đã lâu, bọn hắn dần dần sẽ chiếm theo địa vị cao, có được riêng phần mình thế lực. Thậm chí, bốn mươi năm trước cái nào đó trạng nguyên lang, rất có thể là năm nay cái nào đó mới thanh tú tướng lĩnh bề ngoài đại gia. Chỉ có điều, bọn hắn tuy nhiên thân phận bất đồng, lai lịch bất đồng, kỳ thật nhưng đều là Long gia người."

"Long gia kế hoạch hẳn không phải là chấp hành một ngày hay hai ngày, đã có rất nhiều lâu lắm rồi. Nếu không, khi đó luận người cỡ nào thiên tài, cũng rất khó tiếp cận bộ hạ bên người."

Dịch lão đầu cười nói: "Theo lý thuyết, ta có lẽ đại lực loại bỏ, đem lẫn vào nước Sở Long gia đệ tử đều móc ra. Về sau, ta nghĩ nghĩ, không cần phải làm như vậy. Những...này Long gia đệ tử lẫn vào nước Sở, đời thứ nhất người có lẽ còn nhớ rõ sứ mạng của mình, có thể đời thứ hai đâu này? Đời thứ ba đâu này? Bọn hắn sẽ bỏ đả thủ bên trong vinh hoa phú quý, quan to lộc hậu, đi mạo hiểm ném đầu phong hiểm vì cái kia chưa bao giờ đã gặp mặt gia tộc đi thẳng được thiên hạ?"

"Mặc dù thắng được thiên hạ, bọn hăn lại có thể đạt được so hiện tại rất cao địa vị cùng tài phú sao?"

"Thí dụ như người hiện tại đã là nhất đẳng hầu. Nếu người giúp Long gia tạo phản, thành công hay không khó nói, xác định thành công, thật có thể cho người nát đất Phong Vương? Chẳng lẽ Long gia không sợ tạo nên một cái Yến vương đi ra?"

Dịch lão đầu cười lên ha hả: "Biện pháp này mặc dù không tệ, nhưng cuối cùng vẫn là sẽ dời lên thạch đầu nện chân của mình. Cho nên. . . Bàng đại sư, người thân là Long gia hậu nhân, cũng tha không được một cái thần võ để hậu nhân sao?"

Bàng Chân thần sắc có chút xấu hổ, tâm tư của hăn hoàn toàn chính xác bị Dịch lão đầu nói trúng. Đã trầm mặc một lát, Bàng Chân thấp giọng nói: "Cái kia, Liễu Khinh Dương ít nhất đã đã biết, Tần Phi thân phận chân thật a?"

"Hăn sẽ không nói." Dịch lão đầu lông mi nhếch lên, ngạo nghễ nói: "Bởi vì, Đường gia ngoại trừ Đường Ẩn cùng Đại Nhi bên ngoài, cũng không có gì người phát ra từ nội tâm tôn kính hăn. Hăn biết phải làm sao, mới được là thích hợp nhất!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 277: Ai cũng biết là ai

Q.4 - Chương 277: Ai cũng biết là ai

Quân Tây Bắc vội vã lui binh mã ngoài năm dặm làm nơi đóng quân tạm thời . Tinh kì tung bay, doanh trướng san sát. Mặc dù đột nhiên bị trận Tuyết lở huỷ diệt hơn vạn nhân mã nhưng nguyên khí quân Tây Bắc không gọi là bị tổn thương nghiêm trọng, thực lực bọn họ vẫn còn rất mạnh mẽ.

Từ trên đỉnh Tuyết Phong ba vị cao thủ đang bay xuống xách theo Tần Phi còn bất tỉnh tiến vào quân doanh của quân Tây Bắc.

Phòng Vô Lượng lập tức sai người sắp xếp doanh trưởng cho bốn người rồi tự mình đến thăm.

"Hắn chính là Tần Phi, kẻ một mình giết hết một phân đội đây sao?" Phòng Vô Lượng nhíu mày nhìn Tần Phi. còn rất trẻ , đây là lần đầu tiên hắn gặp mặt Tần Phi.

Tần Phi nằm yên trên giường êm, hắn thở đều và mạnh, sắc mặt từ tái nhợt trở lên hồng dần. Những vết máu cũng đã được lính cần vụ lau sạch. Đương nhiên hắn không thể biết Phòng Vô Lượng đang tò mò đánh giá hắn, giờ phút này hồn vía Tần Phi còn đang phiêu bạt trên mây.

Dịch lão đầu khoát tay nói: " Chẳng bao lâu nữa ta sẽ từ quan, Tần Phi sẽ kế nhiệm chức vụ Tổng đốc thay ta. Sau này muốn nói chuyện với hắn, người cũng đừng nên vô lễ như vậy. Mặc dù người là người trấn thủ một phương nhưng thực lực trong tay hắn, người không thể so được."

"Tổng đốc đại nhân tự mình tuyển người nối nghiệp, Vô Lượng làm sao dám bất kính không phân nặng nhẹ." Phòng Vô Lượng cười ha hả đáp lại.

Phòng Vô Lượng mặc dù không dựa vào quan hệ nào nhưng y cũng biết đặc tội với người này cũng chả phải chuyện tốt lành. Hơn nữa ở đây cũng toàn là nhân vật có uy tín và danh dự lớn. Bàng Chân thì không cần phải nói tới, chộc phải lão thì cho dù bên cạnh mình có hàng vạn binh mã bảo vệ cũng chả khác gì để cái mạng một mình trên đường lớn là bao. Liễu Khinh Dương đại biểu cho Đường gia, Phòng Vô Lượng có thể dọa được gã vô tích sự Đường Hiên nhưng trong lòng y hiểu rõ thế lực của Đường Ấn ở trong triều cực lớn chỉ cần y đồng ý là chức vụ nguyên soái của Phòng Vô Lượng cũng không cánh mà bay. Phòng Vô Lượng đối với mấy vị đại nhân này càng thêm phần kính trọng làm cho Bàng Chân cùng với Liễu Khinh Dương nhìn thấy cũng hết sức hài lòng.

"Trận chiến này quân Tây bắc còn muốn tiếp tục đánh nữa sao?" Bàng Chân lên tiếng.

Phòng Vô Lượng suy tư trong chốc lát liền nêu lên ý kiến của mình: "Đại sư, theo ý của mặt tướng thì có thể thu binh. Mục đích xuất binh của chúng ta là đánh tan liên minh phản loạn của người Tuyết Nguyên. Chúng ta vốn đã đại thắng nhưng do trận tuyết lở quá bất ngờ làm song phương tổn thất nặng nề. Hơn nữa tuyết tràn trên mặt đất như núi thế kia thì kỵ binh coi như mất tác dụng, bộ binh muốn tiến bước cũng gian nan. Muốn đánh tiếp chúng ta phải dọn hết đồng tuyết cản để mở lối. . . Nhưng kéo dài thời gian như thế thì đối với quân Tây Bắc chúng ta không phải là tính toán tốt."

"Tại hạ chỉ lo lần tiến quân này giống trống khua chiêng, kết quả thắng không thắng lớn mà phải thu binh. Sợ là đến lúc đó gian thần trong triều sàm tấu tố cáo. Người khác không cần nói đến nhưng đám quan Ngự sử kia thật khó đối phó vô cùng. Phòng mỗ muốn nhờ Liễu tổng quản trở về Đông Đô thay mặt tướng thỉnh tội với Đường đại nhân. Nếu như Đường đại nhân chịu nói đỡ để cho đám Ngự sử bớt điều sàm tấu Phòng mỗ vô cùng cảm kích."

"Tâm tư của bệ hạ mặt tướng không giám đoán. Nhưng bây giờ khắp nơi chiến loạn, chúng ta tiêu hao trận này không ít. . . Bệ hạ nổi long uy kính mong Bàng đại sư nói hộ vài lời."

Phòng Vô Lượng nói chuyện khéo léo mặc dù có phần khiêm tốn nhưng cũng không mất thể diện. Bàng Chân và Liễu Khinh Dương gật đầu coi như đã đồng ý giúp đỡ.

Phòng Vô Lượng nhất thời thả lỏng tâm tư trong lòng.

Trên giường, Tần Phi ho sặc sụa mấy tiếng, sắc mặt đỏ bừng từ từ tỉnh lại. Trong doanh trướng, tất cả mọi ánh mắt đều tập trung trên người hắn.

"Thiếu chút nữa tiểu gia ta mất mạng đúng là. . .Gặp quý Tuyết Phong!" Tần Phi tức giận lầm bầm nói.

Nghe được câu này Dịch lão đầu và Bàng Chân đồng thời cười ha hả. Dịch lão đầu nhìn Phòng Vô Lượng lắc đầu, làm cho Phòng Vô Lượng hiểu ý cáo lui.

Liễu Khinh Dương đỡ Tần Phi ngồi dậy hỏi nhỏ:" Tần Phi người không phải con của lão gia, vậy Thành Tín có phải là con ruột của lão gia không?"

Tần Phi vốn đang từ từ thanh tỉnh, đầu óc còn có chút mơ hồ. Đột nhiên nghe được câu hỏi này, cả người như bị một chậu nước lạnh dội trúng. Trong lòng hấn hốt hoảng bèn len lén nhìn ba người trong trướng.

Dịch lão đầu cúi đầu dùng tay gõ vào đầu gối, lão thản nhiên bảo:" Thanh Đoạn ca này giờ đây đã hết kiếm ý ở bên trong, nó đã không còn nhiều tác dụng nữa. Lão gia nhân ta thay người giấu nó ở trên Tuyết Phong, chính ở chỗ người rơi xuống. Bây giờ nếu người mang theo nó, chẳng những không thể sử dụng còn làm người ta chú ý đến đồng thời bại lộ thân phận của người, cho nên giấu đi là tốt nhất. . . Lão gia nhân ta nói lời giữ lời, ta đưa người về Đông Đô, sau này thay ta quản Sát Sự Thính"

"Có ý gì?" Tần Phi kinh ngạc liếc nhìn Dịch lão đầu, sau lại nhìn Bàn Chân.

Bàn Chân cười khỏ không nói gì

"Thân thể người thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần ta nhìn thấy là có thể dẫn dắt Sát Sự Thính phát triển tiếp hay không. Nếu có thể cho dù hấn là cừu nhân của ta, ta cũng có thể tha nhưng nếu không thể cho dù là con trai ruột của ta cũng phải cắt đi." Dịch lão đầu nói:"Ta cảm thấy người có thể làm được. Mọi người tại đây sẽ không ai tiết lộ thân phận của người, sẽ không ai biết chuyện gì hết."

"Rất nhiều chuyện không được quyền lựa chọn. Chẳng ai lựa chọn được cha mẹ, có người sinh ra đã nghèo khổ, kẻ thì sinh ra được ở trong gia đình giàu có. Vận mệnh mọi người đều khác nhau!" Bàn Chân thở dài, ánh mắt xuyên qua doanh trướng nhìn về nơi xa xăm, chậm rãi nói:"Nếu như có thể . . .Ta . . ."

Lão ngậm miệng lại, thủy chung không nói thêm điều gì. Những câu này lọt vào tai Tần Phi làm hấn hiểu rõ rất nhiều việc. Bàn Chân lưng

mang trọng trách mà lão không muốn. Hoá ra Bàng Chân cũng có nỗi khổ tâm giống mình.

"Ta sẽ không để ý thân thế của người và lão gia cũng sẽ không để ý." Liễu Kinh Dương cười nói: "Nhưng với trí thông minh của lão gia, nếu như biết người không phải là con, cộng thêm thanh Đoạn Ca thì dĩ nhiên lão gia có thể đoán được người là ai. May mà lão gia không nhìn thấy người sử dụng thanh Đoạn Ca cho lên nhất định sẽ nghĩ theo hướng khác. Đời này ta không được giấu diếm lão gia bất cứ điều gì nhưng lần này ta sẽ phá lệ."

"Còn một người nữa cũng sẽ đoán sai." Dịch lão đầu chợt cười to. Lão cười sảng sặc, dường như nghĩ đến người kia đoán sai nên khoái chí mà không nhận được cười đến trào cả nước mắt.

"Vậy Thành Tín có phải con ruột của lão gia?" Liễu Kinh Dương hỏi. Tần Phi thiếu chút nữa nói ra là không phải nhưng lời nói đến miệng thì nuốt trở vào. Thành Tín đích xác là cô nhi được dưỡng mẫu nhặt được ở Phố chợ. Từ nhỏ đến lớn hẳn luôn nghĩ dưỡng mẫu là mẹ ruột của mình dĩ nhiên hẳn cũng muốn biết cha ruột của mình là ai. Đây không chỉ là mơ ước của Thành Tín, đối với ba người con không chịu kém cạnh nhau của Đường Ấn thì dù là Tần Phi hay Thành Tín đều mạnh hơn chúng rất nhiều.

Có người cha nào không hi vọng con trai mình có tiền đồ chứ? Cho dù đứa con trai đó theo hắc đạo đi nữa .

Tần Phi im lặng gật đầu.

Liễu Kinh Dương quá đổi vui mừng luôn miệng nói: "Đúng là nó, thật sự đúng là nó. . .Chuyện này có thể nói với lão gia."

Vừa dứt lời, chén trà trên tay Bàng Chân bỗng bay ra ngoài. Trong tích tắc đó, Dịch lão đầu cũng duỗi ngón tay bắn ra một cái thìa nhỏ.

Động tác hai người rất chừng mực nhưng Liễu Kinh Dương lại rất rõ, lực đạo của chén trà và cái thìa này đủ để đánh chết người. Rất có thể người kia là một cao thủ lợi hại.

"Có người đến!" Dịch lão đầu hạ giọng bảo.

Một thân ảnh yếu điệu bay vào doanh trướng, tay nàng cầm một chén trà và một cái thìa nhỏ. Nàng hời hợt vút lên mặt đất. Tầm thăm rất dày làm cho chén trà và cái thìa không phát ra bất kì âm thanh gì.

"Ta muốn đưa Tần Phi đi" Giải Linh đột nhiên nói.

"Người cảm thấy có thể được sao?" Bàn Chân hỏi ngược lại.

"Vậy thì tùy các người thôi" Giải Linh bình chân như vại nói: "Ta nếu tới dĩ nhiên không sợ các người vây công, mặc dù đánh không lại nhưng chạy trốn thì các người có thể cản được ta sao. Ta mang Tần Phi đi đối với các người mới là có lợi."

Dịch lão đầu suy tư chốc lát rồi trầm ngâm nói: "Nếu đã tới thì ngồi xuống rồi nói."

"Đúng là chỉ có Tổng đốc đại nhân biết cách làm người. Hẳn làm tổng quản thị đại nội, suốt ngày canh chừng tên bạo quân nên ngay cả cách đối nhân xử thế cũng không biết." Giải Linh không tha bất kì một cơ hội nào chế giễu Bàn Chân và Dịch lão đầu.

Liễu Khinh Dương đưa một cái ghế cho Giải Linh, nàng nhẹ nhàng ngồi xuống rồi nhẹ giọng nói: "Hôm nay quân Tây Bắc và các bộ tộc Tuyết Nguyên đánh một trận. Song phương đều có tổn thương. Mặc dù ta không hiểu về quân sự nhưng ta biết quân Tây Bắc vẫn còn sức chiến đấu mà các bộ tộc Tuyết Nguyên đã suy yếu. Quân tinh nhuệ của bọn họ không phải chết do quân Tây Bắc mà chết do tuyết lở. Nếu không phải có tuyết cản đường ta nghĩ Phòng Vô Lượng sẽ lập tức phái binh tiêu diệt toàn bộ các bộ tộc Tuyết Nguyên đang mệt mỏi."

"Hiện tại Phòng Vô Lượng không có cơ hội chiến đấu nên hẳn cho rút quân về." Giải Linh nói tiếp: "Sau khi hẳn rút lui là các tộc có thể hồi phục nguyên khí, bổ sung binh sĩ rồi đợi mùa xuân năm sau khi tuyết tan, hoa nở là hai bên lại tiếp tục đánh sống đánh chết. Nước Sở hiện đang nội loạn, Yến vương tạo phản, khắp nơi khói lửa. Ngô quốc lợi dụng thời cơ gởi kiếm ôm thương, rêu rao báo thù cho Ngũ hoàng tử. Khắp nơi đánh giặc, cứ cho là quân đội các người đủ nhưng tình hình tài chính quân lương sẽ rất căng thẳng."

"Nếu như ta là hoàng đế Sở quốc, chiến sự Tây Bắc không thể đánh một lần là xong thì cứ tạm ngừng đã. Nhưng dừng lại không phải là không đánh tiếp. Người Tuyết Nguyên đã tổn thất rất thảm trọng, nếu qua mùa đông này chả lẽ họ lại không tìm quân Tây Bắc trả thù? Nếu như quân Tây Bắc không chinh chiến thì một khi quân mã Tuyết Nguyên đột nhập được thành Tứ giác ở Dĩ Đông thì đúng là thiên hạ đại loạn."

"Người lo lắng cho Sở quốc thế sao!" Dịch lão đầu cười ha hả hỏi.

Giải Linh lắc đầu: "Không, ta là vì người trên Tuyết Nguyên mới phải đưa Tần Phi đi. Tối thiểu tạm thời không đánh nhau thì đối với Tuyết Nguyên có chỗ tốt, với Sở quốc còn tốt hơn nữa. Người là người thông minh thì nên hiểu chuyện đó! Đưa Tần Phi cho ta đi!"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 278: Trưởng lão Tuyết Nguyên.

Q.4 - Chương 278: Trưởng lão Tuyết Nguyên.

Dịch lão đầu ở lâu chốn triều đình như vậy nên không phải là không hiểu, lão suy tư trong chốc lát rồi hạ quyết tâm.

Giải Linh tiến lên tóm lấy thắt lưng của Tần Phi rồi chạy ra khỏi trường.

Cước bộ của nàng rất nhanh, trong nháy mắt đã rời khỏi quân doanh. Những binh sĩ đi tuần chỉ mơ hồ thấy một bóng người lướt qua nhưng chỉ một lúc đã mất dấu vết rồi. Làm hại bọn chúng nhiều tên tướng là mình hoa mắt lên dụi mắt thật kỹ.

"Đại gia ta quen như vậy rồi, có thể bề ta hay không? Ta đang bị thương đây." Tần Phi hữu khí vô lực oán giận nói nhảm.

Giải Linh thả tay ra, Tần Phi rơi mạnh vào trong đồng tuyết. Khuôn mặt hắn bị vùi sâu vào trong tuyết, một hồi sau hắn mới vật vờ ngẩng đầu lên hít vào một hơi thật mạnh.

"Ta còn muốn tìm người tính sổ đây!" Giải Linh lạnh lùng quát lên: "Ta nghĩ mãi mới sắp đặt được tuyệt cảnh trên Tuyết Phong dẫn động tuyết lở. Đại thù sắp báo được thế mà người lại phá hỏng chuyện của ta."

"Như vậy cũng không thể coi là báo thù được." Tần Phi thở dài nói: "Đầu tiên là khi tuyết lở, ta vẫn chưa muốn chết. Ta còn rất trẻ tuổi, thế giới này còn bao nhiêu cái đẹp để ta thoả mái hưởng thụ, ta đây còn chưa chơi đủ. Lão bà còn chưa cưới, nhi tử thì chưa sinh cứ như vậy mà chết thì ta làm sao có thể can tâm tình nguyện được. Con người trong thời khắc nguy hiểm tự cứu mình chính là bản năng trời dặt."

"Chuyện khác không nói, chỉ cần biết là người Thuỷ đại sư thân thiết ở trên đời này không có nhiều, người nhất định là một người trong số đó. Thân là nửa phần đệ tử làm sao có thể trơ mắt nhìn người chết ở Tuyết Phong. Nếu vậy sau này làm gì còn mặt mũi nào mà đi gặp Thuỷ đại sư."

"Dịch tổng đốc và Bàng Chân mặc dù cùng ra tay đối phó Thuỷ đại sư nhưng họ cũng chỉ là quân cờ trong tay kẻ khác mà thôi. Có câu nói oan có đầu nợ có chủ người không thể bởi vì không có cách nào tìm Sở để trả thù mà cứ cùng họ đồng quy vu tận được. Ta nói có đúng hay không?"

Giải Linh hừ lạnh một tiếng: "Người lấy lý do giỏi lắm!"

"Ta cũng bị tổn thất rất lớn a. . .Pháp bảo cứu mạng lần này nhẹ nhàng trôi sạch, sau này gặp kẻ địch tới đánh, ta cũng không có cách nào ứng phó. Sư nương nếu có người muốn ức hiếp ta người nhất định phải giúp ta đánh hấn đó." Tần Phi giả bộ oan ức.

Sắc mặt Giải Linh xem ra lạnh lùng như băng vậy mà cũng không thể nhịn nổi, phải nở một nụ cười, thật sự là không có biện pháp với Tần Phi. Với tu vi của hấn hiện nay, sau khi hồi phục vết thương lần này hấn không đi tìm phiền toái với kẻ khác là phúc phận của kẻ đó rồi. Trên đời này những người có thể thắng được cao thủ niêm vũ song tu cấp tông sư như Tần Phi quả thật là không nhiều lắm. Nhất là nhiều đại tông sư có chút danh tiếng trong thiên hạ cũng có chút quan hệ với

Tần Phi. Chỉ có Lưu Nhâm Trọng là cao thủ hàng đầu có bất hoà với Tần Phi nhưng muốn giết hắn mà nói thì vẫn còn rất khó. Thanh Đoạn Ca có tác dụng bảo vệ an toàn cho hắn khi tu vi còn kém. Nhưng hiện tại là kiếm ý đã tiêu hao hết cũng là có lợi cho hắn!

Giải Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời bao la nhưng có vẻ ảm đạm, nàng khoan thai thở ra bằng miệng sương trắng dần dần toả khắp nơi. Bỗng nhiên nàng nghĩ đến là ngàn năm qua Ngụy Quốc hoàng tộc không xuất hiện thêm một vị cao thủ Thiên Đạo nào rất có thể cũng bởi vì thanh Đoạn Ca này còn tồn tại. Có cái bùa hộ mạng này những đệ tử hoàng tộc mặc sức mà tung hoành đâm ra không đặt nặng tâm trí vào việc tu luyện. Cho dù các người cao thủ đến đâu lão tử chỉ cầm Đoạn Ca vung lên, các người cũng chỉ có nước chết. . .

Có được cũng có mất, Đoạn Ca mất tác dụng cũng không hấn là chuyện xấu.

"Lại miệng lưỡi trơn tru có tin ta cắt lưỡi của người không?" Giải Linh khiến trách nặng nề, sau đó hạ thấp giọng điệu: "Bây giờ người có thể đi được không?"

"Miễn cưỡng có thể đi được." Tần Phi cố sức đứng dậy. Hấn mất quá nhiều năng lượng, trong người lại có nội thương. Hiện giờ một thân công lực không cách nào ngưng tụ được, nên so với người bình thường còn yếu hơn nhiều. Hấn nặng nề cất bước trên mặt tuyết.

Giải Linh giơ bàn tay nhỏ bé của mình đặt ngang hông Tần Phi, một cỗ khí tức ấm áp tràn vào Tần Phi, nó có tác dụng chữa trị kinh mạch, bình ổn lại nhưng tia khí tức đang hỗn loạn. Lúc bắt đầu đi bước chân của Tần Phi còn có vẻ tập tễnh nhưng một lát sau dần dần bình thường trở lại.

Họ đi đến tận lúc hoàng hôn thì tới chỗ doanh trại đóng quân của bộ tộc Quyển Tu.

Ở bên ngoài có rất nhiều đồng lửa lớn đang cháy và có rất nhiều người đang ngồi xung quay các đồng lửa. Họ lặng lẽ nghe kể về những việc mới xảy ra, có người còn khóc rống lên nước mắt vẫn còn lưu lại, thật là làm người ta đau lòng thương xót.

"Hôm nay có rất nhiều người chết trận, bọn họ chết đi cũng vì quê hương. Cầu mong sao thần linh của Tuyết Phong ở trên cao có thể đem anh linh của họ giữ bên mình, để họ có thể an nghỉ." Giải Linh nhắm mắt thở dài:" Phòng Vô Lượng là một nhân tài, hãn dùng binh mà không theo một khuôn mẫu nào, chiếm được ưu thế mà không làm bừa. Lấy thế bức nhân khiến cho quân đội của Tuyết Nguyên buộc phải quyết chiến xông ra, lừa cho Ba Đồ Nhĩ trúng kế đánh loạn để nắm quyền chủ động trong tay. Nếu không có trận Tuyết lở kia, sợ rằng chỗ này đã thành núi thây biển máu. Thực lực của quân Tuyết Nguyên vốn không thể đối đầu với quân Tây Bắc!"

"Tổn thất khoảng bao nhiêu?" Tần Phi nhỏ giọng hỏi

"Tình huống cụ thể phải hỏi Ba Đồ Nhĩ nhưng ta nghe nói là số lượng người chết trận tại chỗ, bị thương nặng không thể chữa được hay bị bắt làm tù binh và mất tích trong Tuyết lở đã tăng lên hơn hai vạn người. . ."Giải Linh buồn bã nói.

Nàng và người Tuyết Nguyên vốn có giao tình, với Sở quốc luôn là thủy hỏa bất dung nên dĩ nhiên là nàng ủng hộ người Tuyết Nguyên rồi.

Tần Phi âm thầm lắc đầu. Đối với Tuyết Nguyên, thoáng một cái đã tổn thất hơn hai vạn tráng binh, dù không đến mức trí mạng nhưng cũng đủ để bọn họ mất một thời gian dài mới khôi phục được nguyên khí.

"Người dẫn ta đến đây có phải Tuyết Nguyên xảy ra điều gì bất ổn?"Tần Phi hỏi.

"Rồi người sẽ biết ngay thôi!" Giải Linh cười lạnh.

Đến gần trưởng soái to nhất, Tần Phi chưa vén rèm đi vào đã nghe thấy tiếng của Dã Hồ Hưởng Nam:" Đừng cãi cọ nữa, hôm nay chúng bị quân Tây Bắc đánh cho đại bại, thủ hạ của Ngột Na Lợi bị tiêu diệt toàn bộ. Ngay cả hãn cũng thiếu chút nữa thì bỏ mạng. Người đừng có nhìn ta chăm chăm như vậy. Ngột Na Lợi, chúng ta là bằng hữu nhiều năm, ta nói sai sao? Chiến sĩ của người còn sống trở về cũng không quá một trăm người."

"Còn người nữa Ba Đồ Nhĩ. Chiến sĩ của người cũng đã chết sạch. Trong các bộ tộc ở Tuyết Nguyên thì ta chính là người còn nhiều chiến

sĩ nhất, có địa bàn lớn nhất. Hiện tại nếu đánh trận nữa thì trong tay các người cũng chỉ còn lại những kẻ già yếu sau này chống cự quân Tây Bắc chỉ còn trông cậy vào Dã Hồ Hưởng Nam ta thôi. Vị trí Đại Hãn này ta ngồi là đúng rồi."

Dã Hồ Hưởng Nam đang nói đến mức nước miếng bắn tùm lum thì bỗng nhiên một cơn gió rét thổi tới. Y quay đầu lại nhìn theo bản năng chỉ thấy nhoáng một cái, t còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người ta tóm cổ rồi. Y định thần nhìn lại thì thấy trước mặt là Tần Phi. . .

Dã Hồ Hưởng Nam sợ hãi lắm bầm nói: "Người không phải chết ở Tuyết Phong rồi sao?"

"Làm người thất vọng rồi. Người tốt không sống lâu, kẻ ác sống ngàn năm, ta chính là kẻ ác độc đây!" Tần Phi nhếch mép cười một tiếng. Tiện tay hắn ném Dã Hồ Hưởng Nam xuống mặt đất rồi lấy chân giẫm lên.

Dã Hồ Hưởng Nam căn bản cũng không biết chỉ cần y liều mạng dấy dựa nhất định có thể thoát ra. Bây giờ Tần Phi chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài, hắn chỉ tỏ vẻ cứng rắn mà thôi, làm được như thế này với Tần Phi là cực hạn rồi, hắn cố gắng để đứng vững. Nếu lúc này chỉ cần có một đũa nhỏ đẩy hắn thôi hắn cũng phải ngã xuống.

Nhưng Dã Hồ Hưởng Nam làm sao mà giám động thủ, y đã bị Tần Phi dọa cho kinh sợ từ lâu rồi nên ngoan ngoãn nằm im trên mặt đất. Y còn vênh mặt lên dùng tay áo lau đi bùn tuyết ở trên áo do giày của Tần Phi làm bẩn.

Tần Phi vừa hiện thân, bất ngờ trong trường các tộc trưởng rồi rít ròi ghé quỳ xuống .

"Các người làm cái gì vậy?" Tần Phi kinh ngạc hỏi.

Ngột Na Lợi toàn thân thương tích, lão thân vùi trong chiến trận nên hiển nhiên là chiến đấu đến thời khắc cuối cùng. Thủ hạ của lão chết hết hầu như không còn ai, ngay cả lão cũng bị thương hơn mười chỗ. Lúc được cứu, trên người vẫn còn có bốn mũi tên cắm trên người, mũi chỉ còn thoi thóp, hiện trạng gần như không còn tính mạng. Giờ phút này lão quỳ trên mặt đất. Sắc mặt tái nhợt lời nói hữu khí vô lực .

"Tuyệt lộ là do thần linh trên Tuyết Phong giáng tai hoạ xuống. Mấy vạn ánh mắt, ai nhìn thấy đều hiểu rõ nếu không phải Tần huynh đệ quên cả sống chết, dùng sức toàn thân cản lại tuyết lộ thì không còn một ai ở đây còn sống sót cả. Đại ân đại đức như vậy, chúng ta quý như thế này có thãm vào đâu hả?" Ngột Na Lợi khàn giọng yếu ớt nói.

"Từ nay về sau chỉ cần là người của Song Tây Bộ, bất kể Tần huynh đệ có gì phân phó chúng ta quyết không từ nan, kẻ nào giám cãi lời Tần huynh đệ lão tử tự tay chém nó."

Ba Đồ Nhĩ cũng đồng ý kêu theo: "Bộ tộc của ta cũng như thế."

...

Mỗi tộc trưởng đều đồng ý như vậy, Ngột Na Lợi bỗng mở trường hai mắt. Dường như lão nhớ tới cái gì đó bèn lớn tiếng nói: "Đã như vậy không bằng đề cử Tần huynh đệ làm Đại Hãn Tuyết Nguyên đi!"

Đầu óc của các vị tộc trưởng kia chưa kịp phản ứng. Nếu ai cũng bảo là sau này sẽ phục tùng Tần Phi thì sao không để hẳn làm Đại Hãn đi? Những chuyện khác không nói chỉ cần riêng sự việc chống đỡ tuyết lộ mà cứu được binh mã của các tộc cũng đủ để ọi người phục sát đất.

Dã Hồ Hương Nam đang ra sức phui bùn tuyết do Tần Phi đạp vào. Nghe vậy, y lập tức nhảy dựng, thét rầm lên: "Các người điên rồi, hẳn không phải là người Tuyết Nguyên làm sao hẳn có thể làm Đại Hãn của người Tuyết Nguyên chúng ta?"

Ba Đồ Nhĩ hừ lạnh một tiếng: "Vị trí Đại Hãn Tần Phi không làm được, chả lẽ ngươi có thể làm?"

"Tại sao không phải là ta?" Dã Hồ Hương Nam chỉ vào cái mũi của mình kêu lên.

Ngột Na Lợi giễu cợt nói: "Chúng ta chắc chắn không đồng ý một kẻ bị người khác giẫm chân lên mà không giám ho he!"

Dã Hồ Hương Nam giận tím mặt, y muốn tung mình đứng dậy nhưng lại sợ chọc giận Tần Phi. Lỡ hẳn nổi giận giết mình tại chỗ cho nên làm mặt vui vẻ cung kính nói: "Tần Phi đại nhân tôn quý xin ngài đưa chân của ngài ra xa một chút được không ạ?"

Tần Phi vốn không có ý định nổi lỏng chân ra. Hắn ôm quyền hướng về các vị tộc trưởng trong trường cảm tạ: " Ý tốt của chư vị tộc trưởng, ta xin nhận. Nhưng vị trí Đại Hãn thì hãy lên để người Tuyết Nguyên làm . Hơn nữa ta còn có chuyện của mình nên không thể nào ở lại Tuyết Nguyên được."

Ba Đồ Nhĩ ngẩng đầu nhìn Giải Linh chỉ thấy nàng khẽ gật đầu, Ba Đồ Nhĩ lập tức lớn tiếng kêu lên: " Nếu Tần huynh đệ có chí hướng của mình thì mảnh đất Tuyết Nguyên cũng không thể nào lưu Tần huynh đệ lại được. Như vậy đi chúng ta đề cử Tần huynh đệ làm Đại trưởng lão Tuyết Nguyên."

Trưởng lão à? Khái niệm về trưởng lão trong đầu của Tần Phi là một người có tuổi, đầu tóc cùng râu ria đều bạc trắng được người khác khom lưng cúi đầu chỉ cần hưởng phúc, không cần cống hiến!

"Cái này là sao. . .Trưởng lão. . ." Tần Phi đang muốn lên tiếng cự tuyệt thì Giải Linh đi tới bên cạnh hắn nói nhỏ vào tai: " Đại trưởng lão Tuyết Nguyên có ý nghĩ cũng không giống bình thường, người cứ đáp ứng đại khái rồi tính sau. Tự nhiên người sẽ được nhiều chỗ tốt!"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 279: Ra lệnh

Q.4 - Chương 279: Ra lệnh

Tần Phi chần chờ trong chốc lát thấp giọng nói: " Ta tạm thời đồng ý." Cả đám tộc trưởng các tộc vui mừng hoan hô, họ như trút được gánh nặng.

"Bọn họ cao hứng cái gì thế?" Tần Phi hỏi.

Giải Linh lời kéo Tần Phi qua một chỗ rồi ngồi xuống nhẹ giọng rỉ tai hắn bảo: " Các bộ tộcTuyết Nguyên từ xưa tới nay không quy về một mối, chỉ lúc chiến tranh họ mới gộp nhau lại. Nhưng mà bọn họ có chung tín ngưỡng, chính là chỗ chúng ta đang ngồi này : Tuyết Phong.

Người Tuyết Nguyên tin tưởng là trên đỉnh Tuyết Phong có thần linh, chính là thần linh chiếm cứ toà núi cao này và không cho bất cứ ai bay qua được đỉnh núi vì họ cho rằng có sức mạnh của thần linh bao trùm cả vùng Tuyết Nguyên này. Về phần Tuyết lữ và thiên tai bọn họ lý giải rằng đó là thần linh gây ra. Trưởng lão thì chính là đại biểu của thần linh trên Tuyết Phong ở Tuyết Nguyên."

"Trước kia Tuyết Nguyên cũng có mấy vị trưởng lão, họ đều là những tên thần côn (DG: là gã vô lại chuyên dụ dỗ con gái) xuất sắc nhất!" Giải Linh che miệng cười nói: "Bọn chúng thôi phòng là mình được thần linh lựa chọn, có thể nói chuyện với thần linh, là người nhả nhủ chỉ ý của thần. Đó không phải là lừa gạt sao? Thuỷ đại sư đã từng cẩn thận điều tra việc cũ mà bọn trưởng lão làm. Việc làm của bọn chúng chỉ cần dùng một câu để khái quát là ---- liều cái mạng của mình mà kiếm cái lợi."

"Ta không có hứng thú đối với việc làm thần côn." Tần Phi lâm bậm nói.

Giải Linh trách mắng: "Làm thần côn cũng có chỗ tốt. Trước kia có một vị trưởng lão háo sắc lên hắc đã nghĩ ra cách giả truyền ý chỉ thần linh Tuyết Sơn là cần đồng nữ để hiến tế cho thần. Nữ hài tử nào được chọn làm tế phẩm thì phải do chính tay hắc lựa. Những cô bé được chọn bị hắc mang lên Tuyết Phong. Quá trình hiến tế mà hắc nói thì những kẻ tầm thường Tuyết Nguyên đương nhiên là không được chứng kiến. Sau đó những cô bé đó đều bị chết hết, đều là do tên trưởng lão đầu độc chết. Có một người hiểu chuyện đã kiểm tra thi thể của những cô bé đó thì phát hiện rằng trước khi chết các nàng đều đã bị cưỡng hiếp,"

"Còn có trưởng lão tham tiền, thông thường thì lễ vật được hiến tế trên đỉnh Tuyết phong đều có chút vàng bạc châu báu, số của cải đó vào túi thần hay túi người ai mà biết được? Dù sao thì túi tiền của hắc càng ngày càng phòng, hắc tiêu xài thoải mái cũng không hết. Về sau người này len lén gom tiền chạy chốn đến Giang Nam làm phú ông tiêu

dao tự tại. Giang Nam là nơi tốt hơn Tuyết Phong này, chỗ này có tiền cũng không thể tiêu xài. Giang Nam quả thật tốt hơn nhiều a."

Tần Phi bất đắc dĩ đưa tay lau mặt : "Đúng là một đám heo tự nhiên bị lừa gạt nhiều lần như vậy, trí nhớ kém đến như vậy sao?"

"Dĩ nhiên người Tuyết Nguyên cũng không phải là ngu không chữa được. Sau này họ biết rằng những tên thần côn kia đều là kẻ lừa gạt, bởi thế cho nên mấy trăm năm qua bọn họ không bầu thêm trưởng lão nào nữa. Hôm nay bọn họ đề cử người làm trưởng lão cũng không phải cho rằng người là đại biểu của thần linh. Bởi vì họ cần một lãnh tụ tinh thần, một người có thể chống lại tuyết lở, một lãnh tụ mà có thể cứu cả Tuyết Nguyên trong hoạn nạn. Mặc dù người không phải là Đại hãn, nhưng lời người nói ai trong các bộ tộc dám không nghe? Nói chung dân chúng Tuyết Nguyên này rất chất phác. Người cứu bọn họ nên bọn họ đều cảm thấy người là người tốt, sẽ tôn kính người và người nói gì họ sẽ nghe thế này."

Giải Linh hai mắt mở trừng hỏi: "Ta nói nhiều như vậy, người hãn là hiểu được ý tứ của ta chứ?"

"Hiếu là người hi vọng ta làm cái chức trưởng lão kia, sau đó dùng thân phận trưởng lão đứng ra đề cử Ba Đồ Nhĩ lên làm Đại Hãn. Ba Đồ Nhĩ có tài năng nhưng lúc đầu mà hãn làm Đại Hãn sẽ không được mọi người nể phục, nhưng tiểu gia ta lại dùng uy danh của mình để đè ép mọi người đều phải nghe theo sự sắp xếp của hãn. Sau một thời gian nữa, hãn có thể qua hành động của mình khiến ọi người ở Tuyết Nguyên tôn trọng, từ đó vững vàng ở ngôi vị Đại Hãn." Tần Phi thông thả nói: " Hơn nữa người muốn nhất là phía Tây Bắc thống nhất các bộ tộc để làm một thế lực cầm chân một bộ phận quân đội Sở quốc. Tương lai tự trở thành một nhánh Man tộc mới."

"Đúng là trẻ con dễ dạy!" Giải Linh khen.

Tần Phi thở dài nói: "Coi như là vì Thuỷ đại sư ta buộc lòng sẽ giúp người một lần cho xong."

Giải Linh gật đầu, trong doanh trường bắt đầu tranh cãi ầm ĩ rồi. Tâm tư của nàng không ở trên mấy tên tộc trưởng này mà cẩn thận tính

toán Tần Phi. Tuổi còn chưa lớn mà đã trở thành người nổi nghiệp Sát Sự Thính, một thời gian nữa hẳn sẽ chính thức cai quản tổ chức kinh khủng này. Hắc và Nhâm Bình Sinh có mối quan hệ tuyệt đối không bình thường. Chỉ cần có người có thuyền thì Nhâm Bình Sinh có thể huấn luyện cho thủy sư vượt xa hạm đội thủy sư Ngô quốc. Những vị đại tông sư thành danh trên đời cùng hẳn có không ít quan hệ, mà sự phụ của hẳn đang ở Đại Mặc tiêu dao tự tại làm Võ Tôn man tộc.

Man tộc, Tuyết Nguyên, ham đội, Sát Sự sánh. . .Liên quan đến nhiều thế lực như thế, không biết gã trẻ tuổi này có thể làm được gì trong tương lai đây?

Tự biết là phản đối vô ích Dã Hồ Hưởng Nam ưỡn ngực nghiêm mặt tiến đến bên cạnh Tần Phi. Y cung kính: " Tần trưởng lão. . ."

"Đừng gọi ta như vậy, ta không quen."

Dã Hồ Hưởng Nam vừa đổi giọng điệu : " Trưởng lão à người là lãnh tụ của Tuyết Nguyên là hi vọng của chúng ta. Ta đang suy nghĩ là một mình người bận rộn nhiều chuyện như vậy chỉ sợ sẽ mệt đến hộc máu. Dã Hồ Hưởng Nam mặc dù có chút ngu xuẩn nhưng làm chân chạy lật vặt tuyệt đối không có vấn đề. Nếu trưởng lão ngại tạm thời không thể có mặt ở Tuyết Nguyên thì không cần phải ngại, cứ để việc ở đây cho ta xử lí. Ta nhất định sẽ hoàn thành thật tốt, gọn ghẽ không để trưởng lão người thất vọng."

"Há?" Tần Phi đưa tay vỗ vỗ bả vai Dã Hồ Hưởng Nam.

Dã Hồ Hưởng Nam được sủng ái mà kinh ngạc gật đầu lia lịa.

"Ta biết người một lòng muốn vì Tuyết Nguyên mà xuất lực, ta dĩ nhiên sẽ không để người không có việc để làm." Tần Phi thân nhiên nói: "Chỉ là hôm nay đại chiến mọi người đều thấy rõ là người khác cùng Song Tây bộ hi sinh lớn như thế lại không cho họ chút danh phận, như thế thì biết ăn nói thế nào cho phải. Bộ hạ của người cũng dũng mãnh thiện chiến nhưng lại không phát huy tác dụng, thế nên rất nhiều người không phục. Người cũng đừng nói ta không cho người cơ hội nha, như thế này đi Tuyết Nguyên muốn hợp lại thì cũng có rất nhiều chuyện phải làm lại từ đầu. Ta sẽ cho người và người khác những cơ hội như nhau. Hãy làm cho thật tốt nhé!"

Dã Hồ Hưởng Nam cảm kích đến run cả người, y cũng không dám hi vọng được làm Đại Hãn chỉ cần không bị bài xích là được, nghe được ý tứ của Tần Phi rõ ràng là muốn dùng y, như thế có thể nào y không vui cho được?

Tần Phi đứng dậy vỗ tay, tiếng vỗ tay vang lên cắt đứt phen nghị luận của đám tộc trưởng, nhiều ánh mắt đổ dồn về phía Tần Phi mong chờ điều hãn sắp nói.

"Các vị đề cử ta làm trưởng lão, Tần Phi ta tuổi còn trẻ không công không đức nhưng cũng không có cách nào từ chối vì thế không thể làm gì hơn lên đành phải tạm thời ngồi vào vị trí trưởng lão này. Tuyết Nguyên liên hiệp ở thế buộc phải hợp lại, ai không đồng ý gia nhập có thể rời đi. Ta đây quyết không gây khó dễ càng không vì thế mà sau này tìm người đó tính sổ!"

Tần Phi quét ánh mắt qua các tộc trưởng.

Lời nói này quả là của thiên tài đây sao? Đám người Ngột Na Lợi, Ba Đồ Nhĩ trong nháy mắt đã đem Tần Phi dâng bốc lên tận trời xanh, Dã Hồ Hưởng Nam vừa nãy còn hấp tấp đi vượt môn ngựa. Bây giờ há miệng mắc quai, không thể nói một tiếng không làm. Tần Phi nói là không tính sổ nhưng đám người Ba Đồ Nhĩ có nói vậy đâu. Lúc muốn tính sổ, người tính sao?

"Nếu tất cả mọi người đồng ý gia nhập thì ta cũng đã nói ý của ta rồi."
Tần Phi cất cao giọng nói vẻ mặt nghiêm túc mang theo vài phần uy nghiêm: "Tuyệt Nguyên không phải là một quốc gia mà là rất nhiều bộ tộc tụ lại một chỗ chia ra năm bè bảy mảng. Chính là bởi vì năm bè bảy mảng mới không cách nào tập trung được lực lượng. Từ nay về sau các đội chiến sĩ sẽ hợp lại với nhau tạo thành đội binh mã thường trực và giao cho. . ."

Ánh mắt hần chậm rãi nhìn xung quanh, mỗi lần ánh mắt hần đi qua các tộc trưởng đều tỏ vẻ hy vọng Tần Phi kêu lên là tên của mình.

"Giao cho Ba Đồ Nhĩ dẫn dắt. Hôm nay hần ra trận anh dũng phi phàm cùng với sự chỉ huy anh minh sáng suốt. Vị trí này theo lý thường mà nói thì phải là của hần."

Giao cho Ba Đồ Nhĩ? Đúng là hôm nay đội quân bảy ngàn chiến sĩ của y dùng máu thịt của mình dốc sức đánh vào đại quân chủ lực của địch và hi sinh hết, các tộc trưởng cũng không một người nào mà không phục đội quân của hần.

Ngột La Lợi kêu lên : "Hết thầy cũng đều nghe theo trưởng lão."

Dã Hồ Hưởng Nam mặt xám như tro tàn, trên Tuyệt Nguyên kẻ nào cầm cán súng là kẻ có lợi , hiện tại quân đội đã giao cho Ba Đồ Nhĩ chả lẽ gã sẽ phải đi chăn dê?

Tần Phi liếc Dã Hồ Hưởng Nam một cái đầy thâm ý rồi nói tiếp: "Cố quân đội đương nhiên phải có hậu cần, phần này ta cảm thấy tộc trưởng Ngột Na Lợi rất thích hợp."

Ngột Na Lợi không nghĩ Tần Phi kêu đến tên của mình, lão cũng khẳng khái dùng sức vỗ vào nơi trái tim mình hô to: "Yên tâm đi!"

"Ngoài quân đội và hậu cần, tài chính cũng rất trọng yếu, quân thường trực luôn phải có quân lương, Hưởng Nam tộc trưởng người có nguyện ý đảm đương trọng trách nặng nề này không?"

Dã Hồ Hưởng Nam nghĩ lại, mặc dù không nắm binh nhưng quản tiền cũng rất được, hơn nửa chiến sĩ trong tộc mình khi hợp vào chả lẽ không biết mình là ai sao? Tính gộp cả hai cái lại cũng không thiệt thòi lắm nên liền đồng ý ngay.

Giải Linh không nhin được cái cảm giác buồn cười, gã Tần Phi coi như là đem bán Dã Hồ Hưởng Nam, hăn lấy nước cờ tiền tài nữa chứ. Tuyết Nguyên trông vào trời để kiếm cơm, giao dịch thường dùng thói quen là vật đổi vật, vàng bạc châu báu cũng chỉ có quý tộc mới có. Hơn nữa trừ khi đem các vàng bạc và châu báu này đến Giang Nam hoặc Sở quốc mới có tác dụng. Ở đây, tiền bạc không khác gì tảng đá cả. Tần Phi nói quân đội cần quân lương, Dã Hồ Hưởng Nam sẽ phát cho bọn họ cái gì? Phát dê bò hay tiền bạc? Phát tiền bạc mọi người cần bản không cần, cái đó không thể ăn uống cũng chả thể mua được đồ. Phát dê bò ư? Vậy kẻ giàu có nhất đương nhiên là Dã Hồ Hưởng Nam, như thế gã phải xuất huyết nhiều rồi.

Đây là tiền túi của Dã Hồ Hưởng Nam phải bỏ ra, chỉ có ra mà không có vào.

"Còn nữa các người muốn ta là trưởng lão, cái ý này cũng không phải do ta tự nguyện. Ta trước hết đồng ý là vì có thể ổn định Tuyết Nguyên, nếu có người không giữ miệng truyền tin lung tung ta là trưởng lão thì đừng trách ta trở mặt không nể tình!"

Bàn tay Tần Phi như đao nhanh chóng đánh xuống cái mặt bàn nhỏ bằng gỗ cứng. Cái bàn cứng thế mà bị chia làm hai khúc. Mặt vỡ giống như bị cắt, bóng loáng như gương!

Các tộc trưởng hít vào một luồng lương khí, ai cũng không muốn đầu óc mình bị một chưởng như vậy. . .

Tần Phi quay lại ngồi xuống bên cạnh Giải Linh.

"Người sợ Sở quốc biết chuyện người làm trưởng lão Tuyết Nguyên sao?" Giải Linh hỏi.

"Cái này thật ra ta không sợ!" Tần Phi giải thích: "Trước khác nay khác, Phòng Vô Lương hi vọng một trận tiêu diệt sạch lực lượng của Tuyết Nguyên, bởi vì Sở quốc không muốn nơi nào cũng chiến tranh. Hiện tại bây giờ không cách nào tiêu diệt thì triều đình dĩ nhiên hi vọng thông qua đàm phán để trấn an Tuyết Nguyên. Tốt nhất là đem quân Tây Bắc điều đến Bắc Cương để đối phó với Yến Vương."

" Nếu như ta trở về nói ta đã làm trưởng lão của Tuyết Nguyên, chỉ cần một câu nói đó Tuyết Nguyên có thể dễ dàng được yên bình. Vua và dân Sở quốc trên dưới biết lấy gì để cảm tạ ta đây?" Tần Phi giáo hoạt cười cười:" Bằng không người cho rằng Dịch Tổng đốc là kẻ ngu hay sao? Nếu lão không đoán được người dẫn ta tới đây làm gì thì sao lại dễ dàng để người đưa ta đi hả?"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 280: Người tốt làm việc tốt!

Q.4 - Chương 280: Người tốt làm việc tốt!

Chiến sự ở Bắc Cương làm cho vô số dân phải chạy nạn, rất nhiều người dân gốc Bắc Cương đang bị đẩy ra khỏi địa phận Bắc Cương. Họ phải rời bỏ nhà cửa ruộng vườn chạy vào sâu trong vùng nội địa, nơi mà chiến tranh chưa lan tới. Nếu như họ may mắn có họ hàng người thân ở trong nội địa này thì có thể đi nương nhờ người quen. Nhưng có nhiều người cả đời cũng chưa rời nhà nửa bước làm sao mà có được thân thích bên ngoài? Chỉ có thể đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Đông Đô là thành thị lớn nhất sở quốc, mấy tháng nay đổ lại , lượt dân chạy nạn đổ vào thành tính theo đơn vị hàng nghìn dân. Cuộc sống của phần lớn di dân gặp rất nhiều khó khăn, rất nhiều người đã phải ăn xin ở dọc đường.

Các cấp của triều đình đang phải khẩn trương hành động, từng tập văn thư thông lệnh được ban ra. Quân đội và tuần kiểm phải dựng doanh trướng ở các nơi trống trải để cho các nạn dân ở tạm. Kho lương thực trong thành đã phải mở từ lâu, nhưng ấy vạn người ăn uống lại là vấn đề quá lớn,cho dù Đông đô có lương thực dự trữ nhưng mấy vạn mồm ăn không làm thì chẳng mấy chốc có núi gạo cũng tan.

Cho lên Sở để truyền lệnh để các nơi mau chóng đưa lương thực về Đông đô.

Việc ăn ở của các nạn dân dần dần được giải quyết, nhưng vẫn còn một vấn đề vô cùng nguy cấp. Chính là hoàn cảnh cuộc sống của người dân vô cùng kém, mười mấy người chen chúc ở trong một lều lớn. Chuyện không có dụng cụ sinh hoạt tạm không nói đến nhưng khi có một người bị bệnh sẽ lây lan ra thành một nhóm người. Trong lịch sử cũng không phải là chưa xảy ra điều đó, bởi vì dân chạy nạn tràn vào đưa đến nhiều ôn dịch. Có những bệnh dịch làm một toà Đại Thành phần hoa bị huỷ diệt, ví dụ như thế chỗ nào cũng có.

Rất nhiều người Đông đô tốt bụng đã lập ra đội ngũ y tế xâm nhập vào khu dân nghèo vì người nghèo mà chữa bệnh .

Xưa nay người thích làm việc thiện như Quán Linh Tư thì không thể không đếm xỉa đến. Lấy thân phận nàng là Quán đại tiểu thư nên dễ dàng tập trung được hơn mười vị Y Sinh có kinh nghiệm. Họ chuẩn bị thuốc, súp tự mình đưa đến khu dân nghèo.

Hiện nay dân nghèo này đang tập trung ở phía đông thao trường. Tại đây cuộc sống của gần một vạn sáu ngàn dân chạy nạn đều phụ thuộc vào triều đình, họ ăn cơm đều dựa vào một ngày hai lần phát cháo miễn phí. Một chén cháo loãng và hai cái bánh bao. Một ngày phát hai lần coi như cũng tạm lót dạ. Nam tử tuổi trẻ còn có thể ra ngoài thành tìm việc mà bán sức xem xem có thể thêm chút chi phí hay không còn nữ nhân chỉ có thể chăm nom hài tử.

Lần đầu Quán Linh Tư đến trại tị nạn mặc dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ nặng nề. Nàng chưa vào đến nơi thì đã ngửi được một mùi vị hôi chua.

Thấy sắc mặt của Quán Linh Tư, Trần Tiểu Cửu đến cạnh nàng vội hạ giọng giải thích : " Tiểu thư, đã nói trước là người không nên tới chỗ này. Chỗ này không phải là nơi mà người ở được đâu. Hơn vạn người ở lẫn với nhau, nhà xí còn không có. Nữ nhân thì còn biết đi ngoài thì phải vào lùm cây chứ những gã đàn ông và lũ trẻ thì tiện nơi nào giải quyết tại nơi đó, làm cho cả cái chỗ này bẩn thỉu lắm. Tiểu thư, hay là

người nhanh đi về nhà đi, chuyện đưa súp này để cho người khác làm không được hay sao."

Quản Linh Tư lấy khăn tay ra che lấy miệng mũi mình, nàng quật cường bảo:" Không! Nếu đã tới thì ta sẽ tự mình làm cho xong chuyện."

Trần Tiểu Cửu cũng đành chịu nàng. Hắn không có cách nào thuyết phục nên đành chỉ đạo gia đình nhanh chóng lấy thuốc và súp từ trên xe lửa xuống. Những chén thuốc này cũng là do các thầy thuốc tự mình hầm, sắc nên rất có công hiệu, dù là để phòng phong hàn hay là phòng dịch tả . . . còn có một ít thuốc men được các thầy thuốc chuẩn bị sẵn. Ở chỗ như thế này bệnh tật cũng đa số là giống nhau, cũng chỉ là vài loại bệnh thường gặp. Chỉ cần không phải là bệnh quá hiếm gặp và khó giải quyết thì những bệnh này các Y Sinh tự tin có thể dễ dàng trị liệu như trở bàn tay .

Nhìn thấy có người tới, dân tị nạn ở trại cũng dần dần tập trung lại. Những ngày qua bọn họ ăn cơm cùng nhau, đắp chung chăn màn nên cũng có chút trật tự, mặc dù rất đông nhưng lại không quá lộn xộn.

Quản Linh Tư buộc khăn che mũi lại, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cái muôi hồ lô, gia đình phía sau đưa một cái chén đến cho nàng. Nàng liền múc một bầu thuốc vào.

Đại tiểu thư Quản gia nhiệt tâm làm việc thiện đã có tiếng ở Đông đô. Mọi người con cháu giới quý tộc đều biết, ngay cả Sở đế cũng có chút tán dương. Dân chạy nạn tràn vào Đông đô chính là thời điểm để các gia tộc thể hiện. Ngoài Quản gia dĩ nhiên cũng có không ít người đến đây đưa cơm cho dân tị nạn. Chỉ là có người một lòng muốn làm việc thiện, có kẻ thì lợi dụng cơ hội để nâng cao thanh danh mình mà thôi.

Trần Tiểu Cửu nhìn mấy người đang làm việc thiện ở đằng xa cười lạnh không dứt.

Quản Linh Tư khẽ nói:" Tiểu Cửu thúc đừng động tới người ta. Mặc dù hành động của bọn họ không thật lòng nhưng chỉ cần có thể khiến cho những nạn nhân này nhận được nhiều sự giúp đỡ cũng là một chuyện tốt rồi."

"Đồ mua danh chuộc tiếng." Trần Tiểu Cửu hừ lạnh một tiếng:" Xưa nay bọn chúng làm không ít việc thương thiên hại lý ăn hối lộ và phạm pháp bây giờ có thời gian làm ra vẻ rồi a, tám phần là muốn làm cho đám con cháu nhà mình có chút danh tiếng ban đầu để tiện đường sắp xếp chức quan to quan nhỏ đây."

Quản Tư Linh để bầu hồ lô xuống. Nàng nhìn kỹ một chút khẽ cười nói:" Tiểu Cửu thúc, người nói như vậy đã có thể là một gậy tre đánh ụp một thuyền người đó. Người xem đó là nhà ai đi?"

Trần Tiểu Cửu định thần nhìn lại, khuôn mặt tự nhiên đỏ lên, trong nội đường có một nhóm tham gia làm việc thiện. Có một thân ảnh quen thuộc, mặc dù mặt của nàng bị một cái khăn che mặt che đi nhưng tư thái và khí chất đó khó mà dấu diếm được ánh mắt của Trần Tiểu Cửu.

"Đại Nhi tiểu thư cũng tới sao. . ." Trần Tiểu Cửu miệng méo xệch:" Không có nàng ấy trong lời vừa rồi của ta."

Quản Linh Tư cười híp mắt nói:" Được rồi ta dĩ nhiên biết người nói không phải là nàng ấy, đi chúng ta đi qua xem một chút đi."

Một lúc sau, hai người đi sang chỗ Đường gia thiện đường. Quản Linh Tư lặng lẽ đi tới đằng sau Đường Đại Nhi. Nàng giơ tay bịt mắt của Đại Nhi rồi chuyển giọng the thé nói:" Đoán xem ta là ai đi?"

"Đừng làm loạn, Linh Nhi muội muội!" Đại Nhi quay đầu lại, hai người nhìn nhau cười một tiếng.

"A, hoá ra là Đại tiểu thư Quản gia tới! Khách đến ít quá a!" Một tên nam tử có vẻ hơi gầy gò bu lại.

Quản Linh Tư tự nhiên hét lên một tiếng kinh ngạc:" Đường Cửu Thiên? Tam thiếu gia! Người làm sao có thể ở chỗ này?"

Trong ấn tượng của Quản Linh Tư, Đường Cửu Thiên hẳn là không thể rời tay ra khỏi bàn mặt chược, với những con xúc xắc chả đâu vào đâu, nếu có ngừng lại thì đi uống rượu hàng đêm và tá túc ở thanh lâu a! Làm việc thiện ư? Loại việc thế này đối với Đường Cửu Thiên tám đời cũng không có liên quan. Thế sao giờ hắn lại đến?

"Người lên cơn sốt rồi sao?" Quản Linh Tư ân cần hỏi han:" Ta mang theo rất nhiều đại phu , có cần ta để bọn họ xem bệnh giúp người chăng?"

Đường Cửu Thiên nhất thời không hiểu được dụng ý của Quản Linh Tư bèn lắc đầu nói:" Không có gì. Ta rất khỏe mạnh có thể đánh chết được ngay một con cạp."

Đại Nhi thông minh như thế nào sao có thể không biết lí do Quản Linh Tư kinh ngạc. Nàng lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Quản Linh Tư nhẹ giọng nói:" Tục ngữ nói, sĩ biệt tam nhật làm người ta thay đổi cách nhìn nhận. Kể ca ca dở hơi này của ta một năm nay quả là tiến bộ không ít. Đã ít khi đi ra ngoài chơi mà ở nhà cũng giúp được không ít chuyện. Ban đầu ở nhà hẳn còn sợ phải tới đây lộ mặt, sợ người khác nói Tam thiếu gia mua danh chuộc tiếng. Nhưng cha ta lại nói nếu hẳn thành tâm muốn làm việc thì sẽ cho hẳn đến làm việc thiện. Người Đường gia chúng ta chẳng lẽ còn phải dựa vào diễn kịch mới có thể làm quan sao?"

"Là sự thật đó sao?" Quản Linh Tư mở to hai mắt nhìn, tròn mắt trắng đen rõ ràng nhìn Đại Nhi : " Tục ngữ cũng nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Người nói hẳn đột nhiên thay đổi con người cũng thật làm người ta khó có thể tin."

"Vậy người thử nghĩ cẩn thận lại xem, một năm nay có ai nhắc tới Đông đô Bát Quái Cửu Thiên dẫn người hầu đi đánh lộn không? Có ai nói Cửu Thiên lừa dối cô nương đi chơi hay không? Có người nói Cửu Thiên thua bạc về nhà lén đem đồ cổ ra ngoài bán hay không?"Đại Nhi cười ha ha nói.

Quản Linh Tư cẩn thận nhớ lại suy nghĩ một hồi lâu, lẩm bẩm nói:" Cái này quả thật không có."

" Đại Nhi ta qua bên kia xem một chút, một lát sau sẽ quay lại." Đường Cửu Thiên gọi một rồi chạy về hướng Bắc.

Hai nữ tử cũng không quản tên khi gió như hẳn làm gì, hẳn đi tự nhiên có không gian riêng. Đề tài hàn huyên lúc này liên rông hơn, Tần Phi bị bắt đi thì hai người vẫn không có được bao nhiêu tin tức. Nếu không

phải ở Bắc Cương dọa cho Đường Hiên gần chết, thiếu chút nữa Đại Nhi sẽ phải lấy nước mắt rửa mặt. Cũng may là nàng biết Tần Phi có thể hù dọa Đường Hiên thì an toàn của hắc hắc cũng không là vấn đề gì, chẳng qua chỉ là việc thời gian trở về của hắc hắc là dài hay ngắn mà thôi.

Chuyện này chính là bí mật nhỏ ở trong lòng của Đại Nhi, người khác nhìn cũng có thể mơ hồ thấy tình ý của nàng. Tin tức về Tần Phi ta biết người cũng không biết.

Nhưng tính toàn ngày mà Liễu Khinh Dương ra đi cũng đã đi lâu rồi, Tần Phi chắc cũng sắp trở lại. Nếu bây giờ còn không nói tương lai khó tránh khỏi việc Quản Linh Tư trách nàng giấu diếm. Đại Nhi là một cô nương thông minh dĩ nhiên sẽ không làm chuyện ngu như vậy!

"Tin tức về Tần Phi. . . Đại khái cũng sắp có nhiều, Liễu thế thúc tự mình đi Tuyết Nguyên nhất định sẽ đưa hắc hắc về. Rất có thể bọn họ đang trên đường trở về cũng lên." Đại Nhi phân trần cẩn thận, nàng mỉm cười nhìn Quản Linh Tư.

Trần Tiểu Cửu lại nhú chặt lông mày, hắc hắc cũng không phải hạng người ngây thơ như thiếu nữ nhìn nhận vấn đề đơn giản như thế. Ngày đó hắc hắc cũng phán đoán xem người bắt Tần Phi đi rốt cuộc cá lai lịch gì. Hắc hắc tự hỏi lấy thực lực của bây giờ của Tần Phi đến hắc hắc cũng không thể nào bắt sống được Tần Phi từ trong ngàn quân.

Tất nhiên tu vi của người kia cũng không phải chuyện đùa, cho dù Liễu Khinh Dương đi đến căn bản cũng không làm được gì. Liễu Khinh Dương có thể nói là đệ nhất thiên hạ dưới Đại tông sư, nhưng Trần Tiểu Cửu so sánh với lão cũng không kém quá nhiều. Minh làm không nổi, Liễu Khinh Dương cũng vô năng thôi!

Nghi ngờ trong lòng của hắc hắc cũng không nói ra với Quản Linh Tư.

Đi theo bảo vệ Quản Linh Tư hơn mười năm rồi, nhìn nàng từ lúc bị bắt tập nói đến lúc thành thiếu nữ lớn như thế này, Trần Tiểu Cửu Biết gần đây Quản Linh Tư bề ngoài nhìn có vẻ rất bình thường, vẫn làm những công việc như thường thi thoảng còn cùng mọi người cười đùa

nói giỡn! Thật ra trong lòng nàng không biết đã lo lắng đến mức như thế nào rồi.

Mặc dù tu vi Tần Phi đã vượt qua La Ngũ Mâu Thất, nhưng ở trong lòng Quán Linh Tư thì hắn vẫn là người bảo vệ kẻ canh giữ trái tim nàng, giúp nàng yên lòng, giúp nàng sưởi ấm con tim. . .

Quan tâm quá thì rồi!

Nghe ý tứ Đại Nhi thì hắn là Tần Phi không nhiều nguy hiểm lắm, vậy thì cứ tạm thời để cho tiểu thư cao hứng một thời gian đi. Cái nỗi băn khoăn gì thì cũng phải chờ Tần Phi trở về giải đáp!

Ánh mắt Trần Tiểu Cửu nhìn xa xăm, thính lực của hắn tốt vô cùng, hắn mơ hồ nghe thấy tiếng của Đường Cửu Thiên đang quát một nữ tử nào đó: "Mù à? Lại thải chất ô uế này ra giày của thiếu gia! Con không mau tới đây lau khô sạch sẽ cho thiếu gia, có nước sẵn đó không?"

Nàng کیا sợ hãi rụt rè dẫn đường đưa Đường Cửu Thiên tới một góc vắng.

Đường Cửu Thiên lập tức thay đổi sắc mặt, đôi môi nở nụ cười nhún nhường nói: "Lôi Lôi cô nương. . ."

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 281: Vô gian Tam Thiếu.

Q.4 - Chương 281: Vô gian Tam Thiếu.

Đường Cửu Thiên sửa sang lại y phục, rồi quay lại đi về hướng thiện đường nhà mình. Mặc dù ở Đông Đô, hắn là tên thiếu gia mang rất nhiều tiếng xấu nhưng ở thời kì này thông tin không phát triển, những người mới chạy nạn đến Đông Đô nào đâu biết được bản chất của hắn, nên rất nhiều người nhìn hắn với ánh mắt đầy tôn kính. Xưa nay Đường Cửu Thiên vốn đã quen hưởng thụ người khác nhìn mình với

ánh mắt sợ hãi, giờ đây hắn cũng đang rất thỏa mãn với sự tôn kính này.

Hai cô bé còn đang cầm tay nhau nói chuyện, Đường Cửu Thiên bực bội ngáp một cái : " Mới sáng sớm đã bị lôi tới mở thiện đường làm ta muốn mọi giấc ngủ ngon cũng không được. Các người bận gì thì cứ làm đi, ta đi về nhà ngủ trước."

Đại Nhi đang muốn giữ hắn lại thì bỗng nhìn thấy mọi tên người hầu Đường gia đang chạy như bay tới , vừa mới đến thiện đường hắn đã thở hổn hển kêu lên : " Thiếu gia , tiểu thư. Lão gia dặn phải về nhà ngay lập tức."

"Trong nhà đã xảy ra chuyện gì à?" Đại Nhi nhú mày hỏi.

Tên người hầu tiếp tục nói : " Không, có điều Liễu tổng quản bọn họ quay về nhanh quá, có đưa tin nói buổi trưa sẽ về đến nhà. Lão gia gọi các người về chuẩn bị."

Đường Cửu Thiên thì không sao cả nhưng hai vị thiếu nữ cùng hô lên , nhưng ngay sau đó lại che miệng thất thần. Liễu Khinh Dương trở lại tức là có thể Tần Phi cũng trở về. Về nhà, phải lập tức trở về nhà thôi, phải thay trang phục đẹp một tí, mát mẻ hơn tí, phát huy hiệu quả của nước hoa tiến phẩm của Tây Vực nữa, không biết là sẽ ăn cơm tối tại chỗ nào đây?

.....

Các thiếu nữ còn đang thất thần ở đại điện, Đường Ẩn đã đi ra đến đường lớn của Đông Đô. Bộ cấm bào màu đen không lộ ra vẻ xa hoa mà lại còn làm cho ông ta nhìn qua có vẻ lạnh lợi gấp trăm lần, dày vải đập lên đường đá, gót chân khẽ lướt cuốn theo bụi bay. Nhìn ông ta giống như một học giả trung niên bình thường, đi lại một cách lịch sự nhã nhặn trên đường lớn, nhìn thấy người già và phụ nữ có thai thì né tránh, nhìn thấy quan tuần kiểm binh thì nhường đường.

Trong đám đông, có một người đàn ông mặc áo xanh đang chậm rãi đi bộ. Đường Ẩn lộ ra vẻ mỉm cười hướng về phía hắn mà vẫy tay.

"Thói quen của người vẫn không đổi, từ Tây Vực trở về chắc chắn người sẽ qua con đường này để về nhà." Đường Ẩn nói đùa: "Nếu như

ta là kẻ thù của người thì cứ ngồi ở đây mà mai phục, chắc chắn sẽ thành công."

"Tất nhiên là không có nhiều người biết ta sẽ đi như thế này." Liễu Khinh Dương đáp: "Chúng ta lần này trở về hơi vội vàng bởi vì bộ hạ truyền gọi. Tần Phi cùng Dịch Tổng đốc đã đi trước vào trong cung điện kiến thánh thượng rồi."

"Ừ, thật không ngờ rằng lá gan của tên nhóc Tần Phi này lại lớn như vậy." Đường Ẩn cười cười: "Lớp trẻ đã hơn lớp già rồi. Hắn là một người nước Sở thế nhưng giờ lại làm trưởng lão Tây Bắc Tuyết Nguyên. Nếu đổi lại là lúc thường thì đây chính là tội phản quốc, làm liên lụy tam tộc cũng coi như là nhẹ. Có điều, thời thế thay đổi triều đình hiện tại không thể tiếp tục tuyên chiến với Tuyết Nguyên, nếu khai chiến thì không thể điều bảy, tám tinh binh thủ hạ của Phòng Vô Lượng xuống Bắc Cương chiến đấu được. Tần Phi làm cái chức trưởng lão này quả là đúng lúc, hắn hoàn toàn có thể hóa giải được cục diện căng thẳng giữa triều đình với Tuyết Nguyên. Trong tương lai, nếu có một ngày nào đó triều đình chuẩn bị đem quân đánh Tuyết Nguyên, hắn chỉ cần đứng ra nói một tiếng mình không còn làm trưởng lão thì không có chuyện gì hết."

"Hắn là bản thân Tần Phi cũng nhận định như thế, Dịch Tổng đốc cũng rất tán thành cách làm của hắn. Hơn nữa, sau này cũng chưa chắc có việc động binh đao, nếu như hắn có thể từ từ đem người dân Tuyết Nguyên đồng hóa thành con dân của Sở quốc thì đúng là không còn việc gì tốt hơn." Liễu Khinh Dương tiếp lời nói.

Đường Ẩn cười khở một tiếng và lắc đầu. Hắn nghĩ đến việc của con trai lớn không ra gì của mình, Đường Hiên hiện tại làm việc ngày càng quá đáng làm hắn hết sức thất vọng.

Một khi đã đem con đến chỗ quân Tây Bắc thì tất nhiên hắn sẽ sắp xếp mấy tên tay trong để bí mật báo cáo về Đông Đô toàn bộ hành động của con trai mình. Đường Ẩn lăn lộn trong quan trường nhiều năm như vậy, nếu ngay cả chút thủ đoạn này cũng không có thì sớm đã bị

người khác đề đẹp rồi. Việc Đường Hiên ở trong quân doanh công khai làm loạn đã được ghi chép lại và đưa đến tận tay Đường Ẩn rồi.

Hắn khinh thường và đối xử rất tự cao tự đại với Liễu Kinh Dương, khiến Đường Ẩn gần như khó có thể tin hắn là con trai ruột của mình. Liễu Kinh Dương là ai chứ? Hắn là thực lực trụ cột không thể thay thế ở Đường gia, ở một mặt nào đó là nhân vật đại biểu cho sự uy phong của Đường gia với người đời. Nhiều khi Liễu Kinh Dương có thể thay mặt Đường Ẩn giải quyết những việc phiền phức mà hắn không tiện ra mặt giải quyết.

Một người như thế mà lại có thể bị Đường Hiên coi như "Người hầu"! Trong thế lực lớn như Quân gia, ngay cả những kẻ dùng tiền và lễ mà mời đến như Trần Tiểu Cửu thì vẫn phải gọi một cách rất khách khí là 'Khách khanh'. Ý nghĩa chính là ta mời người đến làm khách, chi phí ăn uống vui chơi ta bao tất, chỉ hi vọng nếu ta gặp rắc rối thì người có thể ra tay giúp ta tháo gỡ.

Bất kể là trong quan trường hay xét về tu vi thì ba chữ Liễu Kinh Dương vẫn hơn hẳn bọn Trần Tiểu Cửu. Lưu Nhâm vốn từng nổi danh cùng hắn cũng đã bị hắn đánh bại, Niệm công công đã bị hắn đánh cho thất bại thảm hại, bọn Trần Tiểu Cửu còn phải tự thẹn không bằng. Chỉ sợ nếu có kẻ nói Trần Tiểu Cửu kém Liễu Kinh Dương không nhiều thì chính Trần Tiểu Cửu sẽ tự tay đi rút lưỡi kẻ đó.

"Ta hiểu mà. . ."

"Ta biết là người hiểu. . ."

Hai người bất ngờ đối đáp một câu rất khó hiểu, rồi sau đó liền nhìn nhau cười và không nói thêm gì nữa.

"Còn nhớ nơi đây chứ?" Đường Ẩn chỉ về con phố bán cháo phía trước, nói một cách cảm khái: "Hơn hai mươi năm trước, ta và người chạy nạn vào Đông đô, không người thân thích, chẳng có gì dư giả. Người đã nói nếu đến bước đường cùng sẽ bịt mắt đi cướp của nhà giàu chia cho người nghèo. Sau đó, chúng ta thật sự hết tiền, đành cầm năm đồng tiền cuối cùng đi đến phố bán cháo này, nói rằng ăn no rồi làm một chuyến lớn."

Liễu Khinh Dương dường như cũng bị chuyện xưa làm cho bùi ngùi, cười nói: "Lúc đó trẻ tuổi ngông cuồng, không biết trời cao đất rộng. Bây giờ nhớ lại thật sự buồn cười vô cùng."

Năm đồng tiền kia mua được hai bát cháo, ba cái bánh bao, Đường Ẩn khẳng khẳng muốn Liễu Khinh Dương ăn nhiều thêm một cái người sẽ đi làm đại hiệp tối nay chính là những Liễu Khinh Dương. Nhỡ đâu đại hiệp đói bụng hoa mắt, bay chẳng qua nổi tường mà rớt xuống, vậy thì nói đâu cho hết xấu hổ.

Đường Ẩn nhìn con phố bán cháo náo nhiệt, trong gió lẫn tới mùi cháo thơm lừng, hắn hít một hơi thật sâu: "Ta và người nhường tới nhường lui, thế là một người thiếu niên ngồi bên cạnh thấy phát chán nên gọi 'chủ quán, cho bọn hắn thêm bánh bao, ăn bao nhiêu cũng được, tính tiền cho ta.' Người còn nhớ không?"

"Đương nhiên là nhớ rõ, khi đó bộ hạ vẫn chỉ là một hoàng tử nghèo túng, hàng tháng chỉ lĩnh được năm mươi lạng bạc từ trong cung để chi tiêu. Tiền của hắn trả lương cho đứa bé giữ cửa, người chăn ngựa và nha hoàn thì cũng không còn lại bao nhiêu. Thi thoảng đi ăn đêm thì cũng chỉ có thể đến chỗ vừa rẻ vừa ngon như ở đây." Liễu Khinh Dương cười nói.

"So với hai kẻ bần hàn như chúng ta, hắn quả thực là một phú hào." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Ba người chúng ta ngồi cùng vào với nhau, nói đủ thứ chuyện, bình luận đại thế thiên hạ. Nói đến chỗ cao hứng, hắn liền vỗ bàn một cái và nói - chỉ bao ăn ở, không trả tiền công, hai người các người đi theo ta đi."

"Giờ nhớ lại mới thấy bộ hạ thật biết cách làm ăn."

Đường Ẩn hạ giọng nói: "Ta luôn nghĩ, nếu như không phải sau đó xuất hiện Bàng Chân thì với năng lực của ngươi, hiện nay Hầu gia, tổng quản đại nội thị vệ hắn là người. Mặc dù vậy, sau khi Giang Bắc thống nhất, bộ hạ có mời ngươi đảm nhiệm thống lĩnh Cẩm Vệ Quân nhưng ngươi cũng không làm, mà vẫn ở lại Đường gia."

"Vì ngươi là huynh đệ của ta!"

Đường Ẩn nói ra từng chữ: "Huynh, đệ, tốt, của, ta!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 282: Hào huynh đệ của ta.

Q.4 - Chương 282: Hào huynh đệ của ta.

Đường Cửu Thiên sửa sang lại quần áo, quay đầu hướng nhà mình thiện đường đi đến. Tuy nhiên tại Đông đô, hẳn là tiếng xấu rõ ràng thiếu gia, nhưng này niên đại, tin tức lại không phát đạt, những cái...kia chạy nạn đến Đông đô, nào biết đâu rằng bản tính của hắn. Rất nhiều người đều đối với hắn quảng dùng tôn kính ánh mắt, xưa nay hưởng thụ đã quen người khác sợ hãi ánh mắt Đường Cửu Thiên, hôm nay cũng rất hưởng thụ loại này tôn kính.

Hai cái nữ hài nhi vẫn còn lôi kéo tay nói chuyện, Đường Cửu Thiên tức giận ngáp một cái: "Một sáng sớm đã bị kéo tới khai mở thiện đường, (cảm) giác đều ngủ không được ngon giấc. Các người trước vội vàng, ta đi về nhà ngủ ngủ."

Đại Nhi đang muốn giữ lại hắn, bỗng nhiên nhìn thấy một vị Đường gia người hầu nhanh chóng chạy tới, vừa mới được đến thiện đường tự không kịp thở kêu lên: "Thiếu gia, tiểu thư. Lão gia phân phó, lập tức về nhà."

"Trong nhà đã xảy ra chuyện gì?" Đại Nhi nhíu mày nói.

Gia phó không ngớt lời nói: "Chưa, tự là Liễu tổng quản bọn hắn hỏi trình quá nhanh, đưa tin mà nói, giữa trưa muốn về đến nhà. Lão gia gọi các người trở về chuẩn bị."

Đường Cửu Thiên ngược lại là không sao cả, hai vị thiếu nữ đều cùng kêu lên kinh hô, lập tức che miệng thất thần. Liễu Kinh Dương trở về, cái kia chính là nói, Tần Phi cũng có thể đã đến. . . Về nhà, lập tức trở về gia. Quần áo phải thay đổi đẹp mắt một điểm, hơi chút cách ăn mặc thoáng một phát, ngự tứ Tây Vực nước hoa có thể phát huy tác dụng, cơm tối đi nơi nào ăn đâu này?

...

Các thiếu nữ vẫn còn thao trường thất thần, Đường Ẩn đã đi lên Đông đô đường cái. Màu đen cấm bào cũng không lộ vẻ hoa lệ, lại làm cho hắn thoát nhìn tinh thần gấp trăm lần, giày vải dẫm nát cứng rắn đường đá lên, gót chân có chút mang theo tro bụi. Hắn giống như là cái không ngờ trung niên học giả, tư văn hữu lễ ở trên đường hành tẩu, nhìn thấy lão nhân phụ nữ có thai sẽ né tránh, nhìn thấy tuần kiểm quan binh sẽ để cho đi.

Trong đám người, một cái thanh y nam tử từ bước mà đi. Đường Ẩn lộ ra mỉm cười, hướng về phía hắn vẫy tay.

"Thói quen của người tự là sẽ không sửa, theo Tây Vực trở về, khẳng định đi đường này về nhà." Đường Ẩn hay nói giỡn nói: "Giả như ta là cừu gia của người, tự ngồi xổm tại đây mai phục người, tất nhiên đắc thủ."

"Biết rõ ta sẽ như vậy đi người, cũng sẽ không rất nhiều." Liễu Khinh Dương đáp: "Chúng ta lần này trở về đặc biệt vội vàng, là vì bộ hạ gọi đến. Tần Phi cùng Dịch tổng đốc đã đi đầu vào cung điện thánh đi."

"Ân, thật không nghĩ tới, Tần Phi tiểu tử này rõ ràng lá gan lớn như vậy." Đường Ẩn cười cười: "Một đời nhân vật mới thắng người cũ, hắn một cái nước Sở người, vậy mà trở thành tây bắc Tuyết Nguyên trưởng lão. Nếu đổi lại thường ngày, cái này là phản quốc. Liên luy tam tộc đều xem như thiếu. Bất quá, thời cuộc bất đồng, triều đình hiện tại không thể lại tiếp tục cùng Tuyết Nguyên khai chiến, nếu không, Phòng Vô Lượng thủ hạ cái kia bảy tám vạn tinh binh đều không thể điều nhập Bắc Cương tác chiến. Tần Phi cái này trưởng lão đem làm đúng là thời điểm, hắn hoàn toàn có thể giảm bớt Tuyết Nguyên cùng triều đình hiện tại khẩn trương thế cục. Về phần tương lai? Ngày nào đó triều đình chuẩn bị đem Tuyết Nguyên bình định thời điểm, hắn đứng ra nói một tiếng chính mình không lo trưởng lão, cũng sẽ không sự tình."

"Tần Phi mình cũng là như vậy xem, Dịch tổng đốc đồng dạng rất tán thành cách làm của hắn. Hơn nữa, sau này chưa hẳn muốn động việc

binh đao, nếu như hắn có thể dần dần đem Tuyết Nguyên người phục tùng, biến thành nước Sở con dân, đương nhiên không có gì không tốt." Liễu Khinh Dương tiếp lời nói.

Đường Ẩn cười khở một tiếng, lắc đầu. Hắn là nghĩ đến chính mình cái kia không nên thân con trai trưởng, Đường Hiên hiện tại làm việc càng ngày càng quá mức, làm hắn thất vọng tới cực điểm.

Đã đem nhi tử cho đưa đến tây bắc quân, đương nhiên sẽ ở bên cạnh hắn xếp vào mấy cái gút, đem nhi tử hết thầy hành vi bí mật báo cáo được đến Đông đô đến. Đường Ẩn ở trong quan trường sờ bò lăn đánh cho nhiều năm như vậy, nếu điểm này tâm nhãn đều không có, sớm đã bị người một ngụm nuốt. Đường Hiên tại trong quân doanh công nhiên kêu gào, sớm đã hình thành văn tự, đưa đến Đường Ẩn trước mặt.

Hắn đối với Liễu Khinh Dương khinh thị cùng tự cao tự đại nhị thể tổ tác phong, cơ hồ khiến Đường Ẩn khó có thể tin cái này là con trai ruột của mình.

Liễu Khinh Dương là người nào? Hắn là Đường gia không thể phá vỡ thực lực trụ cột một trong, là vua và dân bên trên uy phong bát diện Đường gia tại cái khác trong lĩnh vực đại biểu tính nhân vật. Nhiều khi, Liễu Khinh Dương thậm chí có thể thay thế Đường Ẩn ra mặt làm rất nhiều hắn bất tiện đi làm sự tình.

Tựu là một người như vậy, rõ ràng bị Đường Hiên khiển trách vì "Nô bộc" !

Quản gia lớn như vậy thế lực, lịch đại sau tộc, số tiền lớn lẽ vật Trần Tiểu Cửu bọn người, y nguyên khách khách khí khí gọi nhân gia 'Khách khanh' . Ý tứ tựu là, ta thỉnh người tới đem làm khách nhân, ăn uống đùa náo, ta toàn bộ bao hết, nếu ta có phiền toái, hy vọng khách nhân người ra tay giúp ta giáo huấn thoáng một phát. . .

Vô luận là tại quan trường trong hội, vẫn là đơn thuần bàn về tu vị, Liễu Khinh Dương ba chữ tuyệt đối nếu so với Trần Tiểu Cửu bọn người có phân lượng nhiều. Trước kia cùng hắn nổi danh Lưu Nhâm Trọng bị hắn đánh bại, Niệm Công Công bị hắn đánh cho thất bại thảm hại. Trần Tiểu Cửu bọn người mặc cảm, bất quá người nói Trần

Tiểu Cửu cùng Liễu Khinh Dương không sai biệt lắm lời mà nói..., chỉ sợ Trần Tiểu Cửu chính mình muốn đi lên đánh người nợ miệng tử.

"Ta biết rõ. . ."

"Ta biết rõ người biết. . ."

Hai người tựa như đánh đổ nhau tựa như đúng rồi một câu, lập tức nhìn nhau cười cười, đều không nói thêm gì nữa.

"Nhớ rõ tại đây sao?" Đường Ẩn chỉ vào phía trước một cái phố bán cháo, cảm khái nói: "Hơn hai mươi năm trước, ta và người chạy nạn đi vào Đông đô, đưa mắt không quen, thân không vật dư thừa. Người nói, nếu là thật bức đến đến bước đường cùng, sẽ đem mặt một mông, đi làm cướp của người giàu chia cho người nghèo hoạt động. Về sau, chúng ta thật sự không có trước rồi. Cầm cuối cùng năm văn tiền đi tới nơi này cái phố bán cháo, nói ăn no rồi đi làm một chuyến lớn."

Liễu Khinh Dương tựa hồ cũng bị chuyện cũ nhận thấy, cười nói: "Khi đó tuổi trẻ khinh cuồng, không biết trời cao đất rộng. Hiện tại nhớ tới, thật sự là buồn cười vô cùng."

Cái kia năm văn tiền mua hai chén cháo, ba cái bánh bao, Đường Ẩn kiên trì muốn Liễu Khinh Dương ăn nhiều một cái, bởi vì kia buổi tối muốn làm đại hiệp, có thể là Liễu Khinh Dương. Vạn nhất đại hiệp đối choáng váng, tường không có bay qua đi tự chính mình ngã xuống, vậy cũng tự mất mặt lớn phát.

Đường Ẩn nhìn xem náo nhiệt phố bán cháo, trong gió xoăn tới cháo mùi thơm ngát, hắn thật sâu hít và một hơi: "Ta và người nhường tới nhường lui, hàng xóm tòa một thiếu niên thấy chán, hắn gọi lấy 'Chường quây, cho bọn hắn bên trên bánh bao, tham ăn bao nhiêu đều được, tính toán của ta.' người còn nhớ rõ a?"

"Đương nhiên nhớ rõ, khi đó bộ hạ vẫn chỉ là cái chán nản hoàng tử, mỗi tháng có thể theo trong nội cung lĩnh năm mươi lượng bạc chi tiêu. Tiền của hắn, cho đứa bé giữ cửa người chăn ngựa nha hoàn phát tiền công cũng tự còn thừa không có mấy. Ngẫu nhiên đi ra ăn khuya, cũng chỉ có thể tới đây loại tiện nghi lại ăn ngon địa phương." Liễu Khinh Dương cười nói.

"So về hai người chúng ta kẻ nghèo hàn, hẩn quả thực tợ là phú hào." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Chúng ta ba người ngồi vào cùng một chỗ, nói chuyện trời đất, nói thoả mái thiên hạ đại thế. Cho tới cao hứng, hẩn vỗ bàn một cái, nói —— chỉ bao ăn ở, không phát tiền công, hai người các người đi theo ta đi."

"Hiện tại nhớ tới, bệ hạ thật sự là biết làm sinh ý vô cùng."

Đường Ẩn thấp giọng nói: "Ta một mực suy nghĩ, nếu như không phải về sau xuất hiện Bàng Chân, dùng năng lực của người cùng tu vị, hôm nay Hầu gia, đại nội thị vệ tổng quản, hẩn là người. Dù vậy, Giang Bắc nhất thống về sau, bệ hạ mời người đảm nhiệm Thống lĩnh cấm vệ, người vẫn là không làm, vẫn là ở lại Đường gia."

"Cho nên, người là huynh đệ của ta!"

Đường Ẩn mỗi chữ mỗi câu nói: "Ta,, tốt, huynh, đệ!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 283: Ý Trầm Đã Quyết

Q.4 - Chương 283: Ý Trầm Đã Quyết

Vị lão bản hàng cháo này cũng hoàn toàn không biết rằng vào một buổi tối của hơn hai mươi năm trước, ở trong điểm của mình có hai người thanh niên chuẩn bị làm một chuyện trộm cắp động trời cùng với một vị hoàng tử nghèo túng bàn luận thoả thích về thiên hạ đại thế (tình hình chung của thiên hạ). Mà những lời nói của bọn họ hôm đó đều đã trở thành sự thật. Tỷ như chuyện về một đám hoàng tử trở ra hết tài năng để leo lên được đế vị. Hay là chuyện lật đổ được Ngụy quốc vốn không ai bì nổi kia.

Nếu như lão có thể nhớ rõ thì đêm hôm đó, lão đã từng dùng ánh mắt đồng tình để nhìn ba vị thiếu niên nghèo nàn này. Một người là công tử y phục hoa lệ nhưng chi ra rất chặt chiu, hai người kia y phục lại có chút rách nát. Cứ thế mỗi ngày đều có dạng người như vậy lưu đến

hàng cháo, kêu ra một chén cháo giá một văn tiền, trong đầu của lão đương nhiên chẳng lưu lại ấn tượng sâu nào.

"Hai chén cháo, hai đĩa bánh bao." Đường Ẩn đứng ở trước mặt lão bản nở một nụ cười tươi như ngọc

"Khách quan trước tiên tìm lấy một chỗ ngồi đi, ta lập tức sẽ mang đến cho ngài" Lão bản tái diễn lại vài lời nói khách sáo như mọi ngày.

Lúc này vốn không phải là giờ cơm, người ăn cơm quả thật rất ít, ở trong tiệm cũng trống khá nhiều bàn. Đường Ẩn tùy ý chọn lấy một bàn ở sát tường ngồi xuống, Liễu Khinh Dương vẫn là thói quen cũ, ngồi ở dưới tay của lão (thuộc hạ). Sau một lúc, bánh bao cùng với cháo đều đã được mang đến.

"Đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ vị lão bản đã già, mọi thứ căn bản vẫn không thay đổi gì." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Đêm hôm đó, chúng ta hình như là ngồi ở chỗ này."

Hơi nóng của cháo bốc lên từng đợt khí mờ mờ, phát phơ tỏa ra khắp hai người nam nhân, lúc thì mỏng lúc thì nồng đậm, nếu mà nhìn tương đối cảm thấy người như có chút mơ hồ ẩn ẩn ở trong đám khí mờ này vậy.

Liễu Khinh Dương nhẹ thổi bay hơi nóng của cháo, đáp lại: "Chính là ngồi tại chỗ này."

"Ta thay mặt tên tiểu tử bất hiếu kia hướng tới người xin lỗi" Đường Ẩn làm sáng tỏ chủ đề: "Nhất cử nhất động của hắn cũng không thể giấu diếm được ta, tên kia có chút đại nghịch bất đạo nói ra lời này hy vọng người có thể bỏ qua cho."

Liễu Khinh Dương ngẩng đầu: "Ta không có để ý. Chỉ là..."

Dừng một chút, Liễu Khinh Dương dùng ánh mắt hàm chứa xin lỗi nhìn Đường Ẩn: "Chỉ là từ nay về sau ta không thể tiếp tục lưu lại Đường gia. Lần đi Tây Vực này chính là cứu tử nhất sinh. Dịch tổng đốc hy vọng ta làm con của lão, con của lão sớm đã chết, chỉ còn lại một cháu gái. Lão hy vọng ta có thể thay lão xử lý một số việc."

Nếu đổi lại là một người khác, có thể là nổi giận hoặc có thể là châm chọc khiêu khích. Thì ra nhìn thấy được quyền thế của Dịch tổng đốc,

lúc này mới rời khoi Đường gia sao? Nhưng Đường Ẩn thì không như vậy, chính vì bọn họ đã quen biết nhau hơn nửa đời người rồi, Liễu Khinh Dương có biểu lộ ra một ý nhỏ cũng không thể nào dấu diếm được Đường Ẩn. Lúc này càng làm cho Đường Ẩn thêm đau lòng!

Bởi vì một câu nói của đứa con, Đường Ẩn lại mất đi một người huynh đệ làm chỗ dựa ình để an tâm giao phó. Người huynh đệ như vậy vốn không nhiều, Tần Phi thì có Thành Tín, Sở đế thì có Bàng Chân, mà lão trước kia lại có Liễu Khinh Dương. Đường Ẩn cũng biết Liễu Khinh Dương không phải vì một lời nói hỗn đản của Đường Hiên mà rời bỏ phần ân tình này, có thể do vết rách đã có đến cuối cùng lại khó có thể đền bù được.

"Nếu hãn không phải là con ruột ta, ta thật muốn một đao đem hãn bỏ đôi." Đường Ẩn oán hận mắng một câu: "Lão tử như thế nào lại sinh ra một thứ hỗn đản như vậy chứ."

"Lão gia..."

Đường Ẩn khoát tay, hít vào một hơi thật sâu cố tận lực làm ình bình tĩnh lại: "Ngày đó ta nhận được mật báo, chứng kiến lời kia của đứa con bất hiếu. Liên phái người đến Tây Vực bắt hãn về, ta muốn tự mình cắt đứt chân của hãn, đem hãn trục xuất khỏi gia môn. Đứa con như vậy có ở lại cũng là sỉ nhục Đường gia. Ta cũng không tiếc gì khi thiếu một đứa con trai!"

"Ta làm như vậy cũng không phải là để cho người thấy. Mà bởi vì hãn ta thật sự không xứng làm con của ta." Đường Ẩn cảm thương nói: "Vô luận thế nào ta và người vẫn là huynh đệ."

"Vĩnh viễn là như thế."

Hai người sóng vai đi ra khỏi cửa lớn của hàng cháo, trên đường xuất hiện một đám người nhốn nháo lập tức bao bọc cho bọn họ. Những thân ảnh kia vốn đã theo Đường Ẩn bốn mươi năm rồi, cước bộ lúc này đã dần dần mất đi cái tiết tấu của ngày xưa. Ánh mặt trời vào đông rất nhạt làm những cái bóng được chiếu trên mặt đất càng thêm mơ hồ...

Trong hoàng cung tình cảm ấm áp dạt dào, Sở đế khoác một chiếc áo bông dày cộm, mang theo nét mặt mệt mỏi tiếp kiến hai vị thần tử.

"Từ Tây Vực trở về còn chưa được thở một hơi, liền bị trẫm gọi vào cung, quả mệt mỏi cho các khanh rồi." Sở đế thả tấu chương ở trong tay ra, Tiểu Sơ Tử bên cạnh lập tức dâng lên chén trà ấm.

Nhẹ nhàng thổi dạt đi những làn trà đang nổi lên bèo, Sở đế khẽ nháp vào một ngụm, tựa hồ nói ra một chuyện không thể ngờ: "Thời điểm các người ở Tây Vực, bọn Ngụy Vũ Tốt vốn hung hăng ngang ngược hai mươi năm nay tại Sở quốc, nay đầu não đã bị trẫm một mẻ tóm gọn, những phần tử xấu còn lại cũng không làm nên việc gì, Tuần kiểm sở cùng Sát sự thính ở các nơi đã chia nhau đốc thúc, tin rằng rất nhanh sẽ tìm ra được bọn người của Ngụy Vũ Tốt."

Dịch tổng đốc lông mày lơ đãng co lại, xử trí phản nghịch vốn là chức trách của Sát sự thính, lần này lão không có ở đây, các Đề Đốc Sát sự thính đều có chuyện bản thân muốn làm. Nhưng mà gặp phải chuyện Ngụy Vũ Tốt này, Sở đế bèn cấp cho làm, càng buồn cười hơn khi lão chính là đầu lĩnh tình báo lại phải thông qua Hoàng đế mới biết được tin tức này, nếu mà bị truyền ra người chẳng phải khiến cho người ta cười đến độ rụng răng hay sao?

Bị người ta giấu cọt là chuyện nhỏ, chức trách của Sát sự thính bị người khác hoàn thành mới càng là chuyện lớn. Ngụy Vũ Tốt mặc dù không thể tạo thành sự rung chuyển nào quá lớn. Nhưng mà Yến vương khởi binh mưu phản, Ngô quốc đưa binh lực, vũ khí đến gần sông, thế cục tại Tây Vực cũng chưa ổn định tình hình, Sở đế quyết không cho phép có một tổ chức nào tồn tại trong nước tùy thời có thể nổi lên làm phản. Diệt trừ bọn Ngụy Vũ Tốt là thế buộc phải làm!

Nói đến thực dễ dàng nhưng mà làm đến lại thành khó. Sát sự thính vốn đã theo dõi Ngụy Vũ Tốt từ lâu rồi, nắm giữ không ít những tin tức liên quan đến Ngụy Vũ Tốt, nhưng bộ phận trọng yếu nhất thủy chung vẫn không cách nào nắm bắt được. Thí dụ như việc Sát sự thính biết rõ Nhậm Bình Sinh chính là một thành phần chủ chốt trong bọn Ngụy Vũ Tốt, nhưng việc bắt được Nhậm Bình Sinh rất khó, người ta

vốn ở trên biển rộng bay tới bay lui, gặp kẻ địch đến thì thoái lui, chơi đùa phi thường cao hứng. Ngoài ra Sát sự thính còn nắm thóp được vài thành phần cốt cán của Ngụy Vũ Tốt ở bên trong tổ chức, nhưng bọn hăn hành sự tương đối cẩn thận, xuất hiện sai lầm cực kì nhỏ. Sát sự thính e sợ việc đả thảo kinh xà cho nên mới để cho hai việc đẩy kéo dài lâu như vậy.

Dịch tổng đốc đương nhiên biết rõ tứ hoàng tử của Sở đế chính là Ngụy Bính Dần, đã thành công lẫn vào tổ chức của Ngụy Vũ Tốt. Tuy nhiên, Ngụy Vũ Tốt vốn là người cẩn trọng, mặc dù hăn dùng thân phận hoàng tử Ngụy quốc để tiến vào thì cũng khó tạo ra được cơn sóng lớn, hoàn toàn không có cách nào tiếp xúc được bộ phận trọng yếu nhất. Bằng không Sở đế sớm đã đem bọn người Ngụy Vũ Tốt một mẻ tóm gọn rồi.

Còn lần này?

Tần Phi chỉ lẳng lặng nghe Sở đế nói, chẳng buồn mở miệng nói lời nào.

Sở đế khẽ nhìn Tần Phi đầy thâm ý: "Nói đến người có công đầu lần này, người vốn đã từng biết đến."

"Gì chứ?"

Sở đế vỗ vỗ tay, từ sau tấm bình phong của thư phòng có một vị thiếu niên nhanh nhẹn đi ra.

Mi mắt Tần Phi khẽ nhướng lại, một cỗ tức giận không thể ức chế lan thẳng vào trái tim. Đầu vai của hăn run nhè nhẹ, hai tay bên dưới vô ý thức tạo thành nắm đấm.

"Trước kia hăn là Ngụy Bính Dần, thật ra hăn là đứa con thứ tư của trẫm. Vì thay trẫm phân ưu mà hăn từ nhỏ không tiếc tự hại thân thể mình, lẫn vào trong đám hoàng tử tiền triều để lấy tín nhiệm của bọn chúng, từ đó thu được khá nhiều tin tức. Về sau hăn tiếp xúc với nhóm người Ngụy Vũ Tốt, ngay từ đầu vốn đã rất khó nắm bắt được hành tung của tổ chức đầu não kia nên cũng khó đem những tên đầu lĩnh tiếp xúc lại cùng một chỗ..."

Những lời của Sở đế nói ra đến một chữ Tần Phi đều nghe không lọt lỗ tai.

Trước kia vốn rất khó lý giải, hiện tại đã bày ra rõ ràng trước mặt. Vì cái gì mà Thủy Tình Không đi vào Đông Đô chưa được bao lâu hành tung liền bị bại lộ? Vì cái gì mà người Sở quốc hết lần này đến lần khác xuất hiện đúng thời điểm suy yếu nhất của Thủy Tình Không? Tại vì sao mà Ngụy Bính Dần lần lượt không tiếc nguy hiểm tánh mạng đến để dò xét chính mình?

Hắn chính là một kẻ điên!

Đúng là kẻ điên!

Vì muốn tranh đoạt sủng ái của phụ hoàng, vì muốn giành được cái ghế kia, tên điên này ngay từ nhỏ cũng đã triệt để điên cuồng rồi. Một nam nhân bình thường hà cớ gì đem bản thân mình ra tự hiến để lẫn vào trong đám tiểu thái giám như vậy chứ? Còn hắn ngay lúc nhỏ liền làm như vậy! Hắn chịu nhục nhiều năm, trải qua ngàn đau vạn khổ, nếu không phải vì một ngày đứng ở đỉnh cao nhất, hắn cần gì phải hy sinh nhiều như vậy chứ?

Mỗi một vị hoàng tử đều là may mắn. Bọn họ sinh ra bản thân liền mang một chiếc chìa khóa vàng, có vô số nô bộc theo sau hầu hạ. Ăn toàn sơn hào hải vị, mặc toàn lụa là gấm vóc. Lão sư của bọn họ vốn là tài tử bụng đầy kinh luân, thê tử của bọn họ là nữ tử được lựa chọn tỉ mỉ. Bọn họ sinh bệnh liền sẽ có thánh thủ nổi danh thiên hạ đến trị liệu. Bọn họ muốn vui đùa liền có thể hưởng thụ những thú chơi xa hoa nhất trên đời này.

Giống như vậy, mỗi vị hoàng tử cũng đều là bất hạnh. Trừ phi lão hoàng đế chỉ có một đứa con, nếu không hơn mười mấy vị huynh đệ chỉ vì cái danh ngạch kia mà chiến đấu đến quên cả sống chết. Thân tình sao? Hữu tình sao? Hết thảy đều là vô nghĩa, hết thảy chỉ vì đạt cho được long ý. Được làm vua còn thua thì làm giặc, thắng chính là một đường thắng bằng (nguyên văn: nhất chiến thắng), còn thua chính là sống không bằng chết.

Những vị hoàng tử vốn tự mình hiểu mình hay là trời sinh vốn đậm bạc đã sớm rời khỏi cuộc tranh đoạt này, nhưng bọn họ liệu có thể không quan tâm đến sao? Bọn họ vốn muốn đem báu vật chính mình thế chấp lên trên người một vị huynh đệ nào đó, hy vọng hẳn có thể lên ngôi mà bảo trụ ình được hưởng vinh hoa phú quý.

Ngụy Bính Dần vốn không phải là một người đậm bạc, mục đích của hẳn rất rõ ràng chính là từ trong đám hoàng tử mà trở ra hết tài năng. Công lao tiêu diệt Ngụy Vũ Tốt đủ để cho hẳn khinh thường tất cả các huynh đệ, độc hưởng sủng ái từ phụ hoàng.

Nhất là, sự hy sinh của hẳn còn nhiều hơn bất cứ người nào.

Ngụy Bính Dần trên mặt mang theo sự khiêm tốn vui vẻ, cung kính mà trong thâm thâm vẫn không mất vẻ kiêu ngạo. Mỗi một lời nói ra của Sở đế, hẳn đều nghe rất rõ ràng, hẳn biết mình sắp được cái gì, cũng biết được mọi sự hy sinh đều mang đến giá trị. Vì vinh quang ngày hôm nay, những năm tháng ngày xưa nghĩ lại mà cảm thấy đau lòng thì thấm thía gì chứ?

Tần Phi chậm rãi buông lỏng nắm đấm, chân nguyên cấp tốc tẩu tán dần dần bình tĩnh trở lại, tình cờ ánh mắt của hẳn cùng Ngụy Bính Dần chạm nhau, giống như hai cái lưỡi dao sắc bén lẳng không giao thoa, hận ý như tia lửa văng ra tung tóe.

"Bệ hạ, ý tứ của người vừa nói, lão thần không phải đã rõ ràng rồi sao." Thanh âm của Dịch tổng đốc liền đánh thức Tần Phi.

"Điều này vốn hết thảy là chức trách của Sát sự thánh, hiện tại phải thành lập nhóm đại nội mật thám, thật sự là có ý nghĩa sao? Xây dựng chồng chéo chỉ làm lãng phí công quỹ. Với thời buổi rối loạn của Sở quốc bây giờ, khắp nơi đều cần phải dùng tiền, mỗi một văn đều ứng với hoa trên lưỡi dao. Kính xin bệ hạ suy nghĩ kỹ rồi sau đó hãy làm."

Nếu như đổi lại người khác nói lời này, nghi vấn quyết định của Sở đế thì sớm đã bị kéo ra ngoài một đao chém đầu rồi.

Trong triều đình người có tư cách, năng lực nói như vậy vốn không có nhiều.

Sở đế cũng không trả lời ngay, lão nhẹ nhàng hạ chén trà xuống, hai hàng chân mày rậm khể nhú một cái làm thành bộ dạng ưu phiền, sau đó lại thông thả giãn ra, lão lãnh đạm nhìn Dịch tổng đốc hạ quyết định sau cùng: "Ý trăm đã quyết!"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 284: Không thể tránh né va chạm

Q.4 - Chương 284: Không thể tránh né va chạm

Trên đường đi ra khỏi cung, cả Tần Phi cùng Dịch lão đầu đều không muốn nói gì.

Dịch lão đầu vốn muốn hướng đến Sở đế đưa ra nguyện vọng nghỉ hưu, từ đó đề nghị Tần Phi lên nhậm chức thay. Với đề nghị này, Sở đế cũng không có phản đối. Nhưng vị hoàng đế lại một tay làm ra chuyện này quả thật khiến cho Dịch lão đầu có chút không kịp trở tay!

Nhóm đại nội mật thám chính là tự thân Ngụy Bính Dần tạo ra, cũng là biện pháp tốt nhất để hấn tập hợp thực cá nhân cùng với uy danh trong thời gian ngắn.

Nói một cách đơn giản, chức trách của Sát sự thính phân công quản lý không có bất kỳ biến hóa nào. Mà nhóm đại nội mật thám ngoại trừ ba chức trách của Giáo Tập Ti, Kim Thạch Ti, Địch Tình Ti, chức quyền của ba ti còn lại hẳn ta đều có được. Có một điều làm người ta đau đầu nhất chính là hẳn có thể giám sát được cả Sát sự thính.

"Cái cảm giác này quả thật giống như một công tử bột chơi đùa cả đời với một nữ nhân, đột nhiên có một ngày lại bị nam nhân đè lên." Dịch lão đầu xõ ra một câu giả dụ thô tục.

"Nam nhân đè nam nhân quả nhiên rất mạo hiểm, một khi không cẩn thận liền bị đè ngược trở lại." Tần Phi bình thản đáp.

Dịch lão đầu mỉm cười, lão ngẩng đầu nhìn lên bầu trời bao la của hoàng cung, từng mảnh mây trắng phiêu du kia tựa hồ bị ánh mắt tang

thương trải qua sự đời của lão nhìn thấu, lão phát ra thanh âm hơi có vẻ khàn khàn mang theo nét mệt mỏi nhàn nhạt: "Dù sao ta cũng muốn về nhà dưỡng lão rồi, bọn người trẻ tuổi các người thích đấu thế nào liền đấu thế ấy! Tuy nhiên ta muốn cảnh báo người, bản thân không được sơ sót, hễ là thân nhi tử của bệ hạ, đương nhiên vô luận kiểu nào cũng chiếm được ưu thế hơn. Tài nguyên của toàn bộ Sở quốc có khuynh hướng nghiêng về phía hắc cũng chẳng có gì kì quái. Trên thực tế, người có thể duy trì cục diện của Sát sự thính được như bây giờ cũng xem là không tệ rồi."

Tần Phi lắc đầu: "Ta muốn xem thử. Từ nay về sau hễ có người nhắc đến nhóm đại nội mật thám thì sẽ cảm thấy đó là một trò cười."

Dịch lão đầu cười nhạt một tiếng liền bước nhanh hơn, một mình đi xuyên bộ từ hoàng cung mà ra ngoài. Những thủ vệ hoàng cung trẻ tuổi kia nhìn thấy vị nhân vật trong truyền thuyết này, tất cả đều dựng thẳng vũ khí, ngẩng đầu ưỡn ngực ra chiêu tôn kính.

Thế giới này vốn là thế giới của người trẻ tuổi. Dịch lão đầu lặng lẽ xoay chuyển ý niệm ở trong lòng, có lẽ chính mình thật sự đã già rồi, nếu đổi lại chính mình hơn hai mươi tuổi liệu sẽ bị một người chẳng biết gì đến đoạt lấy thực quyền ở trong tay sao? Nằm mơ rồi! Đừng nói đó là một hoàng tử, cho dù là lão hoàng đế khô quắt đã nằm ở trong hoàng lăng trông coi vô số vàng bạc tài bảo kia, nếu trở lại vài thập niên về trước cũng không dám động chạm đến một cọng tóc của Sát sự thính.

Bệ hạ cuối cùng là muốn gì? Dùng nhóm đại nội mật thám này để phân quyền với Sát sự thính, dùng một đứa con trong nhóm hoàng tử đột nhiên trở lại để nắm giữ một tổ chức khẳng định làm tốt hơn sao. Chẳng lẽ Đao vương lúc trước thăng chức nhanh như vậy đều là ảo giác? Hay là bệ hạ có ý muốn thay đổi?

Với một người hiểu rõ Sở đế như lão đương nhiên biết rõ vị hoàng đế này không phải là một người do dự. Dịch lão đầu đột nhiên dừng bước, diệt trừ Yến vương, tiêu trừ Sát sự thính thậm chí đem luôn cả cái cơ cấu đã truyền thừa hơn ba trăm năm ra mà triệt để xóa sổ, Nam chinh

nước Ngô, Tây định tuyết nguyên, Bắc đạp đại mạc! Đã nhiều năm trôi qua như vậy, mục đích của Sở đế vẫn chưa từng thay đổi, lão chính là muốn tạo ra một đế quốc đại thống nhất, lập nên thành tựu vươn xa hơn công lao to lớn mà Thần Vũ đế đã từng làm được.

Cho dù là Thần Vũ đế hào quang ngàn năm kia vẫn chưa từng thống trị qua tuyết nguyên cùng với đại mạc. Nếu như tất cả điều này thành công, tên của Sở đế dĩ nhiên sẽ được xếp trên, giỏi hơn cả Thần Vũ đế. Mà Sở quốc cũng hoàn toàn thoát khỏi cái bóng của Ngụy quốc, trở thành một hoàng triều vĩ đại được hậu thế phải kính ngưỡng!

Về phần cái gọi là nhóm đại nội mật thám này, nếu như Sát sự thánh thật sự không còn tồn tại, những thủ đoạn toan tính này có cần thiết phải tồn tại nữa hay không?

Thu hồi lại những suy nghĩ lung tung, Dịch lão đầu quay đầu lại nhìn Tần Phi đang từ xa chậm rãi đi tới, đột nhiên nhếch miệng cười, nhận xét người tuổi trẻ luôn là người tuổi trẻ, hẳn muốn cái gì liền làm cái ấy. Thiên hạ này thủy chung vẫn không phải dành cho những lão đầu tử này.

Vượt qua một con đường nhỏ rải bằng đá cuội, hai cánh cửa cung đã hiện ra ở trước mắt.

Thân mang ngoại bào da lông màu đỏ thẫm, chân mang chiếc tiểu ủng da trâu màu đen, Ngụy Bính Dần hí hửng bước nhanh từ đường bên kia đi ra.

Con mắt của Tần Phi khẽ nhú lại, trong mắt hẳn, cái mảnh đỏ thẫm kia giống như được nhuộm bởi vô số máu tươi, gió lạnh thổi qua làm cho ngoại bào phát phơ tựa như máu tươi đang chảy xuống vậy.

Không hẹn mà gặp, cước bộ của hai người đều trở nên chậm xuống, mặc dù cước bộ vốn chậm, nhưng lộ trình ngắn ngủi này vẫn sẽ xảy ra một thời khắc kia.

Ngụy Bính Dần dựng thẳng thân thể giống như một thanh tiêu thương đầy kiêu ngạo, hai tay giao thoa lại với nhau, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, thấp giọng nói: "Thân phận của ta làm cho người kinh ngạc sao?"

"Ta quả thật không ngờ tới." Tần Phi nghiêm túc nói: "Một người chỉ mới vài tuổi liền tự mình đem cắt đi, người quả nhiên liều mạng."

"Hy sinh luôn không thể nào tránh được, vô luận bản thân hay là người khác..." Thanh âm già nua của Ngụy Bính Dần lộ ra so với tuổi của hắn hoàn toàn không có tương xứng: "Tần Phi, bất luận quá khứ đã phát sinh chuyện gì, bất luận trước kia người thấy ta thế nào, hay là ta nhìn thấy người như thế nào. Những chuyện này cũng không còn quan trọng!"

"Người nhìn xem, Dịch tổng đốc thì chuẩn bị dưỡng lão rồi, Đường đại nhân thì đang vội vàng xử lý đứa con không nên thân kia, Bàng đại sư thì càng lúc càng giống một vị hầu gia, mà năm đó bọn họ không phải là những thiên hạ vô song đệ nhất nhân tiểu ngạo tung hoành khắp bốn phương đó sao. Quân gia đáng vẻ âm trầm, tương lai người nối nghiệp trông nom đều còn đang tại đại doanh Giang Nam không thể xuất đầu, tuổi tác cũng đã không còn nhỏ. Còn Lôi Thái Úy ngay cả ngựa cũng sắp không cưỡi được rồi..."

"Hơn hai mươi năm trước, lúc bọn họ còn hào hoa phong nhã, dựa vào dũng khí cùng trí tuệ đã kiến tạo nên một mảnh núi sông xinh đẹp này. Hôm nay bọn họ già rồi, Sở quốc cần phải đổi mới thành phần. Vũ đài lịch sử luôn dành cho những người trẻ tuổi, đã có biết bao nhiêu danh thần đại tướng thành danh từ lúc trẻ, bao nhiêu cao thủ quật khởi từ thời niên thiếu."

"Thời thế hiện nay, người trẻ tuổi nhất có thể làm ra chuyện náo động lớn như vậy chính là người, người cũng rất xứng với phần náo nhiệt này." Ngụy Bính Dần thành khẩn nói: "Chỉ cần ta và người có thể buông bỏ thành kiến cùng dốc sức hợp tác. Sát sự thính cùng nhóm đại nội mật thám chẳng những sẽ không trở thành kẻ thù mà còn có thể làm ra cục diện mới cho triều đình. Thiên hạ sau này chính là vũ đài oai phong một cõi của chúng ta!"

Tần Phi khẽ quay đầu, ánh mắt đối diện với Ngụy Bính Dần, đôi môi hé mở ra mấy chữ: "Không có khả năng!"

"Ta chỉ là một tiểu nhân vật, cũng không cảm giác được bản thân trời sinh ra lưng đã mang theo bao nhiêu sứ mạng rồi, ta cũng không muốn làm ra mấy loại thành tựu huy hoàng đó. Ta vốn cố chấp, ngay từ lúc làm chức quan tuần kiểm cho đến hiện nay vẫn chưa từng thay đổi qua. Ân và oán, ta tự phân biệt rất rõ ràng."

Ngụy Bính Dần ngẩng đầu lên, ánh mặt trời mùa đông vẫn gây chói mắt làm cho người ta không dám nhìn lâu: "Bầu trời vốn chỉ có một thái dương, nếu có hai cái sẽ hại chết rất nhiều người."

"Phố chợ cũng có câu châm ngôn tương tự như vậy ----- một núi không thể chứa hai cọp, trừ phi đó là lão công và lão mẫu." Tần Phi đáp.

"Đáng tiếc hai chúng ta đều là lão công!" Ngụy Bính Dần tiếc hận thở dài.

"Không phải, ta là nam nhân, còn người là thái giám!" Tần Phi trào phúng: "Mặc dù thứ kia của người đã được chữa khỏi, nhưng trong mắt ta người vẫn là một thái giám."

Chuyện ác độc ở trên đời này chính là vạch trần vết thương của người ta, mà càng độc ác hơn chính là vết thương này đã trải qua thời gian dài, người ngoài chọc phá lại còn phải vạch trần vết sẹo của người ta ra.

Tần Phi dường như không chịu nổi mặt vị hoàng tử này vẫn tiếp tục nói: "Ta đề nghị người nên đi tìm một nữ nhân thử xem, đồ chơi vốn không tồn tại trên người đã vài chục năm rồi, cho dù có trở lại cũng chưa chắc có tác dụng. Mặc dù có thể sử dụng cũng chắc chắn dùng được tốt. Mặc dù người có thể tạm làm xong chuyện nhưng chắc cũng mệt mỏi như con chó chết, như vậy còn vui thú gì nữa chứ. Loại chuyện này nếu ban đầu làm không tốt, về sau sẽ để lại tâm bệnh, để càng lâu thì càng ngày càng kém hơn."

Ngụy Bính Dần nhếch miệng: "Tiếp nhận vị trí Tổng đốc của Sát sự thánh, người ta cứ tưởng tiền đồ rộng mở. Nhưng người biết đấy, con đường này vốn không dễ đi, có ngọn núi ở phía trước chắn mất rồi."

"Vậy thì đem núi xé ra!"

Tần Phi lạnh lùng trả lời, kinh phong cuộn lấy trường bào, lay động cả tay áo. Vệ binh phía xa xa dường như cảm thấy sát ý của hai vị nam tử đang giương cung bạt kiếm lẫn nhau, liền vô ý thức nắm chặt lấy trường mâu ở trong tay.

Rốt cuộc hai người thả lỏng ra, hàn phong yên dịu xuống làm cho những vệ binh đang khẩn trương kia thầm thở phào nhẹ nhõm...

...

...

Một bình rượu nhỏ tinh xảo ngã đổ ra trên mặt bàn bày đầy những thức ăn, ở trên đó còn sót lại thừa thớt vài giọt rượu đã bị đổ ra ngoài.

Ngụy Bính Dần mang theo vài phần men say, đánh một tiếng nấc rượu vang dội, hướng đến bên vị nữ tử xinh đẹp kia phát phát tay: "Lấy rượu tiếp đi!"

Ở Đông Đô, ồ tiêu tiền như vậy cũng không có nhiều, chỉ có những người có đủ thân phận địa vị mới có tư cách đi vào. Đương nhiên cũng chỉ có bọn họ mới có khả năng tiêu xài những nữ nhân xinh đẹp, rượu quý ử lâu năm, mỹ vị quý hiếm ở trong này mà thôi!

Ngụy Bính Dần đã khôi phục được thân phận hoàng tử, đương nhiên có thể tới những nơi thế này. Thậm chí vị lão bản giấu mặt tỏ vẻ đặc ý với việc Ngụy Bính Dần lựa chọn nơi này, bởi vì lão nhìn thấy, đường địa vị lên cao của vị hoàng tử này chỉ còn là vấn đề thời gian thôi, đến ngay cả Đoan vương vốn phong quang vô hạn cũng không phải là đối thủ của hắn.

Nữ tử có khả năng được tuyển đến hầu hạ cho Ngụy Bính Dần phải là danh đầu bảng ở nơi này, nàng vốn trải qua vô số người, đương nhiên khi không lại làm mất đi tửu hứng của Ngụy Bính Dần. Chỉ có điều thấy hắn uống đến mức này, lúc uống vào miệng cũng chẳng phân biệt rõ đó là rượu hay trà, nàng lấy chút nước pha lẫn vào rượu, miễn cho hắn uống khỏi bị say, danh tài đầu bảng như vậy so với tiểu muội muội vừa mới gia nhập vào quả nhiên có chút khác nhau.

Nắm bình rượu ở trong tay, Ngụy Bính Dần tựa hồ khôi phục vài phần khí lực, hắn ta một tay đỡ đầu, tay kia thô lỗ đổ rượu vào miệng, mắt

liếc nhìn nữ hài xinh đẹp, mở miệng phả ra mùi rượu: "Nàng biết ta là ai không?"

"Tuổi còn trẻ như ngài vậy mà đã có thể làm thượng khách ở trong này thì nhất định là đại nhân vật. Tiểu nữ chỉ là người đê tiện, đâu có tư cách mà biết rõ thân phận của ngài?"

Nàng trả lời khéo léo, rõ ràng chính là không biết, nói xong liền làm cho người ta cảm thấy thoải mái vô cùng.

Ngụy Bính Dần cười thích thú: "Ta chính là ta, mà nàng cũng không phải là ta. Hai mươi năm qua ta đều không rõ chính mình là ai...Nàng biết không, trước mặt mọi người phải giả dạng làm một người khác, lại còn từng khắc từng giờ phải nhớ kỹ thân phận cùng sứ mạng của mình..." Hắn đột nhiên nói lớn: "Con mẹ nó việc này còn có thể là do người làm sao?"

Hắn gào lên như sấm động làm cho toàn thân nàng kia phải run lên.

Không biết có một gian bao phòng nào từ xa xa tuyền đến một câu: "Tên nào lại say khướt rồi?"

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra làm lộ ra vài khuôn mặt tỉnh anh.

Ngụy Bính Dần chớp chớp mày rậm, ánh mắt khế nhìn đến nơi phát ra âm thanh, nhàn nhạt phân phó: "Đừng gây ra nhân mạng là được!"

Thị vệ ngoài cửa đóng kín cửa lại, một lúc sau liền có tiếng kêu thảm thiết, tiếng kêu rên, thống khổ cầu xin tha phát ra....

Âm thanh dần yên tĩnh trở lại, Ngụy Bính Dần nhìn vị thiếu nữ ở trước mặt, hoàn toàn không để ý nói: "Nàng nên biết, trong gian bao phòng kia chính là một vị thị lang!"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 285: Lời thật lòng và lời nói dối

Q.4 - Chương 285: Lời thật lòng và lời nói dối

Lầu các dần yên tĩnh trở lại, vị thị lang đại nhân bị ăn đòn kia ngay tới dửng khí xin lỗi cũng không có, bưng lấy khuôn mặt bầm tím, tè ra quần mà bỏ trốn mất dạng.

Ngụy Bính Dần chẳng thèm để ý, quơ chai rượu ở trong tay, nghe âm thanh của nước rượu đánh vào thành bình, hẩn chậm rãi đưa đến bên miệng uống đến một hơi dài cho đến khi còn lại cái bình không.

"Công tử xem ra là có tâm sự..." Nàng kia ôn nhu nói: "Uống rượu cũng không thể giải sầu, nhiều nhất cũng chỉ làm cho người ta tạm thời quên đi, đến khi tỉnh lại vẫn một dạng buồn phiền như cũ. Vẫn là không nên uống nhiều thì tốt hơn..."

Ngụy Bính Dần khẽ lắc đầu cười: "Ta hơn nhiều năm liền đến tư cách uống trà cũng đều không có, về sau rốt cuộc có thể uống trà rồi thì thực sự không dám uống rượu. Cái thú uống rượu này nếu uống nhiều quá thì khó có thể kiểm soát, có lẽ chỉ một câu không nên nói ra hay là một cử động không ngờ tới đều có thể dẫn tới mạng của ta rồi. Vậy cho nên người ta nói rượu là thứ tốt, nhưng ta tới bây giờ mới dám buông lỏng ra mà uống. Nhân sinh khó được vài lần say, ngẫu nhiên say một lần thì đã sao?"

Hắn tự tay giữ chặt cô gái mềm mại như cây cỏ kia, nhẹ nhàng nhào nặn. Chà xát da thịt thập phần trơn láng của nàng, ngọn lửa đèn dầu kia tỏa ra che đi nét mặt đỏ ửng của nàng ấy. Một hồng bài ở trong hoan tràng này lại có thể làm ra dáng vẻ thiếu nữ then thùng như vậy, quả không uống công là ồ tiêu tiền bạc nhất ở nơi này.

"Ta chưa từng làm sai chuyện gì cả." Ngụy Bính Dần đón lấy một bình rượu đầy, thản nhiên nói: "Nàng rất may mắn, có mấy lời này vốn đã ghen trong lòng ta từ lâu. Một người vốn không nên chôn dấu quá nhiều bí mật, nếu nhiều quá có thể sẽ làm cho phát điên."

"Ta chính là đứa con thứ tư của bộ hạ!"

Nàng kia một thân liền toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng xoay người quỳ xuống, nhưng hai vai nhu nhược lại bị một đôi bàn tay to lớn đỡ lấy, chậm rãi nâng nàng đứng dậy tựa vào bên người vị hoàng tử kia.

"Khi còn bé ta vốn có tên gọi...Ha ha, không đề cập đến cũng được, về sau người người đều biết ta gọi là Ngụy Bính Dần. Ta hướng lên chỗ cao kia mà nói ta là vì vua vì nước muốn phân ưu, ở thời điểm vài tuổi muốn làm một đại sự. Thật ra không phải vậy...Mẹ ta vốn chỉ là một nữ quan bình thường ở trong nội cung, cũng không được tính là phi tần. Hơn nữa lúc sanh ta ra, bà bởi vì khó sinh mà chết."

Ngụy Bính Dần phiên muộn nói: "Các hoàng tử khác, bọn chúng sinh ra vốn đã có mẫu thân chiếu cố, ta thì chỉ có hai tiểu thái giám, một vú em cùng với một cung nữ. Cho dù như vậy nếu so với hài tử bần dân thì còn tốt hơn nhiều. Thế nhưng, ta là hoàng tử. Ta không nghĩ vừa đủ mười sáu tuổi được tùy tiện phong một cái tước vị đuổi ra khỏi hoàng cung, thậm chí ngay cả kinh thành cũng không được lưu lại, chỉ có thể đi đến một thị trấn nào đó ngồi ăn rồi chờ chết. Nếu vị huyện lệnh ở hậu đài kia cường ngạnh, có lẽ cũng không đến phiên ta ở nơi này có thể nói chuyện..."

"Ta không muốn có cuộc sống như vậy, nhưng ta có thể so sánh được với ai đây? Thái tử là dòng chính, phía sau lại có Quản gia gốc rễ vững vàng chống lưng. Đoan vương cũng tốt, Tề vương cũng được, gia thế của thân mẫu đều không hề kém. Bọn họ hô phong hoán vũ, được lòng triều đình và dân gian, rất được phụ hoàng yêu mến. Ta sớm đã ghi nhận rồi, những việc ta ghi chép lên, chẳng qua là nhân lúc năm mới hàng năm, phụ hoàng ở trên cao cao tại thượng sẽ liếc lấy ta một chút."

Hắn bí ai nói: "Nếu như không phải lễ nghi quy định hoàng tử hoàng nữ tất cả phải tham gia nghi thức. Ta thấy lão chắc sớm đã quên mất đứa con trai này rồi. Ta không có biện pháp nào khác để từ trong đám huynh đệ tỷ muội cường thế mà phá vòng vây xông ra, ta đây chỉ có liều mạng. Liều mạng của mình mà liều mạng. Dù sao nếu sống mà tâm thương như vậy thà chết sớm còn tốt hơn. Một vị hoàng tử hay là vương gia không có quyền hành trong tay, chẳng lẽ cùng với heo được nuôi trong chuồng có sự khác biệt nào sao?"

Cảm xúc bị thương của Ngụy Bính Dần tựa hồ lan truyền sang vị thiếu nữ, nàng cả gan cầm ngược tay của hắn mà đưa đến cái eo nhỏ nhắn của mình... Tay của hắn rất lạnh.

"Ta rất liều mạng ở cùng một chỗ với đám hài tử kia, hầu như không một ai biết được thân phận của ta." Ngụy Bính Dần lạnh lùng cười: "Đương nhiên bọn đại thái giám cũng không biết, ta cùng với bọn chúng ngày ngày đều bị đánh, bị lấy nhánh cây mây có gai ra đánh đến toàn thân đầy máu, mùa đông thì bị ném vào nước lạnh, mùa hè lại bị đem đi phơi nắng đến mức chết người, ngồi ở bên bếp lò lại phải nướng đồ ăn cho bọn chúng..."

"Rốt cuộc, ta đã hết khổ rồi, ta đã có cơ hội rời khỏi địa ngục... Trên thực tế, người còn sống ở trong cái địa ngục kia cũng chỉ còn lại một mình ta. Có lẽ ông trời đã định trước, tại ngày thứ hai sau khi thoát khỏi nơi địa ngục, ta liền gặp một người. Sau đó ta cứ lặp đi lặp lại gặp phải hắn, có lúc chúng ta là địch nhân, lại có lúc thoáng chốc chúng ta hợp tác ăn ý."

Ngụy Bính Dần ngửa cổ, đem rượu ở trong tay mãnh liệt rót hết vào miệng: "Ta đã từng rất xem trọng hắn. Hắn xuất thân rẻ cỏ nhưng lại không hề sợ hãi. Cũng giống như ta, chính mình từng bước một liều mạng mà tồn tại! Nhưng một người chết lại làm thay đổi toàn bộ tất cả."

"Ta vốn không tự tay giết người này, nhưng cùng với việc giết hắn cũng chẳng khác gì nhau. Ta còn nhớ rõ, hắn sau khi nhìn thấy ta, ánh mắt rất là thân thiết, nói chuyện rất ôn hòa. Hắn muốn giúp ta liền không tiếc công hao tổn phần lớn khí lực. Nhưng chúng ta vốn là địch nhân, từ khi ta sinh ra, hắn đã là địch nhân của ta rồi."

"Đương nhiên ta phải giết hắn."

"Hắn cho rằng ta và hắn vốn là người cùng một đường, nhưng mà nàng biết đấy, ta chính là người đã tiến hắn ra đi."

Thiếu nữ biết điều không nói xem vào, nàng chỉ lặng lẽ nhắc lên một bình rượu ở bên cạnh, rút cái nút dây ra, đưa đến kề lên miệng của Ngụy Bính Dần.

"Người kia đã chết, ngoại trừ người nhà chúng ta, lại không có nhiều người cao hứng sao? Ta biết hai người kia vốn có quan hệ không minh bạch, nhưng lại không có chứng cứ." Ngụy Bính Dần trừng đôi mắt u buồn: "Hắn đã không phải là hãn của năm đó, rất nhiều đại nhân vật đều đứng ở sau lưng của hắn, khiến toàn thân phải rung động . Nếu đổi lại là một thường nhân, ta thà giết lầm còn hơn buông tha. Đáng tiếc...Ta lại không có bản sự giết nhầm được hắn. Hơn nữa, ta còn cảm thấy được...Hắn muốn giết ta!"

Thiếu nữ liền trấn an: "Ngài là hoàng tử, ai có thể giết được ngài?"

"Hôm nay ta đã cố gắng hòa giải lần cuối cùng, xem ra vẫn là uống phí." Ngụy Bình Dần dùng sức ném, bình rượu lượn một vòng cung tuyệt đẹp trên không trung , mạnh mẽ chạm vào vách gỗ, trong khản khắc liền vỡ tan tành, từng mảnh sứ vỡ phảng phất như bông tuyết vương vãi ra khắp mọi nơi.

"Từ hôm nay trở đi, ta và hắn không cách nào cùng nhau tồn tại được nữa. Nếu hắn còn sống, ta liền nhất định phải chết. Mà ta muốn sống, hắn nhất định phải chết! Ta đã tồn tại ở tiểu viện tử nuốt mạng người trong hoàng cung kia thì không ai có thể làm cho ta chết được!" Ngụy Bính Dần lạnh lùng quát: "Đây chính là một trường chiến đấu người chết ta sống."

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người thiếu nữ, không kiêng nể quét theo đường cong đẹp hoàn hảo của nàng, nhìn xuyên qua cái khe hở yếm ngực có chút mở rộng, ít nhiều nhìn thấy được một vùng trắng nõn nà tinh tế cùng với cái khe rãnh sâu thăm thẳm kia. Hai cái chân đẹp thon dài mượt mà, quần giao nhau chiếm cứ ở dưới váy, khiến cho người ta phải miên man bất định.

"Nàng tên gì?"

"Kỳ Kỳ..."

Ngụy Bính Dần lắc đầu: "Ta hỏi chính là tên do cha mẹ nàng đặt."

"Bạch Hiếu Yến."

Ngụy Bính Dần duỗi ra ngón trỏ chấm lên nước rượu ở trên bàn, viết xuống ba chữ rồi nhẹ giọng hỏi: "Chính là tên này?"

"Đúng vậy, bút pháp của hoàng tử rất tốt..."

Ngụy Bính Dần phất tay đem mấy chữ này xóa đi, thư pháp ư? Đây không phải là vô nghĩa sao? Thời điểm ở trong cung, mỗi ngày ngoại trừ bị đánh chính là làm việc, duy nhất lén lút nặn ra chút ít thời gian chính là để ghi lại lời của những vị hoàng tử nước Ngụy kia. Chữ ghi ra không giống như gà bới là tốt lắm rồi.

Nhìn thấy một vùng trắng nõn nà kia, Ngụy Bính Dần liền cảm thấy yết hầu có chút hơi khô, mấy năm nay dục vọng ở trên người hắn chưa từng phát sinh ra, giờ đây lại bắt đầu chiếm cứ lấy trái tim của hắn.

"Ta cần một nữ nhân!" Hắn thẳng thắn nói ra.

Kỳ Kỳ then thùng vô hạn, khẽ ngưỡng ngừng một tiếng ngã vào trong lồng ngực của hắn, hữu ý vô ý vừa vịn đem cảnh tượng đẹp vô tận kia đưa vào trong mắt của hắn.

Ngụy Bính Dần không chút khách khí đưa tay ra nắm, cảm thụ giữa các ngón tay là sự đàn hồi, nhẵn nhụi, mềm mại, hưởng thụ cảm giác cái trắng nõn nà căng tròn không ngừng lan ra từ ngón tay, hắn hiểu kì dùng ngón tay trêu đùa cái anh đào mẫn cảm, rồi cả nơi cơ quan cảm giác kia, hạ thân thiếu nữ sớm đã như lửa nóng...

Ổng tay áo gạt qua, ánh nến chập chờn liền bị dập tắt, lúc hương đèn cầy phiêu tán ra, liền bị kiều diễm che dấu.

Thiếu nữ xinh đẹp tiêu hồn, mơ hồ ngân âm ỉ khắp lầu các. Trong lầu ngoài lầu sớm đã không còn ai, chỉ có hồng đăng lơ lửng treo ở phía dưới mái cong, soi sáng đêm đông lạnh lẽo, lắng nghe thanh âm quen thuộc. Có lẽ là tiếng gió, có lẽ là do lạnh làm cho hồng đăng nhẹ nhàng run rẩy, tựa hồ phối hợp tiết tấu với nam nữ ở trên lầu...

...

...

"Hình như có chút quá nhanh..." Ngụy Bính Dần người đầy mồ hôi ngồi dậy.

Thiếu nữ ôm lấy chăn mền quấn lấy trước ngực, nàng dùng thanh âm ôn nhu khẽ nói: "Nam nhân lần đầu tiên phần lớn đều như vậy..." Thì ra vị hoàng tử làm nàng sợ hãi ở trước mắt này lại chưa từng chạm

qua nữ tử nào, nàng vốn đã duyệt qua vô số người như thế nào lại không biết chứ. Vội vội vàng vàng đụng chạm nửa ngày, nhưng mà lại không biết được cái đó mà vào. Nếu không phải nàng nhẹ giơ vòng eo lên, bàn tay nhỏ bé dò xét, thuận thế một đẩy, vị hoàng tử kia không biết còn bận rộn đến bao lâu...

Ngụy Bính Dần nhú mày: "Ta nói rồi, nàng rất may mắn, nàng chính là người đầu tiên và cũng là người duy nhất có thể nghe thấy được."

"Nàng càng may mắn hơn khi là nữ nhân đầu tiên của ta." Ngụy Bính Dần ngữ khí trở nên bình tĩnh: "Ta sẽ không bạc đãi nàng, ta sẽ cho người bình thường như nàng có năm mơ cũng không được đối xử tử tế như vậy."

Tim của Kỳ Kỳ đập mãnh liệt, hoan tràng nghênh đón rồi rời đi, dạ khách tối nay qua ngày mai lại thành người qua đường. Nàng cũng biết bữa cơm như vậy cũng không được bao lâu nữa, nhất là ỗ tiêu tiền kín đáo như vậy, đến khi nàng hoa tàn ít bướm rớt cuộc cũng không người hỏi thăm, rồi cũng sẽ bị đuổi ra khỏi cửa. Vô số nữ tử như nàng vậy, tìm được gia đình hoàng mà gả đi, yên lặng mà làm một bà chủ nhà, ngẫu nhiên trong mơ hồi tưởng đến việc đã từng làm ngày trước, nửa câu cũng không dám ở trước mặt người khác mà nhắc đến. Trong lời nói của vị hoàng tử trước mắt này dường như rất có tình nghĩa...Chẳng lẽ...?

Nàng không dám hy vọng xa vời mình có thể được đi vào thế giới của hắn, nhưng nếu hắn nguyên ý đưa mình ra ngoài, làm một người vợ nhỏ, mua một cái tòa nhà nào đó ở Đông Đô, lâu lâu hắn lại lui tới một lần, so với thời điểm hiện nay xem ra còn tốt hơn rất nhiều.

Đang lúc nàng kinh ngạc vui mừng hết mức, đột nhiên eo bụng tê rần, một cổ hàn băng đâm rách lá phổi sau đó lại thông thả kiên định hướng trái tim đâm tới.

Đau đớn kịch liệt làm cho nàng run rẩy, lá phổi thương tổn làm cho nàng khó hô hấp, nàng ho khan liên tục, bọt máu chảy ra khỏi khóe miệng làm cho người ta phải sợ hãi...

Ngụy Bính Dần nắm trủy thủ trong tay, từ chỗ sâu kia rút ra từng chút một, mang theo lời xin lỗi: "Nàng không may rồi, ta đã nói với nàng, bản thân nàng không thể sống sót được. Ta chỉ muốn thổ lộ hết tâm sự, cũng không hy vọng một nữ nhân xa lạ có thể bảo vệ bí mật của ta. Chỉ có người chết mới làm có thể làm ta an tâm."

"Hoàng..." Nàng chỉ kịp kêu lên một chữ, trái tim bỗng nhiên bị đâm thủng, hai cái chân dài mới vừa rồi còn linh hoạt, giờ đây liên tục run rẩy sau đó vô lực co cập lại.

...

Ngụy Bính Dần ăn mặc chỉnh tề chậm rãi đi ra khỏi tiểu lâu, hai gã thị vệ tinh anh theo sau hai bên.

Hắn nhìn tên thị vệ bên trái phân phó một tiếng: "Nói với chủ nhân ở nơi này, ta rất thích khoản tiếp đãi này của hắn, còn nữa, nhóm đại nội mật thám sẽ lưu lại một vị trí Đô Thống cho nhi tử của hắn."

Hắn rút rút cổ, kéo lại cổ áo của trường bào đỏ thẫm, quay đầu nhìn sang thị vệ bên phải: "Đi vào đưa thi thể nàng kia xử lý cho tốt, tìm một mộ địa đẹp, quang cảnh lớn, dùng quy cách của thê tử hoàng tộc mà chôn cất. Mộ bia có thể ghi họ Bạch tự là Hiếu Yến! Tìm được người nhà của nàng, tặng năm trăm lượng vàng!"

Hai bên rời đi rồi, Ngụy Bính Dần ngửa mặt lên trời nhìn những ngôi sao sáng thưa thớt, khước miệng khẽ nhếch thành vòng cung, mỉm cười: "Nàng có nằm mơ cũng không nghĩ ra phải không? Còn sống nàng là một kỹ nữ đê tiện, chết rồi, nàng có thể dùng cách thức chôn cất của một quý tộc. Ta vốn không lừa nàng!"

"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 286: Dạ hành

Q.4 - Chương 286: Dạ hành

Dịch lão đầu là người nói được thì làm được. Lão đã nói muốn về hưu, không quan tâm Sát Sự Thính thì quả nhiên ung dung trở về khu nhà tổ tiên để lại, chuẩn bị an hưởng tuổi già. Quân Sơn Thủy, Nguyên Hâm và các bộ hạ cũ đều đứng ở ngoài cửa đợi đã lâu. Một lúc lâu sau Dịch Tiểu Uyển mới bước ra, khuôn mặt bối rối đầy vẻ áy náy chuyển lời của Dịch lão đầu.

"Lão nhân gia ta đã dành cả đời cho Sát Sự Thính, hiện tại muốn nghỉ ngơi, mấy tên nhóc các người chả lẽ còn muốn buộc ta vào nha môn à? Có chuyện gì khó khăn bản thân không xử lý nổi sao? Mấy ngày tới, triều đình sẽ bổ nhiệm Tần Phi làm tạm quyền Tổng đốc, có việc gì thì tìm nó là được. Hiện giờ, lão nhân gia ta chỉ muốn mỗi một việc là được yên tĩnh để nghe hát, uống rượu, chơi bài. Tất cả xéo ngay cho ta!"

Lần này bày ra một bộ cạy già lên mặt không thêm kể đạo lý nữa, mà lời nói này được Dịch Tiểu Uyển thuật lại, lại có thêm một phong vị khác.

Quân Sơn Thủy và Nguyên Hâm nhìn nhau cười khố, tuổi của lão đầu tử đã cao lắm rồi, ai cũng biết một ngày nào đó sẽ rời Sát Sự Thính, nhưng không ngờ lão rời bỏ nơi này kiên quyết như thế. Lão rời bỏ dứt khoát không lưu tình chút nào, lão đến rình rang như quân lâm thiên hạ, khi nghỉ thì đơn giản phẩy ống tay áo rời đi bỏ lại những huynh đệ tâm phúc mấy chục năm ở Sát Sự Thính.

...

Hai người rảo bước dưới ánh trăng đêm đông, hai cái bóng lúc dài lúc ngắn in rõ trên đường.

"Ta chuẩn bị làm một tháng." Lời nói tựa như kiếm chém của Nguyên Hâm, giọng lạnh như băng sắc bén không có chút tình cảm gì: "Để xem tên Tần Phi ấy có thể làm được những gì. Nếu hăn làm không tốt, lão tử cũng bỏ."

"Có phải người thấy hăn còn rất trẻ, kinh nghiệm nông cạn, không có uy tín của Lão tổng đốc ngày xưa, sẽ biến Sát Sự Thính thành một nha

môn chẳng ra cái gì sao? Sẽ làm mất đi ánh hào quang ngày xưa sao?"
Quân Sơn Thủy nhàn nhạt hỏi.

"Ta cảm thấy cho người làm Tổng đốc thì tiền đồ còn tốt hơn gã tiểu tử kia nhiều." Nguyên Hâm thở dài. Trước khi Tần Phi ngang trời xuất thế, tất cả mọi người đều hiểu khi Tổng đốc từ nhiệm thì chức vị này không thoát ra khỏi bàn tay của y và Quân Sơn Thủy. Quân Sơn Thủy có điểm mạnh ở tư cách và sự từng trải, mười tám tử Sát Sự Thỉnh thì đến tám là do Quân Sơn Thủy dạy dỗ. Mà điểm mạnh của Nguyên Hâm là mạnh mẽ ngoan độc!

Thân là đệ nhất cao thủ Sát Sự Thỉnh dưới chỉ mình Dịch lão đầu, ngày xưa Bàng Chân đã từng đánh giá Nguyên Hâm là: "Rất nhiều người tu vi cao hơn y, kinh nghiệm chiến đấu phong phú hơn y. Nhưng nếu cho Nguyên Hâm và những vị cao thủ cùng tu vi khác đấu với nhau thì ta sẽ đánh cược cho Nguyên Hâm có thể còn sống sót. Bởi vì, y học không phải là võ đạo mà là kỹ nghệ giết người. Không kể dùng biện pháp gì mà chỉ cần giết chết được kẻ địch là thành công."

Dịch lão đầu chẳng thèm để ý đến lời nhận xét của Bàng Chân, nhưng lão đã từng nói: "Nếu trên đời này chỉ còn lại có hai người, ta không hi vọng một người sẽ là Nguyên Hâm. Nếu Nguyên Hâm còn sống thì cũng có nghĩa là cái tên sống sót còn lại kia sẽ chết nhanh thôi."

Chính vì lý do này mà Dịch lão đầu không lựa chọn Nguyên Hâm làm người nối nghiệp.

"Thành thật mà nói ta đối với vị trí Tổng đốc này cũng đã từng động tâm. Sau này, Lão Tổng đốc tìm ta nói chuyện một hồi, từ đó về sau ta không muốn chuyện này nữa." Quân Sơn Thủy nhẹ giọng cười bảo.

Cặp mày rậm của Nguyên Hâm nhướng lên: "Tổng đốc nói gì vậy?"

"Người hỏi ta nếu bệ hạ muốn loại bỏ Sát Sự Thỉnh, ta sẽ làm như thế nào?" Quân Sơn Thủy lắc đầu cười khố: "Ta thành thật bảo, quân mệnh không thể trái, vậy thì đành phải bỏ thôi."

"Sau đó thì sao?" Nguyên Hâm chìm vào suy tư, nếu chính mình là Tổng đốc thì chẳng lẽ lại phải giương cờ tạo phản? Tám chín phần

mười cũng đành như Quân Sơn Thủy, nhịn đau nghe theo thánh ý, loại bỏ thôi.

Quân Sơn Thủy thở một hơi thật dài. Hắn nhìn hơi thở hoá thành sương trắng trong không trung dần dần trở thành nhạt, phiêu tán. Một lúc sau hắn lại nhỏ nhẹ nói tiếp: "Lão Tổng đốc nói, thúi lắm, Sát Sự Thính là địa bàn (DG: nguyên văn: nhất mẫu tam phần địa *) của lão tử đây, kẻ nào muốn bỏ, lão tử cùng hắn liều mạng. Là Tổng đốc nếu như không có lý tưởng cùng sống cùng chết với Sát Sự Thính, thì còn làm cái rắm."

Nguyên Hâm hít một luồng lương khí, không khí giá băng chui vào cổ họng rồi xuống phổi. Đây là lời nói cuồng vọng, cực kỳ đại nghịch bất đạo, đâm thật sâu vào tâm can của y. Trong chốc lát, y đột nhiên hiểu ra, khó trách Dịch lão đầu chọn Tần Phi làm người nối nghiệp. Tên tiểu tử này là loại người không thoả hiệp với bề trên, gặp phải chuyện này, nhất định là cứ kháng lệnh rồi nói sau.

"Cứ lẳng lẳng mà nhìn kỳ biến đi, Ban Đại Nội Mật Thám mới được thành lập. Nó chính là muốn tiếm quyền Sát Sự Thính. Tần Phi tuổi còn trẻ nên chưa hẳn có thể ứng phó được, chúng ta những người lâu năm ở Sát Sự Thính, hiện tại không thể loạn, có lực xuất lực, qua được cửa ải này rồi nói sau." Quân Sơn Thủy trầm giọng nói.

Nguyên Hâm trầm mặc một lát, ừ một tiếng.

Trong đêm đông, người đi ngoài đường thưa thớt, tiếng mõ từ xa vắng vắng đổ lại. Nếu có quan binh tuần tra đêm đi qua, nhìn thấy có hai vị nam tử mặc thường phục khí độ bất phàm thì cũng sẽ không đến nổi ngu ngốc mà nghi ngờ. Hai người đi trên con đường đá, sắp đến cổng thành phía Tây rồi, đột nhiên hai người không hẹn mà cùng dừng lại.

Giao lộ phía xa xa, có bóng một thiếu nữ áo trắng đang cảnh giác né tránh quan binh tuần tra ban đêm. Nàng ta nhìn quanh nhưng lại không quan sát phía sau của mình, sau đó lấy ra một gói nhỏ, giở từng tờ tiền vàng ra ném lên không trung. Tờ giấy màu vàng lượn trên không giống như bướm vàng bay dập dềnh. Nàng ta lấy một cái bình

nhỏ ra, gõ đá lửa vào nhau rồi châm vào tờ tiền giấy. Ngọn lửa bùng lên, cô nàng lặng lẽ nhìn ngọn lửa bập bùng, rơi lệ.

Quân Sơn Thủy cất bước tiến đến, chỉ trong chốc lát đã đến bên cạnh thiếu nữ, hần nghiêm giọng bảo: "Bái tế sao? Đốt xong thì đi đi, ở đây thêm một khắc nữa nhớ có tuần kiểm đi tuần thì chúng sẽ bắt người lại, phán người có tội trái lệnh cấm đi lại ban đêm."

Đột nhiên có người xuất hiện, dọa cô nàng kia sợ hãi nhảy dựng. Nàng ta không ngừng gật đầu đồng ý, tay chân luống cuống vứt tiền giấy vào trong đồng lửa.

Nguyên Hâm đi tới, y quan sát xung quanh. Đây là khu nhà giàu ở Đông đô, xung quanh đây toàn là những kiểu người không giàu thì cũng sang. Bạch y nữ tử này nhìn qua cũng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi, khuôn mặt đậm son phấn, hai đầu lông mày không che dấu được phong thái phong tình vạn chủng. Nguyên Hâm đã từng gặp qua vô số người đương nhiên thấy rõ thiếu nữ tử này không phải tiểu thư đại gia, cũng không phải là bích ngọc tiểu gia mà tám chín phần mười là kỹ nữ.

"Nếu như người thật sự bệnh chết, hãy báo mộng cho ta, ta không sợ." Thiếu nữ kia thì thầm cầu khẩn, số tiền giấy còn lại trong tay cũng vứt luôn vào chậu lửa

."Xem ra người đối với cái người đã chết kia rất có cảm tình, chẳng lẽ là tình lang của người?" Nguyên Hâm không e ngại vấn đề mình nói ra có thể gây đau lòng cho thiếu nữ trước mặt.

Thiếu nữ kia lắc đầu: "Là một tỷ muội của tiểu nữ thôi. Hai người tiểu nữ cùng bị bán cho nhạc phường ở Đông đô, về sau mỗi người được người khác mua. Bình thường, nửa tháng chúng ta gặp mặt nhau một lần, cùng đi dạo chơi phố, mua một ít son phấn, đi bái Phật cầu nguyện. Hôm nay, ta đến tìm thì người ta bảo là nàng đã chết vì bệnh rồi, sợ là bệnh dịch nên không dám để thi thể lại mà đốt đi mất rồi. Ta thương số bạn ta khổ nên lén đến đây bái tế một lần, lại vì sợ bên người nàng không có tiền nên đốt ột ít."

Quân Sơn Thủy chỉ tay sang hướng đông nam: "Tỷ muội của người không phải là người ở đây chứ?"

Nàng kia gật nhẹ nhưng ngay sau đó liền che miệng nói: "Không phải là ở đây. . . Làm sao lão gia lại biết được?"

Ở Đông Đô này, chuyện có thể giấu diếm được Sát Sự Thính không nhiều, Quân Sơn Thủy đương nhiên biết rõ cạnh đây có một chỗ tiêu tiền bí mật. Ở đó có nữ nhân, có món ăn ngon, kỳ trân dị bảo, đều là những thứ cao cấp nhất Đông đô. Ông trùm giấu mặt chính là một vị quan tam phẩm, đương nhiên một mình hắn cũng không chống đỡ nổi một chuyện lớn như thế mà còn có mấy vị quan viên khác góp vốn cùng. .

."Nàng kia tám chín phần mười không phải là bệnh chết." Quân Sơn Thủy thản nhiên nói.

Cái động tiêu tiền kia vốn là "Nói chuyện với quan lớn, vãng lai không nghèo hèn " (DG: nguyên văn:"Đàm tiếu hữu cao quan, vãng lai vô bần tiện") không chỉ là bởi vì cấp bậc cao, mà quan trọng nhất là rất an toàn. Các cô nương ở đây mỗi tháng đều có đại phu cấp ngự y định kỳ kiểm tra thân thể. Nếu ai hơi có vấn đề sẽ không cho phép tiếp khách, phải điều trị tốt rồi mới có thể gặp lại khách. Coi như là kiểm tra với mật độ khá dày, ai muốn đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thật là khó khăn vô cùng. Hơn nữa, ở chỗ đó mà người ta nói có bệnh dịch thì đúng là quá làm trò cười.

Ôn dịch tuy rất lợi hại nhưng không phải là bệnh không trị được, chỉ có điều bệnh lây rất nhanh. Nếu không đủ đại phu và thuốc thang thì bệnh sẽ lan ra diện rộng làm nhiều dân nghèo chết, chính vì thế mới khiến cho ai cũng cảm thấy vô cùng khủng bố. Nhưng tại cái động tiêu tiền này, dù đúng là có một cô nương mắc bệnh dịch thì đại phu sẽ lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chữa trị khỏi ngay. Phải biết rằng, mỗi một cô nương đều làm lão bản phải tốn kém rất nhiều, sao có thể để các nàng tự nhiên chết cho được

"Nàng ấy cũng có thể coi là một trong vài người đứng đầu bảng, cũng đã làm nhiều năm, không đến mức phạm vào quy củ. . ." Nghe Quân

Sơn Thủy giải thích xong, nàng kia căn cứ bờ môi cố lấy dũng khí nói ra: "Tiểu nữ tử tên là Văn Tinh, ở Ôn Nhu Hương."

"A, Ôn Nhu Hương!" Nguyên Hâm biết rõ đó là địa bàn của Thành Tín. Tính kỹ ra thì Tần Phi cũng có thể coi là nửa lão bản của Ôn Nhu Hương.

Quân Sơn Thủy cũng không thèm để ý đến chuyện sinh tử của một kỹ nữ, hắn chỉ thuận tiện hỏi thăm rồi bỏ đi mà không hào hứng dây dưa với Văn Tinh tiếp nữa. Hắn lấy ống tay áo phất một cái dập tắt chậu lửa rồi bảo: "Tuần kiểm sắp tới, nếu như người không muốn đến trụ sở tuần kiểm qua đêm thì mau đi về đi."

Làm hắn bất ngờ là Văn Tinh đứng dậy, trên vẻ mặt xinh đẹp tràn đầy ý quật cường: "Ta đã nghĩ kỹ rồi, sẽ không để nàng ấy chết một cách không minh bạch như vậy. Đã có chuyện bắn khoả, ta cứ đến hỏi bọn chúng."

Nguyên Hâm cười lạnh một tiếng, trong tiếng cười thể hiện rõ sự khinh thường.

Nữ nhân chết trong động tiêu tiền mà coi là một chuyện sao? Một người kỹ nữ lại muốn tra hỏi chân tướng, chọc giận đối phương, chẳng qua là chết thêm một mạng nữa thôi.

"Người muốn đi tìm chết thì cứ đi đi." Nguyên Hâm cất bước đi thẳng về phía trước.

Quân Sơn Thủy khẽ lắc đầu bước theo Nguyên Hâm.

Đi một lúc hắn quay đầu lại nhìn thì thấy Văn Tinh quả thật không đi về Ôn Nhu Hương mà đi về phía động tiêu tiền.

"Ta đang nghĩ, Ban Đại Nội Mật Thám không phải muốn thành lập sao?" Quân Sơn Thủy thản nhiên nói: "Không bằng, ta cho bọn chúng vài chuyện vui đi."

Nguyên Hâm nhìn nhìn bóng lưng cô gái kia, lại quay sang nhìn lướt nụ cười quỷ dị của Quân Sơn Thủy, đột nhiên y đã minh bạch cái gì bèn thấp giọng nói: "Như vậy... Không tốt lắm đâu..."

"Ngừng, nếu là muốn tới chia sẻ quyền lực với chúng ta thì cũng nên thử xem bọn chúng có bao nhiêu cân lượng. Hoàng tử của bộ hạ nhiều

nếu thế, chẳng lẽ chỉ nghe là Tứ Hoàng Tử thì đã bị dọa cho chạy mất. Ta đã cân nhắc, chuyện này có thể nháo lớn." Quân Sơn Thủy giả hoạt cười cười.

Nguyên Hâm nhượng mắt: "Về sau ai dám trước mặt ta bảo lão Quân là người thành thật, ta sẽ mắng chết hẳn."

***Tục truyền, đời Thanh, để khuyến khích nông nghiệp, mỗi năm đều dành ra một khu đất rộng ba công ("nhất mẫu tam phân địa") để hoàng đế và hoàng hậu tự thân cày cấy. Về sau, khái niệm "nhất mẫu tam phân địa" được dùng để chỉ phạm vi thế lực của mỗi cá nhân.**

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 287: Vượt qua ranh giới

Q.4 - Chương 287: Vượt qua ranh giới

Ban đại nội mật thám chính thức treo biển hiệu, không hề giống như việc khai trương của một cửa hiệu, không có những lẵng hoa của những người đến chúc mừng được bày đặt khắp mọi nơi, cũng không có những mảnh vụn pháo hồng bay đầy mặt đất. Thế nhưng, chiếc kiệu vô cùng sang trọng cùng con ngựa buộc trước cửa ngày hôm nay đã biểu lộ ra thân phận của khách đến.

Đám đông dân chúng vây quanh vô cùng phấn khích, trong số họ cũng có mấy người có kiến thức rộng rãi.

"Này, có trông thấy không, con ngựa mà tên người hầu mặc áo đen đang giữ kia rất nổi tiếng, nó được gọi là Chiếu dạ ngọc sư tử, là loại ngựa thượng hạng. Sở quốc chúng ta chỉ duy nhất một vị tướng quân có con ngựa như vậy, người biết là ai không? Tin rằng cả đám các người cũng không ai biết được." Người trung niên đang cố tình gọi lòng hiếu kỳ của mọi người lên đến cao độ. Khi trên mặt mọi người thể

hiện ra đủ sự ngưỡng mộ và tôn kính thì lúc này hắn mới chậm rãi nói ra: "Đó là chiến mã của Chỉ huy sứ thủ bị Đông đô của chúng ta."

"Còn nữa, có thấy cái kiệu lớn tám người khiêng kia không, nhìn bình thường đúng không? Trợn to đôi mắt chó của các người mà nhìn cho rõ ràng, góc dưới của màn kiệu có thêu ký hiệu Ngọc Lan Hoa. Đây là ký hiệu của Uy vũ Hầu gia Tần phủ. Là Nhất đẳng hầu, Thế tập Nhất đẳng hầu!"

Xưa nay khi nhìn thấy tuần kiểm, quan binh và côn đồ, dân chúng chất phác đều tỏ ra vài phần sợ hãi, vì vậy tất cả đồng loạt trở nên nghiêm túc và kính cẩn. Nhất đẳng hầu tại Sở quốc có không ít, nhưng mang theo hai chữ Thế tập thì đã có sự khác biệt rất lớn. Vì sao lại gọi là Thế tập? Chính là nếu gia tộc đó có con trai nối dõi thì mỗi đời đều được nhận tước vị nhất đẳng hầu. Cho dù phụ thân chết sớm, một đứa con trai mới chập chững biết đi cũng đã là Nhất đẳng hầu rồi, mỗi tháng nhận được bổng lộc do Hộ Bộ đưa tới tận cửa, ở Đông Đô có thể xếp vào một trong số 100 đại gia tộc, tối thiểu có đến hơn trăm nô bộc hầu hạ.

"Ông trời ơi. . . Đó là. . ." Người đàn ông trung niên đang khoe khoang bỗng nhiên hai mắt trợn trừng trừng, thanh âm phát ra dường như rít ra từ trong kẽ răng: "Đại nhân vật, đây mới thực là đại nhân vật a. . ."

"Ai? Là ai?" Mọi người cùng kêu lên hỏi.

"Có nhìn đến hàng người mang theo hộp lễ vật kia chưa, bọn họ nhìn qua so với những gia đình bình thường không có gì khác nhau, thật ra là khác một trời một vực. Các người chú ý đến tư thế đi đứng của bọn họ xem, những người này dù có nhìn lướt qua người khác, ánh mắt đều mang theo sát khí. Những người này trước khi làm gia đình đều là chiến sỹ tinh nhuệ kinh thân bách chiến. Biết không? Truyền thống của nhà Lôi Thái úy là tuyển chọn gia đình từ trong quân đội. Có thể trở thành thân binh Lôi Thái úy đều là những chiến sỹ nổi trội nhất trong quân đội. Hàng năm, trong số bọn họ tuyển chọn ra tám người tiến vào Lôi gia."

Có người kinh ngạc hỏi ngược lại: "Nếu như là chiến sĩ tinh nhuệ, ở lại trong quân đội thăng quan không phải tốt hơn sao? Làm gia đình làm sao có tiền đồ hơn được?"

"Đúng là đánh rầm, thối không ngửi được." Người đàn ông trung niên liên tục khoát tay, dùng ánh mắt cực kỳ coi thường thậm chí là khinh miệt nhìn người vừa nói: "Một tên giữ cửa con con của Tế tướng đã là quan thất phẩm, nói gì đến gia đình kề cận của Lôi Thái uý. Gia đình Lôi phủ so với quan thất phẩm còn rạng danh hơn nhiều. Nghe nói Tây bắc đại soái Phòng Vô Lượng nửa đùa nửa thật nói rằng: nếu quân Tây bắc đến tấn công thì Lôi phủ không cần dùng quá ba đại đội kỵ binh đủ để đánh cho bọn họ tan tác."

"Ba đại đội kỵ binh. . . Chẳng phải là 3000 người sao?" Có người đã bắt đầu hít vào một hơi khí lạnh.

Người đàn ông trung niên cười lạnh, nói: "Những gia đình Lôi phủ này, có người nào không tinh nhuệ lấy một địch mười sao?"

Trên đường vô số thớt ngựa hí vang, tất cả đám nô bộc gia đình yên lặng đứng chờ lão gia nhà mình bên cạnh cỗ kiệu, bình tĩnh mà trầm mặc.

Nha môn của ban Đại nội mật thám tọa lạc tại con đường lớn yên tĩnh của trung tâm phồn hoa nhất Đông Đô. Phần lớn nhóm người đầu tiên tiến vào ban Đại nội mật thám đều được tuyển chọn từ Đại nội thị vệ, là do Bàng Chân tự mình tuyển chọn thay Ngụy Bính Dần. Nhân số không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ khoảng ba trăm người mà thôi, nhưng mỗi người đều là hảo thủ. Biên chế mà Sở để phê chuẩn cho Ngụy Bính Dần là một nghìn năm trăm người. Nói cách khác, Ngụy Bính Dần còn có thể tự mình tuyển chọn một ngàn hai trăm người nữa, bất kể là điều động từ trong quân đội, hay là tuyển chọn trong dân gian, chỉ cần hắn cảm thấy cần dùng, thậm chí có thể từ trong lao lấy ra một đám tử tù để làm mật thám.

Tất cả đám Đại nội mật thám này đều mặc quan bào đỏ sẫm, bên hông đeo một thanh kiếm thon dài được chế tạo theo cùng một thể thức, vỏ kiếm màu đen làm từ da, đơn giản mà nghiêm túc và trang trọng. Bọn

họ một tay chống nạnh, một tay đặt trên chuôi kiếm, mắt nhìn không chớp, chỉnh tề xếp thành hai hàng bên ngoài nha môn nghênh đón các tân khách.

Ngụy Bính Dần mặt mày hớn hở, bên người có một vị thái giám lâu năm nhắc nhở trợ giúp. Cả hai cùng tiến đến nhiệt tình tiếp đón đám quan chức.

Đám quan chức Đông đô có chút lạ lẫm đối với vị Tứ hoàng tử đột nhiên xuất hiện này, nhưng họ đều nhạy cảm theo cử động của Sở đế. Chưa từng có một hoàng tử nào có lực lượng vũ trang tại Đông đô, hộ vệ vương phủ thì bị khống chế hạn ngạch. Nhưng vị Tứ hoàng tử này vừa xuất đầu lộ diện, bệ hạ đã không chút do dự cấp cho hẳn một lực lượng tinh nhuệ một nghìn năm trăm người. Lực lượng này đủ để Ngụy Bính Dần ở Đông đô xem ai không vừa mắt là có thể đạp xuống dưới chân.

Bệ hạ không dùng ngôn ngữ mà dùng hành động để biểu hiện sự sùng ái với vị hoàng tử này, đám quan chức đương nhiên sẽ không đại gì mà đi làm việc lỗ mãng. Thậm chí có một số quan viên ủng hộ Đoan Vương, Tề vương đã dao động, họ âm thầm cân nhắc có nên đổi lại chỗ dựa hay không. Về phần những quan viên thuộc hệ Thái tử đã thất thế lại càng muốn chạy tới ôm chân. . .

Phải nói, Sở đế vì Ngụy Bính Dần đã suy xét vô cùng chu đáo, có rất nhiều quan viên hẳn không nhận ra, vì vậy bệ hạ đã phái một thái giám quen biết rộng rãi tới bên cạnh giúp hẳn giới thiệu chức vị, bối cảnh của từng quan viên.

Ngụy Bính Dần cười ha hả đưa cháu trai Lôi thái úy, Lôi Ca ngồi vào vị trí tân khách. Hẳn đang muốn thả ra một hơi, bỗng nhiên ngoài cửa một tiếng hô to: "Có khách tới!"

Ngụy Bính Dần cố làm dịu cái yết hầu đã có chút khô, cố nặn một nụ cười đạt tiêu chuẩn, giương mắt nhìn ra cửa.

Đột nhiên, nụ cười của hắn bắt đầu cứng lại, dù chỉ là thoáng qua rồi ngay lập tức khôi phục tiêu ý. Nhưng đã có rất nhiều ánh mắt nhạy cảm nắm bắt được chi tiết này.

"Trong rất nhiều huynh đệ lại đột nhiên có người có bốn sự lớn như vậy. Nếu không phải phụ hoàng chính miệng nói cho Bốn vương, Bốn vương thật đúng là khó có thể tưởng tượng."

Đoan Vương cười ha hả đi đến, y chỉ dẫn theo hai gã tùy tùng, một người bưng hộp lễ vật. Lôi Ca và Đoan Vương đã quen biết nhau từ trước đứng dậy thi lễ, rất nhiều quan viên nhao nhao rời ghế chào.

Sở Trác sau khi chào hỏi theo lễ, phân phó tùy tùng đằng sau đưa hộp lễ vật và nói ra: "Đây là một phần lễ mọn, bốn vương đúng ra nên chuẩn bị một phần hậu lễ. Tuy nhiên Ban Đại Nội Mật Thám thành lập quá gấp gáp, ngay tức thời khó có thể chuẩn bị chu đáo."

"Đoan Vương nói quá lời, lễ nhẹ tình ý trọng, điện hạ tự mình tới đây đã cho ta mặt mũi lắm rồi." Ngụy Bính Dần khách khí nói.

Người hầu phía sau hẩn tiếp nhận hộp lễ vật, liếc qua vào bên trong hộp, trên mặt trong khoảnh khắc tái nhợt một mảnh. Cái này đã không thể gọi là lễ mọn, mà phải gọi là lễ không. Xuyên thấu qua nắp hộp lễ vật được chạm rồng có thể thấy rõ ràng, bên trong hộp chỉ có một tờ giấy đỏ, bên trên viết một chữ 'Hy'. Ngoài ra, không còn một cái gì khác!

Người hầu ngẩng đầu liếc nhìn tùy tùng của Sở Trác, người nọ nhìn lại bằng con mắt lạnh lùng, ánh mắt thực sự làm hẩn sồn hết cả gai ốc. Tên người hầu hấp tấp cúi đầu xuống, mang theo hộp lễ vật nhanh như chớp hướng hậu viện chạy đi.

Lôi Ca thở dài một hơi thật sâu, hai gã tùy tùng kia nhìn có vẻ bình thường nhưng tu vi của bọn chúng có lẽ không dưới La Ngũ Mâu Thất, toàn bộ Ban Đại Nội Mật Thám chắc cũng không có cao thủ lợi hại hơn. Sở Trác mang theo hai người kia, lại mang theo một trang giấy, đây không phải tới chúc mừng mà là tới đập phá.

Sở Trác mỉm cười sánh vai đứng cùng Ngụy Bính Dần, ngữ khí thập phần nhẹ nhõm, phảng phất như đang nói chuyện vui đùa nào đó: "Huynh đệ hai mươi năm không gặp nên có hơi lạ lẫm. Người a, người a, đã ở bên ngoài lâu rồi. Kỳ thật phụ hoàng chú ý nhất là quy củ, cho nên đám huynh đệ tỷ muội chúng ta đều đặc biệt coi trọng lễ nghi,

người cần phải nhớ kỹ. Mặc dù người là Chỉ huy sứ của Ban Đại Nội Mật Thám, phẩm cấp đã rất cao rồi nhưng còn chưa được phong vương, vừa rồi người gặp mặt Bốn vương, đáng lẽ phải hành lễ thần tử. . . Ha ha ha ha, lần này coi như bỏ qua. Nói đi nói lại, bốn vương cũng không phải người nhỏ mọn như vậy. Tuy nhiên nếu người nhìn thấy các huynh đệ khác đã được phong vương, cần phải cầu nệ một chút. Tính khí bọn họ có hơi nóng nảy, nói không chừng sẽ làm loạn lên."

"Phụ hoàng ghét nhất những huynh đệ tỷ muội chúng ta không có quy củ, phạm vào sai lầm sẽ bị phạt vô cùng nghiêm khắc, người về sau chuẩn bị tinh thần cho nhiều nha, học thêm một ít lễ nghi hoàng cung. Nếu người làm sai cái gì, ta dù thân làm ca ca, cũng không thể nói trước có thể bao che cho người ah. . . Ha ha, đây chỉ là nói đùa, nói đùa!"

Đồ ngu ngốc mới cho rằng đây là vui đùa, Ngụy Bính Dần khuôn mặt tươi cười như trước, trong nội tâm đã hiện lên ngàn vạn suy nghĩ.

Ánh mắt Sở Trác chậm rãi xẹt qua từng mặt mỗi vị quan viên ở đây. Mỗi người bị y nhìn qua, trong tâm đều là phát lạnh, nhất là mấy vị quan viên vốn luôn ủng hộ Sở Trác vừa mới hạ quyết tâm đổi lại chủ tử. Cái ánh mắt hờ hững không mang theo cảm tình của Sở Trác khiến cho người ta cảm giác được hàn ý sớn hết cả gai ốc.

"Ta còn có việc phải đi trước." Sở Trác phất phất tay, tiêu sái đi ra ngoài cửa.

"Để ta tiễn người." Ngụy Bính Dần nổi bước theo sau.

Tại cửa chính, tách khỏi đám người xung quanh một chút, Sở Trác dừng bước, nhìn thẳng Ngụy Bính Dần: "Phụ hoàng muốn thành lập Ban đại nội mật thám, cấp cho người quyền, muốn phân chia bớt một phần quyền lực của Sát Sự Thính, về mặt lâu dài mà nói thì là một chuyện tốt đối với Sở quốc. Nhưng ta lo lắng chính là, sau khi đã khiến cho quái vật khổng lồ Sát Sự Thính trở nên suy yếu, lại dưỡng ra một Ban đại nội mật thám quái thú khủng bố. Chuyện này, ta sẽ lên xin chỉ thị của phụ hoàng."

"Ban Đại Nội Mật Thám, là vì phụ hoàng tận sức." Ngụy Bính Dần không kiêu ngạo, không siểm nịnh đáp.

"Ha ha, người đại khái có thể thử chia quyền trong tay Tần Phi xem. Ta hiểu rõ, Tần Phi kia như một con sư tử mạnh mẽ, không cho phép bất luận kẻ nào xâm phạm lãnh địa của hần. Hơn nữa, ta khẳng định rằng, người không phải đối thủ của Tần Phi." Sở Trác cười cười như khiêu khích: "Bất kể là ở phương diện nào, người đều thấp hơn hần ta mấy bậc. Người đấu với hần chẳng khác chi dùng trứng chọi vào đá."

"Ta cũng là Hoàng tử, ta cũng có sự ủng hộ của Hoàng tử." Ngụy Bính dần lạnh lùng đáp.

"Tề vương cũng là Hoàng tử, nhưng không ít lần người Phụ hoàng bảo hộ chính là Tần Phi. Nói thực ra, át chủ bài của Tần Phi rất có thể ngay chính bản thân hần cũng không biết. Máy người bọn họ, Phụ hoàng cũng tốt, Đường Ẩn cũng được, hoặc là Dịch Tổng đốc. Chắc chắn bọn họ đều biết một chuyện mà những hậu bối như chúng ta không biết, hoặc có thể không có tư cách biết là bọn họ và tổ tiên của Tần Phi có những liên hệ gì."

"Cho nên, ở Đông Đô, người tốt nhất cụp đuôi làm người, có một số việc ngàn vạn lần đừng vượt qua ranh giới. Một khi người vượt qua, sẽ là người chết ta sống." Sở Trác cuốn ống tay áo, bước nhanh rời đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 288: Nam nhân chỉ biết động thủ

Q.4 - Chương 288: Nam nhân chỉ biết động thủ

Ở Ban Đại Nội Mật Thám, không khí cát tường vui vẻ của buổi sáng, hiện giờ đã hơi ảm đạm rồi. Nhất là những quan viên, họ nhớ lại lúc Đoan Vương cường thế xông vào, khí độ thể hiện ra làm cho Ngụy Bính Dần bị đè nén tới mức không dám nói nhiều, chỉ giương mắt nhìn người ta tiêu tiêu sái sái rời đi. Lại nghĩ tới sự tàn khốc của cuộc chiến tranh giành Hoàng quyền, một khi đứng nhầm chỗ thì kết quả cuối

cùng rất có thể là sống không bằng chết, mỗi khuôn mặt lần lượt trở nên thật khó coi.

Ngoài cửa lại lần nữa có tiếng thủ vệ hô to: "Có khách tới. . . A. . . Không phải khách. . . Là là . . ."

Ngụy Bính Dần bước nhanh ra cửa, khuôn mặt vốn lạnh như băng lại như được phủ thêm một tầng sương giá ngày đông.

Ngoài cửa là năm mươi tên quan quân Sát Sự Thính mặc đồng phục màu đen, nghiêm túc và trang trọng, sắc mặt lạnh lùng đứng sau lưng Tần Phi.

"Thật ngại quá, hôm nay không phải đến chúc mừng người." Tần Phi ngẩng đầu nhìn năm chữ to trên biển hiệu 'Ban Đại Nội Mật Thám', hân lạnh lùng cười cười: "Tổng đốc tạm quyền Sát Sự Thính Tần Phi, hôm nay tới mượn ngày tốt khai trương nha môn của Tứ Hoàng Tử, để bàn một chuyện nhỏ."

"Người đưa nhiều người như vậy đến chỗ của ta gây hấn sao? Không phải là do người ở Phố chợ lâu ngày nên cũng nhiễm thói lưu manh của mấy tên du côn chuyên đập phá đấy chứ?" Hai tay Ngụy Bính Dần bắt chéo sau lưng, ra hiệu ngấm ngầm. Mấy tên mật thám đại nội phía sau chia nhau hành động, ai cũng tự chiếm ình một vị trí có lợi trong đại sảnh.

Nếu ngày hôm nay, Sát Sự Thính thật sự muốn động thủ tại đây thì Ngụy Bính Dần tin tưởng bộ hạ của mình có đầy đủ năng lực để cho bọn chúng biết chữ sĩ nhục được viết như thế nào.

Tần Phi cười rộ lên: "Tứ Hoàng Tử không cần khẩn trương như thế, nếu như ta muốn đến đập phá thì sẽ mang theo người của Chấp Hành Ty. Người của người có những ba trăm người, Chấp Hành Ty lại rất ít. Nhưng ta tin rằng dùng để đối phó với ba trăm tên thủ hạ của người vẫn còn dư dả nhiều lắm."

"Đồ hỗn đản, một tên Tổng đốc tạm quyền mà dám hô to gọi nhỏ với Tứ Hoàng Tử của chúng ta sao?" Sau lưng Ngụy Bính Dần có một gã bộ hạ trông rất trung thành, nhiệt huyết sôi trào, phần nộ hét lên. Vừa rồi lúc Đoan Vương có mặt ở đây, gã chắc chắn là không dám thò mặt

ra nhưng bây giờ chỉ là Tần Phi mà thôi, một Tần Phi không có chỗ dựa, không có phụ thân quyền thế, trong mắt đám con cháu thế gia hần đã là cái gì? Nếu phải nói về phụ thân thì Ngụy Bính Dần có phụ thân là Sở đế, ngoại trừ huynh đệ tỷ muội trong nhà ra thì những người khác đúng là không cần để trong mắt.

Tần Phi lạnh lùng liếc mắt nhìn gã kia một cái, dường như có một thân ảnh từ sau lưng của Tần Phi nhanh như chớp xông ra, trong ánh chớp lòa, hàn quang như tên bắn.

"Dừng tay!" Tần Phi hét to.

Hành động nhanh như chớp kia lập tức ngừng lại ngay, trường kiếm trong tay Chu Lễ Uyên vững vàng như núi cao, mũi kiếm sắc bén nhẹ nhàng điểm tại cổ họng của người nọ. Hàn ý kinh người đâm vào da thịt làm toàn thân y nổi da gà, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu túa ra, tuôn rơi từ trên trán xuống.

"Bộ hạ của ta, động thủ theo thói quen thôi." Tần Phi giải thích nói: "Cho nên, bảo người của người đừng có để cái miệng làm khổ cái thân. Cãi nhau, ta không giỏi. Đánh nhau, người thua chắc!"

Kiểm quang biến mất, Chu Lễ Uyên như quỷ mị lui về bên cạnh Tần Phi.

Ngụy Bính Dần tiến lên trước một bước, thanh âm hạ xuống, trong lời nói tràn ngập sát khí:

"Dẫn người đến chỗ của ta làm loạn, người không muốn sống sót đi khỏi đây phải không?"

Tần Phi liếc mắt nhìn y không thềm đáp lại. Hần quay lại với quan quân Sát Sự Thính ở sau lưng ra lệnh: "Ghi hết danh tính, chức quan của tất cả các tân khách ngày hôm nay, kiểm kê danh mục, quà tặng. Ta muốn biết lấy bổng lộc của bọn họ, làm thế nào mua nổi những món đồ đó."

Hần hướng về phía quan viên trong sảnh đường cười thật tươi: "Gần đây Sát Sự Thính có mua được một lô trà mới, hoan nghênh các vị đến thưởng thức."

Lôi Ca giơ hai tay đi ra, vẻ mặt đau khổ nói: "Ta thay gia gia đến tặng lễ."

"Phải chép lại y như vậy." Tần Phi mặt không đổi sắc.

Lôi Ca thở dài, một gã quan quân Sát Sự Thính cầm sổ đến trước mặt của y. Lôi Ca ký tên của mình và ghi rõ chức quan, viết vào đó là đưa lễ vật gì sau rồi ngẩng đầu nhìn Tần Phi: "Ta có thể đi chưa?"

"Đương nhiên!" Tần Phi đưa tay mời ra khỏi cửa: "Nếu như phát hiện người viết không đúng thì ta sẽ mời người đến Sát Sự Thính uống trà."

"Miễn đi, ta không có hứng thú đối với cái chỗ uống trà đó của các người." Lôi Ca vội vàng vứt lại một câu rồi nhanh chân bỏ chạy.

Vài tên quan quân Sát Sự Thính đi vào phòng đặt lễ vật. Hai mươi tên đại nội mật thám bước ra ngăn cản, hai mươi thanh trường kiếm được tuốt ra khỏi vỏ một nửa, thân kiếm sáng như gương, phản xạ lại thứ ánh sáng chói mắt, làm cho kẻ khác không dám nhìn gần.

"Đây là chỗ của ta." Ngụy Bính Dần sắc giọng, y khẽ cúi đầu giống như con sói đói chuẩn bị phát động tấn công: "Người dám làm xằng làm bậy, ta sẽ cho người chết."

"Sát Sự Thính có quyền tra xét bất kỳ nha môn nào, bệ hạ không hạ chỉ rằng Ban Đại Nội Mật Thám là một ngoại lệ." Tần Phi lạnh lùng đáp lại.

Ngụy Bính Dần giơ tay phải lên cao, mấy trăm tên đại nội mật thám trong nhà ngoài cửa thủ thế chờ tín hiệu. Một khi cánh tay kia hạ xuống thì chúng mặc kệ là Tần Phi hay là quan quân Sát Sự Thính, cứ chém loạn xuống.

Bàn tay dày và to, lòng bàn tay và đầu ngón tay hơi thô ráp. Đây là dấu vết ở tiểu viện trong hoàng cung năm xưa lưu lại, vĩnh viễn không cách nào xóa được. Ngụy Bính Dần không thể xem là người kém cỏi, ngược lại y cũng là một niệm tu nên hẳn là đủ lực đánh một trận. Nhưng hiện tại bàn tay của y hơi run run, trong lòng, y không ngừng tự nói với mình: "Đánh thật sao?"

Trong lòng y vẫn cảm thấy lần này Tần Phi cố ý khiêu khích để tự mình phải nổ súng phản pháo, thậm chí y cũng hoài nghi rằng những

người Tần Phi mang theo có thật sự là người của Giam Tra Ty hay không, hay tất cả đều là những sát thủ huyết tinh đầy người của Chấp Hành Ty?

Trong lòng của y đấu tranh dữ dội mà vẫn chưa có được quyết định cuối cùng. Đang dùng giảng thì có một thân ảnh lướt như gió vào đại sảnh, ung dung đứng ở chính giữa hai người, rất nhiều quan viên kinh hô: "Liễu Khinh Dương?"

"Tần Phi, gặp người ở chỗ này thật tốt quá. Ta tìm người khắp nơi không thấy." Liễu Khinh Dương nhìn lướt qua Ngụy Bính Dân rồi quay sang cười nói với Tần Phi: "Dịch tổng đốc có chuyện muốn ta nói cho người biết."

"Mời Liễu thúc thúc nói."

Liễu Khinh Dương như có như không liếc qua đám quan viên rồi cất cao giọng nói: "Dịch tổng đốc nói, người đã về hưu, đã lui là lui hẳn. Để người làm Tổng đốc tạm quyền thì người cứ làm thả tay, nếu gặp phải phiền phức thì cứ coi như là người đi học phải nộp học phí là được. Sát Sự Thính chúng ta trung thành là với bệ hạ, với Đại Sở, chỉ cần là vì Bệ hạ vì nước Sở, dù bị người khác hiểu lầm thì có một số việc cũng phải quyết định thật nhanh, làm rồi nói sau!"

"Ta hiểu rồi!" Tần Phi gật đầu.

Liễu Khinh Dương nói tiếp: "Dịch tổng đốc chuẩn bị đi thăm thú khắp nơi. Mấy ngày này, Tiểu Uyển cô nương phải đi cùng chăm lo cho ngài. Sát Sự Thính đang trông chức Giam Sự, Dịch tổng đốc bảo ta tạm thay. Thế nhưng, ngài nói ngài đã nghỉ, cho nên việc ta có thể bước vào Sát Sự Thính hay không, phải do người phê chuẩn."

Tần Phi nói rất rõ ràng bốn chữ: "Hoan nghênh đã tới!"

Sắc mặt của Ngụy Bính Dân lập tức trở nên khó coi hơn so người chết, nếu như nói, vừa rồi y còn có sức đánh một trận ra trò thì khi Liễu Khinh Dương xông vào Ban Đại Nội Mật Thám, tiện thể nói là muốn đảm nhiệm chức Giam Sự của Sát Sự Thính. . . thì có là kẻ mù cũng thấy cán cân lực lượng nghiêng hẳn về một bên rồi.

Một bên, dũng mãnh như hổ giương vuốt! Một bên, lo sợ như chó cụp đuôi!

Hay ột con chó!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 289: Báo án

Q.4 - Chương 289: Báo án

Ngụy Bính Dần dường như ngay lập tức trấn tĩnh lại, vẻ mỉm cười một lần nữa hiện ra trên khuôn mặt y. Hai tay chấp lại, y dùng lễ văn bồi nói thập phần cung kính với Liễu Khinh Dương: "Liễu thúc thúc đại giá quang lâm, quả thật làm vẻ vang cho kẻ hèn này."

Y vừa phát tay vừa cao giọng ra lệnh: "Tản ra, nếu Sát Sự Thính đã muốn khám xét, vậy hãy để cho bọn họ khám xét cho kỹ càng."

Dưới tình thế như thế này, lập tức quyết định không cùng Tần Phi cứng đối cứng, Ngụy Bính Dần cố gắng nén chặt cổ lửa giận trong lòng. Rất nhiều quan viên nhìn thấy ánh mắt của y trong lòng toan tính không khỏi có thêm vài phần phức tạp. Nếu một người có thể co được dẫn được, quyết đoán mau lẹ, tiền đồ tương lai nhất định không kém bất cứ một kẻ nào.

Tần Phi phát hai tay, năm mươi tên quan quân mặc đồ đen nối đuôi nhau đi vào, bỏ qua những cái nhìn như hổ đói của đám đại nội mật thám mà tiến thẳng vào trong phòng.

"Trương thông sự, người năm hai mươi hai tuổi làm quan, cho đến nay là được mười bảy năm rồi. Cho dù tính cho người mỗi tháng bảy mươi lượng bạc bổng lộc đến hiện giờ thì một năm chẳng qua hơn tám trăm lượng, mười bảy năm tối đa cũng chỉ có một vạn ba ngàn lượng. Nhưng mà người tặng lễ vật là một khối ngọc quý Tây Vực, ít nhất giá trị cũng vào khoảng vạn lượng. Không phải là mười bảy năm qua cả

nhà của người không ăn không uống, gom góp tất cả tiền tài tích lũy đợi đến hôm nay tới tặng lễ chứ hả?"

Trương thông sự lau mồ hôi trên thái dương: "Khối ngọc này là đồ gia truyền, không phải ta mua."

"Triệu đại phu, bút tích của Đạo Tử đại sư tiền triều dù có tiền cũng không mua được. Chỉ cần có một bức họa bất kỳ nào lưu lạc đến nhân gian, lập tức sẽ có người hô giá trên trời. Người cũng muốn bảo đây là đồ gia truyền nhà người chăng..."

"Ách. . . Đây là người khác thiếu nợ ta nhưng không đủ tiền trả bèn lấy ra gán nợ." Triệu đại phu lấp bắp đáp.

Quan quân Sát Sự Thính lạnh lùng mở một hộp lễ vật. Bên trong hộp chứa đầy vàng nén, ngược mắt lên thấy Mã thiếu phủ đang hồn bất phụ thể bèn nhàn nhạt truy vấn: "Số vàng này hiển nhiên không phù hợp với bổng lộc của người, ở đâu ra?"

"Là chơi mạt chược thắng." Mã thiếu phủ nơm nớp lo sợ đáp.

...

Vốn là cả Ban Đại Nội Mật Thám đang hân hoan vui mừng, giờ này lại giống như trở thành phòng thẩm vấn của Sát Sự Thính. Gần trăm vị quý tộc, quan viên lớn nhỏ dốc sức nghĩ ngợi tìm lý do giải thích lễ vật của chính mình là ở đâu ra, nài ra đủ loại lý do hoang đường.

Tần Phi hắng giọng một cái, tròng diện lập tức yên tĩnh trở lại. Hắc ngạo ngễ nhìn lướt qua toàn trường, cất cao giọng nói: "Chư vị đại nhân sau khi về nhà, cấm không được ly khai Đông đô. Sát Sự Thính chúng ta sẽ tra rõ nguồn gốc thu nhập cùng lễ vật của các vị, một khi phát hiện có sự không phù hợp, lập tức truy bắt điều tra. Nếu trong mấy ngày này ly khai Đông đô sẽ khép vào tội sợ tội bỏ trốn. Mặt khác. . . Hoan nghênh các vị đầu thú tự thú, nguyên tắc của ta trước sau như một, thật thà sẽ khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị!"

Đám quan chức mồ hôi rơi như mưa không ai dám ngắt lời.

Tần Phi ngạo mạn xoay người rời đi. Sát Sự Thính quan quân đối với tới tất cả hộp to hộp nhỏ lễ vật đều coi đó là vật chứng cần mang đi. Liễu Kinh Dương quay đầu lại nhìn Ngụy Bính Dần, lão nở nụ cười châm biếm mang ý vị sâu cay.

Liễu Kinh Dương hiểu rất rõ, Sát Sự Thính và Ban Đại Nội Mật Thám khác hẳn nhau. Sát Sự Thính mấy trăm năm qua chính là một thanh đao trong tay hoàng đế, cây đao này treo ngay trên cổ đại thần, chỉ cần đại thần nào biểu hiện không ổn, lập tức sẽ giơ cao chém xuống thu hoạch bọn họ. Cho nên, Tần Phi có thể không hề cố kỵ những quan viên kia, đắc tội hay không đều không quan trọng. Dù sao Sát Sự Thính không dựa vào những quan viên đó để mà kiếm cơm.

Nhưng Ban đại nội mật thám lại hoàn toàn khác, dã tâm của Ngụy Bính Dần rất lớn, y muốn làm hoàng đế, chỉ có điều dựa vào sự sủng ái của Sở đế hiện giờ vẫn là chưa đủ. Huynh đệ của y, bất kể là Đoan vương hay Tề vương đều có lực lượng của riêng mình. Thậm chí ngay cả thái tử đã thất sủng, so lực lượng trên triều, y cũng không thể sánh được. Ngụy Bính Dần không thể quan hệ quá tệ với các quan viên, y nhất định phải tạo nên được lực lượng nòng cốt của chính mình.

Nếu được như thế, Ban đại nội mật thám đối với quan viên sẽ có tác dụng cực hạn trong việc đả kích lên kẻ thù chính trị từ xa. Muốn làm được như Tần Phi, dẫn người đến bối bèo ra bộ, hiện thời y thật sự không có cách nào làm ra được.

Đoàn người Sát Sự Thính dần dần đi khuất, Ngụy Bính Dần nhẹ nhàng cắn chặt hai hàm răng đè nén lửa giận trong lòng.

Một gã mật thám đi tới bên cạnh Ngụy Bính Dần thì thầm bảo: "Tứ Hoàng Tử, Sát Sự Thính không để lại mặt mũi như vậy, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, huynh đệ trong ban chúng ta sẽ tuyệt không cau mày!"

Ngụy Bính Dần hạ thấp giọng, mở miệng phân phó: "Tần Phi muốn làm mất thể diện của ta như vậy thì ta cũng không cần phải nể mặt. Chuyện nơi đây kết thúc, người dẫn người đi Sát Sự Thính lấy hồ sơ mười năm gần đây mang hết cả về đây. Tất cả phải tra xét không sót một quyển nào, ta không tin, Sát Sự Thính bọn chúng còn có thể không có nhược điểm bị ta nắm bắt."

...

Đám tuần kiểm trong tuần kiểm thự đau đầu nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt.

"Cô nương, chúng ta đã nói với người rồi, đối phương giải thích cũng không có vấn đề. Người chị em của người bị bệnh truyền nhiễm, đột nhiên chết, vì phòng ngừa ôn dịch lan truyền, bọn hãn đem thi thể của ả đốt đi cũng là rất bình thường. Người muốn chúng ta đi tra xét lại biết tra như thế nào hả? Vừa không có thi thể, vừa không có chứng cứ. Chúng ta là Tuần kiểm thự, chúng ta không phải là Sát Sự Thính mà có thể tùy tiện đi bắt người." Một tuần kiểm già tận tình khuyên nhủ.

Cặp mắt của Văn Tinh từ đầu tới giờ nhìn mãi vào tên nam nhân khác bị lấy lời khai đang ngồi bên cạnh.

Nam nhân kia chính là một gã hộ viện một cái động tiêu tiền bí mật. Đương nhiên, cấp bậc hộ viện của hãn tương đối cao, số lượng thuộc hạ bên dưới vượt quá hai mươi người.

Tuần kiểm thự gọi nam nhân đó đến truy hỏi, đúng như lời bọn họ nói, đã là làm hết chức trách rồi. Thứ nhất không có thi thể, thứ hai không có chứng cứ, làm sao bắt người? Đối phương giải thích không chê vào đâu được, thậm chí còn có thể tìm được mấy người thầy thuốc làm nhân chứng. Lão tuần kiểm đang trợ giúp của tuần kiểm thự kia, cũng

vì cảm thấy chuyện này không ổn, có lẽ cũng không cách nào truy xét ra được, đành phải khuyên nhủ cô gái bướng bỉnh này, hi vọng nàng không nên khiến cho đối phương bị dồn ép, miễn cho việc dẫn đến tai họa không đâu.

Nam nhân kia rồng bay phượng múa ký tên mình lên lời khai, đặc ý liếc qua Văn Tinh một cái.

"Đợi chút!" Nam nhân vẫn đứng sau lưng Văn Tinh, từ đầu đến cuối không hề thốt ra một câu, cuối cùng cũng mở miệng: "Đừng vội đi."

Gã hộ viện đảo mắt quái lạ: "Đây là tuần kiểm thử, bọn họ đều nói ta có thể ra về, người là ai mà bảo ta lưu lại?"

Hộ viện mập mề cười cười, ngắm nghía thân hình uyển chuyển của Văn Tinh, chế giễu nói: "Tiểu kỹ nữ này rất ngu xuẩn, tùy tiện mang nhân tình tới giả bộ đại gia với ta sao? Đại nhân vật của Đông đô, lão tử gặp mặt qua không ít, dường như chưa từng thấy người này".

Nam nhân không có chút ý cười nào: "Ta chỉ là một tiểu nhân vật mà thôi." Hắn từ trong lòng ngực lấy ra một cái Lang bài: "Đồng tri trấn đốc hình ngục ty Sát Sự Thính Cao Thần, có mấy câu muốn hỏi các hạ một chút."

Gã hộ viện hoảng sợ biến sắc, mà ngay cả đám tuần kiểm trong tuần kiểm thử cũng nhao nhao đứng dậy, Đồng tri trấn đốc của Sát Sự Thính, loại nhân vật cấp bậc này, làm sao lại cùng với kỹ nữ tới đây vậy?

"Căn cứ theo lời khai của ngươi, nàng kia là đột nhiên nhiễm bệnh chết đi, ta nhận thấy trong đó có điểm đáng ngờ nên có vài vấn đề muốn hỏi ngươi. Ở đây thủy chung vẫn là tuần kiểm thử, thậm chí không quá thuận tiện. Ngươi theo ta trở về Sát Sự Thính một chuyến đi!"

Cao Thần quý dị cười cười: "Hi vọng ngươi tại Sát Sự Thính không bộc phát bệnh truyền nhiễm gì thì tốt rồi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 290: Đường sống

Q.4 - Chương 290: Đường sống

Bên cạnh cái ao chứa nước rộng lớn, có mấy đại hán khỏe mạnh đứng đó, cánh tay để trần, ánh mắt của bọn họ đều tập trung tại mặt nước trong ao, đang có bong bóng nổi lên ùng ục...

Một lát sau, Tần Phi chậm rãi giơ tay lên, có mấy cánh tay dò xuống mặt nước, túm lên một nam tử, bị trùm vải đen. Đó là một bọc vải, bao kín đầu, dính sát vào mặt, vì hô hấp không được mà nổi lên vài cái bong bóng.

Mảnh vải trùm đầu bị kéo ra thô bạo, lộ ra một khuôn mặt tái nhợt, suy yếu, tiêu tụy, hăn vội vàng hít không khí, yếu ớt kêu lên: “Ta nhận tội...”

Tần Phi mặt không biểu tình ép bàn tay, khăn trùm màu đen lại một lần nữa bao lại đầu của hăn, mấy cánh tay trắng kiện kia, lại một lần nữa ấn hăn vào trong nước.

Cứ lặp lại như thế không biết bao nhiêu lần, người nọ dường như đến nói cũng không có sức nữa, khuôn mặt trắng bệch thảm hại tràn ngập tuyệt vọng, đại ra nhìn Tần Phi.

“Đây là Sát Sự Thính, không phải nơi mà người muốn nhận tội là có thể nhận tội. Hiểu chưa? Lúc ta còn chưa cho người nhận tội thì còn chưa đến lượt người nhận.” Tần Phi vỗ tay với mấy đại hán, ý bảo: “Kéo ra.”

Nam tử ướt sũng từ trong ao bò ra, gãi gãi sấp trên mặt đất, ánh mắt kinh hoàng đầy vẻ bất an nhìn bốn phía. Kể từ khi vào cửa của Sát Sự Thính, gã chưa hề phải chịu bất cứ loại cực hình nào, cái gì lạc thiết, lẫn bàn đĩnh... Gã vẫn cho là mình rất may mắn. Cho đến khi bị trùm kín đầu ném vào trong ao, gã mới hoàn toàn tỉnh ngộ, gã hận không được đi lẫn bàn đĩnh! Cái loại hít thở không thông hết lần này đến lần khác, nước cứ dần dần nuốt hết phổi của hăn, tư vị như vậy, không phải thứ con người có thể chịu được.

“Hiện tại ta hỏi ngươi, hi vọng ngươi không cần nghĩ ngợi mà trả lời ta, chậm một chút, ta sẽ lại ném ngươi vào.” Tần Phi cười cười: “Trên đời này, những thứ ngươi không hiểu còn rất nhiều, đừng tưởng rằng ghế hùm, hắt nước sôi đã là cực hình. So sánh với những đồ chơi trong tay ta thì ba thứ kia chỉ là trò trẻ con.”(Ghế hùm: hình phạt tra tấn thời xưa, người ngồi trên chiếc ghế dài, duỗi thẳng chân ra, trói chặt đầu gối với ghế, rồi đem dần gạch dưới gót chân, đem càng cao thì càng đau)

Người nọ yếu ớt gật đầu đáp ứng.

“Tên gì?”

“Vương Chi Hoán”

“Ngươi đang làm cái gì ở đại viện số tám đường Tế Liễu?” (Tế Liễu Nhai)

“Đội trưởng hộ viện, cai quản mười lăm người, chịu trách nhiệm tuần đêm.”

Tần Phi khua nước ven ao, lạnh lùng nói: “Người đã chết trong nhà kia là Bạch Hiếu Yến, có phải là bị dịch bệnh mà chết không?”

“Chuyện này...”

“Ném vào!” Tần Phi vẫy vẫy tay.

“Chờ chút...” Vương Chi Hoán ôm cứng lấy tảng đá ven ao, liều mạng hô to: “Đợi một chút, ta nói. Đêm hôm đó, trong viện có khách quý đến, Bạch Hiếu Yến tiếp hân, không biết tại sao lại chết, người nhật xác cũng không phải người của bọn ta. Chỉ dặn bọn ta, nếu có ai hỏi, nói là bệnh dịch mà chết.”

Gã rút nước mắt, tâm thần bị dọa sợ đến mức mặt cắt không còn một chút máu từ lâu: “Bọn ta làm sao nghĩ được, một nữ nhân cũng để cho Sát Sự Thính tới điều tra... Người có thể bước vào viện cũng đều là những người tai to mặt lớn, là đại nhân vật, bọn họ nói gì, bọn ta đều phải làm theo a~!”

Tần Phi ung dung sửa móng tay, lười nhác nói: “Là đại nhân vật nào?”

“Nghe nói...là..”

Vương Chi Hoán khẩn trương ngẩng đầu nhìn Tần Phi, sợ hấn lại muốn tống mình xuống ao, gãi cổ lấy dũng khí nói: “Là... Tứ Hoàng Tử...”

Ngón tay Tần Phi vừa dùng lực, thiếu chút nữa là làm bong móng tay của mình. Ngày đó, Quân Sơn Thủy tìm đến hấn kể đến chuyện tế bái đêm khuya của tỷ muội Văn Tinh và ý tưởng chuẩn bị cho đại nội mật thám chút phiền toái. Kế hoạch của y vốn rất tốt đẹp, để cho Bạch Hiếu Yến đến Sát Sự Thính báo án trước, sau đó bao vây viện này. Dù cho ông trùm giấu mặt đứng sau là một “đại nhân vật”, nhưng trong mắt Sát Sự Thính thì không một ai được xem là “đại nhân vật” hết. Muốn giải quyết chuyện này, ông trùm đứng sau, hoặc là sẽ tới “vuốt mông ngựa”, hoặc là sẽ tìm người có máu mặt đến đối phó Sát Sự Thính.

(Vuốt mông ngựa: nịnh nọt, tăng bốc...)

Chuyện “vuốt mông ngựa” này nhất định là vô dụng, Tần Phi chưa bao giờ chấp nhận việc. Mà trừ tổ chức đại nội mật thám mới xây dựng, còn người nào có tư cách để ý tới chuyện của Sát Sự Thính? Sẽ nhanh chóng chuyển chuyện phiền phức này cho Đại nội mật thám. Trong quá trình này thuận tiện túm được đuôi bọn chúng, chủ tính này thật hay.

Nhưng bây giờ một câu Vương Chi Hoán nói rằng: sau khi Tứ Hoàng Tử đến viện này, Bạch Hiếu Yến liền chết một cách khó hiểu, ngay cả người thu thập cũng là người của Ngụy Bính Dân, thì nữ nhân này khẳng định chết không rõ ràng.

“Đêm hôm đó, trừ Tứ Hoàng Tử còn có ai ở trong viện của các người?” Tần Phi lớn tiếng hỏi.

“Công Bộ Thị Lang Mạc Ương cũng ở đó, hình như còn có xung đột với Tứ Hoàng Tử nên bỏ đi từ sớm” Vương Chi Hoán cẩn thận đáp.

“Tốt!” Tần Phi phân phó nói: “Dẫn hấn đi, cẩn thận canh giữ, không cho phép bất cứ ai, bao gồm trong đó là chính bản thân hấn, được phép thương tổn hấn. Nếu như hấn chết, mấy người các người cũng đưa đầu tới gặp ta.”

Mấy đại hán đồng thanh ôm quyền nói: “Tuân lệnh!”

“Chuẩn bị danh thiếp, ta đi tìm Mạc Ương hàn huyên một chút.”

Hai ngày gần đây mí mắt của Công Bộ Thị Lang Mạc Ương cứ máy tới máy lui, trong lòng vô cùng bất an. Hiện giờ, chiến sự nổ ra, chức trách của Bộ Công không nặng nề cho lắm. Y cũng trốn được mấy ngày nhàn nhã, đi nghe hát uống rượu, câu cá. Mấy ngày trước lại tâm huyết dâng trào, một mình bí mật đến đường Tế Liễu, tiêu tiền, phong lưu một đêm.

Ngày đó với y mà nói cũng quá xui xẻo. Vốn là đang uống, đang hát rất cao hứng, bỗng nhiên thấy gian bên cạnh có người hét to. Phải biết rằng lá gan Mạc Ương không được coi là lớn. Tiếng hét đó làm y run rẩy sợ hãi. Bàn tay y run lên, nửa chén rượu vẩy vào đũng quần. Tim cũng đập thình thịch hồi lâu.

Cho nên, Mạc đại nhân tức giận lên tiếng mắng một câu. Thật không ngờ, trong nháy mắt thì hai tên thị vệ mặc hoa phục đã đập văng cửa nhảy vào. Chúng chẳng nói chẳng rằng, hai ba cái liên đem tùy tùng của y đánh nằm sấp trên mặt đất. Sau đó chúng túm lấy Mạc đại nhân. Bọn chúng xuống tay vô cùng có chừng mực, từng cái đều đau tới tận xương cốt, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, đặc biệt chọn phần thịt mà dồn sức đánh. Chỉ chốc lát sau, Mạc Ương bị đánh thành một cái đầu heo. Lúc này chúng mới hài lòng vỗ tay rời đi.

Mạc Ương đến lúc này mới có cơ hội báo lên tên mình. Y hiểu rất rõ ràng, cái chức Thị Lang này ở Đông Đô, tuyệt đối là cấp cao, chính là nhân vật nắm thực quyền trong tay. Có thể áp chế được y cũng không phải rất nhiều, mà những đại nhân vật kia cũng không thể hành sự lỗ mãng và dử dằn như vậy, nói đánh là đánh.

Hai gã thị vệ kia chỉ nhúu nhúu mày, lạnh lùng ném lại hai câu: “Tứ Hoàng Tử đang uống rượu, người khôn hồn rút ngay!”

Cái tên “Tứ Hoàng Tử” rơi vào trong tai Mạc Ương, không nghi ngờ gì nữa, làm cho trời long đất lở. Trước giờ, y vẫn cẩn thận, không bao giờ dám ở giữa phe phái các Hoàng tử lộ lập trường. Y là người tiêu biểu cho loại “cỏ mọc đầu tường” (gió chiều nào xoay chiều ấy). Người như

thế, cần khéo léo, lại linh thông mọi tin tức. Chuyện của Tứ Hoàng Tử y đã có nghe qua, thậm chí còn biết, Đại nội mật thám sắp thành lập cũng sẽ được giao cho Tứ Hoàng Tử xử lý. Trong mắt rất nhiều người, vị Tứ Hoàng Tử thần bí này, cũng giống với Đoan Vương, là một hoàng tử có đầy đủ địa vị, tư cách khởi tranh ngôi vị Hoàng Đế.

Trong lúc vô tình đắc tội một vị Hoàng Tử như vậy, y trần trọc trở mình, đêm không thể ngủ, thậm chí vết thương trên người cũng phải sợ hãi che che đây đây. Vô số lần y nghĩ đến chuyện vạn nhất Tứ Hoàng tử đăng cơ, chẳng phải mình chỉ có con đường chết? Bây giờ đi ôm chân Đoan Vương? Cũng không còn kịp rồi. Gần đây, Đoan Vương hào quang xán lạn, bao nhiêu thượng thư, quan lớn đều đã đi ôm chân người ta, người ta đã nhìn mình không thuận mắt rồi.

Những người khác không nói, cấp trên của y là Công Bộ Thượng Thư, chính là đứng đầu phe Đoan vương.

Trà không tở, cơm không tưởng, Mạc Ương tự giam mình trong nhà, không muốn gặp người. Cho đến khi tên gia đình thờ hồn hển đưa ra một tấm danh thiếp.

“Biển, lão tử đã nói mấy ngày nay không tiếp khách. Người uống thuốc lú rồi hử? Ngay cả lời của lão tử cũng dám quên sao?” Trong lòng tức giận,. Mạc Ương đập tên gia đình một cước nằm sấp trên mặt đất, chỉ vào danh thiếp mắng.

(Uống thuốc lú: Nguyên văn là “Mạnh bà thang” canh Mạnh bà: Món canh Quên Lãng của Mạnh Bà được nấu bằng thảo mộc của thế giới con người. Nó giống như rượu và có 5 vị: ngọt, đắng, cay, mặn và chua. Bất cứ ai muốn chuyển sinh sang kiếp khác cũng phải uống món canh này. Uống xong sẽ quên mọi thứ từ kiếp trước. theo google)

Tên gia đình nơm nớp lo sợ không nói lên lời, chỉ dám chỉ chỉ vào tên trên tấm danh thiếp.

Mạc Ương hí mắt nhỏ nhìn chữ trên tấm thiếp. Nhất thời y nhảy dựng lên, lại đá vào ngang hông tên gia đình một cước: “Muốn chết sao? Tần Tổng đốc đại giá quang lâm, người còn không lập tức báo lại? Biển, nhanh đi nghênh đón, không không không, ta tự mình đi

đón. Người lập tức dặn dò hạ nhân dọn dẹp phòng khách thu cho thật sạch sẽ, chuẩn bị pha trà.”

Đi được hai bước, Mạc Ương lại quay đầu kêu lên: “Vào thư phòng của ta, lấy trà trong hộp sứ đen ở học tủ, đó là Vũ Hoa Trà nổi tiếng nhất Giang Nam...” Y lẩm bẩm: “Tần Tổng Đốc hẳn là sẽ thích loại trà như vậy?”

...

Phòng khách được quét dọn lau chùi đến không còn một hạt bụi, Mạc Ương tươi cười đi trước dẫn đường, y đứng ở cửa mời khách vào ngồi, dâng trà, rồi mới dám đặt mông lên ghế. Y cười ha ha nhìn Tần Phi: “Tổng đốc đại nhân thăm hàn xá, có gì chỉ giáo?”

Tần Phi khiêm nhường nói: “Ta còn không phải là Tổng đốc, chẳng qua chỉ là Tổng đốc tạm thời mà thôi.”

“Ha ha, cả Đông Đô đều biết, hai chữ “tạm thời” này sẽ nhanh chóng được thay đổi. Tần Tổng đốc còn muốn khiêm tốn mãi sao?” Mạc Ương ý cười đầy mặt, làm như Tần Phi là lão bằng hữu (bạn lâu năm), thân mật nói: “Ném thử trà này đi, thật sự không tệ.”

“Ừ, đúng là không tồi.” Tần Phi gạt gạt lá trà, tựa hồ không để ý nói: “A, khéo mắt Thị Lang đại nhân sao lại xanh tím thế kia? Chẳng lẽ là vô ý ngã?”

Mạc Ương lúng túng che trán, luôn miệng nói: “Đích thật là ngã, trời lạnh, đất đóng băng, trơn quá...”

Tần Phi dần mạnh chén trà lên bàn: “Nói vậy, ta thân là Đại Lý Tổng Đốc (tổng đốc tạm thời) của Sát Sự Thính, vết đánh còn nhìn không ra thì còn làm được cái rắm. Vết thương của người kia, rõ ràng là bị người khác nặng tay đánh mà thành. Ở Đông Đô, kẻ nào dám đánh Thị Lang của triều đình? Định làm phản sao?”

Mạc Ương thầm nghĩ trong lòng, nếu là Tần Tổng đốc nhà người thì chỉ sợ ngay cả Thượng Thư cũng đánh huống chi một Thị Lang ta đây, ở trong mắt người khác là cao không thể với. Ở trong mắt những kẻ chuyên đi lại trong bóng tối như các người thì chẳng qua cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng không dám thốt ra miệng. Mạc Ương thở dài, vòng vo nói: “Chuyện này không nhắc tới cũng được.”

“Hả? Chứ không phải bởi vì người đánh người là Tứ Hoàng tử?” Tần Phi cười nói: “Ba ngày trước, Mạc Thị Lang hẳn là đến cái viện kia ở đường Tế Liễu phải không?”

“Cái này... Làm sao người lại biết” Mạc Ương kinh ngạc.

Tần Phi nâng ly trà lên, làm một bộ dạng bí hiểm, hai đầu lông mày chuyển động dường như muốn nói: “Lão tử dĩ nhiên là biết!”

“Tứ hoàng tử này, lòng dạ cũng không được rộng lượng lắm, đặc tội với hãn... Hắc hắc, nhất là khi trong tay hãn có đại nội mật thám, đối với văn võ bá quan thậm chí Sát Sự Thính của ta đều có quyền giám sát. Mạc Thị Lang ơ... Người tự cầu đa phúc đi.” Tần Phi ai oán nói.

Mạc Ương đột nhiên khôn lên, trong tối tăm tựa hồ nhìn thấy điều gì, vội vàng rời khỏi chỗ ngồi, đến trước mặt Tần Phi nhún nhường nói: “Xin Tần Tổng đốc chỉ ột con đường sống!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 291: Ta là một khối đá mài.

Q.4 - Chương 291: Ta là một khối đá mài.

Ngoài phủ đệ của Mạc Thị Lang người xem náo nhiệt đứng đầy cửa, các thiếu gia bưng trà, cắn hạt dưa, hào hứng suy đoán trong phủ xảy ra chuyện gì.

Một đội quân tinh nhuệ của Sát Sự Thính đem bốn phía của phủ đệ phong tỏa giới nghiêm, lại có mấy vị quan quân của Kim Thạch Ty mang mặt nạ (khẩu trang ^ ^) màu trắng, xách hòm thuốc đi vào Mạc phủ. Không lâu sau đó, bọn họ bế một người được bao bọc gất gao đưa ra ngoài phủ.

Người cuối cùng đi ra khỏi Mạc phủ chính là Tần Phi, ánh mắt hãn cô tịch mà buồn bã, ánh mắt cô đơn ấy mang theo nét tang thương vô tận nhìn vào cánh cửa màu đỏ thẫm, một mối phất phất tay. Hai bên trái

phải ngay lập tức có hai gã quan quân tháo vát đóng cửa đại môn lại rồi dán giấy niêm phong.

Tin tức nhanh chóng lan truyền, dường như chỉ trong vòng một ngày, tất cả các quan viên Đông Đô đều nghe được cái tin tức làm người người khiếp sợ: Mạc Thị Lang lây bệnh dịch, đang ở Kim Thạch Ty của Sát Sự Thính nhận trị liệu nghiêm ngặt nhất, nếu như chữa trị không được, sẽ đem Mạc Ương giết rồi chôn ngay, kiên quyết không để cho bệnh dịch lan rộng ra cho dân chúng Đông Đô.

Dịch bệnh, như đám mây u ám khủng bố, bao phủ cả bầu trời Đông Đô, mỗi một kẻ từng cùng Mạc Ương ăn cơm, nghe hát, chơi gái, đều lén lén lút lút tìm tới đại phu mình quen biết, khám từ móng chân đến đầu sợi tóc. Mặc dù những đại phu kia đã tận tình khuyên bảo, hết nước hết cái nói cho bọn họ biết bọn họ rất khỏe mạnh, nhưng bọn họ vẫn không yên lòng, vẫn kéo tay áo các đại phu mà than thở, khóc lóc bảo: “Ta cảm thấy nhức đầu, trán sốt, chân tay không còn chút sức lực nào...”

Vốn tưởng nơi có thể xuất hiện ôn dịch nhất là khu dân nghèo, không ai ngờ đến chốn gác tía lầu son (nguyên văn: “chu môn”) lại có một người mắc bệnh dịch đầu tiên. Tin tức khẩn cấp như thế được báo lên ngay cho Thái Y viện, đám thái y lại cũng không dám chậm trễ, lập tức dâng tấu Sở đế.

Xem xét tỉ mỉ phần tấu chương này xong, khóe miệng Sở Đế lộ ra một tia cười lạnh, tiện tay đem tấu chương ném sang một bên. Bên cạnh tấu chương vừa rồi cũng đã có hai công văn, một đóng dấu Sát Sự Thính, phần còn lại là Tuần kiểm Tổng thự Đông Đô báo cáo lên.

Tiểu Sơ Tử thức thời dâng trà nóng, đứng phía sau Sở Đế xoa bóp bả vai.

Sở Đế lim dim mắt, thản nhiên nói: “Tiểu Sơ Tử, người ở bên cạnh Trẫm nhiều năm như vậy, từ một tiểu thái giám tạp dịch nho nhỏ, cho tới bây giờ đã thành Tổng quản thái giám đứng đầu trong cung, tâm tư trong lòng Trẫm, người cũng có thể đoán được vài phần phải không?”

Tiểu Sơ Tử nào dám thuận miệng cho có lệ, lão suy tư một lát rồi cẩn thận đáp: “Bệ hạ bày mưu tính kế, anh minh thần võ, Tiểu Sơ Tử chỉ là phế nhân, nào dám phỏng đoán tâm tư Bệ Hạ?”

Sở Đế khẽ mỉm cười: “Thật ra, lời này của người đã bán đứng người. Trẫm hỏi là người có thể đoán được ý hay không? Mà người đáp lại là không dám đoán!”

Tiểu Sơ Tử sợ quá, liền quỳ rạp xuống đất, luôn miệng nói: “Xin bệ hạ thứ tội.”

“Người không có tội, đứng lên đi. Chẳng qua là Trẫm thấy buồn cười!”

Sở Đế liếc qua ba tờ công văn một cái, trào phúng nói: “Trong công văn Tuần kiểm Tổng thự có nói, ghi chép về ôn dịch ở Đông Đô gần đây nhất, chỉ có một kỹ nữ trong cái tiểu viện ở Tế Liễu Nhai kia, nghe nói chết bởi dịch bệnh, mà thi thể đã bị người trong viện hỏa táng.”

Tiếp theo Mạc Ương đã bị Kim Thạch Ty của Sát Sự Thính mang đi, nói là lây nhiễm dịch bệnh, mà Mạc Ương cũng thừa nhận, mấy ngày trước, hắn cũng đã đến cái tiểu viện kia uống rượu.”

“Cuối cùng chính là Tàn Phi, hắn tẩu lên Trẫm, xét thấy hình hình dịch bệnh nghiêm trọng, nếu không nhanh chóng khống chế, rất có thể tạo thành hậu quả không lường trước được ở Đông Đô. Cho nên, hắn thỉnh cầu Trẫm cho hắn quyền hạn được điều tra đến cùng. Hắn muốn tìm ra tất cả những người từng đến cái tiểu viện kia.”

Sở Đế khẽ hừ một tiếng: “Cho là Trẫm ngày ngày ở trong cung nên cái gì cũng không biết rồi hả? Đám tiểu tử này chơi trò gì, người đã nhìn ra chưa?”

Tiểu Sơ Tử vẫn đang quỳ trên mặt đất, không dám đứng dậy, dù nghe thấy câu hỏi, cũng không biết nên trả lời hay không. Lão ngẩng mắt lên nhìn, muốn từ sắc mặt Sở Đế mà tìm kiếm đáp án.

“Trẫm muốn người nói, người đã nhìn ra cái gì.”

Tiểu Sơ tử cả gan nói: “ Nghe nói cái viện ở Tế Liễu Nhai kia là Trung Thừa Lệnh lén mở, rất nhiều quan viên cũng thích tới đó chơi. Nơi đó cũng chính là nơi Trung Thừa Lệnh cùng các quan viên khác đi lại, trao đổi, tạo quan hệ.. với nhau, hắn đối với nơi này rất coi trọng.

Không nói những cô nương ở đây đều được chọn lựa kĩ càng, còn có bố trí rất nhiều đại phu chuyên môn. Muốn cô nương ở nơi đó mắc bệnh dịch, còn có thể lây bệnh cho Mạc Thị Lang, có đánh chết tiểu nhân, tiểu nhân cũng không tin.”

Sở Đế vỗ tay cười lớn: “Xem chừng, người đã từng đến đó rồi sao?”

Tiểu Sơ Tử vội vàng giải thích: “Tiểu nhân chẳng qua là một phế nhân, đi chỗ kia cũng chẳng có lạ thú gì...”

Hắn đúng là vẫn không nói thật, tiểu viện ở Tế Liễu Nhai, Tiểu Sơ Tử là đại hồng nhân (chỉ người được sủng ái) trong cung, làm sao có thể chưa từng đến? Để khoản đãi vị khách nhân không đồng dạng với bình thường này, Trung Thừa Lệnh đã suy tính rất nhiều. Những tiểu cô nương thiên kiều bá mị, những thứ đồ chơi tò mò kì quái, mặc dù Tiểu Sơ Tử không thể có cảm thụ chân thực, nhưng cũng cảm nhận được một thứ vui vẻ, khoái hoạt khác. Dĩ nhiên, khi ở trong cung, thời điểm nhắc tới Trung Thừa Lệnh, tự nhiên sẽ nói tốt cho hắn vài lời.

Nhớ tới làn da trắng mịn, nõn nà, cặp chân dài, bộ ngực đầy đặn... Tiểu Sơ Tử đột nhiên cảm giác được cổ họng hơi khô, trong lòng không khỏi ý nghĩ vẩn vơ...

Sở Đế nhìn lão một cái đầy thâm ý, trầm giọng nói: “Nói tiếp đi.”

Tiểu Sơ Tử giơ tay lên, dùng ống tay áo lau mồ hôi trán, run run giọng nói: “Chẳng lẽ Tần Phi cùng với Trung Thừa Lệnh có xung đột gì? Muốn mượn cơ hội này kéo Trung Thừa Lệnh xuống bùn chẳng?”

“Không, không phải là Trung Thừa Lệnh!” Ánh mắt Sở Đế hiện lên một tia tàn khốc.

“Vậy, tiểu nhân cũng không biết.” Tiểu Sơ Tử nơm nớp lo sợ nói.

Sở Đế nếu đã cho phép Ngụy Bính Dần xây dựng tổ chức Đại nội Mật thám, dĩ nhiên cũng có bố trí cơ sở ngầm, con của mình làm cái gì mà cũng không biết, còn làm Hoàng Đế làm gì? Cái tiểu viện kia, Ngụy Bính Dần chắc chắn đã đến. Thân là Hoàng Đế, hắn nhìn ra được, quyền hạn mà Tần Phi muốn. Thật ra chiêu này ngầm đến là Ngụy Bính Dần. Như vậy cho, hay không cho cũng đều trở thành một vấn đề rắc rối.

“Hoàng Thượng sẽ đáp ứng.” Dịch Tổng Đốc hiện giờ giống như một lão nông dân, ống quần dính đầy bùn đất, trong tay cầm một cái xẻng dài. Lão cẩn thận xới đất trong vườn hoa. Bây giờ đang là mùa đông, trong vườn ngoài mấy đóa hàn mai thì không còn loại khác. Nhưng lão tựa như không có việc gì, kiên trì xới đất...

Dịch Tiểu Uyển một tay tựa má, uể oải dựa vào bàn đá bên cạnh, nói lầm bầm: “Kia cũng là con của hắc nha!”

“Con? Sai lầm rồi, đối với đế vương mà nói thì khi sinh nhiều con như vậy, mục đích chỉ có một, chính là chọn một kẻ có thể thừa kế hắc, còn lại chỉ là phù vân.”

Dịch lão đầu bỏ xẻng trong tay, vỗ bùn đất trên tay, bước ra khỏi vườn hoa.

“Con của bệ hạ mặc dù rất nhiều, nhưng có tư cách thừa kế đế vị lại chỉ có vài người thôi. Ngụy Bính Dân có thể được xem là một người, lòng dạ nó độc ác lại vô cùng kiên nhẫn. Nó dám giấu diếm thân phận, bỏ vinh hoa phú quý trà trộn vào đám Ngụy Hoàng tử trước đây nhiều năm như vậy, chính là vì quyền thế ngày hôm nay. Nhưng, bệ hạ sẽ không dễ dàng coi nó là người kế vị. Nó vẫn cần khảo nghiệm.”

“Tần Phi là một khối đá đặt chân rất tốt, tảng đá kia trơn trượt đến tuột tay, rất nhiều người thử đi lên trên tảng đá kia, cuối cùng cũng khiến mình té vỡ đầu chảy máu. Đoan Vương là một ngoại lệ, hắc tử lúc vừa bắt đầu đã không nghĩ đến đi giẫm vào tảng đá, mà đến làm bạn với tảng đá này, cho nên mọi việc thuận lợi (phong sinh thủy khởi) Ngụy Bính Dân vốn là cũng có chủ ý này, hắc muốn cùng Tần Phi buông mọi ân oán. Theo ta thấy, hắc không hề làm sai, thân là Hoàng tử Sở quốc, thiết kế giết được một người trước là Đại Tông Sư Ngụy quốc, là thiên đại công lao, bất kì người Sở quốc nào đều hắc là hoan hô hắc nhiệt liệt!”

“Nhưng Tần Phi lại không giống như vậy, Thủy Tình Không đối với Tần Phi mà nói thì là thầy. Gã Tần Phi này, tình cảm đối với quốc gia của hắc rất đậm bạc, hắc chỉ coi trọng người bên cạnh, tất cả những người đối tốt với hắc, mà không quản thân phận của người kia. Cách

làm như thế cũng giống như đứng tại bên vách núi, chỉ cần không cần thận liên ngã xuống. Thế nhưng người như vậy rất thích hợp đi quản lý Sát Sự Thính.”

Dịch lão đầu ngồi xuống nâng tách trà nóng hàm hập lên, thư thái nhấp một ngụm, nói tiếp: “Ngụy Bính Dần nếu không cùng Tần Phi làm bạn, cũng chỉ có thể làm kẻ thù. Phần thắng của nó quá nhỏ, nhất là sau khi Liễu Khinh Dương gia nhập Sát Sự Thính. Mặc dù điều này không thể hoàn toàn lấp đầy chỗ trống sau khi ta rời đi, nhưng dù sao Đại Nội mật thám cũng không có cao thủ đủ lực để áp trận. Vạn bất đắc dĩ, nó cũng có thể cầu cứu Bàng Chân, chẳng lẽ Tần Phi sẽ không tìm ta? Hơn nữa, so về bản lĩnh trong việc tìm Đại Tông Sư ra tay giúp đỡ, Tần Phi so với nó lợi hại hơn.”

Dịch Tiểu Uyển gập ngón tay tính: “Ngay từ đầu đã có thể tìm được ba người.”

“Hơn nữa, điều ta lo lắng nhất, chính là, nữ nhân của Giải gia kia, phải hay không đã biết chuyện này!”

Dịch Lão đầu thở dài, ngàng đầu nhìn những đám mây trôi trên bầu trời, ánh mây u ám sà xuống.

Dịch Tiểu Uyển cười nói: “Nữ Đại Tông Sư duy nhất trong thiên hạ, xông thẳng đến Đông Đô, trực tiếp đến chỗ Đại nội Mật thám đánh chết Tứ Hoàng Tử Sở quốc. Chuyện này nếu mà thành sự thực, so sánh với cái chết của Ngũ Hoàng tử nhỏ nhoi không đáng nói của Ngô quốc rõ ràng gây chấn động hơn nhiều lắm.”

“Người sai rồi.”

Dịch lão đầu nghiêm túc nói: “Nếu nàng ta làm thế thật, đó là một con đường chết. Hoàng tộc suốt bao đời, ngàn năm không tuyệt, tự nhiên là có đạo lý của nó, nếu như Ngụy Bính Dần dễ giết như vậy, căn bản không cần nàng ta động thủ, tự Tần Phi sẽ xách đao xông vào giết.”

“Nhưng Ngụy Bính Dần nhìn qua không có thực lực gì nha?”

Dịch Tiểu Uyển hỏi ngược lại.

“Sau lưng của nó đến cùng luôn luôn là Sở Đế, đế vương một đời như hắn, sao có thể lật tất cả các con bài tẩy của mình cho người ta thấy?”

Dịch lão đầu cười lạnh nói: “Vĩnh viễn không nên coi thường người khác, lại càng không được đánh giá cao bản thân mình!”

“Vậy ý tứ của bộ hạ chính là muốn nhìn Tần Phi chinh Ngụy Bính Dân, nếu như Ngụy Bính Dân có trong tay quyền giám sát Sát Sự Thính, vẫn không thể áp chế lại Tần Phi. Vậy thì giang sơn này không thể nào giao cho Ngụy Bính Dân.”

Dịch Tiểu Uyển đã hiểu ý tứ của gia gia, nhẹ giọng nói: “Dùng Tần Phi để mài dao, tâm tư bộ hạ quả nhiên không tầm thường!”

“Chỉ có một quân chủ cường đại mới có khả năng không chế bộ hạ thiên tài, Đường Ấn, Bàn Chân... Có rất nhiều người ở Đại Sở, qua bao năm tháng họ đều có tư cách xưng bá một phương, nhưng lại ở dưới trướng của bộ hạ. Ai cũng tận tâm, thành thực cống hiến. Nếu như con của bộ hạ không đủ cường đại, thì tương lai cũng sẽ chỉ biết chôn vùi giang sơn này. Thái Tử, Tề Vương cũng đã thua, Ngụy Bính Dân nếu như thua nữa, vậy thì Đoan Vương đã thực sự sẵn sàng.”

Dịch Tiểu Uyển suy nghĩ một chút, thấp giọng hỏi: “Đao mài xong, đá mài dao phải làm sao bây giờ?”

Dịch lão đầu im lặng không nói, nước trong tay đang lạnh dần bỗng nhiên sôi trào lên...

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 292: Ép đến tận cửa

Q.4 - Chương 292: Ép đến tận cửa

Chiếu thư trong cung ban ra làm cả triều văn võ ứng phó không kịp, rất nhiều người không ngờ rằng, Sở Đế lại thực sự cho Tần Phi quyền hạn – đặc chỉ thanh tra dịch án của Đông Đô.

Sở Đế dùng một phương thức cực kì rõ ràng để tỏ rõ sự ủng hộ của mình, nói đơn giản, cả Đông Đô, trừ Hoàng Đế lão nhân gia là Tần Phi không thể tra ra, những người còn lại được tùy y, tất nhiên bao gồm Ngụy Bính Dân.

Một buổi sớm mùa đông, đám mây dày che mất ánh mặt trời, gió sớm mang theo hơi lạnh như băng, xông qua khoang mũi vào tận phổi. Khí trời như vậy, uống một ngụm nước lạnh tuyệt đối sẽ làm cả hàm răng đông lạnh lại, rớt xuống.

Tiếng bước chân dồn dập đập nát sự yên lặng của con phố, đám thủ vệ của Đại nội mật thám thức suốt một đêm nên ánh mắt hồng hồng, ai cũng ước gì sớm được thay ca mà tìm được ổ chần ấm mà đánh một giấc. Thế nhưng, nhịp bước chân tràn đầy cảm giác áp bách này lại làm cho đám thủ vệ phải lấy lại tinh thần.

Quan quân của Sát Sự Thính bước nhanh đến trước cửa của Đại nội mật thám, lạnh lùng đưa ra đặc chỉ của bộ hạ, ngay sau đó cao ngạo quát lên: “Mở cửa!”

Thủ vệ ngoài cửa vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ mở ra đại môn thì nhìn thấy có một đám quan quân vây quanh Tần Phi xông vào đại viện.

Ngụy Bính Dần mới vừa khoác áo đứng dậy, đẩy cửa phòng ra liền nhìn thấy khuôn mặt làm gã chán ghét. Y nheo mắt lại, hơi thở hơi hám, lạnh lùng mở miệng hỏi: “Sáng sớm đã đến chỗ ta ra oai phủ đầu rồi sao?”

“Không!” Tần Phi giơ tay lên trước mũi phẩy phẩy, cười nói: “Công bộ Thị Lang Mạc Ương đã chứng thực mấy ngày trước, Tứ Hoàng Tử đã từng đi qua tiểu viện ở Tế Liễu Nhai kia. Vì phòng ngừa vạn nhất, ta phụng đặc chỉ của bộ hạ, mang Tứ Hoàng tử đi Kim Thạch Ty kiểm tra thân thể, nếu như không may lây nhiễm dịch bệnh, Kim Thạch Ty có đầy đủ phương pháp để điều trị cho Tứ Hoàng Tử đến nơi đến chốn.”

Ngụy Bính Dần hừ lạnh một tiếng, chỉ có kẻ ngu mới đồng ý đi theo Tần Phi. Người vốn không có bệnh, đến Kim Thạch Ty tuyệt đối sẽ bị Tần Phi hành hạ thành một thân bệnh tật. Y có thể cảm giác thấy được, vì chuyện của Thủy Tình Không mà Tần Phi đối với y có hận ý. Lúc này, nếu mà đi đến Kim Thạch Ty, Tần Phi nếu không lấy việc công trả thù riêng thì thật là chuyện kì quái.

“Nếu như ta không đi thì sao?” Ngụy Bính Dần hỏi ngược lại.

Tần Phi nhún vai: “Ta cũng không thể làm gì khác hơn là dùng một cách không được khách khí lắm để mời Tứ Hoàng Tử qua đó.”

“Chỉ là một tên Mạc Ương nói ở trong tiểu viện nhìn thấy ta, là có thể làm chứng cứ?” Ngụy Bính Dần day day cái đầu còn có chút mơ màng phản bác lại: “Ta chưa từng đến tiểu viện ở Tế Liễu Nhai, tự nhiên không thể nào lây bệnh dịch. Tâm ý tốt của Tần Tổng đốc ta liền tâm lĩnh, thế nhưng, ta còn muốn ngủ tiếp, nếu không còn việc gì, mời người trở về đi.”

“Lời Mạc Ương chính là chứng cứ.” Tần Phi lơ đãng, thản nhiên nói.

Ngụy Bính Dần giận tím mặt: “Chỉ e là Mạc Ương đã thông đồng xong xuôi với người? Hắn nói thấy ta, người sẽ tin. Ta nói ta ở với mẹ của Mạc Ương, người có tin hay không?”

“Ta tin!” Tần Phi nghiêm túc gật đầu, xoay người nói với Cao Thần của Hình Ngục Ty ở bên cạnh: “Ghi lại, giờ Thìn ngày hai mươi ba tháng Mười Một, Tứ Hoàng Tử chủ động thừa nhận mình từng có hành vi dâm loạn, bỉ ổi đối với mẫu thân của mệnh quan triều đình Mạc Ương. Tại hiện trường có bốn mươi hai người của Sát Sự Thính có thể làm chứng.”

Tần Phi quay đầu lại, nhìn Ngụy Bính Dần thờ dài: “Hiện tại cũng không phải vấn đề dịch bệnh, thân là Hoàng tử, lại vũ nhục mẫu thân của mệnh quan tam phẩm của triều đình. Người phải biết rằng, Mạc Ương mặc dù chỉ là Thị Lang, nhưng mẫu thân hắn là Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân, là hàng thật giá thật được Tiên đế đích thân phong. Chỉ sợ Đại Sở khai quốc ba trăm năm qua, đây là kẻ khả nghi của vụ án cường gian nghiêm trọng nhất, ta phải mời đến Hình Ngục Ty của Sát Sự Thính để điều tra.”

“Tần! Phi!”

Ngụy Bính Dần nghiêng răng nghiêng lợi quát lên.

“Không cần gọi tên của ta, ta biết, ở trong lòng, người đã đem mười tám đời tổ tông ta ra mà mắng, nhưng, ta khuyên người không nên mắng ra miệng. Trong lúc phẫn nộ, chỉ có thể nói mấy câu thô tục vậy thôi, nhưng người nói ra một câu, ta sẽ lại mở hai cái hồ sơ. Đến lúc đó,

sẽ không đơn giản là kẻ khả nghi cường gian Nhất Phẩm Cáo Mệnh Phu Nhân như vậy.”

Hai mắt Ngụy Bính Dần tựa hồ muốn phun ra lửa. Hai bàn tay nắm chặt, khớp xương còn như đang rung động. Khuôn mặt trông có chút thanh tú kia đã trở nên hết sức dữ tợn. Hai nắm đấm chậm rãi giơ lên, theo động tác của hắn, hai bên tường của sân bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người. Mỗi người trong tay đều mang cơ nỏ quân dụng, những mũi tên bén nhọn kia, có thể bắn xuyên tường đất trong khoảng cách một trăm bước, nếu như Ngụy Bính Dần ra lệnh một tiếng, quan quân Sát Sự Thính trong viện tất nhiên sẽ bị thương vong vô cùng nghiêm trọng!

Tần Phi cúi đầu, mũi chân chậm rãi vẽ vài vòng trên mặt đất, nhìn bụi đất dưới chân xếp thành một vòng, bỗng nhiên ngẩng đầu cười cười: “Người nghĩ rằng ta không điều tra cái gì, liền ngênh ngang xông tới sao?”

Hai mươi tên quan quân của Sát Sự Thính ở bên ngoài đột nhiên lật trường bào lên, lấy ra một thủ nỏ tinh xảo. (thủ nỏ: loại tên nỏ cầm tay)

Cầm đầu là một quan quân dung mạo xinh đẹp, da trắng nõn, mái tóc rất dài theo chiếc mũ quan màu đen mà tung bay, làm người khác hai mắt sáng lên. Nàng phát hiệu lệnh bằng một giọng nói thanh thúy, hai mươi thanh nỏ ngắn chia ra hướng về phía đám quân cầm cung nỏ của Đại nội mật thám trên hai bên tường.

“Quên mất chưa giới thiệu, vị này là Tổng Trấn Đồng Tri của Kim Thạch Ty – Phồn Đóa Nhi, cũng là một trong những người phát minh ra thủ nỏ!”

Tần Phi mỉm cười nói: “Xin Tổng Trấn Đồng Tri Phồn Đóa Nhi giới thiệu về uy lực của thủ nỏ đi.”

Phồn Đóa Nhi tiến lên một bước, đối mặt với Ngụy Bính Dần đã sững sốt tại chỗ, giọng nói trong trẻo vang lên: “Đại nội mật thám chọn dùng cơ nỏ, do Giám sát quân khí chế tạo năm Chính Xương thứ mười lăm, vốn là dùng cho quân bộ tác chiến, tầm bắn khá xa, uy lực cường đại,

thiếu sót ở chỗ tốc độ mũi tên khá chậm, hơn nữa, thể tích hơi lớn, sức nặng vượt quá sức tải của một binh lính thông thường, chính vì thế mà không được phổ biến trong quân. Tuy nhiên, xét thấy ưu điểm của nó, ở trong phạm vi nhỏ có thể tiêu diệt một phần địch nhân cũng hết sức hữu hiệu.”

“Rất đáng tiếc, thiên địch của nó, chính là thủ nỏ mà Tứ Hoàng Tử đang nhìn thấy ở đây. Thủ nỏ nạp tên nhanh, một lần nạp nhiều, sức xuyên mạnh hơn. Một vị là Hậu Đốc Sát, cao thủ cấp chín mặc khôi giáp tiêu chuẩn ba mươi sáu cân (tương đương với 18 kg hiện nay), trong vòng một trăm bước bị trúng một mũi tên, dẫn đến vỡ nội tạng, thiếu chút nữa đã không cứu được.”

Tứ Hoàng Tử, thủ hạ của ngài từ lúc nạp tên đến lúc bắn ra cần 4 giây (nguyên văn là hơi thở). Mà thủ nỏ của ta, chỉ cần một giây!” Phồn Đóa Nhi tự hào nói: “Nói đơn giản, sau khi thủ hạ của ta bắn trúng thủ hạ của ngài, bọn họ vì bị thương, cơ nỏ trong tay sẽ mất đi tính chính xác, bắn loạn một trận, phát bắn như vậy đối với chúng ta cơ hồ là không có uy hiếp, tin là ngài không thể thu được bất kì chiến quả nào.” Phồn Đóa Nhi Kim Thạch Ty? Cái tên này Ngụy Bính Dần cũng từng nghe nói qua, thiếu nữ thiên tài trong hàng ngũ quân của Sát Sư Thính, nàng đánh giá hai loại cơ nỏ vô cùng chuẩn xác, gài đúng chỗ ngứa, trong nháy mắt đã làm dao động lòng tin của Ngụy Bính Dần.

“Thật ra thì, Tứ Hoàng tử cũng có thể thử một chút.”

Phồn Đóa Nhi cười khanh khách nói: “Vừa rồi, hết thấy những gì ta nói đều là đoán, hiệu quả thực chiến còn chưa có. Nếu như Tứ Hoàng Tử nguyện ý chủ động phát động tiến công, ta liền có thể ghi chép lại hiệu quả khi hai loại này đối chiến, đối với việc cải tiến cùng chế tạo tân nỏ của Kim Thạch Ty sẽ có cống hiến rất vĩ đại!”

Kẻ ngu mới bắn tên... Ngụy Bính Dần thầm nghĩ trong lòng, nhìn vẻ mặt đắc ý của tiểu nha đầu kia, nhất định là có tính toán trước. Mình nếu hạ lệnh bắn tên, chẳng phải là tự rước lấy nhục?

Nắm tay giơ lên của Ngụy Bính Dần, chậm rãi buông ra, nhưng ngay sau đó liền vẫy vẫy.

Nỏ thủ hai bên tường lập tức tung mình xuống sau tường, biến mất vô ảnh vô tung, dường như chưa từng xuất hiện.

“Ta sẽ không đi Sát Sự Thính.” Ngụy Bính Dần lắc đầu: “Tần Phi, nơi này đều là người của người, chúng ta không ngại nói trắng ra. Một mình người là không thể động thủ, trừ phi ta động thủ. Nhưng người lại không động thủ, trông cậy vào những thủ hạ này của người thì không thể nào bắt ta đi.”

Tần Phi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Dù sao Ngụy Bính Dần cũng có thân phận Hoàng tử, Tần Phi có thể cầm đặc chỉ đến bắt hắn đi, nhưng nếu Tần Phi tự mình ra tay, ý nghĩa sẽ khác đi, Sở Đế mặc dù hi vọng dùng phiến đá mài dao này tới dull mài nhừ tử, nhưng cũng sẽ tuyệt đối không cho phép xuất hiện tình cảnh một vị cao thủ cấp Tông Sư đến khi dễ Hoàng Tử cấp Tiên Thiên. – Đây là một loại ăn ý ngầm, bất thành văn.

Trong quy tắc trò chơi của Sở Đế, người có thể dựa theo quy tắc ta cho các người mà đi chơi, bên thắng được phần thưởng, bên thua xuống địa ngục. Nhưng các người bằng thực lực của bản thân tới phá vỡ quy tắc của trò chơi, vậy thì xin lỗi. Dù sao, làm hoàng đế cũng không phải là nhất định phải vô công xuất chúng, nếu không, Bàng Chân đã nhất thống thiên hạ từ sớm rồi.

“Thủ hạ của ta... Vẫn có năng lực bắt người.” Tần Phi thản nhiên nói.

“Hộc Luật Phương!” Ngụy Bính Dần đột nhiên quát một tiếng.

Cái tên Hộc Luật Phương này ở Đông Đô cũng không hiển hách, có rất nhiều người chưa từng nghe qua, nhưng tuyệt đối không bao gồm người Sát Sự Thính, lí do là bởi vì mọi người có cùng xuất xứ. Mười năm trước, Hộc Luật Phương là đối tượng bồi dưỡng trọng điểm của Giáo Tập Ty Sát Sự Thính, danh tiếng có một không hai, thậm chí lúc đấy có người đoán, sau khi Quân Sơn Thủy thăng chức, Hộc Luật Phương chính là ứng viên số một cho chức Đề Đốc Giáo Tập Ty.

Tuy nhiên, chuyện hay ở chỗ, trong một lần hành động, Hộc Luật Phương vô tình gặp được Bàng Chân. Hắn khi đó cũng không thể coi như là cao thủ đứng đầu, nhưng đối với ý đồ của Bàng Chân cũng

ngầm hiểu, lấy thực lực võ công của bản thân còn chưa đủ, phối hợp thành công với hành động của thiên hạ đệ nhất cao thủ. Cho nên, Bàn Chân dùng ba bức họa trân quý, giá trị liên thành cùng với bộ tử cụ (có thể hiểu như một bộ đồ dùng chuyên dụng trong uống rượu như chén, bình, ấm giữ nhiệt...) truyền thừa trăm năm, cộng thêm đối với Dịch lão đầu lúc mềm lúc rắn suốt nửa tháng, cuối cùng đem Học Luật Phương đưa vào đội thị vệ đại nội.

Bàn Chân cũng coi như là một nửa sư phụ của Học Luật Phương, cũng là ân nhân của hắn. Có Bàn Chân chiếu cố, Học Luật Phương trong đội thị vệ đại nội lên như điều gặp gió, ngày nay đã là một trong số các Phó tổng quản. Hắn rất ít khi ra tay, người ngoài ít người biết khả năng của hắn sâu cạn thế nào, nhưng Bàn Chân đối với hắn đánh giá rất cao, còn đặc ý khoe ra, rằng khi mình không có ở đây, Học Luật Phương trấn giữ hoàng cung, còn chưa từng để xảy ra bất cứ vấn đề gì...

Các quan quân của Sát Sự Thính nghe thấy tên của người quen cũ này, nhất thời, sắc mặt có chút khó coi.

Học Luật Phương thực lực như vậy, nếu như Sở Đế thực sự đem người này cử tới bên người Ngụy Bính Dân, hôm này, trừ khi Tần Phi tự mình ra tay, nếu không, thật đúng là không dễ dàng bắt Ngụy Bính Dân đi.

“Học Luật Phương? Là hắn?” Ngoài viện bỗng nhiên truyền tới một giọng nói bình tĩnh.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 293: Ép hỏi

Q.4 - Chương 293: Ép hỏi

Theo giọng nói bình tĩnh kia, một thân người nặng nề bị ném từ ngoài tường vào, ngã mạnh trên mặt đất, làm mặt đất bốc lên một màn bụi.

Một bóng người phiêu dật nhẹ nhàng xuất hiện trên đầu tường, cười nói: “Cho tới bây giờ cũng chỉ là nghe nói qua tên của Học Luật Phương, còn chưa từng giao thủ, hôm nay thử một chút, không khỏi thất vọng. Những kẻ chỉ có hư danh ở Đông Đô này thật sự quá nhiều...”

Bất cứ ai, nhìn thấy thân ảnh phiêu dật kia, đều bất giác có chút mê mẩn. Đối với hai người “Thần long kiến thủ bất kiến vĩ” như Dịch lão đầu và Bàn Chân mà nói, nhân vật được công nhận là Đệ tam cao thủ của Đại Sở này được nhìn thấy thường xuyên hơn, cho nên cũng mất đi chút cảm giác thần bí. Nhưng chính vì hần xuất hiện, mới làm cho cục diện rối rắm, khẩn trương này trở nên sáng tỏ.

(Thần long kiến thủ bất kiến vĩ: rồng thần thấy được đầu, không thấy được đuôi – Ngạn Ngữ)

Tựa như một chiếc cung rất căng, bất cứ lúc nào có thể bắn ra một phát tên trí mạng, thì đúng lúc đó, dây cung đứt!

Học Luật Phương chính là dây cung, mà Liễu Kinh Dương chính là kẻ cắt đứt dây đàn kia.

“Thật sự không chịu nổi một kích như vậy?” Tần Phi nhíu mày: “Tốt xấu gì cũng là người mà Bàn Đại Tông Sư tự mình chọn lựa cơ mà!”

“Bàn Chân nhìn trúng hần, là bởi vì năng lực chỉ huy cùng với khả năng tùy cơ ứng biến, chứ không phải vì tu vi của bản thân hần.”

Liễu Kinh Dương thản nhiên nói: “Thế nhưng, nghe nói Học Luật Phương năm đó không kém ta bao nhiêu, cho đến nay vẫn thế có thể là vì ở trong cung quá lâu, đầu toàn nghĩ chuyện thăng quan phát tài, công lực không tiến bộ được bao nhiêu. Ta chỉ dùng ba chiêu!”

Ba chiêu hạ Học Luật Phương? Cặp lông mày rậm của Ngụy Bính Dần nhíu chặt, nhìn Liễu Kinh Dương phiêu dật xuất trần, chợt cảm thấy có chút quý dị. Hôm nay, Liễu Kinh Dương cùng trước kia có chút bất đồng, nhưng cụ thể là bất đồng chỗ nào, hần cũng không rõ. Nhưng hần có một loại trực giác rất nguy hiểm, giống như cái mạng nhỏ của mình bị nắm trong tay Liễu Kinh Dương, chỉ cần Liễu Kinh

Dương nắm chặt tay, cổ của mình sẽ gãy răng rắc. Cảm giác như thế lần trước là vì đối mặt ai? Bàng Chân? Hay Dịch lão đầu?

Đột nhiên, Ngụy Bính Dần nghĩ đến một hậu quả cực kì đáng sợ... Chẳng lẽ là, Liễu Khinh Dương sau nhiều năm dậm chân tại chỗ ở đỉnh cấp Tông Sư, rốt cuộc cũng đã có đột phá?

Hắn không đoán sai! Hiện tại, Liễu Khinh Dương đã bước một chân vào cảnh giới Đại Tông Sư, chẳng qua cái chân còn lại còn chưa hoàn toàn bước vào. Một trận đánh ở Tuyết Sơn, biểu hiện của ba vị tuyệt đỉnh cao thủ đương thời cho Liễu Khinh Dương thu hoạch không nhỏ, mà kiếm khí của Tần Phi tung hoành, vô số kiếm ý của Đại Tông Sư lực ngăn tuyệt lộ, lại trong nháy mắt bộc phát ra Thiên Đạo! Trường hợp như vậy, cũng không phải đơn giản nhìn qua, mà là một hồi ngộ đạo!

Sát Sự Thính vốn có Dịch lão đầu trấn giữ phía sau đã đủ đáng sợ rồi, nếu đúng hắn nghĩ rằng Liễu Khinh Dương “Bách xích can đầu, cánh tiến nhất bộ”, thành công bước vào cảnh giới Đại Tông Sư... Có hai vị Đại Tông Sư trấn giữ Sát Sự Thính thì tuyệt đối là không ai dám trêu vào. Nếu như đợi Tần Phi trưởng thành, trở thành vị Đại Tông Sư thứ ba, Dịch lão đầu khi đó còn chưa tiêu đời thì...

[DG: (百尺竿头更进一步: “Bách xích can đầu, cánh tiến nhất bộ”: “Dù đã lên tới đầu cây sào cao trăm thước, nhưng vẫn cố tiến thêm một bước nữa”). Ý nói: Có tài cao, nhưng không lấy làm tự mãn, vẫn cố gắng để tiến bộ thêm. Thành ngữ “bách xích can đầu” chỉ người có tài năng, đạo đức ở đỉnh cao...]

Ba vị Đại Tông Sư cùng một trận tuyến, thậm chí có thể đập bằng hơn phân nửa Sở Cung.

Nghĩ đến cục diện đáng sợ như vậy, Ngụy Bính Dần bỗng nhiên cười ra tiếng, hắn định dậm bước về sau hai bước, lười nhác đặt mông ngồi trên lan can, rung đùi rất có tiết tấu.

“Tần Tổng Đốc, người cũng đã chuẩn bị vẹn toàn. Xem ra, trừ khi ta lập tức tìm được Bàng Đại Sư, nếu không, căn bản không có cách nào

chống lại.” Ngụy Bính Dần thản nhiên nói: “Đã như vậy, ta cũng không phí sức nữa, người muốn bắt ta đi, được, bắt ta đi.”

Hai tay hần nhắc nên, làm kiêu bị mang xiềng xích, trên mặt, ý cười xấu xa: “Tuy nhiên, Tần Phi, người nghìn tính vạn tính, vẫn tính sai một chuyện. Người có biết trong phòng ta là ai không?”

Hần vỗ vỗ tay, một lão giả (ông lão) từ trong phòng đi ra, râu bạc tung bay. Lão nhân kia thoạt nhìn ít nhất cũng phải bảy mươi tuổi, nhưng tinh thần quắc thước, sắc mặt hồng nhuận, bước đi như bay. Trên người mặc đại hồng bào, trong tay còn mang theo một hộp gỗ màu đen. “Thái y xuất sắc nhất Thái Y Viện trong vòng ba trăm năm, Thư lão gia tử. Phụ Hoàng từng nói qua, chỉ cần còn một hơi thở, đưa đến tay Thư lão gia tử, ít nhất, cũng có thể giữ lại tính mạng.”

Ngụy Bính Dần cười ha hả nói: “Rất không đúng dịp chính là, tối qua, Thư lão gia tử mới vừa kiểm tra cho ta, lão bảo, ta khỏe như trâu, lúc nào cũng có thể đánh chết ba con hổ. Hơn nữa, từ đầu đến chân, không có chút bệnh tật nào. Ngay cả bệnh trĩ, phù chân cũng không có. Về mặt chẩn đoán của Thư lão gia tử, tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ. Có là Kim Thạch Ty của các người cũng không dám nghi ngờ chẩn đoán của Lão gia tử đi?”

Phồn Đóa Nhi hướng về phía Tần Phi nhú đôi mi thanh tú. Nàng đầu quân cho Kim Thạch Ty đã lâu, dĩ nhiên đã nghe nói qua về đại danh của nhân vật này, đúng như lời Ngụy Bính Dần, chỉ e tìm cả Sở Quốc cũng không có một ai dám nghi ngờ lão.

“Hôm nay ta bị Tần Phi bắt đi, làm phiền lão gia tử vào cung chuyển cáo Phụ Hoàng, thuận tiện đem tình trạng sức khỏe của ta nói rõ ràng. Nếu như ta ở Sát Sự Thính mất một cọng tóc gáy, ha hả!”

Ngụy Bính Dần âm hiểm cười lạnh, nâng mắt nhìn Tần Phi.

“Người sẽ không mất tóc gáy.” Tần Phi mỉm cười nói: “Ta vốn là không có nghĩ đánh người. Đáng đánh, là những người khác! Đúng rồi, Đại Nội Mật Thám vừa mới thành lập, có lẽ còn không biết một số phương pháp dùng hình bức cung, ngày hôm nay, ta để cho thủ hạ

thay Tứ Hoàng tử mở mang tầm mắt, sau này Đại nội mật thám mà tra hỏi không ra, cũng có thể sử dụng một phen.”

Theo lời Tần Phi, một ít quan quân Sát Sự Thính đã giải người vào trong viện.

Mấy người này đều bị trói rất chặt, tinh thần uể oải, mặt mũi bầm dập, xem ra đều đã bị thương một chút.

Nhưng Ngụy Bính Dần thấy bọn họ, sắc mặt liền trở nên khó coi. Những người này, đều là thị vệ thân cận của hắn, tu vi của bọn chúng, tuyệt đối không đến nỗi không chịu nổi một kích, nhưng đội quan quân Sát Sự Thính đã bắt lại bọn chúng giải vào kia lòng tóc cũng không có tổn hao gì, bước đi vui vẻ, giống như mới vừa vào rừng bắt con thỏ vậy.

Con người Ngụy Bính Dần dần sáng lên, những người kia tiến vào hậu viện, theo thói quen nhìn quanh, nhanh chóng chiếm cứ lối ra vào vị trí có lợi nhất. Mỗi người đều nhìn như không để ý mà tùy tiện đứng, nhưng trong mắt người trong nghề, động tác của bọn họ chuẩn xác mà chứa đựng sức bùng nổ lớn, một khi phát sinh chuyện bất thường, bọn họ có thể tùy thời mà chuyển sang tư thế tác chiến, phản kích thành công kẻ địch.

Người như vậy mà không phải là đi từ núi thây biến lửa mà ra, ai tin?

“Chấp Hành Ty?”

Ngụy Bính Dần thản nhiên hỏi.

Tần Phi nhún vai: “Tứ Hoàng Tử kiến thức rộng rãi, vừa nhìn đã biết là Chấp Hành Ty. Thật ngại quá, ta biết mấy thị vệ này của ngài đều là cao thủ. Tất cả mọi người đều là người văn nhã, ngài là Hoàng tử, ta dù thế nào cũng xem như là một đại quan. Nếu như ở chỗ này đánh đến biến kêu núi gọi (sơn hô hải khiếu), lửa kêu ngựa hí thì không hay ho gì. Để cho người bên ngoài nghe thấy được, còn tưởng trong viện giết heo không biết chừng!

Vài thủ hạ Chấp Hành Ty của ta am hiểu nhất là đánh lén (nguyên văn: Muộn côn phách hắc), cho nên, ta liền để cho bọn họ bắt thủ hạ của ngài, đúng thật là dễ như trở bàn tay...”

“Người định làm gì?”

Trong lòng Ngụy Bính Dần đã có chút bối rối, nhưng vẫn cố gắng chống đỡ cục diện.

Tần Phi vỗ tay dứt khoát, ngạo nghễ chỉ phía mấy tên thị vệ mình mấy bầm dập kia: “Dừng hình!”

“A!” Phồn Đóa Nhi lè lưỡi: “Người còn chưa nói muốn hỏi bọn chúng cái gì cơ mà?”

Tần Phi xoa xoa gáy: “Đúng vậy a~, ta cũng không nghĩ tới muốn hỏi bọn chúng cái gì, không còn cách gì khác là đánh trước, biết đâu đánh xong, ta liền nhớ ra muốn hỏi cái gì nha~!”

Loại logic khốn kiếp thế này cũng chỉ có Tần Phi có thể hùng hồn nói ra, nhưng chính Liễu Khinh Dương đang đứng ở trên tường, cùng với đội sát thủ của Chấp Hành Ty đang ngăn ở cửa ra vào cùng với hai mươi chiếc thủ nỏ đang lóe lên hàn quang kia, chính là tà thuyết ngụy biện của Tần Phi.

Một sát thủ của Chấp Hành Ty tóm một tên thị vệ lên, ngồi bên cạnh, thô bạo xé rách quần áo của hắn, lộ ra cơ thể rắn chắc, cùng đám lông ngực rậm rạp. Không đợi mọi người kịp phản ứng, người nọ cũng lấy ra một thanh đao ngư giác tiêm, trên người tên thị vệ kia cẩn thận khoa tay múa chân mấy cái, đột nhiên hung hăng đâm một đao xuống, sau đó thuần thục róc đi lớp thịt, chỉ lát sau, mấy cái xương cánh tay trắng hếu liền lộ ra ngoài...

(牛角尖刀: ngư giác tiêm đao: có thể xem như 1 loại đao càn về phía mũi càn nhọn như sừng trâu???? ủa, sao giống đao bầu quá za?? ^ ^)

“Ti chức Chấp Hành Ty Trần Hạo!”

Hắn vừa múa đao, vừa giải thích: “Phụ thân nhà ta bảy đời về trước đều là quái tử thủ (một chức vụ như đao phủ, chuyên thi hành án lăng trì) của triều đình. Mà nhà mẹ đẻ của mẫu thân ta, bao đời nay đều là đồ tể! Khi ta còn bé, gia phụ hi vọng ta có thể kế nghiệp phụ thân, trở thành quái tử thủ duy nhất của Đại Sở có thể dùng ba nghìn sáu trăm đao lăng trì phạm nhân mà vẫn đảm bảo hắn không chết!”

Tần Phi gật đầu khen: “Đây là một loại vinh quang, cũng không phải bất cứ quái tử thủ nào cũng có thể làm việc lăng trì, nếu chứ lăng trì

phạm nhân chết quá nhanh, thì quái tử thủ kia không biết chừng cũng bị chôn cùng!”

Trần Hạo đáp: “Tổng đốc đại nhân kiến thức uyên thâm, đúng là như thế. Đại Sở này, trừ Trần gia chúng ta, thật không tìm ra được nhà thứ hai có thể sử dụng ba nghìn sáu trăm đao lăng trì. Nhưng đây chỉ là ý nguyện của phụ thân ta, mà mẹ ta lại quản rất nghiêm...”

“Ý nghĩ của mẫu thân ta rất đơn giản, nhà mẹ đẻ không có đàn ông, nhưng nhà đã bán thịt bò ở Đông Đô hơn một trăm năm, “Ngưu đao dịch cốt” có thể nói là số một Đông Đô, thủ nghệ độc truyền này cũng không muốn để thất truyền bèn cho ta học.”

“Tổng đốc đại nhân, người xem, cha ta muốn ta làm quái tử thủ, mẹ ta muốn ta làm đồ tể. Ta chỉ có thể học, học nữa, học lại học, không hiểu sao đã được Sát Sự Thính coi trọng, sau đó đưa ta vào Chấp Hành Ty. Quân Đề Đốc tự mình khảo hạch ta, người nói ta từ nhỏ học đến lúc biết nói đã biết nói giết người, học để biết đi đã đi đến đoạn đầu đài, học để biết dùng đao thì đã bắt đầu đi mổ bụng bò. Người như vậy, thích hợp nhất để đi giết người, bảo đảm càng giết càng sáng khoái, một chút gánh nặng ình cũng không có. Ta lúc đó hồ đồ, bị Quân Đề Đốc lung lay, liền đi Chấp Hành Ty, không có việc gì liền giết người, uống rượu!”

Cái nhìn của Quân Đề Đốc đối với người thật không sai a~!” Tần Phi cười nói.

Trần Hạo đơn giản ngẩng đầu, cười cười nhìn mọi người xung quanh, tất cả chỉ dựa vào cảm giác của tay mà đem tay của tên thị vệ kia róc hết thịt xuống, xương trắng cùng mạch máu phô ra đầy đủ, khủng bố triệt để.

“Tổng Đốc Đại nhân, hơn nữa sau này, Nguyên Đề Đốc nói, ngón nghề này của ta, thích hợp đi bắt nạt những kẻ đã không còn năng lực phản kháng. Người nhìn đi, tên này bị phong bế mệnh môn khí hải, mặc dù đau chết đi sống lại, nhưng ngay cả rên cũng không rên được một câu. Ta nếu róc nữa, hẳn chỉ sợ sẽ điên mất, đại nhân, người nghĩ ra muốn hỏi cái gì chưa? Bây giờ hỏi đi, bảo đảm hẳn nguyện ý nói cho người

biết nhũ danh của thân mẫu hử!”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 294: Mẫu tử

Q.4 - Chương 294: Mẫu tử

Mặc dù đã có tầng mây thật dày che khuất ánh mặt trời, dưới đất cũng chẳng sáng lắm. Nhưng bây giờ dù sao cũng là ban ngày, một thanh ngư giác tiêm (dao bầu) của Trần Hạo rõ ràng đã cứng rắn kéo toàn bộ người trong viện vào sự sợ hãi vô cùng, không cách nào thoát ra được.

Tên thị vệ thống khổ mà không thể kêu lên được, đao nhọn tung bay mà tràn đầy tiết tấu, người cầm đao tinh táo và chuẩn xác hết sức... Dòng máu đỏ sẫm từ từ chảy xuôi, thấm dần vào đất, miếng thịt lưng lảng mãi không rơi xuống, làm cho người ta muốn nôn mửa.

“Chu Lễ Uyên, giải huyết khí hải của hử, ta đã nghĩ ra hỏi hử cái gì.”

Tần Phi phân phó.

Tên thị vệ đang hấp hối, yếu ớt mở mắt, không che dấu chút nào hận ý của mình, hung tợn nhìn Tần Phi. Bộ dáng đó, tựa như một con sói đói, nếu như hử còn có thể động đậy, thì tuyệt đối sẽ một ngụm nuốt luôn Tần Phi.

Tần Phi đến gần hai bước, tới gần trước người hử, ngồi xổm xuống, trầm giọng nói: “Không cần phải gấp gáp hận ta, nếu như người không thành thật trả lời câu hỏi của ta, ta bảo đảm người sẽ cảm thấy, cách ta đối với người bây giờ, còn quá là Bồ Tát sống.”

“Tên của người? Chức vụ? Buổi tối ngày Mười tám tháng Mười một, người ở đâu?” Tần Phi đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt của hử, mỉm cười nói: “Nghĩ cho thông suốt rồi nói, ta rất không thích hỏi lần thứ hai.”

Da thịt trên mặt tên thị vệ kia không ngừng run rẩy, trong lòng đánh nhau kịch liệt, ánh mắt bất lực nhìn về phía đồng liêu của mình, về phía Học Luật Phương đã hôn mê bất tỉnh, về phía Ngụy Bính Dần đã

bắt đầu khóc lóc om sòm... Gã rốt cục vẫn phải khuất phục, thì thảo khai ra: “Ngũ phẩm Đới đao thị vệ, Tân Giai Hùng.”

Tần Phi dĩ nhiên sẽ không tùy tiện liền kéo một tên thị vệ ra ngoài mà cắt, ít nhất cũng có tám, chín phần năm chắc mới ra tay, nghe hấn báo tên, liền biết hấn không có nói láo. Làm ngũ phẩm thị vệ đã coi như một cao thủ không tầm thường, phẩm cấp của thị vệ trong cung có thể lên đến tứ phẩm là cực hạn, muốn thăng quan nữa? Thì phải trông cậy vào được gia nhập vào quân đội, hoặc là được đề bạt làm quan võ. Một ngũ phẩm thị vệ, ít nhất cũng là cao thủ cấp Thiên Tiên, còn là đới đao, lại càng là người nổi bật.

“Ngày Mười tám tháng Mười một... Đêm hôm đó, Tứ Hoàng tử đến cái tiểu viện ở Tế Liễu Nhai kia...” Tân Giai Hùng chần chờ, có lẽ khúc xương cánh tay trắng hếu nhắc nhở hấn không được chần chờ, hoặc là cố lấy dũng khí mà nói tiếp: “Ta cùng một thị vệ khác dẫn theo hai đội tùy tùng đi theo bảo vệ. Đến tiểu viện kia, đội của hấn canh giữ ở bên ngoài, bày bố canh gác trong tối ngoài sáng. Ta cho thủ hạ vào nội viện, phong tỏa cửa ra vào, kiểm tra trà rượu, thức ăn. Bản thân cùng tên còn lại bảo vệ bên người.”

Tần Phi trầm ngâm nói: “cái tiểu viện kia làm nghề gì, mọi người đều biết, Tứ Hoàng Tử nói thế chắc cũng không ngoại lệ đi?”

“Không có... không có!” Tân Giai Hùng nhe răng, trợn mắt kêu lên: “Cầm máu trước được không?”

“Nha... Muốn cầm máu, người phải trả lời nhanh lên một chút. Hỏi xong tất nhiên sẽ cầm máu cho người!” Tần Phi lạnh lùng nói.

Tân Giai Hùng oán hận nghiêng rằng một cái: “Đêm đó Tứ Hoàng Tử ở trong phòng uống rượu, chỉ gọi một người tiếp khách. Cô gái kia đứng đầu bảng trong viện, là hồng bài. Sau khi nàng ta vào phòng, Tứ Hoàng tử bảo ta ra bên ngoài bảo vệ, sau đó, Tứ Hoàng Tử không biết vì sao nổi giận, ta liền cùng tên còn lại sang phòng bên cạnh đánh Mạc Thị Lang Mạc Ương.”

Tần Phi cười lạnh nói: “Lá gan của các người thật đúng là không nhỏ, mệnh quan triều đình cũng dám tùy tiện đánh. Xem ra, câu “chó cậy

gần nhà, gà cậy gần chuồng” này, quả nhiên không sai chút nào.”

Tân Giai Hùng làm sao còn lo lắng giải thích nữa, nói tiếp: “Chúng ta ở ngoài cửa coi giữ đến quá nửa đêm, rồi Tứ Hoàng Tử đi ra, dẫn dò chúng ta vào thu thập thi thể, dùng lễ nghi của quý tộc mà chôn cất... Chúng ta làm xong, lại cảnh cáo đám người trong viện, không được tiết lộ chuyện này, cứ bảo nàng kia bị ôn dịch là xong.”

“Nàng kia có phải tên là Bạch Hiếu Yến?” Tân Phi hỏi.

“Đúng vậy!”

Tân Phi không để ý đến hắc nữ, quay mặt lại nhìn Ngụy Bính Dần, nghiêm túc nói: “Xem ra nhân chứng toàn bộ đã đủ, bây giờ ta đem Tân Giai Hùng đi tìm thi thể của nàng ta, Hình Ngục Ty cùng Kim Thạch Ty chịu trách nhiệm khám nghiệm tử thi, nếu như vật chứng cũng được ra tìm ra mà nói... Trong tấu chương tiếp theo mà ta viết cho bệ hạ, câu thứ nhất của khúc dạo đầu ta sẽ viết, nhất định là – Vương tử phạm pháp, xử như thứ dân!”

“Tìm được rồi hãy nói!”

Ngụy Bính Dần dù vẫn còn mạnh miệng, cũng đã không còn khí thế.

... ..

Cầu kiều nước chảy, bóng trúc hương mai. Nếu là người ngoài đến chỗ này, nhất định sẽ cho rằng đây là biệt viện của một gia đình quan lại. Có thể ở nơi Đông Đô đất đắt như vàng này, có một biệt viện như vậy, tuyệt đối không phải người tầm thường.

Nhưng người biết nội tình chân chính, sẽ không thấy như vậy. Nơi này, chẳng khác gì một cái nhà giam!

Một cái kiệu ấm áp, không mấy hoa lệ có hơn hai mươi nam nữ hầu vây quanh đi vào ngôi biệt viện này. Họ xuyên qua vườn hoa, bước qua cầu đá, tiến vào trong, sau đó dừng lại. Cỗ kiệu vững vàng chạm đất, nam tử trước kiệu, khoát tay vén lên màn kiệu. Nữ hầu trung niên khom người, đưa tay ra đỡ người trong kiệu ra. Đoàn người này, bất kể nam hay nữ đều được huấn luyện nghiêm ngặt, lễ nghi hoàn hảo!

Từ trong kiệu, một nữ trung niên xinh đẹp bước xuống. Vị này nhìn qua có chút tiêu tụy, vài sợi tóc mai bằng bạc run rẩy trong gió lạnh.

Thế nhưng, vẻ tiêu tụy chỉ làm cho bà ta càng có phong thái quý tộc khác xa với vẻ tiêu tụy của những dân phụ đau khổ, vất vả vì cơm áo gạo tiền hoàn toàn không giống!

“Thái Tử đâu?” Bà ta quét mắt qua người đi ra từ trong biệt viện, không thấy đứa con yêu quý duy nhất của mình.

Tên vệ sĩ tiếp theo đi trên hành lang đến, khom người thi lễ, nói: “Bẩm Hoàng Hậu nương nương, đêm qua Thái Tử say rượu, đến nay còn chưa bước khỏi phòng ngủ nửa bước, chắc là còn chưa tỉnh lại.”

Trên mặt Hoàng Hậu xẹt qua một tia phẫn nộ không dễ dàng phát hiện, cất bước hướng hành lang đi đến.

Tên vệ sĩ nọ vội vàng xông về phía trước hai bước, ngăn tại phía trước: “Hoàng Hậu nương nương, Bộ Hạ có chỉ, trong thời gian Thái Tử tự kiểm điểm, không cho phép gặp bất cứ ai. Ty chức thân mang quân mệnh, mạo phạm nương nương, kính xin nương nương thứ tội!”

“Bốp!” Quân Hoàng Hậu nhắc tay phải lên, tát thật mạnh lên mặt của hắn. Cái tát này gồm toàn lực bản thân, mặc dù Quân Hoàng Hậu chỉ là thân nữ nhi trời gà không chặt, nhưng với một cái bạt tai đủ lực, cũng không phải là dễ chịu gì.

Bà ta cứ tiến tới, vệ sĩ kia lại di động hai bước, vẫn ngăn phía trước, hạ giọng năn nỉ: “Quân mệnh không thể làm trái, mặc dù hôm nay nương nương giết ty chức, ty chức cũng không dám để nương nương đi qua.”

“Giết người ư?” Quân Hoàng Hậu lạnh lùng liếc tên vệ sĩ xốc vác chừng ba mươi tuổi kia, hừ lạnh một tiếng: “Ta chỉ có một nhi tử, hôm nay là một mẫu thân tới gặp đứa con độc nhất của mình, người cũng muốn ngăn cản? Ta sẽ không giết người, ta có bản lĩnh gì mà giết người? Ha ha ha, Bộ Hạ nếu thực sự có thể đủ tàn nhẫn thì cứ giết cả mẫu tử chúng đi.”

Tay trái của bà ta chậm rãi vươn ra khỏi tay áo, bàn tay trắng nõn, mềm mại như thiếu nữ nắm chặt một con dao. Mọi người chỉ kịp kinh hô một cái, con dao đã kề trên cổ.

Quân Hoàng Hậu buồn bã nói: “Người là Ngự Tiền Đới Dao Tứ Phẩm, toàn bộ người nơi này xông lên cũng không phải đối thủ của người, ta

không giết được người, nên chỉ có thể giết mình. Hôm nay, ta không gặp được nhi tử liền chết ở chỗ này. Thế là xong hết mọi chuyện!”

Tên Tứ phẩm thị vệ quá sợ hãi, vội vàng quỳ rạp xuống: “Hoàng Hậu Nương Nương ngàn vạn không nên... Việc này ty chức xin phái người đi bẩm báo Bệ Hạ.”

Quản Hoàng Hậu cũng không thèm nhìn hắn, dao nhỏ trong tay đề lên cổ, nhẹ nhàng một nhấc, ngay lập tức một đường máu xuất hiện trên làn da trắng nõn, ngay sau đó, dòng máu chảy xuống...

“Tránh ra!” Quản Hoàng Hậu lạnh lùng quát lên.

“Ty chức...”

Không đợi hắn nói xong, Quản Hoàng Hậu nghiêng rắng một cái, lại là một vết dao nữa.

Tên Tứ Phẩm thị vệ quỳ trên mặt đất, kinh hồn táng đảm. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, nếu như mình cải Quân mệnh để cho Quản Hoàng Hậu đi vào, nhiều nhất chỉ là tội chết, thường ngày mình có không ít công lao, Bàng Đại sư cũng coi như nhìn mình thuận mắt, nếu thực sự phải chết, nói giúp một câu cũng có thể bảo toàn tính mạng. Còn nếu như mình dù chết cũng không thả người, Quản Hoàng Hậu này nhìn cũng không giống như đang đùa, nàng thực sự kích động muốn cắt cổ rồi... Bà ta tốt xấu gì cũng là Hoàng Hậu đương triều, tốt xấu gì cũng là nữ nhi của Quân Tái Đức. Một nhà giả trẻ nhà mình chỉ còn nước đợi bị chém đầu thì chúng đi! Nói không chừng còn liên lụy cửu tộc...

Suy nghĩ liên miên cũng chỉ trong nháy mắt, hắn một khi hạ quyết tâm, liền lập tức tránh đường.

Quản Hoàng Hậu vẫn giữ dao kề cổ, bước nhanh về phía hành lang, lạnh lùng nói: “Kẻ nào không cho ta vào, một mẫu thân vì nhi tử, chuyện gì cũng có thể làm ra được.”

Người trong viện, bất kể là người hầu của Quản Hoàng Hậu, hay là những Đại Nội Thị Vệ đến canh chừng Thái Tử, hai mặt nhìn nhau, tất cả đều mồ hôi lạnh đầm đìa.

Khóe miệng Thái Tử vẫn còn vương vết rượu, râu trên mặt bao lâu rồi chưa cạo, lộ ra chút vẻ tang thương. Trong phòng tràn đầy mùi rượu,

vô số vỏ bình rượu lăn trái đổ phải trên mặt đất...Hắn mặc nguyên quần áo, say mềm nằm trên mặt đất, không ai phủ thêm chăn cho hắn, cũng không ai diu hắn nằm lên giường. Thái tử một đế quốc vinh quang vô hạn của ngày xưa, ngày hôm nay chẳng qua chỉ là một tù nhân có rượu uống, có thịt ăn trong một biệt viện hoa lệ mà thôi!

Quản Hoàng Hậu buông con dao nhỏ trong tay. Bà ta ôm Thái Tử vào lòng, rơi nước mắt, lau đi vết bụi và vết rượu trên mặt hắn.

“Mụ mụ... Ta muốn mụ mụ...” Thái Tử trong mộng nói mê, dụi dụi đầu vào ngực Quản Hoàng Hậu, giống như lúc sơ sinh không muốn xa rời.

Quản Hoàng Hậu buồn bã nói: “Từ lúc người ba tuổi liền bắt đầu một mực gọi Mẫu Hậu, hai tiếng “Mụ mụ” đã bao năm rồi chưa nghe qua.” Thái Tử đột nhiên từ trong mộng thức tỉnh, hai mắt mông lung. Hắn nhìn thấy Quản Hoàng Hậu đang ở trước mắt, lập tức mất hồn mất vía kêu lên: Mẫu hậu? Sao người lại đến đây? Là Phụ Hoàng muốn thả ta ra ngoài sao?”

“Không...”

Quản Hoàng Hậu chậm rãi lắc đầu: “Mẫu Hậu tới thăm người một chút, ta biết người ở nơi này không tốt. Muốn ra ngoài, người không thể chán chường như thế, chỉ có thể phấn chấn trở lại, mới có cơ hội lấy lại tất cả thuộc về người.”

“Phấn chấn lên ư?” Thái Tử đột nhiên cười như điên: “Hai mươi năm này ta còn không phấn chấn sao? Ta theo những lão đầu râu bạc kia đọc sách, đọc thuộc lầu lầu. Ta đi theo danh tướng học tập binh pháp, phân tích những trận đánh điển hình thời cổ...Cái gì ta cũng làm được, nhưng cuối cùng thì sao?”

Người phải biết rằng, con đường này vốn là một con đường không có cách nào quay đầu lại, kẻ đi tới cuối cùng sẽ thắng. Bỏ dở giữa đường, cũng chỉ có một con đường chết.” Quản Hoàng Hậu lạnh lùng nói.

“Vậy ta đúng là bước vào tử lộ rồi. Phụ Hoàng đã chặt đứt tất cả mọi con đường của ta. Cũng tốt, ít nhất trước khi ta chết có thể thấy, rất

cuộc là Đoan Vương, hay là Tề Vương, thậm chí là lão Tứ vừa mới nhận tổ quy tông kia, là ai có thể ngồi lên vị trí đó?”

Thái tử cười lạnh thốt lên.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 295: Tướng tinh quật khởi.

Q.4 - Chương 295: Tướng tinh quật khởi.

Quản Hoàng Hậu lặng lẽ xoay người sang chỗ khác, tựa hồ nhìn ra bầu trời âm u bên ngoài cửa sổ, hoặc là như cố ý né tránh ánh mắt của nhi tử. Đầu vai của bà ta khẽ phập phồng, thanh âm cũng khàn đi.

“Người không được nhận thua nhanh như thế, người là con trai của ta, là Thái tử của một nước, chỉ cần danh hào này còn không ban cho người khác, người vẫn có cơ hội. Nhưng nếu người cứ tiếp tục chán chường như vậy, thì người căn bản không phải thua bởi tay người khác, mà là thua bởi chính bản thân mình.”

Thái tử cười khổ một tiếng, tay chân mềm nhũn, găng gượng ngồi dậy, thì thào:”Cơ hội ở đâu?”

Quản Hoàng Hậu quay mặt lại nhìn Thái tử. Hắn đã gầy đi không ít bèn dùng hai tay ôm lấy khuôn mặt hắn, cẩn thận quan sát hồi lâu. Đột nhiên bà ta giơ bàn tay lên, tát mạnh vào khuôn mặt hắn, nổi giận mắng rằng: “Thân làm mẹ, để được gặp nhi tử, ta không tiếc lấy dao kè cổ, cái gì Mẫu nghi thiên hạ, cái gì phong phạm đế vương. Tất cả những thứ đó ta đây toàn bộ không cần. Không ngờ, ta gặp được lại là một tên nhi tử đốn mạt, hèn yếu, nhu nhược không chịu nổi. Nếu như năm xưa người không phải từ trong bụng ta chui ra, ta cũng không thể tin được là tại sao ta lại có thể sinh ra cái thứ như vậy.”

Thái Tử cho dù có chán chường hơn nữa mà bị mẫu thân nổi giận mắng như thế, cũng kích lên mấy phần tâm huyết. Hắn lẳng lặng ngồi dậy, dựng thẳng đầu gối quỳ trước mặt Quản Hoàng Hậu, không nói một lời, quật cường nghe mắng.

Quản Hoàng Hậu mắng mấy câu, thấy nhi tử có chút khởi sắc. Bà ta bớt giận một chút, nhẹ giọng khuyên bảo: “Người bị giam ở nơi này quá lâu, rất nhiều tin tức bên ngoài đều không biết. Nương hôm nay tới nơi này, chính là muốn người tranh thủ một cơ hội cuối cùng.”

“Nhi tử, không nên sa sút tinh thần, hãy suy nghĩ cẩn thận mà xem, trận chiến này giữa Yến Vương và triều đình, rốt cuộc người nào sẽ thắng?”

Thái Tử chung quy cũng không phải là heo được nuôi suốt hơn hai mươi năm qua. Danh tướng, đại nho mà hắn được gặp nhiều hơn cả người bình thường gặp mặt khách lạ. Suy nghĩ chốc lát, Thái Tử trầm giọng nói: “Triều đình tất thắng! Yến Vương ở đất biên thù, binh ít tướng thiếu, lúc khởi sự lại có vẻ vội vàng. Mặc dù có hơn mười vạn quân Bắc Cương dũng mãnh thiện chiến, nhưng lão không có hậu phương lớn mạnh, binh tướng càng đánh càng ít. Binh lính mới bổ sung có nguyện ý đối nghịch với triều đình hay không cũng khó nói vô cùng. Và lại, Bắc Cương là vùng đất cằn cỗi, chiến sự kéo dài càng lâu, lão càng không chống đỡ được. Nếu như trận đại chiến này không thể kết thúc trong vòng một năm, người thua chắc chắn là Yến Vương.”

Thái Tử nói đến chuyện này, sắc mặt liền bình tĩnh trở lại, duỗi ngón tay, vẽ trên mặt đất: “Triều đình nhượng lại đất An Đông cằn cỗi, cố ý cho lão chiếm lĩnh, sau đó ở Hồ Quan bố trí một phòng tuyến trọng yếu. Ba cứ điểm quan trọng nhất là năm tòa thành hùng hậu, hai mươi vạn binh mã ngăn quân Bắc Cương chỉ có thể đóng quân ở phía Bắc. Binh mã triều đình hô ứng, chi viện cho nhau, để chiến cuộc kéo thật dài, hi vọng phải trả giá ít nhất mà thu được thắng lợi. Binh lực của Yến Vương không đủ, chỉ có thể lựa chọn sử dụng một chỗ nào đó để đột phá, nhưng khi đám cô quân một mình xâm nhập, liền gặp phải nguy hiểm là hai mươi vạn binh mã vây quanh. Tiến thoái lưỡng nan, chính là tình cảnh ngày hôm nay của Yến Vương.”

Quản Hoàng Hậu vui mừng cười cười, kiến thức nhi tử mấy năm nay cũng không đi xuống, bà ta thản nhiên nói: “Người nói đúng, nhưng tất cả những chuyện này đều phát sinh biến hóa. Trong một trận đại

chiến liên quan đến vận mệnh quốc gia, bất kì biến hóa nho nhỏ nào cũng sẽ ảnh hưởng đến chiến cục cuối cùng. Yến Vương lần này thật sự là may mắn vô cùng.”

Trong tám trấn ở Bắc Cương, Đệ Nhị Trấn là lực lượng không được chú ý nhất, chủ tướng cũng không phải là tướng lãnh mà Yến Vương tín nhiệm nhất. Tổ chất của binh lính cũng không phải tốt nhất. Dưới uy phong của Đệ Nhất Trấn, Đệ Nhị Trấn vẫn giống như là được mẹ kế nuôi. Chiến sự nổ ra, Đệ Nhị Trấn đánh liên tiếp mấy trận khổ chiến. Khổ tới trình độ nào? Trấn Tướng (Tướng đứng đầu của trấn) chết trận nơi sa trường, Phó tướng bổ sung Trấn Tướng mới lại vừa chết trận. Bỏ khuyết thêm một vị, qua bảy ngày, lại chết trận...

Loại tướng lĩnh cao cấp như Trấn Tướng này trong điều kiện bình thường sẽ không xung phong liều chết nơi tiền tuyến. Nếu như Trấn Tướng cũng bị người giết, chỉ có thể nói Đệ Nhị Trấn đã quá ba lần đại bại.

Thời thế tạo anh hùng, giữa lửa chiến tinh phong huyết vũ hiện tại, một tên tiểu hiệu vô danh của Đệ Nhị Trấn bắt đầu bộc lộ tài năng. Hắn tuổi còn rất trẻ, năm nay mới có hai mươi bảy tuổi mà thôi, có tên là Tô Cẩm. Bởi vì xông trận dũng cảm, khai chiến không lâu, hắn liền được đề bạt làm thiên tướng. Trong ba lần đại bại nhục nhã kia, Yến Vương đọc chiến báo, trên công văn vạn chữ phát hiện một chuyện rất thú vị. Ba lần tan tác, binh mã của Tô Cẩm vẫn giữ vững cơ cấu và lực chiến đấu tương đối. Sau lần chiến bại thứ ba, cả Đệ Nhị Trấn, chỉ còn lại lực lượng của Tô Cẩm đủ sức đánh một trận.

Mà càng khiến cho Yến Vương cảm thán chính là Tô Cẩm cũng không phải là tránh chiến đấu một cách tiêu cực để bảo tồn thực lực, ngược lại, mỗi một trận hắn đánh đều bị phần gian khổ nhất, đẫm máu nhất. Trong thời điểm mấu chốt này, đừng nói cái gì dòng dõi xuất thân, thân sơ xa gần đều là vô nghĩa. Yến Vương không chút do dự triệu kiến Tô Cẩm rồi đi thẳng vào vấn đề. Lão ta hỏi: “Đệ Nhị Trấn Tướng toàn bộ chết sạch, người dám làm không?”

“Trước khi điện hạ tìm được tướng lĩnh thích hợp hơn, hoặc trước lúc ta tử trận, ta dám làm!”

Tô Cầm nói như thế.

Tinh thần của Đệ Nhị Trấn mới xây dựng lại xuống thấp vô cùng, những binh sĩ liên tục bại trận kia bắt đầu lạng lẽ bỏ trốn, số mới bổ sung tới lại phần lớn là già nua, yếu ớt, rất nhiều kẻ ôm ý niệm ngồi ăn rồi chờ chết trong đầu, qua một ngày biết một ngày. Trong quân doanh, thỉnh thoảng lại tuyên cáo chiến mã bị mất tích, nếu điều tra cẩn thận sẽ phát hiện, thật ra là bọn lính len lén kéo ra ngoài làm thịt. Dao, thương, mũi tên.. vũ khí lại càng không ai để ý, thường xuyên có cung thủ lưng đeo cái ống đựng tên rỗng đi khắp nơi, nếu như chẳng may bị địch tập kích mà nói thì bọn họ ngay cả cái cành cây cũng tìm không ra.

Tô Cầm vừa nhậm chức liền lập tức thay đổi cục diện này, lúc hăn mang theo thân binh đi qua đi lại trong quân doanh, phát hiện kẻ uống rượu say ầu ẩu, liền nghiêm khắc xử lý theo quân kỷ. Gặp phải chiến sự, hăn xung phong đi đầu, suất lĩnh bộ hạ cũ tập hợp lại ở tuyến đầu, khiến cho đám lão binh du tử (lính lâu năm trong quân đội phản động, nhiễm thói xấu, rất ranh mãnh) kia không còn lời nào để nói. Hăn cũng không hề tham ô một đồng tiền quân lương, thưởng phạt phân minh, không niệm tình riêng!

“Đáng tiếc, tướng tài như vậy lại không có ở quân triều đình.” Quản Hoang Hậu thở dài nói: **“Tô Cầm đích thật là một nhân tài, từ sau khi hăn làm Trấn Tướng Đệ Nhị Trấn, vốn Đệ Nhị Trấn được coi là binh mã loại hai bỗng nhảy lên sánh vai với Đệ Nhất Trấn, trở thành quân chủ lực hùng mạnh dưới trướng Yến Vương. Thậm chí, có một số chỗ nếu so với Đệ Nhất Trấn càng thêm lợi hại. Ba tháng gần đây, Tô Cầm cứ chiến là thắng, chưa từng bại một trận. Rất nhiều tướng lĩnh Đại Sở cũng bại dưới tay hăn, chỉ tính riêng quan quân cấp Phó tướng đã bị hăn giết và bắt sống là mười bảy người.”**

Thái tử cũng hít một ngụm khí lạnh, lại đột nhiên suy nghĩ vừa chuyển, nghĩ đến một vấn đề khác: “Nói như vậy chẳng phải chiến cuộc ở Bắc

Cương đã tràn ngập nguy cơ?”

Quản Hoàng Hậu hừ lạnh một tiếng: “Đâu chỉ như thế? Hôm qua, quân báo khẩn cấp, Hồ Quan đã bị Tô Cẩm phá được, phòng tuyến phía Bắc đã không còn cách nào liên kết thành một đường tương trợ lẫn nhau. Mà sau khi một vạn năm ngàn quân Đệ Nhị Trấn của Tô Cẩm tiến vào chiếm giữ Hồ Quan, binh mã đến tiếp sau đó của Yến Vương đang liên tục hướng Hồ Quan xuất phát. Một khi bọn họ đã đứng vững ở Hồ Quan thì...”

Thái Tử lẩm bẩm tiếp lời: “Chính là có thể nói, gần mười vạn quân Bắc Cương có thể từ Hồ Quan cách Đông Đô có bốn trăm dặm mà phát động tiến công. Hành quân cấp tốc thì chỉ cần ba ngày là có thể vọt vào thành Đông Đô?”

“Đúng vậy đấy!” Quản Hoàng Hậu sâu xa nói: “Hồ Quan được xưng là quan ải hiểm ác nhất thiên hạ, một người canh giữ, vạn người không thể khai thông. Từ cổ chí kim, quân đội phá được Hồ Quan không phải là không có, nhưng đều là với số quân đông gấp mười lần quân phòng thủ. Cách đánh cũng đều vây thành cho đến khi tiêu hao hết quân nhu khiến bọn họ không tài nào kiên trì được nữa. Tô Cẩm lấy một vạn năm ngàn quân đánh bại hai vạn quân tinh nhuệ đóng ở Hồ Quan, trừ việc nói hăn là một vị tướng thiên tài ra, cũng không tìm ra lí do nào khác.”

“Danh tướng của đại chiến phạt Ngụy năm xưa, hoặc đã qua đời, hoặc là tuổi đã cao. Người duy nhất của Sở Quốc có thể đối kháng với Tô Cẩm chính là Đại Soái quân Tây Bắc Phòng Vô Lượng. Cho nên Bộ Binh đã phát lệnh, yêu cầu Phòng Vô Lượng ngày đêm kiêm trình, bắt buộc phải có mặt trước khi toàn bộ đại quân của Yến Vương tới Hồ Quan, giành lại Hồ Quan.”

Lời này của Quản Hoàng Hậu, khiến cho Thái Tử sờn tóc gáy, Hồ Quan không mất, triều đình luôn ở thế tất thắng Yến Vương.

Thế cục hôm nay có chút phức tạp, Đại Mạc và Tây Bắc tạm thời cũng không thể tạo thành uy hiếp trí mạng đối với Sở Quốc. Chính vì thế, Yến Vương và Sở Đế mới có thể yên tâm, to gan đánh nội chiến. Mà

Ngô Quốc cũng không phải dễ đối phó như vậy, người Ngô Quốc, sau cái chết của Ngũ Hoàng Tử, đã tìm được cái cơ tốt nhất để khai chiến. Đối với người Ngô Quốc thì đây thời cơ tốt nhất, chính là thời điểm mà Sở Đế và Yến Vương phân thắng bại. Ở trong lòng bọn chúng, kẻ thắng kia hẳn cũng sẽ thương tích đầy mình.

Nhưng sự bình tĩnh của Sở Đế, khiến cho người Ngô Quốc có chút không yên. Tựa như hai quyền thủ đối chọi, Sở Đế vẫn chỉ dùng một cái tay để đánh Yến Vương mà vẫn chiếm được thượng phong. Một cái tay kia, dường như để tiếp đón người Ngô Quốc: “Hắc, cháu ngoan, sang sông đi, nhìn ông đây dùng một tay cũng đánh người lộn về.”

Sở Đế đánh Yến Vương thành thạo như vậy, điều này khiến cho người Ngô Quốc vô cùng sợ hãi. Vị Đế Vương trấn định, thâm thúy này, rốt cuộc còn có bao nhiêu lực lượng, bao nhiêu lá bài tẩy còn chưa lộ ra?

Nhưng thế cục bây giờ đã thay đổi, Hồ Quan bị Tô Cẩm phá được, mấy vạn quân Bắc Cương tập trung ngoài bốn trăm dặm. Chỉ cần một lần hành quân cấp tốc có thể bất ngờ tiến đánh Đông Đô, người Ngô Quốc rất có thể trong lúc đó phát động công kích. Vậy, thế cục khó mà nói trước được...

Quản Hoàng Hậu thấp giọng nói: “Thái Tử, bất kể người có cố chấp thế nào, lần này cũng phải nghe lời của mẫu hậu.”

“Bệ Hạ sẽ không lưu lại đường lui, Tô Cẩm đã là tâm phúc đại họa, cho nên đối với Tô Cẩm phải giết chết. Sát Sự Thính cũng được, Đại nội thị vệ cũng được, đều cần phải lấy đầu Tô Cẩm. Mà Tô Cẩm bất kể có tránh được một kiếp này hay không, tám chín phần cũng sẽ không phải đối thủ của Phòng Vô Lượng. Cho nên, sau đó Phòng Vô Lượng sẽ trở thành Lôi Thái Úy, là người có phân lượng nhất trong quân.”

“Người nhất định phải tranh thủ được ủng hộ của Phòng Vô Lượng, hẳn có tám vạn quân Tây Bắc, lại chỉ huy hơn hai mươi vạn binh mã của chiến tuyến phía Bắc. Một nửa quân mã Đại Sở nằm trong tay của hắn. Lời của hắn, sẽ trở nên vô cùng có phân lượng.”

“Phòng Vô Lượng cũng không dễ mượn sức, người cũng biết, hắn kính trọng nhất là Dịch lão đầu, cho nên đối với Tần Phi cũng một đường

coi trọng. Người phải cải thiện lại quan hệ với Tần Phi, lợi dụng Tần Phi mượn sức Phòng Vô Lượng. Trong có Sát Sự Thính, ngoài có Phòng Vô Lượng. Cho dù là Phụ Hoàng người, cũng sẽ xem xét để cho người một lần nữa trở thành Thái Tử chân chính!”

Thái Tử sửng sốt: “Cải thiện quan hệ với Tần Phi? Chuyện này không phải so với tạo phản còn khó hơn sao? Người cũng biết, tên Tần Phi này, cứng mềm không ăn, da mặt lại dày, chẳng lẽ muốn ta quỳ xuống cầu xin hân. Cho dù ta khóc lóc, ôm chân hân, hân cũng sẽ không mềm lòng.”

“Không cần người quỳ”.

Quản Hoàng Hậu cười lạnh nói: “Đừng quên, ta là người Quản gia, Linh Nhi gặp người cũng phải gọi một tiếng biểu ca, Tần Phi là một tên ba gai (hay sinh sự), nhưng Linh Nhi không phải là...”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 296: Sự kiêu ngạo của việc quỳ gối.

Q.4 - Chương 296: Sự kiêu ngạo của việc quỳ gối.

Năm Chính Xương thứ hai mươi ba, tháng Mười một, rất nhiều người chú ý đến dị biến không tầm thường này của Đông Đô. Tin tức Hồ Quan bị Tô Cầm phá được bị phong tỏa vô cùng tốt. Quân mã triều đình ở bên ngoài Đông Đô tuần tra, phát hiện quân dân trốn từ phía Hồ Quan tới, liền hướng dẫn bọn họ đi tị nạn ở chỗ khác trước.

Tuy nhiên, trong hơn mười vạn dân cùng gần một vạn tàn binh bại tướng của Hồ Quan, tất nhiên có kẻ lọt lưới. Dần dần tin tức Hồ Quan bị phá vẫn bị truyền ra ngoài.

Đại Nội Mật Thám mới thành lập đã bị Sát Sự Thính hành hạ rồi tinh rồi mù, Tứ Hoàng Tử thất bại thảm hại, lại được Sở Đế xuống một chiếu thư triệu vào cung.

Đám quan quân mật thám của Sát Sự Thính ngẩng đầu ưỡn ngực rời khỏi trụ sở Đại nội Mật Thám, vẻ mặt kiêu ngạo dường như để nói với

tất cả dân chúng: Sát Sự Thính mới thật là ghê gớm số một, Gần ba trăm năm tồn tại, làm sao có thể để một cái Đại Nội Mật Thám mới thành lập cưỡi lên đầu? Nằm mơ đi!

Lại có một tin tức khác chỉ lưu truyền trong giới quý tộc cao cấp của Đông Đô. Nghe nói Quận Hoàng Hậu sau khi xông vào biệt viện thì không lập tức trở về Hoàng Cung, mà dờn giá về Quận phủ.

Phải biết rằng, kể từ sau sự kiện hai mươi năm về trước kia, Quận Hoàng Hậu đã hai mươi năm không trở về nhà mẹ đẻ, mà Quận Tái Đức đứng đầu Quận thị tộc, trừ việc công khai gặp nhau bằng lễ nghi thần tử ở triều đình, chẳng bao giờ lén tiếp xúc với vị Hoàng Hậu Mẫu nghi thiên hạ này.

Quận Linh Tư bị rung động sâu sắc rồi, xế chiều hôm nay, nàng tung tăng đi đến đình viện của gia gia, La Ngũ, Mâu Thất, Trần Tiểu Cửu cùng canh giữ bên ngoài cửa đều lắc đầu, ý bảo nàng không nên đi vào. Quận Linh Tư lại không quan tâm nhiều như vậy, nàng cứ ương ngạnh xông vào sân.

Tam đại cao thủ, tùy tiện một người cũng có thể ngăn lại nàng, nhưng ngoài can gián bằng miệng ra thì không có ai ra tay. Sau khi Quận Linh Tư tiến vào đình viện, thấy một màn khiến nàng ghen hờn trân trối.

Cửa phòng Quận Tái Đức đóng chặt, Quận Hoàng Hậu im lặng quỳ ở hành lang, dưới hai đầu gối mềm mại không có một thứ gì đệm lót, bậc mẫu nghi thiên hạ cứ thành thành thực thực mà quỳ. Không biết đã quỳ bao lâu, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi trên trán từng giọt rơi xuống.

Quận Linh Tư vội vàng tiến tới, đỡ vai cô cô, hoảng hốt nói nhỏ: “Cô cô, người sao phải khổ vậy?”

Quận Hoàng Hậu lặng yên chưa trả lời, bà ta quật cường nhìn cửa phòng đóng chặt.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng khe khẽ mở ra, Quận Tái Đức chấp hai tay sau lưng đi ra, mặt không biểu tình, dường như người đang quỳ trước mắt lão hoàn toàn không phải nữ nhi của mình thân sinh. Lão cũng không để ý đến ánh mắt khẩn cầu của Quận Linh Tư, lạnh như băng

bảo: “Nếu người thích quỳ, vậy cứ quỳ đi. Tuy nói hôm nay, ta là thần tử người là Hoàng Hậu, nhưng nói thế nào, ta cũng là phụ thân của người, cái lễ này ta nhận được.”

“Phụ thân không chịu tha thứ nữ nhi, nữ nhi sẽ quỳ mãi không dậy.”

Quản Hoàng Hậu kiên định nói.

“Thôi đi.” Quản Tái Đức hừ lạnh một tiếng, ống tay áo vung lên: “Nhiều năm như vậy vẫn không có tiến bộ gì. Phụ thân người nếu dễ thua như thế thì đã sớm bị tổng khởi Đông Đô rồi.”

Dứt lời, Quản Tái Đức ngẩng đầu bước khỏi đình viện, cũng không thèm nhìn tới Quản Hoàng Hậu vẫn đang quỳ.

Quản Linh Tư lúng túng đỡ cô cô, nửa quỳ bên cạnh nàng lên tiếng khuyên can: “Cô cô, cứ quỳ như vậy cũng không phải là chuyện hay, không bằng cứ hồi cung trước đi, chờ gia gia hết giận lại đến đi.”

Quản Hoàng Hậu buồn bã thờ dài, ngón tay mảnh khảnh cầm lấy bàn tay nhỏ của Quản Linh Tư, nhẹ giọng nói: “Linh Nhi, người là hài tử ngoan, cô cô cho tới bây giờ chưa từng cầu xin người, lần này xin người giúp cô cô cùng với ca ca số khổ của người đó!!!!”

“Cho dù nói thế nào, trên người Thái Tử hãn cũng chảy một nửa dòng máu Quản gia, hãn mặc dù không phải ca ca ruột của người, nhưng từ nhỏ đến lớn, Thái Tử hãn đối với người có thể nói là không tệ. Nhớ khi còn nhỏ, Bộ Hạ ban thưởng mật quả do Bình Tây Tướng Quân tiến cống, Thái Tử ăn một quả, cảm thấy không tệ, còn lấy trộm đi rất nhiều, chờ lúc người tiến cung đưa phần cho người.”

Quản Linh Tư nhớ tất cả những chuyện cùng Thái Tử ngày thơ bé, trong lòng có chút cảm hoài, yên lặng gật đầu.

Quản Hoàng Hậu tâm tư sâu sắc, bà sống trong thâm cung nhiều năm, đối với lòng người là vô cùng thấu đáo, đối phó với tiểu nha đầu như Quản Linh Tư, nói những đạo lý đao to búa lớn cũng vô dụng. Thiếu nữ ở tuổi này, chỉ nhớ những chuyện nhỏ, những câu chuyện cũ. Chỉ cần những câu chuyện bình thường như thế cũng có thể khiến cho các nàng lệ rơi đầy mặt. Bà chẳng qua là nhắc tới chuyện năm đó Thái Tử

giấu trộm mật quả để chia sẻ, liền đánh động vào trái tim Quán Linh Tư, liền biết là có hiệu quả.

Quản Hoàng Hậu vuốt ve sợi tóc dài của Linh Nhi, có chút thương cảm nói: “Người biết ngày hôm nay Thái Tử bị nhốt vào biệt viện, cũng không khác ngồi tù. Ta đây làm mẫu thân, hôm nay mới có thể đến gặp hắn một lần. Thái Tử tiểu tụy lắm, sống không bằng chết. Hắn là trưởng tử, vừa sinh ra đã chắc chắn có thân phận Thái Tử, những huynh đệ kia muốn cũng hắn tranh giành. Hắn chỗ nào cũng nhân nhượng, nhưng người ta lại không chịu buông tha hắn. Cái dạng nước bắn gì cũng hắt lên người hắn, ngay cả Tần Phi đối với hắn cũng có không ít hiểu lầm!”

“Tần Phi hắn... Thật ra con người của Tần Phi vô cùng tốt...” Quán Linh Tư nghe Hoàng Hậu nhắc tới Tần Phi, vội vàng giải thích, sợ vị đứng đầu hậu cung này sẽ có ấn tượng xấu gì đó với Tần Phi. Nhưng nàng quên mất, lấy địa vị cùng thực lực của Tần Phi giờ phút này, mặc dù Hoàng Hậu nhìn dọc nhìn ngang nếu thấy hắn không vừa mắt, cũng khó mà làm gì hắn.

Quản Hoàng Hậu thì thầm: “Ta cũng không phải nói con người Tần Phi không tốt, hắn có thành kiến với Thái Tử ca ca của ngươi, cứ giữ ấn tượng ban đầu như vậy liền khó có thể ở chung. Thật ra, Thái Tử vẫn muốn cùng Tần Phi làm bạn tốt. Hôm nay Tần Phi quan lộ đang lên, mới vừa nhậm chức Tổng Đốc Đại Lý Sát Sự Thính, lại vô cùng được Bệ Hạ yêu mến. Bắt đầu từ lúc Đại Nhi kia ném tú cầu, nhiều lắm cũng chỉ hai năm hắn liền từ một tên Tuần kiểm vô danh nơi phố chợ, nhảy lên thành một trong những quan viên có quyền thế nhất Đại Sở. Nếu như Tần Phi nguyện ý giúp Thái Tử ca ca của ngươi, Bệ Hạ có thể nghe lọt tai lời của hắn mà thả Thái Tử ra khỏi biệt viện.”

Cũng không biết Quán Linh Tư rốt cuộc đã hiểu hay không hiểu. Nàng trầm mặc chốc lát bèn nói: “Cô cô, để Linh Nhi thử nói với Tần Phi xem.”

Quản Hoàng Hậu trong lòng mừng thầm, nhưng trên mặt lại vẫn giữ vẻ thê lương ấy, nhẹ giọng nói: “Linh Nhi, cô cô biết người và Tần Phi

hai người có tình ý với nhau, vì người, ngay cả hôn sự với Đường gia hân cũng dám bỏ, Cửu công chúa mà Bệ Hạ kín đáo ban cho hân, hân cũng bỏ ở nhà chẳng quan tâm. Tuy nhiên, chuyện nam nữ là dựa trên tình cảm, nếu Tần Phi không thích người nói tốt cho Thái Tử, người đừng có bảo, tránh cho hai người các người nảy sinh xích mích.”

“Không phải lo lắng, cô cô, lòng dạ Tần Phi khoan dung lắm có hẹp hòi chỗ nào đâu?” Quán Linh Tư cười ha ha nói.

Hoàng Hậu không cho là đúng, một tiểu cô nương thì biết cái gì? Nếu Tần Phi lòng dạ khoan dung, cũng sẽ không thiên Niệm Công Công lần thứ hai, cũng sẽ không ở An Đông ép Thái Tử đến mức ấy, cũng sẽ không vào đúng cái ngày khai trương Đại Nội Mật Thám liền mang theo đại đội nhân mã đến làm mất mặt, còn một hơi đem Ngụy Bính Dần đánh cho kêu khổ thấu trời.

“Cô cô, hay là người về trước đi, khi gia gia trở lại, con sẽ khuyên người!” Linh Nhi khuyên nhủ.

Hoàng hậu buồn bã đưa mắt nhìn đình viện trống vắng, thở dài, dù có được Linh Nhi đỡ lấy, vẫn khó khăn mới đứng dậy được, dưới gối hình như còn có tơ máu rỉ ra.

... ..

Xa giá của Hoàng Hậu rốt cục trở lại Hoàng cung, Tiểu Sơ Tử đầu đầy mồ hôi canh giữ bên ngoài cửa cung, tản bước qua qua lại lại. Hôm nay Hoàng hậu xuất cung, Bệ Hạ dường như không thích. Tiểu Sơ Tử phụng mệnh ở cửa cung chờ chực, không dám rời nửa bước, nhiều lần chờ đến đá ra quần. Làm hại mấy tên thái giám trực ban phải chuẩn bị cho hân chừng mười cái quần đặt ngoài cửa, để cho hân thay đổi.

^_^

Mắt nhìn thấy xa giá của Hoàng Hậu trở về, Tiểu Sơ Tử nhất thời yên tâm, cảm giác buồn đi tiểu mới rồi còn giằng xé, trong nháy mắt biến mất dạng, vô cùng phấn khởi quỳ trên mặt đất, lớn tiếng kêu lên: “Cung nghênh Hoàng Hậu nương nương về cung.”

Hoàng Hậu vén màn kiệu lên, được cung nữ đỡ đi ra, cười lạnh nói: “Bốn cung rời cung cũng không phải là không trở lại, chẳng lẽ nhìn

con của mình, nhìn cha của mình cũng không được sao?”

Tiểu Sơ Tử nào dám đáp lời, rõ ràng Hoàng Hậu đang một bụng oán khí, Sở Đế bên kia cũng lửa giận âm ỉ, trận chiến giữa Chân Long và hồ mẹ này, sao hắn dám tham dự? Lúc này liền dập đầu: “Hoàng Hậu nương nương thiên tuế...”|

Dứt lời, liền hướng phía nhà xí chạy mất.

Hoàng Hậu mặc dù tâm tình không vui, nhưng cũng không nhịn được cười lên một tiếng. Tiểu Sơ Tử không hổ là nhất hồng thái giám trong cung (chỉ thái giám đứng đầu, được sủng ái nhất trong cung, giống với “đương hồng”), bản lĩnh đoán ý qua lời nói đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh (dày công tôi luyện - tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lóe màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..), mượn đi tiểu để chạy trốn trước, bất cứ ai cũng không thể bắt bẻ gì hắn.

Hoàng Hậu không lên kiệu nữa, mà là trực tiếp hướng Tuyên Thất Điện mà tới, sắc trời còn chưa tối hẳn, Sở Đế hắn là đang ở Tuyên Thất điện, xem đồng tấu chương mãi mãi không xử lý hết kia.

Ngoài Tuyên Thất điện, thị vệ lui tới tuần tra, cung nữ thái giám một mực cung kính chờ được gọi. Trong cung điện đã có ánh đèn, chiếu rọi bóng dáng bận rộn trên thư án.

Quản Hoàng hậu rảo bước tiến vào, nàng bình tĩnh nhìn Sở Đế bận rộn sau thư án, thản nhiên nói: “Ta đã trở về.”

“Ừ, biệt viện đó, sau này người muốn đi, lúc nào cũng có thể đi.” Sở Đế không ngẩng đầu lên chỉ bảo gọn lộn: “Nhưng Quản phủ, người phải ít đến.”

“Nếu như ta nhất định phải đi thì sao?” Quản Hoàng Hậu quật cường hỏi.

Sở Đế ngẩng đầu nhìn ánh mắt của Hoàng hậu, chậm rãi nói: “Vậy người cũng không cần trở lại.”

“Người muốn phế hậu?” Thanh âm Hoàng hậu mang theo chút oán hận, nhưng không có chút kinh ngạc nào.

Sở Đế lắc đầu, thả bút lông trong tay xuống, từ trên Long ỷ đi xuống: “Trẫm biết người đang suy nghĩ gì, người hi vọng giúp Thái tử vẫn hồi cũng diện. Người hi vọng Quân gia có thể huy động toàn bộ lực lượng của gia tộc mà ủng hộ Thái Tử. Nếu tất cả như người mong muốn, cũng chưa hẳn là không thể. Thế nhưng, đây không phải điều mà Trẫm hi vọng nhìn thấy!”

“Ta chỉ là một nữ nhân, không hiểu được ý nghĩ của nam nhân. Nhưng bọn họ đều là con của người, cho dù là Tứ Hoàng Tử mới trở về kia, cũng là cốt nhục của người. Người coi bọn nó như sói con, dê con ném ra ngoài, chỉ cho phép kẻ có thể làm Lang Vương sống sót, người không cảm thấy quá tàn nhẫn sao?” Hoàng hậu rung giọng nói.

“Nếu như Hoàng Đế là một con sư tử dũng mãnh, hẳn có thể thống trị muôn thú. Nếu như Hoàng đế là một con sói, vậy hẳn cũng chỉ có thể lãnh đạo đám gà nhà chó cảnh. Tương lai, cường thổ Đại Sở mở rộng hơn nữa, người tài cũng nhiều hơn. Một Hoàng Đế không đủ năng lực, căn bản sẽ không có cách nào khống chế được. Thử nghĩ xem, Đại Ngụy hùng mạnh một thời đã diệt vong như thế nào? Trẫm sẽ không để cho Sở Quốc giẫm lên vết xe đổ này!”

Hoàng Hậu trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói: “Người có rất nhiều nam hài tử, còn ta lại chỉ có duy nhất một nhi tử. Ta nhất định phải bảo vệ hắn, dù người có muốn phế ta.”

Dứt lời, Hoàng Hậu khó khăn bước ra ngoài Tuyên Thất điện, mép váy nhuộm máu, nhìn thấy mà ghê người, trong mắt Sở Đế cứ như vậy tung bay rời đi.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 297: Ăn chực

Q.4 - Chương 297: Ăn chực

Không phải ai cũng có đủ độ sâu sắc để có thể hiểu dụng tâm của Sở Đế. Trong con mắt của một số người, hành động của vị Hoàng đế này

quả thực chẳng khác kẻ điên loạn. Mặc dù việc lập Thái Tử cho tới bây giờ không phải là một cái hoạn lộ thênh thang, chuyện tranh đoạt giữa các Hoàng Tử đã bao giờ thiếu mùi máu tươi? Không cần biết thủ đoạn bí mật sau lưng của bọn họ thâm sâu như thế nào, độc địa ra sao, ở bề ngoài, ít nhất mỗi người đều còn phải hóa trang cho thật tốt thành những thanh niên văn hoa, lịch sự. (Nguyên văn: văn nghệ thanh niên) Gặp mặt nhau trên đường, các hoàng tử sẽ nhiệt tình chào hỏi: “Đại ca người đã ăn cơm chưa?”, “Thập Tam Đệ, nghe nói người vừa phát sốt à?”, “Bát Ca đạo này thích đi nghe hát hay là ngắm hoa nhỉ?”... Sau đó, ngay khi bước qua nhau, lưng đối với lưng, nụ cười liền biến thành lãnh khốc, trong lòng âm thầm chuyển câu chào hỏi biến thành nguyên rủa ----- “Đại ca, người ăn cho no chết là tốt nhất!”, “Thập Tam Đệ, sao không sốt đến ngu người luôn đi?”, “Lão Bát, người thì biết gì về nghệ thuật, bị dị ứng phấn hoa thì tốt rồi...”

Trong ngàn năm lịch sử của Ngụy Quốc cùng với hai trăm tám mươi năm lịch sử Sở Quốc, chốn đô thành, những trường hợp như vậy thật sự là quen mắt lắm rồi. Nhưng hai mươi năm gần đây lại hoàn toàn không phải hương vị này nữa. Trong kế hoạch “Quần lang đoạt đích” của Sở Đế, tất cả đám nhi tử đều được thả ra kiếm ăn, tự tìm quan hệ, lôi kéo ủng hộ. Kẻ nào biểu hiện tài năng, kẻ nào ưu tú nhất chính là kẻ có thể trở về cung thừa kế vị trí của mình, những kẻ khác sao ư? Nếu không đoạt được ngôi cao có làm hoàng tử cũng chỉ là loại giá áo túi cơm. Cũng không thể bồi dưỡng thêm một Yến Vương, để cho Hoàng đế tương lại tiếp tục nhức đầu bởi những vụ Bắc Cương, Tây Vực hoặc Đông Ngô nữa sao?

“Quần lang đoạt đích” - 群狼夺嫡 – nghĩa như “Quần long đoạt bảo”, ví đám hoàng tử nước Sở trong kế hoạch của Sở Đế như một bầy sói (quần lang) tranh giành ngôi kế vị (đoạt đích).

Nếu tất cả đã đều là sói con, dê non, vậy cũng không cần phải đem hai chữ nhũ nhận viết trên mặt nữa. Ánh mắt mà Thái tử nhìn Tề Vương, Tề Vương nhìn Đoan Vương, Đoan Vương nhìn Ngụy Bính Dần... tất cả đều không khác nhau là mấy. Đó là một loại kích động khát máu

theo kiểu có lão tử sẽ không có người. Mọi người mặc dù không cùng một mẹ sinh ra, nhưng cũng là cùng cha sinh. Vậy mà bây giờ, mỗi lần gặp mặt đều giống như gặp kẻ thù giết cha. Sự tình như thế đúng là có chút quái dị.

Trong triều cũng không phải là không có đại thần tấu lên Sở Đế như vậy. Câu trả lời của Sở Đế cũng chắc nịch và vô cùng dứt khoát, đại nội thị vệ đêm đó liền vào phủ của vị đại thần kia, đánh ười roi, lại đọc ột đạo thánh chỉ - Trẫm là thương cảm người, không cần biết người già hay chưa già, đầu óc cũng đã hồ đồ rồi, cắt ngay về nhà dưỡng lão đi.

Làm một Hoàng Đế, hắn cũng là một phụ thân, có tôn nghiêm đặc biệt của phụ thân – Lão tử muốn dạy nhi tử thế nào, còn cần ngoại nhân như người đến khua chân múa tay sao?

Kết quả là, không một đại thần nào dám có ý kiến với kế hoạch nuôi sói của Sở Đế nữa.

Không có ý kiến cũng không có nghĩa là không có ngầm cầu nhau, bàn tán.

“Bệ Hạ làm như vậy sẽ làm Hoàng thất nổi lên tranh đoạt, hơn nữa còn kéo theo chính huyết mạch Hoàng thất bị suy vong. Thử hỏi, một cuộc đại chiến tranh đoạt, có bao nhiêu người còn có thể sống sót? Những kẻ cực kì có uy hiếp nhất định sẽ bị tương lai Hoàng Đế giết chết. Tương lai các Hoàng tử lại tiếp tục chiến đấu, vạn nhất có một ngày huyết mạch Hoàng Thất xuất hiện gián đoạn, Hoàng Đế mới được chọn từ chi thứ khác liệu có thể phản công, vì thất bại của tổ tiên mình mà đem ra tính số?”

Quản Linh Tư mở to hai mắt: “Gia gia của muội chính là nói như vậy.”

Trong quán ăn nhỏ sức nức mùi thơm của thịt bò, từng miếng thịt bò được xắt rất mỏng, ở trong nồi lẩu sôi đặt trên bếp than, không ngừng quay cuồng, đánh tan bọt nước, càng làm mùi thơm bay lên đậm hơn.

Tên tiểu nhị còn trẻ mới vừa đến quán cơm vài ngày, hắn cũng không biết đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi bên cửa sổ kia là ai. Nhưng chường quầy

đã sống hơn nửa đời người, vẻ mặt nghiêm trọng kéo đến phòng bếp, dọn đi dọn lại, nhất định phải hầu hạ hai vị này thật tốt. Chưởng quầy biết, cũng trong một ngày rét lạnh, một vị quan viên họ Cao từng có quan hệ với rất nhiều nhân vật nổi danh tại Đông Đô, ở quán cơm này, chết dưới tay của nam tử tuần lã trẻ tuổi đó.

Tiểu nhị là một kẻ rất chịu khó, hẩn dùng khăn lau cái bàn đến mức không còn một hạt bụi, dâng lên trà nóng thơm ngào ngạt, rượu lạt ấm đến tâm, cung kính nhận tiền thưởng từ nam tử trẻ tuổi kia, liền ngồi ở dưới quầy, thỉnh thoảng liếc trộm thiếu nữ xinh đẹp tuyệt luân kia, âm thầm thề rằng tương lai nếu có tiền, nhất định phải cưới một lão bà xinh đẹp như vậy...

Trong lời nói của Quán Linh Tư mơ hồ có ý cảnh báo, nhắc nhở Tần Phi. Lũ sói con, dê non kia, mặc dù là do Sở Đế thả ra để cho bọn họ tìm đánh, nhưng đánh phải có chừng mực, nếu thực sự đánh quá độc ác, kẻ làm cha khó tránh khỏi bao che cho con.

Tần Phi lẽ nào lại không rõ tâm ý của nàng. Hẩn mỉm cười gật đầu, gắp lên một miếng thịt bò thơm lừng, đặt vào bát của Quán Linh Tư.

“Có chuyện này... Không cho phép huynh tức giận.” Linh Nhi mở to hai mắt, làn khói nghi ngút bốc lên từ nồi lẩu khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của nàng tựa như tiên tử.

Tần phi nhượng mảy, thở dài nói: “Thông thường mà nữ nhân nói câu như thế thì chính là muốn nói cho nam nhân một chuyện mà chắc chắn hẩn sẽ tức giận.”

“Được rồi, ta hứa với muội, mặc dù có tức giận, cũng không phát hỏa.”

Tần Phi rót một chén rượu.

“Nơi này cũng không có nhiều khách, tiểu nhị cùng chưởng quầy cũng không nghe thấy chúng ra nói gì. Vậy trước tiên muội hỏi huynh, nếu để cho huynh chọn, thì trong số Thái Tử, Đoan Vương, Ngụy Bính Dân, huynh chọn ai làm Hoàng Đế?” Quán Linh Tư hạ thấp thanh âm, dùng giọng mũi đáng yêu, nhẹ nhàng hỏi.

“Muội hình như bỏ sót Tề Vương?”

Linh Nhi chun cái mũi xinh xắn, xem thường nói: “Hắn, chỉ trông cậy vào mẫu thân là Quý Phi cùng lũ phá gia chi tử Cao gia, muội thấy hắn chẳng có chút cơ may nào. Thời điểm loạn lạc này, trong quân đội lại không có một ai ủng hộ hắn, bên cạnh bề hạ trừ mẫu thân hắn ra không còn ai nói tốt cho hắn. Hừ! Nếu là hắn có thể nghịch thiên, vậy bốn cô nương sẽ đi bưng nước rửa chân cho hắn.”

“Thật sự để cho ta chọn lựa hả?” Tần Phi nhắm mắt suy tư trong chốc lát: “Thái tử vốn có căn cơ vô cùng tốt, nhưng không biết vì cớ gì, Hoàng hậu lại cùng gia tộc trở mặt, ngoài mặt đã mất đi không ít trợ lực. Thế nhưng, Lão sư cùng thư đồng của Thái Tử năm xưa, phần lớn đều đã có thực quyền trong triều. Bọn họ bởi vì những quan hệ này năm xưa đã bị đóng một cái dấu thật sâu của Thái tử, cho dù muốn không ủng hộ Thái tử, người khác cũng rất khó tin tưởng bọn họ hoàn toàn, nên chỉ có một con đường là ủng hộ Thái tử này.”

“Quân đội Đại Sở ngoại trừ Yến Vương, không tìm được kẻ quân phiệt thứ hai (DG: Quân phiệt: quân nhân phản động chống phá chính trị), đừng xem Phòng Vô Lượng ở Tây Vực thật giống như nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ cần hắn dám nói xé cờ tạo phản, quân đội dưới trướng ít nhất có thể chạy tám phần. Yến Vương là bởi vì trấn giữ ở Bắc Cương nhiều năm, quân vụ chính vụ bao gồm thuế má thương lộ một mình ôm hết, chẳng khác gì một vương quốc nho nhỏ, mới có thể có thế lực hôm nay. Người khác ư? Làm sao nổi. Quân đội Sở Quốc thần phục bề hạ, cũng chính là phải thần phục Hoàng tộc. Ở điểm này, Thái Tử đã vượt trội so với kẻ khác.”

“Chỉ tiếc, Thái Tử nóng lòng, khi bị huynh đệ từng bước áp sát, không lựa chọn theo cách quang minh chính đại theo con đường chính đạo, mà không chờ thủ đoạn nào, ý đồ dùng đường ngang ngõ tắt hòng đặt nền tảng thật sớm, đem cơ hội đoạt vị của huynh đệ đánh rớt. Hắn quýnh lên, sẽ phạm sai lầm, cái trò “đoạt ngôi” này, lại vừa khéo không cho phép phạm sai lầm. Cho dù người không làm cái gì, so với làm càng sai hơn.”

Quản Linh Tư như có chút suy tư, hỏi: “Vậy Ngụy Bính Dần thì sao?”

“Hắn không có cơ hội!” Tần Phi nói như chém đinh chặt sắt: “Trừ phi, hắn giết ta trước.”

Quản Linh Tư không phải là biết Tần Phi mới ngày một ngày hai, nam nhân này có đôi khi hi hi ha ha không đứng đắn, có đôi khi lại khoác lác vô biên vô hạn. Nhưng những ngoan thoại thì nói cực ít, chỉ cần nói ra, là tuyệt đối sẽ thực hiện. Ví dụ nhiệm vụ bất khả thi như là muốn thiên Niệm Công Công lần hai, hoá ra hắn làm thật làm thật!

(DG: Ngoan thoại: 狠话 – những lời nói ngoan độc, kiên quyết, hung ác – muội cảm thấy để nguyên “ngoan thoại” thì hay hơn so với dịch hắn ra.)

Ngụy Bính Dần tự phế để giả danh Ngụy Hoàng tử tiền triều, lại vừa mới phá tan được bọn Ngụy Vũ Tốt, thủ lĩnh nòng cốt có hơn một ngàn người rơi đầu, cho đến ngày nay, quan phủ các nơi vẫn căn cứ theo tình báo của Ngụy Bính Dần một mực hô hào lòng bắt dư đảng, một khi bắt được là trăm lập quyết.

Bộ Hạ ban cho hắn Đại Nội Mật Thám Ban để tự tạo thế lực của mình, lúc Tần Phi đồn hắn vào đường cùng, tuyên hắn vào cung tạm tránh đầu sóng ngọn gió, phần ý tứ áy náy, đền bù của một phụ thân này, người qua đường ai cũng biết.

Ngay cả trong cục diện thế này, Tần Phi vẫn nói ngoan thoại như thế, hay là vì đang ở trước mặt mình mà...

Bình thường, nam nhân thích ba hoa, khoác lác trước mặt nữ nhân, nhưng tuyệt đối sẽ không nói suông trước mặt người con gái trong tim mình. Bởi vì, không thực hiện được những gì mình hứa hẹn, còn có sức sát thương hơn nhiều so với nói dối.

“Xem ra, huynh coi trọng Đao Vương rồi?” Linh Nhi cười ha ha nói: “Cúng khó trách, hai người là bằng hữu mà.”

Tần Phi chần chờ chốc lát, hơi khó khăn nói: “Thật ra thì, ta nói thấy hắn không tốt nhất, muội tin không?”

“Làm sao có thể?” Quản Linh Tư thiếu chút nữa kinh hô lên. Đao Vương đang đắc thế, rất nhiều quan viên trong triều đã âm thầm đứng về phía Đao Vương, cộng thêm Thái Tử thất thế, Tề Vương thất sủng,

Ngụy Bính Dần mới về còn không đủ thực lực chống đỡ. Người mù cũng nhìn ra được, Đoan Vương có triển vọng vượt xa những huynh đệ khác.

“Hắn là bạn thì tốt chứ rất khó mà làm được một hoàng đế chân chính.” Tần Phi giấu cợt cười cười, thấp giọng nói: “Cái vị trí Hoàng đế này, vốn không phải là cho người ngồi.”

“Linh Nhi, quyền lực của hoàng đế là vô hạn. Mỗi một Hoàng đế đều hiểu rất rõ, tất cả mọi thứ của hắn đều nhờ quyền lực mà có, mà tranh đoạt quyền lực chính là tranh đoạt lợi ích. Cho nên, làm hoàng đế một chút cũng không thể buông lỏng, chết vẫn phải nắm quyền lực trong tay. Đối với bậc Đế vương hùng tài đại lược, mọi chuyện thiên hạ lớn nhỏ đều phải quyết. Làm việc có thể mệ chết! Đối với những thể loại đế vương ham mê tửu sắc mà nói, cứ chơi cho thật thống khoái, quyền lực liền rơi vào tay thái giám, đại thần hoặc lục cung phi tần. Những người đó, một khi đã nổi lên tà tâm, thì cái ngôi hoàng đế này sẽ không làm nổi nữa.”

“Làm đại thần, muội muốn làm thì làm, không muốn làm thì cáo lão hồi hương, ôm cháu. Làm ông chủ, muội có thể sống phóng túng, du sơn ngoạn thủy. Làm Hoàng đế? Không có đường lui, chỉ có thể làm cho đến ngày chết. Cho tới tận lúc hấp hối, còn phải lo lắng ngôi vị Hoàng đế truyền lại có thể có sai lầm hay không? Quốc gia có thể vì thế mà lung lay hay không? Kẻ địch bên ngoài có thể nhân cơ hội mà phạt tang hay không? (DG: Phạt tang: ở đây có nghĩa là kẻ thù nhân lúc đám tang của Hoàng đế này mà kéo quân sang chinh phạt)

“Ta biết, bản tính của Đoan Vương bây giờ không phải người như thế. Nhưng nếu hắn biến thành người như vậy, cũng không có khả năng lại có bằng hữu.”

Linh Nhi cau mày hỏi: “Không phải là nghe nói năm đó, Bàng Đại sư cùng bộ hạ là bạn tốt ư? Trước kia Đường đại phu cùng bộ hạ...”

“Đấy là chuyện xưa rồi! Là chuyện dĩ vãng rồi! Hơn nữa, bộ hạ là một người cực kì mạnh mẽ, người muốn cùng bất cứ ai làm bằng hữu, đều có thể. Lúc không cần bằng hữu cũng có thể một mình giải quyết hết

thầy. Nhưng Đoan Vương không như vậy, ở điểm này, thậm chí ta cảm thấy Ngụy Bính Dần so với hắn còn mạnh hơn.”

Quản Linh Tư ung dung bảo: “Nói như vậy, Thái Tử lên ngôi là tương đối thích hợp đi. Bây giờ, mọi người nói cho cái chuyện mà không cho phép huynh tức giận: ...Mọi người đã bảo Cửu thúc đưa Thái Tử ra rồi. Hiện giờ, hai người đang ở bên ngoài tửu quán...”

Tần Phi kinh ngạc, đang muốn hỏi cho rõ, đã thấy Quản Linh Tư đẩy cánh cửa sổ ra, hướng phố đối diện vẫy vẫy tay.

Một lát sau, Thái tử mặc đồ đen cải trang, cúi đầu đi vào tửu quán, hướng về phía Tần Phi nặn ra một nụ cười khó coi, thấp giọng nói: “Vừa rồi thẳng đường tới đây thấy sắc trời u ám, gió lạnh rít gào. Tiết trời thật có chút khó chịu. Ta tự hỏi nếu có mấy chén rượu nhỏ, một vài lão hữu, một nồi canh thịt thì đích thị là điều thú vị nhất đời. Mặc dù Phi ca đây nóng lạnh không quản, không sợ ngày đông giá rét, nhưng có rượu ngon giai nhân, nói vậy tâm tình cũng là vô cùng tốt.”

Tần Phi đầu cũng không ngẩng mà chỉ nói: “Mời nói tiếng người.”

Thái tử trầm mặc chốc lát, đành hoàng nói: “Ta có thể ngồi xuống cùng ăn không?”

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 298: Đông Đô rối loạn (thượng)

Q.4 - Chương 298: Đông Đô rối loạn (thượng)

Thông thường, mọi người đều thích tỏ ra là mình rất hiếu khách, nếu như gặp người quen khi đang ở trong quán ăn, câu đầu tiên nhất định là: “Ngồi xuống đây cùng ăn đi!!!”

Thế nhưng Tần Phi lại không nói như vậy, hắn đáp gọn lộn: “Không được!”

Thái Tử suy nghĩ một chút, chỉ vào chỗ trống bên trái: “Vậy ta ngồi chỗ này có vấn đề gì không?”

“Quán ăn này không phải ta mở, ta cũng không bao trọn. Người muốn ngồi, vậy ngồi đi. Nhưng, ta phải đi.” Khuôn mặt Tần Phi không chút biểu tình. Hắn nhìn Thái Tử một chút, bỏ lại một câu lạnh như băng.

Quản Linh Tư mở hồ người được mùi thuốc súng, vẻ bất thiện trong lời của Tần Phi, nàng khó xử vặn xoắn đôi bàn tay nhỏ bé. Một bên là tình nhân, một bên là biểu ca, huống hồ bóng dáng Hoàng hậu quý gói ngày hôm ấy còn đang hiện rõ trước mắt. Trong tâm tư của một nữ hài tử, lúc nào cũng muốn người thân của mình hòa thuận ở chung mà không phải thấy tình cảnh như “châm tiêm đối mạch mang” (DG: giống như nước với lửa, thủy hỏa bất dung)

“Ngồi thêm một chút nữa đi.” Quản Linh Tư thử thăm dò.

Tần Phi buông đôi đũa trong tay, trong nồi lẩu vẫn còn rất nhiều đồ ăn chưa động đũa. Bọt nước không ngừng cuộn lên, hương vị nồng đậm tỏa ra khắp cửa hàng khiến cho bầu không khí giữa mọi người càng trở nên lúng túng. Tần Phi vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Quản Linh Tư: “Ta vốn nghĩ rằng, hôm nay hai chúng ta sẽ đi ăn cơm, mua sắm, dạo phố. Không nghĩ tới Thái tử sẽ đến, nhưng nếu hắn tới thì sẽ báo trước là có rất nhiều chuyện phát sinh. Nếu như ta không đi, Đông Đô nhất định sẽ rất loạn.”

“Không có ai biết Thái Tử đến, ngoại trừ Tiểu Cửu thúc.” Quản Linh Tư giải thích: “Tốt xấu gì hắn cũng là biểu ca của muội, sau này... sẽ đều là người một nhà...”

Tần Phi không lên tiếng, lẽ nào lại nói với nha đầu này rằng cô cô kia của nàng tuyệt đối sẽ không phải cái đèn cạn dầu? Hay là nói với nàng, Quản Tái Đức mặc dù lãnh huyết vô tình đi chăng nữa, đó cũng là đối với người ngoài, Hoàng Hậu dù sau cũng là con gái ông ta, Thái tử chung quy vẫn là cháu ngoại ông ta. Thế lực Quản gia thế nào cũng phải giúp người nhà mà không thể giúp người ngoài leo lên được ngai vàng của Hoàng đế a, như vậy đối Quản gia thì tốt đẹp chỗ nào?

“Vậy người lại đây ngồi đi.” Tần Phi rút từ trong ống đũa ra một đôi, khê đặt lên mặt bàn.

Vẻ vui mừng chợt lộ rõ trên khuôn mặt Thái Tử...

Những đóa mai vàng cô tịch nở rộ đúng vào mùa mà muôn hoa đã tàn lụi. Loài hoa cỏ có thể làm bạn cùng hoa mai cũng không nhiều, hoa viên phồn vinh long lẫy của ngày xưa vào tiết đông lại càng thêm hiu quạnh. Hoàng hậu đang thong thả dạo bước trên con đường nhỏ lát đá, nhìn như bình tĩnh, nhưng hai bàn tay bà ta đan vào nhau, thỉnh thoảng nắm thành đấm, điều này đã bán đứng tâm tư trong lòng.

Đi theo sau, đều là cung nữ, thái giám thân cận nhất. Bốn cung nữ, bốn thái giám cách đó khá xa, cũng không phải sợ nhìn thấy bí mật của hoàng hậu, mà rải ra là để canh chừng.

Hoàng hậu ngẩng đầu, nhìn thấy bầu trời âm u. Đất trời dường như đã sớm bị cái lạnh ngưng tụ, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu đều đã lất phất bông tuyết bay. Gió lạnh rít gào thổi qua khiến mặt nàng đỏ lên, nhưng nàng vẫn không có cảm giác lạnh lẽo, bước từng bước một dọc theo con đường lát đá đi sâu trong hoa viên.

Tiếng bước chân dồn dập, đến tận sau lưng Hoàng hậu mới dừng lại. Không một ai hô thông báo tên và thân phận người đi, đám thái giám cùng cung nữ đều không hề có ý ngăn cản.

“Trần Hoảng Dận đã đưa Thái Tử từ biệt viện ra, tính đến giờ này, thì hẳn là hiện tại Thái Tử và Tần Phi đã gặp nhau...”

Trang phục của người thị vệ này, là trang phục thị vệ màu đỏ thẫm, ở trong cung chỉ có rất ít người có tư cách mặc trang phục màu như vậy. Hắn cũng không nói thêm mấy lời vô ích như cái gì Hoàng hậu thiên tuế, Hoàng hậu cát tường, mà vào thẳng chủ đề, nói xong thì ngậm miệng, chờ phân phó của Hoàng hậu.

“Trong triều, trong cung có bao nhiêu người là đáng tín nhiệm?” Hoàng hậu nhàn nhạt hỏi.

“Số tuyệt đối đáng tín nhiệm không vượt quá mười lăm người.” Người nô nghiêm nghị đáp lại.

Hoàng hậu khẽ gật đầu, nhẹ giọng bảo: “Nếu như chúng ta thất bại, sau này bọn họ cũng sẽ không còn bất cứ tiền đồ gì. Lúc này, chúng ta không nên che giấu bất cứ lực lượng nào, toàn bộ phát động đi.”

“Lực lượng của chúng ta không đủ.” Người nô nói không chút do dự.

Quản Hoàng hậu xoay người lại, dung nhan tuyệt mỹ mang theo ý cười tự tin: “Ta có thể vì nhi tử đem tất cả ra đánh bạc, lẽ nào phụ thân thân sinh của ta sẽ đứng nhìn ta đi vào con đường chết sao?”

Người nọ khuyu gối, quỳ thẳng tắp trên mặt đất, dập đầu cúi lạy Hoàng hậu ba cái nói: “Thứ cho ty chức sau này không thể tiếp tục hầu hạ nương nương nữa. Ty chức chúc nương nương ngọc thể an khang, cầu chúc Thái Tử điện hạ sau này trở thành Đế vương Đại Sở, nhất thống thiên hạ!”

Quản hoàng hậu – luôn luôn kiêu ngạo thanh cao, hai mươi năm mới quỳ xuống nhận sai trước mặt phụ thân có một lần – trong đôi mắt nàng lần này lại hơi mọng nước, bà ta khom người nói: “Mẫu tử ta, quyết không phụ ân đức của chư vị.”

...

Bố học sĩ rụt cổ vào trong áo khoác, hắn là kẻ tay trái gà không chặt lại vô cùng sợ lạnh. Đi trên đường lớn của Đông Đô, tùy thân mang theo vài tên hộ vệ cao lớn, có võ lực. Trước kia, Bố học sĩ đi đường chỉ mang theo một người, nhưng thế cục bây giờ rất khác rồi.

Tính ra, khi nạn dân đổ về Đông Đô, rất nhiều người đã mất đi công việc, mặc dù đa số người là đang nỗ lực kiếm kế sinh nhai, nhưng vẫn có một số kẻ hết ăn lại nằm, hoặc là đi ăn xin, hoặc là đi trộm cướp. Ở Đông Đô phố lớn ngõ nhỏ như mạng nhện, trong cái thành hơn trăm vạn người này, dù có bị kẻ khác dùng loạn côn đánh lén, Tuần kiểm thự muốn bắt người là chuyện vô cùng khó.

Bố học sĩ nghĩ, trên mặt bất giác mỉm cười. Bữa trưa hôm nay, nghe đồng liêu kể chuyện, mấy ngày hôm trước, một quan viên của Hồng Lư Tự, lén gạt lão bà định đến thanh lâu phong lưu một đêm, không ngờ đi đến nửa đường, bị kẻ khác chụp ột viên gạch lăn quay, toàn bộ mấy trăm lượng ngân phiếu, ngọc bội, kim phật... trên người đều bị người cướp sạch không còn, càng làm người ta phần nộ chính là, tên đạo tặc sợ lạnh này, còn lột mất cả áo khoác của y.

Viên quan kia, chỉ mặc quần áo lót, nằm trên mặt đất hôn mê hơn nửa canh giờ, thiếu chút nữa là đông cứng lại mà chết. Đợi lúc y tỉnh lại, y

mang theo lửa giận ngập trời vọt tới Tuần kiểm thự, yêu cầu đám giá áo túi cơm này phải bắt được đạo tặc. Nhưng mà, ngay cả kẻ đánh mình dài ngắn thế nào y cũng không nhìn thấy thì Tuần kiểm thự lấy cái gì mà tìm với bắt?

Quan viên Đông Đô gặp nạn không chỉ là một người này, báo án bay đến Tuần kiểm thự đã tăng thêm năm trăm phần trăm (500%), số vụ án đọng lại hầu như để đến tận mùa đông năm sau cũng không giải quyết hết. Vì vậy, cầu người không bằng cầu mình. Giờ đây ở Đông Đô, chỉ cần là người có chút thân phận, tiền tài khi xuất môn không ai không mang theo vài hộ vệ vạm vỡ.

Bố học sĩ là cố ý chọn mấy hán tử này, vốn là Doan Vương định cho hai cao thủ tới bảo hộ, nhưng Bố học sĩ cũng có đạo lý của mình: “Doan Vương à, quan viên Đông Đô ai cũng biết ta là phụ tá của ngài. Nếu ai là cao thủ tập kích ta, cũng sẽ không phải người bình thường, bọn họ cũng sẽ nghĩ đến lửa giận của ngài sau khi biết được, là bọn họ có thể thừa nhận hay không. Cho nên, ta chỉ cần đề phòng đám đạo tặc hại nước hại dân này cùng đám nạn dân đang gấp đỏ mắt kia. Ngài xem, mấy người ta chọn, tuy rằng mấy người này gộp lại cũng không bằng một vị Thiên Tiên cao thủ, nhưng bọn họ đều to lớn, thân hình vạm vỡ, vẻ mặt dữ tợn, vừa nhìn đã thấy không phải người tốt (^ ^). Đám nạn dân thấy thế làm sao dám xuống tay với ta?”

Bố học sĩ nói những lời này, chẳng những có đạo lý lại cũng mơ hồ đối Doan Vương vượt mộng ngựa (nịnh hót, tán dương). Sở Trác nhìn mấy tráng hán nọ, không thể không gật đầu.

Mang theo những suy nghĩ khoái trá vui vẻ kia, Bố học sĩ đã đi qua mấy ngã tư sầm uất, đi thêm hai đoạn đường nữa là tới phủ Doan Vương rồi.

Cái ngã tư hơi có vẻ yên lặng, mấy nam tử quần áo tả tơi không nằm thì ngồi, bọn họ không hện mà cùng nhìn về phía truyền đến tiếng bước chân.

Mấy hộ vệ vạm vỡ kia biết thời khắc ình khoe khoang đã đến rồi, bọn họ đua nhau đứng chắn trước mặt Bố học sĩ, ngạo nghễ kéo tay áo lên,

lộ ra bắp tay còn to hơn bắp đùi người bình thường. Bọn chúng cắn chặt khớp hàm, làm gò má cao gồ lên, có vẻ phá lệ lạnh lùng, nghiêm nghị. Bọn chúng lại xiết chặt nắm đấm, khớp xương kêu lên răng rắc. Bố học sĩ không thèm để ý, đi theo sau bọn họ. Một ngày nay, hẳn gặp rất nhiều trường hợp tương tự thế này rồi, đám nạn dân trong lòng có ý làm loạn kia nhìn thấy một trận này, liền lộ ra thần sắc kinh hoàng, thành thành thực thực mà rúc vào góc tường, tuyệt đối không dám để cho những hộ vệ kia có chút hiểu lầm gì.

Trong lúc bọn họ đang định đi ra khỏi ngõ nhỏ, bỗng nhiên một thằng bé tầm tám tuổi từ một bên đường bò ra, ôm chân Bố học sĩ, khuôn mặt đầy nước mũi dụi dụi vào quần của hắn, vô cùng thành thạo kêu lên: “Đại gia xin ngài rủ lòng thương a, cho tiểu nhân xin chút tiền, tiểu nhân đã rất nhiều ngày không có cơm ăn, đã đói đến mờ cả hai mắt rồi.”

Trong lòng Bố học sĩ bỗng nhiên trào lên cảm giác chán ghét. Y đưa mắt nhìn lại thì thấy hán tử quần áo tả tơi đã xấu hổ cúi đầu.

Mấy mảnh lừa bịp này làm sao qua mặt được Bố học sĩ? Ở Đông Đô này cũng không phải lần đầu tiên xuất hiện một đoàn người như vậy, cho tiểu hài tử đi ra quần quýt lấy hỏi xin tiền, nếu người bị quần lấy đối với đứa bé kia mạnh tay một chút, lập tức liền có mấy nam nhân “thấy việc bất bình chẳng tha” xông ra, vây quanh, nhất định phải bênh vực tiểu hài tử nhỏ bé yếu ớt kia, bênh vực cho tới khi moi được đồng tiền cuối cùng trong túi người nọ mới bằng lòng buông tay.

Rất hiển nhiên, những nạn dân này chính là có chủ ý như vậy. Đáng tiếc là thằng nhóc mới vài tuổi, còn không có phân biệt được khác biệt giữa Bố học sĩ và kẻ ngốc, vẫn như cũ tận tâm hoàn thành nghĩa vụ của mình, sau đó dùng ánh mắt mang theo chờ mong, hy vọng Bố học sĩ cho nó một bạt tai, hoặc đá nó một cái. Nếu mà như thế, ngũ biểu ca, bát tử phu, tam cô gia nhà mình liền có cớ mà đồng loạt xông lên...

“Vị lão gia này, không nên chấp nhặt tiểu hài tử...” Một nam tử gầy yếu đã đi tới, hèn mọn khom người nói: “Để ta dẫn nó đi...”

“Cút!” Bối học sĩ nhìn thấy quần mình bị nước mũi làm ướt nhẹp một mảng, phần nộ quát lên.

Thằng bé sợ quá vội buông tay, chạy ngã sấp đập ngửa. Nó chạy về phía sau Bối học sĩ, mấy tên nam tử quần áo tả tơi cũng xoay người hướng đầu đường kia mà đi.

Bối học sĩ buồn bực nhìn vết bẩn kia, đột nhiên cảm thấy có chút không đúng, hai tay vừa sờ, túi gấm vẫn đeo bên hông, bây giờ chỉ còn trơ lại nút buộc trên đoạn dây lưng màu hồng. Nó vẫn thắt rất chỉnh tề ở đai lưng, còn cái túi gấm đã không cánh mà bay.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 299: Đông Đô rối loạn (trung)

Q.4 - Chương 299: Đông Đô rối loạn (trung)

Mấy hộ vệ đuổi kịp mấy nam tử gây yếu kia, đương nhiên là dễ như trở bàn tay. Đám nam tử xanh xao vàng vọt kia, cả ngày nay có được ăn cái gì hay không còn rất khó nói, cho dù có ăn no thì cũng làm sao có thể địch nổi mấy hộ vệ to khỏe kia?

Túi gấm của Bối học sĩ được lấy lại rất dễ, ngân phiếu bên trong cũng không thiếu một tờ. Y cầm chiếc túi gấm quen thuộc nắm trong tay, mắt lạnh liếc kẻ đang quỳ trên mặt đất, đầu ngón chân gầy gầy mấy tang vật mà bọn họ trộm được.

"Thu hoạch không ít nhì."

Bối học sĩ mĩa mai: "Trộm được nhiều đồ như vậy vẫn chưa thấy đủ, lại còn dám chọc đến ta. Dù có trộm tiền của ta, ta cũng không nổi cáu, nhưng các người lại cố tình trộm túi gấm của ta."

Y đang muốn tiếp tục quở trách, bỗng nhiên cảm thấy trước mặt có một vật rất quen thuộc. Bối học sĩ khom người nhặt một khối ngọc bội lên, cầm vào tay thì ấm nhuận, sáng bóng trầm hậu. Quả nhiên là một khối ngọc quý, lật mặt sau còn viết: "Chung Thúy"

Bố học sĩ kinh hoàng thất sắc, đột nhiên nhớ tới lai lịch của khối ngọc bội này. Bởi vì trên người Đoan Vương cũng có một khối ngọc bội như vậy, những khối ngọc bội này chính là do Sở đế đích thân viết lưu niệm ban cho, lúc các Hoàng tử còn nhỏ. Mỗi một chữ trên khối ngọc bội, là tên cung điện mà hoàng tử đó ở. Chung Thúy cung. . . chính là Đông Cung!

"Khối ngọc này, ở đâu mà có?" Bố học sĩ tóm tiểu nam hài kia, quát lên. Khuôn mặt y vắn vẹo, hết sức dữ tợn, hiển nhiên là đang nghĩ tới một chuyện rất đáng sợ.

Tiểu nam hài sợ đến mức oa oa khóc lớn, hai tay hay chân không ngừng đá loạn. Nó bối rồi không nói thành lời.

"Nó không nói được thì các người nói!" Bố học sĩ hất thẳng bé kia ra, y giương mắt nhìn đám nam nhân đang sợ hãi kia, nói từng chữ một: "Ta không thạo uy hiếp người khác, cho nên ta chỉ nói sự thật. Vốn là ta định điều tra xem các người thuộc về tổ chức nào, sau đó tiêu diệt cái tổ chức đó. Thế nhưng, bây giờ ta cho các người một cơ hội, nói ra, ta bỏ qua các người, chuyện ngày hôm nay toàn bộ xóa bỏ. nếu như không nói, ta đảm bảo các người sẽ biến thành thi thể trong cống rãnh cho đến khi thối rữa hết cũng không có người tìm được."

Hù dọa người chính xác không phải việc mà Bố học sĩ am hiểu, cho nên mấy hộ vệ của hắn dùng quyền cước đâm đá tới hỗ trợ để đủ khí thế. Có nam tử không thể chịu được liền lộ ra một cái tin tức rất quan trọng: "Là trộm từ trên người một nam tử rất tuấn tú, rất trẻ."

" " Lúc đó là ở chỗ nào?" Bố học sĩ mặt bình tĩnh hỏi.

Nam tử kia mũi chảy máu, mặt bầm dập từng mảng, bỗng nhiên nổi thông minh: "Bây giờ người thả bọn chúng đi, ta dẫn người đi tìm. Lúc đó, hắn hình như muốn vào một quán ăn nào đó, nếu như đúng là vào để ăn cơm thì bây giờ có lẽ còn chưa đi."

...

Không lâu sau đó, Bố học sĩ xuất hiện trước cửa một quán ăn. Y đứng cách đó rất xa. Nhìn xuyên qua chiếc cửa sổ mở nửa cánh thì thấy

được ba thân ảnh mà hắn rất quen thuộc ngồi ăn trên cùng một cái bàn.

Bố học sĩ xiết chặt khối ngọc bội trong tay, trầm giọng nói: "Các người lưu lại quan sát, có động tĩnh gì lập tức về Đao Vương phủ bẩm báo." Dứt lời Bố học sĩ nhanh như chớp xoay người hướng về phía Vương phủ mà chạy.

...

"Xin mời dùng trà."

Thành Tín đang ở trước mặt La Ngũ, Mâu Thất, nhìn thế nào cũng không có phong phạm của ông trùm hắc đạo Đông Đô. Giờ phút này, Thành Tín đã không còn là tên lưu manh buôn sách lậu của ngày xưa, một câu nói của hắn có thể quyết định sống chết của rất nhiều người và việc buôn bán của hắn cũng đang nuôi sống rất nhiều người. Ở Đông Đô này, rất nhiều quan viên đã nhận tiền tài mà Thành Tín đưa đến đồng thời cũng vì hắn mở ra hết ô dù này đến ô dù khác.

Thủ hạ dưới tay Thành Tín không chỉ có hai cao thủ cấp Tiên Thiên, Nhất Ngôn Đường của hắn đã trở thành cái tên bài danh đệ nhất ở Đông Đô, uy danh của Hắc đạo Ác sát La Ngũ, Mâu Thất ngày xưa, mang đến cho hắn rất nhiều lợi ích. Mấy kẻ có tu vi ột chút, trước kia có muốn lau giày cho La Ngũ cũng không xứng. Cho nên bọn họ bây giờ rất sung sướng có thể làm cung phụng cho đệ tử của La Ngũ... Ý nghĩa hai chữ thần tượng chính là có nhiều người hâm mộ. Một kẻ giỏi giết người, sẽ có những kẻ cuồng giết người hâm mộ. Một kẻ giỏi tán gái, sẽ có một lũ lừa đảo vách sách đi theo. Lăn lộn trong chốn hắc đạo lâu năm, tất nhiên cũng sẽ có rất nhiều rất nhiều kẻ tôn sùng, mặc dù những kẻ đó đã sắp tiến vào cảnh giới Tông Sư rồi *.

La Ngũ tiếp nhận chén trà, nhưng chưa uống, khẽ đặt ở một bên, hòa nhã nói: "Gần đây tu vi của người lại có tiến bộ, ta thấy người không bao lâu nữa là có thể tiến đến Tiên Thiên trung phẩm. Trong chốn hắc đạo Đông Đô cũng được xếp vào bài danh hai mươi rồi."

"Thực ra bài danh bao nhiêu cũng không quan trọng." Thành Tín cột nhả nói: "Người biết đấy, hiện tại ta muốn đánh người, nói một câu

xuống phía dưới thì sẽ có rất nhiều tiểu đệ đi đánh, bản thân ta có lui xuống dưới Nhất phẩm cũng không có gì đáng ngại."

La Ngũ gật đầu, tuy rằng hai người xem như là quan hệ thầy trò, nhưng lão vẫn kiên trì coi mình chỉ là chỉ dạy cho Thành Tín. Bởi vì lão biết, Thành Tín cùng với Tần Phi là cùng một sư phụ dạy dỗ, thân phận sư phụ của Tần Phi hẳn đã rõ ràng, xuất phát từ sự kính trọng của mình đối với tiền bối đạo hành trên mình, sao có thể triệt để đem đồ đệ của nhân gia biến thành đồ đệ của mình chứ?

"Thành Tín, ta hy vọng người có thể làm một chuyện." La Ngũ nói rất nghiêm túc: "Ta không bắt buộc người, người có thể từ chối!"

Thành Tín im lặng, hẳn biết, đến thân phận như La Ngũ này, tìm hẳn muốn hẳn làm một chuyện. Chuyện này nhất định không dễ dàng. . . Nếu như là chuyện của hắc đạo, La Ngũ chỉ cần nói tên mình ra, Đông Đô còn có ai dám cùng La Ngũ, Mâu Thất, Trần Tiểu Cửu đối nghịch? Nếu như là việc quan, riêng mặt mũi của khách khanh Quản gia cũng đủ để sử dụng quan lớn tam, tứ phẩm rồi. Nghĩ đi nghĩ lại thì việc này chỉ có thể liên quan đến Tần Phi.

"Ôn Nhu Hương của người có một cô nương tên Văn Tinh!" La Ngũ nói rất thông thả, cũng thật rõ ràng: "Nàng có một tỷ muội tên là Bạch Hiếu Yến."

"Bạch Hiếu Yến sống trong cái tiểu viện kia."

"Kẻ mà Bạch Hiếu Yến hầu hạ đêm đó chính là Ngụy Bính Dần."

"Bạch Hiếu Yến bị giết rồi!"

La Ngũ trầm giọng nói: "Tuần Kiểm Thự không dám nhận vụ án này, Sát Sự Thính liền điều tra. Nhân chứng, vật chứng, chứng cứ đều đủ, nhưng đúng lúc Tần Phi chuẩn bị bắt Ngụy Bính Dần đi thì thánh chỉ của Bộ Hạ lại đón Ngụy Bính Dần vào cung. Hiện giờ, Ngụy Bính Dần sẽ tránh trong Hoàng cung. Việc ta hi vọng người giúp đỡ chính là bảo Văn Tinh lấy thân phận là tỷ muội của nạn nhân mang theo quan tài tiến cung."**

"Mang theo quan tài ư? Tiến cung ư?" Thành Tín đột nhiên ngẩng đầu, chuyện như thế này, hẳn từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến.

"Thi thể của Bạch Hiếu Yên, bọn ta đã tìm về được rồi, đã đặt trong quan tài. Những việc cần làm cũng đã chuẩn bị tốt rồi. Về phần hòa thượng, đạo sĩ. . . người không cần quan tâm. Hiện giờ chỉ cần người gật đầu!"

"Thành Tín suy nghĩ một chút: "Nếu như Văn Tinh không muốn đi thì sao?"

"Nàng nguyện ý." Mâu Thất chen lời: "Ta đã hỏi qua nàng."

Thành Tín lại suy nghĩ một chút: "Có phải sẽ mang đến phiền toái cho Tần Phi không?"

"Có!" La Ngũ cũng không giấu diếm khả năng có thể phát sinh vấn đề, nhưng thái độ của lão là phi thường thành khẩn. "Chút phiền toái đó là thứ mà tất cả mọi người đều phải đối mặt. Giải quyết sớm một chút, xét đến cùng so với việc gặp rắc rối lớn sau này tốt hơn nhiều."

"Ta làm!" Thành Tín cười nói: "Có thể vác quan tài tiến cung, đó là chuyện quá thú vị đi."

...

Cao Huân bước ra khỏi cửa nha môn, cổ kiệu ấm áp của y đã chờ ngoài cửa từ lâu. Tên gia nhân vội vã kéo màn kiệu lên, làn hơi ấm từ

lò sưởi trong kiệu tỏa ra. Than trong kiệu đã cháy âm ỉ gần nửa canh giờ, bây giờ ngồi vào hân là rất ấm áp.

Cao Huân thỏa mãn ngồi vào kiệu, bốn gã phu kiệu hét một tiếng, nâng kiệu đi ngay. Hai gia nhân đi trước dọn đường, lại có hai nam tử về mặt lạnh lùng đi kèm hai bên.

Thân là một thành viên của gia tộc Cao thị, tuy rằng Tề Vương trong cuộc tranh giành hoàng quyền bị Đoan Vương đánh đến mức chỉ có thể hai tay ôm đầu mà không có sức đánh lại một quyền, danh vọng của gia tộc Cao thị cũng không hoàn toàn xuống dốc. Như "bách túc chi trùng, tử nhi bất cương" (DG: "rết trăm chân, chết vẫn đứng vững", hay "rắn độc chết vẫn còn nọc"), cuộc sống của Cao Huân vẫn thoải mái trôi qua, y thoải mái làm quan Đình Nghị Ngũ phẩm. Đừng tưởng chức quan này không cao, quản chuyện cũng không ít đâu, lợi nhất là y có thể nắm rõ toàn bộ tình hình trong triều.

Phẩm cấp như thế này, cho dù là ở Cao gia, Cao Huân cũng được coi là một nhân vật có phân lượng, khi ăn cơm trong sảnh đường tuy không được ngồi ở bàn đầu tiên, nhưng khi bàn thứ hai thiếu người y sẽ là kẻ dự khuyết đầu bảng...

Xuyên qua tấm rèm kiệu rung rinh, liếc nhìn bầu trời âm u, Cao Huân theo bản năng co hai tay giấu vào trong tay áo. Nhớ tới hình ảnh lúc ở trong nha môn, mấy lão tiền bối tóc hoa râm, râu bạc phiêu phiêu cầm công văn đấu khẩu với mình. Y có chút không nhịn được cười. . . Người đã từng gặp qua một con cạp cãi nhau với một con heo chưa? Con cạp chỉ cần cười lạnh một tiếng liền dễ dàng ngoạm đứt cổ con heo.

Cao Huân không phải con cạp, nhưng y biết mình sắp trở thành con cạp. Mấy ngày trước đây, trong hội nghị gia tộc, y nhận được một tin tức rất phấn khởi – giữa các đại gia tộc thường tồn tại những giao dịch, nhường nhịn và thỏa hiệp, mặc dù là Quân gia phú quý đệ nhất trong triều, để đạt được lợi ích từ phía Cao gia, cũng chấp nhận đôn một người của Cao gia lên ghế Đình Nghị Giám Lệnh. Sau khi trải qua bàn bạc vô cùng kỹ lưỡng, Cao gia đã lựa chọn Cao Huân!

Ngày hôm nay, Cao Huân còn chưa đến bốn mươi tuổi đột nhiên thấy tương lai xán lạn của mình đã tới. Đình Nghị Giam Lệnh, tương lai chính là Thị Lang, thậm chí Thượng Thư. Nói chung, nếu như bản thân không quá ngu xuẩn, không quá xui xẻo, trên dưới năm mươi tuổi là có thể nhảy lên làm quan lớn.

Cao Huân bây giờ đã không còn giống như ngày xưa nữa rồi, thái độ của Cao gia đối với y càng ngày càng coi trọng. Cao lão thái gia cố ý tuyển chọn hai vị cao thủ làm hộ vệ cho y, cũng không phải để giám thị mà là ngăn chặn những điều ngoài ý muốn có thể xảy ra với y.

Cao Huân trước kia chỉ có hộ vệ cấp Cửu phẩm thượng, đột nhiên bên người có thêm hai cao thủ cấp Tiên Thiên bảo vệ, trong lòng không khỏi có chút đắc ý. Vẽ đắc ý này viết rõ trên mặt y, kiêu ngạo nhìn rất đáng đánh. Chỉ là vì bên người y có hai vị Tiên Thiên cao thủ nên ở Đông Đô, người có thể đánh y không nhiều lắm còn người bị y đánh thực sự không ít.

Đó là vì sao Cao Huân thật sự không để ý mấy lão đầu kia, y chỉ đợi công văn của Lại Bộ đến, đợi đến khi mình ngồi lên được cái ghế Đình Nghị Giam Lệnh kia – muốn thu thập mấy người kia thế nào thì thu thập.

Trong khoảnh khắc Cao Huân nhấc lên rèm kiệu kia, vẽ đắc ý rất đáng đánh trên mặt kia liền biến mất không thấy, thay bằng vẻ uy nghiêm: "Đi nhanh lên, cơm các người ăn vào dùng để nuôi chó hết rồi sao?"

[

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 300: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Q.4 - Chương 300: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Ai ở nơi phồn hoa đô hội cũng phải chịu đựng cảnh tình này. Trên đường người đi kẻ lại rất đông đúc, thậm chí là quan viên như Cao

Huân cũng phải chịu cảnh phiền não của kiệu ẩm chen tới chen lui ở trong dòng người.

Hai gã tùy tùng ở hai bên cỗ kiệu đem những người tới gần cỗ kiệu đẩy ra bên ngoài. Trên mặt của bọn chúng hiện lên vẻ ngang ngược, cái mũi của bọn chúng mãi mãi luôn ở tư thế nhếch lên cao. Bởi vì chủ tử của bọn hắn rất cường đại. Ở trên mặt đất Đông Đô này, Cao Huân ước chừng ở vào hạng top ba trăm người. Với hơn một vạn quan viên lớn nhỏ ở Đông Đô, cái thứ hạng này đã phi thường gần áp đỉnh rồi.

Chứng kiến đỉnh kiệu ẩm mang theo kí hiệu của quan phủ, rất nhiều dân chúng thiện lương yếu đuối thay vì chen lấn, cũng sẽ lựa chọn biện pháp né tránh. Nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, ai nguyện ý đối đầu với quan chức? Cùng người làm quan đấu khí, chính là dẫn mình vào nơi tử lộ.

Một trận gió lạnh thổi qua, Cao Huân vội vàng buông màn kiệu xuống, lập tức phảng phất một cỗ hàn lưu cuốn đi cuốn đi tất cả hơi ẩm ở trong cỗ kiệu.

Hắn hơi hốt nhìn tình cảnh ở ngoài cỗ kiệu, lại đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người kinh hô, rồi lại có một người hô lớn: "Bảo vệ đại nhân!"

Rồi một cơn gió lạnh cường đại hơn cuộn cuộn đến, khí thế không thể đỡ hướng về phía cỗ kiệu nhỏ ẩm áp, trong gió mang theo một bóng nhân ảnh cường tráng. Do tốc độ quá nhanh nên bóng người kia lưu lại ở trong mắt vô số người chỉ là tàn ảnh. Gã tựa như một khối đá lớn bay nhanh đến, dùng khí thế mạnh mẽ dễ như trở bàn tay đâm vào cỗ kiệu yếu ớt, phá nát nó ra từng mảnh...

Những mảnh than rơi lả tả khắp nơi trên đất, từng đốm lửa than hồng hồng ở trên mặt đất lạnh như băng dần dần u ám lại, gỗ vụn hòa lẫn với máu nóng đỏ tươi tung tóe, còn có các phần tay chân đã bị cụt nhìn vô cùng thê thảm...

Kiệu đã nát, còn người đã vong!

Nát chính là kiệu ẩm, vong đương nhiên là Cao Huân.

Cao Huân sắp bước vào một hoàn cảnh khác của đời người, ở vào thời khắc mà mộng đẹp sắp trở thành sự thật, không nghĩ tới được lại có người giết chết hắn! Hơn nữa chính ngay trên ngã tư đường phồn hoa đầy náo nhiệt này, dùng phương thức huyết tinh bạo lực như thế không hề do dự đem hắn nổ tung ra thành cặn bã!

Hai vị thiên tiên cao thủ đỏ mắt phần nộ rút ra binh khí, cuồng phong như mưa rào hướng đến bóng đen kia. Bọn họ không hề cố kỵ trường chiến đấu của mình có thể làm ngộ thương người đi đường hay không, cũng chẳng cần quan tâm tên thích khách kia đến cùng là kẻ nào. Bọn họ chỉ biết, sau vài ngày Cao lão thái gia ủy thác Cao Huân ở bên người bọn họ, ở trước mắt họ, Cao Huân liền bị nổ thành từng mảnh nhỏ. Thanh danh của hai tên do đó mà xấu đi, từ nay về sau sẽ không còn có cơ hội gia nhập vào các thế lực hào môn được nữa rồi.

Điều này cũng không thể trách được bọn họ, không ai nghĩ việc ám sát lại xảy ra ở nơi này, cũng không ai nghĩ đến việc ám sát lại dữ dội như thế! Trên thực tế, Cao Huân mặc dù là một người đáng đánh đòn, nhưng cũng không phải là người mà đến mức khiến người ta phải chém giết đến mức thống khoái như vậy.

Bọn họ quá sơ suất, bảo tiêu vốn không được phép chủ quan!

Ba vị cao thủ kịch chiến cùng một chỗ, tên nam tử kia thân mang hắc y, đầu đội một cái nón rộng thùng thình dần dần đấu không lại, hắn trước sau đều có người ngăn chặn không có đường trốn chạy, máu thịt của hắn bay tứ tung. Hắn lập tức hung hăng hướng đao chém vài nhát lên mặt chính mình, sau đó gương lên một ánh đao quang sắc bén cực điểm đem chặt đầu của mình xuống, chết tại đường trường...

Người đi đường sớm đã co rúc ở các nơi trên đường, lúc này mới cả gan đi tới, hướng về nơi thi thể huyết nhục lẫn lộn mà chỉ trỏ. Những người nước Sở am hiểu nhất xúm lại nhìn, lại một lần nữa xuất hiện ở đầu đường Đông Đô cùng nghị luận-----'Tên vô lại phương nào lại tàn nhẫn như vậy chứ? Quả thực không xem vương pháp ra gì?' 'Người bị chết kia hình như là một vị quan viên, người chết vốn là một chuyện rất bi thương, vì sao ta lại có một loại thần nhiên vui sướng vậy nhỉ?'

'Huynh đệ, anh với chú nghĩ cái gì cũng không sai biệt lắm, lúc này nếu có rượu lại lài rai vài chén nhì!' 'Xem ra người áo đen kia là vị tráng sĩ đó!' 'Là anh hùng!'...

Hai người chết ở trên mặt đất chẳng bao giờ ... hồi tỉnh nữa, bất luận là cái thi thể không đầu hay là những thi thể không trọn vẹn bị nổ thành thịt nhão này đều chỉ có thể nằm lẳng lẳng ở trên mặt đất lạnh băng, phải chịu giá lạnh cùng đơ bản! Phải chịu những dân chúng không có khả năng biết rõ chân tướng kia nghị luận đến mức hưng phấn!

Chỉ còn hai vị tiên thiên cao thủ mặt mày xám như tro. Hồi lâu sau mới có một người mang theo cái đầu lâu huyết nhục mơ hồ kia lên, tên còn lại buông lỏng cái thi thể không đầu hướng Cao gia đại trạch đi đến.

...

"Đã xác nhận được, thái tử cùng với Tần Phi, còn có Quân Linh Tư đến giờ ngọ cùng dùng bữa."

"Đình Nghị Lang Cao Huân bất ngờ gặp phải đánh lén, thích khách đã tự vẫn tại chỗ. Trải qua sự phán đoán đặc điểm, có người đã nhận ra người này là đầu của một trong những thị vệ vương phủ."

Lôi Ca đầu đầy mồ hôi, đứng trước mắt Lôi Thái úy báo cáo lại tin tức do thám không ngừng truyền đến.

"Trời đang rất lạnh, cháu lại nóng sao?" Lôi Thái úy liếc cháu nội một cái.

"Ách... Không nóng!"

"Tây Vực mát mẻ hơn ở đây nhiều, nếu cháu cảm thấy Đông Đô rất loạn, không bằng cháu xuống dưới đợi. Ta có thể giúp cháu vào chức quan trông coi kho vũ khí, đưa cháu tổng trở lại Tây Vực đi." Lôi Thái úy thản nhiên nói.

Lôi Ca lại càng hoảng sợ: "Cháu là cháu nội ruột thịt của ông đó, ở nơi Tây Vực ngay đến chim cũng không ỉa phân đến ba năm còn chưa đủ? Lại còn muốn cháu đi nữa sao? Ông dùng một đao giết chết cháu là được rồi. Thừa dịp cháu còn chưa tới chỗ tầm hoa văn liễu, ở thời điểm bên ngoài còn chưa có con tư sinh, giết cháu sạch sẽ hơn nhiều."

Lôi Thái úy như thế nào lại không nhận ra ý vị trong lời nói của hần chính là uy hiếp Lôi gia không có người nổi đời chứ? Thủ chương của Thái úy đại nhân nhẹ nhàng giơ lên, vỗ lên đầu Lôi Ca một cái.

Không đau, cũng chẳng có cảm giác khó chịu nào, chỉ là đồng gạch đá Lôi Ca dẫm phải ở dưới chân, trong khoảnh khắc liền vỡ thành vô số khối nhỏ.

"Không cần dùng phương pháp xỏ lá để chạy trốn khỏi loạn cục sắp đến." Lôi Thái úy dạy dỗ: "Lôi gia nắm quân quyền Đại Sở ở trong tay đã nhiều năm, tổ tiên sản sinh ra vô số tướng quân đại soái, Lôi gia tổ tiên chết trận ở sa trường thì có đến hơn bốn mươi người. Lôi gia chú trọng quang minh chính đại, cũng chú trọng binh bất yếm trá, đơn giản là dựa vào thế cục mà vận dụng thôi. Cháu phải kế thừa Lôi gia, phải học cách đối mặt bất luận cục diện gì phức tạp. Tuy nhiên lúc này, cháu là nam đinh duy nhất. Thế nhưng cháu dám cam đoan, cha cháu, chính là cái đứa con bất hiếu kia của ta ở ngoài sẽ không có con tư sinh sao?"

"Không phải chứ? Cha cháu ở bên ngoài nuôi tiểu thiếp ư?" Lôi Ca nhún châu xoay động, hạ thấp giọng hỏi: "Ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Quả thực có hài tử sao?"

Lôi Thái úy thở dài: "Người nếu không phải cháu của ta, ta thật muốn một tát quất chết người."

Nhìn thấy Thái úy đại nhân thật sự có dấu hiệu nổi bão tố, Lôi Ca rất cuộc phải thu liễm vài phần bướng bỉnh, thành thành thật thật hỏi: "Theo lý thuyết, Đao Vương mặc dù biết rõ thái tử cùng Tần Phi gặp gỡ, cũng không dự định phái người giết chết Đao Vương được người Cao gia chống lưng. Cái này quả nhiên không có đạo lý mà! Làm sao mà trượng phu đã biết rõ thân tử của mình cùng người ta thông dâm, sau đó lại chạy đến giao thiệp với hàng xóm ở cách vách chứ?"

Lôi Thái úy trầm ngâm nói: "Vì vậy, bàn cờ Đông đô lúc này chỉ vừa mới bắt đầu, kế tiếp sẽ có nhiều chuyện phát sinh không thể tưởng tượng được. Đợi phát sinh nhiều hơn, mọi chuyện dần trở nên rõ nét. Chỉ tiếc là, chúng ta không thể đợi hết thấy đều kết thúc để đối mặt với

kết quả. Với loạn cục như vậy, thông thường là chiếm lấy quyền lợi tốt nhất. Lôi gia nhất định phải hành động!"

Lôi Ca hỏi dò: "Vậy chúng ta đem tiền đặt cược ở bên kia?"

"Bên kia cũng không đặt, cháu phải nhớ kỹ, vào thời điểm nhìn không ra sự tình có phương hướng phát triển như thế nào, biện pháp tốt nhất chính là nắm chuyện này lái theo hướng phát triển có lợi nhất cho chính mình."

Lôi Ca gãi gãi đầu: "Ông có thể nói đơn giản hơn một chút được không?"

"Bắt đầu từ bộ binh phát lệnh, tất cả bộ quân mã giữ nghiêm nơi đóng quân. Thành vệ cùng với cấm vệ quân đề phòng hai nơi trại dân tị nạn và hoàng cung. Đối với trại dân tị nạn là phòng ngừa xuất hiện bạo động, đối với hoàng cung là tuyệt đối không cho bất luận kẻ nào ở trong loạn cục đến hoàng thành để đục nước béo cò." Lôi Thái úy cười cười: "Những tên hoàng tử kia đều là một đám ngu ngốc, bệ hạ xuân thu chính thịnh, bọn họ lại giương cờ hiệu đoạt long ý. Thằng thì thế nào chứ? Hiện tại thì có thể đặt mộng ngồi lên trên đó được sao? Lão nhân gia ta mới không ngốc, quân lệnh hạ xuống, bệ hạ liếc mắt một cái thì có thể nhìn ra, Lôi gia ta vẫn là theo sát sau lưng bệ hạ. Cùng với đám hoàng tử lỗ mãng kia hoàn toàn không đứng về phe nào."

"Quả nhiên là gừng càng già càng cay nha!" Lôi Ca khen.

Một người nhanh chóng từ ngoại viện chạy tới, trực tiếp chạy đến trước mặt hai ông cháu Lôi gia, run giọng bẩm báo: "Nhất Ngôn Đường của Thành Tín điên rồi, rất nhiều người cùng theo một người kỹ nữ Ôn như Hương tên là Văn Tinh, đi đến quảng trường trước cửa chính của hoàng cung, bày ra bàn thờ, khiêng quan tài muốn cáo ngự trạng."

Lôi Thái úy đột nhiên biến sắc, quát hỏi: "Ngự lâm quân cùng thị vệ đều chết cả rồi sao?"

"Không có cách nào xua đuổi..." Người nọ giải thích: "Đi theo có rất nhiều người là thái học sinh, còn có cả sĩ tử Đông Đô...Đứng ở đằng trước, vị kỹ nữ kia tay cầm một quyển « Đại Sở luật lệ » , chỉ vào bên

trên câu kia — Vương tử phạm pháp cùng với thứ dân tội như nhau. Luôn miệng nói phải xin hỏi bệ hạ, những lời này không phải là cái rắm đánh ra, nếu như phải, phiền lòng từ nay về sau ở thời điểm in ấn, làm ơn xóa bỏ cho. Còn nếu không phải, vậy đem án tử của Bạch Hiếu Yến ra triệt để thanh tra. Hoàng tử là tôn quý, kỹ nữ là ti tiện, nhưng vương tử phạm pháp cùng với thứ dân tội như nhau — những lời này không phải do dân chúng chúng ta nói ra, mà là do lão tổ tông họ Sở các người viết ra đó..."

Lôi Thái úy thở dài: "Những đệ tử tuổi trẻ kia vốn nhiệt huyết sôi trào, thích nhất đúng là loại tràng diện này, tựa hồ chỉ có đối nghịch với quyền quý mới thể hiện ra sự thanh cao của bọn họ. Kỳ thật, ném ra chức quan cứu phẩm tầm thường cho bọn hắn, thì có thể làm cho những kẻ thư sinh lỗ mãng kia nhìn như có đạo đức tốt lập tức cao hứng nổi điên lên rồi."

"Gia gia, cháu thấy chuyện này phiền toái rồi." Lôi Ca thống khổ gãi đầu: "Có người muốn bức bệ hạ nổi đóa đó."

Thất phu giận dữ, máu tươi ba bước! Thiên tử giận dữ, xác trái ngàn dặm!

"Loại tràng diện nhỏ này, chưa đến mức làm cho bệ hạ phải nổi đóa."

Lôi Thái úy khinh thường nói: "Bệ hạ là một người sống rất mạnh mẽ, đại chiến phạt Ngụy năm đó xảy ra biết bao nhiêu cục diện khó có thể khống chế, hắn cũng chưa từng nổi đóa qua. Trừ phi..."

"Trừ phi thế nào?" Lôi Ca tò mò hỏi.

"Trừ phi bệ hạ cảm thấy người được mình tín nhiệm bán đứng, từ đó có thể nhen nhóm lửa giận của hắn, đốt cháy cả Đông Đô!"

Lôi Ca tựa hồ nghe thấy trong lời nói của Thái úy đầy ý vị, bèn lẩm bẩm: "Xem ra, thời điểm bệ hạ nổi đóa năm đó, gia gia nhất định là ở bên cạnh."

Lôi Thái úy hừ lạnh một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: nói nhảm, lần trước bệ hạ nổi đóa, Đông Đô chết bao nhiêu người chứ? Cuối cùng tất cả chuyện chui đít này đều là do lão tử làm, lão tử còn có thể không biết rõ sao?

Lôi Thái úy hướng đến người đưa tin kia quát: "Tiếp tục đi ra ngoài tìm hiểu, có tin tức gì mới lập tức trở về báo. Lôi Ca, cầm hồ phù cùng thủ lệnh của ông, đi đến ngự lâm quân cùng thành vệ, lập tức giới nghiêm!"

Vừa dứt lời, trong lúc đó tầng mây ở phía xa xa làm cho người ta bị đè nén đến cực hạn, đột nhiên tách ra phóng xuất quang mang cực kỳ rực rỡ, chói mắt đến cực điểm, tựa như mặt trời mới mọc treo cao! Chỉ có điều, trong nháy mắt sau đó, hết thảy đều trở lại bình yên, sắc trời vẫn là ảm đạm, giống như là muốn mưa vậy!

Một khắc trước, tại Quỳnh hồ yên tĩnh ở Đông Đô!

Chếch về hướng Tây là một tòa biệt viện tựa như lồng giam!

Bàng Chân đứng ở ven hồ, hơi hợt nâng lên tay phải, ngón trỏ nhẹ điểm ra, trống rỗng chỉ về một người nào đó ở phía xa, âm thanh mang theo vài phần kinh ngạc: "Như thế nào lại là người?"

Chính văn 3155 chữ, kế tiếp là nói nhảm: Ký thật cũng nên cùng mọi người tâm sự.

Hiện tại con của tôi đã ngủ, hai tay làm ra dáng vẽ đầu hàng trông vô cùng đáng yêu.

Chỉ là thằng bé cứ làm ầm ĩ huyên nào làm muốn mất mệnh luôn đó, 2 tiếng đồng hồ ăn một lần, ăn xong cũng không chịu ngủ, có khi phải ôm dụ dỗ. Đây là mình làm trách nhiệm của người bố. Nhưng, đối với Mã Tự liên nhức cả trứng dái rồi, hành văn vốn cần chú ý yên tĩnh thông thuận, ý nghĩ rõ ràng mà liên mạch lưu loát. Tiểu tử này cứ làm ầm ĩ, suy nghĩ của anh cứ thế mất toi! Bấm tay tính toán, ghi ra 3000 chữ, viết nhiều hơn 2 tiếng đồng hồ. Đó là dưới tình huống có phần thuận lợi.

Tôi đây không phải tố khổ, cũng không phải kiếm cớ, dù sao thiếu nợ phía trước quá nhiều, cần phải chậm rãi bổ sung. Miệng cứ hô lên ba trung thành bốn vô hạn đều là nói nhảm, luôn cần thấy hành động. Hiện tại ra một chương, sau đó tôi đi ngủ. Đến tối, lại viết ra chương tích trữ, như vậy là tiến vào hai canh trạng thái.

Mã Tự hướng trên cao xin thề, huynh đệ ai ai cũng là văn nhân. Đã bán chữ kiếm tiền thì không thể làm ra sản phẩm kém để lộng giả thành thật được. Đông Đô rối loạn là phần tôi rất thích, tôi muốn cố hết sức để viết xong!

Chư vị đã khen thưởng cổ vũ, Hồ Ly tôi cảm động đến rơi nước mắt, viết vài dòng cảm tạ, chính là để ghi nhớ trong lòng.

Đi ngủ đây! Chúc các vị ngủ đêm ngủ sáng ngủ trưa ngon giấc!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 301: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Q.4 - Chương 301: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Ở cái thế giới này, Đại tông sư chính là đứng ở chỗ cao nhất, xem ra những người này đều phong quang vô hạn. Người như bọn họ rất ít, cho dù là đại chiến phạt Ngụy vào thời quần hùng đỉnh lập cũng chưa vượt quá khỏi mười lăm người. Một ít trường đại chiến đã làm rất nhiều vị cường giả ngã xuống, cũng đã từng có vô số người hi vọng treo lên được đỉnh núi cao này, còn chưa kịp chứng kiến được quang cảnh đỉnh núi, đã bị mưa rơi gió thổi làm cho bay mất rồi.

Ngày hôm nay, có thể làm cho Bàn Chân thật sự kinh ngạc cũng không có nhiều người, đếm vài đốt ngón tay, một cái bàn tay cũng đã có thể đếm xong. Từ đó lão đã có thể hoài niệm ra được là người nào.

Trong nội cung nhận được tin tức cũng không chậm, loạn cục ở Đông Đô nhất thời xảy ra, Sở đế liền lập tức phái Bàn Chân đi đến biệt viện, tìm cho được thái tử. Chỉ có điều, thái tử đã đi, biệt viện trở thành vườn không nhà trống, Đông Đô to lớn như vậy, có lẽ nào chỉ trong chốc lát liền tìm ra được chứ? Bàn Chân vốn định rời đi, đến trong chỗ lốc xoáy phong bạo này để tìm kiếm tung tích thái tử, lại không nghĩ tới, lão quay đầu lại liền thấy được một vị lão nhân quen biết cũ.

Y phục của lão già đó loang lỗ vết dầu mỡ, thoát nhìn tựa như một tiểu hài tử sau khi ăn đùi gà thuận tay trét thẳng lên vạt áo trước ngực. Bởi vì dính chút ít vết dơ bóng loáng làm cho người ta cảm thấy có chút chán ghét. Chóom râu của lão thì loạn thất bát tao, chổng chắt ngay tại cằm, tóc tai của lão lại tùy ý vén lên, đôi mắt nhỏ tí hí lại mang theo nét buồn ngủ lười biếng, trên đôi giày vải thì dính đầy bùn đất.

Bàng Chân đột nhiên nở nụ cười: "Nếu như một vị đại tông sư đi vào Đông Đô muốn ẩn nấp tung tích, chỗ tốt nhất chính là nơi này sao?"

Lão không đợi người đối diện trả lời liền tự mình nói ra: "nạn dân ở Đông Đô tính đến hàng nghìn người, chỗ ở xoàng xĩnh ở nơi giáo tràng nhỏ kia, người đưa cháo, phát thuốc miễn phí cũng chẳng buồn nhìn nhiều đến bọn họ vài lần. Ẩn nấp tại chỗ đó, đương nhiên là khó phát hiện."

"Đúng như vậy không? Tôn Hạc!"

Lão nhân gia hèn mọn bỉ ổi ngạo nghễ trách mắng: "Nơi hươu nói vượn, lão nhân gia ta đây mà cần phải lẩn trốn sao?"

Bàng Chân mỉm cười, không tại lúc quan trọng này lại xảy ra cái cọ, chỉ chăm chú hỏi tiếp: "Người đã đến nơi này, xem ra ta tạm thời khó rời khỏi nơi đây được rồi. Mặc dù ta và người không phải là bằng hữu, nhưng không gặp đã nhiều năm như vậy, nói chuyện phiếm vài câu không có vấn đề gì chứ?"

Tôn Hạc lắc đầu, giơ cánh tay hơi có vẻ gầy gò lên, vỗ tay phát ra tiếng vô cùng thanh thúy. Ở phía rừng cây xa xa, một người chậm rãi đi ra. Cước bộ nàng rất nhẹ, lông mi nàng nhú chặt, bạch y nàng trắng như tuyết, nàng rất thanh tú vô song. Chỉ có điều, sát ý nồng đậm lạnh đến thấu xương, khiến vẻ đẹp của nàng thoát nhìn tràn đầy sắc thái quỷ dị!

"Hai người đánh một người?" Bàng Chân cau mày lại.

Tôn Hạc ngoáy ngoáy cái mũi, không biết có phải hay không kéo vài thứ trong lỗ mũi đi ra, ngón cái cùng ngón trỏ tùy ý chà xát hương bên cạnh bắn ra, làm bộ dáng không thèm để ý nói: "Lão Bàng à, tuy rằng người xem ra vẫn còn trẻ khỏe, nhưng cũng là người ngoài bốn mươi gần đến năm mươi rồi. Hai ta cũng đã đánh tới đánh lui, đánh tới

hiều lần rồi, tâm lý lẫn nhau cũng vô cùng nắm chắc rồi. Lão nhân gia ta tuy rằng vô địch thiên hạ, nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn, năm đó đánh người cũng có chút cố gắng hết sức, hiện tại ta đã già đi chút ít, người hãy vẫn còn là tráng niên. Lão nhân gia ta có chút sợ hãi, đương nhiên là tìm chút ít giúp đỡ thôi."

Không đợi Bàn Chân đáp lời, Tôn Hạc liền giơ lên một ngón tay nhay nhay ở chóp mũi nói tiếp: "Đừng nói với ta mấy lời cái gì mà tôn nghiêm của Đại tông sư hết thầy đều đã nhàm chán rồi. Người biết ta rồi đấy, thời điểm có thể chiếm được tiện nghi tuyệt đối là không chịu lỗ, nếu mắt thấy không thể lao đến được chỗ tốt, ta tuyệt đối chạy trốn so với người nào khác đều nhanh hơn rất nhiều."

Giải Linh dần dần tiến lại gần, đến sát Bàn Chân khoảng hai mươi bước rồi dừng lại, lạnh như băng nói: "Thời điểm người cùng Dịch lão đầu giáp công Thủy đại sư đến không biết xấu hổ, chẳng lẽ lại muốn những người chúng ta đến báo thù cùng với các người chú ý thể diện sao?"

Bàn Chân cười khổ không thôi, thực sự không muốn làm chuyện tranh đấu võ mồm, chứng kiến hai vị này không phải Đại tông sư của nước Sở hiện thân, lão đã đoán ra được ngọn nguồn. Nếu Ngụy Bính Dần diệt trừ Ngụy Vũ Tốt, biểu lộ ra thân phận hoàng tử, rồi lại trở về chấp chưởng nhóm đại nội mật thám. Nguyên nhân cái chết của Thủy Tình Không năm đó được miêu tả sinh động. Giải Linh chỉ là một nữ nhân, lại dám cùng ba người Bàn Chân, Dịch lão đầu, Liễu Khinh Dương ở trên Tuyết Sơn phải đồng quy vu tận. Thân phận hung phạm giờ đã lộ liễu, nàng nếu không đến mới chính là chuyện lạ đó. Mà Tôn Hạc kia, tám chín phần mười cũng là căn cứ vào nguyên nhân đồng dạng để xuất hiện vào lúc này.

Chỉ có điều, hai người bọn họ cùng cục diện quý dị của Đông Đô hiện nay, liệu có quan hệ gì không đây?

"Ta vẫn nghĩ quan hệ của người cùng Thủy Tình Không chẳng hề tốt gì." Bàn Chân thật tình nói với Tôn Hạc.

"Đúng là không thể nào tốt được, hắc ta rất tài năng, quần áo vĩnh viễn sạch sẽ, phong thái luôn luôn chú ý lễ tiết, cho dù là giết người xem phong độ so với người bình thường còn tốt hơn nhiều. Ta với hắc cho tới bây giờ cũng không phải là bạn tốt..." Thanh âm của Tôn Hạc thấp chìm mang theo một tia hoài niệm, một phần thương cảm, chòm râu hoa râm run nhè nhẹ, khóe mắt đỏ nhòe ra.

"Không phải là bạn tốt, đối với trong mắt người chính là yêu mến hắc." Tôn hạc thở ra một hơi dài: "Người phải biết rằng, ta với hắc không giống nhau. Ta từ nhỏ xuất thân bần hàn, muốn ăn cơm phải làm mọi công việc lặt vặt, nếu không gặp cơ duyên xảo hợp, căn bản không có khả năng trở thành đại tông sư. Thủy Tình Không lại không giống như vậy, gia cảnh của hắc giàu có, lên ba tuổi thì có danh sư dạy hắc đọc sách tập võ. Hắc không màng đến cái giá của thế gia công tử, đối với người ngoài khiêm tốn, nhã nhặn hữu lễ."

Từ ngày ta biết được hắc, ta liền suy nghĩ, nếu lão từ khi còn bé ở trong nhà cũng có nhiều tiền, tám chín phần cũng sẽ có bộ dạng như vậy, nói chuyện dẫn vào thêm thành ngữ, phong thái lộ ra vẻ lễ nghi. Cho dù là đến kỹ viện, những vị hồng tử nhi kia đều nguyện ý vào lòng của hắc. Đáng tiếc, ta là ta, nhưng ta cũng không mong con của mình cũng ngồi chồm hổm ven đường làm ăn mày, cũng không hy vọng cháu của mình đặt chân lên tiên thiên cảnh chuyện thứ nhất làm chính là ghé qua phòng tắm nữ để nhìn lén. Ta hy vọng con cháu của ta phải tốt hơn, tài năng tính cách giống như Thủy Tình Không vậy."

"Kết quả, hắc lại bị người giết chết." hai hàng lông mày Tôn Hạc dựng ngược, mở giọng mắng: "Tuy rằng ta hiện tại không có con, có thể sau này có con còn tính đến chuyện gửi cho Thủy Tình Không dạy. Người bị người giết chết rồi, đứa con của ta tương lai sẽ không có lão sư, ngay đến cái tầm gương học làm người cũng bị mất. Người con mẹ nó bồi thường như thế nào cho ta đây?"

"Người nói sai rồi." Giải Linh bất mãn trừng Tôn hạc một cái, nhẹ giọng trách mắng: "Hắc không có bốn sự giết chết Thủy đại sư, là hắc

cùng với Dịch lão đầu hai tên vô sỉ, còn có mấy ngàn ngự lâm quan, đại nội thị vệ đồng thời giết Thủy đại sư."

"Về phần bồi thường thế nào?" Giải Linh cười lạnh nói: "Nợ máu, dĩ nhiên cho tới bây giờ chỉ có thể dùng máu để trả lại!"

Nàng phiêu nhiên khẽ động, ống tay áo như nước chảy mây bay, lộ ra một đoạn cánh tay như sen nở, ngón tay mảnh dẻ nhẹ nhàng bắn ra, trong khoảnh khắc tiếng gió vang lên mãnh liệt, thảm thiết thê lương như tiếng gào khóc, lá rụng dưới đất lượn xoay vòng, từng phiến lá giống như đao. Mưa lá đầy trời, như lồng giam như tường chắn, đem thân hình cao lớn của Bàn Chân bao phủ ở trong đó.

Mũi chân Tôn Hạc điểm một cái, bay hướng đến trước thân của Bàn Chân, chiêu số của lão không làm cho người ta hoa mắt, cũng không có hậu chiêu dư thừa sức lực. Lão chỉ đơn giản tung ra một quyền, quyền thế không thể thấy được, đến rất nhanh.

Bàn Chân đứng mũi chịu sào cảm thụ rất sâu sắc, quyền của Tôn Hạc nhìn như giản lược nhưng không hề đơn giản chút nào.

Nếu người ta bảo tầm ngấm tầm ngấm mà lại đâm chết voi, chính là nói đến điều này đây.

Lão rèn luyện suốt đời, trải qua vô số lần chiến đấu, đại tông sư cảnh giới hào quang vô thượng, tất cả đều dung hợp ở trong một quyền, so sánh bên dưới, diệp đao trận của Giải Linh nhìn như uy phong tám hướng, nhìn như chỉ có hào nhoáng ở bên ngoài.

Bàn Chân cũng không phải là lần đầu tiên cùng với Tôn Hạc giao thủ, chỉ có điều, hai người giao thủ lần trước đã là chuyện của hai mươi năm về trước rồi. Hai mươi năm sau gặp lại, chạm trán với một quyền oai phong này làm cho Bàn Chân tán thưởng ngót không thôi — lão nhân này hai mươi năm qua quả không nhàn rồi.

Nếu như hôm nay không có chuyện gì, bên cạnh lại không có lời của Giải Linh. Bàn Thực rất muốn nguyện ý muốn đem hết toàn lực cùng Tôn Hạc đại chiến một hồi. Ở giữa hai vị đại tông sư đánh giá quả rất khó khăn, hai mươi năm, Bàn Chân cùng Thủy tình Không đánh bán tràng, ở tuyết sơn cùng Giải Linh đánh một phần ba tràng!

Chỉ tiếc cục diện hôm nay, chính là cục diện sinh tử! Giải Linh cùng Tôn Hạc cùng gặp mặt, cùng lúc ra tay, làm như vậy là để giết chết được lão!

Quyền phong như sấm chớp, Bàn Chân một chương đánh lui, lòng bàn tay đối mặt với quyền, hai cổ kinh khí màu bạc đạt đến giới hạn chạm vào nhau, ầm ầm bạo nổ! Hai vị cao thủ có một không hai giao chiến, diệp đao trên xoay khua vòng quanh lập tức bị xé rách. Mỗi một phiến lá biến thành hàng vô số mảnh, mà mỗi một mảnh phiến lá, lại vẫn là đao! Chính là mảnh đao vỡ!

Toái diệp sắc bén xé rách không gian chật hẹp, tiếng rít gió làm cho người ta sợ hãi, trong nháy mắt đã phá vỡ chân khí hộ thể của Bàn Chân, ngoại bào bị chém rách nát vỡ vụn.

Cho dù là Bàn Chân, lão cũng không thể nào đối mặt với hai vị đại tông sư mà bình yên vô sự được.

Tóm lại, trước sự kết hợp toàn lực của hai người, Bàn Chân đã rơi vào thế hạ phong.

Đánh không lại ư? Đương nhiên là phải chạy. Cho nên, Bàn Chân đệ nhất cao thủ thiên hạ quý trọng, không vì cái danh hiệu đệ nhất thiên hạ đối mặt với cái chết lại cần rằng tử chiến, cuối cùng bị tráng chịu cết trận tại chỗ, trước khi chết, khoe miệng còn lưu giữ lại tư máu, dùng ánh mắt khinh thường cùng phẫn nộ, trợn mắt liếc nhìn đối thủ vô sỉ.

Chết chính là chết. Đại tông sư chết cùng với tiểu lưu manh chết có khác gì nhau đâu. đều trở thành cái thi thể chẳng có ý nghĩa gì. Nếu như vậy việc gì phải quyết chiến đến chết chứ, ngu sao. Có bức bách lắm mới chết!

Bàn Chân đâu ngu ngốc, thế nên, hẩn chạy!

Mượn một quyền hường về Tôn Hạc, Bàn Chân gào to một tiếng, chân khí du tẩu, kinh lạc phân tán, da thịt cứng như kim thạch, ngạnh kháng ngạnh theo diệp đao trận phá ra một con đường.

Sau đó, quay đầu bỏ chạy.

Tôn Hạc không chút do dự, liền truy đuổi theo. Năm đó, lão và Dịch lão đầu cùng Bàn Chân đại chiến. Đánh thắng được liền đánh, đánh không lại thì bỏ chạy, chiến lược quyền chủ động luôn luôn nằm trong tay, cũng bởi vì lão chạy trốn rất nhanh. Dù cho bây giờ đã là hai mươi năm sau, lão vẫn hoạt bát, nhanh nhẹn y như cũ.

Giải Linh càng như bóng với hình, khí lực nữ nhân vốn không bằng nam nhân. Nhưng lúc tu hành, vì tránh cho tương lai giống y chang như một người đàn bà đánh đá khó coi, đương nhiên sẽ chú trọng tu hành công pháp có một ít tư thế đẹp mắt tiêu sái. Vì vậy, cước bộ nữ nhân thường thường cũng rất nhanh.

So với đằng trước, Bàn Chân chạy quả nhiên có chậm hơn một chút. Chậm vẫn là chậm, đến cảnh giới này, cái gọi là chậm cũng chỉ là hơn thua nhau một chút. Vốn chẳng phải Lưu Tường với Tôn Tường thi chạy cũng được như vậy thôi sao! Cho nên, hai vị đại tông sư ra sức đuổi theo Bàn Chân, ầm ầm xuất ra hai chiêu, tiếp tục tình thế truy đuổi.

Trận chiến này không chói mắt, cũng chẳng đặc sắc. Nếu như ném cho bọn họ cái tốc độ đủ kinh kinh thể hải tặc, vậy thì so với hai tên du côn đuổi theo một tên vô lại có khác gì nhau đâu. Người truy ta đuổi hết sức, ba người đột nhiên trông thấy bên trong tầng mây ở phía xa xa làm cho người ta bị đè nén đến cực hạn, đột nhiên tách ra phóng xuất quang mang cực kỳ rực rỡ, chói mắt đến cực điểm, tựa như mặt trời mới mọc treo cao! Chỉ có điều, trong nháy mắt sau đó, hết thấy đều trở lại bình yên, sắc trời vẫn là âm đảm, giống như là muốn mưa vậy!

Ba người không khỏi đồng thời cùng lên tiếng, cũng không phải do kinh ngạc bởi trường chiến đấu này, mà là kinh ngạc ở chỗ — chỗ kia phải có đến nhiều hơn hai người. Ở Đông Đô có khả năng bức ép đánh ra động tính lớn như vậy? Đều là hạng cao thủ, chẳng lẽ không biết an phận hay sao?

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 302: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Q.4 - Chương 302: Đông Đô rối loạn (tiếp tục)

Lễ nghi suy đồi, hoang tàn xa xỉ, đạo đức phong hóa chính là một điều loạn.

Nước mất nhà tan, chiến tranh diễn ra không ngừng là một điều loạn.

Tần Phi giơ cao chiếc đĩa, gõ hai tiếng thanh thúy lên trên mặt bàn, rồi lập tức đặt xuống lại cái chén, cụt hứng nhìn vào trong nôi, bởi vì súp ở trong nôi còn chút ít nhiều, nhìn trở lại bình rượu cùng chén rượu thì đã cạn, hần lăm bầm một mình: "Thừa cơ đứng lên, mượn cơ hội sinh sự cũng là một điều loạn."

Quản Linh Tư giải khai cái nút cài cổ áo ra, cũng không phải do nàng ăn cái lẩu buổi chiều mới bị bốc hỏa mà là thiếu nữ như nàng đặc biệt mẫn cảm ở trong lời này, nàng cảm giác được Tần Phi sẽ đưa ra kết luận sau cùng đối với thái tử.

Kỳ thật, cả buổi chiều hôm nay, cả ba người cũng không nói ra được bao nhiêu lời. Chỉ ngẫu nhiên ăn một miếng thịt, uống một ngụm rượu. Nếu có nói chuyện, cũng chỉ là Tần Phi cùng với Quản Linh Tư nói, thái tử cùng với Quản Linh Tư nói, hai nam nhân cũng chẳng hề nói qua một câu, cứ thế cho đến bây giờ.

Thái tử im lặng.

"Mời Tiểu Cửu thúc đến biệt viện đưa thái tử đi ra khỏi đó, không phải là nàng." Tần Phi thở dài, nâng bình trà lên, rót trà vào trong chén của Quản Linh Tư, ánh mắt hần sắc sảo, không cho phép nửa điểm lừa gạt.

Quản Linh Tư vô lực nhẹ gật đầu.

"Tiểu Cửu thúc là cao thủ có cấp bậc như vậy sẽ không tùy ý ra tay, thúc ấy là người rất khôn khéo, có một số việc, thúc ấy có thể nghe lời của huynh đi làm. Nhưng có một số việc, huynh cho dù đem đao kề lên cổ của thúc ấy, người cũng sẽ không đi làm đâu. Mang thái tử rời khỏi biệt viện, nếu mà hòng chuyện nhẹ thì bị đánh mười hèo, còn mà nặng chính là tịch biên diệt tộc, liên lụy đến ba đời cũng chưa đủ tội. Nếu

không phải Quán gia gia tự mình mở lời thì...Tiểu Cửu thúc làm sao có thể dẫn người đi chứ?"

Thái tử ngóc đầu lên, y chung quy là một người cực kì có quyền lực chạy xuôi theo máu tươi, y chung quy từ khi sinh ra đã là người dưới một người trên vạn người rồi! Vậy nên, y mang theo nét kiêu ngạo bẩm sinh liếc nhìn Tần Phi: "Lịch sử sẽ chứng minh, hết thảy mọi chuyện hôm nay Quán gia làm đều đáng giá."

"Vứt ngay cái giọng điệu muốn ăn đòn của người đi." Tần Phi mắt lạnh quét qua người thái tử: "Người bây giờ chỉ là thái tử bị phế đi một nửa."

"Bị phế một nửa cũng là thái tử, sinh tử của ta, cử động của ta vẫn như xưa. Nó quan hệ đến vô số đầu người, vô số chức quan." Thái tử tranh cãi.

"Thanh niên nông cuồng." Tần Phi dứt khoát cho thái tử một cái định nghĩa, sau đó chẳng thèm liếc y lấy một cái.

Thời điểm nam nhân đang bộc phát xung đột, nữ nhân luôn là phương thuốc hòa giải tốt nhất, thế nên, Linh Nhi lập tức mở lời: "Thái tử ca ca, nói chuyện nhẹ nhàng một chút đi!"

Thái tử trong lòng cảm thấy biệt khuất, quả thực có chút bị kích động quá chén: "Là ta nói chuyện không nhẹ nhàng sao? Là ta nói chuyện không nhẹ nhàng thì sao chứ!"

Tần Phi thản nhiên nói: "Hôm nay thái tử đến đây cùng ta gặp mặt, hoàng hậu cùng Quán thượng thư tất nhiên có hậu chiêu, bọn họ dùng hữu tâm tính vô tâm, trù tính lâu dài. Chính là để ngày hôm nay bệ hạ phải thống thống khoái khoái xuất ra quyết định. Thành công, địa vị của thái tử sẽ vững vàng chắc chắn, mấy vị khác có cạnh tranh thì cũng phải cút hết đi. Còn nếu thất bại, cũng muốn thái tử giành lấy một chỗ an nhàn, một cái miễn tử kim bài. Cũng không phải giống như bây giờ, làm một kẻ tù tội ngồi ăn rồi chờ chết."

"Hậu chiêu ư?" Linh Nhi nhú mày: "Cô cô chỉ nói là để uội làm người hòa giải, làm cho huynh cùng thái tử có thể làm thành bằng hữu thôi mà."

"May mắn nàng không phải là loại người như cô cô của nàng." Tần Phi thở dài: "Cô cô của nàng là một nữ nhân điên cuồng, vì đứa con có cái gì mà không dám làm chứ? Nàng cho rằng bà ta lợi dụng nàng đem ta đến đây để chỉ cùng với thái tử ăn một bữa cơm thôi sao? Bà ta là một tay cờ bạc đã thua suốt hai năm nay. Ngay lúc này, bà ta muốn đem toàn bộ tiền đặt cược lên đánh hết, một ván định thắng bại. Mà ta và nàng, vốn chỉ là con xúc xắc được bà ta chọn trúng mà thôi."

Linh Nhi lắc đầu, nàng rất không đồng ý cách nói của Tần Phi: "Muội cũng là nữ hài tử rất điên khùng."

Tần Phi đang muốn phản bác, chợt nhớ đến từ lúc phá cảnh tiên thiên cho đến bây giờ, một người thiếu nữ xinh đẹp trước cái nhìn soi mói của cả triều văn võ cùng hoàng thân quốc thích, ngang ngược chẳng thềm nói đạo lý, chỉ vào thế tử Yến vương, ngạo mạn mà lãnh diễm nói:

'Bốn tiểu thư cam tâm tình nguyện, ngày hôm nay chỉ cần người của người ra tay, ta liền gọi người phụng bồi tới cùng!'

"Bốn tiểu thư chính là nhìn người không vừa mắt!"

"Chỉ cần thế tử bên kia kêu người ra xuất chiến, các người liền giúp ta đánh hắn!"

Quả nhiên nữ nhân Quân gia đều giống nhau, vì người nàng yêu, cái gì cũng có thể làm được. người được yêu này không nhất định là tình nhân, có thể là phụ thân hay con cái thì cũng như thế.

"Tình thương của mẹ là vĩ đại! cho dù tình thương này có chút quái dị!" Tần Phi tự nhiên nói ra.

Thái tử đột nhiên tìm thấy một cơ hội để trào phúng Tần Phi, gã cười lạnh: "Tần Phi, người nói kiểu như chính mình cái gì cũng biết, người đã sớm tính toán ra sự xuất hiện của ta sẽ mang đến loạn cục, vậy người vì cái gì mà chưa phá thế cục mà ra, lại cùng ngồi ở đây mà nhìn Đông Đô xuất hiện rối loạn?"

"Thanh niên ngông cuồng!" Tần Phi lần nữa nhắc lại định nghĩa, chẳng hề để vào mắt lời của thái tử, làm cho từng lỗ chân lông của hắn toát lên sự phẫn nộ.

"Linh Nhi muội muội, muội thấy rồi đó, là ta không nói chuyện nhẹ nhàng chứ?" Thái tử ai oán kêu lên.

Quản Linh Tư bất đắc dĩ nhìn thái tử: "Tuy rằng ta không rõ hai người các huynh cuối cùng đang nói cái gì, chỉ có điều nghe xu thế của huynh tựa hồ rất lợi hại."

"Ta có thể cho người biết đáp án." Tần Phi cảm thông cho chỉ số thông minh quá thấp ở trên thái tử, trầm giọng nói: "Bởi vì Ngụy Bính Dần." Một câu dư thừa Tần Phi cũng không nói ra. Từ khi Ngụy Bính Dần biểu lộ rõ thân phận sau khi diệt trừ được một cánh quân của Ngụy Vũ Tốt, Giải Linh cùng với Tôn Hạc liền trước sau cùng đi đến Đông Đô. Tôn Hạc đích xác là ăn nằm ở trong trại dân tị nạn, còn Giải Linh nghênh ngang để Lôi Lôi an bài cho nàng ta nơi ở. Hai vị đại tông sư đến Đông Đô ngồi phong lông rồi đưa ra nhiệm vụ cho Tần Phi, đó chính là tìm cho ra được Ngụy Bính Dần, sau đó đưa tới cho hai người bọn họ nổ giết thành cặn bã.

Nơi ở của Ngụy Bính Dần cũng không phải bí mật gì cho lắm, nhưng nhân thủ của nhóm đại nội mật thám đông đảo, lại gần với Tử Cấm Thành. Nếu như Tôn Hạc cùng Giải Linh đều chọn cách trực tiếp xung phong liều chết đi vào, ngoại trừ việc đối mặt với ba trăm đại nội thị vệ xuất thân mật thám, lại còn phải vướng vào vòng vây ngự lâm quân cùng thị vệ liên tục không ngừng đến trợ giúp.

Thậm chí sau khi giết chết được Ngụy Bính Dần, đến lúc tất cả cường giả của Đông Đô như Bàng Chân, Dịch lão đầu, Liễu Khinh Dương,...đuổi tới. Tôn Hạc cùng Giải Linh có thể sống sót trở ra bên ngoài hay không liền khó nói vô cùng.

Nếu vì giết chết một người phải bồi thường hai tính mạng, kiểu này chẳng đáng.

Thế nên, Tần Phi mới dồn hết tâm trí ép Ngụy Bính Dần xuất lực ra nhóm đại nội mật thám. Đáng tiếc, Sở dĩ lại phái thái giám triệu hồi Ngụy Bính Dần vào trong cung mất rồi.

Giữa trưa chứng kiến thái tử ở trong tửu quán, Tần Phi cũng cảm giác ra được vị nữ nhân điên cuồng Quản hoàng hậu kia sẽ làm ra

động thái gì. Nàng ta đem một tia thực lực tích lũy được hơn hai mươi năm chính mình làm hoàng hậu ném ra bên ngoài. Khiến cho Quân gia bất luận thế nào đều bị nàng trói cùng trên một chiến xa.

Mục tiêu của hoàng hậu không phải là Tần Phi, nàng ta chỉ là muốn thay đứa con dọn dẹp, đoạt vị đối thủ. Thí dụ như Đaoan Vương, thí dụ như Tề Vương, hay như...Ngụy Bính Dần!

Nếu như hoàng hậu có thể đem ngụy Bính Dần tiến vào thâm cung rồi bức bách, kiểu gì cũng nhen nhóm lên vô số ngọn lửa ở Đông Đô, khiến cho bọn người Bàng Chân không thể không đi dập lửa trong lời nói ở khắp nơi. Tần Phi quả nhiên hận không thể nháo tới hung hăng ôm hoàng hậu đích thân lên hai phát — ý này không phải là đâm loạn bị ối gì, hoàn toàn là nộ hôn cảm động nóng bỏng đến rơi nước mắt mà thôi. "Sắc trời đã tối rồi, ta thấy, còn có thể ăn thêm bữa cơm tối." Tần Phi uể oải nói.

Thái tử cau mày: "Tại sao ta lại cảm thấy, hôm nay tối chỗ này giống như là bị người chơi một ván cờ?"

"Thiếu niên!" Tần Phi vỗ vỗ mặt bàn rất lão luyện: "Thua thiệt chính là chiếm được tiện nghi, lúc người hiểu ra đạo lý này, người sẽ biết tâm tình của ta vui sướng đến cỡ nào. Về phần chuyện xấu của huynh đệ các người, không phải quan hệ tới một văn tiền của ta sao?"

"Tiểu nhị, lấy rượu!" Tần Phi cất cao giọng gọi, rồi lại thấp giọng cười ha hả nói rằng: "Đại tông sư một đời như lão ấy đều già rồi, hiện tại có hy vọng đặt chân vào bậc đại tông sư bất luận là Tiểu Cửu thúc hay là Liễu thế thúc, chúng ta biết rõ hơn ai. Huynh đệ các người mặc kệ là người nào an tọa, tối thiểu cũng là chuyện của hơn mười hai mươi năm sau. Khi đó ta có ngốc cũng là một vị đại tông sư. Hoàng đế tương lai cũng không thể đem đại tông sư hưởng đến biệt địa mà thoái thác đúng không?"

Trông thấy Tần Phi nở nụ cười giảo hoạt như hồ ly, sự ớn lạnh trong lòng thái tử dần dần dày lên!

Các người đã đoán đúng. . . Ta thua!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 303: Đông Đô rối loạn (sơ hạ)

Q.4 - Chương 303: Đông Đô rối loạn (sơ hạ)

Ngay tại giao lộ, chẳng biết từ lúc nào đã có một đám người, Sở Trác gương mặt lạnh lùng dẫn đầu ở phía trước đám người đó, Bồ học sĩ theo sát bên cạnh. Doan Vương phủ đã dốc toàn bộ lực lượng thị vệ tinh nhuệ nhất ra, tất cả đều tập hợp ở trên cái ngã tư đường không được tính là rộng rãi này.

Ở phía trước không xa, mùi vị lẩu thịt bò ở trong cái tửu quán kia bay bay theo tà gió lay động ra bên ngoài, nhưng đám người này cũng chẳng dám tiến lên một bước.

Lúc này có một người đang ngồi ở trên cái cọc buộc ngựa nơi giao lộ. Ở Đông Đô, mỗi ngày đều có vô số người ngồi ở trên cái chốt cọc buộc ngựa như vậy. Có vài người bán hàng rong đi vào thành để bán món ăn hay bán củi, đi đến mỗi cả chân, bèn ngồi tại cọc buộc ngựa này nghỉ ngơi chốc lát, lấy tay dấm bóp cái chân cùng vùng eo lưng đang đau nhức của mình. Cũng có vài tên lưu manh vô lại hết ăn rồi nằm, rảnh rồi ngồi chồm hổm ở nơi này, ngó về phía các đại cô nương hay tiểu tức phụ huyết gió đầy vẻ dâm loạn tục tũ. Tuy nhiên cũng không có người nào lại ngồi ngay ngắn ở trên lưng chiến mã như thế này, hoàn toàn chỉ là ngồi sơ sài ở trên cái chốt cọc buộc ngựa mà thôi.

Lưng eo người ấy thẳng tắp, tựa như một cây giáo nhọn, thậm chí còn thẳng hơn so với thương. Ánh mắt của hắn chẳng hề nghiêm nghị nhưng lại làm cho kẻ khác cảm giác được hàn ý khắc cốt ghi tâm! Đó là một loại hờ hững kiểu giết người như chuyện vặt! Trong tay của hắn đang nắm một thanh trường mâu, thân mâu lạng lẽ nằm dài ở trên hai chân của hắn. Thân mâu được luyện chế từ sắt tinh luyện, ánh kim sáng bóng chảy xuôi theo thân!

Lão ngồi rất lâu ở đấy, thế nên không ai dám đi đến con đường này! Ngay cả người trên đường cũng không dám đi ra ngoài.

"Trần Tiểu Cửu." Sở Trác khẽ nhú hai hàng lông mày.

Hắc đạo đại hào kiệt, thành danh đã được hai mươi năm, Trần Hoảng Dân chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Sở Trác, nhẹ gật đầu xem như là chào hỏi.

"Nam tử hán đại trượng phu không nói lời nhảm." Sở Trác đi lên phía trước một bước, đề cao âm điệu: "Ta nghe nói hoàng huynh rời khỏi biệt viện đến chỗ này. Thân là một phần tử trong hoàng tộc, chuyện này ta phải vào xem. Phải chăng người đem hoàng huynh bắt cóc có dụng tâm kín đáo? Hay là có người muốn lợi dụng thân phận của hoàng huynh để làm ra chuyện gì bất lợi với Đại Sở?"

Trần Hoảng Dân mang theo một tia giễu cợt nói: "Đoan Vương điện hạ, đây là do người nói nhảm trước."

Trần Hoảng Dân từ trong lồng ngực lấy ra một tờ giấy, không thấy động tác của lão làm ra kiểu gì, khối giấy kia liền được gấp lại chỉnh tề, rồi lập tức xuất hiện ở đầu mũi thương. Lợi hại là mũi thương xuyên thấu trang giấy, lộ ra một chút đoạn đầu mâu đen bóng!

Cánh tay lão đưa tới, trường thương thẳng tắp chìa ra, đưa phiến giấy kia đến trước mặt của Sở Trác. Đoan Vương cảm thấy kinh ngạc, tiếp nhận khối giấy bắt đầu thấp giọng đọc một lần.

"Quản thượng thư đã không còn thuê người làm khách khanh của Quản phủ nữa ư?" Sở Trác cười nói.

"Đúng vậy, hiện tại ta đây chỉ là một tán nhân mà thôi." Trần Hoảng Dân đáp.

"Ta và người đều biết, những thủ thuật che mắt căn bản này không lừa được người. Tất cả mọi người đều biết rõ, người ở chỗ này, hoàng huynh cũng ở chỗ này là chủ ý của ai." Sở Trác lạnh lùng nói: "Loại chuyện bịt tai trộm chuông, làm không có chút ý nghĩa nào. Hơn nữa, người lại là Trần Tiểu Cửu đại danh鼎鼎, cũng chẳng phải là một tên vô danh tiểu tốt. Chuyện hôm nay một khi đã được giải quyết,

người có nghĩ tới từ nay về sau người ở trên Đại Sở này còn có chỗ nào có thể sống yên ổn nữa không?

Trần Hoảng Dân trên mặt tràn đầy vẻ thương cảm, lão biết rõ, ở Đông Đô hiện nay, có rất nhiều người đang làm việc. Làm chỉ một ít, lại khiến cho bọn họ phải trả một giá lớn tính mạng. Nhưng, vua dùng ân lớn đối đãi ta, ta lại dùng ân lớn báo đáp vua. Sống trên đời này, cũng không phải chỉ ngồi ăn rồi chờ chết, có một số việc, có một số người thật sự so với tính mạng của mình thì trọng yếu hơn nhiều.

Trần Tiểu Cửu mơ hồ có thể đoán ra được tương lai của mình, lão có lẽ là sẽ không chết. Nhưng, ngày hôm nay Đông Đô phải chết rất nhiều người. Lão cũng không biết rằng, người cùng với lão cùng đứng cùng ngòi, trước đó không lâu, ở trong hoàng cung quý xuống đất hưởng hoàng hậu nương nương dập đầu lạy ba cái, hiện tại chỉ sợ đã trên đường tìm lấy cái chết.

Trần Tiểu Cửu đối với vị Quân hoàng hậu kia tình chẳng hề để ý, cũng chẳng thêm để ý đến Sở Trác với vị thái tử tranh nhau để vị. Lão có khí phách đặc biệt cùng với nhiệt huyết của hắc đạo đại hào kiệt! Nếu Quân thị nhất tộc hơn mười hai mươi năm đối với chính mình giống như người thân, lúc Quân Tái Đức đưa ra đề nghị, thì lập tức sẽ làm ngay.

Nam nhân làm việc đôi khi không thể hỏi rõ nguyên do, cũng không để ý đến đúng sai. Nếu đã phải làm, vậy thì làm thôi.

"Ta muốn vào trong" Sở Trác nhìn thấy tử kỳ của tửu quán đang tung bay, rồi lại mơ hồ ngửi thấy được mùi thơm của rượu thịt truyền đến, những hương vị dây dưa kia cứ từ một chỗ chậm chậm tiến vào chóp mũi của y, làm lòng của y càng thêm rối loạn.

Y tội cùng không thể không tiến vào để xem, rốt cuộc Tần Phi cùng thái tử có ở trên một cái bàn ăn cơm không, ở trong mắt nhân vật chính trị có nhiều nhạy cảm này có thể thấy được rất nhiều vấn đề. Suy nghĩ dài lâu một tí, thậm chí cho rằng sát sự thịnh đối với chức hoàng tử lại một lần nữa lựa chọn. Sở Trác không tin Tần Phi là một người lật

lọng, có một vài việc, nếu chính mình không nhìn thấy thì khó phỏng đoán ra được chân tướng.

Trần Hoảng Dận thu hồi trường mâu, thản nhiên nói: "Ta ngồi ở đây, chính là để đảm bảo người đang ăn cơm ở trong không bị quấy rầy."

"Nếu ta dám đi vào, người dám động tay sao?" Sở Trác trầm giọng nói: "Ba người ở trong, một là bằng hữu của ta, một người là huynh trưởng ta, một người khác cũng được xem là danh nghĩa muội muội của ta. Trong khi nơi này không phải là địa phương cá nhân, cũng chẳng phải là nơi cấm địa triều đình, người dựa vào cái gì mà không cho ta đi vào?"

Trường mâu bỗng nhiên chìa ra, chắn ngang nửa con phố, thanh âm của Trần Tiểu Cửu lãnh khốc mà ngạo mạn: "Vậy người hỏi nó một chút!"

Nó ở đây chính là thanh trường mâu ngăm đen kia, thẳng đứng mà cứng rắn.

Sở Trác lui về sau hai bước, nhú chặt chân mày, nhìn thấy Trần Tiểu Cửu chẳng hề sợ hãi, tâm phiền ý loạn vô cùng.

"Đoan Vương, ba người bên trong. Một người là hoàng huynh của người, có thể các người không có tình huynh đệ gì. Từ nhỏ đến lớn các người đều tranh đua. Người kia mà thua trọn đời sẽ rơi vào cảnh hắc ám khôn cùng, trọn đời thoát thân không được. Trước đó không lâu, vị hoàng huynh kia của người đã bị đánh vào hắc ám, nhưng không phải mọi người đều hy vọng hắc không thể vùng lên, thế cho nên mới có cục diện ngày hôm nay."

"Một người khác lại trên danh nghĩa là muội muội của người, nhưng nàng cũng là biểu muội của thái tử điện hạ hàng thật giá thật."

"Tần Phi là bằng hữu của người. Vậy thì người vốn không nên đến nơi này. Bằng hữu chi giao quý ở tín nhiệm, bằng hữu chính là người trong thời điểm chiến đấu có thể yên tâm lớn mật phó thác đằng sau lưng; lúc lang bạt kỳ hồ có thể phó thác thê nữ cho hắc chiếu cố; khi cùng đường hết sức hắc không tiếc hết thân tạo một cái đường máu cho

người lao ra; khi chịu cảnh đòn dãi thị phi, lại có thể nở nụ cười dùng lòng thành đối đãi tốt với người."

"Người đã đến đây rồi, coi như người đã mất đi một bằng hữu."

Trần Tiểu Cửu tiếc hận nhìn Sở Trác: "Ta biết rõ quyền lực tuyệt đối sẽ làm cho người ta thay đổi. Có thể người không đạt được quyền lực tuyệt đối, nhưng có thể chỉ mới đứng ở ngưỡng cửa đạt được thôi cũng sẽ bắt đầu thay đổi. Sự thay đổi này quả làm cho người ta phải tiếc hận."

"Ta không thay đổi." Sở Trác phản nộ phản bác.

"Không thay đổi ư? Vậy người có thể trở về." Trần Tiểu Cửu nhún vai: "Người cứ xông vào, ta nhất định sẽ đánh."

Đối thủ là hắc đạo đại hào kiệt Trần Tiểu Cửu, những cao thủ ở sau lưng Đoan Vương kia cũng đã có chút ít rục rịch không kìm nén được. Ở Đông Đô ai ai cũng biết, đứng ở đỉnh cao nhất chính là Bàn Chân cùng Dịch lão đầu. Bàn Chân được công nhận là đệ nhất nhân, Dịch lão đầu kể từ sau khi bước vào cảnh giới đại tông sư cũng chưa từng gặp thua. Đương nhiên, có rất nhiều người cho rằng nguyên nhân là do bởi Bàn Chân chưa từng cùng lão giao thủ qua.

Xuống dưới một chút, Liễu Kinh Dương được xưng là đệ nhất nhân dưới đại tông sư. Đây là uy danh của vô số trận chiến lệ máu chảy đầm đìa mà thành! Một người cường đại như Niệm công công vậy mà bị Liễu Kinh Dương dễ dàng thu thập, tựa như con chuột gặp phải con mèo. Học Luật Phương uy danh hiển hách ở trong đại nội thị vệ, cho dù có dùng diện quang hỏa thạch lúc đó cũng bị Liễu Kinh Dương giải quyết gọn gẽ.

Rất nhiều người truyền tai nhau rằng Liễu Kinh Dương đã bước một chân vào cảnh giới đại tông sư, mặc dù chưa chứng thực, nhưng cũng không có ai điên rồ đến mức tự mình đi kiểm tra điều này là đúng hay sai.

Sau này, người có thể tính là tông sư cao cấp cũng không nhiều lắm, tuy nhiên cũng không được xem là ít. Sát sự thính có Nguyên Hâm, Quân Sơn Thủy, Quân phủ thì có Trần Tiểu Cửu, đại nội thị vệ có Học

Luật Phương, rồi Yến vương phủ có Lưu Nhâm Trọng, vân vân và vân vân, tài nghệ của mỗi một người trong những người này đều rất cao. Trong số này, Lưu Nhâm Trọng cùng với Nguyên Hâm được người ta xem trọng nhất. Nguyên Hâm là nhờ chém giết đạt đến uy danh, còn Lưu Nhâm Trọng chính là sự cường mãnh uy chấn Bắc Cương hơn hai mươi năm nay không đổ.

Trần Hoảng Dận vốn không phải là một tông sư nổi danh nhất, cho dù có nhắc đi nhắc lại trận đại chiến năm xưa giữa lão và Lưu Nhâm Trọng thì dần dần cũng khiến cho người ta biết đến. Nhưng lão sẽ không để ý, vẫn thừa nhận mình không bằng được Lưu Nhâm Trọng. Có thể với loại phương thức biểu đạt này, đối với địa vị của Trần Hoảng Dận ở Đông Đô có vài chỗ tốt.

Rất nhiều người đều ảo tưởng, nếu như chiến thắng Trần Tiểu Cửu, Học Luật Phương, những 'Kẻ Yếu' này có thể đem uy danh của mình từ đó đứng ngang hàng với bọn người Liễu Kinh Dương cùng Nguyên Hâm, trở thành một trong những tông sư cao cấp nhất ở Đông Đô.

Tu chân giả từ trước đến nay luôn muốn danh tiếng của mình được nổi lên, đại tông sư cũng không ngoại lệ!

"Điện hạ, hãy để ta mở đường."

Một người từ sau lưng của Sở Trác đi lên, hướng Trần Hoảng Dận nhìn lướt qua, thản nhiên nói: "Lão Cửu, còn nhớ ta không?"

"Năm đó ở Đông Đô, ta từng đánh với rất nhiều người như vậy, nếu danh tự của ai cũng đều phải nhớ kỹ chỉ sợ đầu óc đã nổ tung rồi."

Trần Hoảng Dận bất mãn không thêm để ý nói: "Xin hỏi, các hạ là con cháu của mấy vị đó sao?"

Người đó ngược lại rất bình tĩnh, không hề có ý tứ tức giận, thật sự báo ra danh tánh của mình: "Trâu Kiếm Phong."

Trần Tiểu Cửu rất chân thành suy ngẫm: "Quả thật không nhớ rõ."

"Năm đó, gia phụ chỉ là một người bình thường, ông ấy đi theo đại ca để kiếm miếng cơm ăn, kiếm tiền để nuôi sống già trẻ cả nhà. Đương nhiên, gia phụ cũng không phải là một người xuất chúng gì, cho nên trải qua mấy niên kỷ, bất quá cũng chỉ quản lý một con phố mà thôi."

Trâu Kiếm Phong (Trâu phiên âm là Zuo, không biết có phải là Chu không nữa) chậm rãi nói: "Về sau, bang hội của bọn họ cùng với chín huynh đệ các hạ phát sinh xung đột, bị các người giết đến máu chảy thành sông. Gia phụ vốn lớn tuổi, căn bản không phải là đối thủ của các người. ta khi đó còn rất nhỏ, chỉ nhớ rõ ông ấy cầm theo đao xông lên phía trước, bị người dùng một thương đánh ngã, liền lấy chân khí mà bạo thể."

"Vậy nên, gia phụ vùi ở trong mộ chỉ còn là quần áo."

"Ta một mực chăm chỉ khổ luyện, mong rằng một ngày kia có thể thay phụ thân mà báo thù. Thời khắc nào ta cũng một mực chú ý đến tin tức của người, sợ người một ngày nào nó bị người ta giết chết, lại sợ rằng ta một mực theo không đến được cảnh giới của người, kết quả người sống thọ chết già, đây chẳng phải là chuyện xấu hay sao?"

Trâu Kiếm Phong cười lạnh nói: "Hôm nay, ta khiêu chiến với người."

"Khiêu chiến được chấp thuận." Trần Hoảng Dận ngẩng đầu nhìn bầu trời ảm đạm. Hoảng hôn đang chìm dần, gió lạnh thổi tới buốt giá, lão thần nhiên nói: "Sống trên giang hồ, cái đầu căn bản không để ở trên dây lưng quần. Chưa nói tới ai giết ai mới đúng mới sai. Người muốn báo thù thì cứ tới chứ sao. nếu như người chết ở trong tay của ta, lần này ta cho người lưu lại toàn thân."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 304: Đông Đô rối loạn (sơ hạ - tiếp tục)

Q.4 - Chương 304: Đông Đô rối loạn (sơ hạ - tiếp tục)

Quản Linh Tư vốn là nữ hài tử có chút đơn thuần, nhưng đơn thuần cũng không phải đại biểu là nàng ngốc nghếch. Nữ hài tử lớn lên ở trong quan lại thế gia nếu có là một trang giấy trắng thì trên đó cũng đã được nhuộm đầy hơi thở chính trị rồi.

Từ chỗ ngồi của nàng nhìn ra phía xa xa, nàng có thể thấy rất rõ Trần Tiểu Cửu cùng đám người Đoan Vương đang đối mặt nhau. Nàng

không hề lo lắng đến sự an toàn của Trần Tiểu Cửu, trải qua nhiều năm như vậy, nàng đối với Trần Cửu thúc luôn có một loại tin tưởng gần như mê tín. Trừ phi là mấy người như Bàn Chân hay Dịch lão đầu, Liễu Khinh Dương,...ra tay, còn không có ai có thể ở dưới tay Trần Tiểu Cửu mà chiếm lấy được phần tốt chứ?

Chỉ là nàng biết rất rõ, nếu như người kia thật sự ra tay, nàng sẽ lặng im không nói gì, cầm lấy chén rượu tiến lại chỗ Tần Phi đang xuất thần, nhất định đem những thứ tốt đẹp nhất ẩn giấu sâu vào trong lòng.

Nàng cũng chẳng biết người kia được gọi là Trâu Kiếm Phong, nàng chỉ biết nếu người kia ra tay, rất nhanh sẽ trở thành một cỗ thi thể bất động. Nhưng tình bằng hữu giữa Tần Phi cùng với Đoan Vương từ đó sẽ tiêu tan. Vậy nên Tần Phi không thèm quay đầu nhìn qua, mặc dù đối với một người tu luyện niệm tu mà nói, quay lại hay không quay lại vẫn có thể 'thấy' rất rõ ràng.

"Điện hạ?!" Trâu Kiếm Phong trầm giọng kêu.

Trong lòng Sở Trác đang có sự đấu tranh nội tâm, hắn sao lại không biết nếu Tần Phi còn đang ở trong tửu quán, vậy hết thảy những việc phát sinh ở trong này cũng không thể dấu diếm được hắn, hơn nữa chính mình kêu người ra tay với Trần Tiểu Cửu thì...hậu quả sẽ thế nào đây. Hắn cũng biết rất rõ, ngôi vị hoàng đế quả nhiên có sự hấp dẫn rất lớn. Ở trong một đám huynh đệ, Tề Vương chỉ còn có thể chống đỡ, Ngụy Bính Dần trốn vào trong cung không dám chui ra, cuối cùng là thái tử đang vùng vẫy giãy chết. Chỉ cần thắng trận này, triệt để đánh vào thế tử và thế lực lớn ở sau lưng của y, đem hoàng hậu cùng Quân gia nhỏ cò tận gốc, trong tương lai ai còn có thể ngăn được hắn leo lên đế vị nữa?

Trong một buổi tối mưa phùn bay lất phất kia, hắn cùng Tần Phi cất cao đối tửu. Đón lấy mưa đêm đang rơi, hai tên thiếu niên phá biết bao nhiêu giấc ngủ bình yên ở Đông Đô. Bọn họ chạy thẳng một mạch, chạy cho đến khi vô lực, lúc này họ mới cất tiếng cười to, cười đến chảy cả nước mắt!

Rồi vào thời gian ánh lửa phóng đầy trời dạo nọ, trước tiên Tần Phi đuổi tới vương phủ, còn có câu nói của Sở Đế thân lâm, ánh lửa hun đỏ cả một góc trời, nhưng lại mang đến vô số tia ấm áp.

Nhưng cái ghế kia chỉ cho phép một người đến ngồi. Chỉ cần ngồi ở trên đế vị kia liền nắm quyền cả thiên hạ. Loại cảnh tượng nhất ngôn cửu đỉnh, chỉ điểm giang sơn phong lưu vạn thế chính là đại hấp dẫn bậc nhất thiên hạ. Cho dù là núi vàng biển bạc, hay mỹ nữ như mây làm sao có thể sánh bằng được?

"Lên đi!" Sở Trác thân nhiên nói.

Chén rượu trong tay Tần Phi 'Bùng' một tiếng vỡ tan thành bột phấn, chỉ có điều rượu ở trong chén giống như ngay cả một giọt cũng chưa từng bị rơi ra, vẫn phảng phất như còn đang ở trong chén, vẫn bị hãm nắm ở trong tay như cũ. chất rượu trong suốt, mang theo hương vị lạnh thấu xương, tựa hồ đang chậm rãi xoay tròn.

Quản Linh Tư lắc đầu tiếc hận, giơ chén rượu nhỏ ở trong tay lên, kính một cái, khẽ nói: "Muội uống cùng huynh."

Rượu rót vào, chén cụng lên! Buông tay ra, chẳng có vật gì!

Hai tay nâng chén rượu nồng

Dốc vào tâm trí cầu lòng vẫn tươi

Mặc nhiên trời cứ trôi người

Thế nhân xoay chuyển, hỏi người xưa đâu?

Trâu Kiếm Phong tiến lên trước năm bước, gãi thở một hơi thật sâu để cho cảm xúc được thanh tĩnh. Gã biết rõ đối thủ ở trước mắt là người mạnh nhất mà gã gặp được từ trước tới nay! Một thanh thiết mâu kia dữ dội như vậy, tựa như một tia chớp cắt ngang qua mảnh trời đêm của Đông Đô, cái tình cảnh đánh ngã tất cả vô số cường đạo hắc giả, vẫn còn phảng phất rõ mồn một ở trước mặt gã. Gã không dám khinh địch!

Sở Trác chậm rãi lui một bước, hai tay chấp ở sau, lưng đối mặt với đám thị vệ đang thủ thế.

Đối với thực lực của Trâu Kiếm Phong, hẳn đương nhiên biết rất rõ, gặp bộ dáng vẫn không thêm để ý như cũ của Trần Tiểu Cửu, Sở Trác

nhìn không được liền mở lời: "Kiếm Phong tu luyện từ nhỏ, sau khi dùng võ đạo tiến giai thiên tiên, gặp được kỳ nhân, lại ngẫu nhiên gặp cơ hội tốt thu được thượng cổ thần kiếm phổ, từ đó tiến cảnh rất thần tốc. Ba năm trước đây, hắn đã phá cảnh giới tông sư, Hai mươi năm qua, Kiếm Phong đánh tới đánh lui, hắn đi khắp đại giang nam bắc, tìm cao thủ ở khắp nơi để tỷ thí, kinh nghiệm giao thủ rất phong phú. Trần Tiểu Cửu, người chẳng lẽ không biết khinh miệt đối thủ chính là tự tìm lấy thất bại hay sao?"

Trần Tiểu Cửu vươn người đứng dậy, trường mâu vắt chéo ở sau lưng, trầm giọng nói: "Phế vật ở trên đời này tự xưng là cao thủ thực sự quá nhiều. Trong mắt ta, nhìn khắp thiên hạ, có thể gọi ra một tiếng cao thủ hầu như chỉ có hai ba người mà thôi. Những người này tuy tiện đánh chơi liền đem tiểu tử kia đánh cho thành cái đầu heo rồi. Chẳng qua là đánh cùng với một đám giá áo túi cơm, thế mà cũng nói kinh nghiệm phong phú ư?"

Trần Tiểu Cửu ngạo mạn cười lớn: "Xin mời, cứ việc đến đây tìm chết!"

Trâu Kiếm Phong không dám khinh thường, tay phải cầm lấy chuôi kiếm ở bên hông thật chặt. Kiếm của gã là một thanh kiếm thép rất bình thường, chuôi gỗ sồi đã hiện ra vài đạo dấu vết thật sâu, gã vừa mới đưa ra năm ngón tay bấu chặt vào đó, kiếm đã được kéo ra được một nửa, tay gã liền run rẩy không thôi, giống như rất khát khao với trận chiến sắp đến.

Xoẹt! Trường kiếm đã được rút ra khỏi vỏ, tiếng kêu của kiếm réo rất không hề che dấu đi dự cảm khát máu.

Từ khi đặt chân lên cảnh giới tông sư, nhãn giới của Trâu Kiếm Phong được mở rộng lên một chút, tiến cảnh tu hành càng lúc càng tiến triển cực nhanh, thẳng đến khi trước đó không lâu đã tiến giai lên tông sư thượng phẩm. Sau đó liền đắc chí vừa ý trở thành thủ hạ đệ nhất của Sở Trác. Hơn nửa năm đó gã cơ duyên xảo hợp đạt được cái thượng cổ thần kiếm phổ kia, cho nên cực kì khó đối phó, biến ảo rất khôn lường.

Mặc dù Trần Tiểu Cửu thành danh đã lâu, nhưng Trâu Kiếm Phong vẫn hoàn toàn tin tưởng bản thân mình có thể giành được chiến thắng. Hai tay của gã buông lỏng vận khí thành vòng. Trường kiếm rời khỏi tay cũng không hề rớt xuống mặt đất, mà chính là nhẹ nhàng trú định ở khoảng không gian giữa hai tay. Thân kiếm không ngừng rung động, phát ra những tiếng ong ong điếc tai.

"Phi kiếm ư?" Mặc dù đám người của Đoan Vương phủ cũng không khỏi ngẩn nổi tiếng kinh hô, bọn họ cũng không phải là chưa từng được thấy qua Trâu Kiếm Phong ra tay. Trước kia, Trâu Kiếm Phong chỉ rút kiếm ra liền đã trở thành vô địch. Nhưng bây giờ, bọn họ không thể nào ngờ, Trâu Kiếm Phong còn lưu giữ được một chiêu sát thủ như vậy.

Phi Kiếm thuật sớm đã thất truyền từ lâu. Vào truyền thuyết xa xưa kia, người tu hành cường đại thậm chí có thể ngự kiếm ngàn dặm là lập tức lấy được mạng người. Loại này gần như chỉ có trong thần thoại truyền thuyết, hầu như chỉ là trò cười ở trong mắt của các đại tông sư. Nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, nếu có thể chân chính thuần thục khống chế được phi kiếm thì đó chính là chiếm được ưu thế rất lớn.

Người tu hành cường đại có thể đứng ở chỗ an toàn, thao túng phi kiếm đả thương được người, thua cùng lắm cũng chỉ tổn hại một cây kiếm mà thôi, một cây kiếm không nằm ở trong tay, bất luận là biến hóa hay phương hướng đều đủ khiến người ta khó có thể hình dung ra được.

Thanh kiếm rung động kịch liệt, tựa hồ như đang không ngừng tích tụ lực lượng. Đột nhiên, hàn quang hiện ra, phi kiếm lướt đến nhanh như điện quang, kiếm quang làm chói mắt người xem. Kiếm quang nhấp nháy bất định, kiếm khí sắc bén cực kỳ. Con phố này cả ngày nay chưa được quét qua, bị kiếm khí uy mãnh cuốn qua làm cho cát bay đá thổi ầm ầm.

Trần Tiểu Cửu vẫn như cũ dựng chéo cây mâu ở sau lưng, phảng phất một cây phi kiếm đoạt mệnh này như chưa hề tồn tại ở trước mặt lão.

Thân ảnh của lão giống như một ngọn núi cao đứng ở trong mưa to gió lớn, sừng sững không hề bị dao động. Nhưng cái cọc buộc ngựa ở phía sau lưng lão, 'rắc' một tiếng bị gãy thành hai đoạn, hiện ra từng gai gỗ nhọn ở trên đó.

Trường kiếm bay vút tới biến thể nhanh thiểm điện, hướng mặt của Trần Tiểu Cửu đánh thẳng, kinh khí bá đạo, thế không thể đỡ...

Sở Trác nhẹ nhàng thở ra một hơi, sớm biết tuyệt chiêu như vậy của Trâu Kiếm Phong, vừa rồi cũng chẳng cần lo lắng làm gì. Nhìn thế này, quả nhiên là trường giang song sau xô sóng trước, sóng trước liền tan biến vào trong bờ cát. Trần Tiểu Cửu thành danh tuy đã lâu, nhưng mấy năm nay lại chẳng có bao nhiêu tiến bộ. Mà Trâu Kiếm Phong từ khi học được thượng cổ kiếm phổ cho đến ngự kiếm thuật, uy lực cường đại khó có thể nói nên lời.

Hắn thậm chí còn nghĩ nếu như tương lai Trâu Kiếm Phong có thể đột phá đến cảnh giới đại tông sư, ngự kiếm được xa hơn, chỉ sợ ở trong thành Đông Đô này, Trâu Kiếm Phong tâm niệm vừa động, cho phi kiếm lao đến thì...

Vô số ý nghĩ trong đầu lướt qua, chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt.

Khuôn mặt vừa rồi còn tươi cười liền trở nên cứng ngắt...Sở Trác há miệng kinh hô, nhưng cái miệng vừa mở to lập tức vô số cuồng phong chảy ngược vào, làm cho hắn một chữ cũng không thể thốt ra được!

Trần Tiểu Cửu đang tại đó đưa năm ngón tay bắn ra, trường mâu như du long từ phía sau lao tới. Thiết mâu trong nháy phảng phất như một loại sinh mạng, cuồng bạo quét ra.

Một khắc này tạo cho người ta vô số ảo giác, đây không phải là Trần Tiểu Cửu dụng thương đâm ra, mà là trường mâu dũng mãnh xông tới, mang theo thân hình khỏe mạnh của Tiểu Cửu hóa thành một đạo gió lốc.

Mũi thương chạm vào phi kiếm tựa như một cơn sóng gió động trời ở trong biển cả mênh mông đón đầu đập vào một chiếc thuyền gỗ nhỏ không nơi nương tựa, bọt nước vẩy ra, tàn phá mọi thứ không thể

hạn lượng được. Một lớp sóng rơi xuống, thuyền nhỏ liền muốn vô ảnh vô tung! Một lớp sóng nổi lên, liền bị nghiền nát bẻ gãy!

Một kích sắc bén cắt đứt đường bay của phi kiếm, làm cho nó vỡ vụn từng khúc, một thương uy mãnh liệt để phá hủy thanh kiếm đã bị mất đi bản thể kiếm khí.

Trần Tiểu Cửu xuất ra một thương vừa đẹp mắt vừa đáng sợ, có tiến mà không có lùi! Thương đến, kiếm ư, dĩ nhiên là không thể quay trở về được!

Trường mâu dữ dằn phóng thẳng thế không thể đỡ, kiếm mẽ ư, càng không thể, gần thân!

Phi kiếm nứt ra! Khí hải của Trâu Kiếm Phong cảm thấy một loại cảm giác như muốn nổ tung ra, chân khí bốc lên không có cách nào tự ức chế lại được. Sắc mặt của gã tái nhợt một mảnh, trù tính nhiều năm để báo thù, đến khi làm rồi gã mới phát hiện ra, bản thân mình đau khổ tu hành nhiều năm như vậy, đã trải qua muôn vàn khổ đau. Muốn đánh trước để chiếm đắc thủ, xuất oai hùng định chiếm ưu tiên, thế mà vẫn không thể chống lại được một thương bá đạo của Trần Tiểu Cửu?

Thương đã đến gần, tỏa sát khí kinh nhân!

Trâu Kiếm Phong chỉ kịp lui một bước, đột nhiên ở trên ngực và bụng toát một hồi lạnh buốt...

Đó là một mảnh hình tượng cực kì quý dị, đỉnh thương của Trần Tiểu Cửu đâm thẳng, trường thương xuyên qua thân hình của Trâu Kiếm Phong, mũi thương đâm thủng ra tới sau lưng, từng giọt từng giọt máu đen hòa lẫn với bụi cát đang tung bay rơi thẳng xuống đất.

"Toàn thân!" Trần Tiểu Cửu chậm rãi rút trường mâu ra.

Trâu Kiếm Phong vẻ mặt không cam lòng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tuyệt vọng khó tin.

"ta biết rõ người có chết cũng không nhắm mắt, rõ ràng ta không phải là đại tông sư, nhưng vẫn như cũ một chiêu có thể giết chết người."

Trần Tiểu Cửu thản nhiên nói: "Nhưng người đại khái đã quên rằng, nguyên nhân ta luyện thương chính là cầu thương chi phách khí bạo liệt. ta tu luyện chính là sát nhân đạo, nếu không thể giết người thì

cũng bị người giết. Đáng tiếc, người không phải là người có thể giết được ta."

Thân hình bị xuyên thủng tuôn ra máu tươi! Trâu Kiếm Phong ngửa mặt lên trời ngã xuống, một mảnh khói bụi bị tung lên.

Mũi thương nhỏ máu, vẽ ra một đường thẳng ở trên mặt đất làm lòng người sợ hãi.

"Người nào bước qua vạch, giết!" Trần Tiểu Cửu hờ hững nói.

Lão mang theo thương, chậm rãi bước trở lại cọc buộc ngựa, nhặt lên nửa thanh gỗ không trọn vẹn, dùng sức đóng ở trên mặt đất, một lần nữa ngồi an tọa tại đó.

Đám mây chìm vào trong đêm, phố dài tĩnh mịch. Giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra! Vẫn là một người một thương, ngồi một mình ở trên lề đường.

Đám người của Đoan Vương phủ như bị rơi xuống kẽ nứt của băng, mắt nhìn thấy một đạo đường máu bức nhân kia giống như là rãnh trời không thể nào vượt qua được, không người nào dám mảy may vượt qua vạch, cũng chẳng người nào nguyện ý để rời đi.

Hơn mười người im lặng đứng ở đầu phố, đối mặt với người cầm thương nọ.

Cổ thi thể ở trên đường kia dần dần trở nên lạnh lẽo!

Sở Trác ngớ ngàng ngẩn đầu, ở giữa tầng mây ở phía xa xa làm cho người ta bị đè nén đến cực hạn, rồi quang mang cực kì chói mắt đột nhiên hiện ra, chói mắt đến cực điểm, tựa như mặt trời mọc ở trên cao! Chỉ có điều, trong nháy mắt, hết thảy đều trở lại yên bình, sắc trời, vẫn âm trầm giống như là muốn mưa vậy!

Trong nháy mắt, vẻ mặt Trần Tiểu Cửu liền biến đổi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 305: Đông Đô rối loạn (không thể không hạ)

Q.4 - Chương 305: Đông Đô rối loạn (không thể không hạ)

Cái chuông ở trên cổ Bạch Long mã kêu leng keng gấp gáp liên hồi, cái móng sắt dẫm nát những phiến phiến đá màu xanh ở trên đường, vang lên những tiếng lộp cộp. Vị quan binh mở đường đi trước về mặt sốt ruột, hơi có vài phần đằng đằng sát khí. Dân chúng đi đường chứng kiến thế trận như vậy, không chút do dự nào liền ào ào lùi qua một bên.

Cầm lấy đao thương ở trong tay, quan binh một đường chạy tới, mang theo về mặt lạnh lùng giục ngựa mà đi, mà phương hướng bọn họ đang đi tới chính là hoàng cung.

Rẽ qua mấy ngã tư, ở trên con đường phía trước đã không còn thấy người đi đường. Nơi đây tiếp giáp với hoàng cung, việc canh phòng cảnh mật của ngự lâm quân đã được tăng cường. Quan binh mở đường ở phía trước cước bộ liền chậm lại, tránh phát sinh chuyện hiểu lầm không đáng có với ngự lâm quân đang khẩn trương.

Phía xa có một tòa tiểu lâu ẩn vào trong bóng đêm, nhìn giống như là một tòa lầu không người, đang ở lúc hoàng hôn cho nên đèn đóm vẫn chưa được thắp lên. Mái cong cao chót vót ở trên chấp nối lại với nhau, chỉ thẳng về phía chân trời ẩm thấp ở xa xa. Trên mái cong, có một người đang ngồi tại đó.

Trong tay của gã cầm một cây cung, đây là một cây hoàng dương mộc cung rất thông thường, dây cung dùng gân trâu bình thường xoắn thành, thoát nhìn cùng với những cây cung tầm thường mà binh lính đang sử dụng cũng chẳng có gì khác. Tay phải của gã mò vào trong lọ đựng mũi tên ở bên hông, năm ngón tay lập tức móc lấy bốn cây tên dài từ từ lắp lên trên trường cung.

Gió từ phía sau gã khẽ thổi qua mái nhà, làm cho vài cọng tóc mai hoa râm tung bay, phơ phất nhảy theo gió. Gã nheo một con mắt lại, còn lại một con mắt tràn đầy tơ máu nhìn chăm chăm vào một đội nhân mã đang từ xa đi nhanh đến. Cánh tay phải của gã chậm rãi kéo ra sau, trường cung trong phút chốc gần giống như trăng tròn.

Ngón cái nổi lỏng ra! Một mũi tên phá không.

Tên dài ở trên không trung xoẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ mà mắt thường không cách nào nhìn thấy được, lông đuôi tên kích động, thân tên điên cuồng xoay tròn, mang theo tiếng rít xé gió đến thê lương, bay thẳng hướng Đường Ẩn.

Một người ở bên cạnh Đường Ẩn nhảy lên thật cao, trong tay giơ theo một cái thuẫn, vừa nâng cánh tay ra đỡ! Tấm thuẫn liền vỡ tan!

Tên dài chỉ thoáng giảm bớt thể bay, cứ thế không chút lưu tình xuyên thủng thân thể của người nọ, đem hán tử to lớn đó một mực dính chặt cứng ở trên mặt đất. Đầu mũi tên găm xuống đất, thân tiễn dừng xoay tròn, lộ ra một đoạn tên ở trên ngực vẫn nhẹ nhàng rung động như cũ! Đường Ẩn đưa mắt nhìn xuống, hai mắt lập tức nheo lại.

"Bảo vệ đại nhân!" Quan binh vẫn chưa hoàn toàn kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, liền chứng kiến một người ở trong đội ngũ bị bắn chết. Mặc dù vừa rồi đột nhiên bị tập kích, nhưng tố chất tinh anh của bọn họ cùng với sự tích lũy của việc luyện tập không ngừng đã làm cho bọn họ phản ứng rất nhanh nhạy. Mười mấy vị quan binh giơ cao cái thuẫn lên, đưa Đường Ẩn yên vị ở trong trung tâm.

Đường Ẩn vẫn ngồi yên ở trên lưng ngựa như cũ, tựa hồ cái mục tiêu quá lớn của bản thân cũng không hề lo lắng. Vì để tiễn thủ xạ kích mình được dễ dàng hơn, lão thậm chí còn giăng ngang hai tay ra, duỗi thẳng lưng lên một chút.

Vút vút vút, ba mũi tên nối gót tới, cả ba cái hầu như bắn ra theo quỹ đạo cùng nhau ở trên không trung, lấy đầu mũi tên mà nhắm chính là thẳng đúng với mi tâm của Đường Ẩn. Ở khoảng cách xa như vậy mà một mũi tên có thể nhắm thẳng hướng mi tâm (điểm giữa hai đầu lông mày), tu vi của vị tiễn thủ này quả nhiên thâm bất khả trắc, tài bắn cung này có thể xếp trên mấy vị ở Sở quốc.

Đường Ẩn đứng sừng sững không hề động đậy, ba mũi tên không hề đếm xỉa đến quan binh đang ngăn trở ở phía trước, khí thế không thể đỡ phong nhanh đến chỗ Đường Ẩn. Một tên vỡ thuẫn, giết chết một người! Lại một mũi tên vỡ thuẫn, giết chết người thứ hai! Mũi tên thứ ba lao thẳng đến sát trước mắt chỉ còn lại bảy tấc.

Khoảng cách bảy tấc, đối với một mũi tên đang bay nhanh mà nói, chỉ là cái khoảng cách đảo mắt là tới.

Đường Ẩn khẽ nhướn lông mày rậm, trừng mắt nhìn thẳng vào mũi tên kia không ngừng phóng đến!

Tên dài bỗng nhiên dừng lại giống như có một bàn tay vô hình ở trong hư không nắm lấy thân mũi tên. Mũi tên nhọn vẫn xoay tròn như cũ, sát khí mười phần như cũ, nhưng không có cách nào tiến được lại gần một chút nào.

Đường Ẩn lạnh lùng đưa tay phải ra, ngón trỏ thon dài khẽ búng một phát ở thân tên, hừ lạnh một tiếng: "Quay về đi!"

Mũi tên nhọn ở giữa không trung liên thay đổi phương hướng, dùng tốc độ càng lúc càng nhanh bay trở lại nóc nhà. Mũi tên dài tựa như phá vỡ hư không, xoẹt qua vô số tàn ảnh, sượt qua đỉnh đầu của tiền thủ. Nếu như không phải gã hạ gập người xuống nhanh thì một mũi tên thế này đủ để oanh nổ gã chết không toàn thây.

Chỉ là gã gập xuống nhanh cũng vô dụng, mái hiên nhẹ nhàng vang lên một tiếng, gã nhanh chóng quay đầu lại, bất ngờ thấy một vị nam tử khoác áo màu xanh, ngạo nghễ phi thân ở trên đỉnh mái cong, đang nhìn gã không chớp mắt.

"Lần trước ta cùng người giao thủ, ta trong vòng ba hiệp liên có thể bắt được người, là do người ẩn trốn quá kém." Liễu Khinh Dương trầm ngâm nói: "Dùng tiêu chuẩn bốn mũi tên của người lần này, mặc dù người sẽ bị thua, nhưng chí ít cũng phải hơn hai mươi hiệp. Ta không phải là Trần Tiểu Cửu, hãn tu luyện vốn là sát nhân đạo, sinh tử đạo. Chỉ trong một kích liên sẽ người chết ta sống, sinh tử phân định rõ ràng. Còn ta thì ngược lại, sát tâm không hề nặng như vậy."

Ở trên mái hiên, lộ ra vẻ rất chặt vật, đây đúng là Phó tổng quản đại nội thị vệ, được phái đi trấn thủ tại nhóm đại nội mật thám ban Hộ Luật Phương.

Gã cũng không đứng dậy, vẫn ngồi ở trên mái cong, hỏi ngược lại: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

"Hôm nay Đông Đô rất rối loạn, ta đường đường mới gia nhập vào Sát sự thánh, đối với loại cục diện này không hề có kinh nghiệm, không biết phải làm chuyện gì. Dự định đến phụ cận hoàng cung xem xét, miễn cho có người đục nước béo cò. Quả nhiên xảo hợp, ở đây lại gặp được người." Liễu Kinh Dương chỉ về phía đội nhân mã ở phía xa kia: "Người muốn giết hãn ư? Hình như không có lý do."

"Đương nhiên là có lý do rồi, ta là người của nhóm đại nội mật thám, tương lai nếu tứ hoàng tử được đăng cơ ngôi vị, Tần Phi nhất định phải chết, nhóm đại nội mật thám cùng với Sát sự thánh sẽ hợp lại làm một. Mà bản thân ta vốn là người trấn thủ mạnh nhất của nhóm đại nội mật thám, dĩ nhiên có thể lên nhậm chức Tổng đốc." Học Luật Phương cười nói: "Ở Đông Đô mọi người đều biết rõ, Đường đại phu đối với Tần Phi có phần xem trọng. Tần Phi vốn sống rất mãnh liệt dẻo dai, hơn nữa cơ trí xuất thần, cộng với Đường Ẩn thế lực khổng lồ, tứ hoàng tử có thể cùng với hãn đấu như thế nào? Ta giết hãn, giết có gì sai chứ?"

"Người giết không được." Liễu Kinh Dương nhàn nhạt thở dài.

Học Luật Phương gật đầu cười khố: "Lần trước ta và người giao thủ, ta biết rõ quan hệ giữa người và Đường Ẩn không giống bình thường. Đường Ẩn nhất định sẽ quan sát kỹ tình huống ta cùng người giao thủ, cho nên ta đã cố ý ba chiêu chịu thua, để cho các người cảm thấy ta đây do trầm mê chốn quan trường, làm tu vi không tiến mà lui. Một người nếu dự đoán sai lầm, liền phạm phải sai lầm, chỉ có điều ta thật không ngờ, ba tiễn vừa rồi vẫn không thể giết chết được hãn."

Liễu Kinh Dương tiến lên trước một bước, dưới chân vang lên một tiếng lạch cạch, một mảnh ngói màu xanh liền bị vỡ thành hai đoạn.

Học Luật Phương ngưng thần đề khí, đối với cao thủ như Liễu Kinh Dương, đừng nói là đạp vỡ một khối ngói, cho dù là đi ở trên mặt tuyết, nếu lão nguyện ý thì cũng sẽ không lưu lại dấu chân. Liễu Kinh Dương lúc này đã tụ công khí hải, đều đã tập trung lực lượng toàn thân, chân khí du tẩu quanh thân, lâu lâu lại có hai luồng chân khí khẽ giao nhau.

Mặc dù một chút sức mạnh ở trên đây nhỏ nhất không đáng kể, nhưng tuyệt đối không phải là lực khiến ột mảnh ngói có thể chịu đựng được. Học Luật Phương vứt hoàng dương mộc cung ở trong tay xuống, sau đó lôi từ trong ống tay áo ra một cái xà bì nhuyễn tiên (roi mềm làm bằng da rắn), cái nhuyễn tiên kia tựa như có sinh mạng, du tẩu ở trên người của gã, linh động vô cùng, muôn phần quỷ dị.

"Ta tu luyện chính là nhuyễn tiên." Học Luật Phương giải thích: "Từ trên nhuyễn tiên, ta tu luyện chính là sát nhân đạo."

Liễu Khinh Dương có chút biến đổi sắc mặt, cao thủ như bọn họ đến loại trình độ này, khoảng cách không gian cũng chẳng đáng kể gì. Người tập võ thường nói một tắc dài là một tắc mạnh, nhưng với bọn họ mà nói chẳng qua chỉ là một trò cười. Có thể là do cao thủ bình thường rất tự tin vào quả đấm của mình, ví dụ như Bàn Chân, hay là Tôn Hạc chẳng hạn.

Nắm tay chính là vũ khí, lục sắc hoàn bảo (vòng bảo vệ màu xanh biếc) tùy tiện mang theo bên mình, sử dụng thuận tiện, ẩn ẩn khí thế mạnh mẽ. Hơn nữa chân khí tung hoành hết sức, lực lượng nắm tay tuyệt không thua kém kiếm khí mũi thương. Quả nhiên là lợi khí giết người tinh khiết tự nhiên vô hại!

Nhưng nếu có người chuyên tu một loại vũ khí, thì đó cũng là một đối thủ cực kỳ đáng sợ. Ý nghĩa của vũ khí chính là đối với bản thân kéo dài thêm, thậm chí dựa vào vũ khí của một người có thể suy đoán ra tính cách cùng với võ đạo của gã. Trần Tiểu Cửu dùng thương, cương mãnh vô song, chưa từng có từ trước tới nay! Nguyên Hâm dùng tể kiếm, quỷ bí khó ngăn, kiếm lượn theo gió trời!

Học Luật Phương cảm khái nhìn Liễu Khinh Dương từng bước ép sát, đột nhiên cảm giác được ông trời kia hình như muốn lấy người làm đùa giỡn, gã vốn không quan tâm đến cuối cùng có thể giết chết được Đường Ẩn hay không. Chỉ là, gã cảm giác tu vi bản thân che dấu đã nhiều năm như vậy, xem như rất hiếm thấy rồi, vậy mà lần này toàn lực phóng ra, ngay cả tóc của Đường Ẩn cũng không làm rơi nổi một sợi, thật sự là đáng buồn cười mà.

Học Luật Phương tự giấu tự cười, cảm giác bản thân có chút buồn cười, Liễu Kinh Dương ở trước mắt đã được công nhận là người duy nhất gần sát bên dưới đại tông sư. Tu vi của lão vốn đến từ Đường gia, tư chất của lão cho dù rất tốt, liệu có thể tốt hơn so với Đường Ẩn kỳ tài ngút trời hay sao? Liễu Kinh Dương cũng đã bước một chân vào cảnh giới đại tông sư rồi, như vậy Đường Ẩn như thế nào có thể chính xác là cái dạng yếu đuối như người ta vẫn hay truyền miệng được cơ chứ?

Bị lừa rồi! Trái tim của Học Luật Phương mơ hồ rỉ máu.

Từ trước đến nay, Đông Đô có nhiều cách nói liên quan đến Đường Ẩn. Có người nói lão giáo hoạt đa đoan, có người nói lão kết bè kết cánh, có người lại nói lão tham tài háo sắc. Chỉ có điều chưa có người nào nói Đường Ẩn chính là một vị tu hành cao thủ. Thậm chí có người còn nói, Đường Ẩn là do không có cách nào tu hành, mới phá lệ đưa công pháp Đường gia truyền thụ ột người như Liễu Kinh Dương, vốn thiên tư hơn người, do đó khiến cho Liễu Kinh Dương làm môn thần Đường gia, thấy ai không vừa mắt liền đánh người đó!

Hết thảy điều đó đều là vô nghĩa hay sao?

Đúng sai cũng gặt quả nhiên là một điều đáng sợ, hơn hai mươi năm nay, đến ngay cả bản thân Học Luật Phương vẫn luôn tin tưởng, Đường Ẩn là một người kém cỏi, chỉ cần y rời khỏi Liễu Kinh Dương, tùy tiện phái ra một tiên thiên cao thủ liền có thể đem Đường Ẩn đánh thành một con chó.

Vì vậy, khi Học Luật Phương xuất thủ, tiền duy nhất chỉ là dò thử, Đường Ẩn không có phản ứng khiến gã hiểu lầm là do phản ứng không kịp. Cho nên, khi xuất ra toàn lực liền hoàn tam tiễn, người ta trừng mắt một cái liền tóm được, búng tay một cái liền đem mũi tên bắn bay ngược trở về.

Quả là một cái trừng mắt đáng sợ đến tột cùng.

Học Luật Phương tâm sớm đã nguội lạnh, đó chính là một vị niệm tu cường đại, rất cường đại, tất cả đại tông sư ở trên thiên hạ như thế lại tăng thêm một vị niệm tu rồi.

Đường Ẩn ở phía xa xa, vẫn ngồi ở trên ngựa như cũ, tay trái của lão làm thành cái động tác giương cung, còn tay phải làm thành động tác kéo dây.

Quý đệ ở chỗ, ở giữa ngón cái cùng ngón trỏ của tay phải, tràn ra chân khí lưu động, tạo ra hình dáng mũi tên dài ở trên không trung!

"Người bắn ta bốn tiễn, vậy tiếp thử một tiễn của ta xem thế nào."

Đường Ẩn vẫn không mở miệng, nhưng một câu này rõ ràng lọt vào trong tai của Hộc Luật Phương.

Xuất phát từ bản năng muốn sống, gã rất muốn né tránh, nhưng cơ thể giống như là bị nhốt vào một cái lồng, muốn động đậy mà không thể được.

Đường Ẩn cười lạnh lùng, nới lỏng ngón tay, bắn tên ra!

Khí tiễn sắc bén, giết người vô hình, khi niệm lực cường đại của lão bao trùm xuống, nơi đây đều nằm trong lòng bàn tay, Hộc Luật Phương chỉ còn lại một ý niệm sinh tử.

Thời khắc này, lão chính là vua ở nơi này! Một vị vua bất bại!

Chân khí màu bạc dùng hình thái mũi tên bạo xuyên qua ngực của Hộc Luật Phương xông thẳng lên trời, một mảnh mây đen âm u ở trên không trung phút chốc bị mũi tên kinh thiên chi uy đâm rách, tỏa ra quang mang cực kỳ chói mắt, tựa như ánh sáng của mặt trời mới mọc, tựa như pháo hoa sáng lóa mắt! Ngay sau đó, biến mất vô tung!

Hộc Luật Phương nhìn vào không trung lộ vẻ không dám tin, hai đầu gối mềm nhũn chậm rãi quỳ xuống. Giống như vào buổi trưa, gã quỳ gối ở trước người hoàng hậu, dập đầu ba cái vang dội.

"Ta chính là chết ở trong tay một vị đại tông sư." Hộc Luật Phương nói, sau đó liền chết đi!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 306: Đông Đô rối loạn (tiếp tục hạ).

Q.4 - Chương 306: Đông Đô rối loạn (tiếp tục hạ).

Đường Ẩn xoay người xuống ngựa, tách rẽ đám đông quan binh đang vây quanh mình, chỉ một mình đi về phía trước nhai khẩu.

Liễu Khinh Dương phiêu nhiên tiêu sái hạ đáp xuống đất, hai người bọn họ mấy ngày qua vẫn một mực không gặp mặt qua, lần gặp mặt này vẫn là một dạng thân thiết như cũ.

"Ngài chung quy vẫn là nhịn không được mà xuất thủ." Liễu Khinh Dương mỉm cười nói: "Rất nhiều người đều cho rằng ta mới là đệ nhất cao thủ của Đường gia, kì thật từ nhỏ ta đã biết rõ ngài mới đúng là nhân trung chi kiệt (người kiệt xuất nhất) chân chính, ta đã dốc hết toàn lực để đuổi theo, nhưng vẫn chỉ có thể nhìn về bóng lưng của ngài cách xa ta càng ngày càng xa."

Đường Ẩn nhẹ nhàng lắc đầu: "Đã đến ngày này hôm nay, vậy thì chẳng cần phải dấu diếm nữa. Hơn nữa, ta vốn dĩ là niệm tu, đối với chân khí giao động xem ra tương đối nhạy cảm. Người vẫn chưa nhận ra, nhưng ta đã mơ hồ cảm thấy được, có một vài người cường đại đang giao đấu với nhau."

Lão đưa tay ra chỉ, chính là cái phương hướng nơi Tần Phi đang ăn lẩu: "Ở chỗ kia, vừa mới có hai vị cao thủ tranh phong, một kích tích diệt. Ở Đông Đô mà có chân khí cường mãnh đến như vậy, đương nhiên là của Trần Tiểu Cửu. Đối thủ của hắn, bất kể người nào giờ phút này đều đã chết rồi." Cánh tay của lão lại đưa sang chỉ về hướng khác: "Còn ở chỗ kia, có ba người đang đánh nhau, tu vi của cả ba người này đều là đại tông sư. Trong đó, chân khí của Bàn Chân là ta quen thuộc nhất, còn hai người kia ta chưa từng gặp qua. Vì vậy, ta phóng ra niệm tu tiên (mũi tên niệm tu), làm ra động tĩnh lớn như vậy, là để cảnh cáo hai người kia, rằng Đông Đô không hề chỉ có Dịch tổng đốc cùng Bàn Chân mới là hai vị đại tông sư."

"Cuộc đấu giữa các đại tông sư..." Liễu Khinh Dương nở nụ cười trào phúng bản thân, khi lão ở Tuyết Sơn từng tham gia qua trận chiến đấu kia. Bất kể là Giải Linh, Dịch lão đầu hay là Bàn Chân, tu vi cảnh giới của cả ba đều cao xa hơn mình rất nhiều. Đây chính là chênh lệch khoảng cách giữa trời với đất, tuyệt đối không có khả năng tồn tại loại

khiêu chiến vượt cấp như thế. Trên Tuyết Sơn, Liễu Khinh Dương đã từng nghĩ qua điều này, ba người này, bất luận là ai giết chết mình, đều là một chuyện rất đơn giản, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không phải do chính mình có thể tạo ra.

Đường Ẩn nhìn vào vị nam tử từ nhỏ đã cùng với mình lớn lên, trầm giọng bảo: "Hiện nay, người đã một chân bước vào cảnh giới đại tông sư, cái chân còn lại lại ở bên ngoài ngưỡng cửa. Chỉ là một bước nữa thôi, vì có gì người lại không chịu bước qua?"

"Ta đã tận lực rồi." Liễu Khinh Dương cười khổ. Rõ ràng hai mắt của mình đã nhìn thấy một khoảng trời vô cùng rộng lớn, đã từng tiếp xúc đến môn pháp uy lực vô cùng kia, thế nhưng một chân vẫn còn dừng lại ở cảnh giới tông sư, ngang ngang ngạnh ngạnh ngăn chặn cái chân của lão, làm lão không cách nào khác đứng ở đỉnh phong.

Đường Ẩn hai tay đan lồng vào nhau, đầu ngón tay xuất hiện một vàng sáng nhàn nhạt quay chung quanh, mặc dù không đẹp mắt, nhưng lại cực kì chân thực. Lão khẽ nói: "Trước kia, người chưa đạt tới bậc này, ta nói cũng là nói vô ích. Hiện nay, đạt đến ngưỡng cửa này, người sao không đến hỏi ta?"

"Ta với người là huynh đệ, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thay đổi qua. Thế nhưng trong lòng người vẫn còn có cái tôi ." Đường Ẩn chân thành nhìn vào mắt của Liễu Khinh Dương: "Người xuất thân hàn hân, trong nhà mấy đời đều làm công cho nhà ta. Phụ thân người là kiểu phu của Đường phủ, mẫu thân người là nữ công nha hoàn của Đường phủ. Từ nhỏ, người cùng theo ta đọc sách, không giống với các thư đồng khác chỉ là ứng phó qua loa. Mỗi một quyển sách ta đã học qua, người đều đọc cho hết rồi lại cùng ta thảo luận. Ta nghĩ, khi đó ý niệm trong lòng người chắc là phải tham gia khoa cử, thi lấy công danh, từ đó mà làm rạng rỡ tổ tông."

"Về sau, ta phát hiện ra người trên phương diện tu luyện quả nhiên cực kì thiên phú, cố ý ở bên cạnh người thổ nạp chân khí, tụ công khí hải. Không nghĩ tới, người chẳng qua chỉ nói bóng gió vài câu, liền có thể tự hành tụ công khí hải, tiến vào bước đầu tiên của việc tu luyện."

Đường Ẩn cảm khái nói: "Đệ tử Đường gia không có một ai có thể so ra mà vượt qua người được."

"Chẳng phải còn ngài nữa sao? "Liễu Khinh Dương cười nói: "Sao ngài lại đem bản thân mình quên mất?"

Đường Ẩn cười không đáp, nói tiếp: "Đường quốc tiêu vong, ta và người đã trở thành cô nhi không nhà để về, cùng với một đám lão ấu phụ nữ và trẻ em đồng thời chạy nạn đến Sở quốc. Khi đó ta đây tuy rằng thân còn mang cái mác thiếu gia, nhưng với người có khác gì nhau, trong túi áo trống không đến mức dốc ngược cũng chẳng sợ có gì rơi ra. Cứ thế chúng ta tại Sở quốc đã tạo ra một mảnh trời đất ithub."

"Có thể trong lòng của người trước sau đều cảm giác mình là hạ nhân đời sau, một mực chú ý đến người khác dùng ánh mắt đầy tứ giữ nhà mà nhìn người. Người vứt bỏ đi quan to lộc hậu mà bệ hạ cấp cho người, ở lại Đường gia giúp ta là muốn báo đáp. Người đem công pháp Đường gia tự hành sửa chữa làm thành phiêu dật tiêu sái, tuyệt luân tuyệt mỹ. Là bởi người muốn dùng loại tư thái phiêu nhiên xuất trần, tiêu sái tuấn dật này xuất hiện ở trước mặt người khác."

Đường Ẩn từng chữ từng câu nói ra: "Người là người trên người, nhưng trong lòng lại còn có cái xuất thân nghèo hèn đâm vào. Nhổ ra không được cái dằm đó, người cũng chỉ có thể ngụy trang tiêu sái, chỉ có thể một chân đặt ở cảnh giới đại tông sư. Mà một chuyến đi Tây Vực, đứa con không nên thân kia của ta đem cái câu thương thấu trong lòng ra mà nói, đem cây kim vào trong lòng người đâm thành sâu hơn."

Sắc mặt của Liễu Khinh Dương dần dần ngưng trọng, hai tay chẳng biết lúc nào đã chấp lại thân sau, lấy tu vi của lão cho dù là ngồi xồm ở bên cạnh lò lửa cũng sẽ không đổ mồ hôi. Nhưng lão tự mình biết, tiểu y sớm đã ướt nhẹp mồ hôi rồi.

Ngón tay Đường Ẩn nhẹ quăn, cái vàng sáng mỏng kia bỗng nhiên biến hóa, khi thì như một thanh kiếm quang, khi thì như một cây quang thương xinh xắn.

"Biết rõ vì cái gì mà Tần Phi tiến cảnh nhanh như vậy không. Là bởi nó chính là nó, nó xuất thân bần hàn, cũng chẳng hề sợ người khác nói về thân phận phố chợ bán thức ăn của nó. Nó trông coi một người mẹ khuyết tật và một người huynh đệ gian thương, nhưng lại giống như là người trải qua hạnh phúc nhất trên đời. Nó chưa từng sợ Sở Dương, cũng chưa từng sợ Lưu Nhâm Trọng, mà ngay cả Đường gia ta, nó thật sự để vào trong mắt sao? Nó là một người kiêu ngạo, mọi thứ đều không thể cải biến niềm kiêu ngạo của nó."

"Bởi vì nó chân thật, nó có thể phá tan mọi tầng lớp của ải khó khăn, thẳng đến trình độ hôm nay. Hai năm, chỉ mới hai năm thôi, từ cử phẩm lên tới tông sư rồi."

Đường Ẩn nhẹ nhàng bắn ra, vàng sáng biến ảo biến mất không thấy gì nữa, thân thủ võ nhẹ vào vai của Liễu Kinh Dương, thấp giọng quát: "Muốn làm đại tông sư ư? Vậy người còn làm bộ làm tịch cái gì nữa?"

Mồ hôi Liễu Kinh Dương rơi như mưa, bị Đường Ẩn quát lên như vậy, rồi đột nhiên tỉnh ngộ. Chính như thế giác ngộ, lại vừa như cảnh tỉnh. Một người nếu như không thể đối mặt với chủ tâm của chính mình, cần làm ra vẻ tiêu sái lấy ánh mắt của người khác để đắc thắng, lại có thể nào đặt chân vào cảnh giới tối cao được chứ?

Tôn Hạc tỏ ra nhã nhặn ư? Giải Linh tỏ ra khí thế lớn ư? Đường lúc bản thân còn là một người kém cỏi, nhìn vào vài vị cao nhân liền cảm giác bọn họ rất cao quý, lợi hại, về sau, bản thân càng ngày càng tiêu sái, dần dần dùng tiêu sái để che đậy, vì vậy, làm bộ lâu ngày, đem lợi hại làm thành quên đi, chỉ còn lại cái dáng ra vẻ.

Nhiều năm trôi qua như vậy, không phải là vì vực dậy sự mạnh mẽ sao?

Lời của Đường Ẩn vang lên bên tai: "Vậy người còn làm bộ làm tịch cái gì nữa?"

Liễu Kinh Dương giơ cánh tay lên, hai mươi ba mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên lão dùng ống tay áo lau đi mồ hôi ở trên trán, cũng giống như hồi bé lão cùng Đường Ẩn chơi bắn bi, chơi đến trán đầy mồ hôi,

vẫn không để ý dùng ống tay áo dơ để lau, lại đem chà lên mặt làm cho càng thêm đen...

"Ha ha ha ha..." Liễu Kinh Dương đột nhiên cất tiếng cười to, cười đến gập cả người.

Đường Ấn vẫn lẳng lặng nhìn thẳng vào lão, ấn đường hướng vào một mảng không gian trống rỗng phía trước, bỗng nhiên ngưng xuất ra một cây châm dài. Khoảng cách hai người gần nhau như vậy, nếu châm dài đột nhiên tập kích, Liễu Kinh Dương liệu có thể tránh nổi một kích của đại tông sư sao?

Châm đã đâm ra, nhanh hơn cả điện!

Liễu Kinh Dương lại rất chậm rãi, lão từ tốn đưa cánh tay đang lau mồ hôi lên, hai ngón tay chìa ra, đem cây khí châm sắc bén kia kẹp vào trong tay, sau đó nó liền tiêu thất vô tung.

"Thì ra chính là như vậy?" Liễu Kinh Dương cười nói.

"Vốn chính là như vậy" Đường Ấn lặng lẽ nói.

"Đa tạ!" Liễu Kinh Dương hạ thấp người cảm tạ.

"Tạ ơn cái rắm!" Đường Ấn giận tím mặt, một phát nắm lấy bả vai của Liễu Kinh Dương, khoác lấy vai kéo lại trước mặt, phần nộ quát: " Thân làm huynh đệ, có kiếp này không có kiếp sau. Lời này chính là ta nói với người vào thời điểm chạy nạn. Hiện tại lại để cho người hướng tới ta cúi người nói tạ ơn sao? Ta...con mẹ nó..." Đường Ấn mắng thuận miệng, hầu như là muốn trách mắng câu kia đem thanh danh bốn nước Đường Ngụy Sở Ngô ra mắng, nhưng suy nghĩ lại, Liễu Kinh Dương là huynh đệ, mình nếu là mắng câu kia thì bẩn quá, chung quy lại thì cũng mạo phạm trường bối, thành ra liền nuốt vào hai chữ cuối cùng.

"Vừa đặt chân vào cảnh giới đại tông sư, vẻ giả dối lại tái phát rồi." Đường Ấn hừ lạnh một tiếng.

Liễu Kinh Dương mới chỉ làm nửa lễ liền bị ngăn trở lại, bất đắc dĩ đứng thẳng người thì thào: "Ta cho rằng khi đặt chân lên cảnh giới đại tông sư, như thế nào cũng khiến cho trời đất biến sắc, mây đen quay cuồng, tuyết trắng bay tán loạn...Nếu không phải thế thì cũng phải

khiến ông trời nổi lên một hồi sấm thay ta chúc mừng mới phải chứ, rõ ràng ngay cả một điểm động tĩnh đều không có?"

"Mỗi một người đặt chân lên cảnh giới đại tông sư, thiên địa cảm ứng cũng có sự bất đồng. Đừng tưởng có sấm sét vang dội là vô cùng uy phong, năm xưa Ngô quốc sở hữu một vị cao nhân đặt chân lên cảnh giới đại tông sư, thiên địa cảm ứng, cuối mùa thu mà lôi sấm sét lại nổi lên, ban đầu trông thật là uy phong. Nhưng chín đạo sấm sét đến bốn đạo rơi vào trên người hắn, hắn cứ thế mà tiêu vong đó...Tên xui xẻo này chính là người ở trên đời lưu lại cảnh giới đại tông sư ngắn nhất, ngay cả thời gian uống một ly trà cũng chưa tới."

Đường Ấn vừa tức giận vừa buồn cười, giải thích ra hai câu tiếp theo: "Làm Giam sự Sát sự thính có hài lòng không? Tiểu tử Tần Phi kia nếu biết rõ người cũng đã thành đại tông sư, chỉ sợ từ nay về sau làm việc càng không kiêng dè. Người hãy trông chừng lấy nó một chút."

"Hôm nay ngài cũng xuất thủ." Liễu Khinh Dương lập tức phản bác: "Tiểu tử kia từ nay về sau còn sợ ai nữa? Tính cả sư phụ bị ổi hèn mọn cùng với nữ nhân Giải gia nước Ngô kia, hắn hầu như có thể tìm được năm vị đại tông sư giúp hắn đánh nhau..."

Đường Ấn chợt cảm thấy có chút đau đầu: "Chắc, đại tông sư của Ngụy Sở Ngô đều có thể huy động được...Được rồi, từ nay về sau trừ phi nó đến hồi nguy kịch, nếu không ta tuyệt đối không hỗ trợ."

"Ta cũng coi như không quen biết hắn là ổn rồi." Liễu Khinh Dương cau mày nói.

Hai người là xuất phát từ một lòng hảo tâm, nếu như cho Tần Phi quá nhiều người bảo vệ cùng trợ giúp, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển của hắn.

Hùng ưng đều là một mình lưu lạc trên không trung, nếu đi sau lưng ưng cha mẹ, vĩnh viễn không cách nào trở thành vương giả của trời cao.

Hai người im lặng, đột nhiên ánh sáng lờ mờ trở nên sáng ngời, không trung âm trầm bị một đạo u lam đẹp mắt phá tan thành từng mảnh.

Liễu Khinh Dương thần sắc kịch biến, một tay đem Đường Ẩn đẩy ra, bản thân khễ điểm một điểm dưới chân, như mũi tên nhọn nhẩy lên cao, bay hướng vào một nơi khác trên nhai khẩu.

Một viên hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, uy thế cực kì mãnh liệt, trong sát na rơi thẳng xuống mặt đất, đem chỗ hai người đứng vừa rồi nổ thành một cái hố sâu cực lớn.

Liễu Khinh Dương kinh hồn chưa hết, chậm rãi từ cuối phố đi lên, trông thấy Đường Ẩn đang biến sắc giống như lão, lẩm bẩm nói: "Ông trời cảm ứng có chút chậm trễ..."

Đường Ẩn lòng còn sợ hãi nhìn vào cái hố cháy đen kia, những mảnh đá xanh kia bị nổ ra thành mảnh nhỏ: "Năm đó, thời điểm ta đặt chân lên đại tông sư, chỉ là hạ xuống một trận mưa mà thôi."

Một chùm hai chùm rồi ba chùm bông tuyết từ từ rơi xuống, lướt qua bên người.

...

Liễu Khinh Dương chợt dạ nhìn một chút lên bầu trời, chờ trong giây lát, xác nhận ông trời sẽ không tiếp tục giáng sấm sét xuống, rồi mới lên tiếng: "Ta đi trước đây."

"Đi chỗ nào?" Đường Ẩn hỏi.

"Đã đủ tư cách rồi, đương nhiên là đi tìm đại tông sư đánh một hồi."

Thân ảnh của Liễu Khinh Dương đi xa rồi, tiếng nói liên vọng lại: "Bàng đại sư đang ở chỗ kia đánh nhau, ta tìm một người để đánh."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 307: Đông Đô rối loạn (hạ)

Q.4 - Chương 307: Đông Đô rối loạn (hạ)

Ở trên lầu Quan Tinh, đèn đóm đã được thắp sáng, quan viên Khâm Thiên Giám đã rời khỏi lầu cao từ lâu. Phía dưới lầu chỉ còn lại vài tên bồi đạo thị vệ vệ mặt nghiêm cầm đứng gác ở bốn góc.

Luồng sáng đẹp mắt khuấy động không trung kia như lưu tinh xẹt qua.

Sở đế tay đang vịn vào lan can, gió lạnh vào đông khê thổi lùa qua thân thể lão, tay áo phơ phất, râu tóc bay. Lão chậm rãi mở miệng nói: "Đường Ẩn vẫn là nhện không được mà xuất thủ."

Trên lầu cao còn có một người, chính là Tổng đốc tiền nhiệm của Sát Sự Thỉnh Dịch lão đầu. Cũng khó trách bên dưới lầu Quan Tinh chỉ có vài tên thị vệ, lão nhân gia người ta ở trong này, vậy thì ai có khả năng ám sát được Sở đế?

"Đường Ẩn che dấu thật sự rất tốt, nếu như lão thần không phải Tổng đốc của Sát Sự Thỉnh, e rằng tám chính phần mười cũng đã bị hấn lừa rồi. Người trong thiên hạ cho rằng vũ lực của Đường gia là do một mình Liễu Khinh Dương chèo chống. Rất ít người biết được, Đường Ẩn mới là cao thủ chân chính." Dịch lão đầu dường như còn đang trầm mặc trong dư vị của đạo lưu tinh nọ, lẩm bẩm nói: "Đây là một vị niệm tu duy nhất trong số các đại tông sư, đã bao nhiêu năm rồi chưa từng xuất hiện qua?"

"Vũ lực vẫn không thể giải quyết hết mọi vấn đề." Sở đế nghiêm túc nói: "Khanh cũng tốt, Bàng Chân cũng được, nhưng đã lâm vào trong thiên quân vạn mã, muốn tự bảo vệ mình cũng rất khó khăn. Mặc dù quân đội thương vong sẽ rất lớn, thế nhưng bất cứ lúc nào có thể chiêu mộ từ trong dân gian ra, huấn luyện nửa năm là có thể ra trận. Còn đại tông sư, biết bao nhiêu năm mới cho ra được một người chứ?"

Dịch lão đầu im lặng! Đây là một trường ghi chép rất rõ ràng, dùng đầu ngón chân đều có thể tính toán ra rõ ràng.

Lầu Quan Tinh rơi vào vẻ yên tĩnh, không ngừng bao lâu sau, lại một đạo tia chớp màu u lam xé rách bầu trời, sấm sét đánh thẳng xuống mặt đất!

Dịch lão đầu đột nhiên nhếch miệng cười: "Hôm nay là ngày nào? Xem ra Liễu Khinh Dương rốt cuộc đã đột phá tầng tam ma cuối cùng kia rồi."

"Đại Sở có bốn vị đại tông sư tọa trấn, trong thiên hạ ai có thể địch được đây?" Sở đế ha ha cười lớn: "Trẫm nếu đủ nhẫn tâm, để bốn khanh tề tụ ở Bắc Cương, chỉ sợ là người đệ đệ không nên thân kia của

ta cùng với Lưu Nhâm Trọng sẽ sợ tới mức trốn vào đại mạc chẳng dám trở về nữa rồi."

"Nếu như thần chết muộn một chút, tiểu tử Tần Phi kia tiến bộ nhanh hơn một chút nữa, Đại Sở sẽ đồng thời có thể có được năm vị đại tông sư...Ba trăm năm qua chưa có chuyện hay như thế, bây giờ coi như đã đạt được rồi." Dịch lão đầu thấp giọng nói.

Sở đế ngoảnh đầu lại, đem con mắt mười phần khí phách kia nhìn chằm chằm vào Dịch lão đầu: "Khanh xem, đây xem ra ông trời cũng muốn giúp trẫm!"

Lão tự tay chỉ về phía khoảng sân nhốn nháo ở trước hoàng cung: "Chỗ đó có một nữ tử giơ quan tài tiến cung, dân chúng vây xem không dưới vạn người. Nữ nhân này lá gan rất lớn, ả ta giơ một quyển «Sở Luật », chính là muốn hỏi trẫm rằng, vương tử phạm pháp cùng với thứ dân tội như nhau, những lời này có phải thật vậy hay không?"

"Những lời này đương nhiên không phải thật sự, nước Ngụy một ngàn năm, Đại Sở ba trăm năm, có người hoàng tử phạm pháp nào cùng với thứ dân mà đồng tội chứ? Pháp luật vốn là công cụ để hoàng tộc cùng quan viên dùng ước thúc thứ dân. Nếu quàng gông xiềng lên trên cổ của mình, pháp luật như thế thì dùng làm gì?" Sở đế cười lạnh nói: "Đương nhiên, giấy trắng mực đen ở trên tay, ả muốn náo vậy tùy nàng náo. Hôm nay, Đông Đô có quá nhiều người nháo sự, không rảnh tranh cãi với một người nữ nhân như ả ta."

"Bệ hạ! Mật báo!" Ở đầu bậc thang, Tiểu Sơ Tử nhẹ giọng kêu lên.

Sở đế cùng Dịch lão đầu xoay người nhìn lại, Tiểu Sơ Tử cầm trong tay một phong thư hàm, thuận thực mở ra, bắt đầu đọc: "Giờ Dậu một khắc, ở Tây thành, Đoan Vương dẫn theo thuộc hạ cùng Trần Hoảng Dân phát sinh xung đột, Trần Hoảng Dân một thương đánh chết hộ vệ Đoan vương Trâu Kiếm Phong."

"Giờ Dậu, ở đường Đông Nhị, Học Luật Phương bốn tiền ngấm bản Ngự sử đại phu Đường Ân, Liễu Khinh Dương hiện thân tiền hậu giáp kích, sau đó Đường đại phu dùng niệm tiền bản chết Học Luật Phương. Liễu Khinh Dương nhả lại là đi trợ giúp Bàng tổng quản

một tay." Tiểu Sơ Tử đọc xong, đem phong thư một lần nữa gấp gọn lại, nhét vào trong ống tay áo. Tay áo gã căng phồng, hiển nhiên không chỉ chứa một cái phong thư.

"Tính cả việc Thái tử rời khỏi viện lúc trước, Cao Huân bị thích sát, Bàng Chân bị tập kích, dân nữ tiến cung...Hiện tại đúng là phiền toái không ít." Sở đế hết hứng thú, thở dài một hơi: "Nguyên một đám vẫn là tâm tư quá nóng vội."

"Bệ hạ..." Dịch lão đầu chen lời khởi tấu: "Đông Đô rối loạn, nên sớm đưa ra quyết định."

"Không sao!" Trong lời nói của Sở đế lộ ra sự tự tin cường đại: "Thiên hạ là của Trẫm, nếu như bị bọn họ muốn náo loạn liền làm ra vẻ náo loạn, vậy hai mươi năm ần nhẫn như vậy, còn có ý nghĩa gì?"

"Tiểu Sơ Tử!" Sở đế quát: "Truyền chỉ!"

Tiểu Sơ Tử vừa lăn vừa bò, xông vào Quan Tinh đài, quỳ rạp ở trên đất.

"Lập tức phái người đi Tây thành truyền khẩu dụ của trẫm, thái tử, Đoan vương, Tần Phi cả ba người đều vào cung yết kiến, không được chậm trễ."

"Phái thái giám lễ ti đến Quán phủ tuyên đọc mật chỉ, dừng lại ngay, không cần phải khiêu chiến với kiên nhẫn của trẫm, trẫm quyết không muốn đại kế nhất thống thiên hạ bị chậm lại vài năm như vậy."

"Ngự lâm quân điều binh mã hai doanh, bắt người tụ tập trên quảng trường gây chuyện về quy án, chống lệnh bắt người, giết không cần hỏi."

Tiểu Sơ Tử mồ hôi rơi như mưa, mỗi một câu của Sở đế đều quyết định đến tiền đồ cùng sinh tử của rất nhiều nhân vật trọng yếu, gã không được phép chủ quan. Không phải là gã chưa từng truyền chỉ qua, nhưng là hôm nay truyền chỉ có chút quá nặng, nặng chính là để ột người thái giám như gã gánh vác. E rằng chuyện này gánh không nổi.

Ánh mắt của Sở đế nhìn Dịch lão đầu: "Việc Bàng Chân bị tập kích này, còn phải mời khanh ra tay. Đối thủ là Tôn Hạc cùng Giải Linh,

hai người này không dễ dàng giết chết, lại càng không dễ dàng bị bắt. Đường Ẩn một chút nữa sẽ vào trong cung thương nghị, vậy cũng chỉ có thể nhờ vào khanh."

"Thần cáo lui!" Dịch lão đầu hạ thấp người thi lễ, xoay người rời đi.

Đợi đến khi Tiểu Sơ Tử cũng rời đi sau đó, chỉ còn lại một mình thân ảnh cô đơn của Sở đế ở trên lầu gác cao nhất của Đông Đô, trong những ngày đông này, càng là chỗ càng cao thì càng rét, gió lạnh thổi mạnh, sao sáng tịch tiêu, chỉ còn lại lão chưa nguyện ý đi xuống.

Sau lưng Sở đế nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân, lão vẫn không hề quay đầu lại, âm thanh của tiếng bước chân này thật sự quá quen thuộc, căn bản không cần nhìn cũng biết đó là ai: "Nàng đã đến rồi sao?"

"Bệ hạ!" Hoàng hậu một thân mặc thường phục, năm đó nàng chính là nữ tử tuyệt mỹ, tuy rằng đã bước sang trung niên nhưng lại có một phen phong thái khác.

Quản hoàng hậu thân nhiên nói: "Người cuối cùng cũng chịu không nổi phải ra tay sao?"

"Quản gia oán hận nàng hai mươi năm, ở thời điểm mấu chốt nhất vẫn một mực đứng ở bên cạnh nàng." Sở đế cười nói: "Chỉ có điều chính trầm cũng không ngờ, Học Luật Phương hóa ra cũng là người của các nàng."

"Thích khách ám sát Cao Huân là người của Đoan Vương phủ, nhưng chủ nhân chân chính của hắc hắc là nàng, còn không thì là Quản thượng thư."

"Học Luật Phương trước mắt là cấp dưới của tứ hoàng nhi, nhưng hắc đi thư sát Đường Ẩn, chủ ý tuyệt không phải là của tứ hoàng nhi."

"Trần Hoảng Dận có chiến lực mạnh nhất của Quản phủ, tuyển hắc đi hộ tổng thái tử gặp mặt Tần Phi, bốn ý chính là muốn đệ nhất cao thủ Đoan Vương phủ Trâu Kiếm Phong xuất đầu để giết chết. Mất đi Trâu Kiếm Phong, Đoan Vương phủ cũng chẳng còn một ai có thể xem là cao thủ nữa!"

Sở đế trầm giọng nói: "Nàng thiết lập mưu kế thật là tốt, đem bốn đứa con của trăm đều cuốn vào trong. Tề Vương mất đi Cao Huân, Đao Vương phủ không còn Trâu Kiếm Phong, tứ hoàng nhi lại vì Học Luật Phương mà gánh tội. Ngược lại những tin tức này trăm có thể đoán được, nhưng lại không có chứng cứ thực chất. Chưa hết, các nàng còn khiến cho Đao Vương không thể không ở chỗ Tần Phi và thái tử, lựa chọn cách trăm mình vào trong đục vọng, làm cho bọn họ nảy sinh ra rạn nứt, một chiêu này quả thật rất inh."

"Nếu như Đao Vương không phải có dã tâm lớn như vậy thì nó làm sao lại mất đi một vị bằng hữu được?" Hoàng hậu lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Không có dã tâm không thành được đại sự." Sở đế phát tay: "Tối nay hết thảy mọi chuyện đều kết thúc, nàng thu tay lại đi. Sở quân đang lúc tác chiến, trăm không muốn trong lúc mấu chốt này phải làm ra chuyện phế bỏ hậu."

"Người vì chuyện năm xưa mà hận thiếp." Quân hoàng hậu cười lạnh nói: "Người là hoàng đế, nhưng người không phải là thần thiếp, không có khả năng biết hết mọi chuyện, rất nhiều việc thiếp biết rõ mà người chưa hẳn biết rõ."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 308: Đông Đô rối loạn (chốt hạ)

Q.4 - Chương 308: Đông Đô rối loạn (chốt hạ)

Buổi tối hôm nay, sao sáng thưa thớt, trên đài Quan Tinh dường như rất khó quan sát, Quân hoàng hậu nhìn không ra thần sắc của Sở đế, chỉ nghe thấy tiếng thở của lão trầm ổn vững vàng, rõ ràng lão không hề bị ngôn từ của Quân hoàng hậu kích giận.

Nhưng mà hoàng hậu vẫn không chịu giữ ý tứ, ngược lại hùng hổ nói thêm: "Đa số con cháu của Quân thị gia tộc trải qua các triều đại, rất nhiều nam nhi Quân gia vì Sở quốc mà ném đầu lâu tung nhiệt huyết,

đổi lại chính là sự nghi kỵ của hoàng thất. Không vì cái gì khác, là do Sở thị nhất tộc chính mình lập quốc bất chính, sợ người khác cũng làm như vậy. Đệ tử của Quán thị đã buông bỏ việc tu luyện qua nhiều thế hệ, cũng không nhận thống suất quân đội, dù có làm như vậy mà vẫn không đổi lấy được tín nhiệm."

"Dù có làm kiểu gì thì hoàng tộc vẫn không chịu tin tưởng thành ý của Quán thị nhất tộc, vậy thì nên làm cái gì đây." Quán hoàng hậu trào phúng nói: "Quả nhiên bị thương đến tan nát cõi lòng mà."

Sở đế xoắn nhẹ lại ống tay áo, chắp hai tay ra sau lưng, ngẩng đầu nói: "Từ xưa đến nay mọi người Quán gia đều nghĩ như vậy ư?"

"Từ xưa đến nay, nhi tử do nữ tử Quán gia sinh ra, có mấy ai tiếp nhận ngôi vị đăng cơ đâu?" Quán hoàng hậu phản bác: "Ba trăm năm, mười chín vị quân vương, chỉ có một vị mẫu hậu xuất thân từ Quán gia. Mà Quán gia có bao nhiêu vị hoàng hậu chứ? Chẳng lẽ nhi tử do nữ tử Quán gia chúng thiếp sinh ra người nào cũng đều không thể dùng được hay sao?"

Sở đế cười nói: "Trước sớm đã không phải rõ ràng rồi sao, cái vị nhi tử của Quán thái hậu kia năm đó cùng trăm tranh đoạt để vị, đích xác là một nhân tài. Đúng không?"

"Yến vương ư? Hắn còn chưa thua đến mất nhà, bây giờ nhìn lại tựa hồ còn có hy vọng giành được thắng lợi. Một tên Tô Cẩm dưới trướng của hắn quật khởi, liền làm cho tướng lĩnh một đường Hồ Quan đánh đến hoa rơi nước chảy. Bộ hạ, quân tiên phong Yến Vương cách Đông Đô chỉ có bốn trăm dặm. Kỵ Binh tập kích ba ngày liền có thể tiến đến dưới thành, chuyện trước mắt này, người lại còn không chịu để cho các con giữ được lòng yên ổn, thần thiếp thật không biết người là một vị minh quân hay là hôn quân nữa."

Ngôn từ Quán hoàng hậu tràn đầy sự bất kính, nhưng vẫn không làm cho Sở đế giận tím mặt. Lão chỉ dùng ánh mắt an tĩnh mang theo nét khinh thường mà liếc hoàng hậu một cái, sau đó hướng về phía thang gác lầu các mà rời đi.

Hai chân của Sở đế còn chưa kịp bước tới cửa thang lầu, đột nhiên một vùng ánh lửa ở tại Bắc môn Đông Đô chiếu rọi thẳng lên trời, kèn lệnh cao vang đến chói tai phá tan bầu trời đêm Đông Đô yên tĩnh, quạ đen đang say sưa ngủ cũng bị làm cho bừng tỉnh, hoảng hốt bay loạn khắp nẻo đường. Trong thành khắp nơi thắp sáng đèn dầu, không biết có bao nhiêu người đã chui vào trong chăn còn phải xoay người bật dậy, vội vàng ra khỏi cửa xem thử rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Sở Tử không kịp thở chạy một mạch lên đài Quan Tinh, trông thấy Sở đế, lúc này hai cái đầu gối đã mềm nhũn quỳ ở trên mặt đất, nơm nớp lo sợ báo: "Bệ hạ, Đông Đô...Địch tập kích!"

Không thể không nói, Tô Cẩm này quả nhiên là nhân tài rất khó lường. Binh lực trong tay hẳn muốn đối mặt với hơn mười vạn Sở Quân bảo vệ cho Hồ Quan cũng đã hết sức khó khăn. Hơn nữa trong đầu của hắn hoàn toàn không có khái niệm sẽ tử thủ nơi này, sau khi phá được Hồ Quan, nghỉ ngơi và phục hồi một chút, Tô Cẩm một mình mang theo hai ngàn khinh kỵ binh, băng qua con đường nhỏ để tránh tai mắt đại đội Sở quân, mang theo lương khô bảy ngày, hành quân gấp rút chỉ cần hai ngày liền đến được bên ngoài thành Đông Đô.

Trông cậy vào một đội kỵ binh đến phá được cửa thành Đông Đô quả nhiên là người si nói mộng. Tô Cẩm cũng chẳng ngốc, hắn căn bản không phải muốn thu hoạch chiến quả, mà là cái ý nghĩa của một kích này!

Quân địch đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành Đông Đô, dùng mưa tên phát động tiến công đối với quân phòng thủ thành, cùng lúc điều võ dương oai một vòng rồi nghênh ngang rời đi. Loại cách làm ngông nghênh tinh khiết này trên chiến trường, vào thời điểm miễn cảm như vậy có thể mang đến chỗ tốt lớn lao.

Đầu tiên, quân Bắc Cương của Yến vương bởi vì quân đội của họ đánh tới Đông Đô mà sĩ khí đại chấn. Quân Bắc Cương một mực đang ở vào hoàn cảnh xấu thậm chí có khả năng vì cơ hội như vậy mà liên tiếp không ngừng lấy được thắng lợi.

Tiếp theo, hơn mười vạn Sở quân dọc theo Hồ Quan vốn chuẩn bị hướng về Hồ Quan tiến hành vây kín, nhưng một ngón này của Tô Cẩm liền làm cho từ Hồ Quan đến Đông Đô, bốn trăm dặm toàn bộ trở thành khu vực Sở quân không thể không phòng bị. Từ đó, binh mã Tô Cẩm cứ thế thuận lợi đi vào Đông Đô, có thể tưởng tượng tưởng lĩnh một vùng khu vực phòng thủ này sẽ phải nhận lấy bao nhiêu lửa giận của Sở đế, nếu quả thật Sở đế dưới sự giận dữ phái thái giám mang theo thượng phương bảo kiếm vào trong quân chém đại tướng, cũng không hề làm người ta cảm thấy có gì kì quái.

Mà quan trọng nhất là Tô Cẩm dạo chơi cả đêm ở Đông Đô, để quân Bắc Cương hoàn toàn đánh vỡ được tuyến phòng ngự, giành được đầy đủ thời gian. Hơn mười vạn Sở quân tuyệt đối không dám tiếp tục để cho Tô Cẩm chơi đùa một lần, rồi chơi đùa nhiều lần, phòng tuyến do đó mà bị Tô Cẩm kéo toàn bộ ra, trơ mắt mà nhìn quân Bắc Cương liên tục không ngừng bổ sung mà tiến vào Hồ Quan.

Sắc mặt Sở Đế vẫn như cũ tĩnh lặng như mặt nước, lão ngồi ngay ngắn ở trong ngự thư phòng, phân phó Tiểu Sơ Tử đóng cửa phòng lại, làm cho những văn thần võ tướng kia lòng như lửa đốt ồn ào bàn tán ở bên ngoài nội cung.

Một trong Tam công Ngự sử đại phu Đường Ẩn, Tổng đốc tiền nhiệm Sát sự thánh Dịch lão đầu, Đại nội Thị vệ tổng quản Bàng Chân, Tổng Đốc tạm quyền Sát sự thánh Tần Phi, Giam sự Sát sự thánh Liễu Khinh Dương, thái tử, Đoan vương Sở Trác, Ngụy Bính Dân...Đây là những người nổi tiếng nhất ở hai đời Đại Sở, tất cả đều tập hợp tại ngự thư phòng, chờ đợi quyết định của Sở đế.

Sở đế nhàn nhạt liếc thái tử một cái: "Hôm nay Đông Đô lăn qua lăn lại cho ra không ít động tĩnh, cũng khiến trẫm phải lau mắt mà nhìn. Những chuyện bất kể này của người, ngay từ đầu tới đuôi, người chỉ là quân cờ. Là do mẫu hậu người cùng lực lượng Quân gia ở Đông Đô gây ra sóng gió."

"Trác nhi, người làm cho trẫm có chút thất vọng. Người thân ngự ở trên cao cần cân nhắc lợi hại rồi sau đó mới làm. Người vẫn chưa rõ,

hấp dẫn của đế vị tuy rằng thật lớn, nhưng trước sau không phải là lớn nhất, có một vài việc còn cao hơn hết thảy!"

"Tứ hoàng nhi, Học Luật Phương ám sát Đường đại phu, trẫm rất hiểu rõ tuyệt không phải do người bày mưu tính kế. Kì thực, lấy uy tín của người bây giờ, còn chưa đủ để khiến cao thủ như Học Luật Phương phải mạo hiểm đi hành thích Đường đại phu."

"Tuy nhiên, hôm nay trẫm có chuyện rất vui vẻ, Đại Sở lại có thêm một vị đại tông sư." Sở đế mỉm cười nhìn về Liễu Khinh Dương, gật đầu ra hiệu.

Liễu Khinh Dương thở dài: "Đáng tiếc, thần cùng Dịch tổng đốc trước sau tiến đến trợ giúp Bàng đại sư, lại vẫn để cho Giải Linh và Tôn Hạc chạy mất."

Tần Phi cảm thấy hơi buồn cười, Tôn Hạc cả đời này thờ phụng khẩu hiệu đánh không lại liền bỏ chạy, nguyên tắc làm người chính là — liều mạng mà chiếm tiện nghi, đến khi nguy biến chẳng bì thiệt hơn. Nói đến công phu chạy thoát thân, đại chiến Ngụy Sở năm xưa đã biểu hiện vô cùng tinh tế. Bàng Chân, Dịch lão đầu đuổi giết Tôn Hạc nhiều lần như vậy, đã từng có một lần bắt lấy một sợi tóc của lão sao? Mà Giải Linh thì lại càng khó bắt, chưa nói đến nàng chạy trốn nhanh, càng đáng sợ hơn chính là nữ nhân này tùy thời có thể lôi kéo người ta chết theo cùng nàng, người bắt được nàng liền có nghĩa là phải chôn theo cùng nàng, có thể đạt đến bậc đại tông sư như vậy, ai ai cũng không phải đồ ngốc, động một chút lại đồng quy vu tận, đó là đấu pháp của lục lâm hảo hán, chứ với những nhân vật cao cấp như đại tông sư là không hề phù hợp!

"Chạy được thì chạy đi, hai người thì có thể gây ra được bao nhiêu sóng gió đây? Chẳng lẽ hai người bọn họ còn có bốn sự vào cung giết chết trẫm ư?" Sở đế tịnh không thêm để ý phất phất tay.

"Người làm cho trẫm khó có thể nhẫn nại được chính là Tô Cầm! Hắn ngang nhiên phất ra cờ hiệu Bắc Cương quân, tự mình đứng lên trấn suất đại kỳ, tập kích thủ quân bắc thành rồi sau đó nghênh ngang rời đi. Quân mã kinh đô và các vùng phụ cận xuất động truy tung, trẫm đoán chừng là sẽ không đuổi kịp. Hắn làm ra như vậy quả nhiên kiêu

ngạo. Buồn cười hơn, thủ hạ của trăm ngoại trừ Phòng Vô Lượng ở bên ngoài ra, rõ ràng không tìm thấy thêm vị tướng lĩnh nào có thể cùng Tô Cầm giao tranh. Tướng lĩnh trẻ tuổi một đời, tất cả đều là ăn cỏ mà lớn lên sao?"

Sở đế dần dần giận dữ, bàn tay nắm chặt lấy tay vịn ghế: "Nếu như Phòng Vô Lượng tiếp tục thua, có phải là trăm phải tự mình đến phủ Thái Úy, thỉnh Lôi Thái Úy ở vào tuổi bảy mươi tiếp tục mặc giáp trụ để xuất trận? Đại Sở gánh không nổi cái chuyện mất mặt mũi này, trăm cũng không gánh nổi cái mặt mũi này."

"Huynh đệ mấy người các người, không có một người nào nghĩ vì trăm mà giúp sức, tất cả đều đánh nước cờ tính toán nhỏ nhất của bản thân. Cho rằng quân Bắc Cường bất quá khốn đốn cố thủ một xó, sớm muộn gì cũng bị Vương Sư bình định. Thật vớ vẩn! Chuyện chiến tranh ai dám nói tất thắng chứ? Năm đó nhược Sở chinh phạt cường Ngụy, binh mã cả nước Đại Sở ta dốc toàn bộ lực lượng bất quá là ba mươi vạn, phát động thêm năm mươi vạn dân phu, trong đó kỵ binh là tám vạn sáu ngàn người, còn lại đại bộ phận là bộ quân. Đại tông sư chỉ có hai người Bàng, Dịch, tướng lĩnh lĩnh binh ngoại trừ năm đó vẫn là Trần Quốc đại tướng quân Lôi Thái Úy ra, liền một người đánh qua mười trận chiến đều chẳng có."

"Khi đó nước Ngụy chiếm được nước Đường, mang giáp gần tám mươi vạn, hùng quân hiển hách, chiếm cứ cứ điểm phương Bắc. Đại tông sư nước Ngụy có hơn sáu mươi người, năm đó Thủy Tình Không và Tôn Hạc còn chưa vào được ba người đứng đầu. Tướng lĩnh bọn họ trải qua kinh nghiệm sa trường, chiến sĩ dũng mãnh cường hãn. Một quái vật cường hãn như vậy mà cũng có thể bại vong."

Đó là nét kiêu ngạo của người đời trước, trên mặt đám người Đường Ẩn, Liễu Khinh Dương lơ mơ mang theo tia sáng hoài niệm. Dùng yếu hơn để đánh mạnh hơn, Đường Ẩn bày mưu tính kế, Lôi Thái úy đấu tranh anh dũng, Dịch tổng đốc quân kỵ nghiêm minh, Bàng Chân vào sinh ra tử....Đều là những người vô cùng cường đại, đã làm ra những kỳ tích ít có khả năng hoàn thành này.

Mà hôm nay, Tô Cầm của quân Bắc Cương nổi lên giống như tên Phòng Vô Lượng tuổi trẻ của hai mươi năm về trước, thậm chí so với Phòng Vô Lượng còn muốn chói mắt hơn, còn muốn điên cuồng hơn. Thế nhưng trong lớp trẻ tuổi sáu mươi vạn dong binh của Đại Sở lại tìm không ra một người có khả năng đối địch.

"Đáng hận là nhi tử lúc còn trẻ đọc binh thư còn ít, bằng không nhất định sẽ lãnh binh xuất chiến, mặc giáp trụ ra trận, đem đầu Tô Cầm trở về cho phụ hoàng bớt giận." Thái tử giậm chân nói.

Sở đế khinh miệt cười: "Nếu người đọc một quyển binh thư mà có thể xuất chiến, trăm còn cho rằng đó chính là cho Tô Cầm cơ hội lớn gấp trăm lần để đem đầu của người về tìm Yến vương mà tranh công thì đúng hơn."

Thái tử trên mặt lúc đỏ lúc trắng, Sở đế cứ thế liên bác bỏ không chút lưu tình, làm câu nịnh hót của hãn biến thành rỗng tuếch.

Sở Trác trầm giọng nói: "Phụ hoàng, Tô Cầm quật khởi quá nhanh, nghe nói tu vi bản thân hãn cũng không cao, chỉ là võ nghệ bình thường ở trong quân mà thôi. Rồi loạn thế này, hãn cũng chẳng thể nào trong thời gian ngắn liền tìm ra được cao thủ hộ vệ. Chính bản thân Yến vương còn phải sợ Chân thúc đi tìm hãn gây phiền toái, không hề có khả năng đem hạng cao thủ như Lưu Nhâm Trọng phái theo bên cạnh Tô Cầm. Chỉ tiếc vị tông sư phi kiếm Trâu Kiếm Phong kia đã chết thảm trong tay của Trần Hoảng Dận, nếu không, nhi thần lệnh Trâu Kiếm Phong ra tay tất có thể giết chết được Tô Cầm."

Ngụy Bính Dần lạnh lùng nói xen vào: "Người cũng đã biết bên cạnh Yến vương đến cả một đại tông sư cũng không có, phụ hoàng vì sao một mực không phái Dịch tổng đốc cùng Chân thúc đi giết chết Yến vương đi? Đại tông sư là cảnh giới nhân gian khó có thể địch lại, bọn họ giờ tay nhắc chân liền làm ra uy lực, một kiếm tầm thường liền đánh đến dễ như trở bàn tay, khí thế kinh người. Nhưng đại tông sư cũng không phải thần tiên, cũng không phải là cao thủ thiên đạo ở trong truyền thuyết có thể mở núi phá đá, rút đao đoạn thủy được."

Bọn họ không ngừng đối mặt với địch nhân liên cũng sẽ mệt mỏi, cũng sẽ bị thương, cũng sẽ chết."

"Năm đó đại tông sư nước Ngụy chẳng phải là muốn ám sát Lôi Thái Úy, kết quả bị Đường đại phu, Chân thúc tương kế tựu kế, cứ thế mà dùng ngựa doanh binh mã đem bọn họ đè đến chết đấy sao?"

Hai mắt Sở đế lập tức lóe lên hàn quang, trong trận chiến năm đó, ngựa doanh binh mã mười tổn hại hết sáu, vì vậy mới giết chết được ba vị đại tông sư của nước Ngụy, khi bọn người Bàng Chân, Liễu Kinh Dương liều mình tử chiến ở bên dưới, trước sau liên hy sinh hơn ba nghìn ngựa doanh chiến sĩ. Huyết nhục lẫn lộn khắp ngựa doanh, mặt đất đều một màu đỏ tươi làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Vị tanh tràn vào mũi, rất nhiều ngày sau vẫn không tản hết! Mỗi một đêm, đều có thể nghe thấy được tiếng khóc đồng bào hoài niệm ngựa doanh chiến sĩ!

Những chiến sĩ ngựa doanh kia đều là dũng sĩ được tuyển chọn kỹ càng, thực lực ít nhất cũng phải đạt cửu phẩm mới có thể nhập doanh, để có thể đảm nhiệm một chức quan chí ít cũng phải là cao thủ tiên thiên. Nhưng vào ngày đó, ba nghìn thiết giáp đã an nghỉ ở đây, thật tráng liệt làm sao!

"Tô Cầm hiện tại trước sau cũng chỉ có một hai vạn binh mã nằm trong tay, bên cạnh hẳn đúng là chẳng có cao thủ nào, nhưng hẳn đối với sự an toàn của mình tuyệt sẽ không coi trọng. Nếu muốn ám sát hẳn, cần phải có tình báo chuẩn xác, sau đó mới có thể cho cao thủ cao cấp nhất ra tay, tìm hẳn giết chết." Ngụy Bính Dần tiến lên trước vài bước, đứng đối diện với Sở đế, cúi đầu nói: "Phụ hoàng, từ một thân dụng binh của Tô Cầm mà nói, hẳn quả nhiên to gan lớn mật, mưu kế chồng chất. Người như vậy rất khó đối phó, thậm chí hẳn cũng có thể đem chính mình làm mồi, dẫn dụ chúng ta phái người đi giết hẳn, nếu hẳn có thể một lần liền đánh chết một vị cao thủ đại tông sư, điều này đối với sĩ khí quân ta quả là một điều đả kích khó có thể lường được."

"Đúng là có loại khả năng này." Đường Ẩn tuy rằng không thích Ngụy Bính Dần, nhưng lời nói này khiến lão tì không ra được một điểm

xấu nào, kẻ mà có đầu óc rõ ràng phản ứng liền tỏ ra cực nhạy bén, càng khó hơn chính là ở trong vài vị hoàng tử này, hẳn vẫn bào trì được bình thản.

"Tô Cẩm tập kích Đông Đô, đúng là một cơ hội tốt." Thái tử cướp lời nói: "Kỵ binh của hắn có nhanh hơn nữa, cũng không thể nào nhanh hơn được Chân thúc, Dịch tổng đốc, Hành quân gấp gấp một ngày bất quả cũng chỉ một trăm tám mươi dặm, đối với Chân thúc mà nói, một trăm tám mươi dặm có đáng là bao? Vài điểm nhân mã kia còn muốn triển khai tiền quân mở đường, hậu quân áp trận, rồi còn cử thám báo đi dò xét ở khắp nơi. Nhi thần cho rằng, nếu như phụ hoàng hạ chỉ, Tô Cẩm thậm chí không cách nào thấy được mặt trời lặn vào ngày mai."

Sở Trác cười lạnh nói: "Hoàng huynh, chỉ sợ người đã quên một chuyện, hiện tại ở Đông Đô còn có hai vị đại tông sư đối với phụ hoàng có ý đồ. Tông tích hiện giờ còn không rõ."

"Chân thúc cùng Liễu thế thúc ra tay, Dịch tổng đốc cùng Đường đại phu tọa trấn hoàng cung chẳng lẽ bọn người Tôn Hạc có khả năng tới sao? Hắn có biệt hiệu là ối tòa dục vị, cũng chẳng phải là củng hưng cực ác." Thái tử nghiêm nghị phản bác.

"Hiện tại giết chết Tô Cẩm tuyệt đối là thời cơ tốt, bỏ qua ngày hôm nay, vậy từ nay về sau có muốn tìm lấy cơ hội như vậy cũng rất khó khăn." Thái tử hầu như sắp kích động la lên.

Sở Trác cười lạnh một tiếng, nghiêng mặt đi, đúng là chẳng thèm nhìn lấy thái tử một cái.

Ngụy Bính Dần ngược lại chen lời nói: "Thái tử điện hạ, nếu ngay lúc này chính là mưu kế của Tô Cẩm. Hắn cố ý mang theo hai ba ngàn tinh nhuệ đến để làm cho người ra tay thì sao?"

Ba vị hoàng tử tranh luận làm thành một nhóm, hoặc cười lạnh không nói hoặc châm chọc khiêu khích hay là trợn mắt nhìn nhau...

Sở đế nhìn Bàng Chân: "Khanh cảm thấy thế nào?"

Bàng Chân mỉm cười nói: "Bệ hạ, người thường nói, đối mặt với thực lực tuyệt đối, hết thảy mọi âm mưu quỷ kế đều là trò trẻ con."

"Quân Bắc Cương vốn không có cao thủ tọa trấn, bọn người như Lưu Nhân Trọng ngày hôm nay không còn là đối thủ của chúng ta nữa. Thần ngược lại cho rằng, đây là cơ hội tốt để giết chết Tô Cầm, đáng để thử một lần."

Sở đế rõ ràng tương đối hài lòng với câu trả lời của Bàn Chân. Lão quay đầu lại nhìn ba nhi tử, phân phó: "Đã như vậy, trầm liên cho ba huynh đệ các người một cơ hội công bình."

"Ba người các người, ai giết chết được Tô Cầm, người đó là người kế thừa đế quốc." Sở đế nói năng toát ra khí phách.

Ba vị hoàng tử tim đập thành thịch, đồng thời ngẩng đầu nhìn về phía Sở đế, nhưng quay đầu lại liền nghĩ ngay đến việc giết chết Tô Cầm là khó khăn. Nếu bọn họ có tu vi như Bàn Chân hay là Dịch lão đầu, liền khẳng định không chút nghĩ ngợi, lập tức cầm đao đi tìm Tô Cầm lôi thôi một phen. Chỉ tiếc là, người có tu vi cao nhất trong ba vị hoàng tử là Ngụy Bính Dân cũng chỉ dừng lại ở mức tiên thiên cảnh, còn là một niệm tu, muốn ám sát ư? Quả thật là hữu tâm vô lực.

"Trầm đương nhiên sẽ không để cho các người đi tìm Tô Cầm mà giết." Sở đế trầm giọng nói: "Trầm đã nói là sẽ cấp cho các người một cơ hội công bình."

"Thực lực của Sát sự thánh bây giờ quá mạnh mẽ, Dịch tổng đốc và Liễu Giám sự đều là cảnh giới đại tông sư, Tần Phi chính người cũng là cảnh giới tông sư, lại thêm những vị cao thủ Chấp Hành Ty tinh thông ám sát đánh lén, còn có Nguyên Hâm, Quân Sơn Thủy cao thủ đẳng cấp như vậy..." Sở đế thở dài: "Như vậy thật không công bằng. Vậy thì, lần này, gánh nặng bảo vệ hoàng cung liền giao cho Dịch tổng đốc cùng Liễu giám sự, nhiệm vụ điều tra tung tích Tôn Hạc và Giải Linh, hãy để cho Quân Sơn Thủy hoàn thành vậy."

Tần Phi thè lưỡi, thế này xem như là đem phụ tá đặc lực cộng với chỗ dựa vững chắc của mình đều cho đi nghỉ ngơi cả rồi?

Sở đế dường như rất hài lòng với sắp xếp của mình, nói tiếp: "Ba vị hoàng tử được phân chia như sau."

"Thái tử tiếp nhận Tần Phi, tạm thời thay mặt Tổng đốc Sát sự thính, Tần Phi trong khi hành động lần này phải nghe theo sự phân phó của thái tử. Thái tử trong vòng một tháng có thể điều động cao thủ của Sát sự thính, dùng mọi biện pháp để đánh chết Tô Cầm. Một tháng sau, bất luận là thành công hay thất bại, đều đem trả lại Sát sự thính cho Tần Phi. Hơn nữa..." Sở đế dừng một chút, làm ra vẻ thần bí, rồi mới lên tiếng: "Nếu như là Sát sự thính giết chết Tô Cầm, hai chữ 'tạm thời' của Tần Phi liền có thể quăng đi được rồi."

"Tứ hoàng nhi vốn tọa trấn ban đại nội mật thám, có mấy trăm thị vệ đại nội trợ trận. Bất quá Học Luật Phương đã chết, ban đại nội mật thám không có đủ cao thủ đẳng cấp áp trận, điều này đối với tứ hoàng nhi đúng là không công bằng. Cho nên, trẫm quyết định mới Đường đại phu tạm thời tọa trấn ban đại nội mật thám, hiệp trợ tứ hoàng nhi đánh chết Tô Cầm."

Sở đế ánh mắt rơi thẳng vào mặt của Đao vương: "Duy chỉ có Trác nhi là không có gì cả, Trâu Kiếm Phong mạnh nhất Đao vương phủ còn chết, như vậy còn nói thế nào đây. Bàng Chân, lần này khanh giúp Trác nhi, đánh chết Tô Cầm."

"Từ tối hôm nay trở đi đến ngày này một tháng sau, các người có ba mươi ngày để giết chết Tô Cầm, nếu ai giết chết hẳn trước, người đó chính là người thừa kế hoàn toàn xứng đáng của đế quốc. Những người khác không cần bàn cãi nữa, trẫm sẽ đưa các người phóng tới một địa phương đông đúc và giàu có để làm một Vương gia thái bình."

Thái tử vội càng kêu lên: "Bệ hạ, điều này tuyệt đối không công bình, hai người bọn họ đều có đại tông sư tương trợ. Dựa vào cái gì mà trong lúc này nhi thần liền đến cả một vị đại tông sư cũng chẳng có?"

Tần Phi cười nói: "Thái tử điện hạ, xem ra người vẫn là không tin tưởng vào thủ đoạn của ta sao."

Thái tử phần nộ nói: "Đây không phải là vấn đề tin hay không, phụ hoàng đã nói là phải công bình, vậy nhất định phải công bình. Nhưng bây giờ thì tính kiểu gì đây, bên kia là Bàng đại sư và Đường đại phu. Tần Phi, ta biết rõ người rất lợi hại. Chỉ là, ta cũng biết rõ, người tuyệt

không nói khoác, người liệu có thể thắng qua Bàng đại sư và Đường đại phu sao?"

"Ta đương nhiên không bằng được bọn họ." Tần Phi chậm rãi nói: "Giống như một cây thương, ai nói không có đầu thương thì không thể đâm đến chết người? Ai nói Đại tông sư giết người giỏi hơn người khác?"

"Những chuyện ám sát thế này, cùng với cảnh giới chẳng có can hệ đến một đồng xu chinh hào nào cả."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 309: Giang sơn gấm vóc

Q.4 - Chương 309: Giang sơn gấm vóc

Ở quảng trường bên ngoài Hoàng cung, một lá cờ chiêu hồn vẫn đang bay phơ phất. Hành động tha thứ dễ dàng vô cùng cùng hiểm hoi của Sở Đế này chính là đối với một dân nữ, còn là một kỹ nữ. Mà kỹ nữ lại này có hành động khiêu khích khi cầm trên tay bản "Luật lệ Đại Sở" mà đứng trước cửa cung. Chẳng ai tin tưởng sẽ có cảnh một vị hoàng tử đền mạng ột kỹ nữ. Sự khoan dung của hoàng thất ở một mức nào đó cũng có thể đại biểu cho thái độ của triều đình. Lần này ta không đến làm phiền người thì sau này người cũng đừng khóc lóc kêu than thêm nữa.

Tần Phi nghiêng người tựa vào lan can cầu ngọc ngoài cửa cung. Hắn nhìn những ngọn đèn lập lập lờ lờ phía xa xa, nghe tiếng bước chân của vô số binh mã đang được điều động. Hắn thở một hơi thật dài.

"Vì sao người lại thở dài?" Thái Tử theo sát phía sau của Tần Phi, đi ra cửa cung, thấy thế kinh ngạc hỏi.

"Ta không phải cảm thán cho chính mình mà là nhìn thấy người như vậy không nhịn được mà thở dài. Bệ hạ nói là muốn công bằng, nhưng nhưng lại ngầm lưu lại hậu chiêu." Tần Phi thản nhiên nói.

Thái Tử lao tới bên cạnh Tần Phi, vội vàng hỏi: "Vừa rồi không phải người nói như chém đinh chặt sắt là giết người cùng với cảnh giới không có chút quan hệ nào sao?"

"Ở trước mặt vua thì người cũng nên để cho ta khoác lác vài câu chứ hả?" (DG: "khoác lác: nguyên văn là "xuy ngư") Tần Phi cười nói: "Trong ba người lại chọn ta giúp người. Thật ra quan hệ của ta và người không được tốt lắm, nếu không muốn nói là có chút thù hận. Cao thủ trong Sát Sự Thính không ít, nhưng câu đầu tiên của bộ hạ lại điều mất ba người mạnh nhất. Nguyên Hâm cộng với ta chống đỡ không nổi một tay Bàng đại sư. Huống chi, các Đại Tông Sư khác có thể không giết người chứ giết người thì Bàng Chân tuyệt đối là một cao thủ."

"Mà mời Đường đại phu tọa trấn Ban Đại Nội Mật Thám. . . Ngẫm lại mà xem, Đường đại phu là người như thế nào. Việc này đối với lão chẳng có gì hay ho cả, vậy thì tại sao phải liều cái mạng giúp Ngụy Bính Dần giết người? Ta kết luận Đường đại phu có làm cũng không xuất lực. Nếu muốn giết được người thì cái tên Tứ đệ của người chỉ còn trông cậy vào chính bản thân hãn thôi."

"Tính đi tính lại, vẫn là phần thắng của Bàng đại sư tương đối cao. Cho nên ta cũng ngại khó khăn rồi. Như thế này đi, tìm một chỗ ăn khuya, uống vài chén rượu cho ấm bụng, ngủ một giấc cho thoải mái rồi nói sau. Dù sao có thời hạn tầm một tháng. Gấp làm gì?"

Thái Tử truy vấn: "Vậy Bàng đại sư đâu rồi?"

"Ta thấy lão vừa ra khỏi cung chạy thẳng một mạch về hướng bắc, chắc là đi giết Tô Cẩm rồi."

Thái Tử dậm chân sốt ruột: "Tần Phi, lão cũng đã đi rồi. Đáng lẽ ra để hai chữ "tạm thời" sớm được tháo xuống thì người cũng nên lập tức đuổi theo mới đúng. Sao vẫn còn lòng dạ mà ăn khuya?"

"Ta chạy thẳng Bàng Chân sao? Đừng nói giỡn." Tần Phi nhún vai: "Muốn truy đuổi thì mời Thái Tử gia, ngài cứ đi trước một bước. Ngày mai ta tỉnh dậy sẽ từ từ đuổi theo người."

Nói xong, Tần Phi thân nhiên đi về hướng quảng trường, đúng là chẳng thèm liếc Thái Tử lấy một cái. Sắc mặt Thái Tử lúc xanh lúc trắng, càng nghĩ càng bức, dậm dậm chân rồi sau đó lẳng lặng đi theo đằng sau Tần Phi!

...

Trên một con đường nhỏ bên ngoài Đông Đô, những tiếng bước chân nặng nề rầm rập trên đường như những sấm dậy trên con đường nhỏ gập ghềnh. Người không nói, ngựa không hí, quân dung nghiêm chỉnh. Năm nay, Tô Cầm mới chỉ hai mươi bảy tuổi. Bất cứ ai giờ lý lịch của hắn ra xem đều thấy cực kỳ bình thường. Hắn xuất thân trong một gia đình nông dân ở Bắc Cương, phụ thân từng gia nhập quân Bắc Cương chiến đấu với Ma tộc, sau đó bị thương nên phải xuất ngũ. Khi xuất ngũ, gia đình hắn được chia vài mẫu ruộng và một ít phí an gia, bắt đầu làm nông. Khi Tô Cầm mười bảy gặp lúc quân Bắc Cương trưng binh. Hắn hưởng ứng lệnh triệu tập nhập ngũ, trở thành lính bộ quân. Trong quân đội, Tô Cầm rèn luyện võ nghệ không được tốt lắm, nhưng cũng không phải là quá tệ. Khi Bắc Cương đánh nhau với Ma tộc, hắn đã từng giết ba gã Ma tộc, đã từng bị thương phải nghỉ ngơi, cũng may không bị trọng thương. Luận tư chất, tuổi tác và công lao, năm hắn hai tư tuổi được đôn lên thành một gã kỵ binh. Một năm sau, đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng, trong tay dẫn dắt mười chiến sĩ.

Trong mười vạn quân Bắc Cương, ít nhất cũng có trên vạn người có lý lịch như vậy, có thể nhìn mãi không ra vấn đề. Nhưng khi Bắc Cương đại loạn, Tô Cầm dần dần bộc lộ tài năng. Hắn dùng năm mươi người tập kích thành công một đội vận lương nhỏ của quân đội nước Sở. Hắn phóng hỏa đốt lương thực, bắt hơn hai trăm tù binh và dân phu, giết chết hơn ba mươi binh sĩ nước Sở. Bởi vì công lao này hắn được đề bạt làm Thiên tướng. Ở Đệ Nhị Trấn cũng coi là nhân vật có danh có tiếng. Về sau đại chiến liên miên, Tô Cầm không ngừng thể hiện tài năng. Sau đó, xây dựng lại Đệ Nhị Trấn từng ba lần bị đánh tan tác trở thành đoàn hùng binh thiết huyết người gặp người sợ.

Bề ngoài trông hăn không khác nông phu bình thường. Nếu bỏ khôi giáp, rời lưng ngựa rồi vác cuốc trên vai thì ai cũng tưởng đó là một nông phu chân chất. Nhưng hăn đã là một vị Trấn tướng. Hăn không có khuôn mặt anh tuấn, cũng không có dáng dấp uy nghi quyết đoán của kẻ làm tướng.

Tô Cầm ghìm đầu ngựa, giục ngựa dẫn đội đi về phía trước. Mục đích của cuộc hành quân này đã đạt được, hăn không cần phải dây dưa với quân Sở nữa mà phải nhanh chóng quay về Hồ Quan. Quân Sở ở Đông Đô chắc chắn bất ngờ khi hăn tập kích kinh thành. Ngay trong đêm cũng không truyền tin được cho quân đội phía trước chặn đường nên Tô Cầm tin rằng có thể đưa đội ngũ về Hồ Quan cho dù có Đại Tông Sư đuổi theo.

"Tướng quân, ty chức cho rằng nếu cả đội hai nghìn người hành quân sẽ gặp bất lợi. Không bằng hiện tại chia ra từng bách nhân đội cùng hô ứng lẫn nhau. Địa điểm tụ quân là Hồ Quan." Một viên thiên tướng vọt tới bên cạnh Tô Cầm thấp giọng nói.

Thật ra y có ý tốt bởi vì ngân này binh mã không đủ để đánh đuổi quân Sở đuổi theo, cũng không có khả năng đánh dẹp quân doanh và thành trì quân Sở dọc đường. Nếu không chia binh ra thì một đội hai nghìn người thật sự là mục tiêu quá lớn, rất dễ dàng bị quân Sở phát hiện. Bọn y chết không sao nhưng Tô Cầm thì quyết không thể chết. Đối với hoàn cảnh bất lợi của quân đội Bắc Cương thì Tô Cầm quật khởi như sao chổi. Hăn chính là hy vọng thủ thắng cuối cùng của bọn họ. Mỗi quan binh của Đệ Nhị Trấn đều hiểu rằng, chẳng thà mình chết đi chứ không để Tô Cầm xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

Một khi chia quân thì quân Sở không thể phán đoán được nhánh nào có Tô Cầm nên căn bản không thể nào đuổi giết, nhiều lắm thì chỉ có thể tiêu diệt một hai nhánh một trăm quân mà thôi. Mặc dù có khả năng toàn bộ đội quân không thể trở lại doanh trại, nhưng khả năng Tô Cầm có thể an toàn trở về Hồ Quan sẽ cao hơn rất nhiều.

Tô Cầm lắc đầu, hai ngón tay để vào phần môi huyết một tiếng vang dội.

Đội kỵ binh đang chạy rất nhanh, đột nhiên khựng lại. Cả đội với tốc độ nhanh nhất bố trí đội hình phòng ngự hướng tâm.

"Tướng quân?" Thiên tướng hỏi.

Tô Cẩm giải thích: "Chúng ta tập kích Đông Đô chắc chắn làm quân Sở hoàn toàn bất ngờ. Bọn chúng sẽ không kịp tổ chức binh mã đuổi theo. Từ lúc chúng ta xuất hiện đến khi Ngự Lâm quân có thể xuất quân hành động ít ra cũng phải cần năm canh giờ. Trong khoảng thời gian này chỉ cần chúng ta vượt hản lên thì cho dù đám Ngự Lâm quân có đuổi đến mệt chết cũng không thể theo kịp chúng ta."

"Ta lo lắng không phải bọn chúng mà là những cao thủ ở Đông Đô cơ."

Tô Cẩm thản nhiên nói: "Nhân vật số một trong tay Yến vương điện hạ là Lưu Nhâm Trọng. Nhưng Lưu Nhâm Trọng mà ở Đông Đô thì ít nhất cũng có mấy người có thể đánh chết hản. Những người này có thể đơn thương độc mã truy sát ta. Hơn nữa, sẽ đuổi theo vô cùng nhanh."

Thiên tướng hô lớn: "Tướng quân, nếu như địch nhân đuổi theo, mặt tướng nguyện dẫn đầu binh mã bộ hạ thề quyết chiến, sống chết cũng phải bảo vệ tướng quân."

"Chuyện này không cần thiết." Tô Cẩm mỉm cười. Đối với bộ hạ trung thành như thế tất nhiên hản rất cảm động. Nhưng nếu dùng những kỵ binh này chiến đấu với bậc đại tông sư thì cho dù giết được cấp cao thủ như Bàng Chân thì thương vong cũng thảm trọng. Vốn liếng của Tô Cẩm cũng không nhiều nên quyết không thể tùy ý lãng phí.

"Người thống lĩnh bộ hạ nghỉ ngơi hồi sức tại đây. Ta quay lại quan sát một chút!" Tô Cẩm quay đầu ngựa lại, đúng là muốn một mình một người quay lại.

**Lần này, những quan binh Đệ Nhị Trấn bị dọa gần chết, gã thiên tướng chảy nước mắt xoay người tụt xuống ngựa ôm chặt lấy dây cương của Tô Cẩm. Gã vừa lạy vừa khóc trước mặt của hản mà nức nở rằng :
"Tướng quân, sao có thể để người một mình quay lại? Vạn nhất gặp phải truy binh, có gì sơ xuất thì Đệ Nhị Trấn chúng ta coi như xong."**

"Nói bậy! Đệ nhị trấn bị đánh tan ba lượt mà vẫn có thể còn sống sót, há lại đơn giản như vậy xong đời hay sao?" Tô Cẩm dùng sức đoạt lại

dây cương, nghiêm nghị trách mắng: "Đứng lên, giám sát binh mã cho ta, đây là quân lệnh!"

Quân lệnh như núi, gã thiên tướng bất luận thế nào không bằng lòng đứng dậy. Gã dõi theo bóng lưng Tô Cầm một mình ly khai đội ngũ tiến về phía Đông Đô mà trong lòng cảm thấy bất an, tâm thần bất định. Dù vị Trấn tướng này nhiều lần đưa ra những kỳ mưu diệu kế, đến ngay cả Hồ Quan cũng bị hấn chọc thủng. Nhưng hành động này làm người người khó hiểu. Một người, đơn thương độc mã quay lại chẳng phải là tự mình muốn chết sao?

Tô Cầm không đi quá xa. Sau khi rời đội quân khoảng một dặm, hấn đứng dưới tán của mấy gốc cổ thụ. Hấn ẩn thân ở đó, ghìm cương chiến mã, bình tĩnh nhìn về phía Đông Đô. Tòa đại thành nguy nga hùng tráng đã biến mất trong màn đêm từ lâu, dù có căng mắt ra nhìn thì cũng chỉ thấy đất trời tối như mực! Nhưng Tô Cầm vẫn lẳng lặng đứng nhìn, cứ như thể từ trong đêm tối kia nhìn ra một đoá hoa.

Cách đó một dặm, hai ngàn binh mã ngồi quây vòng nghỉ ngơi, bọn họ lấy lương khô ra ăn, lấy nước đã lạnh như băng trong bầu ra uống, nhưng không ai huyên náo, không có người nào rời khỏi đội hình. Tô Cầm thỉnh thoảng quay lại quan sát, cũng có chút thoả mãn. Từ một đám tàn binh bại tướng mất hết ý chí cho đến một đạo cường binh như bây giờ, tất cả công lao này đều là của hấn.

Binh hùng chỉ một cá nhân – Tướng hùng thì cả đội quân mạnh cường! Tướng lĩnh như thế nào thì quân đội sẽ như thế ấy.

Đệ Nhị Trấn có Tô Cầm chính là có một vạn năm ngàn dũng sĩ.

Đêm đông dặm trường, gió lạnh đìu hiu, cảm giác cô đơn được đẩy lên gấp bội. Tô Cầm sờ khôì giáp lạnh như băng. Hấn vô thức thò tay kéo cổ áo lên ngăn cản phong hàn.

Xa xa, một kỵ sĩ nhanh nhẹn phi tới. Con ngựa kia chạy cực nhanh. Đây không phải chỉ do ngựa tốt mà quan trọng nhất là người kỵ sĩ có kỹ thuật inh. Hiếm thấy hơn chính là công phu khinh công của người kia cao tới cực điểm, dường như làm cho con tuấn mã không thấy chở

nặng trên lưng. Kỹ thuật đến như vậy thì trên đời phỏng có mấy người ?

Tô Cẩm bỗng nhiên nhìn chăm chú. hắt hít vào một hơi thật sâu nhìn kỹ sĩ tiến tới.

Năm mươi trượng, ba mươi trượng. . . Người cười bỗng nhiên nhảy lên đánh ra một quyền. Quyền phong trầm hùng mạnh mẽ, gió mạnh đêm đông dường như bị một quyền này bức lui. Toàn thân Tô Cẩm ở bên trong quyền kinh, gân cốt toàn lách cách kêu, chiến mã hí lên một tiếng thảm rồi quỳ rạp xuống đất, không thể đứng lên.

Cái quyền kia có lẽ là quyền mạnh nhất trên đời, quyền phong quyền ý đều có thể giết người!

Tô Cẩm mở miệng cực kỳ khó khăn, mãi mới hô được ba tiếng: "Thập. . . tam. . . thúc!"

Quyền ý bàng bạc vô biên lập tức dừng lại. Một quyền của Bàn Chân như gió xông tới, như thiên thần xuất thủ, cứ thế mà thu hồi. Lão phiêu nhiên đứng trên mặt đất, chăm chú nhìn Tô Cẩm, thấp giọng quát hỏi: "Người nói cái gì?"

Cái áp lực vô cùng vừa mất đi, Tô Cẩm lập tức nhẹ nhàng thở ra. Hắt xoa xoa mồ hôi trán, nhảy xuống ngựa lưng quỳ bái trên mặt đất. Lần này hẳn có thể gọi lưu loát nhiều hơn: "Thập tam thúc!"

Bàn Chân im lặng không nói, bàn tay đập vào khoảng không. Tô Cẩm chỉ cảm thấy như có một ngọn núi đặt trên người, ngón tay muốn động dậy cũng bất lực. Chân khí của Bàn Chân chẳng nói chẳng rằng liền xâm nhập từ huyệt Bách Hội vào trong thân thể Tô Cẩm. Nó chạy ngược chiều kinh mạch một vòng rồi nhanh chóng trở về huyệt Khí Hải. Mồ hôi trên trán Tô Cẩm rơi như mưa. Lúc này, nếu như Bàn Chân muốn thì chỉ cần động nhẹ là huyệt khí hải của hắn bạo vong! (DG: Huyệt Bách Hội (百会穴) là huyệt vị nằm ở điểm lõm ngay trên đỉnh đầu của con người. Bách Hội nằm trên mạch Đốc, là điểm giao giữa đường nối hai đỉnh vành tai với đường dọc cơ thể. trong võ học phương Đông, đây là một huyệt quan trọng, bị điểm vào đây có thể tử vong - wikipedia)

"Thập tam thúc, ta là Tiểu Cẩm. Khi ta mới bốn tuổi, người rời khỏi gia môn đã từng hứa với ta là khi trở về sẽ cho ta đồ chơi bằng đường ngon nhất Đông Đô. . ." Tô Cẩm cố gắng ngẩng đầu nói ra từng câu từng chữ: "Ta ôm chân của người bảo không cho người đi, cầu người dạy ta võ đạo. Là thái gia gia bế ta ra, thập tam thúc, ngày đó người cũng khóc. . ."

Bàng Chân từ từ thu tay lại, chân khí như nước thủy triều trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Lão nhìn thật kỹ Tô Cẩm, cái khuôn mặt trông rất bình thường kia, cái đầu ngẩng lên đầy quật cường kia đúng là có cảm giác quen quen.

"Tiểu Cẩm ư?" Bàng Chân động dung nói: "Người đã đã lớn như vậy rồi hả?"

Tô Cẩm không đứng dậy mà nói tiếp: "Thập tam thúc, tại sao nhiều năm đã qua người không trở về nhà? Ta một lòng chờ người. Đến khi ta mười lăm tuổi, trước khi thái gia gia qua đời đã tiễn mười đệ tử thế hệ này nhập thế. Ta rất muốn đến Đông Đô tìm người. Nhưng tiếc rằng, ta chỉ có thể đi Bắc Cương."

Bàng Chân đến gần bên cạnh hắt, bàn tay vươn ra kéo mạnh Tô Cẩm, quát hỏi: "Sao người lại gia nhập quân Bắc Cương. Hiện giờ trong nhà thế nào rồi?"

Tô Cẩm kính cẩn cúi đầu đứng bên cạnh Bàng Chân, trầm giọng kể: "Thập tam thúc, quy củ gia tộc chúng ta không phải người không biết. Mỗi đời đều phải có mười đệ tử nhập thế. Thập tam thúc năm xưa võ đạo kỳ tài, tu vi tiến triển cực nhanh. Trong nhà không nỡ đưa người nhập thế. Thái gia gia thậm chí hi vọng người có thể trở thành gia chủ Long gia đời kế tiếp. Nhưng rồi thập tam thúc cũng vẫn cứ phải đi!"

"Đại ca rất yêu thương ta, hẳn vốn là người hùng tài đại lược. Nhưng gia gia cũng quá bất công, người cho rằng tu vi võ đạo ới là đứa nhỏ ngoan. Muốn sau này ta tiếp nhận vị trí gia chủ, nếu như ta lưu lại trong nhà, nhất định sẽ tranh giành với đại ca. Ta đương nhiên phải đi!" Bàng Chân mỉm cười bảo: "Khi đó, người còn là một tiểu hài tử,

làm sao có thể nói với người những điều này. Hiện tại chẳng phải là đại ca chấp chưởng Long gia sao?"

Tô Cẩm lắc đầu: "Đại bá mấy năm trước đã qua đời rồi. . . Bây giờ là Lục thúc chấp chưởng Long gia."

"Nói bậy!" Bàng Chân nổi giận nói: "Đại ca tư chất hơn người, mười chín tuổi phá cảnh Tiên Thiên. Khi ta rời nhà thì hãn cách tông sư cảnh cũng chỉ một bước ngắn. Cho dù sau này không tiến giai đại tông sư thì cũng là tông sư đỉnh phong. Thiên hạ ngoại trừ có vài người thì ai có thể là địch thủ của hãn? Làm sao mà mấy năm trước đã đi rồi? Nói đi, đã xảy ra chuyện gì?"

Tô Cẩm thành thật kể: "Ước chừng khoảng mười lăm năm trước, đại bá đột phá cảnh giới Đại Tông Sư. Đại bá luôn bảo nếu như người chấp chưởng Long gia thì tốt hơn đại bá rất nhiều. Có một lần, đại bá rời nhà bảo là muốn đi tìm người, muốn đem vị trí gia chủ tặng cho người. Khoảng mấy tháng sau thì đại bá trọng thương về đến nhà. Lúc ấy tính mệnh ngàn cân treo sợi tóc, nếu như không phải Lục thúc diệu thủ thì khó mà cứu được. Đại bá ngậm miệng không đề cập tới ai đánh bị thương, lại cũng không xuất động Long gia trưởng lão đi tìm thù. Chỉ là sau lần bị trọng thương này, thân thể đại bá mỗi ngày một suy sụp. Năm năm trước trừ nhà truyền tới tin tức bảo là đại bá đã qua đời, Lục thúc tiếp nhận vị trí gia chủ."

Bàng Chân không nói lời nào, ý niệm trong đầu xoay chuyển không ngừng. Trên đời này, người có thể đánh bại Đại Tông Sư chỉ có là Đại Tông Sư. Nhưng theo lão biết, có tư cách đánh bại đại ca, ngoại trừ bản thân mình ra thì chỉ có người thâm bất khả trắc (sâu không lường được) kia. Là Đại Tông Sư niệm tu duy nhất - Đường Ấn. Nhưng Đường Ấn và đại ca không thù không oán, làm sao có thể xuống tay giết chết hãn? Còn lại Dịch lão đầu, Tôn Hạc tuyệt đối không thể làm đại ca trọng thương. Trừ phi là Sát Sự Thính đốc toàn lực ra, hoặc là rất nhiều cao thủ liên thủ vây công.

Đại ca không phải là người cố chấp, thấy tình thế không ổn chẳng lẽ không biết chạy sao? Huống hồ hãn đến Đông Đô tìm mình thì tại sao

lại gặp gỡ một Đại Tông Sư khác, lại còn dẫn đến chuyện tranh đấu nữa đây?

"Chuyện này, ta cũng không biết nhiều. Trưởng bối trong nhà giữ kín như bưng, không ai chịu nhắc tới. Nếu thập tam thúc muốn biết chân tướng thì trở về nhà hỏi Lục thúc đi. Chết nhi cho rằng, mặc dù đại bá không nói là ai thì đến khi truyền lại vị trí gia chủ cho Lục thúc thì cũng sẽ nói lại người nào là hung thủ." Tô Cẩm nói.

Bàng Chân gật đầu rồi hỏi: "Tại sao người đứng một mình ở chỗ này?"

Tô Cẩm kiêu ngạo cười cười: "Thập tam thúc, các đời Long gia đều có kỳ tài. Đời trước có ngài và Đại bá, Lục thúc là có tài năng hiếm có. Đại bá văn tài vũ lược, thập tam thúc thì võ đạo kinh người, Lục thúc diệp thủ hồi xuân. Thế hệ này dù võ đạo chưa vượt nổi tiền bối nhưng cũng có những đệ tử kiệt xuất chứ. Tiểu Cẩm dù bất tài, từ mười một tuổi đã tập tành thôi diễn binh pháp, chưa từng thất bại. Cho nên, trong nhà mới quyết định đưa ta tới Bắc Cương, biến hóa thân phận, gia nhập quân đội Bắc Cương, tùy thời nổi lên."

"Chưa từng thất bại sao?" Bàng Chân nhú mày: "Chả lẽ thập tứ đệ và Bát thúc cũng không phải là đối thủ của người?"

"Tiểu Cẩm không dám nói khoác, thập tứ thúc cùng Tiểu Cẩm thử thôi diễn binh pháp đúng là không địch lại. Khi Tiểu Cẩm mười một tuổi có cùng Bát gia gia thôi diễn binh pháp thì không thắng không bại, về sau thì chưa thua bao giờ." Tô Cẩm cười nói.

"Hôm nay ta tập kích Đông Đô trong đêm đã đoán chừng quân mã Đông Đô chưa thể đuổi theo. Nếu đuổi theo chỉ có thể là cao thủ võ đạo. Dưới đời này, còn có ai có thể mạnh hơn Thập tam thúc? Trong lòng đã chắc chắn Thập tam thúc là người đầu tiên đuổi theo thì Tiểu Cẩm đương nhiên phải đứng ở chỗ này chờ Thập tam thúc."

Bàng Chân giáo huấn hằn: "Thật to gan, vạn nhất không phải ta tới mà là người khác tới thì chẳng phải người xon đời?"

"Người khác ư? Muốn lấy mạng của ta cũng không dễ dàng như vậy!"

Tô Cẩm tự tin cười cười: "Chết nhi tuy ngu dốt, nhưng Long gia võ

đạo không phải chỉ luyện để khoa chân múa tay xem chơi."

Bàng Chân vẫn lắc đầu: "Về sau không được chủ quan, cần phải biết thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân (DG: như " núi này cao còn có núi khác cao hơn). Nếu người có gì sơ xuất, kẻ làm thúc thúc ta đây sao dám trở về nhà gặp mặt Tam ca hả?"

"Thập tam thúc yên tâm đi." Tô Cẩm thấp giọng nói: " Năm xưa thôi diễn cho thấy năm này tất có đại chiến. Thời điểm Sở Ngụy đại chiến, trong nhà đúng thời kì giáp hạt (*để gây đói kém), nhân tài tàn lụi. Hơn nữa thời cuộc bất lợi với ta. Những năm này, Long gia đệ tử rải các nơi đồng loạt bộc lộ tài năng. Tiểu Cẩm bắt tài, binh mã Đệ Nhị Trấn nguyên trung thành với ta, chiến sự phía Bắc ở trong tay của ta. Chỉ một thời gian nữa, Bắc Cương quân sớm muộn gì cũng biến thành Long gia quân."

"Một khi thời cơ chín muồi, đệ tử Long gia khắp các lộ liên thủ, thiên hạ này tự nhiên phải đổi lại họ. Hơn một nghìn năm rồi, Long gia vì cái mảnh đất này trả giá bằng nhiệt huyết của vô số đời con cháu, cũng phải đến thời kỳ thu hoạch chứ?"

Trong mắt Tô Cẩm lóe ra tia hi vọng, bàn tay nắm chặt lại, trong lòng tràn ngập niềm tin chờ Bàng Chân, mong đợi câu trả lời của lão.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 310: Sơn Hà Cẩm Tú.... Cẩm Tú Hà Sơn

Q.4 - Chương 310: Sơn Hà Cẩm Tú.... Cẩm Tú Hà Sơn

Bắc của ngọn đèn đang thấp đã gần cháy lụi, thiếu nữ mắt ngọc mày ngài nhẹ nhàng cầm lấy ngân châm khêu bắc đèn lên. Ngọn lửa nhấp nháy vài cái, trong phòng càng thêm sáng ngời.

Gió đêm lùa qua khe cửa sổ khép hờ nhẹ nhàng lật giở cuốn tài liệu trên bàn sách. Trang giấy đang lúc sắp phiêu động bay lên đã bị một bàn tay lớn đè chặt lại.

Bên trên giấy viết 'Sơn hà cẩm tú' !

"Long gia từ ngàn năm nay, gia chủ có năng lực nhất chỉ e rằng chính là vi phụ". Trước bàn sách, một vị nam nhân trung niên vẻ mặt tài trí hơn người khoan thai thở dài: "Có lẽ vận khí vi phụ không tệ, thế hệ này của Long gia thậm chí cơ hội tương đối để lên đỉnh (mưu đồ đoạt quyền) thiên hạ."

"Phụ thân, người nói là sơn hà cấm tú a?" Thiếu nữ lấp bắp cười nói: "Người đã xem hồ sơ cả đêm, tin tức mấy ngày nay đưa về chỉ sợ người đã có thể đọc thuộc lòng rồi nhỉ?"

Nam nhân trung niên cười mà không nói gì, tờ giấy đang bị bàn tay đè chặt lên kia lộ ra mấy hàng chữ nhỏ.

Long Cẩm hai mươi bảy tuổi, hiện là tướng cầm quân đệ nhị trấn quân Bắc Cương, nắm trong tay đội quân hùng mạnh một vạn năm ngàn người, ngày trước công phá Hồ Quan, dẫn quân tiên phong một mạch áp sát Đông Đô. Bắc Cương đệ nhất tướng tinh, sơn hà cấm tú xếp ở vị trí đầu tiên là hoàn toàn xứng đáng!

Dòng chữ cuối cùng kia, nét mực vẫn chưa khô, hiển nhiên là vị nam nhân trung niên kia vừa mới viết thêm vào.

"Long Cẩm, Long Tú Tú, Long Hà, Long San San." Trung niên nam tử thần nhiên nói: "Bốn đứa trẻ xuất sắc nhất thế hệ này các người, đều đã bộc lộ tài năng. Hiện giờ chính là loạn thế, Long Cẩm có cơ hội thật lớn nắm trong tay trọn vẹn Bắc Cương quân. Nếu hắn có thể thành công thì hơn mười vạn quân hùng mạnh do cùng Bắc Cương Ma tộc chiến đấu đẫm máu mà sinh ra. Đây chính là trợ lực lớn nhất cho Long gia chúng ta tranh giành Trung Nguyên."

"Tú Tú tỷ cùng San San tỷ đều đã hoàn thành trước mục tiêu rồi, thậm chí hoàn thành so với mong muốn còn muốn xuất sắc hơn. Chỉ có điều Long Hà ca ca vẫn mãi không có tin tức. . ." Thiếu nữ thần sắc hơi ảm đạm, ngay sau đó bàn tay nhỏ bé vỗ nhẹ lên bộ ngực lồ lõm nói: "Là con đoán bừa, Long Hà ca ca là đệ tử mạnh nhất Long gia chỉ sau thập tam thúc, hắn cho dù một năm không có tin tức, cũng sẽ không có việc gì."

"Long gia tranh giành chính là thiên hạ, cường đại như đại ca, cũng đã về trời!" Nam nhân trung niên buồn bã nói: "Một tướng công thành Vạn Cốt khô, hi sinh là điều không thể tránh được. Cho dù Hà nhi thật sự có cái gì ngoài ý muốn thì đó cũng chính là số mệnh của hần. Ngàn năm qua, con cháu Long gia chết đi còn ít sao?"

Thiếu nữ khẽ nói: "Phụ thân không cần phải lo lắng, đến bây giờ thiên hạ sắp sửa đại loạn, đúng là thời điểm quật khởi của Long gia. Tương lai Long gia lập quốc, phụ thân đăng cơ làm đế, là vị quân vương đầu tiên của ngàn năm Long gia, con gái cũng có thể theo đó mà thơm lây, được cái danh xưng công chúa.Ồ, ta phải suy nghĩ mới được, phong hào (tước vị) gì mới vừa êm tai vừa có ý nghĩa sâu sắc a?"

Nam nhân trung niên bị bộ dáng ngây thơ của nàng chọc cho phải phì cười. Y thu lại nụ cười, cầm bản hồ sơ lên rồi bảo: "Nếu như thiên hạ đại thế đúng như suy diễn của Bát thức cùng thập tứ đệ, người huynh đệ Yến Vương của Sở để phản bội, Ngô quốc Ngũ hoàng tử chết thảm An Đông, Kiếm Giang ven bờ thuyền bè san sát. Chiến sự có thể bùng phát bất kể lúc nào. Tối đa thêm một năm nữa, Ngô quốc cũng bị cuốn vào thế cục trận đại chiến này, đến khi đó, Sơn hà cấm tú cùng đời trước Long gia đệ tử thừa dịp đồng tâm hiệp lực, đánh hạ một đế quốc mà so với Ngụy Quốc năm xưa còn hùng mạnh hơn."

"Long gia tiềm ẩn rất nhiều địch nhân. Điều làm cho người ta nhìn không thấu Sở đế chính là một chuyện. Hần có thể làm cho thập tam đệ bỏ nhà bỏ cửa, khẳng khẳng một mực đi theo bên cạnh hần, hần cũng có thể làm ột nhân vật cỡ Đường Ẩn cam tâm làm thần tử của hần. Hần rất đáng sợ! Thập tam thức của người có thể tính vào một trong ba kỳ tài của Long gia cả ngàn năm qua. Nếu như nói, người khác trên con đường tu hành như từng bước mà đi, thì hần lại như cười gió mà lướt. Bản thân lục ca ta, cho dù lớn hơn hần 5 tuổi, thì vào lúc hần 12 tuổi đã không còn là đối thủ của hần. Đường Ẩn nếu sinh ra vào một thời đại khác tất là một quân vương kỳ tài, tuy vậy hần hiển nhiên lại can tâm tình nguyện làm trợ thủ cho Sở đế. Sở đế cầm sáu mươi vạn đại quân, dưới trướng cao thủ nhiều như mây, quốc thổ của

hắn đến tận vùng Giang Bắc. Long gia muốn lập quốc, nhất định là phải bước qua một ngọn núi."

Thiếu nữ nhú mày nói: "Thập tam thúc vì cái gì mà trung thành với hắn như thế? Nếu như thập tam thúc bằng lòng động thủ, thì dễ dàng đánh chết Sở đế. Khi đó Sở quốc đại loạn, quần hùng nổi lên, chư hầu hỗn chiến, vậy có phải tốt hơn không?"

Nam nhân trung niên lắc đầu: "Trừ phi ta có thể đối mặt với thập tam thúc của người chính miệng hỏi hắn, nếu không ta cũng không thể tìm ra đáp án. Tuy nhiên..." Nam tử trung niên chuyển hướng chủ đề, y cầm hồ sơ trong tay lật vài trang rồi đặt ở trước mặt thiếu nữ.

Trên tờ giấy kia, viết đậm nét hai chữ lớn "Tần Phi", chữ nhỏ bên cạnh chú thích: Tần Phi, xuất thân phố chợ Đông Đô, lúc mới xuất hiện tu vi trên lục phẩm, nhậm chức tuần kiểm phố chợ. Hai năm trở lại đây, tu vi đột nhiên tăng mạnh. Hiện giờ đã đột phá cảnh giới tông sư, bàn về thiên phú, còn hơn cả Long Chân năm xưa. Tần Phi làm người có vẻ phóng đảng giả dối, kỳ thật tâm chí kiên định, hành vi hắn như vậy tất có mưu đồ. Phát tích hai năm qua có thể nói là truyền kỳ, hôm nay đã là trưởng lão các tộc Tây Vực, là người cầm quyền thực tế của Sát Sự Thính. Vị Đại tông sư phù trợ Tiền Ngụy Tôn Hạc, nghi vấn Thủy Tinh Không đã truyền công pháp tu vi cho hắn. Đại tông sư mới tiến giai Giải Linh từng bắt Tần Phi đi, lại thả ra mà hắn lông tóc không tổn hao gì .

Thiếu nữ tắc lưỡi nói: "Tiếng tăm của tên này quả thực giống như một khối đá vừa thối lại vừa cứng, đụng nát vô số quả trứng gà không may."

Trung niên nam tử nghiêm mặt nói: "Người sai rồi, phải nói là Tần Phi giống như một quả trứng thối, cứng rắn đụng nát vô số tảng đá không may."

"Lịch sử phát tích của hắn hết thảy đều là chiến đấu lấy yếu thắng mạnh, đối với một vị Tiên Thiên cảnh mà nói, có thể ngăn cản ba chiêu của Niệm Công Công được sao?" Nam nhân trung niên trào phúng:

"Dù là vi phụ vào thời kỳ đình phong, cũng chỉ có thể cùng Niệm Công Công đánh đến ta tám lạng người nửa cân mà thôi."

Thiếu nữ không phục nói: "Chỉ cần một tông sư, có thể giết cả nhà hắc đến gà bay chó chạy."

"Rất nhiều người đều là nghĩ như vậy, cuối cùng bọn hắc đều chết hết." Nam nhân trung niên lạnh lùng nói: "Thiên hạ một khi đại loạn, Tần Phi trong tay nắm mật thám Sát Sự Thỉnh, thân tín của hắc là bọn người Lý Hồ Nô đã một mực khống chế Lang Nha bộ đội, Thủy Thượng Vô Định Nhân Bình Sinh thành tâm cống hiến sức lực cho hắc. Đường gia, Tây Vực, Bắc Cương Man tộc đều ủng hộ hắc. Người có từng nghĩ tới, đây là một thực lực đáng sợ đến cỡ nào chưa?"

"Ý của phụ thân là?" Thiếu nữ nghi hoặc hỏi.

"Người này chính là mục tiêu đứng đầu phải giết của Long gia." Long Lục trầm giọng nói: "Người tự dẫn người đi ra ngoài tìm bằng được Long Hà. Nếu như hắc không chết, hắc có thể tự chủ trương điều động toàn bộ lực lượng Long gia tại bên ngoài tiêu diệt Tần Phi. Nếu như Long Hà có việc gì ngoài ý muốn. . . hoặc là trong vòng ba tháng, nếu người tìm không thấy Long Hà, kế hoạch giết chết Tần Phi lập tức giao cho người toàn quyền phụ trách."

"Ngoài ra, Tiểu Cẩm hiện tại danh tiếng như mặt trời ban trưa. Ta lo lắng lực lượng Long gia phải đi bảo hộ hắc lúc trước chưa đủ, người đi mời Tam gia gia xuống núi, cần phải bảo vệ Tiểu Cẩm bình an. Thiên tài tướng lĩnh của Long gia, quyết không thể để xảy ra cái gì ngoài ý muốn." Long Lục nắm chặt nắm đấm: "Tương lai muốn đánh hạ một cái giang sơn chắc như thành đồng, còn phải trông cậy vào Tiểu Cẩm."

...

Tô Cẩm cũng không biết Long gia đang vì chính an toàn của hắc mà tính toán. Hắc lẳng lặng đứng bên cạnh Bàn Chân, chờ đợi câu trả lời.

"Tiểu Cẩm. . ." Bàn Chân trầm mặc hồi lâu, rốt cục chậm rãi mở miệng nói: "Người cũng đã biết Long gia ngàn năm qua, vì sao dùng hết tâm cơ cũng không thể thành công?"

"Là mệnh trời không thuộc về ta, thời vận không đủ mà thôi. Vào lúc Ngụy Quốc sụp đổ năm xưa, Long gia vốn có là cơ hội nhất thống thiên hạ, chỉ có thể hận Đường Sở Ngộ Ngụy đều coi Long gia như là đại địch số một." Tô Cẩm oán hận nói: "Cháu đã xem xét lại chiến dịch năm đó, trong trận chiến bảo vệ Cố Châu, năm ngàn chiến sĩ Long gia tử thủ Cố Châu, Ngụy quân tấn công vô kế khả thi hạ thành. Vì vậy, tướng lĩnh Long gia sai người đem tình hình quân sự đưa đến Đường quân, mời bọn hãn tấn công từ hai mặt, một lần hành động tiêu diệt hết Ngụy quân đang nỗ lực hết đà. Không nghĩ tới, cái đám Đường quân đuổi tới Cố Châu, thế mà lại phối hợp với Ngụy quân đánh hạ Cố Châu, toàn diệt đội quân Long gia ta, sau đó mới quay sang chém giết lẫn nhau. . . Thật không rõ, bọn chúng vì cái gì mà cừu hận đối với Long gia lại lớn như vậy?"

"Là cá mồi!" Bàn Chân sâu xa nói: "Đệ tử của mỗi một thế hệ Long gia có thể rời nhà vào đời, đều là nhân tài kiệt xuất. Bất kể văn tài, vũ lược, y thuật, cơ quan kỳ môn độn giáp, đều là tuyển chọn tốt nhất. Nhân tài như vậy một khi bộc lộ tài năng, chính là đối tượng được các quốc gia tranh nhau lôi kéo. Ví dụ nói người chẳng hạn, Tiểu Cẩm, nếu người thật sự trợ giúp Yến vương đánh hạ giang sơn, địa vị Thái úy nắm chắc trong tay. Nhưng nếu người quay đầu giúp Long gia chiến đấu sinh tử, không nói đến việc có thể thành công hay không, tối đa cũng chỉ là Thái úy. Hai đường cùng một kết quả, người chọn hiện tại vinh hoa phú quý hay tương lai không thể biết trước?"

Tô Cẩm cảnh giác ngẩng đầu lên, vờ như không nhận ra cái nhìn soi xét của Bàn Chân: "Thập tam thúc không phải bởi vì chuyện này mà không quay trở lại Long gia đấy chứ?"

"Ta có lý do của ta." Bàn thực buồn phiền cười khổ: "Ngàn năm qua, đệ tử Long gia vào đời gần ngàn người, có một số chết sớm, có một số buông bỏ lý tưởng lúc ban đầu. Số đệ tử chân chính vì giấc mộng Long gia ngàn năm mà phấn đấu chiếm không đến một nửa. Con đường này, đi rất khó khăn. Long gia đã hy sinh quá nhiều tinh anh, ta vốn tưởng

rằng đại ca hoặc là Lục ca biết khó mà dừng cái kế hoạch này, lại không nghĩ ra được, bọn hắc cũng cố chấp như thế."

Tô Cẩm kiên định nói: "Thập tam thúc, nếu như bỏ dở giữa chừng biết nói sao với đệ tử Long gia ngàn năm qua hi sinh. Máu của mọi người vậy đã chảy vô ích rồi. Cháu tuy ngu dốt, nhưng thực sự tin tưởng trước sau như một, thiên hạ này cuối cùng cũng phải thuộc về Long gia. Nếu vì thế mà cháu phải chết đi cũng sẽ không hối tiếc."

Bàng Chân ngăm nhìn một Tô Cẩm trẻ trung, trước mắt dường như hiển hiện ra hắc thời khi còn bé tràn ngập ngây thơ, ống quần túm lại, đòi chơi đồ chơi làm bằng đường. Đứa trẻ mông muội ngày xưa đã trưởng thành, là tướng tinh quật khởi trên đời. Giờ là một thời đại phong vân thay đổi, vốn là anh hùng xuất hiện lớp lớp khảng khái ca vang bài ca bằng máu.

"Trở về đi, bất kể thế nào, thập tam thúc cũng tôn trọng lựa chọn của người." Bàng Chân quay người muốn rời đi, nghĩ một chút, lão lại dừng bước, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ rất phần nộ, lần này cử hết ra tinh nhuệ, nhất định phải giết chết người. Nên cẩn thận là hơn. Đường Ân cũng sẽ ra tay, tuy nhiên ta lại không lo lắng về hắc. Hắc đối với chuyện này cũng không mưu cầu danh lợi, cũng sẽ không đi đoạt công lao của Tần Phi. Người nhất định phải đề phòng Tần Phi, tu vi bản thân hắc đã không phải là thấp, mà còn niệm võ song tu quý bí khó dò, trong tay có thích khách chấp hành nhiệm vụ chuyên về ám sát. Hắc thường có kỳ mưu diệu kế, không thể khinh địch."

Tô Cẩm trầm trọng nhẹ gật đầu: "Cháu đã nhớ kỹ. Kỳ thật đối với Tần Phi cháu sớm đã nghe ngóng được, trong nhà cũng có chuyên gia sưu tập tình báo về hắc."

Bàng Chân thấp giọng nói: "Tiểu Cẩm, nếu thập tam thúc tham luyện vinh hoa phú quý, lần này thực sự đến là để giết người. Người lúc này trợ trọi một mình, có từng nghĩ tới nguy hiểm?"

Tô Cẩm dùng sức lắc đầu, nhoén miệng cười, lộ ra hai hàng răng trắng như tuyết, đôi mắt nhỏ gần như híp lại thành một đường thẳng: "Nếu

như ngay cả thập tam thúc mà cũng muốn giết ta, ta đây không bằng đi tìm một khối đậu hủ đập đầu chính mình chết quách đi cho rồi."

Bàng Chân ha ha cười khẽ, thân ảnh vừa mới chuyển động, đã lập tức biến mất vào trong màn đêm mịt mờ.

Tô Cẩm hướng về phương hướng Bàng Chân rời đi, khom người thi lễ. Một lát sau hắn dắt ngựa chiến từ trong tán cây ra, thúc ngựa phi tới đội kỵ binh đang đứng chờ . . .

. . .

Sắc trời sáng rõ, tỉnh hẳn sau giấc ngủ, Tần Phi thản nhiên bước ra khỏi cửa. Hắn đi vào một cửa hàng nhỏ ở con hẻm đối diện, gọi một phần cháo loãng một lồng bánh bao một đĩa trứng gà, bắt đầu chậm rãi ăn.

Thái tử lòng nóng như lửa đốt suốt một đêm không chợp mắt. Trời mới vừa tờ mờ sáng đã đi đi lại lại xung quanh ngay bên ngoài nhà của Tần Phi. Nếu không phải Trần Hoàng Dận âm thầm bảo hộ, thì không có biết bao nhiêu lưu manh dùng đủ loại phương pháp ám muội chuẩn bị đánh hôn mê cái tên nhìn như là con nhà giàu vô dụng này.

Thái tử đột nhiên nhìn thấy Tần Phi gọi ra một đồng lớn đồ ăn sáng mà ba người dùng cũng không hết, sự cấp bách trong lòng thiếu chút bốc thành lửa thiêu cháy trái tim. Y ba bước vọt tới quán nhỏ, kéo ghế dài tới chỗ đối diện Tần Phi, thấp giọng nói: "Người giết ta đi."

"Gấp cái gì? Trời đánh tránh miếng ăn." Tần Phi nuốt vào nửa quả trứng gà, bắt đầu nhai một cách hưởng thụ.

"Chân thúc đi cả đêm, nói không chừng đã đuổi kịp và giết Tô Cẩm rồi. Trận đánh cuộc này, đã thua một nửa. . . Người cứ ăn đi, ăn đến bội thực mà chết đi." Thái tử tức giận kêu lên: "Có cần ta gọi cho người thêm một ít bánh bao, để người ăn cho đủ?"

"Ôi!!!, có người mời khách ta đương nhiên muốn ăn." Tần Phi cười tủm tỉm nói: "Gọi đi, ta ăn vẫn còn chưa no."

"Người. . ." Thái tử giận dữ, có rặn cũng không ra nửa lời. Y trừng cả hai mắt, lom lom nhìn thẳng vào Tần Phi.

Tần Phi nhấp một hớp cháo, chậm rì rì nói: "Đã không có khả năng so xem ai nhanh hơn với Bàng đại sư, vậy thì cứ trầm ổn. Ta trước sau cảm thấy, Tô Cầm nếu đã có lá gan đến Đông Đô đi dạo, thì đã đoán chắc được sẽ bị gần như toàn bộ cao thủ Đông Đô đuổi giết. Hắn đã có hậu chiêu địch tối ta sáng, kẻ động không bằng yên tĩnh. Chẳng bằng chờ hắn trở lại Hồ Quan, chỗ đó vừa mới trải qua khói lửa chiến tranh, tình hình nhất định lộn xộn, muốn giết người, đó chính là chỗ tốt nhất."

"Chân thúc không giết được Tô Cầm sao?" Thái tử cười lạnh một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

"Không phải không giết được, có lẽ là không có cơ hội giết, có lẽ là tìm không thấy hắn. Hết thấy đều có khả năng! Một cái khó nữa vừa phát sinh, y như một người đánh cờ xuất sắc, đi một bước phải tính ba bước, khắp nơi lưu lại hậu chiêu mới có thể đứng chân ở thế bất bại. Động một chút lại đập nôi chìm thuyền tử chiến đến cùng, tìm đường sống trong cõi chết, đó là hành vi ngu xuẩn." Tần Phi mỉm cười, Sở bá vương Hạng Vũ tử chiến đến cùng tạo thành uy danh muôn thuở, mà Mã Tốc tại Nhai Đình tìm đường sống trong cõi chết lại trở thành trò cười muôn thuở, chỉ là những chuyện này thái tử không suy xét đến mà thôi."

"Về đến Hồ Quan, giống như mãnh hổ về núi, Giao Long vào biển, muốn giết Tô Cầm, chỉ sợ càng khó hơn." Thái tử lẩm bẩm nói: "Phụ hoàng tuy để cho ta tạm quyền Tổng đốc. Nhưng ta ngay cả người của Sát Sự Thính cũng còn chưa biết hết mặt, sự tình cụ thể còn phải phiên đến người. Tần Phi, ta hết thấy đều phó thác trên người của người."

"Ta không sẽ vì người mà gánh trách nhiệm này." Tần Phi cười nói: "Nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên a."

Đang khi nói chuyện, một gã nam nhân trang phục tầm thường đi vào cửa hàng, đem một chồng công văn đặt ở bên cạnh lồng bánh bao hấp của Tần Phi, hơi khom người rồi đi ra ngoài.

Tần Phi cũng không thèm liếc qua một cái, đem công văn thu thập vào trong tay áo, ném một đồng tiền lên bàn, đứng dậy mà đi.

Thái tử định đuổi theo, sau khi cân nhắc trái phải, vẫn là nên dừng bước lại. Y nhớ tới chính mình cả một đêm chưa có ăn qua chút gì, ruột đói cồn cào, lập tức cũng gọi một phần điểm tâm giống y như đúc, bắt đầu ăn uống.

Tần Phi đi vào nhà, dọc theo một cái hành lang ít người biết đến, nhẹ nhàng đẩy ra một cái cửa phòng, thấp giọng nói: "Đều sắp xếp chu đáo rồi chứ?"

Giải Lôi Lôi quay đầu trách mắng: "Mỗi lần đều trực tiếp đi vào mà không gõ cửa, ngộ nhỡ sư tỷ người đang thay quần áo thì làm sao?"

"Ta đây chỉ sợ phải đau mắt hột rồi." Tần Phi cười né tránh nắm tay nhỏ đánh úp lại của Lôi Lôi, nói ra: "Nếu thực có sự tình như vậy, cùng lắm thì ta cũng cời sạch cho người xem, vậy là mọi người huề nhau."

"Hay lắm, hay lắm." Con người Lôi Lôi xoay động: "Ta là người có lễ nghĩa, chắc chắn sẽ không đột nhiên tập kích đối với người, hay là bây giờ người khinh mạn cho ta xem một chút. Nhanh lên!"

Tần Phi lập tức nhắc tay đầu hàng, không dám cùng vị nữ lưu manh này dây dưa thêm nữa, hỏi lại: "Đều sắp xếp chu đáo rồi chứ?"

"Phần cô cô, ta đã sắp xếp tại một nơi ai cũng nghĩ không ra, về phần vị sư phó của chúng ta, ta đã đưa lão đến đại lao Đông đô ngồi chơi rồi. Đông đô dù có toàn thành đi lòng bắt, cũng không ai đi tra xét đại lao a?" Giải Lôi Lôi tự tin nói.

"Không phải chứ? Lão đầu nhi cứ nhiên lại nguyện ý ngồi chơi trong đại lao? Nhưng lão thích nhất là hưởng thụ mà." Tần Phi cả kinh, hai mắt trợn lên.

"Trại giam nữ!" Lôi Lôi giải thích một lời như vậy, sư tỷ đệ hiểu ý trao đổi một cái ánh mắt, đồng thời mập mờ gật nhẹ đầu.

"Nghe nói trại giam nữ gần đây giam giữ một người đàn bà cùng gian phu mưu sát chồng, tuy thủ đoạn ngoan độc, nhưng lại xinh đẹp như hoa. Đêm qua lúc tiễn đưa sư phó đi vào, lão nhân gia ông ta nói nhất định phải thay trời hành đạo, cho cái người đàn bà ngoan độc kia biết

rõ lợi hại." Lôi Lôi thở dài: "Giờ phút này, nhiều khả năng sư phó đang giảng cho nàng ta đạo lý nhân sinh."

"Ừ!" Tần Phi nghiêm mặt nói: "Tất nhiên như thế."

"Người sáng sớm đã tới, chắc chắn không phải chỉ để hỏi mỗi tung tích của bọn họ. Nói đi, tiểu sư đệ, đến cùng người còn có việc gì cầu sư tỷ hỗ trợ." Lôi Lôi cười ha hả quan sát Tần Phi.

"Đông đô hôm qua đại loạn, tất nhiên sẽ sửa trị nghiêm ngặt. Ta đề nghị người nên rời khỏi Sở quốc, quay trở lại Giang Nam đi thôi." Tần Phi thản nhiên nói: "Thân là đời sau của Giải gia, nắm giữ Bắc trấn phủ ty của phe đối địch, người cũng là một nhân vật dẫm chân một cái thiên hạ rung chuyển. Bao nhiêu lần, ta đều sợ chính mình nhìn không được mà bỏ qua tình thân sư tỷ đệ, đem người bắt lại tranh công."

"Sư đệ!" Lôi Lôi thái độ bắt đầu chăm chú khác thường: "Ta và người theo thân phận mà nói, vừa là đồng môn vừa là cừu địch. Ta ở bên cạnh người một thời gian dài, vẫn muốn biết rõ một vấn đề, đến cùng điều người muốn chính xác là cái gì?"

"Từ lúc bắt đầu cho đến giờ, ta chưa từng có thay đổi " Tần Phi lạnh lùng nói: "Ta muốn tìm ra hung phạm hại chết mẹ ta, đem hắc bầm thân thành vạn mảnh. Vì mục đích này, ta không ngại trầm luân vào địa ngục. Đừng nói người là người của Trấn phủ ty, cho dù người là người của Yến vương đi nữa, chỉ cần có thể giúp ta đạt thành nguyện vọng, ta cũng sẽ nguyện ý bắt tay hợp tác."

"Vậy thì tốt." Lôi Lôi nhẹ giọng nói: "Trừ phi hai nước giao chiến, nếu không, ta cùng thuộc hạ của ta, tất nhiên sẽ giúp người tìm kiếm hung phạm."

"Sở Ngô đại chiến bùng phát bất kể lúc nào, nếu thực sự nổ ra đánh nhau, hai chúng ta có nên ở đây đánh một trận trước?" Tần Phi vẽ mặt chân thành hỏi ngược lại.

"Nổ ra đánh nhau rồi nói sau." Lôi Lôi chuyển hướng chủ đề, nói ra: "Bắc Cương tướng tinh mới quật khởi Tô Cẩm, về chuyện của người này, ta muốn cùng người trao đổi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 311: Chỉ tốt ở bề ngoài

Q.4 - Chương 311: Chỉ tốt ở bề ngoài

"Tô Cẩm hả?" Tần Phi hỏi ngược lại: "Người có ý kiến gì Đối với hản không?"

Giải Lôi Lôi cũng không trả lời ngay câu hỏi của Tần Phi mà nàng đi tới cửa nhìn ngược nhìn xuôi, lại đóng kín cửa nẻo rồi mới lên tiếng: "Vùng Giang Nam Ngô quốc và Sở quốc ngăn cách bởi Kiếm giang, cho nên hai nước thường xuyên phát sinh va chạm quy mô nhỏ trên đường thủy. Bộ binh Ngô quốc ngoại trừ đóng giữ các nơi, còn có một sứ mạng trọng yếu, chính là không ngừng hướng về phía tây nam mở rộng lãnh thổ."

"Tây Nam toàn bộ bị núi bao quanh, địa hình phức tạp, dị tộc chiếm đa số. Nếu như nói dị tộc Tây Vực Sở quốc có thể dùng đầu ngón tay là đủ đếm, thì đối với dị tộc Tây Nam Ngô quốc, đầu ngón tay cộng thêm đầu ngón chân đếm đi đếm lại mấy mấy lần cũng không xuể." Lôi Lôi nói tiếp: "Ngô quốc tạm thời vô lực hướng phía bắc khuếch trương, chính vì vậy tinh lực chủ yếu đặt ở Tây Nam. Tuy nhiên, trận chiến ở nơi đó không dễ đánh chút nào."

"Bỏ qua không tính đến địa hình cùng chướng khí của Tây Nam, những chiến sĩ rừng nhiệt đới xuất quỷ nhập thần kia cũng đủ người ta đau đầu. Mỗi một tấc đất mà Ngô quốc hướng về phía tây nam chiếm được đều thấm đẫm máu của quan binh. Tuy hi sinh không nhỏ, nhưng đối với mở rộng lãnh thổ hơn nữa còn chiếm cứ Tây Nam dồi dào khoáng sản Có thể nói những hi sinh này là đáng giá vì mục tiêu to lớn hơn."

"Quân đội của chúng ta huấn luyện nghiêm khắc, binh lính trang bị hoàn hảo, đối phó những dị tộc vụn như nắm cát rời cũng không tính là quá khó khăn. Ấy vậy mà bắt đầu từ năm ngoái, mức độ khó khăn của tiến binh ngày càng lớn." Lôi Lôi nói khẽ: "Trong rừng nhiệt đới

Tây Nam xuất hiện một vị chiến sĩ phi thường cường đại. Có thể nói, hãn dùng sức một mình cản trở Ngô Quân suốt một năm."

Tần Phi không có cắt ngang lời nói của Lôi Lôi, tác chiến tại rừng nhiệt đới Tây Nam, binh lính sẽ không tập hợp, bày trận, xung phong liều chết với quy mô lớn như của phương bắc. Bình thường đều là dùng tiểu ban bộ đội bao vây tấn công, số bộ đội này không vượt quá 100 người. Nếu quả thật có một vị cao thủ cấp tông sư, lại tinh thông ẩn nấp ám sát mà nói, thì ở trong rừng đem từng cái Bách nhân đội này giải quyết cũng không phải là việc không có khả năng.

"Triều đình đối với người này vô cùng đau đầu, mấy lần xuất động cao thủ Trấn Phủ Ty tiến vào truy sát, ngược lại bị người này dẫn vào bẫy rập, tổn công vô ích hao tổn vài vị cao thủ. Lòng người bàng hoàng, bách nhân đội căn bản không dám xâm nhập vùng núi rừng nhiệt đới, còn nói gì đến đẩy mạnh bước tiến của quân đội. Cuối cùng, bệ hạ tự mình giá lâm Trấn Phủ Ty, yêu cầu nam bắc hai đại Trấn Phủ Ty cùng nhau ra tay, dốc hết toàn lực, trước tiên tiêu diệt người nọ rồi nói sau." Lôi Lôi mỉm cười, hiển nhiên là nhớ tới cách truy bắt với những mưu ma chước quỷ của nàng: "Người nọ bị liệt là mục tiêu quan trọng nhất, Trấn Phủ Ty cho dù lỗ vốn, cũng phải bắt hãn lại. Hơn nữa, phải bắt sống mới tính là quang vinh."

"Bắt được người rồi hả?" Tần Phi hỏi.

"Đây không phải là nói nhảm sao, đương nhiên là bắt sống." Lôi Lôi tăng thêm ngữ khí: "Người này sau khi bị bắt, bị nhốt vào đại lao tuyệt mật của Trấn Phủ Ty, cắt cử bốn vị cao thủ cấp tông sư thay nhau canh giữ. Nhưng mà, hãn cũng kiên cường, từ lúc bị bắt trở đi, một chữ cũng không thềm nói. Những cái cực hình có thể dọa chết người của Trấn Phủ Ty, dùng trên người hãn lại chỉ giống như là tắm giặt ngứa."

Tần Phi cười lạnh nói: "Loại công phu thâm vấn này, đương nhiên là Sát Sự Thính chúng ta mới lành nghề hơn."

Lôi Lôi cười khinh thường: "Hãn sau khi bị bắt đã bị đánh thùng kinh mạch, khí hải cũng bị mạnh mẽ phong tỏa. Chỉ là người trẻ tuổi có một

chút cứng đầu mà thôi, Sát Sự Thính các người có cực hình, Trấn Phủ Ty ta đồng dạng cũng không ít. Hẳn chịu đựng được hết, ai đối phó với hẳn cũng không có biện pháp. Cái người này giống như là từ trên trời giáng xuống giúp đám người dị tộc kia, sống chết không chịu nói ra lai lịch. Hẳn ra tay lẳng lẹ ngoan độc, không cách nào phỏng đoán ra sự môn. Ngay cả cô cô ta, dù đã từng theo Thủy đại sư du lịch thiên hạ, cũng không biết tu vi của hẳn xuất phát từ nơi nào."

"Người này cùng Tô Cẩm có quan hệ gì?" Tần Phi nhú mày, hẳn biết rõ Lôi Lôi tuyệt sẽ không đem một người không có can hệ gì, trước mặt mình thao thao bất tuyệt nói cả buổi.

Lôi Lôi cười nói: "Nhắc tới cũng vừa khéo, người này bị giam giữ tại đại lao Trấn Phủ Ty đã hơn một năm, ta đã quên hẳn cái chuyện nhỏ nhặt này. Trong đêm ngày hôm qua không phải nói Tô Cẩm mang binh công thành sao? Lúc nửa đêm, Ngự Lâm quân dán cáo thị của hoàng đế, thông báo treo giải thưởng ba ngàn lượng hoàng kim cho đầu Tô Cẩm. Ta vừa mới nhìn thấy người trong bức họa kia, thoáng qua cảm giác có chút quen mắt. Ta trở về nhà suy nghĩ hồi lâu, mới đột nhiên nghĩ ra. Cái người bị nhốt trong đại lao Trấn Phủ Ty kia, nếu mà nhiều tuổi hơn sẽ cùng Tô Cẩm có vài phần giống nhau."

Bức họa Tô Cẩm, Tần Phi xem qua không chỉ một lần, cẩn thận suy nghĩ lại một phen, thản nhiên nói: "Tô Cẩm tướng mạo bình thường, dựa vào hình dáng mặt mày miệng mũi của hẳn mà tìm người giống giống thì một lúc có thể tìm ra cả trăm người. Người có cần phải hoài nghi, Tô Cẩm cùng người bị nhốt tại đại lao Trấn Phủ Ty có quan hệ gì a?"

"Chúng ta đều là dân mật thám, chuyện này là lớn mật giả thiết không cần tang chứng vật chứng a. Gương mặt Tô Cẩm quả thật phổ thông đến mức không thể phổ thông hơn được nữa, khiến ta đi cả ngày trên đường cũng không cảm giác được có ai giống hẳn. Ngược lại, sau khi nhìn thấy cáo thị của hoàng đế, ấn tượng đầu tiên là nhớ tới người kia." Lôi Lôi lắc lắc đầu ngón tay nói: "Có đôi khi trực giác của nữ nhân rất chuẩn."

Tần Phi đến gần bên cửa sổ, kéo ghế ngồi xuống, tiện tay cầm lấy hai cái chén trà bày lên trên bàn trà, trầm giọng nói: "Hai người một nam một bắc, một người dốc sức trợ giúp dị tộc Tây Nam chống cự Ngô quốc, rõ ràng muốn thu phục nhân tâm dị tộc; Người khác trong lúc nguy nan ngăn cơn sóng dữ, đợi một thời gian tất nhiên là Bắc Cương quân đệ nhất chiến tướng. Nếu hai người này thật sự có quan hệ gì. . . Chuyện này thú vị nhiều hơn rồi đây."

Lôi Lôi cười dịu dàng, cầm lên một cái chén: "Đáng tiếc, có một người bị lão nương nắm ở trong tay, đến lúc nào không muốn cùng hãn chơi đùa nữa, tùy thời có khả năng tiến đưa hãn về lại cố hương."

Tần Phi nâng nâng cái chén còn lại: "Người này bệ hạ đã quyết tâm xử tử, chỉ e còn không sống được bao lâu. Người đã bắt sống được một người, ta đổi lại cũng muốn bắt sống Tô Cẩm, hôm nào đó cho hai người bọn chúng gặp mặt nhau, xem phỏng đoán của người có chính xác hay không."

...

Bên ngoài Hồ Quan, tình kỳ rậm rạp, doanh trướng như mây liên miên bất tuyệt tạo nên áp lực vô cùng cho quân thủ vệ.

Trong trướng trung quân, Phòng Vô Lượng vừa mới dỡ hành trang xuống. Hãn không đi rửa mặt thay quần áo mà lập tức truyền lệnh xuống, yêu cầu tướng lĩnh lớn nhỏ phụ cận Hồ quan gọi đến xét hỏi toàn bộ. Trong chốc lát, tiếng chiến mã hí vang, tiếng chân rầm rập, không quá thời gian ăn xong bữa cơm, hơn một trăm tướng lĩnh đều đã tề tụ trung quân.

Phòng Vô Lượng đối với tốc độ tập hợp của bọn họ coi như vừa ý, nhìn qua đám người đông nghìn nghịt phía trước, trầm giọng hỏi: "Quan tướng Hồ quan trên thiên tướng đều ở chỗ này sao?"

Quân pháp quan bên cạnh khom người nói: "Còn có hai người chưa tới."

Vừa dứt lời, hai người một trước một sau gấp gáp đi vào trung quân đại trướng, người dẫn đầu cao giọng hô lớn: "Phòng đại soái, mặt

tướng mã thất tiền đề * nên đến muộn một chút, thỉnh cầu đại soái thứ tội."

"Mang ra ngoài, chém!" Phòng Vô Lượng quát lớn như chém đinh chặt sắt.

Thuộc hạ tinh binh đều do một tay hãn tôi luyện tại Tây Bắc, cho tới lúc này chỉ nghe lệnh vị đại soái này. Hơn một trăm quan tướng còn chưa có người kịp lên tiếng nghĩ cách cứu viện, hai gã xui xẻo đã bị tám tên võ sĩ nhanh nhẹn túm tay túm chân lôi ra ngoài cửa doanh. Tiếng cầu xin tha thứ làm cho người khác phải mềm lòng của bọn họ chỉ trong chốc lát đã im bật!

Cửa trưởng mở ra, hai gã thân binh mỗi người mang theo một cái đầu người đầm đìa máu tiến vào phục mệnh.

"Bêu đầu trước ba quân." Phòng Vô Lượng dừng một chút rồi nói tiếp: "Nhắc lại quân kỷ, người nào vi phạm, nhất định chém không tha!"

Tất cả tướng lĩnh lớn nhỏ trong doanh trưởng đều có chút biến sắc. Hơn một trăm người trong này, một nửa là do chính tay Phòng Vô Lượng mang về từ Tây Bắc, một nửa còn lại là tướng trấn thủ phụ cận Hồ Quan. Bọn hãn vừa mới nếm mùi thất bại, còn chưa biết triều đình định xử trí như thế nào. Sau khi Phòng Vô Lượng đến, một câu trấn an cũng không nói không rằng, việc làm đầu tiên là chém đầu hai người. Hành động này càng làm cho đám tướng trấn thủ Hồ Quan sợ tới tâm loạn như ma. Gan teo nhỏ đã đến mức nhìn trước ngó sau, xem có cách nào giữ mạng không.

"Tướng trấn thủ Hồ Quan trước đây là..." Phòng Vô Lượng cầm chiến báo trước mặt lên.

Một người cất bước đi ra, đứng lên trước chúng tướng, ôm quyền nói: "Mặt tướng Kim ngô tướng quân Dương Đại Bằng, thủ vệ Hồ Quan trước đây."

Phòng Vô Lượng mặt không biểu tình đánh giá Dương Đại Bằng, người này ước chừng trên dưới bốn mươi tuổi, sắc mặt ngăm đen,

chòm râu rậm rạp, có ngoại hình của một người đàn ông rất dũng mãnh.

"Trong chiến báo không nói rõ lắm, Dương tướng quân, người trước tiên nói xem Hồ Quan làm cách nào mà mất?" Phòng Vô Lượng hỏi.

Dương Đại Bằng sắc mặt đỏ lên, cúi đầu nói: "Mặt tướng cũng không biết!"

Chúng tướng Tây Bắc đồng loạt thay đổi sắc mặt, người, một Đại tướng thủ thành, khiến Hồ Quan một cú điểm như vậy mất đi, hiện tại lại còn có thể nói là không biết. Nếu như người cũng không biết, vậy phải đi hỏi ai đây?

"Ngày đó, quân Tô Cầm tới công Hồ Quan, mặt tướng cảm thấy Hồ Quan thành kiên cố, lương thảo sung túc, lại có hơn hai vạn quân phòng thủ, nếu chỉ phải phòng thủ thì không có vấn đề gì cả." Dương Đại Bằng một mực không ngẩng đầu lên, thanh âm cũng dần dần hạ thấp: "Tô Cầm ban ngày phát động một lần tấn công rất bình thường, chúng ta không cần tốn nhiều sức lực đã đẩy lui quân Bắc Cương. Song phương đều có tổn thương, bên phía hấn chết vài trăm người, chúng ta mất hơn một trăm huynh đệ."

"Phát động tấn công vào lúc nào?" Phòng Vô Lượng truy vấn.

"Sau giờ Ngọ, đánh tới hoàng hôn thì dừng tay." Dương Đại Bằng lập tức đáp.

"Nói tiếp đi!"

"Đến khi đêm xuống, mặt tướng đã phân phó bộ hạ coi chừng đề phòng. Nhưng trên đầu thành bỗng nhiên lửa cháy ngút trời, tiếp theo đó có người khắp nơi hò hét nói quân Bắc Cương đã vào thành. Cửa bắc thành trong lúc hỗn loạn bị người đoạt mất rồi mở ra, mặt tướng điều động binh mã đi chiếm lại. Nhưng đại quân Tô Cầm đã tới, ở cửa thành một phen kịch chiến, quân ta không địch lại, bị quân Bắc Cương quân tràn vào thành. . ."

Phòng Vô Lượng bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm giọng trách mắng:

"Nói bậy!"

Dương Đại Bằng toàn thân chấn động, ngẩng đầu nhìn Phòng Vô Lượng đang không giận mà uy .

"Tô Cầm chọn lúc hoàng hôn để tấn công, chính là nắm đúng tâm lý của người. Một phen chiến đấu, tổn thất của hắn căn bản không lớn tới mức giống người mới nhìn qua, rất nhiều đội quyết tử được chọn lựa kỹ càng của Tô Cầm đã trà trộn vào trong đám thi thể dưới thành. Mà người, hoàn toàn lười biếng. . ." Phòng Vô Lượng lạnh lùng liếc qua Dương Đại Bằng: "Sau khi kết thúc mỗi cuộc chiến đấu đều phải quét dọn chiến trường, ngoại trừ thu lượm binh khí mũi tên của địch nhân, còn có một tác dụng, chính là giết nốt những địch nhân giả chết hoặc là bị thương chưa chết."

Phòng Vô Lượng đang lúc tức giận, bên tai bỗng truyền đến thanh âm nhắc nhở của tùy tùng: "Đại soái, Dương Đại Bằng là cháu rể Lô Thái úy."

Phòng Vô Lượng ung dung ngừng lời, thông thả trầm tĩnh đánh giá Dương Đại Bằng, mỉm cười nói: "Thì ra Dương Tướng quân là cháu rể Lô Thái úy nha."

Dương Đại Bằng lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nếu cái vị đại soái nóng như lửa này ngay cả tầng quan hệ này còn chưa kịp biết tới đã hô hào muốn chém đầu chính mình, đây chẳng phải là oan ức thấu trời?

"Hồi bẩm đại soái, chính là mặt tướng!" Dương Đại Bằng ngẩng đầu dương dương đắc ý cười nói.

*mã thất tiền đề: nghĩa đen là ngựa mất móng chân trước, đây là hai tên kia nói ra một lý do bào chữa cho lỗi tập trung muộn

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 312: Công bình công chính công khai

Q.4 - Chương 312: Công bình công chính công khai

Phòng Vô Lượng hắc hắc cười hai tiếng, ung dung nói: "Người nếu là gia quyến của Lô thái úy, ta cũng thấy lạ lùng là tại sao người còn có

thể cười được?"

Dương Đại Bằng không hiểu rõ nội tình, Thái úy thống soái vợ tướng nước Sở, Phòng Vô Lượng mặc dù địa vị Tây Bắc đại soái cao quư. Nhưng hắn cũng phải chịu sự chỉ huy của Lôi thái úy, không lẽ hắn thực sự muốn làm khó xử cháu rể người lãnh đạo trực tiếp? Dương Đại Bằng lấy lại bình tĩnh, đáp: "Đại soái, mặt tướng không dám vô lễ, thỉnh đại soái trách phạt."

"Vậy sao?" Phòng Vô Lượng quý dị cười cười, vươn người đứng dậy, lấy ra một cái lệnh tiễn, hơi hốt ném xuống trước chân Dương Đại Bằng: "Mất đi cửa khẩu Hồ Quan trọng yếu như vậy, vốn là tử tội chém đầu. Bản soái cho người một cơ hội. . ."

Dương Đại Bằng trong lòng vừa mới vui như nở hoa, còn chưa kịp vỗ mông ngựa, thanh âm Phòng Vô Lượng đã tựa như sấm sét vang ở bên tai: "Lập tức thi hành, giáng Dương Đại Bằng xuống làm binh sĩ, xung vào đội đột kích. Nếu lúc công thành, người có thể còn sống công lên tường thành, bản soái tha cho người một mạng."

Tỉ lệ thương vong của Đội đột kích chính là cao nhất quân đội. Trên thực tế vào lúc công thành, bọn họ phải đón đỡ mưa tên dày đặc nhất, đón đá lăn khúc cây dầu hỏa cùng đao thương của quân thủ thành. Bọn họ chính là bị cưỡng ép phải trèo lên thành. Cho nên, từ trước đến giờ đội đột kích tuyển người có một yêu cầu nghiêm khắc -- con trai độc nhất không tuyển, có vợ không tuyển, không đủ tinh nhanh không tuyển.

Mặc dù tỉ lệ thương vong cao, nhưng trả giá lớn của bọn hắn luôn có hồi báo, nếu như đánh hạ thành trì, nhóm dũng sĩ đầu tiên leo lên tường thành thăng quan phát tài dễ như trở bàn tay. Cho nên, đội đột kích đối với một số người là ác mộng, đối với một số người lại là hoa thơm trái ngọt, là cơ hội ngẩng cao đầu làm người.

Cả đời Dương Đại Bằng chưa từng đứng ở trên tuyến đầu, chợt nghe thấy phải gia nhập đội đột kích, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa thì tê liệt mà ngã xuống. Gã cố nén nước mắt ngược nhìn Phòng Vô Lượng, ánh mắt cầu xin làm cho người ta mềm lòng.

Các tướng lĩnh Hồ Quan nhất thời cảm giác thỏ chết cáo khóc, nhao nhao ra khỏi hàng nói: "Thỉnh Đại soái nghĩ lại. . ."

Vì biện hộ cho Dương Đại Bằng, mà cũng vì để cho tương lai của mình không đến mức bị Phòng Vô Lượng truy cứu, các tướng lĩnh Hồ Quan nghĩ ra mọi lư do, cái gì Dương Đại Bằng ngoài mặt khôi ngô kỳ thật có bệnh kín, hoặc là nói Dương Đại Bằng xông lên đầu tiên nếu như bị binh mã của Tô Cầm đánh chết sẽ đại thương sĩ khí quân ta, thậm chí còn có người nói Dương Đại Bằng nâng cái thùng nước còn không đủ sức, sao có thể gia nhập đội đột kích danh tiếng?

Nếu như Dương Đại Bằng không phải đang lúc sống còn, nhất định phải nhảy dựng lên cùng mấy cái tên đang vu vạ cho bản thân mình "người cho ta một đấm ta trả lại người một đá". Chính vào lúc này gã cầu mong chính mình càng bị chê bất tài vô dụng càng tốt.

Ngoài trưởng bổng nhiên truyền đến tiếng cười của một người: "Các người nói Dương Đại Bằng kém như thế, vậy hắn còn đảm nhiệm Kim Ngô tướng quân gì nữa?"

Tiếng nói vừa dứt, một người đã xốc cửa trưởng lên, sải bước đi vào. Chúng tướng Tây Bắc đồng thời lặng yên lui về phía sau hai bước, không dám nhìn thẳng.

Phòng Vô Lượng chỉ mới liếc qua, lập tức đứng dậy thi lễ nói: "Phòng Vô Lượng tham kiến ngự sử đại phu."

"Người là tướng lãnh cao nhất ở đây, không cần câu nệ lễ tiết." Đường Ấn cười ha hả ư bảo Phòng Vô Lượng ngồi xuống, tự mình bước đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

"Đường đại phu!" Trong thời gian sau khi lập gia đình, Dương Đại Bằng bởi vì quan hệ của vợ, cũng đã gặp gỡ qua quan lớn trong triều, lần này nhìn thấy Đường Ấn, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, liền thanh nói: "Đường đại phu, kính xin người chủ trì công đạo. Phòng đại soái muốn mang mặt tướng xung vào đội đột kích. Mất đi Hồ Quan, mặt tướng nguyện ư chịu trách nhiệm, thỉnh Đường đại phu phái người đem mặt tướng áp giải trở về Đông Đô, giao cho Đại Lữ Tự Bộ Binh thẩm tra xử lí."

Đường Ẩn mỉm cười, tiểu tử này toan tính làm ra vẻ quang minh chính đại. Trở về Bộ Binh, chỗ đó đều là đồ tử đồ tôn của Lôi thái úy, dám người Đại Lữ Tự lại không ngốc, có đáng vì một Dương Đại Bằng mà chọc giận Lôi thái úy? Tám chín phần mười là đưa gã đi dạo một vòng, đợi mọi chuyện lắng xuống, sẽ đem Dương Đại Bằng điều đến một địa phương cách xa Đông Đô tiếp tục trở lại làm quan là được.

"Dương Đại Bằng, Phòng đại soái mới chính là chủ soái, quyết định của hắn là quân lệnh, không thể nào sửa đổi." Đường Ẩn thản nhiên nói: "Đội đột kích cứu tử nhất sinh, thường nhân cũng biết. Nhưng người có biết, năm xưa khi đại chiến phạt Ngụy, tại thời điểm phá được Trung Đô Ngụy Quốc, hai người tiến vào đầu tiên của đội đột kích là ai không?"

Dương Đại Bằng bấm ngón tay tính toán, việc đã xảy ra hai mươi năm rồi, nếu như người đầu tiên xông lên tường thành Trung Đô còn chưa có chết, hiện tại ít nhất cũng phải lặn lội tới Phiêu Kỵ tướng quân. Nhưng tính đi tính lại, trong triều tướng lãnh có đủ thâm niên tuổi tác lại không hợp, tướng lãnh có tuổi tác phù hợp thì thâm niên lại không đủ, liền mê hoặc lắc đầu.

"Một người là Bàn Chân, người còn lại, là ta!" Đường Ẩn chỉ chỉ vào cái mũi của mình, không nói thêm gì nữa.

Chư tướng Hồ Quan hết thảy đều lặng im, ai cũng không dám nói thêm một chữ. Bàn Chân cùng Đường Ẩn đều đã kinh qua đội đột kích, ai còn dám giúp Dương Đại Bằng cầu tình?

Phòng Vô Lượng lạnh lùng quan sát lệnh tiễn trước mũi chân Dương Đại Bằng: "Ta chỉ có thể cho người một đề xuất, trở về đem đao của người mài cho sắc, buộc khôi giáp của người cho chặt, có lẽ vào giây phút sinh tử có thể cứu được mạng của người."

"Phòng đại soái, Đường mỗ có một yêu cầu quá đáng." Đường Ẩn bỗng nhiên mở miệng nói.

"Đường đại nhân mời nói."

Đường Ẩn mắt thần như điện, từ trong đám quan tướng đang bối rối nhìn thấy Đường Hiên thần sắc hoảng hốt, hắn chỉ một ngón tay: "Ta

làm người rất công bình, Dương Đại Bằng cảm thấy người xếp hẳn vào đội đột kích là muốn mượn đao giết người. Ta đây cũng để cho con của ta cùng nhập đội đột kích, cùng Dương Đại Bằng đứng chung một vị trí."

Chúng tướng Tây Bắc đồng thời hít vào một ngụm khí lạnh, bọn hắn không biết sự tình giữa Đường Hiên và Liễu Khinh Dương, đột nhiên nghe thấy lời nói này của Đường Ẩn, tất cả đều hoảng sợ. Phải biết rằng, nói đội đột kích cửu tử nhất sinh là chính xác, trong một trăm người, sau mỗi một lần công thành chiến, nếu còn bảy tám người sống sót với tay chân nguyên vẹn là có thể thắp nhang thơm tạ ơn rồi. Hơn nữa, hai quân giao chiến, trên mấy vạn người cùng chém giết, dù là đại tông sư cũng chỉ vẹn vẹn có năng lực tự bảo vệ mình, những nhân vật như Dương Đại Bằng, Đường Hiên, một khi bị quân địch vây quanh, lập tức có thể biến thành thịt nát.

Vài ánh mắt mập mờ mang theo tâm tư gian tà suy xét Đường Ẩn và Đường Hiên sau khi lớn lên rốt cục lại không giống nhau -- chẳng lẽ Đường phu nhân vào quãng thời gian xinh đẹp kinh động Đông Đô trước đây đã vụng trộm cho Đường Ẩn đội nón xanh hay sao? Đứa con này chẳng phải là tiểu vương bát thay người khác nuôi hai mươi năm hay sao?

"Ta lại không làm sai việc gì, tại sao phải gia nhập đội đột kích?" Đường Hiên gạt chư tướng phía trước ra, đứng trước mặt phụ thân nổi giận đùng đùng, không chịu khuất phục nhìn lão.

Không đợi Đường Ẩn trả lời, Phòng Vô Lượng đã thản nhiên nói: "Ta đồng ý, Đường Hiên cũng xếp vào đội đột kích."

"Đại soái!" Đường Hiên quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình.

Đường Ẩn chậm rãi đứng dậy, quan sát thân thể nhi tử so với chính mình còn muốn cao hơn, quan sát khuôn mặt anh tuấn của hắn, quan sát nét mặt phong sương từng trải được rèn luyện trong quân đội của hắn, lão thấp giọng nói: "Ta luôn luôn suy nghĩ, rốt cục có nên tha thứ cho người hay không? Để cho ông trời quyết định vậy, nếu như người không chết, người vẫn là con của ta."

"Vì cái gì?" Đường Hiên cắn răng nói: "Vì hai tên ngoại nhân kia sao?"

"Khinh Dương đã tiến giai đại tông sư." "Hắn không còn là thủ hộ thần của Đường gia, mà là Giam sự Sát Sự Thính!"

Hai câu nói trầm thấp đến cực hạn của Đường Ấn lại giống như hai phát sấm oanh động bên tai Đường Hiên.

"Chưa từng có người nào có thể lấy Khinh Dương theo bên cạnh ta đi, kể cả mệnh lệnh của hoàng đế. Bởi vì, hắn cảm thấy ở tại Đường gia so với quan to lộc hậu còn khoái hoạt hơn. Nhưng, con trai ruột của ta, vậy mà. . ." Đường Ấn cổ họng tắc nghẹn, không muốn nói thêm gì nữa.

"Ta chính là con trai của người ah. . ." Đường Hiên túm chặt ống tay áo của Đường Ấn: "Người cứ như vậy xem ta đi vào chỗ chết?"

Đường Ấn lắc đầu: "Ta nói rồi, người phạm sai lầm quá nhiều cũng quá nặng, ta không có cách nào quyết định tha thứ cho người, chỉ có thể giao cho ông trời định đoạt."

"Ta không đi thì sao?" Đường Hiên hỏi ngược lại.

"Người không có lựa chọn khác!" Trong khẩu khí của Đường Ấn lộ ra sự tàn nhẫn cùng tuyệt tình nhiều năm không biểu hiện ra.

"Chúc đại quân kỳ khai đắc thắng!" Đường Hiên nghiêng răng nghiêng lợi hung tợn nói.

"Chúc đại quân. . . kỳ khai đắc thắng. . ." Dương Đại Bằng nói giống như tiếng thờ dài hữu khí vô lực của kẻ sắp tắt hơi.

Từ khi Sở Quân thành lập đến nay, đây có lẽ là lời cầu chúc không cam tâm tình nguyện nhất mà một đội viên đột kích từng thốt ra.

Phòng Vô Lượng lạnh lùng quét mắt qua chư tướng thuộc hạ, đem từng mũi từng mũi lệnh tiễn rút ra: "Tô Cầm dùng binh không tuân theo phương pháp thông thường, chúng ta không thể chờ hắn xuất thủ trước rồi mới bị động ứng đối. Chiến tranh như đánh cờ, đoạt được tiên cơ mới có thể khống chế toàn cục. Hôm nay, hắn và binh mã Đệ Nhị Trấn đang ở bên trong thành, Bắc Cương quân hơn bốn trấn binh lực hiện đang liên tục không ngừng hướng Hồ Quan bổ sung. Nếu để

cho đại quân vượt qua bảy vạn người tiến vào Hồ Quan thì việc đoạt lại Hồ Quan khó càng thêm khó. Đối thủ của chúng ta là Tô Cầm và Yến vương, không thể kỳ vọng chủ tướng tái phạm sai lầm ngu như heo nào."

Dương Đại Bằng đỏ mặt lên, cũng may gã sắc mặt ngăm đen, nên không dễ dàng nhìn ra.

"Lệnh chung cho tam quân, đốt lửa nấu cơm, sau giờ Ngọ công thành!"

"Quân thủ vệ Hồ Quan mới bại, quân Tây Bắc đường xa mà đến mỗi mệt không chịu nổi, có nên nghỉ ngơi và hồi phục lại một chút. . ." Một vị phó tướng cả gan nói ra.

"Đệ Nhị Trấn của Tô Cầm ba lượt bị đánh tan, mỗi lần đều bổ sung lính mới lập tức gia nhập chiến đấu, cứ đến tay hãn là trở thành hùng binh sao? Đệ Nhị Trấn từ Bắc Cương một đường tập kích Hồ Quan, người không chợp mắt ngựa không dừng vó. Sau khi đánh hạ Hồ Quan, lại lập tức bất ngờ tập kích Đông Đô. Bọn hãn nghỉ ngơi và hồi phục rồi hả? Chúng ta mệt mỏi, nhưng Đệ Nhị Trấn so với chúng ta càng mệt mỏi hơn, ta muốn lập tức chiến đấu, để xem hai quân coi ai chống đỡ không được."

Chư tướng giờ mới hiểu được ư đồ của Phòng Vô Lượng, dựa vào liều mạng tiêu hao, Tây Bắc quân cộng thêm hơn mười vạn đại quân dọc tuyến Hồ Quan, đương nhiên là có vốn liếng cùng Đệ Nhị Trấn tiếp tục chơi. Thậm chí có thể đem binh mã phân thành bốn đạo, mỗi một đạo đánh một ngày nghỉ ba ngày, dùng mệt mỏi làm vũ khí cũng đủ giết hết binh mã của Tô Cầm. Huống chi, Hồ Quan bị phá hư tường thành cùng cửa thành còn chưa được hoàn toàn tu sửa chỉnh tề, lúc này không đánh chờ đến khi nào?

"Mặt tướng lĩnh mệnh!" Hơn trăm quan quân cùng cao giọng quát lớn.

"Đi ra ngoài đi."

Phòng Vô Lượng đợi doanh trưởng không còn ai khác, lúc này mới nói với Đường Ân: "Đường đại nhân lần này đến là có chuyện gì?"

Đường Ẩn ung dung nói: "Tô Cầm bất ngờ tập kích Đông Đô là sỉ nhục vô tận của Sở Quân, bệ hạ thiên uy tức giận, hạ lệnh phải giết Tô Cầm. Bàng đại sư ra tay đầu tiên. Theo lời hắc thì đã bị binh mã Tô Cầm đánh lạc hướng, không thể thu được công lao. Vì thế ta cũng chỉ phải tới nơi này xem có biện pháp gì có thể giết chết Tô Cầm không mà thôi."

"Mặc dù ta rất hi vọng cùng một đối thủ như Tô Cầm giao chiến. Tuy nhiên quốc gia đại sự, nếu có thể giết Tô Cầm, Hồ Quan dễ dàng thu lại rồi." Phòng Vô Lượng vừa cười vừa nói.

"Ta có một dự cảm, Tô Cầm cũng không đơn giản, ta lần này chưa hẳn có thể giết được hắn. Tuy nhiên, nếu ta đã đến, Tần Phi hiển nhiên cách không xa, hắc và Sát Sự Thính của hắc nhất định có biện pháp giải quyết Tô Cầm." Đường Ẩn trầm trọng thở dài: "Vô Lượng, Hồ Quan một trận chiến khép lại chiến sự phương bắc, có lẽ không thể mau chóng giải quyết được. Càng kéo dài bao lâu, tâm tư Ngô quốc càng càng thêm phần thoải mái."

"Ta hiểu mà." Phòng Vô Lượng mày rậm nhướng lên: "Nếu như Tần Phi đến Hồ Quan, ta trái lại rất muốn được mở rộng tầm mắt, xem tên này đến cùng có bốn sự thống lĩnh quần hùng Sát Sự Thính hay không?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 313: Không thành kế

Q.4 - Chương 313: Không thành kế

Tần Phi đúng là đang trên đường đến nhưng không phải từ phía bắc tới. Theo lý thuyết, khi Đường Ẩn đến đại doanh Hồ Quan, Tần Phi nhiều thì cũng chỉ mất nửa ngày là có thể đuổi tới Hồ Quan. Nhưng Tần Phi lại lựa chọn một con đường khác, hắc đi một đường vòng, vòng ra đằng sau Hồ Quan.

"Tại sao phải đi xa như vậy?" Chu Lễ Uyên kinh ngạc hỏi.

Tần Phi vuốt vuốt cái đùi bị yên ngựa cọ sát đến đau nhức, nói: "Nếu như ta là Tô Cẩm, liệu ta có thể ngồi chết dí ở Hồ Quan. Thân thống lĩnh hơn một vạn người, chờ hơn mười vạn đại quân vây công, còn phải phòng bị cao thủ đứng đầu nước Sở ám sát hay không?"

"Vậy, cứ điểm Hồ Quan hấn hao tổn tâm trí đánh hạ, chẳng lẽ lại muốn chấp tay nhường lại?" Chu Lễ Uyên truy vấn.

"Cũng không đến mức như thế, chuyện chiến tranh, cứ để cho Phòng Vô Lượng hao tâm tổn trí là được rồi. Ta chỉ có cảm giác, Tô Cẩm tuyệt sẽ không ở lại Hồ Quan, trừ phi hắn là kẻ lỗ mãng." Tần Phi ngẩng đầu nhìn về phía trước: "Mấy ngày liền gấp rút di chuyển, chúng ta đã cách phía bắc Hồ quan hơn một trăm dặm, bây giờ có thể đi ngược trở lại rồi."

...

Đại quân đông nghịt như mây đen bao phủ, phủ kín cả mặt đất. Xe công thành đi trước mở đường, quan binh giơ cao tấm chắn chuẩn bị ngăn cản mưa tên ở trên đầu bắn xuống, lưỡi dao sắc bén giắt ở bên hông, chỉ đợi bò lên trên thang mây liền rút ra chém giết. Hàng ngàn cung tiễn thủ từ từ tiếp cận tuyến đầu trận địa, chỉ cần đi vào tầm bắn, bọn hắn sẽ điên cuồng xạ kích để áp chế tường thành phía trên. Kỵ binh được chọn kỹ lựa kỹ càng rục rịch theo sát sau lưng bộ quân, một khi cửa thành bị phá, những chiến sỹ sắt thép toàn thân bao phủ trong thiết giáp nhân cơ hội sẽ như gió lốc cuốn vào Hồ Quan, giết một đường máu chảy thành sông.

Danh tướng nước Sở giao đấu Tinh Tướng Bắc Cương, trận chiến đầu tiên là dập theo khuôn phép cũ!

Phía trên tường thành yên tĩnh khác thường, cho dù tinh kỳ rậm rạp, lại không có một mũi tên đuôi lông vũ nào rơi xuống.

Phòng Vô Lượng nhíu mày: "Tô Cẩm đang giở trò quỷ gì? Đại quân đã tới gần tầm tên bắn, không phải là hắn không có cung cứng đấy chứ."

"Trong thành có trá nguy, có tiếp tục công thành hay không?" Tả Tướng quân Phan Vinh thả lệnh kỳ trong tay ra, cẩn thận hỏi.

"Công."

Xe công thành lông tóc không tổn hao gì được đẩy tới gần sông đào bảo vệ thành, sĩ tốt nhanh chóng đem sông đào bảo vệ thành lấp ra mấy con đường, đội đột kích đỡ tấm chắn khẩn trương ngồi xổm dưới tường thành, thang mây ầm ầm dựa vào tường thành. . . Không có mũi tên, không có dầu hỏa, không có đá lăn, không có khúc cây. . . Không có cái gì, chỉ có yên tĩnh khiến cho tường thành Hồ Quan đồ sộ giống như một ngôi thành ma.

Kèn hiệu công kích nổi lên, Đường Hiên cắn răng, đem yêu đao rút ra, đưa vào trong miệng khế cắn, sử dụng cả tay chân trèo lên thang mây đầu tiên. Dương Đại Bằng nơm nớp lo sợ đi theo phía sau hắn, trong miệng mãi miết niệm thần Phật phù hộ. Mấy hàng người dài trèo lên thang mây định vượt tường thành phía trên, tường thành vẫn im ắng như cũ không hề có động tĩnh gì.

Cho đến lúc Đường Hiên nhảy lên trên tường thành, lúc này mới lên tiếng kinh hô: "Thành trống là sao?"

...

"Cho lão tử là thằng ngốc sao?" Tô Cẩm đứng xa xa nhìn cờ xí trên tường thành Hồ Quan bị tháo xuống, đại kỳ Sở Quân được phát lên. Y nhổ toẹt một bãi nước bọt mắng to: "Phòng Vô Lượng mang theo hơn mười vạn người đến vây diệt lão tử, binh mã tứ trấn binh mã lại chưa tới. Lão tử mà ngồi chết dí ở Hồ Quan, chẳng phải là bị các người một hơi nuốt gọn sao? Nằm mơ a!"

"Trấn tướng đại nhân thần cơ diệu toán, địch tiến ta lui, không tranh chấp vô bổ. Đúng thật có phong thái của danh tướng cổ đại!" Tướng lĩnh bên cạnh lập tức vỗ mông ngựa.

Một gã giáo úy cẩn thận nói: "Trấn tướng đại nhân, chúng ta vất vả vả đánh hạ Hồ Quan, Yến vương biết được vui mừng không thôi. Chắc chắn binh mã tứ trấn sẽ nhanh chóng được cử đến tương trợ. Nếu như ngay cả một mũi tên cũng không phóng đã chấp tay nhường lại Hồ Quan. Chỉ sợ không giải thích nổi trước mặt Yến vương đấy?"

Tô Cẩm lắc đầu, y nói: "Khi binh mã tứ trấn đến nơi, ta tự nhiên có cách thu lại Hồ Quan vào tay. Đến lúc đó, chỉ sợ là Phòng Vô Lượng bị ta đánh cho không còn manh giáp."

"Đại nhân bách chiến bách thắng, Phòng Vô Lượng làm sao mà có thể xứng là đối thủ của đại nhân?" Giáo úy thấy sự tự tin tràn trề của Tô Cẩm, như được đưa ột liều thuốc mê.

Tô Cẩm cười cười, y giơ roi ngựa lên, dứt khoát chạy đi.

...

Đất đai hoang vu không đường đi lối lại, kẻ nam qua người bắc lại. Từng dấu vết bánh xe, móng ngựa và dấu chân lợn xộn in hằn trên mặt đất. Chỗ này cũng có thể miễn cưỡng coi là một con đường. Gió bắc gào thét, lá rụng đều hiu, cây khô nơi hoang dã xòe rộng những cái cành khẳng khiu. Gió lướt qua, cành khô khẽ lay động, hiu hiu rung động, giống như nước mắt chảy thành dòng. . .

Một lão giả nâng cái mũ da trên đầu lên một chút, con mắt tràn đầy nếp nhăn nơi khoé mắt tìm kiếm phương hướng. Một vài phiến lá rụng nhẹ nhàng bị gió cuốn lên, bỗng bành chấp chới bay về phía bên cạnh của lão, lão giả tiện tay bắt lấy, trong lòng bàn tay chiếc lá rụng hóa thành một đám bụi rơi khỏi kẽ tay. Trên mặt lão giả hơi lộ ra nét tươi cười, dường như đối với chiêu thức này của mình có chút thoả mãn.

Lão thoáng nhìn giống như một người qua đường tầm thường. Lão mặc một chiếc áo bào bằng bông dày cộm, lưng đeo một chiếc giỏ trúc, bên trong chứa vài thứ lặt vặt. Lão bỗng nhiên dừng bước, quét mắt nhìn những đồng phân ngựa đầy trên mặt đất, nói khẽ: "Nơi đây rõ ràng có đại quân đi qua, xem ra mới qua không bao lâu. . ."

Lão lại ngẩng đầu hướng phía nam quan sát, thì thào lầm bầm: "Nơi này là phía bắc Hồ Quan, đại quân. . . Chẳng lẽ là Tiểu Cẩm đã rút khỏi Hồ Quan rồi sao?"

Mùa đông khô hanh rét lạnh, những cục phân ngựa đã cứng lại, nhưng còn chưa có rạn nứt. Lão giả kinh nghiệm phong phú, tự nhiên có thể suy đoán ra. Đang lúc định bụng dọc theo dấu chân truy tìm thì thần sắc lão ngưng lại. Lão giả dỏng tai lắng nghe. Xa xa vang lên một loạt

tiếng chân, nhân số cũng không nhiều lắm. Lão giả sửa sang lại mũ da cùng giỏ trúc, cúi đầu tiếp tục hướng phía trước bước tới.

Sau lưng lục lạc khê vang lên, một đoàn người nhỏ giục ngựa tiến đến, một âm thanh trong trẻo kêu lên: "Vị lão bá phía trước, xin dừng bước!"

Lão giả nhú mày, còn chưa xoay người lại đã lập tức tập trung đề khí. Lần này xuất hành, lão có chuyện quan trọng bên người, không muốn phát sinh thêm sự cố. Nhưng nếu đám người sau lưng này gây phiền toái, lão cũng không ngần ngại giết sạch toàn bộ! Chiến tranh loạn lạc, chết mấy chục người có tính là gì?

Nhưng sau khi quay người lại, lão lập tức bỏ đi ý nghĩ này. Đây là một đội kỵ sĩ cực kỳ tinh nhuệ, hơn ba mươi người mang theo hơn sáu mươi con tuấn mã, kỵ sĩ mỗi người thân thủ cường tráng, rất nhiều người còn mang theo binh khí, hiển nhiên không phải là một khúc xương dễ gặm. Kỵ sĩ đuổi theo bên hông treo một thanh kiếm sắc nhỏ dài. Có ý tứ chính là, thanh kiếm này lại không có vỏ!

Tuyệt đại đa số kiếm thủ đều đem bội kiếm tra vào trong vỏ, một là phòng ngừa mũi kiếm ngộ thương chính mình hoặc người khác, thứ hai, vỏ kiếm có đôi lúc cũng có thể sử dụng như là binh khí. Chỉ có một loại người tuyệt không nguyện ý sử dụng vỏ kiếm, chính là khoái kiếm thủ. Hãn luyện chính là khoái kiếm, đương nhiên muốn càng nhanh càng tốt. So với thanh kiếm từ trong một chiếc vỏ thật dài rút ra, thanh lợi kiếm trực tiếp đeo trên người càng có thể nhanh hơn một chút. Đối với người coi trọng tốc độ mà nói, nhanh, chính là hết thảy. Một chút nhanh hơn đó, định đoạt hoặc là người chết, hoặc là ta mất mạng!

"Các người là ai?" Lão giả trên mặt mang vẻ kinh hoảng, thiếu chút nữa sợ tới mức ngồi bệt xuống đất, run rẩy hỏi: "Là cướp đường hảo hán?"

Kiếm thủ ghì chặt đầu ngựa, mỉm cười nói: "Lão bá không cần sợ, chúng ta chỉ là người qua đường, nhìn thấy người lẻ loi một mình đi qua nơi này, có chút kỳ quái, muốn hỏi một chút mà thôi."

"Không phải kẻ trộm là tốt rồi. . ." Lão già vỗ vỗ vào lồng ngực chỗ trái tim, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên bị dọa đến không nhẹ.

Kiểm thủ có chút áy náy, xuống ngựa nâng lão dậy, hỏi: "Bên trong Hồ Quan chiến tranh loạn lạc, lão một thân một mình sao lại dám chạy ra ngoài?"

"Còn không phải bởi vì chiến tranh sao? Trong nhà có cái gì đều bị loạn binh cướp sạch rồi. Lão già ta, muốn đi về bên Đông Đô nương nhờ họ hàng thân thích." Lão già oán hận nói.

Kiểm thủ thở dài nói: "Chiến tranh khổ nhất vẫn là dân chúng. Đúng rồi lão bá, người dừng đi con đường Hồ Quan kia, chỗ đó đoán chừng đang có chiến tranh. Cũng không thể hướng bắc, phương bắc loạn như cào cào. Nếu như người mang đủ lương khô, thì hãy đi theo đường về Hoạt Huyện, dù có xa hơn không ít, nhưng lại rất an toàn."

"Đa tạ tiểu ca rồi." Thân thể lão già còng xuống muốn hành lễ.

"Không cần." Kiểm thủ nhảy lên lưng ngựa, quay người hướng đội ngũ chạy tới.

Trở lại đội ngũ, kiểm thủ nói với nam nhân đang ngồi ở trên lưng ngựa bên cạnh: "Đã tra hỏi, có lẽ không có vấn đề. Bây giờ chúng ta đi về hướng nam hay hướng bắc?"

"Chu Lễ Uyên, tiểu tử nhà người đang nóng vội, hiện tại nhất định là muốn hướng nam đi Hồ Quan ah, nói không chừng còn có thể đón đầu binh mã đang bỏ chạy của Tô Cẩm." Nam nhân uể oải này chính là Tần Phi, hắn cưỡi ngựa đến mức đau cả móng, liền thay đổi tư thế, điều chỉnh lại cái eo đang đau nhức.

"Nguyên Đô đốc. . ." Tần Phi quay mặt sang nói với viên Đô đốc kiệt ngạo: "Theo người thì sao?"

Nguyên Hâm ngẫm nghĩ: "Vẫn là hướng bắc a. Nơi này có dấu vết quân đội đi qua, không hiểu là dấu vết của binh mã tứ trấn xuôi nam, hay là dấu vết Tô Cẩm Bắc thượng. Chúng ta hướng bắc, chắc chắn tìm không thấy người. Nhưng nếu đi về hướng nam thì không kéo bị Tô Cẩm bỏ rơi lại."

"Ta đoán Tô Cẩm sẽ bỏ thành, nhưng hắc sẽ không đi xa, nhất định phải ở lại phụ cận Hồ Quan, đợi đến lúc binh mã tứ trấn tụ hợp thì sẽ lại tổ chức đánh hạ Hồ Quan. Nếu như hắc có ý nghĩ này, phân ngựa nơi đây chính là của một đội quân trong bốn trấn bọn hắc lưu lại khi đi qua, ta thấy số lượng không tính là quá nhiều, rất có thể là một nhánh quân tiên phong." Tần Phi giải thích nói.

Nguyên Hâm khẽ gật đầu, bỗng nhiên trông thấy sắc mặt Tần Phi hơi biến đổi, vội vàng hỏi: "Có cái gì không ổn?"

"Lão già kia không ổn." Tần Phi trầm giọng nói: "Phượng viên trăm dặm xung quanh đây đều không có bóng người, một lão già như hắc nếu như không có vài phần tu vi, chỉ cần vượt qua phiến Hoang Nguyên này cũng đủ để mệt mỏi không đứng dậy được, sao có thể bước đi vững vàng như vậy? Hắc nếu là có người có tu vi, tại sao lúc Chu Lễ Uyên hỏi hắc vài câu lại sợ tới mức té ngã?"

Chu Lễ Uyên đỏ mặt lên, giựt dây cương quay đầu vọt tới.

"Lão bá, dừng bước." Chu Lễ Uyên hét như muốn xé rách cả cuống họng.

Ngựa phi như bay, nhanh như điện chớp. Trong nháy mắt đã vọt tới sau lưng lão già, Chu Lễ Uyên đang muốn thò tay tóm lấy đầu vai lão, bỗng nhiên chỗ cổ tay một luồng sức mạnh khổng lồ không thể chống cự vọt tới làm thân thể hắc nhẹ bẫng, lão già chưa cần quay lại đã chấn hắc bay lên. Sau đó mới quay người ra tay, dùng cạnh bàn tay làm đao, dùng thế sét đánh không kịp bưng tai chém vào mi tâm Chu Lễ Uyên, chính là muốn một kích lấy mạng.

Chu Lễ Uyên trong nội tâm hoảng hốt, đây là thời khắc sống còn, thành quả nhiều năm khổ tu hiển lộ, tay phải rung lên, trường kiếm đã ở trong tay, hàn quang lóe lên, kiếm quang lấp lánh, kiếm khí lăng lệ bức thẳng vào trái tim lão già. Đây là căn răng muốn liều mạng đồng quy vu tận đấu pháp!

Luận nhanh, thật sự là không có nhiều người có thể cùng Chu Lễ Uyên so nhanh.

Lão giả há miệng kinh ngạc, không nghĩ tới nhiều năm không xuống núi, thanh niên bây giờ so với năm xưa lợi hại hơn nhiều. . . Trong nội tâm ý niệm vừa lóe lên, lão không cho thanh kiếm tiếp tục khai triển mà hời hợt tránh đi một kiếm của Chu Lễ Uyên, tiện tay đánh bay Chu Lễ Uyên. Một vòi máu tươi từ trong miệng Chu Lễ Uyên phun ra, trên không trung vẽ ra một mảnh đỏ thẫm.

Sắc mặt Tần Phi phát lạnh, hất chân qua đầu ngựa, giục ngựa đuổi theo.

Lão giả kia rơi xuống lưng ngựa của Chu Lễ Uyên, xoay tay vỗ một chưởng. Con ngựa lồng lên như điên, chạy hết tốc lực!

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 314: Bao vây chặn đánh

Q.4 - Chương 314: Bao vây chặn đánh

Mấy chục kỵ lập tức xuất động, kỹ thuật cỡi ngựa của bọn họ tinh thông, tả hữu xuất động chặn hết đường của lão giả kia lại.

Tần Phi kẹp hai chân. Xiết chặt lưng ngựa, với tay ra sau lưng gỡ Thiên Mục Thần Cung xuống, bóng lưng của người đang chạy trốn như điên phía trước bị hãm một mực khóa chặt. Tần Phi trên người cũng không mang theo tên. Ngày trước tại Đông Đô, một mũi tên quý khốc thần sầu của Đường Ẩn đã chỉ ra cho hãm một con đường vô cùng sáng sủa. Niệm tu chiến pháp chưa từng có hình thức cố định, một mũi tên mang theo vẻ mỹ lệ của sự tàn bạo đến cực điểm, bắn chết hảo thủ đứng thứ hai trong đại nội thị vệ với thế không thể chống đỡ, thật sự làm cho Tần Phi mở rộng tầm mắt.

Dây cung trong tay hãm kéo chặt, trường cung đã thành hình trăng khuyết, chỗ ngón giữa bấu vào dây cung, chân khí lưu động vờn quanh. Đột nhiên, dây cung chấn nổ... Lão giả đang giục ngựa chạy như bay, bỗng nhiên giật mình không ổn, một cổ chân khí lăng lệ bức người lao đến, mạnh như vũ bão. Lão giả không dám khinh thường,

lạnh lẽo ở trên lưng ngựa vỗ nhẹ xuống một chưởng, tung người lên, khó khăn lắm mới tránh được 'Mũi tên' này của Tần Phi.

Khí tiến thể bay không giảm, từ sau gáy con ngựa bay vào, lao ra phía trước trán phá thủng thành một lỗ máu trống hoác. Liệt Mã hí thảm, nặng nề ngã nhào trên mặt đất, run rẩy vài cái, rồi không động đậy được nữa.

Lão giả rơi xuống mặt đất, lạnh lùng quan sát đám kiếm thủ Sát Sự Thính đang vây kín lại, mang giỏ trúc sau lưng đỡ xuống, hai tay chân động, chiếc áo bào bằng vải bông dày cộm từng khúc bị xé vụn, ruột bông rách như tuyết không ngừng tan tác bay đầy trời.

Tần Phi thét dài một tiếng, tung người lên, cánh tay duỗi ra, năm ngón tay như móc câu chụp vào trán của lão giả.

Chu Lễ Uyên uất nghẹn đến đỏ mặt, hấn bị lão giả kia một chưởng đánh bị thương, mặc dù không đến mức nguy hiểm đến tính mạng, nhưng từ khi gia nhập Chấp Hành Ty đến nay, hấn còn chưa từng có thất bại chật vật như vậy, thậm chí ngay cả cơ hội đồng quy vu tận cũng không có. Lão giả trước mắt, tu vi hiển nhiên cao hơn hấn không chỉ một cấp độ. Trông thấy Tần Phi truy đuổi lão nhân kia, Chu Lễ Uyên cắn răng lập tức lao lên trợ chiến.

Một bàn tay có lực giữ chặt đầu vai Chu Lễ Uyên, thân thể hấn sững lại như bị đóng đinh trên mặt đất, không cách nào nhúc nhích.

Nguyên Hâm hồ hững nói: "Sau khi từ Tuyết Nguyên trở về, ta lơ mơ cảm thấy Tần Phi đã không còn như ngày trước. Lão nhân này tu vi không tầm thường, là đối thủ rèn luyện khó mà có được, cứ để cho Tần Phi tự mình ném thử một chút."

"Người cũng nói lão nhân kia khó đối phó, ngộ nhờ. . ." Chu Lễ Uyên lau đi máu tươi trên khóe miệng, oán hận nói.

"Nếu thực sự ngộ nhờ, chúng ta lập tức ra tay cũng không muộn."

Nguyên Hâm biểu lộ vài phần tự tin, trường kiếm của hấn một mực cầm trong tay, hai mắt chăm chăm quan sát hai người giao chiến. Nếu như Tần Phi có biểu hiện thất thế, vị Chấp Hành Ty Đề Đốc đại nhân này lập tức đích thân xuất trận.

Hơn thế nữa, Nguyên Hâm cũng có chút không phục. Trước đây tranh giành vị trí Tổng đốc, chỉ có hãn và Quân Sơn Thủy hai người đối ta đáp (Nguyên văn: 二人转 hát kiểu nhị nhân chuyển). Không ngờ giữa đường ở đâu nhảy ra một Tần Phi, không riêng Dịch lão đầu nhìn hãn thập phần thuận mắt, mà ngay cả những nhân vật lớn như Đường Ẩn, Bàng Chân thậm chí Sở Đế, đều đối với hãn ưu ái có thừa. Mắt nhìn thấy vị trí Tổng đốc dần dần trở nên xa vời, Nguyên Hâm đương nhiên sẽ không hoàn toàn tâm phục, cấp độ bản lĩnh của lão giả trước mắt này hãn hiếm khi được chứng kiến trong đời mình.

Nếu không tính các Đại tông sư đã thành danh, lão giả trước mắt tu vi ít nhất không thấp hơn hai người Trần Hoảng Dận Lưu Nhậm Trọng, thậm chí đối với Liễu Khinh Dương trước khi đặt chân vào cảnh giới Đại tông sư, cũng có sức liều mạng. Nguyên Hâm không trông chờ dựa vào một mình Tần Phi là có thể hạ gục được lão nhân kia, tuy nhiên, để vị quyền Tổng đốc trẻ tuổi miệng còn hôi sữa này hiểu được thiên hạ to lớn, kỳ nhân dị sĩ không thiếu, đả kích mồm mống kiêu ngạo của hãn mới là có lợi.

Tần Phi thân ở trong cuộc sớm đã cảm giác được áp lực vô cùng, lão nhân này trông như đã bước một chân vào quan tài, không nghĩ tới lại khó đối phó như vậy. Động tác của lão cũng không tính là nhanh, nhưng mỗi một kích đều tựa hồ mang theo lực lượng vô cùng khổng lồ, làm cho Tần Phi thập phần khó chịu. Vốn là kịch chiến giữa vùng đất hoang vu rộng lớn, vậy mà thiên địa dường như đã thu nhỏ lại, giờ tay nhắc chân đều phải cố hết sức, dần dần có cảm giác lực bất tòng tâm.

Suy nghĩ của Tần Phi là như vậy, nhưng lão nhân nọ lại là kinh hãi không thôi. Lão nhiều năm chưa từng rời núi, lần này bởi vì thân mang trọng trách, không thể không đến nơi đây. Lão vốn tưởng rằng, thiên hạ ngoại trừ số ít mấy người kia, những người khác căn bản không đáng nhắc đến. Không nghĩ tới, tùy tiện gặp một tiểu tử còn trẻ mà đã lợi hại như vậy.

"Ai cũng cho rằng Hà nhi là nhân tài kiệt xuất trong đời thứ ba, chỉ sợ so với tiểu tử trước mắt này còn có chút không bằng." Lão giả thầm

nghĩ trong lòng: "Thiên phú biến thái như thế, chỉ có Lão đại cùng Thập Tam đời thứ hai mới có. . . Không đúng, lão đại dường như cũng kém hơn một chút, lúc Thập tam ở vào tuổi của hắn, mới có tu vi ngang ngửa như thế. . . Cũng không đúng, dường như lúc Thập Tam hai mươi tuổi, cũng không lợi hại đến như vậy!"

Lão giả trong lòng âm thầm ngoan độc, một tiểu tử hậu sinh đã lợi hại như thế, đợi một thời gian chẳng phải là tung hoành thiên hạ khó gặp địch thủ? Nếu Hà nhi gặp tiểu tử này, tám chín phần mười là không địch lại! Hôm nay cho dù liều mạng, trước tiên cũng phải đem tiểu tử này giết rồi hẵng hay.

Hắn tâm niệm đã quyết, ra tay tàn nhẫn, chương ảnh biến ảo khôn cùng, như hoa rơi tán loạn, chân khí mãnh liệt bám riết chỗ hiểm của Tần Phi.

Chu Lễ Uyên vượt lồng ngực đang kịch liệt đau nhức khó mà chịu nổi, khàn giọng nói: "Nguyên Đô đốc, xem ra dường như không tốt lắm."

Nguyên Hâm trong lòng âm thầm đắc ý, thiếu niên này bước tiến quá thuận, hôm nay cuối cùng cũng gặp được giáo huấn rồi à? Hắn chuẩn bị chờ đến khi Tần Phi ném thêm chút khổ sở, mới xuất thủ tương trợ. Ở bên cạnh quan sát trong chốc lát, Nguyên Hâm đối với thực lực lão giả đã tương đối hiểu rõ, tự đánh giá chính mình cùng 30 vị kiếm thủ Chấp Hành Ty có tuyệt đối nắm chắc có thể hạ gục lão.

Tần Phi một quyền quét ra, quyền phong đánh thẳng vào tâm chương. Dưới một kích, chân khí cuồng bạo cuốn lên vô số bụi đất. Trong đám tro bụi mịt mù đó, Tần Phi liên tiếp lui về phía sau.

Cái lão đầu chết tiệt! Tần Phi thầm nghĩ, nếu không có ý định gọi thuộc hạ Chấp Hành Ty hỗ trợ, thì chính mình đã đi nước cờ hiểm rồi. Lão giả bàn chân nhanh như gió, thân hình cực nhanh mang theo một đạo tàn ảnh, bàn tay vô thanh vô tức như quỷ mị từ trong ống tay áo xuất ra, chân khí ngưng tụ giống như thực thể. Nếu bị một chương này đánh trúng, Tần Phi không chết cũng biến thành tàn phế.

Tần Phi mím chặt môi, không lùi mà tiến, trầm trọng tiến lên trước một bước, ngực bụng hơi hóp lại, hai tay vòng tròn, đem một chương

của lão giả vẩy vào bên trong. Chưởng lực vô cùng hùng hậu chẳng lại như sa vào vũng bùn. . .

Tần Phi đau khổ chèo chống, có nỗi khổ trong lòng mà không thể nói ra. Hắn cũng không phải một người sinh làm anh hùng, mắt nhìn thấy mình đã khiến lão giả bất động, chỉ cần Nguyên Hâm một kiếm vung lên, nhất định hạ gục lão. Kết quả, hơn ba mươi đôi mắt mở trừng trừng ở một bên mà quan sát, lại không ai có ý định động thủ.

Một chiêu này là khi ở trên Tuyết Sơn, lúc xem Bàn Chân, Liễu Kinh Dương, Dịch lão đầu cùng Giải Linh quyết chiến, Bàn Chân thâm ảo ra tay. Chỉ có điều Tần Phi lặng lẽ biến thành chiêu thức của chính mình, đã tránh cũng không thể tránh, vậy thì mạo hiểm đánh cược một lần.

Lão giả thần sắc đại biến, hoảng sợ nói: "Người làm thế nào mà biết chiêu này?"

Lão vừa mở miệng, Tần Phi lập tức cảm thấy áp lực giảm xuống, nếu làm một phép so sánh, cổ chưởng lực bất phân thắng bại giữa hai cánh tay giống hệt như thủy triều lui về phía sau. Trong lúc cao thủ so đấu, sao có thể tha thứ cho sai lầm như vậy? Cho dù lão giả này tu vị thực sự cao hơn Tần Phi, khoa trương như thế cũng chính là đi tìm đường chết. Chưởng lực của chính mình cộng thêm chân lực của Tần Phi cản trả Khí Hải, chỉ sợ Liễu Kinh Dương lúc còn chưa đặt chân lên cảnh giới Đại tông sư cũng chống đỡ không nổi.

Tần Phi như hình với bóng, đầu ngón tay như kiếm trầm trọng đâm vào khí hải lão giả.

Hết thủy đều kết thúc, thế cục nghịch chuyển, trực tiếp làm cho Nguyên Hâm thấy choáng váng mặt mày. Vừa mới rõ ràng trông thấy Tần Phi sắp chống đỡ không nổi, không hiểu làm thế nào công phu chỉ trong chớp mắt trái lại lại hạ gục lão giả kia? Nguyên Hâm tự biết cho dù toàn lực ra tay, cũng phải hao hết sức của chín trâu hai hổ mới có thể thắng lão giả đó một chiêu nửa thức, không nghĩ tới Tần Phi lại nhẹ nhàng hời hợt thắng như vậy?

Đám kiếm thủ Chấp Hành Ty đưa mắt nhìn nhau, thật sự không nghĩ tới vị Quyền Tổng đốc thiên phú cao không thể với trong truyền thuyết này, tu vi lại lợi hại như vậy. . .

Tần Phi chính tay hạ gục lão giả nọ, như gió lốc phong bế đại huyết toàn thân, lập tức khiến lão ngã lăn trên mặt đất, nghiêm nghị quát hỏi: "Người là ai?"

Lão giả cũng không trả lời, ngược lại thì trào hỏi: "Không có khả năng, người làm thế nào biết được một chiêu này?"

Tần Phi tâm tư như điện, một chiêu này vốn học trộm từ Bàn Chân, cũng không thể tính là chiêu thức đáy hòm của Bàn Chân, rơi vào trong mắt người khác chỉ là tầm thường mà thôi. Nhưng cái lão đầu nhi khó đối phó này gặp phải một chiêu đó lại tâm thần đại loạn, vốn chiếm hết ưu thế, kết quả lại cản trở chính mình. Nếu Lão giả này cùng Bàn Chân không có chút quan hệ nào, đánh chết Tần Phi cũng sẽ không tin.

Một lão đầu cùng Bàn Chân có quan hệ, từ hoang nguyên chạy về thủ đô hành tung khả nghi, gặp phải người của Sát Sự Thính còn tiên hạ thủ vi cường, thiếu chút nữa giết Chu Lễ Uyên, hẳn rồi cuộc có lai lịch gì?

"Sát Sự Thính chưa từng xét hỏi mà không tìm được câu trả lời." Tần Phi đè nén khí huyết đang trào lên, bình ổn lại chân khí, tận lực bình tĩnh nói: "Người tuổi tác đã lớn, tu vi lại cực cao, người trong thiên hạ có thể thắng được người tựa như lông phượng sừng lân. Ta hôm nay thắng người, chỉ là may mắn mà thôi. Chẳng lẽ người muốn ném đủ loại cực hình của Sát Sự Thính, dày vò đến chết mới chịu sao?"

"Nói cho ta biết, người tại sao biết một chiêu này?" Lão giả dữ tợn nhìn chăm chăm Tần Phi.

Một chiêu này của Bàn Chân xuất phát từ Long gia, mà Long gia võ đạo lại chưa bao giờ truyền ra bên ngoài. Mặc dù Bàn Chân đã bước chân ra khỏi cửa, cũng chưa bao giờ thu đồ đệ, càng không có đem võ đạo Long gia tiết lộ. Trong thiên hạ thật sự có rất nhiều nhà tuyên bố không truyền bí mật tu vi chi đạo, chính thức có thể làm được việc

tuyệt đối không truyền ra bên ngoài, chỉ có Long gia một nhà. Bằng không, lão giả chứng kiến một chiêu này, tuyệt sẽ không khiếp sợ như thế, cũng sẽ không vì vậy mà bị bắt vì bị thương.

Lão lo lắng nhất chính là, nếu như một chiêu đó là do Bàn Chân đích thân truyền thụ cho tiểu tử trước mắt này, thì cái bí mật ngàn năm bất truyền của Long gia, coi như đã sáng tỏ.

"Xem ra, người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ." Tần Phi cười lạnh nói.

"Kiếm!" Tần Phi nghiêm giọng quát.

Chu Lễ Uyên dùng sức đem trường kiếm ném ra. Một đạo ngân quang xẹt qua, Tần Phi nhẹ nhàng phất tay lên, dễ dàng bắt lấy trường kiếm nắm chặt trong tay. Bóng kiếm như điện, thối tóc tóc đứt, xẹt qua một đường vòng cung hoàn mỹ, trực tiếp đem cánh tay phải của lão giả kia chém xuống.

Máu tuôn ra như suối, lão giả gắng gượng cắn chặt hàm răng, hăn không ngờ người trẻ tuổi này tàn nhẫn như thế, nói chém là chém liền.

"Hỏi lại một lần!" Mũi kiếm chỉ vào cánh tay trái của lão giả, Tần Phi lạnh lùng nói: "Tính cả đầu của người, chỉ còn có thể cho ta hỏi bốn lần nữa. Người còn có bốn lần làm một người kiên cường mà thôi, tự ngẫm lại xem, đợi đến lúc không có tay không có chân mới chịu thua, hay là sớm chịu thua, tốt xấu có thể còn có thể lưu lại một cánh tay trái."

Tần Phi tà ác cười cười: "Đối với rất nhiều lão nhân hữu tâm vô lực mà nói, tay trái chính là bạn đồng hành không thể thiếu của bọn họ."

Lão giả khàn hết cả giọng, chậm rãi thốt ra: "Có gan thì người một kiếm giết ta đi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 315: Hiếu kỳ hại chết người

Q.4 - Chương 315: Hiếu kỳ hại chết người

Tần Phi không lên tiếng trả lời tiếng gào của lão giả, hấn lạnh lùng huy kiếm chém xuống, một cái đui bên phải lập tức không còn thuộc về thân thể này nữa. Máu chảy ra như suối, đau đớn kịch liệt khiến cho lão nhin không nổi phải cuộn tròn lấy thân thể không trọn vẹn bắt đầu run rẩy. Khuôn mặt già tái nhợt phảng phất đã mất đi sức sống, thoát nhìn so với người chết khó coi không kém là bao.

Chấp Hành Ty gần như cũng có thể coi là bọn người tâm ngoan thủ lạt, nghiêm hình bức cung đối với bọn họ đều là chuyện thường ngày. Tần Phi thủ đoạn dù tàn nhẫn, rơi vào trong mắt bọn họ cũng chẳng có gì là lạ lắm.

Lão giả toàn thân kịch liệt đau đớn, lão từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, tu vi lại cao, ngay cả số lần bị thương cũng có thể đếm trên đầu ngón tay. Vốn là còn ý định cùng Tần Phi cò kè mặc cả một phen, không nghĩ tới tiểu tử này không nói hai lời, lập tức cắt bỏ một cánh tay, còn chưa kịp ra vẻ anh hùng, lại tiếp tục mất một chân. Lúc này cái mũi kiếm băng hàn một lần nữa đặt vào bên trên cánh tay trái, từng giọt từng giọt máu sẫm đen lại theo rãnh của trường kiếm chảy xuống, khiến đầu vai áo lão ướt sũng.

"Một chân còn có thể nhảy, một tay cũng có thể viết mấy chữ. Nếu như cũng bị mất nốt, thì hối hận thật sự không còn kịp nữa rồi." Tần Phi chân thành khuyên nhủ.

"Họ gì à?" Tần Phi chậm rãi hỏi.

"Long. . ." Lão giả gian nan từ giữa hai môi nhả ra một chữ.

Tần Phi cười nói: "Thế này chẳng phải khôn ngoan sao, nếu sớm phối hợp như vậy, làm sao đến nỗi thiếu đi một tay một chân? Người ah, tóm lại là thấy quan tài chưa đổ lệ, hoàn toàn gây khó dễ cho chính bản thân mình. Ta hỏi lại ngươi, tới đây mà làm cái gì?"

"Nếu như. . . Ngươi nói cho ta biết, làm cách nào ngươi học được một chiêu kia, ta sẽ đem tất cả nói ra hết." Lão giả kìm nén đau đớn, một hơi đem cả câu nói ra trọn vẹn.

Tần Phi phất phất tay, đám kiếm thủ Chấp Hành Ty nhanh chóng tản ra, cảnh giới bốn phía.

"Bàng Chân cùng một vị đại tông sư đánh nhau, ta vừa lúc ở một bên xem náo nhiệt, thuận tiện học lén mấy chiêu." Tần Phi hoàn toàn không thềm để ý nói.

"Người là? . . ."

"Sát Sự Thính, Tần Phi!"

Lão giả nhẹ gật đầu, cười khố nói: "Như vậy khó trách, nếu như lúc nào cũng có thể xuất hiện một tiểu tử chừng hai mươi tuổi mà đã lợi hại như vậy..., đám lão đầu tử chúng ta nên tìm quan tài chôn bản thân từ lâu mới phải."

"Hiện tại người có thể thực hiện lời hứa của mình rồi." Tần Phi thò tay điểm mấy huyệt đạo của lão, đem máu cầm lại.

Lão giả thần nhiên nói: "Người biết Long gia sao?"

"Không biết!" Tần Phi rất nghiêm túc trả lời, một chút xiu đùa giỡn cũng không có.

"Người của cái thế giới này còn nhớ rõ Long gia, thật sự càng ngày càng ít rồi." Lão giả đau thương thở dài nói: "Người sắp nghe được một cái bí mật kinh thiên. Ta đã mất một tay một chân, cho dù sống sót cũng là kéo dài hơi tàn. Ta đem những bí mật này nói cho người biết, cũng không phải bởi vì sợ chết hay là sợ đau. Người biết rõ bí mật này, tuyệt sẽ không có kết cục tốt, thậm chí cả đời này đều phải sống trong sự sợ hãi và sẽ trốn chạy do bị đuổi giết. Người tốt hơn là giết ta đi, không nên tìm hiểu."

Tần Phi nhấp nháy hai mắt: "Ta là người cái gì cũng tốt, chỉ có lòng hiếu kỳ quá nặng, người cứ nói hết ra, có hậu quả gì ta tự gánh chịu là được."

"Được lắm!" Lão giả đã ngừng chảy máu, dần dần khôi phục vài phần khí lực, chậm rãi nói ra: "Hơn một nghìn năm trước, lúc Man tộc còn đang tàn sát bừa bãi khắp nơi, có một gia tộc lãnh đạo những người không cam lòng biến thành nô lệ, dốc sức liều mạng phản kháng. Bọn họ họ Long. Vào thời gian trước khi Ngụy Quốc Thần Vũ Đế khai quốc, Long gia cùng với Man tộc chiến đấu một hai trăm năm, chỉ có điều thực lực chưa đủ, không cách nào giành được thắng lợi."

"Trong một lần Long gia đại bại, đến một tắc đất cắm dùi cũng không còn, Long gia đệ tử còn sót lại chỉ có bảy tám người. Bọn họ giương buồm ra biển chạy nạn. Không ngờ tới, trên biển phong vân thay đổi, tu vi có cao như thế nào khi đối mặt sóng lớn ngập trời, gió biển cuồng bạo đều vô dụng. Một trận gió bão khốc liệt đến cực điểm đem thuyền của bọn họ phá hủy, đại bộ phận mọi người bị thảm bị sóng biển cuốn xuống đáy biển, may mắn còn sống sót hai người ôm cột buồm, trôi dạt tới một cái hoang đảo."

"Trên hòn đảo đó không một bóng người, chỉ có các loại dã thú cùng độc xà. Bọn hắc tu vi vốn là không thể tính là thấp, trừ phi là đàn thú số lượng lớn, nếu không cũng không có khả năng thương tổn bọn hắc. Vì vậy, bọn hắc dùng nước suối cùng dã thú làm thức ăn, rốt cục gian nan sống sót. Ngoài ý muốn chính là cái hoang đảo đó cực kỳ vắng vẻ, bọn hắc mỗi ngày đều canh giữ ở bên bờ biển, kỳ vọng có thể gặp được tàu thuyền đi ngang qua, cứu bọn họ lên. Ngày qua ngày, năm qua năm, đến bóng một chiếc thuyền bọn họ cũng chưa từng thấy qua. Muốn tự mình làm một cái cái bè gỗ, nhưng với cái bè gỗ chế tạo vụng về căn bản không đủ khả năng quay trở về đại lục. Nhiều lần, bè gỗ của bọn họ bị sóng gió đánh tan, bất đắc dĩ, bọn họ phải quay trở lại đảo."

"Thời gian cứ như vậy ngày từng ngày đi qua, bọn hắc chợt phát hiện một vấn đề rất nghiêm trọng. Nếu như bọn hắc cũng bị vây khốn mà chết trên cái hoang đảo này, vậy thì Long gia triệt để tuyệt hậu."

Tần Phi chen lời nói: "Người không phải là người Long gia sao? Như vậy xem ra, bọn họ chắc chắn đã quay về được."

Lão giả quỷ dị cười lạnh hai tiếng, lắc đầu: "Hai người bọn họ vẫn chết trên cái hòn đảo đó."

Tần Phi khó hiểu nhìn về phía lão giả.

Lão giả nói tiếp: "Nghĩ đến Long gia phải tuyệt hậu, một kết quả kinh khủng như vậy, hai người bọn họ vật vờ một thời gian dài, rốt cục đưa ra một quyết định cải biến vận mệnh ngàn năm Long gia!"

"Có thể có quyết định gì chứ? Hai nam nhân còn có thể vẽ ra thủ đoạn gì nữa?" Tần Phi thản nhiên nói.

Lão giả trên mặt tựa hồ mang theo một loại thần sắc kinh sợ, tựa như tử thần cầm theo liêm đao đang đứng trước mặt lão, từ trong cổ họng của lão, rít lên thanh âm khàn khàn: "Không, bọn họ không phải là hai nam nhân, mà là một đôi huynh muội. Huynh muội ruột thịt!"

"Bọn họ cầu xin tổ tiên, quỳ xuống cầu Thiên Địa tổ tông tha thứ, sau đó... Làm vợ chồng!"

"Bà mẹ nó!" Tần Phi vang dội mắng một câu, kiếm thủ Chấp Hành Ty bốn phía nhao nhao quay đầu nhìn lại, Tần Phi nghiêm mặt, những kiếm thủ đó thấy tình thế không ổn, từng người một nhấc chân, bước ra xa hơn.

Lão giả lạnh nhạt nói: "Tại thời khắc như thế, muốn để Long gia lưu lại nòi giống, chỉ có biện pháp loạn luân này để giải quyết. Huynh muội ruột thịt ah, có lẽ là ông trời cũng không thông cảm được, bọn họ sinh hạ lần thứ nhất lại là một đứa con ngu ngốc. Vất vất vả vả nuôi đến một hai tuổi thì đã chết. Bọn họ cho rằng mình không may gặp phải trời phạt, tuyệt vọng không thôi, vị nam tổ tiên thậm chí còn muốn tự sát. Nữ tổ tiên nói, nếu sinh một lần nữa mà vẫn mang bộ dáng như vậy, vậy thì cùng nhau chết đi cho rảnh. Vì vậy... Bọn họ lại sinh hạ một đứa bé."

"Lại không ngờ rằng, đứa con sinh hạ lần thứ hai về sau lại cực kì thông minh, càng là thiên phú kinh người. Vô luận nhận thức hay là tu vi, quả thực đều là quái vật. Có thể nói đó là nhân vật thiên tài đệ nhất Long gia, tu vi hãn tăng trưởng cực nhanh, vốn có thể đột phá cảnh giới Tiên Thiên năm mười tám mười chín tuổi, nhưng hãn hết lần này tới lần khác tự mình cưỡng chế công lực, không chịu đột phá. Thẳng đến khi 30 tuổi, một ngày đột phá Tiên Thiên, hai ngày đột phá tông sư, ba ngày tiến giai đại tông sư!"

Tần Phi tắc lưỡi nói: "Nếu quả thật người không có nói láo..., cái gã này cũng quá cường hãn rồi."

"Không hề, hai vị tổ tiên ở trên đảo sinh hạ bảy đứa con, ba đứa sớm chết non. Bốn người sinh sống ở trên đảo, đến khi bọn hần trưởng thành, lại gặp phải vấn đề trước đây của tổ tiên. Chỉ có điều, ở trên đảo không có người ngoài, tổ tiên lại càng không nói cho bọn hần biết, bọn họ huynh muội ruột thịt lập gia đình là một sự việc cực kỳ vô liêm sỉ. Vì vậy, bọn hần lại lập lại con đường của tổ tiên."

"Lúc này, tổ tiên phát hiện một sự việc rất quý dị, con cái bọn hần mỗi đời sinh hạ, đều có mấy đứa là ngu ngốc, nhưng tất nhiên cũng xuất hiện một nhân vật thiên tài, còn lại cũng đều giống như thường nhân."

Tần Phi yên lặng nhẹ gật đầu, hần đương nhiên biết rõ, hậu quả của việc kết hôn cận huyết thống. Theo tổng thể mà nói, kết hôn cận huyết thống có 5% xác suất sinh hạ con cái bẩm sinh đần độn kém thông minh. . . Nhưng, đồng dạng cũng có 5% xác suất sinh hạ thiên tài. Còn lại 90% tính ra cùng thường nhân không sai biệt lắm! Đắc-uyn bản thân chính là kết quả của kết hôn cận huyết thống. Càng thú vị hơn, Đắc-uyn lại cùng với em gái họ của chính mình kết hôn, sinh hạ sáu đứa con. Ngoại trừ con út đã chết sớm, trong số năm đứa con trai còn lại, lại có đến ba người tiến vào viện hoàng gia Anh quốc, còn một người mặc dù không phải là thành viên viện hoàng gia Anh quốc, nhưng cũng là công trình sư hoàng gia tiếng tăm lừng lẫy. . . Mà những đứa con hôn của nhân cận huyết thống như Einstein, Trần Cảnh Nhuận, đều là những thiên tài làm cho người tức lộn ruột!

Trong lúc đó, Tần Phi nghĩ đến một khả năng rất đáng sợ. Hần ngồi xổm xuống, túm lấy cổ áo nhắc lão giả lên, thấp giọng quát hỏi: "Không lẽ, tổ tiên các người từ đó về sau, lập ra một quy định tắc bất di bất dịch thông hôn trong tộc, vì mục đích tạo ra con cháu thiên phú cực cao sao?"

Lão giả buồn bã nói: "Người đoán đúng rồi."

"Sau khi tổ tiên phát hiện ra quy luật này, liền lập ra huyết thệ, con cháu Long gia chỉ có thể cùng người có huyết thông Long gia lập gia đình, nếu không ắt bị Long gia đệ tử đuổi giết."

Tần Phi nghiêng răng mắng: "Biến thái thật!"

"Ta còn chưa kể xong đâu!" Lão giả nói: "Từ đó về sau, con gái Long gia tuyệt không gả cho người ngoài. Mãi cho đến khi có một vị cô nương xuất thế hành tẩu, sau khi về nhà, kiên quyết không chịu gả cho người trong nhà. Dưới sự cưỡng bức của gia chủ, nàng trốn chạy khỏi Long gia. Sau đó gặp một vị cao thủ cấp tông sư, hai người vừa thấy đã yêu nên lén lút kết thành phu thê."

"Bọn họ mai danh ẩn tích, muốn sống như vậy cả đời. Nhưng không một ai được vi phạm Long gia huyết thệ. Long gia đệ tử không ngừng người trước ngã xuống, người sau tiến lên đuổi giết, rốt cục tìm được bọn họ bèn giết chết cả hai. Chỉ tiếc, Long gia bọn họ cũng hề không biết được, trước đó, hai người này đã sinh con. Vì phòng ngừa đứa con gặp chuyện không may, hai người đem con gửi nuôi tại nhà một người bạn thân. Vì vậy, đứa con do Long gia nữ tử cùng ngoại nhân sinh hạ này, là con cá lọt lưới duy nhất."

"Sau khi đứa bé kia lớn lên, biết được chân tướng của việc cha mẹ chết thảm, đương nhiên đối với Long gia hận thấu xương."

Lão giả ngơ ngác nhìn mây trôi lướt qua bầu trời, lẩm bẩm nói: "Chỉ là ai cũng không ngờ, con cá lọt lưới này suýt nữa đã thực sự hủy đi Long gia."

Tần Phi cau mày nói: "Người nói nhiều như vậy, ta nhận thấy đã có gì là cực kỳ khủng khiếp đâu, dựa vào cái gì mà nói biết rõ bí mật này, lập tức có họa sát thân?"

Lão giả kia nhin không được mà bắt đầu cười, chỉ có điều bộ dạng tươi cười tác động đến chỗ cánh tay bị đứt, lập tức nhe răng trợn mắt.

"Bí mật này, cùng với người có quan hệ gì?" Tần Phi quát hỏi.

Lão giả đưa ra hai ngón tay: "Ta kể hai sự việc nữa, người sẽ hiểu!"

"Thứ nhất, con cá lọt lưới ta đã đề cập đến có thiên phú kỳ tài, tu vi thông thần. Lúc hai mươi tư tuổi đột phá Thiên Đạo, trở thành cao thủ Thiên Đạo duy nhất từ trước tới nay. Hắn rút đao đoạn thủy, giơ tay nhắc chân có thể phá núi ngăn nước. Hắn thống soái mười hai long kỵ, tay cầm hùng binh trăm vạn, xua đuổi Man tộc, sáng lập ra đế quốc

truyền thừa ngàn năm hoàn chỉnh nhất cường đại nhất trong lịch sử.
Mà Long gia suýt nữa thật sự đã diệt vong trong tay của hắc!"

Tần Phi hoảng sợ hít vào một luồng lương khí: "Đại Ngụy Thần Vũ Đế
lại là đời sau của nữ tử nhà Long gia với ngoại nhân sao?"

"Vậy còn sự việc thứ hai?" Tần Phi truy vấn.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 316: Muốn gì được nấy

Q.4 - Chương 316: Muốn gì được nấy

Nghe Tần Phi truy vấn, thanh âm của lão giả nhỏ dần và khàn đi,
dường như vừa mang theo vẻ hấp dẫn, lại vừa như thanh âm từ địa
ngục phát ra.

"Biết rõ chuyện này, người nhất định phải chết." Lão cười âm hiểm
khiến vết thương lại rách ra, khóe miệng lập tức mím lại, lúc này mới
nói tiếp: "Bàng Chân - thiên hạ đệ nhất hiện nay, tên hắc là Long
Chân!"

Một câu vô cùng đơn giản, lập tức đã khiến Tần Phi minh bạch rất
nhiều điều. Bàng Chân với một thân tu vi xuất thần nhập hóa không
ngờ cũng là người của Long gia. Lão thân là đệ tử Long gia mà lại ở Sở
quốc thì nhất định là có mưu đồ. Càng quan trọng hơn là mình đã biết
thân phận của Bàng Chân. Sau này, trước mặt lão, muốn giả bộ không
biết thật sự là rất khó.

Bàng Chân đột phá đại tông sư cảnh đã hơn hai mươi năm, tu vi đã
đứng đầu thiên hạ. Nếu phải một chọi một thì dù là ai cũng không phải
là đối thủ của lão. Trước mặt lão, nếu mình có một chút biểu hiện
không tự nhiên, rất có khả năng sẽ bị lão phát hiện. Thân phận Long
gia đệ tử là tuyệt đại bí mật, Bàng Chân chắc chắn sẽ không nường tay,
càng không thể buông tha khi biết thân phận của Tần Phi.

"Bàng Chân đã là Long Chân. . . Người cần gì phải nói cho ta biết?"
Tần Phi lạnh lùng hỏi.

Lão đầu im lặng không đáp. Cả đời lão ở Long gia, không mấy người trong nhà biết hết sự thật về thập tam thiếu gia. Long Chân tu vi thiên phú cực cao, mấy trăm năm qua chỉ có một. Nhưng từ khi Long Chân xuất môn đến nay, chưa một lần trở lại. Lão ở lại Sở quốc làm Hầu gia! Vốn trên dưới Long gia hoài nghi Long Chân giống kẻ phản đồ trước kia, lưu luyện phồn hoa thế tục, không chịu trở về. Nhưng sau khi điều tra mới biết rằng lão chưa từng làm trái hai đại gia quy: Một là đệ tử Long gia không được lấy ngoại nhân. Hai là đệ tử Long gia không được đem võ công truyền thụ cho người ngoài.

Long Chân không lập gia đình sinh con, cũng không có thu đồ đệ để truyền thụ võ công. Nhất là gia chủ tiền nhiệm - đại ca của Long Chân, khi đi Đông đô tìm lão, nhưng không hiểu sao bị trọng thương. Sau khi trở về không lâu thì qua đời. Rất nhiều người nghi ngờ Long Chân âm thầm hạ độc thủ, nhưng vị gia chủ kia đã có di mệnh : "Đợi Long Chân trở về, hẳn nhất định sẽ về nhà!" .

"Nếu ngươi là người của Long gia, vậy hà cớ gì lại đến chỗ này?" Tần Phi lại hỏi.

Lão đầu cũng không trả lời Tần Phi mà là thản nhiên nói: "Thế hệ đệ tử này của Long gia, ta xếp hạng lão Tam. Không có gì chỗ hơn người, tu vi hiện nay cũng chỉ là do chăm chỉ tu luyện theo năm tháng mà có được. Cái chết của ta không đáng nói! Nhưng mà, người phải nhớ kỹ một điều, người của Long gia tuyệt không chịu để người ngoài làm nhục. Hôm nay, ta chết trong tay của ngươi, Long gia tất nhiên sẽ tra ra chân tướng. Đến lúc đó, cả đời ngươi sẽ chịu sự truy sát không ngừng của Long gia. Mấy đời đệ tử Long gia tuyệt không để cho ngươi hưởng hết tuổi trời. Tần Phi. . . Tuổi già của ngươi sẽ rất gian nan đó!" Tần Phi ngồi xồm xuống. Hắn nhìn lão đầu nửa thân nhuộm máu, chậm rãi nói : "Bất cứ ai muốn giết ta, cũng sẽ phải chịu sự trả thù của ta. Chuyện này rất đơn giản. Không bao giờ có chuyện chỉ ngươi mới có thể giết ta. Hãy nhớ ta cũng có thể giết ngươi. Nếu Long gia các ngươi như giò bám trong xương thì ta sẽ như chó điên. Trước khi tiền

người lên đường ta nói cho người biết, người của Long gia không chọc đến ta thì thôi, nhưng chỉ cần dám đến người nào, ta sẽ giết người đó!"

"Khẩu khí thật lớn!" Long lão tam cười lạnh bảo: "Người cho rằng người là Thần Vũ Đế năm xưa sao?" "Nếu theo như người nói, Ngụy gia và Long gia các người là kẻ thù truyền kiếp ..., vậy thì vừa đúng dịp!" Tần Phi cúi người xuống, ghé vào lỗ tai lão bảo: "Mặc dù thân phận của ta không rõ ràng, nhưng rất nhiều người nói cho ta biết. . . Ta họ Ngụy!"

Long lão tam hoảng sợ đến biến sắc. Lão đang muốn nói cái gì đó, nhưng hai ngón tay Tần Phi đã điểm vào huyệt Thái Dương của lão. Hắn hừ lạnh một tiếng bảo: "Lên đường đi!"

Kình lực tuôn ra, nhập vào người lão đầu tử. Trong nháy mắt chân lực từ ngón giữa tiến lão về trời.

Mặc dù Long lão tam chết, nhưng hai mắt lại trợn trừng không nhắm, môi mở ra, tựa hồ có mấy lời muốn nói nhưng chưa kịp. Tần Phi đưa tay vuốt mắt lão rồi lặng lẽ ngồi cạnh thi thể. Không biết quỷ thần sai khiến thế nào mà bọn hắn lại gặp người của Long gia. Vốn hắn chỉ muốn tra hỏi, nhưng bởi vì Long lão tam lại ra sát thủ với Chu Lễ Uyên và Tần Phi. Hành động đó đã biến việc này thành sinh tử chiến! Một chiêu kia học lén của Bàn Chân, không ngờ lại khiến Long tam mất hết ưu thế mà bại. . .

Tần Phi chắc chắn Bàn Chân chính là Long Chân. Nếu như một chiêu kia không phải là võ học của Long gia, Long lão tam tuyệt đối không thể nào lại khiếp sợ như thế. Cao thủ trong lúc tranh đấu, không thể nào để thất thần như thế được?

"Bàn Chân. . . Nguyên lai người chính là Long Chân. Người ở lại Sở quốc rút cuộc là muốn làm gì?" Tần Phi cau mày.

Người của Chấp Hành Ty thấy lão đầu chết, liền tụ lại.

Tần Phi trừng mắt nhìn Nguyên Hâm, hắn chỉ hờ hững bảo: "Lần sau không để tái phạm việc này nữa!"

Nguyên Hâm muốn giải thích, nhưng lại cúi đầu khi thấy ánh mắt của Tần Phi, trong lòng mơ hồ cảm thấy có chút hoảng hốt. Ánh mắt này

như nhìn thấu con người. Năm xưa lão Tổng đốc cũng thế, hôm nay Tần Phi cũng vậy. . . Trong lòng Nguyên Hâm dâng lên một cỗ cảm giác quái dị, không sao giải thích được. Mặc dù tu vi của y vẫn là cao hơn Tần Phi, nhưng dường như mỗi ngày, tu vi của Tần Phi đều tăng mạnh có vẻ như sẽ vượt qua y bất kỳ lúc nào.

"Thuộc hạ hiểu!" Nguyên Hâm ngoan ngoãn đáp.

Tần Phi đứng dậy, quét mắt qua các kiếm thủ: "Các người là kiếm thủ của Chấp Hành Ty, các người không phải là giang hồ hảo hán. Ở chỗ của ta, không có qui tắc một chọi một, lại càng không tồn tại cái gì gọi là giang hồ đạo nghĩa! Người khác muốn giết đồng đạo của các người, thì các người phải nghĩ hết cách mà giết hẳn. Ta trước sau chỉ có một tôn chỉ, đối với người của mình thì như người mẹ với con cái nhưng với địch nhân thì tàn nhẫn giống như ác thú!"

Đám kiếm thủ nghiêm nghị vâng lệnh .

"Người còn chịu đựng được không?" Tần Phi nhìn sắc mặt tái nhợt của Chu Lễ Uyên hỏi.

Chu Lễ Uyên cười khổ, lắc đầu: " Trước mặt đại nhân, ty chức không dám giấu diếm. Tu vi lão nhân kia quả nhiên đáng sợ, nếu không phải ta liều mạng muốn cùng lão đồng quy vu tận thì sớm đã chết trong tay của lão rồi. Một chương kia của lão, ty chức chịu không nổi! Có thể còn đứng được ở đây với đại nhân, ty chức đã toàn lực chèo chống rồi. Hiện tại chỉ cần một tiểu hài tử cầm củi cũng có thể đánh ngã được ta ."

Tần Phi chọn bốn gã kiếm thủ gọi ra: "Các người hộ tống Chu Lễ Uyên trở về đại doanh nghỉ ngơi . Khi gặp Phòng đại soái, thì chuyển cáo với hắn là binh mã của Tứ trấn có thể có viện binh, đại quân cần phải cẩn thận."

"Tuân mệnh!" Bốn gã kiếm thủ nhận lệnh. Chúng không chần chừ, dắt con ngựa đến, nâng Chu Lễ Uyên lên rồi ra đi.

"Trước tiên soát người, sau đó đào một cái hố, đem lão nhân này chôn đi!" Tần Phi ra lệnh.

Nguyên Hâm vừa mới bị phê bình, không dám chậm trễ, tự mình lục soát người của lão nhân kia. Trên người Long lão tam cũng không có nhiều đồ, một ít lương khô cùng bạc vụn, còn lại toàn là y phục. Nhưng khi cởi bỏ y phục của hắn, Nguyên Hâm bỗng nhiên kêu lên: "Kỳ quái, lão nhân này lớn tuổi rồi, sao lại còn mang theo thứ đồ chơi này?"

Tần Phi cúi đầu xem xét, trên cổ Long lão tam có đeo một sợi dây đỏ, trên đó treo một chiếc khóa vàng. Trên khóa vàng có khắc một cây trúc, không có chữ viết.

Tần Phi tiện tay thu lấy khóa vàng nhét trong túi.

Nhóm kiếm thủ cùng nhau đào được một cái hố sâu, Nguyên Hâm nâng thi thể của Long lão tam ném xuống, đồng thời tay áo cuốn một cái lớp bùn đất lại. Trong nháy mắt hố sâu đã bằng phẳng như mặt đất. Chôn xong, Nguyên Hâm và Tần Phi gần như đồng thời quay đầu lại phía bắc, hai người nhìn nhau. Tần Phi ra lệnh : "Dẫn ngựa, ẩn nấp, có kỵ binh đến."

Nhóm kiếm thủ vội vàng lên ngựa, tìm chỗ ẩn thân. Chỉ một lát sau, một nhóm nhỏ kỵ binh phi đến, chúng mặc giáp nhẹ, thần thái vội vã. Nghe tiếng vó ngựa, lại nhìn bụi bắn trên áo giáp thì có thể thấy bọn chúng đã đi trong trong thời gian khá dài.

Tần Phi vỗ tay : "Là sắc phục của Bắc Cương!"

"Giết sao?" Nguyên Hâm thấp giọng hỏi.

"Đương nhiên, bọn chúng sống đủ rồi!"

Đội kỵ binh kia đang toàn tâm phóng đi, không ngờ rằng vận rủi đang sát bên. Chúng đang phi như bay thì đột nhiên bị một đội kiếm thủ xông ra chém giết. Chúng nhiều lắm cũng chỉ có khoảng 50 người, làm sao có thể là đối thủ của kiếm thủ ở Chấp Hành Ty? Mặc dù liều mạng, cũng chỉ là lấy trứng chọi đá mà thôi. Bóng kiếm bay tán loạn, móng ngựa hỗn loạn. Tần Phi cùng Nguyên Hâm căn bản không có ý ra tay,

đứng ở đằng xa nhìn xem nhóm kiếm thủ như thái dưa chặt rau tiêu diệt sạch sẽ đội kỵ binh kia. . .

Người sống duy nhất bị giải đến chỗ Tân Phi. Đó là một kỵ sĩ mặc quan phục, thần sắc hần bối rối, ánh mắt lảo liên như sợ rằng một khắc sau tính mệnh sẽ mất.

"Đội kỵ binh kia là sao?" Tân Phi quát hỏi.

Kỵ sĩ này không phải là một hán tử kiên cường, thấy cảnh toàn bộ thủ hạ trong nháy mắt bị diệt sát, đã bị dọa vỡ mật. Gã vừa nghe Tân Phi hỏi, lập tức khóc hô: "Xin tha mạng ah. . . Tiểu nhân còn mẹ già con thơ, cũng chỉ vì nghĩa vụ mà tham gia quân ngũ thôi. . ."

"Đại nhân hỏi người cái đội kỵ binh kia là sao cơ mà?" Một kiếm thủ giơ tay tát vào mặt gã.

"Đừng đánh vào mặt, đừng đánh vào mặt. . ." Kỵ sĩ ôm lấy quai hàm sưng đỏ, vội vàng nói : "Tiểu nhân thuộc đệ ngũ trấn Bắc Cương, tiểu đội trưởng thứ mười bảy của Thiết Huyết cận vệ, tên là Tiết Quảng."

"Đệ ngũ trấn?" Tân Phi nhú mày, truy vấn: "Đại đội nhân mã đã đến chỗ nào rồi?"

"Đệ ngũ trấn đại đội đang ở cách đây hơn trăm dặm, đội chúng ta được trấn tướng đại nhân phái đi liên lạc với Tô trấn tướng của đệ nhị trấn." Tiết Quảng nơm nớp lo sợ đáp.

" Thế ba trấn binh mã kia bây giờ đang ở đâu?"

Tiết Quảng vẻ mặt như đưa đám nói: "Không biết ạ, bốn trấn binh mã không đi cùng đường, tuy nhiên Yến vương có lệnh là phải hoả tốc đến Hồ Quan. Bây giờ cho dù chưa tới thì chắc cách đó cũng không xa."

"Người muốn chết hay muốn sống?" Tân Phi mỉm cười hỏi.

Tiết Quảng giống như kẻ chết đuối vớ được cành cây, vội vàng hô: "Chết tử tể không bằng còn sống, tiểu nhân dĩ nhiên muốn sống, muốn sống!"

"Vậy được!" Tân Phi quay đầu phân phó nói: "Đi đem áo giáp của những binh lính kia cởi ra, mặc lên người. Ngựa của chúng ta không cần dùng rồi, dùng ngựa của bọn họ đi."

Đám kiếm thủ ran dạ rồi chia nhau ra làm việc.

Tần Phi quay mặt lại. Hắn nhìn Tiết Quảng đang lo lắng: "Từ giờ trở đi, người vẫn là đội trưởng. Chúng ta đều là bộ hạ của người. Người đưa chúng ta đi gặp Tô Cầm! Hiểu chưa?"

Tiết Quảng bàng hoàng, không dám tin. Gã nhìn Tần Phi: "Các người chẳng lẽ muốn đến đệ nhị trấn, giữa thiên quân vạn mã ám sát Tô trấn tướng chẳng? Đây không phải là đi tìm chết hay sao?"

"Rất thông minh đấy." Tần Phi cười nói: "Vậy người có đi hay là không?"

Tiết Quảng cắn răng đáp: "Ta đi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 317: Chuyên gia vượt ngục

Q.4 - Chương 317: Chuyên gia vượt ngục

Vẫn như thường ngày, Giải Lôi Lôi giả bộ mua thức ăn, ngoặt đông rẽ tây đi đến điểm liên lạc bí mật.

Bắc Trấn Phủ Ty đã mấy lần lưu lại ám tín thúc giục Giải Lôi Lôi đến gặp. Nếu như không phải gặp chuyện quá khẩn cấp chắc chắn Bắc Trấn Phủ Ty sẽ không làm hành động thất thố như thế.

Đi vào cái tiểu viện yên tĩnh kia, Giải Lôi Lôi buông giỏ đựng thức ăn ra rồi đi thẳng vào hậu viện. Trong đình viện, một người nam tử trung niên ngồi sẵn ở đó chờ nàng đến.

"Trấn phủ đại nhân." Trung niên nam tử ôm quyền trình bày: "Triều đình ra mật chỉ muốn người hoá tốc quay trở về Giang Nam, không được ở lại."

"Đã xảy ra chuyện gì? Còn nữa, ta là Thiên Hộ thôi!" Giải Lôi Lôi nghi hoặc hỏi lại.

Nam tử trung niên theo đúng phép tắc, trước lấy ra công văn Trấn Phủ Ty, đây là một tờ giấy uỷ nhiệm thăng chức. 'Ngạn Thanh' từ Thiên Hộ thăng lên làm Trấn Phủ. Sau đó, gã lại lấy mật chỉ của triều đình, hai tay bưng lên cung kính đưa đến trước mặt Giải Lôi Lôi. Lúc này gã

mới mở miệng nói tiếp: "Có một chuyện lớn! Khoảng một tháng trước, nam tử bị giam tại bí lao đã vượt ngục rồi."

"Sao lại xảy ra điều này?" Giải Lôi Lôi kinh ngạc hỏi ngược lại: "Bốn vị cao thủ cấp Tông sư tọa trấn, hắn đã bị phong bế Khí Hải, ba ngày cho ăn một bữa cơm, mỗi ngày chỉ cho uống một chén nước. Dù hắn từ sắt đúc thành cũng chịu không được, hắn dựa vào cái gì để vượt ra khỏi bí lao hả? Cứ coi như bốn vị cao thủ đều lười biếng đi, ít nhất còn hơn ba trăm thủ vệ. Há lại để một kẻ chỉ còn chút hơi tàn đào thoát hay sao?"

"Nội tình cụ thể trong đó thuộc hạ không biết." Nam tử trung niên lắc đầu, buồn bực trình bày: "Sự tình diễn ra quá bất ngờ. Giao ban ngày hôm đó là hai vị Tông sư Hoàng Phủ Vũ và Vũ Vô Thần. Khi hai vị tông sư tiến đến bí lao thì chỉ thấy Tưởng Tổng trực đêm hôm đó nằm im trên mặt đất, thất khiếu chảy máu, tử trạng cực kỳ khủng bố. Cửa nhà lao đã bị ai đó mở từ lâu mà đám thủ vệ không hề hay biết. Hoàng Phủ Vũ, Vũ Vô Thần không dám chậm trễ vội vàng báo cáo. Nhưng quý dị là..."

Hàng mi thanh tú của Giải Lôi Lôi nhú chặt, sắc mặt bất thiện hỏi tiếp: "Quý dị thể nào?"

"Đại nhân lên chức Trấn phủ. Hắn là biết, Trấn phủ Trấn Phủ Ty tổng cộng có bốn vị, chỉ khi có khuyết mới lấy Thiên hộ vào bổ sung. Chủ quản nội phòng túc vệ Trấn phủ đại nhân Trương Sùng Vân đêm hôm đó cũng tử vong một cách ly kỳ. Kết quả khám nghiệm tử thi là bị người khác xuống tay rất nặng mà đánh gục, trạng thái tử vong giống hệt Tưởng Tổng. Khác nhau chỉ là, Tưởng Tổng chết ở bí lao, Trương Sùng Vân chết tại nhà mình."

Sắc mặt Giải Lôi Lôi ngưng trọng, nàng nhìn vị nam tử trung niên kia rồi hỏi: "Nam Trấn Phủ Ty điều tra được kết quả thể nào?"

"Không biết Đại nhân có còn nhớ rõ hay không, vào lúc bắt được gã trẻ tuổi đó hắn có bảo, quân tử báo thù mười năm không muộn. Nhưng hắn cũng không phải quân tử mà chỉ là một tên tiểu nhân có thù tất báo. Tiểu nhân báo thù không sớm thì muộn. Chỉ cần hắn có thể thoát

khốn thì những quan viên Trấn Phủ Ty tham gia vây bắt hẳn đừng ai có hy vọng sống. Vì câu này mà Trương Sùng Vân đại nhân điên máu đánh cho hẳn hai mươi roi!" Nam tử trung niên thở dài: "Thật không ngờ hẳn nói được làm được!"

"Khi bắt hẳn cả hai ty Nam Bắc Trấn phủ ty cùng chung sức hợp tác, Trấn phủ đại nhân Trương Sùng Vân và Thiên hộ đại nhân ngài đều là nòng cốt trong đó. Lúc hạ quan rời khỏi Giang Nam thì đã có bốn vị đại nhân tử vong cùng một kiểu khó hiểu như thế. Triều đình sợ ngài một thân một mình ở Đông Đô có sơ suất nên cố ý gọi ngài trở về. Tất cả đều tin rằng dưới sự chỉ huy của đại nhân có thể tróc nã tên kia về quy án."

Giải Lôi Lôi im lặng, triều đình tất nhiên không phải là vì lý do này. Kỳ thật, Hoàng tộc sợ hãi bản thân nàng xảy ra điều gì không hay sẽ không có cách nào ăn nói với Giải gia. Hiện giờ Giải gia và Hoàng tộc buộc chặt vào nhau. Nếu mất sự ủng hộ của Giải gia, lại bị mấy đại gia tộc kia nhìn chăm chăm thì cuộc sống của hoàng tộc khổ sở mệt mỏi rồi. Một lý do quan trọng nữa là khi mình quay về sẽ có mấy đại cao thủ của Giải gia bảo vệ, một khi tên nam nhân trẻ tuổi thần bí kia muốn ra tay với mình khả năng tám chín phần sẽ bị mấy vị cao thủ trong nhà liên thủ tóm được!

"Người đi rồi, mạng lưới nội gián ở Đông Đô sẽ do tại hạ toàn quyền tiếp nhận. Bên trên bàn giao có một tuyến Tam thiếu gia Đường Gia cực kỳ quan trọng, phải một mực khống chế. Có hẳn trong tay thì có thể gián tiếp nghe được từ miệng Đường Ẩn moi ra rất nhiều bí mật. . . Thí dụ, nước Sở tính toán lúc nào động thủ với Đại Ngô."

"Đợi ta sắp xếp xong xuôi sẽ chuyển giao cho người." Lôi Lôi chậm rãi nói: "Nếu không có chuyện gì khác, ta đi trước đây."

"Cung kính tiễn trấn phủ đại nhân." Nói xong chuyện chính sự, nam tử kia cũng thoải mái hơn rất nhiều, hẳn hạ giọng nói: "Trấn phủ đại nhân, ty chức vừa mới được thăng nhiệm từ Bách hộ lên Thiên hộ, tiện danh chỉ sợ trấn phủ đại nhân còn chưa biết. Ty chức tên là Vương Tung, trấn phủ đại nhân trở lại Giang Nam tất nhiên tiền đồ rực rỡ, ty

chức nguyên theo đại nhân làm tùy tùng ra sức, xông pha khói lửa không dám chối từ."

Lôi Lôi liếc hắt một cái đầy thâm ý, cái tên Vương Tung tuổi không còn nhỏ, tại Trấn Phủ Ty lại không có bao nhiêu quan hệ. Bao năm rồi liều mạng cắn xé nhau mới lên được cái chức Thiên hộ này, chuyện này đương nhiên là có nguyên nhân sâu xa. Vương Tung đến cái tuổi trung niên, trong lòng hẳn biết nếu không tìm được ngọn núi lớn để dựa thì cả đời sau này cũng chỉ như là nước dội lá môn rồi.

Vương Tung nói ra câu mang ý nghĩa thuần phục rõ ràng như vậy, tất nhiên Lôi Lôi hiểu rõ. Nàng rất lưu ý những quan quân Trấn phủ ty vất vả từng bước đi lên. Nếu được họ thuần phục có nghĩa là có thể gián tiếp khống chế rất nhiều quan quân cấp dưới nữa.

Lôi Lôi nhẹ nhàng gật đầu: "Đông Đô không thể so với địa phương khác, ở đây cao thủ nhiều như mây, lại là nơi đóng trụ sở Sát Sự Thính. Chỉ cần chút sơ sẩy sẽ như Thiên Tinh Tử vậy, chết không có chỗ chôn. Người nên chú ý cẩn thận, nếu lập được công, sau này trở về Giang Nam ta sẽ tiến cử người."

Nhận được những lời này, Vương Tung vô cùng mừng rỡ. Hắn xoay người quỳ gối trên mặt đất, miệng nói không ngớt: "Đa tạ trấn phủ đại nhân đề bạt."

Khi hắn ngẩng đầu lên, Lôi Lôi đã không còn bóng dáng. Trong lòng Vương Tung kinh hãi. Hắn từng nghe đồn nữ tử này của Trấn Phủ Ty thiên phú cực cao, chỉ là cực ít người nhìn thấy nàng ra tay. Bây giờ vừa gặp thì đúng là một cô bé xinh đẹp, hắn còn tưởng rằng nàng dựa vào sắc đẹp và gia thế mà được lên địa vị này. Quả thật không ngờ thân thủ xuất chúng, chỉ nháy mắt đã không thấy tung tích. Nếu nàng có sát ý, bản thân mình chắc hẳn cơ hội chạy trốn cũng không có!

Được đề bạt Trấn Phủ, trong lòng Lôi Lôi không chút thoải mái. Sau khi hoá mật chỉ cùng uỷ dụ thành tro tàn, nàng cầm cái giỏ thức ăn hướng đến Đường phủ.

Đường Ẩn không ở nhà, Liễu Khinh Dương cũng không ở Đường phủ. Hiện giờ Đường phủ mặc dù còn có một vài cao thủ toạ trấn nhưng

không bằng ngày thường.

Sau khi đến Đường phủ, Lôi Lôi lấy từ trong người ra một cái đồ chơi được làm từ vỏ sò, để vào phần môi, nhẹ nhàng thổi. Tiếng kêu thoát ra không to lắm, chỉ cách xa một chút là không nghe thấy nhưng lại có giai điệu, nhịp điệu cực kỳ kỳ quái.

Sau một lát, một nữ tử mở cửa sau Đường phủ, nhẹ nhàng đi ra.

"Cô cô." Lôi Lôi đè nén những suy nghĩ trong lòng, nàng chỉ khẽ hỏi:

"Mấy ngày nay ở Đường phủ có thoải mái không?"

"Coi như cũng được." Giải Linh thản nhiên nói: "Tại đây cực an toàn, mỗi người Đường phủ ở trong mỗi chỗ khác nhau. Đường Cửu Thiên là thiếu gia tai tiếng nên trong chỗ ở của hắn không có ngoại nhân đến."

"Chỗ nguy hiểm nhất là chỗ an toàn nhất, Ngự Lâm quân và đại nội thị vệ mặc dù tìm khắp toàn thành, hắn cũng bỏ qua phủ đệ của Đường Ấn. Chỉ là. . . Cô cô người muốn ở lại Đông Đô bao lâu? Nếu không thì cùng ta trở về Giang Nam đi?" Lôi Lôi kéo nàng sang một bên thấp giọng nói.

Giải Linh cau mày nói: "Trở về Giang Nam sao? Lão nương còn chưa báo thù đâu."

Lôi Lôi dậm chân nói: "Thù này nếu báo được đơn giản như thế thì cần gì người và sư phụ đồng thời ra tay sao? Thế cục hiện giờ không cần rồi, Liễu Khinh Dương, Dịch lão đầu, Đường Ấn, Bàn Chân, Tứ đại tông sư ah! Cho dù Đường Ấn không ở Đông Đô thì cũng là ba đánh hai. Huống chi Đông Đô còn có cấp cao thủ như Quân Sơn Thủy, Trần Hoảng Dận, một khi bại lộ hành tung, dữ nhiều lành ít. Ta có mỗi một cô cô là người ruột thịt, trở về đi. . ."

"Ta trở về thì sư phụ của người làm thế nào bây giờ?"

Lôi Lôi tức giận nói: "Hiện giờ lão đang ở trong nhà giam nữ không biết là vui vẻ ngần nào. Nữ nhân mưu sát chồng kia vốn bị giam có một mình. Với bản lĩnh của lão thì đám lính canh ngục căn bản không có khả năng phát hiện. Nghe nói ả ta là lơi từ trong xương tủy. Hiện giờ có lão sư phụ ở bên thì dễ chịu rồi. Coi như trước khi chết ả có thời

gian hưởng khoái hoạt. Lại nói, nếu ả có tồn cái ý niệm dựa vào sự phụ đầy bản lĩnh, lai vô ảnh khứ vô tung thì chỉ cần sự phụ nguyện ý, lúc nào ra khỏi nhà lao mà chẳng được. Mắt nhìn thấy có đường sống, ả còn không ra sức hầu hạ sự phụ sao?"

Giải Linh tắc lưỡi nói: "Nói như thế nào cũng là Võ Tôn đại nhân được Man tộc cung phụng, nhân phẩm của sự phụ người không khỏi có chút quá hèn mọn bỉ ổi rồi. . ."

"Hừ, lão có điểm nào nhìn giống Võ Tôn? Nếu không phải Thủy đại sư. . ." Lôi Lôi chột dừng một lát, cũng không nói thêm lời nào nữa.

"Người như Thủy đại sư, trăm năm mới có một. . ." Giải Linh ngần ngừ đáp.

Giải Lôi Lôi bỗng nhiên có một cảm giác rất kỳ quái. Nếu năm xưa Giải Linh và Thủy Tinh Không thật sự có thể nên duyên, rồi hai người sinh con đẻ cái giống như vô số cặp vợ chồng bình thường trong thiên hạ. Biểu đệ sinh ra, trên thân kiêm Thiên Ngân công pháp cùng Giải gia ngàn năm công pháp thì không hiểu mạnh mẽ đến bậc nào? Có thể hơn nhiều cái gã Tần Phi hung hăng càn quấy phong quang một thời hay không?

Nàng lẳng lặng ngắm nhìn Giải Linh, trong lòng nghĩ thầm, thiên hạ dù quá nhiều nam nhân hai cẳng nhưng để lọt vào mắt của Giải Linh, chỉ sợ đến nửa người cũng không có. Hỏi thế gian tình ái là chi, để đôi lứa thề nguyện sống chết? (Vấn thế gian tình thị hà vật, trực giáo nhân sinh tử tương hứa?) Năm xưa, một lần gặp gỡ, lỡ đời chung thân, vì ai mà trường kiếm chân trời xa xăm cầu trả ân cừ khoái ý! Khổ, đều là người có tình!

Nghĩ đi nghĩ lại thì cứ tự do tự tại như Tôn Hạc vẫn hơn, không có việc gì thì đi trêu ghẹo nữ tử, không phải chịu bất cứ trách nhiệm nào lại nhẹ nhàng nhất.

"Cô cô, hôm nay ta nhận được một tin tức. . ." Lôi Lôi kể lại quái sự của Trấn Phủ Ty rồi kinh ngạc hỏi: "Cô cô, người kiến thức rộng rãi, mặc dù chưa thấy lai lịch chiêu thức của gã tiểu tử kia nhưng hẳn đã bị phong ấn Khí Hải, tình trạng hấp hối lại có thể dùng cách gì giết chết

hai vị cao thủ cấp Tông sư? Biện pháp này, người đã từng nghe nói chưa?"

Giải Linh ngẫm nghĩ rồi khẽ bảo: "Ta đọc bút ký của Thủy đại sư ghi lại! Nếu như tiểu tử kia mà dùng chiêu thức ấy vậy thân phận của hắn cũng có chút quý dị rồi."

"Cái gì quý dị?" Lôi Lôi vội vàng truy vấn.

Giải Linh từ trong lòng lấy ra cái bút ký đưa cho Lôi Lôi: "Tự người xem sẽ hiểu."

Lôi Lôi từ từ giở quyển bút ký, nét chữ cứng cỏi bên trong ghi lại kiến thức một đời và những suy nghĩ của Thủy Tinh Không. Nàng không dừng lại xem nội dung bút ký mà nhanh chóng lật xem, hi vọng tìm được tư liệu liên quan tới sự kiện kia.

Ngón tay mảnh khảnh dừng lại ở một tờ bút ký, gió đông thổi qua, trang giấy khẽ lay động, những chữ viết sinh động như rồng bay.

Sắc mặt Lôi Lôi liền tái nhợt. . .

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 318: Đêm giết người

Q.4 - Chương 318: Đêm giết người

Một đội kỵ binh vừa phi như gió cuốn vừa giương cao cờ hiệu Đệ Ngũ Trấn tiến vào giữa đội quân.

"Đứng lại, báo rõ thân phận!" Một tiếng hét vang lên, một đội binh mã của Đệ Nhị Trấn xông ra cản đội kỵ binh kia lại, một gã thiên tướng cầm đầu ghìm chặt chiến mã, ngạo mạn xòe bàn tay phải ra với Tiết Quảng.

Tiết Quảng không dám chậm trễ, y vội vàng nhảy xuống lưng ngựa. Y thò tay vào trong người lấy ra tờ lệnh có ấn tín, hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu đưa cho vị thiên tướng kia.

"Đệ Ngũ Trấn đã đến rồi sao?" Thiên tướng kiểm tra một lần rồi trầm giọng hỏi.

"Còn hơn một trăm dặm là có thể cùng huynh đệ Đệ Nhị Trấn tụ hợp." Tiết Quảng thành thật khai báo: "Trấn tướng Đệ Ngũ Trấn Triệu Long Hành ra lệnh cho tiểu nhân đến đây hỏi Tô Trấn Tướng là Đệ Ngũ Trấn đóng ở tại chỗ chờ Đệ Nhị Trấn tiến đến, hay là đem binh đến đây tụ hợp?"

"Chờ chút nữa ta đưa người đi gặp Trấn tướng đại nhân." Thiên tướng lạnh lùng nhìn lướt qua mấy binh sĩ ở sau lưng Tiết Quảng để đánh giá sau đó ra lệnh: "Để chúng chờ tại đi."

Tần Phi bỏ dây cương ra, hấn ôm quyền hướng về phía thiên tướng bẩm: "Ty chức đội phó đội cận vệ Thiết Huyết thứ mười bảy thuộc Đệ Ngũ Trấn có quân tình cơ mật cần bẩm báo Tô Trấn tướng."

Thiên tướng nhíu mày, lớn giọng trách mắng: "Có cái gì cứ nói cho ta biết, bốn quan sẽ thay người chuyển đạt."

"Đây là việc quân cơ mật, Thiên tướng đại nhân thấy mình có tư cách nghe không?" Tần Phi không chút nhượng bộ, hấn hỏi lại vẻ giễu cợt: "Ta phải tự mình gặp mặt Tô Trấn tướng để bẩm báo."

Sắc mặt gã Thiên tướng tự nhiên trở nên khó coi, bàn tay co lại thành nắm đấm. Chỉ là một tên đội phó lại dám xấc láo trước mặt mình như thế? Nhưng tên tiểu tử đáng giận này là người của Đệ Ngũ Trấn, nếu như là người Đệ Nhị Trấn thì phải đánh cho nó thành bánh thịt. Cũng được, chờ hai quân hội binh rồi tìm mấy người quen cũ bên Đệ Ngũ Trấn, chẳng lẽ không sửa trị được một gã đội phó nho nhỏ sao?

Sắc mặt của Tiết Quảng lập tức trắng bệch, đám người Tần Phi cải trang thành như thế chắc chắn không có ý tốt gì. Bây giờ y lại nghe bảo Tần Phi muốn gặp mặt Tô Cẩm. Lập tức y nghĩ đến việc Tần Phi muốn ám sát Tô Cẩm. Thế thì sau này mình không tránh khỏi có liên quan. Vừa nghĩ đến đây, hai chân Tiết Quảng run run, cơ hồ đứng không vững.

Tần Phi vụt xuống ngựa đỡ lấy Tiết Quảng, hấn ghé vào tai y thì thầm: "Biết điều nghe lời, chưa chắc đã phải chết."

Tiết Quảng âm thầm kêu khổ, chân bước cùng Tần Phi theo sau gã Thiên tướng đi về phía trong quân doanh.

Tô Cẩm lãnh đội áp dụng phương thức triệt thoái về phía sau, tiền quân biến thành hậu quân, hậu quân rục rịch lui trước rồi tiền quân từ từ lui theo sau. Tô Cẩm tự mình bọc hậu, đề phòng đại quân Phòng Vô Lượng đuổi theo. Hàng ngàn kỵ binh bao bọc Tô Cẩm để bảo vệ cho y. Tiết Quảng càng chạy chân lại càng mềm, bàn chân sắp không thể đi được nữa rồi. Cũng may cái gã Thiên tướng dẫn đường phía trước không để ý Tiết Quảng phía sau đang mồ hôi đầm đìa. Tần Phi trong lòng biết đã không ổn. nếu để cho Tiết Quảng như vậy mà đến gần Tô Cẩm thì tuyệt đối không che dấu được. Bàn tay hắn thò vào sau lưng Tiết Quảng ám nhả kinh lực, một luồng chân khí xông vào kinh mạch Tiết Quảng. Lập tức Tiết Quảng ngã lăn trên mặt đất hôn mê không kịp rên một tiếng.

"Thưa Tướng quân, Tiết đội trưởng e là do lặn lội đường xa không ngủ không nghỉ nên quá mệt mỏi." Tần Phi vội vàng gọi gã Thiên tướng.

"Đồ vô dụng!" Thiên tướng hừ lạnh nói: "Đệ Ngũ Trấn các người bình thường lưỡi tập luyện đã quen hả? Nếu mà ở Đệ Nhị Trấn chúng ta, sao có thể có binh lính như thế? Từ Bắc Cương đánh tới Hồ Quan lại tập kích Đông Đô đêm khuya, Đệ Nhị Trấn chưa từng có một người ngất. Người đâu. . ."

Vài tên binh sĩ hai bên vội tới, Thiên tướng ra lệnh: "Đem tên phế vật này sang một bên, tìm cáng cứu thương đưa đi."

Tần Phi cười thầm trong bụng. Một chương này của hắn không phải chuyện đùa, dù là cao thủ cấp Thiên Tiên cũng chưa chắc chịu nổi. Lần này Tiết Quảng bị đánh mặc dù không mất mạng, nhưng nếu không hôn mê ba năm ngày thì thật phụ công khổ luyện của ban thân mình rồi.

Tần Phi theo sau gã Thiên tướng đi vào hậu quân. Ở đây tình kỳ rậm rạp, đao thương như rừng. Binh mã cận vệ của Tô Cẩm bừa hăn vô cùng, đều là những dũng sĩ thân hình vạm vỡ, trong mắt đầy sát khí. Thiên tướng ra lệnh cho Tần Phi đứng yên tại chỗ chờ, tự mình tiến vào trong đám người.

Tần Phi bình tĩnh đánh giá xung quanh. Binh mã ở đây có hơn năm ngàn người. Giáp trụ sáng loáng, đằng đằng sát khí. Nếu ám sát Tô Cẩm tại đây thì cũng có khả năng đắc thủ nhưng trong vòng vây của năm ngàn người mà chạy thoát thì . . . Một chút chắc chắn cũng không có.

"Đại nhân bảo người đi vào." Một vị kỵ sĩ giục ngựa xông ra hô lớn.

Đi qua từng hàng binh sĩ sát khí đầy người, Tần Phi vô thức giơ tay kéo mũ sụp xuống. Mấy năm trước mình ở Bắc Cương đại xuất danh tiếng, nói không chừng có người nhận ra cái khuôn mặt này, mọi thứ vẫn là cẩn thận thì tốt hơn. Nếu có người đột nhiên quát to một tiếng 'Thằng này là Tần Phi!' thì cái mạng nhỏ này tám chín phần là phải để lại chỗ này.

Tô Cẩm khoác trên mình Tỏa Tử Giáp, cười một thót bạch mã. Kẻ thống soái thiên quân vạn mã như y mặc dù không anh tuấn, nhưng khí phái mười phần. Cặp mắt sáng ngời thâm thúy. Y đứng giữa đội quân nhìn đánh giá Tần Phi một hồi rồi trầm giọng hỏi: "Có quân tình cơ mật gì muốn bẩm báo?"

"Trên đường chúng ta xuôi về nam từng thấy cao thủ giao chiến. Hai người kia rất lợi hại, chúng ta chỉ có hai ba mươi người nên không dám nhiều chuyện." Tần Phi lặng yên bước lên phía trước một bước nhỏ, cười lấy lòng: "Trần tướng đại nhân ngài cũng biết, những cao thủ kia một khi đã bắt đầu chém giết thì hai ba mươi con người căn bản không đủ người ta luyện đao. Vì vậy thuộc hạ đành đi đường vòng, tuy nhiên khi bọn thuộc hạ vòng qua thì thấy có một gã cao thủ đã bỏ mạng, tên còn lại thì đi ngay lập tức. Thuộc hạ cả gan tiến tới xem xét thì hóa ra là một lão đầu."

Tô Cẩm nhẹ nhàng 'Ah' một tiếng, hỏi lại: "Vậy cũng là chuyện quân tình cơ mật sao?"

"Trần tướng đại nhân, binh mã chúng ta xâm nhập Hồ Quan. Ở đây cao thủ nhiều như mây, vạn nhất là một tên thị vệ đại nội hay là cao thủ Sát Sự Thính mà muốn ám sát đại nhân thì biết làm sao bây giờ?"

Đương nhiên phải đề cao cảnh giác." Tần Phi thuận miệng vòng vo, cái mặt giả vờ như thật.

"Cái gã chết đó hình dạng thế nào?" Tô Cẩm quát hỏi.

Lập tức, Tần Phi bắt đầu hoa chân múa tay mô phỏng lại, đồng đánh một quyền tây đá một cước. Một mình hắn giả bộ hai người, vừa thực hiện đúng chiêu thức vừa giải thích: "Lúc ấy lão đầu tử một chưởng đập tới, hai tay người trung niên cứ quẩn như thế này. . ." Hắn vòng cánh tay, đúng là tuyệt học của Bàn Chân. Tần Phi cố ý làm bộ, đương nhiên khoa tay múa chân trông rất tức cười. Nhưng vòng tay kia không chỉ riêng chiêu số Bàn Chân mà còn là chiêu số tiếng tăm lừng lẫy của Long gia 'Hoài bão thiên hạ' .

Khóe miệng Tô Cẩm khẽ run một thoáng, sau đó lập tức hỏi: "Sau đó thì sao?"

Một chút run rẩy thoáng qua kia đã rơi vào mắt Tần Phi. Hắn cung kính đứng thẳng thân thể rồi ôm quyền nói: "Ty chức nhìn thấy vị trung niên kia hai tay ra chiêu ôm ấp vậy, lão đầu tử không biết làm sao lại xong đời. Đợi người trung niên đi xa, ty chức mới cả gan đi đến xem xét thì phát hiện trên người lão đầu tử ngoài cái kim tủa còn đáng giá mấy đồng tiền thì chẳng còn gì khác cả."

Dứt lời, Tần Phi lấy cái cục kim tủa nhỏ có khắc cây trúc ra, cung kính dâng lên Tô Cẩm.

Khi khoảng cách đến Tô Cẩm còn khoảng mười bước thì có một người bước ra ngăn Tần Phi lại. Y thò tay lấy chiếc kim tủa nhỏ và quát: "Cứ đứng ở đây!"

Tô Cẩm cầm kim tủa, khuôn mặt không biểu tình cầm nó lên lắc lắc vài cái rồi cười lạnh bảo: "Chỉ là mấy tên tu hành tầm thường đánh nhau mà thôi, các người cũng quá cảnh giác đó. Ta nắm trong tay hùng binh hơn vạn, chiến tướng như mây. Còn có cao thủ do Yến vương điện hạ phái bảo hộ. Muốn giết ta hả? Dù là đại tông sư cũng đừng hy vọng đoạt mạng của ta xong còn có thể toàn thân trở ra!"

"Truyền lệnh xuống, đại quân tiến lên ba mươi dặm, chờ binh mã tứ trấn tụ hợp." Tô Cẩm ra lệnh một tiếng, binh mã bắt đầu khởi động.

Tần Phi lẳng lặng ngẩng đầu, hẩn nhìn vị tướng quân tuổi trẻ uy vũ một chút rồi khoanh tay rời đi.

Quan binh Chấp Hành Ty vây quanh cáng cứu thương Tiết Quảng đang nằm chờ đợi Tần Phi trở về. Tần Phi liếc mắt ra hiệu một cái, ý bảo mọi người không cần nói, cứ đi theo quân.

Ba mươi dặm, đối với một đại quân mà nói, phải mất gần nửa ngày. Đến tận lúc hoàng hôn, quân binh mới hoàn toàn thu xếp xong chuyện phòng thủ, đưa người đi dò xét thám thính.

Lúc này có một vài quan binh giả mạo tụ họp một chỗ, tám gã kiếm thủ đứng bên ngoài canh chừng.

Tần Phi nói khẽ: "Lúc này ta đã đi gặp Tô Cẩm, bên cạnh hẩn có rất nhiều quan binh, thời gian của chúng ta lại chẳng phải nhiều."

"Hai quân chỉ cách nhau có trăm dặm, hiện giờ chỉ sợ còn cách bốn mươi năm mươi dặm mà thôi." Tần Phi ngẩng đầu nhìn ánh sao trên bầu trời đêm tịch liêu. Hẩn thản nhiên nói: "Thời gian của chúng ta chỉ có một đêm! Tối nay nếu không thể đánh chết Tô Cẩm, ngày mai hai quân gặp nhau thì thân phận của chúng ta sẽ bại lộ. Tổng binh lực hai trấn là hơn ba vạn binh mã. Muốn giết xong mà còn sống chạy ra thì quả thực là thẳng ngốc nói mơ."

"Nhân thủ bên cạnh Tô Cẩm được bố trí như thế nào?" Nguyên Hâm trầm giọng hỏi.

"Cận vệ của hẩn ước chừng năm sáu trăm người, tất cả đều được nghiêm chỉnh huấn luyện, trang bị tốt. Nhưng lại không có cao thủ."

Tần Phi cẩn thận nhớ lại lúc vừa rời báii kiến: "Có sáu gã hộ vệ xung quanh, chắc là do Yến vương phái tới. Một người là tông sư, còn lại năm người chỉ là Tiên Thiên đỉnh phong mà thôi. Chúng ta đã khó lại càng khó, muốn lọt qua năm sáu trăm người kia mà lên trong trướng là một nhiệm vụ bất khả thi."

"Một khi bị chúng ta tiến vào trong quân, với năng lực của mấy người kia thì chỉ trong nháy mắt là có thể giết sạch." Tần Phi cau mày nói: "Tô Cẩm dùng binh gian trá hiểm thấy, để bảo vệ mình nhất định không có sơ sẩy. Đại tướng trung quân sẽ trải rộng trên một mặt

phẳng rộng lớn. Binh mã cận vệ chia thành hai nhóm thay phiên nghỉ ngơi. Đám phụ trách cảnh giới sẽ vây quanh đại trưởng hơn mười vòng. Chúng ta không có phép ẩn thân. . . Nguyên Đô đốc, lúc trước khi chấp hành ty nhận nhiệm vụ ám sát đã gặp cục diện nan giải như thế này chưa?"

Nguyên Hâm cười bảo: "Nghiêm mật hơn so với lần này thì cũng có rồi. Chỉ có điều, các mục tiêu lần trước dù được bảo vệ nghiêm mật nhưng chúng ta có thể đợi. Trăm điều cẩn thận sẽ có một điều sơ sót, chỉ cần lộ ra sơ hở, thì trong một kích, việc đã thành là lui ngay. Bây giờ chúng ta chỉ có một đêm, không thể chờ đợi được. Theo ta thấy thì phòng ngự đêm nay mà không có sơ hở thì chúng ta cứ âm thầm lui. Lần sau theo phương pháp thông thường mà giết hắn cũng được."

"Ta thấy binh mã Tô Cẩm tiến thoái có quy củ, sĩ khí tăng cao. Hiếm thấy đội quân nào kỷ luật nghiêm minh, quân kỷ nghiêm minh như vậy. Nếu như binh mã tứ trấn trong tay hắn thì sẽ là kinh địch của Phòng Đại soái. Mặc dù quân ta hơn mười vạn nhưng có tận bốn năm vạn là bại binh nên sĩ khí sa sút, cho chúng nhập đội cũng chỉ là miễn cưỡng gom góp cho đủ nhân số mà thôi. Thực lực đại quân vẫn chưa phân cao thấp với Tô Cẩm." Nguyên Hâm nói: "Phần địa lợi của Hồ Quan ở trong tay chúng ta, bên kia lại được thống soái mưu lược, quan binh có kỷ luật và ý chí. Đành xem ông trời giúp bên nào. . ."

Mấy ánh sao trời như ẩn như hiện, gió nổi trắng mờ*! Đêm giết người!

Chú thích: *"gió nổi trắng mờ" nguyên văn là "nguyệt hắc phong cao" [月黑风高], lấy từ câu "Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên" [月黑杀人夜, 风高放火天]- "Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa" chỉ thời điểm thích hợp làm những truyện mờ ám như giết người, phóng hỏa, trộm cắp... mà khó để lại dấu vết.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 319: Mỗi người một chí hướng.

Q.4 - Chương 319: Mỗi người một chí hướng.

Dưới ánh đèn, Tô Cẩm nheo mắt chăm chú nhìn vào cái khóa vàng nhỏ đang đặt trên bàn, dường như hắn không thể rời mắt khỏi nó.

Tô Cẩm nhìn chăm chăm vào khóa vàng, như muốn nhìn ra bí mật của nó. Nửa ngày sau, hắn thở dài bảo: "Tam gia gia không mang khóa vàng theo người, người chết kia chính là Tam gia gia."

Bên trong quân trường còn có một người nữa, đó là một người thanh niên cao gầy. Trước mặt của y đặt vài cái chén trống không và sáu cái chén lớn đựng đầy cơm, một bát tô thịt bò chưng cách thủy. Bát thịt tỏa ra mùi thơm ngát, tràn ngập toàn bộ quân trường.

Thoạt nhìn, người thanh niên kia rất tiêu tụy. Dường như y chỉ có da bọc xương. Hai mắt lõm thật, tay y nổi gân xanh như tay ông lão. Mặc dù râu tóc đã được cạo sạch sẽ nhưng hình dáng vậy vẫn khiến người nhìn vào tỏ lòng thương. Nếu y đứng cùng đám nạn dân chạy về Đông Đô thì ai ai cũng giống như thổ hào.

Y không để ý đến lời nói của Tô Cẩm mà vẫn nhồm nhoàm tiếp tục nhai cơm, rồi lại nhét một miếng thịt bò vào trong miệng. Thỉnh thoảng lại với tay nhắc bình rượu bên cạnh, ngẩng cổ đổ ừng ực vào miệng.

Tô Cẩm thở dài: "Ta biết rõ hơn một năm qua người không ăn gì. Nhưng cũng không đến mức phải ăn uống ngẫu nhiên như quỷ chết đói đầu thai vậy chứ? Hai ngày này ta đều không truyền đầu bếp đưa cơm tới. Bọn thị vệ xem ra đã coi ta như cái thùng đựng đựng cơm rồi."

Thanh niên cao gầy lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, rồi tiếp tục quét sạch thức ăn trước mặt chẳng khác gì gió cuốn mây tàn. Xong xuôi đầu đó, lúc này mới nấc lên một cách thỏa mãn, vỗ vỗ cái bụng rồi đề cập đến chuyện gần đây: "Nếu như người bị giam bên trong bí lao ở Trấn Phủ Ty phía bắc, mỗi ngày chỉ cho người ăn một ít cơm, một chút nước uống. Một năm sau, người có thể còn tham ăn hơn ta!"

Tô Cẩm nhớ tới khoảng thời gian gian khổ ở Giang Nam, hẳn không muốn tiếp tục nói về vấn đề này nữa. Hắn nói sang chuyện khác: "Chuyện của Tam gia gia, người có ý kiến gì không?"

"Không nhìn ra!" Thanh niên cao gầy lau cái miệng bóng nhẫy: "Người nói, theo mô tả của tên đội phó kia thì Tam gia gia hẳn là đã chết dưới một chiêu 'Hoài bão thiên hạ' của Long gia. Người trong Long gia có thể chính diện đối địch đánh chết Tam gia gia cũng không có nhiều! Gia chủ có thể, thập tam thúc có thể, ta cũng có thể!"

"Nhưng mà, hai ngày nay một bước ta cũng không rời khỏi người. Cho nên không phải ta làm!" Thanh niên cao gầy chỉ về hướng đông: "Gia chủ nếu như muốn giết Tam gia gia thì chỉ cần một lời là được. Thập tam thúc là đáng nghi nhất!"

Tô Cẩm phản bác nói: "Thập tam thúc không giết ta!"

"Trong mắt hắn, người so với con kiến cũng không có hơn gì đâu, cần gì phải giết người? Nếu như là Long Hà ta xuất hiện ở trước mặt lão ta thì lại hoàn toàn khác rồi. Trong đám đệ tử đời thứ ba thì chỉ ta có tu vi tiến nhanh, ta có khả năng theo kịp thập tam thúc. Thêm một thời gian nữa, ta sẽ là địch nhân có khả năng uy hiếp lão. Lý do để giết ta rất rõ ràng." Long Hà cười lạnh bảo: "Nếu lão ta muốn giết người, người còn có thể mỗi ngày mang theo hơn một ngàn cận vệ rong chơi khắp nơi hay sao? Chỉ một sơ sẩy, ta có thể cho người hưởng chút nhang khói a."

Tô Cẩm thở dài: "Tam gia gia chết khi thân đang mang nhiệm vụ trọng đại, ta đã phái người đi tìm thi thể. Sau khi xác nhận tin người đã chết thì phải lập tức bẩm báo cho người nhà. Kể ra cũng lạ, đại bá năm đó ra đi, khi trở về không hiểu sao lại bị trọng thương, chẳng được bao lâu thì mất. Tam gia gia còn chưa kịp tìm được ta thì cũng chết oan chết uổng."

"Cho nên ta nói, thập tam thúc là đáng nghi nhất. Kẻ nào có thể giết được đại bá chứ?" Trên khuôn mặt tiêu tụy của Long Hà lóe lên một tia khinh thường: "Thân là đệ tử Long gia, cho tới bây giờ ta vẫn xem

thường hành động thoát ly sự môn của thập tam thúc. Nếu có một ngày gia chủ hạ lệnh giết lão ta, ta nhất định phải tự mình động thủ."

Tô Cẩm nhíu lông mày: "Với thực lực của người bây giờ thì thập tam thúc có thể một tay cầm chén rượu, một tay đánh người thành bánh thịt."

"Ta còn trẻ, mỗi một ngày đều đang không ngừng tiến bộ. Khi sống ở Tây Nam, mỗi ngày ta đều trải qua sinh tử. Cao thủ Giang Nam cơ hồ đều đã cùng ta giao thủ một lần, võ đạo Long gia ta sớm đã lĩnh ngộ quán thông, có thiếu cũng chỉ là kinh nghiệm và hỏa hầu mà thôi. Mà lão ta lại khác, lão ta đã qua tuổi bốn mươi, cho dù tu vi ngày càng cao, nhưng thân thể dù sao không thể bằng lúc thiếu niên. Theo năm tháng, lão ta sẽ càng ngày càng yếu, mà ta sẽ càng ngày càng mạnh!" Long Hà ngạo nghễ nói: "Thiên hạ tương lai ai có thể làm đối thủ của ta, chắc cũng chỉ có hai người là bắc Tần Phi, nam Ngạn Thanh mà thôi!"

"Người đã thay đổi rồi, người không còn giống như trước khi rời sự môn nữa" Tô Cẩm thở dài.

Long Hà trầm mặc một lát rồi ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm. Ánh mắt hai người đối nhau không nhượng bộ: "Ý nghĩ của ta cùng các người khác nhau xa lắm. Gia chủ vẫn cảm thấy tranh bá thiên hạ cần có thực lực. Phải có tướng, có binh, có tiền. . . Nhưng Long gia chúng ta cũng đã từng có thời điểm mọi thứ đủ trong tay. Ba trăm năm trước khi ba nước đánh Ngụy, Long gia ta, tướng có thể đánh, binh có thể dùng, tiền có thể chi, hơn rất nhiều so với bây giờ. Cuối cùng thì sao?"

"Ta nghĩ, Đại Ngụy Thần Vũ Đế lập quốc năm xưa không phải bằng thập nhị long kỵ, cũng không phải hãn dùng trăm vạn hùng binh. Mà bởi vì, hãn là cao thủ Thiên Đạo! Cái cảnh giới trong truyền thuyết này, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản được." Hai mắt Long Hà dường như phát ra quang mang nóng bỏng, chỉ có cái người nam tử đã chết ngàn năm trước mới là mục đích cả đời y truy cầu: "Hơn vạn thiết kỵ bị hãn trăm chết bằng một kiếm. Uy phong bá đạo bậc nào? Khinh thường bá tánh ra sao?"

"Nếu như ta có thể trở thành Thiên Đạo cao thủ, Long gia lấy thiên hạ không phải dễ như trở bàn tay sao?" Long Hà nói.

Tô Cẩm liếc mắt nhìn y, cái tên dũng phu này đúng là điên. Ngoại trừ thiên phú cực cao trong tu luyện, còn lại thì để tâm vào chuyện bế tắc cực đoan rồi. Phép tính đơn giản nhất, dựa theo bố trí của Long gia thì cơ hội đoạt được thiên hạ tuyệt đối so với xuất hiện cao thủ Thiên Đạo lớn hơn rất nhiều. Cái bậc cao thủ Thiên Đạo, cả ngàn năm chưa chắc đã xuất hiện một lần, còn là tử địch Long gia!

"Cầu chúc người sớm trở thành cao thủ Thiên Đạo. Nếu như vậy, ta cũng không cần mất nhiều tâm sức rồi." Tô Cẩm chế nhạo.

Long Hà không thèm để ý, đối với một võ giả suốt đời truy tìm Vô Thượng Thiên Đạo như y mà nói, đám người Tô Cẩm sống cuộc đời thật nhàm chán. Y càng thêm xem thường Bằng Chân, thiên phú tốt như thế lại đi giữ nhà cho người ta. Cho dù người kia có là hoàng đế Sở quốc cũng không đáng để chôn vùi thiên phú của mình như thế?

Ngu ngốc. Chịu kìm kẹp thế cũng là ngu. Phải chịu ư!

"Vận mệnh của võ giả là chiến đấu. Nếu không phải thắng hoa trong chiến đấu thì là chết trong chiến đấu!" Long Hà nhếch miệng cười cười: "Tại Giang Nam chém giết thật đã tay. Đến Giang Bắc, trước hết ta đánh bại Tần Phi! Sau đó là Quân Sơn Thủy, Trần Hoảng Dận, Nguyên Hâm, Lưu Nhậm Trọng. . . Những người này cũng sẽ phải chết ở trong tay của ta. Khi ta tiến vào cảnh giới đại tông sư thì sẽ đến khiêu chiến bọn người Liễu Khinh Dương, Đường Ấn, Tôn Hạc, cho đến chiến thắng thập tam thúc!"

Tô Cẩm thở dài: "Nếu cơ hội độ sức của người cùng mỗi người bọn họ là năm năm, vậy người ước chừng có chín thành rưỡi cơ hội bị bại vong."

"Sóng lớn đào cát, sót lại cuối cùng chính là vàng." Long Hà cười nói: "Người không biết là thế gian hiện nay, đại tông sư có khá ít sao? Tính cả mấy lão quái vật không xuất môn của Long gia thì đại tông sư cũng chỉ có mười người. Ngàn năm qua, mỗi khi đại tông sư chỉ cần vượt quá mười người tất có đại chiến. Năm xưa đại chiến phạt Ngụy, những

cao thủ kia không phải là thay nhau ngã xuống hay sao? Từ trong đó mà có thể sống sót đến bây giờ mới là vàng thật."

Tô Cẩm mất hết hứng thú nhìn huynh đệ của mình, người này với thập tứ thức có thể ngồi xồm trước bàn cờ vài ngày không xê dịch đúng là thuộc về hai thế giới khác nhau.

"Người đã đến, an toàn của ta có thể bảo đảm rồi. Cho dù là đại tông sư ra tay, người cùng cận vệ của ta ở đây cũng đủ ứng phó." Tô Cẩm cầm khóa vàng trên bàn, hắn đi về phía chiếc giường để sau góc lều, thoải mái duỗi lưng: "Cuối cùng cũng có một ngày được ngủ mà không cần lo lắng rồi"

Long Hà nhìn hắn ngả đầu thiếp đi, cười nhạt một tiếng.

Trở thành kì tài võ đạo kiệt xuất nhất Long gia, ngoại trừ bề ngoài cuồng nhiệt đối với thiên đạo, y còn có thể nhẫn.

Nhẫn, không phải người người đều có thể làm được. Y có thể ở trong rừng Tây Nam giăng đầy khí độc của côn trùng ngồi yên vài ngày chỉ để chờ một cơ hội thích hợp nhất giết chết người có tu vi cao hơn y. Y cũng có thể ở trong bí lao nhẫn nhịn một năm, một lần nhẫn một năm, nói dối ngày qua ngày rốt cục cũng lừa gạt được Tưởng Tổng.

Chính vì Tưởng Tổng không rõ lai lịch của y, hơn nữa y lại có tu vi cao thần kỳ, cho nên Tưởng Tổng đối với công pháp của Long Hà vô cùng hiếu kỳ. Nhưng Tưởng Tổng là người rất cẩn thận, gã cũng rất nhẫn lại, từng chút từng chút một ép hỏi công pháp của Long Hà.

Mà Long Hà tương kế tựu kế, y lấy công pháp của Long gia thay hình đổi dạng rồi truyền thụ cho Tưởng Tổng. Đổi lại khi Tưởng Tổng trực đêm sẽ mang cho y đùi gà cùng ít rượu.

Nếu như tổ tiên Long gia biết công pháp sáng tạo cả đời lại bị hậu thế lấy ra đổi đùi gà cùng ít rượu, nhất định sẽ tức giận mức phải đội mồ mà dậy mất. Chỉ là, ở trong bí lao của Trấn Phủ Ty, một cái đùi gà có thể so sánh với bất cứ đồ vật trân quý nào ở ngoài.

Tu vi Tưởng Tổng từng ngày tiến bộ, Long Hà biết rõ, Tưởng Tổng tu hành càng nhanh, tiến bộ càng lớn, thì cái chết lại càng gần.

Cuối cùng đến một ngày, lúc Tướng Tổng trực đêm, gã cũng phải hỏi thăm Long Hà: vì sao gã luyện công như bình thường nhưng lại có cảm giác tiến cảnh rất chậm chạp. Long Hà trả lời là khí tức vận hành trong đường kinh mạch không đúng. Tướng Tổng là người cẩn thận, đương nhiên sẽ không để cho Long Hà dò xét kinh mạch của mình. Trái lại, gã dùng một cổ chân khí đẩy vào kinh mạch của Long Hà, chạy đi chạy lại trong đó. Bởi vì gã biết rõ, vận hành chân khí hơi có lệch lạc một chút thì chỉ còn có con đường chết. Long Hà tuyệt không dám dùng tánh mạng của mình để vui đùa!

Nhưng gã đã tính sai. Long Hà đúng thật là muốn liều một cái mạng nhỏ. Y muốn lợi dụng một chút chân khí của Tướng Tổng để tiến hành chuyện nghịch chuyển kinh mạch mạnh mẽ đã thông khí hải bị phong bế. Khi Tướng Tổng còn chưa kịp có phản ứng, thì chân khí đã bị khống chế. Kinh khủng nhất chính là, Long gia có rất ít người có thể luyện thành Tá Công chi pháp. . . nhưng Long Hà lại luyện được!

Cái gọi là Tá công, chính là sau khi khống chế khí hải của người khác thì có thể lấy sự khổ tu của người khác tùy ý sử dụng.

Long Hà cũng không cần thời gian dài, y một chương đánh gục Tướng Tổng, tháo bỏ xiềng xích trên người, lặng lẽ thoát ngục.

Y cũng không vội vã rời bí lao, mà giống như một âm hồn ẩn nấp trong đêm, tàn nhẫn mà dứt khoát giết chết năm cao thủ Trấn Phủ Ty ngày trước bắt y!

Hôm nay, cái âm hồn này rời Giang Nam, lên vào Hồ Quan, du đãng bên người Tô Cẩm. Y lấy Tô Cẩm trở thành một cái nhân mồi.

Long Hà từ trong trầm tư tỉnh lại, ánh mắt lợi hại quét ra ngoài lều trưởng. Hai tay y đan vào nhau, khớp xương kêu lên lách cách.

"Hi vọng, tới giết Tiểu Cẩm là cao thủ đừng để cho ta quá thất vọng!"

Long Hà lẩm bẩm nói.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 320: Cấp tốc.

Q.4 - Chương 320: Cấp tốc.

Ở góc lều vang đến tiếng ngáy của Tô Cẩm, đúng như lời hần nói, nhiều ngày nay, rất nhiều ngày nay, hần không có cảm giác an tâm khi ngủ. Hôm nay, nếu không phải có Long Hà tọa trấn bên cạnh, thì chắc hần hần khó mà có thể ngủ ngon lành như vậy.

Ngọn đèn tỏa sáng, in bóng Long Hà lên vách trướng. Tô Cẩm trong mộng lầm bầm câu gì đó, rồi trở mình, trên vách trướng cũng in bóng hần nằm.

Long Hà tựa hồ giống như tượng đất, y ngồi im không nhúc nhích, lẳng lẳng nhìn bắc đèn cháy. Bắc đèn trắng noãn ngấm mình trong dầu, từ lâu đã chuyển thành màu vàng. Khi ngọn lửa bén đến, từng chút một trở nên cháy đen.

Long Hà có thể cảm giác được một luồng niệm lực cực kì cường đại bao phủ các đại trướng trong quân, tựa như muốn chọn người để mà cắn nuốt âm hồn. Y cùng Tô Cẩm bàn bạc nhưng lại thủy chung không thể xác định được người nào mới là người mục tiêu công kích. Kẻ này đang vận sức, chờ phát động một sức mạnh khổng lồ, một khi ra đòn, tất sẽ là một kích long trời lở đất.

Cho nên, Long Hà không động, ngón tay của y nhẹ nhàng mân mê một thanh chủy thủ tinh tế mỏng manh ở trên xà cạp. Y đang đợi, đợi thời điểm khi người có niệm lực cường đại kia nhịn không được mà xuất thủ thì y sẽ có thể xác định phương vị của đối phương! Sau đó, y dùng trủy thủ giết chết kẻ đó!

Cỗ niệm lực cường đại này Long Hà bình sinh hiếm thấy, người tu niệm lực ở trên đời này vốn là không nhiều lắm, và có thể khiến cho Long Hà cũng cảm thấy kiêng kị thì chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Y biết rõ, đối thủ không phải một vị đại tông sư. Nếu như là Đường Ẩn đang ở ngoài kia thì đã có thể tập trung vào chính mình cùng Tô Cẩm từ lâu, tự nhiên có thể phân biệt ai mới là mục tiêu cần ám sát. Chẳng qua, cho dù là Đường Ẩn cũng không có khả năng phát động niệm lực công kích từ nơi xa như vậy.

Rừng cây tĩnh mịch, một con chim cú mèo đứng ở trên cành cây tò mò đánh giá người thanh niên đang ứng trên cây đối diện.

Hắn đứng trên tàng cây, toàn thân tràn đầy khí thế giống như đang đứng trên đài điểm tướng, hắn giương một thanh trường cung tinh xảo bá đạo, trên dây không mũi tên. Dây cung kéo căng, như hình bán nguyệt.

Tần Phi nhắm mắt lại, hắn dùng toàn lực mới có thể từ khoảng cách xa như thế này, xác định được hai người đang ở đại tướng trong quân. Một người ngồi, một người nằm! Tần Phi không muốn hành động thiếu suy nghĩ, hắn chỉ có thể dựa vào uy lực của Thiên Mục Thần Cung mới có thể phát động đánh lén từ chỗ này. Nhưng hắn chỉ có khả năng xuất một kích. Một kích không trúng thì ít nhất cũng phải một ngày sau hắn mới có thể bắn ra đạo niệm tiễn thứ hai!

"Đánh bạc thôi!" Nguyên Hâm ngồi ở dưới cây thản nhiên nói: "Chí ít cũng có năm thành bắn chết Tô Cầm!"

"Cũng có năm thành không bắn trúng." Tần Phi không lạnh không nhạt trả lời lại một câu.

Nguyên Hâm cười khổ không nói nữa. Thời gian quá mức gấp gáp, nhưng Tô Cầm lại vô cùng coi trọng an nguy của mình. Hắn phân mấy trăm tên hộ vệ chia thành hai lớp bịt kín xung quanh đại tướng, cảnh giới nghiêm ngặt đến mức con kiến chui cũng không lọt. Chấp hành ty là thích khách, cái gọi là thích khách chính là thành linh lợi dụng sơ hở của địch nhân mà ám sát hắn, chứ không phải đỉnh đạc xách hai thanh đao xông vào đại doanh, vừa đi vừa hô to 'Tô Cầm, lão tử tới giết người đây...'

Đó là nông nhênh, không phải thích khách!

Một thích khách ưu tú chính là ở thời điểm địch nhân không thể ngờ tới mà phát động công kích, và khi mà mọi người còn chưa kịp phản ứng, thì đã thành công và rút lui an toàn.

Long Hà từ từ rút trụ thủ trong xà cạp ra giữ trong lòng bàn tay. Bắc đèn đang cháy dường như không còn, có lẽ sau một khắc dầu hết đèn tắt, một tia ánh sáng cuối cùng cũng sẽ mất đi.

Ngọn đèn dầu chiếu vào thành trủy thủ làm phản xạ ra một đạo thanh quang chói mắt chiếu vào đôi mắt Long Hà, sát khí hiện đi hiện lại mấy lần.

Y là người kiên nhẫn. Y đang đợi kẻ niệm tu kia tấn công, mặc dù rất bị động, nhưng y có đủ tự tin là có thể ngăn lại cho Tô Cẩm một kích tất sát kia và lập tức tìm được phương vị của kẻ niệm tu này, tiễn đưa y xuống địa ngục.

Luận đến tuổi tác, Long Hà mới chỉ có hai mươi tư tuổi mà thôi. Ở vào cái tuổi này, y đã có được tu vi ngạo thị quần hùng, trong thiên hạ kẻ có thể chiến thắng y không nhiều. Nếu như mấy vị đại tông sư kia không đếm xỉa đến mặt mũi của mình mà đi ăn hiếp người thì không nói. Nhưng nếu ngược lại thì cơ hồ không có mấy người có thể chiến thắng Long Hà. Nếu như là độ sức sinh tử mà nói thì Long Hà thậm chí còn kinh khủng hơn. Rất nhiều người tu vi cao hơn y, niên kỷ cũng lớn hơn y đều chết ở trong tay y.

"Ta tu chính là sinh tử chi đạo! Con đường võ đạo vốn là phải sống sót mới là chính đạo!" Khi nghe tin Thủy Tinh Không chết, Long Hà đã từng nói với tông chủ Long gia: "Giả như ta là Thủy Tinh Không, nhất định sẽ nghĩ hết cách để sống sót trước đã, dù là sống mất cả tự tôn! Ta muốn có một cơ hội, một cơ hội có thể giết chết Dịch lão đầu và Long Chân. Nếu như người đã chết, anh hùng phóng khoáng cũng chỉ là phù vân mà thôi. Còn sống là còn hi vọng."

Vị diệu thủ hồi xuân tông chủ Long gia nghe xong lời nói này, hồi lâu không có lên tiếng. Nhưng trước khi đi có bỏ lại một câu hàm ý sâu xa: "Cho nên, hắn là Thủy Tinh Không, mà không phải là người, Long Hà à."

Những lời này, Long Hà cũng không thêm để ý, y căn bản không quan tâm có được người đời tôn trọng hay không, cũng không để ý người đời sau có chê cười y hay không. Y chỉ biết là, y còn sống, mà đối thủ chết là kết cục tốt nhất. Trên đời này người có thể ở trong bí lao của Trấn Phủ Ty chịu cực hình mà còn có thể sống sót, thoát khỏi, báo thù. . . thì chỉ có Long Hà.

"Động thủ đi!" Long Hà đã tiến vào trạng thái đỉnh phong nhất, y có thể cảm nhận rõ ràng được mỗi một luồng chân khí lưu động trong kinh mạch. Loại cảm giác mãnh liệt đến sắp nổ tung này khiến y hết vô cùng thoải mái. Y nhếch mép hé lộ ra hàm răng trắng nhớn, phảng phất như một con sói đói chờ mồi!

"Động thủ đi. . ." Nguyên Hâm khuyên nhủ: "Nếu như vẫn không thể xác định, coi chúng ta tổn hao một đêm cũng vô kể khả thi, khi hừng đông đến thì không thể không bỏ đi. Một mũi tên bắn đi, biết đâu có thể bắn chết Tô Cẩm thì sao?"

Con chim cú mèo lười biếng co cổ lên, cuối cùng cũng chẳng muốn nhìn tên thanh niên nam tử giương cung đứng như tượng gỗ này nữa.

"Chỗ đó có một người rất nguy hiểm, ta có thể cảm nhận được sát ý của hắn." Tần Phi ngưng trọng nói: "Chúng ta nhất định phải chờ."

Một kỵ binh phi vào đại doanh đệ nhị trấn, móng ngựa khua động, phá nát màn đêm yên tĩnh. Gần như trong nháy mắt, vô số đao thương nhắm ngay vị kỵ sĩ kia.

"Quân tình khẩn cấp!" Người nọ không xuống ngựa, mà vội vã lấy ấn tín quân lệnh và dây đeo triện ra. Gã kỵ sĩ bỏ binh khí và cung tên, tay giơ một phần thư tín bị niêm phong ra, giục ngựa tiếp tục chạy vào trong quân.

Trong cơn ngủ say, Tô Cẩm đột nhiên bừng tỉnh, tiếng hỗn loạn ngoài trưởng đã phá vỡ mộng đẹp của hắn.

Cận vệ binh mã lập tức bao bọc đại trưởng cẩn mật, mưa gió không lọt. Kỵ binh đưa tin đi đến bên ngoài trưởng cũng không cách nào tiến lên được nữa, hắn kêu lớn: "Tô trấn tướng quân, ty chức vâng mệnh nhất định phải đem phong thư này đưa đến tay của người."

Long Hà chặn ngang khi Tô Cẩm định bước ra khỏi trưởng, nhưng đáng kinh ngạc là niệm lực bất định lớn vờn xung quanh trong nháy mắt như thủy triều rút, thoáng chốc biến mất vô ảnh vô tung.

"An toàn rồi!" Long Hà thấp giọng nói.

Tô Cẩm nhẹ gật đầu, vén cửa trưởng lên đi ra ngoài. Bốn gã cận vệ vây quanh người đưa tin giải đến trước mặt Tô Cẩm. Người đưa tin quì

xuống, đem mật tín nâng cao qua đầu kêu lớn: "Yến vương có lệnh, Tô trấn tướng quân dùng phương pháp giải mã giáp thân xem xét tin này."

Tô Cẩm nhận lấy giấy viết thư đã kiểm tra, xé mở xi, bức thư rung lên trong gió, bên trong chỉ chút chữ. Phong thư này nếu là rơi vào tay người khác thì cũng chỉ như là thiên thư mà thôi. Cái gọi là phương pháp giải mã giáp thân chính là phương pháp mà Yến vương cùng các tướng lĩnh khác đặt ra, thí dụ như cách ba năm bảy chín xem một chữ, mỗi lần có một cách xem khác nhau. Ngoại trừ trấn tướng lĩnh binh đi làm nhiệm vụ bên ngoài, người khác căn bản không thể biết rõ phương pháp giải mã này.

Tô Cẩm xem lá thư, càng xem sắc mặt càng ngưng trọng. Một lát sau, hắn xé lá thư này thành mảnh nhỏ, ném xuống dưới chân. Gió bắc thổi qua, mảnh giấy quay cuồng, không biết bay về đâu.

"Truyền lệnh của ta!" Tô Cẩm nghiêm nghị quát: "Toàn quân mặc giáp nhẹ lên đường, mang theo tám ngày lương khô, bỏ lại tất cả quân nhu, nhổ trại suốt đêm, lập tức quay về Yến Đô."

Cận vệ tướng lĩnh quan binh đều nhao nhao biến sắc, phía sau là gã địch thủ lớn Phòng Vô Lượng, tính ra còn có mười vạn đại quân Sở quốc nữa. Nếu như theo mệnh lệnh của Tô Cẩm, quan binh đệ nhị trấn quả thực là bỏ mạng chạy trốn, chiến lợi phẩm vất vả và vất vả cùng với vô số khí giới công thành mang theo từ Bắc Cương, theo quân xa chờ quân nhu còn có mấy ngàn dân phu nữa, chẳng phải là chấp tay dâng cho Phòng Vô Lượng sao?

"Ta cần một người thay ta chuyển một phong thư." Tô Cẩm nhìn lướt đám cận vệ dưới trướng: "Có ai nguyện ý không?"

Cận vệ quan binh nhao nhao tiến lên phía trước.

"Đi là cửu tử nhất sinh."

Những quan binh vừa nãy còn hận mình có chút chậm chân lập tức thở phào nhẹ nhõm, có chút hả hê nhìn những người đã bước lên trước mình, cười thầm những người này vì tham công đoạt vị mà liều cái mạng nhỏ của mình.

"Là người đi!" Tô Cầm chỉ một người cận vệ lùn: "Vạn Hào, người sẽ thay ta đưa tin. Sau khi trở về, ta sẽ đề bạt người làm thiên tướng."

Vạn Hào xoay người quỳ gối: "Đa tạ trấn tướng đại nhân đã tài bồi."

Tô Cầm mỉm cười, quay người đi vào doanh trướng. Ngọn đèn đã sắp tắt, Long Hà khơi một cái bấc đèn mới. Y nhìn Tô Cầm ngồi xuống, lấy giấy và bút mực chuẩn bị viết thư.

"Viết cho ai?" Long Hà nghi ngờ hỏi: "Đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Ta mặc dù không biết dùng binh. Nhưng nghe người nói cũng không quá thỏa đáng, trừ phi chuyện quá khẩn cấp, bằng không thì không đến mức bối rối như thế."

"Hoàn toàn chính xác, rất khẩn cấp. Viết xong phong thư này, ta muốn nhổ trại xuất phát." Tô Cầm thoăn thoắt viết mà không ngừng đầu lên. Hắn lại bảo: "Người trở về Long gia hay là theo ta?"

Long Hà suy nghĩ một lát, nói: "Tạm thời không trở về Long gia, bên cạnh người thiếu người bảo hộ, Tam gia gia hắn là đến bảo hộ người. Nhưng tiếc rằng lão ta đã chết. Nếu như ta đi rồi, buổi tối hôm nay tên niệm tu kia muốn mạng của người, khả năng đắc thủ rất lớn."

Long Hà tiếc hận nói: "Khi còn bé, ta một mực khuyên người cùng ta chăm chỉ luyện võ học của Long gia. Nhưng tiếc rằng người lại thích xem binh thư, thôi diễn trận pháp, người hoàn toàn bị thập tứ thức cùng bát gia gia, hai cái tên điên ấy làm hỏng rồi. Nếu bây giờ người có tu vi tông sư, bên cạnh thỉnh thêm mấy cao thủ hộ vệ nữa thì làm sao xuất hiện tên niệm tu kia chứ?"

"Niệm tu?" Trong đầu Tô Cầm như chớp giật xuất hiện hai chữ Tần Phi. Lập tức hắn cười lạnh hai tiếng.

"Viết xong rồi!" Tô Cẩm đem bức thư còn chưa khô mực đưa cho Long Hà.

Long Hà cười khố một tiếng, lòng bàn tay yên lặng vận huyền công, trong nháy mắt mực nước hong khô. Y là tông sư có tu vi thượng phẩm lại bị dùng để làm chuyện này, nếu trước mắt Long Hà không phải là anh em ruột của mình thì y đã một chưởng đánh chết rồi.

"Chuyện này là thật! . . ." Long Hà vô tình liếc qua tín thư , sắc mặt không tự chủ được bị biến đổi, lập tức hỏi lại: "Thật thế sao?"

"Chắc chắn trăm phần!" Tô Cẩm thở dài nói: "Hiện tại, người biết vì cái gì mà ta tình nguyện vứt bỏ tất cả chạy về rồi chứ?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 321: Chủ Động Ra Tay

Q.4 - Chương 321: Chủ Động Ra Tay

Có thể khiến một danh tướng như Tô Cẩm tình nguyện bỏ phía sau, hoàn toàn không để ý tới Phòng Vô Lượng - thống soái Sở quân cũng muốn lao về Yến Đô với tốc độ nhanh như chớp. Ngoại trừ huynh đệ Long gia biết tình hình nội bộ ra thì tất cả quân sĩ còn lại đều cảm thấy khó hiểu. Trong con mắt của bọn họ, lui quân thế này chẳng khác nào chìa lưng ra cho kẻ địch chém. Nhưng quân lệnh của Tô Cẩm như núi, cho dù cấp dưới có khó chịu một chút thì vẫn phải gió to lửa cháy mà thu thập toàn bộ hành trang, chính đồn chiến mã chuẩn bị rời đi.

Ánh lửa trong đại doanh sáng ngời, binh lính vội vàng khẩn trương. Dĩ nhiên là tin tức cũng được truyền ra ngoài trước tiên.

Dưới tán cây, Nguyên Hâm như có suy nghĩ sâu xa nào đó nhưng lại không lên tiếng. Với tư cách là Đề Đốc của Chấp Hành Ty, hẳn biết cái gì nên nói và những cái gì không nên nói và cũng có những lời nói mà nếu nói sai thì sẽ phải trả giá bằng cả cái đầu.

Tần Phi dựa lưng vào cây đại thụ, khẽ nói: "Tô Cầm đột nhiên hạ lệnh toàn quân trở về Yến Đô. Hẳn biết nếu Phòng Vô Lượng lĩnh quân đuổi giết, thì e là trong mười tướng sĩ dưới tay hắc, may ra mới có một người về được Yến Đô. Quân lệnh ra gấp gáp như thế, nguyên nhân lớn nhất chính là ở Yến Đô đã xảy ra biến cố khó tin nào đó. . ."

Nói tới đây, Tần Phi ngừng lại. Hắc nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm ra nguyên nhân. . . Binh mã chủ lực của Yến vương tập trung hết ở đây để quyết chiến với Phòng Vô Lượng. Binh tằm tướng tếp còn lại sẽ phải bảo vệ đường vận chuyển lương thảo, khống chế châu huyện. Nếu như thuộc hạ của hắc làm phản, chỉ bằng uy danh của Yến vương và lực lượng quân vệ dưới tay thì bất cứ trấn nào cũng sẽ không đủ khả năng uy hiếp được Yến Đô. Nếu Ma tộc nhân cơ hội xâm lấn thì Yến vương chỉ cần ho bữa một tiếng cũng đã có thể dọa chết không ít chiến sĩ Ma tộc nhát gan. Mà nếu mà thủ trong thành thì Yến quân cũng chẳng cần phải đến mức kêu Tô Cầm phải quay lại cứu viện. Việc này đúng là kỳ quái. . .

"Nguyên Đê đốc thấy việc này thế nào?" Tần Phi suy nghĩ kế sách rồi hỏi.

Nguyên Hâm cười nói: "Ta vẫn chẳng buồn nghĩ tới chuyện quá phức tạp. Nếu mà dự đoán thì ta thà đoán rằng Yến vương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử còn hơn."

Tần Phi lắc lắc đầu. Hiển nhiên là cũng không đồng ý với câu nói đùa của Nguyên Hâm. Sau một lúc trầm mặc, Tần Phi nói thấp giọng: "Người dẫn người về trước đi. Ta đi theo binh mã của Tô Cầm lên đường về hướng Bắc xem sao."

Nguyên Hâm nhú mày. Với thân phận hiện tại của Tần Phi, nếu hắc muốn một mình đi theo binh mã của Tô Cầm về hướng Bắc thì cũng không có vấn đề gì lớn. Chỉ cần không gặp phải cao thủ đặc biệt khó đối phó thì người khác đúng là không giữ nổi hắc.

Nguyên Hâm vốn đang định bước rời đi nhưng có suy nghĩ gì đó nên dừng bước, quay sang nói với Tần Phi: "Nếu trên đường có chút nguy hiểm thì trước tiên phải cố bảo vệ lấy mình. Giống như ta ấy, loại

người xuất thân là thích khách luôn nghĩ cách giết người thế nào, bảo vệ mình thế nào. Thân là thích khách, nếu không thế không phải lấy mạng đổi mạng thì đúng là bi ai. Mà nếu ngay cả đổi mạng cũng không thành công thì đúng là lỗ trong tay kẻ khác. . ." Nguyên Hâm vỗ đùi bồm bộp, thở dài nói. "Như vậy là lỗ lớn ấy chứ."

"Ngu kiến của thích khách nên người cứ coi như chuyện cười mà nghe qua đi." Nguyên Hâm ngắt ngứ một câu rồi xoay người rời đi.

Tần Phi nhìn hắn rời đi, cũng biết vị này là thích khách lão luyện đã thành tinh nên dĩ nhiên là sẽ bố trí thuộc hạ thật tốt. Trong một đêm đột nhiên phát sinh chuyện Tô Cẩm lui quân như vậy, nếu không hiểu kỳ chạy lại xem một tí thì thôi cũng chẳng phải làm Tổng Đốc Sát Sự Thính làm gì nữa.

...

Qua quá trình dọn dẹp cẩn thận, đại đội nhân mã đã lặng lẽ rời bỏ doanh trại, từng đội đi về hướng Bắc. Nếu để một tướng lĩnh có kinh nghiệm tới quan sát thì có lẽ phải tán thưởng Tô Cẩm không thôi. Có thể điều khiển lượng lớn binh mã bình tĩnh rời khỏi quân doanh, căn bản không khiến đối phương đề phòng được, tới cả thám mã tuần tiểu cũng bị dọn dẹp không còn một tên, thật đúng là danh tướng!

Tô Cẩm lui bước nhanh chóng nhưng lại không hề hoảng hốt, hắn để lại những người mang tinh thần hắn phải chết đi đằng cuối. Những tử sĩ này luôn duy trì khoảng cách thích hợp với đại đội nhân mã. Mỗi người cầm binh khí trong tay, một người hai ngựa. . .Nếu Sở quân mà muốn đuổi theo tập kích thì những tử sĩ này sẽ là những người đầu tiên bị nghiền nát vụn!

Tô Cẩm được bảo vệ giữa đám đông quân lính, nhanh như chớp xuất phát tiến về phương Bắc. Mặc dù đang là thời gian xuôi Nam tác chiến nhưng thấy sắc mặt khó xử của hắn, những cận vệ, binh mã quen thuộc của hắn cũng phải thảo luận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng mỗi người đều biết, chắc chắn đã có chuyện cực kỳ quan trọng xảy ra, nếu không, Tô Cẩm cũng sẽ không bao giờ có vẻ mặt như kiểu treo trên vách núi thế kia.

Nhưng Long Hà cũng không ở bên người Tô Cầm. . .

Ở một chỗ có mấy khối đá to lớn, góc cạnh sắc bén chìa ra như muốn đâm rách da thịt người đi qua. Long Hà đứng trên chỗ này, mũi chân hần đang dẫm lên mặt một người, cực kỳ bình tĩnh nói. "Xem ra, người cũng là một cao thủ theo dõi và lẩn trốn thông minh lanh lợi. Nhưng số của người thì lại đen quá. Trước đây ta đã từng có thời gian rất lâu mà mỗi một khắc đều phải trong cảnh bị người giết hoặc giết người. Sống ở mọi nơi dã thú thành bầy, trong rừng rậm sát khí dày đặc như thế, chỉ cần sơ sẩy một cái là có thể phải đánh đổi bằng cả tính mạng. Cho nên, ta biết rõ, người là một tên thích khách. Đáng tiếc, đã nhiều năm rồi, mỗi ngày ta đều phải dính dáng với thích khách."

Da mặt bị chà lên mặt đất đầy đá vụn, những góc cạnh sắc bén để lại trên làn da từng vết máu. Người nọ cố gắng nghiêng đầu nhìn tên Long Hà nhẹ nhàng băng quơ vừa đánh ngã hần kia với một vẻ quật cường, trong cổ họng cũng ho khụ một tiếng.

Vẻ mặt của Long Hà không thay đổi chút nào, vẫn thản nhiên nói: "Người không may nên mới gặp ta thôi. Với thân thủ của người thế này thì chắc là đã giết rất nhiều người rồi."

"Điều kiện của ta rất đơn giản. Thành thành thật thật trả lời ta, rốt cuộc Tần Phi đang ở nơi nào? Ta đây sẽ cho người được thống khoái."

Long Hà nói giọng lạnh nhạt như thể đang hỏi mua với lão già bán nứt bên đường, chẳng để ý chút nào tới chuyện sống chết: "Nếu người không chịu nói. . .Vậy ta chỉ có thể cho người một cái chết có chút khác người."

"Đảm bảo tới mẹ của người cũng không nhận ra mặt của con mình."

Người nằm trên đất nhịn không được rùng mình một cái. Với người bình thường, chỉ cần đe dọa cảm dỗ là đã có thể nói ra, thật thà được khoan hồng, phản kháng bị nghiêm trị. Phải bỏ ra đủ chỗ tốt thì mới dụ người ta nói ra chuyện cơ mật. Nhưng Long Hà này lại nói với vẻ lạnh như băng khiến người ta chỉ cảm thấy một sự tuyệt vọng tới tận cùng.

Là một thích khách nên dĩ nhiên là hẩn biết. Làm cho người ta chết thống khoái rất đơn giản, còn để người ta chết trong đau khổ không thể tả được thì mỗi người đều có cách của riêng mình. Hẩn có thể từ giọng nói của Long Hà mà nhận ra, bàn tay của thanh niên này đã dính không ít máu tươi. Giết người là chuyện cơm bữa của Long Hà. Như vậy, nếu Long Hà nói cái chết không giống người khác thì chắc chắn là không thể nào như người khác được.

Hẩn cắn chặt răng, một viên thuốc độc nhanh chóng lọt vào trong miệng, lúc nào cũng có thể nuốt xuống. Nhưng tay của hẩn vẫn còn đang nắm một ít đất cát, chỉ cần Long Hà có chút sơ sẩy là hẩn sẽ lập tức xoay người bật dậy, cho Long Hà xuống địa ngục ngay.

"Ài!" Long Hà thở dài: "Người Sát Sự Thính cũng tốt mà người Trần Phủ Ty cũng hay. Cứ sắp chết tới nơi là đều thích dùng mấy thứ đồ chơi vứt đi này."

Đầu ngón chân của hẩn hơi dùng sức, một tiếng gãy xương răng rắc vang lên. Xương đầu của thích khách xui xẻo kia lập tức bị vỡ thành vài miếng, quả thật cơn đau như muốn xé nát cả người hẩn ra, miệng ngậm viên thuốc độc nhưng lại không còn lực để nuốt xuống!

"Đã là người thứ bảy rồi." Long Hà cười khổ lắc lắc đầu. Hẩn nhất định phải tìm Tần Phi cho bằng được. Nhất quyết không thể cứ mãi canh giữ bên Tô Cẩm, bị động chờ Tần Phi ra tay.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 322: Một núi một thành

Q.4 - Chương 322: Một núi một thành

Màn đêm im lìm vắng vẻ, đám mây nặng nề dường như muốn ôm lấy cả áp lực vô cùng trên trời ép xuống mặt đất. Gió lạnh thổi qua, cho dù là những kẻ vừa mới chui từ trong chăn ấm ra đang hít hà xuýt xoa, cũng phải rùng mình nhiều thêm mấy cái mới đi tiểu được.

Những ngày như vậy chính là ngày để giết người. Long Hà đang giết người, người mà hắn chọn chính là những kẻ xưa nay vẫn quen giết người.

Tướng quân xung trận khó tránh khỏi hi sinh, sát thủ hay thích khách cũng đều là những kẻ kiếm tìm đường sống giữa bóng đao ánh kiếm. Những sát thủ của Chấp Hành Ty trước kia đã từng gặp qua đủ loại người khó giết, cũng đã từng gặp phải những kẻ mà hận không thể dùng mạng mình mà đổi. Nhưng bọn họ cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp nam tử nào như vậy - y dường như lớn lên bên bờ vực cái chết, nhảy bèn lần ra được từng tên thích khách rời hàng ngũ một, y có tốc độ như gió và có sự tàn ác của sói hoang.

Vì thế từng thích khách của Chấp Hành Ty lần lượt ngã dưới kiếm của y. Cái chết của bọn họ không phải hoàn toàn vô giá trị, bọn họ chắc chắn đã làm chậm bước chân của Long Hà, tiêu hao thời gian của hắn. Mà bọn họ cũng đã dùng chút sức lực cuối cùng của sinh mạng, truyền tin tức Long Hà phản công ra ngoài. Cho dù là chết thì bọn họ cũng tin tưởng trừ khi Sát Sự Thính bị xóa sổ, trừ khi người Chấp Hành Ty chết sạch, nếu không thì những tin tức dùng máu tươi viết thành này đến cuối cùng cũng khiến Tần Phi biết được.

Màn đêm đã đi vào tầng đen sâu nhất, sắp đón chào một ngày mới lại lên. Nhưng binh lính Bắc Cương đang cấp tốc hành quân không hề hay biết mười mấy người của Chấp Hành Ty đã ngã xuống bên ngoài đội ngũ hành quân.

Trừ Nguyên Hâm đã xuôi xuống phía Nam, trừ Tần Phi đã đi lên phía Bắc, nơi này đã không còn người của Chấp Hành Ty nào sống sót.

Đối với những kẻ đã quen lấy mạng người khác của Chấp Hành Ty, ý niệm cuối cùng trong đầu bọn họ trước khi chết rốt cuộc là gì, đã không thể nào biết được. Long Hà vẫn đang tìm kiếm tung tích Tần Phi, đã nhiều lần y suýt đi cắt qua con đường nhỏ của Tần Phi, chẳng qua chỉ là thần xui quỷ khiến y chệch hướng. Có lẽ, vận mệnh còn không muốn cho hai người đó gặp nhau!

Tần Phi hít vào một hơi thật sâu đầy không khí lạnh, đầu óc chung quy chỉ quay quanh một vòng luẩn quẩn. Nếu như không phải là chuyện lớn như bị thương đến gân cốt hoặc thậm chí là cái chết thì Yến Vương dù thế nào cũng sẽ không cho Tô Cẩm quay về cứu viện. Mà theo những gì Tần Phi biết, phía Bắc Bắc Cương chính là thảo nguyên và sa mạc, ở nơi đó suốt hàng ngàn năm qua chỉ có Man tộc sinh sống, dù có tìm nữa cũng không ra bóng dáng ai khác. Một Man tộc đã từng bị Ngụy quốc rồi những quốc gia sau đó tàn phá đến không còn là Man tộc nữa, bây giờ không lấy đâu ra thực lực để cho Bắc Cương một kích trí mạng.

"Chẳng lẽ là trên trời rơi xuống một tảng đá đánh sập phủ Yến Vương?" Trăm mối không có cách giải khiến Tần Phi không nhận được mà cười tự giễu.

Bước chân của hắn rất nhanh, trong lúc Long Hà không ngừng thanh toán những thích khách của Chấp Hành Ty kia thì hắn đã đi được thật xa. Đường mà Tần Phi đi không phải là đường quan đạo nối thẳng tới Bắc Cương. Nếu như hắn đi đường đó thì tám chín phần mười sẽ gặp được quân Bắc Cương đang rút lui hoặc đi tới. Tần Phi cũng không chắc mình có thể một phát dọn hết cả ngàn quân. Cho dù là Dịch Tổng đốc hay Bàn Chân đang sống, cho dù là Thủy Tình Không đã chết cũng không có cách nào làm được.

Vòng qua một con đường nhỏ, rừng núi chập chùng phía trước, ngọn núi hiểm trở dường như đã che khuất cả vùng đất. Đường đi gập ghềnh trắc trở uốn lượn quanh quả núi. Dù cho là kỵ binh tốt nhất thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bốn con một hàng. Trước đây những thương nhân qua lại chốn Bắc Cương cũng đều đi đường quan đạo. Những kẻ đi đường này nếu không phải dân buôn lậu thì chắc chắn là lục lâm hảo hán (sơn tặc).

Tần Phi chọn chính con đường này mà đi, đỉnh núi cao vút khuất trong mây khiến người ta thăng thốt, nếu có một tảng đá rơi xuống từ đỉnh núi thì tùy tiện cũng có thể đập dẹt người thành bánh thịt. Nghìn năm qua, không hề có một đội quân nào đi qua nơi này. Thật sự quá nguy

hiểm, chỉ cần một toán lính nhỏ có thể gây ra tổn thất và thương vong nghiêm trọng cho cả một quân đoàn. Nếu như không phải là tay không bắt giặc, nếu không phải là tới lúc cần liều mạng, không ai muốn khai chiến từ nơi này.

Bụi đất dưới chân lờ mờ bốc lên, làm sâu thêm cái lạnh lùng nặng nề trong núi. Bất chợt, Tần Phi cảm thấy có điều gì đó bất thường, lập tức tăng tốc lên đỉnh núi, bay dọc theo vách núi dựng đứng.

Sau một hồi dùng hết toàn lực, tốc độ của Tần Phi khiến người ta ghen hòng nhìn trần trời. Không lâu sau hần dừng chân trước một ngọn núi nhỏ, chẳng qua lần này đến lượt Tần Phi trợn mắt há mồm nhìn hẻm núi...

Hẻm núi mùa đông thật sự rất hoang vu, thú hoang đã đi ngủ đông hoặc trốn trong hang ổ không chịu ra, đám thợ săn cũng ít đi săn hơn. Nhưng khe núi này lại đông kín người, nơi đây tập trung rất nhiều người sinh sống, vô số lều và nhà gỗ được dựng lên, thậm chí đã hình thành đường mòn, còn có vài người mở quán nhỏ làm ăn.

Nếu như đổi vách núi thành tường rào thì thoát nhìn nơi này thật giống một tòa thành nhỏ.

Tần Phi cảm thấy có chút khó hiểu, lát sau, hần xe rách quân phục trên người, lộ ra một thân quần áo bó sát. Sau khi tản đi chân khí, sắc mặt lập tức tái nhợt tiêu tụy, giống hệt như một thanh niên lạc đường trong núi.

Đi từ trên núi xuống, Tần Phi cẩn thận quan sát chốc lát rồi mới đi từ trong bụi cây đầy đá vụn lờm chờm ra ngoài.

Trước mặt hần là một dòng suối nhỏ, một đám đàn bà con gái đang đứng dưới suối giặt quần áo, nước lạnh như băng khiến cánh tay họ đỏ tấy lên, nhưng các nàng vẫn vừa nói vừa cười, có người dùng chày giặt quần áo đập vào đồng quần áo ướt sũng, có người đang ngâm nga hát, ở đâu cũng không thấy cái giá rét khắc nghiệt của ngày đông.

Thấy một chàng trai trẻ mặt mũi tiêu tụy, ăn mặc phong phanh đi ra từ trong bụi cây, tiếng hát cũng dần dần nhỏ lại, thay vào đó là một tràng thầm thì to nhỏ.

"Ca ca, người không lạnh à?" Trước mặt Tần Phi, một cô bé khoảng chừng năm sáu tuổi tò mò đánh giá hẳn.

"Có hơi lạnh một chút!" Tần Phi nói dối, những phụ nữ và trẻ em trước mặt chẳng hề sợ hãi, chỉ hơi ngạc nhiên mà thôi. Đường như, thấy một con khỉ nhảy ra từ trong núi còn bình thường hơn là Tần Phi. "Tiểu huynh đệ, trông bộ dạng người thế kia chắc là lạnh lắm. Đây là một ít áo rách của nhà ta, vừa lúc định giặt, nếu người không chê bẩn thì hãy khoác vào trước đi đã..." Mẹ của cô bé kia cười cười mang đến một chiếc áo bông hơi cũ, trong ánh mắt tràn đầy thiện ý.

Tần Phi nói lời cảm ơn, mặc áo vào, một đám phụ nữ bắt đầu bùng nổ. Huynh đệ người là người ở đâu vậy? Sao lại chạy vào trong núi? Đi lạc đường hay gặp cướp thế? Trong núi lạnh như thế, sao người không mặc áo ấm một chút? Có lương khô không?...

Ngoại trừ hỏi họ tên của cha mẹ với ngày sinh tháng đẻ, những vấn đề còn lại đều đã được đám nữ nhân này nghĩ ra cho bằng hết. Tần Phi bị hỏi đến to cả đầu, hẳn chẳng thà tìm được một người đánh lộn một trận oanh liệt còn hơn là dây dưa với đám phụ nữ và trẻ em này.

Khó khăn lắm bên tai mới khẽ yên ổn được một chút, Tần Phi liền chớp lấy thời cơ: "Ta là binh sĩ, trên đường đại đội nhân mã hành quân gấp gáp, ngựa của ta bị thương, không có ngựa cưỡi ta mới đi cùng bộ binh. Đi tới đi lui thành ra lạc đường, sau mới nhớ ra đường núi nơi này cũng có thể đi tới Bắc Cương, có lẽ sẽ gần hơn một chút nên mới đi tới. Lương khô mang theo cũng đã ăn sạch, quân phục cũng rách hết. Mới rồi đói không chịu được, định leo lên núi xem thử xem có thú hoang lạc đàn không thì săn một con, vâng đầu lạc lối mới loạng quạng tới nơi này..."

Vừa nghe những lời này, đám nữ nhân lắm mồm không nhịn được lại rào rào một trận, nhất thời không thể hiểu nổi các nàng đang nói những gì.

Tần Phi chỉ cảm thấy đau đầu, cười híp mắt hỏi cô bé kia: "Bọn muội ở trong núi, là ở đây từ trước sao?"

"Tất nhiên là không phải rồi!" Cô bé kia vênh mặt nói: "Bọn ta chính là người Cấm Thành."

Cấm Thành? Tần Phi tất nhiên là biết tòa thành này. Năm đó sau khi Ngụy Quốc thành lập, trừ việc tiếp tục đuổi tận giết tuyệt Man tộc, còn thành lập rất nhiều thành quách phòng thủ. Trong đó có một tòa thành tên là Cấm Thành. Chữ "Cấm" này cũng không phải lấy bừa, tòa thành này ở ngoài núi, có trọng trách trấn giữ đường núi này. Mặc dù hàng ngàn năm qua không hề có kẻ địch từ bên ngoài tấn công vào, nhưng lại có rất nhiều thổ phi cùng đám tàn binh nhỏ lẻ hoạt động ở vùng này.

Trong giai đoạn loạn lạc nhất, có lẽ là lúc ba nước đại chiến, sau khi rất nhiều quân lính binh mã của các thành bị đánh tan đã trở thành giặc cỏ. Nhưng bọn chúng đáng sợ ở chỗ, binh lính đã trải qua quá trình rèn luyện nghiêm khắc, trải qua sự thử thách của lửa chiến, bọn chúng biết cách tác chiến thế nào, còn có chế độ cấp bậc vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa, với đám "giặc cỏ" như thế thì tiền tài, nữ nhân không phải là yêu cầu số một, bọn chúng thích nhất là chém giết sau khi cướp bóc.

Giết toàn bộ một thôn trang nhỏ là bình thường, kinh khủng nhất là bọn chúng đã từng tàn sát hết một tòa thành nhỏ. Một tòa thành với cư dân tính bằng đơn vị hàng nghìn trong hai ngày một đêm chỉ còn lại hơn hai trăm bốn mươi người sống. Cũng không phải là vì đột nhiên lương tâm của bọn chúng thức tỉnh mà bỏ qua cho những sinh mạng nhỏ nhoi còn lại này. Mà là bọn chúng cần người làm khuôn vác, vận chuyển những của cải cướp bóc được về doanh trại.

Giặc cỏ như vậy đủ khiến người ta đau đầu. Lúc đó, quân đội Cấm Thành, rất rõ ràng giữ vững lập trường không tham gia chiến tranh. Nói một cách văn hoa thì chính là chim khôn biết chọn cành mà đậu, chờ các người đánh ra ngô ra khoai xong rồi thì Cấm Thành ta mới nghĩ đến chuyện sẽ nương tựa kẻ nào. Nhưng mà đối với vài tên giặc cỏ thỉnh thoảng len đến gần Cấm Thành thì quân đội Cấm Thành chẳng hề nương tay chút nào, tới một đội thì diệt một đội.

Thời kì cường thịnh nhất, số lượng ba nhóm giặc cỏ tăng lên đến hơn một vạn ba ngàn người, bởi vì liên tục chịu thua thiệt ở vùng lân cận Cấm Thành mà ba nhóm này liên liên hợp lại, muốn đánh tan tác chỉ ba ngàn quân bảo vệ Cấm Thành, thề muốn giết sạch toàn thành. Không để lại bất cứ gã đàn ông nào, nữ nhân thì chỉ cần trẻ là bắt hết, của cải toàn thành, kẻ nào cướp được thì là của kẻ đó.

Dưới lời hiệu triệu như vậy, đám giặc cỏ xuất thân từ quân đội bộc phát ra lực chiến đấu cực kì mạnh mẽ, khí thế ấy khiến người ta sợ hãi. Nhưng kết quả chiến đấu còn làm người ta khiếp sợ hơn.

Quân đội Cấm Thành sau khi chịu tổn thất không đáng kể đã đánh tan đám giặc cỏ vây thành, nhưng ngay sau đó, đại đội nhân mã ra khỏi thành, ngược lại còn điên cuồng đuổi giết bọn chúng. Nghe nói quan đứng đầu Cấm Thành ra lệnh là: "Tù binh? Cấm Thành không có cơm nuôi bọn chúng!"

Vì thế, hằng hà sa số những thi thể chồng chất xung quanh Cấm Thành, từ quan đạo đến đường núi, từ đỉnh núi đến khe suối...

Rất nhiều năm sau, thỉnh thoảng vẫn có thợ săn ở trong núi vô tình phát hiện một bộ hài cốt đã không còn hình người.

Tần Phi nhìn cô bé kia, hỏi: "Là người Cấm Thành, tại sao lại không ở trong thành? Vào trong núi ở rất bất tiện."

Lần này là mẹ của cô bé trả lời: "Lần này Cấm Thành dữ nhiều lành ít, Trọng đại nhân hạ lệnh, trừ quân đội cũng với nam nhân tự nguyện ở lại trong thành thì những người còn lại toàn bộ phải trốn trong núi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 323: Đánh với ai ?

Q.4 - Chương 323: Đánh với ai ?

Cấm Thành lành ít dữ nhiều? Tần Phi nghĩ lại, chuyện này hình như hơi bất bình thường. Với tư cách là người đứng đầu Sát Sự Thính mà hẳn hoàn toàn không nghe được tin tức về bất cứ nhóm quân nào vùng

trộm mò tới phát động tiến công Bắc Cương. Hơn nữa, cho dù là Man tộc tập kích thì muốn đánh tới tận Cẩm Thành cũng phải mất một khoảng thời gian. Vậy thì sao phải bắt đám dân chúng này chuyển hết lên núi sống?

"Cẩm Thành đã xảy ra chuyện gì?" Tần Phi hỏi.

Người phụ nữ kia thực ra cũng không biết rõ ràng, nói lí nhí: "Đại nhân tổng quản Cẩm Thành nói rất có khả năng sẽ xảy ra chiến tranh. Nếu dân chúng Cẩm Thành còn ở lại trong thành sẽ rất nguy hiểm. Nếu trốn lên trên núi sẽ an toàn hơn. Cho dù kẻ địch có phá được Cẩm Thành thì thường đều đi dọc theo đường quan đạo, sẽ không phát hiện ra bọn ta. Cho dù bọn chúng ầm ầm mà đi đường núi giống như tiểu huynh đệ người loạn quạng mà vào được hẻm núi này cũng khó mà phát hiện được. Tổng quản đại nhân là vì tốt cho bọn ta."

Tần Phi chần chờ một lát, cuối cùng vẫn hỏi: "Đánh với ai vậy?"

"Một nữ nhân như ta đây nào biết nhiều như vậy, nghe đâu là một bọn đến từ thảo nguyên. Trọng đại nhân nói bọn chúng hung ác thành tính, nếu bỏ thành đầu hàng thì không sao, còn nếu chống cự đến cùng thì sau khi thành bị phá chắc chắn chúng sẽ tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành. Nhưng lão nương cũng không tin, bọn chúng có thể đánh thắng trọng đại nhân sao?" Người phụ nữ kia cao giọng nói, trên mặt tràn đầy vẻ kiêu ngạo.

"Tổng quản đại nhân của Cẩm Thành bây giờ là đại nhân Trọng Xung phải không?" Tần Phi cười nói.

"Tất nhiên rồi! Bắt đầu từ đại nhân Trọng Đạt trở đi, suốt ngàn năm qua không phải vẫn là người Trọng gia bảo vệ Cẩm Thành sao?"

Tần Phi cười trộm trong lòng, dòng họ Trọng này suốt một ngàn năm lịch sử cũng được xem như nổi tiếng, nhưng lại cũng là một ngoại lệ. Năm đó khi Ngụy quốc còn chưa thành lập, khắp nơi đều là chiến tranh loạn lạc. Trọng gia năm đó chỉ là thủ lĩnh thợ săn trong núi này, vô danh tiểu tốt. Sau khi có một trận đại chiến, một nhóm quân đội Man tộc đang tháo chạy thì đường bị lấp kín, mới định đi theo con đường núi cheo leo này quay trở lại thảo nguyên.

Lúc ấy, truy binh còn cách bọn chúng một đoạn đường, không thể ngăn chặn bọn chúng ở trước núi, nhưng nếu để nhóm quân này chạy thoát thì sẽ dẫn đến rất nhiều phiền toái. Bởi vì trong đó còn có rất nhiều ngụy quan cùng với thủ lĩnh các bộ lạc của Man tộc. Chính là bởi vì trong đó có rất nhiều quan lại quyền quý nên đám hộ vệ của bọn chúng cũng nghiêm mật hơn, theo sau dít mười mấy tên quan lại quý tộc là cả thảy mấy ngàn vệ binh. Kể cả vũ khí trang bị hay chất lượng huấn luyện đều vô cùng tốt.

Truy binh thấy vụ chặn đường có vẻ bất khả thi, cho trình sát thúc ngựa vượt lên trước mà vào núi, mong tìm được một giao lộ có thể chặn lấp. Đường núi năm đó đều là do người qua lại đi mãi mà thành đường. Đường xấu nhưng khó mà lấp được. Khi tên trình sát sắp bó tay bỏ cuộc thì gặp được thợ săn Trọng gia. Thủ lĩnh chính là Trọng Đạt.

Vừa nghe là chặn đường Man tộc, Trọng Đạt phui mông về trong núi thương lượng với mọi người trong họ một vòng liền trở về nói với trình sát kia, những người sống trên núi là bọn hãn tình nguyện đi chặn lấp đường. Đã chặn đường, chắc chắn phải hi sinh. Người chết phải được nhân đôi tiền an ủi chăm sóc, kẻ sống phải được tính công nhận thưởng, nếu có thể được thăng quan tương đương thì càng tốt.

Trình sát bị thái độ thực dụng này của bọn hãn dọa đến mức suýt phun cả cơm tối ra. Nhưng rồi ngẫm lại, bọn họ không phải quân nhân, sao phải mạo hiểm tham gia chiến tranh trong núi này? Đánh một trận rồi thì những con người đang vui vẻ sống trên núi này chỉ e là số người sống sót đến một nửa cũng không được. Trình sát kia mới cả gan, trước tiên cứ hứa hẹn xong với đám thợ săn này, đảm bảo mang đến chức quan cùng tiền tài cho bọn hãn.

Trọng Đạt dẫn theo thợ săn, nông phu, dựa theo địa hình bọn họ đã quen thuộc trong núi, sau khi đã trả một cái giá vô cùng đắt là hơn sáu phần mười số sinh mạng, cuối cùng cũng đã vây được đám binh sĩ đào thoát này bên trong núi cho đến khi những truy binh điên cuồng xông tới, chém cho đám quân tháo chạy kia chết không còn manh giáp.

Có vài kẻ thừa dịp hỗn loạn mà chạy vào trong núi vẫn cứ bị đám thợ săn tìm được, bắt sống.

Đến tận sau khi Ngụy quốc được thành lập, Trọng Đạt vẫn chưa quên công lao của mình, hắt mang theo lương khô, dắt theo con trai, hăm hăm hờ hờ tới đô thành, chặn trước cửa ra vào của bộ Lại như đòi nợ, cười hì hì xem người ta tan làm, không có việc gì thì đi hỏi người gác cổng rằng chức quan của ai lớn, có thể cho hắt một chức quan không.

Người gác cổng chẳng qua cũng chỉ coi đó như truyện tiểu lâm, cũng không biết Trọng Đạt nhìn qua mặt mũi bình thường lại có công lao lớn đến vậy. Không lâu về sau, tin tức Trọng Đạt đến lấy chức quan dần dần truyền ra. Đám quan lại cũng thấy khó xử, nếu nói không phong chức, vậy cũng thật có lỗi với những thợ săn đã hi sinh kia, nhưng nếu phong quan, nhìn cái bộ dạng kia có thể làm gì cơ chứ?

Chuyện này truyền đến hoàng cung, Hoàng đế khai quốc đang chuẩn bị lập kế hoạch xây dựng Cấm Thành, cười nói: "Chuyện này dễ giải quyết, tiền an ủi người đã hi sinh, nhân ba. Đợi Cấm Thành xây xong thì để hắt làm Tổng quản Cấm Thành, quan tứ phẩm, cho phép hắt được cha truyền con nối."

Một câu của Hoàng đế là lời vàng ý ngọc, tất nhiên không thể thay đổi. Một Trọng Đạt lấy việc đi săn kiếm sống đột nhiên biến thành quan tứ phẩm, rồi cũng vào nha môn ở, ra ngoài có ngựa cưỡi. Về phần thừa kế chức quan thì cho tới nay vốn dĩ không có người muốn tới cái chốn chó chẳng ăn phân (nguyên văn đấy ạ! @@!) này giành cái ghế kia với nhà bọn họ.

Hơn nữa, cho dù người muốn cướp, những cư dân trong Cấm Thành hầu hết đều là thợ săn nông phu từ trong núi tới, bọn họ không dám nói là trung thành và tận tâm với Trọng gia, nhưng tất cả mọi người đều ăn cùng một bát cơm mà lớn lên, ai với ai mà không phải bạn thân? Ai với ai mà không là tỷ muội? Thời gian lâu như vậy, Trọng gia cũng quen coi mình là vua xứ mù ở Cấm Thành.

Những kẻ có thể thừa kế chức tổng quản Cấm Thành đều là những nhân vật ưu tú của đời sau. Nhưng con cháu Trọng Đạt không biết có

phải là được tổ tiên di truyền hay không, mỗi đời tổng quản đều có chút không bình thường. Ví dụ như ham đánh bạc, ví dụ như háo sắc, ví dụ như thích đánh nhau, ví dụ như đấu ngựa...

Tổng quản thế hệ này là Trọng Xung.

Cái người tiếng tăm không lớn này thực ra cũng không còn trẻ, tính ra cũng khoảng ba sáu ba bảy tuổi. Hắn rất giỏi xử lý chuyện quân đội và hành chính, nhưng hắn cũng có chỗ không bình thường, đó là coi nhẹ rất nhiều vấn đề. Đường đường là tổng quản Cẩm Thành, nhà người ta có hôn lễ, hắn cũng cười ha ha chạy tới uống rượu mừng rồi theo đám trẻ con nít ngồi xổm dưới bậc cửa sổ, chọc thủng cửa sổ giấy nghe trộm vợ chồng nhà người ta nói chuyện.

Thực ra thì đây cũng chỉ là một việc nhỏ. Nhưng có một lần Ma tộc tấn công, đánh tới gần Cẩm Thành. Đại quân hai bên xuất binh, đánh một hồi không ngừng, Ma tộc cảm thấy cục xương này có vẻ khó gặm mới hậm hực lui quân. Nhưng Trọng Xung thì không hài lòng, có ý gì đây? Mà hứng lên thì tới đánh ông? Mà đánh không xong đã muốn chạy? Nằm mơ!

Trọng Xung tự mình dẫn theo hai ngàn kỵ binh cùng với tám ngàn lương khô, chặn chặt cái miệng của đám quân Ma tộc, triển khai lối đánh du kích vô cùng buồn nôn (vâng, vẫn là nguyên văn ạ!). Mà phải trình sát ra dò đường, ông sẽ phái người tiêu diệt trình sát. Đại đội nhân mã của mà tập kết định đánh lớn, ông liền dẫn thuộc hạ cười ngựa đi ngắm cảnh. Đợi đến khi chỉ cần một thằng lính của mà lơ là, ông sẽ làm thịt luôn một đám lính bộ mất tập trung.

Sau tám ngày, nhóm quân Ma tộc này rốt cục cũng tụ họp với cánh quân lớn, sau khi cẩn thận kiểm kê lại quân số, chủ tướng thiếu chút nữa nôn ra máu. Tám ngày, bị Trọng Xung ngoạm mất cả thấy là hơn một ngàn ba trăm quân. Trọng Xung khi đó mới chỉ vừa kể nhiệm vụ trí tổng quản Cẩm Thành, mới chỉ có mười bảy mươi tám mà thôi. Từ đó về sau, trong tiềm thức các tướng lĩnh Ma tộc hình thành một nhận thức chung - chỉ cần không phải là rảnh rỗi không có việc gì làm, tuyệt đối sẽ không đi trêu chọc đến thằng cha khó chơi này.

Nhưng người Trọng gia chỉ thích làm vua xứ mù ở Cấm Thành, chưa nói đến chuyện trung thành với quốc gia như thế nào. Khi ba nước phân cắt Ngụy quốc, Trọng gia tỏ ý nhất định phải giữ vững Bắc Cương, tuyệt đối không lại để cho Man tộc nhân cơ hội. Đợi đến lúc đại chiến giữa Ngụy quốc với Sở quốc lên tới đỉnh điểm, Trọng gia vẫn giữ vững quyết tâm giữ chặt Bắc Cương, không cho Man tộc thừa dịp đục nước béo cò.

Ngầm bên trong, các tướng lĩnh Sở quốc cũng biết, Trọng gia này chỉ cần người không đi chọc hấn, hấn tuyệt đối sẽ không tới làm phiền người. Cho nên Sở Đế chẳng hề nghĩ ngợi, vẫn để cho Trọng gia tiếp tục trông coi Cấm Thành, tiếp tục làm vua xứ mù nhà hấn. Dù sao cũng chỉ là trông coi một tuyến đường núi mà thôi, bọn hấn hấn không có đủ bản lĩnh đi dấy binh tạo phản. Hơn nữa, ngàn năm qua, Trọng gia với Ma tộc thế mà lại đánh thật, chưa từng nường tay lấy một lần.

Tần Phi thu lại mạch suy nghĩ, hỏi: "Vậy các người ở chỗ này, Trọng đại nhân đã phái người tới trấn an chưa?"

Người phụ nữ nghĩ nghĩ: "Trọng đại nhân bận bao nhiêu là việc chứ, sao có thể chạy tới đây. Nhưng giờ trong thành thực sự là chỉ có quân đội và tráng đinh. Quan văn trong thành với nha dịch đều phái đi ra hết, trật tự nơi đây đều do bọn họ duy trì. Kho thóc trong thành, Trọng đại nhân chỉ giữ lại một ít còn lại đều chia cho bọn ta. Hấn nói phải ở lại trong núi một thời gian, không biết thời gian dài hay ngắn, nếu lương thực không đủ vậy thì phiền phức lớn rồi!"

Tần Phi gật nhẹ, có thể nghĩ đến an nguy của dân chúng trước tiên mà không phải giữa lúc lửa chiến ngập trời này mà kéo dân chúng lên phía trước làm bia đỡ đạn thì đã thấy được Trọng Xung này là một người rất có đầu óc.

"Thím Ngô, người đang nói chuyện với ai vậy?" Trước mắt vó một nam tử trung niên đi từ hướng Tây Nam tới, hấn thoạt nhìn có chút gầy yếu nhưng hai mắt lại sáng ngời tinh anh. Mặc một thân y phục văn nhân, trong tay cầm một thứ như là quyển sách.

Thím Ngô lập tức xoay người nhìn lại, cười nói: "Có một chàng trai là người trong quân đội, lạc đường đi tới chỗ chúng ta. Đúng rồi, người thấy hắn vừa lạnh vừa đói. Người là người có trách nhiệm quản lý bọn ta, người nói nên làm gì bây giờ?"

Văn nhân kia nhìn kĩ Tần Phi, thở dài nói: "Vị binh sĩ này vì sao lại lạc đường đến chỗ này vậy?"

Tần Phi liền lặp lại lời nói dối vừa nãy với vị văn nhân này một lần. Phải biết người của Sát Sứ Thính, hầu hết cả đời đều là nói dối hoặc phá giải lời nói dối, muốn gạt người cũng chẳng phải việc khó khăn gì. Văn nhân trầm ngâm nói: "Nếu đã đến nơi này, vậy tạm thời hãy để ta sắp xếp một chỗ cho người, cũng không thể để người mang bụng đói đi đường núi. Nghỉ ngơi hai ngày, người hãy đi dọc theo đường cũ mà rời núi, tốt nhất đừng đi về hướng Cẩm Thành kia."

"Xin cho hỏi, các hạ là..." Tần Phi khách khí hỏi.

"Tại hạ là một chủ bạc (*) của Cẩm Thành, họ Lưu. Xem tuổi người còn trẻ như vậy, gọi ta Lưu đại ca là được." Văn nhân cười nói: "Ta không cho người đi Cẩm Thành là vì tốt cho người. Nơi Cẩm Thành kia sắp xảy ra chiến tranh, người chỉ có một người, thêm một mình người cũng không nhiều mà thiếu một mình người cũng không ít. Hơn nữa, người cũng không phải quan binh Cẩm Thành, đột nhiên chạy tới, khó tránh khỏi phải đánh trận, nếu xảy ra điều gì không hay, vậy thật có lỗi với người rồi."

(*) nguyên văn là 主簿 (chủ bạc) là một chức quan chuyên phụ trách công văn giấy tờ cho quan phủ vào thời Tùy, Đường.

Tần Phi đã không phải là lần đầu tiên nghe nói Cẩm Thành sắp có chiến tranh, trong lòng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu, liền hỏi: "Đánh với ai?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 324: Ta là ai ?

Q.4 - Chương 324: Ta là ai ?

Trên mặt Cẩm Thành bốc lên một làn khói bếp, mấy chục quan binh bận rộn với công cụ trong tay. Bọn họ cũng không phải đang chiến đấu mà là đang vui vẻ làm thịt nướng.

Ky luật quân đội Sở quốc gần đây có thể nói là nghiêm minh, những cảnh khiến con người ta ghen hòng nhìn trôn trời như kiểu binh lính đang đóng giữ ở đầu thành có thể nướng đồ ăn như thế này thì hoặc những binh lính kia là đám bại hoại vô kỉ luật, hoặc chính là binh sĩ của Cẩm Thành. Đây có lẽ cũng là điểm khác biệt giữa binh lính của Cẩm Thành với những nơi khác. Trọn Xung vẫn cho rằng, chỉ cần huấn luyện cho tốt, chỉ cần trang bị không thiếu, chỉ cần ý chí kiên định, chỉ cần khi kẻ địch tới người dám xách dao găm xông lên liều mạng thì chính là binh lính tốt - còn chuyện nướng vài miếng thịt trên tường thành chẳng là cái quái gì.

Không ít những kẻ độc thuộc lòng binh thư đã hỉ mũi coi thường cách làm của Trọng Xung. Bọn họ từng vụng trộm suy đoán: nếu Cẩm Thành lại xảy ra chiến tranh lần nữa thì đám binh mã Trọng Xung dẫn theo chắc chắn sẽ bị người ta đánh cho té khói. Chỉ tiếc là gần hai mươi năm trở lại đây Cẩm Thành không có chiến tranh. Những quan binh quen thói ăn chơi kia đến cuối cùng có bao nhiêu sức chiến đấu, chỉ dùng mắt thường thì không nhìn ra được.

Nếu đã chẳng coi chuyện nướng thịt ra gì thì Trọng Xung tất nhiên cũng sẽ không "nhàn rồi", hẩn mặc trường bào màu nâu, một tay cầm rất nhiều thịt xiên, một tay điều chỉnh lửa than. Mùi thịt nướng nồng đậm tràn ngập một nửa tường thành, bụng của rất nhiều binh sĩ đã kêu réo ầm ỹ... ra sức lau nước miếng, tham lam nín những miếng thịt đã sắp chín kia...

"Đừng vội, tí nữa ai cũng có phần!" Trọng Xung cười nói: "Đừng nghĩ họ hàng thân thích đều đã ra khỏi thành, chúng ta không thể thiếu được thức ăn. Hôm nay ông đây tự mình vào bếp làm thịt nướng cho các người, cảnh cáo trước đây, đến lúc ra trận thì đừng có làm mất mặt bữa thịt nướng này."

Quan binh trên tường thành cười vang, bọn hãn mặc dù thuộc quân đội Đại Sở nhưng hầu hết đều lớn lên ở Cẩm Thành. Mười sáu tuổi thực hiện nghĩa vụ mà tông quân, phải đến năm mười tuổi mới được xuất ngũ. Nói cách khác, một cự binh già hoàn thành nghĩa vụ mà còn sống tức là phải phục vụ trong quân ngũ suốt ba mươi lăm năm. Chỉ sợ lúc ấy con của hãn cũng đã phải lăn lộn trong quân doanh không ít năm rồi.

"Lại đây, chia ọi người..." Trọng Xung đưa thịt xiên trong tay cho vệ binh bên cạnh, vẫn không quên tiện tay cầm hai xiên lên nếm thử tay nghề của mình. Vừa nuốt một miếng vào bụng lập tức vui vẻ ra mặt. Trọng đại nhân hãn nướng thịt chắc cũng không phải ngày một ngày hai, nếu không thì sao có thể nuốt trôi đây?

Vệ binh nhận lấy thịt xiên, nguyên một đám lần lượt phát xuống dưới, vẫn không quên thúc giục những binh lính đang nướng thịt kia nhanh tay lên, tất cả mọi người đã đói đến mức bụng dẹp lép rồi.

Trời vào đông, gió lạnh dịu hiu, cây cỏ tiêu điều xơ xác. Mùi thịt nướng này tràn ngập, cảm xúc dâng trào, đúng là vào đông nướng thịt là thích nhất, nếu lại còn có thêm vài cô nương xinh đẹp ở đây đàn vài bài, hát vài câu thì mê li! Trọng Xung cười ha hả ăn hết xiên thịt trong tay, lấy tay áo quệt quệt miệng vài cái, bỏ qua ý tưởng hoang đường này.

"Tổng quản đại nhân, phía Đông Bắc có bụi mù." Trên chòi cao có một tên lính hô to.

Trọng Xung vẻ mặt nghiêm túc, lo lắng lâu như vậy, cuối cùng vẫn tới Cẩm Thành. Hãn vung tay lên, hét ra lệnh: "Thối kèn hiệu, triệu tập binh lính... Không cần vội, trước cứ ăn hết chỗ thịt nướng kia đi đã, mấy cháu kia cũng không biết bay đâu."

Từ chòi cao nhìn ra, phía đông bắc rất xa một vầng bụi lớn bốc lên, chỉ nhìn vào đây có thể thấy thể của chúng có phần hung hãn. Trọng Xung chấp tay đứng trên đầu tường, chăm chú nhìn, một lát sau thấp giọng nói: "Chắc chắc, đúng là để mắt tới ông đây, người ta đều nói đánh thành dùng quân gấp năm (*), ta thấy, bọn này ít nhất cũng gấp bốn."

(*) bệ nhi công thành 倍而攻城: Đoạn này xuất phát từ câu: "Phép dụng binh, gấp mười lần địch thì bao vây, gấp năm lần địch thì tấn công, gấp đôi thì chia ra mà đánh, bằng địch thì phải đánh khéo, kém địch thì rút, tránh giao tranh với địch."

"Cấm Thành của chúng ta khác với những thành trì khác. Vốn là xây dựa vào núi, nước uống được dẫn từ trên núi xuống, muốn chặt đứt nguồn nước thì trước phải phá được Cấm Thành mới có thể vào núi chặn nước. Sau đến lương thảo, mặc dù phát cho dân chúng gần hết, nhưng Cấm Thành của chúng ta đã hai mươi năm không đánh trận rồi, mấy năm này lại không gặp phải thiên tai khó khăn gì, quân lương mà triều đình phát tới cũng có dự trữ, bình thường thì kho thóc nội thành lúc nào cũng tràn đầy. Với lại một hộ dân bình thường trong nhà ai không để lại một vạc gạo?"

Người nói chính là một viên Thiên tướng, hăn thoạt nhìn chưa tới ba mươi, hai mắt tinh anh, mày rậm, râu ngắn, thân hình cũng cao lớn, trong lời nói cũng có sức nặng: "Thành vững chãi, lương thực đủ, nguồn nước có, quân lính mạnh. Muốn đánh Cấm Thành... gấp bốn lần quân cũng không tính là ít!"

"Nhan Hạo à, người nói như vậy sẽ khiến ta cảm thấy người đang kiêu ngạo!" Trọng Xung thản nhiên nói.

Nhan Hạo cất cao giọng nói: "Đại nhân không phải thường nói là phải coi khinh kẻ địch ở mặt chiến lược, coi trọng kẻ địch ở mặt chiến thuật sao?"

Bị gậy ông đập lưng ông, Trọng Xung thở dài một hơi, nhìn đám bụi mù bên ngoài thành đang tiến lại càng ngày càng gần, trầm giọng nói: "Bọn chúng là một lũ điên, từ lúc tiến vào Bắc Cương tới giờ, chỉ cần chống cự thì sau khi thành bị phá sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, cho dù là người già, phụ nữ và trẻ em cũng không tha. Có một trấn cách Bắc Cương năm dặm, chỉ là vì có một nhóm lính yểm trợ cho dân chúng chạy trốn mà sau khi bị bọn chúng đuổi theo, hơn bốn ngàn người bị giết sạch. Thủ đoạn như vậy thực khiến người ta tức lộn ruột."

"Vì thế đại nhân mới cho dân chúng trong thành rút đi trước! Tất cả người ở chỗ này đều nguyện theo đại nhân đánh một trận." Nhan Hạo thét.

"Đừng có nhảm, những binh lính này đều là do ta rèn luyện ca, mất một người cũng đau lòng." Trọng Xung tức giận trách mắng. Hai tay hắn vịn lỗ châu mai, khói bụi phía xa bắt đầu tan đi, ở chỗ cách thành trì khoảng ba trăm dặm, kẻ địch hình như chuẩn bị dựng doanh trại. Hai đội kỵ binh hung hãn canh phòng trái phải, bọn hắn trang bị đầy đủ, chiến mã ngạo nghễ muốn động.

"Trông thấy chưa, bọn chúng sợ ta xuống đánh lén!" Trọng Xung cười nói: "Chuẩn bị đề phòng rất tốt, vậy chúng ta trộm hay là không trộm đây?"

Nhan Hạo khom người nói: "Toàn bộ đều nghe đại nhân phân phó!"

"Tên tiểu tử giáo hoạt nhà ngươi!" Trọng Xung lắc đầu, cười một tiếng. Hắn nghĩ đến chuyện đánh lén trước, nhưng đối với một đối thủ đã có chuẩn bị thì đánh lén đã không có ý nghĩa, sao phải mang tính mạng của chiến sĩ ra mà mạo hiểm chứ?

Chính trong lúc chần chờ đó, mấy chục kỵ binh từ trong khói bụi chạy đến như bay, đến lúc còn cách đầu tường 100 bước thì dừng ngựa, Chiến mã hí dài một tiếng, dồn dập dừng nghiêm.

Một kẻ thúc ngựa về phía trước vài bước, nghển cổ cao giọng nói với lên thành: "Quân dân Cẩm Thành nghe đây, đại quân của ta anh dũng thiện chiến, sĩ khí bừng bừng, không phải đại quân mà chỉ một Cẩm Thành như các ngươi có thể chống ại. Mở thành đầu hàng sớm, quân dân toàn thành sẽ bình yên vô sự. Nếu dám ý vào thế hiểm yểm mà chống lại, sau khi thành bị phá, gà chó cũng không tha...."

"Nghe giọng nói thì... Thằng này là người địa phương nha." Trọng Xung cười lạnh một tiếng: "Thật to gan, là người Bắc Cương thì phải biết là Trọng gia chúng ta không dễ chọc chứ, còn dám đến trước mặt ông làm nhảm mấy câu này. Muốn chết!"

Nhan Hạo lấy cung tên ra, đưa vào tay Trọng Xung. Với tư cách là trợ thủ bao năm qua, Nhan Hạo rất rõ ràng, con người Trọng Xung này vô

cùng căm ghét kẻ phản bội, bây giờ tên phản bội này còn chạy đến hô to gọi nhỏ, làm như sợ người khác không biết hắn đang làm phiên dịch vậy. Đây không phải là nhố râu Trọng Xung ngay trước Cẩm Thành hay sao? Muốn chết cũng chưa thấy đưa nào tìm cách này.

"Đại nhân, bọn hắn có giữ khoảng cách, tầm bắn của cung tên bình thường là sáu mươi bước, chúng ta đứng ở trên cao bắn xuống có lợi hơn, hơn nữa uy danh của đại nhân ở Bắc Cương cũng như sấm dậy bên tai, cho nên bọn hắn dừng lại ở bên ngoài cách đây một trăm bước, cũng may giọng tên này rất to, nếu mà ẻo lả, thật không nghe được hắn nói cái gì!" Nhan Hạo cười nói.

Trọng Xung gõ gõ dây cung, lắc đầu nói: "Cách hơn một trăm bước ta cũng bắn được, nhưng mà tài bắn cung của ta cũng không tốt lắm, nếu bắn không trúng thì phí một mũi tên."

"Cho dù bắn không trúng cũng dọa hắn chết khiếp." Nhan Hạo phụ họa.

"Trọng Xung miễn cưỡng nói: "Vậy thì dọa chết hắn đi!"

Trường cung căng lên, mũi tên nhọn hoắt chỉ lên cao. Không nói đến chuyện một mũi tên này có trúng cái thằng phiên dịch chó má đang kêu gào kia, ít nhất khi bày ra cái tư thế này đã khiến rất nhiều quan binh mỗi mắt mong chờ rồi. Nhưng, chỉ cần không phải tân binh mới nhập ngũ trong năm nay thì ai cũng biết, mắt của Trọng Xung này không tốt lắm, cảnh hay người ở xa một tí là nhìn đã không rõ rồi. Vì thế, mấy năm gần đây, tài nghệ bắn cung của Trọng Xung trong khoảng cách sáu mươi bước thì còn có chút tin tưởng, quá khoảng cách này thì... trông vào ý trời vậy.

Mũi tên nhọn hoắt bay vút một tiếng, như lưỡi dao sắc xé mây, bay thẳng về hướng đông bắc.

Quan binh trên tường thành đồng loạt nhìn về phía ấy, ngay cả Trọng Xung cũng nhòai đầu ra ngoài lỗ châu mai, muốn nhìn xem mũi tên kia rốt cuộc có bắn trúng người kia hay không. mặc dù mắt hắn không tốt lắm nhưng thân mũi tên sáng như lưu tinh, ngay cả chuyện có thể bắn

cho tên kia ngã lăn quay hay không còn nhìn không thấy thì chẳng phải là chuyện cười rồi?

Mà vừa nhìn một cái, trong lòng hẩn lập tức nguội lạnh một nửa. Mắt nhìn thấy mũi tên nhọn hình như đã lệch một ít. nếu như vận đỏ thì có thể sượt qua thân tên kia mà cắm xuống đất, còn nếu không thì...

Trong lúc đó, ngay khi mũi tên nhọn kia sắp rơi xuống bên đường, bỗng nhiên đầu mũi tên ngoặt sang bên trái, tên phiên dịch vốn tưởng đã an toàn lại hét lên, chỉ có điều, tiếng kêu chỉ kịp phát ra một nửa đã ngừng lại. Một mũi tên xé họng, đóng đinh hẩn xuống mặt đất, ngoài hai cái chân vẫn còn run rẩy ra thì hẩn không khác người chết ở chỗ nào cả.

Trên đầu thành tràn ngập tiếng hoan hô. Những thiện xạ bách phát bách trúng không phải là không có nhưng cực kì hiếm, một trận chiến, đến cùng ai thắng ai thua cũng không ai dám nói trước. Nhưng một mũi tên bắn phiên dịch ngã lộn ngược người này ít nhất cũng khiến sĩ khí dao động cực kì.

Những kẻ còn lại không dám lãnh đạm, kéo xác tên phiên dịch kia vội vàng rút lui.

Trong lòng Trọng Xung biết rõ mình bắn không trúng, hẩn vô thức quét mắt dọc theo đám hộ vệ hai bên trái phải. Cấm Thành chưa từng có cao thủ, cũng không có niệm tu, mà mũi tên kia lại lệch hướng một cách kì quái, tuyệt đối không phải là do gió thổi. Nhất định có người giở trò. Hơn nữa còn là ở trên đầu thành.

Có một hộ vệ kéo mũ sắt xuống rất thấp, đang cúi đầu nhìn mũi chân, dường như đang xem hai con sâu nhỏ đánh nhau vậy.

Trọng Xung chậm rãi đi đến trước mặt hẩn, thấp giọng nói: "Ngẩng đầu lên!"

Tên hộ vệ kia cười ngẩng mặt lên, hẩn là một người trẻ tuổi, tuần lã, khí khái bừng bừng. Nhưng khuôn mặt này thì Trọng Xung chưa từng gặp qua bao giờ.

"Người..."

Không đợi Trọng Xung nói hết, tên hộ vệ này đã cắt lời hản: "Trọng tổng quản đại nhân, ty chức có chuyện quan trọng muốn bẩm báo, phiên đại nhân nói chuyện riêng với mình ty chức."

"Người nói đi!"

Trọng Xung phất phất tay, những hộ vệ thân cận hai bên tản ra, giữ khoảng cách ít nhất là mười bước, nhưng bọn họ cũng đều phát hiện tên hộ vệ này không phải người mà bọn họ quen.

"Ta, Tổng đốc tạm thời của Sát Sự Thính Tây Sở, Tần Phi!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 325: Một chút giá rét đến trước

Q.4 - Chương 325: Một chút giá rét đến trước

Ba chữ Sát Sự Thính lọt vào trong tai Trọng Xung không làm y đổi sắc mặt, tim đập loạn. Y ung dung nhìn Tần Phi.

Danh tiếng của gã trẻ tuổi này đã truyền khắp nước Sở, tất cả những việc hản làm, còn có chuyện như hản tuổi còn trẻ, không chịu bó buộc, cứ thế ung da ung dung trèo lên vị trí Tổng đốc tạm thời cao ngất ngưỡng, lúc nào cũng có thể lấy hai chữ "tạm thời" xuống được. Nếu Trọng Xung mà còn chưa từng nghe nhắc đến tên hản thì hản không cần lẩn lộn ở nước Sở làm gì nữa.

Còn tại sao Tần Phi mặc trang phục vệ sĩ, tại sao đứng ở trên đầu thành? Trọng Xung không muốn hỏi. Người ta chính là Tổng đốc tạm thời của Sát Sự Thính mà không làm được chuyện này thì chắc đã chết không biết bao lần từ lâu.

"Hai chữ ty chức của Tần Tổng đốc hình như có chút lỗ mãng ."

Trọng Xung cười cười, ria mép nơi khóe miệng giương giương lên:

"Hản là ta tự xưng ty chức trước mặt người thì thích hợp hơn."

"Chức quan lớn nhỏ thì đã làm sao? Trọng đại nhân bảo vệ Cẩm Thành nhiều năm như thế, nếu nói về những cống hiến với dân chúng với nước Sở thì phải nhiều hơn ta không biết bao nhiêu lần. Với lại,

cho đến khi hai chữ "tạm thời" còn chưa bị bỏ đi thì luận chức quan quả không đáng tiền." Tần Phi không thoải mái đáp lại.

Trọng Xung chẳng nói chẳng rằng, ánh mắt quét xuống đám quân địch đang bố trí đội hình dưới chân thành, trầm giọng hỏi: "Tần tổng đốc hẳn cũng vì bọn chúng mới đến đây?"

Tần Phi gật đầu: "Cũng là bởi vì bốn trấn binh mã của Bắc Cương cấp tốc quay lại tiếp viện thì ta mới muốn biết là suy cho cùng Bắc Cương đang xảy ra chuyện gì mà khiến đám kiêu binh hãn tướng kia vội vàng như thế."

Trọng Xung chậm rãi thở dài, y chẳng quan tâm đến chuyện mới quen biết Tần Phi, cánh tay giương ra tóm chặt Tần Phi kéo vào bên cạnh lỗ châu mai, tay chỉ binh mã phía xa xa chân thành, thản nhiên bảo: "Chính là đám người này mới từ phía bắc Bắc Cương tới."

Năm nay, ở Bắc Cương tuyết rơi nhiều.. Bão tuyết này đối với Man tộc trên thảo nguyên thì không phải là sự lạ, bọn họ đã sớm quen với việc tiếp nhận khảo nghiệm của ông trời trong ngày mùa đông. Trâu dê chết rét thậm chí người bị chết đói cũng là chuyện thường ngày ở huyện. Nếu là lúc binh lực cường thịnh họ sẽ xua quân tiến vào Bắc Cương đại chiến với Yến vương một hồi để xem có thể cướp đoạt được lương thực trở về hay không. Vấn đề là hiện giờ Man tộc đang có nội chiến, không có sức vào Bắc Cương cướp đoạt.

Bọn họ không biết rằng ở phía bắc xa xôi, vượt qua Đại Mạc hoang vu, qua cả dãy núi non trùng điệp, lại vượt quá khu rừng nguyên sinh rậm rạp, chỗ đó cũng có người sinh sống. Họ cũng là những chiến sĩ sống trên lưng ngựa, tàn nhẫn hiếu sát. Nếu chỉ dùng một câu để khái quát bọn họ thì đấy là những kẻ giết người trời sinh. Họ chỉ quen cầm mã đao và búa rìu để tìm đường sống.

Vào mùa lạnh giá này ở bên đó còn kinh khủng hơn, những con sông đóng băng lại chẳng những có thể phi ngựa như bay mà còn có thể chịu được những chiếc xe ngựa khổng lồ đi lại. Nhiều động vật chết rét, ngay cả những tên tàn nhẫn hiếu sát cũng cảm thấy sống không nổi

nữa. Nhưng trời cao luôn chứa một con đường cho dù con đường này có phải là con đường chết hay không.

Họ kinh ngạc phát hiện, trong tiết trời lạnh lẽo có thể vượt Đại Mạc rồi. Coi như vận khí của họ khá tốt, họ kết nhóm đi không gặp phải tai họa gì lớn, thiếu nước có thể tìm thấy nguồn, không có thức ăn thì thỉnh thoảng gặp được một vài con sói đói rũ rượi.

Đấu với loài người đói khát, những con sói đói cơ bản không giờ được trò gì, chỉ có thể trở thành miếng lót dạ cho bụng những người này.

Cứ như vậy, hơn mười vạn người phương bắc trải qua trăm dặm ngàn cay tiến vào thảo nguyên phương Bắc. Tuy rằng Ma tộc Bắc Cương cảm giác mình trải qua cuộc sống khổ không thể tả nhưng trong mắt người khác cuộc sống như vậy đã không tệ rồi. Vì thế đại chiến bùng nổ ngay lập tức chẳng cần chào hỏi gì cả. Ma tộc vội vàng không kịp chuẩn bị nên bị đối thủ tập kích phải chạy tan tác. Chiến đấu trên thảo nguyên là khi không đánh lại thì lo mà chạy, không chạy được thì ta còn tấn cho...Nhưng nếu kẻ địch thực sự chạy được thì sao nhỉ?

Cuối cùng Ma tộc không ngăn cản nổi, thậm chí còn muốn giảng hòa với Ma tộc để cùng đối phó với đối thủ kinh khủng này. Nhưng không chờ họ tìm Ma tộc để thương lượng, đối thủ đã kề dao lên cổ họ mất rồi. Sau đó, sự giàu có của Bắc Cương đập vào mắt bọn họ. Những kẻ lấy tham lam là bản tính, lấy cướp đoạt là nhiệm vụ đã không ngừng ra roi thúc ngựa phát động công kích với Bắc Cương.

Rất nhiều người cho rằng nguyên nhân chiến tranh có sự liên quan của chính trị nhưng với những người kia thì chiến tranh chính là vì ăn cơm no, vì đoạt đàn bà, vì phát tài, vì nô lệ để sai bảo. Đây cũng là con đường để địa vị của bọn họ được nâng cao, cũng là để bọn họ giành được danh hiệu dũng sĩ.

Bắc Cương ...cứ như vậy mà rơi vào lửa chiến.

Quân Sở trên mặt thành đã được bố trí ổn thỏa, các loại khí giới thủ thành đã sẵn sàng. Cung thủ phân bố ở chòi cao, sàng nổ to lớn được điều chỉnh đúng hướng, ngắm chuẩn quân địch dưới chân thành.

" Tần tổng đốc, bọn họ rất khó đối phó." Trọng Xung hạ giọng bảo::
"Người tới đây đúng là ngoài dự liệu của ta. Kẻ địch của chúng ta không phải là chỉ biết giết người phóng hỏa."

Tần Phi gằn giọng: "Những người này còn có thể giở trò gì?"

Vừa dứt lời thì ba cỗ xe ngựa màu đen từ trong trận tiến ra, nó tiến lên đầu trận hình thì dừng lại.

Quan binh trên mặt thành chưa hiểu chuyện gì, khí giới công thành rất nhiều không tới mức chỉ đưa ba chiếc xe ngựa tiến lên công thành đấy chứ? Ánh mắt Tần Phi từ từ ngưng trọng. Sông đào bảo vệ thành đang ở ngay trước mắt hắn, nước sông cũng được dẫn từ trong lòng núi ra, dòng chảy liên tục không ngừng. Nhưng càng lúc dòng nước càng chậm dần. Với tốc độ vô cùng quý dị, quá trình kết băng lan dần lan dần. Chỉ mới qua thời gian uống một chén trà, sông đào bảo vệ thành lớn như thế đã hình thành một tầng băng.

Mặt băng bóng loáng như gương phản chiếu ánh sáng quý dị. Quan binh trên mặt thành nhất thời xôn xao, không phải họ thấy hoảng sợ mà là tình huống vượt quá trí tưởng tượng bọn họ. Đám quan binh từ nhỏ đã lớn lên ở mảnh đất xó xỉnh Bắc Cương nên có thể nhìn thấy một cao thủ bát phẩm cũng mừng đến mức phải thắp hương bái Phật rồi. Giờ đột nhiên gặp cảnh sông đào bảo vệ thành đóng băng ... chuyện này còn khó tin hơn cả chuyện nhìn thấy sét đánh chết người trong mùa đông băng giá.

"Đối phương có Niệm tu!" Tần Phi lập tức lắc đầu: "Chúng hắn không phải được gọi theo cái tên này."

Trọng Xung trầm ngâm hỏi lại: "Có biện pháp không?"

"Nếu là người khác tới thì ta không nói làm gì, thế nhưng ta khổ sở chạy đến đây lẽ nào lại muốn thấy các người tròn mắt há mồm?" Tần Phi cười nói: "Vừa rồi ta cũng có cảm giác, trong ba chiếc xe ngựa của đối phương có truyền một thứ rất mạnh giống với niệm lực của niệm tu. Nếu không ngại nói thẳng thì ta bảo đó chính là niệm tu đó."

"Chúng dùng năng lực của mình làm đóng băng sông đào bảo vệ thành. Nếu trong khi song phương giao chiến thì với bản lãnh chúng

phát huy vừa rồi có thể ảnh hưởng tới trận thế cung tên, vừa tăng cường cho xạ thủ bên mình vừa làm yếu bớt công kích bên địch. Nếu là như thế thì thế tiến công bọn chúng sẽ như chẻ tre. Thành trì tuy vững chắc nhưng trước sự công kích như thế, có thể giữ được hay không khó nói vô cùng."

Tần Phi cẩn thận nhìn lại ba chiếc xe ngựa. Thùng xe màu đen không có gì đặc biệt cả, chỉ cho người ta cảm giác là một hòm gỗ chắc chắn, bên trên không có hoa văn hay hình vẽ gì. Mỗi chiếc xe có hai xa phu, một người điều khiển còn một người là dự bị. Phía trước xe lại có hai người, bàn tay cầm nhiều loại vũ khí, bộ dáng bảo vệ người bên trong xe.

"Đối thủ có ba người mà người chỉ một mình!" Trọng Xung thản nhiên bảo: "Kể cả khi Tần tổng đốc muốn mạo hiểm, ta cho rằng việc giết được một người cũng không dễ dàng đâu. Đối phương người đông thế mạnh, người xuất hiện là đại đội nhân mã sẽ tràn lên. Thành trì chúng ta vốn mỏng manh, nếu lại phải cứu người nữa thì tất bị tổn thương gốc rễ. Đến lúc đó thì cái thành này không cần giữ nữa, cứ dâng lên địch là xong."

Tần Phi không thèm để ý mà chỉ nói nhẹ bằng: "Ba người không thể nào đều là cao thủ cùng cấp. Đương nhiên có cao tất có thấp, ta cứ thử một lần. Chỉ cần bắt được chủ soái thì hai người kia sẽ không phải là vấn đề lớn."

"Thử thế nào?" Trọng Xung vặn lại.

Tần Phi nhún người nhảy lên, hần ngạo nghễ đứng trên lỗ châu mai. Năm ngón tay khum lại hình hổ trảo. Ba đạo lưu quang niệm tiễn các màu sắc hiện ra trong tay.

Có tên, không có cung.

Tần Phi thò tay kia vào hông lấy ra một cây trường cung. Trọng Xung là người trong nghề nhìn một cái biết là đồ tốt, y nhìn chăm chăm vào cái cung, giọng nói vừa hâm mộ vừa ghen tỵ: "Cả thành của ta chắc không tìm nổi một cái cung tốt như vậy."

"Người nước Ngô tặng cho ta đây, Thiên Mục thần cung." Tần Phi cười nói: "Cung này đúng là sắc bén, mặc dù đeo nó theo vướng víu nhưng không dễ vứt nó đi."

Trọng Xung không rõ sự lợi hại của Thiên Mục thần cung nhưng biết bản lĩnh Tần Phi như thế nào rồi. Tần Phi bước đi như sói, cái nhìn như hổ cầm cung ngưng thần. Ba mũi niêm tiễn tuy là hư vô nhưng rất dọa người, công cụ giết người không rét mà run. Đám quan binh đứng gần Tần Phi không hèn mà cùng lui ra xa một đoạn. Giống như chỉ cần ai lại gần cũng sẽ bị cung thần, niêm tiễn của Tần Phi giết chết.

Ba mũi niêm tiễn tỏa ra hào quang đẹp mắt. Một tiễn xuất ra uy thế kinh thiên động địa. Một tiễn của Đường Ẩn lúc trước làm cả Đông Đô kinh sợ. Bây giờ Tần Phi đối mặt quân địch dùng tam tiễn tìm người mạnh nhất bên phía đối phương, đương nhiên đã dốc toàn lực.

Quân địch ngoài thành đã nhìn thấy hành động của Tần Phi. Nhiều kẻ đã giương chắn đỡ lên theo bản năng, nhưng cái lá chắn đó liệu có thể đỡ nổi tam tiễn của Tần Phi không?

Tiễn rời cung như cầu vồng giữa ban ngày, dường như muốn xé tan đất trời thành mảnh nhỏ chỉ trong nháy mắt, tiễn ý với uy lực phá tan mọi chướng ngại như bẻ gãy cành khô. Mà khi niêm tiễn từ trên trời giáng xuống, bỗng tách ra làm hai thành sáu mũi tên, rồi lại chia ra làm hai thành mười hai mũi tên.

Trọng Xung mấp máy đôi môi như muốn hỏi tại sao lại chia tách mũi tên, chẳng phải là hợp nhất lại mới mạnh hơn sao?

Lời của y còn chưa thốt ra khỏi miệng, niêm tiễn đã xé trời, sáu gã xa phu đồng loạt bị găm trên xe. Mà sáu tên thủ vệ thì tốt số hơn một chút, bốn chết, hai bị thương.

Chiếc xe ngựa ngoài cùng mé phải dường như có ảnh hưởng tới thể phong cuồng của niêm tiễn. Mũi niêm tiễn như bão táp kia ma xui quỷ khiến thế nào lại xẹt qua người hai tên thủ vệ kia, tiễn ý mãnh liệt cực điểm làm chúng bị chấn thương, nhưng không lấy được mạng chúng.

Tần Phi gằn giọng bảo: "Hóa ra là người!"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 327: Hầm băng vạn trượng

Q.4 - Chương 327: Hầm băng vạn trượng

Tần Phi cười ha hả vuốt ve đuôi tóc, trò khích tướng này chẳng có tí tác dụng nào với Tần Phi cả. Chưa nói đến việc hấn lấn lộn ở Sát Sự Thính đã lâu, ngay cả khi hấn còn ở phố chợ thì đám du côn vô lại kia đã dùng đến nát bèm mấy chiêu này nôi. Bên ngoài thành đại quân đông như kiến, bản thân hấn cũng không phải mình đồng da sắt, không lẽ nghĩ hấn có tới chín cái mạng à?

"Tính ta không thích ép người quá đáng." Tần Phi thông thả nói: "Ba chữ 'Sát Sự Thính' kia không biết người đã nghe nói qua chưa? Đi vào Sát Sự Thính cho dù là câm cũng phải mở mồm nói chuyện, cho dù là mù cũng phải mở mắt ra nhìn. Người là một cô nương trẻ trung xinh đẹp, ta thật không đành lòng kể cho người nghe mấy loại cực hình. Cho nên. . . Người hãy thành thành thật thật mà nói hết thấy ra cho ta biết, ta cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của người."

Cô gái kia nhú mày, nhưng xem sắc mặt của nàng ta có thể thấy được, ba chữ Sát Sự Thính này – nàng ta chắc chắn đã từng nghe qua rồi.

"Người. . . là?" Nàng ta chần chờ một lát, hỏi ngược lại.

"Tần Phi!"

Thiếu nữ khe khẽ gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ thoáng có ý cười nhạt, chỉ là trong lời nói ôn nhu kia lại mang theo vài phần tàn khốc: "Vốn chỉ định chiếm lấy một tòa thành mà thôi, không ngờ còn thuận tay nhặt được nhân vật phong sinh thủy khởi nhất của Sát Sự Thính thời gian gần đây. Tần Phi, ta sẽ để tòa thành này chôn cùng với người!"

Tần Phi đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn, cô gái này hình như vốn không dễ dàng để mình bắt được. Hơn nữa, nàng ta vào thành chẳng hề có chút hoảng sợ. Đó chỉ là một dòng suy nghĩ thoáng qua trong đầu Tần Phi, nhưng thật không ngờ, trong tòa thành này, cả ở trong căn

phòng này, tất cả mọi chuyện đã bắt đầu phát triển theo chiều hướng kinh khủng nhất rồi.

Một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo khẽ vươn ra, xòe ra những ngón tay nhỏ nhỏ. Một mảnh, đúng, chỉ là một mảnh hàn ý như sóng biển ngập trời, như cuồng phong càn quét sinh ra từ trong những ngón tay nhỏ bé ấy. Đứng mũi chịu sào là nước, những giọt nước trong chén dường như đông lại thành băng chỉ trong nháy mắt, lại điên cuồng gay gắt làm chén sứ vỡ nát tan tành. . . Binh khí bóng loáng trong nháy mắt đã bị phủ một tầng băng sương.

Những binh lính có công lực hơi kém một chút chỉ trong một hơi thở đã biến thành tượng băng, lập tức vỡ ra từng mảnh.

Tần Phi có công lực thâm hậu, chỉ kinh ngạc trong tíc tắc, sau đó lập tức chân khí toàn thân đã dâng lên, chống lại thứ hàn ý chết chóc khát máu kia.

Cô gái kia cười lạnh, trong lòng âm thầm đắc ý. Bằng công lực của nàng ta lúc này căn bản không có cách nào đứng ngoài thành mà biến một tòa thành to như vậy thành một hầm băng. Cách duy nhất đó là nàng ta phải ở trong thành, quanh thân phát ra hàn ý, bằng tốc độ nhanh nhất làm đông lạnh tất cả mọi thứ xung quanh mình lại.

Muốn đi vào tòa thành được canh gác nghiêm mật này thì không có cách nào là dễ dàng cả. Nếu lao xe tới áp sát thành thì chắc chắn sẽ bị mưa tên dày đặc bắn thành gai nhím. Trong thành này không phải là không có cao thủ, tỉ như nhân vật cỡ như Trọng Xung kia, nếu cô gái kia có can đảm dốc sức liều mạng với hắn ta, thì nếu hắn mất nửa cái mạng thì cô gái kia chắc chắn đã chôn cùng rồi.

Cho nên nếu muốn vào thành thì biện pháp tốt nhất là bị người bắt vào, hơn nữa phải là dưới tình huống không bị ai đề phòng. Tần Phi chính là người thích hợp nhất. Không có kẻ nào dám nghi ngờ năng lực của Tần Phi, kẻ bị Tần Phi bắt vào là do bọn chúng không đủ thực lực. Mà Tần Phi. . ngoài mấy đại nhân vật lợi hại đến thông thiên ra thì còn có người hãn bắt không nổi hay sao?

Tần Phi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến rằng mình – rồi một ngày sẽ trở thành một nhân vật như vậy. Trong khoảnh khắc mà luồng hàn ý đó bao trùm xâm chiếm thân thể thì việc duy nhất hẳn có thể làm là bảo vệ bản thân mình trước sau đó mới nhìn đến chung quanh.

Những hộ vệ phía xa xa đã phát hiện điều bất thường. Thủ vệ trong thành tuyệt đối không phải người tầm thường. Một khi bọn họ đã phát hiện ra vấn đề thì sẽ lập tức giải quyết tại chỗ. Hộ vệ phía xa xa đã giương cung lên, vài mũi tên đã bay về phía này.

Nhưng cho dù là mũi tên sắc bén chẳng nữa cũng không tài nào xuyên thấu được hàn ý đòi mạng kia, mũi tên sáng lóe chỉ vừa bay vào khu vực lân cận đã ngay lập tức biến thành một khối băng, lại gãy tan thành từng mảnh rơi xuống mặt đất.

Mảnh hàn ý kia càng ngày càng lan rộng, giống như một dòng nước lạnh băng không cách nào ngăn cản được, ào ào cuốn phăng về bốn phía.

Cho tới bây giờ, Tần Phi cũng được coi như nhân tài số một, hẳn từng thấy người dùng niệm lực làm mũi tên bắn chết người khác, cũng đã từng thấy người lấy niệm lực mà huyền hóa ra vô số loại cảnh giới khác nhau.

Nhưng hẳn cho tới giờ vẫn không thể ngờ sẽ gặp được ở trong tòa thành nhỏ này – một cô gái có thể dùng niệm lực biến ra hầm băng vô hạn.

Hàn ý cuồng bạo khắp toàn thân cô gái này đã không thể nào ngăn cản được nữa. Càng đến gần nàng ta thì cỗ hàn ý kia càng làm cho người ta cảm thấy như đang sụt xuống hầm băng.

Càng làm cho hẳn khiếp sợ là trong nháy mắt, khi hẳn vừa hơi nghiêng mắt đã thấy một hộ vệ, đao thép trong tay đã giơ lên, chỉ có điều là còn chưa kịp đâm xuống thì thanh đao thép ấy đã biến thành một thanh băng đao. Sau đó, cả người hộ vệ kia đã biến thành một khối băng, dường như chỉ có một làn gió thổi qua, dường như chỉ có một chút lực không tên đánh vào thân thể hẳn. Thế là chỉ trong khoảng khắc, cả

người hắn, cả đao của hắn đã biến thành những mảnh băng tan trên mặt đất.

Cô gái trẻ kia mặt không đổi sắc, hai mắt nàng ta hơi khép hờ, dường như là đang triệu tập hết nguyên khí khắp đất trời lại để phát động một chiêu này: "Vạn Trượng Hầm Băng"

Chỉ một mình nàng ta ở trong thành đã khiến cho toàn bộ những kẻ bên ngoài thành cảm nhận được áp lực.

Tòa tháp đã nao nao muốn sụp đổ, cung tiễn, đao thương, người ngựa. Lần lượt từng người biến thành khối băng, từng con rồi từng con ngựa biến thành ngựa đá. Ngay cả đám người ở trên tường thành chỉ trong nháy mắt đã bị bịt kín một tầng sương giá.

Sương giá không thể khiến cho đám binh lính cảm thấy sợ hãi mà đáng sợ là cô gái kia. Ngay cả bằng bản lĩnh của Tần Phi cũng không thể đến gần nàng ta trong vòng ba trượng.

Nếu như chỉ dùng niệm lực mà nói thì trong số những người mà Tần Phi từng gặp thì nữ nhân này ít nhất cũng có thể là một trong hai. Nếu như Đường Ấn cũng không thể chiến thắng cô gái này thì Tần Phi thực sự cho là không còn người thứ hai có thể khống chế ả.

Nhưng trong thời khắc này người duy nhất có khả năng đối phó với cô gái này chính là Tần Phi. Hắn xoay người thúc ngựa lui về sau mấy bước, một tay tóm một cái giữa không trung, như là để nắm lấy một cái trường cung. Tay kia dùng dùng niệm lực làm mũi tên, nhắm thẳng vào cô gái kia, một mũi tên này đi ra ngoài chỉ sợ là sẽ khiến trời long đất lở, nhưng có thể đánh phá được luồng hàn ý bao quanh nàng ta hay không thì không ai biết được.

Luồng hơi thở chết chóc đáng sợ và quỷ dị ấy lan ra ngoài tính đến bây giờ mới chỉ được hơn mười giây mà thôi, nhưng trong thời gian ngắn như vậy đã có vô số người chết đi, đã có vô số người nghĩ tới chuyện chạy trốn. Đứng trước một lực lượng mà con người cũng không hiểu rõ là gì thì tất cả đã trở nên yếu đuối và nhỏ bé như vậy đấy...

Mắt Tần Phi nhìn cô gái này, hình như là để nói cho ả biết, một mũi tên này chỉ cần ta buông tay chắc chắn sẽ giết chết người. Nhưng cô gái

kia từ đầu đến cuối chỉ khép hờ hai mắt, nàng ta nhìn không tới ánh mắt của Tần Phi, cũng không biết Tần Phi thật sự muốn biểu đạt cái gì, nhưng nàng ta có thể cảm nhận được một tia nguy hiểm. Phảng phất như chỉ trong khoảnh khắc đó, niệm tiền của Tần Phi đã bắn ra. Nàng ta khẽ mở mắt, khóe mắt quét đến dáng Tần Phi giương cung cài tên, nàng ta đột nhiên cảm thấy lòng mình ớn lạnh. Đây là nam nhân cường đại nhất mà nàng ta nhìn thấy kể từ khi đi từ phương Bắc xuống.

Tần Phi chậm rãi thả ngón tay ra, một mũi niệm tiền kia lập tức bắn ra khỏi trường cung. Nhưng vì đó là thứ vũ khí làm bằng niệm lực, người bình thường căn bản không thể nào nhìn được, nhưng dưới luồng hàn khí không kiêng nể gì của cô gái kia, niệm lực cũng dần dần biến thành hình mũi tên. Ai cũng có thể trông thấy niệm tiền đang không ngừng bay tới phía cô gái kia. Và ai cũng có thể nhìn ra được, hàn khí của cô gái kia đang không ngừng làm bong tróc mũi tên dài. Đầu mũi tên bén nhọn tản ra thứ ánh sáng chết chóc, còn hàn ý khủng khiếp lại như muốn bào mòn hết mũi tên dài này ra trong nháy mắt. Thế nhưng, niệm tiền không biến mất mà hàn khí của nữ nhân kia cũng không yếu bớt. Hai bên cứ như vậy mà tạo ra thế giằng co giữa không trung.

Một đường niệm tiền mờ mịt hư vô dần dần bay về phía cô gái kia, chỉ còn cách nàng ta hơn hai thước, lại không có cách nào tiến thêm được nữa, dường như nếu muốn tiến lên một chút thôi nó cũng phải dùng hết sức bình sinh vậy. Mà trên mặt cô gái kia cũng hiện ra bộ dạng khẩn trương căng thẳng.

Nàng ta biết rõ, nếu như nàng ta chỉ hơi sơ sẩy thì niệm tiền kia lập tức sẽ bay tới giết chết nàng ta tại chỗ. Trước khi nàng ta từ phương Bắc đến đã tìm hiểu rất kỹ những đại cao thủ Trung Nguyên, nhưng thật không ngờ, ở một tòa thành nhỏ chẳng đáng để vào mắt này, lại có một người trẻ tuổi không ngờ có tu vi thâm hậu như vậy. Đây là một hồi giằng co cân xé, là dùng mạng của mình đoạt lấy mạng của người nam

nhân trẻ tuổi này. Tương tự, nam nhân trẻ tuổi kia cũng đang dùng mạng của mình đổi lấy mệnh của người trong toàn thành.

Tòa thành này, không cần biết là dân chúng hay quan binh, kể cả kẻ địch đang rục rịch xông vào tàn sát bên ngoài thành kia, tất cả bọn họ đều đang đợi lúc hai người phân thành thắng bại. Đương nhiên là nhờ có một mũi niệm tiễn này của Tần Phi mà hàn ý của cô gái kia không thể phát ra bốn phía, tình hình trong thành cũng đã khá hơn rất nhiều. Vô số những quan binh không chịu nổi giá lạnh đã gắng sức chạy thật xa, rất nhiều dân chúng trong thành đã bôi trong tú quần áo những chiếc áo khoác vải, chăn bông đã lâu không dùng đến khoác lên người, ngăn cản cái giá rét thấu xương đang chực nuốt lấy bọn họ kia.

Trong lúc ấy một bóng người tiến vào khu vực gần hai người bọn họ, hắn không dám đi tới gần quá, đại khái lúc cách hai người khoảng mười trượng, hắn chậm rãi lấy trong túi ra một quả đạn sắt. Bên trong loại đạn sắt này chính là hắc hỏa dược vô cùng hiếm. Bình thường chỉ cần kéo kíp nổ, văng ra ngoài sẽ xảy ra một vụ nổ nho nhỏ. Mà dùng loại sức nổ này đến đối kháng với thứ nước lửa tương khắc kia có lẽ sẽ có hiệu quả. Nhưng là, ngay khi hắn vừa móc quả đạn sắt ra khỏi túi đã kinh ngạc phát hiện, trên bề mặt viên đạn đã phủ kín một tầng băng mỏng. Nếu không nhanh chóng ném ra ngoài thì có lẽ nó sẽ nổ tung ngay trong tay. Người này trong thành cũng có chút tu vi, hắn còn có thể chống cự loại giá lạnh ấy. Chỉ là hắn hiểu rất rõ, nếu để cho cô gái kia làm cho hàn ý bạo phát thành công ở trong thành thì khi đó không một ai trong thành có thể sống sót được cả. Cả kẻ địch giết người không chớp mắt kia cũng đã chuẩn bị xong, đến lúc bọn chúng công phá cổng thành thì không cần biết là nam hay nữ chắc chắn đều sẽ phải chết dưới trường đao của bọn chúng.

Hắn không nghĩ ngợi, lập tức kéo kíp nổ ra, ném quả đạn sắt về phía cô gái kia. Trong lòng hắn ngập tràn hi vọng nhìn quả đạn sắt đó. Chỉ có điều quả đạn sắt đó càng bay thì càng dần biến thành một quả cầu băng, đến khi vẫn còn cách cô gái kia xa lắm thì đã rơi bộp một cái trên mặt đất, vỡ thành vô số mảnh nhỏ. Thuốc nổ đen kịt ở bên trong

giống như bị nước thấm ướt, dính trên mặt đất như một nắm bùn nhão.

Cô gái kia đang tập trung tinh lực giằng co với Tần Phi, nhưng khi có người tới đánh lén thì sao lại không khiến nàng ta cảm tức chứ. Hơn nữa, tên này còn có chút tu vi không như đám binh lính tầm thường chỉ cần tiếp cận vùng hàn khí của nàng ta lập tức sẽ biến thành một cỗ thi thể đóng băng. Cô gái đó vô cùng phần nộ, tay phải hơi giơ lên, duỗi ra một ngón tay, hướng phía người ném đạn sắt kia búng một cái, cơ hồ là trong nháy mắt, người nam nhân kia liền biến thành một tượng băng. Sau đó, ngón tay nàng ta trượt khẽ, "xoát" một tiếng nghe như trường đao chém quả dưa, hoặc như một mảnh giấy bị xé toạc. Người nam nhân kia phân thành hai nửa, đổ rầm xuống mặt đất, không hề chảy ra một giọt máu nào bởi vì máu của hắn đã sớm đông lại thành băng rồi.

Nhìn người của mình chết thảm mà bản thân mình không thể làm bất cứ điều gì khiến lửa giận thiêu đốt trong lòng Tần Phi. Cho tới nay hắn có rất ít cơ hội giao tranh chính thức cùng với cao thủ niệm tu. Trong lòng hắn cảm thấy niệm lực của mình cũng không tệ lắm, hắn cũng không biết cô gái kia đến tột cùng lợi hại cỡ nào. Nhưng mà, ở thời khắc này việc duy nhất hắn có thể làm chỉ là đứng nhìn người của mình chết thảm. Cỗ lửa giận dường như muốn thiêu đốt ruột gan Tần Phi thành tro bụi, niệm tiền kia vẫn còn nằm dưới sự khống chế của niệm lực của hắn. Chỉ là Tần Phi không muốn chậm trễ thời gian như thế nữa, hắn nhảy lên, chọn lấy một thanh trường mâu chưa kịp biến thành băng. Hai tay nắm chặt lấy nó, trường mâu như đã theo hắn từ lâu, bày ra một hình dáng cực kì lãnh huyết trong tay hắn. Hắn cứ như thế nắm chặt trường mâu bước từng bước về phía cô gái kia. Mỗi một bước tiến thêm thì hàn ý bao lấy hắn lại dày hơn. Tóc của hắn đã kết sương, da thịt lộ ra bên ngoài đã cứng lại, chỉ cần một đực bé duỗi ra một ngón tay nhỏ chọc vào một cái thì sợ là khuôn mặt này cũng vỡ tan tành. Hai mắt cũng sắp không mở ra được nữa. Loại giá rét sắp chết

này giống hệt như khi hấn mình trần như nhộng đi lại giữa cánh đồng tuyết mênh mông.

Cho dù tình huống ác liệt như vậy, hấn vẫn có thể từng bước tiến lại gần cô gái kia. Mũi tên sớm đã chỉ đến vị trí của niệm tiễn. Nhưng có điều khiến hấn thật không ngờ là cô gái này đã mở to mắt. Nhìn Tần Phi, mỉm cười, nói: "Người biết không? Nếu như ta muốn, ta có thể kéo người cùng chết."

"Muốn giết ta cũng không phải chuyện khó lắm, ta sẽ không ngại chết, nhưng nếu người muốn toàn bộ người trong thành chết cùng thì đó là chuyện tuyệt đối không làm được." Tần Phi cũng vút lại một câu như vậy. Cùng với việc hấn tới gần thêm một bước, thì nguy hiểm mà mũi thương mang đến cho cô gái kia lại tăng thêm vài phần.

Sắc mặt của cô gái kia hơi đổi, nàng ta dường như đang dùng sức lực toàn thân gằn từng chữ một: "Nếu như người còn ép ta, ta chỉ có thể xuất ra một chiêu cuối cùng, là biến mình thành một cái hầm băng thật sự, đến lúc ấy thì cái tòa thành này, rồi tất cả đám người trong thành. . ." Không đợi ả nói hết, Tần Phi đã cắt lời: "Người chỉ muốn nói cho ta biết là chỉ cần người muốn thì cái thành này cũng phải chôn cùng với người phải không? Thế nhưng mà ta lại không tin người có năng lực lớn như vậy. Nếu bản sự của người lớn như thế, vừa rồi cần gì phải để ta bắt về, lại còn bị nhốt trong tòa thành này?" Lời này vừa nói ra miệng, Tần Phi mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết. Nhưng trong luồng hàn ý tới mức này thì hàm răng trắng tuyết không hề biểu thị nó sạch sẽ tới cỡ nào, mà lại để cho cô gái kia cảm nhận được sự sợ hãi từ cái chết. Nàng ta vẫn cố lấy dung khí nói tiếp: "Đến khi ta phát động hàn ý thì quân đội bên ngoài cũng đã làm tốt chuẩn bị tiến công. nếu như bọn hấn không cảm nhận được hàn ý thì sẽ biết rõ ta đã chết ở trong thành. Đến lúc ấy, bọn hấn sẽ không kiêng nể gì nữa mà sẽ tấn công tàn sát đẫm máu. Đến khi đó thì các người cũng sẽ không muốn nhìn quân số thương vong nữa đâu."

Tần Phi lại bước thêm một bước, trường thương trong tay tiên gần mặt cô gái kia. Hấn lạnh lùng nói: "Vậy thì xem xem người chết trước

hay cả tòa thành này chết trước."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 328: Thương nghị

Q.4 - Chương 328: Thương nghị

Người vừa tiến vào tiểu doanh trường này vượt ngoài dự kiến của Tần Phi. Hắn là một trung niên nam tử, một thân trường bào màu lam nhạt, mũ kim quan, dưới chân đeo đôi giày vải màu nâu. Hắn khác với những binh lính hung tàn lãnh khốc kia, cũng khác với nữ niệm sư xinh đẹp như hoa kia. Bởi vì trông hắn như thế nào cũng giống một người dân vùng Trung Thổ đi di dân.

Niệm lực của Tần Phi quét qua, bốn phía không người. Nam nhân trước mắt này không biết có tu vi thế nào, có lẽ không cao lắm. Nếu như hắn có thể dùng ưu thế tuyệt đối hạ gục Tần Phi thì đã không việc gì phải chơi trò tiểu doanh trường này rồi.

Nam tử vừa đi vào doanh trường cười ha hả mở hai tay ra, ra hiệu rằng trong tay hắn không có vũ khí, giọng nói của hắn rất bình thản, tràn ngập sự hiền hòa: "Nếu đánh nhau với người ta thì chỉ cần chọn bữa một thằng bé mười lăm mười sáu tuổi là có thể đánh ngã ta rồi. Đối với chuyện vũ lực cho đến bây giờ ta vẫn không có tí hứng thú nào. Ta là người đọc sách, thích cùng người đàm chuyện nhân sinh, dự đoán tương lai hơn."

"Ta họ Quách, cứ gọi ta Quách Doanh là được, từ ánh mắt của người ta có thể nhìn ra người biết gốc gác của ta rồi phải không?" Quách Doanh hỏi nhạt một câu." Xin hỏi tôn tính đại danh?"

Tần Phi chẳng kiêng kị gì mà nói ra tên của mình. Dưới tình huống bốn phía đều không có người thì nam nhân này dù có nghĩ ra được trò gì cũng không làm khó được Tần Phi nếu hắn muốn giết hai người nọ. Bình thường, chỉ cần không phải lúc bị dồn vào đường cùng, cá chết lưới rách thì sẽ không ai tự nguyện dùng mạng mình làm tiền đặt cược,

đánh một ván bạc mà phần thắng không đủ lớn. Tần Phi cảm thấy khá thú vị, con người ta vốn thường ưa tiên lễ hậu binh, mà những người này đao thương trong tay, chiến mã bồn tẩu, một khi đã bại quay đầu lại tiền binh hậu lễ. Trông thế nào Quách Doanh cũng là một kẻ độc sách, chẳng nhẽ mấy thứ chi, hồ, giả, dã này nọ đã ngấm hết lên thân chó rồi sao?"

Quách Doanh đương nhiên không biết trong lòng Tần Phi vẫn đang ngầm chửi hằn. Hắn nhoẻn miệng cười, kéo con ngựa đã được chuẩn bị sẵn trong doanh trường từ lâu đưa đến trước mắt Tần Phi, còn hắn thì thản nhiên ôm quyền tạ lỗi, cuốn áo ngồi xuống.

"Tần công tử, năm xưa Đại Ngụy chia năm xẻ bảy, thời mà các quốc gia chiến loạn liên miên cách nay đã mấy trăm năm. Ta biết tin Sở Ngô tranh bá, là Sở quốc chiếm thế thượng phong. Nếu không phải vì Ngô quốc có trong tay địa thế hiểm yếu thì chỉ e ngay cả Ngô quốc cuối cùng cũng bị Sở quốc chiếm được. Sở Đế ngày nay là tài đức siêu tuyệt, là kỳ nam tử hiếm thấy. Sau khi Thần Vũ Đế qua đời thì giang sơn thống nhất trong tay hắn cũng sẽ không khiến người ta kinh ngạc.

Quách Doanh mào đầu vài câu ngon ngọt, thấy Tần Phi không có ý ngăn trở hắn liền nói tiếp: "Từ mấy trăm năm trước, Quách gia của bọn ta đã từng có lớp lớp nhân tài xuất hiện, thời kì cường thịnh thì con cháu Quách gia ở bốn nước đều có địa vị cao cả. Khi đó bậc quân vương các quốc gia chỉ trọng tài năng mà không nề hà xuất thân. Quách gia bọn ta đông nhân khẩu, trong lòng mỗi người con đều có hoài bão của riêng mình, càng không có chuyện ai cũng mong mỗi thuần phục trước chỉ một người, thậm chí từng có những kẻ điên cuồng đến độ muốn dựa vào lực ảnh hưởng của Quách gia đi tranh đoạt thiên hạ. Đương nhiên, kẻ điên cuồng này mặc dù không bị chính gia tộc bọn ta tiêu diệt nhưng nếu chỉ cần bọn chúng dám lộ ra ý nghĩ như vậy thì nhất định sẽ chết không chỗ chôn. Gia tộc bọn ta cũng sẽ không báo thù cho bọn chúng."

Hắn cười rất ung dung: "Một người biết rõ là chỉ còn con đường chết còn muốn cứng cổ. Người như vậy, không những chẳng có lợi ích gì đối

với gia tộc mà còn có thể kéo Quách gia vào vòng xoáy sâu không lường được đó bất cứ lúc nào. Một gia tộc lớn như thế, không lẽ chỉ vì một loại người mà để mình rơi vào hiểm địa?"

Tần Phi nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hần, cuối cùng vẫn ngồi xuống bên cạnh con ngựa. Trong suốt chiều dài ngàn năm lịch sử, không biết bao nhiêu mãnh tướng danh tướng, càng không biết bao nhiêu hào môn vọng tộc trầm trầm nổi nổi. Có lẽ một tiểu mục đồng năm đó, trông như vô dụng, nhiều năm về sau lại có thể một tay sáng lập ra một đại gia tộc không thể lật đổ. Có lẽ một tiểu hòa thượng nào, còn đi ăn mày, lại tạo được sự nghiệp chói lọi hào quang. Có lẽ chỉ là một tiểu nhị của hiệu sách năm xưa. . .

Một hào môn đại tộc như Quách gia, bao nhiêu năm huy hoàng rực rỡ lại kết thúc một cách ảm đạm, điều này được rất nhiều sách sử ghi lại. Chỉ có điều những gia tộc giống như thế thật sự quá nhiều, kẻ cười cuối cùng mới là vương giả chân chính.

Tần Phi nhẹ gật đầu, từ chối cho ý kiến, chỉ khẽ nói: "Trong thời kì bốn nước tranh bá, gia tộc các người làm gì vậy?"

Quách Doanh nhắc tới gia tộc mình, trên mặt tràn đầy vẻ tự hào, đó cũng phải thứ biểu cảm mà hần cố tình vẽ lên trên mặt mà đó là thứ cảm xúc chân thật toát ra từ tận đáy lòng. Có lẽ người Sở quốc lẫn Ngô quốc hầu hết đã không nhớ rõ người Quách gia, nhưng con cháu Quách gia sẽ đời đời nhớ rõ, tổ tiên của bọn hần đã từng uy phong cỡ nào, từng kiêu ngạo ra sao. . .

"Một chi (một nhánh của họ Quách) của bọn ta vẫn dựa vào nguyên tắc ổn thỏa nhất mà làm. Nói hơi khó nghe một chút là chỉ cầu vô công, không cầu có lỗi. Khi Quách gia hô phong hoán vũ năm xưa, nếu không tự tạo được tiếng tăm gì chắc chắn sẽ bị những chi khác cười nhạo. Nhưng cuối cùng sự thật đã chứng minh, tổ tiên nhà ta đã có lựa chọn chính xác nhất. Nếu không nhờ sự sáng suốt của họ Quách gia, nhà ta đã bị tịch thu tài sản, diệt môn, trong nhà có lẽ ngay cả một con chuột cũng chạy không lọt."

Quách Doanh lại nói, hàm ý sâu xa: "Nếu bốn nước tranh phong, tất nhiên là lửa chiến liên miên. Thời đại như vậy, phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không có gì kì lạ. Sáng bước ra khỏi cửa có thể vẫn là đại thần, buổi tối về nhà, sau lưng đã có rất nhiều Ngự Lâm Quân đi theo chờ tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà. Trên chiến trường lại càng chìm nổi khó ngờ, nhất là những kẻ quái vật như đại tông sư. Bọn họ như gió thổi xẹt qua chiến trường. Những nơi bọn họ đi qua, đâu còn kẻ địch sống được? Trong chiến đấu quy mô nhỏ thì một đại tông sư đã đủ quyết định thắng bại rồi."

Lời này ai cũng có thể phản bác, duy chỉ có Tần Phi thì phản bác không nổi. Năm đó Thủy Tình Không xách theo Tần Phi tung hoành khắp thảo nguyên, giết cho Ma tộc kêu cha gọi mẹ, quả nhiên đã tới mức kẻ nào ngăn kẻ đó chết. Tự đáy lòng Tần Phi rất đồng ý với cách nhìn của Quách Doanh. Còn với tư cách một kẻ nếm qua ngon ngọt trong vụ đó thì bây giờ khi nhớ tới việc này, trong lòng hẳn còn có mấy phần đắc ý.

Quách Doanh khoan thai thở dài: "Chính là vì như vậy, tổ tiên của bọn ta mới cẩn thận mưu tính cho tương lai. Cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bật rễ. Quách gia dần dần trôi đến một thời khắc nguy hiểm. Đó là bắt nguồn từ phía Ngô quốc kia, con cháu Quách gia nhao nhao ngã xuống, bị Trần Phủ Ty chém giết như thái rau chém dưa, thậm chí không để bất cứ một người Quách gia nào còn sống chạy thoát. Sau đó, con cháu Quách gia khắp các quốc gia đều lâm vào khốn cảnh, mặc dù không đến mức nguy hiểm tính mạng, nhưng cục diện sớm chiều biến hóa đã khiến người ta không còn lòng tin đi đối mặt nữa."

"Tổ tiên ta biết rõ cục diện như vậy quá kinh khủng liền lấy ra kế hoạch đã an bài sẵn năm xưa, để cho con cháu chia nhóm mà rời đi. Các quốc gia phát hiện được ý đồ rời đi của Quách gia, rất nhiều quân sĩ và cao thủ xông tới. Bọn chúng không từ thủ đoạn, không để ý đến liêm sỉ mà giết hết người của Quách gia bọn ta." Quách Doanh cười lạnh một tiếng, hàn ý thấu xương như từ bên ngoài doanh trường ủa

vào. Ngay cả nhân vật như Tần Phi cũng thấy được cái cười lạnh của Quách Doanh này mang theo vài phần sát ý khiến người sờn gai ốc.

"Chẳng phải người đã tới được dị vực rồi còn gì? Xem ra các quốc gia ngày ấy đuổi giết chưa thành công hoàn toàn đâu."

Quách Doanh cười khổ lắc đầu: "Đào tẩu là một công cuộc vô cùng gian nan. Nhiều khi, Quách gia chúng ta sinh không kịp tử. Có vị trưởng lão dùng tính mạng của mình để yểm hộ cho những cô nhi quả nữ kia đào tẩu. Lại có nữ tử không tiếc hi sinh nhan sắc để thỏa mãn dục vọng của đám quan binh trạm gác biên giới mới có thể đổi lấy con đường xuất quan. Sau đó hầu như các nàng đều tự vẫn ngay ở đó, khi trong lòng một nữ nhân bị giằng xé bởi tam tòng tứ tức và sự sinh tồn của gia tộc thì ngoại trừ chết, bọn họ còn có thể lựa chọn cách gì?"

"Người của gia tộc bọn ta cứ như vậy từng bước tiến về thảo nguyên. Còn phải trăm đắng ngàn cay để khỏi bị Man tộc phát giác. Bởi vì tổ tiên của ta đã từng lấy được một bản bút kí từ trong tay một dị sĩ viễn du. Trong bản bút ký nói rằng bọn họ từng đi lung tung qua thảo nguyên, gặp được một vùng đất khác. Tổ tiên ta tin tưởng trời không tuyệt đường người, nếu như đến chỗ kia thật không có bất sự sự sống nào thì người Quách gia cũng phải cắn răng mà sống sót."

Quách Doanh chậm rãi kể, nhưng từ đầu chí cuối đều không liếc lấy cô gái kia một cái, dường như hắn đến chỗ này chỉ là để củng cố Tần Phi cái kê tâm sự. Loại hào khí có chút quý dị này khiến Tần Phi hơi nghi ngờ một chút. Niệm lực của hắn vẫn khống chế động tĩnh bốn phía những vẫn không có chút động tĩnh nào. Hắn không phải là Quách Doanh cố ý đến kéo dài thời gian đợi cao thủ của bọn họ đến cướp người.

"Quách gia đến vùng đất đó, quả nhiên có người sinh sống. Bọn ta đã chạy trốn lâu như vậy, cho dù lúc ra khỏi nhà có mang gia tài bạc triệu cũng đã nghèo rớt mồng tơi. Có điều, Quách gia trở thành hào môn vọng tộc được tất nhiên cũng là có đạo lý. Tổ tiên của bọn ta cứ yên lặng xuất hiện ở vùng đó, học cách sống của người ở đất, học cả ngôn ngữ của họ nữa. Tổ tiên nhà ta mở trường chiêu sinh, mặc dù văn hóa bọn ta học khác với họ nhưng dưới thời này chỉ có một đạo lý thế này

thôi, đó là chỉ cần là người có bản lĩnh có tài văn chương sẽ rất khó mai một."

Quách Doanh cười nói: "Vì vậy, Quách gia ở đó cũng dần phong sinh thủy khởi, với tư cách người ngoại tộc mà có thể có địa vị cao ở đó thật sự là hiếm thấy."

Tần Phi nói bằng giọng như có như không: "Vậy cũng được, kể cả là con chó ta nuôi thì trước giờ thỉnh thoảng cũng phải cho nó ăn ít thịt thì đến khi có việc mới bảo nó đi cắn người được chứ."

Những lời này nhìn như không có gì thô tục lại không khác gì một cái tát lên mặt Quách Doanh. Người đọc sách coi trọng nhất là mặt mũi. Bị Tần Phi vạ lại một câu đơn giản thế thôi thì mặt mũi của hắn cũng coi như mất hết. Quách Doanh cũng không phải một nam nhân nhu nhược, lại khí thế như hổ hổ ngược lại: "Tần Phi, nếu như người trời sinh là người Sở quốc thì không nói làm gì, nhưng tổ tiên của người hắn không phải là người Sở quốc nha? Phải biết là trước kia chỉ có một Đại Ngụy, bây giờ người giúp Sở Quân, có tính như người Sở Quốc nuôi chó cho ăn ít thịt không?"

Khóe mắt Tần Phi quét qua Quách Doanh, trong ánh mắt của hắn không có ý khinh bỉ cũng chẳng có vẻ trào phúng. Thế nhưng lời mà hắn nói ra thật sự khiến cho Quách Doanh khó mà chấp nhận được: "Việc lớn trong thiên hạ, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Khi còn chưa có Đại Ngụy mọi người đều sống như nhau. Đại Ngụy suy vong, thậm chí là bị diệt cũng chỉ theo lẽ phân hợp đó mà thôi. Người Sở Quốc cũng vậy mà người Ngô Quốc cũng thế, tính cả Đường, Ngụy trước kia nữa, mọi người không nói đến tổ tiên, tốt xấu gì cũng là cùng một dân tộc, cũng ăn cơm, cũng uống nước mà lớn lên. Sách mà bọn ta đọc, võ bọn ta luyện đều là nhất mạch truyền thừa đấy."

"Đấy không phải là nuôi chó, mà đó là trong một gia đình lớn có nhiều anh em đánh nháo nhau để ra ở riêng. Cuối cùng kẻ đánh thắng chính là người được giữ chức vụ chủ nhà, thế mới đúng. Mà Quách gia của các người lại khác, việc dẫn thân vào dị vực thì ta không trách các người. Nhưng ta nghĩ đám người dị tộc kia cũng không phải loại ăn

nhieu quá hóa ngu người, tự nhiên phát bệnh tâm thần chạy đến thảo nguyên đánh người Man tộc, sau đó còn đưa binh áp sát cả tới đây đi? Người có dám nói, trận đại chiến trước mắt này chẳng có một xu quan hệ nào với Quách gia các người không?"

Quách Doanh dù có ba hoa thêm nữa cũng không lừa được cao thủ như Tần Phi.

Đúng là như vậy, bọn họ đã phải ném đủ những tháng ngày trời băng đất tuyết ở nơi đó rồi. Nơi ấy rộng lớn nhưng quá hoang vu. Đất đai, nước non vùng ấy không thể sản sinh văn minh được, cuộc sống ở đó sẽ mãi mãi đơn điệu và nhàm chán. Mà ngay cả Quách gia muốn duy trì huyết thống cũng đã phải nghĩ hết cách, cứ không có việc gì lại kéo nhau đi tìm bọn buôn người xem có thể tìm được thiếu nữ Trung Thổ không. Đương nhiên những thiếu nữ tìm được bằng cách này tất nhiên không thể hi vọng họ xinh đẹp mỹ lệ vào đâu được. Có một số thậm chí còn là nữ tử thanh lâu nhưng vào lúc bắt đắ dĩ thì Quách gia cũng chỉ có thể cắn răng tiếp nhận. Bọn họ cũng không thể chấp nhận chuyện con cháu mình kết hôn với đám người di vực kia, sinh ra một đám trẻ con không phân biệt được gốc gác.

Tin tức Trung Thổ chiến hòa thông qua đủ loại con đường truyền đến tai người Quách gia. Trong lòng bọn họ âm thầm suy tính, sau đó không ngừng phái người đi dò hỏi quan tình. Yến vương bắt đầu cẩn thận, sau lại phản kích, Sở Quốc và Ngô Quốc trở mặt, chiến trận ở Tuyết Nguyên. . .

Đã có cơ hội để nắm bắt, kẻ nào không thừa dịp mới là đồ ngu.

Quách gia không chút do dự phát động toàn bộ lực lượng, giục giã tiến quân. Lý do mà họ dùng tất nhiên chính là ở đây đất đai phì nhiêu cỡ nào, nữ nhân nơi đó xinh đẹp làm sao, rồi nào là vàng bạc tài bảo quý hiếm tiêu mãi không hết, nào là. . .

Dẫu sao cũng chỉ là một dân tộc thích dùng ngựa, dùng đao để nói chuyện thì lấy gì ra chống cự lại cám dỗ lớn như thế chứ.

Lời tác giả: Đoạn đầu thiếu mất một phần bởi còn chưa viết xong, mai sẽ bổ sung. Thành thật xin lỗi."

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 329: Hết giá trên trời, trả tiền sát đất

Q.4 - Chương 329: Hết giá trên trời, trả tiền sát đất

Đây là nội dung ảnh, bạn đợi xíu nhé

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 330: Đường về

Q.4 - Chương 330: Đường về

Đây là nội dung ảnh, bạn đợi xíu nhé

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 331: Đạp phá thiết hài

Q.4 - Chương 331: Đạp phá thiết hài

Để mời một thiếu nữ xinh đẹp như hoa dùng cơm, đối với rất nhiều nam nhân mà nói là một chuyện vô cùng khổ sở. Bằng không, cho dù anh có bỏ qua chuyện mặt mũi mà xuống nước mời người ta ăn cơm, hoặc vất vả lắm mới lấy hết dũng khí mở miệng thì rất có thể vẫn bị một câu nói từ chối thẳng thừng dập tắt. Thế nhưng, chuyện này đối với Tần Phi đã tóm được tù binh trong tay mà nói, chỉ dễ như ăn bánh.

Hắn cột nhả lấy roi ngựa đập đập vào bả vai của Đan Mộc, cười lạnh: "Nếu cô muốn ngày ngày ngồi trên lưng ngựa ăn lương khô thì ta hoàn toàn không phản đối đâu, nhốt cô vào đại lao Hoài Châu còn mình thì tự do đi tiêu dao chẳng phải là mừng rỡ tự tại hơn à?"

Đan Mộc tức giận hừ lạnh một tiếng, nàng biết rõ Tần Phi bây giờ muốn giữ nàng làm con tin, tất nhiên sẽ không lấy mạng của nàng. Nhưng kẻ đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, Tần Phi đã túm được nàng trong tay, giờ có muốn giày vò vân vân về vân vân nàng thế nào đi chẳng nữa cũng chỉ cần dùng một ý niệm trong đầu là xong.

Mặc dù là người tình ta không nguyện đi chẳng nữa thì hai người họ vẫn một trước một sau đi về phía phố xa phồn hoa sầm uất nhất Hoài Châu.

Trong một tòa thành thì nơi náo nhiệt nhất không còn chỗ nào khác ngoài tửu lâu, khách sạn và thanh lâu. Chỉ cần túm bừa lấy một người trên đường hỏi vài câu thì lập tức sẽ được miêu tả rất sinh động về cái tửu lâu đó.

Đi được một chốc đã đến trước cửa một tòa tửu lâu, tiểu nhị xăm xắn thấy có người đến dùng bữa lập tức vội vã chạy ra, nhận lấy dây cương trong tay Tần Phi, buộc chắc vào trên cọc ngựa rồi mới cung kính hỏi: "Xin hỏi khách quan là tới dùng cơm hay tới tìm bằng hữu ạ?"

Tần Phi liếc Đan Mộc đằng sau lưng một cái, thản nhiên nói: "Bọn ta đi hai người, xếp cho ta một cái bàn với một ít đồ ăn là được."

Trong tửu lâu giờ đã kín người hết chỗ, cũng may Tần Phi chẳng phải kẻ tầm thường, chờ một lát đã thấy có bàn có khách đứng dậy, người còn chưa có ngồi xuống thì hành lý trong tay đã ném xuống mặt bàn, nghênh ngang đi tới ngồi xuống. Liếc ngang một đường từ trái qua phải đám người muốn đến giành chỗ, ý tứ trong ánh mắt rất đơn giản đó là, cái bàn này đã được ta chiếm rồi, các người tìm chỗ khác hết đi. Những người kia thấy Tần Phi không phải kẻ dễ chọc, còn dẫn theo một cô gái, nàng kia mặc dù xinh đẹp nhưng nhìn thế nào cũng không giống người Đại Sở, thứ có sức uy hiếp lớn nhất chính là quan uy "rầm rộ" của Tần Phi cùng với diễn xuất phách lối bá đạo của hắn.

Những khách khứa kia chỉ có thể hậm hực chạy qua một bên, trong lòng thì tràn ngập lửa giận bất bình nhưng ánh mắt thì vẫn phải liếc xung quanh xem còn bàn khác nào trống để ngồi không.

Tần Phi với Đan Mộc ngồi xuống, nhận lấy thực đơn mà tiểu nhị đưa đến, chọn mấy món coi như thuận mắt rồi kêu thêm một bình rượu ấm.

Khắp nơi trong tửu lâu là tiếng la lối om sòm, tiếng khoác lác, tiếng nói chuyện. Tần Phi mỉm cười, bầu không khí như thế này, đã rất lâu rồi không cảm nhận được, ngày xưa khi còn ở phố chợ, ở bất cứ một cái quán nhỏ bên đường nào đều có thể bắt gặp những hình ảnh náo nhiệt ồn ào như vậy của những người bôn ba vì kế sinh nhai. Bọn họ dường như đã quên mất nỗi vất vả trong suốt một ngày, cũng không nhớ đến nỗi khổ sở khi bị tuần kiểm xua đuổi, dẹp hàng, mà vui vẻ phấn khởi khoe mình hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền, rằng có chén rượu này làm chứng mình hoàn toàn chẳng nói chơi, vân vân và vân vân. . . Tuy rằng những lời này có lẽ phần nhiều là giả thì nụ cười tươi rói chân thành trên mặt của bọn họ lại khó có thể nghi ngờ.

Mấy đĩa thức ăn cùng với bình rượu ấm rất nhanh chóng đã được đưa lên, Đan Mộc liếc Tần Phi một cái, hờ hững nói: "Nghe nói, người ở chỗ này của các người có một phong tục, khi sắp mổ heo thường cho heo ăn một bữa no, miễn cho nó đến âm phủ đi cáo trạng với Diêm Vương. Mất bao nhiêu công rong ruổi đường xa đem ta đến Hoài Châu, lại còn gọi rượu với thức ăn. Có phải người cảm thấy ta đã hết giá trị lợi dụng rồi?"

Câu hỏi này khó mà trả lời được, trong lòng Tần Phi cũng rất rõ ràng, nếu mang Đan Mộc trở lại kinh thành giao cho vua tôi nước Sở thì đám quần thần giỏi khua môi múa mép kia chắc chắn sẽ vắt hết giá trị lợi dụng trên người cô gái này ra, rồi lợi dụng nàng ta để bàn chuyện hòa hoãn giữa hai nước. Thậm chí, bọn họ còn không ngại tạm thời bắt tay với Nhung Hoàng, trước tiêu diệt cái vị nhìn thế nào cũng không vừa mắt là Yến Vương ở Bắc Cương kia đã, sau đó hai bên mới lại quay ra đánh nhau sau. Về phần cô gái cũng coi như là xinh đẹp này

thì đến lúc đó, kết cục của nàng ta khó mà đoán trước được. May mắn mà nói có lẽ sẽ được trả về chỗ Nhung Hoàng, nếu không may thì chẳng mấy chốc sẽ bị rơi đầu.

"Chuyện nhân sinh, nào ai có thể khẳng định chính xác chứ?" Tần Phi không khỏi cảm khái, buông đôi đũa trong tay, nhìn thiếu nữ thanh tú trước mặt, chậm rãi nói: "Nói đến tu vi, cho dù là trở thành Đại tông sư đi chăng nữa cũng không thể trước sau vẹn toàn. Đã có bao nhiêu Đại tông sư chết dưới sự vây công của nhiều người, lại có bao nhiêu vị chết trong âm mưu quỷ kế của kẻ khác? Nói đến địa vị, bậc vương giả của một quốc gia, đứng đầu thiên hạ thì đã làm sao, nếu nước diệt bỏ mình thì chẳng phải cuối cùng cũng là công dã tràng? Dù là gom được tiền tài vô số, thì đến lúc chết vẫn chẳng thể mang đi một đồng, như thế có phải vô ích không? Cô tuổi còn nhỏ, cần gì phải nghĩ mấy thứ ấy?"

Dừng một chút, Tần Phi nói: "Quả thật, ta có thể nói mang cô đi xuống phía Nam là vì ôm tâm tư lấy cô đi trao đổi lợi ích. Đây không phải là vì ân oán giữa ta và cô. Nếu như Nhung Hoàng không xâm lấn Bắc Cương, thì ta và cô cũng sẽ không đến mức trở mặt thành thù. Nếu như cô không giờ trò lừa bịp trước lúc diễn ra trận chiến, lại để ta bắt được cô mà chỉ tấn công đoạt thành thôi thì cô cũng đã chẳng rơi vào tay ta. Đương nhiên, quan trọng nhất là gia thần nhà cô. Thân phận của cô một khi đã bị tiết lộ cho ta rồi, ta sao có thể dễ dàng thả cô về chứ?"

"Bữa cơm này không phải là cơm tổng tiến cô." Tần Phi cười nói: "Nếu thực sự muốn giết cô, thì đó cũng phải là đợi sau khi diện thánh rồi mới có thể cho cô ăn bữa cơm đó."

Đan Mộc theo bản năng cầm đôi đũa lên, nhẹ nhàng gõ vài cái lên mặt bàn. Những lời này của Tần Phi có lẽ có lý, nhưng mà những tiền đề đều là khách quan cả. Nếu như Nhung Hoàng chưa từng đến Bắc Cương thì hết thảy những chuyện vừa rồi sẽ đều không phát sinh. Nhưng việc này có thể trách được Nhung Hoàng sao? Cuộc sống ở đại mạc vốn rất hoang vu, cô đơn và lạnh lẽo, thiên tai nhân họa tầng tầng

lớp lớp. Vì sao ông trời lại để bọn họ ở đại mạc, còn trao vùng đất màu mỡ phì nhiêu tươi đẹp này lại cho những người ở đây?

Nếu nói sai, thì phải là ông trời sai.

Ảnh hưởng bởi bầu không khí trong tửu lâu, nhịp gõ đũa của Đan Mộc cũng dần nhanh.

Một người trẻ tuổi chậm rãi bước vào tửu lâu, y cũng không thể ngờ trong một cái tửu lâu không rộng lắm lại có thể có đông người như vậy. Tiểu nhị đã đi đến trước mặt ý, nhìn quanh thấy y không cười ngửa liền cười nói: "Khách quan, ngài muốn dùng cơm ạ?"

"Đúng vậy!" Y nhìn gian tửu lâu náo nhiệt, thở dài: "Không biết Hoài Châu nhà các người hôm nay là ngày gì mà quán xá nào cũng đầy ngập khách, muốn ăn bữa cơm thôi mà cũng khó như vậy. Được rồi, ta cứ đi tìm thêm một nhà khác vậy."

Tiểu nhị cũng đành phải bất đắc dĩ nói: "Ngày thì cũng chẳng phải ngày gì đặc biệt, cơ mà người ta ra ngoài ăn cơm tầm này lại đặc biệt nhiều, vừa mới đông thôi ạ. Khách quan hoặc là đi tìm nhà khác, hoặc là chờ một lát, nếu có người nào rộng rãi chấp nhận hai người ngồi chung bàn thì tốt rồi."

Nghe xong những lời này của tiểu nhị, hai mắt người kia lập tức tỏa sáng, nhìn quanh một vòng, thấy chỉ có mỗi cái bàn mà hai người Tần Phi với Đan Mộc ngồi là còn có vẻ trống trải, y cũng không khách khí, dứt khoát đi tới, mỉm cười hỏi: "Vị tiểu ca này, tửu lâu đông khách quá, ta muốn ngồi ở đây có được không?"

Nếu đã là hành tẩu bên ngoài thì chuyện này nhìn nhiều cũng thành quen, Tần Phi lại chẳng định dây dưa gì với y, cơm nước xong xuôi cũng sắp rời đi rồi, liền gật đầu nói: "Người cứ ngồi đi, bọn ta ăn xong sắp đi rồi."

"Vậy không khách khí nữa." Người nọ ngồi ngay ngắn xuống một bên, kì lạ là hẳn chẳng thèm nhìn Đan Mộc lấy một lần. Mặc dù cô gái này nhìn thế nào cũng không giống người bản địa, nhưng thiếu nữ phong tình đến từ dị vực cũng là mỹ nữ khó gặp, người bình thường mà

không nhìn hơn hai lần thì chẳng phải mắt có vấn đề sao? Giáo dưỡng tốt thể này thật khiến Tần Phi phải dụi mắt nhìn. =))

Y chọn vài món đồ ăn, lát sau rượu với thức ăn cũng được đưa đến. Người nọ ăn vài miếng, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó mà đôi đũa trong tay đột nhiên dời sang phần thức ăn của Tần Phi.

Trên đĩa có một miếng thịt bò, chiếc đũa của Tần Phi sắp chạm vào miếng thịt bò mà chiếc đũa của y hình như cũng định vươn tới miếng thịt bò đó, ngón trỏ của Tần Phi gảy nhẹ một cái, một chiếc đũa đột nhiên nổi bông bành trong không khí, bằng bản lĩnh hiện tại của Tần Phi tất nhiên có thể dễ dàng dời cái đũa của y qua một bên. Đúng lúc mấy chiếc đũa sắp chạm nhau thì người nọ dường như có phản ứng lại, đôi đũa lập tức thu lại đặt xuống bàn, không một tiếng động không một chút dấu vết đã trấn áp được khối kinh lực từ phía Tần Phi.

Tần Phi cảm thấy kinh ngạc vô cùng, chiếc đũa kia cũng không buông tha người, ngón giữa khẽ gảy một cái, chiếc đũa đột nhiên nảy lên, nếu là người bên ngoài nhìn qua thì chỉ cho đấy là thực khách cầm đũa không chặt sắp rơi xuống đất. Nhưng nếu là người trong nghề nhìn thì lại hoàn toàn khác. Một chiếc đũa có thể là chơi với sắp rơi xuống, cũng có thể là một mũi tên ngắn nếu ngón út chỉ dùng sức một chút, nhìn theo phương hướng của đầu đũa thì hẳn là bắn về mắt của nam tử kia.

Người nọ trầm ngâm một lát, chiếc đũa trong tay lật qua, dường như muốn thay Tần Phi gắp lại chiếc đũa sắp rơi xuống của Tần Phi, nhưng thủ đoạn của hắn cực kỳ ỉn, chặt chẽ không một kẽ hở, hoàn toàn có tư thế khách át mặt chủ.

Tần Phi thản nhiên thu chiếc đũa về, khẽ nói: "Nếu thích miếng thịt bò này thì người gắp đi. Nếu người đã là người cùng bàn ta há lại để ý một miếng thịt?"

Người nọ lại để đũa xuống, lạnh nhạt đáp: "Đầu đang suy nghĩ một chút, chiếc đũa gắp lộn sang bên đĩa của tiểu ca. Tiểu ca đại nhân đại lượng, chắc sẽ không để ý chứ?"

Tần Phi cười nói: "Ta còn trẻ lắm, chẳng thể gọi là cái gì đại nhân, cũng chẳng lấy đâu ra mà đại lượng."

Hai người dù chỉ giao thủ trong chớp lát nhưng đều phải thềm kinh hãi. Phải biết rằng, trong thiên hạ này những người có tu vi tầm như Tần Phi đã hiếm như lông phượng sừng lân. Nhưng có thể ngẫu nhiên gặp được một người trong một tửu điểm nho nhỏ, lại còn có thể dùng đôi đũa trong tay liên tiếp chặn lại thế công, còn không hề rơi xuống hạ phong, bản lĩnh này cho dù không phải kẻ tám lạng người nửa cân ngang ngửa với Tần Phi thì chắc chắn cũng không chênh nhau là mấy. Không biết vì sao, trong lòng Tần Phi hơi cảm thấy không thoải mái, giống như khi ở trước quân doanh của Tô Cẩm, cái cảm giác lúc bị cao thủ ẩn mình kia theo dõi vậy.

Mà trong lòng người nọ lại càng cả kinh, giai thanh gái lịch ra ngoài ăn cơm vốn chẳng phải việc lạ gì, nhưng vị giai thanh này rõ ràng có thể đấu ngang cơ với y, chẳng phải là quá kì lạ hay sao?

***Vivi: chú thích một tí về cái tên chương nhá: “Đạp phá thiết hài”, vốn đầy đủ nguyên văn là câu: “Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu”**

Nghĩa là: Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.

Tại sao đặt tên chương như này chắc các bạn cũng đoán ra được rồi nhì.

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 332: Người chết ta sống

Q.4 - Chương 332: Người chết ta sống

Trên đời này có rất nhiều chuyện tình cờ trùng hợp đến kì lạ. Có thể gọi đó là cơ duyên, cũng có thể gọi đó là vận khí. Lúc này thì không biết nên gọi là vận đỏ hay là vận đen nữa. Hai nam nhân đều đáng

được xưng tụng là thiên chi kiêu tử* này lại tình cờ ngồi trên cùng một bàn rượu.

Đan Mộc mặc dù bị Tần Phi phong tỏa niệm lực nhưng ánh mắt của nàng ta vẫn sắc bén nhanh nhạy như vậy. Nàng ta thấy rất rõ ràng, trong cuộc tranh phong ngăn ngủ giữa mấy chiếc đũa kia, không một ai chiếm được thế thượng phong. Có điều, trong lòng nàng hoàn toàn hiểu rõ bản lĩnh của Tần Phi thâm sâu đến mức độ nào, vì thế nên càng không thể hiểu nổi vì sao mà ngay khi vừa tiến vào địa phận Hoài Châu không lâu lại có thể gặp được một người có bản lĩnh ngang ngửa với Tần Phi. Chẳng lẽ trên mảnh đất màu mỡ này thực sự có nhiều thanh niên hào kiệt như vậy, con họ không cầu thanh danh vang dội, lại có được thực lực cường đại khiến người sợ hãi như thế?

Nam tử kia khẽ cười một tiếng, tư thái rất hào phóng, gót chân khẽ nhún một cái, băng ghế mà y đang ngồi lập tức dịch về sau một khoảng. Trong mắt cao thủ mà nói, một đoạn khoảng cách ngăn ngủ này, có thể là vì lấy lòng Tần Phi, hoặc cũng có thể là chẳng có ý tốt gì. Nếu nói theo chiều hướng tốt, thì đây là khoảng cách cần thiết nếu hai người đột nhiên trở mặt, đánh giáp lá cà. Lúc này, dù là có hành động gì thì hai người đều có thể nhìn thấy hết. Không có chuyện đánh lén hay ám đấu gì cả.

Nhưng nếu nói theo chiều hướng xấu thì một đoạn khoảng cách này là vừa đủ cho nam nhân kia có một không gian thoải mái để thi triển thế công. Trong cuộc giao tranh giữa hai kẻ có tu vi bậc này mà nói, bên nào có không gian thi triển thoải mái hơn, không thể nghi ngờ gì, bên đó có ưu thế hơn một chút. Một khi giao đấu, loại ưu thế này một lúc nào đó sẽ dần dần chuyển thành thắng thế.

Tần Phi liếc mắt nhìn y, lấy trong ngực áo ra một thỏi bạc, đặt lên bàn, lạnh lùng nói với Đan Mộc: "Chúng ta đi!"

Đan Mộc chợt nảy ra một ý, nếu như người đã rơi vào tay Tần Phi thì nếu trông cậy vào những người Nhung Hoàng phái đến giải cứu thì còn khó hơn lên trời. Nhưng trước mắt lại có một cao thủ trẻ tuổi như vậy, thiên hạ này nói lớn thì rất lớn mà nói nhỏ lại rất nhỏ. Đám hào kiệt

trẻ tuổi này, ai biết giữa bọn họ có ân oán gì đó hay không? Lại nói, cho dù tên cao thủ này là anh em ruột thất lạc nhiều năm của Tần Phi đi chăng nữa thì tình hình cũng chẳng tệ hơn là mấy. Tần Phi dù thế nào cũng sẽ không giết nàng. Cơ mà nếu y với Tần Phi mà có thù oán gì... vậy thì rất có thể sẽ trở thành cứu tinh của nàng rồi.

Nàng ta đứng dậy, giả vờ kêu lên: "Tần tổng đốc... Á..."

Ánh mắt của nàng ta một mực vụng trộm nhìn vị cao thủ trẻ tuổi kia, thế nhưng người nọ dường như chẳng nghe thấy gì cả. Không chỉ mặt không đổi sắc mà ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm động lấy một cái. Đan Mộc có chút thất vọng, trời đất bao la, người lại lắm, chỉ sợ tên này với Tần Phi có bản cầu vòng cũng không dính tới nhau...

Cặp mắt lợi hại của Tần Phi cũng lơ đãng quét qua trên mặt người nọ một cái rồi lập tức bước nhanh ra ngoài.

Đợi cho bóng lưng hai người biến mất ngoài cửa rồi, khóe miệng của vị cao thủ trẻ tuổi kia mới hiện lên nụ cười. Quả nhiên là đi mòn gót giày tìm không thấy, tự nhiên tìm tới chẳng tốn công. Vốn dĩ y cũng không nghĩ có thể dễ dàng tìm được Tần Phi như vậy, nhưng bây giờ người lại tự dẫn đến trước mặt mình rồi. Nếu bỏ lỡ cơ hội lần nữa, y nhất định sẽ tự chặt luôn hai chân của mình xuống.

Kẻ có khuôn mặt gầy gò này vui vẻ dốc một chén rượu vào miệng, tự nhủ: "Long Hà à Long Hà, vận khí của ngươi thật không tệ. Tiểu tử Tần Phi này, nói thế nào thì hẳn chết đi vẫn khiến người ta thoải mái hơn là còn sống."

Y vút tiền lên mặt bàn, chậm rãi bước ra khỏi tửu lâu. Bằng vào công lực của Long Hà, muốn theo dõi một người căn bản không cần phải theo đuôi sát nút người ta ở khoảng cách gần, y chỉ cần cảm nhận được kẻ đó ở hướng nào, cách khoảng bao xa là được.

Mà nữ nhân đi theo Tần Phi kia trong mắt Long Hà căn bản không đáng nhắc tới. Xinh đẹp mỹ lệ, lại là người dị vực nhưng đối với một kẻ là thiên tài trong giới võ học mà nói ả chẳng khác giá áo túi cơm là mấy. Điều duy nhất y cần cân nhắc chính là, đến lúc đó nên thuận tay

giết ả luôn hay là nhân lúc tâm trạng tốt tha cho ả một con đường sống thì hơn.

Nội thành Hoài Châu, Tần Phi nhanh chóng tìm được một khách sạn. Không phải là vì khách sạn này làm ăn được mà chính là vì cả ông chủ lẫn tiểu nhị đều có bản lĩnh kinh doanh rồi tinh rồi mù đến độ không khen vào đâu được, cho nên trước cửa gian khách sạn của bọn họ mới vắng như chùa bà Đanh chứ. Tần Phi ném ra một thỏi bạc, bao nguyên một cái tiểu viện.

Đi vào trong phòng, Tần Phi đặt bọc hành lý xuống, nhìn chăm chăm vào Đan Mộc, có chút buồn cười nói: "Ta không biết đầu óc cô sao lại kì quái như thế. Cái tên gặp được trong tửu lâu kia là địch hay là bạn cũng khó mà phân biệt được. Nếu y là bằng hữu của ta, cô muốn được y cứu tất nhiên là không có tí hi vọng nào. Còn nếu y là kẻ thù của ta, một khi đã nghe được ba chữ Tần tổng đốc kia, nhất định sẽ đến âm thầm đánh lén. Nếu ta đánh thắng được y thì đó cũng coi như vận khí của cô còn tốt. Chứ nếu như ta thất bại, cô cảm thấy y sẽ kiên nhẫn ngồi nghe cô lái nhải kể chuyện cô vì sao bị ta tóm được sao? Còn không bằng cho cô một nhát dao cho nhanh."

Sắc mặt Đan Mộc khẽ biến, lập tức cười lạnh, đáp: "Vậy cũng chưa hẳn."

"Mỹ nhân kế là vô dụng đấy!" Tần Phi cười nói: "Hơn nữa, thẩm mỹ của nam nhân rất là kì lạ. Có người thì thích nữ nhân gầy như cây sậy, cũng có người thích bà béo mập như quả cầu. Mặc dù nhìn cô cả tư thái lẫn mặt mũi đều rất không tệ thì cũng chưa chắc đã hợp khẩu vị của tên đó. Nếu trông cậy vào rằng mình rất xinh đẹp, người khác chắc chắn sẽ không nỡ giết người... chuyện này kiếp trước của ta đã từng nghe qua một người là Đát Kỷ á."

Đát Kỷ? Đan Mộc đương nhiên không biết cái vị hồng nhan họa thủy này là ai. Cũng may nàng nàng không biết kiếp trước đời sau gì đó của Tần Phi, chỉ đoán là là một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt luân đệ nhất thiên hạ nào đó.

"Về sau, chút tiểu tâm tư này không được phép dùng trước mặt ta nữa." Tần Phi thu lại vẻ tươi cười, trong giọng nói có giấu sát ý: "Ta là kẻ không kiên nhẫn lắm, lần này ta xem như không nghe thấy. Lần sau, ta sẽ trực tiếp tiễn người đi đấy."

Giọng nói kia phảng phất như giết Đan Mộc cũng chỉ như giết một con gà chiếp vậy. Đan Mộc khẽ rung mình một cái. Những kẻ như Tần Phi, chính là từng bước một mà bò lên, bàn tay nếu nói là không dính máu tươi thì dù có đánh chết cũng không có ai tin. Nếu nàng ta trước đó từng hỏi qua đám người Man Tộc ở Bắc Cương, biết rõ chuyện Tần Phi năm xưa đã cùng Thủy Đại sư giày vò đám thiên quân vạn mã đến mức gà bay chó chạy thì chỉ sợ sẽ còn hoảng sợ hơn nữa.

Đêm dần buông, liềm trăng nghiêng nghiêng lơ lửng trên bầu trời. Mấy ngôi sao lác đác và ảm đạm, chẳng hề rực rỡ.

Ông chủ khách sạn hôm nay thu về một khối bạc to, tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều. Thấy nguyệt hắc phong cao liền lấy hai cái đèn lồng treo trước tiểu viện của Tần Phi. Trong lòng còn nghĩ, nếu làm cho vị đại gia này hài lòng ở lại tiểu viện này thêm một thời gian nữa thì mình cũng có thể phát tài rồi...

Chuôi Thiên Mục Thần Cung đã theo Tần Phi được khoảng thời gian khá lâu, nằm ngay ngắn trên mặt bàn, ánh nến chớp lên, thứ ánh sáng lơ mơ chiếu vào trên thân cung, lại khiến cho cái trường cung không biết đã uống bao nhiêu máu kia lộ ra vẻ lạnh lẽo và khát máu.

Đan Mộc nhin không được hỏi: "Người cảm thấy hản ta sẽ đến?"

Tần Phi khẽ gật đầu: "Thiên hạ này lại có một kẻ ở độ tuổi này mà có công lực như thế, chỉ sợ cũng sẽ là một nhân vật xuất sắc xuất thân từ cái gia tộc kia."

"Gia tộc nào? Người nào?" Đan Mộc không hiểu, hỏi tiếp: "Vậy tại sao người của gia tộc kia biết người là Tần Phi thì lại muốn giết người? Người chính là Tổng đốc của Sát Sự Thính, có thể nghênh ngang đi lại trong kinh thành. Bọn họ muốn tìm người trả thù thì có thể đến thẳng nhà của người để tìm người chứ cần gì phải đi tìm gặp người ở bên ngoài mới giết người?"

Tần Phi cũng chẳng buồn giải thích với nàng ta, bởi vì lúc muốn giết Tô Cẩm hân cũng cảm nhận được sự uy hiếp từ phía Long Hà.

Ánh nền khẽ nảy lên một cái, Tần Phi bất chợt cảnh giác lên, niệm lực vô biên lại một lần nữa tản ra, bao trùm toàn bộ tiểu viện. Giờ này khắc này, cho dù là một con kiến bò trên mặt đất, chỉ cần hân muốn biết là có thể cảm nhận được. Nhưng trong viện lại vô cùng yên lặng, không cảm nhận được sự tồn tại của bất cứ kẻ nào.

Tần Phi vươn tay nắm lấy trường cung, nhẹ nhàng gảy dây cung một cái, tiếng vang thanh thúy kia cứ thể lẫn quất trong bầu trời đêm.

"Đến rồi?" Trong nội tâm Đan Mộc khẽ giật mình.

Long Hà lẳng lẳng nhìn tiểu viện yên tĩnh kia, y có thể cảm nhận được niệm lực của Tần Phi như có như không đang thăm dò y.

Trong quân doanh của Tô Cẩm, y cũng từng ném thử lực uy hiếp của Tần Phi, trong những ngày tháng sống ở Giang Nam, y cũng từng lăn lộn khắp nơi, đương nhiên biết rõ lúc Tần Phi rời đi, có một thanh Thiên Mục Thần Cung đã rơi vào tay của Tần Phi. Lúc đấy y còn cười mỉa, thất phu hoài bích, đó là tự tìm đường chết. Nhưng thật không ngờ, Tần Phi tiến bộ lại nhanh như thế, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hân không ngừng đột phá cảnh giới, còn có mấy vị Đại tông sư trước sau chỉ điểm cho hân, thậm chí còn có Thủy đại sư dốc vốn truyền thụ, tốc độ tiến bộ như vậy, người khác nhìn qua sẽ phải giật nảy mình, nhưng nếu bấm tay mà tính toán ra mà nói, nếu cho bừa một tên ngốc ven đường mấy vị sư phụ như thế, tên ngu kia cũng có thể cầm một thanh cùi ra đường đánh bậy đánh bạ cũng chết hơn hai chục hán tử rồi.

Y không muốn mạo hiểm ném thử nữa, một khi tung tích bị lộ ra, tất sẽ có một mũi tên từ phía Tần Phi bay đến. Mũi tên do cổ niệm lực cường đại ngưng kết mà thành kia, uy lực không phải chỉ là khủng bố nữa. Nếu như là bậc cường giả đạt đến cảnh giới cao nhất về niệm lực như Đường Ẩn thì một mũi tên thôi cũng có thể hủy diệt vô số tánh mạng rồi.

Tần Phi mặc dù còn chưa thể đánh đồng với Đường Ẩn, nhưng hẳn cũng là một kẻ có công lực đáng sợ.

Long Hà không muốn cũng không thể mạo hiểm. Nhưng y rất nguyên ý độ kiên nhẫn với Tần Phi. Trong suốt khoảng thời gian y lăn lộn ở Giang Nam kia, mặc dù bản lĩnh khác không luyện được thì khả năng nhẫn nại cũng đã đạt đến đẳng phong tạo cực rồi.

Đối với những người ở độ tuổi này mà nói, muốn bọn họ dùng nghị lực tuyệt đối bảo trì thời gian cảnh giác và công lực là vô cùng khó khăn. Long Hà lại là nhân tài ở phương diện này.

Trong tay y nắm chặt dao găm, chuôi dao găm này vẫn luôn kề sát lấy thân mình, trong quân doanh của Tô Cầm muốn dùng cũng không có đối thủ thích hợp. Về phần đối phó những bộ hạ kia của Tần Phi, dùng võ lại hơi chuyện bé xé ra to. Cái chuôi dao găm này đã từng vô số lần giúp hắn giết người, cũng đã vô số lần ngay trong lúc chỉ mảnh treo chuông mà cứu mạng y.

"Hôm nay, hi vọng có thể uống máu của người." Long Hà nhàn nhạt cười nói.

Sự yên tĩnh trong tiểu viện cùng với tiếng gió bên ngoài, tựa hồ tạo thành một cục diện vô cùng quý dị. Tựa như một cái cục diện khốn cùng, người ở bên trong đang lén nhìn ra vị trí của người ở bên ngoài, mà người bên ngoài lại đang tìm kiếm thời khắc thích hợp để ra tay. Một cục diện nhìn như gió êm sóng lặng nhưng lại chỉ cần một khắc là có thể bị đánh vỡ. Chỉ cần trong một tích tắc liền đã thành kết cục người chết ta sống.

Trong cuộc quyết đấu như vậy của cao thủ, dùng tính mệnh bản thân làm tiền đặt cọc, có lẽ phải nghĩ ngợi đắn đo một chốc một lát. Nhưng đối với loại người đập lên máu, giẫm lên thi thể mà bước ra như Long Hà mà nói, y càng tin tưởng, y với Tần Phi có thể dùng tốc độ nhanh nhất phân định được kết cục rằng kẻ cuối cùng có thể sống sót là ai.

Q.4 - Chương 333: Hồ điệp vũ cánh

Q.4 - Chương 333: Hồ điệp vũ cánh

Người ta thường nói người tính không bằng trời tính. Mọi chuyện thường diễn ra vượt quá dự liệu của con người.

Nhung Hoàng uy chấn một phương bị Tần Phi bắt mất con gái, tất nhiên sẽ không từ bỏ ý định. Dưới trướng của ông ta những người tài ba dị sĩ nhiều vô số kể, cho dù về chất lượng hoàn toàn không phải là đối thủ của Tần Phi thì về số lượng lại tuyệt đối có thể áp đảo. Nhưng Hoàng vừa ra lệnh một tiếng đã không biết bao nhiêu người đuổi theo bước chân của Tần Phi, tiến vào lãnh thổ Đại Sở.

Có nhiều người tỏa ra khắp nơi tìm kiếm tung tích của Đan Mộc như vậy, cho dù là không có một ai may mắn tìm được tung tích hai người đi chẳng nữa thì chắc chắn phải có một hai kẻ may mắn đi tới Hoài Châu, còn có một kẻ không biết kiếp trước đã từng tạo bao nhiêu nghiệt, giờ khắc này vừa vịn đi ngang qua cái tiểu viện mà Tần Phi mới thuê lại.

Hắn không phải kẻ kém cỏi, dưới trướng Nhung Hoàng cũng có thể nói là một nhân vật đáng nể, thủ hạ dưới trướng hắn cũng không phải là ít. Trước kia khi còn chưa thất bại trong tay ai hắn cũng từng tự xưng mình là tay trái tay phải của Nhung Hoàng. Đương nhiên về sau hắn rất buồn bực phát hiện ra thứ hạng của mình cứ lần lượt tụt xuống, cho đến cuối cùng chỉ xếp thứ mấy trăm trong hàng ngũ của Nhung Hoàng mà thôi.

Nhưng chuyện này vẫn chưa đáng nói, sở dĩ nói hắn không biết kiếp trước đã tạo bao nhiêu nghiệt là vì đêm nay hắn đặc biệt không may.

Vốn dĩ là một nhân vật chẳng phải hạng xoàng, cải trang trà trộn vào Hoài Châu cũng chỉ để điều tra xem Đan Mộc có ở đây hay không mà thôi. Thế nhưng ban ngày thì hắn chỉ có thể kéo sụp mũ sa xuống che mặt, để người bản địa không nhìn thấy khuôn mặt dị tộc của mình. Nhưng cũng chính vì như thế hắn chỉ có thể nhìn mỗi chân của người

khác mà thôi. Nếu định chỉ vào giày đi trên chân mà tìm được Đan Mộc công chúa đã mất tích giữa biển người mênh mông thì quả là người si nói mộng. Trong đêm mới là thời điểm hoạt động thích hợp nhất của hắn.

Kể cả là người đi tuần đêm hay là tuần kiểm ngẫu nhiên đi ngang qua cũng vậy, hắn hoàn toàn chẳng để vào mắt. Hắn tuyệt đối nắm chắc có thể giết sạch cả đội tuần kiểm một cách dễ dàng, còn là bằng tay không. Thế nhưng hắn lại vô cùng xui xẻo vì đã đến gần cái tiểu viện này, càng không may là hắn lại cảm nhận được khí tức đối chọi mãnh liệt kia.

Một lần sảy chân, để hận ngàn đời. Hắn đột nhiên cảm giác được niệm lực của Tần Phi như có như không đang quanh quẩn quanh mình, tập niệm trong nội tâm lại bùng lên, muốn dò xét ý định thực sự của đối thủ là như thế nào.

Đối với những cao thủ dưới trướng Nhung Hoàng, bọn hắn thực sự có quá ít cơ hội được gặp niệm tụ. Thậm chí hoàn toàn không hiểu được một niệm tu cường đại một khi đã nổi giận sẽ kinh khủng bậc nào. Bọn họ chỉ biết là Đan Mộc với sự phụ của nàng ta có bản lĩnh thần thông quảng đại thế nào mà thôi. Thế nhưng bọn họ lại không biết, Đan Mộc đã từng lấy cứng đối cứng mà đối chọi với cục đá tảng là Tần Phi. Kết quả, trứng chọi với đá, trứng thì nát be nát bét, lòng đỏ lòng trắng văng tung tóe mặt đất mà chẳng hơi làm cục đá suy chuyển mảy may.

Hắn chỉ nghĩ một lát liền phóng chân khí ra, thoáng khiêu khích niệm lực của Tần Phi một cái.

Ánh nền đột ngột chớp lên, Đan Mộc trợn mắt há mồm nhìn cánh tay của Tần Phi cuốn lên một cái, Thiên Mục Thần Cung đột nhiên căng thành hình dây cung, một cây niệm tiễn đã hiển hách thành hình.

Niệm tiễn xé gió lao ra, sắc bén kiên quyết, xé tan màn đêm yên tĩnh, hung dữ lao tới trước thân thể người nọ, hắn ta mới chỉ kịp bày ra biểu cảm thất kinh thì niệm tiễn đã xuyên qua cơ thể hắn, trong khoảnh khắc ngắn ngủi khi mũi tên đâm vào da thịt kia đột nhiên nổ bung. Hắn còn chưa chết, còn sợ hãi nhìn thân thể mình đã bị xuyên thủng.

Trong sự đau đớn tột cùng hiện lên thứ hơi thở tràn ngập sát ý và lạnh lẽo đến cực điểm.

Đại não hắn khi ấy còn chưa kịp mất đi ý thức, trong lúc mờ mịt hắn chỉ thấy một thân ảnh như tia chớp xẹt qua thân của hắn, bay về phía cái tiểu viện yên lặng nhưng đáng sợ kia, và rồi, hắn lập tức ngã xuống. Dao găm trong tay Long Hà xẹt qua một bên sườn đã nát bấy của người nọ, lưỡi dao được uống máu dường như đang vui sướng reo hò, thứ đã yên lặng chờ đợi một lúc lâu là nó, đột nhiên được uống máu người, phảng phất như đã sống lại, linh động, sắc bén, tràn ngập sát khí.

Tần Phi bắn ra một mũi tên mới chợt cảm thấy thất sách. Thế nhưng hắn làm thế nào cũng không nghĩ đến giữa cái cục diện giằng co bình yên này lại có thể xuất hiện một tên ngu xuẩn như vậy tới phá vỡ cái tràng diện này. Niệm tiền với niệm lực của hắn đã hợp thành một thể, đến tột cùng đã gây cho người nọ thứ lực sát thương như thế nào thì trong lòng Tần Phi tất nhiên biết rất rõ. Hắn rất tường tận rằng bằng tu vi của tên kia, vô luận thế nào cũng không đủ tư cách đứng bên ngoài tiểu viện yên lặng mà giằng co với hắn.

Dùng một mũi niệm tiền để giết một phế vật, kẻ ở ngoài tiểu viện kia chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Trong nháy mắt, Tần Phi đẩy Đan Mộc ra, còn mình thì lách sang một gian phòng khác.

Cửa sổ đã mục nát đột nhiên bị xé tung ra như giấy dán, thân ảnh mạnh mẽ như báo đen đã lướt vào, mãnh liệt nhào đầu về phía trước, chính là chỗ Tần Phi ngồi lúc trước, đó cũng là vị trí mà mũi tên kia mới bay ra.

Tấn công thất bại, Long Hà lại không kinh hãi, nếu Tần Phi cứ như thế mất mạng dưới một dao của y thì thật xấu hổ với cái danh thiên tài đệ nhất Đại Sở. Thế nhưng với tư cách kẻ có tổ chất nhất Long gia, y ở Giang Nam cũng vậy mà ở chỗ Tô Cẩm cũng thế, cho tới bây giờ đều là y lấy tính mạng mình ra làm tiền đặt cọc, lần lượt giết từng đại nhân vật một. Tối nay, Tần Phi có lẽ cũng không phải ngoại lệ. Hắn ta rất có thể sẽ là kẻ tiếp theo phải đổ máu dưới dao găm của Long Hà.

Thanh đao găm như có sự sống, giống hệt độc xà chuyển hướng về phía Tần Phi đang tựa ở một góc, mũi nhọn xé gió lao đến, sát khí lạnh lẽo tạo một thứ áp lực khủng khiếp vô hình đè lên bất cứ một kẻ yếu nhược nào. Cảm giác kia giống như là nhốt một người trong lồng kín, không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt ra nhìn cái chết đến gần.

Hai mắt Long Hà hơi nhúu lại, đao găm đâm tới, thế như chẻ tre, nhưng cảm giác nơi tay lại rất cứng, căn bản không giống như đã đâm xuyên qua thân thể một người.

Dao găm của y đã đâm vào vách tường, nhưng cái khí thế như sấm rền chớp giạt kia lại kéo thân thể của y lao về phía trước. Chỉ sợ một khắc nữa thôi là cái vách tường này sẽ bị Long Hà đâm nát bấy.

"Niệm tu!" Long Hà hừ lạnh một tiếng, khí thế của y cũng không hề yếu bớt. Trong hoàn cảnh như này, nếu hấn thu thế trước thì chỉ sợ khó có thể tìm lại được chiến ý nhất kích tất sát vô biên kia. Tay trái tay phải không đột nhiên chém ra, nặng nề đánh lên vách tường.

Điều khiến người ta bất ngờ là, mặt tường kia cũng không vỡ nát một cách dễ dàng như vậy, ngược lại như biến thành một bức tường bằng bột hồ, mềm nhũn ra rồi từ từ chảy xuống. Hình ảnh bức tường sụp xuống này tràn ngập mùi vị quái dị, không có tiếng động, không có mảnh vỡ, cả bức tường giống hệt như một sợi mì tuột dần xuống mặt đất vậy.

Một mũi tên kia của Tần Phi đã tính sai, sau đó lại phải tránh đi Long Hà, còn dùng thủ thuật che mắt mà tránh đi một đòn tấn công như chớp giạt của y. Mặc dù chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nhưng Đan Mộc mới chứng kiến được đã hoa dung thất sắc. Hai người họ tuổi còn trẻ như vậy, vì sao lại lợi hại như thế? Nhất là một chưởng kia của Long Hà, dùng bàn tay cương mãnh lại có thể đánh ra chân khí thuần nhu, điều này cũng tựa như chuyện hàn ý thấu xương của Đan Mộc tỏa ra lại có thể biến sắt thép thành nước lỏng vậy.

Đã tránh được một kích của Long Hà, Tần Phi cũng đánh mất tiên cơ, thế giằng co trong yên lặng đã biến thành không phân thắng bại.

Long Hà chém ra một chưởng, thân thể bay lên trở mình lao xuống, dao găm lại xuất ra lần nữa, lưỡi dao mang theo vết máu kia, dưới ánh nền trông càng dọa người.

"Tần Phi?" Long Hà thản nhiên hỏi.

"Họ gì?" Tần Phi mỉm cười, hỏi.

Long Hà khẽ nhướn mày, tiếng nói rít qua kẽ răng: "Long! Ta là Long Hà!"

Tần Phi khẽ gật đầu: "Quả nhiên là người Long gia."

Hai chữ Long Hà này cũng chẳng tạo ra ảnh hưởng lớn gì đến Tần Phi, trên thực tế, đối với một kẻ từ nhỏ đã bám đuôi Đại tông sư đi lăn lộn khắp nơi, đến khi trưởng thành lại gặp qua vô số cao thủ, cũng có nhiều kinh nghiệm xông pha chốn sinh tử hơn rất nhiều người. Muốn chỉ bằng vào một cái tên mà trấn áp khí thế của Tần Phi thì quả đúng là si tâm vọng tưởng. Đương nhiên, Tần Phi còn không để ý đến một chuyện khác nữa, đó là một khi Long Hà đã nói rõ tên của mình thì có nghĩa là y đã nắm chắc một quyết tâm: hoặc là Tần Phi chết ở chỗ này, hoặc là tất cả cùng chết.

Long Hà không đơn thuần chỉ là kẻ chèo chống Long gia trong tương lai, y còn phải bảo vệ được Tô Cẩm đã nắm giữ được quân quyền kia, như thế mới có thể tiếp tục phát triển tiếp đại nghiệp. Nếu chỉ dựa vào thực lực của một mình Long gia thì lịch sử đã chứng minh vô số lần, bọn họ chỉ có duy nhất một con đường là thất bại. Chỉ có thời thế loạn lạc, chỉ có nắm giữ quân quyền cường đại mới có thể theo năm tháng mà leo lên cái ghế bá chủ. Chứ không phải một lũ người suốt ngày ru rú trong một cái xó xinh rừng rậm núi cao nào đó nằm mơ cũng nghĩ đến chuyện nhất thống thiên hạ mà được.

Tần Phi đột nhiên ngồi xuống, tư thế kia hoàn toàn không giống như nhất thế cao thủ, mà giống hệt như một bác gái phố chợ đang ngồi cò kè trả giá với bà bán hàng rau vậy.

Hắn vuốt vuốt mái tóc hơi rối, thản nhiên nói: "Người rất mạnh, mạnh đến nỗi ta không dám nắm chắc có thể thắng người."

Long Hà trầm ngâm nói: "Ta cũng không có!"

Tần Phi lập tức hớn hờ: "Đã như vậy, hôm nay chúng ta không đánh nữa. Mũi tên kia của ta không bắn trúng người, mà một đao kia của người cũng không đâm trúng ta, tính ra thì hai bên xem như ngang tay. Ta dạo này hơi bận tí, chuyện chém giết solo này ta thực không có hứng thú nào. Chẳng bằng thế này đi, chúng ta hẹn hai tháng sau, tìm một chỗ yên tĩnh rồi quyết đấu sinh tử nhé!" (*Vivi: Ta chết với Phi ca. =))

Long Hà cười lạnh nói: "Người của Sát Sự Thính đã bao giờ để ý đến chuyện thể diện mặt mũi đâu? Hôm nay chúng ta đấu là một với một, nếu thực hẹn hai tháng nữa mới đấu với người, chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ người trong Sát Sự Thính sẽ kéo bè kéo lũ đến. Kèo mua bán lỗ vốn này, ta không làm đâu!"

Tần Phi thở dài: "Cơ mà nếu là hôm nay thì cũng hơi không công bằng với người. Hôm nay hai chúng ta không phải là một đấu một, người xem, kia còn có một cô kia, là một chọi hai."

Long Hà theo ánh mắt của Tần Phi mà nhìn lại, thấy Đan Mộc đang chật vật dựa vào tường, không khỏi bật cười, nói: "À? Hoàn toàn không đáng nói!"

Đan Mộc trong lòng giận dữ, nói thế nào thì nói, nàng ta cũng là con gái của Nhung Hoàng, thân phận cao quý. Mà nếu xét đến tu vi đi, nàng cũng được xem như tuổi trẻ tài cao, căn bản không phải kẻ nào cũng có thể sánh được. Hơn nữa nàng còn là một cô nương xinh đẹp yếu điệu, thảnh thơi đứng trong quân doanh nghe loáng thoáng mấy câu chuyện vặt vãnh của đám lính kia, còn không phải là vì si mê bộ ngực cao ngất của nàng? Tóm lại là nàng hoàn toàn có thừa tự tin đấy. Thế mà tên nam nhân trước mắt này lại dám bỏ qua nàng, thậm chí hoàn toàn không coi mình là người luôn hả?

Đan Mộc lạnh lùng hỏi: "Các người muốn đánh sống đánh chết gì cũng được, ta không để ý. Nhưng mà tên Long Hà kia, ta muốn hỏi người một câu, nếu người thắng, ta có thể rơi đi hay không?"

"Không thể!" Long Hà lạnh lùng đáp.

Q.4 - Chương 334: Trong nháy mắt

Khuôn mặt Đan Mộc lạnh đi, ánh mắt nhìn Long Hà cũng thay đổi.

Kì thực đối với Long Hà mà nói, một mặt y căn bản không coi Đan Mộc ra gì. Chỉ là một thiếu nữ dị tộc mà thôi, có thể có bản lĩnh thế nào? Huống hồ, Tần Phi có thể bắt được ả, vậy thì y cũng chẳng gặp khó khăn gì để bắt ả. Mặt khác, giết chết Tần Phi cũng không phải chuyện nhỏ. Nếu để ột nhân chứng chạy ra hô to gọi nhỏ là Long Hà của Long gia đã giết Tần Phi, chắc chắn sẽ mang đến không ít phiền toái cho Long gia.

Ít nhất, Sát Sự Thính nhất định sẽ tập trung toàn lực, không chút lưu tình mà nhằm vào Long gia. Vẫn nói Long gia thâm căn cố đế nhưng Sát Sự Thính cũng là một tổ chức vô cùng biến thái, nếu bọn chúng toàn lực ứng phó thì Long gia cho dù là không thương gân động cốt thì cũng phải thổ huyết không thôi.

Đan Mộc nào biết nhiều chuyện như vậy. Nhưng đối với nàng, nếu Long Hà đã không định giữ lại mạng của mình vậy thì cũng không cần phải khách khí nữa. Không đợi Tần Phi lên tiếng, Đan Mộc đã bất ngờ nhẹ nhàng ra tay, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vươn lên, nghiêng nghiêng chỉ về phía Long Hà. Ngón tay này đưa ra cực kì dịu dàng, giống như thê tử xinh đẹp vươn tay ra lau vết bẩn trên mặt cho phu quân mình, hoặc như là mẫu thân đang đội mũ cho đứa con sắp đi xa.

Ánh mắt của Tần Phi lập tức nghiêm túc trở lại, người khác có lẽ không biết, chứ hẳn thì rất rõ ràng bản lĩnh của Đan Mộc, một cô gái thiếu chút nữa là làm đóng băng cả một tòa thành, há lại là kẻ mà Long Hà có thể khinh thường. Đan Mộc ngoan ngoãn nằm trong tay của hắn, là bởi vì nàng ta đã thất bại trong tay Tần Phi, biết rõ chẳng những Tần Phi đã tường tận bản lĩnh của nàng ta, mà còn có gan giết nàng nữa. Trên thực tế đối với loại người xuất thân phố chợ như Tần

Phi mà nói, giết nàng ta thì cục diện có thể xấu đến mức nào chứ? Đáng lo chỉ có là nếu giết Đan Mộc rồi thì toàn bộ Bắc Cương sẽ trở thành chiến trường, vậy thì tất cả liều chết liều sống đánh một trận là được. Trong trận chiến diệt Ngụy năm xưa, nước Sở cũng chẳng đến nỗi lao đao lắm, huống chi là Yến Vương với lại Nhung Hoàng? Thực lực của bọn họ, tổng toàn bộ lại cũng không bằng Đại Ngụy năm xưa.

Long Hà hừ nhẹ một tiếng, hắn vẫn chỉ âm thầm cảnh giác Tần Phi, nữ tử xinh đẹp trước mắt này hắn vẫn không để vào mắt. Xuất phát từ tính cách của hắn, theo phản xạ liền vươn ra một ngón tay, châm tiêm đối mạch mang, hai ngón tay còn chưa đụng vào nhau thì bàn tay Đan Mộc khẽ chuyển một cái, ngoại trừ ngón tay đã vươn ra kia, bốn ngón tay còn lại với lòng bàn tay bắt đầu biến ảo thành vô số hình thái, nhìn qua, lúc thì như là Phật ấn, lúc lại như tán hoa.

Ngay lúc ngón tay Long Hà sắp chạm vào ngón tay của Đan Mộc, trong khoảnh khắc đó, một cỗ lãnh ý thấu xương như hàn băng ngàn năm ngay lập tức vây lấy cánh tay của Long Hà. Chỉ trong một nháy mắt, quần áo đã ngưng tụ thành băng phiến, lại lập tức tan rã trong không trung, hóa thành một mảnh hư vô.

"Nữ nhân này quá độc ác!" Long Hà cả đời không biết đã trải qua bao sóng to gió lớn, thậm chí khi còn ở Giang Nam, bị mấy cao thủ ẩn nấp đuổi giết, dường như ngày nào cũng phải trải chém giết sinh tử mà sống qua ngày. Nhưng hắn thế nào cũng không ngờ, cô gái này vừa ra tay đã xuất hiện một cỗ niệm lực tự nhiên như vậy, tựa tựa như khối lãnh ý kinh khủng đó không phải ả tự nhiên tạo ra mà là thứ vốn có ở trong căn phòng này nhưng đến bây giờ mới xuất hiện vậy.

Hắn biết rõ niệm lực của Tần Phi không phải chuyện đùa, cũng đã trúng phải ảo cảnh của Tần Phi nên đã có chút cảnh giác. Nhưng dù thế nào cũng đoán không được, trong căn phòng này lại có hai niệm tu cường đại như vậy. Cô gái này chẳng những khó đối phó mà thực sự còn là một con nhím xù gai, muốn ăn nàng ấy à, chỉ sợ cổ họng cũng bị chọc áu chảy đầm đìa.

Đầu óc y xoay chuyển, ngón tay vội vàng co lại, tránh đi thế công đầu tiên của Đan Mộc. Nhưng một cái co rút này đã hoàn toàn đánh mất tiên cơ, Tần Phi vẫn đợi ở một bên chỉ chờ thời khắc này mà đột ngột xông lên. Thiên Mục thần cung theo bóng lưng hấn chớp lên mà đột nhiên giương lên, mười ngón cùng bắn ra, mỗi một kích đều chứa một cố niệm ý ác liệt vọt ra ngoài. Nếu thời gian ngừng lại thì có thể chứng kiến rành mạch, Long Hà cơ hồ là không còn đường lui.

Nhưng cơ hồ chứ không phải toàn bộ. Long Hà rên lên một tiếng, tay trái thu về, lại để một ngón tay của Đan Mộc chính thức chạm vào trên cánh tay y, mà dao găm vung lên đánh tan chín đạo niệm ý của Tần Phi. Nhưng là đạo niệm ý thứ mười thì dù y có bản lãnh hơn nữa cũng không tài nào hóa giải được. Cứ thế, đạo niệm ý thứ mười nặng nề nện xuống vai trái của y, chân khí hộ thể bộc phát, cứ thế mà ngăn trở một kích này, quần áo bị xé toạc, máu tứa ra, sâu cơ hồ nhìn thấy xương, nhưng tính mạng không bị đe dọa.

Ba người vừa chạm vào liền rời ra, chỉ trong nháy mắt. Bộ dạng của Long Hà lúc này đã có chút khó coi rồi, cánh tay trái của y đã trần trụi rồi, quần áo đã biết mất, trên cánh tay rần rỗi đầy cơ bắp ngưng kết một tầng hàn băng, tầng băng này thoát nhìn có vẻ dày cả tắc. Nhưng dưới sự đè ép của công lực của y, nó vẫn bị dung hòa, tán đi.

Máu đỏ nhuộm một bên vai phải, thậm chí đã rách đến chỗ trái tim, xương vai trắng hếu đã lộ ra ngoài.

Ngược lại thần sắc Long Hà vẫn y như cũ, chẳng hề tỏ ra phần nộ hay kinh hoàng khi mình rơi vào vòng tập kích của hai người. Hắn chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua Tần Phi và Đan Mộc, ý niệm trong nội tâm đã đổi từ "giết chết Tần Phi rồi đến Đan Mộc" thành "phải rất khó mới có thể giết được hai người bọn họ, lúc cần thiết, chính mình cũng phải cố giữ lại tánh mạng này đã."

Đan Mộc lại có chút kinh nghi, nàng vô cùng tự tin vào bản lãnh của mình, ngoại trừ lần tổn thất nặng nề trong tay Tần Phi ra thì nàng tin tưởng, trong thiên hạ này không kẻ nào có thể chống đỡ nổi sự tập kích của hàn băng thấu xương của nàng. Nhưng Long Hà đã đánh vỡ sự tự

tin ấy, y chẳng những dựa vào công lực của mình để chịu đựng được nó, mà còn thừa lực chống đỡ lần lượt từng mũi tấn công của Tần Phi.

"Hắn không hề kém Tần Phi!" Đan Mộc thầm nghĩ.

Tần Phi nheo mắt lại, nhìn Long Hà chặt vật không chịu nổi, ném Thiên Mục thần cung trong tay sang một bên, thản nhiên nói: "Long Hà, người có thể đạt được tu vi trình độ này rõ ràng chẳng phải tên đần. Dưới tình huống này, nếu người muốn giết cả hai người bọn ta, căn bản là không có khả năng."

"Vậy cũng chưa hẳn!" Long Hà lạnh lùng đáp: "Chuyện trên đời, không có gì là nhất định cả."

Tần Phi cười cười, trong lòng hắn cũng rất thương thức cái tên Long Hà cứng rắn ngang ngạnh đến hồ đồ này, hắn nói tiếp: "Ta không ngại nói cho người biết. Vị cô nương này là công chúa của Nhung Hoàng, tên là Đan Mộc. Là cô con gái rượu mà Nhung Hoàng yêu thương nhất, vì nàng ta, ta đã từng dám phán một lần với sứ giả của Nhung Hoàng."

"Theo ngôn ngữ của chúng ta mà nói thì nàng ta là một thiên tài niệm tu. Cấm Thành cũng gần như là bị hủy hoại trong tay một mình nàng ta." Tần Phi nhún vai: "Khi đó ta dễ dàng tóm được nàng ta vào Cấm Thành, còn tưởng là một kẻ xoàng xoàng thôi. Không ngờ, cô nương này, ngay trong nội thành Cấm Thành đã qua mắt được ta, cái bộ dạng bất cần này đã để bọn ta buông lỏng cảnh giác. Lúc bấy giờ, nàng ta đã phát động đại trận hàn băng, cả tòa Cấm Thành bắt đầu biến thành một tòa thành băng, binh khí, phòng ốc, thậm chí đã tảng lặn con người dưới niệm lực của nàng ta đều biến thành băng với nước. Bản lãnh lớn như vậy, ta phải mất sức chín trâu hai hổ mới tóm được đấy."

"Người xem thường nàng ta, chính là đã phạm vào cùng một sai lầm như ta." Tần Phi liếc Long Hà: "Ta không biết người ỉn hơn ta bao nhiêu, cho dù người muốn thu phục nàng ta cũng phải mất nửa ngày, tốn không ít công sức đâu. Ta là kẻ xuất thân phố chợ, cho tới bây giờ cũng chẳng thích cái gì anh hùng khí khái, đơn đả độc đấu. Ta thích lợi dụng cơ hội, đợi đến lúc người mệt mỏi, u mê, hồ đồ ta mới nhẹ nhàng

rút dao chém tới hoặc giường cũng ra bắn người. Ta làm việc gọn gàng lại có thể giết kỳ tài Long gia là người đấy. Chuyện có lợi nhất như vậy sao ta có thể không làm chứ?"

Cặp mày kiếm của Long Hà nảy lên: "Nếu đã cảm thấy có thể chặn chặn giết được ta, vì sao đến giờ còn chưa ra tay?"

"Ta lại không phải người, ham hố chém chém giết giết!" Tần Phi thờ dãi, kéo qua một cái ghế, ném về phía Long Hà.

Long Hà nhẹ nhàng nhận lấy cái ghế, ngồi xuống. Mặc dù y không tin tưởng lắm chuyện Tần Phi là một chính nhân quân tử. Nhưng trong gian phòng nhỏ như này, Tần phi cũng chẳng cần phải dùng đến loại đánh lén như ném cái bàn cái ghế này. Người đã đạt đến một cảnh giới tu vi nhất định, chắc chắn ít nhiều gì cũng sẽ đề cao thủ đoạn của mình.

"Người muốn thế nào?" Long Hà hỏi.

Tần Phi nở nụ cười: "Mặc kệ là một thời gian nữa ta với người có phải quyết chiến sinh tử hay không. Ý kiến của ta là, người có thể tạm thời buông tha chuyện ân oán này giữa ta với người không. Chúng ta thảo luận chuyện mà tất cả mọi người cùng có lợi nhé."

"Ha?" Long Hà từ chối cho ý kiến.

Tần Phi thu lại ý cười trên mặt, nghiêm trang nói: "Nếu người đã ở trong quân doanh bảo vệ Tô Cẩm, vậy thì quan hệ giữa hãn với Long gia... ta đây cũng chẳng cần phải tốn nhiều nước bọt nữa làm gì. Long gia nhà các người trải qua nhiều năm như vậy, mưu đồ rất lớn, thu hoạch cực nhỏ. Nhiều đời tuổi trẻ tài tuấn, vì mệnh tương của gia tộc mà phải hi sinh trong từng lĩnh vực một, thậm chí có người cảm thấy gia tộc đã vô vọng mà rời bỏ Long gia.

"Trước mắt là thời cơ khó gặp của Long gia các người, Yến Vương làm loạn Bắc Cương, Giang Nam còn chưa bình định. Lúc này Nhung Hoàng lại muốn xâm nhập trung thổ. Thiên hạ đại loạn là cục diện tất nhiên. Trên dưới Long gia tất nhiên sẽ coi đây là cơ hội quật khởi. Cao thủ như người tương lai chắc chắn sẽ là chủ Long gia. Nếu chết ở chỗ

này, muốn đề cử một gia chủ mới làm tất cả mọi người tin phục chắc chắn sẽ không dễ dàng gì."

Lời này của Tần Phi có phần gian trá, nhưng cũng rất có đạo lý. Thiên tài như Long Hà vốn là rất khó có được. Cho dù mỗi đời Long gia đều có thể sinh ra một cái, thì nếu Long Hà chết rồi, những huynh đệ còn lại sần sần kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng sẽ không chịu phục ai. Đoạt đích, vốn chính là một trận chiến tàn khốc, bất cứ lúc nào cũng thể có người ngã xuống.

Long Hà không lên tiếng, lại để Tần Phi nói tiếp.

"Nếu như đó đã là một cơ hội tốt, Long gia các người lại muốn nhân cơ hội này đoạt được chỗ tốt. Như vậy có lẽ sẽ đối nghịch với ta." Sắc mặt Tần Phi lạnh lẽo: "Ta đứng đầu Sát Sự Thính, trong tay có vô số nhân tài. Bọn họ am hiểu độc dược, tình báo, ám sát, quân cơ... Trấn Phủ Ty Giang Nam trong mắt của bọn ta quả thực chỉ như món điểm tâm mà thôi. Đối nghịch với ta, các người sẽ có thêm một kẻ thù không thể trêu vào, lại chẳng chiếm được ích lợi gì."

Long Hà cười lạnh nói: "Lời này của người cũng có chút hoang đường rồi. Chẳng lẽ ta còn phải nói với người, nào Tần tổng đốc, hãy giúp Long gia bọn ta khởi nghĩa, chiếm lại giang sơn, sau đó sẽ phong người làm vương? Lời này ngay cả trẻ lên hai cũng không tin đâu."

Tần Phi lắc đầu: "Đương nhiên không phải như vậy."

"Long gia các người mưu đồ toàn thiên hạ, ta lại cho rằng, người chiếm được thiên hạ, ngoại trừ thực lực còn phải có vận khí nữa, lại càng phải có vô số người tài ba, kẻ đi sĩ đi theo. Tô Cẩm chẳng qua cũng chỉ nắm giữ quân đội Bắc Cương, chút nhân mã này, trong mắt Đại Sở cũng chẳng có gì to tát lắm. Chẳng lẽ các người trông cậy vào hãn đi chiếm lại toàn bộ giang sơn à?"

Đào Tiểu Vũ eBook

Tải eBook: www.dtv-ebook.com

Q.4 - Chương 335: Họ Hàng Xa

Q.4 - Chương 335: Họ Hàng Xa

"Ta đã nói, nếu như có lợi đối với tất cả mọi người, cho dù là nhỏ cũng đừng nên cất giấu. Ai trong chúng ta cũng muốn nói cho rõ ngọn ngành." Tần Phi nói: "Tất cả những gì mà Tô Cẩm làm đều là vì mục đích xây dựng nên địa vị vững chắc trong quân Bắc Cương. Nếu cuộc nội chiến của Sở quốc tiếp diễn, hẳn sẽ có đủ điều kiện cầm quân khởi nghĩa vũ trang. Hoặc giả là sau khi Yến vương bị giết, sẽ dựng lên một con rối, kế tiếp đó, với vai trò là nhân vật đứng sau màn, Long gia các người chỉ huy quân đội tiếp tục chiến tranh. Đến lúc đó, toàn bộ Long gia cộng với quân đội do Tô Cẩm khống chế đã có sức đánh một trận."

"Tuy rằng mọi người phải công nhận cao thủ đệ nhất thiên hạ là Bàn Chân. Thế nhưng, sói đàn đâu có sợ hổ đói. Long gia của người không những nhiều người, mà còn có một cao thủ cỡ như người, so với những đời trước cũng không kém quá nhiều. Đại tông sư có bao nhiêu, ta không muốn mất công đoán. Thế nhưng, số lượng nhân vật cấp tông sư có lẽ mười ngón của hai bàn tay cũng không đủ mà đếm."

"Bên ngoài Sở quốc, Ngô quốc luôn lăm le tấn công, còn bên trong, các người lại có thể quấy rối bất kỳ lúc nào. Cho dù là chỉ cát cứ một phương, cũng có thể tạo ra biến động không nhỏ. Nếu như ta đoán không sai, đây chính là ý đồ của Long gia các người."

Cho dù những lời nói vừa rồi của Tần Phi không hoàn toàn đúng sự thật, nhưng cũng phải chính xác đến tám, chín phần mười. Long Hà cũng không hề phủ nhận, mà chỉ là khẽ ừ một tiếng, coi như xác nhận.

"Như vậy, nếu người muốn giết ta, thực sự không phải là toan tính khôn ngoan. Ta đã nói rồi, hiện giờ toàn bộ Sát Sự Thính do ta làm chủ. Ta vừa chết, đám thù hạ sẽ nối tiếp nhau báo thù cho ta. Năng lực của Sát Sự Thính ra sao, ta không cần phải nhiều lời, trong lòng người cũng thừa biết. Long gia có bao nhiêu người có khả năng ngăn đón sự phản công của Sát Sự Thính? Liệu người có thể canh giữ cả đời bên cạnh Tô Cẩm, bất kể lúc hẳn ăn cơm, ngủ, đi vệ sinh cũng một tắc

không rời hay không? Đừng có dối mình gạt người, đây là việc bất khả thi."

Tần Phi mỉm cười, nói tiếp: "Người hãy thu tay lại. Chúng ta quả thực không nên đánh lẫn nhau. Trong giai đoạn hiện nay, quân đội của Nhung Hoàng mới chính là kẻ địch nguy hiểm. Người hãy lên biên cương thử nhìn xem, hễ là những thành trì bị quân đội của Nhung Hoàng công phá, mười không còn lại một. Hễ là những đội quân chống lại, đến khi không may rơi vào thất bại, đám tàn quân sống sót, nếu không phải là bị chôn sống thì cũng bị ngược đãi đến chết. Tô Cầm dẫn theo toàn bộ quân đội chạy về hướng Bắc Cương, chính là muốn đi chống lại quân của Nhung Hoàng. Người là người của hãn, vậy người sẽ đi Bắc Cương giúp đỡ hãn. Quân đội nước Sở cũng sẽ lên phía bắc, hợp lại với quân Bắc Cương. Đánh bại Nhung Hoàng xong, có chuyện gì sẽ tính sau."

Long Hà nhướng đôi mày rậm lên: "Đóng cửa lại, trước hết đánh đuổi kẻ thù bên ngoài, lại huynh đệ ở riêng?"

Đan Mộc không nhịn được, cười nói: "Biện pháp này dường như rất thỏa đáng."

"Đàn ông đang nói chuyện đâu đến phiên phụ nữ như người xen vào?"

Tần Phi quắc mắt liếc sang: "Câm miệng!"

"Nếu như Nhung Hoàng không chịu lui quân, quân đội của Tô Cầm sẽ buộc phải chiến đấu với ông ta. Giờ này khắc này, những kẻ nào vẫn còn cố tình tiến hành nội chiến đều là quân bán nước. Long gia đã tranh đấu nhiều năm như vậy, lẽ nào lại không hiểu được đạo lý này... Người nào thu được dân tâm sẽ được thiên hạ. Ta và người đánh nhau người sống kẻ chết ở chỗ này, thế nhưng một điểm lợi ích cũng không có. Thép tốt thì phải dùng trên lưỡi đao. Người đi giúp Tô Cầm, còn Sát Sự Thính của ta sẽ đi trợ giúp toàn quân Đại Sở. Đánh bại Nhung Hoàng, đối với quân Bắc Cương, chưa chắc đã là chuyện xấu. Đồng thời, Long gia các người cũng có thể xây dựng lên uy danh thông qua cuộc chiến chống lại Nhung Hoàng."

Long Hà nín lặng một lúc lâu. Những gì Tần Phi vừa nói đích xác là có cái lý của riêng hẳn. Kẻ thù bên ngoài trên hết, việc tranh chấp nội bộ có thể gác lại sau. Trước mắt, nếu như không đánh đuổi được Nhung Hoàng, phương bắc sẽ đại loạn, dân chúng chạy nạn không ngừng ùn ùn đổ vào nội địa. Sau đó, kể cả là Nhung Hoàng có thua chạy, thiên hạ cũng không tránh được đại loạn, có lẽ còn lâu mới tới tay Long gia. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu không có uy danh, bây giờ mà người đứng ra nói, mọi người hãy cùng sát canh với Long gia ta, ta cam đoan sẽ thế này sẽ thế kia. Người ta sẽ nghi ngờ —— lúc Nhung Hoàng đánh tới, Long gia nhà người đang rúc ở chỗ nào thế?

Đan Mộc lại mở miệng không đúng lúc: "Hai người các người... Nói như thế nào đây nhỉ. Quả thật là rất lợi hại, cho dù là các nhân vật trong truyền thuyết, vào độ tuổi hiện nay của các người, cũng không có tu vi cao như vậy. Trong tộc, ta cũng được vinh dự coi là thiên tài xuất sắc nhất trong ngàn năm qua. Thế nhưng, cho dù nhắm mắt chọn bừa một người trong số hai người, ta cũng không phải là đối thủ. Bản lĩnh cao như vậy mà vẫn còn muốn chém chém giết giết, hay là làm bằng hữu đi?"

Làm bằng hữu? Tần Phi và Long Hà không hẹn mà cùng hừ một tiếng. Một núi không thể chứa hai cọt, trừ phi là một đực một cái.

"Chúng ta nắm tay giảng hòa." Long Hà nói: "Chỉ cần Sát Sự Thính không uy hiếp đến sự tính mạng của Tô Cẩm, ta cũng sẽ không ra tay với người của Sát Sự Thính người."

"Rất tốt!" Tần Phi cười nói: "Vậy thì không tiễn xa."

Long Hà từ từ lùi từng bước một, nhưng cảm giác hai người trước mặt đều không có ý định ra tay, trong lòng cảm thấy an tâm hơn một chút, thân hình vừa chuyển động đã biến mất vào trong bầu trời đêm.

Đan Mộc có vẻ giống như đang nghĩ ngợi điều gì đó, đã bị Tần Phi quát: "Thành thật ngoan ngoãn ở yên đó, người vẫn còn là tù nhân của ta đấy."

... ..

Đi ra khỏi sân nhà của Tần Phi, Long Hà cố nén đau, lặng lẽ rút lui về phía sau. Theo y thấy, việc cần làm nhất là đi tìm một tiệm bán thuốc, vào đó kiếm một ít thuốc tốt nhất để băng bó vết thương lại.

Vừa mới rẽ vào một con hẻm nhỏ, Long Hà đột ngột dừng bước, ngẩng đầu nhìn vào một người cách đó tương đối xa. Đó là một người có thân hình góc cạnh, cao lớn, thẳng tắp, bước chân dứt khoát ngăm ngăm biểu thị thái độ quyết đoán. Nếu như là một trận quyết đấu sống chết, chỉ cần qua tiếng bước chân trầm ồm như vậy đã đủ nhận ra niềm tin và thực lực mạnh mẽ của người nọ. Nhưng, điều Long Hà cảm thấy bất ngờ nhất chính là... từ khi rời khỏi Long gia bước vào đời đến nay, đây là người thứ nhất mà y không hề có một chút lực để phản kháng.

Y biết rõ, nếu như bây giờ bản thân quay đầu bỏ chạy, chần chẫn sẽ bị đối phương đuổi theo ngay lập tức, đánh chết trong nháy mắt.

Long Hà nén đau, điểm vào mấy huyệt đạo để có thể tạm thời giảm bớt sự đau đớn và tránh cho vết thương nặng thêm. Tuy rằng không biết người trước mặt mình là ai, nhưng y vẫn muốn dốc hết khả năng đánh cược một lần. Nếu như đối phương muốn giết mình bằng được, chí ít y cũng phải dốc sức liều mạng thì mới có cơ hội đào tẩu.

"Sơn Hà Cẩm Tú, người là Long Hà!" Người nọ thản nhiên nói.

Trong lòng Long Hà chấn động. Sơn Hà Cẩm Tú là cách gọi của người trong Long gia, khi muốn nói đến Long Cẩm, Long Tú Tú, Long Hà, Long San San. Hai nam hai nữ, trong đó ba người ở Sở, còn y một mình ở Ngô. Bất kể là Tô Cẩm trà trộn trong quân ngũ, hay là Long Tú Tú lẫn Long San San, tất cả đều dùng tên giả, tạo ra thành tích cực kỳ chói mắt. Nhưng, chẳng hiểu tại sao người trước mặt y lại có thể nói ra Sơn Hà Cẩm Tú, còn biết y là Long Hà? Đó chẳng phải là điều làm cho người ta khiếp sợ hay sao?

"So với Tiểu Cẩm, người phải lớn hơn hai tuổi, là con trai của Cửu ca. Tuy nhiên, khi ấy do tinh thần không minh mẫn, Cửu ca đã giam chặt mẹ con người trong nhà, nói vợ vẫn đóng cửa luyện công mới có thể đột nhiên tăng vọt. Đó là việc gia đình, cho nên ngay cả đại ca và gia gia cũng không thể xen vào. Cho nên, mặc dù thường xuyên gặp mặt

Tiểu Cầm, nhưng hình như ta thật sự chỉ nhìn thấy người có hai lần, một lần là lúc người mới sinh ra, một lần là lúc người được một tuổi." Người nọ càng chạy càng gần, trong khi những lời nói kia lại giống như mũi kim dồn dập chọc vào trong tâm trí Long Hà.

"Ngài... Thập Tam thúc?" Long Hà lạc giọng thốt lên.

"Đúng!" Bànng Chân chạy tới trước mặt Long Hà: "Khi ở ngoài thành Đông Đô, ta chỉ nhìn thấy mỗi Tiểu Cầm. Có lẽ lúc ấy người và nó vẫn chưa gặp nhau thì phải? Nếu có người ở bên cạnh bảo vệ, nó thực sự an toàn hơn rất nhiều."

Long Hà cảm thấy choáng váng, không thể hiểu nổi tại sao lại gặp được Bànng Chân ở chỗ này?

Y chậm chạp nói: "Thập Tam thúc... Tam gia gia chết rồi!"

Bànng Chân kinh sợ biến sắc. Tam thúc của lão, mặc dù tu vi không cao hơn hẳn mọi người, nhưng nếu tính toán dựa theo tuổi tác, sống tới bây giờ cũng có thể coi như đạt tới tiêu chuẩn cấp tông sư đỉnh phong. Dù thiên hạ bao la, nhưng người có thể giết chết lão có mấy ai? Bànng Chân thực ra là một người cực kỳ thông minh, vừa suy nghĩ đã đoán ra nguyên nhân. Tam thúc nhất định là tới bảo vệ Tô Cầm, đề phòng gã bị cao thủ đối phương đánh chết trong loạn quân, nhưng không ai ngờ lại chết bất đắc kỳ tử như vậy. Nhất định là sau khi Tam thúc chết, Long Hà mới đến bên cạnh Tô Cầm...

"Trong cái chết của Tam gia gia, Tần Phi không thoát khỏi quan hệ."

Long Hà nói tiếp: "Tần Phi giả trang thành thuộc hạ của Tiểu Cầm, hơn nữa giả vờ giả vệt học được một chiêu 'Hoài bão thiên hạ' của Long gia chúng ta, đánh lừa Tiểu Cầm. Hắn nói Tam gia gia đã bị chiêu này đánh chết, khiến cho chúng cháu hoài nghi là ngài. Tuy nhiên, sau đó Tần Phi đã bại lộ, cháu truy đuổi không rời với ý đồ giết chết hắn. Mặc dù vừa rồi đã chiến đấu với hắn một trận, nhưng cháu ngu dốt, không thể giết chết được Tần Phi, lại còn phải giảng hòa cùng với hắn."

Bànng Chân trầm ngâm nói: "Tần Phi nhằm nhằm giết Tiểu Cầm, thực ra là làm theo lệnh của Sở đế. Tam thúc bất ngờ chạm mặt Tần Phi,

phát sinh ra một trận chiến kịch liệt. Mặc dù tu vi thì không bằng Tam thúc, nhưng bên cạnh Tần Phi còn có các cao thủ của Sát Sự Thính. Theo ta được biết, nếu như không có điều gì quá bất ngờ, kẻ đó chính là Nguyên Hâm, có bản lĩnh cao hơn Tam thúc một nấc. Tam thúc ngã xuống là việc không thể tránh được."

Câu nói này có phần nào mang ý tứ muốn giúp Tần Phi giải vây. Trong lòng lạnh buốt, Long Hà ngẩng đầu lên hỏi: "Thập Tam thúc không định báo thù cho Tam gia hay sao?"

"Thù, đương nhiên là phải báo!" Bàn Chân đáp: "Bên cạnh Tần Phi có mặt Tôn Hạc hoặc Giải Linh hay không?"

"Tôn Hạc thì cháu biết rất rõ, nhưng Giải Linh là ai? Bên cạnh Tần Phi chỉ có một cô gái còn rất trẻ, là con gái của Nhung Hoàng, cũng là một kẻ niệm tu, ra tay tương đối gian xảo, khó mà đối phó. Nếu so với Tần Phi và cháu thì không kém nhiều lắm." Long Hà trả lời tường tận. Bàn Chân khẽ gật đầu: "Người không hiểu về Tần Phi lắm, mặc dù thực lực hiện giờ của hãn tịnh không đủ để tiểu ngạo thiên hạ, nhưng hãn lại được rất nhiều người ủng hộ. Đầu tiên, hãn là đồ đệ của Tôn Hạc. Tôn Hạc là một vị Đại tông sư còn rơi rớt lại từ thời tiền Ngụy. Tiếp theo, khi còn ở Bắc Cương, hãn đã gặp Thủy Tình Không. Thủy Tình Không chắc hãn là đã truyền lại toàn bộ tuyệt học của bản thân cho Tần Phi. Nhưng điều thú vị chính là, hồng nhan tri kỷ của Thủy Tình Không lại là Giải Linh của Giải gia ở Ngô quốc. Người đàn bà này cũng là Đại tông sư, thủ đoạn lại ngoan độc. Bà ta cũng đứng về phía Tần Phi. Kế tiếp là Đường Ẩn và Liễu Khinh Dương. Ai cũng rõ, Đường Ẩn luôn bảo vệ hãn, còn Liễu Khinh Dương cũng tương đối coi trọng hãn, năm xưa còn chịu ra tay giúp hãn đối phó Niệm công công. Người nắm tay tính thử xem, hãn chỉ cần giơ tay nhắc chân là đã có thể tìm được bốn vị Đại tông sư giúp đỡ mình. Bất kể kẻ nào trong số đó ta cũng không sợ, nhưng cũng không thể nói là nhất định sẽ đánh chết được."

"Lúc trước ta đã gặp Tiểu Cẩm, sau đó nghĩ hay là qua bên này xem thế nào. Không ngờ, Tiểu Cẩm đã nhanh chóng rút quân. Ngay sau đó,

chúng ta nghe thấy tin tức quân đội của Nhung Hoàng đã đánh đến Cẩm Thành. Kế đó, ta đã phát hiện ra người. Tuyệt học của Long gia trên người người, làm sao có thể dấu được ánh mắt của ta? Bốn người Sơn Hà Cẩm Tú, hai nam hai nữ, Tiểu Cẩm ta đã gặp rồi, người có tu vi cao như vậy, không phải Long Hà thì còn có thể là ai?"

Bàng Chân nói tiếp: "Nhưng ta thật sự không ngờ, hôm nay muốn đến gặp người, nhưng lại nhìn thấy vết thương chồng chất trên người của người."

Đào Tiểu Vũ eBook